Giới thiệu

Giữa bối cảnh Hồng Hoang đại địa rộng lớn vô cương, khi những tàn dư của cuộc đại chiến Long Hán và cuộc tranh đấu Đạo - Ma vẫn còn âm hưởng, thế giới đang bước vào một kỷ nguyên đầy biến động: thời đại Vu - Yêu tranh bá.

Tại động La Phù trên núi Nga Mi, một thanh niên tuấn lãng mang tên Lục Trần – vốn là một tác giả mạng bình thường ở hiện đại – đột nhiên tỉnh dậy và kinh hoàng nhận ra mình đã xuyên không, đoạt xá thành Triệu Công Minh.

Khác với sự hân hoan của những kẻ xuyên không thông thường, Lục Trần hiểu rõ số phận thảm khốc của tiền thân: gia nhập Tiệt Giáo, rồi trong đại kiếp Phong Thần bị Lục Áp dùng "Đinh Đầu Thất Tiễn Thư" nguyền rủa đến chết, chân linh bị giam cầm trên Phong Thần Bảng, vĩnh viễn làm nô dịch cho Thiên đình.

Quyết không cam chịu kiếp "trâu ngựa", Lục Trần đã thức tỉnh "Hệ thống Thần Cấp Lựa Chọn" – một bàn tay vàng giúp anh lật ngược thế cờ.

Thay vì mù quáng tu luyện theo con đường cũ, mỗi bước đi của Triệu Công Minh mới đều là một sự lựa chọn chiến lược.

Anh khước từ Thái Thanh và Ngọc Thanh để bái nhập môn hạ Thông Thiên Giáo Chủ (Thượng Thanh), từ đó nhận được căn cốt đỉnh cấp "Hư Vô Bí Phong" và công pháp chí cao "Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công".

Không dừng lại ở đó, anh đã thay đổi quỹ đạo định mệnh bằng cách cứu giúp và kết nghĩa huynh muội với Tam Tiêu tiên tử ngay từ lúc họ hóa hình, biến những nữ thần hùng mạnh này thành đồng minh

trung thành nhất.

Hành trình của Triệu Công Minh là một chuỗi những chiến tích làm chấn động Hồng Hoang.

Anh không chỉ dùng kiếm đạo vô song và các cực phẩm tiên thiên linh bảo như Định Hải Thần Châu, Hỗn Nguyên Kim Đấu để đả bại thủ tịch đệ tử của Xiển Giáo là Quảng Thành Tử, khẳng định vị thế đại sư huynh của Tiệt Giáo, mà còn vươn vòi bạch tuộc ảnh hưởng ra khắp thế gian.

Anh thu phục Lục Nhĩ Mi Hầu – kẻ vốn bị Đạo Tổ tuyên án "pháp bất truyền lục nhĩ" – làm đồ đệ, dạy cho nó truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên.

Anh can thiệp vào cuộc truy sát của Côn Bằng để bảo vệ tàn hồn của Hồng Vân Lão Tổ, gieo một nhân duyên cực lớn với Trấn Nguyên Tử.

Đỉnh điểm của sự mưu lược là khi anh gặp Nữ Oa nương nương trên đỉnh Phượng Tê, hiến tặng Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng để bà hoàn thành sứ mệnh tạo ra Nhân tộc.

Nhờ đó, anh nhận được một phần mười công đức thành thánh, gắn kết vận mệnh của mình với sự trỗi dậy của loài người – chủng tộc sẽ trở thành chủ nhân tương lai của thiên địa.

Từ một kẻ vốn được định sẵn là bia đỡ đạn trong đại kiếp, Triệu Công Minh dưới linh hồn của Lục Trần đã tích lũy một kho tàng linh bảo đồ sộ mà ngay cả các Thánh nhân cũng phải thèm khát.

Anh dẫn dắt Long tộc thoát khỏi sự kiềm tỏa của Thiên đình, từng bước xây dựng một thế lực không thể lay chuyển.

Với trí tuệ biết trước tương lai và sức mạnh nghịch thiên, Triệu Công Minh bắt đầu chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng, quyết tâm xoay

chuyển càn khôn, không chỉ để cứu lấy bản thân mà còn để bảo vệ toàn bộ Tiệt Giáo khỏi vực thẳm sụp đổ.

Câu chuyện là hành trình của một "biến số" khổng lồ giữa vòng xoáy định mệnh, nơi những âm mưu của Thánh nhân, sự bá đạo của Yêu tộc và sự hung hãn của Vu tộc đều phải kiêng dè trước một Triệu Công Minh hoàn toàn mới – người đang cầm chắc thanh kiếm sắc nhất để chém đứt mọi xiềng xích của thiên đạo.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 477: Phật Môn Ra Tay, Thủy Lục Pháp Hội Nhưng ác quỷ trong mộng của Lý Thế Dân không phải ai khác, chính là đại ca Lý Kiến Thành, tam đệ Lý Nguyên Cát của y.

Chương 495

Chương 478: Giang Lưu Nhi Mạnh Mẽ Đến U Minh Giới Y đã tận mắt thấy, Giang Lưu Nhi diệu thủ hồi xuân như thế nào, bệnh người khác trị không khỏi, trong tay Giang Lưu Nhi, chỉ trong hai ba tháng, liền dược đáo bệnh trừ, có thể xưng là kỳ tích!

Chương 496

Chương 497

Chương 480: Tâm Ma Tiêu Tan, Sắp Sửa Tây Hành Sau khi nâng mọi người dậy, Phong Đô Đại Đế sửa sang y phục hỏi: "Các ngươi đến quấy rầy Bản Đế, rốt cuộc có chuyện gì, cứ việc nói ra đi, Bản Đế rửa tai lắng nghe." Giang Lưu Nhi lập tức đưa cho Lý Thế Dân một ánh mắt.

Chương 481: Kim Thiền Mưu Kế, Tây Thiên Thỉnh Kinh Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, Phạm âm từng trận, thiên hàng kim hoa, địa dũng kim liên!

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 1

Đại địa Hồng Hoang, kể từ sau cuộc tranh chấp Đạo - Ma, Đạo Tổ Hồng Quân đánh bại La Hầu, thân hợp Thiên Đạo, sau khi chứng đạo thành Thánh, thời gian lại trôi qua vô số vạn năm.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, không gian bên trong rộng lớn, có tới mấy ngàn mét vuông, lát gạch bạch ngọc, xung quanh thắp thanh đăng, ánh lửa bố trí đan xen có quy luật.

Bên trong linh khí mịt mờ, thập phần nồng đậm, dưới ánh đèn chiếu rọi, sương mù thăng đẳng.

Tuy rằng không nồng đậm bằng các đỉnh cấp đạo trường ở Hồng Hoang như Côn Luân Sơn, Bất Chu Sơn, hay Tam Thập Tam Thiên, nhưng phóng mắt khắp Hồng Hoang, đây cũng được coi là động thiên phúc địa cấp trung đẳng.

Tại nơi sâu nhất của La Phù Động đặt một chiếc giường ngọc khổng lồ.

Trên giường ngọc, một thanh niên tuấn lãng mặc cẩm phục, kiếm mày mắt sáng, bỗng nhiên mở bừng mắt, nhảy dựng lên.

Trong mắt hắn vẫn còn mang theo vẻ khó tin nồng đậm.

"Ta cư nhiên xuyên không đến thế giới Hồng Hoang, còn thành công đoạt xá Triệu Công Minh?" Thanh niên tuấn lãng này chính là đại đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo sau này — Triệu Công Minh.

Thanh niên tên gọi Lục Trần, vốn là một tác giả vô danh đến từ Trái Đất.

Ban ngày đi làm, buổi tối gõ chữ, một ngày làm việc mười sáu tiếng đồng hồ.

Có lẽ do quá lao lực, một buổi tối sau khi gõ chữ xong, hắn trực tiếp gục xuống bàn máy tính ngủ thiếp đi.

Không ngờ khi tỉnh lại, hắn đã xuyên không đến thế giới Hồng Hoang, trở thành đại đệ tử ngoại môn tương lai của Tiệt Giáo.

Theo ký ức trong não hải của tiền thân, Triệu Công Minh biết được hiện tại đã là sau thời kỳ Long Hán đại kiếp và Đạo - Ma chi tranh.

Đạo Tổ sau khi giảng đạo ba lần tại Tử Tiêu Cung đã phân chia thánh vị.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sáng lập Thiên Đình tại Tam Thập Tam Thiên.

Thập nhị Tổ Vu tự lập tại Bàn Cổ Điện ở Bất Chu Sơn, không ngừng đối đầu với Thiên Đình.

Hồng Hoang đã tiến vào thời đại Vu Yêu.

Về phần Triệu Công Minh, hắn vốn là luồng gió mát (thanh phong) đầu tiên giữa thiên địa hóa hình, tuy cũng miễn cưỡng coi là tiên thiên căn nguyên, nhưng so với những đỉnh cấp tiên thiên sinh linh như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hay Minh Hà Lão Tổ thì hoàn toàn không có cửa.

Từ khi hóa hình đến nay cũng đã mấy vạn năm, tu vi cũng chỉ mới là Chân Tiên đỉnh phong.

Quan trọng nhất là khi Triệu Công Minh nghĩ đến vận mệnh tương lai của mình, trong lòng không khỏi bất giác rùng mình.

Gia nhập Tiệt Giáo, sau đó tham dự Phong Thần lượng kiếp, bị Lục Áp đạo nhân dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư nguyền rủa cho đến chết.

Sau khi chết phải lên Phong Thần Bảng, không chỉ tu vi pháp lực không tiến thêm được tấc nào, còn bị phong cái chức vị gì mà Long Hổ Huyền Đàn Chân Quân.

Tuy cũng là một trong ba trăm sáu mươi lăm vị thần vị của Thiên Đình, địa vị không thấp, nhưng lại chịu đủ mọi hạn chế.

Hơn nữa hằng ngày bị Thiên Đình sai bảo như trâu ngựa, chẳng phải là lặp lại con đường cũ của kiếp trước sao?

Triệu Công Minh thở dài một tiếng.

Những người xuyên không khác đến Hồng Hoang không phải là Tam Thanh, Minh Hà thì cũng là Trấn Nguyên Tử - hạng đỉnh cấp tiên thiên đại thần.

Hoặc là có thể thức tỉnh các loại hệ thống, bàn tay vàng, thể chất nghịch thiên.

Còn hắn thì sao, cứ nhất định phải xuyên thành kẻ đen đủi Triệu Công Minh này.

Pháp bảo bị thu, nhục thân bị hủy, chân linh lên Phong Thần Bảng bị Thiên Đình nô dịch, sai bảo, vậy thì còn chơi bời gì nữa?

"Hệ thống cha yêu?" "Bàn tay vàng của ta đâu?" "Thể chất yêu nghiệt, ngộ tính đỉnh cấp đâu?" Triệu Công Minh thử hỏi, nhưng hồi lâu không có hồi đáp, cuối cùng đành thở dài một tiếng.

Đã đến thì cứ yên tâm ở lại, vẫn nên thử tu luyện một chút xem sao.

Triệu Công Minh vốn là thanh phong hóa hình, tự mang theo một bộ công pháp là Huyền Nguyên Bảo Lục.

Tên nghe thì kêu nhưng thực tế chất lượng cũng bình thường, hạn mức cao nhất cũng chỉ có thể tu hành đến Kim Tiên.

Chương 2

Đương nhiên, đối với Triệu Công Minh hiện tại thì hoàn toàn đủ dùng.

Theo ký ức tàn lưu trong não hải kiếp trước, Triệu Công Minh bắt đầu từng bước tu hành.

Thoáng cái đã ba ngày trôi qua, Triệu Công Minh cuối cùng cũng thổ nạp được một cái đại chu thiên, tổng lượng pháp lực trong cơ thể miễn cưỡng tăng lên một phần triệu.

Nhưng khoảng cách đột phá Chân Tiên để đạt đến Huyền Tiên vẫn còn xa vời vợi.

Ngay lúc này, thức hải của Triệu Công Minh chấn động, hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, trước mặt xuất hiện một bảng giao diện màu xanh đậm.

"Đinh đông, hệ thống đang tải, tiến độ hiện tại 1%... 15%... 30%..." "Hệ thống?" Triệu Công Minh cố sức dụi mắt, thấy giao diện trước mặt vẫn không biến mất, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ đại hỉ.

Có bàn tay vàng nghĩa là hắn sắp mở ra một cuộc đời khác.

Kết cục tương lai bị người ta nguyền chết, phải lên Phong Thần Bảng đại khái sẽ không lặp lại.

"Đinh đông, hệ thống đã tải xong, chúc mừng ký chủ thức tỉnh Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch, chỉ cần lựa chọn là có thể nhận được phần thưởng." "Lưu ý: Một khi đã lựa chọn thì không thể hối hận, cuối cùng nếu không hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng sẽ bị thu hồi." "Hệ thống, giới thiệu một chút về tất cả công năng của ngươi đi." Triệu Công Minh muốn khám phá xem ngoài việc lựa chọn, hệ

thống này còn công năng nghịch thiên nào khác không.

"Đinh đông, công năng duy nhất của bản hệ thống là lựa chọn, chỉ cần chọn là có thưởng." "Đinh đông, kiểm trắc thấy môi trường hiện tại của ký chủ đang ở thời đại Vu Yêu tranh bá, đại chiến Vu Yêu sắp bùng nổ, không có chỗ dựa sẽ tan thành tro bụi trong nháy mắt, Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch kích hoạt." "Lựa chọn 1: Bái nhập môn hạ Thái Thanh trong Tam Thanh.

Phần thưởng: Một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ — Ly Địa Diễm Quang Kỳ." "Lựa chọn 2: Bái nhập môn hạ Ngọc Thanh trong Tam Thanh.

Phần thưởng: Tư chất luyện khí đỉnh cấp!" "Lựa chọn 3: Bái nhập môn hạ Thượng Thanh trong Tam Thanh.

Phần thưởng: Tiên thiên căn nguyên đỉnh cấp — Hư Vô Bí Phong." Triệu Công Minh đảo mắt nhìn qua ba lựa chọn, không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Tam Thanh đều do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, là những đỉnh cấp tiên thiên sinh linh từ khi khai thiên tích địa.

Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn thì đại đạo vô vi, thượng thiện nhược thủy, vạn vật chỉ nhìn vào duyên pháp.

Bản thân hắn chỉ có tu vi Chân Tiên nhỏ nhoi, e là không lọt được vào pháp nhãn của Thái Thanh.

Còn về Ly Địa Diễm Quang Kỳ thì khỏi phải bàn, một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, xếp vào hàng cực phẩm tiên thiên linh bảo, uy lực vô cùng.

Về phần Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông ta coi trọng nhất là căn nguyên và phúc nguyên.

Hắn tuy là tiên thiên căn nguyên nhưng chỉ thuộc loại hạng bét, đại

khái cũng không lọt được vào mắt Ngọc Thanh.

Còn tư chất luyện khí đỉnh cấp thì tương đương với tiềm lực vô hạn trên con đường luyện khí, không ai bì kịp, thế gian vô song.

Dù căn nguyên của Triệu Công Minh không tốt lắm, nhưng có tư chất luyện khí đỉnh cấp thì chắc cũng có thể bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Hồng Hoang là thế giới cá lớn nuốt cá bé, tu vi mới là căn bản, những thứ khác đều là tiểu đạo.

Dù hắn có tư chất luyện khí vô song mà không có căn nguyên mạnh mẽ thì vẫn sẽ không được Nguyên Thủy trọng dụng.

Mà Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn lại rất hợp khẩu vị của Triệu Công Minh.

Tính cách sảng khoái hào phóng, cương trực lại bảo vệ đồ đệ, là một người tu đạo thuần túy.

Đương nhiên, ngoài Thông Thiên Giáo Chủ ra, phần thưởng thứ ba cũng khiến Triệu Công Minh thập phần tâm động.

Hư Vô Bí Phong chính là một trong bốn đại nguyên tố tiên thiên, là đỉnh cấp trong số các đỉnh cấp tiên thiên căn nguyên.

Ví dụ như kẻ sáng tạo Thiên Đình là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vốn là Thái Dương Kim Diễm — một trong bốn đại nguyên tố tiên thiên hóa thành.

Thành tựu và thực lực của họ đã đủ thấy căn nguyên nguyên tố tiên thiên đáng sợ đến nhường nào.

Triệu Công Minh suy tính kỹ lưỡng ưu nhược điểm của ba lựa chọn, cuối cùng kiên định lên tiếng: “Ta chọn lựa chọn 3, bái nhập môn hạ Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn.” “Đinh đông, chúc mừng

ký chủ lựa chọn thành công, phần thưởng đã phát phóng, mời ký chủ chú ý nhận.” Ngay khắc sau, Triệu Công Minh cảm thấy trong vô hình có một dòng nham thạch nóng bỏng chảy vào trong cơ thể mình.

Nguyên thần!

Thức hải!

Kinh mạch!

Pháp lực!

Huyết nhục!

Tạng phủ!

Tất cả đều dưới sự gột rửa của dòng nham thạch nóng bỏng này mà phát sinh sự lột xác nghịch thiên cải mệnh.

Không biết qua bao lâu, sự lột xác từ trong ra ngoài mới hoàn thành.

Toàn bộ tu vi của Triệu Công Minh cũng từ Chân Tiên đỉnh phong thuận lợi đột phá đến Huyền Tiên.

Hắn từ từ đứng dậy, cảm nhận thiên địa linh khí vô cùng sung túc xung quanh, trong mắt lóe lên vẻ kinh thán và hân hoan.

“Không hổ là tiên thiên căn nguyên đỉnh cấp, tốc độ tu hành của ta lúc này e là nhanh hơn trước kia ít nhất trăm lần!” Sự tăng trưởng gấp trăm lần có thể gọi là khủng khiếp.

Thử nghĩ xem, người khác tu hành trăm năm mới có thành quả, ngươi tu hành một năm đã đuổi kịp, đó là loại nghiền ép thế nào?

Sau khi có được căn nguyên đỉnh cấp, Triệu Công Minh còn phát hiện trong thức hải của mình có một hạt giống màu bạc trắng.

Đó là lợi ích phụ sau khi căn nguyên thăng cấp lên đỉnh cấp, hạt

giống Không Gian Pháp Tắc.

Hư Vô Bí Phong là căn nguyên đỉnh cấp thuộc tính phong, phong đạt đến cực hạn sẽ chạm đến không gian pháp tắc!

Mà lực lượng pháp tắc lại chạm đến quy tắc thiên địa, phải đến cảnh giới Đại La Kim Tiên mới có thể tham ngộ.

Nhưng lúc này trong não hải của Triệu Công Minh đã có một hạt giống pháp tắc.

Điều này đại diện cho việc hắn có thể tham ngộ lực lượng pháp tắc trước vài đại cảnh giới.

Đối với tu sĩ cùng cấp, đây chính là một sự nghiền ép.

Triệu Công Minh còn chưa kịp vui mừng, trong não hải lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"Đinh đông, kiểm trắc thấy căn nguyên của ký chủ đã lột xác xong, tu vi tiến bộ vượt bậc, kích hoạt hệ thống tuyển trạch." "Lựa chọn 1: Xuất phát ngay bây giờ, bái sư Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn.

Chương 3

Phần thưởng: Một thanh trung phẩm tiên thiên linh bảo Huyền Nguyên Kiếm." "Lựa chọn 2: Tiếp tục ở lại Nga Mi Sơn, La Phù Động củng cố tu vi, tu luyện vững chắc.

Phần thưởng: Một bình Hỗn Độn Nguyên Dịch." "Hai lựa chọn này..." Triệu Công Minh thoáng suy nghĩ, do dự một lát rồi quả đoạn quyết định: "Ta chọn lựa chọn 2, tiếp tục tu hành tại Nga Mi Sơn." Triệu Công Minh chọn phương án 2 là sau khi đã suy nghĩ thấu đáo.

Lựa chọn đầu tiên là một thanh tiên thiên linh bảo, quả thực rất hấp dẫn.

Nhưng đừng quên hiện tại đại địa Hồng Hoang là thiên hạ của Vu tộc và Yêu tộc.

Hai tộc thỉnh thoảng lại bùng nổ đại chiến, nơi nào đi qua cũng vạn dặm không bóng người.

Với tu vi Huyền Tiên cỏ rác này, chỉ cần bị dư chấn quét trúng là lập tức tan thành mây khói.

Quan trọng nhất là Triệu Công Minh vừa mới xuyên không, đối với việc đấu pháp và tu hành còn chưa thông thạo.

Mạo muội đi ra ngoài, vạn nhất gặp phải kẻ địch thì tính sao?

Ngồi chờ bị đánh à?

Chi bằng cứ tu luyện một thời gian, làm quen với kinh nghiệm chiến đấu rồi tính sau.

Còn việc bái sư Thượng Thanh thì không cần gấp, Tam Thanh thu đồ là một quá trình dài, không vội vàng một chốc một lát này.

Lựa chọn thứ hai là Hỗn Độn Nguyên Dịch, theo ký ức của Triệu Công Minh, đây là thánh dược trị thương đỉnh cấp ở Hồng Hoang.

Vết thương dù nặng đến đâu, chỉ cần uống vài giọt Hỗn Độn Nguyên Dịch là lập tức có thể khôi phục như cũ, được coi là thần khí bảo mạng.

Tuy hiện tại chưa dùng đến nhưng có nó trong tay tương đương với việc có thêm một cái mạng, tội gì mà không làm.

Sau khi Triệu Công Minh đưa ra lựa chọn, rất nhanh, bình Hỗn Độn Nguyên Dịch đã nằm trong tay hắn.

Cách lớp bình ngọc vẫn tỏa ra một mùi hương nồng đậm, ngửi một hơi đã thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân thư thái.

Triệu Công Minh cất kỹ Hỗn Độn Nguyên Dịch, đứng dậy phong tỏa đại môn La Phù Động, bắt đầu bế quan tu luyện.

Hồng Hoang không tính năm tháng, chớp mắt một cái đã một ngàn năm trôi qua!

Ngày hôm đó, bên ngoài La Phù Động vang lên một tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy cấm chế trước động bị Triệu Công Minh đấm nát bằng một quyền.

Cả người hắn trực tiếp bay ra ngoài, mặc cẩm bào, kiếm mày mắt sáng, tuấn lãng bất phàm, tựa như trích tiên giáng thế.

Tu vi Huyền Tiên trung kỳ thập phần ngưng luyện, hiển nhiên một ngàn năm tu luyện này không hề lãng phí.

Triệu Công Minh lúc này đã hoàn toàn kế thừa mọi thứ của tiền thân, dù có gặp kẻ địch nào cũng sẽ không hoảng hốt lo sợ.

"Tu vi trong thời gian ngắn không thể thăng tiến thêm, xem ra đã đến lúc đến Côn Luân Sơn bái sư rồi." Triệu Công Minh bắt đầu tính

toán lộ trình đi đến Côn Luân Sơn.

Cuối cùng, hắn chọn đi qua ven biển Đông Hải trước rồi mới thẳng tiến Côn Luân.

Sở dĩ muốn đi ngang qua Đông Hải là vì muốn xem thử Tam Tiêu lúc này đã xuất thế hoặc hóa hình hay chưa.

Triệu Công Minh suy nghĩ một lát, thu dọn một chút rồi trực tiếp lên đường.

Thực ra cũng chẳng có gì để thu dọn, tổng cộng chỉ có một cây roi sắt (cương tiên) màu đen hậu thiên trung phẩm.

Còn những thứ đại danh đỉnh đỉnh về sau như Phược Long Tác hay Định Hải Thần Châu thì giờ còn chưa thấy bóng dáng đâu.

Thời gian trôi mau, năm năm đã qua, Triệu Công Minh tham ngộ được một phần không gian pháp tắc nên tốc độ cực nhanh, cuối cùng đã tới bờ Đông Hải.

Đông Hải được xưng tụng là vùng biển lớn nhất Hồng Hoang, tiên thiên tam tộc — Long tộc sinh sống tại đây.

Đương nhiên, thời kỳ Long Hán đại kiếp tam tộc chịu tổn thất nặng nề, hiện đang ẩn cư không ra.

Ngày thường trên mặt biển rất ít khi thấy Long tộc hoạt động.

Trên Đông Hải, sóng nước mênh mông, trời nước một màu, vô cùng hùng vĩ.

Triệu Công Minh cưỡi mây mà đi, cảm thấy trong lòng có một sự sảng khoái khó tả.

Bay trên mặt biển hai ba tháng, Triệu Công Minh vẫn không tìm thấy vị trí của Tam Tiên Đảo.

Trong lòng thất vọng, đang định gia tăng tốc độ bay qua Đông Hải

thì bỗng nhiên bên tai vang lên một giọng nói: “Đinh đông, kiểm trắc thấy ký chủ đang ở Đông Hải và cách Tam Tiên Đảo trong vòng mười vạn dặm, hơn nữa Tam Tiêu đang độ kiếp hóa hình, kích hoạt Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch.” “Lựa chọn 1: Phớt lờ Tam Tiêu đang độ kiếp hóa hình.

Phần thưởng: Thượng phẩm tiên thiên linh bảo Trảm Thiên Kiếm.” “Lựa chọn 2: Đến Tam Tiên Đảo giúp đỡ Tam Tiêu hóa hình xuất thế.

Phần thưởng: Tư chất kiếm đạo đỉnh cấp.” “Tam Tiên Đảo ở ngay gần ta sao?” Mắt Triệu Công Minh sáng lên, lập tức cảm thấy vô cùng kinh hỉ.

Hắn không hề do dự, trực tiếp lựa chọn: “Ta chọn lựa chọn 2!” Tiếng nói vừa dứt, trong u minh có một luồng cảm ngộ đại đạo vô thượng tràn vào não hải Triệu Công Minh.

Khắc này, Triệu Công Minh cảm thấy thiên phú kiếm đạo của mình tăng lên ngàn lần, vạn lần cũng không chỉ.

Thậm chí ngay cả cây hắc cương tiên trong tay cũng cảm thấy hơi không vừa tay.

“Không hổ là thiên phú kiếm đạo cấp tối đa, e là ngay cả Linh Bảo Thiên Tôn về thiên phú kiếm đạo cũng không khủng khiếp bằng ta lúc này đâu nhỉ?” Triệu Công Minh thầm cảm thán, đồng thời cưỡi mây lao về phía Tam Tiên Đảo.

Chẳng mấy chốc đã tới trước đảo.

Trên đảo lúc này mây đen dày đặc, đè nặng xuống, điện chớp lôi đình, một khung cảnh như tận thế, hiển nhiên là Tam Tiêu đang độ kiếp.

Triệu Công Minh ẩn nặc khí tức, lặng lẽ lẻn vào Tam Tiên Đảo.

Chỉ thấy ở trung tâm đảo có ba đóa tường vân.

Đóa lớn nhất màu trắng thuần, đóa tiếp theo màu xanh lục, đóa nhỏ nhất màu đỏ rực.

Ba đóa tường vân này không ngoài dự đoán chính là đệ tử Tiệt Giáo — Tam Tiêu sau này.

Trên thân ba đóa tường vân tỏa ra tường thụy chi khí vô tận, chiếu sáng thiên địa.

Dù bị kiếp vân đen kịt như mực bao phủ nhưng vẫn tỏa ra ý chí bất khuất.

"Rắc!" Kiếp vân trên không trung dường như bị ý chí bất khuất của Tam Tiêu chọc giận.

Một tiếng nổ vang, một đạo lôi đình to bằng thùng nước từ không trung giáng xuống, đánh thẳng vào thân Tam Tiêu.

Chương 4

Thân thể Tam Tiêu run lên một trận, không những không chịu tổn thương gì mà dưới sự tẩy lễ của lôi kiếp, dường như càng thêm rực rỡ.

Lôi kiếp dường như bị chọc giận, oanh oanh oanh, một lúc sau hạ xuống thêm mấy đạo lôi kiếp, đạo sau mạnh hơn đạo trước.

Mấy đạo đầu Tam Tiêu còn miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng đến mấy đạo sau, sức mạnh cường đại khiến tiên thiên đạo khu của họ cũng phải run rẩy.

"Không ổn, lôi kiếp quá mạnh, Tam Tiêu gặp nguy hiểm!" Triệu Công Minh ở bên cạnh không dám lơ là, vội vàng lấy ra Hỗn Độn Nguyên Dịch, dùng pháp lực nâng lấy, rồi từ khoảng cách xa rưới lên đạo khu của Tam Tiêu.

Hỗn Độn Nguyên Dịch không hổ là thánh dược trị thương đỉnh cấp Hồng Hoang.

Vừa nhỏ xuống thân Tam Tiêu, dáng vẻ héo hon của họ liền chuyển biến tốt đẹp.

Nguyên khí, pháp lực cũng khôi phục với tốc độ cực nhanh.

Chẳng mấy chốc, lại một đợt mười hai đạo lôi kiếp giáng xuống, khí tức của Tam Tiêu lại trở nên yếu ớt.

Triệu Công Minh không hề xót xa, tiếp tục rưới Hỗn Độn Nguyên Dịch.

Hỗn Độn Nguyên Dịch tuy quý giá, nhưng trong Phong Thần đại kiếp sau này, Tam Tiêu bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, dưới Thánh nhân không ai có thể phá.

Giành được thiện cảm của Tam Tiêu còn quý giá hơn một bình Hỗn Độn Nguyên Dịch không biết bao nhiêu lần.

Cứ như vậy, nửa ngày trôi qua, một bình Hỗn Độn Nguyên Dịch tiêu hao sạch sẽ.

Kiếp vân phía trên Tam Tiên Đảo cũng dần tan đi.

Điều này đại diện cho việc Tam Tiêu đã thành công vượt qua hóa hình kiếp, có thể hóa hình.

Trên không trung, một đạo ánh sáng tạo hóa chia làm ba, rơi xuống thân ba đóa tường vân.

Rất nhanh, từ trong mây hiện ra ba bóng dáng yểu điệu.

Một vị mặc y phục trắng, cao quý mà thoát tục.

Một vị mặc váy dài xanh biếc, siêu phàm thoát tục, độc lập giữa thế gian.

Một vị mặc y phục đỏ rực, tinh nghịch đáng yêu.

Cả ba đều là tiên thiên căn nguyên, vừa mới hóa hình đã có tu vi Chân Tiên đỉnh phong.

Tam Tiêu không hổ là những đại mỹ nữ nổi danh Hồng Hoang.

Làn da trắng sứ không tì vết, ngũ quan tinh xảo như thể được thiên địa dày công điêu khắc.

Đôi mắt to đen láy linh động, chớp chớp, phía sau là mái tóc đen dài rủ xuống, mượt mà óng ả.

Thân hình lung linh, đường cong hoàn mỹ, vừa hóa hình đã có một mùi hương thơm ngát phả vào mặt.

Triệu Công Minh nhìn nhan sắc của Tam Tiêu mà không khỏi ngây người.

Đẹp, tuyệt mỹ, không hổ là Tam Tiêu tiên tử, những vẻ đẹp nhân tạo kiếp trước không bằng một phần trăm, phần ngàn, phần vạn của giai nhân trước mắt.

"Vị đạo hữu này, lúc chúng ta vừa hóa hình, có phải ngươi đã ra tay trợ giúp?" Đại tỷ Vân Tiêu, thành thục ổn trọng, nhẹ giọng hướng về nơi Triệu Công Minh ẩn thân mà gọi.

Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng không khỏi nhìn về hướng Vân Tiêu vừa gọi.

Lúc họ độ kiếp, có một luồng sức mạnh ôn nhuận tinh thuần, ấm áp hỗ trợ.

Nếu không có luồng sức mạnh đó chống đỡ, họ e rằng chưa chắc đã vượt qua lôi kiếp thành công.

"Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh kính chào ba vị đạo hữu, vừa rồi chính là tại hạ ra tay." Triệu Công Minh trực tiếp bước ra, chắp tay với Tam Tiêu.

Triệu Công Minh thân hình cao lớn, tuấn lãng bất phàm, ngọc thụ lâm phong, vừa xuất hiện đã khiến thiện cảm trong lòng Tam Tiêu tăng thêm không ít.

"Vân Tiêu ở đây tạ ơn đạo hữu, không biết đạo hữu vừa rồi dùng thứ gì giúp đỡ chúng ta, để sau này chúng ta còn biết đường báo đáp." Triệu Công Minh xua tay, chính khí lẫm liệt nói: "Chỉ là một bình Hỗn Độn Nguyên Dịch thôi, chỉ cần giúp được mấy vị đạo hữu, mọi thứ đều xứng đáng." "Cái gì, cư nhiên là Hỗn Độn Nguyên Dịch?" Tam Tiêu lập tức kinh hãi, trong mắt đẹp hiện lên vẻ khó tin.

Trong Hồng Hoang, phàm là tiên thiên sinh linh, trong ký ức tiên thiên đều có nhận thức sơ bộ về một số sự vật.

Hỗn Độn Nguyên Dịch tình cờ có trong ký ức của Tam Tiêu.

Trong ký ức đó, Hỗn Độn Nguyên Dịch là thánh dược trị thương đỉnh cấp, chỉ có nơi lõi đất mới có thể nuôi dưỡng ra, cực kỳ quý giá.

Vị đạo hữu trước mặt này chỉ mới lần đầu gặp mặt đã lấy ra bảo vật quý giá như vậy để giúp đỡ họ.

Nhất thời, Tam Tiêu cảm động vô cùng, ánh mắt nhìn Triệu Công Minh cũng khác hẳn lúc đầu.

"Đinh đông, kiểm trắc thấy Tam Tiêu nảy sinh thiện cảm cực lớn với ký chủ, Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch kích hoạt." "Lựa chọn 1: Phớt lờ thiện cảm của Tam Tiêu, tiêu sái rời đi.

Phần thưởng: Năm ngàn năm tu vi." "Lựa chọn 2: Kết bái huynh muội với Tam Tiêu.

Phần thưởng: Cực phẩm tiên thiên linh bảo — Hỗn Nguyên Kim Đấu." "Ta chọn lựa chọn 2." Triệu Công Minh không chút do dự, trực tiếp đưa ra quyết định.

Đùa gì vậy, mình tốn bao công sức, lại tiêu hao một bình Hỗn Độn Nguyên Dịch, cứ thế bỏ đi chẳng phải thành kẻ ngốc sao?

Hơn nữa, dù có muốn đi thì cũng không thể từ chối sự cám dỗ của Hỗn Nguyên Kim Đấu kia!

Sau khi Triệu Công Minh lựa chọn, Hỗn Nguyên Kim Đấu liền nằm trong không gian hệ thống, có thể lấy ra bất cứ lúc nào.

Triệu Công Minh nhìn Tam Tiêu, hắng giọng mấy tiếng, không trực tiếp vào vấn đề chính mà hỏi thăm tình hình của họ trước.

"Tam Tiêu đạo hữu, ba người ở trên Tam Tiên Đảo này đã tu hành bao nhiêu năm rồi?" Vân Tiêu khẽ chau mày, hồi tưởng: "Không rõ lắm, chỉ nhớ là đã rất nhiều năm rồi.

Ta chỉ nhớ lúc có ý thức, Hồng Hoang dường như đang xảy ra một

trận đại chiến.

Long tộc dưới biển, Phượng tộc trên không, còn có Kỳ Lân tộc trên lục địa, một trận chiến chưa từng có." "Long Hán đại kiếp!!" Triệu Công Minh trong lòng dậy sóng, trận chiến tam tộc chẳng phải chính là Long Hán đại kiếp sao?

Căn nguyên sinh linh Hồng Hoang ai cũng biết, hóa hình càng muộn, tư chất càng mạnh.

Long Hán đại kiếp đến nay đã vô số vạn năm, Tam Tiêu lúc đó đã có ý thức mà giờ mới hóa hình, có thể tưởng tượng tư chất của họ mạnh đến mức nào!

Cho dù hiện tại vừa hóa hình thực lực chưa cao, nhưng tiềm lực tương lai cực kỳ khủng khiếp.

Trong trận chiến Phong Thần, họ cũng ép đến mức Thánh nhân phải ra tay mới hàng phục được.

Triệu Công Minh nén xuống cơn sóng lòng, lại tùy ý hỏi thêm vài câu.

Chương 5

Sau đó mới nghiêm túc nói: "Tam Tiêu đạo hữu, Công Minh xuất sơn du lịch không lâu, chỉ cảm thấy Hồng Hoang rộng lớn, sức một người quá mỏng manh.

Ta đối với ba vị muội muội thập phần có thiện cảm, hay là hôm nay chúng ta nghĩa kết kim lan, cùng kết làm huynh muội, sau này ở Hồng Hoang cũng dễ bề chiếu ứng lẫn nhau." Vân Tiêu thoáng đỏ mặt: "Công Minh đại ca vì cứu chúng ta mà tổn thất một bình Hỗn Độn Nguyên Dịch, muội nguyện ý kết bái huynh muội với Công Minh đại ca." "Các muội thì sao?" Vân Tiêu nhìn sang Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Hai người cũng vội vàng gật đầu, giọng nói trong trẻo dễ nghe: "Công Minh đại ca là người tốt, chúng muội nguyện ý." Tam Tiêu đều là tiên thiên sinh linh, bẩm sinh nhạy cảm với thiện ác, tự nhiên cảm nhận được sự chân thành của Triệu Công Minh.

Nếu không, đổi lại là kẻ có dụng ý khác, Tam Tiêu vạn lần không kết bái.

"Tốt!" Triệu Công Minh và Tam Tiêu bốc đất thay hương, quỳ xuống đất, dõng dạc nói: "Thiên Đạo chứng giám, nay ta Nga Mi Sơn La Phù Động Triệu Công Minh cùng Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ở Tam Tiên Đảo kết làm huynh muội, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, nếu trái lời thề này, thiên tru địa diệt." Sau khi Triệu Công Minh nói xong, Tam Tiêu cũng lần lượt phát thệ.

Chỉ nghe giữa bầu trời không mây bỗng vang lên một tiếng sấm rền.

Giữa Tam Tiêu và Triệu Công Minh bỗng chốc có một sợi dây liên

kết vô hình.

"Ba vị muội muội." Triệu Công Minh đứng dậy, hân hoan nhìn ba người.

"Công Minh đại ca." Tam Tiêu cười rạng rỡ, vừa hóa hình đã kết giao được một người đại ca tốt, họ cảm thấy mình quá may mắn.

Lúc này Vân Tiêu hỏi: "Công Minh đại ca, huynh vốn tu hành ở La Phù Động trên Nga Mi Sơn, sao lại tới Đông Hải này?" Triệu Công Minh nghe vậy đáp: "Không giấu gì ba vị muội muội, ta tới Đông Hải là vì nghe nói tiền bối Tam Thanh ở Côn Luân Sơn mở cửa thu đồ, lần này xuất sơn là chuẩn bị đến Côn Luân Sơn bái sư tu hành." "Ồ, thì ra là vậy." Vân Tiêu gật đầu, mắt đẹp đảo qua Tam Tiên Đảo, hơi chút thấp thỏm hỏi: "Vậy Công Minh đại ca, huynh thấy tư chất ba người chúng muội, liệu tiền bối Tam Thanh có nhìn trúng không?" Tam Tiêu vừa hóa hình, chỉ có tu vi Chân Tiên đỉnh phong, đương nhiên sợ Tam Thanh không xem trọng.

Triệu Công Minh bật cười: "Ba vị muội muội là tiên thiên tường vân hóa hình, căn nguyên cực cao, tiền bối Tam Thanh thấy chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên mà thu nhận ngay." Tam Tiêu trong Phong Thần đại kiếp có thể đánh bại cả Nhiên Đăng đạo nhân.

Thực lực đó, dù đặt trong toàn bộ Tiệt Giáo cũng là hàng ngũ đệ nhất dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ.

Tư chất mạnh mẽ như vậy, bái nhập Côn Luân chắc chắn không vấn đề gì.

Lúc này Vân Tiêu lên tiếng hỏi Triệu Công Minh: "Công Minh ca ca, vậy giờ chúng ta xuất phát đến Côn Luân Sơn luôn sao?" Giọng Vân Tiêu vừa dứt, trong não hải Triệu Công Minh vang lên tiếng hệ thống: "Đinh đông, chúc mừng ký chủ thành công bảo vệ Tam Tiêu hóa hình, kích hoạt Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch." "Lựa chọn 1:

Xuất phát đến Côn Luân Sơn ngay bây giờ.

Phần thưởng: Một giọt Bàn Cổ tinh huyết." "Lựa chọn 2: Tam Tiêu mới hóa hình, tu vi còn nông cạn, kinh nghiệm mỏng manh, tạm thời ở lại Tam Tiên Đảo tu hành.

Phần thưởng: Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công." "Bàn Cổ tinh huyết?

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công?" Triệu Công Minh trong lòng đại hỉ.

Bàn Cổ tinh huyết là chí bảo luyện thể vô thượng, chỉ cần luyện hóa một giọt, e rằng cường độ nhục thân sẽ tăng vọt đến mức không tưởng.

Nhưng so với Bàn Cổ tinh huyết, Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công mới thực sự là bảo bối.

Đây là công pháp Bàn Cổ đại thần tu hành năm xưa, nhục thân, nguyên thần, pháp lực đồng tu, vô cùng lợi hại.

Nếu coi tốc độ tu luyện hiện tại của hắn là một, thì sau khi tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, tốc độ ít nhất tăng lên một trăm, mà chất lượng cũng mạnh hơn hiện tại rất nhiều.

"Bàn Cổ tinh huyết tuy tốt, nhưng vẫn không bằng Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công." Triệu Công Minh gào thét trong lòng, trực tiếp hạ quyết tâm: "Ta chọn lựa chọn 2, tạm lưu lại Tam Tiên Đảo." Triệu Công Minh vừa chọn xong, một lượng thông tin khổng lồ lập tức tràn vào não hải hắn.

Lúc này bên tai Triệu Công Minh lại vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Vân Tiêu: "Công Minh đại ca, huynh đã nghĩ kỹ chưa?" Triệu Công Minh suy nghĩ một lát rồi nói: "Việc bái sư tiền bối Tam Thanh không cần vội, ba vị muội muội mới hóa hình, tu vi chưa ổn định,

chúng ta ở lại Tam Tiên Đảo tu hành một thời gian cũng không sao." Vân Tiêu lập tức thở phào, họ mới hóa hình, vả lại Đông Hải cách Côn Luân Sơn rất xa, xuất phát ngay lập tức quả thực có chút phiền phức.

Ngược lại Bích Tiêu nhỏ tuổi nhất thì hơi thất vọng, hiển nhiên là sau khi hóa hình cô bé muốn lập tức xông ra ngoài dạo chơi Hồng Hoang.

Sau khi quyết định ở lại Tam Tiên Đảo tu hành, Triệu Công Minh bắt tay vào bố trí trận pháp trên đảo.

Trong công pháp Huyền Nguyên Bảo Lục của hắn có ghi chép một số trận pháp đơn giản, vừa vặn có thể dùng.

Tốn mất một tháng trời, Triệu Công Minh cuối cùng cũng bố trí xong một tòa trận pháp tên là Tứ Tượng Thanh Phong Trận.

Tòa trận pháp này do Triệu Công Minh tọa trấn, đủ để ngăn cản tu sĩ Huyền Tiên đỉnh phong trong thời gian ngắn.

Bố trí xong trận pháp, Triệu Công Minh tự mình khai thác một động phủ rồi bắt đầu tu hành.

Về việc truyền thụ Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công cho Tam Tiêu, Triệu Công Minh chưa từng nghĩ tới.

Tam Tiêu căn nguyên bất phàm, phúc nguyên thâm hậu, công pháp truyền thừa chắc chắn không tầm thường, tuy chắc không lợi hại bằng Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, nhưng hợp với bản thân mới là tốt nhất.

"Không hổ là Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, quả nhiên huyền diệu, ta mới vận chuyển một đại chu thiên mà pháp lực, nhục thân, nguyên thần đều có xu hướng tăng trưởng." Trong động phủ, Triệu Công Minh thầm tán thưởng, Huyền Nguyên Bảo Lục so với Cửu

Chuyển Huyền Nguyên Công cứ như xe đạp so với máy bay, hoàn toàn là sự nghiền ép về đẳng cấp.

Triệu Công Minh càng thêm khánh hạnh vì đã chọn Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công thay vì Bàn Cổ tinh huyết.

Sau khi vận chuyển một đại chu thiên, Triệu Công Minh dừng tu hành.

Ý niệm động một cái, hắn lấy cực phẩm tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu từ không gian hệ thống ra.

Hỗn Nguyên Kim Đấu vừa xuất hiện, một luồng đạo uẩn vô cùng mạnh mẽ quét qua tứ phương.

Nó lơ lửng giữa không trung, thể hiện tư thái bất phàm.

Bảo vật này đã tồn tại từ trước khi khai thiên tích địa, có thần lực hệ không gian khổng lồ, dung lượng như càn khôn tứ hải, trong hàng cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng thuộc loại đỉnh cấp.

Pháp lực rót vào lập tức kích phát uy lực, huyền diệu vô cùng, có thể thu hết vạn bảo thiên địa.

Hơn nữa nó có lực hút thu tiên thu vật cực mạnh không thể cản nổi, kim quang vừa xuất hiện là không thể chạy thoát!

Hai tay Triệu Công Minh áp lên Hỗn Nguyên Kim Đấu, pháp lực qua lòng bàn tay từ từ rót vào bên trong, bắt đầu luyện hóa.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã trăm năm.

Trong động phủ, Triệu Công Minh ý niệm động một cái, Hỗn Nguyên Kim Đấu liền bay quanh hắn như có linh tính.

“Không hổ là cực phẩm tiên thiên linh bảo, tiêu tốn tận trăm năm mới sơ bộ luyện hóa được, thật không dễ dàng.” Triệu Công Minh thầm cảm thán, nhưng cũng biết sau này khi tu vi tăng lên, tốc độ

luyện hóa linh bảo cũng sẽ nhanh hơn.

Một món cực phẩm tiên thiên linh bảo mang lại sự gia tăng thực lực vô cùng lớn.

Tuy lúc này Triệu Công Minh mới chỉ có tu vi Huyền Tiên trung kỳ, nhưng có linh bảo trong tay, Huyền Tiên đỉnh phong hắn cũng có thể hạ gục.

Sau khi làm quen với cách vận dụng Hỗn Nguyên Kim Đấu, Triệu Công Minh bắt đầu tập trung tu hành.

Linh bảo gì đó vẫn chỉ là vật ngoài thân, cái gốc rễ của tu sĩ vẫn phải là tu vi.

Hồng Hoang không tính năm tháng, chớp mắt lại ngàn năm trôi qua!

Ngày hôm đó, từ động phủ của Triệu Công Minh phát ra một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ.

Khí tức đi đến đâu, không gian rung chuyển đến đó, cát bay đá chạy, một luồng uy áp mạnh mẽ bao trùm Tam Tiên Đảo.

Trải qua hơn ngàn năm khổ tu, cộng thêm sự gia trì của Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, tu vi của Triệu Công Minh đã thăng từ Huyền Tiên trung kỳ lên Huyền Tiên đỉnh phong.

Cộng thêm linh bảo mạnh mẽ như Hỗn Nguyên Kim Đấu, dù là Kim Tiên bình thường Triệu Công Minh cũng không sợ.

Chương 6

"Hơn ngàn năm trôi qua rồi, không biết ba vị muội muội thế nào, phải đi xem thử mới được." Triệu Công Minh rất quan tâm đến Tam Tiêu, nghĩ là làm, hắn lập tức bay về phía đạo trường của họ.

Bên ngoài động phủ của Tam Tiêu, Triệu Công Minh lấy ra một chiếc chuông vàng nhỏ phiên bản mini, nhẹ nhàng gõ lên.

"Đông!

Đông!

Đông!" Những đợt đạo âm vang lên, truyền rõ vào trong động phủ.

Chiếc chuông này do Triệu Công Minh luyện chế, tổng cộng có bốn chiếc, hắn giữ một chiếc, Tam Tiêu mỗi người một chiếc, đây là quy ước từ trước.

Có tiếng chuông báo hiệu sẽ tránh được việc bị quấy rầy dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Sau khi tiếng chuông vang lên, một lát sau bên trong động phủ có động tĩnh.

Tiếp đó, ba luồng khí tức mạnh mẽ lao ra khỏi động phủ.

Một đạo trắng, một đạo xanh, một đạo đỏ, chính là Tam Tiêu tiên tử.

Điều khiến Triệu Công Minh kinh ngạc nhất là khí tức trên người ba người họ cư nhiên đã đột phá từ Chân Tiên đỉnh phong lên Huyền Tiên.

"Không hổ là đỉnh cấp tiên thiên sinh linh, tốc độ đột phá thật nhanh." Triệu Công Minh thầm cảm thán, Tam Tiêu hóa hình tuy muộn

nhưng tư chất thì không có gì phải bàn cãi.

"Công Minh đại ca, bế quan bấy nhiêu năm có thu hoạch gì không?" Vân Tiêu là người đầu tiên tiến lên đón, trên mặt lộ ra nụ cười.

Hiển nhiên thu hoạch của nàng trong hơn ngàn năm qua cũng rất lớn.

Triệu Công Minh mỉm cười nói: "Thu hoạch cũng bình thường, chỉ là từ Huyền Tiên trung kỳ đột phá lên Huyền Tiên đỉnh phong mà thôi." "Hả, lợi hại vậy sao?" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu trợn tròn mắt, đầy vẻ không thể tin nổi.

Họ cứ ngỡ mình tu hành hơn ngàn năm đột phá được một tiểu cảnh giới đã là nhanh lắm rồi, không ngờ Công Minh đại ca còn nhanh hơn gấp bội.

Khoảnh khắc này, ý định muốn khoe khoang của Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu lập tức bị gió thổi bay sạch.

Ngược lại Vân Tiêu mỉm cười chúc mừng: "Vậy thì chúc mừng Công Minh đại ca tu vi lại tiến thêm một bước." Trong mắt Vân Tiêu, từ khi kết bái, họ đã là một thể.

Tu vi đại ca tiến bộ thì họ cũng an toàn hơn.

Triệu Công Minh cũng mỉm cười, không quên khen ngợi: "Tiến bộ của ba vị muội muội cũng không chậm, hơn ngàn năm đã đột phá một đại cảnh giới, e là Tam Thanh tiền bối năm xưa cũng không có bản lĩnh này." "Thực ra cũng không lợi hại đến thế đâu." Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đỏ mặt thẹn thùng.

Triệu Công Minh chính sắc nói: "Nhưng ba vị muội muội ạ, Hồng Hoang rộng lớn, người giỏi còn có người giỏi hơn, đại năng cường giả vô số.

Tu vi hiện tại của chúng ta trước mặt họ chẳng là gì cả, muốn du lịch Hồng Hoang chúng ta cần nỗ lực tu hành hơn nữa." Ban đầu Triệu Công Minh dự định sớm đến Côn Luân bái sư để ôm chân Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng giờ có Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, tốc độ tu hành tăng mạnh, hắn muốn tu vi vững vàng hơn chút nữa mới đi, như vậy dọc đường cũng an toàn hơn.

Đặt một mục tiêu nhỏ: Tu thành Kim Tiên rồi mới rời Tam Tiên Đảo đến Côn Luân bái sư.

Tam Tiêu biết đại ca muốn tốt cho mình nên gật đầu lia lịa: "Chúng muội đều nghe theo Công Minh đại ca." Triệu Công Minh nói: "Ta là huynh trưởng, tu vi lại nhỉnh hơn một chút, các muội có chỗ nào không hiểu cứ việc hỏi ta." Với tu vi Huyền Tiên đỉnh phong và Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, việc chỉ điểm cho Tam Tiêu không phải là vấn đề lớn.

"Vậy chúng muội cũng có một số vấn đề tu hành muốn thỉnh giáo đại ca." "Được." Triệu Công Minh gật đầu, sau đó chọn một nơi linh khí nồng đậm trên đảo để bắt đầu giải đáp thắc mắc cho họ.

Triệu Công Minh tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công — thứ được coi là khởi nguồn của mọi công pháp Hồng Hoang, tự nhiên vô cùng lợi hại, có thể thấu triệt mọi chi tiết nhỏ nhất.

Dưới sự giảng giải của hắn, Tam Tiêu như được khai sáng, những nghi hoặc trên con đường tu hành đều được giải tỏa.

Họ thầm thán phục đại ca học thức uyên bác.

Mười năm trôi qua nhanh chóng, việc luận đạo trên đảo cũng dừng lại.

Mười năm luận đạo, người thu hoạch không chỉ có Tam Tiêu, mà Triệu Công Minh cũng coi như được ôn lại và tu luyện Cửu Chuyển

Huyền Nguyên Công thêm một lần.

Lúc này, khí tức của cả hai bên đều ngưng luyện vững chắc như vừa trải qua một cuộc lột xác, càng thêm thâm bất khả trắc.

Giảng đạo xong, Triệu Công Minh và Tam Tiêu ai về động phủ nấy tiếp tục tu hành.

Trong động phủ, Triệu Công Minh khoanh chân ngồi, ngũ tâm hướng thiên, đôi mắt thâm thúy bình tĩnh.

Tu hành Hồng Hoang từ thấp đến cao gồm: Phàm nhân tứ cảnh, Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân.

Phàm nhân tứ cảnh gồm: Luyện tinh hóa khí, Luyện khí hóa thần, Luyện thần phản hư, Luyện hư hợp đạo.

Hắn lúc này đã là Huyền Tiên đỉnh phong, bước tiếp theo chính là Bất Hủ Kim Tiên.

Bất Hủ Kim Tiên cần tu thành Ngũ Khí Triều Nguyên.

Ngũ khí gồm: Tâm tàng Thần, Can tàng Hồn, Tỳ tàng Ý, Phế tàng Phách, Thận tàng Tinh.

Tu thành ngũ khí xong sẽ trở thành Bất Hủ Kim Tiên.

"Kim" nghĩa là bất hủ, vạn kiếp bất diệt.

Tu thành Kim Tiên tuổi thọ vĩnh hằng, bất lão bất tử, về lý luận là đã đạt được trường sinh.

Có tu vi Kim Tiên hành tẩu Hồng Hoang cũng tự tin hơn nhiều.

Triệu Công Minh nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công hiệu quả tăng phúc cực mạnh.

Năm trăm năm sau, hắn thành công tu thành Tâm tàng Thần, bước

bước đầu tiên trên con đường chứng đạo Kim Tiên.

Đang lúc Triệu Công Minh định thừa thắng xông lên hoàn thành Ngũ Khí Triều Nguyên thì bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một đợt chấn động mãnh liệt.

Ngay cả Tam Tiên Đảo dường như cũng rung chuyển theo.

"Có kẻ địch tập kích?" Sắc mặt Triệu Công Minh lập tức thay đổi.

Để phòng hờ, hắn đã bố trí Tứ Tượng Thanh Phong Đại Trận, tiếng nổ vừa rồi chắc chắn là do có kẻ tấn công hộ đảo đại trận.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn bình tĩnh trở lại.

"Hỗn Nguyên Kim Đấu đã luyện hóa xong, tu vi cũng tăng cao, ta phải xem xem kẻ nào gan to bằng trời dám xông vào Tam Tiên Đảo." Triệu Công Minh không hoảng, đại trận đủ để ngăn cản tu sĩ cấp Kim Tiên.

Động tĩnh vừa rồi cho thấy kẻ địch không vượt quá cấp Kim Tiên.

Mà trong cấp Kim Tiên, có Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay, hắn chẳng sợ ai cả.

Chương 7

Triệu Công Minh bay ra khỏi động phủ, thấy phía trên trận pháp có hai con giao long hung tợn đang không ngừng tấn công.

Hai con giao long thân dài mấy trăm trượng, toàn thân vàng rực, đôi sừng đâm thủng trời xanh.

Đồng tử đỏ ngầu, dù cách đại trận hắn vẫn cảm nhận được sát khí tiên thiên nồng nặc trên người chúng.

"Đây là...

Long tộc?" Triệu Công Minh nghi hoặc nhưng nhanh chóng lắc đầu phủ nhận.

Hai con giao long này tỏa ra đạo uẩn tiên thiên sinh linh nồng đậm — thứ mà chỉ tiên thiên sinh linh mới có.

Nói cách khác, hai con giao long này cũng là tiên thiên sinh linh giống hắn và Tam Tiêu.

Bên ngoài trận pháp, hai con giao long dường như cũng phát hiện ra khí tức của Triệu Công Minh.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm, tỏa ra khí tức bạo ngược khiến Triệu Công Minh phải biến sắc.

Hai con giao long này hoàn toàn là loài hung vật!

"Ngao!!!" Hai con giao long gầm lên giữa không trung, hung sát chi khí ập đến, chuẩn bị tấn công đại trận lần nữa.

Ngay lúc này, trong não hải Triệu Công Minh vang lên tiếng hệ thống sau bao ngày im hơi lặng tiếng: "Đinh đông, kiểm trắc thấy Tiên Thiên Âm Dương Giao Long đang tấn công Tam Tiên Đảo, kích hoạt

Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch." "Lựa chọn 1: Tự nguyện hiện thân để giao long ăn thịt.

Phần thưởng: Một chiếc hũ tro cốt." "Lựa chọn 2: Nghiệt súc dám phạm Tam Tiên Đảo, mạnh mẽ tru sát hai con Âm Dương Giao Long.

Phần thưởng: Một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ — đỉnh cấp phòng ngự linh bảo Trung ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ." "Ta chọn lựa chọn 2." Triệu Công Minh nhìn hai lựa chọn, không chút do dự chọn cái thứ hai.

Ngay lập tức, Trung ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đã nằm trong không gian hệ thống.

Triệu Công Minh nhìn lũ giao long cuồng vọng, hừ lạnh một tiếng rồi lao ra ngoài.

"Hai con giun nhỏ cũng dám đến Tam Tiên Đảo ta phóng túng, để xem Công Minh gia gia dạy dỗ các ngươi thế nào." Rời khỏi đảo, không còn đại trận bảo vệ, hung sát chi khí càng thêm nồng đậm.

Nhưng Triệu Công Minh không hề sợ hãi, tu vi hắn không kém chúng bao nhiêu, lại có Hỗn Nguyên Kim Đấu và Hạnh Hoàng Kỳ trong tay.

Nếu thế mà còn sợ thì tu hành làm gì nữa.

Lúc này Tam Tiêu cũng nghe động tĩnh bay ra, lo lắng gọi: "Công Minh đại ca, để chúng muội ra giúp huynh một tay." "Hai con giao long này không phải đối thủ của đại ca đâu, các muội cứ đứng đó xem đại ca thu thập chúng." Triệu Công Minh xua tay từ chối.

Tam Tiêu mới chỉ ở Huyền Tiên sơ kỳ, ra ngoài không giúp được gì mà còn làm hắn vướng tay vướng chân.

Tam Tiêu đành dừng lại, lo lắng quan sát.

Bên ngoài đại trận, hai con giao long gầm lớn, lao thẳng về phía Triệu Công Minh.

Một luồng lực lượng âm dương bàng bạc đánh tới khiến hư không rung chuyển, uy lực cực mạnh.

Triệu Công Minh ý niệm động một cái, hắc cương tiên xuất hiện trong tay, rót toàn bộ pháp lực Huyền Tiên đỉnh phong vào đó, chém thẳng về phía lực lượng âm dương!

Hai luồng pháp lực khủng khiếp va chạm, tạo nên những đợt sóng khí kinh người giữa không trung.

Lấy tâm điểm là vụ va chạm, không gian bán kính mấy trăm mét vỡ vụn như thủy tinh, chằng chịt vết nứt.

Một lực chấn động mạnh truyền đến khiến Triệu Công Minh không trụ vững, lùi lại liên tục.

Nhưng bên kia, hai con giao long cũng chẳng dễ chịu gì, chúng gầm lên đau đớn, thân hình đồ sộ cũng bị đánh bật ra sau.

Đôi mắt đỏ ngầu của chúng hiện lên vẻ kinh ngạc rất nhân tính.

Kẻ nhân loại trước mặt khí tức không bằng chúng mà lại có thể đối kháng trực diện không hề lép vế.

Hiển nhiên với bộ não của hai con giao long tiên thiên này, chúng không thể hiểu nổi sao Triệu Công Minh làm được thế.

Ở phía bên kia, khí huyết Triệu Công Minh có chút nhộn nhạo, nhưng khóe miệng hắn lại hơi nhếch lên thành một nụ cười: "Không hổ là Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, nhục thân, pháp lực, nguyên thần đồng tu giúp thực lực của ta vượt xa Huyền Tiên đỉnh phong thông thường." Vừa rồi tuy hắn ở thế hạ phong một chút nhưng không hề hấn gì, ngược lại khí huyết kích đãng còn khiến hắn có thêm cảm ngộ tu hành.

Trong trận pháp, Tam Tiêu kinh hãi che miệng: "Công Minh đại ca cư nhiên có thể đỡ trực diện đòn tấn công của Tiên Thiên Âm Dương Giao Long!" Tinh thần Tam Tiêu phấn chấn hẳn lên, nỗi lo âu cũng tan biến.

Đại ca lợi hại thế này nhất định sẽ đánh đuổi được hai con giun đó.

Bên ngoài trận pháp, Triệu Công Minh cảm thấy máu trong người sôi trào, một chiến ý mạnh mẽ dâng cao.

Hắn cầm hắc cương tiên chủ động tấn công.

Hai con giao long thấy kẻ mà chúng coi là cỏ rác dám chủ động ra tay thì đại nộ, sát khí trong mắt càng đậm, cùng lao vào.

Một người hai rồng đại chiến trên không trung hàng ngàn hiệp.

Triệu Công Minh có Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công nên khả năng khôi phục cực mạnh, đánh ngàn hiệp vẫn mặt không đổi sắc, hơi thở không loạn.

Ngược lại hai con giao long đã mệt đến thở hồng hộc.

Thấy đánh đã đủ rồi, Triệu Công Minh cười nhẹ: "Dám phạm Tam Tiên Đảo ta là quyết định sai lầm nhất đời các ngươi.

Xem bảo pháp đây!" Ý niệm động một cái, cực phẩm tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu xuất hiện trong tay.

Khí tức đạo uẩn mạnh mẽ ập đến kèm theo một lực hút khủng khiếp, thân thể hai con giao long chao đảo.

Cuối cùng chúng phải quấn lấy nhau mới miễn cưỡng chống lại lực hút.

"Thu cho ta!!" Triệu Công Minh rót toàn bộ pháp lực vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Lực hút tăng lên gấp bội, hai con giao long không chịu nổi nữa, "oanh" một tiếng bị hút tọt vào trong.

Sau khi thu phục xong, Triệu Công Minh lướt thân trở lại đảo.

Tam Tiêu vui mừng vây quanh: "Công Minh đại ca, huynh giỏi quá!" "Đại ca, pháp bảo huynh vừa lấy ra là gì mà lợi hại thế, một cái là hút hết chúng vào rồi." Tam Tiêu người một câu ta một câu, vừa kinh ngạc vừa vui sướng.

"Bảo vật này là Hỗn Nguyên Kim Đấu, vốn là linh bảo bản mạng của ta." Triệu Công Minh tùy tiện tìm một cái cớ.

"Tam Tiêu muội muội, hai con giao long này vẫn chưa hoàn toàn bị hàng phục, các muội hãy hộ pháp cho ta, để ta trấn áp chúng." "Được, đại ca cứ yên tâm." Tam Tiêu đồng thanh gật đầu.

Ngay lập tức, Triệu Công Minh ngồi xếp bằng bắt đầu thúc động pháp lực luyện hóa hai con giao long.

Vừa bắt đầu luyện hóa, bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, hai con giao long đã cảm nhận được áp lực vô cùng khủng khiếp đè xuống, khiến chúng đau đớn lăn lộn, muốn thoát ra.

Chương 8

Nhưng Hỗn Nguyên Kim Đấu là linh bảo không gian đỉnh cấp, không gian bên trong rộng bao la, hai con giao long cấp Kim Tiên làm sao thoát nổi.

Dưới áp lực bàng bạc không ngừng, hai con giao long tiên thiên dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành hai con kim giao long nhỏ phiên bản mini.

Đang lúc Triệu Công Minh tỏ vẻ hài lòng định lấy chúng ra thì bỗng nhiên, hai con kim giao nhỏ tỏa ra lực hút mãnh liệt, chớp mắt đã hút chặt lấy nhau!

Toàn bộ linh vận tiên thiên trên người chúng bắt đầu chuyển hóa thành Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang một cách thần kỳ!

"Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, đây chẳng lẽ lại là một món linh bảo sao?" Triệu Công Minh đại kinh, cảm giác như mình vừa nhặt được bảo bối lớn.

Tiên thiên linh bảo, dù ở khắp Hồng Hoang rộng lớn này cũng là thứ cực kỳ hiếm thấy.

Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, chỉ có trong Tiên Thiên Linh Bảo mới chứa đựng.

Cứ mỗi mười hai đạo, chia thành một tầng thứ.

Ví như Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay Triệu Công Minh, liền ẩn chứa bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, xếp vào hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chứa ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang.

Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chứa hai mươi bốn đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang.

Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chứa mười hai đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang.

Đạo uẩn trên hai con Giao Long này có thể chuyển hóa thành Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, đủ thấy sự bất phàm của chúng. "Ba đạo, năm đạo, mười một đạo, mười hai đạo." Triệu Công Minh nhìn Đạo uẩn nồng đậm trên hai con Giao Long trong khoảnh khắc đã chuyển hóa thành mười hai đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, vậy mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Chàng không khỏi há hốc miệng, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, đây chính là Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, sao lại giống như rau cải trắng vậy?

Trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, Đạo uẩn phát ra từ hai con Giao Long càng lúc càng nồng đậm.

Tốc độ chuyển hóa Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang cũng ngày càng nhanh.

Hai mươi bốn đạo!

Ba mươi sáu đạo!

Bốn mươi mốt đạo!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Triệu Công Minh, Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang trên hai con Giao Long nhanh chóng tăng vọt lên đến bốn mươi tám đạo.

Hai con Giao Long cũng triệt để kết hợp lại thành một cây kéo lớn sáng chói kim quang.

Bay lượn trên không, đầu giao đầu như kéo, đuôi cuốn đuôi như

cuộn, giữa không trung phát ra ánh sáng chói mắt đến kinh người.

Lúc này, Triệu Công Minh triệt để không thể ngồi yên, trong lòng dâng lên sóng lớn. "Đầy đủ bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, hình dạng kéo, lẽ nào Linh Bảo này chính là Kim Giao Tiễn trong truyền thuyết?" Kim Giao Tiễn, ẩn chứa bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, xếp vào hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bảo bối này trong tay Tam Tiêu, về sau trong Phong Thần Đại Kiếp đại phóng dị sắc.

Nào là một kiện Linh Bảo công kích sát phạt, lực sát thương tam giới hiếm thấy.

Trong Phong Thần Đại Kiếp, do Triệu Công Minh sử dụng, cắt con Mai Hoa Lộc tọa kỵ của Nhiên Đăng Đạo Nhân thành hai đoạn.

Tam Tiêu càng là mượn bảo này dọa lui Lục Áp Đạo Nhân, chỉ là sau này khi công kích Thái Thanh, không thể phát huy tác dụng, cuối cùng bị thu đi.

Nhưng dù vậy, uy lực của Kim Giao Tiễn cũng có thể thấy rõ. "Thật là một Pháp Bảo tốt!" Triệu Công Minh đứng dậy, ý niệm vừa động, liền phóng Kim Giao Tiễn ra khỏi Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Kim Giao Tiễn giữa không trung không ngừng vũ động xoay tròn, một cỗ sát phạt chi khí vô thượng từ bên ngoài phát tán ra, khiến hư không không ngừng chấn động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát. "Pháp Bảo lợi hại quá, Đại ca Công Minh, huynh từ đâu mà có được vậy?" Tam Tiêu mặt đầy kinh ngạc, sao Pháp Bảo trên người Đại ca Công Minh lại nhiều như vậy, mỗi kiện đều lợi hại như thế.

Triệu Công Minh cười giải thích: "Cây kéo này, chính là do hai con Tiên Thiên Âm Dương Giao Long vừa bắt được hóa thành." "Âm

Dương Giao Long?" Vân Tiêu nhíu mày, "Hai con Giao Long đó, bất quá chỉ là Kim Tiên cảnh giới, cư nhiên có thể hóa thành Linh Bảo cường đại như vậy, thật sự hiếm thấy." Triệu Công Minh nói: "Đích xác hiếm thấy, bất quá đã gặp được chúng ta, tự nhiên phải thu vào túi." Triệu Công Minh cười một tiếng, Kim Giao Tiễn dưới sự thao túng của chàng, trực tiếp rơi vào tay Vân Tiêu. "Đại ca, huynh làm gì vậy?" Vân Tiêu có chút không biết phải làm sao. "Ta có Hỗn Nguyên Kim Đấu này, đã đủ dùng rồi.

Kim Giao Tiễn này, liền giao cho các muội sử dụng đi, hành tẩu Hồng Hoang, cũng tiện để phòng thân, giết địch." "Không được Đại ca, cái này quá trân quý rồi." Vân Tiêu vội vàng xua tay, đây chính là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a, quý giá biết bao.

Triệu Công Minh chính sắc nói: "Vân Tiêu muội muội, khi chúng ta kết bái trên Tam Tiên Đảo đã nói rồi, bốn huynh muội đồng vì nhất thể, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.

Một kiện Linh Bảo mà thôi, sao có thể so sánh với tình huynh muội của chúng ta?" "Đúng vậy, Đại ca Công Minh nói phải, Đại tỷ, muội cứ nhận đi." "Đúng vậy, Đại tỷ, nhận đi." Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng ở một bên khuyên nhủ. "Huynh trưởng hậu ái, muội muội không dám từ chối." Vân Tiêu đành phải nhận lấy Kim Giao Tiễn.

Triệu Công Minh nói với Tam Tiêu: "Vi huynh cách Kim Tiên đã không còn xa, đợi vi huynh chứng đạo Kim Tiên, chúng ta sẽ xuất phát, đi Côn Luân Sơn bái sư." "Được!" Tam Tiêu nhất thời tinh thần phấn chấn, ở trên Tam Tiên Đảo nhiều năm như vậy, các nàng cũng sớm muốn ra ngoài xem một chút rồi.

Tiếp theo, mọi người chia nhau tu luyện, lại lâm vào bế quan.

Tại một góc Tam Tiên Đảo, trong động phủ, Triệu Công Minh không tu luyện ngay lập tức.

Mà là lấy ra phần thưởng sau khi chém giết Âm Dương Giao Long: Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Bảo bối này, chính là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, vừa thôi động Pháp lực.

Lập tức vạn đóa kim liên nở rộ, không vật nào không phá, mọi tà ma đều tránh lui, vạn pháp bất xâm.

Nào là một trong những Linh Bảo phòng ngự đỉnh cấp nổi tiếng của Hồng Hoang.

Trải qua vài chục năm thời gian, sau khi luyện hóa Hạnh Hoàng Kỳ, Triệu Công Minh mới an tâm.

Vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, bắt đầu chuẩn bị xung kích Ngũ Khí Triều Nguyên, cảnh giới Kim Tiên.

Bốn trăm năm sau, Triệu Công Minh thành công hoàn thành Can Tàng Hồn, Nhị Khí Triều Nguyên!

Ba trăm năm sau, Triệu Công Minh hoàn thành Tỳ Tàng Ý, Tam Khí Triều Nguyên.

Tiếp theo, Triệu Công Minh lại tốn năm trăm năm thời gian, hoàn thành Phế Tàng Phách, Thận Tàng Tinh, Ngũ Khí Triều Nguyên!

Cùng với việc Triệu Công Minh Ngũ Khí Triều Nguyên, trên Tam Tiên Đảo, trong nháy mắt mây đen giăng kín.

Chương 9

Vô số lôi đình chớp giật, phát ra một cỗ khí tức hủy diệt cực lớn! "Đây là, Kim Tiên Kiếp!" Trong mắt Triệu Công Minh lộ ra chiến ý cường đại.

Cứ để Kim Tiên Kiếp này, đến khảo nghiệm thành quả tu hành bao năm của chàng đi.

Tam Tiêu cũng từ xa, nhìn thấy kiếp vân nồng đậm bao trùm trên bầu trời. "Đại kiếp, đây là Kim Tiên Kiếp, Đại ca Công Minh có vượt qua được không?" "Đại tỷ, Nhị tỷ, Đại ca Công Minh sẽ không có chuyện gì chứ?" Quỳnh Tiêu Bích Tiêu hoảng loạn hỏi, khi hóa hình năm xưa, lôi kiếp đó đã để lại bóng ma không hề nhỏ cho các nàng.

Vân Tiêu trong lòng cũng không yên tĩnh, nhưng bề ngoài vẫn giả vờ điềm tĩnh. "Yên tâm đi, thực lực của Đại ca Công Minh không biết mạnh hơn chúng ta bao nhiêu, nhất định sẽ bình an vô sự vượt qua Kim Tiên Kiếp này." "Rắc!" Chính giữa kiếp vân, đạo lôi đình đầu tiên, giáng xuống.

Triệu Công Minh không hề kháng cự, để mặc lôi kiếp rơi xuống người mình.

Lôi kiếp giáng xuống, bắn ra vô số hồ quang điện, nhục thân Triệu Công Minh cường hoành, không chút tổn hại.

Dường như bị nhục thân cường hoành của Triệu Công Minh kinh ngạc, trên cửu thiên, trong kiếp vân đen kịt.

Liên tiếp giáng xuống vô số đạo lôi đình, từng đạo nối tiếp từng đạo đánh xuống.

Triệu Công Minh vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công,

ngược lại mượn lôi đình này để rèn luyện thể phách.

Đạo thứ hai.

Đạo thứ ba.

Đạo thứ năm.

Đạo thứ bảy.

Đến đạo thứ bảy, nhục thân Triệu Công Minh cuối cùng cũng có chút không chịu nổi, bề mặt cơ thể xuất hiện những vết thương cháy đen.

Triệu Công Minh biết đã đến cực hạn, nếu tiếp tục rèn luyện nữa, ngược lại sẽ làm tổn thương căn cơ.

Thế là chàng tế xuất Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, nhẹ nhàng chặn đứng những đạo lôi kiếp còn lại.

Cùng với việc vượt qua Kim Tiên Kiếp, một cỗ kim quang bất hủ, từ cửu thiên giáng xuống, dung nhập vào thể nội Triệu Công Minh!

Trong một khoảnh khắc, toàn thân Triệu Công Minh, phát sinh biến hóa to lớn.

Pháp lực, nhục thân, nguyên thần, đều được phủ lên một tầng màu vàng bất hủ trong cõi u minh.

Đồng thời, Triệu Công Minh cảm thấy mình đã thoát khỏi sự trói buộc bấy lâu nay như một thứ cục đá, toàn thân trở nên nhẹ nhõm.

Sự trói buộc giữa Huyền Tiên và Kim Tiên, chính là tuổi thọ.

Tu sĩ Kim Tiên, tuổi thọ vĩnh hằng, về lý thuyết mà nói, chỉ cần Triệu Công Minh không tự tìm cái chết, thì hầu như không cần lo lắng về vấn đề thọ mệnh.

Khổ tu vô số năm, một sớm đắc được vĩnh sinh, Triệu Công Minh

trong lòng không kìm được sự sảng khoái, không khỏi cười lớn ha ha.

Lúc này, Tam Tiêu lao tới cuồng bạo, nhìn Triệu Công Minh từ trên xuống dưới, vô cùng lo lắng hỏi: "Đại ca Công Minh, huynh không sao chứ?" Triệu Công Minh vỗ vỗ ngực, đắc ý nói: "Chỉ là một Kim Tiên Kiếp nhỏ nhoi, sao lại có chuyện gì được, ba vị muội muội không cần lo lắng." Tam Tiêu thấy trên người Triệu Công Minh quả nhiên không có vết thương nào, lúc này mới an tâm.

Triệu Công Minh nhìn Tam Tiêu, hỏi: "Vi huynh nay đã chứng đạo Kim Tiên, các muội cũng đều đột phá đến cảnh giới Huyền Tiên rồi, chúng ta thả lỏng vài ngày, rồi chuẩn bị lên đường đến Côn Luân Sơn nhé?" "Không thành vấn đề." Vân Tiêu nghiêm túc gật đầu. "Tốt quá tốt quá, chúng ta đã sớm muốn đi xem thế giới bên ngoài rồi." Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu trực tiếp vui vẻ nhảy cẫng lên.

Tam Tiên Đảo tuy diện tích không nhỏ, nhưng đi đi lại lại cũng chỉ có bấy nhiêu phong cảnh, không có gì mới mẻ.

Các nàng đối với thế giới bên ngoài, thực sự quá tò mò.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu cùng những người khác, tu chỉnh trên Tam Tiên Đảo một tháng.

Sau khi thư giãn thật tốt, liền chuẩn bị lên đường đến Côn Luân Sơn.

Ngoài Tam Tiên Đảo, Triệu Công Minh chỉ vào đại trận, khẽ quát một tiếng: "Ẩn tàng." Lập tức, Tứ Tượng Thanh Phong Trận liền ẩn tàng đi.

Khi không có ai quấy rầy Tam Tiên Đảo, trận pháp này, nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không thấy được.

Nhưng một khi có người công kích Tam Tiên Đảo, trận pháp sẽ lập tức kích hoạt, khởi động.

Hơn nữa sau khi Triệu Công Minh gia trì vài lần, đủ để chống đỡ cường giả cấp Kim Tiên đỉnh phong, có thể bảo vệ Tam Tiên Đảo vô sự.

Triệu Công Minh dẫn Tam Tiêu cùng những người khác, rời Tam Tiên Đảo, một đường ngự không mà đi.

Chỉ thấy Đông Hải mênh mông, nước trời một màu, bầu trời xanh biếc, đại hải vô lượng.

Bốn người không khỏi tâm khoáng thần di, quả không hổ là hải vực đệ nhất Hồng Hoang, quả nhiên danh bất hư truyền.

Triệu Công Minh dẫn Tam Tiêu, phi hành khoảng vài năm, lúc này mới đến bờ biển Đông Hải.

Lúc này, Bích Tiêu đột nhiên kinh hô một tiếng, che lấy đôi môi anh đào nhỏ nhắn. "Đại ca Công Minh, hai vị tỷ tỷ, các huynh tỷ mau nhìn xem đó là cái gì?" Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu thuận theo hướng Bích Tiêu chỉ mà nhìn.

Chỉ thấy một vật đen thui, đang nằm trên bãi cát, bất động, không một tiếng động. "Chúng ta lại gần xem sao." Triệu Công Minh và những người khác đi tới gần, lúc này mới nhìn rõ, hóa ra nằm trên bãi cát, là một con hổ đen bán đại.

Hổ đen toàn thân, chi chít vết thương, máu thịt lật tung, máu tươi đầm đìa.

Một vuốt hổ bị vặn vẹo, hiển nhiên là đã gãy rồi.

Cả con hổ, chỉ còn hơi thở ra, không còn hơi thở vào, nhìn thấy sắp không được rồi.

Trên mặt Bích Tiêu lộ ra một tia thương xót: "Đại ca Công Minh, con hổ đen này còn cứu được không?" Triệu Công Minh vừa định nói, trong đầu, liền vang lên tiếng hệ thống. "Đinh đông, kiểm tra thấy Chủ

nhân đang ở bờ biển Đông Hải, gặp một con hổ đen nhỏ, kích hoạt hệ thống Thần cấp Tuyển Trạch." "Tuyển Trạch một: Bỏ qua con hổ đen nhỏ đang thoi thóp, Tưởng Lệ ngẫu nhiên một kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Tuyển Trạch hai: Cứu con hổ đen nhỏ, Tưởng Lệ, công pháp cấp Hỗn Nguyên, Hổ Thần Bá Thiên Quyết." "Công pháp Hỗn Nguyên cấp?" Triệu Công Minh trong lòng khẽ động, không chút do dự, trực tiếp chọn hai.

Trong khoảnh khắc, Hổ Thần Bá Thiên Quyết, liền rơi vào không gian hệ thống của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh đứng dậy, đi đến bên cạnh con hổ đen nhỏ. "Con hổ đen nhỏ này còn cứu được, đã gặp được chúng ta, chứng tỏ con hổ đen này mệnh chưa tận, chúng ta cứu nó đi." "Vậy phải cứu thế nào, những linh dược trị thương kia, chưa trưởng thành, đều để lại trên Tam Tiên Đảo rồi." Bích Tiêu có vẻ hơi sốt ruột.

Chương 10

"Chuyện nhỏ thôi." Triệu Công Minh khẽ cười, lấy ra chiếc bình đựng Hỗn Độn Nguyên Dịch ban đầu.

Lúc trước trên Tam Tiên Đảo cứu Tam Tiêu, tuy đã dùng hết, nhưng dù sao vẫn còn một chút tàn dư.

Triệu Công Minh đổ một chút nước biển vào, lắc đều, rồi rắc lên người con hổ đen nhỏ.

Hỗn Độn Nguyên Dịch, quả không hổ là thánh dược trị thương đỉnh cấp Hồng Hoang, dù đã pha loãng rất nhiều, vẫn có hiệu quả cực lớn.

Chẳng mấy chốc, vết thương trên người hổ đen nhỏ liền hồi phục được bảy tám phần, lảo đảo đứng dậy.

Nhưng vẫn là một bộ dạng cảnh giác, không ngừng gầm gừ với Triệu Công Minh và Tam Tiêu. "Chúng ta là ân nhân của ngươi, ngươi còn dám nhe răng trợn mắt với chúng ta?" Khoảnh khắc tiếp theo, Bích Tiêu liền xông lên, một tay túm lấy tai hổ đen nhỏ.

Hổ đen nhỏ sợ hãi run rẩy, quay người muốn bỏ chạy, nhưng bị Bích Tiêu dùng Pháp lực định trụ, không thể động đậy. "Được rồi Tam muội, đừng dọa con hổ đen nhỏ này." Triệu Công Minh dở khóc dở cười, kéo hổ đen nhỏ lại bên cạnh mình.

Con hổ đen nhỏ này, cũng có vài phần huyết mạch thượng cổ, khí tức của nó, đại khái là Thiên Tiên cảnh giới.

Triệu Công Minh suy nghĩ một chút, vẫn là nên nuôi một thời gian trước, sau khi thuần thục rồi, hãy truyền Hổ Thần Bá Thiên Quyết xuống.

Hổ đen nhỏ dường như cũng cảm thấy mọi người không có ác ý, cũng dần dần thả lỏng.

Mọi người trêu chọc hổ đen nhỏ một lúc, sau đó tiếp tục lên đường.

Sau khi rời khỏi vô tận hải vực, phong cảnh Hồng Hoang Đại Địa đã triệt để hấp dẫn Triệu Công Minh và đoàn người!

Phải biết rằng, Hồng Hoang Đại Địa, vô cùng rộng lớn, động thiên phúc địa, nhiều không kể xiết.

Danh sơn đại xuyên, phong cảnh tú lệ, thác nước vạn trượng, đổ xuống, tung bọt nước vô tận.

Phong cảnh như vậy, hùng vĩ, tráng lệ, so với trên Địa Cầu mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong thời gian này, mọi người cũng từng gặp phải một vài nguy hiểm.

Nhưng dưới chiến lực cường đại của Triệu Công Minh, cùng với sự bảo hộ của Hỗn Nguyên Kim Đấu và Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, cũng không gây ra sóng gió gì lớn.

Cứ như vậy, chớp mắt trăm năm thời gian đã trôi qua.

Mọi người cách xa, cuối cùng cũng nhìn thấy Côn Luân Sơn.

Côn Luân Sơn, tổ của vạn núi, là ngọn núi tồn tại từ khi Hồng Hoang khai thiên tích địa, là Đạo Trường đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Côn Luân Sơn, cao không chỉ ức vạn dặm, linh khí phun trào, hầu như hóa thành sương mù.

Núi non hùng vĩ kỳ quái trùng điệp, cự nhạc rồng cuộn hổ ngồi thẳng tắp xuyên mây trời.

Giữa mây mù bốc hơi, phát ra vô biên thần quang rực rỡ mênh

mông, giữa không trung hiển hóa vô cùng dị tượng.

Giữa sườn núi, vô số cây cổ thụ ngạo nhiên đứng thẳng, cắm rễ vào đại địa, hút dưỡng chất.

Linh hoa, tiên thảo, lão dược, kỳ châu, mọc khắp nơi, một cỗ hương thơm dịu mát nồng đậm, xộc thẳng vào mũi.

Lại có vô số tinh quái cây cỏ mặt lộ vẻ mãn nguyện mà nuốt thổ linh khí thiên địa, quả thật là một cảnh tượng tiên gia.

Dù vẫn còn cách một khoảng xa xôi, nhưng mọi người đã có thể cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách mơ hồ. "Đây chính là Côn Luân Sơn sao?" Tam Tiêu phát ra tiếng kinh thán, trước Côn Luân Sơn vĩ đại, chỉ cảm thấy bản thân mình nhỏ bé, vô cùng nhỏ bé. "Tam Thanh tiền bối đều cư trú trên Côn Luân Sơn này, đi thôi, chúng ta đến gần hơn xem sao." Triệu Công Minh dẫn Tam Tiêu, bay vút đi cực nhanh, rất nhanh đã đến chân Côn Luân Sơn.

Đến chân Côn Luân Sơn, áp lực mơ hồ kia càng trở nên lớn hơn.

Mặc dù áp lực tăng lên, nhưng linh khí cũng theo đó tăng vọt vô số.

Mọi người hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

Nồng độ linh khí trên Côn Luân Sơn, ít nhất gấp mấy chục lần trên Tam Tiên Đảo, có thể gọi là khủng bố!

Nếu có thể tu hành trên Côn Luân Sơn, một ngày liền bằng tu hành một tháng trên Tam Tiên Đảo.

Cứ thế lâu dài, có thể tưởng tượng được sẽ tạo ra khoảng cách lớn đến mức nào. "Đại ca Công Minh, Côn Luân Sơn này, thật không hổ là tổ của vạn núi, chúng ta nếu có thể tu hành trên Côn Luân Sơn này, tốc độ nhất định sẽ tăng nhanh vô số lần." Ngay cả Tam Tiêu, cũng không khỏi cảm thán. "Côn Luân Sơn đích xác là tốt, bất quá

chúng ta vẫn phải bái nhập môn hạ của Tam Thanh tiền bối, mới có thể ở lại Côn Luân Sơn a." Triệu Công Minh cũng cảm thán một tiếng. "Vậy Đại ca Công Minh, hay là chúng ta lên Côn Luân Sơn xem tình hình thế nào?" Bích Tiêu nhỏ giọng nói, trong lời nói mang theo một chút tò mò.

Linh khí ở chân Côn Luân Sơn đã nồng đậm như vậy, không thể tưởng tượng được, trên đỉnh Côn Luân Sơn, nơi Tam Thanh tiền bối tu hành, linh khí sẽ nồng đậm đến mức nào.

Đương nhiên, linh khí vẫn là thứ yếu, tu sĩ Chuẩn Thánh khi tu hành, sẽ phát tán ra Đạo uẩn.

Những Đạo uẩn này, đối với tu sĩ mà nói, tác dụng còn lớn hơn linh khí rất nhiều. "Không được." Nhưng lời Bích Tiêu còn chưa dứt, đã bị Triệu Công Minh kiên quyết từ chối.

Đùa à, Tam Thanh trước mắt còn chưa khai sơn thu đồ, nếu tự tiện lên Côn Luân Sơn, bị coi là tà tu nào đó, Tam Thanh tùy tiện một đạo Pháp lực đánh tới, trong nháy mắt tro bụi bay biến, đến lúc đó biết tìm ai mà nói lý?

Côn Luân Sơn, tuyệt đối không thể tự tiện xông vào.

Quan trọng nhất là, sau khi Triệu Công Minh đột phá Kim Tiên, Nguyên Thần chi lực đại tăng.

Ẩn ẩn có thể cảm nhận được dưới chân Côn Luân Sơn, ẩn giấu rất nhiều khí tức cường đại.

Những khí tức này vô cùng nội liễm, nếu không phải Triệu Công Minh đã đột phá đến cảnh giới Kim Tiên, thì dù thế nào cũng không thể phát hiện ra được.

Những người này, hiển nhiên, cũng là đến Côn Luân Sơn bái sư cầu đạo, đã đợi một thời gian rất dài rồi.

Lúc này, mấy người họ tự tiện xông vào Côn Luân Sơn, trực giác mách bảo Triệu Công Minh, kết cục tuyệt đối sẽ rất thảm. "A a." Trên mặt Bích Tiêu mang theo một chút ủy khuất.

Triệu Công Minh chính sắc nói: "Tam Thanh tiền bối, đều là đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang, Đạo Trường của các ngài, tùy tiện xông vào, muội có biết hậu quả là gì không?" "Tan thành tro bụi, thân tử đạo tiêu, ức vạn năm tu hành, hủy hoại trong một sớm." Triệu Công Minh vô cùng nghiêm túc cảnh cáo.

Chương 11

"Tam muội, Đại ca làm vậy là vì tốt cho chúng ta, sau này đừng lỗ mãng như vậy nữa." Vân Tiêu cũng ở một bên khuyên giải. "Đại ca, Đại tỷ, muội sai rồi." Bích Tiêu cũng biết mình sai, ngoan ngoãn nhận lỗi với Triệu Công Minh, Vân Tiêu.

Triệu Công Minh quét mắt nhìn quanh, muốn tìm một người để hiểu rõ tình hình cơ bản.

Chàng do dự một lúc, cuối cùng chọn một vị đại hán áo xanh.

Vị đại hán áo xanh đó, tu vi xấp xỉ chàng, đều là Kim Tiên sơ kỳ.

Hơn nữa là một mình, cho dù có xảy ra xung đột gì, Triệu Công Minh cũng có nắm chắc trấn áp.

Triệu Công Minh trong lòng khẽ động, quyết định tiến lên thăm dò tin tức.

Chàng dặn dò Vân Tiêu, dẫn Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ở nguyên tại chỗ không được đi lung tung.

Sau đó Triệu Công Minh liền đi đến trước mặt vị đại hán áo xanh kia, nhỏ giọng hỏi: "Vị Đạo hữu này, cũng là đến Côn Luân Sơn bái sư cầu đạo?" "Đúng vậy." Vị tráng hán áo xanh kia đầu tiên là sững sờ, rồi gật đầu với Triệu Công Minh, "Đúng vậy, Tam Thanh tiền bối thu đồ, đối với những tiểu tu nhỏ bé như chúng ta, đây là một cơ duyên to lớn, không thể bỏ lỡ." Triệu Công Minh lại hỏi: "Vậy xin hỏi Đạo hữu, Tam Thanh tiền bối khi nào chính thức khai sơn thu đồ?" Dưới chân Côn Luân Sơn, số người đông đúc, hiển nhiên không phải chỉ trong một sớm một chiều mà tụ tập được.

Vị tráng hán áo xanh nói: "Ước chừng vài trăm năm nữa, sẽ chính

thức bắt đầu." "Vài trăm năm cũng không tính là lâu." Triệu Công Minh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời thầm mừng.

May mắn thay mình đã đến Côn Luân Sơn vào thời điểm này.

Nếu không, một khi đến muộn, muốn bái nhập Thượng Thanh môn hạ, e rằng sẽ khó càng thêm khó.

Triệu Công Minh lại hỏi: "Vậy xin hỏi Đạo hữu, Tam Thanh tiền bối thu đồ, đều có điều kiện gì, chúng ta cũng tiện chuẩn bị trước một chút." Tam Thanh, đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang, thu đồ tự nhiên sẽ không đơn giản.

Dù Thượng Thanh Thông Thiên có giáo vô loại, nhưng cũng tuyệt đối không phải ai đến cũng thu, nhất định sẽ có một tiêu chuẩn khảo hạch tương tự.

Đại hán áo xanh gãi gãi đầu: "Điều kiện gì thì Tam Thanh tiền bối không có nói, chúng ta từ đâu mà biết được?" "Đa tạ Đạo hữu giải đáp." Triệu Công Minh thấy không hỏi thêm được gì, chắp tay tạ lỗi, rồi cáo từ.

Nhưng còn chưa đi được vài bước, chàng đã nhíu mày, Pháp lực trong cơ thể không kìm được mà dâng lên, một cỗ lửa giận, tự nhiên mà sinh.

Chỉ thấy không xa, một nam tử vô cùng thanh tú, mặc một thân áo hồng, hai tai vừa lớn vừa dài, đang quấy rối Tam Tiêu. "Ba vị tiên tử dung mạo tuyệt thế, đẹp như trăng rằm, cá lặn chim sa, không biết đã có Đạo lữ chưa?" Nam tử thanh tú không ngừng cố gắng tiếp cận Tam Tiêu, trên mặt tràn đầy ý dâm tà. "Ngươi nếu còn dám đến gần, ta sẽ không khách khí nữa." Vân Tiêu lạnh mặt, nhìn chằm chằm Trường Nhĩ Đạo Nhân kia, trong mắt tràn đầy sự chán ghét. "Tiểu tiên tử có vẻ có chút nóng nảy, không khách khí ư, ta thật muốn xem xem ngươi sẽ không khách khí thế nào." Trường Nhĩ Đạo Nhân tu vi đạt

đến Huyền Tiên đỉnh phong, Tam Tiêu bất quá Huyền Tiên trung kỳ, căn bản không phải đối thủ.

Bích Tiêu không thể nhịn nổi nữa, lớn tiếng kêu: "Đại ca ta ở gần đây, ngươi nếu còn dám tiến thêm một bước, Đại ca ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Trên mặt Trường Nhĩ Đạo Nhân càng thêm dâm tà: "Ta ở bên cạnh quan sát lâu như vậy, sao không thấy Đại ca nhà ngươi đâu, tiểu tiên tử, theo ta đi, ta nhất định sẽ yêu thương các ngươi thật tốt." Nói xong, Trường Nhĩ Đạo Nhân mạnh mẽ hít một hơi, đưa tay ra, muốn nắm lấy cánh tay ngọc trắng của Bích Tiêu.

Lời nói dâm tà của Trường Nhĩ khiến vô số tu sĩ xung quanh đều nhíu mày.

Nhưng chuyện không liên quan đến mình, họ đều treo cao gác ngoài, dù sao cũng không ảnh hưởng đến việc của họ, họ cũng lười quản.

Nhưng ngay lúc này, một đạo Pháp lực sắc bén giữa không trung nổ vang, hóa thành một cây trường đao, chém về phía Trường Nhĩ Đạo Nhân.

Trường Nhĩ Đạo Nhân lông tơ toàn thân dựng đứng, mạnh mẽ thu tay về, lúc này mới tránh được công kích của trường đao, nhưng cũng sợ hãi không nhỏ, lớn tiếng kêu: "Côn Luân Thánh Địa, ai đang lén lút đánh lén!" "Chính là ngươi, muốn trêu ghẹo ba vị muội muội của ta?" Triệu Công Minh lạnh mặt bước tới, toàn thân, uy áp Kim Tiên sơ kỳ phát tán ra, áp chế về phía Trường Nhĩ Đạo Nhân.

Cùng lúc đó, trong đầu Triệu Công Minh, tiếng hệ thống, lại vang lên. "Đinh đông, kiểm tra thấy dưới chân Côn Luân Sơn, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang trêu ghẹo Tam Tiêu, kích hoạt hệ thống Thần cấp Tuyển Trạch." "Tuyển Trạch một: Nhẫn nhịn chịu đựng, xin lỗi Trường Nhĩ Định Quang Tiên, dẫn Tam Tiêu tìm nơi khác, Tưởng Lệ,

danh hiệu 'Đệ Nhất Túng Đản Hồng Hoang' hiển thị trên đầu." "Tuyển Trạch hai: Kẻ nào khi dễ muội muội ta, tuyệt không tha thứ, cắt đứt 'con sâu lông' dưới háng Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Tưởng Lệ, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ." "Không ngờ, Trường Nhĩ Đạo Nhân này, lại chính là nội gian phản đồ nổi tiếng trong Tiệt Giáo tương lai, Trường Nhĩ Định Quang Tiên." Khóe miệng Triệu Công Minh nhếch lên, một nụ cười lạnh lùng, từ từ rơi vào Trường Nhĩ Định Quang Tiên: "Ta chọn hai." Tiếng nói vừa dứt, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, liền rơi vào không gian hệ thống, có thể tùy thời lấy ra.

Triệu Công Minh chậm rãi bước đi, áp sát Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Mặc dù không nói gì, nhưng uy áp phát ra từ chàng, lại khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên kêu khổ không ngớt.

Không ngờ, ba vị tiên tử này, thật sự có một Đại ca, lại còn là cảnh giới Kim Tiên.

Hắn trước đó đã quan sát rất lâu, mới chuẩn bị ra tay.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong lòng, một trận câm nín.

Hắn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, chắp tay nói: "Vị Đạo hữu này, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm a." "Phải biết ba vị tiên tử đều là muội muội của ngài, tiểu đệ sao dám mạo muội như vậy a." Đối mặt với lời cầu xin tha thứ của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Triệu Công Minh cười lạnh một tiếng: "Hiểu lầm ư, vậy ngươi định bồi tội thế nào?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên đảo mắt một vòng, nói: "Tiểu đệ đối với ba vị tiên tử, thật sự là khuynh tâm không ngớt, nếu có thể, tiểu đệ nguyện làm anh rể của Đại ca." "Muốn làm anh rể của ta, chỉ bằng ngươi cũng xứng?" Triệu Công Minh quả thực bị chọc cười, chỉ với bộ dạng hèn hạ dâm tà của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, cũng

xứng làm anh rể của chàng?

Thánh địa Côn Luân, há dung hạng dâm tà như ngươi làm càn?

Hôm nay, ta liền thay mặt Tam Thanh tiền bối, dạy dỗ ngươi một trận tử tế.

Ngay lập tức, cây roi vàng đen trong tay Triệu Công Minh xuất hiện, quất về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trên mặt Trường Nhĩ Định Quang lóe lên sự sợ hãi, vội vận khởi Pháp lực chống đỡ.

Nhưng hắn một tên Huyền Tiên, làm sao có thể là đối thủ của Triệu Công Minh.

Một tiếng "Bành", cả người hắn liền bị đánh bay lên không trung. "Muội tử, cho ta mượn Kim Giao Tiễn một lần." "Được." Vân Tiêu không chút do dự, trực tiếp ném Kim Giao Tiễn cho Triệu Công Minh. "Cái 'con sâu lông' của ngươi không trung thực, ta liền thay ngươi cắt bỏ." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, Kim Giao Tiễn đón gió biến lớn, kim quang lóe sáng, vô cùng sắc bén, hàn quang tứ xạ, một tiếng "Cát Sát", liền cắt đứt 'con sâu lông' dưới háng Trường Nhĩ Định Quang Tiên. "A a a!!!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên giữa không trung, phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai đến muốn vỡ lồng ngực.

Cả người mặt mũi vặn vẹo, tái nhợt, toàn thân đều run rẩy.

Hắn nặng nề ngã xuống đất, không màng vết thương trên người, ôm lấy 'con sâu lông' đang còn mềm nhũn dưới đất, lớn tiếng kêu: "Rễ của ta, rễ của ta!!" Vô số tu sĩ xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cười nắc nẻ.

Người này ra tay sắc bén như vậy, có chút thú vị. "Ngươi tên là gì!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn đầy hận ý. "Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Nga Mi Sơn, La

Phù Động, Triệu Công Minh." Triệu Công Minh ngạo nhiên nói, một tên Định Quang Tiên nhỏ nhoi, nếu không phải cố kỵ đây là dưới chân Côn Luân Sơn, chàng trở tay là có thể nghiền chết. "Tốt, tốt, ta nhớ rồi." Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhìn sâu một cái vào Triệu Công Minh, rồi đi về phía một góc khác của Côn Luân Sơn.

Thời gian trôi đi, chớp mắt ba trăm năm đã trôi qua.

Trong ba trăm năm đó, lại có một lượng lớn sinh linh, không ngại ức vạn dặm, đến Côn Luân Sơn, bái sư cầu đạo.

Nhưng đại đa số, đều giống như Triệu Công Minh, Tam Tiêu, quanh quẩn giữa Kim Tiên, Huyền Tiên.

Về phần Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Triệu Công Minh không thấy một ai.

Khả năng cao là Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, đã đi ra Đạo của riêng mình, không thèm bái sư nữa.

Chương 12

Trên đỉnh Côn Luân Sơn, trước Tam Thanh Điện, ba người già, trung niên, thanh niên chắp tay đứng đó, chính là Tam Thanh.

Nguyên Thủy nhìn những bóng người dày đặc dưới chân Côn Luân Sơn. "Người đến cũng đã gần đủ, Đại huynh, Tam đệ, chúng ta có thể khai sơn thu đồ." Thái Thanh Lão Tử lắc đầu: "Duyên pháp của ta chưa đến, lần thu đồ này, hai người các đệ đi đi." Thái Thanh nói xong, ý niệm vừa động, hóa thành lưu quang, bay vào Tam Thanh Điện, không thấy tăm hơi. "Vậy Tam đệ, chúng ta cùng hành động đi, xem lần này có thể thu được bao nhiêu hạt giống tốt." "Được." Nguyên Thủy, Thông Thiên hai người, ý niệm vừa động, ngay lập tức, trên đỉnh Côn Luân Sơn, liền vang lên từng trận Đạo âm, chói tai muốn vỡ lồng ngực, truyền khắp Côn Luân Sơn.

Cùng với Đạo âm vang lên, dưới chân Côn Luân Sơn, vô số tu sĩ ẩn mình, vào khoảnh khắc này toàn bộ hiện thân.

Nhìn về phía Côn Luân Sơn với vẻ sùng kính.

Côn Luân Tam Thanh, đều là đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang, ngay cả Vu tộc, Yêu tộc cũng phải kiêng dè.

Nếu họ thật sự có phúc duyên lớn được bái nhập môn hạ Tam Thanh tiền bối.

Thì về sau, về cơ bản có thể đi ngang ở Hồng Hoang rồi.

Đương nhiên, mọi người trong lòng cũng biết, Tam Thanh thu đồ, yêu cầu chắc chắn là cực kỳ nghiêm khắc, họ chưa chắc đã lọt vào mắt xanh của Tam Thanh.

Triệu Công Minh thì âm thầm quan sát những tu sĩ hiện thân kia.

Rất nhanh ánh mắt liền rơi vào vài người.

Lần lượt là một Đạo Nhân trắng trẻo mập mạp, mặt mày hiền lành, toàn thân bảo quang lấp lánh, nhìn qua vô cùng phú quý.

Lại có ba vị nữ tử dung mạo sang trọng, thân hình thướt tha, nhan sắc không hề thua kém Tam Tiêu.

Khí tức trên bốn người, đều là Kim Tiên đỉnh phong, đứng cùng nhau, nổi bật giữa vô số tu sĩ. "Nếu ta đoán không sai, bốn người này, chắc hẳn chính là Tứ Đại Thân Truyền của Tiệt Giáo tương lai: Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu rồi?" Triệu Công Minh âm thầm suy đoán trong lòng, nhưng cũng không dám xác định.

Hồng Hoang thực sự quá rộng lớn, những người tương tự cũng quá nhiều, chàng nhận nhầm cũng không biết chừng.

Trên đỉnh Côn Luân Sơn, Pháp lực cấp Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn của Nguyên Thủy, Thông Thiên chậm rãi lan tỏa, phát ra một cỗ Đạo uẩn vô cùng nồng đậm.

Thân thể hai người không ngừng biến lớn, cuối cùng hóa thành Pháp tướng vạn trượng cao.

Cuối cùng chậm rãi hạ xuống Tam Thanh Điện trên Côn Luân Sơn, bao quát cả Vân Tiêu.

Trong một khoảnh khắc, hà quang vạn đạo, thụy khí ngàn điều.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, từng đạo thụy khí treo lơ lửng trên trời cao.

Uy nghiêm của Chuẩn Thánh, quét sạch cửu thiên thập địa, tứ hải bát hoang. "Chúng đệ tử bái kiến Ngọc Thanh tiền bối, Thượng Thanh tiền bối." Dưới chân Côn Luân Sơn, vô số tu sĩ lũ lượt hướng về Nguyên Thủy, Thông Thiên hai người cung kính hành lễ, không dám

có chút bất kính nào. "Chư vị Đạo hữu miễn lễ." Nguyên Thủy, Thông Thiên cất lời, Triệu Công Minh chỉ cảm thấy có hai đạo Đạo âm không thể hình dung vang lên bên tai.

Một cỗ Thiên Địa chi lực gia trì lên người Triệu Công Minh, nâng chàng đứng dậy. "Đây chính là sự khủng khiếp của Chuẩn Thánh chi lực!" Triệu Công Minh lần đầu tiên hiểu được ý nghĩa của ngôn xuất pháp tùy là như thế nào.

Phải biết rằng, Tam Thanh lúc này, còn chưa chứng đạo thành Thánh a, chỉ mới là Chuẩn Thánh.

Nếu tương lai chứng đạo thành Thánh, thì lại là một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi đến mức nào.

Trên đỉnh Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy, Thông Thiên chậm rãi mở miệng. "Thời gian chúng ta thu đồ đã đến, hiện tại liền mở sơn môn, bắt đầu thu đồ, chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm chúng ta đã đặt ra, đều có thể trở thành đệ tử của Tam Thanh chúng ta." "Nhị huynh, huynh trước đi." Nguyên Thủy khẽ gật đầu, thần sắc mang theo một chút kiêu ngạo nhàn nhạt. "Bần tọa là một trong Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, kẻ nào muốn bái nhập môn hạ của ta, tất phải có đại khí vận, đại phúc duyên, đại căn nguyên, ngoài ra, còn phải vượt qua thập trọng đại trận Bần tọa đã bố trí, gõ vang Kim Chung, Ngọc Khánh, sau đó mới có thể bái ta làm sư, trở thành đệ tử môn hạ Bần tọa." Nghe Nguyên Thủy đưa ra những điều kiện hà khắc như vậy, trên mặt mọi người đều lộ ra một tia thất vọng.

Lại vừa phải có phúc duyên, lại vừa phải có tư chất, lại còn phải vượt qua đại trận.

Chỉ riêng những điều kiện này, đã loại bỏ hơn một nửa số người.

Ngay cả Triệu Công Minh, cũng thầm cảm thán, quả không hổ là Nguyên Thủy, yêu cầu này, quả thật hà khắc nghiêm ngặt.

Nếu chàng vẫn là căn nguyên Thanh Phong hóa hình ban đầu.

E rằng ngay cả tư cách bái nhập môn hạ Nguyên Thủy cũng không có.

Bích Tiêu cũng thè lưỡi: "Đại ca Công Minh, điều kiện của Nguyên Thủy tiền bối thật nghiêm khắc a." Triệu Công Minh cười nói: "Tam Thanh tiền bối, đều là đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang, yêu cầu tự nhiên là nghiêm khắc hơn một chút." Trên đỉnh Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy mặt không biểu cảm, tùy tay vung lên, Pháp lực vô tận, từ đỉnh núi kéo dài đến chân núi, biến hóa thành mười tòa đại trận.

Mười tòa đại trận, chậm rãi vận chuyển, uyển nhược cự thú Hồng Hoang vậy, mang lại cảm giác áp bách cực lớn cho vô số tu sĩ.

Tiếp đó, Nguyên Thủy trên đỉnh Côn Luân Sơn, đặt Kim Chung, Ngọc Khánh.

Không giới hạn thời gian, không giới hạn thủ đoạn, ai có thể vượt qua đại trận, gõ vang Kim Chung Ngọc Khánh, thì có thể bái nhập môn hạ Nguyên Thủy.

Mọi người nghiêm trọng nhìn đại trận đang vận chuyển, sau đó lại nhìn về phía Thượng Thanh Thông Thiên.

Trên đỉnh núi, Thượng Thanh Thông Thiên thì khẽ cười, tùy tay vung lên, trong Pháp lực biến hóa.

Một bậc thang bạch ngọc, thì từ chân núi kéo dài đến đỉnh núi.

Bậc thang bạch ngọc, tổng cộng chia làm chín nghìn chín trăm chín mươi chín đạo.

Vô số tu sĩ chỉ nghe thấy: "Tu hành Hồng Hoang, thiên tư, phúc duyên tuy trọng yếu, nhưng nghị lực, Đạo tâm, lại cũng không thể thiếu, bậc thang bạch ngọc này, chính là căn cứ vào tu vi khác nhau của mỗi người, dùng để khảo nghiệm Đạo tâm, nghị lực của các

ngươi, chỉ cần có thể thành công leo lên đỉnh Côn Luân Sơn, thì có thể nhập vào môn hạ ta, trở thành đệ tử Thượng Thanh của ta." Nguyên Thủy, Thông Thiên nói xong, một thân hình chợt lóe, Pháp tướng thiên địa khổng lồ trong nháy mắt biến mất.

Chỉ còn lại vô số tu sĩ dưới chân núi thì thầm bàn tán. "Thập trọng đại trận, bậc thang bạch ngọc, xem ra, vẫn là khảo nghiệm của Thượng Thanh tiền bối đơn giản hơn một chút." "Cũng không chắc, bất quá, chúng ta chỉ cần tùy ý có thể bái nhập môn hạ một vị, thì về sau tu hành, e rằng không cần lo lắng nữa." "Ta đối với luyện khí nhất đạo vô cùng hứng thú, ta muốn xông đại trận của Ngọc Thanh tiền bối." "Nghe nói Thượng Thanh tiền bối, tính cách sảng khoái, không câu nệ, đối với đệ tử môn hạ cũng vô cùng yêu thương, ta chọn bái nhập môn hạ Thượng Thanh tiền bối." Vô số tu sĩ suy nghĩ một lúc, lũ lượt đưa ra lựa chọn.

Vân Tiêu nhìn bậc thang bạch ngọc, người đã không ít, nói: "Đại ca Công Minh, chúng ta cũng mau chóng bắt đầu đi?" Triệu Công Minh khẽ gật đầu: "Được." Triệu Công Minh và Tam Tiêu, cùng nhau bước lên bậc thang bạch ngọc.

Lập tức, không gian phát ra tiếng rên rỉ, một cỗ Pháp lực không thể hình dung, đè nặng lên người bốn người.

Triệu Công Minh không hề nao núng, sắc mặt trầm ổn, vững bước tiến lên, hầu như là một bước một bậc.

Tam Tiêu cũng là những người có Đạo tâm và nghị lực cường đại, theo sát phía sau, không hề bị tụt lại nhiều.

Dưới chân Côn Luân Sơn, Trường Nhĩ Định Quang Tiên mặt đầy oán độc, cũng bước về phía bậc thang bạch ngọc.

Chương 13

Cắt đứt 'gốc rễ' của hắn, hắn thề, phải khiến Triệu Công Minh phải trả giá!

Lúc này, trên bậc thang bạch ngọc, Triệu Công Minh tâm thần hợp nhất.

Dường như tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, rất nhanh, liền đến bậc thang thứ một nghìn.

Một nghìn bậc thang, áp lực mang lại không nhỏ, chỉ có khoảng một nghìn tu sĩ đến được đây.

Tốc độ của Triệu Công Minh vẫn không giảm, lực lượng bản nguyên của Hư Vô Bí Phong trong cơ thể, dường như bùng cháy, trợ giúp Triệu Công Minh chống đỡ áp lực khủng bố này!

Không lâu sau, Triệu Công Minh leo lên đến bậc thang thứ hai nghìn, nơi đây, chỉ còn tám trăm tu sĩ.

Đến bậc thang thứ năm nghìn, Triệu Công Minh đã bỏ xa những người khác một đoạn lớn.

Chỉ còn một trăm tu sĩ, cùng chàng leo lên.

Những người khác, hoặc bị đào thải, hoặc bị bỏ xa phía sau.

Trong số hơn trăm người này, vị Đạo Nhân trẻ phú quý kia, cùng ba vị nữ tử dung mạo sang trọng, hiển nhiên có mặt.

Lúc này, áp lực mà Triệu Công Minh cảm nhận được, cũng dần dần tăng lên.

Bất đắc dĩ, đành phải vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công.

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, quả không hổ là công pháp đệ nhất từ khi khai thiên tích địa.

Vừa vận chuyển, Triệu Công Minh liền cảm thấy áp lực toàn thân giảm đi rất nhiều.

Dường như trước mắt không có gì cả, chỉ có bậc thang bạch ngọc.

Đến bậc thang thứ bảy nghìn, bên cạnh Triệu Công Minh, chỉ còn lác đác vài chục người.

Đến bậc thang thứ tám nghìn, chỉ còn lại năm người.

Lần lượt là Triệu Công Minh, vị Đạo Nhân trắng trẻo phú quý kia, cùng ba vị nữ tử dung mạo sang trọng.

Ngay cả Tam Tiêu, cũng phải chậm hơn chàng một bước.

Trên đỉnh Côn Luân Sơn, Thượng Thanh Thông Thiên dùng đại Pháp lực quan sát mọi thứ trên bậc thang bạch ngọc, không khỏi khẽ gật đầu. "Căn nguyên Hư Vô Bí Phong, Pháp lực trầm đọng, nhục thân cường hoành, xứng đáng là đệ tử của Thượng Thanh nhất mạch ta!" Lúc này, trên bậc thang thứ tám nghìn, năm người đuổi nhau sát nút.

Chốc chốc vị Đạo Nhân trắng trẻo phú quý dẫn đầu, chốc chốc ba vị nữ tử dung mạo sang trọng dẫn đầu.

Còn Triệu Công Minh, thì luôn giữ một tốc độ ổn định, ở mức trung bình trong năm người.

Thời gian lại trôi qua một khắc, lúc này, năm người đồng loạt leo lên đến bậc thang thứ chín nghìn.

Mắt Triệu Công Minh sáng lên, chỉ cảm thấy thời cơ đã đến.

Toàn thân, Pháp lực Kim Tiên sơ kỳ hoàn toàn vận chuyển, Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, hầu như vận chuyển đến cực hạn.

Một bước mười bậc thang, không hề quá đáng, áp lực trên bậc thang, dường như không tồn tại đối với chàng. "Không hay rồi, người này vậy mà còn dư lực!" Sắc mặt vị Đạo Nhân trắng trẻo phú quý biến đổi, cũng tăng cường khí lực, nhưng dù có đuổi theo thế nào, vẫn luôn kém Triệu Công Minh một chút. "Oanh!!!" Triệu Công Minh dùng hết sức lực cuối cùng, cuối cùng dẫn đầu tất cả mọi người, là người đầu tiên leo lên đỉnh Côn Luân Sơn.

Triệu Công Minh lên đỉnh núi khoảng mười mấy giây, vị Đạo Nhân trắng trẻo phú quý liền theo sát đến.

Lại qua khoảng một hai phút, ba vị nữ tử dung mạo sang trọng, cũng leo lên đỉnh núi.

Khoảng một khắc sau, Tam Tiêu thở hổn hển cũng đuổi kịp.

Sau Tam Tiêu, lại qua một thời gian rất dài, mới có lác đác vài chục người khác lên được, còn về phần Trường Nhĩ Định Quang Tiên, thì căn bản không lên được.

Mọi người trên đỉnh Côn Luân Sơn, không hề giao tiếp, mà là ngồi tại chỗ, nhanh chóng khôi phục Pháp lực.

Không lâu sau, đợi mọi người mở mắt ra lần nữa, trước mặt xuất hiện một thanh niên tuấn tú phi phàm, mặc trường bào màu tím.

Trên người thanh niên, phát ra một cỗ khí tức không thể hình dung.

Nơi chàng đến, dường như ngay cả không gian cũng không thể dung nạp chàng.

Rơi vào mắt Triệu Công Minh và mấy người kia, càng không dám nhìn thẳng, tràn đầy uy áp to lớn. "Các ngươi có thể thành công vượt qua bậc thang bạch ngọc do ta bố trí, chứng tỏ nghị lực, Đạo tâm của các ngươi đều rất tốt, từ bây giờ bắt đầu, các ngươi chính là đệ tử môn hạ Thông Thiên của ta." Thanh niên cười khẽ với mọi người,

không hề ra vẻ gì.

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ vui mừng: "Chúng đệ tử bái kiến Sư tôn, cung chúc Sư tôn thánh thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng, sớm ngày đắc chứng Thánh Nhân đại Đạo." Quả nhiên, dưới một tràng nịnh bợ, nụ cười trên mặt Thông Thiên càng thêm vài phần nồng đậm. "Thượng Thanh nhất mạch của ta, tuy nhiên còn chưa có một đệ tử nào, nhưng nay, đã khai sơn thu đồ, tự nhiên phải có một vị thứ tự." "Các ngươi đều tên là gì?" Thông Thiên tiếp tục hỏi. "Đệ tử Triệu Công Minh." Triệu Công Minh vội vàng nói. "Đệ tử Đa Bảo." "Đệ tử Kim Linh." "Đệ tử Quy Linh." "Đệ tử Vô Đương." "Đệ tử Vân Tiêu, đây là muội muội của đệ tử Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu." Thông Thiên nhìn mọi người, khẽ gật đầu, trên mặt vô cùng hài lòng.

Đợt thu đệ tử này, chất lượng không tệ, căn nguyên, phúc duyên đều có thể coi là thượng đẳng, tương lai bồi dưỡng tốt, tất định có thể phát dương quang đại Thượng Thanh nhất mạch của ngài.

Thông Thiên trầm ngâm một lúc, nhìn về phía Triệu Công Minh: "Ngươi là người đầu tiên leo lên đỉnh Côn Luân Sơn, vậy liền là Thủ Tịch Thân Truyền dưới tọa của ta." Triệu Công Minh lập tức đại hỉ, vội vàng bái tạ: "Đệ tử đa tạ Sư tôn." Khi Đa Bảo Đạo Nhân nghe nói, Triệu Công Minh là Đại đệ tử, không khỏi nhíu mày, cúi đầu, không biết đang suy tư điều gì.

Có Đại đệ tử, tiếp theo liền dễ xếp thứ tự.

Đa Bảo Đạo Nhân, trở thành Nhị đệ tử, Kim Linh Thánh Mẫu, Tam đệ tử, Quy Linh Thánh Mẫu, Tứ đệ tử, Vô Đương Thánh Mẫu Ngũ đệ tử.

Tam Tiêu, lần lượt là Lục đệ tử, Thất đệ tử, Bát đệ tử.

Về phần sau Tam Tiêu, căn nguyên đã có chút khác biệt so với Tam Tiêu.

Thế là Thông Thiên chia tất cả bọn họ thành Ngoại môn đệ tử.

Từ đó, Thượng Thanh nhất mạch, Bát Đại Thân Truyền quy vị.

Sau khi xếp thứ tự xong, Thông Thiên lại hỏi: "Bái Bản tọa làm sư, các ngươi sau này chính là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch Côn Luân Sơn, bây giờ nếu có vấn đề gì, cứ việc đưa ra." "Đệ tử không có vấn đề." Triệu Công Minh, Tam Tiêu, Kim Linh ba người, đều lắc đầu, không có vấn đề gì.

Ngược lại là Đa Bảo Đạo Nhân, khẽ cắn răng, dường như đã hạ quyết tâm điều gì đó, đứng ra.

Chương 14

"Khải bẩm Sư tôn, đệ tử có việc." Thông Thiên vô cùng phóng khoáng: "Có việc gì, nói ra cho vi sư nghe xem." Ánh mắt Đa Bảo Đạo Nhân, rơi vào người Triệu Công Minh, trong mắt mang theo sự không phục. "Vị trí Thủ Tịch Đệ tử này, đệ tử cũng muốn tranh một phen, còn mong Đại Sư huynh không keo kiệt chỉ giáo." Hắn Đa Bảo, Kim Tiên đỉnh phong, Ngũ Khí Triều Nguyên, thực lực hơn xa Triệu Công Minh kia.

Triệu Công Minh kia, có bản lĩnh gì, lại dám làm Thủ Tịch Đệ tử trước mặt hắn?

Hắn Đa Bảo, không phục!

Nghe lời này, Triệu Công Minh còn chưa nói gì, Tam Tiêu lập tức không vui, "Đa Bảo Sư huynh, huynh đã là Kim Tiên đỉnh phong, Đại ca nhà ta mới Kim Tiên sơ kỳ, vậy làm sao mà tỷ thí?" Kim Linh ba người, cũng nhíu mày: "Đa Bảo Sư huynh, Kim Tiên đỉnh phong đối chiến Kim Tiên sơ kỳ, có chút không thích hợp a." Về phần Triệu Công Minh, vẫn luôn không nói một lời, ra vẻ để Thông Thiên làm chủ.

Thông Thiên cũng không khỏi sững sờ, trong lòng sinh ra một cỗ bất mãn.

Vị trí đã định, Đa Bảo sao còn muốn tranh giành?

Ngài nhìn về phía Triệu Công Minh, nói: "Ngươi nếu không muốn tỷ thí với Đa Bảo, có thể trực tiếp từ chối, nếu muốn chiến với Đa Bảo, thì vi sư tự nhiên có cách để các ngươi công bằng một trận." Triệu Công Minh vừa định trả lời, trong đầu, tiếng hệ thống đã lâu không nghe liền vang lên. "Đinh đông, kiểm tra thấy Chủ nhân đối mặt

với tranh chấp Thủ Đồ của Thượng Thanh nhất mạch, kích hoạt hệ thống Thần cấp Tuyển Trạch." "Tuyển Trạch một: Cam bái hạ phong, nhường lại vị trí Thủ Tịch Đệ tử, Tưởng Lệ ngẫu nhiên một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Tuyển Trạch hai: Cường thế ứng chiến, đánh bại Đa Bảo Đạo Nhân, Tưởng Lệ một hạt giống Kiếm Đạo Vô Thượng." Triệu Công Minh trong lòng sáng lên, không chút do dự nói: "Đa Bảo Sư đệ muốn tỷ thí, đệ tử tự nhiên đồng ý." Trên mặt Thông Thiên lộ ra một tia vui mừng, thực ra cho dù Triệu Công Minh từ chối ứng chiến, ngài cũng sẽ không nói gì.

Nhưng, ngài vẫn thích đệ tử môn hạ, có tính cách dũng mãnh tiến lên, không sợ chiến đấu như vậy. "Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?" "Đệ tử đã nghĩ kỹ rồi." "Được, vậy vi sư sẽ thỏa mãn các ngươi." Thông Thiên vung tay lên, một đạo Pháp lực đánh về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

Lập tức, khí thế Kim Tiên đỉnh phong của Đa Bảo Đạo Nhân, tầng tầng rơi xuống, rất nhanh liền rơi xuống ngang với Triệu Công Minh là Kim Tiên sơ kỳ.

Thông Thiên Giáo Chủ lại vung tay, một màn chắn vô hình, bao phủ Kim Linh, Tam Tiêu, cùng vài chục vị Ngoại môn đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Rồi cười tủm tỉm nói: "Bây giờ bắt đầu đi." "Đa Bảo Sư đệ, đắc tội rồi." Triệu Công Minh lớn tiếng kêu, chọn ra tay trước.

Roi vàng đen trong tay trong nháy mắt xuất hiện, chân bước một bước, đánh về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

Đa Bảo ý niệm vừa động, một thanh tiên kiếm xuất hiện trong tay, nghênh đón. "Oanh!" Khoảnh khắc roi và kiếm va chạm, một cỗ khí lãng khủng bố, bùng phát ở trung tâm hai người, quét về bốn phương.

Hai người vừa chạm là tách ra, thân thể Triệu Công Minh vẫn đứng thẳng, bất động như núi.

Ngược lại là Đa Bảo Đạo Nhân, lảo đảo lùi hai ba bước mới dừng lại.

Thần sắc Triệu Công Minh như thường, không hề có bất kỳ bất ngờ nào.

Chàng tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, nhục thân, Pháp lực, Nguyên Thần ba giả cùng tu.

Trong cùng cấp bậc, vốn dĩ không có đối thủ, lại thêm Đa Bảo bị áp chế tu vi.

Dưới một kích, Đa Bảo rơi vào thế hạ phong, là chuyện hết sức bình thường.

Ngoài màn chắn kiếm khí, Tam Tiêu vỗ tay reo hò: "Đại ca Công Minh, cố lên cố lên." "Tiểu tử này, có chút thú vị." Trong mắt Thông Thiên lóe lên dị sắc, vũ khí Triệu Công Minh dùng là roi.

Nhưng trong roi, lại ẩn chứa một tia chân lý Kiếm Đạo.

Như vậy, chỉ có hai khả năng, thứ nhất, Triệu Công Minh vốn dĩ đã tu hành Kiếm Đạo.

Thứ hai, Triệu Công Minh là thiên tài Kiếm Đạo hiếm thấy.

Trong màn chắn, sắc mặt Đa Bảo Đạo Nhân đã ngưng trọng hơn không ít.

Hắn phát hiện, thực lực Triệu Công Minh, vượt xa tưởng tượng của hắn. "Lại đến!" Đa Bảo Đạo Nhân cầm trường kiếm, lại một lần nữa xông lên, muốn với tốc độ như cuồng phong bạo vũ, đánh bại Triệu Công Minh. "Oanh, oanh, oanh!" Giữa không trung, không ngừng vang lên tiếng Pháp lực va chạm.

Đối mặt với mỗi lần công kích của Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh đều không hoảng không loạn, thản nhiên tự nhược, hóa giải

từng chiêu.

Cây roi trong tay chàng bình thường, nhưng lại vô tình hay hữu ý, mang theo áo nghĩa Kiếm Đạo vô thượng.

Ba trăm hiệp đầu, Đa Bảo Đạo Nhân chủ công, ba trăm hiệp sau, thì chỉ còn biết chống đỡ.

Trong màn chắn kiếm khí, Đa Bảo Đạo Nhân cắn răng: "Công Minh Sư huynh, đừng trách Đa Bảo." Tiếng hắn vừa dứt, một tòa tiểu tháp chín tầng, từ trên người hắn bay ra.

Trên tiểu tháp, phát ra khí tức Đạo uẩn cường liệt nồng đậm.

Phía sau, ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, ẩn ẩn lóe sáng.

Chính là Linh Bảo bản mệnh của Đa Bảo Đạo Nhân, Đa Bảo Tháp.

Đa Bảo Tháp vừa xuất hiện, mấy chục vị Ngoại môn đệ tử kia lập tức thì thầm bàn tán. "Đây là một tòa Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a, xem ra Công Minh Sư huynh sắp bại rồi." "Công Minh Sư huynh bại cũng không lỗ, Đa Bảo Sư huynh vốn có thực lực Kim Tiên đỉnh phong." "Đó chính là vị trí Thủ Tịch của Thượng Thanh nhất mạch a, quý giá biết bao, cứ thế mà mất, thật đáng tiếc." Kim Linh ba người trên mặt, cũng thở dài một tiếng, đồng tình với những lời thì thầm của các Ngoại môn đệ tử kia.

Một tòa Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực thực sự quá kinh người.

Trong chiến đấu cấp Kim Tiên, càng có thể đóng vai trò nghịch thiên cải mệnh.

Đa Bảo Đạo Nhân có thể lấy ra một tòa Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đủ để nghiền ép tất cả.

Sắc mặt Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu vẫn như thường, không hề thay đổi chút nào.

Bích Tiêu thì hất cằm lên: "Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì sao, vẫn không phải đối thủ của Đại ca Công Minh ta." Thông Thiên ở một bên, vẫn luôn không nói một lời, lẳng lặng chú ý hai người.

Trận chiến này, dường như càng lúc càng thú vị.

Trong màn chắn kiếm khí, Đa Bảo Đạo Nhân tế xuất Đa Bảo Tháp, tình thế lập tức chuyển biến lớn.

Dưới sự xung kích của Đạo uẩn khủng bố, rất nhanh Triệu Công Minh liền rơi vào thế hạ phong.

Đa Bảo Đạo Nhân trầm giọng nói: "Nhận thua đi, Công Minh Sư huynh, nếu còn chiến tiếp, ta không thể bảo đảm sẽ không làm huynh bị thương." Một tòa Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nội hàm ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, uy lực thực sự quá lớn.

Ngay cả với tu vi của Đa Bảo Đạo Nhân, lúc này cũng chưa tế luyện hoàn thành.

Chưa tế luyện hoàn thành, có nghĩa là khi vận dụng không thể tùy tâm ứng thủ.

Vạn nhất có sai sót gì, không kịp thu tay, làm bị thương Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân cũng không thể nào giao phó với Thông Thiên.

Triệu Công Minh cười cười: "Đa Bảo Sư đệ, trận chiến này còn chưa có kết quả, không cần vội vàng hạ định luận như vậy chứ?" "Công Minh Sư huynh có ý gì?" Đa Bảo nhíu mày, bản năng cảm thấy một tia không ổn.

Chương 15

Triệu Công Minh sắc mặt trịnh trọng, từng chữ từng câu nói: "Ngươi có Linh Bảo bản mệnh, sao biết, ta lại không có?" Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trên người hai đạo kim sắc quang mang chợt lóe, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong nháy mắt xuất hiện phía sau chàng.

Hai kiện Linh Bảo trên đó, phát ra uy áp to lớn.

Phía sau, bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, ẩn hiện.

Một cỗ Đạo uẩn đáng sợ đến cực điểm, quét sạch bốn phương! "Tiểu tử này vậy mà có hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân." Tận mắt nhìn thấy hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hiện thân, lúc này, ngay cả Thông Thiên cũng không thể ngồi yên.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang, mỗi một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều có số lượng nhất định.

Ngay cả ngài, tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, trong tay cũng chỉ có lác đác vài kiện mà thôi.

Nhưng nghe lời trong lời của đệ tử nhà mình, hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, đều là bản mệnh mà ra.

Vậy tư chất của chàng, lại khủng bố đến mức nào? "Nhìn đi, Đại ca Công Minh nhà ta tuyệt đối sẽ không thua." Trên mặt Bích Tiêu càng thêm tự hào, ai bảo những người này coi thường Đại ca Công Minh nhà nàng. "Cái này..." Kim Linh mấy người, càng trợn tròn mắt, sắc mặt khó khăn, trong mắt khó có thể tin được.

Đừng nói Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo, họ cũng chưa thấy bao nhiêu lần.

Mà Công Minh Sư huynh, tùy tiện liền có hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, đúng là người so với người tức chết người.

Về phần những Ngoại môn đệ tử Thượng Thanh nhất mạch kia, trong mắt tràn đầy chấn động, lời cũng không nói nên lời.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong lòng họ căn bản không có bao nhiêu khái niệm, chỉ biết là lợi hại, rất lợi hại.

Trong màn chắn kiếm khí, chỉ nghe thấy một tiếng "Ba", Đa Bảo Tháp phía sau Đa Bảo Đạo Nhân rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Đa Bảo Đạo Nhân bất lực cúi đầu, khó khăn nói ra ba chữ: "Ta nhận thua." Trong lòng Đa Bảo, vẫn luôn rất kiêu ngạo, thậm chí có chút tự phụ.

Nếu không cũng sẽ không khiêu chiến vị trí Đại Sư huynh của Triệu Công Minh.

Nhưng hiện tại, thấy Triệu Công Minh lập tức lấy ra hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Đạo tâm của Đa Bảo lập tức tan vỡ.

Một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã đủ để đánh bại hắn.

Hai kiện, làm sao hắn đánh đây?

Đa Bảo biết rõ, nếu còn đánh tiếp, người mất mặt chỉ có mình hắn.

Chi bằng bây giờ nhận thua, mặt mũi cũng dễ coi hơn một chút.

Đa Bảo Đạo Nhân đã chuẩn bị tinh thần bị Triệu Công Minh châm chọc vài câu.

Nhưng không ngờ, Triệu Công Minh lại chủ động đánh ra một đạo

Pháp lực, nâng Đa Bảo đứng dậy. "Hôm nay chiến với Đa Bảo Sư đệ, thu hoạch không nhỏ, đợi sau này có cơ hội, chúng ta lại tỷ thí." Đa Bảo không dám tin ngẩng đầu, nhìn ánh mắt chân thành của Triệu Công Minh, một chút không cam lòng trong lòng, trong nháy mắt tan biến theo gió.

Có khí độ như vậy, hắn Đa Bảo, đây là thật sự tâm phục khẩu phục rồi. "Đa tạ Đại Sư huynh không chấp hiềm khích cũ..." Triệu Công Minh mỉm cười cùng Đa Bảo Đạo Nhân bước ra khỏi màn chắn kiếm khí. "Sư tôn, đệ tử may mắn không nhục mệnh." Triệu Công Minh chắp tay hành lễ. "Tốt, tốt, Thượng Thanh nhất mạch của ta, xem ra lại sắp xuất hiện một đại tu sĩ phi phàm nữa rồi." Thông Thiên cười lớn, tâm trạng sảng khoái, lần đầu thu đồ, đã thu được nhiều hạt giống tốt như vậy, tương lai còn lo gì Thượng Thanh nhất mạch của ngài không hưng thịnh.

Tam Tiêu nhìn sắc mặt Triệu Công Minh, càng thêm sùng bái.

Một người lợi hại như vậy, lại là huynh trưởng của các nàng, nghĩ thôi cũng khiến người ta kích động. "Đi thôi, bên Nguyên Thủy Sư bá của các ngươi, chắc hẳn cũng đã kết thúc rồi, đi, theo vi sư cùng đi xem sao." Thông Thiên Giáo Chủ chỉ chỉ một ngọn núi khác không xa.

Toàn bộ đỉnh Côn Luân Sơn, đại khái chia thành bốn khu vực.

Lần lượt là Đạo Trường Thái Thanh, Thái Thanh Cung.

Đạo Trường Ngọc Thanh, Ngọc Thanh Cung.

Đạo Trường Thượng Thanh, Thượng Thanh Cung.

Và một nơi Tam Thanh ngày thường luận Đạo, giao lưu, Tam Thanh Điện.

Ngoài ra, không còn gì khác, và nơi Thông Thiên vừa chỉ, chính là Đạo Trường của Nguyên Thủy, Ngọc Thanh Cung. "Vâng." Mọi

người vội vàng đáp.

Thông Thiên vung tay, một cỗ đại Pháp lực vô thượng trong nháy mắt bao phủ lấy mọi người.

Mọi người bao gồm Triệu Công Minh, chỉ cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển.

Đợi khi mở mắt ra lần nữa, liền nhìn thấy một tòa cung điện khổng lồ.

Trên đó dùng Thần văn Thái Cổ viết ba chữ lớn, Ngọc Thanh Cung.

Tiếp đó, mọi người nhìn thấy một nam nhân trung niên mặt mũi nghiêm nghị, cằm có ba chòm râu dài, không hề cười nói.

Khí tức trên người, như nước biển mênh mông, sâu không lường được, giống hệt khí tức trên người Thông Thiên. "Đây là Nguyên Thủy Nhị Sư bá của các ngươi, còn không mau đến bái kiến Nhị Sư bá." Thông Thiên kêu một tiếng. "A a." Mọi người lúc này mới phản ứng lại, đi đến trước mặt nam nhân trung niên, cung kính chắp tay hành lễ. "Sư điệt Triệu Công Minh, Đa Bảo, bái kiến Nhị Sư bá, cung chúc Nhị Sư bá thánh thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng, sớm ngày đắc chứng Thánh Nhân đại Đạo." "Đều đứng dậy đi." Nguyên Thủy khẽ gật đầu, nhìn Triệu Công Minh và những người khác, sắc mặt không đổi.

Khi nhìn thấy mấy chục vị Ngoại môn đệ tử Thượng Thanh nhất mạch phía sau, không khỏi nhíu mày.

Tuy chỉ là một thoáng qua, nhưng vẫn bị Triệu Công Minh nắm bắt được. "Xem ra Nhị Sư bá này, không dễ ở cùng a." Triệu Công Minh âm thầm lắc đầu.

Nguyên Thủy, thuận theo Thiên Đạo mà hành, xiển thuật Thiên

Đạo, tự xưng Bàn Cổ chính tông, ghét nhất là những kẻ căn nguyên thấp kém.

Chương 16

Còn Sư tôn Thông Thiên của chàng, tính cách không câu nệ, vô cùng hào sảng, có giáo vô loại, vì vạn vật giành lấy một tia sinh cơ.

Lý niệm trong lòng hai người không giống nhau, đây cũng là nguyên nhân chính dẫn đến Tam Thanh sau này phân gia.

Lúc này, Nguyên Thủy nói: "Các ngươi cũng đi bái kiến Sư thúc của các ngươi đi." Triệu Công Minh và những người khác thuận theo lời Nguyên Thủy mà nhìn.

Chỉ thấy không xa, có mười hai Đạo Nhân đứng thẳng, tiên phong đạo cốt, khí thái phi phàm.

Cách xa, liền có một cỗ linh vận khí tức nồng đậm xộc thẳng vào mũi.

Quan trọng nhất là, tu vi của mười hai người, toàn bộ đều là Kim Tiên thuần nhất sắc.

Mấy người đứng đầu, càng là Kim Tiên đỉnh phong, chỉ riêng điểm này, đã áp đảo Thượng Thanh nhất mạch. "Đây chắc hẳn là Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên.

Không thể không nói, Kim Tiên Côn Luân, tướng mạo quả thật đều rất tốt." Triệu Công Minh âm thầm cảm thán, Thập Nhị Kim Tiên, đều là những người tư chất siêu tuyệt, phúc duyên thâm hậu.

Thượng Thanh nhất mạch, trừ tám Đại Thân Truyền của họ, hiếm có ai có thể sánh bằng.

Mười hai người kia nghe thấy lời Nguyên Thủy, đi tới, chắp tay vái chào Thông Thiên. "Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Cụ Lưu Tôn bái kiến Thông Thiên Sư thúc." Thập nhị Kim Tiên của Côn Luân sau

khi hành lễ với Thông Thiên giáo chủ, lại hướng về phía Triệu Công Minh cùng những người khác hơi hơi gật đầu.

"Chúng ta ra mắt Công Minh sư đệ, Đa Bảo sư đệ." "Bái kiến chư vị sư huynh." Triệu Công Minh cũng dẫn theo Đa Bảo cùng mấy người khác đáp lễ.

Sau khi hành lễ xong, liền đến giai đoạn ban thưởng quà gặp mặt.

Tam Thanh vốn là do nguyên thần của Bàn Cổ biến hóa thành, là Huyền Môn chính tông, có nội hàm tiên thiên thần thai đứng đầu Hồng Hoang.

Lần này đột nhiên xuất hiện nhiều sư điệt như vậy, nếu không ban thưởng chút quà gặp mặt thì mặt mũi cũng không có chỗ để.

Nguyên Thủy hơi dừng lại, ánh mắt đảo qua đám người Triệu Công Minh, khẽ gật đầu, đang chuẩn bị mở miệng thì chỉ thấy một góc khác trên đỉnh núi Côn Luân, từ hướng Thái Thanh Cung, có một đóa tường vân thất sắc chậm rãi bay tới.

Trên tường vân đặt từng cái hồ lô, khoảng cách với Triệu Công Minh còn rất xa nhưng đã có một mùi hương nồng đậm phả vào mặt.

"Đây chắc là lễ vật mà Đại sư bá Thái Thanh Lão Tử muốn tặng nhỉ?" Triệu Công Minh thầm suy đoán.

Rất nhanh, tường vân bay tới, lơ lửng giữa không trung, khẽ xoay tròn một vòng, từng cái hồ lô liền rơi vào tay mọi người.

Mỗi người một cái, không hề có sự thiên vị nào.

Tiếp đó, một tràng đạo âm vang lên bên tai mọi người: "Đại sư bá đang bế quan ngộ đạo, không tiện ra ngoài, đây là lễ vật cho các ngươi, có thể tăng tiến tu vi, các ngươi hãy thu lấy đi." Mọi người nghe xong không lập tức thu lấy mà có chút thấp thỏm nhìn về phía Sư tôn nhà mình.

“Quà gặp mặt của Đại sư bá, các ngươi cứ thu lấy đi.” Nguyên Thủy nói.

Thông Thiên cũng cười nói: “Tạo nghệ luyện đan của Đại sư bá các ngươi là vô song ở Hồng Hoang, một hồ lô đan dược này của ông ấy mà đặt ra bên ngoài, e rằng Thái Ất Kim Tiên cũng phải tranh giành đến vỡ đầu, còn không mau thu lấy?” “Đa tạ Đại sư bá ban bảo vật.” Mọi người hướng về phía Thái Thanh Cung hành lễ, lúc này mới vui mừng hớn hở thu lại.

Trên hồ lô khắc kim văn, cầm lên thấy nặng trĩu, đan dược nhất định không ít.

Không ngờ vừa mới bái nhập môn hạ của Tam Thanh tiền bối đã có chỗ tốt lớn như thế.

Mấy chục vị đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo lại càng vui mừng đến phát điên.

Không ngờ những đệ tử ngoại môn như họ cũng có vinh dự nhận được đan dược do Đại sư bá ban cho.

Lúc này, Nguyên Thủy trầm ngâm một lát, vung tay lên, giữa không trung liền xuất hiện một đoàn lớn các loại linh bảo.

Một luồng linh vận mạnh mẽ ập đến.

Ông vung tay, tám kiện Hậu thiên thượng phẩm linh bảo rơi vào tay tám vị thân truyền của Triệu Công Minh.

Lại vung tay một cái, mấy chục kiện Hạ phẩm hậu thiên linh bảo rơi vào tay những đệ tử ngoại môn của Thượng Thanh nhất mạch.

“Đa tạ Nhị sư bá ban bảo vật.” Mọi người cẩn thận quan sát linh bảo trong tay, yêu thích không buông, sau khi chúc mừng liền vội vàng thu lại.

“Không hổ là Tam Thanh, ra tay thật hào phóng.” Triệu Công Minh thầm cảm thán.

Phải biết rằng ở Hồng Hoang, linh bảo rất trân quý.

Tiên thiên linh bảo thì không cần nói, trừ phi là do tiên thiên dựng dục ra, hoặc là dùng đại pháp lực vào trong hỗn độn thu thập Tiên thiên bất diệt linh quang mới có thể luyện chế.

Ngay cả nhị thánh Phật môn tương lai là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong tay cũng chỉ có vỏn vẹn vài kiện Tiên thiên linh bảo mà thôi.

Cho nên thông thường mà nói, Tiên thiên linh bảo đa phần là bảo vật do Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh tu sĩ sử dụng.

Dĩ nhiên, thỉnh thoảng một số Thái Ất Kim Tiên cũng có thể sở hữu một hai kiện.

Hậu thiên linh bảo tuy dưới Tiên thiên linh bảo, nhưng cũng vô cùng trân quý, thường thuộc về tu sĩ dưới cấp Đại La Kim Tiên sử dụng.

Nguyên Thủy có thể tùy tay lấy ra mấy chục kiện Hậu thiên linh bảo ban cho đệ tử mới nhập môn như họ, đã là hào phóng tột bậc.

Đương nhiên Thông Thiên cũng không keo kiệt, ông thản nhiên nhìn Thập nhị Kim Tiên của Côn Luân tương lai, ý niệm vừa động, mười hai tòa trận kỳ thành phẩm xuất hiện giữa không trung.

Tiếp đó, Thông Thiên vung tay, mười hai tòa trận kỳ rơi vào tay các Kim Tiên của Côn Luân.

“Đây là trận kỳ thành phẩm do Sư thúc luyện chế, không cần tốn thời gian bố trí, chỉ cần cắm xuống là lập tức hình thành đại trận, có thể vây người, có thể giết người, huyền diệu vô cùng.” Thông Thiên giáo chủ đơn giản giới thiệu.

Trận kỳ này vô cùng trân quý, giá trị tuyệt đối không dưới bảo vật mà Nguyên Thủy đã tặng.

"Chúng ta tạ ơn Sư thúc." Mọi người vội vàng hành lễ tạ ơn.

Nguyên Thủy và Thông Thiên sau khi tặng quà gặp mặt cho đệ tử của nhau xong liền dẫn đệ tử về đạo tràng của mình.

Tam Thanh tuy đều do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đắc được chân truyền Huyền Môn, nhưng Tam Thanh rốt cuộc đã tu hành vô số vạn năm, sớm đã hình thành hệ thống riêng, đệ tử vẫn phải được giáo đạo riêng biệt.

Thông Thiên dẫn mọi người hướng về Thượng Thanh Cung, dọc đường đi, mọi người ngắm nhìn phong cảnh Côn Luân.

Sơn thủy như họa, linh thú chạy nhảy, tiên thảo tốt tươi, không khỏi vạn phần cảm thán.

Linh khí dưới chân núi Côn Luân đã khiến họ kinh ngạc và ngưỡng mộ khôn cùng, mà linh khí trên đỉnh núi lại càng trầm hậu đến mức gần như hóa thành sương mù, cộng thêm khí đạo uẩn nồng đậm.

Tu hành trên đỉnh núi một năm đủ để so với tu hành trăm năm ở nơi khác.

Khoảng cách khủng khiếp như vậy, cho dù là một con lợn đến đây cũng có thể tu thành tài.

Chương 17

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Thông Thiên, mọi người đã đến Thượng Thanh Cung.

Thượng Thanh Cung không chỉ là một tòa cung điện mà là một quần thể kiến trúc liên miên.

Những cung điện này đều được Tam Thanh xây dựng trước khi mở núi thu đồ, sợ đệ tử không đủ chỗ ở.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, đệ tử Thượng Thanh có nhiều gấp mười lần vẫn đủ chỗ.

Trước Thượng Thanh Cung, Thông Thiên tập hợp đệ tử ngoại môn lại, mỗi người chia cho một đống tài nguyên và vài cuốn sách.

Sau đó ông trịnh trọng nói: "Đây đều là tinh yếu truyền thừa của Thượng Thanh nhất mạch ta, cùng một số trận pháp chi đạo, các ngươi mang về tự mình tham ngộ, cứ mỗi năm trăm năm, vi sư sẽ giảng đạo tại đại điện Thượng Thanh, các ngươi đều có thể đến thính giảng." "Rõ, đệ tử đã hiểu." Vô số đệ tử ngoại môn gật đầu, sau đó giải tán.

Triệu Công Minh ở bên cạnh thầm cảm thán, đãi ngộ của đệ tử ngoại môn rốt cuộc không bằng đệ tử thân truyền như họ.

Nhưng nghĩ lại cũng bình thường, tài nguyên của một tông môn là hữu hạn, nếu chia đều cho tất cả đệ tử thì chỉ sinh ra vô số kẻ tầm thường.

Nếu tập trung cho một nhóm đệ tử kiệt xuất sử dụng thì hiệu quả sẽ hoàn toàn khác biệt.

"Các ngươi theo vi sư vào trong." Thông Thiên ý niệm vừa động,

cửa lớn Thượng Thanh Cung phát ra tiếng vang, chậm rãi mở ra hai bên.

Mọi người vừa bước vào liền cảm nhận được một luồng đạo uẩn khủng khiếp va đập tới khiến sắc mặt ai nấy trắng bệch, thầm kinh hãi.

Chỉ riêng đạo uẩn sinh ra khi lão sư tu hành mà họ đã suýt không chịu nổi, vậy thực lực thật sự của lão sư còn mạnh đến mức nào?

Mọi người mang theo lòng kính sợ ngồi xuống bồ đoàn.

Thông Thiên thản nhiên nhìn tám người: "Hôm nay gọi các ngươi tới có hai việc, một là truyền pháp, hai là ban bảo vật." "Ban bảo vật?" Nghe thấy ba chữ này, mắt ai nấy đều sáng lên.

Nguyên Thủy sư bá ban bảo vật đều là cấp bậc Hậu thiên thượng phẩm, bảo vật của lão sư nhà mình chắc chắn không thấp hơn phẩm giai này chứ?

Thông Thiên nhìn Triệu Công Minh, khẽ gật đầu, ý niệm vừa động, hai mươi bốn viên bảo châu liền xuất hiện giữa không trung.

Hai mươi bốn viên bảo châu xoay tròn thành một vòng, tinh khiết trong suốt, tỏa ra hào quang ngũ sắc.

Phía sau, bốn mươi tám đạo Tiên thiên bất diệt linh quang thoắt ẩn thoắt hiện.

Hai mươi bốn viên châu tử này chính là một tông Cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Đám người Triệu Công Minh, Đa Bảo nhìn kiện linh bảo này mà nín thở, tập trung toàn bộ tinh thần, trong lòng dâng lên sóng cuộn biển gầm.

Sư tôn nhà mình không lẽ vừa ra tay đã là Cực phẩm tiên thiên linh

bảo sao?

“Triệu Công Minh ở đâu?” Giọng nói uy nghiêm của Thông Thiên vang lên.

“Đệ tử có mặt.” Triệu Công Minh vội vàng bước ra một bước, thần sắc thành tâm cung kính.

“Ngươi là thủ tịch đệ tử của Thượng Thanh nhất mạch ta, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này liền giao cho ngươi.” Thông Thiên ý niệm vừa động, Định Hải Thần Châu liền rơi vào tay Triệu Công Minh.

“Đệ tử đa tạ Sư tôn.” Triệu Công Minh nâng Định Hải Thần Châu, cung kính tạ ơn, chỉ cảm thấy trong linh bảo uy lực vô cùng, không hề kém cạnh Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hay Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay mình.

“Kiện linh bảo này uy lực vô cùng, ngươi phải sử dụng cho tốt, không được cậy vào linh bảo mà ỷ mạnh hiếp yếu, chèn ép đồng môn.” Thông Thiên lại đặc biệt cảnh cáo thêm một câu.

“Đệ tử đã hiểu.” Đa Bảo cùng những người khác thì vẻ mặt đầy ngưỡng mộ nhìn Triệu Công Minh.

Vị trí thủ tịch này cũng quá hời đi, trực tiếp nhận được một kiện Cực phẩm tiên thiên linh bảo từ Sư tôn.

Sau khi ban thưởng linh bảo cho Triệu Công Minh, tiếp theo đến lượt Đa Bảo đạo nhân.

Ban cho Đa Bảo là một kiện Thượng phẩm tiên thiên linh bảo: Trấn Tiên Kiếm.

Phẩm giai tuy không cao bằng Định Hải Thần Châu nhưng uy lực cũng kinh người không kém.

Đa Bảo đạo nhân vốn dĩ còn có chút ngưỡng mộ, nay lập tức trở nên hớn hở.

Thượng phẩm tiên thiên linh bảo tuy không bằng Cực phẩm nhưng cũng không tệ.

Tiếp đó, Thông Thiên ban cho Kim Linh một tòa Tứ Tượng Tháp, ban cho Quy Linh một viên Nhật Nguyệt Châu, ban cho Vô Đương một chiếc Bát Quái Long Tu Khăn.

Đến lượt Tam Tiêu, Thông Thiên vốn định ban cho ba người một kiện linh bảo công phạt, nhưng khi thấy ba người lấy Kim Giao Tiễn ra liền lập tức im lặng, chuyển sang ban cho ba người một bức Sơn Hải Đồ, cũng là một kiện Thượng phẩm tiên thiên linh bảo, phòng ngự vô song.

Cộng thêm Kim Giao Tiễn, công thủ vẹn toàn, có thể gọi là hoàn mỹ.

Sau khi ban thưởng bảo vật xong, Thông Thiên lại nói: "Bảo vật các ngươi đều có rồi, tiếp theo vi sư truyền thụ cho các ngươi truyền thừa của Thượng Thanh nhất mạch ta." Thông Thiên ý niệm vừa động, ba bản ngọc giản liền rơi xuống trước mặt mọi người.

Bản ngọc giản đầu tiên tên là Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh, đây là do Thông Thiên sau khi chứng đạo Chuẩn Thánh đại viên mãn, dung hội quán thông mà sáng tạo ra, tự thành một hệ thống, nói hết tinh hoa tu hành của Thượng Thanh nhất mạch.

Bản ngọc giản thứ hai là Thượng Thanh Thần Lôi, đây là một trong Tam Thanh Thần Lôi, uy lực vô cùng, khắc chế mọi yêu tà quỷ quái ở Hồng Hoang!

Bản ngọc giản thứ ba là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, do Hồng Quân Đạo Tổ tại Tử Tiêu Cung sáng tạo ra, mỗi một loại đều là

tuyệt đỉnh đại thần thông, tu luyện đến cực hạn có thể tham ngộ được sự tồn tại của lực lượng quy tắc.

Sau khi giao ba bản ngọc giản cho mọi người, Thông Thiên giáo chủ nói: "Sau khi trở về các ngươi hãy hảo hảo tham ngộ, nếu có chỗ nào không hiểu có thể tùy thời tới hỏi vi sư." Đệ tử ngoại môn phải năm trăm năm mới có một cơ hội được Thông Thiên chỉ điểm, nhưng đệ tử thân truyền thì có thể thỉnh giáo bất cứ lúc nào, khoảng cách có thể thấy rõ.

Thông Thiên nói xong lại bổ sung một câu: "Đúng rồi, Công Minh ở lại, vi sư còn có chuyện tìm ngươi." "Vâng vâng." Triệu Công Minh gật đầu.

Sau khi cho Đa Bảo cùng những người khác đi, trong Thượng Thanh Cung chỉ còn lại Thông Thiên và Triệu Công Minh.

Thông Thiên quan sát Triệu Công Minh từ trên xuống dưới, không khỏi cảm thán: "Công Minh, thiên phú kiếm đạo của ngươi vô song trên đời, hiếm thấy ở Hồng Hoang, ngươi có muốn học tập kiếm đạo không?" "Kiếm đạo?" Triệu Công Minh gật đầu lia lịa: "Đệ tử muốn học." "Tốt, qua một thời gian nữa, vi sư sẽ thân tự tặng ngươi một thanh tiên kiếm, đến lúc đó sẽ truyền thụ cho ngươi vô thượng kiếm đạo của Thượng Thanh nhất mạch ta." Thông Thiên trịnh trọng nói.

Thượng Thanh nhất mạch của ông kiếm trận song tuyệt, đệ tử môn hạ phải phát dương quang đại những gì ông giỏi nhất.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn." Triệu Công Minh vội vàng tạ ơn.

Nói xong, hắn nhìn quanh Thượng Thanh Cung cắm đầy trận kỳ, ướm hỏi: "Sư tôn, đệ tử ngoài muốn học kiếm đạo, còn muốn học thêm trận pháp chi đạo, không biết Sư tôn có thể truyền thụ không?" "Ồ, tại sao ngươi muốn học trận pháp chi đạo?" Thông Thiên hỏi.

“Trận pháp chi đạo bác đại tinh thâm, đúng như Sư tôn đã nói, có thể vây địch, hoặc địch, trấn địch, giết địch, biến hóa đa đoan, vận dụng tốt sẽ có diệu dụng vô cùng, cho nên đệ tử muốn học.” Thông Thiên hơi nhíu mày: “Trận đạo và kiếm đạo học một môn đã không dễ dàng, ngươi học cả hai môn, nếu làm trễ nải tu vi thì phải làm sao?” Triệu Công Minh kiên định nói: “Đệ tử nhất định sẽ hảo hảo tu hành, không để bên này mất bên kia.” Thông Thiên bất đắc dĩ vung tay, thêm một miếng ngọc giản rơi vào tay Triệu Công Minh: “Đây là Trận Đạo Chân Giải do chính vi sư biên soạn, thông tục dễ hiểu, ngươi tự mình đi tham ngộ đi, không hiểu chỗ nào cứ tùy thời tới hỏi.” “Đệ tử tạ ơn Sư tôn.” Triệu Công Minh vội vàng tạ ơn, trong lòng kích động.

Sư tôn nhà mình quả nhiên dễ nói chuyện, tính tình sảng khoái.

Nếu đổi lại là Nhị sư bá Nguyên Thủy, thấy hắn tham lam như vậy e rằng đã bị coi là cao ngạo hão huyền mà trách phạt một trận rồi.

“Đi đi.” Thông Thiên vung tay, một luồng gió cuốn tới, trực tiếp đẩy Triệu Công Minh ra khỏi Thượng Thanh Cung.

“Đại ca, huynh ra rồi sao?” Ngoài Thượng Thanh Cung, Tam Tiêu thấy Triệu Công Minh bước ra liền vui mừng gọi.

“Sư tôn chẳng phải bảo các muội tìm một tòa cung điện để ở sao, sao chưa đi?” Vân Tiêu ôm tiểu hắc hổ cười nói: “Đại ca chưa ra, chúng muội làm sao dám tự tiện hành động?” “Đi, chúng ta đi tìm chỗ ở.” Triệu Công Minh đón lấy tiểu hắc hổ từ trong lòng Vân Tiêu, dẫn Tam Tiêu đi tìm cung điện.

Chương 18

Các cung điện gần Thượng Thanh Cung đều thập phần hoàn mỹ, đám người Triệu Công Minh tìm nửa ngày cũng không phân biệt được tốt xấu, cuối cùng trực tiếp chọn bốn tòa cung điện nằm cạnh nhau để ở.

Sau khi vào cung điện, Triệu Công Minh nhìn tiểu hắc hổ ngoan ngoãn, suy nghĩ một lát rồi quyết định truyền thụ Hổ Thần Bá Thiên Quyết cho nó.

Sau khoảng thời gian một nén nhang, việc truyền thụ hoàn tất, tinh khí thần của hắc hổ hoàn toàn khác hẳn.

Nó quanh quẩn bên Triệu Công Minh gầm nhẹ không ngừng, trong giọng nói tràn đầy sự cảm kích.

"Ngươi cứ ở đây tu hành, cố gắng đừng ra ngoài." Dặn dò tiểu hắc hổ xong, Triệu Công Minh liền trực tiếp đi vào nội bộ cung điện bắt đầu tu hành.

Trong bốn khối ngọc giản mà Thông Thiên ban cho, Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh không cần xem nhiều, vì hắn đã có Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công bao la vạn tượng.

Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh dù huyền diệu đến đâu lẽ nào còn vượt qua được Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công sao?

Thượng Thanh Thần Lôi uy lực cực đại, lại là lôi pháp, Triệu Công Minh quyết định tu hành.

Tiếp đó là trận pháp Thượng Thanh, Triệu Công Minh cũng quyết định dành một phần thời gian để tham ngộ.

Còn về phương diện kiếm đạo, Triệu Công Minh hoàn toàn không

cần lo lắng.

Tư chất kiếm đạo của hắn dưới sự nâng cấp của hệ thống gần như không thua kém Thông Thiên, cộng thêm việc đã ngưng tụ một hạt giống kiếm đạo, việc tu hành kiếm đạo đối với hắn đơn giản như ăn cơm uống nước.

Chỉ chờ tiên kiếm do Thông Thiên luyện chế xong là có thể lập tức bắt đầu tu hành kiếm đạo.

Ngoài ra còn có Thiên Cương Tam Thập Lục Biến mà Thông Thiên ban xuống.

Thiên Cương Tam Thập Lục Biến đều là những tuyệt thế đại thần thông hiếm thấy ở Hồng Hoang, bất kỳ loại nào tu luyện đến cực hạn cũng có thể tham ngộ được lực lượng quy tắc.

Mà lực lượng quy tắc là thứ mà Đại La Kim Tiên mới có thể bắt đầu tham ngộ.

Điều này cũng có nghĩa là mỗi loại trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến đều là pháp môn cấp Đại La.

Trong thời đại pháp bất khả khinh truyền này, bất kỳ loại nào lọt ra ngoài cũng có thể gây ra sóng gió lớn, vô số Thái Ất Kim Tiên sẽ phải tranh đoạt.

Nếu Triệu Công Minh còn tu hành ở động La Phù núi Nga Mi thì vạn vạn lần không thể có được, nhưng bái sư dưới môn hạ Tam Thanh, những thần thông như vậy lại dễ dàng đạt được.

Thiên Cương Tam Thập Lục Biến bao gồm: Oát Toàn Tạo Hóa, Điên Đảo Âm Dương, Di Tinh Hoán Đấu, Hồi Thiên Phản Nhật...

Mỗi một đạo thần thông đều bác đại tinh thâm, áo nghĩa vô cùng.

Triệu Công Minh xem xét hồi lâu, cuối cùng chọn lấy ba loại:

Tung Địa Kim Quang, Chưởng Ác Ngũ Lôi và Đinh Đầu Thất Tiễn.

Tung Địa Kim Quang không cần nói nhiều, chính là thần thông hệ không gian cực hạn.

Căn nguyên của Triệu Công Minh đã lột xác thành Hư Vô Bí Phong, trên không gian chi đạo vốn dĩ đã có ưu thế trời ban, cho nên tu hành Tung Địa Kim Quang là tốt nhất.

Chưởng Ác Ngũ Lôi là một loại lôi pháp được ghi chép trong Thiên Cương thần thông, uy lực lớn nhất, khắc chế mọi yêu nghiệt quỷ quái.

Mà Triệu Công Minh đồng thời tu hành Thượng Thanh Thần Lôi, giữa hai bên có thể hỗ trợ kiểm chứng lẫn nhau.

Còn về Đinh Đầu Thất Tiễn, đó là một loại thần thông ẩn chứa trớ chú chi đạo (đạo nguyền rủa).

Vì tiền thân của hắn trong kiếp nạn Phong Thần sau này chính là bị Lục Áp đạo nhân dùng thuật Đinh Đầu Thất Tiễn nguyền rủa cho đến chết, nên Triệu Công Minh sớm đã hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải học được đạo thần thông này trước.

Sau này nếu kẻ nào nguyền rủa hắn, hắn có thể dùng thần thông này nguyền rủa ngược lại.

Tổng kết xong những thứ đại khái cần tu hành tiếp theo, Triệu Công Minh bắt đầu bước vào quá trình tu luyện.

Hồng Hoang không tính năm tháng, chớp mắt một cái đã trôi qua một ngàn năm.

Trong một ngàn năm qua, Triệu Công Minh tận tâm tu hành, cộng thêm đạo uẩn nồng đậm bao phủ đỉnh núi Côn Luân, tu vi của hắn tăng vọt không ngừng, vậy mà trực tiếp từ Kim Tiên sơ kỳ tu hành đến Kim Tiên hậu kỳ.

Ngay khi Triệu Công Minh chuẩn bị thừa thắng xông lên đột phá Kim Tiên đỉnh phong, bỗng nhiên bên ngoài động phủ của hắn có tiếng chuông vàng gõ vang, từng tràng đạo âm truyền vào tai Triệu Công Minh.

Tiếp đó, bên tai vang lên tiếng tiểu hắc hổ gầm rống.

"Sư tôn luyện chế linh bảo cho ta xong rồi?" Triệu Công Minh đại hỉ quá vọng, cũng không quản việc tu hành nữa, mở động phủ ra, an ủi tiểu hắc hổ vài câu rồi trực tiếp rời cung điện.

Bên cạnh cung điện, cửa cung điện của Tam Tiêu vẫn đóng chặt, linh khí trầm hậu bị kéo liên tục vào trong điện, rõ ràng Tam Tiêu cũng đang khắc khổ tu hành.

Triệu Công Minh lại nhìn về phía không xa, trong điện của Đa Bảo, Kim Linh, mọi người đều im lặng, rõ ràng từng người một đều đang ra sức ganh đua tu luyện.

"Cứ để các ngươi đua nhau trước đã." Triệu Công Minh nhếch môi nở một nụ cười mỉm, hắn phải đến Thượng Thanh Cung trước để hưởng đặc quyền từ Sư tôn.

Trong Thượng Thanh Cung, Thông Thiên thấy Triệu Công Minh đến nhanh như vậy, ý cười trên mặt càng đậm thêm vài phần.

"Tốc độ của ngươi đến cũng không chậm, tu hành thế nào rồi?" Thông Thiên tùy ý liếc nhìn Triệu Công Minh một cái, trong lòng lập tức dâng lên sóng cuộn biển gầm.

"Ngươi... ngươi vậy mà đã tu hành đến Kim Tiên hậu kỳ?" Cảnh giới Kim Tiên phải ngưng tụ Ngũ Khí Triều Nguyên, muốn đột phá một tiểu cảnh giới không hề đơn giản.

Triệu Công Minh có thể trong vòng một ngàn năm đột phá liên tiếp hai tiểu cảnh giới, tốc độ này có thể ví như ngồi hỏa tiễn.

“Đều nhờ Sư tôn chỉ điểm tốt, nếu không có Sư tôn chỉ điểm, đệ tử hiện giờ chắc vẫn còn đang ở Kim Tiên sơ kỳ lẹt đẹt.” Triệu Công Minh hắc hắc cười.

“Ngươi cũng thật khéo nói.” Thông Thiên mỉm cười, ý niệm vừa động, trên tay liền xuất hiện một thanh tiên kiếm màu bạc sáng loáng.

“Đây là tiên kiếm vi sư luyện chế cho ngươi, ngươi xem thử thế nào.” Tiên kiếm toàn thân màu bạc trắng, đại khí tinh tế, nơi chuôi kiếm có từng đạo kim văn lấp lánh, toàn thân phát ra hơi thở vô cùng sắc bén.

Triệu Công Minh dù còn cách tiên kiếm rất xa cũng cảm thấy da dẻ một trận đau nhói.

Đương nhiên quan trọng nhất là phía sau tiên kiếm có ba mươi sáu đạo Tiên thiên bất diệt linh quang thoắt ẩn thoắt hiện.

Điều này biểu thị thanh tiên kiếm này ít nhất là một tôn Thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

“Thượng phẩm tiên thiên linh bảo!

Lão sư, cái này quá trân quý rồi.” Triệu Công Minh lộ vẻ cảm động.

Đó là Tiên thiên bất diệt linh quang, chỉ tồn tại trong hỗn độn, cho dù là Chuẩn Thánh đại năng như Thông Thiên thì số lượng tích trữ trong tay cũng tuyệt đối không quá nhiều.

Vậy mà Thông Thiên vẫn dứt khoát tạo ra một kiện Thượng phẩm tiên thiên linh bảo cho hắn, đủ thấy sự coi trọng trong lòng ông.

Thông Thiên chính sắc nói: “Ngươi là thủ tịch đại đệ tử của Thượng Thanh nhất mạch ta, trên vai gánh vác trọng trách lớn lao, sau này còn phải làm tấm gương cho các sư đệ sư muội noi theo, một kiện Thượng phẩm tiên thiên linh bảo mà thôi, không tính là gì.”

“Vâng, lão sư.” Triệu Công Minh đón lấy tiên kiếm, tiên kiếm vừa vào tay liền bắt đầu rung động, muốn bay khỏi lòng bàn tay hắn, thoát khỏi sự kiểm soát.

Chương 19

"Đã vào tay ta rồi còn muốn trốn sao, làm gì có chuyện đẹp thế." Triệu Công Minh hơi vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, một luồng đại lực vô thượng tuôn ra.

Tiên kiếm phát ra một tiếng kêu rên, lập tức trở nên ngoan ngoãn.

"Đã có kiếm, tiếp theo vi sư sẽ truyền cho ngươi kiếm đạo." Vẻ mặt Thông Thiên còn nghiêm túc hơn trước.

"Ngươi có biết thế gian đánh giá kiếm đạo của vi sư thế nào không?" "Hồng Hoang kiếm đạo, Thông Thiên đệ nhất." Triệu Công Minh đúng lúc nịnh nọt một câu, nhưng thật ra cũng không hẳn là nịnh nọt.

Kiếm đạo của Sư tôn nhà hắn đúng là đứng đầu Hồng Hoang.

Trong Tam Thanh, Thái Thanh đạo hạnh sâu nhất, Thông Thiên chiến lực đệ nhất, đây đã là nhận thức chung của tất cả tu sĩ Hồng Hoang.

Nghe lời đại đệ tử, Thông Thiên trong lòng không khỏi sảng khoái, ông nói: "Ngươi có biết các tầng thứ phân chia của kiếm đạo không?" "Đệ tử không rõ." Triệu Công Minh thật thà nói.

"Tu hành kiếm đạo ở Hồng Hoang đại trí chia làm bốn tầng thứ: Kiếm Thế, Kiếm Ý, Kiếm Tâm và Kiếm Đạo Quy Tắc." "Tu sĩ bình thường đa phần đều ở hai cảnh giới Kiếm Thế và Kiếm Ý." "Người có thể tu hành đến cấp bậc Kiếm Tâm đã có thể gọi là hiếm thấy, nhiều Đại La Kim Tiên thậm chí cũng không thể tham ngộ được đến bước này." "Vậy còn Kiếm Đạo Quy Tắc?" Ánh mắt Triệu Công Minh lộ ra vẻ khát vọng.

“Kiếm Đạo Quy Tắc cực kỳ khó tham ngộ, ngay cả vi sư cũng phải sau khi hóa hình mấy chục vạn năm mới lĩnh ngộ được.

Giai đoạn này ngươi không cần bận tâm đến Kiếm Đạo Quy Tắc, hãy cứ làm rõ ba cảnh giới phía trước đã.” Thông Thiên khoát tay ý bảo Triệu Công Minh đừng quá cao ngạo hão huyền.

Đùa sao, Kiếm Đạo Quy Tắc dễ tham ngộ vậy ư?

“Vâng vâng, đệ tử đã hiểu, xin lão sư giảng giải.” Thông Thiên khẽ gật đầu, rất hài lòng với biểu hiện của Triệu Công Minh, lập tức bắt đầu giảng giải: “Kiếm Thế chính là lúc múa kiếm pháp, câu thông với thiên địa, sinh ra một loại đại thế.” Theo lời giảng thuật kiếm đạo của Thông Thiên, trong Thượng Thanh Cung bộc phát ra vô thượng kiếm đạo huyền diệu, mặc cho Triệu Công Minh tham ngộ.

Triệu Công Minh tay nắm tiên kiếm, cả người bị vô thượng kiếm đạo huyền diệu nhấn chìm.

Giọng nói của Thông Thiên giống như biến thành đại đạo chân ngôn vang lên bên tai hắn.

Tư chất kiếm đạo đỉnh cấp lúc này được phát huy đến cực hạn.

Vô số chân lý kiếm đạo bị hắn cảm ngộ, hấp thu rồi tiêu hóa với tốc độ cực nhanh.

Tuế nguyệt đằng đẵng, thoáng chốc trăm năm đã trôi qua, Thông Thiên dừng giảng đạo trong Thượng Thanh Cung.

Ngay lập tức, những dị tượng trong cung điện biến mất sạch sẽ, vô số chân lý kiếm đạo cũng rút lui như triều dâng.

Gần như ngay khoảnh khắc Thông Thiên kết thúc giảng thuật, Triệu Công Minh cũng thức tỉnh từ trạng thái ngộ đạo.

“Vi sư đã giảng giải một lượt toàn bộ nội dung của Kiếm Thế cho

ngươi, ngươi hãy về đạo tràng của mình tế tâm tham ngộ, có gì không hiểu kịp thời đến hỏi ta." Thông Thiên khẽ gật đầu nói với Triệu Công Minh.

Dường như nghĩ tới điều gì, ông lại bổ sung thêm một câu: "Ngươi đừng coi thường Kiếm Thế, đạo của Kiếm Thế bác đại tinh thâm, nhiều Thái Ất Kim Tiên tham ngộ vô số vạn năm vẫn chưa xong đâu." Thông Thiên lo lắng Triệu Công Minh quá cao ngạo, chỉ chăm chăm nhìn vào Kiếm Đạo Quy Tắc mà bỏ qua việc xây dựng nền móng kiếm đạo.

Triệu Công Minh ho khan vài tiếng, có chút ngại ngùng nói: "Sư tôn, những gì người giảng về Kiếm Thế, không có gì bất ngờ thì đệ tử có lẽ đã tham ngộ hoàn tất toàn bộ rồi." "Ừ ừ, đi đi, hảo hảo tu hành, tương lai tiền đồ bất khả..." Giọng Thông Thiên nói đến một nửa thì đột ngột dừng lại, vẻ mặt đầy khó tin nhìn chằm chằm Triệu Công Minh: "Ngươi... ngươi vừa nói cái gì?" Triệu Công Minh càng ngại ngùng hơn: "Đệ tử đã tham ngộ gần hết những gì người giảng về Kiếm Thế rồi." "Gần hết... hết... hết..." Câu nói này cứ quanh quẩn trong não bộ của Thông Thiên, ông mạnh mẽ lắc đầu: "Công Minh, ngươi còn trẻ thế sao đã mắc bệnh nói khoác, đạo của Kiếm Thế bác đại tinh thâm, mới vỏn vẹn trăm năm làm sao ngươi có thể dung hội quán thông được?" "Bẩm Sư tôn, đệ tử thật sự biết rồi..." "Nếu ngươi đã biết hết thì hãy diễn thị cho vi sư xem một biến Thượng Thanh Kiếm Thế của ta." Sắc mặt Thông Thiên lập tức trở nên trịnh trọng.

Đùa sao, ngay cả chính ông năm đó sau khi hóa hình cũng phải mất khoảng một ngàn năm mới nghiên cứu thấu đáo được Kiếm Thế.

Thằng nhóc trước mắt này chỉ mất một trăm năm mà đã có thể dung hội quán thông Kiếm Thế sao?

Lừa quỷ chắc!

Thông Thiên hoàn toàn không tin, cả Hồng Hoang rộng lớn này về tư chất kiếm đạo còn có ai vượt qua nổi ông.

"Nếu Sư tôn không tin, vậy đệ tử xin được diễn thị." Triệu Công Minh bất đắc dĩ cầm tiên kiếm trong tay, theo như lời Thông Thiên giảng, bắt đầu diễn thị trong Thượng Thanh Cung.

"Hoa hoa hoa!" "Bá bá bá!" Kiếm khí nhanh vô cùng, lăng lệ bức người, câu thông chặt chẽ với thiên địa.

Tiên kiếm hễ động là lập tức điều động thiên địa đại thế, bộc phát ra uy lực chưa từng có, trực tiếp làm Thông Thiên nhìn đến ngây người.

Đây...

đây rõ ràng chính là tinh yếu của Kiếm Thế mà ông đã giảng.

Sự tinh diệu của Kiếm Thế nằm ở chỗ lồng ghép kiếm pháp và ý niệm vào trong thiên địa đại thế.

Bước này nhìn thì đơn giản nhưng cực kỳ khó, trước hết phải nắm bắt được thiên địa đại thế mới có thể bắt đầu lồng ghép.

Nhưng chỉ riêng bước đầu tiên này đã làm khó vô số tu sĩ.

Đệ tử nhà mình mới chỉ có tu vi Kim Tiên mà lại có thể tham ngộ Kiếm Thế đến mức này trong thời gian ngắn như vậy.

Đây là cái gì?

Đây chính là tuyệt thế thiên tài, e rằng còn mạnh hơn cả tư chất kiếm đạo của ông.

Triệu Công Minh thấy sắc mặt Thông Thiên không ngừng biến đổi, bèn hỏi: "Sư tôn, phải chăng Kiếm Thế mà đệ tử tu hành có vấn đề gì?" Thông Thiên lắc đầu: "Không có vấn đề gì." Triệu Công Minh

dừng một chút, trên mặt thoáng qua vẻ tò mò: "Đệ tử tham ngộ Kiếm Thế mất một trăm năm, không biết Sư tôn năm đó mất bao lâu để đệ tử biết được khoảng cách giữa mình và Sư tôn mà nỗ lực đuổi theo." "Khụ khụ." Thông Thiên lập tức ho sặc sụa, sắc mặt hơi hồng, sau đó trịnh trọng nói: "Vi sư năm đó cũng mất khoảng hơn trăm năm, cũng sàn sàn như nhau, sàn sàn như nhau cả." "Ra là vậy." Triệu Công Minh đại vi chấn phấn, tư chất kiếm đạo đỉnh cấp mà hệ thống thưởng đúng là lợi hại thật, vậy mà đưa tư chất kiếm đạo của hắn lên đến mức ngang ngửa với Sư tôn.

Triệu Công Minh nóng lòng nói: "Sư tôn, Kiếm Thế con đã tham ngộ gần xong rồi, xin Sư tôn chỉ điểm cho con bước tiếp theo là tu hành Kiếm Ý." "Được, vậy vi sư sẽ nói tiếp cho ngươi nghe về tinh yếu của Kiếm Ý." Thông Thiên giáo chủ lập tức phấn chấn hẳn lên.

Năm đó tham ngộ Kiếm Thế ông mất hơn một ngàn năm, tham ngộ Kiếm Ý mất hơn năm ngàn năm, tham ngộ Kiếm Tâm mất hơn vạn năm.

Ông không tin Triệu Công Minh trong việc tham ngộ Kiếm Ý cũng có thể có tốc độ nhanh như vậy.

"Đệ tử rửa tai lắng nghe." Triệu Công Minh càng thêm kích động, kiếm đạo có sự tăng phúc chiến lực vô cùng khủng khiếp.

Sau khi minh ngộ được Kiếm Thế, Triệu Công Minh dù bây giờ trực tiếp kịch chiến với Đa Bảo cũng có nắm chắc giành chiến thắng.

"Đạo của Kiếm Ý, cốt yếu nằm ở chữ Ý, thế nào là Kiếm Ý, Kiếm Ý chính là..." Thông Thiên giảng đạo, kiếm khí bộc phát, vô cùng kiếm đạo huyền diệu bùng nổ trong Thượng Thanh Cung, thậm chí cách một khoảng xa cũng làm Đa Bảo đạo nhân đang tu hành phải kinh động.

"Kiếm ý thật nồng đậm, lẽ nào Sư tôn đang tu hành kiếm đạo?"

Mắt Đa Bảo lóe lên, nhắm hai mắt lại bắt đầu tu hành tiếp.

Chờ kết thúc tu hành, vị trí thủ tịch này hắn vẫn phải tranh giành thêm một phen.

Thoáng chốc lại hai trăm năm trôi qua, Thông Thiên giảng giải đạo của Kiếm Ý từ đầu đến cuối một cách vô cùng tỉ mỉ.

Đây là đãi ngộ dành cho đệ tử thân truyền, đổi lại là người khác, dù là Chuẩn Thánh đại tu thỉnh ông giảng, Thông Thiên cũng không thèm đếm xỉa.

"Đạo của Kiếm Ý đã hiểu rõ chưa?" Thông Thiên hỏi với vẻ mặt không gợn sóng, nhưng trong lòng lại có chút thấp thỏm.

Đệ tử nhà mình có tư chất kiếm đạo yêu nghiệt thế này, không lẽ lại nhanh chóng thấu hiểu đạo của Kiếm Ý nữa sao?

Chương 20

Triệu Công Minh đứng dậy, nhíu mày: "Đạo của Kiếm Ý có chút hối sáp, đệ tử tạm thời vẫn chưa hiểu hoàn toàn." "Đây là điều bình thường, không cần nản lòng." Thông Thiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm vui mừng nhưng ngoài mặt vẫn an ủi.

"Xin Sư tôn đợi một lát." Triệu Công Minh nói với Thông Thiên.

Thông Thiên trong lòng nghi hoặc, trố mắt nhìn Triệu Công Minh ngồi phịch xuống đất.

Ngồi khoảng một canh giờ, Triệu Công Minh đứng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin nồng đậm.

"Khởi bẩm Sư tôn, đệ tử đã minh ngộ được đạo của Kiếm Ý rồi." Lúc này Thông Thiên cuối cùng không thể giữ bình tĩnh được nữa: "Đạo của Kiếm Ý cũng minh ngộ được rồi sao?" "Sư tôn nhìn kỹ, đệ tử xin diễn thị cho Sư tôn xem." Triệu Công Minh hành lễ xong, cầm tiên kiếm lên bắt đầu diễn luyện trong Thượng Thanh Cung.

Nhất thời kiếm khí bộc phát, nhân kiếm hợp nhất, tiên kiếm trong tay Triệu Công Minh như sống lại.

Đâm, chém, vung, cắt, hất, tất cả đều hồn nhiên thiên thành, tỏa ra một phong vị kiếm đạo nồng đậm.

Hoàn toàn không giống một tân thủ mới học kiếm đạo mà giống như một người đã chìm đắm trong kiếm đạo vô số năm, đạt đến mức tuyệt đỉnh.

"Tốt, tốt lắm!" Xem đến cuối cùng, Thông Thiên trực tiếp vỗ tay khen hay.

Sau khi diễn thị, Triệu Công Minh hỏi: "Sư tôn, đạo của Kiếm Ý

này đệ tử học thế nào?" Thông Thiên ho khan một tiếng, hơi chút ngượng ngùng nói: "Cũng tạm được, miễn cưỡng đuổi kịp vi sư năm đó." Thông Thiên nói xong sắc mặt lại nghiêm túc trở lại: "Nhưng kiếm chi đại đạo bác đại tinh thâm, tuyệt đối không được có chút thành tích nhỏ đã dương dương tự đắc, không biết trời cao đất dày." "Rõ, đệ tử nhất định ghi nhớ lời Sư tôn trong lòng, không ngày nào dám quên." "Ừm." Thông Thiên vung tay, đang chuẩn bị đuổi đứa đệ tử yêu nghiệt này đi.

Chỉ thấy Triệu Công Minh lại hắc hắc cười hỏi: "Sư tôn, đệ tử đã minh ngộ đạo của Kiếm Thế, đạo của Kiếm Ý, Sư tôn có thể truyền thụ tiếp đạo của Kiếm Tâm cho đệ tử không?" Thông Thiên nhíu mày, định từ chối nhưng lại nghĩ đến biểu hiện kinh diễm vô cùng của Triệu Công Minh trước đó, không khỏi suy nghĩ lại.

Đạo của Kiếm Thế và Kiếm Ý, đệ tử này đúng là đã dung hội quán thông, lúc này truyền thụ đạo của Kiếm Tâm cũng là hợp lý.

Nhưng nếu để người ngoài biết đệ tử này chỉ mất vài trăm năm đã tu hành Kiếm Thế và Kiếm Ý đến mức này, thì mặt mũi Thông Thiên ông biết để vào đâu?

Thông Thiên suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định vẫn truyền thụ đạo của Kiếm Tâm cho Triệu Công Minh.

Đạo của Kiếm Tâm tu hành vô cùng gian nan, khó hơn Kiếm Thế và Kiếm Ý gấp mấy chục, thậm chí hàng trăm lần.

Ông không tin đệ tử này có thể ngưng tụ được Kiếm Tâm trong thời gian ngắn.

"Được, nếu ngươi muốn học đạo của Kiếm Tâm thì vi sư sẽ thành toàn cho ngươi.

Tuy nhiên chúng ta phải nói trước, nếu trong vòng năm trăm năm...

không, nếu trong vòng ba trăm năm ngươi không minh ngộ được đạo của Kiếm Tâm, thì trước khi chứng đạo Đại La phải chuyên tâm tu hành Kiếm Thế và Kiếm Ý, được chứ?" Thông Thiên vốn định nói năm trăm năm, nhưng nghĩ lại liền đổi thành ba trăm năm để tăng thêm độ khó.

Ông không tin cả Hồng Hoang rộng lớn này thật sự có người có thể dùng ba trăm năm để ngưng tụ ra một trái tim kiếm đạo.

"Được, kính xin Sư tôn truyền đạo." Triệu Công Minh hành lễ, thái độ nghiêm túc.

"Tốt, vậy tiếp theo vi sư truyền cho ngươi đạo của Kiếm Tâm.

Thế nào là đạo của Kiếm Tâm?

Đạo của Kiếm Tâm là cảnh giới cao nhất của kiếm tu dưới Kiếm Đạo Quy Tắc.

Muốn bước vào đạo của Kiếm Tâm, trước hết phải ngưng tụ một trái tim kiếm đạo bất diệt.

Cách ngưng tụ trái tim kiếm đạo bất diệt chia làm các bước sau, thứ nhất..." Theo lời giảng giải thâm sâu của Thông Thiên về đạo của Kiếm Tâm, nhất thời thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên (hoa trời rơi loạn xạ, sen vàng mọc dưới đất).

Vô số đại đạo chân ngôn câu thông thiên địa huyền diệu, diễn hóa ra vô số dị tượng trong Thượng Thanh Cung.

Triệu Công Minh ngồi bệt xuống đất, tĩnh tâm lắng nghe, không dám bỏ sót chút nào.

Thấm thoát một trăm năm đã trôi qua, Thông Thiên đã diễn thuật xong đạo của Kiếm Tâm, sau đó ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian ba trăm năm đã trôi qua một phần ba, ông muốn xem thử trong hai trăm năm còn lại, đệ tử này rốt cuộc có biểu hiện kinh người đến mức nào.

Tại một góc Thượng Thanh Cung, Triệu Công Minh ngồi trên mặt đất.

Vô số chí lý kiếm đạo dưới tư chất kiếm đạo đỉnh cấp được hấp thu nhanh chóng, hóa thành của mình, lồng ghép vào hạt giống kiếm đạo trong nê cung hoàn.

Hạt giống kiếm đạo vốn có màu bạc trắng, dưới những chí lý kiếm đạo vô cùng vô tận, vậy mà đang chậm rãi lột xác từ màu bạc trắng chuyển sang màu hỗn độn, phảng phất như đang thai nghén một sự hiện diện phi thường nào đó.

Thời gian thoáng qua, lại hai trăm năm nữa trôi đi.

Một ngày nọ, trong Thượng Thanh Cung vang lên một tiếng nổ lớn.

Trong nê cung hoàn của Triệu Công Minh, hạt giống kiếm đạo đã hoàn toàn lột xác thành màu hỗn độn.

Tiếp đó là một tiếng nổ, nó vỡ vụn hoàn toàn, hóa thành một trái tim kiếm đạo đại đạo.

Tiếng đập thình thịch trầm đục nhưng lại vô cùng rõ ràng truyền vào tai Thông Thiên.

Tiếp theo, bên cạnh Triệu Công Minh, trên thanh tiên kiếm màu bạc bỗng nhiên ngưng tụ vô số đạo kiếm khí vô cùng thuần túy, có thể trảm thiên diệt địa, không ngừng tàn phá trong Thượng Thanh Cung.

Cũng may là Thượng Thanh Cung có vô thượng trận pháp gia trì, nếu không chỉ trong nháy mắt cả tòa cung điện đã sụp đổ.

“Hắn thật sự chỉ dùng ba trăm năm đã ngưng tụ được Kiếm Tâm!!!” Giọng Thông Thiên run rẩy, sự chấn kinh trên mặt không thèm che giấu.

Ba trăm năm ngưng tụ Kiếm Tâm, đây là hạng kiếm đạo yêu nghiệt gì vậy!

Giả sử theo thời gian, e rằng vượt qua người Sư tôn này cũng không tốn bao nhiêu sức lực nhỉ?

Thông Thiên hơi run rẩy đứng dậy, bước đến trước mặt Triệu Công Minh: “Ngươi... ngươi làm sao ngưng tụ được Kiếm Tâm này?” Triệu Công Minh ý niệm vừa động, thu liễm kiếm khí quanh thân, đứng dậy cười nói: “Kiếm đạo Sư tôn giảng vô cùng huyền diệu, bác đại tinh thâm, đệ tử suy nghĩ khổ cực, không biết thế nào mà tự nhiên nhi nhiên ngưng tụ ra được.” Thật ra Triệu Công Minh có thể ngưng tụ Kiếm Tâm trong vòng ba trăm năm, phần lớn vẫn là nhờ vào hạt giống kiếm đạo vô thượng kia.

Nếu không, chỉ dựa vào tư chất kiếm đạo đỉnh cấp, không có cả ngàn năm cũng không ngưng tụ nổi Kiếm Tâm này.

“Tự nhiên nhi nhiên lĩnh ngộ ra được...” Nghe lời Triệu Công Minh nói, Thông Thiên chỉ cảm thấy đạo tâm của mình vỡ vụn đầy đất.

Ông chỉ cảm thấy việc tu hành hàng ức vạn năm qua của mình chẳng còn chút ý nghĩa nào cả.

Thấy sắc mặt Thông Thiên không ổn, Triệu Công Minh thấp thỏm hỏi: “Sư tôn, ngưng tụ Kiếm Tâm nhanh như vậy có để lại hậu họa gì không ạ?” “Để vi sư xem Kiếm Tâm của ngươi.” Triệu Công Minh nghe lời thả đạo tâm của mình ra.

Thông Thiên quan sát kỹ một lát rồi gật đầu nói: “Tinh khiết trong

suốt, không lẫn một chút tạp chất, không có vấn đề gì." "Vậy đệ tử yên tâm rồi." Triệu Công Minh cuối cùng cũng thở phào, hắn thử hỏi: "Sư tôn, vậy còn Kiếm Đạo Quy Tắc..." "Kiếm Đạo Quy Tắc bây giờ ngươi đừng nghĩ đến nữa." Triệu Công Minh lời còn chưa dứt, Thông Thiên đã trực tiếp mở miệng từ chối.

"Kiếm Đạo Quy Tắc chỉ có đến cấp Đại La Kim Tiên mới có thể sơ bộ tham ngộ, tư chất kiếm đạo của ngươi có mạnh đến đâu đi nữa, nếu chưa đến Đại La Kim Tiên cũng tuyệt đối không thể tham ngộ nổi." Triệu Công Minh thở dài một hơi: "Vậy đệ tử phải mau chóng tu hành đến Đại La Kim Tiên để tham ngộ Kiếm Đạo Quy Tắc, hoằng dương truyền thừa kiếm đạo của Thượng Thanh nhất mạch ta!" "Được rồi." Thông Thiên xua xua tay nói: "Ngươi trong thời gian chưa đầy một ngàn năm đã liên tiếp tham ngộ Kiếm Thế, Kiếm Ý, Kiếm Tâm, vẫn là có chút nóng vội, mau về củng cố lại đi, kẻo lúc lâm trận đối địch lại dùng sai lệch, uổng phí tâm sức giáo đạo của vi sư." "Cho dù đệ tử không phải đối thủ, đến lúc đó Sư tôn ra tay, búng tay một cái là trấn áp quân địch ngay!" Triệu Công Minh hắc hắc cười, hành lễ với Thông Thiên xong trực tiếp quay về động phủ.

Trở về động phủ, vừa mở cửa, tiểu hắc hổ lập tức lao tới, không ngừng cọ cọ vào vạt áo của Triệu Công Minh, vô cùng thân thiết.

"Hổ Thần Bá Thiên Quyết của ngươi tu hành đến đâu rồi?" Triệu Công Minh cẩn thận kiểm tra tu vi của tiểu hắc hổ, dưới sự hỗ trợ của Hổ Thần Bá Thiên Quyết cùng linh khí và đạo uẩn khủng khiếp của núi Côn Luân, tiểu hắc hổ tu hành như có thần trợ, đã đạt đến Chân Tiên đỉnh phong.

Chương 21

Triệu Công Minh sơ bộ ước tính, đợi tiểu hắc hổ tu hành đến Kim Tiên là có thể luyện hóa được xương ngang trong cổ họng, nói được tiếng người.

Chơi đùa với tiểu hắc hổ một lát, Triệu Công Minh tiếp tục bế quan cảm ngộ kiếm đạo.

Sư tôn nói không sai, kiếm đạo không chỉ hiểu là được, mà phải dung hội quán thông mới có thể bộc phát uy lực mạnh nhất.

Thời gian như cát chảy, thoáng chốc lại hai trăm năm trôi qua.

Trong động phủ, Triệu Công Minh chậm rãi mở mắt.

Một luồng kiếm khí vô hình lan tỏa trong động phủ, sắc bén khủng khiếp khiến người ta lạnh cả sống lưng, toàn thân run rẩy.

Ý niệm vừa động, thanh tiên kiếm bên cạnh khẽ rung lên, một kiếm chém vào không trung.

"Rắc!" Không gian vốn phẳng lặng nhẵn nhụi bỗng chốc như một tờ giấy trắng bị kiếm khí chia làm đôi, lộ ra không gian đen kịt.

"Kiếm đạo thật lợi hại, nếu quay lại lúc bái sư tỷ thí, ta không cần dùng đến cực phẩm linh bảo, chỉ bằng trường kiếm trong tay là có thể dễ dàng đánh bại Đa Bảo." Triệu Công Minh thần thái rạng ngời, trong ánh mắt lóe lên từng tia tinh quang.

Bái sư Thông Thiên đúng là một lựa chọn chính xác.

Với thực lực hiện tại của hắn, cộng thêm vài kiện Cực phẩm tiên thiên linh bảo, trong cấp Kim Tiên hắn sớm đã không có đối thủ, thậm chí có thể đánh một trận với Thái Ất Kim Tiên.

“Đã qua thời gian dài như vậy, không biết mấy muội tử Tam Tiêu tu hành thế nào rồi, ta phải đi xem một chút.” Đạo tu hành nằm ở chỗ có cương có nhu, tu luyện lâu như vậy Triệu Công Minh cũng có chút phiền muộn, định đi tìm Tam Tiêu cùng xuất quan đi dạo núi Côn Luân cho khuây khỏa.

Đúng lúc đó, bên ngoài động phủ Triệu Công Minh vang lên giọng nói cấp bách của Kim Linh: “Đại sư huynh, không xong rồi, Đa Bảo sư huynh và đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch đánh nhau rồi, huynh mau đi xem thử đi.” Tiếng nói vang lên kèm theo tiếng chuông vàng đạo âm chậm rãi truyền vào tai Triệu Công Minh.

“Đa Bảo và đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch đánh nhau?” “Chuyện này là thế nào?” Triệu Công Minh nhíu mày, ý niệm vừa động liền xuất hiện ngoài động phủ.

Đúng lúc thấy Kim Linh đang lo lắng nhìn quanh.

“Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nói kỹ cho ta nghe.” Kim Linh thấy Triệu Công Minh ra nhanh như vậy, giống như gặp được cứu tinh: “Bẩm Đại sư huynh, Đa Bảo sư huynh hôm nay xuất quan đi dạo Côn Luân, đúng lúc gặp được một cây Thiên Địa Kỳ Chu, đang định hái về tu luyện thì gặp đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch.

Đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch cũng nhắm trúng cây Thiên Địa Kỳ Chu đó, thế là đánh nhau với Đa Bảo sư huynh.

Họ đông người, Đa Bảo sư huynh không phải đối thủ nên muội đến đây tìm Đại sư huynh cầu cứu.” Triệu Công Minh nghe xong lạnh lùng cười một tiếng: “Đệ tử Ngọc Thanh thật bá đạo, đi, chúng ta cùng đi xem thử.” Hắn hiện giờ đã ngưng tụ Kiếm Tâm, kiếm đạo đại thành, đang định tìm người tỷ thí xem thực lực thật sự của mình thế nào.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, hắn muốn xem kẻ nào to gan

đến mức dám vuốt râu hùm của Thượng Thanh nhất mạch.

"Công Minh đại ca, đợi chúng muội với, chúng muội cũng muốn đi xem." Triệu Công Minh mới bay đi được vài trăm mét, trong cung điện bên cạnh đã truyền ra tiếng của Tam Tiêu.

Tiếp đó ba luồng lưu quang bay ra, rơi ngay trước mặt Triệu Công Minh.

Sau bao nhiêu năm tu hành, tu vi của Tam Tiêu vậy mà cũng đột phá đến Huyền Tiên hậu kỳ, có thể gọi là thần tốc!

"Đúng lúc các muội cũng xuất quan, vậy chúng ta cùng đi xem." Triệu Công Minh không chút do dự, dẫn theo Kim Linh, Tam Tiêu cùng những người khác cưỡi vân bay về phía bên kia núi Côn Luân.

Họ còn chưa đến gần đã cảm nhận được một luồng pháp lực dao động cực mạnh truyền tới từ không trung, đồng thời kèm theo tiếng va chạm của các linh bảo.

Mọi người từ trên không hạ xuống, chỉ thấy Đa Bảo đạo nhân đang đấu pháp với thủ tịch của Ngọc Thanh nhất mạch là Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử có căn nguyên cực cao, phúc duyên thâm hậu, pháp lực mạnh đến mức gần như chạm đến cấp Thái Ất Kim Tiên, cộng thêm các linh bảo mạnh mẽ mà Nguyên Thủy ban cho, không còn nghi ngờ gì nữa hắn đã áp đảo Đa Bảo đạo nhân một bậc.

Chỉ thấy trên không trung hai người giao chiến, sắc mặt Đa Bảo trắng bệch, chỉ có sức chống đỡ mà không có sức trả đòn, rõ ràng không còn bao lâu nữa sẽ bại trận.

"Đại sư huynh, mau bảo họ dừng tay đi, nếu không Đa Bảo sư huynh chắc chắn sẽ bị trọng thương." Kim Linh lo lắng nói.

Đa Bảo tính tình cứng rắn, cũng là người không chịu thua, cứ tiếp

tục đánh thế này không bị trọng thương mới lạ.

“Phải đó Công Minh đại ca, ra tay giúp Đa Bảo sư huynh một chút đi.” Tam Tiêu cũng ở bên cạnh khẩn cầu.

Tuy lúc bái sư trước đây Đa Bảo sư huynh có khiêu chiến Công Minh đại ca, nhưng đó là chuyện nội bộ đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Giờ gặp ngoại địch, đương nhiên phải đồng lòng đối phó người ngoài.

Hơn nữa tu vi Công Minh đại ca có thể không bằng Quảng Thành Tử này, nhưng đừng quên Triệu Công Minh có Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Một khi tế ra, việc cứu Đa Bảo tuyệt đối không thành vấn đề.

Triệu Công Minh đang chuẩn bị mở miệng ngăn cản, bỗng nhiên một giọng nói hệ thống đã lâu không nghe thấy vang lên bên tai.

“Đinh đông, phát hiện đệ tử Thượng Thanh nhất mạch Đa Bảo đang giao chiến với đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch Quảng Thành Tử, kích hoạt hệ thống thần cấp tuyển trạch.” “Lựa chọn 1: Nhẫn nhục chịu đựng, mềm mỏng cầu xin, lẳng lặng đưa Đa Bảo đạo nhân về Thượng Thanh Cung.

Phần thưởng: Danh hiệu 'Kẻ hèn nhát nhất Hồng Hoang'.” “Lựa chọn 2: Cường thế ra tay, dùng kiếm đạo đánh bại Quảng Thành Tử, đoạt lại Thiên Địa Kỳ Chu, bảo vệ tôn nghiêm của Thượng Thanh nhất mạch.

Phần thưởng: Cực phẩm tiên thiên linh căn: Một gốc Ngộ Đạo Trà Thụ.” “Cái này còn cần phải chọn sao?” Triệu Công Minh thầm lắc đầu, trong lòng trực tiếp nói: “Ta chọn phương án hai!” Giọng hắn vừa dứt, trong không gian hệ thống liền xuất hiện một gốc Ngộ Đạo

Trà Thụ, có thể lấy ra bất cứ lúc nào.

Sau khi đưa ra lựa chọn, Triệu Công Minh cũng không khách sáo nữa, trực tiếp hét lớn về phía Thập nhị Kim Tiên đối diện: "Đỉnh núi Côn Luân là nơi tĩnh tu của Sư tôn và các Sư bá, há lại là nơi cho các ngươi đấu đá hung hăng, còn không mau dừng tay lại?" Triệu Công Minh quát lớn một tiếng, pháp lực khủng khiếp của Kim Tiên hậu kỳ hóa thành từng đợt hồng lưu, giống như sóng biển từng đợt từng đợt đánh tới, ép Thập nhị Kim Tiên không kìm được mà lùi lại một bước.

Đa Bảo đạo nhân nhân cơ hội này hóa thành một luồng kim quang rơi xuống bên cạnh Triệu Công Minh.

"Đại sư huynh, sao huynh lại đến đây?" Sắc mặt Đa Bảo rất xấu, khí tức uể oải, rõ ràng trận kịch chiến với Quảng Thành Tử đã tiêu hao không ít nguyên khí.

"Đệ tử Thượng Thanh nhất mạch ta không bắt nạt người khác, nhưng cũng không để kẻ khác bắt nạt.

Đa Bảo, đệ lui sang một bên đi, chuyện tiếp theo cứ giao cho sư huynh xử lý." Triệu Công Minh nói với vẻ mặt nghiêm nghị khiến Tam Tiêu đứng bên cạnh nhìn đến ngẩn ngơ.

Không hổ là đại ca của mình, có thực lực, có bản lĩnh, khí chất lại cuốn hút đến thế.

"Đại sư huynh..." Đa Bảo có chút không phục định nói gì đó, nhưng bị Triệu Công Minh lườm một cái đành phải im lặng.

Nhưng Đa Bảo nghĩ lại, trong tay đại sư huynh có Hỗn Nguyên Kim Đấu, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, tổng cộng ba kiện Cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Không nói chiến thắng Quảng Thành Tử, nhưng tự vệ chắc chắn là thừa sức, nên cũng yên tâm.

Triệu Công Minh nhón chân một cái, nháy mắt đã đến trước mặt Quảng Thành Tử.

Hắn thản nhiên nhìn Quảng Thành Tử, khẽ chắp tay nói: "Quảng Thành Tử đạo huynh, ta nghe nói tranh chấp giữa Thượng Thanh và Ngọc Thanh đều do một cây Thiên Địa Kỳ Chu mà ra?" Triệu Công Minh chỉ vào một quả trái cây vàng rực đặt dưới đất.

Quả đó gọi là Kim Tủy Quả, ăn vào có thể tăng ba ngàn năm đạo hạnh.

Đối với đệ tử Ngọc Thanh và Thượng Thanh lúc này chỉ có cảnh giới Kim Tiên mà nói thì nó vẫn vô cùng trân quý.

"Đúng vậy." Quảng Thành Tử khẽ gật đầu: "Quả thực Kim Tủy Quả này là do Đa Bảo sư đệ phát hiện trước, nhưng nơi quả này mọc lại nằm trên địa bàn của Ngọc Thanh nhất mạch ta.

Vì vậy quả này đương nhiên phải thuộc về Ngọc Thanh nhất mạch chúng ta." Lời này vừa thốt ra, các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch đang đứng xem xung quanh lập tức lớn tiếng phản bác: "Quy tắc của Hồng Hoang là linh vật thiên địa, người có đức mới có được, ai phát hiện trước thì là của người đó." "Đúng vậy, rõ ràng là nói ngang, Kim Tủy Quả này chính là của Đa Bảo sư huynh." "Không tranh được miếng bánh thì cũng phải giữ lấy khẩu khí, Kim Tủy Quả này dù có bị hủy cũng tuyệt đối không nhường cho đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch." Triệu Công Minh chính sắc nói: "Quảng Thành Tử đạo huynh, nếu theo cách nói của huynh thì dường như có chút không hợp quy tắc nhỉ?" Quảng Thành Tử thản nhiên đáp: "Tại núi Côn Luân, trên địa bàn của Ngọc Thanh nhất mạch ta, lời của ta chính là quy tắc!" Trong Tam Thanh, Thái Thanh không có đồ đệ, Quảng Thành Tử là đại đệ tử môn hạ Ngọc Thanh, đương nhiên coi mình là thủ tịch của Huyền Môn.

Chương 22

Đã là thủ tịch Huyền Môn, việc đầu tiên Quảng Thành Tử cần làm là lập uy!

Triệu Công Minh thản nhiên quan sát Quảng Thành Tử, bỗng nhiên khóe môi khẽ nhếch lên, không kìm được mà cười: "Quảng Thành Tử đạo huynh khẩu khí lớn thật đấy.

Thánh địa Côn Luân là địa bàn tĩnh tu của Sư tôn và các Sư bá.

Huynh nói trên núi Côn Luân huynh chính là quy tắc, theo cách nói này chẳng lẽ huynh còn lớn hơn cả Sư tôn và các Sư bá sao?" Ngôn từ của Triệu Công Minh lăng lệ, chữ nào chữ nấy đều đâm trúng tim đen.

Phải biết rằng Hồng Hoang lúc này rất coi trọng tôn ti trật tự, quan hệ sư đồ.

Kẻ khi sư diệt tổ đi đến đâu cũng bị người ta khinh rẻ.

Triệu Công Minh nói câu này chẳng khác nào đẩy Quảng Thành Tử lên giàn hỏa thiêu.

Quả nhiên Triệu Công Minh lời còn chưa dứt, Quảng Thành Tử đã cuống quýt: "Ngươi ăn nói bừa bãi cái gì, núi Côn Luân này đương nhiên là địa bàn của Sư tôn, Sư thúc và các Sư bá." Triệu Công Minh lúc này mới lạnh mặt, trầm giọng nói: "Đã là địa bàn của Sư tôn và Sư bá, Sư tôn và Sư bá còn chưa lên tiếng lập quy tắc, huynh ở đây gào thét cái gì?" Khẩu tài của Triệu Công Minh được rèn luyện từ thời đại bùng nổ thông tin ở kiếp sau nên vô cùng sắc sảo.

Một Quảng Thành Tử nhỏ bé sao có thể là đối thủ, chỉ vài câu nói đã bị chặn đến đỏ mặt tía tai, không thốt ra được chữ nào.

"Ngươi... ngươi...

Triệu Công Minh, ngươi thật hiếp người quá đáng!" Khí tức vô hạn áp sát Thái Ất Kim Tiên của Quảng Thành Tử chậm rãi tỏa ra.

Một luồng uy thế khổng lồ quét sạch tứ phương, uy lực mạnh mẽ làm không gian xung quanh không ngừng rung chuyển, thậm chí cả mặt đất cũng ẩn ẩn chấn động ba lần.

"Hiếp người quá đáng sao?" Triệu Công Minh cười lạnh: "Ta thấy kẻ hiếp người quá đáng phải là huynh mới đúng!" Hắn vừa dứt lời, khí tức toàn thân bộc phát, tuy chỉ ở cấp bậc Kim Tiên hậu kỳ, nhưng pháp lực trầm hậu, ngưng luyện, uy lực không hề kém cạnh Quảng Thành Tử chút nào.

Quảng Thành Tử thấy Triệu Công Minh chỉ có tu vi Kim Tiên hậu kỳ, trong lòng thầm mừng rỡ, nói: "Triệu Công Minh, đã vậy ngươi có dám đấu với ta một trận không?" "Không cần phải đấu với huynh." Triệu Công Minh thản nhiên liếc nhìn Quảng Thành Tử một cái, trong mắt mang theo vẻ khinh thường.

Quảng Thành Tử lập tức mừng thầm, không ngờ đến lúc quyết định Triệu Công Minh lại nhát gan.

Hắn đang định mở miệng nói tiếp thì thấy Triệu Công Minh lại nói: "Nếu huynh có thể đỡ được ba kiếm của ta, ta và Đa Bảo sư đệ không những trả lại Kim Tủy Quả kia mà còn đích thân xin lỗi huynh.

Còn nếu huynh không đỡ được ba kiếm của ta, sau này huynh thấy đệ tử thân truyền Thượng Thanh nhất mạch ta đều phải gọi một tiếng sư huynh, sư tỷ, thấy thế nào?" "Ngươi... ngươi nói cái gì?" Quảng Thành Tử bỗng chốc ngẩn ra, vẻ mặt đầy khó tin nhìn Triệu Công Minh.

Hắn nghi ngờ có phải Triệu Công Minh uống nhầm thuốc rồi không.

Hắn chính là Kim Tiên đỉnh phong, không, thậm chí đã nửa chân bước vào Thái Ất Kim Tiên rồi.

Còn Triệu Công Minh thì sao, chỉ là Kim Tiên hậu kỳ, tu vi như thế mà muốn đánh bại hắn trong ba kiếm sao?

Hơn nữa lúc bái sư ở núi Côn Luân, hắn đã thấy Triệu Công Minh cầm một thanh cương tiên màu đen.

Nói cách khác, trước khi bái sư, Triệu Công Minh chưa từng tu hành kiếm đạo.

Dù sau khi bái sư có tu hành không ngừng đi nữa, thì mới tu hành được một hai ngàn năm mà đã muốn đánh bại hắn, đúng là si tâm vọng tưởng.

Đừng nói là Triệu Công Minh, ngay cả Sư thúc Thông Thiên lúc ở cảnh giới Kim Tiên cũng không dám nói khoác như vậy.

"Đại sư huynh, không cần như thế..." Đa Bảo đạo nhân cũng cho rằng Triệu Công Minh đang cố giữ thể diện.

Dựa vào việc tu hành kiếm đạo một hai ngàn năm mà muốn ba kiếm đánh bại Quảng Thành Tử, chuyện này làm sao có thể!

"Công Minh đại ca, đừng vì ý khí nhất thời..." Tam Tiêu nghe Triệu Công Minh muốn dùng ba kiếm đánh bại Quảng Thành Tử cũng lập tức hốt hoảng!

Nếu giao chiến trực diện, Công Minh đại ca có nhiều cực phẩm linh bảo như thế, thắng toán vẫn rất lớn, nhưng nếu chỉ dùng kiếm đạo đánh bại Quảng Thành Tử trong ba kiếm thì đúng là chuyện không tưởng.

Triệu Công Minh ném cho Đa Bảo cùng những người khác một cái nhìn trấn an: "Yên tâm đi, ta tự có tính toán." Nhưng mọi người vẫn bồn chồn lo lắng, nhìn Triệu Công Minh với vẻ đầy quan ngại.

Không phải họ không tin Triệu Công Minh, mà là chuyện này quá vô lý.

Triệu Công Minh không màng đến mọi người, chỉ thản nhiên nhìn Quảng Thành Tử hỏi lại lần nữa: "Quảng Thành Tử, những chuyện khác huynh không cần quản, ước định ba kiếm này huynh có dám nhận không?" Quảng Thành Tử nhanh chóng đáp, sợ Triệu Công Minh hối hận: "Có gì không dám, điều kiện mọi người đều đã nghe rõ, ai thua thì người đó phải tâm phục khẩu phục thực hiện." "Đó là đương nhiên." Triệu Công Minh sảng khoái cười lớn.

"Được, vậy ngươi ra kiếm đi." Quảng Thành Tử đề cao cảnh giác đến mức tối đa, toàn thân bao phủ lớp pháp lực cực hạn của Kim Tiên.

Đồng thời hắn cũng tế ra kiện Thượng phẩm tiên thiên linh bảo là Bát Quái Tử Thụ Tiên Y mà Nguyên Thủy ban cho.

Quảng Thành Tử tuy không cho rằng Triệu Công Minh có thể đánh bại mình trong ba kiếm, nhưng hai bên đã giao thủ thì hắn vẫn chuẩn bị đầy đủ.

"Giỏi thật, Quảng Thành Tử sư huynh vậy mà tế ra cả Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, thế này thì Công Minh sư huynh đánh thế nào được?" "Tu vi Kim Tiên đỉnh phong lại cộng thêm Thượng phẩm linh bảo hộ thể, Công Minh sư huynh, huynh nên sớm nhận thua đi." "Đừng nói ba kiếm, e là ba mươi kiếm Công Minh sư huynh cũng chẳng phá nổi phòng ngự của Quảng Thành Tử sư huynh đâu nhỉ?" Các đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch lập tức vang lên tiếng chế giễu.

Ngược lại phía đệ tử Thượng Thanh một trận im lặng, không ai lên tiếng.

Khoảng cách này quá rõ rệt, quá lớn rồi!

Triệu Công Minh nhìn Quảng Thành Tử đang phòng bị toàn thân, khẽ mỉm cười.

Ý niệm vừa động, thanh tiên kiếm Thông Thiên ban cho xuất hiện trong tay.

Một luồng linh vận nồng đậm phả vào mặt, quét sạch tứ phương.

"Tê, linh vận thật nồng đậm, đây là một thanh Thượng phẩm tiên thiên linh bảo!" "Thượng phẩm tiên thiên linh bảo tuy lợi hại nhưng khoảng cách cảnh giới quá lớn cũng không có tác dụng gì mấy, hơn nữa Quảng Thành Tử sư huynh cũng có Thượng phẩm tiên thiên linh bảo hộ thể." "Ai, Công Minh sư huynh lần này đúng là quá tự phụ rồi!" Mọi người xung quanh không ngừng bàn tán xôn xao, thỉnh thoảng lại thở dài.

"Sư tôn ra tay quả nhiên hào phóng, lại ban thêm một kiện thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo." Trong mắt Đa Bảo thoáng qua một tia hâm mộ nồng đậm, nhưng rất nhanh đã bình phục lại.

Thượng phẩm tiên kiếm tuy lợi hại, nhưng Đại sư huynh dù sao cũng chỉ mới tu luyện kiếm đạo chưa lâu.

Muốn trong vòng ba kiếm đánh bại Quảng Thành Tử, khó, quá khó rồi, quả thực là khó như lên trời.

"Quảng Thành Tử đạo huynh, ngươi hãy cẩn thận!" Triệu Công Minh khẽ quát một tiếng, giơ cao tiên kiếm, bay người lên, hướng Quảng Thành Tử trảm xuống!

Kiếm thế vô song ẩn chứa trong đó, kiếm khí khủng khiếp trảm mạnh lên Bát Quái Tử Thụ Tiên Y trên người Quảng Thành Tử.

"Oành!" Nơi kiếm khí rơi xuống bùng phát một tiếng nổ lớn.

Dư ba pháp lực kinh người như sóng biển đập vào bờ, từng đợt từng đợt ập tới, khiến chúng nhân không tự chủ được mà lùi lại.

Rất nhanh, dao động pháp lực tan đi, mọi người cũng nhìn rõ kết quả của kiếm này.

Chỉ thấy Quảng Thành Tử tựa như gốc cây già bám rễ, vẫn đứng sừng sững không nhúc nhích.

Bát Quái Tử Thụ Tiên Y dưới uy lực của kiếm khí không hề tổn hao gì, tỏa ra ánh sáng tím huyền ảo.

Chương 23

Kiếm này của Triệu Công Minh tuy mạnh, nhưng lại không gây ra tổn hại thực chất nào cho Quảng Thành Tử.

Tuy nhiên, dù là vậy, kiếm này cũng thu hút vô số tiếng kinh thán không ngớt từ xung quanh.

"Không ngờ Công Minh sư huynh lại lĩnh ngộ được Kiếm Thế!" "Kiếm Thế tuy lợi hại, nhưng thực lực của Quảng Thành Tử sư huynh dù sao cũng mạnh hơn Công Minh sư huynh rất nhiều." "Nếu Công Minh đại ca có tu vi như Quảng Thành Tử, nhất định có thể phá được phòng ngự của hắn." "Hai ngàn năm tham ngộ Kiếm Thế, tư chất kiếm đạo của Công Minh sư huynh thật đáng sợ!" Đa Bảo, Kim Linh, Tam Tiêu cũng kinh ngạc vì Triệu Công Minh đã lĩnh ngộ được Kiếm Thế.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng lại thầm tiếc nuối.

Kiếm vừa rồi của Triệu Công Minh uy lực cường đại, e rằng có thể đe dọa được tu sĩ Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng đáng tiếc, hắn lại gặp phải Quảng Thành Tử có tu vi cao hơn mình nhiều, hoàn toàn không có hiệu quả.

Hiện tại ba kiếm đã dùng mất một, chỉ còn lại hai kiếm.

Nếu chỉ dựa vào cảnh giới Kiếm Thế, muốn dùng hai kiếm còn lại làm Quảng Thành Tử bị thương, e là khó hơn cả lên trời.

"Công Minh đại ca." Sự lo lắng trên mặt Tam Tiêu lại tăng thêm vài phần.

"Hai ngàn năm tham ngộ Kiếm Thế chi cảnh, phải nói rằng thiên phú kiếm đạo của ngươi quả thực xuất sắc, chỉ có điều, nếu chỉ có

Kiếm Thế thì không thương tổn được ta đâu.” Quảng Thành Tử tự cho là đã nắm rõ lá bài tẩy của Triệu Công Minh, lúc này trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Sau trận chiến này, vị trí Huyền Môn thủ tịch của hắn sau này e rằng sẽ vững như Thái Sơn.

Đến lúc đó hắn còn phải cảm ơn Triệu Công Minh cho thật tốt.

Triệu Công Minh thần sắc vẫn phong khinh vân đạm như cũ, không có chút thay đổi nào.

Ta hướng về phía Quảng Thành Tử khẽ gật đầu, rồi tiếp tục nói: “Tiếp theo là kiếm thứ hai, Quảng Thành Tử đạo huynh hãy chú ý.” Triệu Công Minh nói xong, lại giơ tiên kiếm trong tay lên.

Từng tia kiếm khí sắc bén bao quanh tiên kiếm, không ngừng cắt gọt hư không.

Cách từ xa cũng khiến người ta cảm thấy một luồng hàn khí ập đến, tựa như da thịt đều bị kiếm khí cứa vào, vô cùng đau đớn.

Quảng Thành Tử không mấy để tâm đến lời Triệu Công Minh nói.

Hai ngàn năm mà Triệu Công Minh có thể tham ngộ Kiếm Thế chi cảnh đã là tư chất tuyệt đỉnh rồi.

Mà chỉ dựa vào Kiếm Thế, giỏi lắm cũng chỉ giúp chiến lực của Triệu Công Minh thăng lên đến Kim Tiên đỉnh phong mà thôi.

Kiếm thứ nhất xuất kỳ bất ý còn chưa làm gì được hắn, tiếp theo hắn không tin Triệu Công Minh có thể giở trò gì mới.

“Oành!!!” Triệu Công Minh giơ tiên kiếm, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng chém xuống.

Ngay khoảnh khắc tiên kiếm hạ lạc, một luồng kiếm đạo chân ý cực kỳ khủng khiếp cuồn cuộn quét ra bốn phương tám hướng.

Dưới kiếm ý cường đại, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy sắp bị luồng kiếm ý này nuốt chửng.

"Khí tức này, không ổn!" Quảng Thành Tử dựng tóc gáy, thầm kêu không xong.

Toàn thân pháp lực đổ dồn vào Bát Quái Tử Thụ Tiên Y.

Trên tiên y bỗng nhiên hào quang đại phóng, thần quang màu tím đậm đặc cuối cùng va chạm với luồng kiếm khí kia!

"Oành!" Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, mạnh như thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, dưới kiếm ý chứa đựng trong kiếm này cũng bị chém lún vào ba tấc.

Đương nhiên, chỉ tiến vào ba tấc thì kiếm khí đã vô lực rơi xuống, tiêu tán sạch sẽ.

Nhưng dù vậy, Quảng Thành Tử cũng bị một phen khiếp vía, chỉ tay vào Triệu Công Minh mà không nói nên lời.

"Ngươi, ngươi vậy mà đã ngộ ra Kiếm Ý!" Quảng Thành Tử cũng có hiểu biết về kiếm đạo.

Kiếm đạo tam cảnh gồm Kiếm Thế, Kiếm Ý, Kiếm Tâm, hắn hiểu rất rõ.

Kiếm mà Triệu Công Minh vừa thi triển, nếu không phải Kiếm Ý chi cảnh thì là cái gì?

Nhưng tu hành hai ngàn năm, sao có thể tham ngộ được Kiếm Ý!

Quảng Thành Tử lại nhớ đến cảnh bái sư trên Côn Luân Sơn năm xưa.

Khi đó trong tay Triệu Công Minh rõ ràng cầm là cương tiên.

Giờ nhìn lại, lúc đó Triệu Công Minh rõ ràng là đang che giấu thực lực kiếm đạo, chuẩn bị tạo nên một màn kinh người.

“Tâm cơ thật sâu sắc.” Quảng Thành Tử trong lòng kiêng dè, nhưng đồng thời cũng thả lỏng xuống.

Cảnh giới Kim Tiên mà Triệu Công Minh có thể tham ngộ Kiếm Ý chi cảnh đã là tư chất đỉnh cấp hiếm thấy ở Hồng Hoang.

Tiếp theo, Triệu Công Minh tuyệt đối không còn thủ đoạn nào khác, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua mà thôi.

Xung quanh Triệu Công Minh không còn âm thanh nào khác, toàn là tiếng kinh thán và hít hà.

Kiếm Thế còn dễ tham ngộ một chút, đệ tử Côn Luân không ít người đã tham ngộ được Kiếm Thế chi cảnh.

Cho nên lúc nãy Triệu Công Minh thi triển Kiếm Thế, chúng nhân chỉ cảm thấy không có gì quá ghê gớm, đỉnh điểm là khen ngợi thiên phú hắn tốt.

Nhưng Kiếm Ý chi cảnh thì không dễ tham ngộ như vậy.

Ít nhất trong số đệ tử Côn Luân có mặt ở đây, cũng chỉ có một mình Quảng Thành Tử là miễn cưỡng chạm tới được.

Còn những người khác, khoảng cách tới Kiếm Ý chi cảnh vẫn còn xa lắm.

“Công Minh sư đệ, còn kiếm cuối cùng nữa, mau thi triển ra đi, cũng để sư huynh xem thử tạo nghệ kiếm đạo của ngươi rốt cuộc đắc được mấy phần chân truyền của Sư thúc.” Sau khi đỡ được hai kiếm của Triệu Công Minh, Quảng Thành Tử lộ ra vẻ tự tin chưa từng có.

Vị trí Huyền Môn thủ tịch này, hắn nhất định phải giữ lấy, không ai cản nổi.

Triệu Công Minh bỗng nhiên cười, gật gật đầu: “Được, tiếp theo là kiếm cuối cùng, Quảng Thành Tử đạo huynh, ngươi hãy nhìn cho

kỹ.” Cổ tay Triệu Công Minh khẽ động, tiên kiếm liền rung nhẹ.

Tiếp đó, một cảm giác nguy cơ không thể diễn tả bằng lời ập lên tim mọi người.

Chúng nhân chỉ cảm thấy trái tim như bị ai đó dùng nắm đấm siết chặt, muốn thở một hơi cũng khó như lên trời.

Đôi mắt càng trợn trừng lớn hơn bao giờ hết, khí tức này chính là uy thế chỉ có ở Kiếm Tâm – cảnh giới thứ ba của kiếm đạo!

Một luồng kiếm đạo vận vị vô hình từ trên người Triệu Công Minh từ từ tỏa ra.

Tiên kiếm kêu vù vù, rạch một đường vào hư không, với góc độ cực kỳ quỷ dị trảm về phía Quảng Thành Tử.

Chương 24

Kiếm này trông bình thường không lạ, thậm chí kiếm khí tỏa ra còn không bằng kiếm đầu tiên.

Nhưng cảm giác đe dọa mang đến cho Quảng Thành Tử lại vượt xa hai kiếm trước, khiến hắn dựng đứng lông tơ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Bát Quái Tử Thụ Tiên Y!" Hắn hét lớn một tiếng, thúc động tiên y đến cực hạn.

Luồng tử quang đậm đặc lan tỏa, hóa thành lãnh địa rộng ba thước, bao bọc Quảng Thành Tử kín kẽ bên trong!

"Xoẹt!" Kiếm quang lướt qua, tựa như cắt giấy trắng, trong nháy mắt chia lãnh địa tử quang làm hai.

Trên Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, tử quang mờ mịt, ngay lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng kiếm khí lăng lệ, thế đi không giảm, dọa Quảng Thành Tử hồn siêu phách lạc, không ngừng lùi lại.

Nhưng Quảng Thành Tử nhanh, kiếm khí còn nhanh hơn, gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử nghiến răng, chính lúc chuẩn bị dùng hai tay ngăn cản, bỗng nhiên đạo kiếm khí kia xoay chuyển một vòng, tạt ngang chém vào người Quảng Thành Tử.

"Oành!" Quảng Thành Tử chỉ cảm thấy mình bị một con hỗn độn hung thú đang nổi giận đâm sầm vào.

Khí huyết sôi trào, cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống đất.

Tuy trông rất nhếch nhác, nhưng lại không bị thương gì nặng.

Khoảnh khắc này, toàn trường im phăng phắc.

Đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch trợn mắt há mồm nhìn Triệu Công Minh.

Đệ tử Thượng Thanh vậy mà thực sự dùng ba kiếm đánh bại Đại sư huynh Quảng Thành Tử, chuyện này, chuyện này sao có thể!

"Hắn vậy mà đã tham ngộ được Kiếm Tâm chi đạo, sao có thể chứ!" Trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân – người giỏi kiếm thuật nhất – trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân là một tôn Tiên Thiên Ngọc Đỉnh hóa hình, căn nguyên phúc duyên đều là hàng thượng thượng đẳng.

Đến nay tu vi Kim Tiên hậu kỳ, cũng chỉ mới miễn cưỡng bước một chân vào Kiếm Ý chi cảnh.

Mà Triệu Công Minh cũng giống hắn là Kim Tiên hậu kỳ, lại có thể tham ngộ được Kiếm Tâm chi đạo, đây là loại tư chất khủng khiếp cỡ nào!

Đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch từng người một không thể tin nổi.

Mà đệ tử Thượng Thanh nhất mạch lúc này lại mặt mày đầy kích động.

"Đại sư huynh uy vũ!

Đại sư huynh uy vũ!

Đại sư huynh uy vũ!" "Kiếm đạo của Đại sư huynh cũng quá lợi hại rồi, đứng xa như vậy mà ta cứ ngỡ kiếm đó trảm lên người mình vậy." "Ta nhớ lúc Đại sư huynh bái sư hình như đâu có dùng kiếm đạo, chẳng lẽ nói trong thời gian ngắn ngủi hai ngàn năm, Đại sư huynh đã liên phá tam cảnh, minh ngộ Kiếm Tâm chi đạo sao?" "Tư

chất kiếm đạo của hắn lại kinh khủng đến mức này!" Trong lòng Đa Bảo dấy lên một trận sóng gió dữ dội.

Hắn biết căn nguyên của Triệu Công Minh rất tốt, nhưng chưa bao giờ nghĩ tư chất kiếm đạo của Triệu Công Minh lại có thể kinh người đến thế.

Nhất thời, trong lòng Đa Bảo tràn đầy cảm giác bại trận.

Lúc này tu vi Triệu Công Minh còn thấp hơn hắn, nhưng kiếm đạo lăng lệ nhường này, hắn đã không thể chống đỡ nổi.

Chờ ngày sau tu vi Triệu Công Minh tinh tiến đuổi kịp hắn, lúc đó đánh hắn chẳng phải như chém chuối thái rau sao?

Đa Bảo hít sâu một hơi, không còn ý định tranh giành vị trí Thượng Thanh thủ tịch nữa.

Ba kiếm kích bại Quảng Thành Tử, Triệu Công Minh ý niệm vừa động liền thu hồi tiên kiếm, thản nhiên nhìn xuống Quảng Thành Tử: "Ngươi có phục không?" Kiếm vừa rồi Triệu Công Minh cuối cùng đã thu tay, nếu không một kiếm hạ xuống, Quảng Thành Tử không chết cũng trọng thương.

Quảng Thành Tử lủi thủi đứng dậy, vẻ mặt đầy kiêng dè nhìn Triệu Công Minh.

"Kiếm Thế, Kiếm Ý, Kiếm Tâm tam trọng cảnh, mỗi cảnh một tầng trời, cực kỳ khó vượt qua, sao ngươi có thể lĩnh ngộ Kiếm Tâm chi đạo nhanh như vậy!" Triệu Công Minh lắc lắc đầu, thản nhiên đạo: "Tham ngộ Kiếm Tâm chi đạo mất tổng cộng hơn hai ngàn năm, vậy mà còn gọi là nhanh sao?" Lời này thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều không nói nên lời.

Thật là người so với người chỉ có nước tức chết, nghe xem đây là lời gì chứ.

Nếu cho bọn họ hơn hai ngàn năm, đừng nói là tham ngộ Kiếm Tâm, e là ngay cả Kiếm Thế cũng không vào cửa nổi.

"Quảng Thành Tử sư huynh, chúng ta có nên cùng lên giáo huấn tên này một trận không?" Xích Tinh Tử ở bên cạnh nói nhỏ.

Bên họ có tổng cộng mười hai người, mỗi người đều là Kim Tiên đại tu, trấn áp đệ tử Thượng Thanh chắc chắn không có vấn đề gì.

"Không cần." Quảng Thành Tử lắc đầu, lần này bại trong tay Triệu Công Minh đã mất mặt lắm rồi.

Nếu còn ra tay nữa thì chẳng phải chứng minh Huyền Môn thủ tịch như hắn không có khí độ sao.

Nhưng điểm quan trọng nhất vẫn là Triệu Công Minh đã lĩnh ngộ Kiếm Tâm chi đạo, cho dù bọn họ cùng lên, e rằng cũng chẳng làm gì được.

"Chúng ta đi." Quảng Thành Tử vừa nói xong, chuẩn bị dẫn Thập Nhất Kim Tiên rời đi thì giọng của Triệu Công Minh lại vang lên.

"Quảng Thành Tử sư đệ, đi thì được, nhưng phải hoàn thành điều kiện đã hứa trước đó chứ?" Sắc mặt Quảng Thành Tử lập tức biến thành màu gan heo.

Để hắn trước mặt bao người gọi đệ tử Thân truyền Thượng Thanh là Sư huynh Sư tỷ, thì sau này đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch làm sao ngẩng đầu lên nổi trước mặt đệ tử Thượng Thanh đây?

Quảng Thành Tử nghiến răng, vung tay một cái, một quả linh quả gần giống Kim Tủy Quả rơi trước mặt Đa Bảo Đạo Nhân, rồi nói với Triệu Công Minh: "Kim Tủy Quả ta không lấy nữa, lại bồi thêm cái này coi như lễ vật tạ lỗi, chuyện này cứ thế bỏ qua được chăng?" Triệu Công Minh không trả lời mà nhìn sang Đa Bảo: "Ngươi có muốn nhận lễ vật này không?" Đa Bảo lắc đầu: "Lễ vật này ta không

cần, Quảng Thành Tử sư đệ chỉ cần thực hiện lời hứa lúc trước là được." Triệu Công Minh búng tay một cái, linh quả kia lại bay về bên cạnh Quảng Thành Tử.

Tay phải cầm tiên kiếm tỏa ra từng luồng kiếm khí sắc bén: "Quảng Thành Tử sư đệ, nghe thấy chưa?

Ngươi nếu không làm theo lời đã nói, thì đừng trách kiếm của sư huynh đây vô tình." Quảng Thành Tử lâm vào cảnh khó xử, tiến không được thối không xong, lại sợ làm lớn chuyện bị Sư tôn xử phạt, không còn cách nào khác đành phải chắp tay hành lễ.

"Quảng Thành Tử bái kiến Công Minh sư huynh, Đa Bảo sư huynh, Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương, Tam Tiêu lục vị sư tỷ." "Đứng lên đi, đứng lên đi." Triệu Công Minh lúc này mới mỉm cười, đánh ra một luồng pháp lực đỡ Quảng Thành Tử dậy, rồi cười tủm tỉm nói: "Quảng Thành Tử sư đệ, hãy nhớ lấy, Côn Luân Sơn này là đạo trường của Tam Thanh sư trưởng, sau này còn kiểu không phân lớn nhỏ như vậy, ta chỉ có thể bẩm báo lên Sư trưởng thôi." "Sư đệ đã rõ." Quảng Thành Tử gật đầu một cái, kéo mười một vị Kim Tiên chạy bay khỏi nơi đó.

Đến lúc này, đệ tử Thượng Thanh đứng xem xung quanh mới bùng phát tiếng hò reo vang dội.

Chúng đệ tử chỉ cảm thấy trong lòng có một sự an tâm khó tả.

Tuyệt vời, Đại sư huynh quả thực quá tuyệt vời.

Có một Đại sư huynh vừa có thực lực vừa hộ đoản như vậy, có thể dự đoán được tương lai tu hành trên Côn Luân Sơn của bọn họ chắc chắn sẽ không tệ.

Triệu Công Minh vẫy tay, Kim Tủy Quả trên đất rơi vào tay Đa Bảo, ta nhấn mạnh từng chữ nói: "Đệ tử Thượng Thanh nhất mạch ta

không chủ động ức hiếp người, nhưng tuyệt đối không để người khác ức hiếp." Đa Bảo trong lòng cảm động: "Rõ, Đại sư huynh, Đa Bảo ghi nhớ trong lòng." Kim Linh ở bên cạnh có chút lo lắng: "Đại sư huynh, trước mặt bao người mà chúng ta đối xử với Quảng Thành Tử như vậy, Sư tôn nếu biết thì..." "Biết thì đã sao?" Triệu Công Minh thản nhiên liếc nhìn Kim Linh, "Là bọn Quảng Thành Tử gây sự trước, chúng ta chỉ bảo vệ chủ quyền của mình thôi, dù cho Sư tôn hay Sư bá biết được thì lỗi cũng không ở chúng ta mà là ở bọn Quảng Thành Tử." "Rõ." Kim Linh gật đầu.

Triệu Công Minh lại nghiêm sắc mặt, nói với toàn thể đệ tử Thượng Thanh nhất mạch: "Tu sĩ chúng ta vốn là tranh mệnh với trời, nghịch thiên tu hành, tuyệt đối không được lùi bước.

Một khi lùi, đối phương không những không dừng lại mà còn được nước lấn tới, lúc đó biết ứng phó ra sao?" "Đa tạ Đại sư huynh chỉ điểm, chúng đệ tử đã lĩnh giáo." Đám đệ tử Thượng Thanh đồng loạt chắp tay bái lạy, ánh mắt rực cháy, máu nóng sôi trào.

Chương 25

Không cách nào khác, Đại sư huynh ba kiếm đánh bại Quảng Thành Tử bên Ngọc Thanh thật sự quá phấn chấn lòng người.

"Đều đi tu hành đi, kiếm đạo của Sư tôn là vô song ở Hồng Hoang, sớm muộn gì các ngươi cũng có thể tu luyện được như ta." Triệu Công Minh tùy miệng nói, không lâu sau, đệ tử Thượng Thanh đứng xem xung quanh đã tản đi sạch sẽ.

Triệu Công Minh nhìn Đa Bảo và mọi người, mỉm cười: "Các ngươi lần này bế quan lâu như vậy, có thu hoạch gì không?

Ta cũng vừa mới xuất quan, hay là chúng ta tìm một nơi tốt, cùng nhau giao lưu một chút để tăng tiến thực lực." "Được đó, chúng ta cùng trao đổi kinh nghiệm chắc chắn tốt hơn tự mình đóng cửa tu luyện." Đa Bảo mặt mày hớn hở, hắn cũng đang gặp vài vấn đề khó khăn về kiếm đạo, suy nghĩ mãi không ra.

Nay nhân cơ hội này phải thỉnh giáo Đại sư huynh cho kỹ.

"Ta cũng tán thành." Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương và Tam Tiêu cũng đều biểu thị đồng ý.

"Vậy chúng ta đi đâu luận đạo?

Côn Luân Sơn này ta thực sự không rành lắm." Triệu Công Minh vừa dứt lời, Kim Linh đã mỉm cười: "Muội biết một nơi phong cảnh tuyệt mỹ, linh khí dồi dào, cực kỳ thích hợp để luận đạo giao lưu." "Vậy còn không mau dẫn chúng ta đi?" "Được." Kim Linh dẫn Triệu Công Minh cùng mọi người bay lướt trên Côn Luân Sơn.

Không lâu sau đã đến một ngọn núi hiểm trở.

Trước một ngọn núi lớn, nhìn từ bên ngoài thấy đá lạ lởm chởm,

ngọn núi kỳ vĩ vươn cao.

Nhưng vào sâu bên trong lại thấy cây cối xanh tươi, linh khí tụ hội, thung lũng u tĩnh khiến tâm tình con người cũng trầm ổn hơn nhiều.

"Nơi tốt, thật không có chỗ nào hợp luận đạo hơn nơi này." Triệu Công Minh lấy ra mấy cái bồ đoàn cho mọi người ngồi xuống.

Sau khi tọa hạ, Triệu Công Minh không vội luận đạo ngay, mà mỉm cười lấy ra một hồ ngọc tinh xảo cùng mấy cái chén ngọc.

Đa Bảo có chút nghi hoặc: "Đại sư huynh, đây là..." "Ta ở ngoài Hồng Hoang có được một ít trà ngon, mọi người đều là đồng môn sư huynh đệ, cùng thưởng thức chút đi." Triệu Công Minh cười nhẹ, lật bàn tay, mấy lá trà xanh biếc rơi vào trong hồ ngọc.

Sau đó ý niệm vừa động, một ngọn lửa màu vàng cam rực cháy dưới đáy hồ.

Không lâu sau, một mùi trà thơm nồng đậm tỏa ra.

"Lá trà thơm quá!" "Công Minh đại ca, trà này huynh lấy ở đâu vậy, sao chúng muội không biết?" "Khí tức thật thanh khiết, muội cảm thấy tốc độ vận chuyển pháp lực trong cơ thể nhanh hơn rất nhiều." Mọi người ngửi thấy mùi trà thơm này, không khỏi sáng mắt lên.

Trà thì bọn họ đã uống không ít, nhưng chưa bao giờ ngửi thấy loại nào thơm như vậy.

Bảo bối, loại trà này tuyệt đối là bảo bối hiếm thấy.

Lá trà này tự nhiên là lá từ Ngộ Đạo Trà Thụ mà hệ thống ban thưởng sau khi đánh bại Quảng Thành Tử.

Ngộ Đạo Trà Thụ phẩm cấp cực cao, nằm trong hàng ngũ cực

phẩm Tiên Thiên linh căn.

Nó có tác dụng tương tự như Bồ Đề Thụ ở Tu Di Sơn phương Tây, giúp con người nhanh chóng tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Đối với tu sĩ dưới Thánh nhân như Đại La hay thậm chí Chuẩn Thánh đều có tác dụng.

Còn như một cây Ngộ Đạo Trà Thụ hoàn chỉnh, e là ngay cả Tam Thanh nhìn thấy cũng nảy sinh ý định tranh đoạt.

Đợi nước trong hồ ngọc sôi lên, Triệu Công Minh mới dập lửa, bưng hồ rót cho mỗi người một chén.

"Mọi người nếm thử xem vị thế nào." Triệu Công Minh nâng chén trà, nhấp một ngụm, hương thơm nồng nàn bùng nổ trong khoang miệng, hóa thành một luồng ấm áp chảy vào bụng.

Theo sau đó là một luồng thanh khí bốc lên nê cung hoàn.

Triệu Công Minh tâm thần chấn động, cảm giác ngộ tính được gia trì cực đại.

Những chỗ uẩn khúc khó hiểu trong Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công liền lập tức thông suốt.

Ngay cả những điểm chưa hiểu về Thiên Cương thần thông cũng nghĩ ra cách vận dụng.

Ngộ tính so với trước kia trong thời gian ngắn tăng lên khoảng năm thành.

Năm thành là một con số cực kỳ kinh khủng, vốn dĩ tu luyện một môn thần thông cần vạn năm, nhưng sau khi uống Ngộ Đạo Trà, thời gian rút ngắn đáng kể, chỉ cần vài ngàn năm.

Thần vật như vậy nếu thất lạc ở Hồng Hoang, chắc chắn sẽ khiến đám tu sĩ tranh giành đến sứt đầu mẻ trán.

Rất nhanh, bảy người Đa Bảo cũng bưng chén trà nhấp một ngụm.

Trà chưa xuống bụng, mắt đã trợn tròn, không ngớt lời tán thán.

"Đại sư huynh, trà này, trà này thơm quá đi mất!" Cái thơm này không phải loại thơm nồng nặc, mà là thanh hương phát ra từ tận đáy lòng.

Chẳng mấy chốc tác dụng của Ngộ Đạo Trà hiện rõ, trên mặt mọi người hiện lên vẻ chấn kinh còn lớn hơn trước.

Nước trà này vậy mà có thể tăng cường ngộ tính, hơn nữa còn tăng không ít.

Mọi người không dám chậm trễ, cũng chẳng còn tâm trí tán gẫu, lập tức bắt đầu luận đạo.

Nhất thời, bên trong ngọn núi vang lên tiếng luận đạo không dứt.

Đa Bảo mạnh nhất về tu vi, có thể truyền thụ kinh nghiệm tu hành cho mọi người.

Còn Triệu Công Minh kiếm đạo vô song, lại có thể dùng để chỉ điểm cho Đa Bảo và mọi người.

Về phần Tam Tiêu, chỉ có thể chăm chú lắng nghe, chẳng có chỗ nào để xen mồm.

Cứ thế, mọi người vừa nấu trà vừa luận đạo giao lưu tâm đắc tu hành.

Thoáng chốc đã qua trăm năm.

Ai nấy đều thu hoạch lớn, đặc biệt là Triệu Công Minh, khoảng cách tới Kim Tiên đỉnh phong, ngũ khí triều nguyên cũng chỉ còn một bước chân.

Đa Bảo Đạo Nhân dưới sự giúp đỡ của Ngộ Đạo Trà, thậm chí đã

nghiên cứu Kiếm Ý gần xong.

Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương ba người cũng thu hoạch lớn về kiếm đạo, đã chạm tới ngưỡng cửa Kiếm Ý.

Riêng Tam Tiêu thu hoạch lớn nhất, một mạch từ Huyền Tiên hậu kỳ đột phá lên Huyền Tiên đỉnh phong.

Mọi người thu hoạch đầy mình, định thừa dịp hiệu lực của Ngộ Đạo Trà chưa tan hết mà thảo luận tiếp, bỗng nhiên bên tai vang lên từng hồi chuông vàng.

Chúng nhân ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện chuông vàng vang lên từ hướng Tam Thanh Điện.

"Chuông vàng vang lên chắc chắn có chuyện gì đó, đi, chúng ta cùng tới Tam Thanh Điện xem tình hình." "Rõ, Đại sư huynh." Mọi người dưới sự dẫn dắt của Triệu Công Minh chạy nhanh tới Tam Thanh Điện.

Lúc này trước Tam Thanh Điện đã có không ít đệ tử đứng đợi.

Chương 26

"Có chuyện gì vậy, sao mọi người đều tụ tập ở Tam Thanh Điện?" Triệu Công Minh tùy ý tìm một đệ tử ngoại môn Thượng Thanh hỏi han.

"Bẩm Đại sư huynh, nghe đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch nói, hình như là Sư tôn cùng hai vị Sư bá chuẩn bị giảng đạo." "Ồ, Sư tôn và các Sư bá muốn giảng đạo sao?" Triệu Công Minh trong lòng mừng thầm, vội vàng dẫn Đa Bảo và mọi người ngồi xuống chiếm một chỗ tốt.

Không lâu sau, trên không trung có ba luồng lưu quang lướt qua, rồi hạ xuống vững chãi trước Tam Thanh Điện.

Chính là Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thì Triệu Công Minh đã thấy qua, nhưng Thái Thanh Lão Tử là lần đầu tiên hắn gặp.

Người mặc đạo bào xám, tóc râu bạc trắng, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn hiện rõ nét tang thương.

Phía sau ẩn hiện một luồng quang hoa lưu chuyển hai màu đen trắng, âm dương bổ trợ cho nhau, diễn hóa vô cùng huyền diệu của thiên địa.

Thái Thanh Lão Tử nói: "Các ngươi bái nhập Côn Luân Sơn ta cũng đã hơn hai ngàn năm, hôm nay ba người chúng ta sẽ giảng đạo cho các ngươi trong ngàn năm, hy vọng các ngươi lắng nghe cho kỹ để tham ngộ đại đạo." Nghe vậy, đám đệ tử trên quảng trường xôn xao hẳn lên, trên mặt hiện rõ vẻ kích động, mong đợi và một chút may mắn.

Ngay cả Triệu Công Minh cũng cảm thấy bồi hồi, thấy mình vô cùng may mắn.

Hồng Hoang hiện tại, ngoại trừ Đạo Tổ đã thành Thánh, thì lục thánh tương lai vẫn chưa chứng đạo, chỉ mới là Chuẩn Thánh mà thôi.

Nhưng dù vậy, một lúc nghe ba vị đại tu sĩ Chuẩn Thánh giảng đạo, đó cũng là phúc duyên tu hành vô số vạn năm mới có được.

Triệu Công Minh kích động, biết đâu nhờ lần giảng đạo này hắn có thể thành công ngũ khí viên mãn, trực tiếp chứng đạo Kim Tiên đỉnh phong.

Rất nhanh, trước Tam Thanh Điện, Tam Thanh hắng giọng chuẩn bị giảng đạo.

"Cầm lấy những lá trà này, ngậm trong miệng, lát nữa sẽ có hiệu quả rất lớn." Triệu Công Minh vội vàng đưa cho mỗi người Đa Bảo, Tam Tiêu, Kim Linh một lá Ngộ Đạo Trà.

Ngộ Đạo Trà Thụ là đỉnh cấp Tiên Thiên linh căn, có thể trợ giúp con người nhanh chóng ngộ đạo.

Lúc này đúng lúc Tam Thanh giảng đạo, ngậm một lá trà trong miệng có thể tăng cường hiệu quả nghe giảng đáng kể.

Đa Bảo và mọi người cũng biết đây là cơ hội hiếm có nên không do dự, nhận lấy rồi ngậm ngay vào miệng, gật đầu lia lịa: "Đa tạ Đại sư huynh." "Đều là đồng môn, cần gì cảm ơn." Triệu Công Minh thản nhiên lắc đầu.

Nhanh chóng, trước Tam Thanh Điện, Tam Thanh bắt đầu giảng đạo.

Những lời chân ngôn đại đạo không ngừng thốt ra từ miệng ba người.

Chẳng mấy chốc trên đỉnh Côn Luân Sơn xuất hiện vô số dị tượng, hoa trời rơi xuống, sen vàng mọc lên từ đất.

Vô số huyền diệu của đại đạo, chân lý tu hành dưới sự giảng giải của Tam Thanh được phơi bày rõ ràng trước mặt mọi người.

Luồng đạo uẩn nhàn nhạt xung quanh bỗng chốc trở nên đậm đặc.

Chúng nhân chỉ cảm thấy không gian quanh mình dưới sự tác động của đạo uẩn đã phát sinh thay đổi cực lớn, khiến họ như lạc vào đại dương đạo uẩn.

Những đạo tu hành thâm sâu, phức tạp, khó đoán thường ngày, giờ đây tham ngộ lại trở nên đơn giản như ăn cơm uống nước.

Triệu Công Minh, Đa Bảo, Kim Linh, Tam Tiêu nhờ có Ngộ Đạo Trà gia trì nên tham ngộ đạo uẩn cực kỳ nhẹ nhàng, vẻ mặt say sưa, khí tức trên người tăng lên nhanh chóng.

Hiển nhiên, nghe Tam Thanh giảng đạo đã mang lại cho họ lợi ích cực lớn.

Về phần môn hạ Nguyên Thủy, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử có tu vi thâm hậu, tu hành tới Kim Tiên đỉnh phong thì sắc mặt còn đỡ.

Nhưng những người phía sau như Linh Bảo Đại Pháp Sư, Đạo Hạnh Chân Nhân, Văn Thù Chân Nhân tu vi yếu hơn một chút thì không tự chủ được mà nhíu mày, rõ ràng tham ngộ đại đạo rất chật vật.

Còn Triệu Công Minh thì tâm thần tĩnh lặng, thiên nhân hợp nhất.

Với sự trợ giúp của Ngộ Đạo Trà Thụ, hắn tiến vào trạng thái ngộ đạo hoàn mỹ vô cùng.

Tung Địa Kim Quang, Chưởng Ác Ngũ Lôi, Đinh Đầu Thất Tiễn,

Thượng Thanh Thần Lôi cùng Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công đều tiến bộ vượt bậc, có thể gọi là ngày đi ngàn dặm.

Vô số chân lý thiên địa, đạo uẩn huyền diệu từ từ dung nhập vào cơ thể hắn, khiến hắn cảm thấy sảng khoái như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Đồng thời, ngũ khí trong lồng ngực cũng không ngừng thăng tiến.

Tâm tàng thần, can tàng hồn, tỳ tàng ý, phế tàng phách, thận tàng tinh, ngũ khí đang ngưng tụ với tốc độ cực nhanh.

Thời gian trôi qua, trăm năm nhanh chóng trôi đi.

Khi Triệu Công Minh tu hành dần vào cảnh giới cao, ngay cả Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công trong cơ thể cũng tự động vận chuyển, điên cuồng thôn phệ đạo uẩn lan tỏa trên Côn Luân Sơn.

Thậm chí vì tốc độ tu hành quá nhanh, hắn trực tiếp biến không gian xung quanh thành vùng chân không, bắt đầu cướp đoạt đạo uẩn của những người bên cạnh.

Đệ tử Thượng Thanh nhất mạch hắn không động tới, chỉ nhắm vào đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch mà đoạt, đặc biệt là của bọn Quảng Thành Tử.

Văn Thù, Linh Bảo vốn đã nghe không hiểu vì lời giảng của Tam Thanh quá thâm sâu, lúc này đạo uẩn bên cạnh bị cướp đi, liền giật mình mở mắt.

Đạo uẩn quanh mình sao bỗng nhiên giảm đi nhiều thế này?

Mọi người ngẩng đầu nhìn, lập tức thấy Triệu Công Minh đang ở ngay trung tâm của đạo uẩn, không khỏi hít một hơi lạnh.

“Trách không được đạo uẩn quanh chúng ta bỗng nhiên giảm đi, hóa ra đều bị Công Minh sư huynh đoạt mất rồi.” “Công Minh sư

huynh tu vi rõ ràng tương đương chúng ta, sao tốc độ hấp thụ đạo uẩn lại nhanh như vậy?" Văn Thù và Linh Bảo thốt lên kinh thán, ngay lập tức làm bọn Quảng Thành Tử bên cạnh giật mình tỉnh giấc.

"Tam Thanh sư trưởng đang giảng đạo, các ngươi không lo tu luyện mà xì xào bàn tán, còn ra thể thống gì nữa?" Quảng Thành Tử nhíu mày định mắng mấy câu, thì đúng lúc nhìn thấy Triệu Công Minh cách đó không xa.

Nhìn đạo uẩn quanh Triệu Công Minh đậm đặc gần gấp mười lần mình, Quảng Thành Tử sững sờ.

Đạo uẩn quanh mình càng nhiều chứng tỏ thu hoạch càng lớn.

Triệu Công Minh tu vi rõ ràng thấp hơn hắn không ít, nhưng đạo uẩn quanh thân lại kinh người như vậy.

Điều này chứng minh điều gì?

Chứng minh Triệu Công Minh không chỉ có tư chất kiếm đạo vô song, mà chỉ bàn về ngộ tính, hắn cũng vượt xa Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử lại nhìn sang Đa Bảo, Kim Linh, Tam Tiêu, phát hiện đạo uẩn quanh họ cũng mạnh hơn mình rất nhiều.

Quảng Thành Tử cảm thấy mệt mỏi, thậm chí bắt đầu nghi ngờ bản thân.

Tư chất của mình so với đệ tử Thượng Thanh thực sự kém nhiều đến thế sao?

Lúc này Xích Tinh Tử cũng tỉnh lại, cảm nhận đạo uẩn thưa thớt quanh mình, sắc mặt khó coi càm ràm: "Đại sư huynh, Triệu Công Minh này quá đáng quá, chỉ lo mình tu hành mà cướp hết đạo uẩn, chúng ta phải làm sao đây?" "Hay là chúng ta tìm Tam Thanh sư trưởng tố cáo hắn?" "Không được." Quảng Thành Tử lắc đầu bác bỏ đề nghị của Xích Tinh Tử.

Tam Thanh giảng đạo là đại cơ duyên, giờ mà lên tiếng tố cáo là phá hỏng cơ duyên của người khác, sau này họ đừng hòng sống yên ổn ở Côn Luân Sơn này nữa.

Chương 27

Hồng Hoang không tính năm tháng, chớp mắt một cái lại ngàn năm trôi qua.

Ngày hôm nay trên đỉnh Côn Luân, tiếng chuông vàng trước Tam Thanh Điện chậm rãi vang lên.

Tam Thanh gần như cùng lúc mở mắt, đồng thời dừng giảng đạo.

Không phải họ không muốn giảng tiếp, mà là tu vi của đám đệ tử chỉ mới tới Kim Tiên, giảng ngàn năm đã là giới hạn tiếp thu của họ rồi.

Giảng thêm nữa sẽ lợi bất cập hại, thậm chí những gì giảng trước đó cũng chẳng nhớ nổi.

Khi Tam Thanh ngừng giảng đạo, những dị tượng lan tỏa xung quanh lập tức tan biến sạch sẽ.

Đám đệ tử cũng từ từ mở mắt, tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, trong mắt hiện rõ vẻ thèm thuồng, hiển nhiên vẫn chưa thấy đủ.

Nếu ví tốc độ ngộ đạo bình thường là một, thì khi Tam Thanh giảng đạo, tốc độ đó là ba, năm, thậm chí là mười.

Tốc độ kinh khủng ấy, sự chênh lệch khổng lồ ấy khiến vô số sinh linh không khỏi cảm thán.

Giá như Tam Thanh sư trưởng giảng thêm chút nữa thì tốt biết mấy.

Ngược lại sắc mặt Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử rất khó coi, hai người họ ngồi gần Triệu Công Minh nhất, đạo uẩn lúc giảng đạo cơ bản bị đám Triệu Công Minh hút hết sạch.

Ngàn năm qua, thu hoạch của họ chỉ nhỉnh hơn tự mình tu luyện trong động phủ một chút xíu.

Đang lúc Quảng Thành Tử và mọi người bất bình định đi tố cáo, bỗng nhiên bên cạnh họ bộc phát một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ, quét sạch tám hướng.

Chỉ thấy Triệu Công Minh chậm rãi đứng dậy, trên người lưu chuyển ngũ sắc chi khí: Thanh khí phương Đông, Xích khí phương Nam, Bạch khí phương Tây, Hắc khí phương Bắc, Hoàng khí trung ương.

Đạo quả viên mãn, tâm tàng thần, can tàng hồn, tỳ tàng ý, phế tàng phách, thận tàng tinh, ngũ khí triều nguyên, từ Kim Tiên hậu kỳ đột phá lên Kim Tiên đỉnh phong.

Sau Triệu Công Minh, ba người Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng bay lên không trung, thân hình bao phủ ngũ khí lưu chuyển.

Tu vi của họ vậy mà từ Huyền Tiên đỉnh phong đột phá thẳng lên Kim Tiên cảnh.

Nhìn Triệu Công Minh chấn kinh một hồi, căn nguyên của Tam Tiêu đúng là tốt miễn bàn.

Tốc độ tu luyện này, hèn gì trong đại kiếp Phong Thần sau này họ lại trở thành bậc nhất dưới Thánh nhân, ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân ở Tử Tiêu Cung cũng bị họ đánh cho tơi bời.

Bốn người Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương nhờ có Ngộ Đạo Trà nên thu hoạch cũng rất lớn.

Tu vi Kim Tiên đỉnh phong càng thêm vững chắc, đã có thể sánh ngang Quảng Thành Tử.

Đa Bảo Đạo Nhân tự tin với thực lực hiện tại, nếu đấu với Quảng Thành Tử lần nữa, tuyệt đối sẽ không thất bại.

Quảng Thành Tử nhìn khí tức đệ tử Thượng Thanh đồng loạt tăng lên một bậc, tức đến xanh mặt nhưng cũng chẳng biết nói gì.

Lúc này Thông Thiên nhìn Triệu Công Minh, cười sảng khoái, không hề che giấu sự khen ngợi trong lòng: "Công Minh, biểu hiện không tệ, tiếp tục khổ tu vạn năm, Thái Ất có hy vọng." Triệu Công Minh vội bước ra: "Đa tạ Sư tôn khen ngợi, đệ tử sau này sẽ nỗ lực tu hành hơn nữa để làm rạng danh môn mi Thượng Thanh ta." "Ừm." Thông Thiên hài lòng gật đầu.

Bên cạnh, Thái Thanh Lão Tử cũng thoáng dao động trong lòng, thầm cảm thán.

Triệu Công Minh này quả thực tư chất mạnh mẽ.

Hắn nhớ khi Triệu Công Minh mới bái sư chỉ mới đột phá Kim Tiên, vậy mà đến nay chưa đầy mấy ngàn năm đã lao vút lên tới Kim Tiên đỉnh phong.

Tư chất như vậy thật là yêu nghiệt, ngay cả những Thái Cổ dị chủng hay cực phẩm căn nguyên mà Thái Thanh từng thấy cũng không có tốc độ này.

Thái Thanh trong lòng thoáng hối hận, nếu ngày đó mình cũng mở cửa thu đồ, đệ tử kiệt xuất như vậy chắc hẳn sẽ về dưới trướng mình rồi.

"Chúng ta giảng đạo chỉ có thể giúp các ngươi tăng cường cảm ngộ đại đạo, còn tu hành thực tế thì vẫn cần các ngươi tự mình nỗ lực." Thái Thanh trong lòng có chút không thoải mái, khích lệ vài câu rồi biến mất ngay lập tức.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy nhìn khí tức của đệ tử Thượng Thanh tăng vọt, lại nhìn Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên tu vi dậm chân tại chỗ, khuôn mặt già nua lập tức sa sầm xuống.

Căn nguyên, phúc duyên của Quảng Thành Tử bọn họ đều là hàng thượng thượng tuyển, vậy mà giờ không nói tới chuyện so với mấy đệ tử Thân truyền Thượng Thanh, ngay cả sự tiến bộ của đám đệ tử ngoại môn Thượng Thanh kia cũng lớn hơn bọn họ.

Bảo cái bản mặt già này biết giấu vào đâu đây?

"Giảng đạo kết thúc, các ngươi còn không mau về động phủ tu hành?" Nguyên Thủy trầm mặt quát mắng.

"Sư..." Quảng Thành Tử vừa định giải thích vài câu, nhưng Nguyên Thủy đã biến mất tăm.

Sắc mặt Quảng Thành Tử lập tức trở nên khó coi, hắn phát hiện từ khi quen biết Triệu Công Minh, cái gì cũng không thuận lợi.

"Thông Thiên sư thúc, chúng đệ tử xin cáo từ." Quảng Thành Tử chắp tay hành lễ với Thông Thiên.

"Đi đi, đi đi." Thông Thiên phẩy tay, nụ cười trên mặt gần như không giấu được.

Trước đây đệ tử Ngọc Thanh và Thượng Thanh tranh chấp, hắn đã nén một cục tức trong lòng, giờ thì đã trút ra được hết sạch.

"Công Minh, ngươi rất khá.

Đa Bảo, ngươi cũng tiến bộ rất nhiều, đúng rồi Đa Bảo, ngươi còn muốn thách đấu Đại sư huynh của ngươi lần nữa không?" Đa Bảo nghe vậy mặt cắt không còn giọt máu, dường như nhớ lại chuyện gì đó, vội xua tay: "Với thực lực của Đại sư huynh, vị trí Thượng Thanh đệ tử số một là vững chắc rồi, đệ tử sao dám thách đấu nữa." Trong lòng Đa Bảo lại nhớ tới chuyện Triệu Công Minh ba kiếm đánh bại Quảng Thành Tử ngàn năm trước.

Cho dù hiện tại thực lực của hắn tăng lên không ít, nhưng sự tiến bộ của Đại sư huynh còn khủng khiếp hơn.

Hắn tuyệt đối không phải đối thủ, cần gì phải tự chuốc lấy nhục.

Thông Thiên mỉm cười, biết Đa Bảo Đạo Nhân đã hoàn toàn từ bỏ ý định tranh đoạt chức Thủ tịch đệ tử.

Sau khi khích lệ mọi người vài câu, Thông Thiên cũng thong dong rời đi.

Đa Bảo Đạo Nhân cũng chắp tay cáo từ: "Đại sư huynh, Sư tôn và các Sư bá vừa giảng đạo xong, chúng ta xin về động phủ tu hành trước." "Đại sư huynh, chúng đệ tử cáo từ." Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh nhanh chóng biến mất.

Tại chỗ chỉ còn lại Triệu Công Minh và Tam Tiêu.

Triệu Công Minh đưa thêm cho mỗi người vài lá Ngộ Đạo Trà rồi mới quay về động phủ.

Về tới động phủ, Triệu Công Minh nhắm mắt ngồi trên bồ đoàn, bắt đầu củng cố tu vi.

Trăm năm trôi qua, Triệu Công Minh dừng tu hành.

Pháp lực toàn thân ngưng luyện, Kim Tiên đạo quả viên mãn, không chút tì vết.

Làn da trắng trẻo như ngọc, thân thể không dính chút bụi trần.

Pháp lực tinh thuần tu luyện từ Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công chậm rãi chảy ra từ đan điền, đi qua tứ chi bách hài và vô số kinh mạch, nuôi dưỡng Kim Tiên đạo quả của hắn.

Chương 28

Sau ngàn năm nghe giảng đạo và trăm năm tu hành, Kim Tiên đạo quả của Triệu Công Minh đã ổn định hoàn toàn.

"Tu vi tới Kim Tiên đỉnh phong đã là một cực hạn, trong thời gian ngắn sẽ không tiến bộ thêm bao nhiêu, đã đến lúc chu du Hồng Hoang để xem phong thổ nhân tình, sẵn tiện tìm bảo vật luôn." Triệu Công Minh thầm cảm thán, trên mặt hiện lên vẻ mong đợi.

Hỗn Độn sơ khai Bàn Cổ tiên, Thái Cực lưỡng nghi Tứ Tượng huyền.

Từ khi Bàn Cổ đại thần cầm Khai Thiên Thần Phủ giết sạch ba ngàn Ma thần, khai thiên lập địa đến nay, thiên địa Hồng Hoang không lúc nào ngừng mở rộng.

Trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng, Hồng Hoang hiện tại đã bao la đến mức kinh khủng.

Ngay cả Kim Tiên hay Thái Ất Kim Tiên cũng không thể chu du hết toàn bộ Hồng Hoang để chiêm ngưỡng toàn cảnh.

Triệu Công Minh lần này muốn chu du Hồng Hoang, ngoài việc mở mang kiến thức thì mục đích chính là tìm bảo vật.

Hiện tại Hồng Hoang vẫn đang ở thời kỳ Vu Yêu man hoang, ngay cả nhân vật chính của thiên địa sau này là Nhân tộc cũng chưa ra đời.

Điều này đồng nghĩa với việc vô số bảo vật vẫn đang được thai nghén hoặc chưa xuất thế.

Cơ hội tìm bảo vật tuyệt vời này nếu bỏ lỡ sẽ không bao giờ có lại.

Đương nhiên, Hồng Hoang hiện tại tuy đâu đâu cũng có bảo vật

nhưng nguy hiểm cũng rất nhiều.

Vu tộc và Yêu tộc đánh nhau suốt ngày, không có chút thực lực thì quả thực không cách nào hành tẩu Hồng Hoang được.

Vì vậy Triệu Công Minh quyết định trước khi đi sẽ luyện hóa và làm quen lại các thần thông, linh bảo một lần nữa để tránh xảy ra sai sót khi đối địch sau này.

Lại một ngàn năm nữa trôi qua, Triệu Công Minh tu luyện lại một lượt Tung Địa Kim Quang, Chưởng Ác Ngũ Lôi, Đinh Đầu Thất Tiễn, Thượng Thanh Thần Lôi, sau khi nắm vững mới bắt đầu luyện hóa linh bảo.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu và Hỗn Nguyên Kim Đấu – bốn kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo liền bay lơ lửng trên đầu.

Đội hình hào hoa thế này, dù là Chuẩn Thánh đại năng nhìn thấy cũng phải đỏ mắt.

Mất thêm một ngàn năm để luyện hóa các linh bảo, Triệu Công Minh rời động phủ, gọi Tiểu Hắc Hổ đang tu hành bên ngoài rồi đi thẳng tới Thượng Thanh Điện.

"Đệ tử cầu kiến Sư tôn." Triệu Công Minh hướng về phía Thượng Thanh Điện bái lạy, tiếng chưa dứt thì cửa đại điện đã vang lên tiếng động rồi mở ra hai bên.

Triệu Công Minh vội dẫn Tiểu Hắc Hổ đi vào.

Vừa vào trong, hắn đã thấy Thông Thiên đang ngồi trên bồ đoàn tĩnh tu ngộ đạo.

"Ồ, Công Minh ngươi tới rồi, có vấn đề gì về tu hành muốn hỏi vi sư sao?" Thông Thiên mỉm cười với Triệu Công Minh.

Vị đại đệ tử này tư chất tốt, thực lực mạnh lại có tâm tính tốt, Thông Thiên vô cùng hài lòng.

Triệu Công Minh nói: "Đệ tử tu hành đến Kim Tiên đỉnh phong, trong thời gian ngắn không thể tiến bộ thêm, nên muốn xuống Côn Luân Sơn chu du Hồng Hoang." "Chu du Hồng Hoang?" Tiếng Triệu Công Minh vừa dứt, Thông Thiên đã nhíu mày, "Hồng Hoang hiện tại nguy hiểm vô cùng, Vu tộc và Yêu tộc đánh nhau hằng ngày, tu vi này của ngươi ngay cả làm bia đỡ đạn còn chưa đủ, vạn nhất xảy ra chuyện thì sao?" Triệu Công Minh cười hắc hắc: "Sư tôn của con là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, ai dám động vào con?" Thông Thiên ngẩn ra rồi bật cười sảng khoái: "Hồng Hoang tuy nguy hiểm, nhưng lời ngươi nói cũng chẳng sai, vi sư đồng ý." Triệu Công Minh mừng rỡ vội tạ ơn: "Đệ tử tạ ơn Sư tôn." "Tuy nhiên, dù ngươi là đệ tử của vi sư, nhưng hành tẩu Hồng Hoang vẫn cần thêm một tầng bảo hiểm." Thông Thiên phẩy tay, ý niệm vừa động, kiếm khí toàn thân cuộn trào, nhanh chóng trong tay xuất hiện ba tấm kiếm phù tinh khiết.

"Đây là..." Triệu Công Minh thắc mắc.

"Đây là kiếm phù do vi sư dùng kiếm đạo pháp tắc ngưng luyện ra, kích phát một đạo tương đương với toàn lực nhất kích của Chuẩn Thánh hậu kỳ, chắc là đủ để bảo vệ ngươi chu toàn rồi." Thông Thiên nói xong liền ném kiếm phù vào tay Triệu Công Minh.

Kiếm phù cầm trong tay nặng trịch, mang lại cảm giác vô cùng an tâm.

Triệu Công Minh mừng rỡ khôn xiết, Hồng Hoang tuy lớn nhưng đại tu Chuẩn Thánh vẫn rất hiếm.

Một tấm ngọc phù tương đương toàn lực nhất kích của Chuẩn Thánh hậu kỳ thì việc chu du Hồng Hoang của hắn càng thêm nắm chắc.

“Đệ tử đa tạ Sư tôn ban bảo vật.” Thông Thiên không để ý đến Triệu Công Minh mà lấy ra thêm một khối bạch ngọc tinh khiết: “Ngươi cầm lấy cái này nữa để phòng vạn nhất.” Triệu Công Minh hơi ngẩn ra: “Đây là...” “Thứ để giữ mạng cho ngươi.” Thông Thiên nói tiếp, “Trên đây ẩn chứa sức mạnh của vi sư, khi gặp nguy hiểm ngươi trực tiếp bóp nát sẽ triệu hoán ra một đạo phân thân của vi sư.

Bất kể ngươi gặp cường giả cấp bậc nào cũng đủ bảo vệ ngươi an toàn, tất nhiên chỉ có một cơ hội sử dụng duy nhất.” “Lợi hại như vậy sao!” Triệu Công Minh thầm tặc lưỡi, đồng thời trong lòng dâng lên một luồng cảm động.

Mình đã đoạt xá Triệu Công Minh thì tương lai nhất định phải dốc hết sức thay đổi vận mệnh Tiệt Giáo, không để Tiệt Giáo đi vào vết xe đổ.

Triệu Công Minh nhận lấy ngọc phù: “Vậy thưa Sư tôn, đệ tử xin phép xuống sơn.” “Đi đi, mọi sự cẩn thận, nhưng cũng đừng để người ta ức hiếp.

Hãy nhớ, sau lưng ngươi là cả Côn Luân Sơn này.” “Rõ.” Triệu Công Minh rời khỏi Thượng Thanh Điện, thi triển Tung Địa Kim Quang, hóa thành một đạo kim quang lướt thẳng xuống chân núi Côn Luân.

Dưới chân núi, Triệu Công Minh tính toán một hồi, quyết định đi Vũ Di Sơn một chuyến.

Lý do đến Vũ Di Sơn có hai điểm.

Thứ nhất là trên Vũ Di Sơn có một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo – Lạc Bảo Kim Tiền.

Thứ hai là hắn muốn xem thử tán tiên Tiêu Thăng, Tào Bảo lúc này đã hóa hình chưa.

Hắn nhớ rất rõ trong đại kiếp Phong Thần sau này, Triệu Công Minh truy sát Nhiên Đăng Đạo Nhân tới Vũ Di Sơn, chính Tiêu Thăng và Tào Bảo đã cứu Nhiên Đăng.

Không chỉ vậy còn dùng Lạc Bảo Kim Tiền thu mất hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu và Phược Long Tạc của hắn.

Tất nhiên Tiêu Thăng và Tào Bảo cuối cùng cũng bị khí vận phản phệ và bị Triệu Công Minh dùng Thần Tiên Cốt đánh chết.

Nhưng Triệu Công Minh vốn là kẻ hay thù dai, dứt khoát làm trước cho xong, cứ tới Vũ Di Sơn xem thử.

Nếu Tiêu Thăng, Tào Bảo chưa ra đời thì coi như mạng tụi nó lớn, thoát được một kiếp.

Còn nếu ra đời rồi thì hắc hắc, đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt.

"Tiểu hắc tử, mau hiện nguyên hình." Triệu Công Minh vỗ mạnh vào mông Tiểu Hắc Hổ.

Tiểu Hắc Hổ nhìn Triệu Công Minh với vẻ mặt đầy oán hận, trên người tỏa ra hắc quang nồng đậm rồi biến thành một con cọp đen hùng tráng cao tới hai trượng.

Tiểu Hắc Hổ tu luyện Hổ Thần Bá Thiên Quyết, càng tu luyện thì tu vi càng thâm sâu, huyết mạch cũng dần được thuần hóa.

Cộng thêm linh khí trên Côn Luân Sơn, tu vi của nó giờ cũng cỡ Huyền Tiên.

"Đi thôi, xuất phát tới Vũ Di Sơn." Triệu Công Minh vẫy tay lấy ra một tấm bản đồ có đánh dấu các mạch chính của Hồng Hoang, Vũ Di Sơn cũng là danh sơn đại xuyên nên có tên trong đó.

Tiểu Hắc Hổ không đi ngay mà gầm nhẹ với Triệu Công Minh vài tiếng.

“Cái đồ tham ăn này.” Triệu Công Minh mắng yêu một tiếng, ném hai lá Ngộ Đạo Trà vào miệng hổ.

Tiểu Hắc Hổ ngậm miệng, nhấm nháp kỹ càng với vẻ mặt say sưa.

Một lát sau nó mới tung bốn chân cõng Triệu Công Minh chạy vọt đi.

Vân tòng long, hổ tòng phong, Tiểu Hắc Hổ tu luyện Hổ Thần Bá Thiên Quyết lại càng phát huy thiên phú tốc độ đến cực hạn.

Chương 29

Tốc độ nhanh như một cơn gió, tu sĩ Kim Tiên bình thường e là cũng đuổi không kịp.

Chớp mắt đã qua vài năm, dưới sự miệt mài chạy ngày chạy đêm của Tiểu Hắc Hổ, Vũ Di Sơn đã ở ngay trước mắt.

Trên đường đi Triệu Công Minh cũng đã ngắm nhìn phong cảnh Hồng Hoang, thậm chí còn thấy mấy trận chiến giữa Yêu quốc và bộ lạc Vu tộc.

Yêu tộc đại khái chia làm năm loại: Doanh, Lân, Mao, Vũ, Côn, chủng tộc nào cũng có, hình thù kỳ quái, yêu khí ngút trời.

Còn Vu tộc thì cao lớn đáng sợ, cấp Địa Tiên đã cao ba năm trượng.

Họ sức mạnh vô song, nhục thân cứng rắn, không tu thần thông pháp thuật mà chỉ tu luyện thể, rèn luyện đạo khu kiên cố không thể phá vỡ.

Nói chung ở cùng cảnh giới, Vu tộc thường áp đảo Yêu tộc một bậc.

Tiểu Hắc Hổ chạy thêm nửa ngày nữa thì bỗng dừng bước.

Triệu Công Minh giật mình tỉnh táo lại, thấy trước mắt là một dãy núi rộng lớn vân vụ bao quanh, sơn thủy hữu tình, kéo dài không thấy điểm dừng.

Triệu Công Minh ngẩn ngơ: "Vũ Di Sơn này sao mà lớn quá vậy." Hắn vội mở bản đồ xem con hổ đen có đi nhầm chỗ không, nhưng xem đi xem lại mấy lần, điểm vàng trên bản đồ vẫn nằm im tại chỗ.

Thêm nửa canh giờ nữa, Tiểu Hắc Hổ đưa Triệu Công Minh tới

dưới chân núi Vũ Di.

"Vũ Di Sơn lớn thế này thì tìm làm sao đây?" Triệu Công Minh thở dài, vỗ đầu hổ: "Đi thôi, cùng chủ nhân ngươi đi tìm bảo vật nào." Núi lớn thì lớn thật, Triệu Công Minh cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải tìm từ từ.

So với việc có được một món cực phẩm Tiên Thiên linh bảo thì tốn chút thời gian cũng rất xứng đáng.

Còn bảo Tiểu Hắc Hổ đi tìm một mình?

Hắn không yên tâm chút nào, con hổ này mới có tu vi Huyền Tiên, vạn nhất từ đâu lòi ra con đại yêu ăn thịt nó thì hắn biết kêu ai?

Cứ thế, một người một hổ bắt đầu tìm kiếm kỹ lưỡng trên Vũ Di Sơn.

Trên núi linh khí dày đặc, tuy không bằng Côn Luân Sơn nhưng cũng là danh sơn hiếm có.

Nhưng kỳ lạ là một động thiên phúc địa thế này lại không có một yêu vương nào thành khí hay bộ lạc Vu tộc nào chiếm cứ.

Triệu Công Minh tìm bao nhiêu ngày, kẻ mạnh nhất thấy được cũng chỉ là một thảo mộc tinh quái cấp Chân Tiên mà thôi.

Thời gian thoáng chốc, lại một tháng trôi qua.

Triệu Công Minh vẫn tại Vũ Di Sơn tìm kiếm tung tích Lạc Bảo Kim Tiền.

Chỉ là lần này, y cùng Tiểu Hắc Hổ chia làm hai đường cùng nhau tìm kiếm.

Trước đó đã dò xét, cả Vũ Di Sơn rộng lớn, yêu vật tinh quái lợi hại nhất cũng chỉ là Chân Tiên mà thôi.

Với thực lực của Tiểu Hắc Hổ, đủ sức ứng phó dễ dàng.

Hai người chia đường tìm kiếm, dù sao cũng tốt hơn một mình.

Một ngày nọ, Triệu Công Minh đi tới một đỉnh núi, cẩn thận dò xét một phen, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Bỗng nhiên, một tiếng "đinh đông" vang lên, âm thanh hệ thống đã lâu không nghe lại vang vọng trong đầu y. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đang ở Hồng Hoang phúc địa Vũ Di Sơn, trong phạm vi mười vạn dặm của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Bảo Kim Tiền, kích hoạt hệ thống tuyển trạch thần cấp." "Lựa chọn một: Hiện tại rời khỏi Vũ Di Sơn, tưởng lệ một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Lựa chọn hai: Phá khai Tiên Thiên Đại Trận, lấy được Lạc Bảo Kim Tiền, tưởng lệ một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Nhân Quả Kính." "Lạc Bảo Kim Tiền ở trong phạm vi mười vạn dặm quanh ta sao?" Triệu Công Minh lập tức vui mừng khôn xiết, không chút do dự, "Ta chọn hai." So với hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, kẻ ngốc cũng biết chọn cái nào.

Triệu Công Minh vừa dứt lời, Nhân Quả Kính liền rơi vào không gian hệ thống.

Triệu Công Minh lấy ra xem xét một lượt, phát hiện Nhân Quả Kính này chỉ có một công dụng.

Đó chính là che giấu thiên cơ, Nhân Quả Kính trong tay, dưới Thánh Nhân, không ai có thể âm thầm dò xét Triệu Công Minh.

Đối với công dụng này, Triệu Công Minh vẫn rất hài lòng, ai cũng không muốn bị người khác ngày đêm theo dõi.

Cất Nhân Quả Kính, Triệu Công Minh tâm niệm vừa động, liền triệu hồi Tiểu Hắc Hổ trở về.

Kể từ khi truyền thụ Hổ Thần Bá Thiên Quyết cho Tiểu Hắc Hổ,

Tiểu Hắc Hổ đã cùng Triệu Công Minh nhỏ máu nhận chủ, chỉ cần khoảng cách giữa hai bên không quá xa, Triệu Công Minh có thể trực tiếp dùng nguyên thần giao lưu với Tiểu Hắc Hổ.

Quả nhiên, không lâu sau, liền thấy trên không trung bay đến một bóng đen.

Với tốc độ nhanh như chớp, nó bay đến chân Triệu Công Minh, không ngừng dùng miệng dụi vào vạt áo y, vô cùng thân mật. "Ngươi tên tiểu gia hỏa này, có phải chỉ lo lười biếng ngủ nướng, chứ không hề tìm bảo vật không?" Triệu Công Minh vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc Hổ.

Tiểu Hắc Hổ lập tức khẽ gầm gừ với Triệu Công Minh, dùng miệng không ngừng kéo vạt áo y, vẻ mặt đầy oán trách. "Chỉ đùa ngươi thôi, đừng tưởng thật." Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, ném cho Tiểu Hắc Hổ vài phiến lá Ngộ Đạo Trà Thụ, rồi cười nói. "Tung tích linh bảo đã đại khái có rồi, tiếp theo, chúng ta không cần tìm kiếm vô định nữa." Tiểu Hắc Hổ nghe vậy, lập tức tinh thần phấn chấn, nó cũng không muốn tiếp tục tìm kiếm lung tung nữa. "Hệ thống nói, phải phá khai Tiên Thiên Đại Trận mới có thể lấy được Lạc Bảo Kim Tiền, điều đó có nghĩa là quanh Lạc Bảo Kim Tiền có Tiên Thiên Đại Trận bảo hộ." Triệu Công Minh tâm niệm vừa động, trận đạo một mạch Thượng Thanh của y là vô thượng trong thiên hạ.

Dùng phương pháp sư tôn truyền thụ, nhất định có thể tìm thấy Tiên Thiên Đại Trận.

Triệu Công Minh ngồi xếp bằng xuống đất, phân phó Tiểu Hắc Hổ ở một bên hộ pháp xong, liền bắt đầu dùng chân giải trận đạo do Thông Thiên truyền thụ để cảm ứng.

Mấy ngày sau, Triệu Công Minh bật dậy, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, "Tiên Thiên Đại Trận, đã tìm thấy rồi!" "Đi thôi." Y gọi Tiểu Hắc Hổ một tiếng, Triệu Công Minh liền vội vàng vận khởi Tung Địa

Kim Quang, bay về phía xa.

Rất nhanh, hai người bay đến trước một ngọn núi lớn, chậm rãi dừng lại.

Tiểu Hắc Hổ khẽ gầm gừ mấy tiếng với Triệu Công Minh. "Không sai, bảo vật ta muốn tìm, chính là ở đây." Triệu Công Minh đưa tay ra, chạm vào vách núi, lập tức trên vách núi phát ra một luồng bạch quang nồng đậm.

Tiên Thiên Thủ Hộ Đại Trận, xuất hiện trước mặt Triệu Công Minh và Tiểu Hắc Hổ.

Đại trận chậm rãi xoay chuyển, một luồng đạo uẩn vô cùng nồng đậm ập thẳng vào mặt.

Đây là đại trận do thiên địa tự nhiên sinh thành, hoàn mỹ vô khuyết, không một chút sơ hở, ngay cả Triệu Công Minh nhìn thấy cũng vô cùng kinh thán.

Tuy nhiên, đại trận tốt thì tốt, nhưng đã cần phá giải thì vẫn phải phá giải.

Triệu Công Minh ngồi xuống đất, bắt đầu lặng lẽ phá giải Tiên Thiên Đại Trận.

Thoáng chốc, mấy năm thời gian trôi qua, hai mắt Triệu Công Minh sáng bừng, búng ngón tay một cái, "Phá!" Tiên Thiên Đại Trận, ứng tiếng mà vỡ, khoảnh khắc phá vỡ, một cái động khẩu đen kịt lộ ra.

Chương 30

Trong khoảnh khắc, một luồng đạo uẩn nồng đậm bức người, cuồn cuộn ập tới. "Đi thôi, chúng ta vào xem sao." Triệu Công Minh báo một tiếng, tế ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ hộ thân, cẩn thận từng li từng tí đi vào động phủ, Tiểu Hắc Hổ thì bám sát phía sau Triệu Công Minh.

Đi được hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng đến cuối đường.

Cuối động phủ là một thạch thất rộng lớn.

Trong thạch thất, không có vật gì, chỉ có một đài bạch ngọc, trên đài bạch ngọc đặt một vật.

Bên ngoài hình tròn bên trong hình vuông, toàn thân màu vàng kim, giống như đồng tiền, hai bên trái phải có cánh chim.

Có thiên đạo minh văn ẩn hiện trên đó, phát ra một luồng khí tức huyền diệu cực lớn. "Lạc Bảo Kim Tiền." Triệu Công Minh nét mặt mừng rỡ, tâm niệm vừa động, nguyên thần lập tức dũng nhập vào Lạc Bảo Kim Tiền, liền biết được tin tức cụ thể của nó.

Lạc Bảo Kim Tiền, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, giống như Nhân Quả Kính, chỉ có một công dụng, đó là dùng khí vận để mua bán pháp bảo.

Ví như khi lâm trận đối địch, đối phương sử dụng linh bảo mạnh mẽ mà ngươi không thể chống đỡ.

Lúc này, chỉ cần tế xuất Lạc Bảo Kim Tiền, liền có thể tiêu hao một phần khí vận, mua được linh bảo trong tay kẻ địch, từ đó lật ngược thế cờ.

Đương nhiên, việc mua bán linh bảo, cũng phải xem xét chênh

lệch thực lực giữa mình và đối phương.

Cùng cảnh giới hoặc chênh lệch một đại cảnh giới thì còn dễ nói.

Nhưng nếu ngươi chỉ có tu vi Kim Tiên, lại cố chấp muốn đoạt linh bảo trong tay Chuẩn Thánh đại tu, thì chỉ có một kết cục, khí vận phản phệ, mệnh vong ngay tại chỗ.

Chẳng hạn như sau này Tiêu Thăng, Tào Bảo hai tán tiên ở Vũ Di Sơn, đã dùng Lạc Bảo Kim Tiền đoạt mất hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu và Phược Long Tác của Triệu Công Minh.

Chưa đầy một ngày, bọn họ đã chết trong tay Triệu Công Minh, đây chính là hậu quả của khí vận phản phệ.

Sau khi Triệu Công Minh lấy đi Lạc Bảo Kim Tiền, chợt phát hiện dưới đài bạch ngọc, lại mọc lên hai khóm tiên thảo.

Trên hai khóm tiên thảo có linh trí yếu ớt tồn tại, đang tham lam hấp thu đạo uẩn từ Lạc Bảo Kim Tiền. "Hai khóm tiên thảo này, chắc hẳn chính là Tiêu Thăng, Tào Bảo rồi?" Triệu Công Minh âm thầm đoán.

Lúc này, Tiểu Hắc Hổ liếm liếm môi, chăm chú nhìn chằm chằm hai khóm tiên thảo kia, thỉnh thoảng lại nhìn Triệu Công Minh một cái, hiển nhiên là muốn ăn tiên thảo. "Ăn đi ăn đi." Triệu Công Minh không hề ngăn cản, thà giết nhầm một ngàn còn hơn bỏ sót một.

Bất kể tiên thảo này có phải là Tiêu Thăng, Tào Bảo hay không, dù sao cũng cho Tiểu Hắc Hổ ăn là xong xuôi tất cả.

Tiểu Hắc Hổ vội vàng xông lên, há to miệng máu, "ca sát ca sát" cắn nát tiên thảo thành từng mảnh, rồi nuốt chửng.

Tiếp đó, trên thân nó bùng phát một cơn bão linh khí nồng đậm, đạo hạnh tăng trưởng không ít, ngay cả bộ lông cũng càng thêm bóng mượt.

Cùng với việc Triệu Công Minh lấy đi Lạc Bảo Kim Tiền, Tiểu Hắc Hổ nuốt hai khóm tiên thảo.

Trên Linh Thứu Sơn, tại Nguyên Giác Động, Nhiên Đăng Đạo Nhân đang tĩnh tu bỗng nhiên mở bừng hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ ai thán. "Cơ duyên của ta!!" Thiên cơ hiển lộ rõ ràng, một phần cơ duyên thuộc về y lúc này đã không cánh mà bay, không thể tìm thấy nữa.

Sau khi lấy đi Lạc Bảo Kim Tiền, tiêu diệt Tiêu Thăng, Tào Bảo.

Triệu Công Minh không vội không vàng, dẫn Tiểu Hắc Hổ từ cửa động quay về đường cũ.

Vừa ra khỏi cửa động, liền nghe thấy một âm thanh vô cùng u ám, vang vọng khắp bầu trời. "Kiệt kiệt kiệt kiệt, linh bảo tốt, hôm nay hẳn là cơ duyên của bản vương." Triệu Công Minh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy giữa không trung, một con chim đại bàng khổng lồ đang vỗ cánh.

Đôi mắt đen kịt của nó chăm chú nhìn chằm chằm vào Lạc Bảo Kim Tiền trong tay Triệu Công Minh, trong mắt tràn đầy tham lam.

Tiểu Hắc Hổ lập tức không vui, linh bảo chủ nhân nhà nó vừa lấy được, người khác đã muốn nhòm ngó, cướp đi sao?

Toàn thân Tiểu Hắc Hổ pháp lực lưu chuyển, thân thể lập tức biến lớn, gầm lên một tiếng lớn với chim đại bàng.

Tiếng hổ gầm khủng bố, rung động trong không gian, truyền khắp nơi, như sóng vỗ núi đổ, làm người ta chấn động đến điếc tai.

Ánh mắt chim đại bàng chuyển từ Lạc Bảo Kim Tiền sang Tiểu Hắc Hổ.

Trong mắt nó lóe lên một tia khinh thường, nó chợt há to miệng máu.

Lập tức, yêu khí nồng đậm, che trời lấp nhật, từ miệng chim đại bàng phun ra.

Cả dãy núi Vũ Di Sơn dường như lập tức trở nên u ám.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu chim đại bàng, càng ẩn hiện vô số đạo đạo văn huyền diệu.

Phác họa ra ba nụ hoa, chỉ là chưa nở rộ.

Cảnh giới Kim Tiên, ngũ khí triều nguyên.

Thái Ất Kim Tiên, ngưng tụ đỉnh thượng tam hoa!

Đại La Kim Tiên, tam hoa nở rộ, tham ngộ lực lượng pháp tắc.

Rất rõ ràng, chim đại bàng này là một cường giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, trong yêu tộc có thể xưng là yêu vương!

Tiểu Hắc Hổ nào đã từng thấy trận thế như vậy, sợ đến nỗi toàn thân pháp lực vận chuyển không thông.

Nó khôi phục nguyên dạng, vội vàng trốn sau lưng Triệu Công Minh.

Kẻ địch quá mạnh, nó Bàn Hổ vẫn nên trốn sau lưng chủ nhân tránh nạn thì hơn. "Ngươi tên tiểu gia hỏa này, lúc ăn thì nhanh hơn ai hết, lúc gặp địch thì nhát hơn ai hết." Triệu Công Minh bĩu môi, không thèm để ý đến Tiểu Hắc Hổ nữa, mà đặt ánh mắt lên chim đại bàng.

Không thể không nói, khí thế của con chim đại bàng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trước mắt quả thật vô cùng hùng vĩ.

Thân thể đạo khu tiên thiên lớn trăm trượng, lông vũ màu đen bóng mượt.

Khí tức phát ra vô cùng hùng hồn, khiến cả không gian đều khẽ rung động. "Vũ Di Sơn này, là đạo trường của bản vương, giao ra linh bảo trong tay ngươi, bản vương có thể tha cho ngươi và con hổ nhát

gan dưới trướng ngươi một mạng." Chim đại bàng lại mở miệng, trong mắt tham lam không hề che giấu, còn kèm theo một trận sốt ruột.

Chương 31

Mặc dù tu sĩ trước mắt này chỉ có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, nhưng nó lại bản năng cảm nhận được một luồng khí tức không dễ chọc.

Bởi vậy nó mới nói nhiều lời vô ích với tu sĩ này.

Nếu không, đổi lại là Kim Tiên đỉnh phong khác, nó đã sớm nuốt chửng, rồi nghênh ngang rời đi rồi.

Tiếng chim đại bàng vừa dứt, Triệu Công Minh liền nghe thấy một âm thanh điện tử máy móc. "Đinh đông, kiểm tra thấy đại yêu chim đại bàng chuẩn bị cướp đoạt Lạc Bảo Kim Tiền trong tay ký chủ, kích hoạt hệ thống tuyển trạch thần cấp." "Lựa chọn một: Nhận chim đại bàng làm đại ca, đem Tiểu Hắc Hổ và Lạc Bảo Kim Tiền tặng cho chim đại bàng, tưởng lệ danh hiệu 'Đại nhát gan'." "Lựa chọn hai: Thi triển không gian pháp tắc, chạy trốn một cách chật vật, tưởng lệ ba nghìn năm tu vi." "Lựa chọn ba: Côn chi đại, một nồi hầm không xuể, hóa thành chim, tên là Bằng, Bằng chi đại, cần hai giá nướng, chém giết chim đại bàng, tưởng lệ cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ." "Ta chọn ba." Triệu Công Minh nhìn hai lựa chọn phía trước, có chút cạn lời, đây đều là những tưởng lệ gì vậy chứ.

Đưa ra lựa chọn xong, Triệu Công Minh không khỏi đánh giá chim đại bàng, khẽ thở dài một tiếng.

Không phải y muốn ra tay, mà thực sự là tưởng lệ hệ thống đưa ra quá hậu hĩnh.

Y chỉ vào Lạc Bảo Kim Tiền trên tay, "Muốn kiện linh bảo trên tay ta sao?" Triệu Công Minh cố ý cầm Lạc Bảo Kim Tiền, rót một tia

pháp lực vào, lắc lắc về phía chim đại bàng.

Lạc Bảo Kim Tiền được pháp lực thúc đẩy, phía sau phóng ra tiên thiên bất diệt linh quang, tròn bốn mươi tám đạo, vô cùng rực rỡ chói mắt. "Đây là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo???" Chim đại bàng lập tức ngây người, trước đó nó không hề chú ý, chỉ biết linh bảo trong tay Triệu Công Minh phi phàm, là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng không ngờ, lại là một tôn cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do thiên địa thai nghén, có số định trong thế gian.

Linh bảo cấp bậc này, đừng nói là nó, ngay cả phụ thân nó đang làm yêu sư ở Thiên Đình cũng không có.

Phải đoạt lấy, nhất định phải đoạt lấy, bất kể dùng phương pháp nào cũng phải đoạt lấy!

Chim đại bàng tâm niệm vừa động, đôi cánh khẽ chấn động, hóa thành một đạo u quang liền bay đến trước mặt Triệu Công Minh.

Một bàn tay lớn vồ tới, vừa định tóm lấy Lạc Bảo Kim Tiền.

Lại thấy Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, nắm chặt nắm đấm, mũi chân nhón nhẹ, nhanh chóng thoát ly khỏi phạm vi bao phủ của đôi tay chim đại bàng, tốc độ nhanh đến mức khiến không gian cũng nổi lên từng đợt gợn sóng. "Tốc độ thật nhanh." Hai mắt chim đại bàng chợt co rút, trong lòng lóe lên vẻ kiêng kỵ. "Đưa cho bản vương đi!" Khoảnh khắc tiếp theo, tốc độ chim đại bàng gia tăng, hai móng vuốt sắc bén lấp lánh như thép, hung hăng vồ tới Triệu Công Minh.

Vừa nhanh vừa độc ác, mang theo thế trời đất, Kim Tiên đỉnh phong bình thường, e rằng sẽ bị chim đại bàng bắt giữ ngay lập tức.

Nhưng Triệu Công Minh là ai, thiên tư vô song, linh bảo vô số.

Y tâm niệm vừa động, tiên kiếm đã xuất hiện trong tay. "Kiếm ý, trảm!" Ba thước thanh phong lướt qua một đường cong tuyệt đẹp trên

không trung, tiếp đó, kiếm ý bàng bạc cùng kiếm khí, cuồn cuộn xuất ra, vồ lấy chim đại bàng. "Oanh!" Móng vuốt sắc bén và kiếm khí vô song va chạm vào nhau, phát ra tiếng kim thiết giao kích vang dội.

Móng Bằng kiên cố như móc sắt kia, trực tiếp bị một kiếm của Triệu Công Minh chém rụng quá nửa. "Đau chết ta rồi!!" Chim đại bàng trên không trung phát ra tiếng kêu thảm thiết vô cùng bi thương.

Nó, con của yêu sư, tung hoành Hồng Hoang, từ trước đến nay chỉ có nó ức hiếp người khác, nào có chuyện người khác cưỡi lên đầu nó.

Nó muốn đem người này thiên đao vạn quả, phấn thân toái cốt, đánh nát chân linh, khiến hắn vạn kiếp bất phục, vĩnh thế không được siêu sinh! "Bắc Minh Huyền Thủy Ấn!" Chim đại bàng quát lớn một tiếng, tế ra một kiện linh bảo có hình dạng như ngọn núi nhỏ.

Linh bảo này, rõ ràng là được luyện chế từ một ngọn băng sơn khổng lồ.

Toàn thân phát ra hàn khí nồng đậm, phía sau, ba mươi sáu đạo hậu thiên bất diệt linh quang lấp lánh.

Điều này biểu thị, đây là một kiện linh bảo cấp bậc Hậu Thiên Thượng phẩm mạnh mẽ. "Mau trấn áp ta!!!" Chim đại bàng quát lớn một tiếng, toàn bộ pháp lực Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ được vận lên, dũng nhập vào Huyền Thủy Ấn, với thế Thái Sơn áp đỉnh, đè về phía Triệu Công Minh.

Chỉ một đòn này, nó muốn Triệu Công Minh thân tử đạo tiêu! "Hậu Thiên Thượng phẩm linh bảo.

Uy lực không nhỏ." Triệu Công Minh vừa định lấy Hạnh Hoàng Kỳ ra để đỡ đòn thế lớn lực mạnh của chim đại bàng.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến Lạc Bảo Kim Tiền trên tay, chi bằng dùng Lạc Bảo Kim Tiền này thử xem, liệu có thể đoạt lấy Huyền Thủy Ấn

này không.

Còn về tiêu hao khí vận, y đã đoạt xá Triệu Công Minh lâu như vậy, thu được nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như thế.

Khí vận tổng không đến mức ngay cả pháp bảo trong tay một Thái Ất Kim Tiên cũng không đoạt được chứ?

Triệu Công Minh cứ thế lẳng lặng nhìn Huyền Thủy Ấn áp xuống, không hề có bất kỳ động tác nào.

Phía sau y, Tiểu Hắc Hổ lập tức ngớ người, chủ nhân sẽ không phải là bị dọa ngốc rồi chứ, sao lại đứng yên bất động.

Pháp bảo như ngọn núi nhỏ này mà giáng xuống, thật sự sẽ tan xương nát thịt mất.

Tiểu Hắc Hổ vội vàng vươn vuốt hổ, ôm chặt đùi Triệu Công Minh, bắt đầu ra sức lắc lư. "Ngươi tên tiểu gia hỏa này thật sự nhát gan mà, ta còn chưa hoảng, ngươi hoảng cái gì chứ?" Triệu Công Minh vẻ mặt cạn lời, lôi Tiểu Hắc Hổ sang một bên.

Đợi đến khi Huyền Thủy Ấn mang theo lực lượng băng sơn, còn cách Triệu Công Minh vài mét.

Triệu Công Minh chợt ném ra Lạc Bảo Kim Tiền, miệng lẩm nhẩm. "Lạc Bảo Kim Tiền, đoạt, đoạt, đoạt!" Cùng với lời lẩm nhẩm của Triệu Công Minh, một đạo pháp lực tinh thuần dũng nhập vào Lạc Bảo Kim Tiền.

Trong khoảnh khắc, Lạc Bảo Kim Tiền bùng phát ra kim sắc quang mang rực rỡ chói mắt chưa từng có.

Hai bên hai cánh trong suốt, "phác lăng lăng" bay lên, vồ tới Huyền Thủy Ấn. "Chủ nhân sẽ không phải đã từ bỏ chống cự rồi chứ?" Tiểu Hắc Hổ hoàn toàn che mắt lại, trong lòng lóe lên một tia tuyệt vọng.

Ngọn núi Huyền Thủy kia lớn như vậy, như Thái Sơn áp đỉnh mà đến.

Chỉ dựa vào một đồng tiền vàng nhỏ bé kia làm sao mà trấn áp được chứ.

Lúc này, khóe miệng chim đại bàng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh tàn khốc.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng được phân loại và chức năng.

Chương 32

Có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, phòng ngự vô song, vạn đóa kim quang, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như Thanh Bình Kiếm, bảo vật chứng đạo trong tay Thông Thiên, kiếm khí quét sạch, phá diệt tứ phương, có lực công phạt vô cùng cường đại.

Lại có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thuộc loại phụ trợ, ví như Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn của Tây Phương.

Ngồi trên Kim Liên, có thể tụ tập linh khí chu thiên, cực đại tăng nhanh tốc độ tu hành.

Đồng thời, phòng ngự cũng không tệ, nhưng về mặt công kích, lại có chút không như ý, e rằng ngay cả thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bình thường cũng không bằng.

Mà kiện linh bảo hình dáng như đồng tiền trong tay tiểu tu sĩ kia, e rằng chính là một loại linh bảo phụ trợ.

Dùng loại linh bảo này để chống đỡ Huyền Thủy Ấn mà nó đã tế luyện vô số vạn năm, nghĩ thôi đã thấy buồn cười.

Giữa không trung, Lạc Bảo Kim Tiền với một tốc độ vô cùng bình ổn, không hề gặp trở ngại mà bay đến bên Huyền Thủy Ấn.

Tiếp đó, một trận kim quang nồng đậm từ Lạc Bảo Kim Tiền phát ra, trong khoảnh khắc bao phủ hoàn toàn Huyền Thủy Ấn từ trên xuống dưới.

Sau đó, quang mang trên cả hai vật thể lập tức ảm đạm, chậm rãi

rơi xuống.

Cùng lúc đó, Triệu Công Minh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, như thể mất đi thứ gì đó.

Điều khiến người ta kinh hãi hơn, chính là chim đại bàng, sắc mặt nó đại biến, Huyền Thủy Ấn mà nó đã tế luyện ức vạn năm, lại vào khoảnh khắc này cắt đứt liên hệ với nó, như thể chưa từng có kiện linh bảo này vậy. "Lạc Bảo Kim Tiền, trở về." Triệu Công Minh vung tay một cái, Lạc Bảo Kim Tiền mang theo Huyền Thủy Ấn, lập tức từ giữa không trung bay về tay y.

Khí tức như Thái Sơn áp đỉnh, vô cùng sắc bén, khiến người ta ngạt thở ban nãy, lập tức tiêu thất không còn dấu vết.

Tiểu Hắc Hổ nhân tính hóa mở bừng hai mắt, thấy nguy cơ đã được giải trừ, sợ hãi vỗ ngực, may mà chủ nhân mạnh mẽ.

Khoảnh khắc vừa rồi, thật sự dọa chết nó Bàn Hổ. "Trả lại linh bảo cho bản vương, bản vương tha cho bọn ngươi một mạng!" Chim đại bàng ngoài mạnh trong yếu nói, nó phát hiện, tiểu tu sĩ trước mắt này chỉ có đạo hạnh Kim Tiên, nhưng quả thực không dễ chọc.

Triệu Công Minh cầm Huyền Thủy Ấn trên tay thử cân nhắc, chỉ cảm thấy rất nặng, hiển nhiên là pháp bảo tốt đã qua thiên chùy bách luyện.

Trong lòng không khỏi cảm thán, pháp bảo tốt như vậy, chim đại bàng trước mắt này cũng không biết làm sao mà có được.

Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, "Ngươi còn có thủ đoạn gì, cứ việc thi triển ra đi, nếu ngươi không ra tay, tiếp theo sẽ đến lượt ta." Chim đại bàng kinh hãi, quả thực tức đến bốc khói khắp người, tu sĩ trước mắt này, thật là lớn mật!

Thật sự cho rằng mình không có Huyền Thủy Ấn thì không làm gì

được hắn sao? "Tiểu tử lớn mật, hôm nay hãy để ngươi xem, thực lực của Cửu Thiên Côn Bằng nhất tộc ta!" Tiếng nói vừa dứt, toàn thân chim đại bàng, pháp lực Thái Ất sơ kỳ toàn bộ dâng lên, thân thể bành trướng không chỉ một bậc.

Tiếp đó, miệng phun hàn băng, móng vuốt sắc bén lóe lên hàn quang, hung hăng vồ tới Triệu Công Minh.

Đồng thời, một luồng đạo uẩn pháp lực cường đại ập thẳng vào mặt.

Chim đại bàng dựa vào đạo hạnh của mình cao hơn Triệu Công Minh, trực tiếp dùng sức mạnh áp chế người.

Nó không tin linh bảo hình đồng tiền trong tay Triệu Công Minh kia, ngay cả pháp lực của nó cũng có thể khắc chế. "Đến hay lắm." Mắt Triệu Công Minh khẽ sáng lên, điều y muốn chính là như vậy. "Ngươi tránh xa một chút, kẻo lát nữa bị thương." Y phất tay, đuổi Tiểu Hắc Hổ đi, lấy ra Thượng phẩm Tiên Kiếm do Thông Thiên ban tặng.

Kiếm đạo của Thông Thiên, vạn chiến bất bại, càng chiến càng mạnh, cần không ngừng mài giũa trong chiến đấu, kiếm tâm mới càng ngày càng cường đại.

Hôm nay Triệu Công Minh, sẽ dùng kiếm đạo dạy cho con chim đại bàng này một bài học thật tốt. "Vô song kiếm tâm!!" Triệu Công Minh một kiếm chém ra, kiếm khí sắc bén quét sạch mây trời.

Lan tràn cuồn cuộn về bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc, liền giao chiến cùng chim đại bàng.

Giữa không trung, kiếm quang không ngừng lướt qua, như cắt giấy trắng, xé toạc một vùng hư không rộng lớn.

Kiếm ý cường đại, xung kích mây trời, trên tiên kiếm, kiếm khí

tung hoành.

Mỗi một kiếm giáng xuống, móng vuốt sắc bén của chim đại bàng đều bị tước đi một đoạn. "Đáng ghét!!!" Chim đại bàng đại nộ, há to miệng, phun ra hồng lưu hàn băng khủng bố, muốn đóng băng Triệu Công Minh. "Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!" Triệu Công Minh không hoảng không vội, tế ra Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Lập tức, vạn đóa kim liên bay ra, hóa thành tường đồng vách sắt, bao phủ Triệu Công Minh từ trên xuống dưới, toàn phương vị không góc chết.

Hồng lưu hàn băng mênh mông cuồn cuộn đánh lên vạn đóa kim liên, ngay cả một vết trắng cũng không lưu lại, quả đúng là phòng ngự chí cường. "Đáng ghét, lại là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì!" Chim đại bàng lúc này cuối cùng cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Đó chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bảo vật mà nhiều Chuẩn Thánh đại năng còn không có lấy một kiện.

Nhưng tiểu tử trước mắt này, sao lại tùy tiện lấy ra thêm một kiện nữa?

Chim đại bàng vừa kinh hãi, trong lòng tham lam lại càng tăng lên.

Chỉ cần chém giết tiểu tử này, cực phẩm linh bảo, tất cả đều sẽ là của nó. "Giết!" Chim đại bàng phấn khởi thần uy, lại một lần nữa sát hướng Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh không hề sợ hãi chút nào, tiên kiếm trong tay như cánh tay sai khiến.

Đạo kiếm thế, đạo kiếm ý, đạo kiếm tâm, được y sử dụng xuất thần nhập hóa.

Chỉ qua một trăm hiệp, chim đại bàng liền không thể tránh khỏi rơi

vào thế hạ phong.

Trên đạo khu tiên thiên khổng lồ, dày đặc toàn là vết kiếm.

Từng giọt huyết dịch đặc quánh, nặng nề, chậm rãi nhỏ xuống mặt đất, một luồng huyết tinh chi khí, vô cùng đáng sợ.

Tiểu Hắc Hổ đứng một bên đơn giản là nhìn ngây người, trong lòng có chút xấu hổ.

Chủ nhân nhà mình mạnh mẽ như vậy, nó thực sự không nên xem thường chủ nhân nhà mình. "Đáng ghét, tiểu tử này sao lại mạnh như vậy, ta không phải đối thủ." Nhìn Triệu Công Minh mặt không đỏ, hơi không thở dốc, vẫn còn ung dung.

Chương 33

Chim đại bàng trong lòng không biết từ lúc nào đã dâng lên một nỗi sợ hãi cực lớn.

Tiểu tử này quá biến thái, nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, mình e rằng thật sự sẽ vẫn lạc dưới tiên kiếm của hắn. "Chạy!" Chim đại bàng đã hạ quyết tâm, sẽ không do dự.

Tâm niệm vừa động, đạo khu tiên thiên cực tốc biến nhỏ, hóa thành trăm trượng lớn nhỏ xong, như mũi tên rời cung, chạy về phía xa. "Còn muốn chạy ư?" Triệu Công Minh không khỏi cười lên, trước mặt y mà so tốc độ, có chút thú vị. "Nhanh qua đây." Triệu Công Minh gọi Tiểu Hắc Hổ lại, hóa thành một đạo kim quang, trực tiếp đuổi theo.

Căn nguyên là hư vô bí phong căn nguyên, lại tu hành Tung Địa Kim Quang loại thần thông không gian vô thượng này.

Đừng nói một con chim đại bàng, ngay cả Tam Túc Kim Ô đến, y cũng không hề sợ hãi chút nào.

Trên dãy núi Vũ Di Sơn rộng lớn trùng điệp, một đạo hắc quang, một đạo kim quang, ngươi đuổi ta chạy, tốc độ khủng bố đến mức còn ma sát với hư không tạo ra tia lửa.

Chim đại bàng chạy nhanh ước chừng một khắc, trong lòng thầm đắc ý.

Dù kiếm đạo ngươi vô song thì sao, so tốc độ, có thể so với Cửu Thiên Côn Bằng nhất tộc của nó sao?

Vẫn chẳng phải là phải theo sau nó mà hít khói sao.

Chim đại bàng trong lòng vui vẻ, không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ

thấy Triệu Công Minh đang bám sát phía sau nó ngoài trăm dặm, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn nó.

Chim đại bàng suýt chút nữa sợ đến hồn phi phách tán, tiểu tử trước mắt này, chỉ là đạo hạnh Kim Tiên, vậy mà về tốc độ, lại có thể không thua kém nó?

Chuyện hoang đường, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Đây tuyệt đối là đệ tử do một vị đại năng cổ xưa yêu nghiệt nào đó ở Hồng Hoang bồi dưỡng ra, nếu không tuyệt đối không thể lợi hại đến mức này.

Chim đại bàng trong lòng căng thẳng, cắn răng một cái, "oanh" một tiếng, đốt cháy một giọt tinh huyết.

Tinh huyết cháy khủng bố, tốc độ lập tức lại nhanh hơn một đoạn lớn.

Hắc quang u ám, trực tiếp bỏ Triệu Công Minh lại phía sau. "Đốt cháy tinh huyết tăng sức mạnh, có chút thú vị!" Triệu Công Minh thần sắc nhẹ nhõm, cũng tăng tốc theo chim đại bàng.

Với căn nguyên của y, cộng thêm Tung Địa Kim Quang.

Cho dù là tu sĩ Thái Ất đỉnh phong đến, luận tốc độ cũng không thể so bì với y.

Lại một khắc sau, chim đại bàng thấy vẫn không thể cắt đuôi được Triệu Công Minh, nghiến răng nghiến lợi, hung ác nói. "Ngươi dám làm bản vương bị thương?

Ngươi có biết lai lịch của bản vương không?" Đáp lại chim đại bàng, là một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén. "Oanh!" Kiếm khí vô tình, hung hăng chém vào thân chim đại bàng, cắt xuống một khối thịt lớn.

Huyết dịch đặc quánh, như không cần tiền vậy, ào ào chảy xuống.

Thân chim đại bàng run lên, một tiếng kêu thảm thiết đã xé toạc bầu trời.

Cơn đau lớn, khiến chim đại bàng không thể bay được nữa, trực tiếp dừng lại giữa không trung.

Đôi mắt đen kịt của nó, mang theo sắc đỏ đậm, nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, từng chữ từng chữ một nói. "Phụ thân ta, chính là Yêu sư Côn Bằng ở Tam Thập Tam Thiên, Chuẩn Thánh đại tu, ngươi nếu giết ta, dù chân trời góc biển, phụ thân ta cũng nhất định sẽ chém giết ngươi!" Chim đại bàng tin rằng, chỉ cần dõng dạc nói ra danh tiếng của phụ thân nó, bất kể là ai, cũng sẽ lập tức thu tay, hướng nó bồi tội xin lỗi. "Thì ra là con của yêu sư Côn Bằng, trách không được có vài phần thủ đoạn." Triệu Công Minh đạm nhiên gật đầu, kỳ thực trên Vũ Di Sơn, khi nghe chim đại bàng nói bốn chữ "Cửu Thiên Côn Bằng", trong lòng y đã mơ hồ có chút suy đoán.

Câu nói này của chim đại bàng, chẳng qua chỉ là chứng thực suy đoán trong lòng Triệu Công Minh mà thôi.

Chim đại bàng thấy Triệu Công Minh biết danh tiếng của phụ thân nó, không khỏi trong lòng mừng rỡ, trên mặt cũng không còn vẻ hung ác như trước. "Kể từ khi ngươi biết đại danh của phụ thân ta, sao còn không mau thả ta đi, đợi lát nữa, ta sẽ nói vài lời tốt đẹp trước mặt phụ thân ta cho ngươi, có lẽ ngươi cũng có thể đến Đại Thiên Đình làm việc." Chim đại bàng vừa đe dọa vừa dụ dỗ, hiển nhiên là đã dùng không biết bao nhiêu lần rồi. "Danh tiếng Thiên Đình quả thực rất lớn, danh xưng yêu sư, cũng quả thực như sấm bên tai." Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, rồi nói, "Nhưng ngươi có biết, sư phụ ta là ai không?" "Ai?" Chim đại bàng vô thức nói. "Gia sư chính là một trong Tam Thanh Côn Luân Sơn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn vậy." Triệu Công Minh tay cầm tiên kiếm, khí thế lập tức thay đổi, một luồng khí tức vô cùng sắc bén, từ trên người y truyền ra, đó là một khối kiếm

tâm đại đạo vạn kiếp bất diệt. "Có thể chết dưới kiếm do sư tôn ta luyện chế, cũng là vinh hạnh của ngươi." Triệu Công Minh vừa dứt lời, ngưng tụ toàn thân pháp lực, tinh khí thần hợp nhất một kiếm vô song, trực tiếp chém xuống chim đại bàng. "Oanh!" Một kiếm này, uy mãnh chưa từng có, chân ý kiếm đạo khủng bố.

Hóa thành cơn bão mãnh liệt nhất thế gian, trực tiếp nuốt chửng chim đại bàng!

Dưới một kiếm, đạo khu tiên thiên khổng lồ của chim đại bàng, không còn chút sức lực nào để chống đỡ, nặng nề rơi xuống đất.

Cùng với sự vẫn lạc của chim đại bàng, tại Tam Thập Tam Thiên, một góc Thiên Đình, trong Yêu Sư Cung, Yêu sư Côn Bằng, đột nhiên mở bừng mắt từ trong tĩnh tu!

Một luồng khí tức bạo ngược, hung sát, cùng với đạo uẩn Chuẩn Thánh, xung kích cửu thiên thập địa, tứ hải bát hoang! "Là ai, dám giết con ta!!!" Sát cơ trên mặt Côn Bằng, không hề che giấu, dưới sự xung kích của đạo uẩn khủng bố.

Toàn bộ không gian trong Yêu Sư Cung đều không ngừng tiêu diệt thành tro bụi. "Thiên Cơ Thuật, thôi toán!" Côn Bằng tâm niệm vừa động, phun ra một ngụm tinh huyết, liền bắt đầu dùng Thiên Cơ Thuật để thôi diễn.

Vô cùng thiên cơ thuận theo tinh huyết của Côn Bằng, không ngừng thôi diễn.

Ngay khi sắp sửa tra được đến Triệu Công Minh, bỗng nhiên, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Nhân Quả Kính trên người Triệu Công Minh khẽ rung động.

Một luồng đạo uẩn vô cùng, trong khoảnh khắc bao phủ Triệu Công Minh.

Thiên cơ kia quét nhẹ qua người Triệu Công Minh, căn bản không hề phát giác ra chút dị thường nào, trực tiếp tiêu thất không thấy nữa.

Trong Thiên Đình, tại Yêu Sư Cung, Côn Bằng mở bừng hai mắt, lửa giận không những không giảm bớt, mà trái lại càng thêm nồng đậm!

Vừa rồi, y đã dùng vô thượng đại pháp lực thôi diễn, nhưng lại không thể thôi diễn ra bất kỳ kết quả nào.

Con trai y chết ở đâu, ai ra tay, chết như thế nào, một chút cũng không thôi diễn ra được.

Chương 34

Cứ như thể bị người dùng vô thượng đại thần thông trực tiếp xóa bỏ vậy.

Trên khuôn mặt u ám của Côn Bằng, lóe lên một tia âm trầm.

Y dùng Thiên Cơ Thuật mà cũng không thôi diễn ra được, điều đó chứng tỏ chỉ có hai kết quả.

Kết quả thứ nhất, tu sĩ chém giết con trai y trên người có trọng bảo che giấu thiên cơ!

Kết quả thứ hai, tu sĩ chém giết con trai y, chí ít cũng là Chuẩn Thánh đại tu cùng cấp với y.

Nhưng Chuẩn Thánh đại năng, sao lại phải đi giết con trai Thái Ất cảnh giới của y chứ.

Trong đôi mắt u ám của Côn Bằng, quang mang không ngừng lưu chuyển.

Thân là một trong Tam Thiên Khách của Tử Tiêu Cung, Côn Bằng không thiếu kẻ địch.

Nhưng y suy nghĩ trong đầu mấy lượt, cũng không cảm thấy ai đáng nghi nhất.

Trấn Nguyên Tử?

Hồng Vân?

Hay là tên Minh Hà kia?

Côn Bằng lắc lắc đầu, cuối cùng đi về phía tầng trời cuối cùng của Tam Thập Tam Thiên.

Trong tay Yêu Hoàng Đế Tuấn, có tuyệt thế chí bảo Hà Đồ Lạc

Thư.

Dùng Hà Đồ Lạc Thư thôi diễn, nhất định có thể thôi diễn ra hung thủ đã chém giết con trai y.

Y Côn Bằng báo thù không để qua đêm, kẻ nào giết con y, y nhất định phải đòi máu trả máu.

Ngoài mấy chục vạn dặm Vũ Di Sơn, Triệu Công Minh nhìn xác chim đại bàng, chỉ huy Tiểu Hắc Hổ lục soát.

Tiểu Hắc Hổ lục soát nửa ngày, trừ một ít tiên thảo linh căn ra, chẳng tìm được gì. "Đồ nghèo rớt mồng tơi." Triệu Công Minh bĩu môi, tùy ý đánh ra một đạo pháp lực, trực tiếp thiêu đốt thi thể chim đại bàng thành tro bụi.

Hiện tại địa phủ chưa lập, tu sĩ chết rồi, đó chính là thật sự chết rồi.

Lại thêm có Nhân Quả Kính che giấu nhân quả, y không tin Côn Bằng thật sự có thể tìm đến y. "Đi thôi, điểm dừng chân tiếp theo, cây cột của Hồng Hoang, Bất Chu Sơn." Triệu Công Minh dẫn Tiểu Hắc Hổ, thi triển Tung Địa Kim Quang đi được mấy chục vạn dặm đường xong, đột nhiên dừng bước.

Tiểu Hắc Hổ dưới tác dụng của lực quán tính, hung hăng đụng vào lưng Triệu Công Minh.

Đụng ra một cục u lớn, vẻ mặt đầy oán trách nhìn Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh không để ý đến Tiểu Hắc Hổ, mà xem xét Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ mà hệ thống tưởng lệ.

Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào, nằm trong số mười đại cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Nghe nói 3600 cây Bàn Đào Thụ trong Bàn Đào Quả Viên của Thiên Đình đời sau chính là từ đây mà diễn hóa ra.

Ưu điểm lớn nhất của loại quả này, chính là tăng cường đạo hạnh.

Ăn một quả, liền có thể đạo hạnh đại trướng, tiết kiệm vô số năm thời gian tu hành.

Quả là bảo vật đỉnh cấp không thua kém Ngộ Đạo Trà Thụ.

Kể từ khi có được, Triệu Công Minh còn chưa kịp xem xét kỹ.

Trong không gian hệ thống, gốc rễ Nhâm Thủy Bàn Đào to lớn, bám rễ sâu vào đại địa, hấp thu linh khí thiên địa bốn phương, tự mình lớn mạnh.

Xanh tốt tươi tốt, giữa những phiến lá như ngọc thạch điêu khắc, ẩn giấu vô số quả Bàn Đào vừa to vừa đỏ.

Triệu Công Minh thấy vậy thì mừng rỡ, phất tay áo một cái, liền có hai quả Bàn Đào lớn rơi vào trong tay.

Y cầm lấy một quả, ném cho Tiểu Hắc Hổ một quả, bắt đầu thưởng thức.

Vừa vào miệng đã ngọt ngào, nước quả phong phú, chất lỏng chảy vào bụng, lập tức hóa thành tiên thiên linh khí tinh thuần nhất, tư dưỡng đạo khu, pháp lực bất ngờ hùng hậu lên không ít.

Tiểu Hắc Hổ ôm Bàn Đào cắn một miếng, càng mắt còn trợn tròn.

Quang mang đại phóng, ba ngụm hai miếng liền ăn sạch Bàn Đào.

Ăn xong Bàn Đào, một người một hổ tiếp tục bay về trung tâm Hồng Hoang, Bất Chu Sơn.

Sở dĩ đi Bất Chu Sơn, Triệu Công Minh đã sớm lên kế hoạch.

Bất Chu Sơn, chính là cây cột do Bàn Cổ hóa thành, vô cùng rộng

lớn, xứng danh đệ nhất thần sơn Hồng Hoang, hơn nữa còn thai nghén vô số tiên thiên linh bảo, cực phẩm linh căn.

Lần này Triệu Công Minh đi tới, thứ nhất là muốn chiêm ngưỡng phong thái đệ nhất thần sơn Hồng Hoang, thứ hai, tiện thể tìm bảo vật.

Lúc này, Tam Thập Tam Thiên, Đại La Thiên, trong Yêu Tộc Tổ Đình.

Yêu sư Côn Bằng sắc mặt u ám, từ Yêu Hoàng Cung đi ra.

Vừa rồi, y đã thử để Bệ hạ Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư thôi toán xem ai đã giết con trai y.

Nhưng với uy lực của Hà Đồ Lạc Thư, lại cũng không thể thôi trắc được.

Điều này nói lên điều gì, nói lên rằng kẻ giết con trai y, thực lực thậm chí không dưới Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Thực lực như vậy, đã đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang, ngay cả y cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Nếu y đoán không sai, hẳn là con trai y vô tình đắc tội với một vị đại năng ẩn sĩ nào đó ở Hồng Hoang, trực tiếp bị chém giết, bởi vậy y mới không thể truy tìm được. "Xem ra thù này của con ta. không báo được rồi." Côn Bằng trên mặt hiện lên một tia bi thương, buồn bã quay về Yêu Sư Cung.

Acc chính đã mất, không cần sợ, y sẽ luyện thêm vài acc phụ nữa là được.

Thời gian thoáng chốc, lại mấy trăm năm trôi qua.

Chương 35

Triệu Công Minh dẫn Tiểu Hắc Hổ, một đường vượt ngàn dặm, cũng dần dần tiếp cận Bất Chu Sơn.

Trên đường, yêu ma quỷ quái, còn có một số tà tu, gặp phải không ít.

Nhưng dưới kiếm đạo vô thượng của Triệu Công Minh, vô số cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cùng với phòng ngự đỉnh cấp của Hạnh Hoàng Kỳ, tất cả đều hóa thành tro bụi, không còn sót lại một kẻ nào.

Đồng thời cảm ngộ kiếm đạo của Triệu Công Minh, lại có sự tăng trưởng cực lớn.

Thái Ất Kim Tiên bình thường, đã hoàn toàn không phải đối thủ của y.

Ngày nọ, Triệu Công Minh cách xa ức vạn dặm, cuối cùng cũng nhìn thấy Bất Chu Sơn, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Chủ nhân, ngọn núi lớn phía trước kia chính là Bất Chu Sơn sao, thật là lớn a." Bên cạnh Triệu Công Minh, một tráng hán cao khoảng hai mét thốt lên tiếng kinh thán, hai mắt nhìn thẳng vào Bất Chu Sơn.

Không sai, tu hành mấy trăm năm, cộng thêm cách vài ngày lại ăn một quả Bàn Đào, tu vi của Tiểu Hắc Hổ một đường thăng tiến.

Đã từ Huyền Tiên, thành công ngũ khí triều nguyên, chứng đạo Kim Tiên.

Hơn nữa còn luyện hóa ngang cốt trong cổ họng, có thể mở miệng nói chuyện.

Ngoài ra, pháp lực lưu chuyển toàn thân, có thể biến hóa thành tiên thiên đạo thể, tức là hình dáng con người.

Kỳ thực sau này Nữ Oa tạo người, nhân tộc được sáng tạo, chính là dựa theo hình dáng tiên thiên đạo thể mà nặn ra.

Vì sao?

Tiên Thiên Đạo Thể, toàn thân tổng cộng có mười hai chính kinh, tám kỳ kinh.

Cùng với ba trăm sáu mươi lăm đại huyệt, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm lỗ chân lông.

Luận về hấp thu linh khí, tham ngộ đạo pháp thần thông, vạn tộc Hồng Hoang không tộc nào sánh bằng.

Đây cũng là lý do vì sao một khi sinh linh tu vi đạt đến tầng thứ chất cốc, liền sẽ hóa thành tiên thiên đạo thể mà tu hành. "Không sai, đó chính là Bất Chu Sơn, do cây cột của Bàn Cổ đại thần năm xưa hóa thành, một trong hai tộc Vu Yêu là Vu Tộc, liền cư trú trong Bất Chu Sơn." Trên mặt Triệu Công Minh, cũng lóe lên một tia mong đợi, chấn động.

Côn Luân Sơn, Thượng Thanh Cung, Tam Thanh Điện, y đều đã từng thấy, vàng son rực rỡ, tráng lệ đường hoàng, Côn Luân Sơn, chung linh dục tú, nhân kiệt địa linh.

Nhưng Bất Chu Sơn, lại có một vận vị khác biệt, không hổ danh là trụ trời Hồng Hoang, cao vút mây xanh, nối liền thiên địa, mang theo một tia bá khí!

Ngay cả Côn Luân Sơn, tổ của vạn núi, cũng phải ảm đạm thất sắc trước mặt nó. "Đi thôi, nghe nói trên Bất Chu Sơn, bảo vật rất nhiều, chúng ta đi xem có thật không." Triệu Công Minh thi triển Tung Địa Kim Quang, hóa thành một đạo kim quang, lao về phía Bất Chu Sơn. "Chủ nhân đợi ta." Tiểu Hắc Hổ kêu lớn một tiếng, vội vàng theo sau.

Khi Triệu Công Minh và Tiểu Hắc Hổ đến gần trong phạm vi vạn dặm của Bất Chu Sơn.

Bỗng nhiên cảm thấy vai trĩu xuống, có một luồng áp lực không thể hình dung, đè nặng lên thân.

Triệu Công Minh tu Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, nhục thân pháp lực nguyên thần cùng tu, vẫn còn đỡ một chút.

Nhưng Tiểu Hắc Hổ suýt chút nữa đã bị luồng áp lực này trực tiếp đè bẹp xuống đất. "Chủ nhân, áp lực thật lớn." Tiểu Hắc Hổ miễn cưỡng đứng dậy, khẽ vận chuyển pháp lực, lúc này mới dễ chịu hơn một chút.

Triệu Công Minh nói, "Đây hẳn là áp lực tự nhiên của Bất Chu Sơn, ngươi cứ quen dần là được." "Một ngọn núi sao lại tự có áp lực lớn như vậy?" Tiểu Hắc Hổ có chút không hiểu. "Bất Chu Sơn, chính là do cây cột của Bàn Cổ hóa thành, bản thân nó đã là vô thượng chí bảo, gánh vác lực lượng thiên địa, đây là áp lực tự nhiên mà nó phát ra." Triệu Công Minh giải thích một câu, rồi cùng Tiểu Hắc Hổ tiếp tục đi về phía trước.

Đồng thời trong lòng thầm kinh thán, Vu Tộc nhục thân cường đại, kiên cố bất khả tồi, thật sự có nguyên nhân.

Ngoài việc chuyên môn tu hành luyện thể chi thuật, e rằng cũng không thể thiếu công lao của uy áp Bất Chu Sơn này.

Hai người khó khăn đi lại trên Bất Chu Sơn, thỉnh thoảng lại hái lượm một số thiên địa linh vật.

Đồng thời Triệu Công Minh thì dùng trận đạo một mạch Thượng Thanh, cảm ứng xem trên Bất Chu Sơn có Tiên Thiên Đại Trận nào không.

Bất Chu Sơn tuy trên danh nghĩa là địa bàn của Vu Tộc, nhưng

toàn bộ Bất Chu Sơn thực sự quá lớn.

Vô cùng rộng lớn, cho nên Vu Tộc chỉ chiếm cứ những nơi cốt lõi nhất của Bất Chu Sơn.

Vùng ngoại vi, tu sĩ bên ngoài vẫn có thể vào du lịch.

Dù sao thì Triệu Công Minh và Tiểu Hắc Hổ trên đường đi, cũng gặp không ít tu sĩ.

Cơ bản đều là đạo hạnh Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, đến Bất Chu Sơn để ma luyện nhục thân, tìm kiếm một số linh thảo bảo vật.

Thời gian thoáng chốc, lại một trăm năm trôi qua.

Triệu Công Minh dưới áp lực của Bất Chu Sơn, nhục thân càng thêm ngưng luyện, cường đại.

Chỉ còn một bước, liền có thể đột phá cảnh giới đạt đến tầng thứ Thái Ất.

Tiểu Hắc Hổ thu hoạch cũng không nhỏ chút nào, dưới áp lực của Bất Chu Sơn, cường độ nhục thân tăng cường nhanh chóng.

Cũng sẽ không còn cảnh vừa vào Bất Chu Sơn đã bị áp lực đè bẹp xuống đất nữa.

Hai người dần dần tiến sâu vào Bất Chu Sơn, linh căn thiên địa, tiên thảo hái được chất lượng cũng ngày càng tốt.

Ngay khi Triệu Công Minh chuẩn bị dẫn Tiểu Hắc Hổ, thỏa thích "vặt lông cừu" một phen.

Bỗng nhiên, một tiếng "đinh đông" vang lên, âm thanh hệ thống đã lâu không nghe lại vang bên tai Triệu Công Minh. "Đinh đông, kiểm tra thấy tộc nhân Vu Tộc Hình Thiên đang rèn luyện nhục thân ở cách phía tây ký chủ ba vạn dặm, kích hoạt hệ thống tuyển trạch thần cấp." "Lựa chọn một: Chém giết Hình Thiên, cùng Vu Tộc không chết

không thôi, tưởng lệ một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Lựa chọn hai: Pháp luyện nhục thân của Hình Thiên có sai sót, chỉ điểm Hình Thiên, tưởng lệ một lần cơ hội tiến vào Bàn Cổ Huyết Trì!" "Ta chọn hai!" Triệu Công Minh lướt qua hai lựa chọn, không hề do dự, trực tiếp chọn hai.

Bàn Cổ Huyết Trì, nghe thôi đã thấy lợi hại.

Nếu có thể vào một lần, nói không chừng có thể khiến nhục thân của mình trực tiếp đột phá đến cảnh giới Thái Ất.

Đến lúc đó lại thêm kiếm đạo vô song của mình, trong số Thái Ất Kim Tiên e rằng không có địch thủ.

Nhưng trước đó, vẫn phải tìm được Hình Thiên đã. "Hướng tây ba vạn dặm" Triệu Công Minh kéo Tiểu Hắc Hổ, đi về phía tây.

Chương 36

Khoảng một canh giờ sau, cách một khoảng rất xa.

Triệu Công Minh liền thấy trên một ngọn núi, một người khổng lồ cao hơn ba mét đang không ngừng dùng nắm đấm oanh kích ngọn núi, rèn luyện thể phách.

Mỗi một quyền giáng xuống, trên vách đá đen kịt kiên cố, đều có bột đá nhanh chóng rơi xuống, làm bốc lên một trận khói bụi.

Đồng thời dưới sự phản đạn của uy áp Bất Chu Sơn, nắm đấm của người khổng lồ cũng trở nên máu thịt be bét.

Phương thức tu luyện này, khiến Triệu Công Minh lắc đầu liên hồi.

Y tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công của Bàn Cổ đại thần, có thể xưng là cương lĩnh tổng quát của công pháp tu hành Hồng Hoang.

Y liếc mắt một cái đã nhìn ra khi Hình Thiên tu hành, có rất nhiều chỗ sai sót, sẽ khiến nhục thân chịu tổn thương rất lớn.

Mặc dù nhờ vào nhục thân của Vu Tộc, có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Nhưng cứ như vậy, không nghi ngờ gì sẽ lãng phí rất nhiều công sức, được không bù mất.

Triệu Công Minh dẫn Tiểu Hắc Hổ, hóa thành một đạo lưu quang, bay đến trước mặt Hình Thiên, chắp tay hành lễ trước. "Tại hạ Triệu Công Minh, ra mắt vị Vu Tộc đạo hữu này." Hình Thiên đang thổ nạp linh khí thiên địa để trị thương, nghe thấy âm thanh này, không khỏi ngẩn ra, mở bừng hai mắt.

Hắn vẻ mặt kỳ lạ nhìn Triệu Công Minh, cũng chắp tay đáp lễ, "Ta là Hình Thiên của Vu Tộc, ra mắt đạo hữu." Hình Thiên nói xong, không thèm để ý đến Triệu Công Minh nữa, mà ung dung bắt đầu khôi phục thương thế.

Nhục thân Vu Tộc, được trời ưu ái, đứng đầu Hồng Hoang.

Đại khái thổ nạp một canh giờ, thương thế trên tay Hình Thiên liền khôi phục gần như hoàn toàn.

Hắn đứng dậy, vừa chuẩn bị tiếp tục tu luyện, lại thấy Triệu Công Minh vẫn chưa rời đi, không khỏi nhíu mày. "Ngươi sao còn ở đây, ta muốn tu luyện rồi, xin hãy nhanh chóng rời đi, nếu không ta sẽ không khách khí đâu." "Hình Thiên đạo hữu, ta đứng một bên xem ngươi tu luyện, có một lời, không biết có nên nói hay không." "Lời gì?" Hình Thiên ngẩn ra. "Phương thức tu luyện của ngươi sai rồi, tu luyện như vậy, chỉ sẽ lãng phí lượng lớn thời gian, được không bù mất." "Cái gì?" Hình Thiên nghi ngờ mình nghe lầm, thuật luyện thể này của hắn, chính là do Thập Nhị Tổ Vu đại nhân truyền thụ xuống.

Là pháp tu hành khai sáng của tộc nhân Vu Tộc, làm sao có thể xuất hiện sai sót chứ?

Tu sĩ trước mắt này, đang gây sự!

Sắc mặt Hình Thiên lập tức trở nên khó coi, khàn khàn nói. "Công pháp ta tu luyện, chính là do Tổ Vu đại nhân truyền thụ, làm sao có thể có sai sót, nếu ngươi còn nói lời bất kính, ta sẽ không khách khí với ngươi đâu." Hình Thiên hướng về phía Triệu Công Minh mài quyền sát chưởng, dường như khoảnh khắc tiếp theo sẽ ra tay. "Bàn Cổ đại thần năm xưa còn có ngày thân vẫn, ngươi làm sao biết thuật luyện thể do Tổ Vu truyền xuống là đúng?" Triệu Công Minh chỉ vào Bất Chu Sơn nguy nga sừng sững, âm thanh vẫn bình thản. "Ngươi dám nói Bàn Cổ Phụ Thần, hoa tử!" Hình Thiên lập tức bị câu nói này của

Triệu Công Minh chọc giận.

Giơ nắm đấm lớn như cối xay nhỏ lên, trực tiếp đánh về phía Triệu Công Minh.

Ngay cả hư không kiên cố, cũng dưới quyền này mà nổi lên vô số gợn sóng. "Đến hay lắm." Trong lòng Triệu Công Minh chiến ý dâng lên, đã lâu nghe nói nhục thân Vu Tộc vô song trong thiên hạ.

Y cũng muốn xem thử, nhục thân Vu Tộc rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Triệu Công Minh năm ngón tay siết chặt, hóa chưởng thành quyền, điều động toàn thân cân cốt khí huyết chi lực, cũng đấm ra một quyền. "Oanh!!" Hai quyền sắt va chạm giữa không trung, như hai ngọn núi kim loại nhỏ va vào nhau, phát ra tiếng nổ vang vọng muốn điếc tai.

Không gian xung quanh, không thể chịu đựng được quyền lực vô song nữa. "Ca sát, ca sát" như gương vỡ, tan thành vô số mảnh.

Triệu Công Minh chỉ cảm thấy một luồng đại lực từ nắm đấm truyền khắp toàn thân, hai quyền hơi đau nhức.

Cả người không kìm được lùi lại một bước, mới hóa giải được cự lực này.

Không khỏi khẽ cảm thán, nhục thân Vu Tộc, quả nhiên có chỗ độc đáo.

Mình tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công còn như vậy, Kim Tiên đỉnh phong bình thường, e rằng một quyền đã bị đánh nát.

Đối diện, biểu hiện của Hình Thiên còn không bằng Triệu Công Minh.

Cả người hắn “đặng đặng đặng” lùi lại ba bước, mới miễn cưỡng giữ vững được thân hình.

Hắn trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn nắm đấm của mình, trong lòng dậy sóng ngất trời. "Làm sao có thể!" Mình lại có thể thua một tu sĩ cùng cảnh giới về nhục thân, thứ mà Vu Tộc kiêu ngạo nhất.

Điều này làm sao có thể!

Triệu Công Minh khẽ mỉm cười với Hình Thiên, tiếp tục khiêu khích. "Hai chúng ta cảnh giới giống nhau, nếu ngươi có thể đánh bại ta, thì chứng tỏ thuật luyện thể của Vu Tộc, vô song trong thiên hạ, không có sơ hở sai sót.

Nhưng nếu ngươi ngay cả ta cũng không đánh bại được, vậy thì pháp luyện thể của Vu Tộc, e rằng thật sự có chút vấn đề tồn tại rồi?" "Ngươi nói bậy!" Hình Thiên vừa kinh vừa tức, toàn thân khí huyết dường như đều bốc cháy.

Một luồng khí tức cường hãn ập thẳng vào mặt, trực tiếp vồ lấy Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh không hề sợ hãi chút nào, cũng xông lên, cùng Hình Thiên quyền quyền đối đầu, so tài nghệ nhục thân.

Trong chốc lát, trên Bất Chu Sơn, cát bay đá chạy, tiếng quyền đầu va chạm không ngớt bên tai.

Thoáng chốc, Triệu Công Minh đã giao thủ với Hình Thiên ba trăm hiệp.

Triệu Công Minh tu Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, căn cơ vô song, khí huyết hoàn mỹ, mạnh hơn rất nhiều so với Vu Tộc luyện thể chi thuật.

Trăm hiệp đầu tiên, nhìn từ xa, hai người vẫn bất phân thắng bại.

Trăm hiệp giữa, Hình Thiên mắt thường có thể thấy được đã rơi vào thế hạ phong.

Trăm hiệp cuối cùng, Hình Thiên thở hổn hển như trâu, nắm đấm như chì nặng, chỉ có sức đỡ đòn, mà không có lực hoàn thủ.

Ngược lại Triệu Công Minh, tuy cũng mồ hôi đầm đìa, nhưng lại cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Chỉ cảm thấy toàn thân kinh mạch đều được đả thông, nhục thân tạo nghệ, càng lên một tầng lầu.

Chương 37

"Đỡ lấy quyền cuối cùng của ta!" Triệu Công Minh ngưng tụ toàn thân khí huyết, một quyền oanh về phía Hình Thiên.

Hình Thiên muốn giơ tay đỡ, chỉ cảm thấy thân nặng ngàn cân. "Oanh!" Hình Thiên mũi xanh mặt sưng, trực tiếp bị một quyền đánh bay, nặng nề ngã xuống mặt đất.

Triệu Công Minh phủi phủi y bào, đang chuẩn bị thu tay.

Bỗng nhiên bên tai truyền đến một âm thanh trong trẻo, vô cùng dễ nghe. "Tu sĩ phương nào, dám đến địa bàn Vu Tộc ta hoành hành." Tiếp đó, Triệu Công Minh chỉ cảm thấy toàn thân bị một luồng sức mạnh không thể hình dung cấm cố, trong khoảnh khắc không thể cử động được.

Tiếp đó, trong mắt Triệu Công Minh, một người khổng lồ cao mấy trượng, thân người đuôi rắn, phía sau có bảy tay, trước ngực có hai tay, hai tay nắm chặt dây mây, cuồng chạy tới, chớp mắt đã đến trước mặt Hình Thiên.

Người khổng lồ đỡ Hình Thiên dậy, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, thấy Hình Thiên không sao, trái tim mới nhẹ nhõm.

Hình Thiên, chính là một trong những thiên tài kiệt xuất nhất của bộ lạc Hậu Thổ, tương lai có vọng đạt tới cảnh giới Đại Vu.

Nếu cứ thế mà vẫn lạc giữa chừng, đối với Vu Tộc nàng mà nói quả thực là một tổn thất lớn.

Không sai, vị Vu Tộc thân người đuôi rắn trước mắt này, chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ Tổ Vu!

Hình Thiên đứng dậy, vẻ mặt thất hồn lạc phách, dường như

không thể chấp nhận được kết quả mình bại dưới tay Triệu Công Minh. "Ngươi là tu sĩ nơi nào, sao dám động thủ trên Bất Chu Sơn của ta." Hậu Thổ hai mắt nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, thần sắc vô cùng lạnh băng, tiểu tử trước mắt này, suýt chút nữa đã làm bị thương một viên đại tướng của nàng.

Triệu Công Minh nhìn cự nhân trước mắt, người đầu rắn, sau lưng có bảy tay, trước ngực có hai tay, trong lòng dâng lên từng đợt sóng lớn.

“Đầu người thân rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay.

Chẳng lẽ cự nhân này chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu — Hậu Thổ Tổ Vu?” Triệu Công Minh trong lòng có chút hiểu ra, hèn chi chỉ riêng khí tức thôi đã khiến ta không thể cử động.

Nếu là một vị Tổ Vu, đại năng cấp bậc Chuẩn Thánh, vậy thì có thể giải thích được rồi.

Thấy Triệu Công Minh không đáp lời, Hậu Thổ cau mày, giọng nói không kìm được cao thêm mấy phần: “Tiểu tử ngươi, thật là vô lễ!

Rốt cuộc là ai cho ngươi lá gan dám đến trên núi Bất Chu phóng tứ, không biết núi Bất Chu này là địa bàn của Vu tộc ta sao?” Triệu Công Minh lúc này mới phản ứng lại, chỉ vào Hình Thiên đang thất hồn lạc phách bên cạnh, nhún vai nói: “Tổ Vu đại nhân hà tất phải hỏi ta, người hỏi Hình Thiên chẳng phải sẽ biết hết sao?” Hậu Thổ đánh giá Triệu Công Minh một lượt từ trên xuống dưới, không truy hỏi tiếp mà nhìn về phía Hình Thiên, giọng nói nghiêm lệ hơn nhiều: “Hình Thiên, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Hình Thiên bị Hậu Thổ quát mắng, lúc này mới tỉnh táo lại: “Tổ Vu đại nhân, tu sĩ này nói phương pháp rèn luyện nhục thân của Vu tộc ta có sai lầm, thuộc hạ không phục nên mới đánh nhau với hắn.” “Ồ?

Nói phương pháp rèn luyện nhục thân của Vu tộc ta có sai lầm

sao?" "Đúng vậy." Hình Thiên vội vàng đem ngọn nguồn sự tình tường tận kể lại cho Hậu Thổ.

Sau đó chỉ vào Triệu Công Minh nói: "Tiểu tử này quả thực có chút bản lĩnh, tạo nghệ nhục thân rất mạnh, thuộc hạ cùng hắn ở cùng một cảnh giới, nếu đơn luận nhục thân, vậy mà không phải đối thủ của hắn." Hình Thiên vẫn còn chút uể oải, phải biết rằng trong đại bỉ Kim Tiên của Vu tộc cách đây không lâu, hắn chính là người đứng vị trí thứ nhất, giành được cơ hội tiến vào Bàn Cổ Huyết Trì tu hành một lần.

Thậm chí ngay cả mấy vị Tổ Vu đại nhân cũng nói hắn có tư chất Chuẩn Thánh!

Đại Vu, ít nhất cũng là đạo hạnh Đại La Kim Tiên.

Có tư chất Chuẩn Thánh, địa vị thậm chí còn trên cả Đại Vu, có thể thấy các vị Tổ Vu đặt kỳ vọng vào hắn thế nào.

Vậy mà hiện tại lại bị một tiểu tử vô danh đánh bại ở phương diện nhục thân mà hắn tự hào nhất.

Tâm cao khí ngạo như Hình Thiên, làm sao có thể chấp nhận được sự chênh lệch lớn như vậy.

Hậu Thổ nghe xong, khẽ cau mày, không lẽ nào, tạo nghệ nhục thân của Hình Thiên nàng là người rõ nhất, làm sao có thể thua một tu sĩ cùng cảnh giới Kim Tiên?

Hậu Thổ nhìn về phía Triệu Công Minh, tế nhị cảm ứng một phen, thấy Triệu Công Minh quả thực là tu vi Kim Tiên đỉnh phong, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Nàng phất tay một cái, thiên địa chi lực tan đi, Triệu Công Minh chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, lập tức khôi phục tự do.

"Hậu Thổ Tổ Vu, ta nói không sai chứ, là Hình Thiên kia cứ nhất

quyết đòi đánh với ta." Triệu Công Minh nhún vai, vẻ mặt đầy oan uổng.

Hậu Thổ lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn Triệu Công Minh, từng chữ một hỏi: "Ngươi nói luyện thể chi pháp của Vu tộc ta có khiếm khuyết, có sơ hở, vậy ngươi nói xem, có những khiếm khuyết và sơ hở nào?" Triệu Công Minh cười đạo: "Vậy nếu ta nói ra được, chẳng phải là đã giúp Vu tộc một đại ân sao, Tổ Vu đại nhân lấy cái gì ra để tưởng lệ ta đây?" Nếu đổi lại là các Tổ Vu khác như Chúc Dung, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Triệu Công Minh đại khái là không dám bàn điều kiện.

Nhưng với Hậu Thổ Tổ Vu, mọi thứ đều có thể thương lượng.

Bởi vì không lâu sau, Hậu Thổ vì cảm niệm Vu Yêu nhị tộc sát lục quá nhiều, vì để chuộc tội và tiêu trừ nghiệp lực, nàng sẽ lập ra Địa Phủ, thân hóa Lục Đạo Luân Hồi để cung cấp cho tu sĩ Hồng Hoang luân hồi chuyển thế.

Từ điểm này có thể thấy tính cách của Hậu Thổ tốt đến mức nào.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Triệu Công Minh, Hậu Thổ không hề nổi giận.

Nàng trầm tư một lát rồi đáp: "Nếu ngươi thực sự có thể chỉ ra sơ hở và khiếm khuyết trong luyện thể chi thuật của Vu tộc ta, ta sẽ để ngươi vào Bàn Cổ Huyết Trì tu luyện một lần." "Bàn Cổ Huyết Trì là cái gì?" Hậu Thổ tự hào nói: "Bàn Cổ Huyết Trì chính là thánh địa uốn nắn, sinh ra tộc nhân Vu tộc ta!" "Thánh địa Vu tộc mà lại để một người ngoài như ta tùy tiện tiến vào sao?" Triệu Công Minh kinh ngạc.

Hậu Thổ lắc đầu: "Bàn Cổ Huyết Trì thật sự nằm ở sâu trong tổ mạch núi Bất Chu, phi Đại Vu không thể tiến vào.

Nơi ngươi tiến vào là Bàn Cổ Huyết Trì ở ngoại vi, do các Tổ Vu dẫn dắt một luồng khí huyết từ bên trong Bàn Cổ Huyết Trì luyện chế thành, đối với tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên đều có tác dụng thần kỳ." "À ra là thế." Triệu Công Minh gật đầu.

Lúc này, mắt Hậu Thổ lóe lên một tia giảo hoạt: "Nếu như ngươi không nói ra được sai lầm trong luyện thể chi pháp của Vu tộc ta, thì phải làm sao đây?" "Cứ việc để Vu tộc xử trí, thấy thế nào?" Triệu Công Minh vô cùng tự tin vào Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công của mình.

"Được, vậy nhất ngôn vi định." Hậu Thổ gật đầu, sau đó gọi Hình Thiên lại: "Ngươi tu luyện luyện thể chi thuật của Vu tộc ta một lần đi." "Rõ, Tổ Vu đại nhân." Hình Thiên làm theo lời, bắt đầu tu luyện.

Luyện thể chi thuật của Vu tộc tổng cộng có bảy bảy bốn mươi chín thức, có thể phát huy đặc thù thể chất của Vu tộc đến cực hạn.

Lúc này Hình Thiên diễn luyện, mỗi một chiêu một thức đều vô cùng tiêu chuẩn, hàm chứa huyền diệu, khiến Hậu Thổ liên tục gật đầu.

Luyện thể chi thuật của Vu tộc nàng kế thừa từ Phụ thần Bàn Cổ, cử thế vô song, làm sao có thể có lỗi hay sơ hở được?

Hình Thiên luyện tập xong mỗi một thức, đều có một lượng lớn thiên địa linh khí quán chú vào trong cơ thể, sức mạnh nhục thân đang không ngừng tăng cường một cách chậm rãi.

Rất nhanh, bảy bảy bốn mươi chín thức đã diễn luyện hoàn tất, Hình Thiên dừng lại, thở ra một hơi trọc khí.

"Diễn luyện xong rồi, ngươi nói xem khiếm khuyết rốt cuộc nằm ở đâu." Hình Thiên dù bị Triệu Công Minh đánh bại ở nhục thân, nhưng vẫn đầy vẻ không phục.

“Bảy bảy bốn mươi chín thức Bàn Cổ luyện thể thuật mà ngươi vừa diễn luyện, tổng cộng có ba mươi hai chỗ sai lầm.” Triệu Công Minh chậm rãi nói.

Thực chất Bàn Cổ luyện thể thuật vốn thoát thai từ luyện thể thuật trong Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công.

Triệu Công Minh suy đoán, có lẽ khi Thập Nhị Tổ Vu sinh ra, trong quá trình kế thừa đã xảy ra chút sai sót, nên mới sai lầm đến cùng như vậy.

“Ba mươi hai chỗ sai lầm?” Hình Thiên trợn to hai mắt, không thể tin được, nghẹn hồi lâu mới nói: “Vậy ngươi nói xem, sai ở chỗ nào.” Triệu Công Minh không nói gì mà đi sang một bên, bắt đầu luyện tập.

Tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín thức, hắn diễn luyện không sai một thức nào.

Đại bộ phận giống với Hình Thiên diễn luyện, nhưng ở những chỗ tinh vi lại đại bất tương đồng.

Sau khi diễn luyện xong, toàn thân Triệu Công Minh khí huyết ngưng luyện, hóa thành khói báo cuồn cuộn bay thẳng lên trời, nhục thân như ngọc, tỏa ra ánh sáng lung linh nhàn nhạt.

Chương 38

"Làm sao có thể, sao ngươi lại biết luyện thể chi thuật của Vu tộc ta?" Hình Thiên không thể tin được, chỉ tay vào Triệu Công Minh.

Hậu Thổ lúc này cũng không còn bình tĩnh được nữa, luyện thể chi thuật này giống hệt với truyền thừa của Vu tộc nàng.

Nhưng ở những chỗ chi tiết lại có cải tiến rất lớn, nếu nói luyện thể thuật nguyên bản của Vu tộc tu luyện một trăm năm thu hoạch được chín mươi phần, thì luyện thể thuật mà tiểu tu sĩ này diễn luyện, tu luyện tám mươi năm đã có thể thu hoạch được một trăm phần.

Đừng nhìn chỉ là sự chênh lệch nhỏ nhặt mấy mươi phần, nhưng tích tiểu thành đại, thời gian dài trôi qua, khoảng cách sẽ lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Sắc mặt Hậu Thổ ngưng lại, phất tay một cái, lại định trụ Triệu Công Minh.

"Hậu Thổ Tổ Vu, người định làm gì vậy?" Triệu Công Minh vội vàng kêu lớn.

Hậu Thổ nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, trầm giọng hỏi: "Ngươi rốt cuộc có lai lịch thế nào, sao lại biết Bàn Cổ luyện thể thuật của Vu tộc ta?" "Gia sư là một trong Côn Luân Tam Thanh — Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, ta chính là thủ tịch của Thượng Thanh nhất mạch, Triệu Công Minh." "Thủ đồ của Linh Bảo Thiên Tôn?" Hậu Thổ nhìn Triệu Công Minh với vẻ hoài nghi.

"Tổ Vu không tin sao?" Triệu Công Minh vận chuyển Thượng Thanh tiên pháp, tức thì một luồng vận vị Huyền môn chính tông ập đến.

“Quả thực là khí tức Huyền môn chính tông.” Hậu Thổ thân là Tổ Vu, năm đó Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung nàng cũng có tham dự.

Đạo Tổ chỉ thu sáu đồ đệ là Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn để truyền thụ Huyền môn tiên pháp.

Triệu Công Minh trước mắt này, khí tức Huyền môn trên người nồng hậu như vậy, chắc chắn là đệ tử của sáu người kia không sai.

“Hóa ra là đệ tử của Tam Thanh, vậy thì mọi chuyện đều hợp lý rồi.” Hậu Thổ liên tưởng đến Tam Thanh, những nghi hoặc trong lòng tức thì được giải khai phân nửa.

Sau khi Phụ thần Bàn Cổ ngã xuống, tinh huyết hóa thành Thập Nhị Tổ Vu, nguyên thần hóa thành Côn Luân Tam Thanh.

Cả hai đều tiếp nhận một phần truyền thừa của Phụ thần Bàn Cổ.

Nói một cách nghiêm khắc, giữa Vu tộc và Tam Thanh vẫn còn có chút quan hệ họ hàng đấy chứ.

Triệu Công Minh sở dĩ có thể diễn luyện ra Bàn Cổ luyện thể thuật hoàn mỹ như thế, chắc hẳn là đã tiếp nhận truyền thừa từ Tam Thanh.

“Hóa ra là đệ tử của Tam Thanh đạo hữu, đã đắc tội rồi, mong tiểu đạo hữu đừng trách.” Hậu Thổ phất tay, vội vàng giải trừ thủ đoạn giam cầm Triệu Công Minh.

“Tiểu đạo hữu?” Triệu Công Minh tức thì có chút không phục, nói hắn cái gì cũng được, nhưng nói hắn “nhỏ”, điều này tuyệt đối không thể nhịn.

“Công Minh đạo hữu.” Hậu Thổ lại vô cùng nghiêm túc nói lại một lần.

“Hóa ra đây mới là Bàn Cổ luyện thể thuật thật sự, trước đây đều

là ta sai rồi!" Lúc này Hình Thiên cũng thoát khỏi trạng thái thất thần, hai mắt hắn lóe sáng, bắt đầu học theo dáng vẻ của Triệu Công Minh, luyện tập từng thức một.

Đánh xong một bộ luyện thể thuật, khí tức trên người Hình Thiên tăng vọt không ít!

Đánh xong năm bộ, khí tức trên người Hình Thiên đã đạt tới cực hạn Kim Tiên đỉnh phong!

Đánh xong mười bộ, chỉ nghe thấy một tiếng "Oanh!" nổ vang.

Khí tức trên người Hình Thiên giống như núi lửa phun trào, lực lượng khí huyết khủng bố hóa thành thực chất, không ngừng va đập tỏa ra xung quanh.

Hình Thiên sau khi đánh xong mười bộ luyện thể thuật, thình lình từ Kim Tiên đỉnh phong chứng đạo cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Hình Thiên sau khi đột phá tinh thần đại chấn, vội vàng đi tới trước mặt Triệu Công Minh, chắp tay bái một cái, vô cùng nghiêm túc nói: "Vu tộc Hình Thiên, đa tạ Công Minh đạo hữu đã ra tay tương trợ." "Đạo hữu không cần đa lễ, mau đứng lên đi." Triệu Công Minh đánh ra một luồng pháp lực, vội vàng đỡ Hình Thiên dậy.

Hành động này của Hình Thiên đã khiến Triệu Công Minh tăng thêm không ít hảo cảm.

Xem ra Vu tộc cũng không hoàn toàn như hắn nghĩ, không phải ai cũng đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, hay nóng nảy dễ giận.

Triệu Công Minh hướng về phía Hậu Thổ mỉm cười: "Tổ Vu đại nhân, sai lầm trong luyện thể thuật ta đã chỉ ra và hiệu đính xong, không biết chuyện Bàn Cổ Huyết Trì kia..." "Mấy ngày trước Vu tộc ta tổ chức đại bỉ tu sĩ Kim Tiên, Hình Thiên đoạt hạng nhất, giành được một cơ hội tới Bàn Cổ Huyết Trì, hiện giờ hắn đã đột phá Thái

Ất Kim Tiên, cơ hội này nhường lại cho ngươi vậy." "Ta không thành vấn đề." Triệu Công Minh trực tiếp gật đầu.

"Được, vậy ngươi theo ta tới Bàn Cổ Điện một chuyến." "Đi Bàn Cổ Điện sao?" Hậu Thổ giải thích: "Chuyện Bàn Cổ Huyết Trì hệ trọng, ta cần phải báo cho các huynh trưởng một tiếng." "Hóa ra người cũng không thể tự mình quyết định sao." Triệu Công Minh hơi nản chí, nhưng sự đã đành, chỉ đành đi theo Hậu Thổ.

Hậu Thổ bảo Hình Thiên dẫn theo Hắc Hổ nhỏ về bộ lạc Hậu Thổ để củng cố cảnh giới, còn nàng dẫn Triệu Công Minh đi sâu vào núi Bất Chu, hướng về Bàn Cổ Điện.

Trên đường đi, Triệu Công Minh hiếu kỳ hỏi: "Tổ Vu đại nhân, ta nghe nói Tiên Thiên Đạo Thể là khế hợp nhất với việc tu hành đại đạo, tại sao Vu tộc lại không lấy Tiên Thiên Đạo Thể để hiện thân?" "Vu tộc ta không có nguyên thần, ngày thường chỉ luyện thể, Tiên Thiên Đạo Thể so với Tổ Vu chi thể của chúng ta khi tu hành cũng không có gì khác biệt lắm." "À, ra là vậy." Triệu Công Minh gật đầu, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Vậy không biết Tổ Vu đại nhân có thể biến hóa thành dáng vẻ Tiên Thiên Đạo Thể không?" Hậu Thổ đánh giá Triệu Công Minh một chút, cuối cùng vẫn đáp ứng yêu cầu của hắn.

Ý niệm vừa động, đạo khu to lớn trong nháy mắt biến hóa thành dáng vẻ Tiên Thiên Đạo Thể.

Sau khi biến thành Tiên Thiên Đạo Thể, nhan sắc của Hậu Thổ đã xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa.

Chiều cao khoảng một mét bảy, tóc đen như thác đổ, ngũ quan tinh tế như do thượng thiên dùng bạch ngọc chế tạo ra, không tìm thấy một chút tì vết nào.

Nàng mặc một bộ trường quần màu vàng nhạt, tôn lên vòng eo thon nhỏ mềm mại.

Thân hình yểu điệu lung linh, trên người tỏa ra hương thơm dịu nhẹ khiến lòng người xao động.

Nhất thời, ngay cả Triệu Công Minh cũng nhìn đến ngây người!

"Làm sao vậy?" Hậu Thổ lên tiếng hỏi.

"Không có gì, chỉ cảm thấy nương nương ở hình hài Tiên Thiên Đạo Thể này cực kỳ xinh đẹp." Trên mặt Hậu Thổ lộ ra một nụ cười hiểu ý, tâm trạng bỗng chốc trở nên rất tốt.

Bất kể là ai, được người khác khen ngợi xinh đẹp thì trong lòng đều rất vui vẻ, Tổ Vu cũng không ngoại lệ.

Hậu Thổ dẫn Triệu Công Minh rất nhanh đã tới trước Bàn Cổ Điện.

Bàn Cổ Điện có cửa điện cao lớn vô cùng, toàn thân màu đen, cổ phác dày nặng, tỏa ra uy áp nhàn nhạt.

Đây chính là nơi Thập Nhị Tổ Vu thường ngày tu hành và nghị sự.

Hậu Thổ phất tay một cái, cửa lớn Bàn Cổ Điện phát ra những tiếng cọt kẹt, sau đó mở ra hai bên.

Tức thì, một luồng khí tức man hoang tuyên cổ ập đến, khiến người ta cảm nhận được sự biến thiên của tuế nguyệt.

Hậu Thổ dẫn Triệu Công Minh đi vào, chỉ thấy trong Bàn Cổ Điện đang có ba vị Tổ Vu.

Một người hình dáng như túi vải, đỏ như lửa đan, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không có mặt mũi, chính là Tổ Vu không gian và tốc độ Đế Giang.

Một người xanh biếc như trúc, mặt người thân chim, chân đạp hai con rồng, là Tổ Vu mộc Cú Mang.

Còn có một người đầu thú mình người, thân phủ vảy đỏ, tai xỏ

rắn lửa, chân đạp hỏa long, chính là Tổ Vu hỏa Chúc Dung.

Trên người ba vị Tổ Vu tự nhiên tỏa ra áp lực vô cùng lớn.

Cho dù Triệu Công Minh đã vận chuyển pháp lực nhưng vẫn cảm thấy có chút khó thở.

“Hậu Thổ muội muội, sao muội lại dẫn một tiểu tu sĩ ngoại giới tới Bàn Cổ Điện của chúng ta?” Một giọng nói như tiếng chuông đồng vang lên, tràn đầy cảm giác áp bách, chính là vị đứng đầu các Tổ Vu — Đế Giang lên tiếng.

Chương 39

"Huynh trưởng, người này không phải tiểu tu sĩ bình thường, lai lịch rất lớn, hơn nữa còn giúp Vu tộc ta một đại ân." "Đại ân?" Đế Giang cau mày, "Đã giúp Vu tộc ta chuyện gì?" "Hắn đã cải tiến luyện thể chi thuật của Vu tộc ta, khiến hiệu suất nâng cao lên rất nhiều." Hậu Thổ bèn đem chuyện của Triệu Công Minh và Hình Thiên kể lại chi tiết cho ba vị Tổ Vu, đồng thời nói ra thân phận của Triệu Công Minh.

Sau khi nghe xong, trong lòng Đế Giang nảy sinh một chút hứng thú.

Hiện tại đại chiến Vu Yêu đang nổ ra, thực lực hai bên ngang ngửa nhau.

Nếu có thể thông qua Triệu Công Minh lôi kéo Tam Thanh về phía trận doanh Vu tộc, đánh bại Yêu tộc chẳng phải là chuyện trong sớm chiều sao?

Trên mặt Đế Giang lộ ra nụ cười, gật đầu với Triệu Công Minh: "Hóa ra là đệ tử của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, hèn chi tuổi còn nhỏ đã có đạo hạnh Kim Tiên đỉnh phong, ta là Tổ Vu Đế Giang, hữu lễ rồi." Triệu Công Minh trong lòng rục rịch, đường đường là Tổ Vu mà lại có thái độ tốt với một tiểu tu Kim Tiên như hắn sao?

Nghĩ thôi cũng thấy khó tin, e là bọn họ nhắm vào thế lực Côn Luân Tam Thanh sau lưng hắn rồi.

Hiện tại Vu Yêu đại chiến đang dần bước vào giai đoạn quyết liệt.

Trên đại địa Hồng Hoang, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số Yêu quốc và vô số bộ lạc Vu tộc khai chiến, tử thương không biết bao nhiêu tộc nhân.

Nhưng ngặt nỗi thực lực hai tộc Vu Yêu lại ngang nhau, ai cũng không làm gì được ai.

Mà Côn Luân Tam Thanh lại là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là những đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Nếu lôi kéo được Tam Thanh vào trận doanh Vu tộc, xác suất thắng của Vu tộc trong đại chiến sẽ tăng lên rất nhiều.

Đáng tiếc, ý tưởng thì đẹp nhưng thực tế lại phũ phàng.

Triệu Công Minh hiểu rất rõ dòng thời gian Hồng Hoang.

Cả hai tộc Vu Yêu đều muốn tranh đoạt vị trí nhân vật chính thiên địa.

Nhưng họ không biết rằng, cuộc chiến Vu Yêu kéo dài đằng đẵng đã khiến cả hai tộc đều vướng phải nghiệp lực ngút trời.

Dưới sự phản phệ của nghiệp lực, định sẵn vị trí nhân vật chính thiên địa sẽ không rơi vào tay hai tộc này.

Sau một trận quyết chiến Vu Yêu, núi Bất Chu sụp đổ, Nhân tộc nhỏ bé lại trở thành nhân vật chính mới của thiên địa.

Mục đích của Triệu Công Minh chỉ là vào Bàn Cổ Huyết Trì tu luyện để tăng tu vi, chứ không muốn can dự vào mâu thuẫn giữa hai tộc Vu Yêu.

Triệu Công Minh chắp tay với Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Chúc Dung cùng các Tổ Vu khác: "Côn Luân Sơn Triệu Công Minh, bái kiến ba vị Tổ Vu đại nhân." Thái độ rất tốt, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự xa cách.

Đế Giang cũng không để tâm, cứ tạo quan hệ tốt với Tam Thanh trước, sau này từ từ tính sau.

Hắn nói với Triệu Công Minh: "Bàn Cổ Huyết Trì có thể mở ra

bất cứ lúc nào, đạo hữu muốn khi nào vào?" Triệu Công Minh suy tính một lát, mấy trăm năm nay hắn đã mài giũa nhục thân viên mãn không tì vết, hiện tại đột phá là thời điểm tốt nhất.

"Phiền Tổ Vu đại nhân mở ra, ta muốn vào tu hành ngay bây giờ." "Được, Hậu Thổ muội tử, muội dẫn Công Minh đạo hữu đi một chuyến đi." "Vâng." Hậu Thổ khẽ gật đầu, sau đó dẫn Triệu Công Minh rời khỏi Bàn Cổ Điện.

Sau khi rời khỏi Bàn Cổ Điện, Chúc Dung giọng ồm ồm bất mãn nói: "Đại ca, tiểu tử kia mới chỉ là Kim Tiên, sao phải khách khí với hắn như vậy?" Chúc Cửu Âm vốn thông minh liền nói: "Lão Chúc, cái này huynh không hiểu rồi, tiểu tử đó tu vi tuy bình thường nhưng bối cảnh lại không đơn giản, là đệ tử của Côn Luân Tam Thanh, nếu có thể lôi kéo Tam Thanh về phía chúng ta, để hắn vào Bàn Cổ Huyết Trì một trăm lần thì có ngại gì." Chúc Dung gãi gãi đầu: "Vậy nếu Tam Thanh không chịu gia nhập Vu tộc chúng ta thì sao?" Đế Giang lắc đầu: "Huynh không nghe Hậu Thổ muội tử nói lúc nãy sao, Triệu Công Minh đã giúp chúng ta cải tiến Bàn Cổ luyện thể thuật, đó là di trạch của Phụ thần, sau khi cải tiến có thể nâng cao tốc độ tu hành của tộc nhân Vu tộc lên rất nhiều.

Chỉ riêng điểm này thôi, để hắn vào Bàn Cổ Huyết Trì một lần cũng xứng đáng rồi, dù thế nào thì Vu tộc chúng ta chắc chắn không lỗ vốn đâu." "À, ra là vậy." Chúc Dung lúc này mới gật đầu ra vẻ hiểu ý, miễn là Vu tộc không chịu thiệt là được.

Hậu Thổ dẫn Triệu Công Minh rời Bàn Cổ Điện, đi thẳng vào sâu trong núi Bất Chu.

Đi được khoảng nửa canh giờ, tới trước một bức vách đá khổng lồ mới dừng lại.

"Đây chính là Bàn Cổ Huyết Trì sao?" Triệu Công Minh có chút

kinh ngạc, nơi này quá giản lậu rồi, chẳng giống thánh địa Vu tộc chút nào.

Hậu Thổ tức giận nói: "Đã bảo đây chỉ là huyết trì dành cho tộc nhân dưới cấp Đại La tu hành thôi, Bàn Cổ Huyết Trì thật sự nằm ở bên trong cơ." Hậu Thổ chỉ tay vào sâu trong đường hầm.

"À à, vậy Tổ Vu đại nhân, cái huyết trì này vào thế nào đây?" "Để ta mở ra cho ngươi." Hậu Thổ bước tới, trực tiếp rạch lòng bàn tay mình, nhỏ một giọt tiên huyết lên vách đá.

Tổ Vu chi huyết có màu vàng ròng, sau khi nhỏ lên vách đá, chỉ nghe vách đá phát ra những tiếng kêu răng rắc rồi từ từ lặn xuống lòng đất.

Hiện ra trước mắt là một cái hồ có kích thước bằng một sân bóng rổ tiêu chuẩn.

Bên trong cuồn cuộn nước huyết đậm đặc, Triệu Công Minh còn chưa bước tới đã cảm nhận được một luồng khí huyết nồng đậm ập vào mặt.

"Tổ Vu đại nhân, vào trong huyết trì này có giới hạn thời gian không?" Triệu Công Minh hỏi trước để chuẩn bị.

"Ở bên trong tối đa là mười năm, quá mười năm huyết trì sẽ tự động đẩy ngươi ra ngoài." "Được, ta nhớ rồi." Triệu Công Minh gật đầu, sau khi bước vào huyết trì, bức vách đá đã lặn xuống đất lại trồi lên, phong tỏa huyết trì này lại.

"Lực lượng thật nồng đậm và mạnh mẽ, đây mới chỉ là huyết trì ngoại vi, vậy ở sâu trong núi Bất Chu, Bàn Cổ Huyết Trì thật sự còn khủng bố đến mức nào?" Triệu Công Minh cảm thán một tiếng, trực tiếp nhảy vào.

Tức thì, trong Bàn Cổ Huyết Trì, năng lượng khủng bố thông qua

da thịt truyền vào bên trong.

Triệu Công Minh chỉ cảm thấy da thịt toàn thân như bị kim châm, vừa ngứa vừa đau.

"Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công!" Triệu Công Minh tâm thần hợp nhất, vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, bắt đầu mượn luồng Bàn Cổ huyết khí khổng lồ này để tu hành.

"Ào ào!" Lực lượng khí huyết khủng bố vận chuyển như sông dài biển rộng, thao thao bất tuyệt.

Không ngừng gột rửa da thịt, huyết nhục, cốt tủy, thậm chí đến tận những tế bào sâu nhất của Triệu Công Minh đều nhận được sự tẩy lễ cực lớn.

Sức mạnh nhục thân đang tăng vọt với tốc độ cực nhanh.

Thời gian thấm thoát, năm năm trôi qua trong chớp mắt.

Trong Bàn Cổ Huyết Trì, chỉ nghe thấy một tiếng oanh minh, sức mạnh nhục thân của Triệu Công Minh tăng mạnh.

Pháp lực vận chuyển, toàn thân tỏa ra ánh vàng nhạt, mang theo vận vị vạn kiếp bất diệt.

Nhục thân thình lình từ Kim Tiên đỉnh phong đột phá tới Thái Ất Kim Tiên.

Lực lượng khí huyết nồng hậu không bộc phát thì thôi, một khi bộc phát, Triệu Công Minh có thể đè nén Thái Ất Kim Tiên mà đánh.

"Vẫn còn năm năm nữa, xem có thể phá vỡ gông cùm, đạt tới Thái Ất Kim Tiên hay không." Triệu Công Minh thầm hạ quyết tâm, quyết định thử một phen.

Tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, nhục thân và tu vi được tiến hành riêng biệt.

Hiện tại Triệu Công Minh chỉ có nhục thân đột phá tới Thái Ất, còn tu vi vẫn dừng lại ở Kim Tiên đỉnh phong.

Triệu Công Minh tiếp tục lặn xuống huyết trì, vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, thổ nạp thiên địa chi lực, chuẩn bị uốn nắn Đỉnh Thượng Tam Hoa.

Đỉnh Thượng Tam Hoa lần lượt là Nhân hoa, Địa hoa và Thiên hoa.

Một khi nụ hoa của Tam Hoa viên mãn, đó chính là lúc Triệu Công Minh chứng đạo Thái Ất.

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công là công pháp mà Bàn Cổ tu luyện năm xưa, mà Bàn Cổ Huyết Trì lại do toàn bộ huyết mạch của Bàn Cổ hóa thành sau khi ngài ngã xuống.

Chương 40

Theo việc Triệu Công Minh dốc toàn lực vận chuyển công pháp, giữa hai bên vậy mà nảy sinh một sự cộng minh không thể tin nổi!

Một sức hút khủng bố từ huyết trì nơi Triệu Công Minh đang ở chậm rãi dẫn dắt hướng về sâu trong núi Bất Chu.

Sâu trong núi Bất Chu, trong hàng trăm cái hồ huyết vàng ròng to lớn như sân bóng đá, lúc này máu vàng đặc quánh cuồn cuộn, vậy mà ngưng tụ ra từng luồng Bàn Cổ tinh huyết.

Dưới sức hút khủng bố, vượt qua tầng tầng không gian, dẫn dắt tới trên người Triệu Công Minh.

Một năm sau, trên đỉnh đầu Triệu Công Minh, một trong Tam Hoa đại diện cho Tinh là Nhân hoa đã viên mãn!

Hai năm sau, trên đỉnh đầu Triệu Công Minh, một trong Tam Hoa đại diện cho Khí là Địa hoa đã viên mãn!

Ba năm sau, trên đỉnh đầu Triệu Công Minh, một trong Tam Hoa đại diện cho Thần là Thiên hoa đã viên mãn!

Khi ngưng tụ xong Đỉnh Thượng Tam Hoa, bên trong và bên ngoài cơ thể Triệu Công Minh phát ra những tiếng oanh minh cực lớn.

Đạo uẩn khủng bố va đập vào huyết trì, tạo nên từng đợt sóng lăn tăn, cả huyết trì gần như sôi sùng sục!

"Sức mạnh thật mạnh mẽ, đây chính là Thái Ất Kim Tiên!" Triệu Công Minh nhảy ra khỏi Bàn Cổ Huyết Trì, vẻ mặt đầy vui mừng.

Cảnh giới Kim Tiên, Ngũ Khí Triều Nguyên, thọ mệnh vô cùng.

Thái Ất Kim Tiên ngưng tụ Đỉnh Thượng Tam Hoa, có thể điều

động thiên địa chi lực, đối với tu sĩ dưới Kim Tiên có thực lực áp đảo tuyệt đối.

Giả sử để Triệu Công Minh đấu lại với con của Côn Bằng một lần nữa, hắn chẳng cần tốn nhiều sức, chỉ cần vài chiêu là có thể chém giết, không tốn chút công sức nào.

"Oong oong!" Lúc này, tại cửa Bàn Cổ Huyết Trì, mặt đất khẽ rung chuyển, tiếp đó vách đá dịch chuyển lặn xuống đất.

Tổ Vu Đế Giang đi trước, Tổ Vu Hậu Thổ đi bên cạnh, chậm rãi bước vào.

"Chúc mừng Công Minh đạo hữu chứng đạo Thái Ất Kim Tiên." Đế Giang đầy mặt cười tươi đi tới, nhưng khi nhìn thấy Bàn Cổ Huyết Trì đã vơi đi hơn một nửa, nụ cười của hắn bỗng chốc đờ đẫn.

Bàn Cổ Huyết Trì này là do các Tổ Vu dẫn dắt tinh hoa huyết trì sâu trong núi Bất Chu tới hình thành.

Sau khi đổ đầy, đại khái có thể dùng được mười lần.

Nhưng lần này trước khi Triệu Công Minh vào, họ vừa mới đổ đầy, chỉ mới qua mười năm mà vậy mà đã vơi đi hơn hai phần ba.

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là một mình Triệu Công Minh tu luyện đã tiêu tốn hết sáu bảy lần cơ hội đột phá của tộc nhân Vu tộc.

Đế Giang chỉ cảm thấy tim đau thắt lại, đó đều là Bàn Cổ huyết khí vô cùng quý giá a.

"Tổ Vu đại nhân có chỗ nào không khỏe sao?" Triệu Công Minh thấy lạ liền hỏi, biểu hiện lúc nãy của Đế Giang giống hệt như sắc mặt của người bị táo bón cả tuần vậy, khó coi cực kỳ.

"Không có gì." Đế Giang miễn cưỡng mỉm cười với Triệu Công

Minh: “Đạo hữu tu luyện trong Bàn Cổ Huyết Trì của Vu tộc ta, cảm giác thế nào?” Triệu Công Minh giơ ngón tay cái lên: “Hiệu quả thì không có gì để bàn cãi, chỉ tiếc mười năm là quá ngắn, nếu có thể lâu hơn chút nữa thì tốt quá.” Sắc mặt Đế Giang hiện lên nụ cười gượng gạo, tu luyện mười năm đã dùng hết bấy nhiêu Bàn Cổ huyết khí, nếu để ngươi tu luyện thêm mấy năm nữa, Vu tộc của ta chẳng phải sẽ phá sản sao?

Đế Giang ho khan mấy tiếng: “Hậu Thổ muội tử, huynh còn có việc, Công Minh đạo hữu giao cho muội sắp xếp nhé.” “Huynh trưởng cứ yên tâm đi lo việc.” Đế Giang gật đầu, bước những bước dứt khoát rời đi.

Hậu Thổ cười nói với Triệu Công Minh: “Đạo hữu đã tới núi Bất Chu, Vu tộc ta cũng coi như là chủ nhà, hay là đạo hữu ở lại Vu tộc chơi thêm mấy ngày?” “Đa tạ Tổ Vu đại nhân hậu ái, nhưng phong cảnh Hồng Hoang vô hạn, Công Minh vẫn muốn đi du lịch Hồng Hoang một chuyến.” Triệu Công Minh suy nghĩ một lát rồi từ chối.

Hắn là thủ đồ của Thượng Thanh nhất mạch, cứ ở mãi Vu tộc thì làm gì.

Vạn nhất bị Yêu tộc hiểu lầm đây là tín hiệu gia nhập từ Côn Luân Tam Thanh gửi tới Vu tộc thì không hay.

Hậu Thổ nghe vậy sắc mặt lộ chút tiếc nuối, nàng nhìn Triệu Công Minh, đôi mắt đẹp lay động.

Suy nghĩ một chút, nàng rạch đầu ngón tay, ép ra ba giọt máu lấp lánh ánh vàng.

Loại máu này khác với máu mở cửa Bàn Cổ Huyết Trì lúc trước, đây là Tổ Vu tinh huyết, là bảo vật luyện thể vô thượng, đối với Đại La Kim Tiên cũng có tác dụng rất lớn.

“Đây là...” Triệu Công Minh kinh ngạc.

Hậu Thổ khẽ mỉm cười, càng thêm vẻ tuyệt mỹ động nhân: “Ngươi giúp Vu tộc ta hoàn thiện Bàn Cổ luyện thể thuật, đối với Vu tộc ta có ơn lớn, ba giọt tinh huyết này xin hãy nhận lấy.” “Vậy đa tạ Tổ Vu đại nhân.” Triệu Công Minh thấy Hậu Thổ chân thành cũng không do dự, trực tiếp nhận lấy.

“Ngươi vừa mới xuất quan, hay là để ta đưa ngươi đi tham quan các bộ lạc của Vu tộc chúng ta rồi mới tiễn ngươi rời đi?” Hậu Thổ lại nói.

Lần này Triệu Công Minh không từ chối, đối với Vu tộc, hắn thực sự cũng rất tò mò.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Hậu Thổ, Triệu Công Minh dùng nửa tháng trời đi dạo một vòng quanh Vu tộc, mở mang tầm mắt.

Vu tộc có Thập Nhị Tổ Vu, cũng có mười hai bộ lạc, mỗi Tổ Vu quản lý một bộ lạc.

Mười hai bộ lạc lớn nhất này mỗi nơi mỗi khác, Triệu Công Minh ấn tượng sâu sắc nhất với hai bộ lạc: một là bộ lạc của Tổ Vu hỏa Chúc Dung, và một là bộ lạc của Hậu Thổ.

Bộ lạc Chúc Dung ai nấy đều cơ bắp cuồn cuộn, đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, tính tình nóng nảy.

Chỉ cần một lời nói không vừa ý là có thể lao vào đánh nhau ngay lập tức, đúng là bộ lạc bạo táo nhất của Vu tộc.

Ngược lại, tộc nhân ở bộ lạc Hậu Thổ lại vô cùng ôn hòa, lễ phép và hiếu khách.

Không hề có tính cách lỗ mãng, nóng nảy hay hiếu chiến như ở các bộ lạc khác.

Quan trọng nhất là bộ lạc Hậu Thổ rất sạch sẽ, không một hạt bụi.

Tất cả tộc nhân đều hái đá từ núi Bất Chu để xây dựng những ngôi nhà đá chắc chắn, bền đẹp và rất thoáng đãng sạch sẽ.

Nửa tháng sau, Triệu Công Minh dẫn theo Hắc Hổ nhỏ từ biệt Hậu Thổ.

Lúc chia tay, Hậu Thổ còn tặng hắn một đống lớn tiên thảo, linh căn, linh dược cực phẩm, đều có thể dùng trực tiếp làm nguyên liệu luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan.

Rời núi Bất Chu với thu hoạch đầy mình, Triệu Công Minh tiếp tục cùng Hắc Hổ nhỏ du ngoạn Hồng Hoang.

Ngày nọ, Triệu Công Minh và Hắc Hổ nhỏ tới trước một ngọn núi lớn danh tiếng, phong cảnh tú lệ, mạch núi miên man, cây cối xanh tươi, linh khí nồng hậu.

Khi Triệu Công Minh định cùng Hắc Hổ nhỏ vào xem tình hình thì tai chợt nghe thấy tiếng ồn ào và rượt đuổi.

Triệu Công Minh vừa động ý niệm, kéo Hắc Hổ nhỏ ẩn nặc khí tức.

Một lát sau, hắn thấy một con khỉ nhỏ gầy gò từ trong rừng chạy ra, tay cầm một nhành tiên thảo cao ba tấc, cành lá lấp lánh xanh biếc.

Con khỉ đó rất kỳ lạ, mọc sáu cái tai, khí tức tỏa ra khoảng địa tiên đỉnh phong.

"Đây chẳng lẽ là Lục Nhĩ Mi Hầu?" Triệu Công Minh thầm nghĩ, bắt đầu có suy đoán.

Chương 41

“Lục Nhĩ, ngươi gan lớn thật, còn muốn chạy sao?” “Hừ, chạy?

Ngươi chạy thoát được không?” “Còn không mau dâng tiên thảo ra đây, bản đại gia tâm trạng tốt có lẽ sẽ thưởng cho ngươi một chiếc lá mà nếm thử.” “Hừ, Đạo Tổ đã nói rồi, Pháp Bất Truyền Lục Nhĩ, ngươi cứ nhận mệnh đi, đừng có mơ màng chuyện tu hành nữa.” Phía sau con khỉ nhỏ, có ba gã to xác đuổi tới.

Mỗi tên đều bao quanh yêu khí nồng đậm, khí tức khoảng Thiên Tiên đỉnh phong, trên người thấp thoáng hiện ra đặc điểm của hổ, sói và gấu.

Rõ ràng đây là một con hổ tinh, một con gấu tinh và một con sói tinh.

Thấy ba đại yêu đuổi tới nhanh như vậy, mặt con khỉ nhỏ thoáng hiện vẻ tuyệt vọng.

Ba con yêu thấy vẻ tuyệt vọng đó lại càng hưng phấn, từng bước dồn khỉ nhỏ vào góc.

Chúng chằm chằm nhìn nhành tiên thảo trong tay khỉ nhỏ, liếm môi: “Lục Nhĩ, bây giờ giao tiên thảo ra chúng ta sẽ tha cho ngươi, nếu không thì, hắc hắc.” Tu vi của ba con yêu này vượt xa khỉ nhỏ, chỉ riêng yêu lực mạnh mẽ đã khiến khỉ nhỏ không sinh ra nổi lòng phản kháng.

“Đây là tiên thảo ta hái được, thà vứt đi cho chó ăn cũng tuyệt đối không nhường cho các ngươi.” Khỉ nhỏ trừng mắt nhìn ba yêu, nắm lấy tiên thảo tống vào mồm, nhai ngấu nghiến.

“Hắc, cái tính nóng nảy của ta, tiểu Lục Nhĩ ngươi đúng là rượu

mời không uống muốn uống rượu phạt.” “Tìm chết!” “Dám ăn tiên thảo của chúng ta, để ngươi nếm thử nắm đấm của Hổ gia.” Ba yêu tức thì bị hành động của khỉ nhỏ kích nộ, xắn tay áo xông tới, bắt đầu đấm đá túi bụi vào khỉ nhỏ.

Lúc này, trong não hải Triệu Công Minh vang lên tiếng máy móc của hệ thống: “Đinh đông, phát hiện ở phía trước ký chủ một trăm mét, một trong Hỗn Thế Tứ Hầu — Lục Nhĩ Mi Hầu đang bị đánh, kích hoạt Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch.” “Lựa chọn một: Ngó lơ Lục Nhĩ Mi Hầu đang bị đánh, lướt đi nhẹ nhàng.

Phần thưởng: Một lít Thánh dược trị thương đỉnh cấp Hồng Hoang — Tam Quang Thần Thủy.” “Lựa chọn hai: Cứu Lục Nhĩ Mi Hầu, thu làm đồ đệ.

Phần thưởng: Truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên.” “Pháp bất truyền Lục Nhĩ, ta đoán không sai, con khỉ này đúng là Lục Nhĩ Mi Hầu.” Mặt Triệu Công Minh lộ vẻ hiểu rõ.

Năm xưa, Bàn Cổ đại thần chém ba ngàn Ma Thần hỗn độn, trong đó có Hỗn Độn Ma Viên.

Sau khi Ma Viên bị chém, bản nguyên chia làm bốn, thành Hỗn Thế Tứ Hầu, gồm: Linh Minh Thạch Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu, Thông Tí Viên Hầu và Xích Khào Mã Hầu.

Trong đó Linh Minh Thạch Hầu thông thạo biến hóa, biết thiên thời địa lợi, đổi sao dời vật.

Lục Nhĩ Mi Hầu giỏi lắng nghe, biết lý lẽ, tường tận trước sau, vạn vật đều thông tỏ.

Thông Tí Viên Hầu nắm bắt nhật nguyệt, thu nhỏ núi sông, phân biệt hung cát, đùa giỡn càn khôn.

Xích Khào Mã Hầu hiểu âm dương, biết chuyện nhân gian, giỏi ra

vào, tránh chết kéo dài sự sống.

Theo Triệu Công Minh biết, từ vô số vạn năm trước khi Đạo Tổ giảng đạo, Lục Nhĩ Mi Hầu đã ra đời.

Sau đó vì lén nghe Đạo Tổ giảng đạo ở Hồng Hoang, Đạo Tổ đã phán một câu: "Pháp bất truyền Lục Nhĩ".

Từ đó về sau không ai dám truyền thụ pháp môn tu hành cho Lục Nhĩ nữa, hèn chi tu luyện tới tận giờ mà nó mới chỉ ở Địa Tiên tu vi.

Triệu Công Minh nhướng mày, lập tức đưa ra lựa chọn: "Ta chọn phương án hai." Rất nhanh, trong không gian hệ thống đã xuất hiện một phần truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên.

Phía trước một trăm mét, Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ có tu vi Địa Tiên đỉnh phong, làm sao là đối thủ của ba con đại yêu cảnh giới Thiên Tiên.

Chẳng mấy chốc nó đã bị đánh bầm dập, toàn thân đầy máu, hơi thở thoi thóp.

Ba con đại yêu sau khi trút giận xong mới trừng mắt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu: "Con khỉ thối này, nếu lần sau phát hiện linh thảo bảo bối mà không giao ra, hắc hắc, hòn đá kia chính là kết cục của ngươi." Con gấu tinh tùy tay nhặt một hòn đá, bóp mạnh một cái.

Chỉ nghe một tiếng "Bộp", hòn đá dưới sức mạnh vô thượng trực tiếp biến thành bột cám, nổ tung.

Lục Nhĩ Mi Hầu không hé răng một lời, nhìn theo bóng lưng ba con yêu.

Nó không nói lời đe dọa nào, chỉ lẳng lặng nắm chặt nắm đấm.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, vết thương trên người Lục Nhĩ Mi Hầu đỡ hơn chút, nó đi về phía sâu trong rừng.

“Lục Nhĩ Mi Hầu, ngươi cứ cam tâm để chúng bắt nạt mãi như vậy sao?” Lục Nhĩ Mi Hầu toàn thân rúng động, quay người lại, vừa vặn thấy Triệu Công Minh và Hắc Hổ nhỏ bước ra từ sau tảng đá lớn.

“Các người là...” Lục Nhĩ Mi Hầu lộ vẻ nghi hoặc.

“Ngươi thiên sinh giỏi lắng nghe, biết lý lẽ, tường tận trước sau, vạn vật đều thông tỏ, ngươi thử đoán xem ta là ai?” Triệu Công Minh đã nghe danh thần thông của Lục Nhĩ Mi Hầu từ lâu, liền muốn thử một phen.

“Cái này...” Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng do dự, lại nghĩ tới cảnh tượng mình lén nghe Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa.

Tự tiện nghe lén thân phận và bí mật của người khác là điều đại kỵ.

“Ngươi cứ tự nhiên sử dụng thần thông, ta sẽ không trách ngươi đâu.” Triệu Công Minh trấn an.

Lục Nhĩ nghe vậy mới yên tâm, ngồi xuống đất bắt đầu vận dụng thiên phú thần thông.

Khoảng một khắc sau, Lục Nhĩ bỗng mở bừng mắt, trong mắt lóe lên tia sáng lạ thường: “Ngài là đệ tử của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn trên núi Côn Luân — Triệu Công Minh?” Triệu Công Minh tán thưởng: “Thần thông của ngươi rất lợi hại, ta đúng là đệ tử của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn.” Lục Nhĩ Mi Hầu nghe xong tinh thần đại chấn, vội vàng quỳ xuống đất khẩn cầu: “Cầu xin Thượng Tiên tiền bối thu nhận tiểu nhân làm đồ đệ.” Triệu Công Minh hứng thú hỏi: “Tại sao ngươi muốn bái ta làm thầy?” “Muốn học bản lĩnh để không bị kẻ khác bắt nạt nữa.” Câu trả lời của Lục Nhĩ rất đơn giản nhưng vô cùng kiên định.

Rõ ràng những năm qua lưu lạc Hồng Hoang, nó đã bị bắt nạt

không ít.

“Vậy ngươi có biết 'Pháp bất truyền Lục Nhĩ' không?” Triệu Công Minh mỉm cười.

“Pháp bất truyền Lục Nhĩ...” Sắc mặt Lục Nhĩ bỗng chốc u ám, thoáng hiện vẻ tuyệt vọng.

Lại là câu nói đó, chỉ vì một câu nói của Đạo Tổ mà Lục Nhĩ Mi Hầu nó cả đời này không thể bước chân vào tiên đạo chân chính sao?

Triệu Công Minh khẽ lắc đầu: “Ý của ta là, ngươi có biết ý nghĩa thực sự của câu nói đó không?” “Ý nghĩa thực sự?” Lục Nhĩ chớp chớp mắt, có chút khó hiểu: “Chẳng lẽ không phải là đạo pháp không truyền cho Lục Nhĩ Mi Hầu sao?” Triệu Công Minh tiếp tục lắc đầu: “Ngươi sai rồi, câu nói đó không phải Đạo Tổ không muốn truyền pháp môn cho ngươi, mà là muốn nói rằng giữa thầy trò khi truyền đạo, giải hoặc thì tốt nhất không nên để quá nhiều người hoặc những người không cần thiết nghe thấy, tránh để đối phương hiểu lầm mà đi vào con đường sai trái.

Bởi vì mỗi người nghe đạo có trước sau khác nhau, khả năng lý giải khác nhau, tư chất khác nhau, giai đoạn học tập khác nhau, nên người thầy khi truyền đạo phải dựa vào tình hình thực tế của từng đệ tử.

Nếu đệ tử không phù hợp nghe được mà mù quáng luyện tập thì rất có thể sẽ bị tổn hại.” Ánh mắt Lục Nhĩ Mi Hầu bừng sáng: “Vậy câu nói năm đó của Đạo Tổ là vì tốt cho tiểu nhân sao?” “Đúng vậy, năm đó Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, người nghe ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên, ngươi chỉ là một Địa Tiên nhỏ bé mà đi nghe lén, chẳng những không tiến bộ mà còn lầm đường lạc lối, nên Đạo Tổ mới cảnh cáo ngươi.” Lục Nhĩ lúc này mới vỡ lẽ, vui mừng khôn xiết, không ngừng cười lớn: “Tiểu nhân hiểu rồi, hiểu rồi!” Nỗi uất ức tích

tụ vô số vạn năm bỗng chốc tan biến sạch sành sanh.

Triệu Công Minh nói: "Đã hiểu rồi còn không mau hành lễ bái sư?" Lục Nhĩ Mi Hầu run rẩy: "Ngài... ngài đồng ý thu tiểu nhân làm đồ đệ sao?" "Bây giờ thì đồng ý, một lát nữa thì không chắc đâu." Lục Nhĩ vội vàng chắp tay sụp lạy Triệu Công Minh: "Đệ tử Lục Nhĩ Mi Hầu, bái kiến sư tôn!" Sau khi hành lễ chính thức, Lục Nhĩ Mi Hầu chính thức trở thành đệ tử của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh nhìn vẻ mặt khao khát của nó, cười nói: "Nhìn bộ dạng cuống cuồng của ngươi kìa, vi sư sẽ truyền diệu pháp cho ngươi ngay đây." Triệu Công Minh đặt tay lên thóp đầu của Lục Nhĩ Mi Hầu, truyền một phần truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên cho nó.

Không phải hắn không muốn truyền hết ngay lập tức, mà vì thực lực của Lục Nhĩ hiện tại chỉ là Địa Tiên, truyền hết một lúc nó sẽ không chịu đựng nổi.

Sau khi truyền xong công pháp, mắt Lục Nhĩ sáng lên: "Công pháp thật huyền diệu, Lục Nhĩ tạ ơn sư phụ." "Không cần tạ ta, hãy chăm chỉ tu hành, sau khi có thành tựu vi sư sẽ đưa ngươi đi báo thù." "Rõ, sư tôn!" Lục Nhĩ tinh thần phấn chấn, cảm thấy toàn thân tràn đầy động lực.

Tiếp đó, Triệu Công Minh dùng pháp lực xây dựng ba ngôi nhà gỗ, trực tiếp ở lại đó chỉ dạy Lục Nhĩ tu hành.

Thời gian thấm thoát, trăm năm vôi qua.

Tư chất của Lục Nhĩ vốn thuộc hàng đỉnh cấp Tam Giới, căn cơ tích lũy ức vạn năm rất nồng hậu, lại thêm truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên vô cùng khế hợp, tu vi của nó thăng tiến không phanh, từ Địa Tiên đỉnh phong vọt thẳng lên Thiên Tiên đỉnh phong.

Ngoài tu vi tăng trưởng, trong trăm năm này Triệu Công Minh còn

truyền thụ cho Lục Nhĩ vài môn thần thông trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.

Chương 42

Lục Nhĩ học cũng rất nhanh, giờ đây đã có chút hỏa hầu, thi triển ra vô cùng mạnh mẽ, quét sạch vẻ ủ rũ của trăm năm trước.

Một ngày nọ, Lục Nhĩ tu hành xong liền tìm Triệu Công Minh, đầy chí khí nói: "Sư phụ, chúng ta đi tìm ba con yêu quái kia báo thù đi." Sở dĩ nó khổ luyện trong trăm năm này chính là vì ngày báo thù tuyết hận này.

"Đi thôi." Ngọn núi này không lớn, rất nhanh thầy trò Triệu Công Minh đã tìm thấy tổ đội ba con Hổ, Gấu, Sói kia.

Tu vi của chúng vẫn như trăm năm trước, loanh quanh Thiên Tiên đỉnh phong, lúc này đang rúc trong động phủ tu hành, đóng cửa không ra ngoài.

"Đi đi." Triệu Công Minh chỉ vào động phủ trước mặt.

"Rõ, thưa sư phụ." Lục Nhĩ tới trước động phủ, không nói lời thừa, nắm chặt hai đấm nện mạnh vào cửa đá.

"Oanh long long!" Cát bay đá chạy, sức mạnh cuồng bạo trực tiếp đánh sập một mảng động phủ, bụi đá rơi lả tả.

Tiếng nổ vang rền từ ngoài truyền thẳng vào sâu trong động.

"Thế này mới có dáng dấp chứ." Triệu Công Minh nấp trong bóng tối thầm gật đầu.

Hỗn Độn Ma Viên chiến thiên đấu địa, không bao giờ khuất phục, Lục Nhĩ kế thừa truyền thừa đó tự nhiên cũng có khí thế tiến tới không lùi, dám đấu với cả trời đất.

"Tiểu yêu nào không có mắt dám tới trước động phủ của Hùng đại gia ngươi phóng tứ?" "Kẻ nào dám phá động phủ của chúng ta, chán

sống rồi sao?" "Mẹ nó chứ, tìm chết!" Trong làn khói bụi mịt mù, ba con yêu Gấu, Hổ và Sói từ trong động bước ra, miệng không ngừng chửi bới.

Khi thấy Lục Nhĩ đang đứng đó, chúng ngẩn người.

"Lục Nhĩ Mi Hầu?" "Con khỉ này dám tới đây phóng tứ sao?" "Lục Nhĩ, gan ngươi lớn thật!" Chúng kinh ngạc rồi lập tức nổi trận lôi đình, quát mắng Lục Nhĩ.

Con gấu tinh liếc nhìn Lục Nhĩ, xoa nắm đấm: "Hắc, con khỉ thối kia, đúng là không biết sợ là gì, tìm chết!" Nói xong, nó xòe năm ngón tay, trực tiếp giáng một chưởng về phía Lục Nhĩ.

Chưởng lực nồng hậu khiến không gian cũng kêu răng rắc, dập dềnh từng đợt sóng.

"Một chưởng của Hùng đại ca không phải ai cũng chịu nổi đâu." "Con khỉ chết tiệt kia tiêu đời rồi!" Con gấu và sói tinh đắc ý, tưởng tượng cảnh Lục Nhĩ gãy xương nằm thoi thóp dưới đất.

Thấy gấu tinh đánh tới, Lục Nhĩ không tránh không né, trực tiếp đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay gấu khổng lồ.

"Cái gì?" Con gấu tinh ngẩn người, từ khi nào một con khỉ nhỏ cấp Địa Tiên lại có thể chặn đứng được tay gấu của nó?

"Chỉ có chút sức lực này mà cũng dám kiêu ngạo cuồng vọng sao?" Lục Nhĩ thần sắc bình thản, ý niệm vừa động, tay phải dùng sức nhấc bổng gấu tinh lên quay vòng 360 độ, rồi nện mạnh xuống đất.

"Oanh, oanh!" Mặt đất rung chuyển như có động đất, gấu tinh bị đập đến choáng váng đầu óc, mặt mũi bầm dập, bàn tay gấu sưng to gấp đôi lúc trước, thảm hại vô cùng.

"Hùng đại ca!" Hổ tinh và Sói tinh thấy tình hình không ổn, một trái một phải cùng xông lên.

Yêu khí cuồn cuộn trên tay, chúng dốc toàn lực ra chiêu muốn kết liễu Lục Nhĩ.

"Ma Viên Chân Thân!" Thấy hai con yêu xông tới, Lục Nhĩ nhếch mép cười.

Theo tiếng quát lớn của nó, cơ thể nó phồng to lên vô số lần, cao như tòa nhà mười tầng, một luồng khí tức man hoang tuyên cổ ập tới.

Đây là thần thông vô thượng trong truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên, không hề kém cạnh Pháp Tượng Thiên Địa của Huyền môn.

Tu luyện tới cực hạn, cơ thể có thể sánh ngang với các vì sao hỗn độn, trong nháy mắt có thể hái sao nắm trăng, nhục thân chi lực cử thế vô song!

"Đây...

đây là thần thông gì?" Hổ tinh và Sói tinh đờ người, cảm nhận khí tức từ Lục Nhĩ khiến thần hồn chúng run rẩy.

Lục Nhĩ lạnh lùng nắm chặt năm ngón tay, nắm đấm như quả núi nhỏ nện thẳng xuống ba tên.

"Oanh!" Một tiếng động cực lớn vang lên, vạn vật xung quanh dường như tĩnh lặng lại.

Lục Nhĩ thu nắm đấm về, ba con yêu Hổ, Gấu, Sói đã chết không thể chết thêm được nữa.

Lục Nhĩ cảm thấy toàn thân sảng khoái, ý niệm thông suốt, nhẹ nhõm chưa từng có.

"Sư phụ, đệ tử làm được rồi, chúng không phải đối thủ của đệ tử!" Lục Nhĩ vui mừng khôn xiết chạy tới báo tin cho Triệu Công Minh.

"Tầm mắt hãy mở rộng ra một chút, ba con yêu Thiên Tiên này

tính là gì, hành trình của ngươi là biển sao cơ!" "Biển sao!" Trong mắt Lục Nhĩ lộ vẻ khát vọng, biển sao trong lời sư phụ sẽ như thế nào đây?

Tiếp theo, Triệu Công Minh không dừng lại nữa, dẫn theo Lục Nhĩ và Hắc Hổ nhỏ tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã ngàn năm trôi qua.

Thầy trò Triệu Công Minh thu hoạch được rất nhiều tiên thảo, linh căn và tài nguyên.

Những gì Triệu Công Minh không dùng đến đều cho Lục Nhĩ và Hắc Hổ nhỏ tu hành.

Chỉ trong ngàn năm, Lục Nhĩ đã từ Thiên Tiên đột phá tới Chân Tiên, tu vi Hắc Hổ nhỏ cũng tiến bộ rất nhiều.

Một ngày nọ, Triệu Công Minh dẫn hai đứa đi du ngoạn như thường lệ, bỗng nhiên tai hắn vang lên tiếng hệ thống quen thuộc: "Đinh đông, phát hiện Hồng Vân Lão Tổ ở Hỏa Vân Động đang bị Côn Bằng truy sát, kích hoạt Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch." "Lựa chọn một: Ngó lơ Hồng Vân đang bị truy sát.

Phần thưởng: Một luồng Hồng Mông Tử Khí." "Lựa chọn hai: Cứu Hồng Vân.

Phần thưởng: Linh bảo Tiên Thiên cực phẩm — Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô." "Côn Bằng truy sát Hồng Vân?" Triệu Công Minh sững sờ.

Hắn nhớ rất rõ, năm xưa tại Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ phân chia các vị trí bồ đoàn thánh vị.

Hồng Vân và Côn Bằng vốn tranh được hai chỗ.

Sau đó Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phương Tây đến muộn, sau một

hồi than nghèo kể khổ và khóc lóc, cuối cùng đã thuyết phục được Hồng Vân nhường ghế.

Nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có hai người, một cái ghế sao đủ chia?

Thế là chúng lại liên thủ ép buộc Côn Bằng.

Đừng nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mặt dày vô sỉ, thấy ai cũng nói một câu "Đạo hữu có duyên với phương Tây chúng ta", nhưng đạo hạnh của chúng thực sự không phải dạng vừa.

Hai người cộng lại, dù Côn Bằng là đại năng Tiên Thiên lão làng cũng chỉ đành uất ức nhường ghế.

Đáng lẽ kẻ ép Côn Bằng nhường ghế là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nếu Côn Bằng có thù thì phải hận hai tên đó.

Nhưng Côn Bằng lại không thế, hắn lại hận kẻ đầu tiên nhường ghế là Hồng Vân.

Sau này Côn Bằng gia nhập Thiên Đình làm Yêu Sư, hắn càng không ngừng gây khó dễ cho Hồng Vân vì muốn đoạt luồng Hồng Mông Tử Khí trong tay ông ta.

Triệu Công Minh suy đoán, lần này Côn Bằng truy sát Hồng Vân chắc không phải ý muốn cá nhân, mà là do hai vị Yêu Hoàng của Thiên Đình đứng sau sai bảo.

Chương 43

Hiện tại Vu Yêu đại chiến đang nổ ra, sát khí giữa trời đất ngày một nồng đậm.

Nhưng thực lực hai bên Vu tộc và Yêu tộc lại ngang ngửa, không ai thắng nổi ai.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khao khát truy sát Hồng Vân là muốn có được Hồng Mông Tử Khí để tham ngộ phương pháp thành thánh, từ đó đánh bại Vu tộc.

Tội nghiệp Hồng Vân, vốn là Tiên Thiên Hồng Vân đắc đạo, một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung, đại năng đỉnh cấp thượng cổ.

Chỉ vì nhường một cái chỗ ngồi mà rước họa sát thân.

Nếu chỉ có một mình Hồng Vân, Triệu Công Minh có lẽ sẽ không ra tay cứu giúp.

Nhưng bằng hữu tốt của Hồng Vân lại là Trấn Nguyên Tử, một đại năng đỉnh cấp trong số các đại năng.

Cứu được Hồng Vân thì Trấn Nguyên Tử chắc chắn sẽ vô cùng cảm kích.

Đợi sau này khi Tam Thanh có mâu thuẫn dẫn đến phân gia, Thượng Thanh nhất mạch của hắn cũng có thêm một đồng minh kiên cường.

Còn luồng Hồng Mông Tử Khí kia, Triệu Công Minh lại không mấy hứng thú.

Hồng Mông Tử Khí là gì?

Nói chính xác thì nên gọi là Thiên Đạo Hồng Mông Tử Khí.

Nói đến nó thì không thể không nhắc đến các phương pháp chứng đạo.

Trong Hồng Hoang có tổng cộng ba cách chứng đạo: Pháp Tắc chứng đạo, Trảm Tam Thi chứng đạo và Công Đức chứng đạo.

Năm xưa Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa là Dĩ Lực chứng đạo, thực chất chính là dùng Lực chi Pháp Tắc chứng đạo.

Cách thứ hai là Trảm Tam Thi chứng đạo do Hồng Quân sáng tạo.

Tu sĩ sau khi tu luyện tới Chuẩn Thánh cần dùng ba món linh bảo Tiên Thiên đồng căn đồng nguyên để trảm đi Thiện thi, Ác thi và Tự Ngã thi, cuối cùng tam thi hợp nhất để chứng đạo.

Thoạt nhìn cách này không có vấn đề gì, nhưng xem kỹ lại có thể thấy hai cái bẫy lớn.

Thứ nhất là linh bảo Tiên Thiên.

Trong Hồng Hoang, linh bảo Tiên Thiên không phải là cải trắng ngoài chợ.

Mỗi món đều là tinh hoa của trời đất, được uốn nắn ức vạn năm mới thành một món.

Ví dụ như Yêu Sư Cùng Bằng, một Chuẩn Thánh đại tu, khách của Tử Tiêu Cung, vậy mà linh bảo mạnh nhất trong tay cũng chỉ là một cái Yêu Sư Cung cấp Hậu Thiên.

Dĩ nhiên Yêu Sư Cung qua vô số vạn năm tế luyện cũng có uy lực không kém linh bảo Tiên Thiên, nhưng điều đó đủ thấy linh bảo Tiên Thiên quý giá mức nào!

Nhiều tu sĩ căn bản không gom đủ ba món.

Cái bẫy thứ hai là "đồng căn đồng nguyên".

Linh bảo Tiên Thiên đã hiếm, linh bảo đồng căn đồng nguyên lại

càng hiếm hơn.

Ngay cả Thái Thanh Lão Tử, đệ nhất nhân đời thứ hai của Huyền môn, cũng không gom đủ, huống chi là người khác.

Theo Triệu Công Minh biết, chỉ có mình Hồng Quân là trảm tam thi thành công chứng đạo.

Sáu vị thánh nhân sau này toàn bộ đều dùng cách thứ ba: Công Đức chứng đạo!

Cách thứ ba chính là Công Đức chứng đạo.

Muốn làm vậy, ngoài lượng công đức khổng lồ còn cần có Đại Đạo Chi Cơ — tức là Hồng Mông Tử Khí mới chứng đạo được.

Hồng Mông Tử Khí thực chất là sản vật ý thức của Thiên Đạo.

Dùng nó để chứng đạo thì bề ngoài nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, không vướng nhân quả, vạn kiếp bất diệt, tồn tại cùng trời đất.

Nhưng thực tế, nhất cử nhất động của thánh nhân đều bị hạn chế bởi Thiên Đạo, không phải là chân chính đại tự tại, đại tiêu dao.

Triệu Công Minh ngay từ đầu đã không định dùng Hồng Mông Tử Khí để thành thánh, nên nó không có mấy sức hút với hắn.

"Ta chọn phương án hai!" Rất nhanh Triệu Công Minh đã đưa ra lựa chọn.

Giọng hắn vừa dứt, trong không gian hệ thống đã xuất hiện một cái hồ lô vàng ròng viên mãn!

Trên hồ lô khắc họa các đạo văn màu vàng, tỏa ra một cảm giác ấm áp dễ chịu như ánh mặt trời.

Đó chính là Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô, một linh bảo Tiên Thiên cực phẩm.

Tác dụng lớn nhất của nó là nuôi dưỡng thần hồn, dù bị thương nặng đến đâu, chỉ cần đưa hồn phách vào hồ lô này là có thể từ từ hồi phục, cuối cùng hoàn hảo như ban đầu.

“Đi thôi, đi theo vi sư tới một nơi.” Triệu Công Minh mỉm cười với Lục Nhĩ.

“Đệ tử mạo muội hỏi, đó là nơi nào ạ?” Lục Nhĩ tò mò như một đứa trẻ.

“Đến nơi ngươi sẽ biết.” “Dạ vâng.” Triệu Công Minh động ý niệm, dẫn theo Hắc Hổ nhỏ và Lục Nhĩ hóa thành một luồng lưu quang bay về phương xa.

Tại một nơi nào đó ở Hồng Hoang, Hồng Vân đang vô định du ngoạn, tận hưởng không khí trong lành.

Ông ta cảm thán, vẻ mặt đầy say sưa: “Thế giới bên ngoài thật tốt biết bao!” Từ khi bị Côn Bằng hận thù sau buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Côn Bằng cứ cách dăm ba bữa lại tới tìm Hồng Vân gây rắc rối.

Côn Bằng là Chuẩn Thánh trung kỳ đại tu, còn Hồng Vân chỉ mới ở Chuẩn Thánh sơ kỳ nên lần nào cũng bị làm cho rất thảm hại.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy liền mời Hồng Vân tới Ngũ Trang Quán ở núi Vạn Thọ ở lâu dài, đồng thời tuyên bố ai dám gây hấn với Hồng Vân thì đừng trách Trấn Nguyên Tử ông ta không khách khí.

Hồng Vân ở đó mấy vạn năm, suốt thời gian ấy Côn Bằng dường như biến mất, không hề tới làm phiền nữa.

Ở lâu quá Hồng Vân thấy buồn chán, vừa rồi mới xin phép Trấn Nguyên Tử ra ngoài du ngoạn Hồng Hoang.

Lúc này Hồng Vân đang đi trên đại địa Hồng Hoang, hít thở không khí tự do, trong lòng vô cùng khoái ý.

Tại một khoảng không gian không ai hay biết, Yêu Sư Côn Bằng nhếch mép cười lạnh: "Hồng Vân lão nhi, rốt cuộc ngươi cũng lộ diện, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi!" Giọng Côn Bằng vừa dứt, không gian xung quanh bỗng dập dềnh.

Tiếp đó, một nam tử cao lớn, mặc bào đế hoàng Kim Ô, diện dung thần võ, uy nghi vô tận bước ra.

Sắc mặt Côn Bằng lập tức trở nên trịnh trọng: "Đông Hoàng bệ hạ." Đúng vậy, người này chính là một trong hai vị Yêu Hoàng của Thiên Đình — Đông Hoàng Thái Nhất!

Chương 44

"Bám sát Hồng Vân, không được để hắn chạy thoát, bản hoàng sẽ hộ pháp cho ngươi ở xung quanh." "Rõ, thưa bệ hạ." Côn Bằng vội vàng đáp lời, vỗ cánh đuổi theo Hồng Vân.

Sau khi Côn Bằng đi khỏi, Đông Hoàng Thái Nhất nhếch môi đầy tự tin và bá đạo: "Hồng Mông Tử Khí sớm muộn gì cũng là vật trong túi của bản hoàng!" Ông ta động ý niệm, hư không kiên cố lặng lẽ hóa thành tro bụi, rồi biến mất không dấu vết.

Trên mặt biển Đông Hải trong xanh không một gợn mây, Hồng Vân đang nằm trên linh bảo bản sinh của mình — Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô, nhẩn nha gặm Nhân Sâm Quả.

Quả Nhân Sâm đó trông giống như đứa trẻ chưa chào đời, có màu hồng phấn, tỏa ra hương thơm kỳ lạ, cắn một miếng nước ngọt bắn ra, một luồng thanh hương lan tỏa giữa không trung.

Chỉ ba miếng là một quả Nhân Sâm đã vào bụng.

Hồng Vân chép chép miệng, vẫn chưa thấy thỏa mãn nên lại phất tay lấy ra một quả nữa.

Ăn hết ba quả, trên mặt Hồng Vân mới lộ ra nụ cười mãn nguyện.

"Phải nói là Nhân Sâm Quả huynh trưởng trồng vị ngon thật, tiếc là trên người chỉ còn hơn trăm quả, phải ăn tiết kiệm chút thôi..." Hồng Vân ăn no nê xong liền nhắm mắt đánh một giấc nồng.

Đang ngủ dở chừng, Hồng Vân bỗng mở bừng mắt, vẻ mặt đầy cảnh giác: "Kẻ nào?

Kẻ nào đang lén lút ở đó, còn không mau hiện thân!" Trên bờ biển Đông Hải, hư không vô tận chậm rãi dập dềnh.

Côn Bằng chắp tay sau lưng, từ trong không gian bước ra.

Hắn cười quỷ dị với Hồng Vân, vẻ mặt vô cùng âm hiểm lạnh lùng: "Hồng Vân lão nhi, đã lâu không gặp." Côn Bằng, sao lại là ngươi?

Hồng Vân kinh ngạc ra mặt, trên Vạn Thọ Sơn nhiều năm như vậy, y ngỡ Côn Bằng đã sớm buông bỏ ân oán năm xưa.

Sao lại không thể là ta?

Côn Bằng cười lạnh lẽo, khí thế toàn thân biến đổi, Giao Hồng Mông Tử Khí ra đây, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi!

Giao Hồng Mông Tử Khí?

Hồng Vân vô ngữ, đúng là đạo Hồng Mông Tử Khí thứ bảy đã rơi vào người y.

Thế nhưng, đạo Hồng Mông Tử Khí đó, từ khi nhập vào người y thì ẩn nấp biến mất.

Y chỉ có thể cảm ứng được Hồng Mông Tử Khí ở trong người, nhưng không biết ở đâu, càng không nói đến việc lấy ra.

Hồng Vân và Côn Bằng đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng dù thế nào, Côn Bằng vẫn không tin.

Hiện tại, nhìn Côn Bằng khí thế hung hăng, Hồng Vân cũng lười giải thích thêm.

Ý niệm vừa động, pháp lực Chuẩn Thánh rót vào hồ lô dưới chân, lập tức hồ lô hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Vạn Thọ Sơn.

Hồng Vân biết, chỉ cần y bay đến Vạn Thọ Sơn, tất cả sẽ an toàn.

Muốn chạy?

Khóe miệng Côn Bằng lộ ra nụ cười dữ tợn, vung tay lên, vô tận Bắc Minh hàn khí hóa thành phong bạo, lao về phía Hồng Vân.

Bắc Minh, nơi lạnh giá nhất Hồng Hoang, hàn khí phổ thông nhất cũng có thể làm tổn thương Thiên Tiên, Chân Tiên.

Mà Bắc Minh hàn khí trong tay Côn Bằng lại được tôi luyện vô số vạn năm.

Trong chớp mắt, cuồng phong nổi lên, giá lạnh thấu xương, Hồng Vân chỉ cảm thấy cả người bị đóng băng, tốc độ phi hành chậm đi không chỉ gấp đôi.

Hồng Vân bất đắc dĩ, vội vàng mở Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, uống một ngụm lớn rượu được làm từ Nhân Sâm Quả.

Một luồng ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, lúc này mới giảm bớt đi rất nhiều.

Y trừng mắt nhìn Côn Bằng, lớn tiếng quát: Côn Bằng, ta và ngươi xưa nay không oán, gần đây không thù, đạo Hồng Mông Tử Khí kia, ta thật sự không thể lấy ra, vì sao cứ phải bức người như vậy!

Hồng Vân là người thành thật, nhưng người thành thật bị dồn đến cực hạn cũng sẽ bùng phát ra năng lượng chưa từng có.

Hồng Vân không nói thì thôi, vừa nói, Côn Bằng lập tức nổi trận lôi đình, sắc mặt còn khó coi hơn cả Hồng Vân.

Hay cho ngươi, Hồng Vân lão nhi, lời này ngươi cũng thật nói ra được!

Năm xưa ở Tử Tiêu Cung, nếu không phải ngươi làm cái gì gọi là người tốt, nhường bồ đoàn Thánh vị cho hai kẻ Tây Phương kia, thì lão tổ ta sao phải chịu người khác bức bách, cũng nhường bồ đoàn ra ngoài, tất cả những điều này, đều là lỗi của ngươi!

Côn Bằng gào thét đến tê tâm liệt phế, đó là Hồng Mông Tử Khí, cơ sở của Đại Đạo.

Chỉ cần sở hữu, là có cơ hội chứng Đạo thành Thánh.

Nhưng cơ duyên lớn như vậy lại bị lão già Hồng Vân phá hoại.

Trong lòng Côn Bằng, hận ý ngập trời, suýt nữa nhấn chìm lý trí.

Thấy Côn Bằng như vậy, Hồng Vân lập tức sững sờ, y xòe tay, Oán có đầu, nợ có chủ, kẻ nào cướp bồ đoàn của ngươi thì ngươi tìm kẻ đó báo thù đi, cứ dây dưa với ta làm gì?

A, lão tổ ta cứ dây dưa với ngươi đấy, thì sao?

Trong lòng Côn Bằng hiểu rõ, tu vi Hồng Vân không bằng hắn, dễ ức hiếp hơn một chút.

Còn về hai người Tây Phương kia, tuy hai người đó vô sỉ, nhưng Đạo hạnh thực sự rất sâu.

Đánh một người, Côn Bằng còn hơi chùn bước, đừng nói là đánh hai.

E rằng còn chưa đến Tây Phương, bản thân đã phải bị đánh một trận tơi bời.

Cho nên, vẫn là cướp Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân tốt hơn một chút.

Hồng Vân vừa gấp vừa giận, nhưng lại không muốn dây dưa với Côn Bằng, vừa chuẩn bị tiếp tục đào tẩu.

Lại thấy Côn Bằng lớn tiếng quát: Yêu Sư Cung!

Oanh!

Oanh!

Trong hư không phát ra tiếng nổ lớn, tiếp đó một tiếng "rắc" vang

lên, hư không vỡ vụn thành vô số mảnh, một cung điện khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

Cung điện khổng lồ, toàn thân màu bạc, phát ra uy áp khổng lồ chưa từng có!

Chính là động phủ của Côn Bằng ở Bắc Minh Hải, đồng thời cũng là linh bảo mạnh nhất trong tay Côn Bằng, Yêu Sư Cung!

Chương 45

Trải qua ức vạn năm Côn Bằng tôi luyện, uy lực cực lớn, không kém gì Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hồng Vân lão nhi, đón một kích của ta!

Pháp lực Chuẩn Thánh của Côn Bằng tuôn vào Yêu Sư Cung, Yêu Sư Cung đón gió biến lớn, trở nên lớn hơn cả một ngọn núi nhỏ.

Với thế Thái Sơn áp đỉnh, nghiền ép về phía Hồng Vân, trong chốc lát, nhật nguyệt không quang, thiên địa ảm đạm, hư không cũng phát ra tiếng bi minh khổng lồ, không chịu nổi áp lực này, rắc rắc vỡ nát.

Ngươi thật sự muốn hạ sát thủ!

Hồng Vân vừa giận vừa nộ, cũng tế ra thủ đoạn lợi hại nhất của mình.

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, giết!

Theo lệnh của Hồng Vân, lập tức vô số hồng sa nhỏ li ti từ trong hồ lô bay ra.

Số lượng không đếm xuể, không thể tính toán, lấp lánh tròn mịn, tinh oánh sáng chói.

Dưới sự khống chế của Hồng Vân, cuồn cuộn bay về phía Côn Bằng.

Hồng sa này, là đặc sản của Hồng Hồ Lô, có thể làm tổn hại nguyên thần tu sĩ, cực kỳ lợi hại!

Thấy Hồng Vân tế ra Tán Hồn Hồng Sa, trên mặt Côn Bằng lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Hồng sa này, không phải tầm thường, tuyệt đối không thể cứng

rắn chống cự!

Hắn ý niệm vừa động, vội vàng thúc giục Yêu Sư Cung đến phòng ngự.

Yêu Sư Cung khổng lồ, lớn như núi, đón hồng sa bay đến từ bốn phương tám hướng!

Pháp lực Yêu Sư Cung hùng mạnh, một lực phá vạn pháp, có thế Thái Sơn áp đỉnh.

Mà Tán Hồn Hồng Sa tổn hại nguyên thần, phá hoại nhục thân, uy lực cũng không nhỏ.

Trong chốc lát, hai bên lâm vào một trận giằng co.

Lúc này, trên Đông Hải, cách Côn Bằng, Hồng Vân mấy ngàn dặm, Triệu Công Minh dẫn theo Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ từ từ đến nơi.

Dù cách nhau mấy ngàn dặm, nhưng uy áp khủng bố vô cùng vẫn vô khổng bất nhập, khiến Triệu Công Minh và những người khác cảm thấy áp lực cực lớn, thậm chí ngay cả thở cũng vô cùng khó khăn.

Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, xuất!

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trực tiếp tế ra Hạnh Hoàng Kỳ, Hạnh Hoàng Kỳ, bảo vật phòng ngự đỉnh cấp, vừa tế ra, mọi người liền cảm thấy áp lực trên người giảm đi rất nhiều, trở nên nhẹ nhõm.

Pháp lực dao động thật cường đại!

Lục Nhĩ không ngừng cảm thán, cách mấy ngàn dặm, cộng thêm bọn họ có chí bảo hộ thể, chỉ là một chút dư ba tản ra cũng có thể mang lại cho bọn họ áp lực lớn đến vậy, không thể tưởng tượng nổi, kẻ giao đấu rốt cuộc là tồn tại cấp bậc gì.

Trên Đông Hải, Hồng Vân và Côn Bằng trong chớp mắt đã giao

thủ hơn ba trăm hiệp, lúc mới bắt đầu, hai người còn có qua có lại, bất phân thắng bại.

Nhưng Côn Bằng dù sao cũng nhiều Đạo hạnh hơn Hồng Vân không ít, thời gian lâu dần, Hồng Vân liền không thể tránh khỏi rơi vào thế hạ phong, chỉ có sức chống đỡ, mà không có sức hoàn thủ.

Bên bờ Đông Hải, Triệu Công Minh ý niệm vừa động, bắt đầu tính toán làm sao cứu Hồng Vân.

Yêu Sư Côn Bằng, thực lực không yếu, nhưng lại cực kỳ thương tiếc bản thân.

Ta có ba đạo kiếm phù Sư tôn ban cho, mỗi đạo đều có thể bùng phát ra lực lượng Chuẩn Thánh.

Nếu dùng tốt, dọa lui Côn Bằng hẳn là hoàn toàn không có vấn đề gì, vả lại, cho dù có xảy ra bất ngờ gì, bị Côn Bằng nhìn ra sơ hở.

Nhưng ta còn có bảo vật bảo mệnh Sư tôn ban cho, cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Triệu Công Minh nói là làm, vừa chuẩn bị đứng dậy thì đột nhiên Lục Nhĩ túm lấy vạt áo hắn, Lão sư, không thể ra tay, bên cạnh hai người đó, còn ẩn giấu một vị đại năng siêu cấp!

Còn ẩn giấu người?

Đó là ai, có thể nghe ra không?

Triệu Công Minh lập tức có chút kinh ngạc, chẳng lẽ là Minh Hà lão tổ?

Nhưng Huyết Hải cách Đông Hải, xa tới ức vạn dặm, Minh Hà lão tổ sao lại vừa hay đến Đông Hải?

Không phải Minh Hà, vậy là ai?

Các đại năng ẩn thế Hồng Hoang khác cũng thèm khát Hồng Mông

Tử Khí?

Nếu có, hậu thế không thể nào hoàn toàn không có ghi chép.

Triệu Công Minh trong lòng không ngừng suy đoán, trong chốc lát lại không dám tùy tiện ra tay.

Lão sư, để con nghe thử, nhất định có thể nghe ra là ai.

Lục Nhĩ dựng sáu lỗ tai lên, bắt đầu khẽ xoay tròn.

Chẳng mấy chốc, Lục Nhĩ liền mở mắt ra, thần sắc trở nên kinh khủng.

Lão sư, ngoài Côn Bằng ra, một trong hai vị Yêu Hoàng của Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất cũng đã đến, đang ẩn mình trong bóng tối.

Cái gì, người ẩn mình trong bóng tối đó là Đông Hoàng Thái Nhất?

Sắc mặt Triệu Công Minh lập tức trở nên nghiêm trọng.

Mọi thắc mắc trong lòng như mây mù tan biến, trở nên rõ ràng.

Đúng vậy, nếu Đông Hoàng Thái Nhất còn ẩn mình trong bóng tối, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Hồng Vân và Côn Bằng đều là một trong Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung, tu vi Chuẩn Thánh.

Cho dù thực lực Côn Bằng mạnh hơn Hồng Vân không ít, cộng thêm tập kích lén lút.

Cũng rất khó giết chết Hồng Vân cùng cảnh giới với mình.

Nhưng nếu Đông Hoàng Thái Nhất ở trong bóng tối, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Đông Hoàng Thái Nhất là ai?

Chương 46

Người số một dưới Thánh Nhân, trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Có thể một mình chống lại mấy vị Tổ Vu của Vu tộc mà không bại trận.

Nếu chia cảnh giới Chuẩn Thánh thành một kim tự tháp.

Thì Đông Hoàng Thái Nhất, tuyệt đối là tồn tại đứng trên đỉnh tháp kim tự tháp.

Bảo vật Sư tôn ban cho, có thể dọa lui Côn Bằng đã là cực hạn rồi, nếu gặp Đông Hoàng Thái Nhất, e rằng còn chưa đủ xem, ta vẫn phải âm thầm theo dõi tình hình.

Triệu Công Minh thầm đưa ra quyết định, thân phận Thượng Thanh thủ đồ của hắn rất đáng sợ, các đại tu Chuẩn Thánh thông thường cũng không dám đắc tội.

Nhưng đối với Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, hai vị Yêu Hoàng Thiên Đình khao khát có được Hồng Mông Tử Khí, tham ngộ huyền diệu chứng Đạo mà nói.

Thân phận này, e rằng còn chưa đủ xem, cố gắng chen chân vào, người gặp họa vẫn là mình.

Lúc này, trên Đông Hải, Hồng Vân vẫn đang không ngừng giao chiến với Côn Bằng, lúc này Hồng Vân đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Dưới thế công mạnh mẽ của Côn Bằng, không ngừng lùi lại.

Trong miệng còn không ngừng thổ huyết, cả người trông vô cùng thê thảm.

Đáng ghét, thực lực con chim già này lại mạnh lên rất nhiều, ta không phải đối thủ.

Hồng Vân uất ức đỏ bừng cả mặt, không dám tiếp tục luyến chiến, lắc mình biến hóa thành một đám mây đỏ, đây chính là bản mệnh chân thân của y, Tiên Thiên Hồng Vân.

Hồng Vân ý niệm vừa động, Tiên Thiên Hồng Vân liền chui vào Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

Pháp lực Chuẩn Thánh của Hồng Vân toàn bộ tuôn vào Hồng Hồ Lô.

Trong khoảnh khắc, Tán Phách Hồ Lô như bốc cháy, bùng phát ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có, lao đi như bay về phía Vạn Thọ Sơn.

Côn Bằng cười lạnh lẽo, Hồng Vân lão nhi, muốn so tốc độ với ta sao?

Côn Bằng ý niệm vừa động, trong chớp mắt khôi phục Tiên Thiên Đạo khu.

Đó là một con chim đại bàng màu đen che trời lấp đất, đôi cánh của nó như mây rủ xuống trời.

Hai cánh vừa chấn động, không gian lập tức bùng phát ra một trận tiếng nổ ầm ầm.

Tiếp đó như mũi tên rời cung, đuổi theo hồ lô của Hồng Vân.

Côn Bằng là Tiên Thiên sinh linh, tốc độ vô song, nhưng Hồng Vân cũng không phải dạng vừa, đã dốc hết sức lực chạy về phía Vạn Thọ Sơn.

Trong chốc lát, hai người ngươi đuổi ta chạy, trong nháy mắt đã biến mất trên mặt biển Đông Hải.

Lúc này, Triệu Công Minh trực tiếp ngây người, tốc độ của đại tu

Chuẩn Thánh nhanh đến mức nào.

Cho dù mình đã chứng Đạo Thái Ất Kim Tiên, cộng thêm tu luyện Tung Địa Kim Quang của Thiên Cương Tam Thập Lục Thần Thông, đó cũng còn xa mới theo kịp.

Triệu Công Minh nghiến răng, Cùng đuổi theo, nhất định phải đuổi kịp.

Hắn ý niệm vừa động, đánh ra hai đạo pháp lực, một đạo bao trùm Lục Nhĩ, một đạo bao trùm Tiểu Hắc Hổ.

Hóa thành một đạo kim quang, theo khí tức của Hồng Vân và những người khác, nhanh chóng đuổi theo.

Trên mặt biển Đông Hải mênh mông vô bờ, Hồng Vân, Côn Bằng hai người ngươi đuổi ta chạy.

Nhưng Côn Bằng đã dốc hết sức lực, khoảng cách đến Tán Phách Hồ Lô vẫn còn kém một chút.

Trong Tán Phách Hồ Lô, Hồng Vân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn về phía Vạn Thọ Sơn, trong mắt lóe lên một tia may mắn.

Càng ngày càng gần Vạn Thọ Sơn rồi, chỉ cần mình đến Vạn Thọ Sơn, có huynh trưởng Trấn Nguyên Tử che chở, một Côn Bằng quèn có thể gây ra sóng gió gì chứ?

Hồng Vân lại gia tăng pháp lực, tốc độ Tán Phách Hồ Lô càng nhanh hơn.

Nhưng đúng lúc này, trên mặt biển Đông Hải, không gian ức vạn dặm, tựa như một tờ giấy trắng, dễ dàng bị xé làm đôi.

Một người đàn ông mặc kim ô đế hoàng bào, thân hình cao lớn, dung mạo thần võ uy nghiêm.

Giữa trán có một đạo thần văn màu vàng in dấu từ từ bước ra từ trong đó, chính là Đông Hoàng Thái Nhất.

Hắn chắp tay sau lưng, khí tức toàn thân đáng sợ, vĩ ngạn vô biên.

Giống như biến thành một mặt trời thật sự, mang theo áp lực vô thượng, nhìn xuống cửu thiên thập địa.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, không gian xung quanh lập tức trở nên vô cùng dính đặc, tựa như ngưng đọng.

Tán Phách Hồ Lô như lún vào vũng lầy, lập tức đình trệ giữa hư không.

Hồng Vân, giao Hồng Mông Tử Khí ra, bản hoàng còn có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không, chết!

Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện trước Tán Phách Hồ Lô, giọng nói của hắn vô cùng băng lạnh, mang theo uy nghiêm cực lớn.

Khiến người ta tâm thần chấn động, bất giác muốn làm theo lời hắn nói.

Trong Tán Phách Hồ Lô, sắc mặt Hồng Vân lập tức trở nên khó coi.

Một trong các Yêu Hoàng Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất cũng đã ra tay, y còn chạy thoát bằng cách nào?

Hồng Vân hóa thành một làn khói đỏ, chui ra từ trong hồ lô.

Hướng về phía Đông Hoàng Thái Nhất cúi người hành lễ, Hồng Vân, bái kiến Đông Hoàng bệ hạ.

Bớt nói nhảm, Hồng Mông Tử Khí đâu?

Trên mặt Đông Hoàng Thái Nhất, mang theo một tia lạnh lẽo.

Ta cũng muốn giao ra mà.

Khóe miệng Hồng Vân lộ ra một nụ cười khổ, từ từ giải thích.

Bệ hạ, từ khi ta có được đạo Hồng Mông Tử Khí kia, đạo Hồng Mông Tử Khí đó liền dung nhập vào thể nội của ta, không biết tung tích, ngay cả ta cũng không cảm giác được ở đâu, càng không nói đến việc lấy ra dâng cho ngài.

Chương 47

Trong lòng Hồng Vân vô cùng vô ngữ, y vốn là người Phật hệ, tính tình hiền hòa.

Dù sao y bây giờ cũng có Đạo hạnh Chuẩn Thánh, liệt vào hàng đại năng Hồng Hoang, còn có Trấn Nguyên Tử là hảo hữu.

Chứng Đạo hay không chứng Đạo, đối với y mà nói căn bản không có sức hấp dẫn lớn.

Nếu có thể giao Hồng Mông Tử Khí – cái thứ gây họa này ra, y cầu còn không được.

Nhưng tình huống là, y muốn giao, nhưng lại không có cách nào giao, ngươi nói đây là chuyện gì?

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không đáp lời Hồng Vân, ý niệm vừa động, nguyên thần cấp Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn xuyên thấu thể ra ngoài, từ trên xuống dưới quét qua Hồng Vân, cả Tán Phách Hồ Lô cũng bị quét qua một lượt, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất càng thêm khó coi.

Trong lòng thầm mắng Hồng Vân ngoan cố, chết đến nơi còn tham lam như vậy.

Nếu không phải có chút kiêng kỵ Trấn Nguyên Tử đứng sau y, đã sớm giết chết Hồng Vân rồi.

Lúc này, Yêu Sư Côn Bằng ở một bên âm trầm nói: Bệ hạ, ngàn vạn lần đừng tin tên lão tặc Hồng Vân này, hắn khẳng định là giấu Hồng Mông Tử Khí ở đâu đó, chuẩn bị tự mình ngộ Đạo thành Thánh.

Côn Bằng lão tặc, sao dám vu hãm ta!

Hồng Vân tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức đại chiến ba trăm hiệp với Côn Bằng.

Ánh mắt Đông Hoàng Thái Nhất lại rơi vào Hồng Vân, Bản hoàng cho ngươi cơ hội cuối cùng, giao Hồng Mông Tử Khí ra, ngươi có thể tùy chọn ba kiện chí bảo trong bảo khố Thiên Đình, còn có thể được Thiên Đình ta che chở.

Bệ hạ, tiểu lão nhi thật sự không lấy ra được mà.

Hồng Vân sợ đến tái mặt, không ngừng cầu xin.

Hừ!

Kính rượu không uống lại uống rượu phạt, ngươi thật sự nghĩ bản hoàng không dám giết ngươi sao?

Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn mất kiên nhẫn, trực tiếp tế ra Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Đông!

Đông!

Đông!

Đông!

Đông!

Đông!

Đông!

Một loạt tiếng chuông vang vọng trời đất, không gian Đông Hải, dưới sức mạnh khổng lồ đó, trong khoảnh khắc hóa thành phấn vụn.

Không gian vô biên vô tận, nứt ra những khe hở khổng lồ, như vực sâu tăm tối.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một chiếc đại chung màu hỗn độn

huyền hoàng xuất hiện, đứng trên đỉnh đầu Đông Hoàng Thái Nhất.

Đại chung màu huyền hoàng, vô cùng huyền diệu, bên ngoài chuông có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong bao quanh.

Bên trong chuông có sơn xuyên đại địa, Hồng Hoang vạn tộc ẩn hiện trong đó.

Ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, hỗn độn thánh uy chấn nhiếp vũ trụ.

Tiếng chuông vang vọng, vũ trụ hùng vĩ, thiên địa thất sắc.

Thần uy của Tiên Thiên Chí Bảo làm càn khôn chấn động, vang vọng cửu thiên thập địa!

Chỉ một đạo uy áp tản ra cũng khiến Hồng Vân cảm thấy khó thở.

Hồng Vân, bản hoàng diệt ngươi, cũng vẫn có thể có được Hồng Mông Tử Khí!

Đông Hoàng Thái Nhất ý niệm vừa động, điều động lực lượng Hỗn Độn Chung.

Trong chớp mắt, Hồng Vân chỉ cảm thấy có một ngọn núi lớn với thế Thái Sơn áp đỉnh ập đến phía mình.

Tán Phách Hồ Lô dưới uy áp của Tiên Thiên Chí Bảo, xuất hiện những vết nứt li ti, bị tổn hại nghiêm trọng.

Tiên Thiên Đạo khu của Hồng Vân, càng không ngừng thu nhỏ lại.

Nguyên thần Chuẩn Thánh dường như sắp vỡ vụn thành vô số mảnh trong khoảnh khắc tiếp theo.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy Hồng Vân vẫn không chịu giao Hồng Mông Tử Khí ra, liền khẽ lắc đầu.

Đông!

Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng nổ lớn, sức mạnh đáng sợ, hóa thành hồng lưu.

Trong chốc lát, Tiên Thiên Đạo khu của Hồng Vân bị xung kích thành phấn vụn!

Ngay cả nguyên thần của Hồng Vân cũng không thoát khỏi, bị xé nát thành vô số mảnh vụn.

Hồng Vân vẫn lạc, thiên địa đồng bi, lấy điểm vẫn lạc của Hồng Vân làm trung tâm.

Trong phạm vi trăm vạn dặm, mưa máu rơi tầm tã.

Vô số thủy tộc sống ở tầng biển Đông Hải, đều cảm nhận được một nỗi bi thương cực lớn, ngay cả ăn uống cũng không còn ngon miệng.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, dưới cây Nhân Sâm Quả, Trấn Nguyên Tử càng phát ra một tiếng gào thảm thiết vô cùng: Hồng Vân lão đệ!

Hồng Vân lão nhi, cuối cùng cũng chết toi rồi.

Khóe miệng Côn Bằng nhếch lên, trong lòng vô cùng đắc ý, ý niệm thông suốt, có cảm giác đại thù đã báo sảng khoái.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn mưa máu trên trời, khẽ cau mày.

Vừa chuẩn bị xem xét kỹ Hồng Mông Tử Khí rốt cuộc bị Hồng Vân giấu ở đâu.

Chương 48

Đột nhiên, một đạo tử quang, từ mảnh vỡ nguyên thần của Hồng Vân bay ra.

Tử quang đó bay đến giữa không trung, từ từ giãn ra.

Dài hơn ba tấc, toàn thân huyền diệu, tản ra Đạo vận, chính là Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí!

Côn Bằng lập tức trừng lớn mắt, trong mắt lóe lên sự tham lam tột độ.

Hai mắt Đông Hoàng Thái Nhất co lại, trong chớp mắt rơi vào Hồng Mông Tử Khí, trong lòng dâng lên sự kinh hỉ tột độ.

Ha ha, Hồng Mông Tử Khí có linh, đây là tự động nhận chủ rồi!

Hỗn Độn Chung, cấm cố không gian!

Đông Hoàng Thái Nhất với thế sét đánh không kịp bưng tai, thúc giục Hỗn Độn Chung, cấm cố không gian xung quanh, trong lòng lúc này mới hơi thả lỏng.

Đông Hoàng Thái Nhất vừa chuẩn bị đưa tay ra, tóm lấy Hồng Mông Tử Khí.

Đột nhiên, không xa Hồng Mông Tử Khí, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô khẽ chấn động, từ miệng hồ lô truyền ra một luồng hút lực cực lớn.

Tiếp đó Tán Phách Hồ Lô chấn động mạnh, trực tiếp đâm vỡ không gian, sau đó mang theo tàn hồn của Hồng Vân nhảy vào không gian.

Không hay rồi, linh bảo có linh, Hồng Hồ Lô muốn mang Hồng Vân chạy trốn.

Côn Bằng vội vàng ra tay ngăn cản, nhưng rốt cuộc vẫn chậm một bước, không thể bắt được Tán Phách Hồ Lô.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thoáng qua nơi Tán Phách Hồ Lô chạy trốn, cũng không để ý.

Nguyên thần của Hồng Vân, đã bị Hỗn Độn Chung chấn vỡ nát, đây không phải là vết thương thông thường, đây là Đạo thương.

Cho dù có dùng thánh dược chữa thương đỉnh cấp Tam Quang Thần Thủy cũng vô dụng.

Đông Hoàng Thái Nhất đưa tay ra, tóm lấy Hồng Mông Tử Khí.

Đúng lúc Đông Hoàng Thái Nhất sắp tóm được Hồng Mông Tử Khí.

Đột nhiên, dị biến đột ngột xảy ra, Hồng Mông Tử Khí khẽ chấn động.

Lại lập tức đột phá cấm cố không gian của Hỗn Độn Chung, phá vỡ không gian, trong chớp mắt biến mất không còn dấu vết.

Không hay rồi!

Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi thất sắc, pháp lực Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn thúc giục đến cực hạn.

Muốn định trụ Hồng Mông Tử Khí, nhưng cuối cùng vẫn vô ích.

Hồng Mông Tử Khí trong khoảnh khắc nhảy vào không gian, đã không còn một chút khí tức nào.

Mặc cho Đông Hoàng Thái Nhất tìm kiếm thế nào, cũng không tìm thấy một chút tung tích.

Lời nói của Hồng Vân đó, đều là thật sao?

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất lập tức âm trầm xuống, nhìn về phía Côn Bằng, sát cơ lạnh lẽo!

Hồng Mông Tử Khí không bị Hồng Vân giấu đi, vậy có phải thật như Hồng Vân đã nói không.

Ngay cả bản thân y cũng không cảm giác được Hồng Mông Tử Khí, không lấy ra được?

Côn Bằng bị uy áp này dọa đến rùng mình, cả người run rẩy.

Bệ hạ, lão tặc Hồng Vân đó xảo quyệt vô cùng, không thể tin lời hắn một chiều, nhất định là hắn không muốn giao Hồng Mông Tử Khí ra, mới gây ra tai họa sát thân.

Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, không muốn so đo nhiều với Côn Bằng.

Đi!

Hắn ý niệm vừa động, Hỗn Độn Chung xé rách không gian, trong chớp mắt biến mất không còn dấu vết.

Côn Bằng lau một vệt mồ hôi lạnh trên mặt, vội vàng đi theo Đông Hoàng Thái Nhất rời đi.

Hai người đi khỏi rất lâu, Triệu Công Minh và Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ lúc này mới từ từ đến nơi.

Triệu Công Minh nhìn uy áp to lớn trên Đông Hải, đã lâu vẫn chưa tan đi.

Sắc mặt đột nhiên biến đổi, Hồng Vân sẽ không thật sự hoàn toàn vẫn lạc rồi chứ?

Đúng lúc này, không gian trước mặt Triệu Công Minh vô thanh vô tức vỡ vụn.

Tán Phách Hồ Lô đầy vết thương, khí tức suy yếu xuất hiện, không ngừng tiến lại gần Triệu Công Minh, phát ra một luồng khí tức vô cùng thân cận.

Dường như biết, Triệu Công Minh có thể cứu được mạng chủ nhân của nó.

Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô!

Triệu Công Minh vừa nhìn đã nhận ra hồ lô này, chính là pháp bảo của Hồng Vân.

Hắn mở nắp hồ lô, chỉ thấy bên trong, có một mảnh tàn hồn chỉ lớn bằng móng tay, chính là Hồng Vân.

Hồng Vân phát ra khí tức vô cùng yếu ớt, thậm chí còn không mạnh bằng Lục Nhĩ.

Mà Hồng Vân lúc đỉnh phong, lại là đại tu Chuẩn Thánh, có thể tưởng tượng, Hồng Vân rốt cuộc đã bị thương nặng đến mức nào.

Tàn hồn suy yếu, nhưng vẫn vô ý hay hữu ý phát ra từng trận dao động yếu ớt.

Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán.

Huynh trưởng Trấn Nguyên!

Lão sư, tàn hồn này sắp không chịu nổi nữa rồi, nếu không cứu chữa, không kiên trì được một khắc ba phần tư khắc, sẽ tan biến mất.

Ngay cả Lục Nhĩ cũng nhìn ra tình huống của Hồng Vân vô cùng nguy cấp.

Không sao, vi sư tự có cách.

Chương 49

Triệu Công Minh khẽ cười, từ trong không gian hệ thống, lấy ra Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô.

Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô, huyền diệu vô song, chỉ có một tác dụng lớn nhất, chính là ôn dưỡng hồn phách.

Cho dù ngươi bị thương nặng đến mức nào, sức mạnh nguyên thần chỉ còn lại một tia một hào.

Chỉ cần ném vào Dưỡng Hồn Hồ Lô, cũng có thể được tẩm bổ cực lớn.

Triệu Công Minh cẩn thận lấy tàn hồn Hồng Vân ra, sau đó đặt vào Dưỡng Hồn Hồ Lô.

Ông ông!

Theo tàn hồn Hồng Vân đi vào bên trong, Dưỡng Hồn Hồ Lô lập tức bắt đầu chấn động.

Từng tia nguyên khí thiên địa, từ bốn phương tám hướng bị Dưỡng Hồn Hồ Lô hấp thu.

Tiếp đó chuyển hóa thành khí dưỡng hồn tinh thuần nhất, tẩm bổ tàn hồn Hồng Vân.

Không lâu sau, liền thấy tàn hồn Hồng Vân dần dần ổn định lại, không còn dáng vẻ như đèn trước gió, đèn trong mưa như trước.

Triệu Công Minh nhìn tàn hồn Hồng Vân dần ổn định lại, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Vân này đã chịu một kích của Hỗn Độn Chung, bị thương là Đạo thương.

Nếu Dưỡng Hồn Hồ Lô cũng không cứu được, thì mình coi như đã bận rộn một phen vô ích.

Là bây giờ trực tiếp giao Dưỡng Hồn Hồ Lô cho Trấn Nguyên Tử, hay là đợi thêm chút nữa.

Triệu Công Minh suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định vẫn đợi một khoảng thời gian, rồi mới tìm cơ hội giao Dưỡng Hồn Hồ Lô vào tay Trấn Nguyên Tử.

Dù sao hiện tại tàn hồn Hồng Vân vẫn vô cùng yếu ớt, thậm chí còn không có ý thức của mình, quá yếu.

Đợi thêm một khoảng thời gian nữa, lực lượng dưỡng hồn tẩm bổ tàn hồn Hồng Vân, hoàn toàn ổn định.

Chân linh Hồng Vân tỉnh lại, rồi bán cho Trấn Nguyên Tử một cái nhân tình cũng không tệ.

Với tình cảm thắm thiết của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, không biết sẽ kinh hỉ đến mức nào.

Triệu Công Minh hạ quyết tâm, ý niệm vừa động.

Dưỡng Hồn Hồ Lô đã rơi vào không gian nhỏ mà hắn tự dùng pháp lực khai thác.

Triệu Công Minh liếc nhìn không gian, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô, cộng thêm Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, hai mươi bốn hạt Định Hải Thần Châu, Lạc Bảo Kim Tiền, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Nhân Quả Kính, hiện tại trong tay hắn, tổng cộng có bảy kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đúng rồi, còn có Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ, Ngộ Đạo Trà Thụ hai đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Đây là khái niệm gì?

Đây là một khái niệm không thể hình dung được!

Trong Hồng Hoang, cường giả như Tam Thanh, Nữ Oa, Tây Phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, bảo vật trong tay e rằng cũng không nhiều bằng trên người Triệu Công Minh.

Nhiều bảo vật cực phẩm như vậy, đừng nói hiện tại Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn còn chưa thành Thánh.

Cho dù sau khi thành Thánh, thấy nhiều bảo vật như vậy, e rằng cũng sẽ thèm nhỏ dãi vô cùng.

Lần này cứu Hồng Vân xong, còn tương đương với việc gián tiếp có được một nhân tình lớn của Trấn Nguyên Tử, Triệu Công Minh chắc chắn có lời không lỗ.

Tâm trạng đại hảo, Triệu Công Minh trực tiếp hái một giỏ Bàn Đào Quả, ném cho Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ.

Ăn đi, cứ thỏa sức mà ăn, không thiếu mấy quả của các ngươi đâu.

Đây là… Bàn Đào Quả!

Lục Nhĩ có đại bản sự tuyệt thiên địa thông vô thượng.

Rất nhanh đã phân biệt được lai lịch Bàn Đào Quả, không khỏi trừng lớn hai mắt.

Đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, quả thực của Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ, đối với Đại La Kim Tiên cũng có công dụng không nhỏ.

Lão sư nhà mình lại một lúc ném cho bọn họ cả một giỏ lớn như vậy.

So với Lục Nhĩ kinh ngạc, Tiểu Hắc Hổ thì bình tĩnh hơn nhiều.

Không nói nhiều, trực tiếp ôm lấy một quả, bắt đầu cắn ngấu nghiến, nước chảy bốn phía, hương đào thơm ngát, ngon cực kỳ.

Ngươi mà không ăn nữa, có tin lát nữa một quả đào cũng không ăn được không?

Triệu Công Minh cười tủm tỉm nhìn Lục Nhĩ.

A.

Lục Nhĩ sững sờ, nhìn ba cái hạt đào trong giỏ, cũng không còn bận tâm gì nữa.

Cũng cầm lấy một quả, bắt chước Tiểu Hắc Hổ, bắt đầu cắn ngấu nghiến.

Đi thôi, Đông Hải rộng lớn, lại là địa bàn của Long tộc, chúng ta cũng nên đi dạo một phen.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, dưới chân xuất hiện một đám mây trắng, nâng Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ bay đi xa.

Không lâu sau khi Triệu Công Minh và những người khác rời đi, trên mặt biển mênh mông vô tận, sóng yên biển lặng, nước trời một màu.

Truyền đến tiếng vải trắng bị xé rách, không gian vạn dặm Đông Hải, như giấy trắng, bị xé làm đôi.

Một đạo nhân thân hình cao ráo, mặc đạo bào huyền hoàng, dưới cằm có ba chòm râu dài phe phẩy từ trong đó bước ra.

Trên người hắn mang theo khí tức sát phạt vô thượng, như một ngọn núi lửa sắp phun trào, khiến không gian phương này cũng đang run rẩy.

Không gian gần đạo nhân, thậm chí đã không chịu nổi áp lực này, dần dần sụp đổ, hóa thành phấn vụn.

Khoảnh khắc này, thiên địa dường như cũng ảm đạm thất sắc.

Đạo nhân này, chính là Trấn Nguyên Tử, lúc này, hắn tay cầm Địa Thư đại địa thai mô, sát cơ trên mặt đã dâng trào đến cực hạn!

Chương 50

Hồng Vân lão đệ, vi huynh đến rồi, vi huynh đến rồi!

Đôi mắt Trấn Nguyên Tử, khóe mắt còn vương vài giọt lệ.

Hắn động dụng pháp lực vô thượng, tìm kiếm toàn bộ không gian mười vạn dặm quanh nơi Hồng Vân vẫn lạc.

Nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Một mảnh vạt áo, một lọn tóc, thậm chí ngay cả một tia tàn hồn cũng không tìm thấy.

Hồng Vân lão đệ, lẽ nào ngươi thật sự đã rời bỏ ta mà đi?

Trấn Nguyên Tử lớn tiếng khóc lóc, ánh mắt đầy cừu hận nhìn về phía Thiên Đình, chuẩn bị lập tức đến Thiên Đình đại sát một trận.

Nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, dường như nghĩ đến điều gì.

Tế ra Địa Thư đại địa thai mô, bắt đầu dùng pháp lực vô thượng, thôi toán.

Trước đó hắn ở Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán đã dùng Địa Thư thôi toán một lần.

Kiếp số của Hồng Vân, thập tử vô sinh (chết chắc), kẻ ra tay, là Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng hai người của Thiên Đình.

Rất nhanh, dưới sự thôi toán của pháp lực Chuẩn Thánh vô thượng của Trấn Nguyên Tử, kết quả đã ra.

Vốn dĩ thiên cơ hiển thị Hồng Vân có kiếp số thập tử vô sinh, lúc này đột nhiên biến đổi, lại trở thành cửu tử nhất sinh (còn một đường sống).

Điều này có ý nghĩa gì, điều này có ý nghĩa là Hồng Vân chưa vẫn

lạc, vẫn còn một tia sinh cơ đã ổn định lại.

Trấn Nguyên Tử tiếp tục thôi toán, nhưng lại không thể thôi toán ra tia sinh cơ của Hồng Vân ở đâu.

Mỗi lần diễn biến đến thời điểm quan trọng nhất, thiên cơ luôn vô duyên vô cớ bị xáo trộn, không thể diễn biến tiếp được nữa.

Thần sắc trên mặt Trấn Nguyên Tử từ bi thương hóa hỉ, sát cơ cũng dần dần nội liễm lại.

Hồng Vân lão đệ, ngươi hãy yên tâm, vi huynh có một ngày sẽ tìm được ngươi.

Trấn Nguyên Tử đưa tay vung lên, không gian vỡ vụn, cả người trong chớp mắt biến mất không còn dấu vết.

Cùng lúc đó, Đông Hải mênh mông, bầu trời xanh biếc, nước trời một màu, hùng vĩ phi thường.

Triệu Công Minh và Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ cưỡi mây trắng.

Du ngoạn trên mặt biển Đông Hải, nhìn cảnh biển, chỉ cảm thấy tâm thần đều được gột rửa một phen.

Trở nên càng thêm thông thấu trong trẻo, tu vi cũng ẩn ẩn giữa chừng, có sự tinh tiến.

Du ngoạn mấy tháng sau, một ngày nọ, bên tai Triệu Công Minh, vang lên tiếng hệ thống quen thuộc.

Đinh đông, phát hiện ký chủ đang ở Đông Hải, đang ở trong phạm vi trăm vạn dặm của Tam Tiên Đảo Phương Trượng, Bồng Lai, Doanh Châu, kích hoạt hệ thống tuyển trạch thần cấp.

Tuyển trạch một, linh bảo trong tay quá nhiều, thực sự không thể chứa thêm, lập tức cưỡi mây rời khỏi Đông Hải, tưởng thưởng một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ngẫu nhiên.

Tuyển trạch hai, con đường tầm bảo không thể bị gián đoạn, leo lên Tam Tiên Đảo, tưởng thưởng một hồ Tam Quang Thần Thủy, một đống Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Tam Tiên Đảo sắp xuất thế?

Triệu Công Minh trong lòng kinh ngạc, Tam Tiên Đảo, lần lượt là Bồng Lai Tiên Đảo, Doanh Châu Tiên Đảo, Phương Trượng Tiên Đảo.

Truyền thuyết là tiên đảo xuất hiện từ khi thiên địa chưa khai, Hồng Mông chưa phân.

Trong đó ẩn chứa huyền diệu vô thượng, bảo vật vô số, nay bị mình gặp được, cứ thế bỏ lỡ há chẳng phải thiên lý bất dung?

Triệu Công Minh không nghĩ ngợi gì nhiều, trực tiếp đưa ra lựa chọn, Ta chọn hai!

Theo Triệu Công Minh đưa ra lựa chọn, trong không gian hệ thống, lập tức xuất hiện một hồ lớn Tam Quang Thần Thủy.

Còn có một đống Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đen nhánh sáng bóng, mang theo sinh cơ vô thượng.

Đồng thời có một luồng linh vận nồng đậm, ập đến!

Đồ tốt, toàn là đồ tốt!

Triệu Công Minh mày nở mặt tươi, Tam Quang Thần Thủy thì không cần nói, là do ba loại thần thủy tạo thành.

Lần lượt là Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc, Tinh Quang Thần Thủy màu tím.

Ba loại thần thủy, tách rời, đều là độc vật đỉnh cấp Hồng Hoang.

Trong đó Nhật Quang Thần Thủy tiêu diệt huyết nhục cốt tủy, Nguyệt Quang Thần Thủy ăn mòn nguyên thần hồn phách, Tinh

Quang Thần Thủy phân giải chân linh thức niệm.

Một khi ba loại thần thủy hợp lại, đó chính là thánh dược chữa thương đỉnh cấp Hồng Hoang.

Bất kể bị thương nặng đến mức nào, đều có thể phục hồi với tốc độ cực nhanh, ngay cả Đạo thương, cũng hoàn toàn không ngoại lệ.

Theo Triệu Công Minh được biết, trong Bát Bảo Lưu Ly Bình, Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm trong tay nhị sư bá Nguyên Thủy Thiên Tôn nhà mình, cũng có cất giữ.

Đương nhiên, chỉ là một chút thôi, hoàn toàn không thể so sánh với một hồ lớn trong tay Triệu Công Minh.

Đi, chúng ta tiếp tục tầm bảo!

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, căn cứ theo hướng dẫn của hệ thống, bay về một góc Đông Hải.

Đại khái lại bay hơn một tháng, Triệu Công Minh lúc này mới từ từ bay đến địa điểm mà hệ thống chỉ dẫn.

Nhưng lúc này, phía trước Triệu Công Minh, lại vô cùng bất an.

Phía trước Triệu Công Minh, có ba vật thể khổng lồ hình dáng giống tiên đảo.

Bên cạnh những vật thể khổng lồ đó, bị từng tầng mây mù bao phủ, hoàn toàn không nhìn rõ.

Nhưng Triệu Công Minh cảm giác, đó chính là Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng Tam Tiên Đảo.

Đương nhiên, điều khiến Triệu Công Minh kinh ngạc nhất là, bên cạnh ba tiên đảo đó, chen chúc vô số binh tôm tướng cua, đếm kỹ, không dưới vạn con.

Trên những binh tôm tướng cua đó, còn có bốn người.

Chương 51

Trong đó ba người, đều là ông lão râu tóc bạc phơ, có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Ba người đang vây quanh một ngọn núi lớn, cẩn thận nghiên cứu điều gì đó.

Một người còn lại, thân hình cao lớn, đầu sinh long giác, dáng vẻ thanh niên, sắc mặt vô cùng băng lạnh.

Trong tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích, khí tức trên người, khoảng Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Lúc này, đang qua lại không ngừng tuần tra ba tiên đảo bị mây mù bao phủ.

Lão sư, bọn họ đều là Long tộc.

Lục Nhĩ kịp thời nhắc nhở.

Ta biết.

Triệu Công Minh đáp, bốn ông lão đó, còn có thanh niên kia, đầu đều có đôi sừng.

Xung quanh còn vây quanh nhiều binh tôm tướng cua như vậy, mà nơi đây lại là Đông Hải, đại bản doanh của Long tộc.

Bọn họ không phải Long tộc thì còn có thể là gì?

Triệu Công Minh cũng không che giấu khí tức, cứ trốn sau một tảng đá lớn, xem bọn họ muốn làm gì.

Bên cạnh ba tiên đảo, thanh niên kia cau mày.

Đại trận hộ đảo trên ba tiên đảo này, rốt cuộc còn bao lâu nữa mới có thể phá vỡ?

Bẩm Tam điện hạ, ước chừng, ước chừng… còn cần một khoảng thời gian nữa.

Ba ông lão râu tóc bạc phơ khẽ run rẩy, mặt đầy nghiêm trọng nói.

Đại trận hộ sơn Tiên Thiên này, quá huyền diệu, chúng thần phải nghiên cứu thêm quy luật của nó, mới có hy vọng phá vỡ.

Bốn người này, chính là người Long tộc.

Trong đó, thanh niên lạnh lùng kia, là con thứ ba của tộc trưởng Long tộc đương nhiệm Ngao Thanh, Ngao Dương.

Ba ông lão râu tóc bạc phơ kia, là ba người giỏi trận pháp nhất trong Long tộc.

Mấy năm trước, trên Đông Hải, phát sinh dị biến, Bồng Lai Tiên Đảo, Doanh Châu Tiên Đảo, Phương Trượng Tiên Đảo xuất thế.

Long tộc thân là bá chủ Đông Hải, tự nhiên là nhận được tin tức đầu tiên.

Thế là tộc trưởng Long tộc Ngao Thanh lập tức phái người đi xem xét.

Kết quả cuối cùng, ba tiên đảo đó, quả thực là Tam Tiên Đảo không sai.

Nhưng bên cạnh ba tiên đảo, lại có đại trận hộ sơn Tiên Thiên.

Thế là Ngao Thanh sau khi suy nghĩ một lúc, đã phái con trai mình và ba vị trận pháp sư lợi hại nhất trong Long tộc ra ngoài.

Chuẩn bị phá giải ba đại trận hộ sơn Tiên Thiên, lên ba tiên đảo tìm kiếm cơ duyên.

Nhưng không ngờ, ba đại trận hộ sơn Tiên Thiên, ba vị trận pháp sư đỉnh tiêm nhất đã nghiên cứu mấy năm trời, lại một trận cũng không phá vỡ được.

Ngao Dương nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Từ tình hình xuất thế ngẫu nhiên của ba tiên đảo trước đây mà xét, thông thường thời gian xuất hiện sẽ không quá mười năm.

Hiện tại, tiên đảo xuất thế đến nay, đã qua năm năm.

Còn lại năm năm, nếu vẫn không phá vỡ được ba đại trận hộ sơn Tiên Thiên này.

Vậy thì cơ duyên này coi như uổng phí rồi.

Ngao Dương tâm trạng rất không vui, ba vị trận pháp sư cũng rất bất lực.

Thời kỳ thượng cổ, Long Hán đại kiếp, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đại chiến.

Trận chiến đó, vô cùng thảm liệt, không chỉ khiến Tiên Thiên Tam tộc toàn bộ chịu trọng thương.

Mất đi địa vị bá chủ Hồng Hoang, còn hủy đi vô số bảo vật cất giữ trong tộc.

Trong đó bao gồm truyền thừa trận pháp tinh diệu nhất của Long tộc.

Nếu không, phá một đại trận hộ sơn Tiên Thiên nhỏ bé như vậy, há chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Ngao Dương bất lực vẫy tay, Làm phiền chư vị rồi, còn năm năm nữa, xin hãy nhanh chóng phá vỡ ba đại trận hộ sơn Tiên Thiên này.

Không cần ba tòa, phá được một tòa cũng là cực tốt.

Ba vị lão giả ra sức gật đầu, Thái tử điện hạ cứ yên tâm, lão thần và những người khác nhất định sẽ dốc toàn lực phá trận.

Ngay lập tức ba người lại vây quanh đại trận hộ sơn Tiên Thiên

bắt đầu bận rộn, đúng lúc này, vị Long tộc Thái tử kia dường như phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên lớn tiếng quát: Kẻ nào lén lút, ở đây rình mò?

Giọng nói Ngao Dương vừa dứt, pháp lực toàn thân tuôn vào Phương Thiên Họa Kích, hung hăng ném về phía Triệu Công Minh đang ở.

Oanh!

Oanh!

Hư không phát ra tiếng nổ lớn, Phương Thiên Họa Kích mang theo pháp lực khủng bố vô cùng.

Hóa thành mũi tên rời cung, phóng tới nhanh như bay.

Sức mạnh ẩn chứa bên trong, khiến người ta không chút nghi ngờ, cho dù một ngọn núi lớn đứng trước Phương Thiên Họa Kích đó, cũng sẽ bị nó vô tình xuyên thủng.

Lão sư, cẩn thận!

Lục Nhĩ lớn tiếng kêu.

Chủ nhân!

Tiểu Hắc Hổ cũng lớn tiếng kêu một tiếng, trực tiếp lao về phía Triệu Công Minh, muốn chặn Phương Thiên Họa Kích.

Chương 52

Không cần.

Triệu Công Minh lắc đầu, tùy tay vung lên, pháp lực trực tiếp chặn Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ lại.

Bản thân hắn thì tế ra Tiên Kiếm Tiên Thiên Linh Bảo Thượng Phẩm mà Thông Thiên Giáo Chủ luyện chế cho mình.

Pháp lực Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ hậu trọng toàn bộ tuôn vào trong đó.

Trong chốc lát, trên Tiên Kiếm màu bạc trắng, bùng phát vô lượng kiếm khí.

Với thế sét đánh không kịp bưng tai, chém về phía Phương Thiên Họa Kích đó.

Triệu Công Minh nhìn thấy rất rõ ràng, người Long tộc kia.

Chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, với thực lực của mình, hoàn toàn có thể đối phó được.

Oanh!

Giữa không trung, dưới ánh mắt của mấy vạn thủy tộc, Phương Thiên Họa Kích và Tiên Kiếm va chạm vào nhau.

Vốn dĩ chỉ là hai kiện vũ khí va chạm, nhưng dưới pháp lực của hai người, lại giống như hai ngọn núi kim loại nhỏ va chạm vào nhau.

Dư ba khủng bố, cuốn theo ức vạn tấn nước biển, cuồn cuộn ập đến, dấy lên sóng thần cuồn cuộn, quét ngang tứ hải bát hoang.

Một kích hạ xuống, dư ba tản đi, thân hình vị Long tộc Thái tử kia loạng choạng lùi lại mấy bước, mới ổn định lại thân mình.

Ngược lại Triệu Công Minh, vững như Thái Sơn, bất động, như hạc đứng uyên thâm.

Thực ra nói về pháp lực, hai người không hơn kém là bao.

Nhưng Triệu Công Minh tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, lực lượng nhục thân vô song.

So với Vu tộc lấy nhục thân xưng hùng còn lợi hại hơn.

Đừng nói là so với Long tộc trước mắt chỉ có Đạo hạnh Thái Ất.

Ngao Dương siết chặt Phương Thiên Họa Kích bị phản chấn lại, trừng mắt nhìn Triệu Công Minh, thần sắc lạnh lẽo.

Ngươi là ai, sao dám đến địa giới Đông Hải của ta mà làm càn!

Năm xưa Long Hán nhất kiếp, tam tộc đại chiến, tuy đều chịu trọng thương.

Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nội tình vẫn còn, vẫn không phải là loại mèo chó nào có thể trêu chọc.

Triệu Công Minh khẽ cười, Muốn biết ta là ai, thì hãy đánh bại ta rồi hãy nói.

Triệu Công Minh trừng mắt nhìn Ngao Dương, trong mắt đầy chiến ý.

Hắn cũng muốn xem, thực lực của mình hiện tại đã thăng tiến đến mức độ nào.

Ngao Dương nghe xong, ánh mắt lập tức dâng trào lửa giận nồng đậm!

Tu sĩ trước mắt chẳng qua chỉ là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, cũng dám kiêu ngạo như vậy sao?

Long tộc hắn trấn áp tứ hải nhiều năm như vậy, xem ra cũng nên

cho thế nhân biết một chút về thực lực của Long tộc hắn rồi!

Xem kích!

Ngao Dương lớn tiếng quát, với thế sét đánh không kịp bưng tai, lại lần nữa giết về phía Triệu Công Minh.

Xem kiếm!

Triệu Công Minh cũng cầm kiếm giết lên, kiếm khí đáng sợ gầm thét, trực tiếp giao chiến với Ngao Dương!

Khi hai người giao chiến, pháp lực tạo ra vô số gợn sóng, dấy lên sóng thần cuồn cuộn, quét ngang tứ phía.

Hắc Hổ huynh, ngươi nói lão sư có thể đánh bại vị Long điện hạ này không?

Sau tảng đá, Lục Nhĩ trừng lớn mắt, không chớp mắt nhìn đại chiến giữa không trung.

Yên tâm đi, chủ nhân tuyệt đối sẽ không thất bại.

Tiểu Hắc Hổ vẫy vẫy tay, hoàn toàn không lo lắng về trận chiến giữa không trung.

Tiếp đó không biết từ đâu lại lấy ra một quả Bàn Đào hồng tươi to lớn, bắt đầu cắn ngấu nghiến, nước chảy bốn phía.

Giữa không trung, trong nháy mắt, Triệu Công Minh đã đại chiến ba trăm hiệp với Ngao Dương!

Trăm hiệp đầu, hai người vẫn bất phân thắng bại, ngang tài ngang sức.

Đến một trăm hiệp giữa, Ngao Dương đã rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Đến một trăm hiệp cuối cùng, sắc mặt Ngao Dương tái nhợt.

Trên trán thấm ra vô số giọt mồ hôi nhỏ li ti, ngay cả Phương Thiên Họa Kích trong tay cũng hơi cầm không vững nữa rồi.

Ngược lại Triệu Công Minh, vẫn vô cùng nhẹ nhõm, mặt không đỏ, khí không suyễn, Tiên Kiếm trong tay, bùng phát ra khí tức vô cùng sắc bén.

Đón ta một kiếm cuối cùng!

Triệu Công Minh lớn tiếng quát, nhân kiếm hợp nhất, một đạo kiếm khí vô cùng khổng lồ, từ Tiên Kiếm kích động mà ra.

Với thế sét đánh không kịp bưng tai, chém vào thân thể Ngao Dương.

Oanh!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, Phương Thiên Họa Kích trong tay Ngao Dương tuột khỏi tay, cả người trực tiếp rơi xuống Đông Hải.

Tam điện hạ!

Điện hạ không sao chứ?

Mọi người mau đến đây!

Rất nhanh, vô số binh tôm tướng cua vây quanh Triệu Công Minh, vẻ mặt vô cùng cảnh giác.

Chương 53

Lúc này, trên mặt biển Đông Hải, dấy lên từng trận sóng lớn.

Một con rùa khổng lồ nổi lên mặt biển, trên lưng con rùa đó, còn cõng một người.

Chính là Ngao Dương vừa bị Triệu Công Minh đánh xuống nước.

Lại là một tôn Đại La.

Ánh mắt Triệu Công Minh rơi vào con rùa khổng lồ đó, trong mắt lóe lên một tia kiêng kỵ!

Khí tức tản ra từ con rùa đó, vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng đã vượt qua Thái Ất Kim Tiên, đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Giữa Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên, khoảng cách rất lớn.

Thái Ất Kim Tiên, ngưng tụ Tam Hoa trên đỉnh đầu, có thể mượn lực lượng thiên địa để chiến đấu, uy lực cường đại.

Nhưng Đại La Kim Tiên, lại đã bắt đầu tham ngộ lực lượng pháp tắc.

Nhất cử nhất động, đều có lực lượng pháp tắc gia trì, thực lực vượt xa Thái Ất vô số lần.

Đương nhiên, Triệu Công Minh cũng không đơn giản, mấy kiện linh bảo cực phẩm gia trì, cộng thêm tốc độ cực hạn.

Cho dù không đánh lại Đại La Kim Tiên, chạy thoát vẫn không có vấn đề gì.

Con rùa khổng lồ đó nổi lên mặt nước xong, trên người phát ra từng trận thần quang màu xanh.

Tiếp đó biến thành một ông lão lưng gù, râu ria lưa thưa, không có

gì khác biệt so với ông lão phàm trần.

Quy… lưng gù chẳng lẽ là Quy Thừa Tướng của Long tộc?

Triệu Công Minh sững sờ, rồi cảm thấy hơi buồn cười.

Ngao Dương trên lưng hắn, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt cảnh giác nhìn Triệu Công Minh.

Hắn thực sự không hiểu, tại sao một Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ lại có thực lực mạnh mẽ như vậy.

Quy Thừa Tướng đạp nước mà đi, đến trước mặt Triệu Công Minh, khẽ quát.

Các hạ là ai, vì sao lại đến địa bàn Long tộc của ta quấy rối?

Triệu Công Minh cũng không có ý định che giấu thân phận, trực tiếp nói: Ta là đại đệ tử của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, một trong Tam Thanh Côn Luân Sơn, Triệu Công Minh vậy.

Còn nói là quấy rối, thì không biết phải nói từ đâu.

Ngao Dương ở một bên nghe xong, lập tức toàn thân chấn động, đạo nhân trẻ tuổi trước mắt này, lại là đệ tử của Tam Thanh, biểu hiện vừa rồi, đúng là hợp tình hợp lý.

Quy Thừa Tướng vừa định nổi giận, đột nhiên trong lòng chấn động, Đệ tử của Thượng Thanh tiền bối Côn Luân Sơn?

Sao vậy, có vấn đề gì sao?

Triệu Công Minh thản nhiên nói, mặc dù hiện tại Tam Thanh còn chưa thành Thánh.

Nhưng danh tiếng vẫn vô cùng dễ dùng, Bàn Cổ chính tông, Huyền Môn chính thống, nói ra ai mà không kiêng kỵ ba phần?

A, không có vấn đề gì, không có vấn đề gì.

Quy Thừa Tướng vội vàng xua tay, nếu là người bình thường, hắn ít nhất cũng phải giáo huấn một trận.

Nhưng nếu là đệ tử Tam Thanh Côn Luân Sơn, hắn bây giờ mà giáo huấn một trận.

E rằng ngày thứ hai, Tam Thanh sẽ mang kiếm đến Long tộc hắn gây sự rồi.

Điều quan trọng nhất là, những năm gần đây, tình cảnh của Long tộc không hề tốt.

Hiện tại Hồng Hoang, Vu Yêu tranh phong, không ngừng đại chiến, Thiên Đình nhiều lần đến chiêu an Long tộc.

Muốn Long tộc bị Thiên Đình sai khiến, làm việc, cùng nhau đối phó Yêu tộc.

Long tộc thì có tiền lệ đau thương, năm xưa Long Hán đại kiếp, tranh giành địa vị bá chủ thiên địa với Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, cuối cùng rơi vào kết cục gì?

Long Vương thảm tử!

Cường giả đỉnh tiêm trong tộc chết một đại phê!

Vĩnh trấn tứ hải hải nhãn!

Cho nên Long tộc tự nhiên là không muốn xen vào cuộc chiến giữa Vu Yêu.

Nhưng làm sao được, tình thế bức người, Thiên Đình mạnh hơn Long tộc quá nhiều rồi.

Từ chối một hai lần, còn miễn cưỡng được, từ chối ba lần, thì không phải là từ chối nữa, đó là đang tát vào mặt Yêu Hoàng Thiên Đình.

Cho nên Long tộc hiện tại rất khao khát một ngoại viện hùng

mạnh, hỗ trợ Long tộc một phen.

Tam Thanh Côn Luân Sơn, tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, nếu có thể giúp Long tộc hắn, thì thật là không gì tốt hơn.

Quy Thừa Tướng trong một niệm, suy tư bách chuyển thiên hồi.

Lập tức mặt mày rạng rỡ, trên mặt nếp nhăn cũng dãn ra.

Hóa ra là cao đồ của Tam Thanh tiền bối Côn Luân Sơn, tại hạ Quy Thừa Tướng Long tộc, bái kiến Công Minh đạo hữu.

Ngao Dương, còn không mau xin lỗi Công Minh đạo hữu.

Quy Thừa Tướng vội vàng ném cho Ngao Dương một cái nháy mắt.

Quy Thừa Tướng, là hồng nhân trước mặt phụ vương, đại công thần của Long tộc, đã dạy dỗ không biết bao nhiêu đại long tử long tôn.

Trước mặt Quy Thừa Tướng, Ngao Dương Tam điện hạ này, thật sự không tính là gì.

Ngao Dương buồn bực gật đầu, không dám nói nhiều, đi đến trước mặt Triệu Công Minh, chắp tay hành lễ.

Chuyện trước đây, là ta quá lỗ mãng, không tra rõ tình huống, liền mạo muội ra tay, kính xin Công Minh đạo hữu thứ tội.

Thấy thái độ Ngao Dương tốt như vậy, Triệu Công Minh cũng không cách nào so đo nữa, chỉ đành xua tay cho qua.

Chương 54

Lúc này, Quy Thừa Tướng lại tiến lên, mặt mày rạng rỡ, không hề có phong thái của Đại La Kim Tiên.

Công Minh đạo hữu, đã đến Đông Hải của ta, chi bằng đến Long tộc ta làm khách, cũng để Long tộc ta tận chút tình chủ nhà.

Chuyện làm khách, đợi lát nữa hẵng nói, các ngươi điều động nhiều binh tôm tướng cua đến đây, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Quy Thừa Tướng do dự chốc lát, liền trực tiếp kể ra sự thật.

"Công Minh đạo hữu có biết ba tiên đảo Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu chăng?" "Nga?" Triệu Công Minh khẽ gật đầu, "Ta có nghe qua.

Tương truyền ba tiên đảo này tồn tại từ thời Hồng Mông chưa phân, khi mới khai thiên lập địa.

Trên đó ẩn chứa vô cùng tạo hóa, phàm ai có thể bước vào, người đó ắt sẽ đạt được đại cơ duyên vô thượng." Quy Thừa Tướng khẽ vuốt ba sợi râu dài cằm, chậm rãi gật đầu.

"Từ khi Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa đến nay, chúng bất quá chỉ xuất hiện lác đác vài lần.

Mỗi khi xuất thế, đều dẫn tới vô số cường giả tranh đoạt." "Đạo hữu nói không sai.

Ba tiên đảo đích xác vô cùng thần diệu.

Lão Quy ta cũng không giấu Công Minh đạo hữu, ba vật khổng lồ mây mù bao phủ trước mắt này, chính là Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, ba tòa tiên đảo đó." "Đây là ba tiên đảo ư?" Triệu Công Minh tức thì mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

“Không sai.” Quy Thừa Tướng quả quyết nói.

“Vậy ba tiên đảo này xuất hiện trên Đông Hải, sao không thấy ai tới tranh đoạt cơ duyên?” Triệu Công Minh lại hỏi.

“Tranh đoạt cơ duyên ư?” Lần này Quy Thừa Tướng không mở miệng, mà Long tộc Tam Thái tử Ngao Dương lại lên tiếng, hết sức tự phụ nói.

“Long tộc ta là bá chủ Tứ Hải, kẻ nào dám tại địa bàn Long tộc ta mà tranh đoạt cơ duyên?” Quy Thừa Tướng cũng nghiêm túc gật đầu, “Không sai.

Đông Hải là địa bàn của Long tộc ta.

Long Hán đại kiếp tuy khiến Long tộc ta chịu tổn thương cực lớn, nhưng nội tình vẫn còn đó.

Những nơi khác ta không làm chủ được, nhưng ở địa giới Đông Hải này, lời nói của Long tộc ta vẫn còn hiệu lực.

Ba tiên đảo này, hợp lý nên thuộc về Long tộc ta khai phát!” “Thế thì các ngươi ở đây làm gì?

Sao không tiến vào tìm kiếm cơ duyên?” Lục Nhĩ ngẩn ra, vô thức mở miệng hỏi.

“Ờ...” Sắc mặt Quy Thừa Tướng thoáng ửng hồng, giải thích.

“Bên ngoài ba tiên đảo này đều có Tiên Thiên thủ hộ đại trận bao phủ.

Các trận pháp sư của Long tộc ta muốn phá giải, vẫn cần thêm một thời gian nữa.” “Vậy chúng ta cứ đợi xem sao.

Vừa hay ta cũng muốn chiêm ngưỡng phong thái của ba tiên đảo!” Triệu Công Minh cũng không vội, tùy tay vung lên, pháp lực hóa thành một đám mây trắng, trải trên mặt biển.

Sau đó, ta nằm lên đó, vắt chéo chân, nhấm nháp quả Bàn Đào đỏ tươi to lớn, lẳng lặng quan sát.

Thời gian ngày ngày trôi qua, chớp mắt đã một tháng.

Trong một tháng, ba vị trận pháp sư của Long tộc ngày đêm không nghỉ.

Vây quanh ba tiên đảo, nỗ lực phá trận, nhưng vẫn không thu được gì.

Thậm chí sơ hình của Tiên Thiên đại trận bao quanh ba tiên đảo cũng không có chút biến hóa nào.

Ba vị trận pháp sư của Long tộc cuối cùng đành chịu, tới trước mặt Quy Thừa Tướng, thở dài một hơi.

"Quy Thừa Tướng, Tiên Thiên đại trận thủ hộ ba tiên đảo này thực sự quá huyền diệu.

Năng lực của chúng ta không đủ, không cách nào phá giải." "Có thể thử nghĩ cách khác được không?" "Thật sự không được.

Một tháng qua, mọi biện pháp đều đã dùng hết, không có chút tác dụng nào." Ba vị trận pháp sư buông tay, biểu thị thực sự lực bất tòng tâm.

Ngao Dương mở miệng đề nghị, "Quy Thừa Tướng, sao không để phụ vương ra tay, phá vỡ Tiên Thiên thủ hộ đại trận này?" "Không được." Quy Thừa Tướng lắc đầu, "Tiên Thiên thủ hộ đại trận kiên cố vô cùng.

Năm xưa Thủy tổ Long Vương từng gặp một lần, đích thân ra tay, nhưng vẫn không thể phá tan.

Đối mặt trận này, chỉ có thể dùng trí." Sắc mặt Ngao Dương tức thì suy sụp, lẽ nào phải trơ mắt nhìn cơ duyên cứ thế bay mất?

Lúc này, trên chiếc giường mây trắng trải ra, Triệu Công Minh mở miệng, mỉm cười nói với Quy Thừa Tướng.

"Nếu Thừa Tướng chấp thuận, ta có thể thử một lần." "Ngươi?" Quy Thừa Tướng đưa ánh mắt nghi ngờ tới.

Ba đại trận pháp sư của Long tộc hắn, mỗi vị đều là tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, tinh thông trận pháp, còn không phá nổi Tiên Thiên thủ hộ đại trận này.

Tiểu tử trước mắt này, tuy là truyền nhân của Tam Thanh, nhưng có bản lĩnh phá trận ư?

Dù Quy Thừa Tướng nhìn thế nào, cũng thấy có chút không đáng tin.

Bất quá, có bệnh thì vái tứ phương, vạn nhất phá trận thành công, đó sẽ là một đại cơ duyên vô thượng đối với Long tộc hắn!

"Vậy nếu Công Minh đạo hữu nguyện ý, có thể thử xem sao." Quy Thừa Tướng lập tức nói.

"Trước khi thử, ta có một điều kiện." Triệu Công Minh vẫn vững như Thái Sơn, không vội vàng.

"Điều kiện gì?" "Nếu có thể phá trận, ta muốn độc chiếm tài nguyên trên hai tiên đảo Bồng Lai, Doanh Châu." Triệu Công Minh hai mắt sáng bất thường, nhìn về phía những ngọn núi mây mù bao phủ không xa.

Vừa rồi, hệ thống có nhắc nhở, trên hai tiên đảo Bồng Lai, Doanh Châu đều có cực phẩm bảo vật tồn tại.

Còn trên tiên đảo Phương Trượng, chỉ có một số tài nguyên, linh thảo, linh căn mà thôi.

Sắc mặt Ngao Dương không đổi, nhưng trong lòng lại có chút

khinh thường.

Nếu Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn đích thân tới, có lẽ còn phá trận được.

Nhưng ngươi chỉ là một Thái Ất Tiên nho nhỏ, mở miệng ngậm miệng đều nói phá trận, chẳng phải quá cuồng vọng tự đại rồi sao.

Hắn mở miệng nói, "Vậy nếu không phá nổi trận, thì sao đây?" Triệu Công Minh thờ ơ liếc Ngao Dương một cái, tùy tiện nói.

"Không phá nổi thì thôi, còn sao nữa?

Chẳng lẽ trận pháp sư của Long tộc ngươi không phá nổi trận, về Long tộc còn phải nhận phạt sao?" Ngao Dương nhất thời không nói nên lời, mặt đỏ bừng.

Chương 55

Quy Thừa Tướng suy tư một lát, sắc mặt ngưng trọng, "Chuyện này trọng đại, ta không làm chủ được, phải về Long Cung hỏi ý tộc trưởng." "Cứ tự nhiên." Quy Thừa Tướng hóa thành một con rùa đen lớn đầy rêu xanh, lại lặn xuống đáy biển.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, Quy Thừa Tướng lại từ đáy biển bơi lên, biến hóa thành Tiên Thiên đạo thể.

"Tộc trưởng nói chấp thuận ngươi, để ngươi phá trận." "Tốt, vậy chư vị cứ ở đây chờ.

Phá trận không tốn nhiều thời gian đâu." Triệu Công Minh khẽ cười, trực tiếp tiến lên, đi một vòng quanh ba tiên đảo.

Trong lòng đã đại khái có căn cứ, Tiên Thiên thủ hộ đại trận này, đại khái khó hơn Tiên Thiên thủ hộ đại trận của Lạc Bảo Kim Tiền ở Vũ Di Sơn một chút xíu, nhưng đối với ta, cũng không thành vấn đề.

Kỳ thực, trong truyền thừa của Thượng Thanh nhất mạch, Thông Thiên đã chuyên môn tổng kết về loại Tiên Thiên thủ hộ đại trận này.

Liệt kê mấy chục loại phá giải chi pháp, kham xưng bao la vạn tượng, vô cùng hữu dụng.

Tiếp đó, Triệu Công Minh bắt đầu vận dụng trận đạo huyền diệu do Thông Thiên Giáo Chủ truyền thụ, bắt đầu phá trận.

Ba ngày sau, trên mặt biển Đông Hải, vang lên một trận oanh minh.

Một trong ba tiên đảo, lớp mây mù lượn lờ bao phủ bên ngoài, dường như đã phá vỡ một loại cấm cố nào đó, chậm rãi tiêu tan.

Sau khi mây mù tan đi, một tòa tiên đảo cực kỳ khổng lồ hiện ra

trong tầm mắt mọi người.

Đồng thời, một cỗ Tiên Thiên linh khí cực kỳ nồng đậm ập tới, khiến nồng độ linh khí trong không gian này, trong nháy mắt đã tăng lên không biết bao nhiêu lần!

Tại rìa tiên đảo, sừng sững một khối bia đá.

Trên bia đá có Thái Cổ thần văn khắc họa hai đại tự "Phương Trượng".

Tòa tiên đảo này, chính là Phương Trượng tiên đảo, một trong ba tiên đảo.

"Đại trận vậy mà thật sự đã phá rồi!" Trong mắt Ngao Dương, lóe lên một tia không thể tin nổi!

Ba vị trận pháp sư Long tộc thì hoàn toàn ngây người, ngây dại nhìn Phương Trượng tiên đảo.

"Thủ đoạn trận đạo thật lợi hại!

Chúng ta so với hắn, quả thực là khác biệt giữa đom đóm và trăng sáng." "Không hổ là đệ tử của Thượng Thanh Linh Bảo Đại Thiên Tôn, thuật trận pháp quả nhiên cao siêu.

Long tộc ta phải ra sức lôi kéo mới được." Trong lòng Quy Thừa Tướng, cũng dấy lên sóng to gió lớn.

Triệu Công Minh khẽ cười, chỉ vào Phương Trượng tiên đảo.

"Quyền khai thác Phương Trượng tiên đảo thuộc về Long tộc.

Thừa Tướng có thể phái người tiến vào tìm kiếm bảo vật." "Tốt." Quy Thừa Tướng liên tục gật đầu, chắp tay cúi chào Triệu Công Minh.

"Lão Quy ta thay tộc trưởng đại nhân tạ ơn Công Minh đạo hữu." Trong lòng Quy Thừa Tướng hiểu rõ, nếu không có thủ đoạn phá trận

thần kỳ như Triệu Công Minh, thì ba tiên đảo này, Long tộc hắn không thể nuốt trôi.

Chờ mười năm kỳ hạn vừa đến, tiên đảo ẩn giấu, mọi công sức của Long tộc hắn đều đổ sông đổ biển, không chỉ vậy, còn sẽ bị Kỳ Lân tộc, Phượng tộc chế giễu, đến cơ duyên cũng không giữ nổi.

Hiện giờ Triệu Công Minh giúp họ phá trận tuy đòi quyền khai thác hai tiên đảo, nhưng cũng coi như giúp Long tộc họ một việc lớn.

Triệu Công Minh mỉm cười gật đầu, rồi quay sang nhìn Long Tam Điện Hạ Ngao Dương.

"Sao, Long Tam Điện Hạ đã tâm phục khẩu phục chưa?" Sắc mặt Ngao Dương đỏ bừng, một câu cũng không nói nên lời.

Chỉ đành lén trừng mắt nhìn ba vị trận pháp sư Long tộc vài cái.

Phế vật!

Đều là phế vật!

Thân là ba vị trận pháp sư kiệt xuất nhất Long tộc, vậy mà không phá nổi một Tiên Thiên đại trận nhỏ nhoi, mất mặt, thực sự mất mặt.

Sắc mặt Ngao Dương càng lúc càng khó coi, không thèm nói chuyện với Triệu Công Minh, liền chắp tay với Quy Thừa Tướng.

"Thừa Tướng, ta về Long Cung sắp xếp nhân sự trước." Nói xong, lắc mình biến hóa, hóa thành một con Kim Sắc thần long, bay vào biển mất dạng.

Trên mặt Quy Thừa Tướng hơi mang vẻ áy náy.

"Công Minh đạo hữu, Tam Điện Hạ nhà ta tính cách vốn như vậy, nhưng bản tính không xấu, mong đạo hữu đừng trách tội." Triệu Công Minh gật đầu, hắn tự nhiên cũng nhận ra Ngao Dương bản tính không xấu.

Bằng không, ngay khi vừa giao chiến, ta đã chém hắn rồi.

Triệu Công Minh nhìn hai tiên đảo mây mù bao phủ còn lại, cười nói.

"Vậy hai tiên đảo còn lại này, sẽ thuộc về ta khai thác." "Tự nhiên, tự nhiên." Quy Thừa Tướng mặt đầy tươi cười, "Công Minh đạo hữu, có cần Long tộc ta giúp đỡ chăng?" "Không cần.

Một mình ta là đủ rồi." Triệu Công Minh lắc đầu, hệ thống đã nói, trên hai tiên đảo Bồng Lai, Doanh Châu có chí bảo, còn Phương Trượng tiên đảo thì không.

Nếu để người Long tộc nhìn thấy, khó tránh họ đa nghi, cho rằng ta đã tính kế họ từ trước.

Rất nhanh, Quy Thừa Tướng rời đi, đi tổ chức nhân sự, khai thác Phương Trượng tiên đảo.

Còn Triệu Công Minh, thì dẫn theo Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ, tùy ý tới trước một tiên đảo, bắt đầu phá trận.

Hai ngày rưỡi sau, chỉ nghe một tiếng oanh minh, Tiên Thiên đại trận trên tiên đảo vỡ tan.

Mây mù bao phủ trên tiên đảo, cũng dần dần tan đi.

Một tòa tiên đảo chung linh dục tú, linh khí sung mãn, chậm rãi xuất hiện trước mặt Triệu Công Minh.

Tại rìa tiên đảo, còn sừng sững một khối bia đá, trên đó khắc hai đại tự "Bồng Lai!" Đây chính là Bồng Lai tiên đảo, một trong ba tiên đảo, không nghi ngờ gì nữa.

"Đi thôi, chúng ta lên trước, xem trên tiên đảo này rốt cuộc có bảo bối gì tốt." Có thể được hệ thống xưng là bảo bối, vậy ít nhất cũng phải là cấp độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chứ?

Triệu Công Minh và Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ lên tiên đảo.

Vừa lên tiên đảo, tức thì một cỗ cảm giác khác biệt ập tới.

Nồng độ Tiên Thiên linh khí khác biệt!

Nếu ví nồng độ linh khí trên mặt biển Đông Hải là một, thì nồng độ linh khí trên Bồng Lai tiên đảo này, chính là một trăm!

Chênh lệch tới một trăm lần, đây là một con số vô cùng đáng sợ.

Chương 56

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là tu sĩ tư chất trung đẳng, nếu đặt trên Bồng Lai tiên đảo tu hành, có thể sánh ngang tu sĩ tư chất cực phẩm.

Một con lợn, một con chó, một con lừa, một con gà, nếu đặt trên Bồng Lai tiên đảo, ngày tháng dài lâu, tích lũy dần cũng có thể biến thành yêu vật cực kỳ đáng sợ.

Ngay cả Tiên Thiên linh khí trên đỉnh Côn Luân Sơn cũng không nồng đậm bằng trên Bồng Lai tiên đảo này.

Chỉ tiếc, Bồng Lai tiên đảo này, vô số vạn năm mới xuất hiện một lần.

Mỗi lần, chỉ dừng lại vỏn vẹn mười năm, rồi lại ẩn đi.

Bằng không, tuyệt đối sẽ có vô thượng đại cường giả tới tranh đoạt ba tiên đảo này, coi làm đạo trường của mình.

Triệu Công Minh tiện tay ném cho Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ hai quả Bàn Đào đỏ tươi to lớn, sau đó mới quan sát Bồng Lai tiên đảo này.

Bồng Lai tiên đảo, không hổ là nơi hình thành từ khi khai thiên lập địa, thời Hồng Mông chưa phân.

Trên tiên đảo, khắp nơi có thể thấy lão dược, linh căn, tiên thảo, linh hoa, các loại trân cầm dị thú thần xuất quỷ một.

Một cỗ sương mù trắng nhạt, quanh năm không tan, bao phủ trên tiên đảo.

Nói nghiêm khắc, đó không phải sương mù, đó là Tiên Thiên linh khí, cộng thêm linh vụ do dược khí từ linh hoa, tiên thảo, linh căn, lão

dược tỏa ra mà thành.

Chỉ cần ngửi một chút, liền khiến người ta thần thanh khí sảng, đầu óc minh mẫn.

Đối với những chí bảo thiên địa sinh thành này, Triệu Công Minh đương nhiên không hề khách khí.

Linh căn, lão dược, tiên thảo, linh hoa, lấy đi, lấy đi, tất cả lấy đi!

Ba người một đường tiến lên, nơi nào đi qua, cỏ cây không còn.

Triệu Công Minh sơ bộ ước tính, chỉ riêng số lão dược, linh thảo thu được trong khoảng thời gian ngắn ngủi một khắc đồng hồ này, đã đủ để luyện chế mười lò Cửu Chuyển Kim Đan.

Ba người một đường tiến lên, rất nhanh, đã tới trung tâm tiên đảo.

Ở khu vực trung tâm, linh khí càng thêm nồng đậm.

Nhìn từ xa, nơi trung tâm nhất có một cái hồ nhỏ.

Trong hồ nhỏ, một đóa Liên hoa trắng mười hai cánh, chậm rãi xòe cánh hoa, hấp thu Tiên Thiên linh khí.

"Đây chẳng lẽ là...

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên?" Triệu Công Minh trong lòng chợt động, đang chuẩn bị tiến lên xem xét kỹ.

Bỗng nhiên trái tim hắn đập mạnh một cái, dường như nếu đi thêm nữa, sẽ có chuyện cực kỳ nguy hiểm xảy ra.

"Nghe nói thiên địa kỳ vật, cực phẩm linh bảo bên cạnh đều có dị thú thủ hộ.

Chẳng lẽ bên cạnh Tịnh Thế Bạch Liên này cũng có dị thú thủ hộ?" Triệu Công Minh trong lòng khẽ động, lén truyền âm cho Tiểu

Hắc Hổ, Lục Nhĩ, bảo bọn họ chờ tại chỗ.

Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ đầu tiên ngẩn ra, sau đó có chút cảnh giác nhìn xung quanh, dừng bước tại chỗ, không tiến lên nữa.

Triệu Công Minh, thì lén tế xuất Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, chậm rãi tiến về phía trước.

Ngay khi Triệu Công Minh tới gần trong vòng một trượng của thủy trì.

Bỗng nhiên, từ trong thủy trì, một đạo thân ảnh đen dài mảnh mai chợt bay vút ra, tựa như một tia chớp đen ập thẳng tới.

Tốc độ khủng khiếp đó, oanh kích đến mức hư không cũng nổi lên vô số gợn sóng.

Đồng thời, một cỗ pháp lực cực kỳ khủng bố ập tới, ít nhất cũng thuộc về Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Dường như cho dù trước mắt là một ngọn Thái Cổ Thần Sơn, cũng có thể xuyên thủng trong nháy mắt!

"Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, xuất!" May mắn Triệu Công Minh đã có chuẩn bị, trực tiếp tế xuất Hạnh Hoàng Kỳ kiện đỉnh cấp chí bảo này.

Nhất thời, vạn đóa kim liên hiển hóa, bao phủ lại, biến thành một bức tường vàng, trực tiếp chặn trước mặt đạo thân ảnh đen kia.

Đạo thân ảnh tựa như tia chớp đen kia, tốc độ cực nhanh, làm sao thấy được bức tường vàng đột nhiên xuất hiện trước mắt, liền trực tiếp đâm thẳng vào.

"Ong ong!" Cự lực khổng lồ đâm vào bức tường vàng, khuấy động từng trận gợn sóng vàng.

Hắc Thủy Huyền Xà chỉ cảm thấy mình đâm vào một ngọn Thái

Cổ Thần Sơn.

Không, là đâm vào một ngọn núi còn kiên cố hơn Thái Cổ Thần Sơn cả trăm lần.

Cú đâm đó khiến nó đầu váng mắt hoa, hai mắt mờ mịt, ù tai không dứt, lập tức bị bật ngược trở lại xuống đất, thân thể dài ngoằng uốn éo qua lại, hiển nhiên cú va chạm này thực sự không nhẹ.

"Lại là Thái Cổ dị chủng, Hắc Thủy Huyền Xà?" Triệu Công Minh nhìn loài rắn đen dài hơn ba mét đang không ngừng uốn éo trên đất, đưa ra phán đoán.

Hắc Thủy Huyền Xà, là Thượng Cổ dị chủng, thiên phú dị bẩm, tốc độ cực nhanh.

Tương truyền thời Thượng Cổ, có một con Hắc Thủy Huyền Xà đã tham ngộ được không gian pháp tắc.

Khi ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, liền có thể thoát khỏi sự truy sát của Đại Tu Chuẩn Thánh, vô cùng lợi hại.

Ngoài ra, Hắc Thủy Huyền Xà còn có một thần thông lớn nhất.

Đó chính là tầm bảo, tìm kiếm mọi bảo vật, linh căn, linh thảo, linh bảo, bất cứ thứ gì cũng có thể tìm thấy.

Hắc Thủy Huyền Xà nằm im bất động trên đất, nó cảm nhận được từ trên người Triệu Công Minh một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Cỗ khí tức nguy hiểm đó, như nghẹn ở cổ, không có chút hy vọng thắng nào.

Hắc Thủy Huyền Xà trong lòng hết sức sợ hãi, thầm mắng mình lỗ mãng.

Sao lại không tìm hiểu rõ địch tình mà đã vội vàng ra tay.

Chạy!

Rất nhanh, Hắc Thủy Huyền Xà hạ quyết tâm, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất của mình, hóa thành một đạo lưu quang đen, muốn thoát khỏi Bồng Lai tiên đảo.

"Muốn chạy?" Triệu Công Minh khẽ cười, thu Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ lại, rồi tế xuất một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác, Hỗn Nguyên Kim Đấu!

Chương 57

Đây là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hệ không gian, dung lượng tựa như Càn Khôn Tứ Hải, có thể chứa đựng mọi thứ trong thiên hạ.

Theo Triệu Công Minh thôi động Hỗn Nguyên Kim Đấu, tức thì một cỗ hấp lực khổng lồ từ trên đó phát ra.

Hắc Thủy Huyền Xà dùng hết sức lực cả đời mà cuồng chạy, nhưng dưới cỗ hấp lực khổng lồ đó, khoảng cách tới Triệu Công Minh lại càng ngày càng gần.

Rất nhanh, liền bị cỗ hấp lực khổng lồ đó, hút trở lại bên cạnh Triệu Công Minh.

Hắc Thủy Huyền Xà lúc này triệt để phục tùng, lắc mình biến hóa, biến thành một thanh niên áo đen, mặt đầy vẻ khổ sở nói.

"Tiền bối, ta sai rồi, không nên lén lút đánh lén ngài.

Ngài đại nhân đại lượng, xin hãy tha cho ta lần này." Triệu Công Minh khẽ cười, chỉ vào Bồng Lai tiên đảo, hỏi, "Ngươi làm sao mà vào được Bồng Lai tiên đảo này?" Hắc Thủy Huyền Xà thành thật đáp, "Mấy vạn năm trước, ta vừa mới xuất thế, vô tình vừa hay gặp được ba tiên đảo vừa xuất thế.

Dưới cơ duyên xảo hợp, liền lên ba tiên đảo này, cho đến tận bây giờ." Triệu Công Minh gật đầu, trên dưới đánh giá Hắc Thủy Huyền Xà một lượt, nói, "Ta nghe nói tộc Hắc Thủy Huyền Xà các ngươi đều có bản lĩnh tầm bảo, không biết là thật hay giả." "Thật đó, thật đó!

Tiểu nhân không biết làm gì khác, nhưng về tầm bảo thì rất thành

thạo.” Hắc Thủy Huyền Xà ra sức gật đầu, cố gắng thể hiện giá trị của mình.

Nụ cười trên mặt Triệu Công Minh càng thêm đậm, “Bên cạnh ta vừa hay còn thiếu một người.

Chi bằng ngươi tới dưới trướng ta làm việc, nhận ta làm chủ, ta sẽ tha cho ngươi một đường sống, thế nào?” Lục Nhĩ ngẩn ra, lập tức lắc đầu, nghĩa chính ngôn từ nói.

“Ta là Thượng Cổ dị chủng, tộc Hắc Thủy Huyền Xà, há có thể tùy tiện nhận người khác làm chủ, không thỏa đáng, không thỏa đáng.” “Vậy thì không hay rồi!” Triệu Công Minh lắc đầu, trực tiếp dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu hút Hắc Thủy Huyền Xà vào.

Tiếp đó, Triệu Công Minh thi triển Chưởng Ác Ngũ Lôi thần thông, đánh vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu mấy đạo lôi đình.

Chưởng Ác Ngũ Lôi là Thiên Cương đại thần thông, uy lực vô cùng.

Chỉ vài chiêu, đã điện Hắc Thủy Huyền Xà toàn thân cháy đen, ẩn ẩn tỏa ra mùi thịt.

Uy năng của lôi đình, chí dương chí cương, uy lực vô cùng, Hắc Thủy Huyền Xà không chịu nổi nữa.

Nỗi sợ hãi trong lòng tức thì lấn át kiêu ngạo trong tim, liên tục cầu xin, “Chủ nhân ở trên, xin tiểu xà được bái.” Triệu Công Minh lúc này mới thu hồi lôi đình thần thông, thả Hắc Thủy Huyền Xà ra.

Hắn chỉ vào Cửu Thiên, “Tiện thể lập một Thiên Đạo thề ngôn đi.” Thiên Đạo thề ngôn, có tính ước thúc rất lớn đối với tu sĩ.

Một khi đã lập mà vi phạm, sẽ lập tức giáng xuống Thiên Đạo thần lôi, thanh toán tất cả.

Đương nhiên, tất cả điều này phải trong trường hợp đối phương cam tâm tình nguyện mới tính.

Giống như hiện tại Hắc Thủy Huyền Xà, trong lòng rất cam tâm tình nguyện.

Kết quả không tình nguyện, chính là bị lôi đánh thành rắn nướng trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

"Thiên Đạo ở trên, ta Hắc Thủy Huyền Xà, nguyện phụng Triệu Công Minh làm chủ, một lòng một dạ, thị phụng bên cạnh, vì chủ nhân tầm bảo.

Nếu vi phạm lời thề, Thiên Đạo lập tức giáng xuống Thiên Đạo thần lôi, đem nhục thân ta đánh nát, nguyên thần yên diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh." Hắc Thủy Huyền Xà lập Thiên Đạo thề ngôn xong, trên Cửu Thiên, vang lên một tiếng sấm rền.

Điều này biểu thị Thiên Đạo thề ngôn đã thành lập.

Đồng thời, trong cõi u minh, giữa Triệu Công Minh và Hắc Thủy Huyền Xà cũng có một sợi liên hệ.

Triệu Công Minh là chủ, Hắc Thủy Huyền Xà là phụ, Triệu Công Minh trong một niệm có thể tùy ý thao túng sinh tử của Hắc Thủy Huyền Xà.

Hắc Thủy Huyền Xà cũng cảm nhận được sợi liên hệ này, trở nên thành thật hẳn.

Bản thân mình dù lợi hại đến mấy, có bản lĩnh đến mấy, chẳng lẽ còn có thể thoát khỏi Thiên Đạo thề ngôn sao?

Hắc Thủy Huyền Xà thở dài, chạy nhỏ tới bên cạnh Triệu Công Minh, "Chủ nhân ở trên, xin Tiểu Hắc được bái." Nói xong, lại cười hì hì nhìn về phía Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ, "Hai vị này là..." "Tọa kỵ của ta, Hắc Hổ; đồ đệ của ta, Lục Nhĩ." Hắc Thủy Huyền Xà vội

vàng chắp tay cười nói, "Thì ra là Lục Nhĩ huynh, Hắc Hổ huynh, Tiểu Hắc này có lễ rồi." "Có lễ, có lễ." Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ cũng tương tự đáp lễ Hắc Thủy Huyền Xà.

Triệu Công Minh không đáp lời bọn họ, mà bước tới bên hồ, bắt đầu quan sát đóa Liên hoa trắng mười hai cánh trên thủy trì.

Đóa Liên hoa trắng mười hai cánh, lá sen xanh biếc, hoa sen trong suốt, tựa như được chạm khắc từ Dương Chi Bạch Ngọc, không chứa một chút tạp sắc.

Đồng thời tỏa ra một cỗ hương khí thanh đạm, thấm vào tâm tỳ, khiến người ta đầu óc vô cùng thanh tỉnh.

Bên dưới đóa Liên hoa trắng, còn mọc vô số lá sen xanh biếc, ôm trọn Bạch Liên ở trung tâm nhất.

"Quả nhiên là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, không hổ là chí bảo!" Sau khi đánh giá trên dưới, Triệu Công Minh cuối cùng xác định, đóa hoa sen trắng trước mắt, chính là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Nhắc đến Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, không thể không nói về lai lịch của Tịnh Thế Bạch Liên.

Thời Thượng Cổ Hỗn Độn, có Hỗn Độn Thanh Liên, cắm rễ trong Hỗn Độn, hấp thu khí Hỗn Độn mà sinh trưởng.

Sau này, Bàn Cổ đại thần chém Tam Thiên Ma Thần, khai tích thiên địa.

Hỗn Độn Thanh Liên không chịu nổi uy năng khai thiên mà vỡ nát, trong đó có năm hạt sen.

Một hạt đã thành thục, biến thành Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, rơi trên Bất Chu Sơn.

Sau này bị Tam Thanh gặp được, Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, phân làm ba.

Đó chính là Bàn Long Biện Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm của hậu thế.

Bốn hạt sen còn lại chưa quá thành thục: một hạt hóa thành Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bị Minh Hà Lão Tổ ở Huyết Hải đoạt được.

Một hạt hóa thành Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, rơi xuống phương Tây, bị Tiếp Dẫn đạo nhân, một trong Tây Phương nhị nhân tổ đoạt được.

Một hạt hóa thành Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bị Ma Tổ La Hầu đoạt được.

Hạt cuối cùng, hóa thành Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, cũng chính là đóa hoa sen trắng trước mắt Triệu Công Minh.

Tịnh Thế Bạch Liên, vô cùng huyền diệu, có thể phóng xuất Tịnh Thế Thanh Khí, có khả năng tịnh hóa, khắc chế tất cả ô trọc, tà ác chi vật trên thế gian.

Đương nhiên, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên còn có một tác dụng quan trọng nhất, đó chính là trấn áp khí vận.

Phong Thần đại kiếp tương lai, có một thuyết pháp rằng, bởi vì Tiệt Giáo không có linh bảo trấn áp khí vận, khí vận bất ổn, mới dẫn đến Phong Thần đại kiếp.

Đủ thấy linh bảo trấn áp khí vận quý giá đến nhường nào.

Có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên này, cũng tương đương với có một kiện chí bảo trấn áp khí vận.

Bất kể tương lai là tự mình dùng, hay dùng để trấn áp khí vận Tiệt

Giáo, đều là cực tốt.

Triệu Công Minh thu Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên lại.

Chương 58

Phát hiện trong hồ còn có đại lượng Liên hoa trắng, đài sen, hạt sen.

Những Liên hoa trắng này, nguyên bản chỉ là linh vật thiên địa phổ thông.

Sau này được Tịnh Thế Bạch Liên tư dưỡng, cũng thuế biến thành linh vật quý giá cực kỳ thượng đẳng.

Đối với những thứ này, Triệu Công Minh tự nhiên không khách khí, thu lấy, thu lấy, toàn bộ thu lấy.

Ngoài những thứ này ra, Triệu Công Minh còn phát hiện đại lượng củ sen trong hồ.

Củ sen từng đốt từng đốt, trắng như tuyết, trong đó lấp lánh sắc trong suốt, tỏa ra một trận hương khí thanh đạm cực kỳ nồng đậm.

Triệu Công Minh nếm thử một miếng, vô cùng thanh thúy ngọt ngào, đồng thời hàm chứa linh khí nồng đậm sung mãn.

Đối với củ sen, Triệu Công Minh không lấy, chia thành ba phần bằng nhau.

Cho Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ, để bọn họ dùng làm đồ ăn vặt.

Làm xong tất cả những điều này, Triệu Công Minh tiện tay ném cho ba người ba quả Đại Bàn Đào.

Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ đã quen, bắt đầu há to miệng cắn ăn, nước quả văng khắp nơi.

Hắc Thủy Huyền Xà thì ngây người nhìn quả Bàn Đào trong tay,

trong lòng dấy lên sóng to gió lớn!

Tộc Hắc Thủy Huyền Xà cũng có truyền thừa, đối với Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn tự nhiên không xa lạ.

Ngay cái nhìn đầu tiên, liền nhận ra quả Bàn Đào trong tay, là quả của Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ, một trong Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Đây chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn a, cả tộc Hắc Thủy Huyền Xà còn chưa từng sở hữu bảo vật quý giá đến vậy.

Lục Nhĩ nhắc nhở, "Hắc huynh, mau ăn đi, kẻo lát nữa bị con Hắc Hổ này cướp mất." Tiểu Hắc Hổ quăng tới một ánh mắt oán trách, chẳng thèm để ý gì, cũng lập tức ăn xong một quả Bàn Đào.

"Áo áo." Hắc Thủy Huyền Xà vội vàng gật đầu, ôm lấy Bàn Đào, bắt đầu há to miệng ăn.

Một quả Bàn Đào cực phẩm vào bụng, Hắc Thủy Huyền Xà chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Nội tình pháp lực cũng tăng cường một tia, không khỏi cảm thấy hết sức thỏa mãn.

Nhìn thế này, làm nô bộc, hình như cũng là một chuyện không tồi.

Tiếp đó, Triệu Công Minh hỏi Hắc Thủy Huyền Xà.

"Bồng Lai tiên đảo này, còn có bảo vật gì khác chăng?" "Chỉ có chuỗi Liên hoa này là quý giá nhất, những thứ khác chỉ là một ít tiên thảo, linh hoa, linh căn gì đó." Hắc Thủy Huyền Xà thành thật đáp.

Triệu Công Minh khẽ gật đầu, lại dẫn ba người tìm kiếm một lượt nữa, sau đó quả quyết rời khỏi Bồng Lai tiên đảo.

Triệu Công Minh và những người khác vừa ra khỏi Bồng Lai tiên đảo, Quy Thừa Tướng đã nghênh đón tới, mặt đầy tươi cười.

Hiển nhiên là ở Phương Trượng tiên đảo đã thu hoạch không tồi.

Hắn nhìn Triệu Công Minh, vừa định mở miệng, bỗng nhiên Hắc Thủy Huyền Xà bên cạnh, trên mặt hơi nghi hoặc.

"Công Minh đạo hữu, đây là..." "Đây là đại yêu ta thu phục ở Bồng Lai tiên đảo, Hắc Thủy Huyền Xà." "Nga nga, thì ra là vậy." Quy Thừa Tướng gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi, "Công Minh đạo hữu ở Bồng Lai tiên đảo, có thu hoạch gì chăng?" Triệu Công Minh xua tay, "Thu hoạch không ít linh căn, tiên thảo, còn về những thứ khác, thì không có gì." "Thu hoạch như vậy cũng không ít rồi." Nghe vậy, ý cười sâu thẳm nơi khóe mắt Quy Thừa Tướng càng thêm đậm.

Hiển nhiên, ở Phương Trượng tiên đảo, hắn đã có được những thứ càng không tồi.

Nói chuyện với Quy Thừa Tướng vài câu, Triệu Công Minh lại tới bên cạnh Doanh Châu tiên đảo.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy, bảo vật trên Doanh Châu tiên đảo, e rằng không kém gì Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Hao phí hai ngày rưỡi thời gian, giải khai Tiên Thiên thủ hộ đại trận trên Doanh Châu tiên đảo xong.

Triệu Công Minh dẫn theo Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ trực tiếp lên Doanh Châu tiên đảo.

Doanh Châu tiên đảo, tráng lệ huyền bí không kém Bồng Lai tiên đảo, Tiên Thiên linh khí nồng đậm, dị thường huyền diệu.

"Tộc Hắc Thủy Huyền Xà có bản lĩnh tầm bảo.

Ngươi hãy xem xem, bảo vật trên Doanh Châu tiên đảo này ở đâu." Triệu Công Minh mỉm cười nhìn Hắc Thủy Huyền Xà.

Hắc Thủy Huyền Xà vừa ăn một quả Bàn Đào, đang lúc phấn

chấn, liền ra sức gật đầu.

“Hắc hắc, chủ nhân cứ xem cho rõ là được.” Hắc Thủy Huyền Xà lắc mình biến hóa, biến thành dạng Tiên Thiên đạo khu.

Trên người tỏa ra từng trận khói đen, khói đen lượn lờ, hóa thành hình sợi tơ, kéo dài về phía xa.

“Chúng ta theo kịp.” Triệu Công Minh vội vàng gọi Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ theo kịp.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, Hắc Thủy Huyền Xà dừng lại trước một vách núi.

Hết sức khẳng định nói, “Chủ nhân, bảo vật ở ngay trong vách núi này.” “Vách núi ư?” Triệu Công Minh lại nghĩ tới lúc ở Vũ Di Sơn đoạt được Lạc Bảo Kim Tiền.

Hắn tùy tay vung lên, pháp lực cường đại công kích vào vách núi.

“Oanh long long!” Vách núi sụp đổ, đá vụn lăn xuống, tức thì đất rung núi chuyển.

Trên vách đá, trực tiếp mở ra một cái lỗ lớn, lộ ra một đại trận trắng mờ mịt.

“Tiên Thiên đại trận!” Tiểu Hắc Hổ liếc mắt một cái liền nhận ra trận pháp này, giống với cái bảo vệ Vũ Di Sơn.

“Không sai, chính là Tiên Thiên thủ hộ đại trận.” Triệu Công Minh cũng cười nói.

“Chủ nhân, Tiên Thiên thủ hộ đại trận này ta không phá giải được, phải giao cho ngài rồi.” Hắc Thủy Huyền Xà chỉ có bản lĩnh tầm bảo, hoàn toàn không giỏi phá trận.

“Vô ngại, Tiên Thiên đại trận này cứ giao cho ta là được.” Triệu Công Minh ngồi xuống đất, bắt đầu phá giải Tiên Thiên thủ hộ đại

trận.

Vài ngày sau, trên Tiên Thiên đại trận, phát ra tiếng oanh minh cực lớn, rồi tan rã.

Lộ ra một đài đá.

Trên đài đá, thì đặt sáu viên bảo châu xanh biếc trong suốt tròn trịa.

Bảo châu xoay tròn thành một khối, trên đó khắc những Đại Đạo thần văn mờ nhạt, tỏa ra khí tức vô cùng huyền diệu.

Phía sau, có ba mươi sáu đạo Tiên Thiên bất diệt thần quang, vô cùng chói mắt rực rỡ, chính là một tôn Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 59

"Đây là... sáu viên Định Hải Thần Châu!" Triệu Công Minh khẽ ngẩn người, trên mặt lộ ra sự chấn kinh cực lớn.

Lúc này, không gian trong cơ thể hắn, truyền đến một trận chấn động mãnh liệt.

Triệu Công Minh nới lỏng cấm cố, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, tức thì từ trong cơ thể bay ra.

Sau đó rơi xuống đài đá, cùng sáu viên Định Hải Thần Châu kia xa xa hô ứng, xoay tròn thành một khối.

Nhìn thấy cảnh này, Triệu Công Minh càng thêm xác định, sáu viên châu trước mắt này, chính là Định Hải Thần Châu.

Tương truyền, Định Hải Thần Châu tổng cộng có ba mươi sáu viên, nội hàm sức mạnh không gian, phẩm cấp là Tiên Thiên Chí Bảo.

Sau này, không biết vì nguyên nhân gì, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu bị phân tán.

Hai mươi tư viên bị Hồng Quân đoạt được, sau này khi phân bảo ở Phân Bảo Nhai, phân cho Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ lại phân cho Triệu Công Minh.

Còn mười hai viên Định Hải Thần Châu còn lại, thì không rõ tung tích.

Triệu Công Minh không ngờ, sáu viên Định Hải Thần Châu trong đó, lại ẩn giấu trên Doanh Châu tiên đảo này.

Hơn nữa còn có Tiên Thiên đại trận thủ hộ, nếu không phải Triệu Công Minh cơ duyên xảo hợp gặp được, e rằng ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu sẽ không bao giờ có ngày tụ họp lại.

Sáu viên Định Hải Thần Châu, cộng thêm hai mươi tư viên trong tay Triệu Công Minh, đã có ba mươi viên.

Trong tay có ba mươi viên Định Hải Thần Châu, Triệu Công Minh đã có thể thông qua trận pháp truy tung của Thượng Thanh nhất mạch, để định vị sáu viên còn lại ở đâu.

"Làm không tồi." Triệu Công Minh vung tay lên, thu ba mươi viên Định Hải Thần Châu lại.

Trực tiếp ném cho Hắc Thủy Huyền Xà một giỏ quả Bàn Đào, "Đây là phần thưởng cho ngươi." "Một giỏ Bàn Đào!" Hắc Thủy Huyền Xà tức thì ngây người, cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ, vội vàng thu lại, lập tức mặt đầy tươi cười nói.

"Tiểu Hắc tạ ơn chủ nhân." Triệu Công Minh phất tay, sau đó lại nói.

"Ngươi hãy tra xét kỹ lại xem, trên Doanh Châu tiên đảo này, còn có linh bảo gì khác chăng." "Vâng, chủ nhân." Hắc Thủy Huyền Xà lại cố gắng ngẩng mũi lên, bắt đầu cố gắng ngửi, sau một nén hương, Hắc Thủy Huyền Xà đáp.

"Khải bẩm chủ nhân, trừ sáu viên châu này là vô cùng quý giá, những thứ khác đều rất bình thường." Thế là Triệu Công Minh ra lệnh Hắc Thủy Huyền Xà, Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ ba người chia làm ba đường, cướp đoạt bảo vật trên Doanh Châu tiên đảo.

Còn bản thân hắn thì ngồi xuống đất, chuẩn bị tra xét xem sáu viên Định Hải Thần Châu còn lại ẩn giấu ở đâu.

Triệu Công Minh chọn một nơi linh khí nồng đậm, ngồi xuống đất.

Bắt đầu bố trí trận pháp.

Không lâu sau, đại trận bố trí xong.

Tiếp đó, Triệu Công Minh lấy ba mươi viên Định Hải Thần Châu trong tay ra, đặt vào trong đại trận, sau đó khởi động đại trận.

Tức thì, trên đại trận truyền đến một cỗ hấp lực khổng lồ.

Từ ba mươi viên Định Hải Thần Châu hấp đi một sợi khí tức, tiếp đó hóa thành một đạo khói nhẹ, bắt đầu kéo dài, tìm kiếm.

Không lâu sau, chỉ thấy đạo khói nhẹ kia, vậy mà dừng lại tại chỗ, bắt đầu không ngừng xoay tròn.

"Xoay tròn tại chỗ, chẳng lẽ sáu viên Định Hải Thần Châu còn lại vẫn ở trên Doanh Châu tiên đảo này?" Triệu Công Minh lắc đầu, lại phủ định ý nghĩ này.

Nếu sáu viên Định Hải Thần Châu còn lại cũng ở trên Doanh Châu tiên đảo, dưới sự hấp dẫn của bản nguyên, thì lẽ ra phải ở cùng với sáu viên Định Hải Thần Châu trước mắt mới phải.

Không có lý do gì lại tách rời nhau, trừ phi sáu viên Định Hải Thần Châu kia, căn bản không ở trên Doanh Châu tiên đảo này.

"Đợi đã." Ba tiên đảo Doanh Châu, Phương Trượng, Bồng Lai, lần này xuất thế trên Đông Hải.

Sáu viên Định Hải Thần Châu mà đại trận chỉ dẫn, liệu có phải đang ẩn giấu trong Đông Hải chăng?

Triệu Công Minh hai mắt tức thì sáng bừng, sự khó hiểu trong lòng như thủy triều tan đi.

Xem ra sau khi ra khỏi Doanh Châu tiên đảo, ta thật sự phải đến Long tộc làm khách một chuyến rồi.

Mấy tháng thời gian, thoáng chốc trôi qua, Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ ba người đầy ắp chiến lợi phẩm trở về.

Trong đó, Hắc Thủy Huyền Xà thu hoạch nhiều nhất, Lục Nhĩ thứ nhì, Tiểu Hắc Hổ ít nhất.

Lần này, Triệu Công Minh không lấy đi toàn bộ tài nguyên mà bọn họ thu thập được.

Mà lại phân cho bọn họ, để bọn họ dùng tu luyện.

Tiếp đó, trên Doanh Châu tiên đảo, tài nguyên có thể tiếp tục tìm kiếm hầu như không còn nữa.

Triệu Công Minh không dẫn ba người rời đi, mà lại trực tiếp dẫn Lục Nhĩ và hai người kia tu hành trên đảo.

Ba tiên đảo, được thiên độc hậu, xuất hiện từ khi thiên địa sơ khai, Hồng Mông chưa phân.

Linh khí hàm chứa vô cùng nồng hậu, tu hành một ngày ở trong đó, có thể sánh bằng tu hành một trăm ngày ở bên ngoài.

Cơ duyên như vậy, không nhiều đâu.

Thời gian thoáng chốc, mấy năm trôi qua.

Triệu Công Minh tính ngày, trước mấy ngày dẫn ba người từ Doanh Châu tiên đảo đi ra.

Nếu không ra, e rằng sẽ tái diễn vết xe đổ của Hắc Thủy Huyền Xà, trực tiếp bị quy tắc đại đạo cưỡng chế lưu lại trên tiên đảo.

Ra khỏi Doanh Châu tiên đảo, Triệu Công Minh nhìn bốn phía, đội quân tôm tép cua ghẹ dày đặc vây quanh trước kia, đã biến mất.

Chỉ có một con rùa đen lớn vỏ xanh nổi trên mặt nước, không ngừng dùng bốn chi quẫy nước.

Triệu Công Minh nhìn cảnh này, tức thì bật cười không tiếng.

“Thừa Tướng, ngài sao lại quẫy nước trên mặt biển, chẳng lẽ đây

là phương pháp tu hành độc đáo của tộc Ô Quy?" Nghe thấy tiếng Triệu Công Minh, con rùa đen lớn vỏ xanh kia vội vàng từ trong nước xoay người lại.

Sau đó lắc mình biến hóa, biến thành dạng Tiên Thiên đạo thể.

"Công Minh đạo hữu, ngài cuối cùng cũng ra rồi.

Lão Quy ta chờ ngài thật khổ sở a." Câu đầu tiên của Quy Thừa Tướng, chính là than thở trách móc Triệu Công Minh.

Chương 60

"Một tháng trước, Long tộc ta đã khai thác xong Phương Trượng tiên đảo, thu hoạch cực lớn.

Tộc trưởng đại nhân hết sức vui mừng, dặn ta nhất định phải mời ngài tới Long Cung làm khách.

Lão Quy ngày ngày ở đây chờ ngài, không dám lơi lỏng chút nào." Triệu Công Minh khẽ cười, "Đó đúng là lỗi của ta, đã để Quy Thừa Tướng đợi lâu rồi." "Đợi người khác, một ngày lão Quy ta cũng không đợi, nhưng nếu đợi ngài, đừng nói mấy tháng, mấy trăm năm lão Quy ta cũng chờ được." Nghe vậy, Triệu Công Minh trong lòng tức thì vui vẻ, không hổ là Quy Thừa Tướng của Long tộc, thật biết nói chuyện.

Phải biết, Quy Thừa Tướng là một tôn Đại La Kim Tiên a, có thể hạ thấp thân phận như vậy, không ngừng nịnh bợ một Thái Ất Tiên như hắn, nhìn khắp Hồng Hoang, e rằng cũng chẳng tìm được mấy người.

"Tộc trưởng thịnh tình mời, nếu ta còn từ chối, vậy thì có chút không biết tốt xấu rồi.

Chúng ta khi nào thì đi Long Cung?" "Đương nhiên là bây giờ rồi.

Ta đã chuẩn bị tọa giá cho đạo hữu." Quy Thừa Tướng lấy ra một ngọc giản, sau đó "cát sát" một tiếng nghiền nát, cười với Triệu Công Minh.

"Còn xin Công Minh đạo hữu chờ một lát." Đại khái qua một khắc đồng hồ, trong Đông Hải, dấy lên sóng lớn.

Một cỗ tọa giá xa hoa với Kình Long kéo xe, Giao nhân điều khiển, Bạng nữ cầm đèn, từ sâu trong Đông Hải chậm rãi tiến tới.

Tọa giá đó hết sức đồ sộ, chứa năm sáu người cũng không thành vấn đề.

Trên đó khảm nạm trân châu, bạch ngọc, bảo thạch, phỉ thúy, mã não, các sắc trân bảo ứng hữu tận hữu.

Bạng nữ cầm đèn, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng nõn, thân hình yểu điệu, sắc đẹp tú lệ.

Khiến Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ nhìn đến mắt cũng thẳng đờ.

"Công Minh đạo hữu mời." Quy Thừa Tướng đưa tay ra, ra hiệu Triệu Công Minh lên.

Triệu Công Minh không từ chối, lên xong, lại bảo Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ lên.

Tổng cộng bốn người, vẫn rộng rãi.

Trên tọa giá, còn có đệm da làm từ da cá sấu biển sâu, ngồi rất thoải mái.

Còn Quy Thừa Tướng, thì không lên, mà đứng bên cạnh Bạng nữ.

Theo một tiếng ra lệnh của Quy Thừa Tướng, Giao nhân điều khiển xe khẽ kéo sợi dây thép.

Con Kình Long khổng lồ kia hết sức nhẹ nhàng chuyển hướng, đi về sâu trong Đông Hải.

Một khắc đồng hồ sau, Triệu Công Minh đến sâu trong Đông Hải, trước mắt hiện ra một cung điện khổng lồ trong tầm mắt Triệu Công Minh.

Đó là một Thủy Tinh Cung điện khổng lồ như một tòa thành trì, trên đó khảm nạm vô số kỳ dị trân bảo.

Gần Thủy Tinh Cung, còn trồng vô số Tiên Thiên linh căn thuộc tính thủy, kỳ trân đại dược.

Đặt ở bên ngoài, đây là thứ đủ để Thái Ất Kim Tiên cũng phải ra tay tranh đoạt.

Nhưng ở Long Cung, lại chỉ như bồn cảnh phong cảnh, chẳng đáng giá chút nào.

Phóng tầm mắt nhìn, Thủy Tinh Cung khổng lồ sừng sững trong biển sâu, tựa như một ngọn núi nhỏ, tỏa ra ngũ sắc rực rỡ, sáng chói.

Chiếu sáng vùng biển sâu vạn dặm đen tối lạnh lẽo gần đó, sáng rực như ban ngày.

Gần Thủy Tinh Cung, còn có từng đội lính tôm tướng cua, kình long cá mập không ngừng tuần tra, canh gác hết sức nghiêm ngặt, tựa như tường đồng vách sắt.

Hơn nữa, những lính tôm tướng cua có thể tuần tra ở đây, không phải loại thủy hóa đó.

Từng con đều có đạo hạnh Chân Tiên, thậm chí là Huyền Tiên.

Còn một số thống lĩnh, đều là tồn tại cấp Kim Tiên.

Có thể thấy Long Hán đại kiếp, Long tộc tuy chịu trọng thương, nhưng nội tình vẫn hết sức hùng hậu.

"Mời." Quy Thừa Tướng nhảy xuống loan giá, dẫn Triệu Công Minh một đường tiến lên.

Càng tới gần, trên mặt Triệu Công Minh càng chấn kinh!

Đó là vũ khí, khôi giáp mà lính tôm tướng cua cầm trên tay, vậy mà toàn bộ đều là Hậu Thiên hạ phẩm linh bảo!

Đó chính là linh bảo, cho dù chỉ là Hậu Thiên hạ phẩm, thì đối với những lính tôm tướng cua này, cũng có sự gia trì cực lớn.

Triệu Công Minh lại một lần nữa làm mới nhận thức về nội tình của Long tộc.

Hào phóng, thực sự quá hào phóng!

Long tộc tài đại khí thô như vậy, cũng trách không được vang danh Tứ Hải.

Chờ đến Tây Du lượng kiếp, Tôn Ngộ Không sẽ tới Đông Hải mượn bảo.

Dựa vào một đại gia hào phú như vậy, đổi lại là ai, cũng phải tới kiếm chác một miếng a.

Quy Thừa Tướng dẫn Triệu Công Minh tới trước Thủy Tinh Long Cung, sau đó cười nói, "Công Minh đạo hữu mời." "Tốt." Triệu Công Minh tiến vào Thủy Tinh Cung, tức thì, một cỗ Tiên Thiên linh khí còn nồng đậm hơn trước ập tới, nhân uân huyền diệu.

Triệu Công Minh chỉ hít hai hơi, trong lòng tức thì chấn động mạnh.

Nồng độ Tiên Thiên linh khí nồng đậm như vậy, có thể sánh với đỉnh Côn Luân Sơn.

Quy Thừa Tướng dẫn Triệu Công Minh tới trước chủ điện Thủy Tinh Cung.

Lúc này, trong chủ điện, một nam tử trung niên cao chín thước, phi thường anh vũ đang ngồi trên chủ tọa.

Nam tử anh vũ đó, chính là tộc trưởng đương nhiệm của Long tộc, Ngao Thanh!

"Công Minh đạo hữu." Thấy Quy Thừa Tướng dẫn Triệu Công Minh tới, Ngao Thanh cười sảng lãng, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

"Ta là Long tộc tộc trưởng Ngao Thanh.

Sớm đã nghe Quy Thừa Tướng nói Công Minh đạo hữu đi ngang qua Đông Hải.

Ta đã sớm muốn tận tình chủ nhà, nhưng mãi đến bây giờ mới có cơ hội.

Công Minh đạo hữu sẽ không trách tội trong lòng chứ?" "Đâu có, đâu có." Triệu Công Minh vội vàng xua tay, "Long tộc thịnh tình khoản đãi như vậy, ngược lại khiến tại hạ thụ sủng nhược kinh." Triệu Công Minh vẻ mặt không đổi, nhưng trong lòng lại dấy lên sóng lớn.

Nội tình Long tộc sâu dày, quả nhiên khó mà tưởng tượng.

Chương 61

Khí tức tỏa ra từ trên người tộc trưởng Long tộc Ngao Thanh trước mắt, lại hiển nhiên giống với Tam Thanh sư trưởng nhà ta.

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên vị tộc trưởng Long tộc trước mắt này, ít nhất cũng là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, hơn nữa trong Chuẩn Thánh còn không phải là kẻ yếu.

Triệu Công Minh trong lòng kinh ngạc, Long tộc tộc trưởng Ngao Thanh, trong lòng cũng dấy lên từng trận gợn sóng.

Hắn kinh ngạc phát hiện, hắn vậy mà cũng không thể nhìn thấu Triệu Công Minh.

Bất kể nhìn thế nào, đều cảm thấy trước mắt như có một tầng sương mù.

Ngao Thanh trong lòng không khỏi cảm thán, không hổ là đệ tử Tam Thanh Côn Luân, quả nhiên bất phàm.

Triệu Công Minh cười trước, "Trên Phương Trượng tiên đảo, tộc trưởng đại nhân thu hoạch có hài lòng chăng?" Vừa nhắc tới Phương Trượng tiên đảo, Ngao Thanh tức thì cười đến không ngậm miệng lại được, "Hài lòng, hài lòng!

Tài nguyên trên Phương Trượng tiên đảo hết sức phong phú.

Ta còn chưa kịp cảm tạ Công Minh đạo hữu nữa." "Đều là mỗi người lấy thứ mình cần thôi." Triệu Công Minh cười xua tay, Long tộc ở Phương Trượng tiên đảo thu lợi không nhỏ.

Hắn ở Doanh Châu, Bồng Lai tiên đảo, thu hoạch chỉ có thể lớn hơn Long tộc.

Triệu Công Minh lại cười nói chuyện phiếm với Ngao Thanh vài câu, quyết định đi vào chính đề.

"Đã lâu nghe Long tộc bảo vật chúng nhiều.

Lần này tới Đông Hải, không biết có cơ hội được kiến thức một phen chăng." Ngao Thanh vừa nghe, tức thì cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Hắn đang lo không biết mở miệng thế nào, để Tam Thanh Côn Luân giúp Long tộc hắn nói chuyện với Thiên Đình.

Hiện giờ Triệu Công Minh lại mở miệng trước, chính hợp ý hắn, vội vàng cười nói.

"Có, có!

Kể từ khi Công Minh đạo hữu đã mở miệng, Long tộc ta tự nhiên sẽ chấp thuận." Triệu Công Minh sắc mặt khẽ mừng, "Vậy đành phiền Tộc trưởng đại nhân rồi." "Không phiền, không phiền." Ngao Thanh đứng dậy, lệnh Quy Thừa Tướng dẫn đường phía trước, một đường hướng sâu trong Đông Hải đi tới.

Kho báu Long tộc, ở sâu nhất trong Đông Hải.

Quy Thừa Tướng dẫn đường, đi ròng rã mấy khắc đồng hồ, mới tới nơi.

Bên cạnh kho báu, có hai tên thủ vệ Long tộc, khí tức hết sức thâm thúy.

Theo sau khi kiểm chứng thân phận, Ngao Thanh một tiếng ra lệnh.

Hai tên thủ vệ Long tộc đứng cạnh, chậm rãi mở ra cửa kho báu.

Cửa vừa mở, tức thì một cỗ linh vận khí tức cực kỳ nồng đậm ập tới.

Đầu tiên hiện ra, là khu đan dược.

Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, Cực Phẩm Liệu Thương Đan, Niết Bàn Trọng Sinh Đan, Thái Ất Tiên Đan, Nguyên Thần Đan, những loại cực phẩm thần đan hiếm thấy bên ngoài này, ở đây có thể thấy khắp nơi.

Chúng được đặt trong bình ngọc, dùng pháp trận đặc thù phong ấn, đảm bảo dược hiệu đan dược không thất thoát.

Trên từng dãy kệ ngọc trắng, đặt từng chiếc bình ngọc nhỏ, nhìn không thấy tận cùng.

Đi qua khu đan dược, tiếp đến là khu linh căn, khu khoáng thạch.

Triệu Công Minh một đường đi tới, mắt nhìn đến thẳng đờ.

Không hổ là Long tộc, một trong Tiên Thiên Tam Tộc, nội tình sâu dày, e rằng lão sư ta cộng thêm hai vị sư bá cũng không sánh bằng?

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Quy Thừa Tướng, đoàn người Triệu Công Minh đã tới khu linh bảo.

Vừa mới bước vào khu linh bảo, ba mươi viên Định Hải Thần Châu trong cơ thể Triệu Công Minh liền bắt đầu chấn động kịch liệt.

Hiển nhiên là bản nguyên tương hỗ hấp dẫn, cảm nhận được khí tức của sáu viên Định Hải Thần Châu còn lại.

Triệu Công Minh lướt qua khu vực linh bảo, dày đặc, linh bảo vô số.

Ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí cũng có hơn trăm kiện.

Đương nhiên, đa số đều là Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ có mấy chục kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn về Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ có lác đác bảy tám

kiện, trong đó, sáu viên Định Hải Thần Châu, lại hiển nhiên nằm trong số đó.

Còn về Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Triệu Công Minh không thấy một kiện nào.

Triệu Công Minh đoán, linh bảo đẳng cấp này, Long tộc không phải không có, mà là cất giấu ở nơi khác.

Ngao Thanh thấy Triệu Công Minh hai mắt vẫn luôn lướt qua lướt lại trên sáu viên Định Hải Thần Châu.

Trong lòng không khỏi giật thót, có chút không ổn.

Đó là một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a, cứ thế mà tặng đi, hắn cũng cảm thấy đau lòng.

Triệu Công Minh nhìn thấy sáu viên Định Hải Thần Châu, trong lòng đại hỉ, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, nói với Ngao Thanh.

"Tộc trưởng đại nhân, sáu viên châu này đối với ta có đại dụng, mong Long tộc tặng cho.

Đương nhiên, ta hành sự luôn công bình chính trực.

Tộc trưởng đại nhân có điều kiện gì, cứ việc nói ra, ta nếu có thể làm được, nhất định không từ chối." Ngao Thanh vừa nghe, cũng không lập tức đồng ý Triệu Công Minh.

Ngược lại thở dài một hơi, "Không giấu Công Minh đạo hữu, Long tộc ta những ngày qua, đích xác gặp phải một số khó khăn." "Tộc trưởng xin cứ nói." "Công Minh đạo hữu có biết tranh đấu giữa Vu Yêu nhị tộc chăng?" "Tự nhiên là biết." "Nguyên nhân chính là ở đây." Ngao Thanh thở dài một tiếng, chậm rãi nói, "Công Minh đạo hữu cũng biết, năm xưa Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất, Vu tộc tế xuất Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, Yêu tộc không địch lại.

Cuối cùng vẫn là Đạo Tổ ra mặt, ngăn cản đại chiến giữa hai bên, và lệnh Yêu chưởng Thiên, Vu chưởng Địa.

Sau này, giữa Vu Yêu nhị tộc vẫn không ngừng ma sát, đại chiến không có, tiểu chiến không ngừng.

Long tộc ta là một trong Tiên Thiên Tam Tộc, bởi vậy liền bị Yêu tộc để mắt tới.

Yêu tộc từng mấy lần ba lượt tới chiêu an Long tộc ta.

Chương 62

Long tộc ta miễn cưỡng từ chối vài lần, nhưng bên Thiên Đình thì thúc giục càng lúc càng gấp.

Ta sợ nếu cứ từ chối mãi, Thiên Đình sẽ nổi giận, trực tiếp ra tay với Long tộc ta.

Cho nên ta muốn thỉnh Tam Thanh tiền bối đằng sau Công Minh đạo hữu ra mặt, giúp Long tộc ta hòa giải với Thiên Đình.

Long tộc ta, thực sự không muốn cuốn vào đại chiến giữa Vu Yêu nhị tộc nữa." Ngao Thanh một hơi nói xong, trên mặt lộ ra sự bất đắc dĩ cực lớn.

Long Hán đại kiếp đã khiến Long tộc nếm đủ đau khổ.

Long tộc hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, thực sự không muốn nhúng tay vào chuyện khác nữa.

Triệu Công Minh nghe xong, không lập tức đáp ứng, mà chậm rãi nói: "Ta nghe nói, năm xưa Long Hán đại kiếp, Long Vương vẫn lạc, nhưng đệ đệ của Long Vương là Chúc Long, lại còn sống sót.

Với uy danh của Chúc Long lão tổ, việc bình đẳng đối thoại với Thiên Đình hẳn không khó chứ?" Ngao Thanh cười khổ: "Long Hán đại kiếp, Chúc Long lão tổ tuy không vẫn lạc, nhưng cũng thân chịu trọng thương, đến nay vẫn đang làm lành vết thương trong Long Trủng, không thể phục hồi, vậy thì làm sao đối thoại với Thiên Đình?" Triệu Công Minh chậm rãi gật đầu, Chúc Long thân chịu trọng thương, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Nhưng rất nhanh, Triệu Công Minh lại nghĩ đến Hoàng Long Chân Nhân, người đã bái sư dưới trướng Nhị Sư Bá Nguyên Thủy.

“Nhị Sư Bá Nguyên Thủy môn hạ, có một đệ tử thân truyền là Hoàng Long Chân Nhân, vì sao các ngươi không tìm Hoàng Long Chân Nhân cầu trợ?” “Tiểu Hoàng Long?” Ngao Thanh ngẩn ra, trên mặt lộ ra nụ cười khổ hơn: “Tiểu Hoàng Long tư chất không tệ, nhưng thuở nhỏ, vì vấn đề tư chất mà chịu không ít ủy khuất trong Long tộc, lại thêm Tiểu Hoàng Long ở dưới trướng Nguyên Thủy đạo hữu, không được trọng thị, chúng ta cũng không tiện mạo muội quấy rầy.” “Thì ra là vậy.” Triệu Công Minh trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Triệu Công Minh suy tư một lát, lại nói với Ngao Thanh: “Không biết trong hậu bối của tộc trưởng đại nhân, có nhân tuyển nào thích hợp không, ta có thể đưa hắn đến Côn Luân Sơn, thỉnh Sư tôn thu làm đệ tử.” “Sau đó, lại thỉnh Sư tôn đến Tam Thập Tam Thiên, Đại La Thiên, Thiên Đình một chuyến, như vậy, nguy cơ Long tộc hẳn không khó giải trừ.” Tam Thanh, do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, là Huyền Môn chính tông, lời nói vẫn rất có trọng lượng.

Đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ, kể từ Đạo Ma chi tranh đến nay, tay cầm Thanh Bình Kiếm, giết sạch mọi kẻ địch ở Hồng Hoang.

Khiến vô số đại năng cổ xưa của Hồng Hoang phải kinh hồn bạt vía.

Chiến tích như vậy là thực sự đánh ra, không ai nghi ngờ.

“Công Minh đạo hữu nói, giới thiệu đệ tử Long tộc ta, bái nhập môn hạ Thượng Thanh Thiên Tôn?” Ngao Thanh lập tức đại hỉ.

Tiểu Hoàng Long vì lời nói không có trọng lượng nên không thể cứu vãn Long tộc.

Nhưng nếu con cháu Long tộc của hắn lại bái nhập môn hạ Thượng Thanh Thiên Tôn, thì Yêu tộc phải suy tính kỹ lưỡng.

Một khi không còn Thiên Đình quấy nhiễu, Long tộc trong Đông

Hải chuyên tâm phát triển, sớm muộn gì cũng có ngày vượt qua Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc!

"Đương nhiên là thật." Triệu Công Minh gật đầu, tiếp tục nói: "Đương nhiên, Sư tôn ta thu đồ đệ vẫn có yêu cầu, trên người không được dính quá nhiều nghiệp lực, cũng không thể là người tội nghiệt sâu nặng." Ngao Thanh vỗ ngực: "Công Minh đạo hữu yên tâm, những điều kiện này, Long tộc ta đều có thể làm được." Ngao Thanh dừng lại một chút, lại nói: "Không biết Công Minh đạo hữu thấy tam nhi tử Ngao Dương của ta thế nào, có thể bái nhập môn hạ Thượng Thanh Thiên Tôn không?" "Ngao Dương?" Triệu Công Minh lại nghĩ đến dáng vẻ kiệt ngao bất tuần của Ngao Dương, không khỏi có chút buồn cười.

"Phía ta thì được, chỉ là không biết hắn có nguyện ý bái nhập môn hạ Sư tôn ta không." "Hắn dám từ chối!" Ngao Thanh trừng mắt thổi râu: "Hắn mà dám từ chối, ta nhất định bẻ gãy hai cái chân chó của hắn." Ngao Thanh sở dĩ coi trọng Tam Thanh như vậy, ngoài việc Tam Thanh là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, Huyền Môn chính tông, Chuẩn Thánh đại viên mãn tu sĩ.

Còn một điều nữa, chính là trong tay Tam Thanh đều có Hồng Mông Tử Khí!

Hồng Mông Tử Khí là thứ gì?

Đó là Đại Đạo chi cơ, có Hồng Mông Tử Khí, tức là có hy vọng thành Thánh.

Một khi thành Thánh, Vu tộc, Yêu tộc gì đó, chỉ trong tích tắc có thể tiêu diệt.

Ngao Thanh căm hận phát tiết một hồi, sau đó phất tay, cấm chế trên sáu viên Định Hải Thần Châu biến mất.

Rồi hắn ý niệm vừa động, sáu viên Định Hải Thần Châu đã rơi vào tay Triệu Công Minh.

"Sáu viên Định Hải Thần Châu này là của Công Minh đạo hữu." Thấy Ngao Thanh sảng khoái như vậy, Triệu Công Minh không chút khách khí, trực tiếp nhận lấy, trong lòng vô cùng vui mừng.

Hắn thấy Ngao Thanh sảng khoái, hào phóng như vậy, suy nghĩ một trận, cảm thấy có lẽ cần phải giữ mối quan hệ tốt với Long tộc, liền hỏi: "Xin hỏi tộc trưởng đại nhân, vết thương của Chúc Long lão tổ có thật sự rất nghiêm trọng không?" "Rất nghiêm trọng, năm xưa, Chúc Long lão tổ là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ tu sĩ, tương đương với Chuẩn Thánh hậu kỳ bây giờ, nhưng hiện tại, đạo thương như xương cốt đã mục nát, ngày qua ngày suy yếu, giờ chỉ có thể miễn cưỡng duy trì đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ." "Đạo thương khó lành a." Triệu Công Minh cảm thán một tiếng, ý niệm vừa động, một bình ngọc nhỏ xuất hiện trong tay, bên trong chứa đầy Tam Quang Thần Thủy.

"Trong tay ta cũng không có thứ gì khác, tặng tộc trưởng một bình Tam Quang Thần Thủy, hy vọng có thể làm dịu vết thương của Chúc Long lão tổ." "Tam Quang Thần Thủy, Hồng Hoang đỉnh cấp liệu thương thánh dược?" Ngao Thanh sắc mặt đại biến, lập tức kích động vô cùng.

Bảo vật như vậy, tương truyền chỉ có trong Bát Bảo Lưu Ly Bình của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mỗi vạn năm, mới có thể ngưng kết ra một giọt.

Hiện tại trong bình ngọc nhỏ này, ít nhất cũng có hơn hai mươi giọt.

Ngao Thanh đoán, đây hẳn là bảo vật mà Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho Triệu Công Minh để bảo mệnh.

Thế mà Công Minh đạo hữu, lại một mạch tặng cho Long tộc hắn.

Ngao Thanh cảm động đến khóe mắt rưng rưng lệ hoa.

Công Minh đạo hữu, có thể xử lý được a, có bảo vật là hắn thật sự cho.

Ngao Thanh thần sắc vô cùng trịnh trọng: "Bảo vật này, bình Tam Quang Thần Thủy này quá trân quý, thỉnh đạo hữu thu hồi đi." Triệu Công Minh sắc mặt trầm xuống: "Tộc trưởng đại nhân không nhận, chẳng lẽ là không xem Triệu mỗ là bằng hữu?" "Không phải không phải, ta nhận là được." Ngao Thanh thấy vậy, đành phải nhận lấy.

Có bình Tam Quang Thần Thủy này, nói không chừng vết thương của Chúc Long lão tổ nhà hắn, thật sự có thể phục hồi như ban đầu.

Tiếp theo, Triệu Công Minh lại dưới sự dẫn dắt của Quy Thừa Tướng và tộc trưởng Ngao Thanh, đi thăm Long tộc bảo khố.

Khi thăm xong một lượt, trở về chỗ cũ, Triệu Công Minh chợt thốt ra: "Tộc trưởng đại nhân, Định Hải Thần Châm của Long tộc ở đâu, ta muốn đi xem một chút." "Cái gì?" "Định Hải Thần Châm?" "Đó là thứ gì." Một câu của Triệu Công Minh, trực tiếp khiến Ngao Thanh ngớ người ra.

Hắn làm tộc trưởng Long tộc cũng vô số vạn năm, nhưng chưa từng nghe nói Định Hải Thần Châm là thứ gì.

Triệu Công Minh sắc mặt hơi hồng, vội vàng xua tay, bỏ qua đề tài này.

Định Hải Thần Châm, là một cây đinh được Đại Vũ trị thủy để lại.

Mà bây giờ là thời kỳ nào, Vu Yêu Lượng Kiếp!

Đến cả Nhân tộc còn chưa ra đời, càng đừng nói gì đến Đại Vũ.

Ngao Thanh dẫn Triệu Công Minh quay lại Thủy Tinh Cung.

Trong Thủy Tinh Cung, Triệu Công Minh bảo Ngao Thanh gọi Ngao Dương đến, hắn chuẩn bị trước tiên khảo sát Ngao Dương.

Nếu Ngao Dương thật sự là tự cao tự đại, kiệt ngao bất tuần, không phục bất kỳ ai.

Thì hắn sẽ phải nghiêm túc suy nghĩ xem có nên đổi một con rồng khác bái nhập Thượng Thanh nhất mạch hay không.

Tuy nhiên, Ngao Dương dường như cũng biết, có thể bái nhập môn hạ Thượng Thanh Thiên Tôn là một chuyện vô cùng vinh quang.

Sau một hồi khảo sát, Ngao Dương vẫn khiến Triệu Công Minh khá hài lòng, ít nhất việc bái nhập Thượng Thanh nhất mạch không có vấn đề gì lớn.

Triệu Công Minh ở Đông Hải liên tục một tháng.

Lúc ra đi, Ngao Thanh bảo Triệu Công Minh dẫn Ngao Dương đi cùng, nhưng Triệu Công Minh từ chối.

Chương 63

"Tộc trưởng đại nhân, ta còn chuẩn bị du lịch Hồng Hoang, cho nên tạm thời không về Côn Luân Sơn, bây giờ có dẫn Ngao Dương đi cùng cũng chẳng có ích gì." Ngao Thanh tiếp tục nói: "Du lịch Hồng Hoang, đương nhiên không có vấn đề gì, Công Minh đạo hữu có thể để Ngao Dương dẫn đường cho ngươi, hắn đối với Hồng Hoang vô cùng quen thuộc, tuyệt đối sẽ khiến ngươi hài lòng." "Thôi vậy đi." Triệu Công Minh dở khóc dở cười, tên Ngao Dương này, tuy việc bái nhập Côn Luân Sơn rất tích cực.

Nhưng Triệu Công Minh biết, trong xương cốt hắn vẫn kiệt ngao bất tuần, có chút tự cao tự đại.

Nếu dẫn Ngao Dương đi cùng, trên đường chắc chắn sẽ thêm một đống phiền phức.

Tuy hắn không sợ phiền phức gì, nhưng phiền phức đương nhiên vẫn ít đi một chút thì tốt hơn.

Ngao Thanh trên mặt có chút khó xử: "Chỉ là Thiên Đình mấy ngày nay, ép quá gấp rồi." "Thì ra là vậy a." Triệu Công Minh bừng tỉnh đại ngộ, trực tiếp nói: "Ta đây sẽ truyền tin cho Sư tôn, để Sư tôn đến Thiên Đình một chuyến, thế nào?" "Tốt, tốt, vậy thì tự nhiên là không còn gì tốt hơn." Ngao Thanh lập tức tươi cười hớn hở, không còn nhắc đến việc để Ngao Dương đi cùng Triệu Công Minh du lịch Hồng Hoang nữa.

Ngay lập tức, Triệu Công Minh lấy ra Thông Tấn Ngọc Giản mà Thông Thiên Giáo Chủ ban cho hắn.

Chỉ cần cầm Ngọc Giản này, bất kể cách xa ngàn sơn vạn thủy, hay đang ở trong bí cảnh thế giới nào, đều có thể thông suốt truyền tin

cho Thông Thiên.

Triệu Công Minh kể chi tiết lợi ích của việc giúp đỡ Long tộc cho Thông Thiên nghe một lần, rồi trực tiếp dùng Truyền Tấn Ngọc Giản truyền đi, sau đó nói với Ngao Thanh: "Tộc trưởng đại nhân yên tâm, Sư tôn rất nhanh sẽ thấy, đến lúc đó tự nhiên sẽ đến Thiên Đình một chuyến." "Tốt, tốt." Ngao Thanh trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười mãn ý.

Còn việc Thông Thiên có đồng ý hay không, Ngao Thanh không quá lo lắng.

Dù sao đi nữa, Triệu Công Minh cũng là thủ tịch đệ tử truyền thừa của Thượng Thanh nhất mạch, chút thể diện này hẳn vẫn có chứ.

Trước khi Triệu Công Minh ra đi, Ngao Thanh lại tặng một lô lớn lễ vật.

Các loại hải sản, bảo châu biển, các loại trân bảo, thứ gì cũng có.

Cuối cùng, Ngao Thanh còn đặc biệt chọn hai thị nữ xinh đẹp, dáng người thướt tha, ngũ quan tinh xảo, mê hoặc quyến rũ, muốn tặng cho Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh vội vàng từ chối.

Bản thân bây giờ ngay cả Đại La Đạo Quả còn chưa ngưng tụ, mà đã muốn hai vũ nữ, đến Côn Luân Sơn, còn không biết sẽ bị Sư tôn nhà mình giáo huấn thế nào nữa.

Đem theo Hắc Thủy Huyền Xà, Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ rời khỏi Đông Hải Thủy Tinh Cung, Triệu Công Minh và những người khác tùy ý tìm một hòn đảo nhỏ, bắt đầu bế quan.

Mục đích chính của lần bế quan này, ngoài việc Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ muốn đột phá cảnh giới, là hắn muốn thử dung hợp ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, khiến chúng thăng cấp vào hàng Tiên

Thiên Chí Bảo.

"Trong tay ta có rất nhiều Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực đã cực kỳ khủng bố, không biết uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo sẽ đạt đến mức độ khủng bố nào!" Triệu Công Minh thầm cảm thán, rồi lập tức bắt đầu bế quan.

Cùng lúc đó, trên Côn Luân Sơn, trong Thượng Thanh Cung, Thông Thiên đang ngồi trên bồ đoàn, chuyên tâm tu hành.

Bỗng nhiên, một viên Ngọc Giản màu trắng trên đài đá bên cạnh hắn, đột nhiên rung động mạnh mẽ.

"Hửm?" Thông Thiên ý niệm vừa động, Ngọc Giản lập tức bay vào tay hắn.

Nguyên thần quét qua, nội dung trong Ngọc Giản lập tức rõ ràng trong lòng.

"Long tộc, Ngao Dương, Thiên Đình." Thông Thiên chậm rãi cau mày.

Hiện tại Vu tộc và Yêu tộc tranh chấp, mâu thuẫn không ngừng, thế như nước với lửa, đại chiến chưa bùng nổ, nhưng tiểu chiến không dứt.

Giữa trời đất, từng sợi từng sợi kiếp khí lan tràn, đã có xu thế hình thành Lượng Kiếp.

Mà Côn Luân Tam Thanh, xưa nay độc thiện kỳ thân, chính vào lúc này, Thông Thiên kỳ thực không muốn nhúng tay vào tranh đấu của Vu Yêu nhị tộc.

Nếu là người bình thường khác, dù có nói rõ lợi ích của việc giúp đỡ Long tộc, Thông Thiên cũng không thèm hành động.

Nhưng đáng tiếc, người mở lời lại là đại đệ tử nhà mình, vậy thì

đến Thiên Đình một chuyến, có vẻ rất cần thiết.

Thông Thiên ý niệm vừa động, sau khi báo cho Thái Thanh, Ngọc Thanh, liền hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Tam Thập Tam Thiên.

Tam Thập Tam Thiên, Đại La Thiên, lầu son gác ngọc, tử khí bốc lên, vô số huyền diệu của trời đất, rải khắp chín tầng mây, đồng thời lan tràn một luồng uy áp vương giả nhàn nhạt, khiến người ta không kìm được trong lòng dấy lên ý muốn cúi đầu bái lạy.

Trong Đại La Thiên, chính là Yêu Hoàng Điện, là trung tâm quyền lực tối cao của Thiên Đình.

Canh cổng là hai vị Yêu Thần cấp độ Đại La Kim Tiên.

Thiên Đình, tuy là do Yêu tộc tạo lập, nhưng chính vì vậy mà đẳng cấp càng nghiêm ngặt!

Thái Ất Kim Tiên, có thể xưng Yêu Vương!

Đại La Kim Tiên, có thể xưng Yêu Thần!

Chuẩn Thánh đại tu, có thể xưng Yêu Thánh!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, thì là Thiên Đình Yêu Hoàng!

Còn những ai dưới Thái Ất Kim Tiên, thì đối với Thiên Đình, một cự vật như vậy, đều là những tiểu tạp ngư không đáng nhắc tới.

Hai vị Yêu Thần thấy Thông Thiên đến, hơi sững sờ, sắc mặt lập tức trở nên trịnh trọng: "Chúng ta bái kiến Thông Thiên tiền bối." Thân là một trong Tam Thanh Côn Luân Sơn, truyền nhân của Huyền Môn, Chuẩn Thánh đại viên mãn tu sĩ.

Tam Thanh tự nhiên là uy danh lừng lẫy, các Yêu Thần Đại La Kim Tiên của Thiên Đình tự nhiên cũng đã nghe nói đến.

"Không cần đa lễ." Thông Thiên khẽ gật đầu, rồi nói: "Ta hôm nay

đến, là để bái kiến hai vị Yêu Hoàng, không biết hai vị Yêu Hoàng có ở Đại La Thiên không?" Hai vị Yêu Hoàng của Thiên Đình, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, cứ cách một thời gian, liền dẫn ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Yêu Thần, tuần tra Tam Thập Tam Thiên, tiện thể phô trương nội tình và thực lực của Thiên Đình.

Hai vị Đại La Yêu Thần vội nói: "Bệ hạ Yêu Hoàng đang ở trong Đại La Thiên, thỉnh Thông Thiên tiền bối đợi một lát, chúng ta đi thông báo một tiếng." "Được." Thông Thiên tiễn hai Đại La Yêu Thần vội vã đi bẩm báo, còn mình thì nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau, Đại La Yêu Thần vội vã chạy đến, phía sau còn có một nam tử tuấn tú bất phàm, lông mày kiếm, mắt sáng như sao, mặc kim ô đế hoàng bào.

Khí tức trên người nam tử này thâm sâu khôn lường, hoàn toàn không hề kém cạnh Thông Thiên.

Không, nói về chiều sâu, thậm chí còn vượt qua Thông Thiên vài phần, hiển nhiên chính là một trong hai Yêu Hoàng của Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất.

"Ta đang bế quan trong Yêu Hoàng Điện, chợt nghe bọn họ nói, Thông Thiên đạo huynh đến thăm, liền vội xuất quan nghênh tiếp." Đông Hoàng Thái Nhất trên mặt đầy nụ cười hòa ái, đưa tay nói: "Thông Thiên đạo huynh mời." "Không ngờ, Đông Hoàng đạo hữu lại tự mình ra đón tiếp, thật khiến ta có chút được sủng ái mà lo sợ." Thông Thiên Giáo Chủ cũng đưa tay, trên mặt đầy ý cười.

Đông Hoàng Thái Nhất, tay nắm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, thực lực bản thân vô cùng khủng bố, ẩn ẩn có danh hiệu người mạnh nhất dưới Đạo Tổ.

Dù sao Thông Thiên bản thân, cũng không có nắm chắc đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất.

Dưới sự dẫn dắt của Đại La Yêu Thần, Thông Thiên và Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi bước vào Đại La Thiên.

Vừa bước vào Đại La Thiên, lập tức có một luồng linh khí thiên địa vô cùng mãnh liệt ập đến, nồng đậm vô cùng!

Bước vào Yêu Hoàng Điện, Đế Tuấn đã ngồi ở vị trí chủ tọa, đang chờ đợi.

Sắc mặt hắn có vẻ trưởng thành hơn Đông Hoàng Thái Nhất một chút, ngũ quan đoan chính, tuy nhìn có vẻ trẻ tuổi.

Nhưng uy áp đế hoàng nồng hậu trên người lại cuồn cuộn ập đến.

Chương 64

Nếu là Đại La Kim Tiên bình thường, thậm chí là Chuẩn Thánh đại tu, e rằng chỉ trong chốc lát đã bị luồng khí tức này trấn áp, không thể nảy sinh ý chống cự.

"Thông Thiên đạo huynh, mời ngồi." Thái độ của Đế Tuấn cũng vô cùng nhiệt tình, khiến người ta có cảm giác như về nhà.

"Thái Thanh đạo huynh, Ngọc Thanh đạo huynh, ở Côn Luân Sơn có còn khỏe không?" Đế Tuấn trên mặt lộ vẻ quan tâm.

Năm xưa Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Hắn và Đông Hoàng Thái Nhất huynh đệ hai người cũng đã từng đến nghe.

Tính ra, cũng là đệ tử ký danh của Đạo Tổ, xưng một tiếng đạo huynh, không có gì sai cả.

"Bọn họ đều khỏe." Thông Thiên nói ngắn gọn, rồi cười tán dương: "Hai vị Yêu Hoàng tài trí hơn người, mưu lược phi phàm, Thiên Đình những năm gần đây, càng ngày càng hưng thịnh." Cầu đặt mua, cầu theo dõi, cầu phiếu đề cử, cầu nguyệt phiếu.

"Thông Thiên đạo huynh đúng là người không biết giá củi gạo dầu muối đắt đỏ mà, Thiên Đình quá lớn, chỉ duy trì sự vận hành của nó đã khiến huynh đệ chúng ta kiệt sức rồi, huống chi còn có bọn người Vu tộc ở Bất Chu Sơn không ngừng gây rối." Thông Thiên và Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất trò chuyện một lúc, lúc này mới đi vào chính đề.

Đế Tuấn chỉnh đốn lại: "Xin hỏi Thông Thiên đạo huynh lần này đến, có chuyện gì không?" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng

rõ ràng thái độ thờ ơ của Côn Luân Tam Thanh.

Cho nên lần này Thông Thiên đến Thiên Đình của hắn, nhất định là có chuyện gì đó.

Thông Thiên không trực tiếp trả lời lời Đế Tuấn, mà chuyển giọng: "Ta nghe nói, những năm gần đây, hai vị đạo hữu vẫn luôn muốn Long tộc quy thuận Thiên Đình?" Đế Tuấn thừa nhận một cách đường hoàng: "Không sai, Vu Yêu tranh chấp, thế như nước với lửa, mà Long tộc, nội tình thâm hậu, nếu có Long tộc giúp đỡ, thắng lợi trong đại chiến với Vu tộc sẽ tăng lên không ít." Thông Thiên thở dài, xua tay: "Ý nghĩ này của hai vị đạo hữu, e rằng không ổn lắm đâu." "Thông Thiên đạo huynh có ý gì?" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất trên mặt lộ vẻ không hiểu.

"Các ngươi có biết Chúc Long không?" "Biết, đệ đệ của Long Vương, thời kỳ Long Hán đại kiếp, vì Long tộc chinh chiến tứ hải bát hoang, tương truyền tu vi bản thân đã đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, vô cùng lợi hại, chỉ là những năm gần đây có lời đồn, Chúc Long đó đã vẫn lạc." "Vẫn lạc gì, đó đều là lời đồn, hơn nữa không những không vẫn lạc, mà còn…" Thông Thiên nói đến đây, liền dừng lại đột ngột.

"Ồ?

Chúng ta nguyện nghe chi tiết." Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức hứng thú.

Theo tin tức tình báo của bọn họ thăm dò được.

Chúc Long quả thật không thân vẫn, nhưng lại thân chịu trọng thương.

Đến nay thực lực, đã giảm xuống dưới Chuẩn Thánh, hoàn toàn không thể uy hiếp đại kế của Thiên Đình hắn.

Nhưng bây giờ Thông Thiên lại nói, Chúc Long không những không vẫn lạc, dường như còn có một vài tình huống khác.

Thông Thiên nói: "Chúc Long trong thời kỳ Long Hán đại kiếp, thân chịu trọng thương là thật." "Nhưng Long tộc có trọng bảo, đã chữa lành vết thương cho Chúc Long, hiện nay Chúc Long, thực lực bản thân đã khôi phục tám chín phần, là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, tức là Chuẩn Thánh hậu kỳ." Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong, lập tức cảm thấy có chút không ổn.

"Thông Thiên đạo huynh hôm nay đến Đại La Thiên của ta, chẳng lẽ chỉ là để nói những chuyện này?" Thông Thiên tiếp tục xua tay: "Chuyện là thế này, ta gần đây mới thu một đệ tử, là người của Long tộc, vì Long tộc không chịu nổi sự quấy nhiễu của Thiên Đình các ngươi, cho nên nhờ ta đến thay mặt Long tộc, nói chuyện giảng hòa với Thiên Đình." Trong lời nói dài dòng này của Thông Thiên Giáo Chủ, chín phần thật, một phần giả, thật giả lẫn lộn, gần như không thể phân biệt được.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất nghe đến đây, trên mặt không khỏi thêm một phần ngưng trọng.

Nếu chỉ riêng Thông Thiên đến tìm Thiên Đình hắn giảng hòa với Long tộc, thì quyền chủ động vẫn nằm trong tay Thiên Đình hắn.

Muốn nể mặt Thông Thiên, đồng ý là được.

Không muốn nể, trực tiếp từ chối, Côn Luân Tam Thanh, cũng chưa chắc vì chuyện này mà kết thù với Thiên Đình.

Nhưng nếu cộng thêm việc Thông Thiên nói vết thương của Chúc Long đã hoàn toàn bình phục, thì có chút không ổn rồi.

Thiên Đình bây giờ là gia đại nghiệp đại, nhưng một Chuẩn Thánh hậu kỳ đại tu sĩ, đã có tư cách bình đẳng đối thoại với Thiên Đình.

Nếu Chúc Long còn đó, Thiên Đình muốn chiêu hàng Long tộc, e rằng còn nhiệm vụ nặng nề và đường còn xa a.

Tuy nhiên, lời nói một phía của Thông Thiên, chưa chắc đã là thật.

Là thật hay giả, bọn họ vẫn phải kiểm chứng trước đã.

Còn cách kiểm chứng thế nào, bọn họ tự nhiên có cách riêng của mình.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau, trong lòng đã có đối sách.

Đế Tuấn đứng dậy, chắp tay với Thông Thiên: "Thông Thiên đạo huynh, chính vụ bận rộn, ta xin thất lễ một đoạn thời gian." "Vô phương, vô phương." Thông Thiên xua tay, không hề để ý.

Sau khi Đế Tuấn rời khỏi Yêu Hoàng Cung, tùy ý đến một nơi trong Đại La Thiên, tung ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư, bắt đầu thôi diễn.

Hà Đồ Lạc Thư, bắt nguồn từ vô số tinh thần trong Hỗn Độn Hải, ẩn chứa vô cùng ảo diệu.

Lấy bảo vật này làm hạt nhân, có thể tổ hợp thành đại trận vô thượng, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Đồng thời, Hà Đồ Lạc Thư còn là chí bảo thôi diễn vô thượng, có thể dùng để thôi diễn cửu thiên thập địa, mọi sự vật đang tồn tại.

Hiện tại, Đế Tuấn chính là dùng Hà Đồ Lạc Thư, thôi diễn tình hình của Chúc Long.

Chỉ thấy ánh mắt hắn ngưng lại, trực tiếp bức ra một giọt tâm đầu tinh huyết bản nguyên Kim Ô, rồi dung nhập vào Hà Đồ Lạc Thư.

Thôi diễn tu sĩ bình thường, chỉ cần dùng Hà Đồ Lạc Thư bản thân là được.

Nhưng thôi diễn một đại năng vô thượng từng như Chúc Long, ngay cả Đế Tuấn, cũng phải hao phí một giọt tâm đầu tinh huyết.

Tâm đầu tinh huyết nhỏ vào Hà Đồ Lạc Thư, Hà Đồ Lạc Thư đột nhiên đại phóng quang mang, vô tận tinh quang, trong chớp mắt nhấn chìm tất cả.

Một đạo tinh quang mảnh như sợi tơ, vô cùng sáng ngời, xuất hiện trên Hà Đồ Lạc Thư.

Sau đó vượt qua Đại La Thiên, kéo dài về hướng Đông Hải.

Qua rất lâu, quang mang trên Hà Đồ Lạc Thư mới tan đi, trên mặt Đế Tuấn, lộ ra vẻ suy tư.

"Xem ra Thông Thiên không lừa ta, vết thương của Chúc Long, lại thật sự phục hồi rồi…" Không sai, vừa rồi hiện tượng lạ trên Hà Đồ Lạc Thư hiển thị, đạo hạnh của Chúc Long, tuy chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Chiêu hàng Long tộc, sẽ phải đối mặt với một đại tu sĩ cấp độ Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngay cả Thiên Đình, cũng không thể không suy nghĩ kỹ lưỡng.

Rất nhanh, Đế Tuấn lại quay về Yêu Hoàng Cung, sau khi cùng Đông Hoàng Thái Nhất trao đổi ánh mắt, chậm rãi nói: "Thông Thiên đạo hữu tin tức quả thật linh thông, nếu không phải Thông Thiên đạo huynh cáo tri, có Chúc Long đó ở đó, Thiên Đình ta muốn chiêu hàng Long tộc, e rằng sẽ thêm một số khó khăn." "Tuy nhiên, cho dù không có Chúc Long đó, tất cả nhìn vào thể diện của Thông Thiên đạo huynh, Long tộc đó, không thảo phạt cũng được." Thông Thiên không khỏi cười thầm trong lòng, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất có thể nói như vậy, chứng tỏ nguy cơ của Long tộc đã được giải trừ.

Nhưng rất nhanh, Đế Tuấn lại hỏi một tiếng: "Nếu tương lai, giữa

Yêu tộc và Vu tộc chúng ta bùng phát đại chiến, Tam Thanh đạo huynh, liệu có giúp Vu tộc không?" Thông Thiên nghiêm nghị nói: "Côn Luân Tam Thanh, chỉ muốn ở trên Côn Luân Sơn giữ mình trong sạch, theo đuổi đại đạo, đối với tranh đấu giữa Vu Yêu nhị tộc, không dám hứng thú, đương nhiên, tương lai có một ngày, đại chiến giữa hai tộc bùng phát, chúng ta cũng sẽ không giúp đỡ Vu tộc." Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười mãn ý.

Côn Luân Tam Thanh, gộp lại uy hiếp lực thật sự quá lớn.

Bất luận giúp đỡ bên nào, đều là đả kích mang tính hủy diệt đối với bên kia.

Bây giờ, đã nhận được câu trả lời vừa ý, tảng đá lớn trong lòng hai người cũng rơi xuống.

Rất nhanh, Thông Thiên cáo từ, rời khỏi Đại La Thiên.

Cùng lúc đó, bên bờ Đông Hải, trên một hòn đảo nhỏ.

Chương 65

Trong một động phủ khổng lồ được khai phá bằng pháp lực.

Triệu Công Minh tâm tình vô cùng bình tĩnh, đặt ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu chỉnh tề trên đài đá.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đồng thời xuất hiện, lập tức một luồng hấp lực vô cùng mãnh liệt, từ bản thân mỗi viên truyền đến.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đã tách rời ức vạn năm, bản nguyên còn xa lạ.

Nhưng lúc này, cảm giác xa lạ to lớn đó, lại đang tiêu tan với tốc độ cực nhanh.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, bắt đầu xoay tròn vo vo.

Giữa chúng, phát ra một luồng hấp lực to lớn.

Dưới sự hấp dẫn của bản nguyên, chúng tỏa ra ức vạn đạo hào quang, chói mắt rực rỡ, lóa mắt bức người.

Cũng may trong tay Triệu Công Minh có Nhân Quả Kính, có thể bình ổn thiên cơ, che lấp nhân quả.

Mới có thể chặn đứng hào quang khổng lồ mà Định Hải Thần Châu phát ra.

Nếu không, nếu có cường giả đỉnh cao ở gần, liền có thể cảm nhận được trên đảo có trọng bảo xuất thế, rồi đến tranh đoạt.

Thời gian thoắt cái, trăm năm trôi qua, trên ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, hào quang chói mắt chậm rãi nội liễm.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, hiển nhiên đã trở thành

một thể thống nhất.

Phía sau, có Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang phát ra, đếm kỹ, lại có tới bốn mươi chín đạo.

Điều này đại biểu, tập hợp đủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, phẩm cấp của chúng, hiển nhiên đã đạt đến hàng Tiên Thiên Chí Bảo.

"Đây là một tôn Tiên Thiên Chí Bảo a, có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, ta có thể chiến Đại La Kim Tiên!" Triệu Công Minh vô cùng mừng rỡ, Đại La Kim Tiên, nắm giữ lực lượng pháp tắc.

Đối với Thái Ất Kim Tiên mà nói, có thể nói là đòn tấn công hạ cấp bậc.

Nhưng Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực vô cùng, bên trong ẩn chứa quy tắc sức mạnh thế giới.

Thái Ất Kim Tiên nắm giữ, từ một góc độ nào đó mà nói, có thể áp chế lực lượng pháp tắc của Đại La Kim Tiên.

Dù sao đi nữa, tay nắm Định Hải Thần Châu, cộng thêm nhiều món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay như vậy.

Triệu Công Minh tự tin, đối mặt với tu sĩ cấp độ Đại La Kim Tiên, cũng hoàn toàn có thể toàn thân rút lui.

Đương nhiên, nếu gặp phải Chuẩn Thánh đại tu sĩ, thì dù có nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo cũng không có ích gì.

Ngay lập tức, lực lượng nguyên thần của Triệu Công Minh kéo dài ra, bao phủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, bắt đầu luyện hóa.

Thời gian thoắt cái, lại một trăm năm trôi qua, sau khi sơ bộ luyện hóa Định Hải Thần Châu, Triệu Công Minh thu chúng lại.

Trong hai trăm năm này, không chỉ Triệu Công Minh thu hoạch lớn.

Lục Nhĩ và những người khác, thu hoạch cũng không nhỏ, trước tiên, Lục Nhĩ từ tu vi Thiên Tiên đỉnh phong, một bước thăng lên Chân Tiên đỉnh phong.

Tiểu Hắc Hổ vẫn dừng lại ở Kim Tiên, nhưng dưới lượng lớn Bàn Đào Quả, Kim Tiên Đạo Quả, dần dần trở nên viên mãn.

Còn về Hắc Thủy Huyền Xà, không có sự tăng trưởng lớn, vẫn là thực lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Sau khi sơ bộ luyện hóa ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Triệu Công Minh mới thấy tin tức mà Thông Thiên gửi cho mình.

Khi thấy mọi chuyện đã được giải quyết, Triệu Công Minh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Long tộc, sau này còn có đại dụng, lúc này giúp đỡ Long tộc, sau này có thể nhận được hồi báo gấp mười, trăm lần.

Rời khỏi hòn đảo nhỏ, Triệu Công Minh bắt đầu dẫn Tiểu Hắc Hổ, Hắc Thủy Huyền Xà, Lục Nhĩ tiếp tục du lịch Hồng Hoang.

Thời gian thoắt cái, hai ngàn năm đằng đẵng trôi qua.

Trong hai ngàn năm này, Triệu Công Minh dẫn ba người, một đường du sơn ngoạn thủy.

Phương Đông phong phú giàu có, Phương Bắc hiểm trở lạnh lẽo, Phương Nam ấm áp như xuân, và Phương Tây khô cằn nghèo nàn.

Hầu hết mọi danh sơn đại xuyên, đều lưu lại dấu chân của Triệu Công Minh.

Trong khoảng thời gian Triệu Công Minh du lịch Hồng Hoang này, Hồng Hoang đã xảy ra một chuyện lớn.

Tử Phủ Châu, Đông Vương Công, tự lập Tiên Đình.

Đông Vương Công, còn tự xưng là Tiên Đình chi chủ, tự sánh với Thiên Đế.

Chiêu mộ một lượng lớn nam tiên Hồng Hoang, biến Tử Phủ Châu thành một Thiên Đình nhỏ.

Hành động này, đã thu hút lời khen ngợi của Vu tộc, đồng thời cũng khiến Thiên Đình giận dữ bùng nổ.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, còn tuyên bố, không lâu nữa sẽ bình định Tiên Đình.

Thiên Đình, Tam Thập Tam Thiên, Đại La Thiên, trong Yêu Hoàng Cung.

Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, nhàn nhạt nhìn người trung niên nho nhã áo trắng trước mặt.

"Bạch Trạch, hồi âm của Tiên Đình đã đến chưa?" Người trung niên nho nhã áo trắng, chính là thủ lĩnh Thập Đại Yêu Thánh của Thiên Đình, Bạch Trạch.

Có danh xưng quân sư, mưu sĩ của Thiên Đình.

Bạch Trạch phe phẩy chiếc quạt lông trong tay, trên mặt có chút do dự, không biết có nên nói hay không.

Đông Hoàng Thái Nhất vừa nhìn thấy Bạch Trạch như vậy, lập tức cau mày: "Hồi âm rốt cuộc là nội dung gì, cứ nói ra đi." "Ai." Bạch Trạch thở dài, đành phải thành thật nói: "Bẩm Đông Hoàng bệ hạ, Đông Vương Công kia thật sự là không biết số trời, trong lời lẽ đầy bất kính, còn nói gì mà, hắn là Nam Tiên chi chủ do Đạo Tổ tự phong, tụ tập những tiên nhân đó thì sao, Thiên Đình nếu bất mãn, cứ đi tìm Đạo Tổ mà nói lý." Nói xong, Bạch Trạch lấy ra hồi âm, đưa cho Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất vừa quét qua Ngọc Giản trong tay, khóe miệng lập tức nhếch lên nụ cười lạnh lùng vô cùng đậm đặc.

"Hay cho Đông Vương Công, hay cho Nam Tiên chi chủ, bản Hoàng đây muốn xem, Tiên Đình của ngươi rốt cuộc có chỗ dựa gì, lại dám cuồng vọng to gan như vậy." "Nói cho Đông Vương Công biết, ba ngày sau, bản Hoàng sẽ tự mình đến Tử Phủ Châu một chuyến." "Vâng, bệ hạ." Bạch Trạch chắp tay, chậm rãi lui xuống, trong lòng không khỏi thầm mặc niệm ba giây cho Đông Vương Công.

Lập Tiên Đình, chiêu mộ tiên nhân, tự xưng Nam Tiên chi chủ, Đông Vương Công đây là tự tìm đường chết a.

Cùng lúc đó, tại một danh sơn đại xuyên, trong đầu Triệu Công Minh, một âm thanh điện tử cơ khí vang lên.

"Đinh đông, kiểm tra thấy Đông Vương Công không biết số trời, tự lập Tiên Đình, chọc giận Đông Hoàng Thái Nhất, sắp sửa nghênh đón tai họa diệt đỉnh, kích hoạt hệ thống thần cấp tuyển trạch." "Tuyển trạch một, quay về Côn Luân Sơn, cầu Thông Thiên Sư tôn cứu Đông Vương Công, thay đổi cục diện Vu Yêu, phần thưởng ngẫu nhiên một kiện Tiên Thiên Chí Bảo." "Tuyển trạch hai, Đông Vương Công không biết số trời, hợp lẽ phải vẫn lạc, không lý đến, phần thưởng, Hỗn Độn Linh Căn, một hạt Thế Giới Thụ chủng tử." Triệu Công Minh nhìn hai lựa chọn, không khỏi cảm thán.

Chương 66

Đông Vương Công, cũng là một trong Tử Tiêu Cung tam thiên khách.

Sau khi Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba, được Đạo Tổ phong làm Nam Tiên chi chủ Hồng Hoang.

Nhưng Đông Vương Công lại không có chút tự biết mình nào, hơn nữa khí lượng quá nhỏ bé.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, thống trị vạn yêu thiên hạ, sau khi tổ kiến Yêu Đình, Đông Vương Công liền thầm mang hận trong lòng.

Cảm thấy Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đã chiếm chỗ của hắn, đối với Thiên Đình không thèm để mắt.

Trước đó không lâu, lại còn lập ra Tiên Đình, điều này trước mặt Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bá đạo vô cùng, không khác gì tự tìm đường chết.

Triệu Công Minh lắc đầu, lời hay khó khuyên kẻ đã định chết, Đông Vương Công này, dù sao hắn cũng không cứu được.

"Ta tuyển trạch hai, khoanh tay đứng nhìn!" Âm thanh của Triệu Công Minh vừa dứt, trong không gian hệ thống, một hạt chủng tử lớn bằng cối xay gió xuất hiện giữa không trung.

Hạt chủng tử đen kịt, trông như một cục đá cứng nhắc, nhưng lại phát ra một luồng sinh cơ tràn đầy.

Dựa theo giới thiệu của hệ thống, đây là Hỗn Độn Linh Căn, hạt Thế Giới Thụ.

Hạt chủng tử này, lấy khí vận công đức làm thức ăn, đâm rễ nảy

mầm, từ đó mà lớn mạnh.

Lớn đến cực hạn, cắm rễ vào đại địa, che trời che nắng, có thể chống đỡ cả thiên địa, không hổ là phẩm cấp Hỗn Độn Linh Căn.

"Lấy khí vận làm thức ăn, vậy ta thử một chút." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, lấy ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Bảo Kim Tiền.

Khí vận, công đức của tu sĩ, là không thể giao dịch, thay đổi.

Nhưng Lạc Bảo Kim Tiền, lại là một ngoại lệ, ngoài việc có thể dùng công đức, làm rớt pháp bảo của người khác, còn có tác dụng lưu trữ, vận chuyển công đức.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, đem khoảng một phần mười khí vận công đức trên người, chậm rãi truyền vào Lạc Bảo Kim Tiền.

Tiếp đó, lại đem công đức của Lạc Bảo Kim Tiền, rót vào hạt Thế Giới Thụ.

"Két, két!" Cùng với việc công đức rót vào, hạt Thế Giới Thụ, lập tức phát sinh biến hóa cực lớn.

Lớp vỏ ngoài màu đen, dần dần bắt đầu nứt ra, tiếp đó có một mầm non, chậm rãi vươn ra từ bên trong.

Xanh biếc, tươi mới, vô cùng mềm mại, trên lá xanh, bao phủ dày đặc những vân đạo.

Một luồng Đạo vận huyền diệu ập đến, khiến Triệu Công Minh, cũng vô cùng kinh ngạc, hạt Thế Giới Thụ, không hổ xếp vào hàng Hỗn Độn Linh Căn.

So với Bàn Đào Thụ Nhâm Thủy, Ngộ Đạo Trà Thụ trong tay hắn, còn lợi hại hơn rất nhiều.

Công đức liên tục và đều đặn rót vào, cành lá cũng bước vào giai

đoạn sinh trưởng cực nhanh.

Rất nhanh, một phần mười công đức tiêu hao hết, hạt Thế Giới Thụ, đã sinh trưởng đến khoảng trăm trượng, tức là hơn ba trăm mét chiều cao.

Một luồng Đạo uẩn huyền diệu không thể diễn tả, chậm rãi khuếch tán.

Hạt Thế Giới Thụ, ngoài tác dụng chống đỡ thế giới, còn có tác dụng giúp người ngộ đạo.

Chỉ tiếc ngộ đạo có chuyên công, Triệu Công Minh có Ngộ Đạo Trà Thụ, cũng không cần dùng đến Thế Giới Thụ nữa.

Đương nhiên, loại linh căn cấp Hỗn Độn này, ngay cả Thánh Nhân cũng phải động tâm.

Triệu Công Minh không dám để trên người, đành tạm thời đặt trong không gian hệ thống.

Sau khi an trí xong hạt Thế Giới Thụ, Triệu Công Minh lại nhớ đến Tử Phủ Châu, Đông Vương Công mà hệ thống đã nhắc đến trước đó.

Theo hắn được biết, sau khi Đông Vương Công vẫn lạc, một tia thuần dương chi khí phiêu dạt giữa trời đất.

Sau này, dưới sự thao tác của Đạo Tổ, chuyển thế thành một trong Lục Ngự Thiên Đình, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, địa vị vô cùng tôn sùng.

Điều này nói lên điều gì, nói lên rằng Đông Vương Công là người có khí vận lớn, phúc duyên sâu dày.

Mà bên cạnh người như vậy, tất có chí bảo hộ thân.

Triệu Công Minh quyết định đến Tử Phủ Châu một chuyến, xem

tình hình thế nào.

Triệu Công Minh tuy chưa từng đến Tử Phủ Châu, nhưng cũng biết đại khái phương vị của Tử Phủ Châu.

Nằm ở phương Đông Hồng Hoang, trong một dãy núi nhân kiệt địa linh.

Trong dãy núi, có một hồ lớn, mênh mông rộng lớn, linh khí sung túc, Tử Phủ Châu, nằm trong đó.

Lại vì cả hòn đảo có hình dạng vuông vức, góc cạnh rõ ràng, bốn phía cao mà ở giữa thấp.

Hình như một hồ linh hình vuông, nên còn có tên là Phương Hồ Đảo.

Là do một mảnh vụn Hỗn Độn khi Bàn Cổ khai thiên hóa thành, rất giống ba tiên đảo Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu.

Sau khi quyết định xuất phát, Triệu Công Minh không còn do dự, dẫn Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ, không nhanh không chậm tiến về Tử Phủ Châu.

Ba ngày thời gian, chớp mắt trôi qua, Đông Hoàng Thái Nhất không phải là dọa Đông Vương Công, mà là thật sự ra tay rồi.

Trên bầu trời Tử Phủ Châu, từng đám mây yêu cuồn cuộn kéo đến, che trời lấp đất.

Tuy trên đó chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất và Bạch Trạch hai người, nhưng lại giống như thiên quân vạn mã.

Giống như một Thiên Đế tuần tra vạn cõi, phát ra uy áp to lớn, kinh động ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

"Đông Hoàng Thái Nhất đây là đi Tử Phủ Châu!" "Nói ba ngày sau xuất phát, đúng ba ngày sau xuất phát, không hổ là Đông Hoàng của

Thiên Đình, lần này, Đông Vương Công gặp họa rồi.” “Hắc, ngươi đừng quên, Đông Vương Công đó, là Nam Tiên chi chủ Hồng Hoang do Đạo Tổ tự phong, Đông Hoàng Thái Nhất nhiều nhất chỉ là cảnh cáo một chút, tuyệt đối không dám ra tay tàn độc.” “Yêu Hoàng bá đạo, Đông Vương Công không biết số trời như vậy, kết cục khó nói a.” Vô số tu sĩ Hồng Hoang, trong lúc kinh hồn bạt vía, thầm suy đoán.

Côn Luân Sơn, Tam Thanh Điện, Tam Thanh cùng hội tụ.

“Đại huynh, năm xưa ở Tử Tiêu Cung nghe giảng, huynh đệ chúng ta và Đông Vương Công cũng có chút tình giao hảo, bây giờ khoanh tay đứng nhìn, có phải hơi không thích hợp không?” Nguyên Thủy, Thông Thiên đồng loạt mở lời.

Bọn họ là truyền nhân của Đạo Tổ, thủ tịch nhị đại Huyền Môn.

Đông Vương Công lại là Nam Tiên chi chủ do Đạo Tổ tự phong, khoanh tay đứng nhìn, có chút không ổn.

Thái Thanh lắc đầu, trong mắt đầy vẻ sắc sảo.

“Đông Vương Công là hóa thân của thuần dương chi khí, bản thân đã là cực dương, lại được Đạo Tổ phong làm Nam Tiên chi chủ, bản thân đã có Tử Vi Mệnh Cách…” “Mà Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, kiến lập Thiên Đình, sắc phong Yêu Hoàng, tự xưng Thiên Đế, lại càng là Đế Hoàng Mệnh Cách trong số Đế Hoàng Mệnh Cách.” “Dưới đại thế Thiên Đạo, mệnh cách của Đông Vương Công và bọn họ tương khắc, cho dù chúng ta lần này ra tay, tạm thời bảo toàn được Đông Vương Công, nhưng tiếp theo thì sao?” Thái Thanh lắc đầu: “Chuyện này, chúng ta không quản được, cũng không có cách nào quản được.” Nghe lời Thái Thanh nói, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều không nói gì nữa.

Chương 67

Đại huynh nhà mình đã phân tích rõ ràng như vậy rồi, bọn họ còn có thể làm gì?

Còn về Đông Vương Công, chỉ có thể tự cầu phúc thôi.

Phía Tây Côn Luân Sơn, đạo trường của Nữ Tiên chi chủ Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu thân mặc sa trắng, ngũ quan tinh xảo, dung mạo tuyệt mỹ.

Nhưng lúc này, nàng lại thở dài một tiếng, đôi mắt đẹp ảm đạm vài phần.

"Tự lập Tiên Đình, đúng là không khôn ngoan a." Tây Vương Mẫu lắc đầu, hiển nhiên cũng không có ý định cứu trợ Đông Vương Công.

Vẫn là câu nói đó, lời hay khó khuyên kẻ đã định chết.

Là người sau khi Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, được Đạo Tổ đồng thời sắc phong làm Nữ Tiên chi chủ, thậm chí còn từng có một đoạn tình cảm giao lưu với Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu.

Đối với tính cách của Đông Vương Công nàng quá rõ ràng rồi.

Nói đơn giản, chính là một kẻ cứng đầu, cố chấp, khuyên cũng không nghe.

Lúc này, ngoài Tử Phủ Châu, Đông Hoàng Thái Nhất chắp tay đứng, nhàn nhạt nói: "Bạch Trạch, bố trận." "Vâng, bệ hạ." Bạch Trạch ý niệm vừa động, đại thủ vừa phất, mười tám Thiên La Địa Võng Đại Trận, liền vây kín cả Tử Phủ Châu không lọt một giọt nước.

Có Thiên La Địa Võng Đại Trận ở đó, trong Tử Phủ Châu có long trời lở đất, cũng không một ai có thể chạy thoát ra ngoài.

"Ngươi ở đây canh giữ, ta vào trong đánh nhanh thắng nhanh." Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, ý niệm vừa động, Hỗn Độn Chung toàn thân huyền hoàng, xuất hiện trên đỉnh đầu.

Khẽ xoay tròn, liền có một luồng uy áp vô thượng quét tới.

Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi bước vào Tử Phủ Châu, Bạch Trạch cũng nhắm mắt lại, vẻ mặt không đành lòng.

Đông Hoàng nổi giận, trời long đất lở, đường đường Nam Tiên chi chủ Đông Vương Công, sao lại không nhìn rõ cục diện đến vậy chứ.

Bạch Trạch lắc đầu, Đông Vương Công phúc duyên sâu dày là thật, nhưng không biết số trời, không rõ đại thế Thiên Đạo, phúc duyên sâu dày đến mấy thì có ích gì?

"Đông đông đông!" "Đông đông đông!" "Đông đông đông!" "Đông đông đông!" Không lâu sau, Tử Phủ Châu, truyền đến tiếng Hỗn Độn Chung vang vọng.

Liên tiếp mười hai đạo, cho dù có Thiên La Địa Võng Đại Trận ngăn cách, nhưng pháp lực hủy diệt tất cả đó, cũng khiến Bạch Trạch tim gan run rẩy.

Thực lực của Đông Hoàng bệ hạ lại mạnh hơn, Yêu tộc đánh bại Vu tộc, chỉ còn là vấn đề thời gian!

Không lâu sau, giữa không trung, Đạo uẩn hủy diệt đang lan tràn, chậm rãi tan đi.

Đông Hoàng Thái Nhất chắp tay đứng, sắc mặt bình thản, chậm rãi bước ra ngoài.

“Bệ hạ, Đông Vương Công…” Bạch Trạch cẩn thận hỏi.

“Đã vẫn lạc, thân tín dưới trướng hắn, tất cả đều chết dưới Hỗn Độn Chung.” Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, ý niệm vừa động, một đám mây lớn bay đến dưới chân hắn.

“Chuyện ở đây đã xong, đi thôi.” “Vâng, bệ hạ.” Bạch Trạch vội vàng thu mười tám Thiên La Địa Võng lại.

Ngay khoảnh khắc thu mười tám Thiên La Địa Võng lại.

Ầm một tiếng, khí huyết sát vô cùng khủng bố, lấy Tử Phủ Châu làm trung tâm, điên cuồng lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Trong chớp mắt, trăm vạn dặm lãnh địa quanh Tử Phủ Châu, lập tức bị ô nhiễm.

Luồng khí chết chóc đó, gần như trong chớp mắt, kinh động ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

“Sát khí thật nồng liệt, đó là từ hướng Tử Phủ Châu truyền đến.” “Tử Phủ Châu, đó là đạo trường của Đông Vương Công, chẳng lẽ…” “Đông Hoàng Thái Nhất tự mình giáng lâm Tử Phủ Châu, Tử Phủ Châu toàn quân bị diệt, Đông Vương Công thân tử đạo tiêu.” Có Chuẩn Thánh cấp bậc đại tu sĩ, dùng đại thần thông vô thượng, vượt qua ngàn sơn vạn thủy, quan sát tình hình Tử Phủ Châu.

“Cái gì?

Đông Vương Công cũng vẫn lạc rồi?” “Đó là Nam Tiên chi chủ do Đạo Tổ tự phong, Chuẩn Thánh đại tu a, Thiên Đình đây là rước họa lớn!” “Đại họa?

Ta thấy là Đông Vương Công không biết số trời, tự tìm đường chết, còn lập ra cái Tiên Đình gì đó, thật đáng cười.” Vô số đại năng, cường giả Hồng Hoang, tại thời khắc này đồng loạt thì thầm bàn tán.

Trên mặt chợt lóe lên vẻ kinh hãi, không gì khác, hành động lần này của Thiên Đình, thật sự khiến người ta không dám tin.

Đó là Nam Tiên chi chủ Đông Vương Công a, lại bị Đông Hoàng Thái Nhất dễ dàng chém giết như vậy, có thể thấy Thiên Đình, đã duy ngã độc tôn đến mức độ nào!

Côn Luân Sơn, Tam Thanh Điện, Tam Thanh tề tụ một đường.

Thái Thanh trên mặt lóe lên vẻ ngưng trọng, thở dài: "Đông Vương Công thật sự là tự tìm đường chết, nhưng Thiên Đình hành động như vậy, quá bá đạo, đồng thời cũng không thể lâu bền." Thái Thanh nói xong, nhìn về hướng Tử Phủ Châu.

"Đông Vương Công, dù sao cũng là Nam Tiên chi chủ do Đạo Tổ tự phong, có tình giao hảo với chúng ta, vẫn nên hộ lấy tia chân linh của hắn đi." "Ừm." Nguyên Thủy, Thông Thiên, đều gật đầu, tiếp đó Tam Thanh hợp lực ra tay, thi triển đại pháp lực vô thượng.

Rồi dẫn dắt tia chân linh của Đông Vương Công trong cõi u minh.

Qua rất lâu, một tia thuần dương chi khí, xuyên phá không gian, xuất hiện trong Tam Thanh Điện.

Trên thuần dương chi khí, Tử Vi Mệnh Cách không những không tiêu tan, ngược lại còn đậm đặc hơn vài phần.

"Tử Vi Mệnh Cách không những không tiêu tan, ngược lại còn đậm đặc hơn?" Không chỉ Thái Thanh, ngay cả Ngọc Thanh, Thượng Thanh, cũng lập tức kinh ngạc.

Tử Vi Mệnh Cách đại biểu cho điều gì, đại biểu cho đế vương chí cao vô thượng!

Tổng quan Hồng Hoang, có thể xưng là đế vương, cũng chỉ có hai đại Yêu Hoàng của Yêu tộc mà thôi.

Thế mà hiện tại, Tử Vi Mệnh Cách trên tia thuần dương chi khí này, lại không hề kém cạnh Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Điều này nói lên điều gì, nói lên rằng Đông Vương Công, có tư chất Đại Đế a.

Khoảnh khắc này, trong lòng Tam Thanh, không hẹn mà cùng nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ.

Chẳng lẽ Vu Yêu tranh chấp đến cuối cùng, lại là ngư ông đắc lợi, Đông Vương Công hưởng lợi.

Mà vị trí Đại Chủ Tể Hồng Hoang, Vô Thượng Đại Thiên Tôn, còn phải do Đông Vương Công đảm nhiệm?

Tam Thanh nhìn nhau, rồi lại không khỏi lắc đầu.

Tính cách của Đông Vương Công, bọn họ vẫn rất quen thuộc.

Làm một bá chủ một phương, miễn cưỡng, vẫn tạm được, nhưng nếu là làm Đại Thiên Tôn, Thiên Đế Hồng Hoang, thì lại lực bất tòng tâm.

Đương nhiên, chuyện đời, đều tồn tại những biến số to lớn.

Chương 68

Đông Vương Công có Tử Vi Mệnh Cách, cũng chỉ là tạm thời, về sau chưa chắc đã như Tam Thanh nghĩ trong lòng.

Thái Thanh ý niệm vừa động, lấy ra một Tử Kim Hồng Hồ Lô, mở nắp hồ lô.

Trong chớp mắt, một luồng hấp lực to lớn liền hút tia thuần dương chi khí kia vào trong.

Thái Thanh lắc lắc hồ lô, cười nói: "Chúng ta như vậy, coi như đã làm tròn nhân nghĩa rồi." Bên kia, Triệu Công Minh và đoàn người dọc đường du sơn ngoạn thủy.

Không ngừng tiến gần Tử Phủ Châu, chớp mắt một cái, lại một trăm năm trôi qua.

Một ngày này, Triệu Công Minh và những người khác, cuối cùng cũng đến Tử Phủ Châu.

Tử Phủ Châu, kéo dài vô số công lý, nhưng lúc này, lại là một vùng đổ nát.

Cung điện sụp đổ, cây lớn gãy đổ, một vùng đất đai hoang tàn, cùng với những phế tích tràn ngập khí tức chết chóc vô tận.

Nhìn qua, chỉ cảm thấy vô cùng tàn phá.

Triệu Công Minh nhìn cảnh này, trên mặt lóe lên vẻ cảm thán.

Chỉ từ những phế tích, di tích này, đã có thể thấy được năm xưa Tử Phủ Châu, đã từng phồn vinh hưng thịnh đến mức nào.

Nhưng bây giờ, như mộng ảo, như bọt nước, tất cả đều không còn tồn tại nữa.

“Đông Vương Công, Nam Tiên chi chủ, không ngờ lại có kết cục như vậy.” Lục Nhĩ cũng vô cùng hư vô, trong lòng hắn, Đông Vương Công là Chuẩn Thánh đại năng, cường giả đỉnh cao kiêu ngạo khắp Hồng Hoang.

Nhưng không ngờ, vẫn có ngày như vậy.

Trong cõi u minh, một hạt giống cường giả chi tâm, đã được chôn sâu trong lòng Lục Nhĩ.

Hắn, Lục Nhĩ Mi Hầu, muốn nắm giữ vận mệnh, trong tay mình.

Đông Vương Công, trước đây là cường giả mà hắn phải ngưỡng mộ, nhưng tương lai, hắn nhất định sẽ vượt qua Đông Vương Công, đạt được đại tiêu dao vô thượng chân chính.

Tiểu Hắc Hổ cái mũi to lớn ngửi đi ngửi lại, nhưng không ngửi được chút lông nào, chỉ có thể bĩu môi nhìn Triệu Công Minh.

“Tiểu Hắc, ngươi ngửi xem, xem di tích Đông Vương này, có bảo vật nào khác không.” Triệu Công Minh sai bảo Hắc Thủy Huyền Xà.

Kỳ thực nhìn qua, di tích Đông Vương Công, đã bị người ta lật đi lật lại tìm kiếm mấy lần rồi.

Ngay cả một cây linh bảo, một cây tiên dược, cũng không thấy chút nào.

Hiện tại, Triệu Công Minh chỉ có thể dựa vào Hắc Thủy Huyền Xà, xem di tích Đông Vương này, rốt cuộc có bảo vật hay không.

“Hắc hắc, chủ nhân cứ chờ xem, tộc Hắc Thủy Huyền Xà bọn ta, tuy không có thần thông, pháp lực gì lớn, nhưng tìm bảo vật thì vẫn có một tay.” Hắc Thủy Huyền Xà lắc mình một cái, biến thành Tiên Thiên Đạo Thể, bắt đầu vòng quanh Tử Phủ Châu, dốc sức tìm kiếm.

Thời gian thoắt cái, một năm trôi qua, Hắc Thủy Huyền Xà không

có chút thu hoạch nào.

Trong thời gian này, có một vị đại yêu Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cũng mang tâm tư tìm bảo vật, đến thăm dò di tích Đông Vương Công, nhưng lại bị Triệu Công Minh ba chiêu hai thức trực tiếp đánh chạy.

Không sai, với thực lực hiện tại của Triệu Công Minh, đánh Thái Ất Kim Tiên, không tốn chút sức lực nào.

Thời gian thoắt cái, lại mấy chục năm trôi qua.

Ngay khi Triệu Công Minh có chút mất kiên nhẫn, chuẩn bị từ bỏ.

Bỗng nhiên, Hắc Thủy Huyền Xà dường như cảm giác được điều gì, đột nhiên thẳng đứng thân mình, hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, kinh hỉ kêu lớn: "Chủ nhân, chủ nhân, có phát hiện, có phát hiện lớn!" "Phát hiện lớn?" Triệu Công Minh sắc mặt vui mừng, vội vàng dẫn Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ chạy qua.

Chỉ thấy trước một hồ nước khổng lồ, Hắc Thủy Huyền Xà múa tay múa chân, vô cùng hưng phấn.

Triệu Công Minh bay xuống, hỏi: "Phát hiện ra điều gì?" Hắc Thủy Huyền Xà chỉ xuống đáy hồ: "Bên trong này, tuyệt đối có thứ gì đó, nhưng dường như có Tiên Thiên Đại Trận bảo vệ." "Tiên Thiên Đại Trận bảo vệ?" Triệu Công Minh ngẩn ra, lập tức đại hỉ, tìm bảo vật nhiều năm như vậy, hắn đã sớm có kinh nghiệm.

Nơi nào có Tiên Thiên Đại Trận bảo vệ, nơi đó tất có trọng bảo.

Ví dụ như Lạc Bảo Kim Tiền, ví dụ như ba tiên đảo Phương Trượng, Doanh Châu, Bồng Lai.

Hiện tại trong Tử Phủ Châu này, cũng có Tiên Thiên Đại Trận, không biết bên trong cất giấu thứ gì.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, tung ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, rồi lặn xuống hồ.

Nhưng không bao lâu, Triệu Công Minh lại chui lên.

Nước hồ này, vốn là linh thủy do thiên địa sinh thành.

Đáng tiếc mấy trăm năm trước, Đông Hoàng Thái Nhất giáng lâm Tử Phủ Châu, trực tiếp cắt đứt linh mạch của Tử Phủ Châu.

Linh thủy cũng biến thành phế thủy, tử thủy, phát ra một mùi hôi thối cực lớn, Triệu Công Minh đương nhiên không muốn dính vào.

"Hỗn Nguyên Kim Đấu!" Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trực tiếp tung ra Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Chuẩn bị dùng món chí bảo hệ không gian đỉnh cấp này, để hút cạn nước chết trong hồ.

Khi Triệu Công Minh thôi động Hỗn Nguyên Kim Đấu, kiện chí bảo không gian hệ đỉnh cấp này đã phát huy uy lực vô cùng to lớn.

"Hoa lạp lạp!" Nước đục, nước thải trong hồ lớn đều chịu một lực kéo chưa từng có, không ngừng dũng mãnh chảy vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Đại khái chỉ mất một khắc trà, toàn bộ nước trong hồ đã được chứa hết vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Nước bị hút cạn, để lộ ra đáy sông, mùi hôi thối cũng biến mất.

Kế tiếp, một luồng khí huyền diệu vô thượng ập đến.

Triệu Công Minh định thần nhìn kỹ, dưới đáy sông, hóa ra có một Tiên Thiên Đại Trận, đang xoay chuyển rất chậm chạp.

Triệu Công Minh dựa theo trận đạo chi thuật do Thông Thiên truyền thụ, vừa chuẩn bị phá giải thì nhíu mày.

“Tiên Thiên Đại Trận này, dường như lấy Tiên Thiên phôi thai làm chủ, sau đó được gia công mà thành.” Triệu Công Minh thầm phỏng đoán, nếu là như vậy, thì không thể gọi là Tiên Thiên Đại Trận mà phải là Hậu Thiên Đại Trận.

“Các ngươi ra ngoài hộ pháp cho ta, nếu có kẻ rảnh rỗi nào đến, bất luận là ai, đều xua đuổi đi.” Triệu Công Minh dặn dò Lục Nhĩ một tiếng, trực tiếp nhảy xuống đáy sông, bắt đầu tập trung tinh thần, chuẩn bị phá trận.

Một loại đại trận kết hợp giữa Tiên Thiên và Hậu Thiên như thế này, hắn vẫn chưa từng thấy qua.

Triệu Công Minh thầm đoán, bên trong Tiên Thiên Đại Trận này, hẳn là hàm chứa nội tình của Tiên Đình đã tích lũy từ xưa?

Triệu Công Minh lắc đầu, bắt đầu chuyên tâm phá giải đại trận.

Chương 69

Thời gian thoáng chốc đã trăm năm trôi qua, dưới nỗ lực không ngừng của Triệu Công Minh, đại trận cuối cùng cũng bị phá giải.

Dưới đáy sông, Tiên Thiên Đại Trận phát ra một tiếng nổ lớn, sau đó hóa thành từng đạo lưu quang, từ từ tiêu tán.

Tiếp đó, một cái động khẩu đen như mực, trực tiếp lộ ra.

Triệu Công Minh gọi Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ, tế xuất Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ hộ thể, từ từ đi sâu vào động khẩu.

Vừa vào động khẩu không lâu, đột nhiên, một luồng Tiên Thiên linh khí vô cùng nồng đậm ập đến.

Vô số Tiên dược, linh thảo, xuất hiện trước mắt Triệu Công Minh, sinh trưởng mạnh mẽ, xanh biếc tinh oánh, cành lá phì nhiêu.

"Thật nhiều cực phẩm Tiên thảo!" "Mau thu, đều là của các ngươi, sau khi thu xong, ta có thể luyện chế thành đan dược cho các ngươi dùng." Triệu Công Minh không tự mình thu lấy, mà nhường cơ hội cho ba người Lục Nhĩ.

Ba người Lục Nhĩ nghe thấy Tiên thảo linh căn đều cho họ, Triệu Công Minh còn giúp họ luyện chế thành đan dược, lập tức hưng phấn hẳn lên.

Bọn họ nhanh như chớp, như gió cuốn mây tàn, bắt đầu điên cuồng thu lấy.

Chớp mắt, Tiên thảo, linh căn đầy động đã được thu vét sạch.

"Phía trước còn có bảo vật." Triệu Công Minh tiếp tục dẫn Lục Nhĩ và những người khác tiến lên.

Rất nhanh, dường như đã đến một nơi luyện đan.

Vô số bình ngọc, được bày biện chỉnh tề, từ đan dược dùng cho Địa Tiên, Thiên Tiên, cho đến đan dược có ích cho Đại La Kim Tiên, ứng có tận có.

Đối với những thứ này, Triệu Công Minh chỉ có bốn chữ: quét sạch sành sanh!

Tiếp tục tiến lên, Triệu Công Minh phát hiện một lượng lớn áo giáp chế thức.

Những áo giáp này đen kịt, nặng trịch, vô cùng uy vũ, trên đó khắc họa đạo văn huyền diệu.

Tuy phẩm cấp chưa đạt đến hàng Hạ Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng cũng là pháp bảo tinh xảo hiếm thấy.

Triệu Công Minh vừa nhìn đã nhận ra, đây hẳn là những thứ Đông Vương Công dùng để bồi dưỡng quân đội Thiên Đình sau khi thành lập Tiên Đình.

Chỉ là Tiên Đình đã diệt, Đông Vương Công cũng đã vẫn lạc, nên không còn dùng đến nữa.

Triệu Công Minh thu vét sạch sành sanh, tiếp tục tiến lên, phát hiện bên trong hóa ra là một kho vũ khí khổng lồ.

Ngoài một lượng lớn pháp bảo thượng hạng, phối hợp với số khôi giáp kia, còn cất giữ số lượng lớn Hậu Thiên Linh Bảo, thậm chí cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng không ít.

Triệu Công Minh đối với điều này không hề nghi ngờ, tất cả đều thu vét sạch.

Đương nhiên, điều khiến Triệu Công Minh kinh hỉ nhất là trong kho vũ khí, lại còn có một bình Hỗn Độn Nguyên Dịch.

Đó chính là thứ Triệu Công Minh năm xưa đã dùng để giúp Tam Tiêu độ kiếp, là thánh dược chữa thương đỉnh cấp Hồng Hoang.

Thậm chí hiệu quả còn tốt hơn Tam Quang Thần Thủy một chút.

Không hổ là Tiên Đình, quả nhiên nội tình thâm hậu, không thể tưởng tượng nổi!

Triệu Công Minh thầm than, nội tình của Tiên Đình, dù không thâm hậu bằng Long tộc, nhưng cũng đủ khiến Chuẩn Thánh đại tu thèm nhỏ dãi vô cùng.

Triệu Công Minh thu lấy tất cả tài nguyên, pháp bảo, sau đó kiểm tra kỹ càng một lượt, phát hiện không còn thứ gì khác.

Vừa chuẩn bị rời đi, đột nhiên, Lạc Bảo Kim Tiền trong cơ thể Triệu Công Minh hơi rung động, tản mát ra một luồng lực dẫn dắt nhàn nhạt.

"Còn có bảo vật?" Triệu Công Minh ngẩn người, Lạc Bảo Kim Tiền, có thể làm rơi hết thảy bảo vật thế gian.

Chỉ cần khí vận đủ, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể làm rơi.

Lạc Bảo Kim Tiền và linh bảo tự có một loại liên hệ huyền diệu.

Hiện giờ Lạc Bảo Kim Tiền rung động, lẽ nào trong động phủ này còn có bảo vật ẩn giấu?

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, nguyên thần lực khổng lồ trải rộng ra, tỉ mỉ dò xét.

Cuối cùng, ở nơi sâu nhất trong động khẩu, lại cảm nhận được một tia huyền diệu.

"Phá!" Triệu Công Minh Thái Ất pháp lực ngưng tụ trong lòng bàn tay, một chưởng đánh về phía vách đá sâu trong động khẩu.

“Oanh!” Tiếng nổ lớn vang lên, cuốn theo một trận khói bụi, vách đá trực tiếp bị Triệu Công Minh một chưởng đánh nát bấy.

Bụi đá nhanh chóng rơi xuống, để lộ ra một đài đá.

Trên đài đá, đặt một vật sáng vàng óng ánh.

“Đây là…” Đồng tử Triệu Công Minh hơi co lại, trong lòng dâng lên sóng lớn!

Chỉ thấy trên đài đá, đặt một cây thước dài khoảng một xích, toàn thân huyền hoàng, khắp người được bao phủ bởi khí hỗn độn vô thượng!

Thước màu vàng, cùng với sắc hỗn độn bao phủ, tản mát ra một luồng thần quang thất sắc chói mắt, chiếu rọi bốn phía.

Triệu Công Minh lòng bàn tay hơi xoay chuyển, pháp lực thôi động, xua tan khí hỗn độn quanh cây thước.

Trên thân thước, khắc hai chữ lớn viết bằng Đại Đạo thần văn.

“Lượng Thiên!” Triệu Công Minh kết hợp hình dạng cây thước, cùng với phù văn đại đạo phía trên, đã có thể xác định, vật trước mắt này, chính là Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

“E rằng không ai có thể ngờ tới, bảo vật như Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lại được cất giấu dưới phế tích Tử Phủ Châu, quả thật không thể tin nổi.” Cho đến lúc này, trong lòng Triệu Công Minh vẫn ẩn ẩn không thể bình tĩnh lại.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là thứ gì?

Chính là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, cùng với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, được xưng là hai đại Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Công phạt chi lực vô song, giết người không dính nhân quả, uy lực

cực lớn.

Cùng với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung, một công một thủ, hai thứ này về đẳng cấp, đại khái tương đương với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng về uy lực thực tế, còn mạnh hơn Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đại khái nằm giữa Tiên Thiên Chí Bảo và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Những điều này còn là thứ yếu, quan trọng nhất là Hồng Mông Lượng Thiên Xích, còn có tác dụng định hạ xích độ.

Chương 70

Triệu Công Minh trong lòng vui mừng, không kịp thu lấy Lượng Thiên Xích.

Ý niệm vừa động, một rổ đào quả Bàn Đào, một nắm lá trà Ngộ Đạo, rơi vào tay ba người Lục Nhĩ.

"Tạ ơn Lão sư [Chủ nhân]!" Ba người Lục Nhĩ đã quen, sau khi cảm ơn, liền vội vàng chia thành ba phần, tự mình cất giữ.

Sau khi Triệu Công Minh thu Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trong Nê Cung Hoàn.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích lập tức đẩy Lạc Bảo Kim Tiền, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ra một nửa vị trí, chỉ đứng sau Tiên Thiên Chí Bảo Định Hải Thần Châu, hiển thị địa vị của chính mình.

"Không hổ là Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, quả nhiên bá đạo." Triệu Công Minh nhìn cảnh này, không khỏi lộ ra nụ cười trên mặt.

Hiện giờ, hắn có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Tiên kiếm Sư tôn ban tặng, Tiên Thiên Chí Bảo Định Hải Thần Châu, phòng ngự có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Số linh bảo trong tay hắn, e rằng nhìn khắp Hồng Hoang, trừ Đạo Tổ ra, không ai giàu có bằng hắn nữa rồi?

Triệu Công Minh trong lòng vui vẻ, đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng cầu cứu của Lục Nhĩ.

"Hửm?" Triệu Công Minh ngẩn người, vừa buồn ngủ lại gặp ngay gối.

Hắn đang sầu toàn thân xương cốt đều có chút mềm nhũn, kẻ đến

vừa hay có thể giúp hắn vận động gân cốt.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, thi triển Tung Địa Kim Quang chi thuật, phi nhanh đến lối vào Tiên đảo Tử Phủ Châu.

Ở trung tâm lối vào, Hắc Thủy Huyền Xà, Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ đang giao chiến với một người.

Người nọ cao hơn một trượng, mặt thô kệch.

Toàn thân được bao phủ bởi một lớp vảy nặng trịch, phát ra ánh sáng đen kịt, hiển nhiên có lực phòng ngự cực lớn.

Khí tức trên người, đại khái ở khoảng Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cảnh giới giống như Hắc Thủy Huyền Xà.

Nhưng lúc này, lại không phải là thế trận cân tài cân sức.

Mỗi đòn của Hắc Thủy Huyền Xà đánh xuống, chạm vào lớp vảy đen nặng trịch kia, chỉ để lại một vết trắng, nhiều nhất là làm vỡ một hai mảnh vảy.

Hoàn toàn không gây ra được bất kỳ tổn hại thực chất nào cho con yêu quái áo giáp đen kia.

Nhưng mỗi đòn của con yêu quái áo giáp đen kia đánh xuống, đều có lực vạn quân lôi đình.

Nơi đi qua, không gian chấn động, núi đá sụp đổ.

Đánh cho Hắc Thủy Huyền Xà mặt tái mét, chỉ có công chống đỡ, mà không có lực phản kháng.

Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ tuy ở bên cạnh giúp sức, nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì, tình thế càng trở nên nguy cấp, nghiêm trọng.

Mà đây, còn chưa phải là quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là.

Đằng sau con yêu quái áo giáp đen kia, còn có một nam tử áo đen.

Nam tử áo đen chắp tay đứng thẳng, thần tình lạnh lùng, khoanh tay đứng nhìn, hờ hững quan sát tất cả.

Trên người tản mát ra một luồng đạo uẩn thâm sâu khó lường, huyền diệu vô cùng.

Trong cảm ứng của Triệu Công Minh, dường như đã vượt ra ngoài phạm trù Thái Ất Kim Tiên.

Hiển nhiên, đây là một Đại La Kim Tiên cấp bậc tu sĩ đã tham ngộ lực lượng pháp tắc.

Rõ ràng, hai người này, cũng đến Tử Phủ Châu để xem có bảo vật gì trong di tích Đông Vương, sau đó tình cờ gặp Lục Nhĩ và những người khác, muốn chém giết rồi cướp bảo vật.

Lúc này, mấy người Hắc Thủy Huyền Xà, thấy Triệu Công Minh đến, không khỏi vui mừng, "Chủ nhân [Lão sư]!" Ba người trong lòng vui mừng, tinh thần thoáng chốc hoảng hốt, trên người lập tức lộ ra sơ hở.

Con yêu quái áo giáp đen nắm bắt được thời cơ, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo khát máu.

Bỗng nhiên ra tay, năm ngón tay siết lại, hóa chưởng thành quyền, tiếp đó lấy thế lôi đình, đánh tới ba người.

Sắc mặt Hắc Thủy Huyền Xà lập tức biến đổi, pháp lực thôi động đến cực hạn, bảo vệ Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ.

"Oanh!" Lực lượng cuồng bạo vô cùng, trong nháy mắt đánh bay ba người Hắc Thủy Huyền Xà.

Người còn đang lơ lửng giữa không trung, Hắc Thủy Huyền Xà đã phun ra một ngụm yêu huyết nóng hổi.

Ngay khi ba người sắp sửa ngã mạnh xuống đất.

Đột nhiên, một luồng pháp lực vô cùng nhu hòa dâng lên, trực tiếp nâng ba người lên, sau đó từ từ đặt xuống đất.

"Lão sư, người này đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, phòng ngự cường đại, vẫn cần cẩn thận." Lục Nhĩ nhắc nhở, nhưng đôi mắt lại ẩn ẩn nhìn về phía nam tử áo đen chắp tay đứng sau lưng con yêu quái áo giáp đen, hờ hững quan sát tất cả.

Hiển nhiên, Lục Nhĩ thông qua bản lĩnh "Tuyệt Thiên Địa Thông", cũng đã nhận ra nam tử áo đen kia không hề đơn giản.

"Yên tâm đi, ta sẽ ứng phó, các ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, lấy ra ba giọt Hỗn Độn Nguyên Dịch.

Khẽ búng ngón tay, lần lượt búng vào miệng Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ.

Thương thế trên người ba người tuy không nhẹ, nhưng hiệu quả đáng sợ của Hỗn Độn Nguyên Dịch là không thể nghi ngờ.

Chưa qua mấy hơi thở, khí tức của ba người đã khôi phục đến đỉnh phong.

Tiếp đó, Triệu Công Minh hờ hững đi đến trước mặt con yêu quái áo giáp đen, ánh mắt lạnh lùng quét qua một vòng, giọng nói lạnh nhạt.

"Quỳ xuống tạ lỗi, ta sẽ tha cho ngươi một mạng." "Quỳ xuống tạ lỗi?" Con yêu quái áo giáp đen ngẩn người, thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

"Ngươi nói muốn ta quỳ xuống tạ lỗi?" Yêu quái áo giáp đen từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Triệu Công Minh.

"Ba hơi thở, không quỳ, chết!" Giọng Triệu Công Minh vô cùng lạnh lẽo, mang theo sát cơ.

Hắc Thủy Huyền Xà là người của hắn, vừa rồi cú đánh kia, yêu quái áo giáp đen rõ ràng đã hạ sát thủ.

Đối với bằng hữu, Triệu Công Minh có thể xoa dịu lúc nguy nan, dốc sức giúp đỡ, nhiệt tình chân thành.

Nhưng đối với kẻ địch, Triệu Công Minh cũng tuyệt đối không nương tay, mà sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc nhất để đối đãi.

"Chỉ bằng một tu sĩ Thái Ất Tiên còn chưa tu luyện đến đỉnh phong như ngươi, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn như vậy, tìm chết!" Yêu quái áo giáp đen trong nháy mắt bị Triệu Công Minh chọc giận.

Nắm đấm to như cái vại cát, trực tiếp lấy thế lôi đình, đánh tới Triệu Công Minh.

Chương 71

Triệu Công Minh không né tránh, năm ngón tay vươn ra, lập tức nắm chặt lấy nắm đấm của yêu quái áo giáp đen, mặc cho hắn giãy giụa thế nào, đều như bị xích sắt khóa chặt, không thể động đậy mảy may.

"Làm sao có thể!" Mặt yêu quái áo giáp đen đầy vẻ không thể tin được, tu sĩ nhỏ bé trước mắt này, làm sao có thể có lực lượng lớn đến vậy?

"Ngươi cũng ăn ta một quyền!" Sắc mặt Triệu Công Minh bình thản, không một chút thay đổi.

Hắn ý niệm vừa động, khí huyết lực toàn thân, trong nháy mắt sôi trào, sau đó dồn hết vào lòng bàn tay.

Khí huyết lực nồng đậm, nặng nề, gần như hóa thành thực chất, trong màu đỏ sẫm, điểm xuyết ánh vàng lấp lánh.

Triệu Công Minh năm ngón tay siết chặt, sau đó một quyền thật mạnh đánh tới yêu quái áo giáp đen.

"Oanh!" Cú đấm này, giống như một viên đạn pháo ra khỏi nòng, trong nháy mắt xé rách không gian.

Lực quyền khủng bố, mang theo mười trọng trăm trọng nghìn trọng kình lực, trong chớp mắt, đánh lên người yêu quái áo giáp đen.

Lớp giáp đen dày không thể phá hủy kia, trong nháy mắt sụp đổ, lực đạo khủng bố, chấn động ra vô cùng huyết vụ.

Yêu quái áo giáp đen phát ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương, toàn bộ cơ thể như mũi tên rời cung.

Liên tiếp đâm sập ba bốn ngọn núi, lúc này mới ngã xuống đất.

Thấy Triệu Công Minh ra tay như sấm sét, bất động như núi, động thì như sấm chấn.

Nam tử áo đen phía sau yêu quái áo giáp đen, trên mặt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Đáng ghét, tìm chết!" Con yêu quái áo giáp đen da dày thịt béo, một kích của Triệu Công Minh vẫn chưa gây ra tổn thương căn bản cho nó.

Chỉ thấy nó hét lớn một tiếng, trong tay xuất hiện một đôi chùy sắt lớn, hóa ra là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo.

Yêu quái áo giáp đen vung chùy xoay tròn, không ngừng tích lực, lấy sức mạnh dời non lấp biển, đập tới Triệu Công Minh.

Trong nháy mắt, trời đất biến sắc, gió cuốn mây tàn, một luồng cự lực ập đến, khiến y phục Triệu Công Minh bay phấp phới.

"Đến rất đúng lúc, vừa hay để ta xem uy lực của Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, uy lực không kém Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng dễ luyện hóa hơn Tiên Thiên Linh Bảo rất nhiều, hiện tại Triệu Công Minh đã có thể sử dụng sơ bộ.

"Sát!" Trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, phát ra ánh kim quang rực rỡ.

Trong nháy mắt phóng lớn không biết bao nhiêu, một luồng đạo uẩn nồng đậm, bao quanh thân thước.

Kéo theo sát khí vô thượng của di tích Tử Phủ Châu, gia trì lên đó, sau đó chém tới yêu quái áo giáp đen.

Khoảnh khắc chém xuống này, uy lực nhìn có vẻ bình thường.

Nhưng khi sắp rơi xuống đỉnh đầu yêu quái áo giáp đen, sát khí vô tận ngưng tụ lại, bỗng nhiên hiện hóa.

Uy năng của Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo hoàn toàn hiển lộ ra.

Nam tử áo đen phía sau yêu quái áo giáp đen, sắc mặt đột nhiên chấn động, "Chí bảo vô thượng!" "Đại cơ duyên, đại tạo hóa, hôm nay hẳn là cơ duyên của Chu Yếm Yêu Thần ta!" Khoảnh khắc tiếp theo, nam tử áo đen, đột nhiên ra tay, đánh ra một đạo lực lượng pháp tắc, muốn cứu lấy yêu quái áo giáp đen.

"Muốn cứu người dưới tay ta sao?

Chỉ bằng ngươi, còn chưa đủ!" "Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, xuất!" Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trong nháy mắt tế xuất Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Trong chớp mắt, vạn đóa kim liên nở rộ, vạn vật khó phá, chư tà đều lui, vạn pháp bất xâm.

Đạo lực lượng pháp tắc vô cùng cường đại kia, đánh lên Hạnh Hoàng Kỳ, lại tiêu biến vô thanh vô tức trong đó, không hề nổi lên một chút sóng gió nào.

"Lại là một kiện chí bảo vô thượng!" Chu Yếm Yêu Thần gần như hóa đá, trong chốc lát lại không kịp phản ứng.

Và tranh thủ được một chút thời gian này, Hồng Mông Lượng Thiên Xích đã rơi xuống.

Sát khí vô thượng, diễn hóa thành sát phạt chi khí, trong khoảnh khắc đã bao phủ yêu quái áo giáp đen.

Đợi đến khi sát khí tán đi, thân ảnh yêu quái áo giáp đen đã hoàn toàn biến mất.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích, chí bảo sát phạt vô thượng, khi giết người không dính nhân quả, còn có thể nuốt chửng thi thể kẻ bị chém giết, tăng cường sát khí hàm chứa bên trong thước!

"Lão sư uy vũ!" "Chủ nhân uy vũ!" Thấy con yêu quái áo giáp đen kia, chỉ với hai ba chiêu đã bị Sư tôn nhà mình chém giết.

Hắc Thủy Huyền Xà, Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ lập tức hưng phấn hẳn lên, chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái.

Có một Lão sư/Chủ nhân mạnh mẽ như vậy, quả thật là quá lợi hại rồi.

Chém giết con yêu quái áo giáp đen xong, Triệu Công Minh mới quay người lại, nhìn nam tử áo đen, từ từ nói.

"Chư vị đối với sự việc này, lẽ nào không nên cho ta một lời giải thích?" Nam tử áo đen cười lạnh, "Ngươi giết đại tướng của ta, câu này lẽ ra ta phải hỏi ngươi mới đúng." "Hừ!" Triệu Công Minh lạnh lùng hừ một tiếng, "Kẻ ham của cải ắt bị người đời giết, vả lại, chính hắn ra tay làm tổn thương người trước, chiếu theo quy tắc Hồng Hoang, chết cũng chết vô ích, ta cần gì phải cho ngươi lời giải thích?" Nam tử áo đen từ từ lắc đầu, toàn thân trên dưới, một luồng lực lượng pháp tắc vô thượng, mang theo thiên địa uy áp, từ từ lan tỏa ra.

Thái Ất Kim Tiên, ngưng tụ tam hoa tinh, khí, thần trên đỉnh đầu, pháp lực câu thông thiên địa.

Đại La Kim Tiên, tam hoa trên đỉnh đầu thịnh khai, tham ngộ một thành lực lượng pháp tắc, kim ý bất hủ, tuyên cổ trường tồn, xếp vào hàng đại thần thông giả Hồng Hoang.

Hiển nhiên, nam tử áo đen trước mắt này, trực tiếp biểu minh tu vi Đại La Kim Tiên của mình.

Mấy người Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ vốn đang khí

huyết sôi trào, sắc mặt lập tức ngẩn người, như bị tạt hai bình nước lạnh, mặt lập tức biến thành sắc khổ qua.

Đại La Kim Tiên!

Tu sĩ áo đen trước mắt này, hóa ra lại là một Đại La Kim Tiên?

Đại La Kim Tiên, tham ngộ lực lượng pháp tắc, làm sao bọn họ có thể đánh lại?

Lục Nhĩ đã sớm có chuẩn bị, trầm giọng nói.

"Chúng ta lùi về phía sau trước, giao nơi này lại cho Lão sư, tránh để chúng ta trở thành gánh nặng." "Được, được." Đối mặt với một Đại La Kim Tiên, trong lòng Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ, hoàn toàn không thể dấy lên ý nghĩ chống cự.

Chỉ có thể nghe theo lời khuyên của Lục Nhĩ, không ngừng lùi về phía sau.

Nam tử áo đen thấy Lục Nhĩ và đồng bọn rút lui, cũng không hề lay động.

Trực tiếp đặt ánh mắt lên người Triệu Công Minh, quét mắt từ trên xuống dưới, lóe lên ý tham lam cực lớn.

Hắn dừng lại một chút, có mấy phần kiêu ngạo nói.

Chương 72

"Ta là Yêu Thần Thiên Đình, Chu Yếm Yêu Thần, ngươi giao cây thước vàng đó, cùng với lá cờ này ra đây, hôm nay ta có thể để các ngươi an nhiên rời đi." Chu Yếm Yêu Thần trực tiếp nói thẳng, hai kiện linh bảo kia vô cùng khó đối phó.

Cho nên muốn mượn uy thế đang thịnh của Thiên Đình khi Đông Hoàng Thái Nhất vừa mới bình định Tử Phủ Châu, trước tiên hù dọa tu sĩ trước mắt, rồi đoạt lấy linh bảo.

Triệu Công Minh hơi mỉm cười, "Đạo hữu là Đại La Yêu Thần Thiên Đình, vậy ngươi có biết thân phận của ta?" "Ngươi có thân phận gì?" "Ta là đại đệ tử của một trong Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Triệu Công Minh." Triệu Công Minh dứt khoát, tự báo gia môn, đồng thời vận chuyển pháp lực, tản phát ra một luồng Huyền Môn pháp khí lực tức vô cùng thuần chính, khiến người ta vừa nhìn là có thể phân biệt được.

"Đệ tử Tam Thanh?" Sắc mặt Chu Yếm Yêu Thần biến đổi, nếu là người khác, hắn thân là Yêu Thần Thiên Đình, chém giết thì chém giết thôi.

Có bối cảnh Thiên Đình, quản cho nó là đệ tử Chuẩn Thánh đại tu gì.

Dù là rồng cũng phải nằm, là hổ cũng phải quỳ, chẳng có gì phải sợ hãi.

Nhưng nếu là Tam Thanh, thì lại là một chuyện khác.

Tam Thanh, chính là truyền nhân của Đạo Tổ, Huyền Môn nhị đại, mỗi người đều là Chuẩn Thánh đại tu, là đối tượng mà Thiên Đình hiện tại đang cấp thiết chiêu mộ.

Nếu hắn chém giết đệ tử Tam Thanh, e rằng Yêu Hoàng bệ hạ sẽ ngay lập tức bắt giữ hắn quy án, sau đó giao cho Tam Thanh.

Trong lòng Chu Yếm Yêu Thần, đã dần dần dấy lên ý định thối lui.

Linh bảo tuy tốt, nhưng mình cũng phải có mạng mà lấy chứ.

Chu Yếm Yêu Thần vừa định mở miệng nói vài câu xã giao, hòa hoãn không khí, thì Triệu Công Minh đã mở miệng trước hắn.

Hắn đùa nghịch Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, hơi lắc đầu.

"Kỳ thực hai kiện pháp bảo này, căn bản không tính là gì, trên tay ta, còn có nhiều bảo vật khác nữa." "Ngươi xem, đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Lạc Bảo Kim Tiền." Triệu Công Minh lấy ra Lạc Bảo Kim Tiền, Lạc Bảo Kim Tiền tản mát ra kim quang chói mắt, suýt chút nữa làm lóa mắt Chu Yếm Yêu Thần.

"Đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ." "Đúng rồi, đây là thánh dược chữa thương đỉnh cấp Hồng Hoang, Tam Quang Thần Thủy, còn có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, Bàn Đào Quả Thụ, Ngộ Đạo Trà Thụ." Triệu Công Minh mỗi khi lấy ra một kiện bảo vật, mắt Chu Yếm Yêu Thần lại đỏ thêm mấy phần.

Đó là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sao trong tay Triệu Công Minh, lại như rau cải trắng bán đầy đường, kiện này nối tiếp kiện kia được lấy ra.

"Đúng rồi, còn có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu!" Cùng với việc Triệu Công Minh lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo, Chu Yếm Yêu Thần hoàn toàn điên cuồng!

"Sát, sát, sát!" Đôi mắt Chu Yếm Yêu Thần gần như đã biến thành

huyết sắc, bên trong lóe lên tham lam cực lớn.

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, mấy kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đừng nói là đệ tử Tam Thanh, ngay cả con của Đạo Tổ, Chu Yếm hắn cũng vẫn giết không tha.

Đợi sau khi lấy được bảo vật, cùng lắm thì chạy xa vào Hỗn Độn.

Hỗn Độn rộng lớn, ai có thể tìm được hắn?

Cảnh tượng này, bị Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ đang ẩn mình trong Tử Phủ Châu nhìn thấy, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

"Phu vô tội, hoài bích kỳ tội, Chủ nhân lấy ra nhiều linh bảo như vậy, chẳng phải là bức vị Đại La Kim Tiên này đoạt bảo sao?" "Đó là Đại La Kim Tiên, tu sĩ đã tham ngộ lực lượng pháp tắc kia, Chủ nhân có phải là đối thủ không?" Lục Nhĩ trầm giọng nói, "Lão sư hành sự, một mực thâm mưu viễn lự, người làm như vậy, nhất định có lý lẽ của riêng mình." "Sát!" Chu Yếm một chưởng đánh ra, pháp lực hùng hậu, kèm theo lực lượng pháp tắc cường đại, từ bốn phương tám hướng bao trùm lấy Triệu Công Minh.

Khóe miệng Triệu Công Minh hơi nhếch lên, nở một nụ cười.

Với một thân trang bị cực phẩm, hắn tự cảm thấy chiến lực của mình, có thể sánh ngang với Đại La Kim Tiên.

Hiện giờ, vị Chu Yếm Yêu Thần này, chính là một đối thủ rất tốt.

Cái gì mà, chém giết Yêu Thần Thiên Đình, Thiên Đình chấn nộ, vấn tội Côn Luân Sơn?

Thật là đùa cợt, trước tiên không nói trên người hắn có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Nhân Quả Kính, có thể che giấu thiên cơ.

Trước tiên không nói Nhân Quả Kính trên người hắn, có thể che giấu thiên cơ, che lấp nhân quả.

Ngay cả Tam Thanh phía sau hắn, cũng tuyệt đối không phải là một vị Đại La Yêu Thần ngay cả tước hiệu Tinh Quân cũng không có thể lay chuyển được.

Thiên Đình do Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất thành lập, đẳng cấp vô cùng nghiêm ngặt.

Cảnh giới Đại La, có thể xưng là Thiên Đình Yêu Thần!

Những kẻ kiệt xuất trong Yêu Thần, được xưng là Tinh Quân, đồng thời cũng là một phần của đại trận hộ Thiên Đình, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Thiên Đình có rất nhiều Yêu Thần, nhưng Tinh Quân, chỉ có ba trăm sáu mươi lăm vị.

Chu Yếm trước mắt, không nằm trong hàng ngũ Tinh Quân, hiển nhiên, chỉ là một Đại La Yêu Thần rất bình thường mà thôi.

Đồng thời, đây cũng là lý do Triệu Công Minh xem Chu Yếm Yêu Thần là đối thủ.

Nếu không, đổi lại là một trong ba trăm sáu mươi lăm vị Tinh Quân của Thiên Đình đến, Triệu Công Minh thật sự không dám tự đại như vậy.

"Hỗn Nguyên Kim Đấu!" Triệu Công Minh ý niệm vừa động, tế xuất Hỗn Nguyên Kim Đấu, lập tức, một luồng không gian ba động cực lớn, từ Hỗn Nguyên Kim Đấu tản ra.

Lập tức nuốt chửng một chưởng của Chu Yếm Yêu Thần, cứ như thể chưa từng xuất hiện vậy.

"Thông Thiên Kiếm Đạo, Kiếm Tâm Chi Đạo!" Triệu Công Minh

lấy ra Tiên kiếm Sư tôn ban tặng, toàn thân pháp lực, dồn hết vào Tiên kiếm.

Một đạo kiếm khí khổng lồ bay ra, chém tới Chu Yếm Yêu Thần.

"Điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?" Chu Yếm Yêu Thần khinh thường, một chưởng đánh ra, lực lượng pháp tắc chấn động, trực tiếp đánh nát kiếm khí.

Nhưng vẫn còn một đạo kiếm khí bay ra, để lại một vết máu trên ngón tay út của Chu Yếm Yêu Thần.

Nhìn vết máu rịn ra trên đầu ngón tay, trong lòng Chu Yếm Yêu Thần dâng lên lửa giận!

Từ khi hắn chứng đạo Đại La Kim Tiên, chưa từng có chiến tích bị Thái Ất Kim Tiên làm bị thương.

Chiến tích hôm nay, nếu truyền đến Thiên Đình, đám Đại La Yêu Thần kia, chẳng phải sẽ cười chết hắn sao.

Đồng thời, lòng tham của Chu Yếm Yêu Thần càng lớn thêm mấy phần.

"Sát!" Chu Yếm Yêu Thần ý niệm vừa động, tế xuất một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một cây trường thương màu đen.

Trên trường thương, đạo văn trận trận, mười hai đạo Tiên Thiên bất diệt linh quang, ẩn hiện phía sau.

Khoảnh khắc tiếp theo, lực lượng pháp tắc gia trì lên đó, giống như mũi tên rời cung, phát ra tiếng phong lôi, đâm tới Triệu Công Minh.

"Chủ nhân!" Hắc Thủy Huyền Xà đâu từng thấy trận thế lớn như vậy, cách xa như thế, cũng cảm thấy toàn thân lông tơ dựng ngược, da thịt châm chích, lập tức đổ một vốc mồ hôi cho Triệu Công Minh.

Còn Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ, trong lòng có chút tự tin, biết thủ đoạn của Triệu Công Minh, trong lòng cũng không lo lắng nhiều lắm.

Chương 73

Lão sư, Chủ nhân đang ở trung tâm bão tố, lại phải đối mặt với áp lực nào!

Triệu Công Minh nhìn kiếm của mình, chỉ để lại một vết máu trên tay Chu Yếm, ngược lại lắc lắc đầu.

Hắn hiện tại ngay cả Thái Ất Kim Tiên còn chưa tu luyện viên mãn.

Cho dù tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, nhưng cũng không phải đối thủ của Đại La Kim Tiên.

Hiện giờ không còn cách nào, chỉ có thể lấy linh bảo giành chiến thắng.

Triệu Công Minh lòng bàn tay lật một cái, Lạc Bảo Kim Tiền xuất hiện trong tay hắn.

"Lạc Bảo Kim Tiền, rơi, rơi, rơi!" Triệu Công Minh niệm chú, đột nhiên, hắn ném Lạc Bảo Kim Tiền trong tay.

Hai bên Lạc Bảo Kim Tiền, đôi cánh trắng trong suốt vẫy vẫy, lập tức xông thẳng tới cây trường thương màu đen kia.

Chu Yếm Yêu Thần thấy Triệu Công Minh tế xuất linh bảo, không khỏi kinh ngạc.

Nhưng vừa thấy đó là một kiện linh bảo phụ trợ, lại không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Linh bảo phụ trợ, nói chung, không có uy lực lớn, trường thương của mình, tự có thể phá vỡ nó.

Chu Yếm Yêu Thần không khỏi thầm gia tăng một tia pháp tắc,

trên mũi thương đen kịt, lóe lên ánh sáng đoạt hồn phách người, đâm thẳng tới Triệu Công Minh.

"Ông ông!" Hai đại Tiên Thiên Linh Bảo, rất nhanh va chạm giữa không trung.

Tiếp đó, một trận bạch quang chói mắt lóe lên, sắc mặt Chu Yếm Yêu Thần lập tức biến đổi.

Vừa rồi trong nháy mắt đó, Tiên Thiên Linh Bảo của mình lại cắt đứt liên hệ với mình, cứ như thể chưa từng có vậy.

Chu Yếm Yêu Thần lập tức lo lắng, cây trường thương Tiên Thiên Linh Bảo này.

Chính là hắn đã lập ba đại công lao, năm công lao trung đẳng, mười mấy công lao nhỏ, đổi lấy bằng tính mạng, hiện giờ, lại trực tiếp mất rồi sao?

Lúc này, bạch quang trước mắt tán đi, Lạc Bảo Kim Tiền và trường thương màu đen, đột nhiên trở nên vô lực, sau đó rơi xuống tay Triệu Công Minh.

"Hít, thứ này, lại có thể làm rơi pháp bảo của người khác, quả nhiên lợi hại." Hắc Thủy Huyền Xà kinh ngạc lớn, hoàn toàn ngoài dự liệu.

"Bình thường thôi, linh bảo trong tay Lão sư nhiều đến không đếm xuể." Triệu Công Minh nhấc nhẹ cây trường thương màu đen, tán thán một tiếng.

"Không tệ không tệ, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, vừa hay có thể cho đệ tử của ta dùng." Triệu Công Minh thu lấy Tiên Thiên Linh Bảo, mỉm cười, "Còn có thủ đoạn gì, cứ việc thi triển ra đi, nếu không lát nữa, ngay cả cơ hội thi triển cũng không còn nữa." Chu Yếm Yêu Thần tức giận đến mặt xanh mét, đột nhiên, sắc mặt hắn biến đổi, thở

ra một ngụm trọc khí, trầm giọng nói.

“Hoàn trả trường thương cho ta, ta bây giờ sẽ rút lui.” “Một chút cũng không hoàn trả.” Triệu Công Minh lắc đầu.

Đùa cợt, thứ đã có trong tay, lại để hắn trả lại, đó là đạo lý gì?

Sắc mặt Chu Yếm Yêu Thần lóe lên vẻ khó coi, “Được, hôm nay bản thần nhận thua, kiện linh bảo này, cứ coi như là bồi tội cho ngươi, ta sẽ giúp ngươi xóa đi thần hồn lạc ấn.” Đại La Kim Tiên để lại lạc ấn, tu sĩ không cùng cảnh giới không thể xóa bỏ.

Nếu không, cho dù người khác có được, cũng không thể sử dụng một cách đắc tâm ứng thủ.

Chu Yếm Yêu Thần vừa nói lời này, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ, đều không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm, và không hề nghi ngờ Chu Yếm Yêu Thần.

Chỉ có Lục Nhĩ, trên mặt lóe lên một tia cảnh giác.

Hắn là nhân vật xuất thế từ khi Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Kẻ ngươi lừa ta gạt, cười trong dao kiếm, hắn đã thấy quá nhiều rồi.

Chu Yếm Yêu Thần, tuyệt đối sẽ không dễ dàng rút lui như vậy.

Chu Yếm Yêu Thần thu liễm pháp lực trong cơ thể, từ từ đi về phía Triệu Công Minh.

Ngay khi cách Triệu Công Minh còn hơn mười bước.

“Chết đi!” Đột nhiên, trên người Chu Yếm Yêu Thần, tuôn ra một luồng khí thế cực kỳ khủng bố.

Mạnh hơn trước đây mấy cấp độ.

Hiển nhiên, đây là dùng một loại bí thuật nào đó để tăng cường sức mạnh trong thời gian ngắn.

Trên hai nắm đấm của hắn, bao quanh lực lượng pháp tắc nồng đậm, nặng nề, đánh tới Triệu Công Minh.

Lực lượng pháp tắc hơi xoay chuyển, hư không liền bắt đầu sụp đổ từng mảng lớn.

Cú đánh này, đột nhiên tập kích, ngay cả tu sĩ cấp độ Đại La Kim Tiên, cũng phải chịu trọng thương.

Huống chi là Triệu Công Minh, người mà Thái Ất Kim Tiên còn chưa tu luyện đến đỉnh phong.

Một khi tiếp xúc, e rằng trong chớp mắt, sẽ hóa thành tro bụi, tan biến vào hư vô.

Nhưng Triệu Công Minh lại không hề hoảng loạn, như thể đã sớm dự liệu.

Ý niệm vừa động, tế xuất Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ hộ thể.

Lại một động, Tiên Thiên Chí Bảo, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, xuất hiện trong tay.

Tiên Thiên Chí Bảo, do khí vận của một giới sinh ra, uy lực vô cùng, đủ để san bằng khoảng cách giữa Triệu Công Minh và Chu Yếm Yêu Thần.

Lúc này, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, xoay thành một đoàn, bốn mươi chín đạo Tiên Thiên bất diệt thần quang, mang theo uy lực vô thượng, từ từ nghiền ép tới Chu Yếm Yêu Thần.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn, kinh thiên động địa, Chu Yếm Yêu Thần cảm giác như mình va phải một tòa Thái Cổ thần sơn, toàn thân

xương cốt dường như đều vỡ nát.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, bỗng nhiên truyền đến một luồng lực hút cực lớn!

Nắm lấy lúc Chu Yếm Yêu Thần còn chưa kịp phản ứng, liền trực tiếp hút hắn vào bên trong Định Hải Thần Châu!

Định Hải Thần Châu, giống như Hỗn Nguyên Kim Đấu, cũng được coi là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo hệ không gian.

Trong Đại Kiếp Phong Thần, Nhiên Đăng cuối cùng đã lấy được hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu từ tay Triệu Công Minh.

Sau này phản bội Phật Môn, trở thành Nhiên Đăng Cổ Phật của Phật Môn, dựa vào Định Hải Thần Châu, khai tịch ra hai mươi bốn chư thiên.

Đồng thời, bên trong Định Hải Thần Châu, có Huyền Nguyên Trọng Thủy, có đủ loại tác dụng huyền diệu không thể tưởng tượng nổi.

"Đại La Kim Tiên vậy mà cũng không phải đối thủ của Chủ nhân!" Hắc Thủy Huyền Xà thấy Chu Yếm Yêu Thần khí thế hung hăng, chỉ trong chớp mắt đã bị Triệu Công Minh trấn áp, toàn bộ cơ thể đều ngây người.

Chương 74

Đó là đường đường Yêu Thần cấp độ Đại La Kim Tiên a.

Vậy mà lại như gà đất chó gốm, bị Triệu Công Minh hai ba chiêu hạ gục.

Hắc Thủy Huyền Xà chỉ cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng nữa rồi.

"Lão sư, vậy Chu Yếm Yêu Thần đó, bị thu vào trong Định Hải Thần Châu rồi sao?" Lục Nhĩ có chút tò mò hỏi.

"Không sai, chính là ở trong Định Hải Thần Châu này." Triệu Công Minh khẽ lắc Định Hải Thần Châu, sau đó cười nói.

"Các ngươi yên tâm đi, bất kể là ai, bị nhốt vào Định Hải Thần Châu này, cũng không thể thoát ra được." Lúc này, Chu Yếm Yêu Thần đang không ngừng giãy giụa trong Định Hải Thần Châu.

Lực lượng pháp tắc Đại La, hoành trùng trực chàng, muốn phá vỡ hạn chế của Định Hải Thần Châu.

Nhưng bất luận Chu Yếm Yêu Thần có dùng hết mọi thủ đoạn thế nào, cũng không thể lay chuyển Định Hải Thần Châu một chút nào.

Triệu Công Minh không giết Chu Yếm ngay lập tức, mà nguyên thần thăm dò vào bên trong Định Hải Thần Châu, nói với Chu Yếm Yêu Thần.

"Cá nhân ta, thích nhất là nghe tin tức bát quái, đặc biệt là đối với chuyện Thiên Đình.

Ta hỏi ngươi ba vấn đề, nếu ngươi trả lời được, ta sẽ tha cho ngươi, không những thế, còn coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, ngươi thấy thế nào?" Chu Yếm Yêu Thần lạnh lùng liếc nhìn Triệu

Công Minh một cái, lạnh hừ một tiếng.

"Chu Yếm ta dù có chết, cũng tuyệt đối không bán đứng hai vị Yêu Hoàng bệ hạ." Triệu Công Minh lắc đầu, thở dài một hơi, ý niệm vừa động, thôi động cấm chế bên trong Định Hải Thần Châu.

Trong chớp mắt, Huyền Nguyên Trọng Thủy vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng dâng trào tới, không ngừng đè ép Chu Yếm Yêu Thần.

Dù là Chu Yếm, có Đại La Kim Tiên đạo khu, lúc này cũng không chịu nổi luồng áp lực khủng bố này, bắt đầu liên tục kêu thảm thiết.

Đại khái đợi một khắc trà, Triệu Công Minh cảm thấy lửa đã đủ rồi.

Nguyên thần lại lần nữa thăm dò vào trong, "Thế nào, đã suy nghĩ kỹ chưa?" "Xin Đạo hữu cứ hỏi, Chu Yếm nhất định biết gì nói nấy, không giấu diếm chút nào, nếu có một lời nói dối, xin cho Chu Yếm ta thân tử đạo tiêu, thần hồn bị đánh vào nơi vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn không thể siêu sinh!" Chu Yếm rõ ràng đã sợ hãi, vừa rồi trong khoảnh khắc bị Huyền Nguyên Trọng Thủy bao phủ, hắn thật sự ngửi thấy mùi vị tử vong.

Triệu Công Minh rất hài lòng, hắng giọng, bắt đầu hỏi, "Vấn đề thứ nhất, kho báu Thiên Đình cất giấu ở đâu." Triệu Công Minh vừa mở miệng, đã hỏi vấn đề cơ mật như vậy, Chu Yếm lập tức do dự.

Kho báu Thiên Đình, cất giấu hết thảy chí bảo Hồng Hoang, đây là cơ mật trong số cơ mật của Thiên Đình.

Ngay cả Đại La Yêu Thần, cũng chỉ biết nó ở đâu mà thôi.

Hơn nữa, hai vị Yêu Hoàng bệ hạ, còn thiết lập cấm chế, một khi có người tùy tiện tiết lộ cơ mật, trong khoảnh khắc sẽ bị hai vị Yêu Hoàng biết được.

Đến lúc đó, chờ đợi bọn họ, chính là kết cục sống không bằng chết.

Chu Yếm ngừng lại một hồi lâu, mới sắc mặt khó coi nói.

"Yêu Hoàng bệ hạ thiết lập cấm chế, loại chuyện cơ mật này, một khi tiết lộ, hai vị bệ hạ sẽ lập tức biết được." Triệu Công Minh mỉm cười, "Đây là không gian tự phát sinh của Định Hải Thần Châu, cách biệt với Thiên Đạo Hồng Hoang, ngươi yên tâm nói đi, sẽ không có người thứ ba biết đâu." Chu Yếm nghe lời này, càng thêm do dự, ai biết Triệu Công Minh có phải đang lừa hắn không.

"Ngươi xác định không nói?" Triệu Công Minh phất tay, Huyền Nguyên Trọng Thủy vô tận, lại lập tức dâng trào lên.

"Ta nói, ta nói." Chu Yếm hoàn toàn sợ hãi, "Kho báu Thiên Đình, cất giấu ở Tam Thập Tam Thiên, đệ nhất trọng thiên, Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên chi trung." "Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên?" Triệu Công Minh ngẩn người, sau đó thầm cảm thán trí tuệ của hai vị Yêu Hoàng Thiên Đình.

Tam Thập Tam Thiên, đều là địa bàn của Yêu tộc, tổng cộng chia thành năm giới.

Đệ nhất giới, có sáu trọng thiên, lần lượt là Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên, Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, Thanh Minh Hà Đồng Thiên, Huyền Thai Bình Dục Thiên, Nguyên Minh Văn Cử Thiên, Thất Diệu Ma Di Thiên.

Sáu trọng thiên này, là nơi trú đóng của Yêu binh cảnh giới Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên của Thiên Đình.

Diện tích rộng lớn, ức vạn Yêu binh, nhiều như cát trong sa mạc.

Không đếm xuể, căn bản không biết có bao nhiêu, là chủ lực quân của Yêu quốc dưới mặt đất Hồng Hoang.

Đệ nhị giới có mười tám trọng thiên, lần lượt là Vô Việt Hành Thiên, Thái Cực Mông Ế Thiên, Xích Minh Hòa Dương Thiên...

Chín trọng thiên đầu, là nơi trú đóng của Yêu tướng cảnh giới Huyền Tiên, Kim Tiên.

Chín trọng thiên sau, là nơi trú đóng của một vạn bốn nghìn tám trăm vị Yêu Vương cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cấu thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Những Thái Ất Yêu Vương này, lần lượt tương ứng với một vạn bốn nghìn tám trăm tinh thần trong Hỗn Độn.

Mỗi người cầm một cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, chính là một phần của đại trận vô thượng Yêu tộc, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Một khi thi triển ra, uy lực vô cùng, thậm chí truyền thuyết có thể tranh phong với Thánh Nhân.

Đương nhiên, cho đến nay, Yêu tộc vẫn chưa từng thi triển bản hoàn chỉnh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đệ tam giới, tổng cộng có bốn trọng thiên, lần lượt là Hạo Đình Tiêu Độ Thiên, Uyên Thông Nguyên Động Thiên, Hàn Sủng Diệu Thành Thiên, Tú Nhạc Cấm Thượng Thiên.

Bốn trọng thiên này, là nơi cư trú của ba trăm sáu mươi lăm vị Tinh Quân cảnh giới Đại La Kim Tiên của Thiên Đình.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Tinh Quân cảnh giới Đại La, lần lượt tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm đại tinh thần trong Hỗn Độn.

Mỗi người cầm một cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, chính là nơi hạch tâm cấu thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đồng thời là chiến lực cao cấp của Thiên Đình Yêu tộc, là căn cơ

thống trị Hồng Hoang của Yêu tộc.

Tiếp lên trên, chính là đệ tứ giới, cũng có bốn trọng thiên, lần lượt là Vô Thượng Thường Dung Thiên, Ngọc Long Đẳng Thắng Thiên...

Bốn giới này, là nơi ở của mười đại Yêu Thánh, Yêu Sư Côn Bằng của Thiên Đình.

Các Yêu Thánh từ dưới thống ngự ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên Tinh Quân.

Phía trên trực tiếp nghe lệnh của hai đại Yêu Hoàng, có thể nói là nơi trung tâm hạch tâm của Thiên Đình.

Đệ ngũ giới, chính là Đại La Thiên, đại bản doanh của Thiên Đình, Yêu Hoàng Cung được xây dựng trên Đại La Thiên.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, cùng với Hi Hòa, Thường Hi, đều cư trú tại Đại La Thiên.

Kho báu Thiên Đình bên trong, có tài phú cướp đoạt, tích lũy suốt ức vạn năm của Thiên Đình, gần như không thể tưởng tượng, là một con số thiên văn.

Dù sao, từ việc Chu Yếm Yêu Thần có trong tay một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cũng đã đủ thấy một phần.

Về thực lực, hai tộc Vu, Yêu không phân cao thấp.

Nhưng nếu luận về sự giàu có, thì Yêu tộc trực tiếp đánh bại Vu tộc.

Một nơi quan trọng như vậy, Triệu Công Minh vốn tưởng sẽ được cất giấu trong Đại La Thiên.

Chương 75

Không ngờ, lại được cất giấu ở đệ nhất trọng thiên Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên trong sáu giới, đi ngược lại lẽ thường.

Nếu thật sự là như vậy, Triệu Công Minh quả thật rất bội phục Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Nếu không có tự tin tuyệt đối vào thực lực, sẽ không dám hành sự như vậy.

Đương nhiên, Triệu Công Minh cũng sẽ không tin lời nói một phía của Chu Yếm Yêu Thần.

"Phát Thiên Đạo thề ngôn, ta mới tin ngươi." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trên Định Hải Thần Châu nứt ra một khe nhỏ, dùng để liên kết với Thiên Đạo Hồng Hoang.

Chu Yếm Yêu Thần hoàn toàn bất lực, chỉ có thể phát Thiên Đạo thề ngôn.

Triệu Công Minh lúc này mới tin, và thầm ghi nhớ.

Sau này đại chiến Vu Yêu, tất sẽ chiến hỏa ngút trời, lan khắp Hồng Hoang.

Đến lúc đó, hắn phải đi tranh đoạt, lấy đi kho báu Thiên Đình, làm hũ vàng đầu tiên để Tiệt Giáo phát gia.

"Vấn đề thứ hai, Tiên Thiên Linh Căn cực phẩm của Thiên Đình, Tiên Thiên Phù Tang Thụ, hiện ở đâu?" Triệu Công Minh hỏi vấn đề thứ hai.

Lúc này, Chu Yếm Yêu Thần lập tức không thể bình tĩnh được.

Vị đệ tử Tam Thanh trước mắt này bị làm sao vậy, hỏi toàn những

vấn đề kỳ lạ như vậy, lẽ nào, là muốn cướp bóc Thiên Đình?

Chu Yếm Yêu Thần cảm thấy đầu óc Triệu Công Minh có vấn đề.

Cướp bóc Thiên Đình, đừng nói Triệu Công Minh, ngay cả sư trưởng Tam Thanh phía sau hắn, e rằng cũng không làm được phải không?

"Vấn đề thứ ba là gì?" Chu Yếm Yêu Thần lần này chủ động ra chiêu, hỏi, có chút vẻ phá bình phá suất.

Ngay cả vị trí kho báu Thiên Đình cũng đã tiết lộ ra ngoài rồi.

Hỏi thêm những vấn đề khác, đã trở nên vô thưởng vô phạt.

Triệu Công Minh hơi mỉm cười, "Vấn đề cuối cùng, vẽ bản đồ bố phòng Thiên Đình cho ta, ta sẽ thả ngươi đi." "Bản đồ bố phòng Thiên Đình?" Sắc mặt Chu Yếm Yêu Thần lập tức cảnh giác.

Bản đồ bố phòng Thiên Đình, bao gồm tất cả bố trí quân sự từ đệ nhất trọng thiên, đến đệ tam thập tam thiên, là cơ mật tối cao của Thiên Đình, mức độ quan trọng thậm chí còn hơn cả kho báu Thiên Đình.

Triệu Công Minh hỏi vấn đề này, lẽ nào thật sự có ý đồ gì với Thiên Đình?

Trong lòng Chu Yếm Yêu Thần dâng lên sóng lớn ngất trời, "Ngươi hỏi những vấn đề này, rốt cuộc muốn làm gì?" Triệu Công Minh dang tay ra, "Còn có thể làm gì, chỉ là đối với chuyện Thiên Đình rất cảm thấy hứng thú mà thôi." Chu Yếm Yêu Thần có chút do dự, "Bản đồ bố phòng Thiên Đình, sự việc trọng đại, nếu Yêu Hoàng đại nhân biết bị tiết lộ ra ngoài, cho dù ngươi là đệ tử Tam Thanh, cũng tuyệt đối không thoát được, ngươi vẫn nên đổi một vấn đề khác đi." Triệu Công Minh mỉm cười nhìn Chu Yếm Yêu Thần, "Ngươi đã nói cho ta vị trí kho báu Thiên Đình rồi, còn thiếu một bản đồ bố phòng

sao?" Chu Yếm Yêu Thần do dự rất lâu, mới nói, "Bản đồ bố phòng Thiên Đình, là cơ mật cực cao, ta chỉ biết bản đồ bố phòng ba giới đầu, hai mươi tám trọng thiên." "Thế cũng đủ rồi." Triệu Công Minh tiện tay ném xuống một ngọc giản, bảo Chu Yếm Yêu Thần khắc bản đồ bố phòng lên đó.

Chu Yếm Yêu Thần mất một khắc trà để khắc xong ngọc giản, sau đó ném cho Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh đương nhiên sẽ không dễ dàng tin Chu Yếm Yêu Thần.

Bảo Chu Yếm Yêu Thần phát Thiên Đạo thề ngôn, lại tỉ mỉ kiểm tra sau đó, mới thu lấy ngọc giản.

Chu Yếm Yêu Thần nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, trầm giọng nói.

"Ba vấn đề, ta đều đã thỏa mãn ngươi, bao giờ thả ta ra ngoài." Triệu Công Minh hơi lắc đầu, "Thả ngươi ra ngoài?

Nếu ngươi tố cáo với hai vị Yêu Hoàng thì sao?" Triệu Công Minh tiện tay vung lên, Huyền Nguyên Trọng Thủy vô thượng, lấy sức mạnh dời non lấp biển nghiền ép tới.

Sức mạnh đáng sợ, trong nháy mắt nghiền nát Chu Yếm Yêu Thần thành tro bụi.

Ngay cả Đại La Nguyên Thần cũng không may mắn thoát khỏi, dưới lực lượng Huyền Nguyên Trọng Thủy khủng bố, xé rách thành vô số sợi.

Lại thêm, không gian bên trong Định Hải Thần Châu và Thiên Đạo Hồng Hoang không tương thông.

Cho dù Thiên Đình có bản lĩnh lớn đến mấy, cũng không thể truy tìm được tung tích của Chu Yếm Yêu Thần.

Xong xuôi tất cả, Triệu Công Minh ý niệm vừa động, nguyên thần xuất hiện bên ngoài Định Hải Thần Châu.

"Lão sư, Chu Yếm Yêu Thần kia?" Lục Nhĩ hỏi.

"Đã giải quyết rồi." Triệu Công Minh nói xong, cảm giác xung quanh một chút, "Tử Phủ Châu, dù sao cũng là di tích Đông Vương, nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi thôi." "Vâng, Chủ nhân [Lão sư]." Triệu Công Minh dẫn Tiểu Hắc Hổ, Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, dùng Tung Địa Kim Quang chi thuật để chạy đi.

Rời khỏi Tử Phủ Châu một đoạn đường dài, lúc này mới dừng lại.

Triệu Công Minh lần này ra ngoài, thời gian đã không còn ngắn nữa.

Lấy ra Hồng Hoang Phong Thủy Đồ, vừa chuẩn bị quay về Côn Luân Sơn, thì đột nhiên, trên phong thủy đồ, tại một điểm đỏ cách vị trí Triệu Công Minh đang đứng, thu hút sự chú ý của hắn.

"Phượng Tê Sơn." Triệu Công Minh hơi suy nghĩ một chút, liền tìm thấy thông tin liên quan đến ngọn núi này.

Phượng Tê Sơn, là đạo trường của đại thần Hồng Hoang, Nữ Oa và Phục Hy.

Nữ Oa, Phục Hy, là một cặp tồn tại cực kỳ đặc biệt trong Hồng Hoang.

Tình cảm của hai người giống như Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, vì đối phương, dù phải trả giá bằng tính mạng, cũng không tiếc.

Năm xưa ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ phân chia bồ đoàn Thánh vị, Phục Hy vốn có cơ hội giành được một cái.

Nhưng cuối cùng vẫn vì thương Nữ Oa, mà tự nguyện từ bỏ Thánh vị.

Tình cảm tốt đẹp như vậy, đổi lại là người bình thường, khẳng định sớm đã kết thành đạo lữ, song túc song phi.

Nhưng hai người họ lại không như vậy, từ thời thượng cổ, vẫn luôn xưng hô huynh muội.

Đạo Tổ phân chia Thánh vị vô số vạn năm, hai người vẫn luôn cư trú tại Phượng Tê Sơn này, ẩn thế không ra.

Nữ Oa, Phục Hy hai người thực lực cường đại, đều là Chuẩn Thánh đại tu sĩ, cho nên vô số vạn năm qua, cũng không có ai dám đến gây phiền phức cho họ.

"Theo dòng thời gian hiện tại, Nữ Oa còn chưa chứng đạo, chẳng bằng đi Phượng Tê Sơn một chuyến, xem Nữ Oa Thánh đạo, đã tham ngộ đến mức độ nào rồi?" Triệu Công Minh rất nhanh hạ quyết tâm, hắn là đệ tử Tam Thanh, Nữ Oa cũng là người của Huyền Môn, tính ra, Nữ Oa còn là Sư Thúc của hắn.

Sư diệt đến thăm đạo trường của Sư Thúc, lẽ nào là chuyện quá đáng sao?

Hơn nữa, Triệu Công Minh còn nghe nói, Phục Hy ngoài việc gảy cây Phục Hy Cầm trong tay, điều ông thích nhất, chính là uống trà.

Trà Ngộ Đạo trong tay hắn, hắn có thể khơi dậy hứng thú của Phục Hy chứ?

Triệu Công Minh đổi hướng, dẫn Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ ba người, trực tiếp hướng về Phượng Tê Sơn mà đi.

Trên đường đi, Triệu Công Minh ung dung tự tại, không vội không vàng.

Chương 76

Trên đường đi, nhìn thấy rất nhiều Yêu quốc dưới mặt đất, không ngừng khai chiến với các bộ lạc Vu tộc.

Giữa hai bên, như có thâm cừu đại hận nào đó, hạ thủ tàn nhẫn, hạ sát thủ, thương vong cực lớn.

Triệu Công Minh không khỏi cảm thán, hai tộc Vu, Yêu, quả thật là tử địch trời sinh.

Giữa hai bên, tương sinh tương khắc, vì tranh đoạt vị trí bá chủ thiên địa, đã dùng hết sức lực.

Cũng khó trách sau này, sẽ bùng phát đại chiến Vu Yêu, khiến hai tộc đồng quy vu tận.

Triệu Công Minh thở ra một ngụm trọc khí, không còn để ý nữa, mà chuyên tâm chạy đi.

Không biết đã qua bao lâu, trước mắt Triệu Công Minh, từ từ hiện ra một ngọn núi khổng lồ.

Ngọn núi xanh tốt um tùm, vô cùng hùng vĩ, từ trên xuống dưới, đều bị sương mù trắng xóa bao phủ, ẩn mình trong mây mù, trông vô cùng thần bí và huyền ảo.

Triệu Công Minh xác định lại đây chính là Phượng Tê Sơn, sau đó lộ ra vẻ hài lòng trên mặt.

Hắn không tùy tiện gõ cửa, mà suy nghĩ một chút, lấy ra một bộ Thượng Thanh đạo bào, ném cho Lục Nhĩ.

"Đây là Phượng Tê Sơn, đạo trường của Nữ Oa Đại Thần, Phục Hy Đại Thần, thay y phục vào, lát nữa cùng vi sư đi gặp họ." "Vâng, Lão sư." Lục Nhĩ vui vẻ nhận lấy đạo bào, săm soi.

Rất nhanh, Lục Nhĩ đã thay xong đạo bào, lập tức dáng vẻ trên người biến đổi lớn.

Lại thêm tu hành thuật truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên, khí chất đặc biệt đó, quả thật vô cùng phù hợp với khí tức của Thượng Thanh nhất mạch.

Triệu Công Minh hài lòng gật đầu, vạch mây mù ra, dẫn mọi người đi vào trong dãy núi.

Giữa dãy núi, có một con đường nhỏ quanh co, linh khí nồng đậm dồi dào, càng thêm huy hoàng huyền bí.

Triệu Công Minh và những người khác đi dọc theo con đường nhỏ quanh co khoảng một khắc trà.

Trước mắt bỗng nhiên thoáng đãng, một thung lũng thần bí huyền ảo hiện ra trước mắt mọi người.

Triệu Công Minh phóng mắt nhìn ra, chỉ thấy trong thung lũng, linh khí còn nồng đậm hơn bên ngoài một chút.

Tiên hạc vẫy cánh, linh thỏ chạy nhảy, kỳ hoa dao thảo, thần tuyền chảy xiết.

Bên cạnh thung lũng, còn có một tiểu lương đình, vừa nhìn đã thấy là cảnh tượng tiên gia.

Lúc này, đột nhiên, mắt Triệu Công Minh hoa lên, trên lương đình, liền xuất hiện một bóng người áo trắng.

Triệu Công Minh khẽ chắp tay, "Đại đệ tử của một trong Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Triệu Công Minh, đến bái kiến Phục Hy, Nữ Oa Sư Thúc." Trên lương đình, bóng dáng bạch y kia nghe thấy tiếng, khẽ giật mình.

Đệ tử Tam Thanh?

Y và Nữ Oa muội tử tuy đều là người trong Huyền Môn, cũng được coi là đồng môn sư huynh đệ với Tam Thanh.

Song, giữa bọn họ và Tam Thanh quả thực không có quá nhiều giao thiệp.

Hiện giờ Vu Yêu tàn sát không ngừng, sát khí giữa thiên địa ngày một dày đặc, che trời lấp đất.

Hai huynh muội y chỉ muốn an tâm ở Phượng Tê Sơn, vừa tham ngộ cơ duyên thành Thánh, vừa ẩn cư tu hành.

Lúc này, đệ tử Tam Thanh tới Phượng Tê Sơn của y, có việc gì trọng đại?

Chỉ trong một hơi thở, tâm Phục Hy đã xoay chuyển trăm vòng.

Rất nhanh, y khẽ vung tay, màn sương trắng bao phủ con đường nhỏ quanh co chậm rãi tan đi.

"Thì ra là đệ tử của Thông Thiên sư huynh, mau vào đây đi." Tính cách Thông Thiên hào sảng, đối với bên ngoài không câu nệ phép tắc, rộng lượng nhiệt tình.

Hoàn toàn khác biệt với tính cách của Thái Thanh, Ngọc Thanh nhị nhân, khá hợp khẩu vị của Phục Hy.

Triệu Công Minh dẫn Lục Nhĩ và những người khác nhanh chóng bước vào tiểu lương đình.

Sau đó hướng Phục Hy giới thiệu: "Đây là đệ tử sư điệt vừa thu được không lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu." "Lục Nhĩ Mi Hầu?" Phục Hy hơi kinh ngạc, hiển nhiên biết điển cố "Pháp bất truyền Lục Nhĩ".

"Không ngờ, ngươi lại thu tiểu gia hỏa này, xem ra ngươi cũng đã thấu triệt chân ý câu nói 'Pháp bất truyền Lục Nhĩ' mà Đạo Tổ đã nói." Phục Hy không kìm được tán thán, "Pháp bất truyền Lục Nhĩ"

chỉ là năm chữ đơn giản.

Nhưng lại khiến không biết bao nhiêu Đại La, Chuẩn Thánh tu sĩ hiểu lầm.

Coi Lục Nhĩ Mi Hầu như yêu quái hồng thủy, mà đánh mất một đệ tử tư chất tuyệt giai.

"Sư thúc quá khen, lời của Đạo Tổ, cẩn thận thể ngộ một chút, vẫn có thể lý giải được." Phục Hy khẽ mỉm cười, nói: "Lần này ngươi tới Phượng Tê Sơn của ta, có việc gì chăng?" "Chẳng có việc gì, chỉ là sư điệt du lịch Hồng Hoang, ngẫu nhiên tới đây, muốn bái kiến hai vị sư thúc mà thôi." "Thì ra là vậy…" Một tảng đá trong lòng Phục Hy từ từ hạ xuống.

Triệu Công Minh và Phục Hy hàn huyên vài câu, rồi chuyển mắt nhìn sang lương đình.

Trong lương đình, bố trí vô cùng đơn giản, chỉ có hai thứ.

Một cây đàn cầm, có năm dây, linh vận nồng đậm, phát ra từ trong ra ngoài, nội liễm thâm trầm.

Phía sau, ẩn ẩn hiện hiện bốn mươi tám đạo tiên thiên bất diệt linh quang.

Hiển nhiên không chỉ là một cây đàn cầm, mà đồng thời còn xếp vào hàng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Đây hẳn là chí bảo bản mệnh của Phục Hy, Phục Hy Cầm đi?" Triệu Công Minh thầm phỏng đoán.

Còn món đồ còn lại thì càng đơn giản hơn, là một bàn trà bằng gỗ.

Trên bàn trà đặt một ấm trà, cùng vài chén trà, một mùi hương thoang thoảng từ ấm trà chậm rãi tỏa ra, thấm đượm tâm tỳ.

Phục Hy đã hạ bớt sự đề phòng, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều,

cười nói.

"Sư điệt đã tới chỗ ta một chuyến, vậy Phục Hy Cầm cũng đang ở đây, ta liền vì sư điệt mà đàn tấu một khúc đi." Nói xong, Phục Hy ngồi xuống trước Phục Hy Cầm, bắt đầu đàn tấu.

Lập tức, tiếng cầm đinh đinh đông đông, như có sinh mệnh, vang vọng trong thung lũng sâu, như nước chảy mây trôi, trầm bổng có tiết tấu.

Một cảnh giới huyền diệu vô biên, dường như kéo Triệu Công Minh vào một không gian kỳ dị vô cùng.

Triệu Công Minh chỉ cảm thấy tốc độ tu luyện của mình lại lên một bậc.

Trình độ tham ngộ thần thông, pháp thuật cũng có một sự đề thăng rất lớn.

Rất nhanh, một khúc kết thúc, Triệu Công Minh hơi còn lưu luyến mở mắt ra, cảm thấy thu hoạch rất lớn.

Chương 77

“Cầm âm của ta thế nào?” “Một chữ thôi, tuyệt!

Hồng Hoang này e rằng không ai có thể sánh bằng.” Lời này vừa thốt ra, Phục Hy càng thêm vui vẻ, “Ta mời ngươi uống trà.” Y đổ phần trà còn lại trong ấm trà bạch ngọc đi.

Sau khi rửa sạch, đổ nước suối trong veo vào.

Y khẽ búng tay, một luồng linh hỏa bay dưới ấm trà bạch ngọc, từ từ bốc cháy.

Không lâu sau, ấm trà bạch ngọc sôi lên.

Phục Hy lại lấy ra mấy lá trà màu xanh biếc tinh oánh, bỏ vào chén, rót nước suối đang sôi vào.

Trong tích tắc, một mùi hương nồng đậm trực tiếp được kích phát ra.

“Đây là Đại Hồng Bào ta ngẫu nhiên có được từ Vũ Di Sơn khi du lịch Hồng Hoang, mùi vị vô cùng tuyệt vời, ngươi nếm thử đi.” Trong mắt Phục Hy, có một tia đắc ý.

Đại Hồng Bào của Vũ Di Sơn, vốn là Thiên Địa Kỳ Chu xếp vào hàng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Trong Thiên Địa Hồng Hoang, ai dám dùng kỳ vật như vậy để pha trà, trừ y Phục Hy, còn ai nữa?

Phục Hy đã nóng lòng muốn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Triệu Công Minh.

“Đại Hồng Bào của Vũ Di Sơn?” Triệu Công Minh sửng sốt, thì ra Phục Hy cũng từng tới Vũ Di Sơn.

Chỉ là do cơ duyên xảo hợp, chỉ có được một cây Đại Hồng Bào, chứ không tìm được Lạc Bảo Kim Tiền.

Bằng không, đợi đến khi Triệu Công Minh quay lại, e rằng sẽ không thể tìm thấy Lạc Bảo Kim Tiền nữa.

Triệu Công Minh im lặng mặc niệm một giây cho Phục Hy.

Sau đó nâng chén trà, như uống nước lọc vậy, mạnh mẽ uống một ngụm lớn.

Nếm lại vài hơi sau, rồi mới cười nói: "Đại Hồng Bào của Vũ Di Sơn, mùi vị quả thực không tệ, nhưng so với loại trà nhất đẳng nhất giữa trời đất, thì vẫn kém vài phần." Lời này vừa ra, Phục Hy lập tức sốt ruột, vô cùng không đồng tình nói.

"Sư thúc ta đây du lịch Hồng Hoang, đã nếm qua không biết bao nhiêu loại trà ngon, nhưng loại Đại Hồng Bào này là tuyệt nhất.

Ngươi nói xem, còn loại trà nào có thể vượt qua Đại Hồng Bào này?" Trong Thiên Địa Hồng Hoang, muốn vượt qua Đại Hồng Bào của Vũ Di Sơn, chỉ có thể là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Nhưng Tiên Thiên Linh Căn đã vô cùng hiếm thấy, huống hồ là cây trà Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Dù sao Phục Hy tìm kiếm bao nhiêu năm, chưa từng phát hiện một cây nào.

"Trong tay ta, có loại trà còn ngon hơn Đại Hồng Bào." "Trà gì?" "Ngộ Đạo Trà." "Ngộ Đạo Trà?" Phục Hy ngẩn ra, trong mắt nhiều thêm một tia hứng thú, "Lấy ra xem thử?" Triệu Công Minh cũng không do dự, lật tay, mấy lá Ngộ Đạo Trà đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đổ nước, đun nước, sôi, bỏ trà, tất cả các bước đều liền mạch.

Rất nhanh, trong ấm trà bạch ngọc, đã truyền ra một mùi hương trà còn nồng đậm hơn nhiều so với trước đây.

"Mùi hương này!" Phục Hy lập tức chấn động, chỉ riêng từ mùi hương này mà xét.

Cây Ngộ Đạo Trà này, dường như quả thực còn vượt trên Đại Hồng Bào của y!

Phục Hy nóng lòng, nâng chén trà, nhấp nhẹ vài ngụm.

Hai mắt y chợt sáng lên, miệng không ngừng tán thán.

"Trà ngon, trà ngon!

Đây là lá trà làm từ Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn!" Phục Hy có nghiên cứu sâu về trà đạo, loại trà có thể vượt qua Đại Hồng Bào của y, không thể không phải là Cực phẩm Tiên Thiên.

Lá trà trước mắt, vượt xa Đại Hồng Bào, lại còn có thể giúp người ngộ đạo.

Đặc biệt là đối với các tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đang kẹt lại, không thể tiến thêm một bước để chứng đạo Đại La, thì đây có thể nói là bảo bối vô thượng.

Uống vài lần, trong trạng thái ngộ đạo tuyệt diệu, có lẽ sẽ trực tiếp vượt qua ngưỡng cửa đó, chứng đạo Đại La.

Triệu Công Minh thấy Phục Hy rất hài lòng với Ngộ Đạo Trà, khẽ mỉm cười, tùy tay lấy ra hai lọ trà lá được đóng gói tinh xảo.

"Đây là Ngộ Đạo Trà Thụ, là quà ra mắt sư điệt tặng sư thúc, xin sư thúc đừng chê." "Trà ngon như vậy, sư thúc sao lại chê được chứ?" Phục Hy vui vẻ tiếp nhận lá trà, nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm.

Triệu Công Minh nhìn Phục Hy vui vẻ nhận lấy trà lá, nụ cười

trên mặt y cũng đậm thêm mấy phần.

Sở dĩ y tốn nhiều tâm sức khiến Phục Hy vui vẻ như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất, chính là để chuẩn bị cho kế hoạch của mình liên quan đến Nhân Tộc.

Trong sáu đại thân truyền của Huyền Môn, Nữ Oa dựa vào Tạo Hóa Chi Đạo, sáng tạo Nhân Tộc mà chứng Thánh vị, đây là chuyện tất nhiên sẽ xảy ra.

Triệu Công Minh căn cứ vào dòng thời gian hiện tại mà suy đoán, cách thời điểm Nữ Oa chứng đạo, hẳn không còn bao lâu nữa.

Đến lúc đó Nhân Tộc ra đời, tuy tạm thời trong Chư Thiên Vạn Tộc là không đáng kể, không nổi bật.

Nhưng tiềm lực của Nhân Tộc, Vạn Tộc không cách nào tranh phong.

Triệu Công Minh rất rõ ràng, Nhân Tộc sau này, sẽ trở thành tồn tại Thiên Địa Nhân Vật Chính!

Đầu tư một phần vào Nhân Tộc, tương lai có thể thu hoạch gấp trăm lần.

Đây là một món hời không biết bao nhiêu năm mới có thể gặp được.

Nghĩ đến đây, Triệu Công Minh mỉm cười với Phục Hy.

"Phục Hy sư thúc, không biết Nữ Oa sư thúc hiện tại ở đâu, khó khăn lắm sư điệt mới tới Phượng Tê Sơn một chuyến, hai vị sư thúc dù sao cũng nên bái kiến một chút." Phục Hy khẽ giật mình, muội tử của y, từ sau khi có được Hồng Mông Tử Khí trong Tử Tiêu Cung năm đó.

Sau khi trở về Phượng Tê Sơn, liền chuyên tâm tham ngộ pháp

chứng đạo, không gặp người ngoài.

Bỗng nhiên, tim Phục Hy đập mạnh, muội tử y gần đây tham ngộ Thánh Đạo có thu hoạch lớn.

Chẳng lẽ đệ tử môn hạ Tam Thanh phái đến là để thăm dò tiến độ tham ngộ Hồng Mông Tử Khí của muội tử y?

Không ngờ, được hóa từ Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần, kiêu ngạo như Tam Thanh, trước Thánh Đạo vô thượng, cũng có chút ngồi không yên.

Phục Hy vừa chuẩn bị mở miệng từ chối, bỗng nhiên thấy Triệu Công Minh đang cười hì hì, vô tình hay hữu ý nhìn hai lọ trà lá trên tay mình.

Trong lòng Phục Hy lập tức cười khổ, "ăn của người thì mềm miệng, cầm của người thì mềm tay." Hai lọ Ngộ Đạo Trà Diệp này, quả thực hại khổ y.

Nhưng đã nhận lễ, cũng không có đạo lý nào trả lại.

Chương 78

Hơn nữa, cơ duyên chứng đạo của mỗi người đều không giống nhau.

Đạo của Nữ Oa, chưa chắc đã phù hợp với Tam Thanh.

Để Triệu Công Minh mở mang tầm mắt, thì có sao đâu?

Phục Hy suy nghĩ một lát, liền trực tiếp đồng ý.

"Nữ Oa sư thúc của ngươi, đang ngộ đạo trên đỉnh núi, ta sẽ dẫn ngươi đi." "Vậy làm phiền sư thúc." Triệu Công Minh theo Phục Hy, đi dọc đường, rất nhanh đã đến đỉnh Phượng Tê Sơn.

Trên đỉnh Phượng Tê Sơn, hai tòa cung điện hoành vĩ và tinh xảo sừng sững, đứng đối diện nhau theo hướng Đông Tây.

Bên cạnh cung điện, có mây lành bao phủ, vạn đạo hà quang, ngàn điều thụy khí, vạn tượng dị biến, đồng thời, lại có một luồng uy nghiêm vô danh phát ra, khiến người ta không dám nhìn thẳng lâu.

Trong đó có một tòa cung điện, đang phát ra những âm thanh đinh đinh đông đông, binh binh bàng bàng, vô cùng ồn ào.

"Đó là đạo trường của Nữ Oa sư thúc ngươi." Phục Hy giải thích một câu với Triệu Công Minh, sau đó tiến lên, gõ cửa lớn.

Không lâu sau, Phục Hy lại quay lại.

"Đi thôi, cùng đi xem thành quả bao nhiêu năm nay của Nữ Oa sư thúc ngươi." "Thành quả?" Trong lòng Triệu Công Minh khẽ động, quả nhiên suy đoán của mình không sai.

Nữ Oa lúc này, e rằng đã tham ngộ được cơ duyên chứng đạo rồi.

Triệu Công Minh theo Phục Hy, chậm rãi đẩy cửa lớn cung điện.

Lập tức, một trận gà bay chó sủa, voi có hai vòi, thỏ có ba tai, sói trắng có ba đầu, và những con chim lớn màu đen có bốn cánh, đang đùa giỡn ồn ào trong cung điện.

Trung tâm cung điện, trên một cái bàn đá khổng lồ.

Một bóng người đang phủ phục, dường như đang nghiên cứu thứ gì đó.

"Phục Hy sư thúc.

Đây là?" Triệu Công Minh nhìn những sinh vật kỳ quái này, lập tức ngẩn ra.

Với đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên của Triệu Công Minh, y có thể nhìn ra những sinh vật này, đều không phải là sinh thể có sinh mệnh thật sự, dường như là do người khác tạo ra.

Phục Hy giải thích: "Những thứ này, đều là Nữ Oa sư thúc của ngươi, dùng Tạo Hóa Chi Đạo để tạo ra." Cùng lúc Phục Hy nói, một con voi có hai vòi, đột nhiên dừng bước chân vui vẻ, hóa thành một vũng bùn cát, nhanh chóng rơi xuống.

Phục Hy cười nói: "Con voi này, được làm từ bùn cát và nước suối phổ biến nhất, tuy có chút ý nghĩa, nhưng chỉ có thể duy trì đại khái một năm.

Con thỏ linh kia, thì được nhào nặn từ nước linh hòa với một ít linh thổ, thời gian duy trì lâu hơn một chút, đại khái có thể duy trì vài trăm năm." "Thì ra là vậy." Triệu Công Minh không khỏi cảm thán, cái gọi là Tạo Hóa Chi Đạo, chính là sức mạnh biến vật mục nát thành kỳ diệu.

Dù cho trước Tam Thiên Đại Đạo, cũng là một loại Đại Đạo vô cùng lợi hại.

Thông Thiên truyền thụ cho Triệu Công Minh Thiên Cương Tam

Thập Lục Thần Thông, trong đó có đạo thứ nhất, liên quan đến Hóa Giải Tạo Hóa Chi Thuật.

Tu hành đến đại thành, liền có thể tham ngộ được Tạo Hóa Chi Đạo.

Khi Triệu Công Minh và Phục Hy đang trò chuyện, Nữ Oa đã quay người lại.

Cùng một khắc, tiếng đinh đông của Hệ thống, vang lên trong đầu Triệu Công Minh.

"Đinh đông, kiểm tra thấy Nữ Oa cách việc minh ngộ Thánh Đạo, chỉ còn một bước chân, kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến." "Nội dung nhiệm vụ: Vu Yêu tranh phong, sát khí tràn ngập, lượng kiếp sắp đến, Thiên Địa Nhân Tam Tài chưa định, Thiên Địa Nhân Vật Chính chưa xuất hiện.

Giúp Nữ Oa minh ngộ Thánh Đạo, tặng Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng để nhào nặn Nhân Tộc, Nhân Tộc đản sinh." "Tưởng lệ nhiệm vụ 1: Độ thiện cảm của Nhân Tộc (vĩnh cửu)." "Tưởng lệ nhiệm vụ 2: Nhân Tộc Khí Vận Chi Bảo, Không Động Ấn." Nghe tiếng Hệ thống trong đầu, mắt Triệu Công Minh khẽ sáng lên, trong lòng im lặng chấp nhận nhiệm vụ.

Về lượng kiếp, tam tài các thứ, Triệu Công Minh khi ở Côn Luân Sơn đã từng tìm hiểu.

Lượng kiếp là gì?

Lượng kiếp, nói cách khác, chính là một lần tự phục hồi của Thiên Đạo đối với Hồng Hoang Thiên Địa.

Bắt đầu từ khi Bàn Cổ khai thiên, giữa Hồng Hoang Thiên Địa, đã có khí tức tiêu cực tích lũy, sinh ra vô số Hung Thú.

Những khí tức tiêu cực này đến từ đâu?

Đến từ việc Bàn Cổ chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Khí tức tiêu cực, sát khí, sát khí tích lũy đến một trình độ nhất định, vô số Hung Thú triển khai một trận đại chiến kinh thế.

Giữa họ tranh giành tài nguyên, phá hoại cân bằng thiên địa, khống chế quy tắc, không ngừng tự thân lớn mạnh.

Đây chính là lượng kiếp đầu tiên sau khi khai thiên, Hung Thú Đại Kiếp.

Đại kiếp một khi bắt đầu, không cách nào kết thúc, chỉ có sát kiếp, vẫn lạc, thanh toán tất cả nhân quả, mới có thể kết thúc lượng kiếp.

Lại như Long Hán Đại Kiếp thời thượng cổ.

Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc tranh bá thiên hạ, tuy là do Ma Tổ La Hầu không ngừng khơi mào.

Nhưng xét đến cùng, vẫn là Long, Phượng Tam Tộc đều muốn tranh đoạt vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, Khí Vận Chi Tử!

Một khi định ra vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, được vô thượng đại khí vận gia thân, tương đương với được Thiên Đạo chúc phúc.

Sẽ phát triển thuận buồm xuôi gió, vô cùng thuận lợi, từ đó thực hiện đại hưng của chủng tộc.

Nhưng đáng tiếc, Long, Phượng, Kỳ Lân đều không có mệnh cách Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Cuối cùng đều rơi vào một kết cục bi thảm, ức vạn năm nội tình, tiêu hao không biết bao nhiêu.

Lại còn Vu Yêu Đại Kiếp hiện tại, Vu Tộc, Yêu Tộc không ngừng tranh phong, khơi dậy vô biên sát lục!

Ngoài việc tranh đoạt vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, còn là muốn hội tụ Khí Vận Hồng Hoang, dùng công đức vô thượng, chứng

đạo thành Thánh.

Nhưng muốn trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, trên thân không thể dính quá nhiều nghiệp lực!

Mà trên con đường trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, lại nhất định phải thanh trừ kẻ địch, dính nghiệp lực.

Điều này tạo thành một nghịch lý không thể hóa giải, ít nhất Triệu Công Minh trong lòng biết rõ, bất luận là Vu Tộc, hay Yêu Tộc, cuối cùng đều không trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Một trận đại kiếp, hai tộc tan thành mây khói, ngược lại lại tạo lợi thế cho Nhân Tộc.

"Ngươi đang nghĩ gì vậy?" Một giọng nói trong trẻo dễ nghe, chợt kéo Triệu Công Minh ra khỏi trạng thái trầm tư.

Chương 79

Triệu Công Minh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Nữ Oa đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Nữ Oa có vóc dáng rất cao, ba ngàn sợi tóc xanh buông dài sau lưng.

Thân hình yểu điệu thon thả, hai chân dài tuyết trắng thẳng tắp.

Ngũ quan như được trời đất tinh xảo điêu khắc mà thành, hoàn mỹ không tỳ vết, trắng mịn tinh tế.

Đôi mắt đen láy sâu thẳm, như tinh không hỗn độn, vĩnh viễn không có điểm cuối, sâu không lường được.

Khoảnh khắc nàng đứng dậy, một mùi hương lạ xộc tới, khiến người ta không khỏi thần hồn điên đảo.

Triệu Công Minh mỉm cười, "Khi ta ở Côn Luân Sơn, cũng từng tu hành Hóa Giải Tạo Hóa Chi Thuật, nhưng lại không lĩnh ngộ được nhiều, so với Tạo Hóa Đại Đạo của Nương Nương có thể sáng tạo sinh mệnh, thì kém quá xa." Nữ Oa lắc đầu cười, "Tạo Hóa Đại Đạo của ta, cũng là từ Hóa Giải Tạo Hóa Chi Thuật mà tham ngộ ra.

Ngươi hiện tại tu vi còn nông cạn, đợi sau này tu vi tinh tiến, Tạo Hóa Đại Đạo tự nhiên cũng sẽ nước lên thuyền lên." "Đa tạ sư thúc chỉ điểm." Triệu Công Minh chắp tay hành lễ.

Triệu Công Minh đang cùng Phục Hy, Nữ Oa trò chuyện.

Bỗng nhiên, một con tiên hạc trắng muốt bay ra khỏi mây mù, đậu trên vai Phục Hy.

Tiên hạc thần tuấn, lông vũ mượt mà, giữa hai vuốt sắc bén, kẹp một ngọc giản nhỏ xíu.

Trên mặt Phục Hy lộ ra vẻ bất đắc dĩ, sau khi mở ngọc giản ra, lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như vậy.

Nữ Oa nhíu mày, "Lại là thư từ Thiên Đình?" "Không sai, vẫn là lời nói cũ, đây đã là lần thứ ba rồi, thật không biết phải làm sao cho phải." Mặt Phục Hy càng thêm bất đắc dĩ, ẩn ẩn còn mang theo một tia lo lắng.

Triệu Công Minh trong lòng nổi lên sự tò mò, "Dám hỏi hai vị sư thúc, vì việc gì mà ưu tư?" "Cũng không phải chuyện gì to tát." Phục Hy lắc đầu, cười khổ nói, "Yêu Hoàng Thiên Đình gửi thư mời chúng ta gia nhập Thiên Đình, cùng nhau làm việc." "Nhưng huynh muội ta chỉ muốn ẩn cư trên Phượng Tê Sơn này, tham ngộ Thánh Đạo, chuyên tâm tu hành, hoàn toàn không có hứng thú gia nhập Thiên Đình, cũng không muốn nhúng tay vào tranh đấu giữa Vu Yêu nhị tộc." "Năm xưa Tử Tiêu Cung Tam Thiên Khách, cường giả biết bao, sao Yêu Hoàng Thiên Đình cứ nhất định mời hai vị sư thúc?" Triệu Công Minh có chút không hiểu.

"Còn không phải vì thân phận Yêu Giáo Chi Chủ của Nữ Oa sư thúc năm đó sao?" Phục Hy thản nhiên nói.

Phục Hy vừa nói vậy, Triệu Công Minh lập tức hiểu ra.

Trong Hồng Hoang, thực ra ban đầu, không hề có khái niệm Yêu Tộc.

Hơn nữa Yêu Tộc Chi Chủ, ban đầu cũng không phải Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, mà là Nữ Oa.

Sau ba lần Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Thánh vị đã định, Tam Thiên Khách của Tử Tiêu đều đang truy tìm cơ duyên chứng đạo.

Cũng chính là lúc đó, Nữ Oa đã tập hợp chư thiên vạn tộc trong

Hồng Hoang, gọi là Yêu.

Từ đó có thân phận Yêu Giáo Chi Chủ, thậm chí còn mượn đại khí vận vô thượng của Yêu Tộc, lại thêm Càn Khôn Đỉnh có khả năng nghịch phản Hậu Thiên hoàn nguyên Tiên Thiên.

Luyện chế ra Chiêu Yêu Phiên xếp vào hàng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cho nên mới có câu nổi tiếng: "Chiêu Yêu Phiên động, vạn yêu ứng tòng." Nhưng sau này, khi làm Yêu Giáo Chi Chủ một thời gian dài.

Nữ Oa cảm thấy con đường này không phù hợp với mình.

Thế là nàng dứt khoát từ bỏ thân phận Yêu Giáo Chi Chủ, và cất giữ Chiêu Yêu Phiên lại.

Sau đó, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất kế thừa thân phận Nữ Oa, lập Thiên Đình ở Ba mươi ba Thiên, tự xưng Yêu Hoàng.

Triệu Công Minh nhìn Phục Hy, Nữ Oa sắc mặt không được tốt lắm, liền lên tiếng.

"Thực ra quyết định của hai vị sư thúc là chính xác, hiện tại Vu Yêu tranh giành, sát lục quá nhiều, ẩn ẩn có xu thế phát triển thành lượng kiếp.

Nếu hai vị sư thúc lúc này gia nhập Thiên Đình, đó mới là không chịu trách nhiệm với chính mình." "Ồ?" Sắc mặt Phục Hy, Nữ Oa dịu đi vài phần, "Xem ra ngươi cũng có chút kiến giải về cục diện Hồng Hoang hiện nay." Triệu Công Minh xua tay, "Không dám nói là hiểu biết, chỉ là có chút kiến giải của riêng mình mà thôi." "Vậy ngươi hãy nói xem kiến giải của mình." "Lượng kiếp, bản chất là một hoạt động thanh toán tự thân của Hồng Hoang Thiên Địa." Triệu Công Minh trực tiếp nói ra kiến giải của mình về lượng kiếp.

Đôi mắt đẹp của Nữ Oa khẽ lay động, chậm rãi gật đầu, "Ngươi nói không sai, bản chất của lượng kiếp, quả thực là như vậy." "Vậy ngươi nói xem, Thiên, Địa, Nhân Tam Tài chưa định, Thiên Địa Nhân Vật Chính chưa xuất hiện, vậy Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc, vì sao không thể đảm nhiệm Thiên Địa Nhân Vật Chính?" Triệu Công Minh nói: "Không gì khác, Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc, quá cường đại, khi ra đời đã có đạo hạnh Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, không có kinh nghiệm từ yếu ớt đi đến cường đại, làm sao có thể gánh vác được khí vận Thiên Địa Nhân Vật Chính chứ?" "Hơn nữa, Tam Tộc đại chiến, vô số sinh linh đều chết dưới giao tranh của Tam Tộc, chỉ riêng thân nghiệp lực ngút trời của Tiên Thiên Tam Tộc đó, đã định trước Tam Tộc không thể ngồi lên vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính." Nữ Oa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, những lời này, nhiều tu sĩ Đại La, thậm chí là Chuẩn Thánh đại tu, cũng không thể nói ra.

Xem ra Thông Thiên sư huynh, đã thu được một đệ tử không tồi.

"Vậy ngươi đối với Thiên Địa Nhân Vật Chính, có kiến giải gì không?" Triệu Công Minh giả vờ vẻ mặt vô cùng tùy ý cười nói.

"Vì Thiên Địa Nhân Vật Chính Long Tộc không thể làm, Phượng Tộc không thể làm, Kỳ Lân Tộc không thể làm, Vu Yêu nhị tộc cũng không thể làm, khó làm đến vậy, Nữ Oa sư thúc tu Tạo Hóa Đại Đạo, không bằng tự mình sáng tạo ra một loại sinh linh, để làm Thiên Địa Nhân Vật Chính cho rồi." "Sư điệt nói bậy, Thiên Địa Nhân Vật Chính, bẩm thừa Thiên Địa Khí Vận, đâu phải là thứ có thể sáng tạo ra." Phục Hy không khỏi lắc đầu, á khẩu cười, ý nghĩ của Triệu Công Minh này, cũng quá kỳ lạ.

Nhưng sắc mặt Nữ Oa, lại lập tức trở nên trịnh trọng.

"Sáng tạo một Thiên Địa Nhân Vật Chính, định vị Thiên Địa Nhân Tam Tài ư?" Trong mắt Nữ Oa, lóe lên một tia vui mừng kinh ngạc.

Nàng thân là Yêu Giáo Chi Chủ năm đó, nhìn Yêu Tộc, Vu Tộc không ngừng khai chiến, trong lòng không đành.

Nếu thật sự như Triệu Công Minh nói, sáng tạo ra một vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Vậy tranh đấu giữa Vu Yêu nhị tộc, chẳng phải có thể chấm dứt sao?

Trong đôi mắt Nữ Oa, niềm vui càng ngày càng đậm.

Đôi mắt nàng dừng lại trên người Triệu Công Minh, vui mừng nói.

"Công Minh sư điệt, nếu lời ngươi nói không sai, vậy có thể giúp ta một đại ân." Nữ Oa tùy tay vớ lấy một nắm đất, một gáo nước, bắt đầu nhào nặn.

Rất nhanh, một tiểu nhân như thật xuất hiện, Nữ Oa ý niệm vừa động, Tạo Hóa Đại Đạo bao phủ tiểu nhân.

Lập tức, tiểu nhân bùn đất bẩn thỉu kia lập tức hóa thân, biến thành tiểu đồng tử áo trắng răng hồng má hồng.

"Ra mắt Nữ Oa Nương Nương." Đồng tử đối với Nữ Oa chắp tay hành lễ, thần thái tự nhiên, một luồng sinh cơ nồng đậm, từ trên tiểu đồng tử áo trắng phát ra.

"Có thể làm Thiên Địa Nhân Vật Chính chăng?" Nữ Oa hướng Thiên Đạo phát ra câu hỏi trong cõi u minh.

Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh quy tắc Thiên Địa, hóa thành một đạo sét đánh ngang trời giáng xuống, đánh nát tiểu đồng tử áo trắng thành những khối bùn nát.

Hiển nhiên, chỉ dựa vào đất sét, nước suối thông thường, người tạo ra cũng không thể gánh vác khí vận Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Lúc này, Triệu Công Minh tiến lên nói: "Nữ Oa sư thúc, ta nghe

nói, Hồng Hoang có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, chính là bảo vật cực phẩm, chỉ lớn bằng móng tay cái, là có thể biến hóa vạn thiên, tư dưỡng vạn vật linh căn.

Còn có Tam Quang Thần Thủy, chính là thánh dược trị thương đỉnh cấp Hồng Hoang, là thần khí vô thượng bảo mệnh.

Mỗi lần xuất thế một chút, đều sẽ bị người ta cướp đoạt.

Nếu dùng hai thứ này, có lẽ có thể phù hợp với vị cách Thiên Địa Nhân Vật Chính." Nữ Oa nghe vậy, trong đôi mắt đẹp lóe lên dị sắc.

"Dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy để nhào nặn Thiên Địa Nhân Vật Chính ư?" "Không sai, ít nhất có thể thử một chút, có lẽ sẽ thành công thì sao?" Triệu Công Minh đáp lại.

"Thử một chút?" Khóe miệng Nữ Oa nở nụ cười khổ, "thử một chút" – vị sư điệt này của y quả thực rất có ý tứ.

Chương 80

Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều là bảo vật đẳng cấp gì.

Ngay cả Chuẩn Thánh đại tu nhìn thấy, trong lòng cũng sẽ dấy lên ý tham lam.

Y lại muốn dùng để thử một chút, thật sự có thể thành công sao?

Nữ Oa tùy tay vung lên, một luồng khí tức linh vận nồng đậm và nặng nề xộc tới.

Trên tay nàng, đã xuất hiện một khối vuông nhỏ màu đen lớn cỡ hạt gạo.

"Cửu Thiên Tức Nhưỡng ta có một ít trong tay, nhưng Tam Quang Thần Thủy, xếp vào hàng thánh dược trị thương đỉnh cấp Hồng Hoang, là thần khí vô thượng bảo mệnh.

Mỗi lần xuất thế một chút, đều sẽ bị người ta tranh cướp, trong tay ta, cũng chỉ có ba giọt mà thôi." Nữ Oa lại lần nữa xòe bàn tay ra, một trận bạch quang lóe lên.

Một bình ngọc trắng nhỏ xuất hiện, bên trong chứa đựng chính là Tam Quang Thần Thủy.

Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, "Bên cạnh ta có một linh sủng, là Hắc Thủy Huyền Xà dị chủng thượng cổ, bẩm sinh có khả năng tìm bảo vật.

Lần này ta dẫn nó du lịch Hồng Hoang, cũng đã tìm được một ít Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng." "Nếu sư thúc không chê, hai thứ này trong tay ta, có thể tạm thời cho sư thúc mượn, để sư thúc thử một chút." Trong lòng Triệu Công Minh hiểu rõ mồn

một, Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng tuy quan trọng.

Nhưng so với công đức sản sinh khi Nhân Tộc ra đời, thì chẳng đáng là gì.

Dù sao đi nữa, phần cơ duyên lớn lao này của Nhân Tộc, y Triệu Công Minh đã muốn định rồi.

"Ồ?

Trong tay ngươi lại có hai loại bảo bối này?" Nữ Oa hơi tò mò, nhưng rất nhanh, nàng xua tay, cười khổ nói.

"Sáng tạo sinh linh, cần rất nhiều, ba giọt năm giọt không có tác dụng, ngươi vẫn nên cất đi làm vật bảo mệnh thì hơn." Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, "Sư thúc hiểu lầm, nếu trong tay ta thật sự chỉ có vài giọt, sao dám mang ra khoe khoang chứ?" "Ồ?" Phục Hy bên cạnh, lập tức cũng có hứng thú.

Vị sư điệt này của y, xem ra rất giàu có, không chỉ có thể lấy ra lá trà làm từ Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Bây giờ trong tay, chẳng lẽ còn có một lượng lớn Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy?

Triệu Công Minh lật bàn tay, khi dừng lại, trong lòng bàn tay đã có thêm một khối vuông nhỏ đường kính khoảng một milimet.

Một luồng khí tức linh vận nồng đậm và nặng nề của Thiên Địa Kỳ Vật xộc tới.

Chỉ riêng luồng linh vận khí tức này, đã khiến cây cỏ xung quanh đỉnh Phượng Tê Sơn điên cuồng sinh trưởng một đoạn lớn.

Khối vuông nhỏ trong tay Triệu Công Minh, chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Chỉ một khối nhỏ này, đã vô cùng nặng nề, tùy phong mà lớn, biến

hóa diệu dụng vô cùng.

Đừng nhìn nó hiện giờ chỉ là khối vuông một milimet, một khi được pháp lực thúc đẩy, có thể trong khoảnh khắc tăng trưởng gấp trăm lần, ngàn lần, là thánh vật vô thượng để bồi dưỡng linh căn, kỳ vật.

Ngay cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn đang sắp khô héo, dưới sự tư dưỡng của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, cũng có thể hồi sinh sinh cơ.

Một khối lớn như vậy, ngay cả tu sĩ cấp bậc Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn như Tam Thanh nhìn thấy, cũng phải nhịn không được ra tay tranh đoạt.

"Trong tay ngươi, lại có một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng lớn như vậy?" Nữ Oa, Phục Hy hai người trừng mắt nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay Triệu Công Minh, cả người ngây dại.

Trong mắt lóe lên sự khó tin cực độ, hiển nhiên là bị hành động hào phóng của Triệu Công Minh chấn động.

Nhiều Cửu Thiên Tức Nhưỡng như vậy, đây phải là vận khí thế nào mới có thể có được?

"À phải rồi, ngoài Cửu Thiên Tức Nhưỡng, còn có một ít Tam Quang Thần Thủy." Triệu Công Minh lại vung tay, trước mặt Phục Hy, Nữ Oa, xuất hiện một vại ngọc trắng lớn.

Trong vại lớn, ba sắc thần thủy đầy ắp, lắc lư qua lại, khuấy động một trận sóng gợn.

Đồng thời cách vại ngọc trắng, vẫn có thể ngửi thấy một mùi hương thanh khiết nồng đậm.

"Đây là Tam Quang Thần Thủy!" Nữ Oa, Phục Hy quả thực không biết phải nói gì.

Trong Hồng Hoang, việc giao dịch Tam Quang Thần Thủy, từ trước đến nay chỉ tính bằng giọt.

Nhưng vị sư điệt này của y, lại đột nhiên lấy ra cả một vại lớn!

Nữ Oa không biết trong vại lớn này có bao nhiêu Tam Quang Thần Thủy.

Nhưng Nữ Oa biết, dù sao dùng để nhào nặn Thiên Địa Nhân Vật Chính thì chắc chắn là dư dả.

Nữ Oa chăm chú nhìn Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, bỗng nhiên quay người lại, trịnh trọng nhìn Triệu Công Minh, từng chữ một nói.

"Ngươi thật sự nguyện ý đưa tất cả những chí bảo này cho ta, để ta thử sao?

Phải biết rằng, đây có rủi ro rất lớn, rất có thể sẽ thất bại." Tạo ra Thiên Địa Nhân Vật Chính, là một việc vô cùng gian nan.

Trước hết, phải được Thiên Đạo công nhận, sinh linh được tạo ra mới có thể ra đời.

Thứ hai, còn phải xem nó có khí vận để trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính hay không.

Thiên Địa Nhân Vật Chính, từ trước đến nay không chỉ là nói suông, cũng không phải tùy tiện sáng tạo ra một chủng tộc, một số sinh linh, liền nhất định có thể trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Phải biết rằng, Nhân Tộc cũng không phải sinh ra đã là Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Cũng là tất lộ lam lũ (trải qua vô vàn gian khổ), lịch kinh vô số gian tân, ma nan, khảo nghiệm chi hậu, mới thành vi Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Giai đoạn hiện tại, đừng nói Nữ Oa, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không thể đảm bảo, sinh linh do Nữ Oa tạo ra, có thể trong tương lai trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Đây là một ván cược rất lớn, dù sao Nữ Oa, cũng không có mấy niềm tin có thể thành công.

Tuy nhiên, lấy Thiên Địa Nhân Vật Chính làm căn cơ, dung hợp Tạo Hóa Đại Đạo mà thành Thánh, Nữ Oa có chút nắm chắc.

Triệu Công Minh mỉm cười nói, "Trên đời nào có chuyện thập toàn thập mỹ, làm bất cứ việc gì, đều có rủi ro, thử một chút thì sao, tương lai biết đâu sinh linh sư thúc tạo ra, thật sự có thể trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính thì sao." "Được, nếu đã như vậy, ta liền thử một chút." Nữ Oa ý niệm vừa động, giữa không trung xuất hiện một đỉnh nhỏ màu đen.

Toàn thân đen tuyền, ba chân chống đỡ thân, miệng đỉnh sinh ra hai tai.

Trên thân đỉnh màu đen tuyền, khắp nơi đều bố trí những đạo văn màu đen dày đặc, ẩn chứa chí lý đại đạo vô thượng, mang theo vô số chân ngôn đại đạo.

Phía sau, bốn mươi chín đạo tiên thiên bất diệt linh quang ẩn ẩn hiện hiện, hiển nhiên, đây là một tôn Tiên Thiên Chí Bảo!

"Đây là...

Càn Khôn Đỉnh?" Trong mắt Triệu Công Minh phát ra sự kinh ngạc, Càn Khôn Đỉnh, có công dụng luyện hóa vạn vật, phản bản quy nguyên, nâng cao phẩm chất đẳng cấp của bảo vật, binh khí, có diệu dụng chuyển hóa Hậu Thiên thành Tiên Thiên.

Chương 81

Có Càn Khôn Đỉnh trong tay, liền tương đương với có một cỗ khí sản xuất Tiên Thiên Linh Bảo không ngừng.

Đương nhiên, để chuyển hóa bảo vật Hậu Thiên thành Tiên Thiên, chất liệu cần cực kỳ hà khắc, ngay cả Chuẩn Thánh đại tu cũng rất khó tìm được.

"Không sai, chính là Càn Khôn Đỉnh, sau Đạo Ma Chi Tranh, Càn Khôn Lão Tổ vẫn lạc, đỉnh này được chúng ta có được." Nữ Oa nói xong, chậm rãi bước về một góc khác của Phượng Tê Sơn, trong đôi mắt, dị sắc lưu chuyển.

Mang theo một khí phách lớn lao, huyền diệu khó tả.

Một luồng Đạo uẩn vô hình, chậm rãi từ trên người Nữ Oa phát ra, xung kích tứ phương.

Phục Hy vội vàng ra tay, giúp Triệu Công Minh đỡ lấy Đạo uẩn xung kích.

"Chúng ta lùi xa một chút, đừng làm phiền Nữ Oa sư thúc ngươi chứng đạo." "Được." Triệu Công Minh và Phục Hy, vội vàng trốn vào một góc Phượng Tê Sơn, quan sát quá trình Nữ Oa chứng đạo.

Đỉnh Phượng Tê Sơn, toàn thân Nữ Oa, Đạo uẩn cấp Chuẩn Thánh lặng lẽ chảy tràn, khuấy động tầng tầng sóng gợn.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng tế xuất Càn Khôn Đỉnh, uy năng Tiên Thiên Chí Bảo từ từ triển khai.

Sau đó nàng dẫn đầu bỏ Cửu Thiên Tức Nhưỡng vào, Cửu Thiên Tức Nhưỡng vừa được đặt vào Càn Khôn Đỉnh, lập tức đón gió mà lớn, biến hóa vô cùng, biến thành một ngọn núi đất vàng óng.

Nữ Oa hài lòng gật đầu, lại chậm rãi đổ Tam Quang Thần Thủy trong vại ngọc vào.

Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, hai đại chí bảo Hồng Hoang này, linh vật đỉnh cấp, tuy đều ở trong Càn Khôn Đỉnh.

Nhưng giữa hai thứ, không hề dung hợp, mà lại bài xích lẫn nhau, "ngươi không dung ta, ta không dung ngươi", ranh giới phân minh.

Nữ Oa ý niệm vừa động, Tạo Hóa Đại Đạo vô thượng hóa thành một đạo bạch sắc quang hoa, dũng mãnh nhập vào Càn Khôn Đỉnh.

Tạo Hóa Đại Đạo, một trong Tam Thiên Đại Đạo, nắm giữ nơi sinh cơ của vạn vật.

Uẩn chứa huyền diệu vô thượng, đồng thời có tất cả mọi khả năng.

Trong Tam Thiên Đại Đạo, đều là cực kỳ cường đại, danh liệt hàng đầu, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này, theo Tạo Hóa Đại Đạo dũng mãnh nhập vào Càn Khôn Đỉnh, trong tích tắc, toàn bộ Càn Khôn Đỉnh dường như bị một trận bạch quang kịch liệt nhấn chìm.

Bên trong Càn Khôn Đỉnh, Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng vốn dĩ ranh giới phân minh, một trên một dưới, lúc này lại bắt đầu chậm rãi giao dung vào nhau.

Dường như có một bàn tay vô hình, nhào nặn từ trái sang phải, cuối cùng biến hóa thành một quang đoàn mang sắc thái thất thải.

Nữ Oa cảm nhận được sự biến hóa trong Càn Khôn Đỉnh, ý niệm vừa động.

Lập tức nắp đỉnh màu đen tuyền từ từ mở ra, một đoàn bùn đất thất sắc bay vào tay Nữ Oa.

Dung hợp hai đại cực phẩm bảo vật Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đoàn bùn đất trên đó tản mát ra sinh cơ vô cùng to lớn.

Cách xa như vậy, Triệu Công Minh ngửi một hơi, liền cảm thấy tâm khoáng thần di.

Thậm chí tốc độ vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công trong cơ thể cũng nhanh hơn không ít, pháp lực đang tích lũy với tốc độ cực nhanh.

Phục Hy càng thêm cảm thán, "Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều là thần vật nhất đẳng nhất giữa trời đất, thần vật như vậy, nếu còn không được Thiên Đạo công nhận, thì ta thực sự không nghĩ ra còn có thể dùng thứ gì nữa." Triệu Công Minh cười nói, "Phục Hy sư thúc cứ yên tâm, cho dù không thể thành công, nhưng Nữ Oa sư thúc dùng cái này chứng đạo, hẳn là không có vấn đề gì." "Hy vọng là như vậy." Phục Hy im lặng cầu nguyện, đó chính là Thánh Nhân a, lịch vạn kiếp mà bất ma, triêm nhân quả mà bất nhiễm, dữ thiên thường tại, dữ đạo đồng tồn, thật sự là cường giả cấp độ siêu thoát.

Nếu Nữ Oa muội tử có thể chứng đạo, vậy y sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Đỉnh Phượng Tê Sơn, Nữ Oa từ đoàn bùn lớn, lấy xuống một khối, sau đó bắt đầu dùng tâm nhào nặn.

Tu hành trên Phượng Tê Sơn bao nhiêu năm nay, tham ngộ Thánh Đạo, không biết đã nhào nặn bao nhiêu sinh linh.

Kỹ nghệ nhào nặn của nàng, có thể nói là lô hỏa thuần thanh.

Không lâu sau, dưới đôi bàn tay khéo léo của Nữ Oa, một tiểu nhân như thật, liền được nhào nặn ra.

Nữ Oa đặt tiểu nhân xuống đất, tiếp tục lấy thêm một đoàn bùn, bắt đầu nhào nặn.

Rất nhanh, trên mặt đất đã có thêm ba tiểu nhân như thật.

Nữ Oa đoan tường trứ tam cá tiểu nhân, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Nhào nặn không tồi, tay nghề lại tiến bộ rồi!

Khoảnh khắc tiếp theo, Nữ Oa đánh ra một đạo Tạo Hóa Chi Quang vô thượng, rơi xuống ba tiểu nhân, hầu như nhấn chìm cả ba người.

Khoảnh khắc tiếp theo, một trận quang hoa nồng đậm lóe lên, vô cùng rực rỡ.

Tiếp đó, ba tiểu nhân bùn đất hóa thân, biến thành hai nam một nữ.

Vị nam tử đầu tiên, tuổi khá lớn, khoảng năm sáu mươi tuổi.

Dung mạo chất phác vô hoa, nhưng đôi mắt lại đen láy sâu thẳm.

Như tinh không vậy, tràn đầy sự bí ẩn và trí tuệ vô tri, giống như một vị trí giả.

Nam tử ở giữa, khoảng ba bốn mươi tuổi.

Thân hình khôi ngô, lông mày rậm mắt to, đặc biệt là luồng khí tức trên người, vô cùng tinh hãn, lúc này đang ngây ngốc nhìn thế giới xa lạ trước mắt, và khí tức trên người, hoàn toàn không hợp.

Vị cuối cùng, tắc thị nhất cá nữ tử, sinh ra vô cùng đoan trang, mắt sáng răng trắng, mày ngài cong vút, thân hình yểu điệu, ánh mắt trong trẻo.

Khiến người ta có cảm giác chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể chơi đùa.

Cả ba người đều do Nữ Oa nhào nặn, chỉ cảm thấy trên người Nữ

Oa, tản mát ra một luồng khí tức thân cận cực lớn, khiến họ vô thức muốn lại gần.

Nữ Oa nhìn ba người, sắc mặt trịnh trọng, chậm rãi nói.

"Nhân Tộc sơ sáng, các ngươi lại là ta đệ nhất phê nhào nặn xuất lai đích nhân tộc, về sau, các ngươi chính là Thủy Tổ Nhân Tộc, phải kiên phụ khởi thân thượng đích trách nhậm." Ba người bị giọng nói vô cùng nghiêm túc của Nữ Oa dọa giật mình, vội vàng cung kính đáp lại.

"Vâng, Thánh Mẫu Nương Nương." "Các ngươi tiên thối đáo nhất biên khứ ba." "Vâng." Ba người vội vàng gật đầu, đi sang một bên, tò mò đoan tường trứ giá nhất phiến thế giới.

Phục Hy kiến trạng, bất cấm cảm thán, "Nhân Tộc này, mô phỏng Tiên Thiên Đạo Thể mà sáng tạo, ngũ tạng đầy đủ, có kỳ kinh bát mạch, tiềm lực vô biên, về sau trong Hồng Hoang tuế nguyệt, xem ra lại có thêm một chủng tộc cường đại." Tiên Thiên Đạo Thể, có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm lỗ chân lông, là thể chất phù hợp tu hành nhất.

Vạn tộc Hồng Hoang, chủng tộc các bất tương đồng, nhưng khi tu hành đến một cảnh giới nhất định, đại đa số đều sẽ biến hóa thành hình dạng Tiên Thiên Đạo Thể, từ đó truy cầu Đại Đạo.

Còn Nhân Tộc ra đời, tuy về cường độ thân thể không thể sánh bằng nhục thân cường đại của các vạn tộc khác trong Hồng Hoang.

Nhưng lại thắng ở chỗ, có thể ngay từ ban đầu, tiện hữu Tiên Thiên Đạo Thể tiện lợi.

Chương 82

Có thể khiến tiềm lực của Nhân Tộc, trở nên vô cùng to lớn, không thể lường trước.

Ngay cả ở giai đoạn đầu vô pháp dữ Hồng Hoang vạn tộc tranh phong.

Nhưng đến giai đoạn sau, lại có khả năng rất lớn, siêu việt kỳ tha chủng tộc.

"Lời Phục Hy sư thúc nói, tương lai có lẽ thật sự sẽ thành hiện thực." Ngay cả Triệu Công Minh, cũng không thể không bội phục nhãn quang độc đáo của Phục Hy.

Nhân Tộc, có rất nhiều khuyết điểm, tham lam, lười biếng, nội đấu nhưng chỉ có một ưu điểm.

Đó chính là có tiềm lực vô hạn, có thể biến tất cả những điều không thể, trở thành có thể.

Phía bên kia, Nữ Oa tiếp tục cúi đầu, bắt đầu nhào nặn những người khác.

Không lâu sau, Nữ Oa dừng lại, không phải vì có vấn đề gì trong việc nhào nặn.

Mà là đoàn bùn quá lớn, quá nhiều, nếu cứ nhào nặn như vậy, không biết phải nhào nặn đến bao giờ.

Phục Hy thấy Nữ Oa dừng lại, chính chuẩn bị thượng tiền tuân vấn thị bất thị xuất liễu thập yêu vấn đề nhất, khước bị Triệu Công Minh liên mang lạp trụ.

"Phục Hy sư thúc, bất yếu khai khẩu, vạn nhất đả nhiễu liễu Nữ Oa sư thúc đích chứng đạo cơ duyên tựu bất diệu." Phục Hy văn

ngôn, mãnh nhiên nhất kinh, chỉ trụ liễu cước bộ.

"Thuyết đích đối, ta sao lại vong giá nhất tra, đa khuy liễu Công Minh sư điệt đề tỉnh." Chỉ thấy ở đằng xa, Nữ Oa sau khi dừng nhào nặn người bùn.

Ánh mắt quét khắp nơi, chậm rãi dừng lại trên một cây liễu lớn đang bay phần phật trong gió.

Nàng tùy tay bẻ xuống một cành liễu, Tạo Hóa Đại Đạo vô thượng bao phủ.

Trong tích tắc, cành liễu vốn bình thường vô kỳ biến thành xanh biếc tinh oánh, tản mát ra sự huyền diệu thoang thoảng, một luồng khí Tiên Thiên chậm rãi lan tỏa trên đó.

Tiếp đó, Nữ Oa vung tay, cành liễu lập tức rơi xuống trên đoàn bùn.

Sau đó nàng đập xuống đất, rất nhanh, trên mặt đất đã có thêm từng điểm bùn nhỏ.

Những điểm bùn nhỏ, dưới sức mạnh của pháp tắc tạo hóa, đón gió sinh trưởng, không ngừng biến hóa, biến thành từng người một.

Họ có thân hình cường tráng, có nam có nữ, thuần một sắc Tiên Thiên Đạo Thể hoàn mỹ, toàn thân tản mát ra khí tức thân hòa với trời đất.

Đồng thời tĩnh khai song nhãn, dùng ánh mắt thiên chân thuần khiết đích mục quang, không ngừng tảo thị trứ thiên địa.

Nữ Oa thấy cách mình nghĩ ra khả thi, tiếp tục huy vũ liễu chi.

Cành liễu mỗi một lần hạ xuống, đều có một lượng lớn Nhân Tộc, xuất hiện trên đỉnh Phượng Tê Sơn.

Dần dần, toàn bộ đỉnh Phượng Tê Sơn trở nên chật chội.

Vô số Nhân Tộc, đã đản sinh, họ mật mật ma ma, thập phân ủng tễ, dùng ánh mắt thập phân tân kỳ đích mục quang khán trứ đối phương, trong mắt tràn đầy sự khám phá về thế giới chưa biết.

Cùng với việc khối bùn cuối cùng trong tay Nữ Oa tiêu hao hết.

Trong cõi u minh, dưới sự gia trì của Thiên Đạo Chi Lực, một luồng phúc linh tâm trí, xuất hiện trong lòng Nữ Oa.

Một luồng Đạo uẩn Thánh Nhân vô thượng, trên người Nữ Oa chậm rãi lan tỏa.

Chí cao vô thượng, vô cùng huyền diệu, huề đái vô thượng tạo hóa sinh cơ, lấy Phượng Tê Sơn làm trung tâm, truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Quét qua ức vạn dặm Hồng Hoang đại địa, kinh động ức vạn tu sĩ, đại năng của Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, toàn bộ Hồng Hoang, lập tức sôi trào lên!

Côn Luân Sơn, trong Tam Thanh Điện, ba luồng thanh khí chợt lóe lên, sau đó hiển hóa xuất ba thân ảnh Tam Thanh.

Trên mặt Nguyên Thủy mang theo một tia chấn kinh, cùng một cảm giác khó tin, sâu trong mắt, thậm chí còn mang theo một chút không cam lòng.

"Không ngờ, trong bảy người Ngô, Hồng Vân lão nhi phúc duyên nông cạn, bị Côn Bằng truy sát, thân tử đạo tiêu, trong sáu người còn lại, lại là Nữ Oa sư muội đệ nhất cá chứng đạo." Nguyên Thủy tự nhận là hóa thân từ Nguyên Thần của Bàn Cổ, là chính thống Huyền Môn, chính tông Huyền Môn.

Lúc này thấy Nữ Oa đệ nhất cá chứng đạo, hảo tượng lão đại ca địa vị bị động dao, tâm trung mạc danh hữu ta bất thư phục khởi lai.

Trên mặt Thông Thiên, tắc chích hữu chấn kinh, "Giá thị tạo hóa đại đạo khí tức, Nữ Oa sư muội tại hòa giải tạo hóa thượng tạo nghệ phỉ thiển không ngờ cuối cùng, cánh nhiên thị y kháo Tạo Hóa Đại Đạo, suất tiên tại chúng ta diện tiền chứng đạo thành Thánh." Thái Thanh Lão Tử, người vốn dĩ đại đạo vô vi, thượng thiện nhược thủy, bất tương nhậm hà đông tây đô phóng tại tâm thượng đích Thái Thanh Lão Tử.

Lúc này tại vô thượng Thánh Nhân Đại Đạo diện tiền, đạo tâm đã trầm tịch ức vạn năm, cũng hiên khởi liễu trận trận liên y.

"Nữ Oa sư muội chứng đạo, vãng hậu Hồng Hoang Thiên Địa, khủng phạ hựu yếu biến thiên liễu." Rất nhanh, ánh mắt Tam Thanh không kìm được nhìn về phía Tây Phương.

Nữ Oa suất tiên chứng đạo, dĩ kinh nhượng Tam Thanh diện thượng vô quang.

Yếu thị Tây Phương na lưỡng cá gia hỏa, tái suất tiên tại bọn họ diện tiền chứng đạo.

Na hắn Côn Luân Tam Thanh Bàn Cổ chính tông đích danh đầu, hoàn vãng na lý phóng?

Tây Phương Đại Địa, trên Tu Di Sơn, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Có hai đạo nhân đang khoanh chân ngồi, một người mặt vàng thân gầy, một người sắc mặt khổ sở.

Chính là hai cường giả Tây Phương, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Hai sư huynh đệ lấy việc "đánh thu phong" (vơ vét) mà nổi danh, nổi tiếng khắp Hồng Hoang Đại Địa với câu "Đạo hữu có duyên với Tây Phương ta".

Lúc này, hai sư huynh đệ không tu hành.

Mà lại với vẻ mặt ngây dại nhìn về hướng Phượng Tê Sơn, qua rất lâu mới hoàn hồn.

Sắc mặt Tiếp Dẫn như trái khổ qua, ôm ngực, vẻ mặt vô cùng bi thống.

"Sư huynh a, Nữ Oa sư muội đã minh ngộ Thánh Đạo của mình, chứng đạo sắp tới, khi nào chúng ta mới có thể giống Nữ Oa sư muội, chứng đạo thành Thánh đây?" Tiếp Dẫn bản tựu nhất kiểm tật khổ kiểm sắc, nghe lời Chuẩn Đề, càng thị khổ đáo liễu một biên.

Thở dài một hơi, hòa Chuẩn Đề nhất dạng, kiểm sắc biến thành liễu khổ qua nhất dạng.

"Thánh Đạo nan, nan vu thượng thanh thiên, chúng ta đã tham ngộ Hồng Mông Tử Khí vô số vạn năm, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Cứ thế này, Tây Phương của ta khi nào mới có thể đại hưng đây?" Vô số vạn năm trước, sau Long Hán Đại Kiếp, Đạo Ma Chi Tranh.

Đạo Tổ Hồng Quân liên hợp Dương Mi Đại Thần, Âm Dương Đại Thần, Càn Khôn Đại Thần, chiến đấu với Ma Tổ La Hầu trên Tu Di Sơn ở Tây Phương.

Trận chiến đó, kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, lan rộng khắp Tứ Hải Bát Hoang, trực tiếp đánh nát linh mạch Tây Phương.

Chương 83

Linh mạch phá toái, tự thử chi hậu, Tây Phương bất tái thụ đáo thiên địa chung ái.

Tiên Thiên Linh Khí bỉ chi Đông Phương, Nam Phương, Bắc Phương tam địa, suy yếu liễu bất tri đạo đa thiếu.

Tối chung yếu đích thị, Tu Di Sơn nhất chiến, ma khí mạn diên đáo Tây Phương linh mạch thượng.

Nhượng Tiên Thiên Linh Khí biến thành liễu Ma Khí, như thử nhất lai, đản sinh liễu hứa đa cường đại ma tu.

Tại Tây Phương Đại Địa trì sính tứ ngược, thập phân nan triền.

Cảo đích Tây Phương Đại Địa trừ liễu bần tích chi ngoại, hoàn thập phân nguy hiểm.

Nhân thử kỳ dư tam phương nhân kiệt địa linh chi bối, tòng bất nguyện ý đáo Tây Phương lai tu hành, cầu đạo.

Na thì hậu đích Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tựu dĩ kinh lập hạ vô thượng đại hoành nguyện.

Thề sẽ tương Tây Phương chấn hưng thành bất nhược vu Đông Phương, Nam Phương, Bắc Phương địa phương.

Không, thậm chí hoàn yếu siêu việt Đông Phương, Nam Phương, Bắc Phương tam địa.

Thành vi Hồng Hoang vô số tu sĩ tâm trung hướng vãng đích tu luyện thánh địa.

Khả quá khứ liễu vô số vạn năm, Tây Phương nhưng nhiên một có nhất ti khởi sắc.

Trường thán nhất khẩu khí, Tiếp Dẫn xuất thanh an úy Chuẩn Đề.

"Sư đệ bất tất thái quá thương tâm liễu, chúng ta tham ngộ bất đáo Thánh Đạo, Côn Luân Tam Thanh tại Thánh Đạo thượng dã vị tất hữu thập yêu cảm ngộ, chúng ta tán tu xuất thân, tịnh bất trứ cấp, nhi Côn Luân Tam Thanh, tự thị Bàn Cổ chính tông, trứ cấp đích ứng cai thị bọn họ tài thị." Chuẩn Đề nhất thính, nhãn tiền đột nhiên nhất lượng, kiểm thượng đích khổ qua sắc đốn thì giảm thiểu đại bán.

"Thị a, hoàn hữu Tam Thanh cấp chúng ta điếm để ni, bất hoảng, bất hoảng." Ba mươi ba Thiên, Đại La Thiên, trong Yêu Hoàng Cung, Yêu Hoàng Đế Tuấn nhìn luồng khí tức Thánh Nhân truyền đến từ Phượng Tê Sơn, sắc mặt ngưng lại.

Trên mặt lập tức lộ ra vẻ cực kỳ kinh hỉ.

"Luồng khí tức này, Nữ Oa đây là yếu chứng đạo thành Thánh?" Chẳng trách Đế Tuấn như thử kinh hỉ, Vu Yêu đại chiến, tiệm tiệm xu vu bạch nhiệt hóa.

Khả tối nhượng nhân nan đạo đích thị, Yêu Tộc hòa Vu Tộc thực lực nhất trực tại bá trọng chi gian.

Nhất đán khai chiến, Đế Tuấn thị không có tất thắng đích bả ác.

Khả như kim, nhất hạ tử bất đồng liễu, Nữ Oa tức tương chứng đạo, Yêu Tộc y mã thượng yếu đa xuất nhất tôn Thánh Nhân.

Điều này đại biểu cho điều gì?

Đại biểu cho Yêu Tộc y mã thượng tựu hội đối Vu Tộc hình thành niễn áp nhất dạng ưu thế.

Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh Đế Tuấn khước thị chu trứu khởi liễu mi đầu, hảo tượng tưởng đáo liễu thập yêu nhất dạng.

Qua liễu nhất hội nhi, Đông Hoàng Thái Nhất hoãn hoãn xuất

thanh, ngưng trọng đạo.

“Huynh trưởng, Nữ Oa chứng đạo, đối Ngô Vu Tộc lai thuyết, vị tất thị nhất kiện hảo sự a.” “Ý gì?” “Ngươi chẳng lẽ quên Nữ Oa chi tiền tại Ngô Yêu Tộc, thị thập yêu thân phận?” “Thị Yêu Giáo Chi Chủ!” Đông Hoàng Thái Nhất kiểm sắc ngưng trọng thuyết xuất liễu giá ngũ cá tự.

“Lại nói, trong tay nàng còn có Chiêu Yêu Phiên, Chiêu Yêu Phiên xuất, vạn yêu ứng tòng.

Vạn nhất Nữ Oa chứng đạo chi hậu, tưởng trọng tân đương Yêu Tộc lĩnh tụ, tôn hiệu Yêu Hoàng, đến lúc đó, hai huynh đệ chúng ta, nên đặt ở đâu?” Lời của Đông Hoàng Thái Nhất khiến Đế Tuấn cũng không khỏi trầm mặc, điều đệ đệ y cân nhắc quả thực không phải không có lý.

Đế Tuấn trầm ngâm một lát sau nói, “Tính cách Nữ Oa từ trước đến nay điềm đạm, dữ thế vô tranh, một lòng truy cầu Đại Đạo, vị tất hội đối Yêu Giáo Chi Chủ vị trí cảm hứng thú, đẳng Nữ Oa chứng đạo chi hậu, chúng ta trừu thời gian khứ Phượng Tê Sơn nhất tranh, tiên tham tham để tái thuyết.” “Vâng, huynh trưởng.” Lần này Đông Hoàng Thái Nhất đảo thị không có tại phản bác Đế Tuấn tưởng pháp liễu.

Trung tâm Hồng Hoang, sâu trong thiên trụ Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện của Vu Tộc.

Vô số đạo thông thiên triệt địa cự đại hư ảnh, ngật lập tại Bàn Cổ Điện trung, tản mát xuất một cỗ tuyên cổ man hoang bàn đích hung hãn khí tức.

Khả phách đích khí tức, nhượng giá nhất phiến không gian, đô thừa thụ bất trụ, phiếm khởi liễu vô số đạo liên y.

“Khả ác, Hồng Hoang đệ nhất tôn Thánh Nhân, cánh nhiên hội thị tích niên Yêu Giáo Giáo Chủ Nữ Oa!” Giá thị nhất đạo hỏa khí thập túc đích thanh âm, thanh âm hưởng khởi, như hoàng chung đại lữ, nhượng nhân nhĩ mô chấn động, cận hồ tê liệt, một cỗ khả phách đích chước nhiệt khí tức, phác diện nhi lai.

“Nữ Oa hòa Yêu Tộc chi gian, quan hệ phỉ thiển, hữu đại nhân quả, vạn nhất xuất thủ bang trợ Yêu Tộc đối phó Yêm Môn Vu Tộc, na cai chẩm yêu bạn?” “Hừ!” Tiếng hừ lạnh này, hựu thị na nhất đạo hỏa khí thập túc đích thanh âm phát xuất.

“Yêm Môn Vu Tộc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nhật xu viên mãn, tức tiện Thánh Nhân, dã vị tất vô nhất chiến chi lực!” Lúc này, thập nhị đạo thông thiên triệt địa thân ảnh trung, hữu nhất vị diện dung hoãn hoãn biến đắc thanh tích khởi lai.

Nàng như hoàng nang, xích như đan hỏa, lục túc tứ dực, hỗn đôn vô diện mục, chính thị Tổ Vu chi thủ, không gian tốc độ chi Tổ Vu, Đế Giang.

Y trầm thanh đạo, “Nữ Oa chứng đạo, dã bất nhất định hội bang trợ Yêu Tộc.” “Hậu Thổ, Huyền Minh.” “Huynh trưởng.” Đồng dạng hữu lưỡng đạo cự đại đích thanh âm hưởng khởi.

“Nhị ngươi dữ Nữ Oa giao tình bất thiển, quan hệ hoàn toán bất thác, tốc khứ Phượng Tê Sơn nhất tranh, khán khán Nữ Oa thị chẩm yêu tưởng đích.” “Vâng, huynh trưởng.” Trong Bất Chu Sơn, trên hai thân ảnh khổng lồ, một trận huyền quang lóe lên, hóa tác lưỡng đạo tiếp trứ, hướng Phượng Tê Sơn phương hướng cản khứ.

Phượng Tê Sơn, Nữ Oa khán trứ mạn sơn biến dã Tiên Thiên Nhân Tộc, Tiên Thiên Đạo Thể, nhãn trung lộ xuất liễu mãn ý.

Nàng phi thân khởi lai, ngận khoái đáo liễu bán không trung, lãng thanh thuyết đạo, “Ngô Nữ Oa, kim nhật minh ngộ kỷ thân đại đạo, dĩ

Tạo Hóa Đại Đạo, sáng lập Nhân Tộc.” “Ngô Nữ Oa, kim nhật thành Thánh!” Giọng Nữ Oa vừa dứt, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tử khí đông lai vô số vạn dặm, tại bán không trung hình thành liễu nhất đạo tử quang đại đạo.

Một cỗ bỉ chi tiền canh gia cự đại Thánh Nhân Đạo uẩn, tịch quyển Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Sở hữu nhân tâm đầu thượng, đô đa xuất liễu nhất mạt cự đại đích áp lực, yếu nhượng nhân nhẫn bất trụ đỉnh lễ mô bái.

Hạ nhất khắc, tử quang đại đạo tán khứ, nhất đóa đóa Thiên Đạo Công Đức hối tụ tại bán không trung.

Hình thành nhất đại phiến Công Đức Khánh Vân, vô cùng hậu trọng, kim quang thiểm thiểm, hảo tượng kim sắc hải dương nhất nhất dạng.

Hạ nhất khắc, cửu thành khí vận công đức, lạc nhập liễu Nữ Oa thể nội.

Thặng hạ nhất thành công đức, tắc thị một nhập liêu Triệu Công Minh thể nội.

Công đức nhập thể, sát na gian hòa Nữ Oa thể nội Hồng Mông Tử Khí dung hợp tại nhất khởi.

Nhất thời gian, một cỗ chân chính Thánh Nhân khí tức, uyển nhược sơn hồng hải khiếu nhất dạng, tịch quyển Hồng Hoang mỗi nhất thốn đại địa.

Thiên Địa Tứ Cực, giai lung tráo tại Nữ Oa vô cùng hạo hãn đích Thánh Uy chi hạ!

Thánh Nhân, chí cao vô thượng, chư thiên cộng tôn, vô cùng kính sợ.

Đương niên Hồng Quân cương cương thành Thánh, Tử Tiêu Cung đệ nhất thứ giảng đạo, tiện hữu Tam Thiên Lai Khách.

Khả kiến Hồng Hoang sinh linh tâm trung, đối Thánh Nhân kính sợ chi tâm.

"Chúng ta bái kiến Nữ Oa Thánh nhân, cung chúc Nữ Oa Thánh nhân, Thánh thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng." Cùng một lúc, Tam Thanh Côn Luân Sơn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn phương Tây, hai đại Yêu Hoàng Thiên Đình, Thập đại Yêu Thánh, Thập Nhị Tổ Vu Bất Chu Sơn, Minh Hà Huyết Hải, Trấn Nguyên Tử Vạn Thọ Sơn, đều đồng loạt đứng dậy.

Từng người một sắc mặt trịnh trọng, mang theo cung kính, chắp tay hướng về phía Phượng Tê Sơn hành lễ, biểu thị sự tôn kính đối với Thánh nhân.

Chương 84

Trên đỉnh Phượng Tê Sơn, Nữ Oa đứng sững giữa không trung, suy nghĩ một lát, rồi tiếp tục nói.

"Nhân tộc đản sinh, tuy là Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng thân thể lại yếu ớt, trong vòng một vạn năm, Hồng Hoang vạn tộc không được ra tay với Nhân tộc!" Nữ Oa tạo người, khối bùn bảy sắc kia tổng cộng nặn ra mười hai vạn chín ngàn sáu trăm Nhân tộc, hợp với thuật Nhất Nguyên.

Những Nhân tộc này, tuy đều là Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng lại chưa bước chân vào con đường tu hành.

Ngay cả ba người đầu tiên Nữ Oa nặn ra, thân thể trải qua sự tẩy lễ của Tiên Thiên Linh Khí vô thượng, về mặt chiến lực, cũng chỉ miễn cưỡng tương đương với tu sĩ cảnh giới Địa Tiên mà thôi.

Nhân tộc như vậy, đừng nói chỉ có khoảng mười hai vạn, cho dù số lượng có tăng gấp nghìn lần, vạn lần, trên Hồng Hoang rộng lớn vô cùng cũng vẫn vô cùng nhỏ bé.

Căn bản không thể chống chịu nổi sự săn giết của những chủng tộc cường đại kia.

Mà có một vạn năm bảo hộ kỳ, cũng coi như cho Nhân tộc một cơ hội đệm.

Theo ý Nữ Oa, một vạn năm sau, Nhân tộc ít nhiều cũng nên có lực tự vệ rồi chứ?

Sau khi Nữ Oa nói xong, trong lòng lại nghĩ đến cảnh Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa.

Nay mình chứng đạo, cũng nên hồi báo Hồng Hoang, nàng cất cao

giọng nói.

“Hôm nay ta chứng đạo, ba nghìn năm sau sẽ giảng đạo trong Hỗn Độn, phàm là tu sĩ Hồng Hoang đều có thể đến nghe giảng.” “Chúng ta đa tạ Nữ Oa Thánh nhân truyền đạo chi ân.” Vừa nghe Nữ Oa lại muốn giảng đạo, các tu sĩ vạn tộc Hồng Hoang đều sôi trào lên, trong mắt lóe lên một tia khát vọng, hưng phấn, phấn chấn, muôn vàn vui sướng!

Trong số những người này, hoặc là Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung năm xưa, nghe Đạo Tổ giảng đạo mà thu được lợi ích lớn lao.

Hoặc là sinh ra muộn hơn một chút, chưa từng trải qua thời kỳ Đạo Tổ giảng đạo của các tu sĩ Đại La.

Bọn họ rõ ràng biết được, một vị Thánh nhân giảng đạo có lợi ích lớn đến nhường nào đối với tu sĩ dưới Thánh nhân.

Còn các tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên Hồng Hoang, trên mặt lại lộ ra một tia tiếc nuối, không cam lòng.

Trong Hỗn Độn có Địa Hỏa Thủy Phong, Hỗn Độn Phong Bạo, Hỗn Độn Hung Thú tồn tại.

Chí ít cũng phải đạt đến Đại La Kim Tiên mới có thể bước chân sơ bộ vào Hỗn Độn.

Cho dù như vậy, Đại La Kim Tiên bước chân vào Hỗn Độn cũng sẽ có nguy hiểm cực lớn.

Cho nên thông thường mà nói, trong Hồng Hoang, những người dám đặt chân vào vùng đất Hỗn Độn lạnh lẽo, trừ một số Đại La Kim Tiên không sợ chết ra, hầu như đều là Chuẩn Thánh đại tu sĩ.

Bọn họ ngay cả tu vi Đại La Kim Tiên còn chưa có, tự nhiên không cách nào tham dự buổi giảng đạo Hỗn Độn của Nữ Oa, tương đương với việc bỏ lỡ một cơ duyên vô thượng, vô cùng đáng tiếc.

Trên Phượng Tê Sơn, Nữ Oa thu liễm khí tức Thánh đạo trên người, toàn thân so với trước đây, đã thêm một tia vận vị thánh khiết và một chút cảm giác thanh lãnh.

Giữa cử chỉ, hành động đều toát lên vẻ bất phàm, có một cỗ đạo vị thiên nhân hợp nhất.

"Công Minh sư điệt?" Nàng khẽ mỉm cười với Triệu Công Minh, uyển chuyển tựa trăm hoa đua nở.

Một khi chứng đạo thành Thánh, ngay cả tâm cảnh cũng đã khác biệt rất nhiều, dường như tất cả mọi thứ trên thế gian, rất nhiều điều, đều trở nên không còn quan trọng đến thế.

Thánh nhân, đã có tư bản để bao quát Hồng Hoang, xem chúng sinh là lâu nghĩ.

"Sư điệt.

Tại." Lúc này, Triệu Công Minh vẫn còn đang ngẩn người, không vì lý do gì khác, chỉ vì Nữ Oa thực sự quá hào phóng.

Đó là công đức chứng đạo vô thượng, cứ như vậy mà nàng đã chia cho hắn một phần mười.

Lúc này, Triệu Công Minh chỉ cảm thấy công đức khí vận của bản thân đã đạt đến mức mạnh nhất từ trước đến nay.

Khí vận khổng lồ đó, thậm chí Triệu Công Minh có chút không chịu nổi, bất đắc dĩ phải phân một phần vào Lạc Bảo Kim Tiền.

Lạc Bảo Kim Tiền sau khi tiếp nhận khí vận khổng lồ như vậy, trở nên lấp lánh ánh vàng.

Từng tia sáng vàng không ngừng thoát ra ngoài, hiển nhiên Lạc Bảo Kim Tiền cũng đã "ăn no" rồi.

"Chúc mừng muội tử một sớm ngộ đạo, chứng đạo thành Thánh,

từ nay về sau, vi huynh cuối cùng cũng có một chỗ dựa vững chắc không thể lay chuyển." Phục Hy tận mắt nhìn Nữ Oa chứng đạo, một tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Vì sao ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều không ngừng theo đuổi cảnh giới Thánh nhân?

Thánh nhân, đại biểu cho sự vĩnh hằng, trải vạn kiếp mà bất ma, dính nhân quả mà bất nhiễm, cùng trời thường tại, cùng đạo cộng tồn.

Ngay cả là lượng kiếp, Thánh nhân cũng có thể siêu thoát khỏi đó, không bị khí kiếp quấy nhiễu, độc thiện kỳ thân.

Đương nhiên, nếu là Thánh nhân chủ động nhập kiếp, dưới sự bao phủ của kiếp khí, vẫn sẽ sa vào lượng kiếp.

Thân phận Nữ Oa năm xưa dù sao cũng là chủ của Yêu Giáo, có nhân quả lớn vướng mắc với Yêu tộc.

Nữ Oa nay đã chứng đạo, vậy hắn sẽ không còn lo lắng dưới khí kiếp, Nữ Oa sẽ bị cuốn vào cuộc chiến giữa Vu Yêu nữa.

Nữ Oa mỉm cười nói, "Huynh trưởng và ta còn khách khí gì nữa, lần chứng đạo này, nếu không phải Công Minh sư điệt một lời điểm tỉnh người trong mộng, lại còn tặng cho ta đại lượng Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, ta còn không biết đến khi nào mới có thể chứng đạo đây." Triệu Công Minh nghiêm nghị nói, "Công đức thành Thánh, Nữ Oa sư thúc lại ban cho đệ tử một phần mười, đây là cơ duyên vô thượng, những Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng đó có đáng là gì?" Nữ Oa mỉm cười, sau đó nhìn về phía Phượng Tê Sơn, Nhân tộc khắp núi khắp nơi, không khỏi nhíu mày tú lệ.

"Nhân tộc đông đảo, tiếp theo, chúng ta nên an trí họ thế nào?" Phục Hy mở lời nói, "Dù sao Nhân tộc cũng sinh ra trên Phượng Tê

Sơn, chúng ta cứ ở dưới chân Phượng Tê Sơn, khai phá cho họ một chỗ ở là được, dù sao cũng không tốn bao công sức." Nữ Oa nghe vậy, liền vội lắc đầu, "Không ổn, không ổn." Trên Phượng Tê Sơn, địa điểm rất lớn, đủ sức chứa hơn mười hai vạn Nhân tộc dư dả.

Nhưng phải biết rằng, mười hai vạn Nhân tộc này đều là phàm nhân, phàm phu tục tử, ăn uống, bài tiết hằng ngày, một thứ cũng không thể thiếu.

Đúng, còn có một hoạt động quan trọng, tối tạo người!

Chỉ cần Nữ Oa nghĩ đến sau này, trên Phượng Tê Sơn, khắp nơi đều là tiếng hì hục, phân tiện chất thành núi nhỏ, ồn ào hỗn loạn, vĩnh viễn không có lúc nào yên tĩnh, Nữ Oa không khỏi rùng mình một cái.

Nếu thực sự là như vậy, Phượng Tê Sơn làm sao còn có thể ở được nữa?

Phục Hy và Nữ Oa có tình cảm ức vạn năm, sâu đậm biết bao, vừa thấy Nữ Oa như vậy, Phục Hy liền biết Nữ Oa đang lo lắng điều gì.

Thế là cười khổ nói, "Vậy muội nói xem an trí họ thế nào, họ đều là một đám phàm nhân, thân thể phàm thai, nếu tùy tiện tìm một nơi nào đó, an trí họ xuống, Hồng Hoang hiểm ác, nguy cơ trùng trùng, cho dù tu sĩ vạn tộc không ra tay với họ, chỉ riêng môi trường khắc nghiệt, họ làm sao có thể sinh tồn trong Hồng Hoang được?" Đúng lúc Nữ Oa đang lâm vào thế khó xử, Triệu Công Minh lên tiếng nói.

"Nữ Oa sư thúc, đệ tử ngược lại có một cách, có thể giúp Nhân tộc nghỉ ngơi sinh sôi, không dám nói sống rất thoải mái, nhưng cũng không có nguy hiểm về tính mạng." "Nơi nào?" Nữ Oa lập tức hứng thú.

"Đông Hải!" "Đông Hải?

Đó là địa bàn của Long tộc, làm sao an trí Long tộc?" Nữ Oa khẽ nhíu mày, Long tộc, một trong Tiên Thiên Tam Tộc, cho dù trong Long Hán đại kiếp đã chịu trọng thương, nhưng nội tình vẫn sâu không thể tưởng tượng.

"Ta trước đây khi du lịch Đông Hải, đã giúp Long tộc giải quyết một đại nan đề, hơn nữa bẩm báo Sư tôn, thu một con trai của Long tộc vào môn hạ Thượng Thanh nhất mạch của ta, hẳn là đề xuất một yêu cầu nhỏ như vậy, Long tộc sẽ không từ chối." "Thì ra là như vậy, vùng đất Đông Hải vật sản phong nhiêu, nếu Nhân tộc cư trú ở Đông Hải, thì không lo ăn uống, có thể yên tâm phồn diễn rồi." Nữ Oa nghiêm túc gật đầu, "Vậy thì làm phiền Công Minh sư điệt." Nữ Oa nói xong, nhìn Nhân tộc Tiên Thiên khắp núi khắp nơi, ý niệm vừa động, mười mấy thẻ ngọc vàng xuất hiện trong tay.

"Đây đều là Đại La chi pháp, những Nhân tộc Tiên Thiên này tư chất không tồi, một vạn năm thời gian tu hành, đủ để họ có một chút lực tự vệ sơ bộ ở Hồng Hoang." Nói xong, Nữ Oa vừa định truyền thụ những Đại La chi pháp này cho Nhân tộc, thì lại bị Triệu Công Minh vội vàng ngăn lại.

"Nữ Oa sư thúc, truyền thụ pháp môn, việc này vạn vạn không thể." "Vì sao?" Nữ Oa phát ra nghi vấn.

Chương 85

"Con đường trở thành nhân vật chính của Thiên Địa vô cùng gian nan, Nhân tộc nhất định phải thông qua nỗ lực của chính mình, phải trải qua gian khổ, mới có thể giành được một tia sinh cơ hiển hiện trong cõi U Minh, trở thành nhân vật chính của Thiên Địa." "Sư thúc nếu bây giờ truyền pháp cho Nhân tộc, nhìn thì như ban cho Nhân tộc một con đường tắt, nhưng lại cắt đứt con đường tương lai Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Thiên Địa." Nữ Oa nghe vậy, lập tức thu hồi thẻ ngọc trong tay, nhíu mày nói.

"Nếu không truyền pháp cho Nhân tộc, chỉ bằng thực lực này của họ, một vạn năm sau, làm sao có thể sinh tồn trên đại địa Hồng Hoang?" Quả thực, trong mắt Nữ Oa, Nhân tộc do nàng sáng tạo ra rất yếu, vô cùng yếu, nói là tay không có sức trói gà cũng không quá đáng.

Triệu Công Minh mỉm cười nói, "Tiềm lực của Nhân tộc phi thường không nhỏ, Nữ Oa sư thúc phải tin tưởng vào khả năng phồn diễn của Nhân tộc." "Khả năng phồn diễn?" Lúc này Nữ Oa, hiển nhiên còn chưa biết, khả năng phồn diễn của Nhân tộc rốt cuộc có thể khủng bố đến mức nào.

Một vạn năm thời gian, đủ để số lượng Nhân tộc đạt đến một mức độ không thể hình dung được.

Nhân tộc tân hỏa, đời đời truyền thừa, đây tuyệt đối không phải là một câu nói suông.

Nữ Oa suy tư một lúc, khẽ gật đầu, "Sư điệt nói đúng, vị cách nhân vật chính của Thiên Địa không dễ dàng gì, ta đã sáng tạo ra Nhân tộc, tất cả những gì còn lại, phải dựa vào chính họ mà phấn đấu." Nữ Oa ngừng lại một chút, "Còn về chuyện Nhân tộc trở thành nhân vật

chính của Thiên Địa, vẫn xin Công Minh sư điệt giữ bí mật, vạn vạn không được để người thứ tư biết." "Nữ Oa sư thúc yên tâm, ngô sẽ không tiết lộ cho người khác." Triệu Công Minh trịnh trọng nói, một khi nói ra chuyện Nhân tộc trong tương lai có khả năng trở thành nhân vật chính của Thiên Địa.

Toàn bộ Thiên Địa Hồng Hoang, e rằng đều sẽ nghênh đón một trận đại địa chấn.

Cho dù có pháp chỉ của Nữ Oa Thánh nhân ở đó, Vu tộc, Yêu tộc, nhất định cũng sẽ dốc hết sức mình, tiêu diệt Nhân tộc trong nôi.

Nữ Oa trên mặt lộ ra nụ cười mãn ý, ý niệm vừa động, một bức họa cuốn màu vàng kim từ từ xuất hiện trong tay.

Bề mặt họa cuốn, tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

Đồng thời còn có từng đạo kim sắc đạo văn từ từ phác họa bên trong, vàng bạc xen kẽ, tản mát ra một cỗ ý nghĩa huyền diệu vô cùng lớn lao.

Đồng thời, một cỗ khí tức linh vận ngập trời ập đến.

"Đây là…" Trong mắt Triệu Công Minh lóe lên kinh ngạc, trong lòng đã lờ mờ đoán được.

"Bảo vật này chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nằm trong hàng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là bảo vật năm xưa khi phân bảo ở Phân Bảo Nhai, Đạo Tổ ban cho ta, bên trong có hình ảnh thiên quang địa mạo, sơn hà địa lý." "Lại có Đại Thiên Hoàn Vũ, sơn xuyên hà nhạc, quang quái lục ly, nhật nguyệt tinh thần, địa mạch sơn xuyên, tràn ngập Tiên Thiên Linh Khí vô biên, thai nghén ức vạn sinh linh, ngươi có thể dùng bảo vật này, đem Nhân tộc chứa vào, sau đó an toàn thiên di họ đến vùng đất Đông Hải." "Sư điệt minh bạch rồi." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, dù sao hắn cũng phải đi Đông Hải, đưa Ngao

Dương về Côn Luân Sơn, tiện đường.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, tiềm lực của Nhân tộc vô biên, là nhân vật chính tương lai của Thiên Địa, huy hoàng vô số tuế nguyệt.

Cùng Nhân tộc kết giao nhiều hơn một chút, dù sao cũng không có gì xấu.

Lập tức, Nữ Oa gọi ba người đầu tiên được tạo ra.

Ba người này, thực lực trong mười hai vạn Nhân tộc Tiên Thiên, là mạnh nhất, đại khái ở cảnh giới Địa Tiên.

"Nếu không có gì bất ngờ, ba người này, hẳn là ba Nhân tộc Sáng Thế Thủy Tổ, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị rồi." Triệu Công Minh trong lòng thầm đoán.

"Vị này là Thượng Thanh nhất mạch Côn Luân Sơn, Triệu Công Minh Thượng Tiên, các ngươi còn không mau mau bái kiến." Bởi vì muốn bồi dưỡng Nhân tộc trở thành nhân vật chính tương lai của Thiên Địa, điều đó có nghĩa là Nữ Oa không thể dành cho Nhân tộc quá nhiều sự quan tâm.

Vì vậy, thái độ cũng không khỏi trở nên lạnh nhạt hơn một chút.

Lời của Nữ Oa, đối với ba người mà nói, không khác gì thánh chỉ, sau khi nghe xong, liền vội vàng cúi lạy Triệu Công Minh một cái, thái độ vô cùng cung kính, "...Kiến qua Thượng Tiên." Ba người lúc này, còn chưa có tên của mình, thậm chí không biết nên xưng hô như thế nào.

"Không cần đa lễ." So với Nữ Oa, thái độ của Triệu Công Minh tốt hơn rất nhiều, tiện tay đánh ra một đạo pháp lực, nâng ba người dậy.

Phục Hy mở lời nói, "Lần này, ta và sư điệt cùng đi thì sao?" Triệu Công Minh xua tay từ chối, "Không ổn, nếu Phục Hy sư thúc cùng đi,

ngược lại sẽ khiến Nhân tộc trở thành mục tiêu của mọi mũi tên, điều chúng ta cần làm bây giờ, chính là cố gắng làm mờ đi sự tồn tại của Nhân tộc." "Để vạn tộc Hồng Hoang cho rằng, Nhân tộc, chỉ là một sản vật trong quá trình Nữ Oa Thánh nhân thành Thánh, chỉ có như vậy, vạn tộc mới không luôn đặt Nhân tộc vào mắt, tương ứng, Nhân tộc cũng có thể tránh được rất nhiều nguy cơ." "Vẫn là sư điệt suy xét chu toàn." Phục Hy gật đầu, đồng ý với quan điểm của Triệu Công Minh.

"Vậy chuyến đi Đông Hải này, phải làm phiền Công Minh sư điệt rồi." "Việc nhỏ mà thôi." Nữ Oa cũng lên tiếng, trong mắt mang theo tán thưởng, "Ba nghìn năm sau, giảng đạo Hỗn Độn, ta sẽ dành cho ngươi một vị trí tốt." "Vậy sư điệt xin đa tạ sư thúc trước." Triệu Công Minh lại trò chuyện thêm vài câu với Nữ Oa và những người khác, sau đó liền tế Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lập tức đưa Nhân tộc vào trong.

Bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tự thành một không gian riêng, nhật nguyệt tinh thần, sơn xuyên đại địa, vật chất phong phú.

Hơn nữa có Tiên Thiên Linh Khí nồng đậm, có thể nói, Sơn Hà Xã Tắc Đồ chính là một Tiểu Thiên Thế Giới.

Tương tự như Hỗn Nguyên Kim Đấu, chỉ là Hỗn Nguyên Kim Đấu là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mang thuộc tính tấn công.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là một kiện linh bảo thiên về loại hình phụ trợ.

Sau khi đưa Nhân tộc vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, xác nhận Nhân tộc có thể tự sinh tồn bên trong, Triệu Công Minh mang theo Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ, Hắc Thủy Huyền Xà, xuống Côn Luân Sơn, lên đường đến Đông Hải.

Trên đường đi, Triệu Công Minh không vội vàng gấp rút lên

đường, mà lại đi theo cách du ngoạn.

Trời quang vạn dặm, mây trắng lững lờ, một bức họa cuốn khổng lồ từ từ trải ra giữa không trung.

Phía trên có Triệu Công Minh và vài người, trên họa cuốn, ánh vàng bạc giao thoa, tản ra một cỗ khí tức linh vận vô cùng lớn lao.

"Lão sư, khi ở Phượng Tê Sơn đệ tử đã nhìn thấy, Nhân tộc đó vô cùng yếu ớt, hai tay ngay cả nghìn cân sức lực cũng không có, chỉ bằng họ, thật sự có thể sinh tồn trên đại địa Hồng Hoang sao?" Lục Nhĩ có chút khó hiểu hỏi, sau khi Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Lục Nhĩ lưu lạc Hồng Hoang, tự nhiên biết Hồng Hoang thật sự hiểm ác trùng trùng như thế nào.

Vạn tộc Hồng Hoang, bất luận mạnh yếu, cơ bản đều có một sở trường đặc biệt, mới có thể sinh tồn trong Hồng Hoang.

Nhưng Nhân tộc, Lục Nhĩ đã quan sát họ một thời gian không ngắn, cũng không phát hiện họ có bản lĩnh kỳ dị gì.

Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, "Nhân tộc có hai bản lĩnh lợi hại nhất.

Thứ nhất là phồn diễn, thứ hai là tiềm lực, có hai bản lĩnh này, Nhân tộc sớm muộn cũng sẽ đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang." "Phồn diễn, tiềm lực?" Trên mặt Lục Nhĩ, lộ ra ý tứ như có điều suy nghĩ.

Không biết đã qua bao lâu, đoàn người Triệu Công Minh, một lần nữa đến biên duyên Đông Hải.

Cảnh đẹp Đông Hải, vẫn một màu mênh mông, nước trời một sắc.

Triệu Công Minh thu Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại, lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái vỏ ốc biển màu vàng kim.

Vật này, là do Long tộc tặng khi trước khi cáo biệt, chỉ cần thổi lên, Long tộc sẽ lập tức nhận được tin tức, hiện thân trên mặt biển.

Hắn truyền pháp lực vào vỏ ốc biển, trên vỏ ốc lập tức phát ra âm thanh "ô ô", xuyên qua nước biển vô biên vô tận, chìm xuống đáy biển sâu thẳm.

Không lâu sau, liền có một con rùa đen lớn bằng cối xay, từ từ nổi lên mặt nước.

Sau đó lắc mình biến hóa, biến thành một lão già lưng còng tóc bạc, không phải Quy Thừa Tướng thì là ai?

Quy Thừa Tướng vừa nhìn thấy Triệu Công Minh, trên mặt lập tức nở ra nụ cười rạng rỡ, nhanh chóng sải bước đi tới.

"Khi ở đáy biển, nghe thấy tiếng kèn hiệu, liền có một cảm giác vô cùng thân thiết, không ngờ, lại là Công Minh đạo hữu đến." Vỏ ốc biển vàng kim, chỉ có những người vô cùng quan trọng đối với Long tộc mới có thể nhận được, loại cấp bậc này, thường đều do Quy Thừa Tướng ra tiếp đón.

Quy Thừa Tướng không nhắc đến Ngao Dương ngay lập tức, mà tiếp tục cười nói.

"Một thời gian không gặp, khí tức của Công Minh đạo hữu lại mạnh hơn rất nhiều, lần du lịch Hồng Hoang này, hẳn là thu hoạch không nhỏ chứ?" Triệu Công Minh không trả lời câu hỏi của Quy Thừa Tướng, ngược lại mỉm cười với Quy Thừa Tướng, sau đó lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay.

"Quy Thừa Tướng, ngài xem đây là gì?" Quy Thừa Tướng nhìn lướt qua, lập tức sắc mặt đại biến.

"Đây là chí bảo vô thượng của Nữ Oa Thánh nhân, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bảo vật này, làm sao lại ở trong tay Công Minh đạo hữu?" Quy

Thừa Tướng sinh ra ở Đông Hải, đã có ức vạn năm thời gian, đối với vô số đại năng tu sĩ Hồng Hoang, đều có sự hiểu biết rất sâu sắc.

Vừa nhìn, liền nhận ra bảo vật trước mắt, chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Lúc này trên mặt Quy Thừa Tướng, thậm chí lóe lên một tia sợ hãi.

Chương 86

Tu sĩ Hồng Hoang, cho dù là người thân chí cốt, pháp bảo cũng thường không dễ dàng giao cho người khác bảo quản.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ này, chẳng lẽ Triệu Công Minh từ chỗ Nữ Oa Thánh nhân mà trộm đi?

Nhưng ngay sau đó, trong lòng Quy Thừa Tướng lại hoàn toàn xóa bỏ ý niệm hoang đường này.

Nữ Oa trước khi chưa chứng đạo, đã là Chuẩn Thánh đại tu sĩ thực lực cao thâm, một thân thực lực sâu không lường được.

Nay đã chứng đạo, là Vô Lượng Thánh nhân, vạn tộc cùng tôn.

Pháp bảo tùy thân cực phẩm, há lại là một tiểu tiểu Thái Ất Kim Tiên có thể trộm đi?

E rằng ngay cả Sư tôn của Triệu Công Minh, Thượng Thanh Linh Bảo Đại Thiên Tôn đích thân ra tay, cũng không có bản lĩnh này chứ.

Trong lòng Quy Thừa Tướng, trăm chuyển nghìn hồi, lập tức lóe lên hàng trăm ý niệm.

Khuôn mặt già nua, đều bị dọa tái nhợt đi một chút, kinh hồn bạt vía, run rẩy hỏi.

"Công Minh đạo hữu a, chí bảo vô thượng của Nữ Oa Thánh nhân, ngươi lại từ đâu mà có được?" Triệu Công Minh cười nói, "Chuyện này một hai câu nói không rõ, dẫn ta đi gặp Tộc trưởng đại nhân đi." "Được." Quy Thừa Tướng kìm nén sự kinh hoàng trong lòng, ý niệm vừa động, thông báo cho Long tộc.

Không lâu sau, trong Đông Hải, liền truyền đến một tiếng sóng vỗ rất lớn.

Kình long đi trước, thị nữ cầm đèn, một cỗ xe vô cùng hoa lệ, từ từ từ biển sâu mà đến.

Triệu Công Minh cùng những người khác bước lên cỗ xe, dưới sự dẫn dắt của Quy Thừa Tướng, một lần nữa đến Long Cung Đông Hải.

Trước đại sảnh tiếp khách Long Cung, Triệu Công Minh không đợi bao lâu.

Tộc trưởng Ngao Linh liền vội vàng đến, người còn chưa đến, giọng nói sảng khoái thô ráp, đã truyền khắp đại điện nghị sự.

"Công Minh đạo hữu, gia sự Long tộc bận rộn, ngược lại để đạo hữu đợi lâu rồi." "Tộc trưởng đại nhân khách khí." Triệu Công Minh đứng dậy, chắp tay ý tứ.

"Ta nghe nói lần này đạo hữu đến Long tộc, còn mang theo chí bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa Thánh nhân.

Không biết Thánh nhân đối với Long tộc, có dặn dò gì?" Ngao Linh trò chuyện vài câu với Triệu Công Minh xong, liền trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Triệu Công Minh cười nói, "Không phải là dặn dò của Nữ Oa Thánh nhân, mà là một cơ duyên ngộ khó khăn lắm mới tranh thủ được cho Long tộc." "Cơ duyên?" Ngao Linh, cùng với Quy Thừa Tướng lập tức ngơ ngác, có chút không biết phải làm sao.

"Nữ Oa sư thúc tạo người thành Thánh, sau khi tự mình chứng đạo, lại phát hiện Nhân tộc không có chỗ an trí, đương nhiên, với tôn quý của Thánh nhân, tìm một nơi an trí Nhân tộc là rất dễ dàng, thế là ngô liền tiến cử Long tộc với Nữ Oa sư thúc." "Tộc trưởng đại nhân, Đông Hải rộng lớn, vô số vạn dặm xung quanh, đều là cương vực Long tộc, phân một khối địa phương cho Nhân tộc cư trú, hẳn là

không quá khó khăn chứ?" Ngao Linh lúc này mới phản ứng lại, sắc mặt lập tức trở nên kích động.

Long tộc, nếu phía sau có Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn Côn Luân Sơn.

Lại thêm Nữ Oa Thánh nhân hai tôn đại dựa sơn này, thì mối đe dọa từ Thiên Đình, thật sự không còn là gì nữa!

Nghĩ đến đây, Ngao Linh liền vội vỗ ngực, vẻ mặt nghiêm túc cam đoan.

"Không vấn đề gì, vẫn xin Công Minh đạo hữu cáo tri Nữ Oa Thánh nhân, Long tộc nhất định sẽ làm việc này thỏa đáng nhất." "À phải rồi, xin hỏi Nhân tộc, tổng cộng số lượng bao nhiêu?" "Không nhiều, mười hai vạn người, số Nhất Nguyên." "Chỉ có bấy nhiêu người thôi sao, vậy càng dễ giải quyết, ta nhất định sẽ lựa chọn một nơi thủy thảo phong nhiêu, linh khí nồng đậm cho Nhân tộc." Triệu Công Minh không nhịn được bổ sung một câu, "Khả năng phồn diễn của Nhân tộc, có chút lợi hại, địa phương tốt nhất nên lớn hơn một chút." Ngao Linh xua tay, "Công Minh đạo hữu yên tâm, Long tộc ta cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu địa bàn, đúng rồi, Nhân tộc Tiên Thiên đó, có phải đang ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ này không?" Hiển nhiên, Ngao Linh cũng biết diệu dụng của Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Không sai, Nhân tộc đang ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ này." "Được, vậy xin đạo hữu đợi một thời gian, Long tộc ta sẽ tìm một nơi thật tốt cho Nhân tộc." "Làm phiền rồi." "Không phiền, không phiền." Ngao Linh nhiệt tình dâng trào, thậm chí hai mắt đều hơi đỏ, trong lòng dồn hết sức, nhất định phải làm việc này một cách viên mãn.

Đó chính là một nhân tình của Thánh nhân, có thể nói là bảo vật vô giá.

Sau này, cho dù là Thiên Đình, lại có thể làm gì được Long tộc

hắn?

Triệu Công Minh tạm thời ở lại Long tộc, còn Ngao Linh thì không ngừng phái người, bắt đầu tìm kiếm địa bàn thích hợp để Nhân tộc cư trú và phồn diễn.

Thời gian thoắt cái, mười năm trôi qua, một ngày này, trong cung điện Triệu Công Minh đang cư trú.

Quy Thừa Tướng vội vàng đến, "Công Minh đạo hữu, địa bàn cho Nhân tộc đã chọn xong rồi." Triệu Công Minh vừa nghe, lập tức đứng dậy, "Chọn xong rồi, đi, chúng ta cùng đi xem." Rất nhanh, Ngao Linh, Quy Thừa Tướng, dẫn Triệu Công Minh rời khỏi Đông Hải, đến một sơn cốc cách Đông Hải vài nghìn dặm.

Sơn cốc đó, bốn phía núi bao quanh, vật tư phong phú, tài nguyên dồi dào, khí hậu bốn mùa ôn hòa, rất thích hợp để cư trú.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, diện tích cực lớn, vô cùng rộng rãi.

Bên ngoài sơn cốc, có những khu rừng, bình nguyên rộng lớn, rất thích hợp cho Nhân tộc khai khẩn.

Hơn nữa Tiên Thiên Linh Khí cũng khá nồng đậm, lại gần Đông Hải, không có mối đe dọa từ bên ngoài.

Hiển nhiên, chọn một nơi như vậy, Long tộc đã hao phí tâm tư.

"Thế nào, nơi này ra sao?" Ngao Linh cười nói.

"Vô cùng tốt, rất thích hợp cho Nhân tộc sinh tồn." Triệu Công Minh mãn ý gật đầu, ngay sau đó, hắn thôi động Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bức họa cuốn này từ từ trải ra, tiếp đó, một đạo huyền hoàng chi quang dịu nhẹ, nâng vô số Nhân tộc bên trong, hạ xuống đất.

Khoảnh khắc đó, khu rừng vốn tĩnh mịch an tường, trong nháy mắt trở nên ồn ào, tiếng huyên náo không ngớt bên tai.

Trong Nhân tộc, ba người đầu tiên được tạo ra, liếc nhìn môi trường xung quanh, mang theo vẻ mặt cảm kích đến trước mặt Triệu Công Minh, định quỳ xuống, nhưng lại bị Triệu Công Minh dùng pháp lực nâng dậy.

"Nhân tộc tất quỳ, không quỳ trời, không quỳ đất, chỉ quỳ cha mẹ, hà tất quỳ ta?" "Vâng, Thượng Tiên." Ba người này lúc này mới đứng dậy, có chút bồn chồn đứng bên cạnh.

Lúc này, Ngao Linh liếc nhìn Nhân tộc, nhíu mày, không ngờ Nhân tộc do Thánh nhân nương nương sáng tạo ra lại yếu ớt đến vậy.

Hắn mở lời nói, "Công Minh đạo hữu, nơi này tuy không có nguy hiểm lớn, nhưng Nhân tộc yếu ớt, muốn sinh tồn được, e rằng có không ít khó khăn, Long tộc có cần phái người…" "Tạ ơn Tộc trưởng đại nhân hảo ý, Nữ Oa sư thúc nói, vạn tộc Hồng Hoang, trong vòng một vạn năm không được ra tay với Nhân tộc, ta cũng sẽ ở đây bảo hộ Nhân tộc một thời gian, Nhân tộc sinh tồn được, hẳn là không có vấn đề gì lớn." "À phải rồi Tộc trưởng đại nhân, Nhân tộc sinh tồn gần Đông Hải, Long tộc cũng không cần quá nhiều sự chăm sóc đặc biệt, cứ chiếu theo lẽ thường là được, Nữ Oa Thánh nhân cũng không hy vọng Nhân tộc trở thành những kẻ phế vật há miệng chờ sung, ăn sẵn mặc sẵn." Đối mặt với sự nhiệt tình của Long tộc tộc trưởng, Triệu Công Minh từ chối, đồng thời một lần nữa dặn dò Ngao Linh.

Con đường Nhân tộc chấn hưng, tất sẽ gian nan, phải trải qua gian khổ.

Những khó khăn phát sinh trong khoảng thời gian này, không thể đếm hết, trong đó phần lớn, đều phải dựa vào chính Nhân tộc tự mình khắc phục.

Vẫn là câu nói đó, thụ nhân dĩ ngư bất như thụ nhân dĩ ngư (dạy người cách bắt cá hơn là cho người cá).

Long tộc có thể bảo vệ Nhân tộc nhất thời, cũng không thể bảo vệ Nhân tộc mãi mãi.

Nhân tộc cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình, mới có thể thực sự trở thành nhân vật chính của Thiên Địa.

Bằng không, cho dù cưỡng ép nâng Nhân tộc lên cái gọi là vị trí nhân vật chính của Thiên Địa, Nhân tộc cũng sẽ không chịu nổi áp lực vị cách đó, cuối cùng sẽ tan rã.

Đương nhiên, cũng không phải không cho Nhân tộc một chút đường sống, sinh cơ, mặc cho Nhân tộc tự sinh tự diệt.

Có Triệu Công Minh ở đây, những nhu cầu cơ bản của Nhân tộc, vẫn có thể đảm bảo được.

Ban đầu, Ngao Linh còn muốn ngấm ngầm tư trợ Nhân tộc, để Nhân tộc có cuộc sống tốt hơn một chút.

Nhưng khi nghe nói đây là pháp chỉ của Thánh nhân nương nương, trong lòng Ngao Linh chấn động, liền vội vàng cung kính gật đầu.

"Được, ta hiểu rồi, Công Minh đạo hữu cứ yên tâm." Triệu Công Minh mỉm cười, "Thánh nhân nương nương nói, sẽ giảng đạo trong Hỗn Độn ba nghìn năm sau, đến lúc đó Tộc trưởng đại nhân nhất định phải đến tham gia, ta sẽ dành cho ngài một vị trí tốt." Ngao Linh liền vội gật đầu, "Được, đến lúc đó ta nhất định sẽ đích thân đến nghe Thánh nhân giảng đạo." Rất nhanh, Ngao Linh dẫn người Long tộc rời đi.

Chương 87

Trong sơn cốc, chỉ còn lại Triệu Công Minh, cùng Lục Nhĩ và những người khác.

Ba vị Nhân tộc sơ tổ đầu tiên Nữ Oa nặn ra, nhìn hoàn cảnh xung quanh, kinh hồn bạt vía nói với Triệu Công Minh.

"Thượng Tiên, sau này nơi đây sẽ là nơi cư trú mới của Nhân tộc sao?" "Không sai, sau này nơi đây, chính là địa bàn của Nhân tộc các ngươi, thú rừng nhỏ, hoa quả trong rừng, bao gồm cả thủy tộc chưa sinh ra linh trí trong Đông Hải, các ngươi đều có thể tiến hành săn bắt." "A a." Ba vị Nhân tộc sơ tổ gật đầu, nhưng trên mặt vẫn mang theo một tia do dự, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Triệu Công Minh bật cười, "Các ngươi muốn nói gì, cứ nói ra đi?" "Thượng Tiên, sau khi an trí chúng ta xong, ngài khi nào rời đi?" Tam Tổ lên tiếng, trên mặt mang theo do dự, khóe mắt, còn mang theo một tia hoảng sợ bàng hoàng.

Họ ở bên Thánh Mẫu nương nương còn chưa đầy một ngày, đã bị đưa đi, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ cực lớn.

Triệu Công Minh cười nói, "Các ngươi không cần lo lắng, ta sẽ ở đây bầu bạn với các ngươi một thời gian." Nghe lời này, tảng đá lớn treo lơ lửng trong lòng Tam Tổ, lúc này mới rơi xuống.

Tam Tổ đi lo liệu việc an trí Nhân tộc, còn Triệu Công Minh thì ở phía sau sơn cốc, khai phá một động phủ đơn sơ, chuẩn bị chuyên tâm tham ngộ Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay.

Hắn là Hư Vô Bí Phong Căn Nguyên, vô cùng khế hợp với pháp tắc không gian.

Triệu Công Minh sớm đã có ý định, lấy pháp tắc không gian, làm căn cơ chứng đạo Đại La của mình.

Thái Ất Kim Tiên, ngưng tụ Đỉnh Thượng Tam Hoa, tích lũy pháp lực, nội tình, câu lạc lực lượng Thiên Địa.

Có thể nói chỉ cần ở dưới Thiên Địa Hồng Hoang, pháp lực sẽ dùng mãi không cạn.

Còn Đại La Kim Tiên, Đỉnh Thượng Tam Hoa nở rộ, bắt đầu tham ngộ lực lượng pháp tắc.

Tham ngộ một thành lực lượng pháp tắc, là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tham ngộ hai thành lực lượng pháp tắc, là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tham ngộ ba thành lực lượng pháp tắc, là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tham ngộ bốn thành lực lượng pháp tắc, là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Lực lượng pháp tắc, không còn như tu hành dưới Đại La, dựa vào tích lũy, mà phải dựa vào cảm ngộ.

Tu sĩ ngộ tính tốt, được Đại Đạo chúc phúc, trong một ngày, từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ thăng lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng có khả năng.

Nhưng tu sĩ ngộ tính kém, nghìn năm, vạn năm, mười vạn năm không có chút tiến triển nào, cũng không phải là chuyện hiếm có.

Tổng kết lại là, dưới Đại La dựa vào nỗ lực, trên Đại La dựa vào ngộ tính.

Thực ra, một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác trong tay

Triệu Công Minh là Hỗn Nguyên Kim Đấu, cũng là một bảo vật hệ không gian.

Nhưng Hỗn Nguyên Kim Đấu thiên về sát phạt, hiệu quả khi tham ngộ tự nhiên kém xa Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Trong động phủ thanh tịnh nhã trí, thác nước chảy thẳng.

Triệu Công Minh ngồi trên đất, một tâm nhị dụng, một mặt vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công tích lũy pháp lực.

Một mặt lại cầm Sơn Hà Xã Tắc Đồ, từ đó tham ngộ áo nghĩa tối cao của pháp tắc không gian, khí tức trên người, đang chậm rãi mà ổn định tăng cường.

Trên bầu trời mây trắng lững lờ, mênh mông vô tận, một cỗ kim ô loan giá khổng lồ xa hoa lướt qua bầu trời, hóa thành một đạo hồng quang vàng kim, với tốc độ cực nhanh xuyên phá không gian, hướng về phía Phượng Tê Sơn, nơi Nữ Oa chứng đạo.

Kim ô loan giá khổng lồ kia, xa hoa đến cực điểm, chiều dài và chiều rộng đều có hơn trăm trượng, không giống một công cụ di chuyển, ngược lại giống như một cung điện khổng lồ.

Vô tận mặt trời chân hỏa bốc cháy dưới loan giá, khiến tốc độ của nó có thể sánh ngang với Kim Ô hóa hồng.

Thậm chí một số tu sĩ tu vi thấp, còn không thể bắt kịp bóng dáng của kim ô loan giá.

Trung tâm Hồng Hoang, sâu trong Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện, mười đạo thân ảnh thông thiên triệt địa, tản mát ra khí tức bất hủ bất diệt từ thời viễn cổ.

“Hừ, hai con chim ba chân lão già này hành động thật nhanh!” Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung phát ra tiếng hừ lạnh lớn, giữa lúc hỏa khí bùng lên, trong Bàn Cổ Điện nóng bỏng.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, đều do mặt trời kim diễm hóa thành, mà Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, lại là hóa thân của bản nguyên hỏa, hai bên có thể nói là gai đối gai.

Nếu nói trong Thập Nhị Tổ Vu, nhất định phải chọn ra một Tổ Vu có quan hệ không tốt nhất với Yêu tộc, thì đó không ai khác ngoài Chúc Dung.

"Kim Ô nhất tộc tốc độ vô song, Hậu Thổ muội tử, Huyền Minh muội tử tuy đã xuất phát trước, e rằng đến Phượng Tê Sơn trước, vẫn là hai con chim lão già này a." Thời gian chi Tổ Vu Chúc Cửu Âm mở lời nói, "Không bằng ta đi một phen, trói chân hai con chim lão già đó một thời gian?" Đế Giang chậm rãi lắc đầu, "Không cần, Nữ Oa đã chứng đạo, trong lòng tất nhiên có ý nghĩ của riêng mình, đến sớm một chút, đến muộn một chút, không ảnh hưởng gì lớn." "Ta tin tưởng, Nữ Oa Thánh nhân hẳn là sẽ không như vậy vô trí, nhất định phải can dự vào cuộc chiến giữa chúng ta và Yêu tộc." Theo tiếng nói của Đế Giang vang lên, toàn bộ Bàn Cổ Điện, lập tức trở nên yên tĩnh.

Cỗ khí tức cuồng bạo đó, trong nháy mắt biến mất không tăm hơi, lại chìm vào một khoảng tĩnh mịch vô cùng.

Đỉnh Phượng Tê Sơn, Phục Hy từ xa nhìn cỗ kim ô loan giá Thiên Đình lớn bằng cung điện bay tới, không tự giác thở dài một hơi.

"Muội tử vừa chứng đạo không lâu, Thiên Đình cư nhiên lại nhanh như vậy đã đến…" Phục Hy thở ra một hơi trọc khí, đứng sững trên đỉnh núi, bắt đầu chờ đợi.

Không lâu sau, một cỗ khí tức nóng bỏng vô cùng ập đến.

Cỗ kim ô loan giá khổng lồ tựa như ngọn núi nhỏ từ từ hạ xuống đỉnh Phượng Tê Sơn.

Phục Hy tiến lên, chắp tay hành lễ, không ti không kháng, "Phục

Hy, bái kiến hai vị Yêu Hoàng bệ hạ.” Bất luận hai bên Yêu tộc và Vu tộc giao chiến ác liệt đến đâu.

Thiên Đình hiện tại, dù sao cũng là chính quyền được Thiên Đạo thừa nhận, là chính thống.

Về lý thuyết là phải thống ngự vạn tộc Hồng Hoang, chư thiên tiên thánh.

Đương nhiên, Hồng Hoang hiện nay, đại năng, cường giả xuất hiện vô số, vô số đại tu sĩ ẩn mình ở các ngóc ngách tu luyện.

Thiên Đình thật sự muốn như lý thuyết, để Thiên Địa chỉ có tiếng nói của Thiên Đình, là vạn vạn không thể làm được.

Bỗng nhiên, một trận gió nhẹ từ từ thổi bay màn che, hai đạo nhân ảnh, đều là dáng vẻ thanh niên, giống nhau bảy tám phần.

Một người thần sắc hơi nghiêm túc, trịnh trọng, thành thục.

Một người khác diện mạo càng trẻ hơn, hoạt bát, giữa trán có một đạo mặt trời kim sắc thần văn ẩn hiện.

Cả hai người, đều mặc kim ô đế bào, một cỗ khí tức đế vương không thể hình dung ập đến, muốn tất cả mọi người đều phải cúi đầu bái lạy.

Hai người này, không cần nói nhiều, chính là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất từ Thiên Đình mà đến.

Hai người sau khi nhìn thấy Phục Hy, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười hòa ái.

“Phục Hy đạo hữu, kể từ sau khi giảng đạo Tử Tiêu Cung năm xưa, chúng ta đã lâu không gặp.” “Đúng vậy, kể từ khi hai vị bệ hạ lập Thiên Đình ở Tam Thập Tam Thiên năm xưa, quả thực là vô số năm không gặp rồi.” Trên mặt Phục Hy, lóe lên một tia cảm khái, hắn

biết dã tâm của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Nói đi nói lại, cũng chỉ có tám chữ, chứng đạo thành Thánh, chư thiên cộng tôn.

Năm xưa ở Tử Tiêu Cung phân chia Thánh vị, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất không có phần, hai huynh đệ cùng lúc chuẩn bị hai phương án.

Chương 88

Phương án thứ nhất, tự nhiên chính là lập Thiên Đình, chế bá Thiên Địa, thống ngự Hồng Hoang, dựa vào mệnh cách tôn quý của Hồng Hoang Vô Thượng Đại Thiên Tôn như vậy, không cần Hồng Mông Tử Khí, cưỡng ép chứng đạo.

Phương án thứ hai, tự nhiên chính là đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, lấy đại khí vận chứng đạo.

Nhưng Tam Thanh thực lực cường đại, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chưa chắc là đối thủ của Tam Thanh.

Còn về Nữ Oa, lại là giáo chủ Yêu Giáo, có quan hệ nhân quả rất sâu với Yêu tộc.

Tây Phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, thì càng không cần phải nói, mặt dày như cao dán chó, vô cùng khó đối phó.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không muốn vô duyên vô cớ đi trêu chọc họ.

Cuối cùng chỉ có thể đặt mục tiêu vào lão hảo nhân Hồng Vân.

Nhưng trận chiến Đông Hải, kết quả cũng không như ý, Hồng Vân vẫn lạc, đạo Hồng Mông Tử Khí kia không biết tung tích.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đành phải đặt toàn bộ hy vọng, vào phương án thứ nhất.

Dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi đi về phía Phượng Tê Sơn, đạo tràng của Nữ Oa.

Giữa đường, Đế Tuấn thần sắc trịnh trọng, "Phục Hy đạo hữu, thực lực Yêu tộc và Vu tộc ngang tài ngang sức, nếu Nữ Oa Thánh nhân gia nhập Yêu tộc, Yêu tộc nhất định có thể chiến thắng Vu tộc,

chẳng lẽ Nữ Oa Thánh nhân cũng không muốn thấy cảnh này sao?" Phục Hy khẽ lắc đầu, thở dài nói, "Những lời này, hai vị bệ hạ vẫn nên tự mình nói với muội tử, ngô không thể thay nàng quyết định." Rất nhanh, ba người đến trước cung điện của Nữ Oa, cung điện của Nữ Oa, so với trước khi Nữ Oa chưa chứng đạo, đã thêm một tia huyền diệu thâm sâu, trường tồn từ thời viễn cổ.

Một tia Thánh nhân khí cơ, bao quanh toàn thân, tản mát ra uy áp lớn lao.

"Đây chính là Thánh nhân sao.

Một luồng khí tức, cũng có áp lực như vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn cung điện trước mắt, trong lòng trầm xuống.

Hỗn Độn Chung trong tay, Đông Hoàng Thái Nhất tự nhận trong Thánh nhân, khó có địch thủ, nhưng hôm nay trực diện khí tức Thánh nhân, lại từ sâu thẳm trong lòng cảm thấy một tia không thể với tới.

"Đông đông đông." Phục Hy tiến lên, chậm rãi gõ cửa lớn, rất nhanh, cửa lớn tách sang hai bên, Phục Hy đưa tay, "Hai vị bệ hạ xin mời." Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn không khách khí, đi trước Phục Hy một bước vào cung điện, Phục Hy theo sau.

Khí tức huyền diệu trong điện, nồng đậm hơn bên ngoài đại điện vài phần, Thánh nhân Đạo uẩn, khuấy động từng trận sóng gợn giữa không trung.

Khiến người ta đắm chìm vào đó, hận không thể lập tức ngồi xuống đất, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

"Chúng ta bái kiến Thánh nhân." Phục Hy, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều lần lượt hành lễ với Nữ Oa.

Trước đây, hai bên vẫn là địa vị bình đẳng, nhưng Nữ Oa thành Thánh, tất cả đều đã khác.

Ngay cả Tam Thanh Côn Luân do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành đích thân đến, cũng phải hành lễ với Nữ Oa.

Nữ Oa so với khi vừa chứng đạo, khí tức trên người càng thêm huyền diệu.

"Hà tất đa lễ?" Nàng khẽ gật đầu, ý niệm vừa động, một cỗ sức mạnh dịu dàng như nước, nâng Đế Tuấn và những người khác dậy.

Trước mặt Thánh nhân, Đế Tuấn không quanh co, cũng không định giấu diếm gì, trực tiếp mở lời.

"Nữ Oa Thánh nhân năm xưa là giáo chủ của Yêu Giáo, nay giữa Yêu tộc và Vu tộc, đại chiến không ngừng, vẫn xin Thánh nhân ra tay, giúp đỡ Yêu tộc ta, thống nhất Hồng Hoang." Nữ Oa khẽ lắc đầu, "Hai vị đạo hữu, không phải ta không muốn giúp đỡ Yêu tộc, ức vạn năm trước, khi ta từ bỏ vị trí giáo chủ Yêu Giáo, đã nói rất rõ ràng, chỉ nguyện nhất tâm tu đạo, không nguyện can dự vào những việc khác nữa, nếu hai vị đạo hữu vì việc này mà đến, thì xin hãy trở về đi." Trên mặt Đế Tuấn, lộ ra vẻ không cam lòng, lớn tiếng nói.

"Thánh nhân từ bỏ vị trí giáo chủ Yêu Giáo, thì thật sự giữa Thánh nhân và Yêu tộc không còn nhân quả quan hệ nào sao?" Nữ Oa nhíu mày, "Về nhân quả với Yêu tộc, Yêu Hoàng đây là đang uy hiếp Bản Tọa sao?" Nữ Oa chứng đạo, kim phi tích bỉ (nay khác xưa), Thánh nhân Đạo uẩn bao quanh thân, mang theo uy nghiêm không thể mạo phạm.

Ngay cả Yêu Hoàng, cũng không thể không bất kính với Thánh nhân.

Đế Tuấn làm Yêu Hoàng vô số vạn năm, sắc mặt cũng không khỏi trầm xuống.

Ức vạn năm qua, chưa từng có ai dám bất kính với hắn như vậy.

Nhưng vừa nghĩ đến, Nữ Oa đã thành Thánh, là lấy thân phận Thánh nhân mà đối thoại với hắn, cơn giận trong lòng cũng nhanh chóng giảm đi không ít.

Hắn thở ra một hơi trọc khí, "Nếu Thánh nhân nương nương thật sự không muốn đến giúp đỡ Yêu tộc ta, thì xin đáp ứng ta ba điều kiện, thì nhân quả giữa Thánh nhân nương nương và Yêu tộc sẽ hoàn toàn tiêu trừ." "Điều kiện gì?" Nữ Oa nhíu mày, không vội vàng đáp ứng.

"Điều kiện thứ nhất, Thiên Đình cho phép phong Thánh nhân, cùng Phục Hy Thượng Yêu Hoàng, tôn hiệu Oa Hoàng, Hy Hoàng." "Điều kiện thứ hai, giao chí bảo của Yêu tộc, Chiêu Yêu Phiên cho chúng ta." "Điều kiện thứ ba, để Hy Hoàng, gia nhập Thiên Đình ta." "Không thể nào!" Tiếng nói của Đế Tuấn vừa dứt, Nữ Oa liền nhíu mày, giọng nói lạnh nhạt.

"Điều kiện thứ nhất, điều kiện thứ hai ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng điều kiện thứ ba, tuyệt đối không thể." Vu Yêu đại chiến, đang dần trở nên nóng bỏng, giữa Thiên Địa, khí kiếp dâng lên, ẩn ẩn có xu thế của Long Hán đại kiếp năm xưa.

Một khi lượng kiếp bùng phát, Thánh nhân có thể độc thiện kỳ thân.

Dưới Thánh nhân, tất cả đều sẽ bị cuốn vào lượng kiếp, sinh tử không thể nắm giữ trong tay mình.

Nữ Oa và Phục Hy, tình nghĩa ức vạn năm, Nữ Oa làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn huynh trưởng của mình bị cuốn vào lượng kiếp.

"Nếu Thánh nhân không chấp thuận, thì xem như huynh đệ chúng ta chưa từng đến đây." Đế Tuấn cũng không nói gì thêm, dẫn Đông Hoàng Thái Nhất, liền muốn rời khỏi điện.

Sắc mặt Phục Hy lập tức trầm xuống, thực ra Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất nói không sai.

Xét về ý nghĩa nghiêm ngặt, Nữ Oa quả thực còn nợ Yêu tộc một đại nhân quả.

Nếu không ra tay giải quyết trước khi lượng kiếp đến, thì phần nhân quả này, sẽ trực tiếp hòa vào lượng kiếp, sẽ thay đổi theo lượng kiếp.

Đến lúc đó, không ai có thể biết hậu quả có thể gây ra là gì.

Phục Hy tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn muội tử của mình lâm vào thế khó khăn.

Hắn trực tiếp bước một bước, chặn trước mặt Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

"Ba điều kiện này, ta thay muội tử đáp ứng, phần nhân quả muội tử nợ Yêu tộc này, ta Phục Hy đã trả rồi." Trên mặt Nữ Oa, lộ ra vẻ kinh ngạc lớn, "Huynh trưởng, việc này tuyệt đối không được." Phục Hy nghiêm nghị nói, "Tâm ý ta đã quyết, muội tử không cần khuyên nhủ, đưa Chiêu Yêu Phiên cho họ đi." Nữ Oa còn muốn nói thêm, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Phục Hy, biết không thể thay đổi ý nghĩ của Phục Hy.

Đành ý niệm vừa động, một lá cờ dài bốn năm trượng xuất hiện, sau đó dưới sự thao túng của Nữ Oa, rơi vào tay Đế Tuấn.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất khẽ mỉm cười, "Được, vậy chúng ta ở Thiên Đình, chờ đợi Hy Hoàng đại giá." Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cưỡi kim ô loan giá rời đi.

Trên Phượng Tê Sơn, sắc mặt Nữ Oa âm trầm, vốn tưởng rằng sau khi chứng đạo, tiêu dao tự tại, vạn kiếp bất gia thân.

Nhưng không ngờ, vẫn có lúc bất lực như vậy.

“Huynh trưởng, huynh vì sao lại làm như vậy, một khi đại kiếp bắt đầu, tất cả không thể suy đoán, vạn nhất xảy ra bất trắc thì sao?

Chẳng lẽ huynh quên kết cục của Tiên Thiên Tam Tộc năm xưa rồi sao?” Nữ Oa hiếm khi nổi giận với Phục Hy, Chuẩn Thánh, nhìn thì cao cao tại thượng, là đại tu sĩ đỉnh cấp Hồng Hoang.

Nhưng trước lượng kiếp, tựa như con kiến nhỏ dưới bánh xe, không thể gây ra dù chỉ một chút sóng gió.

Chẳng thấy Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân năm xưa trong Long Hán đại kiếp có kết cục thế nào sao.

Phục Hy mỉm cười nói, “Chỉ cần là vì muội, thì tất cả những điều này, đều đáng giá.” Nữ Oa thở dài một hơi, bắt đầu thôi diễn phương pháp phá cục tiếp theo.

Chương 89

Huynh trưởng, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, không có huynh trưởng, nàng một mình làm sao có thể sống đây.

Không lâu sau, trên Phượng Tê Sơn, lại có một đợt khách đến.

Hậu Thổ, Huyền Minh hai đại Tổ Vu, xuyên phá không gian, đến Phượng Tê Sơn.

Trong điện, Phục Hy cười nói, "Yêu tộc vừa đi, Vu tộc lại đến, muội tử thật sự đã trở thành miếng bánh thơm rồi." "Để họ vào đi." Nữ Oa thở dài, sau khi thành Thánh, cảm giác bất lực này, sao lại lớn hơn vô số lần so với trước khi thành Thánh.

Hậu Thổ, Huyền Minh bước vào điện, quả nhiên không ngoài dự liệu của Nữ Oa, vẫn hỏi về mối quan hệ với Yêu tộc sau khi thành Thánh.

Nữ Oa và Hậu Thổ, Huyền Minh có tình cảm rất tốt, trực tiếp kể lại sự tình từ đầu đến cuối một cách trung thực.

Hai người vừa nghe, Nữ Oa sẽ không đích thân giúp Thiên Đình, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nghe nói Phục Hy vì hóa giải nhân quả của Nữ Oa với Yêu tộc, mà phải đi Thiên Đình, lại không khỏi bắt đầu an ủi Nữ Oa.

Rất lâu sau, Hậu Thổ mới cùng Huyền Minh rời khỏi Phượng Tê Sơn.

Ba ngày sau, Thiên Đình chính thức ban bố sắc phong Nữ Oa, làm Oa Hoàng của Yêu tộc, Phục Hy, làm Hy Hoàng của Yêu tộc.

Thông cáo phát ra, vạn tộc Hồng Hoang, đều dấy lên sóng gió lớn, bàn tán xôn xao.

Thiên Đình sắc phong Oa Hoàng, Hy Hoàng, điều này có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ Thánh nhân muốn giúp Yêu tộc, cùng đối phó Vu tộc sao?

Trên mặt tất cả mọi người, đều lóe lên một tia chấn động, nếu thật sự là như vậy, thì Hồng Hoang e rằng sẽ lập tức xảy ra đại địa chấn.

Vô số tu sĩ tu hành cẩu đạo, nhận thấy phong hướng không đúng, thu thập một lượng lớn tài nguyên, trực tiếp tiến vào động phủ, bắt đầu bế quan.

Trước tiên đặt một mục tiêu nhỏ, bế quan vài vạn năm, đợi đại kiếp qua đi, rồi xuất quan cũng không muộn.

Thời gian thoắt cái, nghìn năm trôi qua, Phục Hy chính thức đi Thiên Đình nhậm chức, đảm nhiệm Hy Hoàng.

Còn về Vu tộc, không có nhiều động thái, nói cho cùng, Thiên Đình chỉ có thêm một vị Chuẩn Thánh mà thôi, đối với cục diện Vu Yêu, không thể đóng vai trò quyết định gì.

Nữ Oa, cũng đã rời khỏi Hồng Hoang, cuộc chiến giữa Vu Yêu nhị tộc, nàng không định quản nữa.

Mắt không thấy, lòng không phiền, Nữ Oa chuẩn bị học theo Đạo Tổ, khai tịch đạo tràng trong Hỗn Độn.

Một góc Đông Hải, nơi Nhân tộc phồn diễn sinh sôi, trong một ngọn núi phía sau một sơn cốc rộng lớn.

Một đạo khí tức cường đại, chợt lóe qua, sau đó cấm chế được thiết lập trước cửa động phủ trực tiếp bị phá vỡ.

Một vị thanh niên áo trắng, từ trong đó từ từ bay ra, phong thần

tuấn tú, mày kiếm mắt tinh, một cỗ kiếm đạo khí tức ngút trời, từ trên người hắn tản ra.

Bế quan nghìn năm, tu vi của Triệu Công Minh, đã thành công đạt đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, trên không gian chi đạo, cũng đã có tiến bộ cực lớn.

Triệu Công Minh tự tin, với tốc độ hiện tại của mình, ngay cả Tam Túc Kim Ô nổi tiếng nhất về tốc độ trong Hồng Hoang, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

"Bế quan nghìn năm, sự phát triển của Nhân tộc cũng đã có một bước tiến mang tính cột mốc, ta cũng đã đến lúc rời đi." Triệu Công Minh lật bàn tay, chí bảo khí vận của Nhân tộc, Không Động Ấn từ từ xuất hiện trong tay hắn.

Không Động Ấn, vô cùng huyền diệu, là một kiện chí bảo khí vận vô thượng, uy lực lớn nhỏ, liên quan đến khí vận của Nhân tộc.

Khi Nhân Đạo Khí Vận mạnh nhất, thậm chí có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Khi Triệu Công Minh vừa mới nhận được Không Động Ấn, Không Động Ấn có vẻ ảm đạm không ánh sáng.

Sau này, Nhân tộc đản sinh, nhưng khí vận bạc nhược, uy lực của Không Động Ấn, chỉ có vẻ như hậu thiên hạ phẩm linh bảo.

Trải qua nghìn năm, quy mô Nhân tộc mở rộng gấp vạn lần, nhưng vì hầu như toàn bộ là phàm nhân, không có sự biến đổi thực chất.

Uy lực của Không Động Ấn, đại khái đạt đến tầng thứ hậu thiên thượng phẩm linh bảo.

Hơn nữa, trong nghìn năm qua, Triệu Công Minh vẫn luôn ở cùng Nhân tộc.

Triệu Công Minh có thể rất rõ ràng cảm nhận được, bản thân hắn và Nhân tộc, đã như hai sợi dây khác nhau, quấn quýt vào nhau, kết hạ nhân quả lớn vô thượng.

Đương nhiên, trong nghìn năm này, Triệu Công Minh không phải chỉ biết vùi đầu bế quan.

Mà là thỉnh thoảng sẽ chỉ điểm Nhân tộc một phen, dưới sự dẫn dắt có ý hay vô ý.

Vị lớn tuổi nhất trong ba vị Nhân tộc thủy tổ, thông qua việc quan sát sấm sét đánh vào cây cối tạo ra thiên hỏa.

Sau nhiều lần thử nghiệm, đã phát minh ra cách khoan gỗ lấy lửa.

Dạy mọi người học cách dùng lửa nướng chín thức ăn để sử dụng, được vô số Nhân tộc Tiên Thiên tôn xưng là Toại Nhân Thị!

Vị trẻ hơn một chút, dưới sự chỉ điểm của Triệu Công Minh, cấu trúc gỗ làm tổ.

Giúp Nhân tộc không cần phải sống trong hang động ẩm ướt, lạnh lẽo nữa.

Được vô số Nhân tộc Tiên Thiên tôn xưng là Hữu Sào Thị.

Còn về vị trẻ nhất trong ba vị thủy tổ, tâm linh khéo léo, thông qua lá cây, vỏ cây, dệt thành y phục, giúp Nhân tộc tránh khỏi cảnh trần truồng.

Đồng thời trong mùa đông khắc nghiệt, giúp mọi người thông qua việc cắt da thú để chống lạnh, được mọi người thân thiết gọi là Truy Y Thị.

Triệu Công Minh thu dọn, bước ra khỏi sơn cốc, đập vào mắt, chính là Nhân tộc đông nghịt.

Không thể đếm xuể, tựa như hạt cát trong sa mạc, một mắt nhìn

không thấy điểm cuối.

Điều đáng nói là, nghìn năm phát triển, số lượng Nhân tộc cũng đã có sự thay đổi cực lớn.

Nhân tộc Tiên Thiên, tuy trên người không có pháp lực, nhưng tinh lực sung mãn, thân thể cường kiện, mỗi ngày đều có sức lực dùng không hết.

Không phải đang săn bắt để kiếm thức ăn, thì là đang hì hục tạo người.

Trực tiếp từ số Nhất Nguyên ban đầu, bùng nổ lên con số mười ức hiện nay, tăng gấp gần vạn lần.

Địa bàn ban đầu Long tộc cấp cho Nhân tộc để phồn diễn sinh sôi, từ chỗ vô cùng rộng rãi, một mắt nhìn không thấy bờ, đến nay đã trở nên vừa đủ.

Tin rằng chỉ cần Nhân tộc tiếp tục phồn diễn một thời gian nữa, địa bàn ở Đông Hải này, sẽ không còn đủ sức chứa.

Triệu Công Minh tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh liền đến trước một căn nhà gỗ khổng lồ vô cùng, cao bằng một tòa nhà ba tầng ở hậu thế, vô cùng lớn.

Chương 90

Đồng thời cũng là nơi cư trú của Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, cũng là trung tâm phát triển của Nhân tộc.

Triệu Công Minh còn chưa bước vào trong nhà gỗ, liền nghe thấy tiếng thở dài lớn của Toại Nhân Tam Tổ.

Triệu Công Minh nghe xong, khẽ mỉm cười, sải bước đi vào.

"Tam vị thủy tổ ở đây than ngắn thở dài, có phải gặp phải nan đề gì không?" Nhân tộc từ lúc mới đến Đông Hải còn bối rối, đến nay đã có thể cơ bản sinh hoạt thường ngày, ăn mặc không lo, không biết đã khắc phục bao nhiêu khó khăn, dưới sự bồi dưỡng của Triệu Công Minh, tư tưởng Nhân tộc gặp vấn đề thì giải quyết vấn đề này, đã được củng cố rất nhiều, không còn chỉ biết dựa dẫm vào người khác.

"Triệu Sư." Tam Tổ cùng đứng dậy, hành lễ với Triệu Công Minh.

Vài trăm năm trước, Tam Tổ đã không còn xưng hô Triệu Công Minh là Thượng Tiên, mà là xưng hô Triệu Sư, để bày tỏ sự tôn kính.

Sau khi Tam Tổ hành lễ xong, liền vội vàng than thở, "Triệu Sư, chúng đệ tử sở dĩ lo lắng than thở, chính là vì mâu thuẫn nội bộ giữa Nhân tộc." Triệu Công Minh nhíu mày, "Ý gì?" Hắn lần xuất quan trước, vẫn là ba trăm năm trước, lần này xuất quan, chỉ biết số lượng Nhân tộc đã tăng lên không biết bao nhiêu lần, nhưng những thứ khác, không quá rõ.

Truy Y Thị vừa định giải thích cho Triệu Công Minh, lại thấy Toại Nhân Thị nói, "Vẫn là Triệu Sư cùng chúng đệ tử đến xem đi." Nói xong, Tam Tổ ra khỏi nhà gỗ, Triệu Công Minh cũng theo sát rời đi.

Trên người Tam Tổ, đều có pháp lực, sau khi đi nhanh một lúc,

bốn người đến trên một ngọn đồi nhỏ nhô ra.

Từ trên nhìn xuống, vừa vặn có thể thấy một vùng bình nguyên rộng lớn.

Ở cuối bình nguyên, còn có thể lờ mờ nhìn thấy một bộ lạc khổng lồ, khắp nơi có thể thấy bóng người đông nghịt trong bộ lạc, đi đi lại lại.

Một bộ lạc khổng lồ như vậy, ngay cả trong Nhân tộc hiện tại, cũng được coi là bộ lạc quy mô tương đối lớn.

Không lâu sau, bỗng nhiên, trong rừng truyền đến một trận động tĩnh.

Vài trăm người cẩn thận từng li từng tí từ trong rừng chui ra.

Trên người họ mang theo vũ khí, dính máu, khí tức toàn thân tinh hãn, trên mặt mang theo cảnh giác, hiển nhiên là đã đi săn.

Phía sau họ, từng hàng từng hàng con mồi theo sự xuất hiện của họ mà đi ra.

Mấy chục con nai núi lớn, ba con gấu đen, hai con hổ, cùng vô số thỏ, gà rừng, sóc, v.v., hiển nhiên lần ra ngoài này, thu hoạch không nhỏ.

Đi được nửa đường, bỗng nhiên từ rừng cây, bụi cỏ xung quanh xông ra một đám người đông đảo.

Trên người họ, mang theo vũ khí, bao vây những người mang theo con mồi đó, số lượng lên đến vài nghìn người.

Người dẫn đầu, là một tráng hán cao hơn hai mét.

Hắn mặc da thú bó sát người, những khối cơ bắp khổng lồ nổi cao lên.

Hắn nhìn lướt qua những con mồi phong phú đó, trong mắt lóe lên

sự tham lam lớn.

“Bộ lạc Trường Phong, giao ra một nửa con mồi, bộ lạc Man Hùng chúng ta hôm nay sẽ tha cho các ngươi, nếu không, hôm nay các ngươi đừng hòng rời khỏi đây.” Trong bộ lạc bị bao vây đó, một người đàn ông trung niên gầy gò bước ra.

Hắn hai mắt sâu thẳm, mang theo một cỗ trí tuệ không thể hình dung, chính là tộc trưởng bộ lạc Trường Phong.

Cũng chính vì dựa vào trí tuệ, mỗi lần đi săn, mới có thể trở về đầy ắp.

Hắn lạnh lùng nhìn tráng hán cao hai mét kia, chậm rãi nói.

“Bạo Hùng, ngươi coi thường quy tắc do Thủy Tổ đại nhân đặt ra, bộ lạc của mình không đi săn, ngược lại luôn ngồi hưởng thành quả, chẳng lẽ không sợ Tam Tổ đại nhân quở trách sao?” Nghe đến danh húy Tam Tổ, trong mắt Bạo Hùng lóe lên một tia e ngại, nhưng rất nhanh, sắc mặt lại thả lỏng.

“Tam Tổ đại nhân cư trú ở nơi đây xa như vậy, cho dù biết, lại có thể làm gì, các ngươi vẫn mau chóng giao con mồi ra đây, nếu không đừng trách huynh đệ bọn ta không khách khí.” “Ngươi thật sự cho rằng người của bộ lạc Trường Phong chúng ta đều là bùn đất không thể nặn thành hình sao, con mồi hôm nay này, các ngươi một con cũng đừng hòng lấy đi, ngô sẽ đích thân bẩm báo Tam Tổ đại nhân, nghiêm khắc trừng trị các ngươi.” “U a, còn dám phản kháng sao, huynh đệ, xông lên.” Theo lệnh của Bạo Hùng, tộc nhân bộ lạc Bạo Hùng vây quanh bộ lạc Trường Phong, số lượng lên đến vài nghìn người, lập tức cầm lấy vũ khí trong tay.

Những cây gậy gỗ chắc chắn bên trên dùng dây mây buộc những khối đá đen sì, trông rất có uy lực.

Còn nhìn về phía bộ lạc Trường Phong, chỉ có vài trăm người, vũ khí trong tay cũng không tinh xảo bằng bộ lạc Bạo Hùng.

Người đàn ông trung niên gầy gò chậm rãi thở ra một hơi trọc khí, y chợt quay đầu lại, lớn tiếng nói: "Chia một phần ba số vật săn cho bọn chúng." Ngay lập tức, phía sau người đàn ông trung niên gầy gò truyền đến tiếng vật săn rơi xuống đất.

Y lớn tiếng quát: "Chúng ta đi!" Nhưng người đàn ông trung niên còn chưa kịp bước vài bước, Bạo Hùng đã như một bức tường, chắn trước mặt y.

"Bạo Hùng, ngươi đây là ý gì?" Người đàn ông trung niên mặt mày âm trầm, chất vấn.

Bạo Hùng liếc nhìn người đàn ông trung niên một cái, lạnh lùng nói: "Một phần ba vật săn ư, ngươi tưởng bố thí cho ăn mày sao?

Giờ ta đổi ý rồi, không cần một phần ba của ngươi, cũng chẳng cần một nửa vật săn của ngươi, ta muốn toàn bộ số vật săn của ngươi." "Bạo Hùng, ngươi đừng quá đáng!" Ngọn lửa giận trong lòng người đàn ông trung niên tích tụ đến cực điểm, như núi lửa bùng nổ, phá vỡ sự kiềm chế, y trừng mắt nhìn chằm chằm Bạo Hùng.

"Thủ lĩnh, người của bộ lạc Bạo Hùng khi người quá đáng, chúng ta liều với bọn chúng đi!" "Đúng, liều đi!

Vật săn mà chúng ta khổ cực mới có được, tuyệt đối không thể cứ thế dâng cho bọn chúng!" "Cùng lắm thì khai chiến!

Ta sớm đã không ưa người của bộ lạc Bạo Hùng rồi." Phía sau người đàn ông trung niên, một loạt âm thanh vang lên.

Tất cả mọi người đều mang theo ý chí chiến đấu, khí thế hiên ngang, muốn liều mạng với người của bộ lạc Bạo Hùng.

"Rút vũ khí!" Người đàn ông trung niên chợt lớn tiếng quát.

“Keng keng!” Tất cả mọi người của bộ lạc Trường Phong vào khoảnh khắc này, như thể hóa thành những binh sĩ đặc chủng đã trải qua vô số lần huấn luyện, phản xạ có điều kiện mà trực tiếp rút ra vũ khí cắm trên vật săn.

Mặt đầy chiến ý nhìn chằm chằm những người của bộ lạc Bạo Hùng xung quanh.

Vật săn là nhu yếu phẩm để một bộ lạc duy trì sự sống còn của tộc nhân.

Muốn bọn họ giao nộp tất cả vật săn trong tay, đó chính là kẻ thù không đội trời chung của bọn họ.

Bên cạnh Bạo Hùng, xuất hiện một bóng người nhỏ bé, sau khi đánh giá bộ lạc Trường Phong một lượt, y vô cùng cảnh giác nói với Bạo Hùng: “Thủ lĩnh đại nhân, bộ lạc Trường Phong không thể xem thường, dù chỉ là một phần ba vật săn cũng đủ để chúng ta tiêu dao một đoạn thời gian rồi, kính xin thủ lĩnh suy nghĩ kỹ trước khi hành động.” “Hừ!” Trên mặt Bạo Hùng lóe lên vẻ lạnh lẽo, y đẩy người nhỏ bé kia ra, nói nặng nề: “Nếu không dạy dỗ đàng hoàng bộ lạc Trường Phong này, e rằng lần sau bọn chúng sẽ càng to gan hơn.” Ngay khi hai bên đang giằng co, đại chiến sắp bùng nổ, trên sườn đồi, Triệu Công Minh khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng: “Không ngờ Nhân tộc lại nhanh chóng nội đấu đến vậy.” Nhân tộc, tuy có vô hạn tiềm lực, tự cường bất tức cùng đủ loại ưu điểm, nhưng cũng không ít khuyết điểm, mà khuyết điểm lớn nhất chính là nội đấu.

Giữa hai bên, nhất định phải đấu đến ngươi chết ta sống mới chịu thôi.

Ba vị Toại Nhân Thị trầm mặc không nói, những năm gần đây, những chuyện tương tự như vậy đã xảy ra không biết bao nhiêu lần.

Giống như giữa bộ lạc Trường Phong và bộ lạc Bạo Hùng trước

mắt, Người cũng từng hạ lệnh cấm đoán.

Nhưng căn bản không có tác dụng bao nhiêu, bộ lạc Bạo Hùng vẫn cố chấp làm theo ý mình, không đặt lệnh cấm vào trong lòng.

"Đi thôi, chúng ta cũng xuống xem sao." Tiếng Triệu Công Minh vừa dứt, người đã hóa thành một trận gió, không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Chúng ta cũng nhanh chóng theo kịp." Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cũng vội vàng theo sau.

"Đinh đinh lanh canh!" Tiếng vũ khí va chạm, phát ra những âm thanh mạnh mẽ, chậm rãi vang vọng trên bình nguyên.

Không phải hai bộ lạc đã giao chiến, mà là tiếng vũ khí va chạm của các tộc nhân giữa các bộ lạc.

Chương 91

Đây là khúc dạo đầu, đồng thời cũng là để khích lệ tinh thần cho tộc nhân.

Đúng lúc này, trong mắt tất cả mọi người của hai bộ lạc, như thể nhìn thấy điều gì đó, lộ ra sự kinh hãi tột độ.

Vũ khí trong tay bọn họ không tự chủ được mà rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Bạo Hùng và người đàn ông trung niên gầy gò kia nghiêng người sang một bên.

Chỉ thấy cách đó không xa, ba vị Nhân tộc Lão Tổ, long hành hổ bộ mà đi về phía họ, bên cạnh các Lão Tổ còn có một nam tử áo trắng.

"Ba vị Lão Tổ Toại Nhân, kia chẳng phải Triệu Sư sao?" Trong mắt Bạo Hùng lộ ra sự kinh hãi tột độ, tuy rằng vừa rồi y nói năng có vẻ không mấy kính sợ Tam Tổ, nhưng khi Tam Tổ thật sự đến, cảm giác áp bức cực lớn đã trực tiếp đè bẹp sự kiêu ngạo của y xuống đất, không dám dấy lên chút ý định phản kháng nào.

Người đàn ông trung niên thì mặt mày hớn hở, Tam Tổ đã đến rồi!

Bộ lạc Trường Phong của y khổ cực săn bắt vật phẩm, sẽ không cần phải cung kính nhường cho bộ lạc Bạo Hùng nữa.

"Các ngươi đang làm gì vậy?" Tam Tổ giận dữ đi đến, mắng xối xả.

Âm thanh bùng nổ khắp bình nguyên, khiến tộc nhân của hai bộ lạc đều cúi đầu xuống, không dám thở mạnh.

Ngay lập tức, Tam Tổ mở lời, muốn trừng phạt nặng bộ lạc Bạo Hùng, nhưng lại bị Triệu Công Minh ngăn lại.

Trong lòng Triệu Công Minh nghĩ rất rõ, một góc Đông Hải, tuy rằng rộng lớn.

Nhưng dưới sự phát triển ngày một ngày hai của Nhân tộc, tất yếu sẽ xảy ra tình trạng căng thẳng về tài nguyên, giữa các bộ lạc, sớm muộn gì cũng sẽ bùng phát mâu thuẫn lớn hơn, thậm chí là đại chiến, đao binh tương kiến.

Bây giờ, cũng đã đến lúc để Nhân tộc bước ra khỏi một góc địa bàn, bắt đầu bước đi đầu tiên trên Hồng Hoang.

Đương nhiên, trước đó, còn phải chuẩn bị sẵn cho Nhân tộc một số điều.

"Triệu Sư." Tam Tổ vốn đang thịnh nộ, trước mặt Triệu Công Minh lập tức trở nên cung kính, tuân thủ phép tắc.

Triệu Công Minh phất phất tay, giọng nói vô cùng bình đạm: "Người đâu, trói tất cả các thủ lĩnh bộ lạc của các ngươi lại bằng dây thừng cỏ, mang về Đại điện Tổ địa." Đại điện Tổ địa, chính là quảng trường lớn trước nơi Tam Tổ cư trú.

Nhân tộc có chuyện gì, Tam Tổ đều sẽ triệu tập các thủ lĩnh bộ lạc lớn của Nhân tộc, đến để nghị sự, truyền đạt mệnh lệnh.

Lệnh của Triệu Sư, trong Nhân tộc, thậm chí còn dễ nói hơn lời của Tam Tổ.

Tiếng y vừa dứt, người của bộ lạc Trường Phong ào lên, trực tiếp trói người đàn ông trung niên gầy gò lại, bọn họ biết, Triệu Sư nhất định sẽ công bằng xử lý chuyện này.

Ngược lại, tộc nhân của bộ lạc Bạo Hùng, trên mặt lộ ra vẻ do dự, không dám ra tay.

"Hửm?" Triệu Công Minh lạnh lùng hừ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

“Chúng ta tuân theo mệnh lệnh của Triệu Sư.” Người của bộ lạc Bạo Hùng vội vàng trói Bạo Hùng lại bằng dây thừng năm hoa, trói rất chắc chắn, khiến Bạo Hùng nhe răng trợn mắt.

“Các ngươi sau khi an trí vật săn thỏa đáng, lập tức quay về Đại điện Nhân tộc, không được chậm trễ.” “Vâng.” Người của hai bộ lạc không dám thở mạnh, bọn họ biết, Triệu Sư, kế thừa tiên nhân vô thượng, có đủ loại thủ đoạn không thể lường trước.

Xúc phạm tiên nhân, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc cướp đoạt một ít vật săn.

Triệu Công Minh và Tam Tổ quay về Tổ địa Nhân tộc, sau đó không ngừng nghỉ, bắt đầu triệu tập các chủ bộ lạc lớn của Nhân tộc, đến Tổ địa để nghị sự.

Thời gian trôi chảy, trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua.

Các thủ lĩnh bộ lạc lớn của Nhân tộc cũng lần lượt đến Tổ địa Nhân tộc.

Tại quảng trường Tổ địa Nhân tộc, trên bốn chiếc ghế lớn bằng vàng, xa hoa, khảm trân châu, bảo ngọc, phỉ thúy, mã não, Tam Tổ và Triệu Công Minh chậm rãi ngồi xuống.

“Đưa thủ lĩnh bộ lạc Bạo Hùng, thủ lĩnh bộ lạc Trường Phong, tất cả lên đây.” Theo lệnh của Triệu Công Minh, Bạo Hùng và người đàn ông trung niên kia bị áp giải lên.

Một tháng trôi qua, Bạo Hùng đã gầy đi rất nhiều, ngược lại người đàn ông trung niên kia sắc mặt vẫn khá tốt.

Nhìn hai người này, trên quảng trường, vô số thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc thì thầm bàn tán: “Bọn họ đã phạm tội gì, sao lại bị áp giải lên Tổ địa thế này?” “Không biết, nghe nói chuyện này do Triệu Sư đích thân đốc bạn.” “Triệu Sư đốc bạn, vậy Nhân tộc chúng ta e rằng có đại sự

xảy ra." Trên quảng trường, Triệu Công Minh chắp tay đứng thẳng, cất tiếng nói vang dội, âm thanh vô cùng rõ ràng lọt vào tai mỗi người trên quảng trường: "Thủ lĩnh bộ lạc Bạo Hùng, Bạo Hùng, đã ba lần bốn lượt cướp đoạt các bộ lạc xung quanh, cướp bóc lương thực, phụ nữ của họ, từng nhiều lần giết hại hàng trăm người xung quanh, cướp đoạt vô số tài nguyên, theo quy củ của Nhân tộc chúng ta mà nói, đáng phải chịu tội gì?" Toại Nhân Thị đứng ra, trầm giọng nói: "Đáng phải chịu tội chết!" Tiếng Toại Nhân Thị vừa dứt, trên quảng trường, Triệu Công Minh nhìn khắp vô số thủ lĩnh bộ lạc, một lần nữa hỏi: "Trong lòng các vị thủ lĩnh, liệu có dị nghị gì không?

Nếu có, cứ việc nói ra." "Không có dị nghị, bộ lạc Bạo Hùng này, chúng ta cũng từng nghe danh, chúng hoành hành ngang ngược, chuyên đi cướp đoạt những bộ lạc nhỏ yếu hơn, sớm đã đáng chết rồi." "Nói đúng lắm, bộ lạc Linh Lộc của chúng ta cũng đã bị bộ lạc Bạo Hùng cướp bóc mấy lần, có một năm mùa đông, lương thực không đủ ăn, thậm chí còn có không ít người chết đói." "Triệu Sư anh minh, Bạo Hùng này tham lam vô độ, bạo ngược vô đạo, hợp đáng tội chết một đường." Phía dưới quảng trường, trên mặt vô số thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc đều lóe lên sự phẫn hận tột độ.

Hiển nhiên những năm gần đây, bọn họ đã không ít lần chịu sự ức hiếp từ bộ lạc Bạo Hùng.

Thiên phu sở chỉ, trên mặt Bạo Hùng cuối cùng cũng lộ ra vẻ sợ hãi, toàn thân run rẩy, y hướng về Triệu Công Minh cầu xin: "Triệu Sư, ta sai rồi, sau này không dám nữa, kính xin Triệu Sư tha cho ta một mạng." Triệu Công Minh lắc đầu, giọng nói kiên định, sát khí lẫm liệt: "Tha cho ngươi một mạng?

Vậy những tộc nhân Nhân tộc vì bị ngươi cướp đoạt vật săn mà chết đói, mạng của bọn họ, ai sẽ cứu vớt?" Tiếng Triệu Công Minh vừa dứt, trong tay y xuất hiện một thanh trường đao sáng loáng.

Trên trường đao, hàn khí bắn ra bốn phía, khoảnh khắc tiếp theo, đao ra khỏi vỏ, thủ khởi đao lạc, lướt qua giữa không trung.

"Phụt!" Một dòng máu tươi bắn cao, từ cổ Bạo Hùng phun ra.

Một cái đầu lâu đẹp đẽ rơi xuống đất, sau khi lăn vài vòng trên đất, mới dừng lại.

Trong đôi mắt trợn trừng của Bạo Hùng, vẫn còn mang theo một tia không thể tin nổi, dường như y không ngờ mình thật sự sẽ chết ở đây.

Thân chết của Bạo Hùng đã trừ đi một mối họa lớn cho các bộ lạc Nhân tộc.

Tất cả các bộ lạc từng chịu sự ức hiếp của Bạo Hùng, lúc này đều phát ra tiếng hoan hô như sóng thần.

Toại Nhân Thị sai người khiêng thi thể Bạo Hùng đi, sau khi lau sạch vết máu.

Người khẽ nhấc tay, trên quảng trường ồn ào lúc này mới dần dần lắng xuống.

Toại Nhân Thị trịnh trọng nói: "Hôm nay triệu tập mọi người đến đây, ngoài việc giải quyết tai họa Bạo Hùng này ra, còn có một chuyện nữa muốn thỉnh Triệu Sư, tuyên bố với mọi người." Triệu Công Minh chắp tay đứng thẳng, y nhìn khắp quảng trường, một cái nhìn không thấy tận cùng của Nhân tộc, từng lời từng chữ chậm rãi nói: "Nhân tộc sinh sôi nảy nở tại Đông Hải đã được một nghìn năm, trong một nghìn năm qua, Nhân tộc gian nan vất vả, dựa vào nỗ lực của chính mình, khoan gỗ lấy lửa, dựng cây làm tổ, dùng da thú, lá cây làm y phục, cuộc sống ngày càng tốt hơn, nhưng bây giờ, một góc Đông Hải này, đã không còn theo kịp tốc độ phát triển của Nhân tộc nữa rồi." Trong giọng nói của Triệu Công Minh, mang theo pháp lực hùng hậu,

tác động đến sâu thẳm tâm hồn mỗi người.

Rất nhanh, trên quảng trường vang lên tiếng của vô số thủ lĩnh: "Kính hỏi Triệu Sư, bộ lạc cần lương thực, tộc nhân cần sinh sôi, vậy chúng ta tiếp theo, nên làm gì đây?" "Hỏi hay lắm." Triệu Công Minh khẽ gật đầu ra hiệu: "Hồng Hoang rộng lớn, đừng nói nơi chúng ta cư trú đây, ngay cả toàn bộ Đông Hải, cũng chỉ là một phần nhỏ không đáng kể trong đó mà thôi." "Rời khỏi Đông Hải, để bước chân Nhân tộc, đặt chân lên Hồng Hoang thật sự, để vạn tộc Hồng Hoang biết rằng, Nhân tộc chúng ta cũng có ý chí tiến thủ." Rất nhanh, dưới quảng trường, vô số thủ lĩnh bộ lạc lại đưa ra nghi vấn: "Triệu Sư, nghe nói bên ngoài Hồng Hoang cực kỳ hung hiểm, có đại yêu, tiên nhân, một khi giao chiến, trời long đất lở, Nhân tộc thực lực yếu kém như lâu kiến, nếu đi ra ngoài, chẳng phải đều sẽ trở thành huyết thực sao?" Lời này vừa ra, đã nhận được sự đồng tình của đa số Nhân tộc.

"Đúng vậy, Nhân tộc chúng ta không có pháp tu hành, một khi đi ra ngoài, khó tránh khỏi sẽ bị vạn tộc Hồng Hoang biến thành huyết thực." Giai đoạn hiện tại của Nhân tộc, tuy không có thuật tu hành, nhưng từng người cũng không phải là kẻ ngốc.

Đương nhiên biết Đông Hải là nơi được che chở, vô cùng an toàn, nhưng bên ngoài, thì không chắc rồi.

Nữ Oa Thánh Nhân tuy đã nói, trong vạn năm, vạn tộc Hồng Hoang không được ra tay với Nhân tộc.

Nhưng đó là dựa trên việc Nhân tộc an phận, chỉ ở trên địa bàn của mình.

Nếu Nhân tộc đi ra ngoài, chiếm đoạt địa bàn của vạn tộc khác, chém giết tộc nhân của vạn tộc.

Vậy thì thân tử đạo tiêu, bị xem như huyết thực mà ăn, ngay cả Nữ Oa cũng không thể nói thêm gì.

Trên quảng trường, Triệu Công Minh phất tay, từng lời từng chữ, chậm rãi nói: “Về phần pháp tu hành, không cần lo lắng, ta sẽ tại Tổ địa Nhân tộc, lập Võ Đạo Thiên Bi, pháp tu hành sẽ được khắc trên đó, phàm là tộc nhân Nhân tộc ta, đều có thể đến Tổ địa tham ngộ Võ Đạo Thiên Bi, bước vào đạo tu hành.” Triệu Công Minh đưa ra lựa chọn như vậy, là sau khi đã suy nghĩ sâu sắc, và thương nghị với Tam Tổ mà đưa ra quyết định.

Chương 92

Khi Nhân tộc mới bắt đầu sinh ra, nếu Triệu Công Minh ban cho Nhân tộc quá nhiều lợi ích, sẽ phá hỏng cách Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất.

Nhưng bây giờ, Nhân tộc tự cường bất tức, dựa vào nỗ lực của chính mình, dần dần đứng vững gót chân.

Hiện tại Triệu Công Minh truyền đạo, có thể nói, là một khoản đầu tư cho Nhân tộc, cũng là một phương pháp để làm sâu sắc thêm nhân quả giữa đôi bên.

Đương nhiên, truyền pháp, cũng sẽ không truyền những pháp môn quá cao thâm.

Theo Triệu Công Minh, pháp môn Kim Tiên đã đủ để Nhân tộc hiện tại sử dụng rồi.

Quá cao, giai đoạn hiện tại của Nhân tộc cũng hoàn toàn không thể dùng được.

Tiếng Triệu Công Minh vừa dứt, lập tức, phía trước quảng trường, vô số tộc nhân Nhân tộc hoàn toàn sôi trào, bắt đầu hoan hô vang dội.

Đợt Nhân tộc Tiên Thiên đầu tiên, là do Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng nhào nặn mà thành.

Trời sinh có phúc duyên vô thượng gia thân, hơn nữa thọ mệnh lâu dài.

Dù chỉ là thân thể phàm nhân, nhưng sống vài vạn năm, một chút vấn đề cũng không có.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng, họ luôn sẽ sản sinh hứng thú lớn

đối với tu hành.

Lúc này, Triệu Sư đại nhân muốn truyền pháp cho họ, chẳng khác nào cá gặp nước.

"Kính hỏi Triệu Sư, Võ Đạo Thiên Bi, khi nào sẽ được lập?" Vô số thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc, đã có chút nóng lòng.

Đông Hải, nơi họ cư trú, chỉ là một góc nhỏ mà thôi, họ đã nóng lòng muốn đi xem thế giới bên ngoài.

"Một năm sau, Võ Đạo Thiên Bi sẽ được lập, các ngươi bây giờ cứ về đợi tin tức đi." Triệu Công Minh nói.

"Chúng ta tuân theo mệnh lệnh của Triệu Sư." Trên quảng trường, vô số tộc nhân Nhân tộc, dần dần lui xuống.

Trong đó, thủ lĩnh trung niên của bộ lạc Trường Phong, càng siết chặt nắm đấm, trên mặt lóe lên sự kích động!

Pháp tu hành vô thượng, chính là điều y luôn theo đuổi.

Rất nhanh, trên quảng trường rộng lớn, chỉ còn lại Tam Tổ và Triệu Công Minh bốn người.

Triệu Công Minh nói: "Ta đi luyện chế Võ Đạo Thiên Bi, một năm sau, Võ Đạo Thiên Bi hiện thế, Nhân tộc ta sẽ chính thức bước vào thời kỳ tu luyện thịnh thế." "Vâng, Triệu Sư." Tam Tổ và những người khác không nói thêm lời khách khí nào, mà lộ vẻ cung kính, chắp tay với Triệu Công Minh.

Những gì Triệu Sư đã làm trong suốt một nghìn năm qua, không hổ với vị trí Nhân tộc chi Sư của người.

Sau khi Triệu Công Minh rời đi, Toại Nhân Thị nhìn Hữu Sào Thị và Truy Y Thị, giọng nói kiên định: "Thánh Mẫu Nương Nương, nhào đất tạo ra Nhân tộc, không có Thánh Mẫu Nương Nương, sẽ không có

Nhân tộc ngày nay." "Triệu Sư, từ khi Nhân tộc ra đời, người vẫn luôn bầu bạn với Nhân tộc chúng ta ở Đông Hải, nay lại lập Võ Đạo Thiên Bi, thắp sáng ngọn đèn chỉ lối tu hành cho Nhân tộc chúng ta, hai người này, Nhân tộc chúng ta đáng được vĩnh viễn cúng bái." "Huynh trưởng, ý của người là?" Trên mặt Hữu Sào Thị, Truy Y Thị lộ vẻ kinh ngạc.

"Khắc tượng Thánh Mẫu Nương Nương và Triệu Sư, lập tại Tổ địa Nhân tộc, ngày đêm, nhận sự triều bái của Nhân tộc chúng ta." "Vâng, huynh trưởng." Hữu Sào Thị, Truy Y Thị không chút do dự, gật đầu lia lịa.

"Hai ngươi, mau chóng sắp xếp người, điêu khắc tượng đá, đợi đến một năm sau, cùng với Võ Đạo Thiên Bi mà xuất thế." "Chúng ta đã hiểu." Hữu Sào Thị, Truy Y Thị kiên định gật đầu.

Trở về hậu sơn, trong một đạo trường đơn giản do chính mình khai mở.

Triệu Công Minh ngồi xếp bằng, ngũ tâm hướng thiên, trên Võ Đạo Thiên Bi của Nhân tộc, Triệu Công Minh chuẩn bị khắc ấn mười bộ công pháp cấp Kim Tiên.

Những công pháp này, đều là có sẵn, là do Nữ Oa đưa cho y khi rời khỏi Phượng Tê Sơn năm đó, bảo y tìm thời cơ thích hợp để giao cho Nhân tộc tu hành.

Đã có công pháp, vậy bước tiếp theo là luyện chế Võ Đạo Thiên Bi.

Để luyện chế Võ Đạo Thiên Bi, trước tiên cần chọn một vật liệu làm chất dẫn.

Chất dẫn chịu đựng mười bộ Kim Tiên chi pháp, khắc ấn chân ý tiên đạo của chúng, cung cấp cho Nhân tộc ngày đêm tham ngộ, nhất

định phải vô cùng kiên cố.

Chẳng qua Triệu Công Minh đã càn quét Bồng Lai, Doanh Châu hai tiên đảo lớn, trong tay vô cùng giàu có.

"Cửu Thiên Huyền Dương Tinh, Thiên Ngoại Hàn Thiết, Luyện Thiên Tử Đồng, Cửu Chuyển Kim Cương Sa..." Triệu Công Minh chọn đi chọn lại, rất nhanh, một đống quặng đá đủ màu sắc xuất hiện dưới chân y, chất thành một ngọn núi nhỏ.

Những quặng đá này, đều là dược liệu luyện khí cực kỳ đỉnh tiêm, có thể dùng làm chất dẫn cho Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc này bị Triệu Công Minh không chút suy nghĩ lấy ra, trên mặt đất lấp lánh rực rỡ, vô cùng chói mắt.

"Những thứ này chắc là đủ rồi." Ý niệm Triệu Công Minh vừa động, một lò luyện khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Toàn thân đen tuyền, nặng nề, tỏa ra khí tức bất hủ viễn cổ hoang sơ.

Đây là một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thái Huyền Lô mà y có được trên Bồng Lai Tiên Đảo, dùng để luyện chế Võ Đạo Thiên Bi, không gì tốt hơn.

Triệu Công Minh phất tay áo, "Loảng xoảng" một tiếng vang lên, một đống quặng đá quý báu được ném vào Thái Huyền Lô.

Tiếp đó, ý niệm Triệu Công Minh vừa động, một luồng Thái Ất Chân Hỏa, xuất hiện trong tay, có màu tím nhạt, tỏa ra nhiệt độ cao khủng bố, dường như thiêu đốt cả hư không.

Thái Ất Chân Hỏa rơi xuống dưới Thái Huyền Lô, bắt đầu chậm rãi cháy.

Không lâu sau, Thái Huyền Lô đen tuyền nặng nề, liền bị thiêu đốt

đỏ rực.

Triệu Công Minh đánh ra từng đạo thủ pháp luyện khí, phối hợp với Thái Ất Chân Hỏa, thiêu đốt các khoáng thạch bên trong.

Thủ pháp tuy có chút vụng về, nhưng thuật luyện khí lại vô cùng cao thâm mạt trắc, không biết qua bao lâu, dưới sự thiêu đốt liên tục của Thái Ất Chân Hỏa, trong Thái Huyền Lô, khoáng thạch dần dần hóa lỏng.

Triệu Công Minh nắm bắt đúng thời cơ, trong nháy mắt, đánh ra vô số đạo văn, khắc ghi trên đó.

Một luồng khí tức huyền diệu vô cùng, không ngừng dấy lên sóng gợn bốn phương tám hướng.

Không biết qua bao lâu, hai mắt Triệu Công Minh chợt mở bừng.

Lòng bàn tay y lóe lên sắc vàng ngọc, chợt vỗ vào Thái Huyền Lô, "Mở!" Y lớn tiếng quát, nắp lò Thái Huyền Lô chợt bị vén lên, một trận ngũ sắc quang hoa vô cùng chói mắt.

Khiến Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc ở không xa đều không tự chủ được mà che mắt lại.

"Khí tức thật mạnh mẽ, không ngờ thuật luyện khí của Chủ nhân cũng vô cùng siêu phàm!" Ba người tán thán không ngớt, như thể đã mở ra cánh cửa đến một thế giới mới.

Đặc biệt là Lục Nhĩ, thị lực tinh nhạy nhất, chỉ cần nhìn một cái đã nhận ra, vật phẩm luyện chế ra phẩm giai sẽ không thấp hơn Hậu Thiên Trung phẩm Linh Bảo.

Trong Thái Huyền Lô, ngũ sắc quang hoa chói mắt từ từ tiêu tán, tiếp đó ba khối bia đá khổng lồ bay ra khỏi đó.

Trong Thái Huyền Lô vẫn còn là dịch thể ngũ sắc, lúc này rời khỏi

Thái Huyền Lô, lại biến thành màu đen tuyền giống như Thái Huyền Lô.

Ba khối Võ Đạo Thiên Bi, mỗi khối dài ba mươi ba trượng, rộng khoảng ba trượng, tức là cao khoảng một trăm mét, rộng khoảng mười mét.

Chương 93

Trên mỗi khối Võ Đạo Thiên Bi, đều tỏa ra một luồng khí tức linh vận cực kỳ nồng đậm.

"Không ngờ lần đầu tiên luyện chế, phẩm giai đã đạt đến tầng thứ Trung phẩm Hậu Thiên Linh Bảo." Triệu Công Minh thầm tán thưởng cho chính mình, đương nhiên, y cũng biết không phải là do tài năng của mình tốt đến đâu.

Mà là do dược liệu y sử dụng đều là những loại đỉnh tiêm trong số đỉnh tiêm, mới có được phẩm giai như ngày nay.

Triệu Công Minh ngước nhìn ba tòa bia đá Võ Đạo khổng lồ, ý niệm vừa động, dưới sự bao phủ của pháp lực vô thượng, bia đá bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ.

Cho đến khi thu nhỏ đến kích thước bia đá bình thường, Triệu Công Minh mới dừng lại.

Mười bộ Kim Tiên chi pháp, khắc trên ba khối Võ Đạo Thiên Bi, có chút không cân bằng.

Triệu Công Minh lại lấy thêm hai bộ Kim Tiên chi pháp nữa, cộng với mười bộ mà Nữ Oa đã cho y, tổng cộng thành mười hai bộ, sau đó dùng pháp lực vô thượng, bắt đầu từng chữ từng câu khắc ấn trên Võ Đạo Thiên Bi.

Ba tòa bia đá, trên mỗi tòa bia đá đều khắc bốn bộ Kim Tiên chi pháp.

Tổng cộng mười hai bộ Kim Tiên chi pháp, trong đó Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngũ hành đầy đủ, rất thích hợp với chủng tộc có tư chất ngũ hành đều có như Nhân loại.

Đương nhiên, không phải cứ khắc công pháp lên trên là Võ Đạo Thiên Bi đã hoàn thành.

Bước tiếp theo hao phí lớn nhất, chính là khắc ấn Tiên Đạo Chân Ý.

Kim Tiên chi pháp, trong Hồng Hoang cũng không phải thứ rau cải trắng bán đầy chợ, vô cùng cổ áo huyền bí.

Muốn tham ngộ Kim Tiên chi pháp, nhất định phải có một nền tảng nhất định mới được.

Mà Nhân tộc sinh ra không quá một nghìn năm, ngay cả Tam Tổ cũng không hiểu gì về pháp môn tu hành, càng đừng nói đến Nhân tộc bình thường.

Đương nhiên không cách nào tham ngộ Kim Tiên chi pháp, cho nên phải dùng đến Tiên Đạo Chân Ý.

Thế nào là Tiên Đạo Chân Ý?

Tiên Đạo Chân Ý, có thể nói chính là linh hồn của một bộ công pháp.

Thông qua Võ Đạo Chân Ý để tham ngộ Kim Tiên chi pháp, tuy chậm hơn một chút, nhưng lại thích hợp nhất với Nhân tộc hiện tại hoàn toàn không có chút căn cơ nào.

Tiếp theo, lại tốn thêm gần một năm thời gian nữa, Triệu Công Minh mới khắc ấn toàn bộ Tiên Đạo Chân Ý của mười hai bộ Kim Tiên chi pháp lên Võ Đạo Thiên Bi.

Sau khi hoàn thành tất cả những việc này, kiểm tra một lượt, không có vấn đề gì.

"Đi thôi, đến Tổ địa, tìm Tam Tổ nghị sự." Triệu Công Minh hô một tiếng, hóa thành một đạo kim quang, trực tiếp bay về Tổ địa Nhân

tộc.

"Đi thôi, chúng ta mau theo kịp." Lục Nhĩ dẫn theo Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ, vội vàng đuổi theo.

Tại Tổ địa Nhân tộc, Tam Tổ nhìn hai tòa tượng đá khổng lồ trước mặt, trong lòng thở ra một hơi trọc khí, đây, chính là tín ngưỡng tương lai của Nhân tộc y.

Đúng lúc này, Triệu Công Minh hóa thành một đạo kim quang, bay đến trước mặt Tam Tổ.

Y nhìn hai tòa tượng đá khổng lồ, hơi sững sờ: "Tam Tổ, đây là?" "Triệu Sư đối với Nhân tộc chúng ta có ân lớn, trong lòng chúng ta, người cũng như Thánh Mẫu Nương Nương, đều là tín ngưỡng của Nhân tộc chúng ta, hai tòa tượng này đặt tại Tổ địa Nhân tộc, ngày đêm nhận sự triều bái của Nhân tộc chúng ta, kính xin Triệu Sư đừng từ chối." Toại Nhân Thị và Tam Tổ khác, thần sắc vô cùng trịnh trọng, nói với Triệu Công Minh.

Tiếng Toại Nhân Thị vừa dứt, trong cõi vô hình, Triệu Công Minh chỉ cảm thấy nhân quả giữa mình và Nhân tộc càng thêm khổng lồ.

Triệu Công Minh cười khổ: "Các ngươi đều đã làm đến mức này, ta còn từ chối thế nào được?" Nói xong, y lật tay một cái, ba tòa Thiên Bi thu nhỏ hình mini, xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Đây là Võ Đạo Thiên Bi ta luyện chế cho Nhân tộc, mỗi một tòa Thiên Bi, đều có bốn bộ Kim Tiên chi pháp, phàm là tu sĩ Nhân tộc, đều có thể đến tham ngộ, bước lên tiên đạo." "Tốt, tốt." Tam Tổ nhìn ba tòa Thiên Bi, cả người đều kích động.

Ba tòa Thiên Bi, mười hai bộ Kim Tiên chi pháp, sẽ hóa thành nền tảng vững chắc nhất của Nhân tộc y trong tương lai!

Ngay lập tức, ba vị Thủy Tổ phát ra mệnh lệnh, triệu tập tất cả

các bộ lạc gần Tổ địa Nhân tộc, tề tựu tại quảng trường Tổ địa.

Chỉ trong ba ngày công phu, trên quảng trường, bóng người lại trở nên đông đúc chật ních.

Tất cả Nhân tộc đều mang vẻ ngưỡng mộ nhìn quảng trường Tổ địa.

Hôm nay là một ngày tốt lành, Triệu Sư muốn truyền pháp, truyền pháp chi hậu, bọn họ cũng có thể tu luyện pháp lực, phi thiên độn địa.

Trung tâm quảng trường, Triệu Công Minh lớn tiếng nói: "Hôm nay, ta, Triệu Công Minh, tại Tổ địa Nhân tộc, lập Võ Đạo Thiên Bi, phàm là tu sĩ Nhân tộc ta, đều có thể đến tham ngộ." Tiếng y vừa dứt, y phất tay một cái, ba tòa bia đá hình mini liền rơi xuống đại địa.

Tiếp đó, pháp lực của y tuôn ra, ba tòa bia đá hình mini, nghênh phong biến đại, rất nhanh liền đạt đến độ cao một trăm mét.

Ánh sáng vàng chói mắt, phủ khắp mặt đất, chiếu lên mỗi cá nhân thân thượng.

Trên quảng trường, vô số tộc nhân Nhân tộc hoàn toàn sôi trào, xông về phía Võ Đạo Thiên Bi, tham ngộ diệu pháp trong đó.

Theo Triệu Công Minh lập hạ công đức Thiên Bi, ầm ầm, trước mắt Triệu Công Minh, dường như có một dòng sông Nhân Đạo Trường Hà hiện lên.

Nếu nói Nhân Đạo Trường Hà ban đầu, là một dòng suối nhỏ lờ đờ, thì sau khi Triệu Công Minh truyền đạo, liền mạnh mẽ tăng trưởng, trở thành một dòng sông cuồn cuộn.

Đồng thời, một luồng nhân đạo khí vận không thể hình dung, chia làm hai, một nửa dũng nhập vào trong thể nội Triệu Công Minh, một nửa thì dũng nhập vào Không Động Ấn.

Không Động Ấn vốn có phẩm giai Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, lúc này trên đó, huyền hoàng chi quang không ngừng lóe lên, trong khoảnh khắc đột phá, uy lực đạt đến trình độ sánh ngang Cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

"Công đức nhân đạo thật nồng đậm, sau khi luyện hóa, đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chắc không có vấn đề gì." Triệu Công Minh thầm cảm thán một tiếng, đồng thời trong lòng cũng dấy lên một tia cảnh giác.

Hành vi như vậy, một lần hai lần còn tạm, số lần nhiều lên, e rằng sẽ hoàn toàn hủy hoại con đường Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, sau này hành sự, vẫn phải cẩn thận hơn một chút.

Bách niên sau, khí tức trên người Triệu Công Minh chợt bùng nổ, trực tiếp đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Thiên hoa, địa hoa, nhân hoa, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sừng sững trên đỉnh đầu y, hiện ra trạng thái hoàn mỹ không tỳ vết.

Thiên, Địa, Nhân, Tam Hoa viên mãn, chứng đạo Thái Ất Kim Tiên, tiếp theo, Triệu Công Minh sẽ phải dốc lòng tham ngộ pháp tắc chi lực, chuẩn bị cho việc chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Đại La có nghĩa là mọi không gian vĩnh hằng tiêu dao, Kim ý bất hủ, có ý vạn ma bất diệt.

Sau khi đạt đến Đại La Kim Tiên, đã có bản lĩnh sơ bộ ngao du Hỗn Độn, không sợ địa hỏa thủy phong, hỗn độn phong bạo.

Tu sĩ ở tầng thứ này, đã hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc của thọ mệnh, bắt đầu tham ngộ ra một con đường độc nhất vô nhị thuộc về chính mình, cực kỳ khó để bị giết.

Bất kỳ một tôn Đại La Kim Tiên nào, dù đặt ở nơi nào trong Hồng Hoang, cũng đều là đại tu sĩ vô thượng được người đời kính trọng, có

thể làm bá chủ một phương.

Ngay cả khi đặt ở Thiên Đình, trong Vu tộc, cũng là trụ cột chống trời, rường cột chống biển tuyệt đối.

"Ly khai sơn cốc sau, Triệu Công Minh dẫn Lục Nhĩ và những người khác đến Tổ địa Nhân tộc, cáo biệt Tam Tổ.

Thiên hạ không có yến tiệc nào không tan, sau khi y truyền đạo, với tư chất và tài tình của Nhân tộc, nhất định trong thời gian ngắn sẽ sinh ra không ít tu sĩ, đủ để hỗ trợ kế hoạch Nhân tộc khai thác ra bên ngoài.

Chương 94

Đương nhiên, khi khai thác, nhất định sẽ có không ít thương vong, nhưng những điều này, đã không còn là điều Triệu Công Minh có thể kiểm soát được nữa.

Nhân tộc chấn hưng, trên con đường trở thành nhân vật chính của trời đất, thương vong nhất định là vô số kể.

Tại Tổ địa, Tam Tổ tuy lưu luyến không muốn Triệu Công Minh rời đi, nhưng cũng rõ ràng, Triệu Công Minh đối với Nhân tộc, ân tình sâu nặng.

Đã làm nhiều như vậy cho Nhân tộc, đã đến lúc phải rời đi rồi, con đường tương lai của Nhân tộc, vẫn phải dựa vào chính mình thôi.

Sau khi Triệu Công Minh rời khỏi Nhân tộc, y trực tiếp ngự khởi Tung Địa Kim Quang, dẫn Lục Nhĩ và những người khác, một đường bay về Côn Luân Sơn.

Thời gian lần này y ra ngoài, đã vượt quá dự liệu của Triệu Công Minh.

Chỉ còn chưa đầy hai nghìn năm nữa là đến lúc Nữ Oa giảng đạo Hỗn Độn.

Hiện tại, Nữ Oa đã chứng đạo, thời đại Thánh Nhân Hồng Hoang đã đến.

Nếu không nằm ngoài dự đoán của Triệu Công Minh, tiếp theo, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đều sẽ nối tiếp nhau lập giáo chứng đạo.

Y cũng phải nhanh chóng nắm bắt thời gian, tiến hành một loạt cải cách đối với Tiệt Giáo, lấy tinh hoa, bỏ đi cặn bã.

Để Tiệt Giáo trong tương lai có tiền đồ phát triển lớn hơn.

Đồng thời giao Tịnh Thế Bạch Liên cho Thông Thiên, dùng để trấn áp khí vận Tiệt Giáo trong tương lai.

Triệu Công Minh giờ đây đã là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nay đã khác xưa.

Thêm vào Tung Địa Kim Quang, không mất vài ngày đi đường, đã xa xa nhìn thấy núi Côn Luân hùng vĩ uy nghiêm.

Trong lòng tư tự vạn ngàn, lại nhớ đến những ngày tu hành ở Côn Luân Sơn.

"Đó chính là Côn Luân Sơn!" Trên mặt Lục Nhĩ, lóe lên một tia kích động, năm đó ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, sau khi bị Đạo Tổ từ chối.

Y cũng từng đến Côn Luân Sơn, tìm kiếm tiên đạo, nhưng lại bị Nguyên Thủy lạnh lùng từ chối, chỉ đành hậm hực rời đi.

Nhưng hôm nay, y, Lục Nhĩ, một lần nữa quang minh chính đại đến, hơn nữa còn học được thần thông vô thượng, không còn là con khỉ nhỏ run rẩy cầu tiên dưới Côn Luân Sơn năm đó nữa.

"Không hổ là đạo trường của Lão Lão Gia, quả nhiên chung linh dục tú, huyền diệu vô cùng!" Hắc Thủy Huyền Xà cũng tán thán không ngớt, theo Chủ nhân làm việc, thật sự không ít lợi ích.

Từ khi ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo những năm gần đây, dưới sự nuôi dưỡng của lượng lớn thiên tài địa bảo.

Quả Thái Ất đạo của nó, vô lậu vô khuyết, đã bước trên con đường tham ngộ pháp tắc.

Hắc Thủy Huyền Xà tin rằng, trong tương lai không xa, mình cũng có thể chứng đạo Đại La, trở thành cường giả nổi danh lẫy lừng trong

tộc Hắc Thủy Huyền Xà, quang tông diệu tổ!

Tiểu Hắc Hổ, vẫn là dáng vẻ vô tâm vô phế, há miệng ăn đào tiên, khí tức trên người, càng lúc càng dày nặng, trầm lắng.

"Đi thôi, rời khỏi Côn Luân Sơn đã bao năm, cuối cùng cũng trở về.

Trước tiên hãy cùng ta đi bái kiến Sư Tổ." Triệu Công Minh cảm thán một tiếng, trực tiếp ngự vân, dẫn mọi người, hóa thành một đạo lưu quang, hướng về Côn Luân Sơn, Thượng Thanh Điện mà bay đi.

Nhưng ngay khi sắp bước vào Côn Luân Sơn, địa bàn của Thượng Thanh nhất mạch.

Bỗng nhiên, trong rừng núi, kim quang đại phóng, vô số sợi tơ vàng chợt bắn ra!

Sợi tơ vàng chằng chịt, đan xen vào nhau giữa không trung, tạo thành một lồng giam vàng dày đặc.

Chúng trải rộng khắp nơi, áp đảo Triệu Công Minh mà lao đến, trong khoảnh khắc, kim quang rực rỡ, khiến người ta không thể mở mắt.

"Hửm?" "Đây là Kim Quang Trận, trận pháp của Thượng Thanh nhất mạch ta." Thấy Kim Quang Trận lấy thế không thể cản mà lao về phía mình.

Ý niệm Triệu Công Minh vừa động, tiên kiếm trong tay xuất hiện.

"Ong ong!" Một đạo thất luyện màu trắng, xẹt qua trường không, như chém dưa thái rau, trực tiếp chém Kim Quang Trận thành hai nửa.

"Kẻ nào, dám bay trên Côn Luân Sơn của ta, còn dám phá Kim Quang Trận của Thượng Thanh nhất mạch ta, đúng là to gan thật!" Bỗng nhiên, một giọng nói thô kệch vang lên, một luồng khí tức Thái

Ất Kim Tiên đỉnh phong, từ trong rừng núi Côn Luân chậm rãi dâng lên.

Triệu Công Minh phóng mắt nhìn, chỉ thấy trong rừng núi truyền đến một trận rung động, lộ ra một vật khổng lồ.

Nó trông như ngựa nhưng có vảy, đầu giống chó, bốn vuốt sắc bén đạp trên mặt nước, toàn thân kim quang lấp lánh.

Con hung thú khổng lồ này trừng đôi mắt đỏ rực của nó, hai mắt ác độc nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, trên người sát khí vô cùng nồng đậm.

Lục Nhĩ đâu dung thứ kẻ khác bất kính với Sư tôn của mình, hai mắt y ngưng lại, toàn thân một luồng chiến ý mạnh mẽ xông thẳng lên trời.

"Ngươi lại là kẻ nào, dám tùy tiện ồn ào với Sư tôn của ta?" Hắc Thủy Huyền Xà lặng lẽ tiến lên một bước, tỏa ra khí tức Thái Ất Kim Tiên, hỗ trợ Lục Nhĩ.

Con hung thú màu vàng kia cảm nhận được Hắc Thủy Huyền Xà cũng là khí tức Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, trên mặt nó lóe lên vẻ kiêng kỵ.

Vừa định nói vài câu để xoa dịu không khí.

Bỗng nhiên, nó chợt nghĩ, đây là Côn Luân Sơn của nó, là địa bàn của Thượng Thanh nhất mạch nó, nó sợ quái gì?

Nó lắc đầu nguầy nguậy, dương dương tự đắc nói: "Nói ra tên ta, sẽ khiến ngươi giật mình, các ngươi hãy nghe cho rõ, ta chính là Kim Quang Tiên, đệ tử của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn đó!" Triệu Công Minh cau mày, Kim Quang Tiên, đó chẳng phải là một trong Tùy Thị Thất Tiên sao.

Chẳng lẽ những năm mình rời khỏi Côn Luân Sơn, Sư tôn đã thu

cả Tùy Thị Thất Tiên vào môn hạ rồi?

À không, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã bị mình chặt đứt căn cốt tử tôn, kẻ vô căn thì sao có thể bước vào Thượng Thanh môn hạ?

Nếu không có gì bất ngờ, Tùy Thị Thất Tiên hẳn phải biến thành Tùy Thị Lục Tiên.

Triệu Công Minh mặc vận pháp nhãn, nhìn về phía Kim Quang Tiên, thấy phía sau y có vô cùng nghiệp lực, sát khí.

Lại liên tưởng đến hành động vừa rồi của Kim Quang Tiên, y không khỏi cau mày, sắc mặt liền trầm xuống.

Sau này Tiệt Giáo, có vạn tiên triều bái, nhưng vì sao lại đại bại thảm hại trong Phong Thần Đại Kiếp, kẻ lên bảng thì lên bảng, kẻ vẫn lạc thì vẫn lạc, một đạo thống Tiệt Giáo lớn mạnh như vậy, trong khoảnh khắc tro bay yên diệt.

Ngoại trừ sự tính toán liên thủ của các Thánh, cùng với việc Tiệt Giáo không có bảo vật trấn áp khí vận.

E rằng nguyên nhân lớn hơn, vẫn là ở chỗ những đệ tử mà Sư tôn thu nhận.

Nhìn Kim Quang Tiên này, trên người nghiệp lực không hề ít, huyết sát chi khí vô cùng nồng đậm, trông chẳng giống kẻ thiện lương chút nào.

Loại người này, nếu Triệu Công Minh là Thông Thiên thì sẽ không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, nhưng Thông Thiên lại cứ thu vào môn hạ.

"Cải cách Thượng Thanh nhất mạch, nhiệm trọng đạo viễn a." Triệu Công Minh trong lòng thở dài một hơi, nhưng khí chất bề ngoài lại trong nháy mắt trở nên sắc bén.

Chương 95

Đôi mắt y như kiếm sắc, xuyên thấu không gian, rơi trên người Kim Quang Tiên, sắc mặt mang theo một tia lạnh lẽo.

"Ta chính là Đại sư huynh Triệu Công Minh của Thượng Thanh nhất mạch, nếu ngươi thật sự là đệ tử của Thượng Thanh nhất mạch ta, còn không mau đến bái kiến?" "Đại sư huynh Thượng Thanh nhất mạch?" Kim Quang Tiên liếc nhìn Hắc Xà, Hổ, Khỉ bên cạnh Triệu Công Minh, suýt chút nữa bật cười.

"Ngươi đang nói hươu nói vượn gì vậy, khi Công Minh Đại sư huynh của Thượng Thanh nhất mạch ta năm đó hạ sơn, nghe Sư tôn nói, chỉ có tu vi Kim Tiên, trong vòng vài nghìn năm ngắn ngủi, làm sao có thể tu hành đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ngươi là tên tặc nhân này, to gan thật, dám mạo xưng Đại sư huynh của ta." Triệu Công Minh lập tức dở khóc dở cười, nhìn Kim Quang Tiên trước mặt ngạo khí ngút trời, khinh thường tất cả, y hạ quyết tâm phải thay Sư tôn dạy dỗ kẻ này một trận ra trò.

Lúc này, trong hai mắt Kim Quang Tiên, một tia sắc bén lóe lên.

"Hôm nay, ta sẽ thay Sư tôn lão gia, dạy dỗ ngươi cái tên giả mạo này một bài học." Trong khoảnh khắc, pháp lực cấp Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong trên khắp người Kim Quang Tiên bùng nổ.

Một pháp tướng Kim Mao Hống khổng lồ, xuất hiện phía sau Kim Quang Tiên.

Tộc Kim Mao Hống, cũng là dị chủng Hồng Hoang, mức độ lợi hại còn hơn cả Hắc Thủy Huyền Xà, huyết mạch nồng hậu.

Hắc Thủy Huyền Xà thấy pháp lực của Kim Quang Tiên cao thâm như vậy, trên mặt nó chiến ý càng mãnh liệt hơn vài phần.

Từ khi ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, nó, Hắc Thủy Huyền Xà, đã ăn không ít thiên tài địa bảo của Chủ nhân, lúc này, là lúc nó, Tiểu Hắc, phải cống hiến một chút cho Chủ nhân.

Hắc Thủy Huyền Xà toàn thân chiến ý ngút trời, đang chuẩn bị xông ra đánh đại chiến ba trăm hiệp với Kim Quang Tiên thì bị Triệu Công Minh trực tiếp ngăn lại.

"Chủ nhân." Hắc Thủy Huyền Xà không hiểu.

"Kẻ này cứ giao cho ta là được." Triệu Công Minh thản nhiên nhìn Kim Quang Tiên.

Y muốn biết, Tùy Thị Thất Tiên, người đã từng uy danh lẫy lừng, lập được nhiều chiến tích xuất sắc trong Phong Thần Đại Kiếp tương lai, bây giờ rốt cuộc có mấy cân mấy lạng.

Kim Quang Tiên hoành hành Hồng Hoang, cũng là một đại Yêu Vương.

Nào có chuyện chịu đựng sự khinh thường như vậy, khí tức trên khắp người y càng lúc càng cao trướng.

Trong tay kim quang lóe lên, một cặp búa vàng khổng lồ liền xuất hiện trong tay, nặng vạn quân.

"Kẻ giả mạo, nạp mạng đến đây!" Kim Quang Tiên vung cự chùy, lấy thế bài sơn đảo hải, trực tiếp đập về phía Triệu Công Minh.

Tiếng phá không không ngừng truyền đến, trong hư không phát ra tiếng nổ lớn.

Nói không chút khách khí, một đòn này của Kim Quang Tiên, dù là một ngọn núi lớn vô cùng nặng nề, cũng có thể bị đập sụp đổ.

"Chỉ có chút bản lĩnh này sao?" Triệu Công Minh khẽ lắc đầu, ý niệm vừa động, trực tiếp tế ra Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Hỗn Nguyên Kim Đấu, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Linh Bảo hệ không gian đỉnh cấp, khủng bố đến nhường nào.

Triệu Công Minh vừa tế ra, lập tức có một luồng hấp lực vô cùng lớn, từ trên đó truyền đến.

Kim Quang Tiên làm sao từng gặp qua pháp bảo khủng bố như vậy, hai tay y trượt một cái, hai cây đại chùy Hỗn Kim, trực tiếp tuột khỏi tay, bị thu hết vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

"Ngươi đã làm gì!" "Mau trả pháp bảo của ta lại!" Kim Quang Tiên nhìn lòng bàn tay trống rỗng, lập tức nóng nảy, lớn tiếng kêu lên với Triệu Công Minh.

Cặp chùy Hỗn Kim này, y đã hao phí vô số niên tích lũy, tìm người luyện chế mà thành, vô cùng quý giá, bình thường y còn chẳng nỡ dùng.

"Có bản lĩnh thì ngươi tự đến mà lấy." Triệu Công Minh thản nhiên nhìn Kim Quang Tiên.

Lần này, Kim Quang Tiên hoàn toàn bị kích nộ, ý niệm vừa động, pháp lực tràn đầy toàn thân, trực tiếp hiển hóa ra chân thân.

Kích thước hơn ba mươi trượng, cao khoảng một trăm mét, toàn thân kim quang lấp lánh.

Một luồng khí tức hoang dã, phả vào mặt, mang theo một luồng tinh khí cực lớn.

"Nạp mạng đến đây!" Kim Quang Tiên lớn tiếng quát, giơ cao nắm đấm vàng, như hai ngọn núi nhỏ, trực tiếp đập xuống Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh thần sắc vẫn đạm nhiên, đợi hai nắm đấm vàng lớn sắp đến trước mặt.

Y sắc mặt mới nghiêm túc hơn một chút, năm ngón tay chậm rãi mở ra, sau đó khẽ nắm lại, hư không dường như cũng phát ra tiếng nứt vỡ nhẹ.

Tiếp đó, y không chút do dự, trực tiếp đón nhận một kích giận dữ của Kim Quang Tiên.

"Ầm!" Trong hư không, phát ra tiếng nổ lớn, Kim Quang Tiên chỉ cảm thấy mình đánh vào một ngọn thần sơn thái cổ, khó mà lay chuyển được một li một hào.

Nắm đấm vàng, lúc này hiện ra trạng thái vặn vẹo vô cùng quỷ dị.

Lực xung kích mạnh mẽ, trực tiếp đánh Kim Quang Tiên bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất.

Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà bên cạnh đều ngây người ra, đó là một đại yêu Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong a, vậy mà không chịu nổi một quyền của Sư tôn.

Tiểu Hắc Hổ sắc mặt đạm đạm, một điểm không có kinh ngạc, "Các ngươi theo Chủ nhân lâu rồi, tự nhiên sẽ quen thôi." Kim Quang Tiên cả người đã vô cùng chật vật mà nằm bò trên mặt đất.

Nhìn nắm đấm sưng đỏ đau nhức, to hơn gấp đôi, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi: "Cái này, cái này sao có thể!" Kim Quang Tiên trước đó cảm ứng được khí tức Thái Ất Kim Tiên trên người Triệu Công Minh, mới dám ra tay.

Nhưng điều khiến y chấn kinh là, cùng là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, sao y có thể bị một kích đánh bại.

"Ô ô." Kim Quang Tiên không màng đến vết đau trên tay, ý niệm vừa động, một chiếc sáo ngọc trắng xuất hiện trong tay, rồi y bắt đầu thổi kịch liệt.

Triệu Công Minh sắc mặt đạm đạm nhìn Kim Quang Tiên, cũng

không ngăn cản.

Không lâu sau, vài đạo tiếng phá không truyền đến, tổng cộng năm đạo thân ảnh, từ hướng Thượng Thanh Điện nhanh chóng độn đến, một luồng khí tức mạnh mẽ, phả vào mặt.

Vị đạo nhân dẫn đầu, râu dài mặt đen, thân mặc tạo phục, thắt lưng buộc dây lụa, khí tức trên người vô cùng hùng hậu, tỏa ra dao động pháp tắc nhàn nhạt, hiển nhiên đã chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Trong số những thân ảnh vừa đến, y là sự tồn tại độc nhất vô nhị.

"Đây chắc hẳn là Ô Vân Tiên, người lợi hại nhất trong Tùy Thị Thất Tiên đi?" Triệu Công Minh thầm đoán trong lòng.

Ô Vân Tiên, là thủ lĩnh của Tùy Thị Thất Tiên.

Tương lai, trong Phong Thần Đại Kiếp, y liên tiếp đánh bại Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử của Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Cuối cùng vẫn là Chuẩn Đề Đạo Nhân của Tây Phương Giáo dùng đại pháp lực hàng phục.

Không xét chiến tích trước đó của Ô Vân Tiên, chỉ riêng việc cuối cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân phải ra tay, đã có thể thấy được thực lực chân chính của Ô Vân Tiên.

Tuyệt đối là cấp bậc đỉnh tiêm trong số đệ tử đời thứ hai của Tam Giáo.

Kim Quang Tiên nằm bò trên mặt đất, mũi sưng mặt tấy, nước mắt giàn giụa.

"Ô Vân Tiên sư huynh, huynh phải làm chủ cho ta a." Ô Vân Tiên còn chưa kịp mở miệng, một trong Tùy Thị Thất Tiên, Cầu Thủ Tiên đã nhanh chân một bước chỉ vào Kim Quang Tiên cười lớn: "Kim Quang sư đệ, hôm nay là lần đầu tiên ngươi tuần sơn, ai đã đánh

ngươi ra nông nỗi này?" Trong Tùy Thị Thất Tiên, Bì Lô Tiên có tính cách tốt nhất vội vàng đỡ Kim Quang Tiên dậy.

Chương 96

"Kim Quang sư huynh, đã xảy ra chuyện gì vậy, hãy nói cho Ô Vân Tiên sư huynh, sư huynh sẽ giúp huynh làm chủ." Ô Vân Tiên đưa mắt nhìn tới, cau mày: "Kim Quang, đây là chuyện gì vậy, chẳng lẽ ngươi lại đang kiếm chuyện gây sự?" Kim Quang Tiên vội vàng chỉ vào Triệu Công Minh, lớn tiếng nói: "Ô Vân Tiên sư huynh, oan uổng a, là tên tặc này giả mạo Triệu Công Minh Đại sư huynh, cường xông Côn Luân Sơn, ta mới ra tay, kính xin sư huynh làm chủ cho ta a." "Triệu Công Minh Đại sư huynh?" Ô Vân Tiên cau mày, bọn họ bái nhập Thượng Thanh nhất mạch, cũng mới vài trăm năm mà thôi.

Nghe Đa Bảo và mấy vị sư huynh khác nói, trong môn quả thật còn có một vị Đại sư huynh, chỉ là bọn họ chưa từng gặp qua mà thôi.

Triệu Công Minh thản nhiên nhìn Ô Vân Tiên, cũng không mở lời giải thích.

Ô Vân Tiên không ra tay thì thôi, điều đó cho thấy Tùy Thị Thất Tiên vẫn còn có thể cứu vãn.

Nhưng chỉ cần Ô Vân Tiên không phân biệt phải trái, dám trực tiếp động thủ trên Côn Luân Sơn, vậy thì hôm nay, y nhất định sẽ cho Tùy Thị Thất Tiên một bài học khó quên vạn đời.

Lời Triệu Công Minh nói ra, Thiên Vương Lão Tử đến cũng không thể thay đổi được.

"Các hạ thật sự là Triệu Công Minh, Triệu Đại sư huynh sao?" Ô Vân Tiên hỏi, sở dĩ y không tin lời Kim Quang Tiên ngay lập tức.

Là vì mấy trăm năm nay, Kim Quang Tiên ngoài việc thích sát sinh ra, còn không ít lần gây mâu thuẫn với đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch, nói đơn giản, Kim Quang Tiên này, cũng không phải là kẻ an phận.

Triệu Công Minh thản nhiên liếc nhìn Ô Vân Tiên: "Ngươi nghĩ sao?" Linh Nha Tiên và Kim Quang Tiên vốn có quan hệ khá tốt, thấy Triệu Công Minh dáng vẻ như vậy, lập tức đại nộ nói: "Ô Vân Tiên sư huynh, đừng do dự nữa, đạo nhân này vừa nhìn đã biết là kẻ giả mạo, trước tiên hãy dạy dỗ một trận ra trò rồi nói sau." "Trước khi sự việc chưa làm rõ ràng, ngươi hãy im miệng đi đã." Ô Vân Tiên hung hăng trừng mắt nhìn Linh Nha Tiên, uy áp Đại La, không tự giác mà phát ra, dọa Linh Nha Tiên rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa.

Hiển nhiên, trong số Tùy Thị Chúng Tiên, Ô Vân Tiên vẫn rất có uy tín.

Ô Vân Tiên hướng về phía Bì Lô Tiên nói: "Đi thỉnh Đa Bảo sư huynh xuất quan, đến đây một chuyến, phân biệt cho rõ ràng." Y dừng lại một chút, rồi bổ sung: "Nếu Đa Bảo sư huynh không có ở đó, thì đi thỉnh Tam Tiêu sư tỷ đến." "Vâng, Ô Vân Tiên sư huynh." Bì Lô Tiên vội vàng gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía quần thể cung điện lớn phía sau Thượng Thanh Cung.

Ô Vân Tiên chắp tay với Triệu Công Minh: "Đạo hữu đừng trách, kính xin đợi lát, sau khi sự việc điều tra rõ chân tướng, ta tự nhiên sẽ cho đạo hữu một lời giải thích." Ô Vân Tiên nói xong, pháp tắc chi lực toàn thân chậm rãi triển khai, bao phủ bốn phương, ngầm phong tỏa không gian xung quanh.

Tuy y bái nhập Thượng Thanh nhất mạch chưa đầy vài trăm năm, chưa từng gặp Triệu Công Minh, nhưng cũng ít nhiều hiểu biết qua lời kể của các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch khác, đồng thời cũng có cùng quan điểm với Kim Quang Tiên.

Khi Đại sư huynh Triệu Công Minh hạ sơn, rõ ràng chỉ có đạo hạnh Kim Tiên cảnh giới, mới qua bao nhiêu năm mà thôi.

Lại một bước vọt lên đến mức ngay cả Kim Quang Tiên Thái Ất

Kim Tiên đỉnh phong cũng không phải là đối thủ, tốc độ tiến bộ này quả thật quá mức phi lý.

Ô Vân Tiên bản thân cũng là Đại La Kim Tiên đã tham ngộ pháp tắc chi lực, tung hoành Hồng Hoang bao nhiêu năm.

Cũng coi như có kinh nghiệm, dù sao y cũng chưa từng thấy qua tu sĩ yêu nghiệt đến vậy.

Triệu Công Minh thấy vậy, sắc mặt đạm đạm, không hề lay động, mặc cho Ô Vân Tiên thi triển.

Ô Vân Tiên này, xem ra là một người biết nói lý, lại cẩn thận, nhưng chúng đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, quả thật có chút không biết trời cao đất rộng.

Cứ như vậy, Thượng Thanh nhất mạch, sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy trong tay bọn họ.

Hôm nay, y sẽ mượn chuyện này, để lập quy củ cho chúng đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Ô Vân Tiên thấy Triệu Công Minh vẻ mặt phong khinh vân đạm như vậy, trong lòng cũng có chút không chắc chắn.

Nhưng vừa nghĩ đến Bì Lô Tiên đã đi thỉnh Đa Bảo Đại sư huynh, sắc mặt không khỏi dịu đi.

Mọi chuyện, đợi Đa Bảo sư huynh đến, tự nhiên sẽ phân biệt được.

Một bên khác, Bì Lô Tiên bay đến động phủ của Đa Bảo Đạo Nhân, y chắp tay hành lễ với cung điện.

Sau đó gõ vang kim chung bên ngoài cung điện, lập tức tiếng chuông du dương liền truyền vào trong quần thể cung điện.

Không lâu sau, cửa lớn cung điện từ từ mở ra, Đa Bảo Đạo Nhân

từ trong đó bay ra, vẫn là dáng vẻ trắng trẻo mập mạp, vô hại như người và súc vật, khí tức trên người, cũng đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Y cau mày, nhìn Bì Lô Tiên, có chút không hiểu nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại vội vàng đến tìm ta như vậy?" Bì Lô Tiên không dám lơ là, vội vàng nói: "Đa Bảo sư huynh, bên ngoài Côn Luân Sơn có một đạo nhân đến, nói là Triệu Công Minh Đại sư huynh, Kim Quang Tiên tuần sơn không tin, hai bên đã xảy ra xung đột, còn động thủ rồi, Ô Vân Tiên sư huynh cũng không dám xác định, nhờ đệ đến thỉnh Đa Bảo sư huynh đến phân biệt một chút." "Cái gì?

Ngươi nói Đại sư huynh trở về?" Sắc mặt Đa Bảo Đạo Nhân chợt ngưng lại, y vừa định mở miệng hỏi chi tiết cụ thể.

Bỗng nhiên, cách đó không xa, trong một đại điện truyền đến một tiếng nổ lớn.

Tiếp đó ba bóng người dáng vẻ ưu mỹ nhẹ nhàng, kèm theo từng trận hương phong, phi lược đáo Đa Bảo Đạo Nhân còn có Bì Lô Tiên trước mặt.

"Đa Bảo sư huynh, huynh vừa nói Công Minh đại ca trở về?" Trong Tam Tiêu, Bích Tiêu một tay túm lấy ống tay áo Đa Bảo, nôn nóng hỏi.

Không ai biết Tam Tiêu những năm qua đã trải qua như thế nào, khi Triệu Công Minh vừa rời đi thì còn đỡ một chút, Tam Tiêu có thể tiềm tâm tu hành.

Nhưng theo thời gian trôi qua, thấy Triệu Công Minh vẫn chưa về núi, trong lòng nỗi nhớ dâng trào, ngay cả tu hành cũng không còn hứng thú, cứ nằng nặc đòi xuống núi tìm Triệu Công Minh.

Sau này vẫn là Thông Thiên Giáo Chủ lấy ra kiếm phù mà mình đã

tặng cho Triệu Công Minh, nói với Tam Tiêu rằng Triệu Công Minh vẫn an toàn vô sự, và rất nhanh sẽ về núi.

Tam Tiêu lúc này mới kìm nén nỗi nhớ trong lòng, an tâm tu hành ở Côn Luân Sơn, trong nháy mắt, đã đến tận bây giờ.

Đa Bảo Đạo Nhân cười khổ lắc đầu: "Ba vị sư muội, ta cũng vừa mới nghe được tin tức này, thật giả còn chưa xác định." "Công Minh đại ca thật sự trở về?" Bích Tiêu lại quay sang hỏi Bì Lô Tiên.

"Ba vị sư tỷ, đệ...

đệ cũng không rõ lắm." Bì Lô Tiên tuy tu vi không kém Tam Tiêu là bao, nhưng nhìn ánh mắt Tam Tiêu, lại đầy vẻ sợ hãi.

Ba vị sư tỷ, là người được Sư tôn yêu thích nhất, y vẫn chưa quên những ngày đầu mới bái nhập Côn Luân Sơn, ngày ngày bị Tam Tiêu điều giáo sai vặt.

Đa Bảo Đạo Nhân nghiêm sắc nói: "Không biết gì cả, còn không mau dẫn chúng ta đi xem tình hình cụ thể?" Đa Bảo kỳ thực cũng không quá hoảng hốt, Ô Vân Tiên, thủ lĩnh của Tùy Thị Chúng Tiên, vô cùng trầm ổn cẩn thận, hẳn là có thể kiểm soát được cục diện, sẽ không xảy ra vấn đề gì.

"Vâng, Đa Bảo sư huynh." Bì Lô Tiên vội vàng dẫn Đa Bảo và Tam Tiêu, bay xuống hướng Thượng Thanh Cung.

Dưới chân Côn Luân Sơn, Triệu Công Minh không vội không vàng nhìn Ô Vân Tiên và mấy người kia.

Bỗng nhiên, ánh mắt y ngưng lại, chỉ thấy từ xa, có vài đạo thân ảnh, đằng vân giá vũ, nhanh chóng bay vút đến.

Không phải Đa Bảo, Tam Tiêu, Bì Lô Tiên và mấy người kia thì là ai?

“Đa Bảo sư huynh đến rồi!” Trong mắt Kim Quang Tiên lóe lên một tia đắc ý.

Đa Bảo Đạo Nhân ra mặt, tên giả mạo trước mắt sẽ bị vạch trần ngay lập tức.

Y muốn xem, sau khi bị vạch trần, đạo nhân trước mắt làm sao có thể an nhiên vô sự rời khỏi Côn Luân Sơn.

Y, Kim Quang Tiên, không phải là kẻ dễ chọc!

Mây mù tụ tán, Đa Bảo và những người khác với tốc độ cực nhanh, đáp xuống trước mặt Triệu Công Minh.

Đa Bảo nhìn Triệu Công Minh với vẻ mặt thản nhiên, sắc mặt y lập tức biến đổi, trong lòng vừa sốt ruột vừa tức giận.

Kim Quang Tiên này tuần sơn kiểu gì vậy, đến cả Đại sư huynh của mình cũng không nhận ra.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, Thượng Thanh nhất mạch của y, chẳng phải sẽ trở thành trò cười trong mắt người khác sao?

Chương 97

"Thật sự là Công Minh đại ca." Trong đôi mắt mỹ lệ của Tam Tiêu, lộ ra sự kích động tột độ, nhất thời lại không nói nên lời, đứng sững tại chỗ.

"Quả nhiên ta đoán không sai, đạo nhân này, thật sự là Triệu Công Minh Đại sư huynh." Ô Vân Tiên nhìn dáng vẻ của Đa Bảo và Tam Tiêu, trong lòng đã có câu trả lời, y lặng lẽ lùi lại vài bước.

Những vị tiên khác, cũng đều nhìn ra manh mối có gì đó không ổn, lần lượt lùi lại một bước.

Ngay cả Cầu Thủ Tiên, Linh Nha Tiên vốn đại đại liệt liệt, cũng bắt chước mọi người mà lặng lẽ lùi lại.

Bì Lô Tiên có tính cách tốt nhất, khẽ kéo Kim Quang Tiên một cái, muốn nhắc nhở y.

Nào ngờ Kim Quang Tiên quay người lại, lẩm bẩm với Bì Lô Tiên: "Ngươi kéo ta làm gì?" Bì Lô Tiên: "..." Bì Lô Tiên trong lòng mặc niệm ba giây cho Kim Quang Tiên, rồi cũng lặng lẽ lùi lại vài bước.

Kim Quang Tiên dùng sức nặn ra vài giọt nước mắt từ khóe mắt, trực tiếp nhào tới, ôm chặt đùi Đa Bảo Đạo Nhân, khóc lóc tố cáo: "Đa Bảo sư huynh, huynh phải làm chủ cho ta a." "Đạo nhân trước mắt này, mạo xưng Triệu Công Minh Đại sư huynh của ta, chẳng phải đang coi thường đệ tử Thượng Thanh nhất mạch ta sao?

Ta chịu nhục không phải chuyện lớn, nhưng Sư tôn, tu hành vô số vạn năm, là một trong Tử Tiêu Tam Thiên Khách, đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, đạo nhân trước mắt này, mạo danh Đại sư huynh, chẳng phải là gián tiếp bất kính với Sư tôn sao?" Đa Bảo Đạo Nhân nhìn

Kim Quang Tiên đến nước này vẫn còn hùng hồn cãi lý, không khỏi nổi giận từ trong tâm, mắng xối xả: "Kim Quang Tiên, ngươi ngày thường ở trên Côn Luân Sơn đã không ít lần hồ đồ rồi, bây giờ lại dám phóng túng trước mặt Đại sư huynh, ngươi cho rằng Sư tôn bế quan, Côn Luân Sơn không có ai trị được ngươi sao?" Lời vừa dứt, Kim Quang Tiên chợt ngây người.

Hắn nhìn sang trái, nhìn sang phải, thấy Tam Tiêu mặt mày kích động, khóe mắt vương lệ.

Bỗng nhiên, trong lòng nảy sinh dự cảm chẳng lành.

"Chẳng lẽ...

đạo nhân trước mắt này thật sự là Đại sư huynh Triệu Công Minh?" Đa Bảo tiến lên, cảm nhận khí tức bá đạo cường hoành trên người Triệu Công Minh.

Hắn hiểu rõ Đại sư huynh nhà mình du lịch Hồng Hoang những năm này lại có tiến bộ cực lớn.

Hắn lộ ra vẻ mặt lo lắng bất an, vội vàng giải thích: "Đại sư huynh, Đa Bảo quản giáo không nghiêm, để Kim Quang Tiên này va chạm Đại sư huynh, còn xin Đại sư huynh thứ tội." Đa Bảo rất rõ Kim Quang Tiên có đức hạnh như thế nào, nhưng lúc này, hắn thân là Nhị sư huynh trong môn, phải gánh vác những chuyện này.

Bằng không sau này, chức Nhị sư huynh của hắn cũng không thể tiếp tục giữ được.

Nói thật, Triệu Công Minh đối với hành vi của Kim Quang Tiên, trong lòng kỳ thực cũng không quá tức giận.

Hắn tức giận là chất lượng đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, với chất lượng như vậy, chẳng trách tương lai dù có nền tảng Vạn Tiên Triều Thánh, cũng bị chư Thánh hợp lực tính kế, tan rã sụp đổ, một

sớm tiêu diệt giữa trời đất.

Ngay cả Sư tôn, tồn tại cấp bậc Thánh Nhân Giáo Chủ, cũng bị buộc phải phục viên Thánh Đan, giam cầm trong Tử Tiêu Cung.

"Ta không ở Côn Luân Sơn những năm này, phong khí đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, đúng là rất tốt a." Triệu Công Minh nói không lạnh không nhạt, khi hắn nói chuyện, tuy rằng nhẹ nhàng.

Nhưng trong cõi u minh, lại có một cỗ áp lực khổng lồ, chậm rãi đè lên Đa Bảo.

"Đa Bảo biết lỗi rồi, còn xin Đại sư huynh thứ tội." Đa Bảo lại lần nữa chắp tay hành lễ, hắn thâm biết địa vị của Đại sư huynh nhà mình trong lòng Sư tôn.

E rằng ngay cả tất cả đệ tử Thượng Thanh nhất mạch cộng lại, cũng không thể sánh bằng.

Triệu Công Minh sắc mặt nghiêm túc hơn một chút, ánh mắt rơi trên Ô Vân Tiên.

"Ngươi đi triệu tập tất cả đệ tử nội môn, ngoại môn Thượng Thanh nhất mạch, toàn bộ đến quảng trường trước Thượng Thanh Cung, ta có việc muốn nói với bọn họ." "Vâng, Đại sư huynh." Ô Vân Tiên không dám lơ là, vội vàng gật đầu.

"Tam Tiêu muội muội, làm phiền trói Kim Quang Tiên này lại cho ta." "A?" "Được." Tam Tiêu lúc này mới như tỉnh mộng, phản ứng lại.

Vội vàng tế ra Kim Giao Tiễn, dưới sự thúc đẩy của pháp lực tinh thuần, Kim Giao Tiễn tức khắc từ thép luyện trăm lần hóa thành mềm như tơ, lao về phía Kim Quang Tiên.

"Đại sư huynh, tha mạng a, đệ tử nhập môn thời gian quá ngắn, không hiểu quy củ, lần sau nhất định sẽ sửa!" Như tỉnh mộng, không

chỉ có Tam Tiêu, mà còn có Kim Quang Tiên.

Hắn lớn tiếng cầu xin, không còn chút khí thế kiêu căng nào như vừa rồi.

Triệu Công Minh không thèm để ý đến Kim Quang Tiên, sợi dây vàng do Kim Giao Tiễn hóa thành, nhanh chóng trói Kim Quang Tiên lại, trói chặt không thể thoát.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của chúng tiên tùy tùng, hướng quảng trường trước Thượng Thanh Cung mà đi.

Tam Tiêu vui vẻ sà vào bên cạnh Triệu Công Minh.

"Công Minh đại ca, huynh rời Côn Luân Sơn nhiều năm như vậy, chúng muội nhớ huynh chết đi được." Triệu Công Minh cười nói: "Lần này ta xuống núi, mang theo rất nhiều thứ tốt cho các muội, lát nữa giải quyết xong chuyện này, về động phủ ta sẽ đưa cho các muội." "Được." Tam Tiêu đồng thanh nói, giọng nói trùng hợp lạ thường.

Đa Bảo đạo nhân lúc này cảm nhận khí tức thâm bất khả trắc trên người Triệu Công Minh, trong lòng chấn động, không khỏi hỏi: "Đại sư huynh, tu vi của người những năm này..." Triệu Công Minh nói: "Ta hiện giờ, đã tu hành đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong." "Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong?" Sắc mặt Đa Bảo hơi tái đi, trong lòng lóe lên sự tuyệt vọng lớn lao.

Năm đó khi hắn mới bái nhập Thượng Thanh nhất mạch, tu vi còn hơn Triệu Công Minh.

Sau đó, Triệu Công Minh xuống núi du lịch Hồng Hoang, hắn tự cho rằng đã tìm được cơ hội vượt qua Triệu Công Minh.

Tận tâm tu hành, bế quan ngộ đạo, một đường từ Kim Tiên đỉnh phong, đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, vốn tưởng rằng có thể lập tức

bỏ xa Triệu Công Minh.

Nhưng giờ nhìn lại, kẻ hề lại chính là mình, Đại sư huynh đã bỏ xa mình hơn nữa.

Nhìn Đa Bảo đạo nhân có chút thất thần lạc phách, Triệu Công Minh an ủi nói: "Lần này ta xuống núi, có được một ít cơ duyên, mới có tu vi như vậy, không cần quá mức chấp nhất hiện tại, đi vững đại đạo của bản thân, mới là vương đạo, tương lai chúng ta, mới sẽ càng thêm rực rỡ." "Đa Bảo đã hiểu." Đa Bảo nghe xong, dù trong lòng vẫn còn chút bất bình, nhưng đã có thể kiềm chế được sự nóng nảy, đố kỵ trong lòng.

Còn về Tam Tiêu, tu vi cũng tiến bộ vượt bậc, trực tiếp từ Kim Tiên sơ kỳ khi Triệu Công Minh rời đi, một bước nhảy vọt đến Kim Tiên đỉnh phong.

Thậm chí cách Thái Ất Kim Tiên cũng không còn xa.

Tốc độ này, khiến Triệu Công Minh cũng phải kinh ngạc thán phục.

Tam Tiêu, e rằng không phải con ruột của Thiên Đạo sao, tốc độ này, thậm chí đã có thể sánh ngang với các Tiên Thiên sinh linh đỉnh cấp.

Trên đường, Triệu Công Minh tiếp tục hỏi: "Thượng Thanh nhất mạch chúng ta những năm này, ngoài chúng tiên tùy tùng ra, Sư tôn còn thu nhận thêm những ai?" Đa Bảo nhớ lại một chút: "Có một vị đệ tử, đến từ Khô Lâu Sơn, hóa thành từ một tảng đá ương ngạnh trong trời đất, tu vi Thái Ất Kim Tiên, còn có một vị Vũ Dực Tiên, hóa hình từ một con điêu đại bàng cánh vàng, ngoài ra, thì không còn ai khác." Triệu Công Minh chậm rãi gật đầu, Thạch Cơ, Vũ Dực Tiên, đây đều là những đệ tử Tiệt Giáo tương lai.

Nhìn tình hình hiện tại, nếu như Diễm Trung Quân La Tuyên, Ôn Hoàng Thần Lữ Nhạc, Thập Thiên Quân, Cửu Long Đảo Tứ Thánh, lúc này còn chưa bái nhập Thượng Thanh nhất mạch.

Triệu Công Minh đơn giản sắp xếp lại hệ thống hiện tại của Thượng Thanh nhất mạch xong, lại hỏi: "Ngọc Thanh nhất mạch những năm này, có chiêu thu thêm đệ tử mới nào không?" "Không có chiêu thu đệ tử mới, ngược lại có một vị Hồng Hoang đại năng, Nam Cực Tiên Ông, bái nhập môn hạ Ngọc Thanh sư bá." "Nam Cực Tiên Ông?" "Không sai, là một đại năng cổ xưa tu hành ở Nam Hải, nghe nói tu vi của hắn trong Đại La Kim Tiên cũng thuộc hàng đỉnh cấp, vô cùng lợi hại, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên gặp cũng phải lễ nhường ba phần, giữ lễ số hậu bối." Đa Bảo đạo nhân kể rành mạch cho Triệu Công Minh nghe.

"Thì ra là Nam Cực Tiên Ông a." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, sau đó hỏi ra một vấn đề cực kỳ then chốt.

"Thượng Thanh nhất mạch chúng ta những năm này, và Ngọc Thanh nhất mạch những năm này, có phát sinh xung đột gì không?" Trên mặt Đa Bảo lập tức hiện lên vẻ lúng túng: "Bẩm Đại sư huynh, Thượng Thanh nhất mạch chúng ta, đích xác đã xảy ra không ít mâu thuẫn với bên Ngọc Thanh." Triệu Công Minh nhíu mày: "Trước khi ta xuống núi, không phải đã nói với các ngươi, phải hòa bình chung sống với Ngọc Thanh nhất mạch, vì sao lại xảy ra xung đột lớn như vậy?" Vừa nói đến đây, Đa Bảo liền phẫn nộ bất bình, tức giận nói: "Lời dạy của Đại sư huynh chúng ta tự nhiên khắc ghi trong lòng, mắt không thấy, tâm không phiền, cùng lắm thì không giao thiệp với đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch là được, nhưng sau khi Lão sư thu nhận chúng tiên tùy tùng, Đại sư huynh có biết, đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch đã nói chúng ta thế nào không?" "Nói thế nào?" "Nói chúng ta đều là một lũ sinh vật ẩm thấp nở ra từ trứng, lũ lông lá có sừng, không xứng

được ở cùng đẳng cấp với bọn họ, đám gia hỏa này bắt nạt người quá đáng, chúng ta cũng không quen dung túng bọn họ, trực tiếp động thủ với bọn họ." Nghe đến chuyện động thủ, Triệu Công Minh khẽ thở dài, những việc Kim Quang Tiên và đồng bọn đã làm, đích xác có chút quá đáng.

Nhưng đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch lại gọi họ là lũ lông lá có sừng, sinh vật ẩm thấp nở ra từ trứng, điều này có chút quá vũ nhục người.

Người ta không đánh ngươi, thì đánh ai?

Tình cảm giữa Ngọc Thanh và Thượng Thanh, chính là từ những lời thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác này mà nảy sinh vết nứt, từ đó chia cắt hoàn toàn.

Hơn nữa, ngay cả Triệu Công Minh nghe được mấy chữ thấp sinh noãn hóa, bị mao đái giác này, trong lòng cũng vô cớ dấy lên một trận tức giận.

Giữa đệ tử hai mạch, cho dù có mâu thuẫn gì đó, cùng lắm thì giải quyết bằng thực lực cao thấp của bản thân là xong.

Cớ gì phải nói ra tám chữ thấp sinh noãn hóa, bị mao đái giác này để vũ nhục người khác.

Chương 98

Thông Thiên thu đồ, không câu nệ phép tắc, trừ Đa Bảo và vài vị đệ tử thân truyền có căn nguyên đều là Tiên Thiên sinh linh ra.

Còn lại đa số đệ tử được thu nhận, đều thuộc năm loại: trùng, lân, mao, vũ, côn.

Tức là, tám chữ thấp sinh noãn hóa, bị mao đái giác này, trực tiếp chửi rủa chín mươi chín phần trăm đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Lá sen xanh trắng đỏ, Tam Thanh vốn là một nhà.

Đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch xuất ngôn ác độc như vậy, thậm chí mắng cả Sư tôn Thông Thiên của Triệu Công Minh, há có từng nghĩ đến tình đồng môn?

Triệu Công Minh thừa nhận, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, về thiên tư phúc duyên đều là tốt nhất.

Nhưng về mặt đức hạnh, thì thật sự không bằng đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Dù sao theo Triệu Công Minh được biết, tương lai chư Thánh khởi xướng Phong Thần Đại Kiếp, giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, thế như nước với lửa.

Đệ tử Xiển Giáo ra tay, thật đúng là vừa hiểm độc vừa tàn nhẫn.

Thạch Cơ, trực tiếp bị Thái Ất Chân Nhân dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo luyện chết.

Quảng Thành Tử ba lần ẩu đả Bích Du Cung, khoe khoang mình đã giết Hỏa Linh Thánh Mẫu, tự mình mang pháp bảo của bà ta về Bích Du Cung, chẳng phải là sống sượng tát vào mặt Thông Thiên sao?

Một trận Phong Thần, đệ tử Tiệt Giáo chết thì chết, bị thương thì bị thương, đạo thống Thánh Nhân, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Lúc đó, đệ tử Xiển Giáo có từng để ý đến tình đồng môn không?

Triệu Công Minh trong lòng vô cùng thất vọng, nhưng chuyện khẩn yếu nhất hiện tại, không phải là mâu thuẫn giữa đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch và Thượng Thanh nhất mạch.

Mà là trước tiên phải chấn chỉnh phong khí đệ tử Thượng Thanh nhất mạch hiện giờ.

Triệu Công Minh chậm rãi lắc đầu, tiếp tục hỏi Đa Bảo đạo nhân.

"Năm đó ta rời Côn Luân Sơn, du lịch Hồng Hoang, môn nhân Thượng Thanh chúng ta cộng lại cũng chỉ có mấy chục người, giờ nội môn ngoại môn cộng lại, tổng cộng có bao nhiêu đệ tử rồi?" Đa Bảo bấm đốt ngón tay tính toán, lập tức nói: "Sau khi Đại sư huynh người xuống núi, Sư tôn lại mở Sơn môn vài lần, thu nhận thêm một số đệ tử, hiện giờ, đại khái có ba bốn trăm người." "Ba bốn trăm người?" Triệu Công Minh lắc đầu, Sư tôn nhà mình thật là biết thu đồ đệ.

Bên cạnh Nguyên Thủy sư bá chỉ thu mười hai người, rồi đóng Sơn môn, không thu đồ đệ nữa.

Còn Sư tôn nhà mình thì hay rồi, cứ thu mãi không ngừng, cứ thế một đống đệ tử lương lậu bất tề, ngày đêm tư sinh vô cùng nghiệp lực.

Chẳng trách sau này đến Phong Thần Đại Kiếp, trực tiếp phá hết khí vận Thượng Thanh nhất mạch.

"Đi thôi." Không hỏi thêm nhiều, Triệu Công Minh hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bay về quảng trường trước Thượng Thanh Cung.

Đa Bảo, Tam Tiêu thì vội vàng theo sau.

Khi Triệu Công Minh đến quảng trường, trên quảng trường Thượng Thanh rộng lớn, đã lộn xộn, tiếng người ồn ào.

Ngay cả Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương ba người cũng đã xuất quan.

Ba người thấy Triệu Công Minh đến, vô cùng mừng rỡ đứng dậy, đến trước mặt Triệu Công Minh, chắp tay hành lễ.

"Đại sư huynh, huynh cuối cùng cũng trở về, huynh không ở Côn Luân Sơn những năm này, khiến Tam Tiêu sư muội nhớ huynh muốn hỏng rồi." "Ừm." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, đảo mắt nhìn qua đám đệ tử Thượng Thanh nhất mạch vẫn còn lộn xộn trên quảng trường, không khỏi khẽ nhíu mày.

"Đệ tử Thượng Thanh nhất mạch chúng ta, nội môn ngoại môn, đều đã đến đông đủ chưa?" Kim Linh do dự một chút: "Còn thiếu một người." "Ai?" "Người đó là một Đại La Kim Tiên, nghe nói còn là một trong ba nghìn khách Tử Tiêu Cung năm xưa, tên là Hoàng Tuyền đạo nhân, bái nhập sư môn, vốn là để truy cầu Chuẩn Thánh đại đạo, nhưng không ngờ Sư tôn chỉ thu hắn làm đệ tử ngoại môn, trong lòng không vui, nhưng gạo đã nấu thành cơm, không thể hối hận được, thường xuyên bế quan trong núi, chỉ đợi Sư tôn giảng đạo mới xuất hiện." "Một Đại La tu sĩ.

Vừa hay dùng để lập uy." Triệu Công Minh không khỏi vui thầm trong lòng, mấy trăm đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, đều đã quen với sự hỗn tạp trong Hồng Hoang, mang theo một cỗ dã khí, nói chung không quá tuân thủ quản giáo.

Điều quan trọng nhất là, những người này, cơ bản đều tin theo một đạo lý, đó là kẻ mạnh là vua.

Nếu Triệu Công Minh đột nhiên xuất hiện, dựa vào thân phận thủ tịch Thượng Thanh nhất mạch, hung hăng giáo huấn bọn họ một trận, thì những người này chắc chắn sẽ không phục.

Mà Hoàng Tuyền đạo nhân này, chính là một ví dụ rất tốt, có thể dùng để lót đường.

Một Đại La Kim Tiên, đủ để khiến bọn họ biết thế nào là sợ.

Đến lúc đó, mình lại lấy Kim Quang Tiên ra nói chuyện, thì mới thuận lý thành chương, vừa lập được uy nghiêm, đồng thời cũng có thể cảnh tỉnh nhiều đệ tử Thượng Thanh nhất mạch hơn.

Triệu Công Minh chậm rãi nói: "Đa Bảo, ngươi đi mời Hoàng Tuyền đạo nhân đó đến, nói với hắn, Đại điển nghị sự Thượng Thanh nhất mạch, chỉ cần là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch chúng ta, đều phải đến, ai cũng không thể vắng mặt." Trên mặt Kim Linh có chút do dự: "Đại sư huynh, Hoàng Tuyền đạo nhân đó, tính khí không tốt lắm, hay là thôi đi." "Tính khí không tốt thì có thể không đến tham gia Đại điển nghị sự của Thượng Thanh ta sao?" Giọng Triệu Công Minh đột nhiên cao hơn một chút, trong giọng nói mang theo sự lạnh lẽo nhàn nhạt.

"Đừng quên, đây là Côn Luân Sơn, là địa bàn của Tam Thanh sư trưởng, ở đây, Tam Thanh sư trưởng, mới là chủ nhân của Côn Luân Sơn." Đa Bảo vội vàng gật đầu: "Vâng, Đại sư huynh." Nói xong, hắn hóa thành một đạo lưu quang, bay về một góc Côn Luân Sơn.

Trên quảng trường, trong mắt chúng đệ tử ngoại môn nhìn Triệu Công Minh, trên mặt không khỏi hơi ngẩn ra.

Vị Đại sư huynh này của bọn họ, có chút gan dạ quá, vừa về núi đã chủ động đi trêu chọc lão quái vật Hoàng Tuyền đó.

Hoàng Tuyền đạo nhân, từng là một trong ba nghìn khách Tử Tiêu

năm xưa, tâm cao khí ngạo, lại tâm ngoan thủ lạt.

Nếu Đại sư huynh đối đầu với hắn, chậc chậc, e rằng khó tránh khỏi bị giáo huấn một trận sao?

Trong mắt chúng tiên tùy tùng, cũng không khỏi lắc đầu, cảm thấy Triệu Công Minh có chút quá lỗ mãng.

Vừa về núi đã đi tìm một Đại La gây sự.

Đến lúc đó, e rằng còn phải Sư tôn ra tay dọn dẹp cho hắn.

Trong lòng mọi người vừa mới xây dựng được một chút kính sợ đối với Triệu Công Minh, tức khắc tan biến sạch sẽ, ngược lại còn cảm thấy Triệu Công Minh có chút buồn cười.

Duy chỉ có trong mắt Ô Vân Tiên, lóe lên một chút kinh ngạc, hắn đã từng gặp Hoàng Tuyền đạo nhân, đối phương là một Đại La Kim Tiên trung kỳ tu sĩ, mạnh hơn hắn một chút.

Mà mình... lại không có tuyệt đối nắm chắc chiến thắng Đại sư huynh.

Một khi hai người nảy sinh mâu thuẫn, Ô Vân Tiên cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà nhìn cảnh này, trong mắt bình thản.

Đối với hành vi của Triệu Công Minh cũng không có bao nhiêu ngạc nhiên, ngược lại trong lòng còn có chút mong đợi.

Đại La Kim Tiên thì đã sao, Sư tôn của mình [Chủ nhân] lại không phải chưa từng giết qua.

Hoàng Tuyền đạo nhân đó, lần này đúng là tự đâm vào chỗ hiểm, sắp bị lôi ra làm gương rồi.

Khoảng một khắc sau, một góc Côn Luân Sơn, có hai đạo lưu quang trước sau bay tới.

Đạo phía trước, là Đa Bảo đạo nhân, đạo phía sau, còn chưa bay tới, đã mang theo một cỗ cảm giác áp bách vô cùng mạnh mẽ.

Chương 99

Hiển nhiên chính là Hoàng Tuyền đạo nhân mà Kim Linh đã nói.

Chẳng mấy chốc, hai người đáp xuống, Đa Bảo dẫn đầu chắp tay với Triệu Công Minh: "Đại sư huynh, Hoàng Tuyền sư huynh đã đến." Hoàng Tuyền đạo nhân, dù sao cũng là đại năng lão làng, còn là một trong ba nghìn khách Tử Tiêu Cung, tuy không phải đệ tử thân truyền, nhưng Đa Bảo đạo nhân vẫn phải xưng hô một tiếng sư huynh.

Triệu Công Minh khẽ gật đầu, hai mắt nhìn về phía Hoàng Tuyền đạo nhân.

Hoàng Tuyền đạo nhân, là một lão già mặc áo xám.

Sắc mặt âm u, hai mắt trũng sâu vào hốc mắt, nhìn vô cùng quỷ dị, không hài hòa.

Hắn chắp tay sau lưng, trên người lại phát ra khí tức tử tịch nồng nặc, hắn chỉ đứng yên đó, cỏ cây tiên hoa xung quanh liền úa vàng khô héo.

"Hoàng Tuyền sư huynh khi gia nhập Thượng Thanh nhất mạch chúng ta mấy trăm năm trước, đã là tu vi Đại La Kim Tiên rồi, mấy trăm năm không gặp, nhìn khí tức này càng thêm thâm hậu." "Tính khí Hoàng Tuyền sư huynh không tốt chút nào, lại còn là một trong ba nghìn khách Tử Tiêu năm đó, Đại sư huynh sao cứ muốn đối đầu với hắn?" "Kẻ không biết thì không sợ, Hoàng Tuyền sư huynh, chính là tu sĩ cấp bậc Đại La Kim Tiên, lần này, có kịch hay để xem rồi." "Ta nghe nói, Sư tôn đặc biệt yêu thích Đại sư huynh, e rằng trận phong ba này, cuối cùng vẫn phải Sư tôn ra mặt dẹp yên." Trên quảng trường, vô số đệ tử Thượng Thanh nhất mạch thì thầm to nhỏ, bàn tán.

Hiển nhiên bọn họ rất không hiểu chuyện Triệu Công Minh vừa về

Côn Luân Sơn đã khiêu khích Hoàng Tuyền đạo nhân.

Hoàng Tuyền đạo nhân đứng tại chỗ, hai mắt hắn nhìn chằm chằm Triệu Công Minh.

Thấy tu vi của hắn chỉ có Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, trên mặt ẩn hiện một tia khinh thường, đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên nho nhỏ, cũng dám đến trước mặt hắn ngông cuồng?

Cái gì, Triệu Công Minh có thân phận Đại sư huynh Thượng Thanh nhất mạch?

Buồn cười!

Hắn Hoàng Tuyền tung hoành Hồng Hoang, dựa vào là thực lực cứng rắn, chứ không phải cái danh hiệu gì.

Hắn yên lặng đứng tại chỗ, chờ Triệu Công Minh tiến lên giải thích, nhận lỗi, đến lúc đó xem như nể mặt Thông Thiên, chuyện này cũng cho qua.

Nhưng không ngờ, giải thích không đợi được, ngược lại lại đợi được một trận chất vấn thẳng mặt.

"Vị này chính là đệ tử ngoại môn Thượng Thanh nhất mạch của ta, Hoàng Tuyền sư huynh?" "Phải." Hoàng Tuyền Tôn Giả hơi ngẩn ra, vô thức trả lời.

"Ta triệu tập tất cả đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, đến trước quảng trường Thượng Thanh để nghị sự, Hoàng Tuyền sư huynh vì sao không đến tham gia, chẳng lẽ Hoàng Tuyền sư huynh, không phải đệ tử Thượng Thanh nhất mạch của ta?

Hay nói cách khác, Hoàng Tuyền đạo nhân không xem quy củ Thượng Thanh môn ta ra gì, cũng không xem Sư tôn ra gì?" Giọng Triệu Công Minh không nhanh, lại vô cùng sắc bén.

Trực tiếp khiến các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch xung quanh đều ngây người.

Không hổ là Đại sư huynh, thật dũng cảm a, dám nói chuyện như vậy với Hoàng Tuyền sư huynh.

Chúng tiên tùy tùng càng lắc đầu, thậm chí có chút không nỡ nhìn cảnh tiếp theo.

Tính khí Hoàng Tuyền đạo nhân rất tệ, ai cũng biết, tiếp theo, Đại sư huynh e rằng thảm rồi.

Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương cũng nhíu mày, không biết Triệu Công Minh muốn làm gì.

Đối mặt với câu hỏi như sấm sét của Triệu Công Minh, Hoàng Tuyền dừng lại mấy hơi thở mới phản ứng lại, trên mặt lóe lên vài phần phẫn nộ.

Thật là một thủ tịch Thượng Thanh miệng lưỡi sắc bén, thật là một cái mũ lớn đặt lên đầu.

Hắn hổ thị đam đam nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, pháp tắc toàn thân trên dưới, lực lượng pháp tắc nhàn nhạt dao động, phát ra một cỗ uy áp trầm trọng đè nén!

"Ngươi đây là ý gì!" "Không có ý gì, chiếu theo quy củ Thượng Thanh nhất mạch của ta, còn xin Hoàng Tuyền sư huynh đến hậu sơn lĩnh phạt đi." Sắc mặt Triệu Công Minh vẫn nhàn nhạt, kỳ thực Thượng Thanh nhất mạch từ khi thu đồ đệ đến nay, vẫn chỉ là giai đoạn sơ khai, cũng không có quy củ gì.

Hắn nói vậy, chỉ là để kích thích Hoàng Tuyền đạo nhân hơn nữa, khiến hắn động thủ với mình mà thôi.

Nói đến động thủ, Triệu Công Minh trong lòng ẩn ẩn có chút hưng phấn.

Từ sau lần trước ở Tử Phủ Châu, chém giết Chu Yếm Yêu Thần của Thiên Đình xong, Triệu Công Minh còn chưa từng giao thủ với Đại La nào khác, hiện tại, đây đúng là một cơ hội tuyệt vời.

Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh bốn người nhìn nhau, tức thì ngây người.

Đại sư huynh nói cái quái gì vậy, Thượng Thanh nhất mạch của hắn, khi nào có quy củ rồi?

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Hoàng Tuyền đạo nhân bị Triệu Công Minh kích thích như vậy, trực tiếp haha cười lớn, sắc mặt trở nên vô cùng lạnh lẽo.

"Lĩnh phạt?

Quy củ?" "Thật là một tiểu tử cuồng vọng, ngươi tưởng là thủ tịch Thượng Thanh nhất mạch, thì thật sự coi trời là đại ca, đất là nhị ca, còn mình là tam ca sao?" "Bản tọa hôm nay sẽ nói cho ngươi một đạo lý, quy củ, là do kẻ mạnh định ra, ngươi một Thái Ất Kim Tiên, còn chưa xứng định ra quy củ." Nói xong, Hoàng Tuyền Tôn Giả ý niệm vừa động, lực lượng pháp tắc, trong không trung hóa thành một bàn tay khổng lồ, trực tiếp vồ lấy Triệu Công Minh, hiển nhiên muốn cho Triệu Công Minh một bài học.

"Chờ một chút." Triệu Công Minh mở lời ngăn cản.

"Sao, sợ rồi?" Bàn tay khổng lồ của Hoàng Tuyền đạo nhân, dừng lại giữa không trung, trên mặt lộ ra một tia trêu tức: "Nếu sợ rồi, ngoan ngoãn nhận lỗi, Bản tọa sẽ không chấp nhặt với ngươi." Yêu cầu của Hoàng Tuyền đạo nhân, trông có vẻ đơn giản, nhưng lại ẩn chứa ác tâm cực lớn.

Trên quảng trường Thượng Thanh, cơ bản tụ tập tất cả đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Giữa thanh thiên bạch nhật, Triệu Công Minh nếu như nhận lỗi trước Hoàng Tuyền đạo nhân, thì uy nghiêm Đại sư huynh của hắn, trực tiếp rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Về sau cho dù Triệu Công Minh chứng đạo Đại La, đột phá Chuẩn Thánh, chúng đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, cũng sẽ không thật sự coi trọng Triệu Công Minh.

"Đại sư huynh..." "Đại ca!" Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Tam Tiêu trên mặt lóe lên một chút lo lắng.

Triệu Công Minh quăng cho mọi người một ánh mắt trấn an.

Chậm rãi bước một bước, hai mắt nhìn Hoàng Tuyền đạo nhân, giọng nói vô cùng bình thản.

"Ngươi nói có một câu rất đúng, quy củ, là do kẻ mạnh định ra, kẻ yếu, căn bản không có tư cách định ra quy củ, hôm nay, nếu ngươi có thể đánh bại ta, sau này Thượng Thanh nhất mạch, lấy ngươi làm tôn, thế nào?" "Oa!" Lời này vừa nói ra, toàn bộ quảng trường Thượng Thanh đều chấn động kịch liệt.

Trên mặt vô số đệ tử Thượng Thanh, lóe lên vẻ không thể tin được.

Vừa rồi Đại sư huynh nói gì?

Muốn cùng Hoàng Tuyền sư huynh phân cao thấp?

Đó chính là một Đại La Kim Tiên thật sự a!

Đại La Kim Tiên, kim thân bất hủ, lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc, đã tạo ra một khoảng cách vô cùng lớn giữa họ và Thái Ất Kim Tiên.

Dù có bao nhiêu Thái Ất Kim Tiên, cũng không phải đối thủ của Đại La Kim Tiên.

Mà Đại sư huynh, với tu vi Thái Ất Kim Tiên, vậy mà muốn khiêu

chiến một Đại La.

Ngay cả Đa Bảo, Kim Linh cũng ngẩn ra, trong lòng sinh ra chút không ổn.

Tuyệt đối không ngờ, Đại sư huynh lại tự mình khiêu chiến Hoàng Tuyền đạo nhân.

Chương 100

Đó chính là một Đại La Kim Tiên a, Đại sư huynh bất quá là Thái Ất, làm sao có thể là đối thủ của người ta?

Ngược lại là Ô Vân Tiên, sắc mặt thả lỏng hơn một chút, Hoàng Tuyền đạo nhân lợi hại không sai, nhưng hắn trên người Triệu Công Minh, cũng cảm nhận được một cỗ khí tức thâm bất khả trắc.

Cho dù Triệu Công Minh không thắng được Hoàng Tuyền đạo nhân, cũng không nên bại trận.

Triệu Công Minh nhàn nhạt nhìn đạo chưởng ấn khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trong hai mắt lóe lên một tia tán thán.

Không hổ là một trong ba nghìn khách Tử Tiêu năm đó, lão quái vật đã lăn lộn vô số năm trong Hồng Hoang.

Tuyệt đối sẽ không vì đối thủ cuồng vọng mà sinh lòng khinh suất.

Chiêu đầu tiên, đã mang theo lực lượng pháp tắc, đối mặt với đòn tấn công này, nếu là một Thái Ất Kim Tiên khác, e rằng trong khoảnh khắc sẽ bị trọng thương, không còn sức chiến đấu!

"Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!" Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trực tiếp tế ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Trong khoảnh khắc, một lá cờ màu vàng cam xuất hiện giữa không trung.

Vạn đóa kim liên, vô vật bất phá, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Vô số đóa kim liên tinh xảo rực rỡ, chen chúc nhau giữa không trung, hóa thành một bức tường vàng!

Bàn tay vàng khổng lồ đó đánh vào bức tường vàng, trực tiếp đánh ra một vết lõm lớn, tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên.

Bức tường vàng dường như có lực đàn hồi cực lớn, sau khi lõm vào, liền cực tốc khuếch trương.

Một tiếng "Oanh", lực áp bách cường đại, trực tiếp nghiền nát bàn tay vàng khổng lồ thành phấn vụn!

"Đây là...

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Trên quảng trường Thượng Thanh, các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch đang vây xem, tức thì phát ra tiếng kinh ngạc lớn!

Đối với bọn họ mà nói, Tiên Thiên Linh Bảo, đã là một tồn tại vô cùng quý giá, có thể vọng mà không thể với, huống chi là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Hoàng Tuyền đạo nhân không dám tin nhìn Triệu Công Minh, đó chính là một Tiên Thiên Linh Bảo cấp bậc Cực phẩm a.

Vậy mà lại nằm trong tay một Thái Ất Tiên không đáng kể, đây chính là nội tình của đại giáo sao?

Nhưng rất nhanh, Hoàng Tuyền đạo nhân lại yên tâm, nếu là một Tiên Thiên Linh Bảo cấp cực phẩm có tính công phạt, hắn sẽ phải kiêng kị ba phần.

Nhưng một bảo vật phòng ngự chí bảo, cùng lắm chỉ là một cái mai rùa.

Cho dù hắn không thể phá vỡ ngay lập tức, nhưng nếu cứ giằng co như vậy, Triệu Công Minh chẳng phải vẫn mặc hắn chém giết sao?

Ngay lúc này, Triệu Công Minh khẽ cười, ý niệm vừa động.

Một trận hào quang rực rỡ lóe lên, lại một lá cờ lớn, xuất hiện trên tay hắn.

Chính là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, nặng về phòng ngự nhất, về các phương diện khác, hiệu quả bình thường.

Còn về bốn lá cờ Đông Tây Nam Bắc khác, thì mỗi cái có công dụng kỳ diệu riêng, ví dụ như Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ này, ngoài phòng ngự ra, còn có thể thao túng thủy mạch thiên hạ, uy lực vô cùng!

"Một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã đủ để vượt cấp mà chiến, hai đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực lại phải cường đại đến mức nào?" Trên quảng trường Thượng Thanh, mấy trăm đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, hoàn toàn sôi trào.

"Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, trấn áp!" Triệu Công Minh quát lớn một tiếng, trên Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, đột nhiên bạo phát ra vô cùng quang mang, sau đó không ngừng đón gió biến lớn, rất nhanh hóa thành một lá cờ cao trăm mét.

Trên lá cờ, khắc vô số đạo văn huyền diệu, toàn thân trên dưới, phát ra u quang lấp lánh như nước, tỏa ra một cỗ khí tức trấn áp vạn vật vô biên trầm trọng.

Tiếp đó, Triệu Công Minh lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ hộ thân, thao túng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, sau đó với thế sét đánh, nghiền ép về phía Hoàng Tuyền đạo nhân.

"Hoàng Tuyền Đồ!" Hoàng Tuyền đạo nhân cắn răng, trực tiếp tế ra linh bảo của mình, là một kiện họa quyển cấp bậc Tiên Thiên hạ

phẩm.

Dưới sự thúc đẩy của Hoàng Tuyền đạo nhân, họa quyển chậm rãi mở ra.

Bên trong Hoàng Tuyền Đồ dường như ẩn chứa một thế giới thu nhỏ, dòng sông cuồn cuộn, không ngừng cuộn chảy bên trong, thỉnh thoảng va đập vào nhau, tung lên sóng lớn ngút trời.

"Chậc, không ngờ Hoàng Tuyền sư huynh, lại cũng có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo!" "Chỉ là Tiên Thiên hạ phẩm mà thôi, làm sao có thể so sánh với Tiên Thiên cực phẩm?" Tinh khí thần của mấy trăm đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, lập tức bị điều động, mắt không chớp nhìn chằm chằm hai người.

"Đi!" Chỉ nghe Hoàng Tuyền đạo nhân phi thân lên, mang theo Hoàng Tuyền Đồ, hung hăng va chạm với Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!

"Oanh!" Giữa không trung, dường như một ngọn núi nhỏ bằng kim loại va vào nhau, dư ba pháp lực đáng sợ, hóa thành cơn bão mạnh mẽ, không ngừng dũng mãnh về bốn phương tám hướng.

Thậm chí một số đệ tử Thượng Thanh có tu vi yếu hơn một chút, đều phải tế ra pháp lực để chống đỡ.

Rất nhanh, giữa không trung, dư ba pháp lực như cơn bão dần dần tan đi.

Hoàng Tuyền đạo nhân sắc mặt khó coi, đứng sững giữa không trung.

Ngược lại Triệu Công Minh, thì không chịu nổi cỗ cự lực này, khẽ lùi lại một bước, sắc mặt thản nhiên tự nhược, vẫn vân đạm phong khinh.

"Chậc!

Đại sư huynh vậy mà chính diện chặn được một đòn của Hoàng Tuyền sư huynh!" "Uy lực của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đáng sợ đến thế!" "Hoàng Tuyền sư huynh là tu sĩ Đại La Kim Tiên, hiện tại chỉ là ra tay thăm dò, một khi phát lực, Đại sư huynh e rằng không phải đối thủ." "Ta đoán quả nhiên không sai!" Trên mặt Ô Vân Tiên, thêm một tia trịnh trọng.

Thấy Hoàng Tuyền đạo nhân một kích, cũng không làm Triệu Công Minh bị thương, Đa Bảo, Tam Tiêu và những người khác, cũng dần dần yên tâm.

"Lại đến!" Hoàng Tuyền đạo nhân âm trầm liếc nhìn Triệu Công Minh một cái, khắc tiếp theo, tay cầm Hoàng Tuyền Đồ, lại lần nữa lao về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh tự nhiên không chút sợ hãi, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, hắn từ khi có được, còn có chút xa lạ, vừa hay mượn cơ hội này, làm quen cho thuần thục.

"Oanh, oanh, oanh!" Triệu Công Minh, Hoàng Tuyền hai người, hóa thành hai đạo lưu quang, tay cầm linh bảo, không ngừng va chạm giữa không trung.

Trong chớp mắt, liền giao thủ hơn trăm hiệp giữa không trung!

Dư ba pháp lực đáng sợ, hóa thành hồng lưu, quét về bốn phương.

Trong Thượng Thanh Cung, thanh khí lượn lờ, bạch ngọc lát sàn, Thông Thiên ngồi trên bồ đoàn, nhàn nhạt nhìn cảnh này, khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên dị sắc.

Lúc này, trên quảng trường Thượng Thanh, hai người liên tiếp giao thủ, thăm dò, va chạm!

Lúc mới bắt đầu, Triệu Công Minh sử dụng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ còn có chút lúng túng, không thể tránh khỏi rơi vào

thế hạ phong.

Nhưng rất nhanh, cùng với sự quen thuộc đối với Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, giữa hai người, dần dần đánh thành ngang sức.

Chương 101

Đối diện Triệu Công Minh, Hoàng Tuyền đạo nhân thì vô cùng đau đầu.

Về phương diện công kích, Triệu Công Minh có Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, không hề kém cạnh Hoàng Tuyền Đồ của hắn, về phương diện phòng ngự, lại có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, kiên cố như thùng sắt, toàn thân không có chút sơ hở nào.

Cứ đánh tiếp như vậy, cho dù mình có thể thắng, e rằng cũng là thảm thắng.

Lại giao chiến một lát, chỉ thấy sắc mặt Hoàng Tuyền đạo nhân ngưng trọng, tìm được một cơ hội tốt, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Khắc tiếp theo, hai tay hắn kết vô số ấn quyết, đánh vào Hoàng Tuyền Đồ.

"Hoa lạp lạp!" Chỉ nghe trên Hoàng Tuyền Đồ, quang mang đại phóng, phát ra tiếng nước sông biển gầm thét lớn.

Tiếp đó, một dòng Hoàng Tuyền thực chất, trực tiếp từ trong Hoàng Tuyền Đồ bay ra, kéo dài ngàn trượng, cuồn cuộn chảy giữa hư không.

Từng trận lực lượng pháp tắc, gia trì lên trên, sức mạnh của Hoàng Tuyền Đồ, trong khoảnh khắc đã tăng lên không biết bao nhiêu tầng thứ.

Hoa lạp lạp, ngay cả hư không cũng không chịu nổi cỗ áp lực cường đại này.

Như tấm gương vỡ nát, vỡ thành vô số mảnh.

“Đi!” Hoàng Tuyền đạo nhân ý niệm vừa động, cả một dòng Hoàng Tuyền, cuồn cuộn lao về phía Triệu Công Minh, khoảnh khắc này, lực lượng Đại La Kim Tiên, thi triển đến cực hạn.

Cơn bão pháp lực đáng sợ, xé nát không gian thành phấn vụn, thổi khiến tất cả đệ tử Thượng Thanh nhất mạch đều không mở mắt nổi.

“Chậc, Hoàng Tuyền sư huynh động thật rồi, Hoàng Tuyền hiện hình này, e rằng ngay cả tu sĩ cùng cảnh giới với Hoàng Tuyền sư huynh cũng không dám cứng rắn đón đỡ.” Vô số đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, sắc mặt tức thì biến đổi!

Triệu Công Minh thấy vậy, sắc mặt vẫn bình thản, tế ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, đánh về phía Hoàng Tuyền.

“Oanh!” Quả nhiên không ngoài dự liệu của chúng đệ tử, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đang hung hăng, trực tiếp bị Hoàng Tuyền đánh bay ra.

Dòng Hoàng Tuyền ngàn trượng, khí thế không giảm, mang theo uy thế vô thượng, lao về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười, khẽ nói: “Hỗn Nguyên Kim Đấu!” Trên Hỗn Nguyên Kim Đấu, tức khắc quang mang đại phóng, một cỗ lực lượng không gian khổng lồ tuôn ra, cố định thiên địa.

Trực tiếp cố định dòng Hoàng Tuyền ngàn trượng cùng với Hoàng Tuyền đạo nhân, giữa không trung.

Tu sĩ cấp bậc Đại La Kim Tiên, thực lực cường đại, lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc.

Triệu Công Minh mượn lực lượng của Hỗn Nguyên Kim Đấu, cũng chỉ có thể cố định trong một khoảnh khắc mà thôi.

Đương nhiên, trong tay Triệu Công Minh, Tiên Thiên Chí Bảo ba

mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, cũng là chí bảo hệ không gian đỉnh cấp, đồng dạng ẩn chứa lực lượng không gian khổng lồ.

Triệu Công Minh nếu dùng Định Hải Thần Châu, căn bản không cần tốn bao nhiêu khí lực, là có thể đánh bại Hoàng Tuyền đạo nhân, nhưng làm như vậy, sẽ quá mức kinh thế hãi tục.

Hơn nữa, nếu truyền ra ngoài, trong tay một Thái Ất Tiên nhỏ bé lại có Tiên Thiên Chí Bảo, tuyệt đối sẽ gây sự chú ý của vô số đại năng cổ xưa.

Đến lúc đó, trừ phi hắn luôn ở trên Côn Luân Sơn, bằng không tuyệt đối vĩnh viễn không có ngày yên bình.

Tuy nhiên, một khoảnh khắc của Hỗn Nguyên Kim Đấu, cũng đủ dùng rồi.

"Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!" Triệu Công Minh trong khoảnh khắc, toàn bộ pháp lực toàn thân đều dồn vào Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, sau đó đánh về phía Hoàng Tuyền đạo nhân.

"Oanh!" Hoàng Tuyền đạo nhân lúc này đang bị cố định, làm sao chịu nổi một đòn của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Chỉ nghe một tiếng "phì" vang lên, Hoàng Tuyền đạo nhân phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt, trực tiếp bị đánh bay ra, khí tức toàn thân tức khắc suy yếu xuống.

"Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!" Triệu Công Minh ý niệm vừa động, lại lần nữa tế ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Vạn đóa kim liên, lúc này đang phân giải với tốc độ cực nhanh, biến thành vô số sợi dây vàng, vững chắc trói Hoàng Tuyền đạo nhân lại.

Loạt động tác này, nhất khí a thành, vô cùng mượt mà, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Hoàng Tuyền đạo nhân trực tiếp

bị trói lại.

Mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, không dám tin nhìn cảnh này, đều bị thao tác của Triệu Công Minh làm cho chấn kinh!

Nắm giữ Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể vượt cấp mà chiến là không sai, nhưng cũng phải xem mức độ nắm giữ pháp bảo, và chất lượng tổng thể của bản thân.

Như Triệu Công Minh vậy mà nhất khí a thành, trực tiếp bắt giữ Hoàng Tuyền đạo nhân, tuyệt đối là biểu hiện đỉnh cấp.

"Đại sư huynh!" "Đại sư huynh!" "Đại sư huynh!" Trên quảng trường Thượng Thanh, phát ra âm thanh hò reo vang dội như núi đổ biển gầm.

"Hắn quả nhiên có nhiều át chủ bài như vậy!" Trên mặt Ô Vân Tiên, lóe lên sự kiêng dè, đồng thời lại có vài phần tỉnh táo, may mắn là trước đó, đã không tùy tiện động thủ.

Nếu không, đối mặt với thủ đoạn linh bảo mạnh mẽ như vậy, mình e rằng còn bại thảm hại hơn Hoàng Tuyền đạo nhân.

Nhìn Hoàng Tuyền đạo nhân bị trói trên mặt đất, Triệu Công Minh thần sắc nhàn nhạt: "Thế nào, ngươi có phục không?" "Ta phục, xin tùy Đại sư huynh xử trí." Hoàng Tuyền đạo nhân trên mặt lộ ra một tia cay đắng, trong tay nắm giữ ba đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, điều này khiến hắn làm sao đánh được?

Triệu Công Minh khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Tam Tiêu: "Đem Kim Quang Tiên lên đây." "Vâng." Tam Tiêu vội vàng từ phía sau, đem Kim Quang Tiên bị trói chặt chẽ, dẫn lên.

Kim Quang Tiên mặt mày ủ rũ, đã hoàn toàn chứng kiến tất cả những gì vừa xảy ra.

Đại sư huynh, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể dễ dàng đánh

bại, bản lĩnh chút xíu của mình, hối hận không nên đi trêu chọc Triệu Công Minh a.

Đệ tử Thượng Thanh thấy Triệu Công Minh đem Kim Quang Tiên áp giải lên, đều không hiểu.

"Đại sư huynh, Kim Quang Tiên này phạm phải chuyện gì, sao lại áp giải hắn lên?" Triệu Công Minh lớn tiếng nói: "Kim Quang Tiên phụ trách trọng nhiệm tuần sơn, lại lén lút trốn việc, đồng thời kiêu ngạo vô cùng, ỷ vào thân phận đệ tử Tam Thanh của mình, kiêu căng ngạo mạn, làm không ít chuyện ác trên Côn Luân Sơn." Triệu Công Minh nói xong, dừng lại một chút, hai mắt liếc nhìn Kim Quang Tiên.

"E rằng ngoài lần này ra, ngươi còn giết không ít đệ tử đến Côn Luân Sơn bái sư đúng không?

Những điều ta nói này, ngươi có nhận không?" Trên người Kim Quang Tiên, sát khí nồng hậu, nghiệp lực ngút trời, hiển nhiên đã sát sinh làm ác trên Côn Luân Sơn.

Nếu Triệu Công Minh không quản, theo đà Kim Quang Tiên làm càn tiếp.

Không bao nhiêu năm, e rằng danh tiếng của Thượng Thanh nhất mạch, sẽ bị bôi nhọ khắp nơi.

Kim Quang Tiên trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, không dám phủ nhận nữa: "Vâng, Đại sư huynh." "Vậy ta phạt ngươi, ngươi có nhận tội không?" "Ta nhận." Kim Quang Tiên yếu ớt nói.

"Được, tổng hợp các tội, ta phạt ngươi diện bích nghìn năm, sau khi hóa giải huyết sát chi khí trên người mình mới có thể đi ra." Nghe Triệu Công Minh xử phạt Kim Quang Tiên, các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch đang vây xem, đều phát ra một tiếng cảm thán.

Bế quan nghìn năm, và tịnh hóa sát khí trên người, trông có vẻ hình

phạt một chút cũng không nặng, chỉ cần nhắm mắt một lát là có thể hoàn thành.

Nhưng trên thực tế, tu sĩ muốn tịnh hóa huyết sát chi khí trên người mình, cần phải ngưng khí ngưng thần, dùng pháp lực vô thượng đại pháp kiên trì không ngừng, không gián đoạn tu thân dưỡng tính mới có thể từ từ tiêu trừ nó.

Đây là một quá trình vô cùng rèn luyện tâm cảnh, so với tu luyện, còn khó hơn gấp mười lần.

Đối với tính cách vô cùng hiếu động như Kim Quang Tiên mà nói, thì tương đương với một học sinh tiểu học tính tình ương ngạnh, không thích học tập.

Chương 102

Bắt hắn không ngừng nghỉ hai mươi bốn giờ, và vô cùng nghiêm túc học mấy năm trời vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Kim Quang Tiên vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức biến thành màu khổ qua.

Muốn mở lời cầu xin tha thứ, đổi một điều kiện trừng phạt khác, nhưng vừa nghĩ đến cảnh Triệu Công Minh vừa rồi cường thế đánh bại Hoàng Tuyền đạo nhân.

Lòng hắn lập tức chìm xuống đáy cốc, không dám có bất kỳ kỳ vọng nào nữa, hắn bước ra khỏi hàng, cúi đầu ủ rũ nói: "Kim Quang Tiên lĩnh mệnh." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, ánh mắt lại rơi trên Tam Tiêu.

"Các muội hãy chú ý giám sát Kim Quang Tiên, nếu phát hiện hắn có hành vi trốn tránh, hình phạt tăng gấp đôi, thời gian diện bích cũng tăng gấp đôi." "Vâng, Đại sư huynh." Tam Tiêu tinh lực tràn đầy, vui vẻ gật đầu, và cười đắc ý nhìn Kim Quang Tiên, trực tiếp khiến Kim Quang Tiên giật mình rụt cổ lại.

Bị Tam Tiêu sư tỷ giám sát, nghìn năm sắp tới, e rằng thật sự phải sống trong u ám.

Xử lý xong Kim Quang Tiên, Triệu Công Minh ra hiệu, trực tiếp câu Hoàng Tuyền đạo nhân lại.

Hắn ý niệm vừa động, sợi dây vàng trói Hoàng Tuyền đạo nhân liền nới lỏng, biến thành vô số đóa kim liên, một lần nữa dũng nhập vào Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Triệu Công Minh vẻ mặt trịnh trọng nhìn Hoàng Tuyền đạo nhân:

“Hoàng Tuyền, ngươi có nhận tội không?” “Nhận tội!” Hoàng Tuyền đạo nhân cúi đầu, trong lòng vô cùng rối rắm.

Nếu Triệu Công Minh mượn lực Sư tôn để đánh bại hắn, hắn trong lòng sẽ không phục chút nào.

Nhưng Triệu Công Minh lại dựa vào linh bảo của bản thân, điểm này, ngay cả Hoàng Tuyền cũng không thể nói ra điều gì không ổn, ai bảo người ta có một Sư tôn lợi hại như vậy chứ?

“Vậy ngươi có biết, ngươi sai ở đâu không?” Hoàng Tuyền thành thật nói: “Ỷ già bán già, tự cho mình là có tư lịch lão, tu vi mạnh, nên không xem quy củ Thượng Thanh nhất mạch của chúng ta ra gì, Hoàng Tuyền nhận phạt.” Triệu Công Minh khẽ gật đầu: “Xét thấy ngươi nhập môn thời gian không lâu, thái độ nhận lỗi tốt, chỉ phạt ngươi diện bích nghìn năm thôi.” Mắt Hoàng Tuyền đạo nhân hơi sáng lên, hình phạt này, nhẹ hơn Kim Quang Tiên nhiều.

Trong chớp mắt, cũng đã qua rồi, Hoàng Tuyền đạo nhân chắp tay với Triệu Công Minh: “Hoàng Tuyền lĩnh mệnh.” Trong Thượng Thanh Cung, Thông Thiên chắp tay đứng đó, toàn thân thanh khí lượn lờ.

Hắn nhìn Triệu Công Minh xử phạt, khẽ gật đầu, những hình phạt này, không nặng không nhẹ, vừa đúng lúc.

Điều này chứng tỏ đại đệ tử của mình, xử lý công việc có chừng mực, cũng không làm bừa.

Nhưng Thông Thiên vẫn cảm thấy, đại đệ tử của mình đại trương kỳ cổ, triệu tập nhiều đệ tử Thượng Thanh nhất mạch như vậy đến, không chỉ đơn giản là xử lý chuyện của Kim Quang, hẳn là còn có mục đích khác.

“Bản tọa lại muốn xem, hắn tiếp theo còn có động thái gì.” Thông

Thiên kiên nhẫn tiếp tục xem.

Quảng trường Thượng Thanh, Triệu Công Minh ra lệnh cho người đưa Kim Quang Tiên, Hoàng Tuyền đạo nhân đi xong.

Khí chất Triệu Công Minh toàn thân đại biến, hắn quét mắt nhìn các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch trên quảng trường Thượng Thanh, thần sắc nghiêm nghị, chậm rãi nói: "Chư vị sư đệ, sư muội có biết vì sao ta vừa trở về, đã triệu tập các ngươi khai Đại điển nghị sự Thượng Thanh, và trừng trị Kim Quang Tiên, Hoàng Tuyền đạo nhân không?" "Không biết..." Đa số đệ tử Thượng Thanh nhất mạch đều lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ không hiểu.

"Ta sở dĩ làm như vậy, là vì Thượng Thanh nhất mạch của ta, sắp đại họa lâm đầu." Triệu Công Minh nói từng chữ từng chữ một, sắc mặt nghiêm túc, trịnh trọng chưa từng có.

"Cái gì, Thượng Thanh nhất mạch của chúng ta sắp đại họa lâm đầu?" "Làm sao có thể, trên Côn Luân Sơn, có Tam Thanh sư trưởng tọa trấn, Hồng Hoang có ai dám đến Côn Luân Sơn làm càn?" "Đúng vậy, e rằng ngay cả Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Mười Hai Tổ Vu, cũng không dám nói lời đại ngôn như vậy chứ?" Lời nói của Triệu Công Minh, như một gáo nước nóng trực tiếp đổ vào chảo dầu đang sôi, dấy lên sóng gió vô tận.

Trên mặt mỗi đệ tử Thượng Thanh, đều tràn đầy kinh ngạc, không thể tin được.

Ngay cả Đa Bảo đạo nhân, Tam Tiêu, cũng không hiểu Đại sư huynh nhà mình có ý gì nữa.

Thượng Thanh nhất mạch đại họa lâm đầu, lời này không phải tùy tiện nói ra.

Trong Thượng Thanh Cung, Thông Thiên nhíu mày: "Thượng

Thanh nhất mạch của ta đại họa lâm đầu?

Chẳng lẽ có người cảm thấy Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay ta không đủ sắc bén sao?" Thay bất kỳ đệ tử Thượng Thanh nhất mạch nào nói như vậy, Thông Thiên sẽ không nhịn được, phải cho hắn nếm mùi lợi hại của Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nhưng người nói lời này là Triệu Công Minh, Thông Thiên tính toán xem thêm, vị đại đệ tử này của mình, rốt cuộc có ý gì.

Trên quảng trường Thượng Thanh, Triệu Công Minh phất tay, ý bảo mọi người bình tĩnh lại, hắn nhìn mọi người, chậm rãi hỏi: "Trước khi đi vào chính đề, ta muốn hỏi chư vị một vấn đề, một đạo thống, một giáo phái, một thế lực, thứ quan trọng nhất là gì?" "Đạo thống?

Giáo phái?

Thứ quan trọng nhất?" Chúng đệ tử chợt ngây người, không ngờ Triệu Công Minh lại hỏi một vấn đề như vậy.

Suy nghĩ một chút, liền bắt đầu nói đủ mọi thứ.

"Thực lực tổng thể!" "Số lượng đệ tử." "Nên là sự truyền thừa của một hệ thống hoàn chỉnh." "Không, ta cảm thấy nên là thực lực của đạo thống, giáo chủ." Nhưng Triệu Công Minh nghe những câu trả lời này, lại đồng loạt lắc đầu.

"Những gì các ngươi nói tuy đều rất quan trọng, nhưng vẫn không phải là trọng điểm cốt lõi." Ô Vân Tiên nghe Triệu Công Minh hỏi, chậm rãi bước ra.

"Một đạo thống, giáo phái quan trọng nhất, nên là khí vận!" "Đúng, không sai, chính là khí vận." Lời của Ô Vân Tiên, khiến trên mặt Triệu Công Minh thêm vài phần khẳng định.

"Khí vận, trông có vẻ trong cõi u minh, không có thực chất, không

thể nắm bắt, nhưng lại vô sở bất tại, vô sở bất tồn, chính là nơi quan trọng nhất của một đạo thống, giáo phái." "Đạo thống khí vận hưng long, thì trong đạo thống sẽ xuất hiện cường giả liên tiếp, nếu khí vận yếu kém, không qua bao nhiêu năm, đạo thống sẽ tự nhiên suy bại." Lúc này, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch đều có chút mờ mịt, không biết Triệu Công Minh rốt cuộc có ý gì.

Triệu Công Minh nhìn vẻ mặt không hiểu của mọi người, tùy tiện đưa tay ra, chỉ vào một con hổ yêu trên quảng trường có huyết sát chi khí khá nồng đậm, khí tức ở Thái Ất Kim Tiên.

"Ngươi nói xem, sau khi bái nhập Côn Luân Sơn, ngươi đã làm gì?" Con hổ yêu đó mặt mày sợ hãi, lắp bắp nói: "Bẩm Đại sư huynh, sau khi bái nhập Côn Luân Sơn, đệ tử vẫn luôn tu hành trên Côn Luân Sơn." "Hồ đồ!" Triệu Công Minh sắc mặt lạnh lẽo: "Ngươi nhìn xem cái thân huyết sát chi khí nồng hậu kia của ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng muốn giống Kim Quang Tiên, diện bích sám hối?" Con hổ yêu tức thì mồ hôi đầm đìa, không dám nói bậy nữa: "Đệ tử bái nhập Côn Luân Sơn sau, cách mấy năm, liền xuống núi tìm một ít huyết thực ăn..." Triệu Công Minh trên mặt lộ ra biểu tình quả nhiên là như vậy, khắc tiếp theo, hắn lại chỉ vào một con sói yêu cảnh giới Thái Ất Kim Tiên: "Còn ngươi thì sao?" Con sói yêu đó kiệt ngao bất tuần, nhưng dưới uy áp của Triệu Công Minh, run rẩy như rơm rạ.

"Bẩm Đại sư huynh, đệ tử cũng giống huynh hổ, cách mấy năm, liền xuống núi tìm một ít huyết thực ăn..." Triệu Công Minh tiếp tục nói: "Các ngươi tu hành thiên địa đại đạo, đã có hỏa hậu, vốn dĩ nên nuốt tiên thiên linh khí, uống sương ăn gió." "Trước khi bái nhập sơn môn, phạm hạ vô số sát nghiệt thì cũng thôi đi, đều có thể không tính toán, chẳng lẽ bái nhập Thượng Thanh nhất mạch Côn Luân của ta, còn muốn như vậy ăn lông ở lỗ, phạm hạ vô số sát nghiệt, các ngươi có biết, trên người mình đã dính phải nghiệp lực bàng đại đến mức

nào không?" Triệu Công Minh vung tay, pháp lực vô thượng bùng phát, lướt qua mấy trăm đệ tử Thượng Thanh nhất mạch như một trận cuồng phong.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng huyết sát chi khí nồng đậm bốc lên từ thân thể mấy trăm đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, vô cùng khổng lồ.

Thậm chí trên không trung còn hóa thành một vầng huyết vân khổng lồ, một luồng huyết tinh khí không ngừng lan tỏa khắp bốn phương, khiến người ta buồn nôn.

"Các ngươi hãy xem kỹ huyết sát chi khí trên người mình đi.

Trước khi bái sư, các ngươi nói gì, làm gì, làm những gì, ta tự nhiên không quản được, nhưng một khi các ngươi đã bái nhập Côn Luân Sơn, trở thành đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Các ngươi hành sự vẫn cứ ta hành ta tố, tùy tiện tiêu dao, cách mấy ngày lại xuống núi ăn uống no say một bữa, ngoài việc tổn hại phúc duyên khí vận của các ngươi, nhiễm vô số nghiệp lực, thì khí vận Thượng Thanh nhất mạch ta cũng sẽ tiêu tán, hao hụt.

Cứ lâu dài như vậy, các ngươi nói Thượng Thanh nhất mạch ta có phải sẽ đại họa lâm đầu không?" Triệu Công Minh giọng nói vô cùng trịnh trọng, vang vọng như chuông lớn.

Khiến Đa Bảo, Quy Linh, Vô Đương, Tam Tiêu cùng những người khác lập tức trầm mặc.

Thực ra những việc mà mấy trăm đệ tử Thượng Thanh nhất mạch này làm, với tư cách là thân truyền đệ tử, ngày thường bọn họ cũng có nghe nói qua.

Nhưng lại không để tâm, chỉ cần họ ở trên Côn Luân Sơn an phận thủ thường một chút là được.

Người ta xuống núi làm những chuyện khác, cũng chẳng cần phải điều tra đến cùng.

Nào ngờ Đại sư huynh vừa về núi, lại phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng này.

Mượn thế Kim Quang Tiên, thuận thế dẫn ra tật xấu của Thượng Thanh, bọn họ vạn vạn không ngờ Đại sư huynh lại suy nghĩ sâu xa đến thế.

Mà vừa rồi, bọn họ còn đang chất vấn Đại sư huynh, nhất thời trong lòng Đa Bảo cùng những người khác, vô cùng hổ thẹn dâng lên.

Trên quảng trường Thượng Thanh, mấy trăm đệ tử Thượng Thanh nhất mạch nhìn vầng huyết vân khổng lồ lơ lửng trên không trung.

Lại ngửi thấy luồng huyết sát chi khí khiến người ta buồn nôn trên người mình, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Chương 103

Không ngờ sự tùy tiện tiêu dao của họ lại mang đến hậu quả nghiêm trọng đến thế.

Trong Thượng Thanh Cung, nghe lời Triệu Công Minh nói, Thông Thiên vốn thần sắc ung dung bỗng chốc ngây người.

"Không tu đức hạnh, bại hoại khí vận, tổn hại phúc duyên, nếu cứ kéo dài, Thượng Thanh nhất mạch ta thật sự sẽ đại họa lâm đầu?" Với thực lực Chuẩn Thánh Đại viên mãn của Thông Thiên, chỉ cần tính toán sơ qua là có thể biết được.

Nếu thật sự chiếu theo lời Đại đệ tử của mình nói, đệ tử môn hạ kẻ nào cũng ta hành ta tố, khiến khí vận Thượng Thanh nhất mạch không ngừng phù động, tiêu tán.

Vậy sớm muộn gì cũng có một ngày, Thượng Thanh nhất mạch của ngài sẽ gặp phải chuyện rất tệ.

Quảng trường Thượng Thanh trầm mặc gần nửa khắc đồng hồ, sau đó có người trong số các đệ tử lên tiếng: "Vậy Đại sư huynh, chiếu theo lời huynh nói, chúng ta phải làm sao?" "Đúng vậy, Đại sư huynh, huynh mau nói cách đi, chúng ta sẽ sửa." "Sửa!" Các đệ tử nhất thời đều hoảng loạn, bọn họ hiện tại đều là đệ tử Thượng Thanh, sau khi Thượng Thanh nhất mạch đại họa lâm đầu, vậy bọn họ phải làm sao?

Phải biết rằng, rất nhiều người trong số họ là những người không muốn tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu.

Dưới sự tùy tâm sở dục của họ, nếu thật sự làm suy bại Thượng Thanh nhất mạch, đến lúc Vu Yêu khai chiến, với thực lực yếu kém của bọn họ, e rằng sẽ trong khoảnh khắc tan thành tro bụi.

Mà thân phận đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, chính là tấm hộ thân phù vững chắc nhất của họ.

Triệu Công Minh nhìn phản ứng của các đệ tử, trong lòng hơi hài lòng, y lớn tiếng nói: "Cách đương nhiên là có, nhưng trước mắt, cần các ngươi làm tốt một việc trước, rồi mới nói đến sau này." "Chuyện gì?" Các đệ tử vội vàng hỏi.

"Thứ nhất, không được phép tái diễn cảnh ăn lông ở lỗ, vô cớ tạo sát nghiệt.

Thứ hai, trước tiên hãy đi bế quan sám hối, tẩy rửa huyết sát chi khí trên người đi đã." Triệu Công Minh nói xong, lại bổ sung: "Chúng ta nói trước cho rõ, sau lần này, nếu ta còn phát hiện ai lén lút xuống núi, ăn thịt sống, tạo sát nghiệt, đến lúc đó, đừng trách ta hạ thủ vô tình." "Vâng, Đại sư huynh." Mấy trăm đệ tử Thượng Thanh đồng thanh nói, còn về trong lòng nghĩ gì, thì không ai biết được.

Trong Thượng Thanh Cung, Thông Thiên chậm rãi nói: "Đi mời Đại sư huynh của ngươi đến gặp ta." "A?" Kim Linh ngẩn người, rồi lập tức phản ứng lại: "Vâng, Sư tôn." Nói xong, Kim Linh hóa thành một đạo kim quang, bay về phía quảng trường Thượng Thanh.

Quảng trường Thượng Thanh, sau khi đại điển Thượng Thanh kết thúc, mấy trăm đệ tử tản đi.

Quảng trường Thượng Thanh vốn ồn ào, trong nháy mắt trở nên vắng lặng.

Đa Bảo Đạo Nhân do dự một lúc, nói: "Đại sư huynh, là chúng ta trước đó đã hiểu lầm huynh, Đa Bảo tại đây bồi tội." Triệu Công Minh xua tay: "Không cần, mục đích của ta, chỉ là chấn chỉnh lại phong khí không chính đáng của Thượng Thanh nhất mạch mà thôi, nếu không, cứ để bọn họ hồ đồ làm bậy như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra một trận đại họa ngập trời." Triệu Công Minh cáo biệt Đa

Bảo và những người khác, đang định tranh thủ lúc Nữ Oa chưa bắt đầu giảng đạo để nghiên cứu một bộ giáo quy có hệ thống.

Chỉ thấy Kim Linh hóa thành một đạo kim sắc lưu quang bay tới, đáp xuống trước mặt Triệu Công Minh.

"Đại sư huynh, Sư tôn triệu hoán huynh." "Sư tôn tìm ta?" Triệu Công Minh chợt nghĩ đến những lời mình vừa nói trên quảng trường Thượng Thanh, e rằng Sư tôn tìm y chính là vì nguyên nhân này.

Cáo biệt mấy người Đa Bảo, Triệu Công Minh thi triển Tung Địa Kim Quang, bay về phía Thượng Thanh Cung.

Thuận lợi tiến vào Thượng Thanh Cung, Triệu Công Minh liếc mắt một cái đã thấy Thông Thiên đang ở trung tâm cung điện.

"Đệ tử Triệu Công Minh, bái kiến Sư tôn, cung chúc Sư tôn thánh thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng." Triệu Công Minh cung kính cúi đầu hành lễ, lễ số chu đáo.

"Đứng dậy đi." Thông Thiên phất tay, trên mặt đầy vẻ hài lòng.

"Ngươi lần này du lịch Hồng Hoang, vi sư thấy ngươi thu hoạch không ít a." Triệu Công Minh nói: "Đệ tử lần này du lịch Hồng Hoang, đi khắp nam bắc đại giang, kiến thức Bất Chu Sơn hùng vĩ, lại nhìn qua Đông Hải mênh mông, Vu tộc, Yêu tộc cũng đều đã gặp qua, quả thực cảm xúc sâu sắc, đây là phong cảnh không có trên Côn Luân Sơn." Thông Thiên cười nói: "Nghe nói Nữ Oa sư muội chứng đạo, ngươi cũng đã giúp đỡ rất nhiều?" Triệu Công Minh xua tay: "Nữ Oa sư thúc chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là có thể minh ngộ Thánh đạo, mấy câu nói của đệ tử chẳng qua là vô ý điểm tỉnh Nữ Oa sư thúc mà thôi, không đáng là gì." Thông Thiên lại hỏi Triệu Công Minh một số vấn đề khác, Triệu Công Minh đối đáp trôi chảy, hiển nhiên chuyến du lịch Hồng Hoang lần này đã giúp y mở rộng tầm mắt.

Rất nhanh, Thông Thiên đổi giọng, khẽ cười với Triệu Công Minh, bắt đầu hỏi về chuyện trên quảng trường Thượng Thanh.

"Chuyện của ngươi trên quảng trường Thượng Thanh, ta đều đã nghe nói rồi, trong đó ẩn chứa tai họa, vi sư cũng đã mơ hồ cảm giác được.

Ngươi đã nói như vậy, ắt hẳn đã có tính toán kỹ lưỡng, trong lòng đã có cách giải quyết rồi." Với sự hiểu biết của Thông Thiên về Triệu Công Minh, những việc không nắm chắc hoàn toàn tuyệt đối sẽ không nói ra.

Hôm nay y đã nhắc đến chuyện này trên quảng trường Thượng Thanh, điều đó có nghĩa là y nhất định đã có đối sách giải quyết.

Triệu Công Minh cười một tiếng, rồi sắc mặt nghiêm nghị vài phần: "Đệ tử trong lòng quả thật có hai cách muốn bẩm báo Sư tôn." "Cách gì?" "Cách thứ nhất, chính là thay đổi phương pháp thu đồ đệ của Thượng Thanh nhất mạch chúng ta." Thượng Thanh nhất mạch từ khi thu đệ tử đợt đầu tiên đến nay, cũng đã qua một thời gian không ngắn.

Nhưng phương thức thu đồ đệ vẫn đơn giản như trước, do Thông Thiên thiết lập một bậc thang trời chín nghìn chín trăm chín mươi chín bậc, khảo nghiệm đạo tâm của tu sĩ.

Ai có thể leo lên đỉnh, vậy thì chúc mừng hắn, sau này sẽ là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Thông Thiên nghe Triệu Công Minh nói phương thức thu đồ đệ của ngài không đúng, lập tức không vui.

"Vậy ngươi nói xem, vi sư trong việc thu đồ đệ, chỗ nào làm không đúng?" "Trước tiên, Bạch Ngọc Thiên Thê chỉ có thể khảo nghiệm đạo tâm hướng đạo của tu sĩ đến bái sư, mà không thể khảo

nghiệm đức hạnh phẩm hạnh của bọn họ.

Như vậy, trong việc chiêu thu đệ tử, rất dễ dẫn đến việc lương dữu bất tề." Triệu Công Minh chậm rãi giải thích với Thông Thiên.

Sau khi Thông Thiên nghe xong, không khỏi khẽ gật đầu, tỏ ý tán thành.

Đúng như Triệu Công Minh nói, chỉ khảo nghiệm xem có đạo tâm hướng đạo hay không, điểm này quả thật hơi đơn bạc.

Theo lời Đại đệ tử của mình nói, có tu sĩ đạo tâm hướng đạo thuần túy, nhưng về đức hạnh lại có vấn đề lớn.

Hiếu sát tàn bạo, khi sư diệt tổ, tâm ngoan thủ lạt, những người như vậy, sau khi bái nhập Thượng Thanh nhất mạch, chỉ sẽ gây hại cho Thượng Thanh nhất mạch, chứ không mang lại chút lợi ích nào.

"Ngươi nói không sai, điểm này, sau này quả thực cần phải thay đổi." Triệu Công Minh gật đầu: "Đệ tử kiến nghị, ngoài Bạch Ngọc Thiên Thê ra, có thể thêm một đạo Luyện Tâm Đại Trận, và một đạo Thiên Huyễn Đại Trận." "Trong đó, Bạch Ngọc Thiên Thê có thể kiểm tra đạo tâm hướng đạo của tu sĩ đến bái sư, Luyện Tâm Đại Trận có thể kiểm tra đạo tâm của tu sĩ có thuần túy hay không, còn Thiên Huyễn Đại Trận thì có thể kiểm tra phẩm hạnh của tu sĩ ra sao." "Ba cuộc khảo nghiệm này, tất phải đồng thời thông qua, mới có thể bái nhập môn hạ Thượng Thanh nhất mạch ta.

Như vậy, các đệ tử thu được, phẩm hạnh đạo đức hẳn là đều không chênh lệch là bao." Lời Triệu Công Minh nói, khiến Thông Thiên liên tục gật đầu.

"Được, ta lập tức luyện chế đại trận, đến lúc đó sẽ bố trí dưới chân Côn Luân Sơn này." Thông Thiên nói xong, trên mặt mới lộ ra một nụ cười.

“Đây là cách thứ nhất, cách thứ hai ngươi nói là gì, mau nói ta nghe.” Triệu Công Minh cười nói: “Cách thứ nhất, là đối phó bên ngoài, còn cách thứ hai, đó là đối phó bên trong!” “Đối phó bên trong, đối phó như thế nào?” Từ khi nghe Triệu Công Minh nói, nếu đệ tử Thượng Thanh nhất mạch cứ tiếp tục làm càn như vậy sẽ gây ra tai họa cực lớn.

Ngay cả Thông Thiên cũng không khỏi lo lắng cho tiền đồ đạo thống của mình.

Triệu Công Minh nghiêm mặt nói: “Vô quy củ bất thành phương viên, tộc có tộc quy, giáo có giáo pháp.

Giữa thiên địa có Tam Tài, Tam Tài chia Thiên, Địa, Nhân, có Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, chính là vì có quy củ pháp tắc tồn tại, vạn sự vạn vật mới có thể có trật tự, có quỹ tích phát triển.” “Ngày nay theo Sư tôn mấy lần khai sơn thu đồ, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch ta đã có ba bốn trăm vị, tương lai còn sẽ nhiều hơn nữa, nên chế định một bộ giáo quy chặt chẽ, đầy đủ, nghiêm ngặt để ước thúc bọn họ.” “Một khi có người phạm giáo quy, nhẹ thì trừng trị, nặng thì trục xuất khỏi sư môn, nặng hơn nữa, Thiên phát sát cơ, đánh cho hắn tan thành tro bụi!” Khi Triệu Công Minh nói, đôi mắt y sáng rực, lóe lên những tia sáng rực rỡ.

Chúng tiên Thượng Thanh nhất mạch, đa số đều là xuất thân nửa đường, bọn họ bản tính tiêu dao, tùy tâm sở dục, chỉ có giáo quy nghiêm ngặt mới có thể ước thúc bọn họ.

Khiến bọn họ an phận thủ thường, chỉ có như vậy, Thượng Thanh nhất mạch mới có thể ngày càng hưng thịnh.

Thông Thiên nghe vậy, trầm tư.

Giai đoạn Hồng Hoang hiện tại, thực ra vẫn chưa thịnh hành mấy cái giáo quy gì cả.

Các tu sĩ theo đuổi đại đạo tự do, đi đứng như gió, tùy tính tiêu dao.

Ngay cả Nguyên Thủy nghiêm khắc với đệ tử hơn một chút, cũng không thiết lập giáo quy gì, mà là mặc cho đệ tử môn hạ phát triển.

Thông Thiên sợ rằng sau khi thiết lập giáo quy nghiêm ngặt, tu sĩ Hồng Hoang sẽ nhìn mà sinh lòng e ngại, không còn muốn bái nhập Thượng Thanh nhất mạch của ngài nữa.

Nhưng rất nhanh, Thông Thiên lại nhớ đến những lời Triệu Công Minh nói trên quảng trường Thượng Thanh.

Chúng đệ tử không tu đức hạnh, ăn lông ở lỗ, tạo nghiệp sát vô biên, tổng hữu nhất nhật hội vi thượng thanh nhất mạch nhạ lai đại họa.

Chương 104

Thông Thiên nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định, trước tiên thử một chút xem giáo quy rốt cuộc có hữu dụng hay không.

"Ngươi nói không sai, ngày nay đệ tử Thượng Thanh nhất mạch ta ngày càng tăng, cũng đã đến lúc phải lập ra một số quy củ rồi.

Vậy việc này, vi sư giao cho ngươi lo liệu vậy." Triệu Công Minh đầu tiên là ngẩn người, sau đó lập tức cười khổ nói: "Sư tôn, đệ tử mới vừa về, ngài đã giao việc cho đệ tử, đệ tử còn muốn nghỉ ngơi tử tế một chút chứ." Thông Thiên trừng mắt: "Ngươi nghỉ ngơi cái gì, ra ngoài du lịch một chuyến, tu vi cách Đại La Kim Tiên chỉ còn một bước, còn gì không hài lòng nữa?

Thế này đi, vi sư cũng không ép ngươi, trước khi Nữ Oa sư thúc ngươi giảng đạo, làm xong quy củ này, thế nào?" Triệu Công Minh cúi đầu ủ rũ nói: "Đệ tử lĩnh mệnh, nhất định trước khi Nữ Oa sư thúc giảng đạo, sẽ làm xong quy củ của Thượng Thanh nhất mạch chúng ta." Thực ra Triệu Công Minh một chút cũng không hoảng, đối với các đệ tử khác của Thượng Thanh nhất mạch mà nói, biên soạn một bộ giáo quy có hệ thống có lẽ vô cùng gian nan, phiền phức.

Nhưng đối với Triệu Công Minh từng trải qua văn hóa hậu thế hun đúc mà nói, độ khó không lớn.

Thông Thiên phất tay nói: "Ngươi lần này du lịch Hồng Hoang, thời gian không ngắn.

Ba muội muội của ngươi, đã mấy lần muốn xuống núi tìm ngươi, nếu không phải ta ngăn cản, e rằng đã sớm xuống núi tìm ngươi rồi.

Lần này ngươi trở về, phải bồi tiếp các nàng thật tốt." "Đệ tử minh bạch." Triệu Công Minh nghiêm túc gật đầu, lâu như vậy không

gặp, y quả thực rất nhớ Tam Tiêu.

"Được rồi, trước tiên lui xuống đi, sau khi biên soạn xong giáo quy, nhớ mang đến cho ta xem qua một chút." Thông Thiên tuy muốn thử nghiệm cái mới, nhưng vẫn phải tự mình kiểm tra mới yên tâm.

"Vâng, sau khi làm xong, nhất định sẽ trình lên ngay lập tức, để Sư tôn xem." Triệu Công Minh nói xong, đang chuẩn bị lui xuống thì chợt nói: "Đệ tử còn có một chuyện, muốn bẩm báo Sư tôn." "Chuyện gì?" "Đệ tử lần này du lịch Hồng Hoang, cũng đã thu một đồ đệ." "Ồ?

Ngươi lại cũng thu đồ đệ?

Người đó có căn nguyên lai lịch thế nào, đạo tâm có kiên định không?" Thông Thiên lập tức trở nên hứng thú, đồng thời trong lòng cũng rất vui mừng.

Từ khi ngài thu đồ đến nay, tính đi tính lại còn chưa đầy vạn năm.

Không ngờ, ngài Thông Thiên, nhanh như vậy đã có đồ tôn đời thứ ba, điều này còn vượt qua cả huynh trưởng Thái Thanh, Ngọc Thanh của ngài.

"Người này ngài cũng quen thuộc, chính là Lục Nhĩ Mi Hầu từng trộm nghe Đạo Tổ giảng đạo khi ở Tử Tiêu Cung." "Lục Nhĩ Mi Hầu?

Ngươi có biết Pháp bất truyền Lục Nhĩ không?" Sắc mặt Thông Thiên lập tức trở nên nghiêm túc.

Triệu Công Minh cười nói: "Sư tôn, ngài đừng hù dọa đệ tử nữa.

Pháp bất truyền Lục Nhĩ, ba nghìn Đại Năng ở Tử Tiêu Cung ai mà không biết hàm ý chân chính của câu này, chẳng qua là tiểu hầu tử Lục Nhĩ này bị che mắt, không biết chân ý trong đó mà thôi." "Không ngờ, ngươi ngay cả những điều này cũng biết, vi sư đúng là không thể giấu được ngươi." Thông Thiên không khỏi ngẩn người, sau đó gật

đầu, tỏ ý khẳng định Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Lục Nhĩ Mi Hầu đó, căn nguyên bất phàm.

Năm đó còn trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng, với tu vi Địa Tiên bé nhỏ, lại dám trộm nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Chắc hẳn bây giờ, cũng đã hiểu được khổ tâm của Đạo Tổ năm đó." "Con hầu tử đó ở đâu, thân là đồ tôn đời thứ ba của Thượng Thanh nhất mạch ta, làm Tổ sư, thế nào cũng phải tặng một món lễ gặp mặt chứ." "Ngay bên ngoài điện, Sư tôn đợi một chút, đệ tử đi gọi Lục Nhĩ vào." Triệu Công Minh hóa thành một trận thanh phong, bay về phía ngoài Thượng Thanh Cung, rất nhanh lại mang theo Lục Nhĩ bay trở lại.

Lục Nhĩ từ khi bái nhập môn hạ của y, nhận được truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên, thực lực một thân tiến bộ vượt bậc.

Hiện nay đã có thực lực Huyền Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước là có thể Ngũ Khí Triều Nguyên, chứng đạo Kim Tiên.

Đừng nhìn Lục Nhĩ hiện tại thực lực cũng không tệ, nhưng phải biết, khi Triệu Công Minh gặp Lục Nhĩ, Lục Nhĩ bất quá chỉ là Địa Tiên đỉnh phong.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy, thăng tiến đến mức độ này, tốc độ này, thậm chí đã vượt qua cả Tam Tiêu!

Lục Nhĩ khoác trên người một bộ đạo bào giản dị, khí tức toàn thân nội liễm thâm trầm, có một loại khí chất ung dung tự tại.

Nhưng lúc này, trước mặt Thông Thiên, hắn lại toàn thân kích động, cổ tay khẽ run rẩy, cung kính nói với Thông Thiên: "Đồ tôn Lục Nhĩ, bái kiến Thông Thiên Tổ sư." "Ừm." Thông Thiên khẽ gật đầu, trên dưới đánh giá Lục Nhĩ một lượt.

"Không tệ, ta còn nhớ ngươi năm đó ở Tử Tiêu Cung lỗ mãng,

không ngờ chớp mắt đã qua ngần ấy vạn năm.” Mặt Lục Nhĩ tràn đầy hổ thẹn: “Đệ tử năm đó trẻ người non dạ, đã làm một chuyện đại ngu xuẩn, nếu không phải Đạo Tổ điểm tỉnh, e rằng đã sớm thân tử đạo tiêu.” Thông Thiên xua tay: “Đừng nói những chuyện đó nữa, ngươi đã bái nhập Thượng Thanh nhất mạch ta, vậy sau này, ngươi chính là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch của ta rồi.

Nhìn khắp Hồng Hoang, Cửu Thiên Thập Địa, sẽ không còn ai dám coi thường ngươi.” Thông Thiên ý niệm vừa động, bàn tay lật một cái, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một kiện chiến giáp màu đen.

Lập tức, một luồng ma khí nhàn nhạt, kèm theo một luồng linh vận khí tức nồng đậm ập tới, phía sau ba mươi sáu đạo Tiên Thiên bất diệt linh quang ẩn hiện, rõ ràng xếp vào hàng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

“Giáp này, tên là Thiên Ma Bá Vương Giáp, là vô số vạn năm trước, khi Tổ sư ta tung hoành Hồng Hoang thì, chém giết một tôn Ma đạo tu sĩ cấp Chuẩn Thánh, đoạt được từ trên người hắn.

Xếp vào hàng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vậy thì tặng cho ngươi đi.” Thông Thiên vung tay, Thiên Ma Bá Vương Giáp liền rơi vào tay Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ chỉ cảm thấy tay mình trầm xuống, như thể đang nâng một ngọn núi vô cùng nặng nề.

Đồng thời, một luồng ma khí xâm thực tới, dường như muốn khiến Lục Nhĩ bị phong ma hóa.

Sắc mặt Lục Nhĩ kiên định, ý chí không hề lay chuyển, mặc cho luồng ma khí kia xâm thực, hắn vẫn không hề động đậy.

Rất nhanh, ma khí thấy không thể xâm thực Lục Nhĩ, đành phải bỏ

cuộc, ngoan ngoãn vây quanh Thiên Ma Bá Vương Giáp.

“Tốt một cái đạo tâm hướng đạo, xứng đáng với bộ chiến giáp này.” Thông Thiên tán thán nói.

Lục Nhĩ vuốt ve Thiên Ma Bá Vương Giáp, cảm nhận xúc cảm cứng cáp mà tinh tế trên đó, trong lòng vô cùng kích động.

Với tu vi hiện tại của hắn, mặc Thiên Ma Bá Vương Giáp, tương đương với việc khoác lên mình một bộ phòng ngự đỉnh cấp.

Đừng nói Huyền Tiên, ngay cả Kim Tiên cũng tuyệt không thể phá vỡ phòng ngự của hắn.

Nói cách khác, hắn hiện tại đã có tư bản để nghiền ép tu sĩ Kim Tiên.

“Đây chính là lợi ích của đệ tử đại giáo a.” Lục Nhĩ lần đầu tiên cảm nhận được, có người chống lưng là một cảm giác như thế nào.

Triệu Công Minh cười nói: “Vui đến ngây người rồi à?

Còn không mau tạ ơn Tổ sư của ngươi.” Lục Nhĩ lúc này mới như tỉnh mộng, vội vàng cúi đầu hành lễ với Thông Thiên: “Đồ tôn Lục Nhĩ, tạ ơn Tổ sư tứ bảo.” “Không cần khách khí.” Thông Thiên phất tay, trực tiếp nâng Lục Nhĩ dậy.

Sau khi ban thưởng bảo vật, tiếp đó không còn chuyện gì nữa.

Triệu Công Minh dẫn Lục Nhĩ, cáo biệt Thông Thiên rồi trở về quần thể cung điện phía sau Thượng Thanh Cung.

Cùng với việc đệ tử Thượng Thanh nhất mạch ngày càng nhiều, khu cung điện ban đầu xây dựng đã không đủ để ở.

Thế là Thông Thiên hạ lệnh, cung điện của thân truyền đệ tử không thay đổi, còn các đệ tử khác, chỉ khi đạt đến Đại La Kim Tiên mới được ở lại.

Các đệ tử khác thì tự mình tìm động thiên phúc địa trong địa bàn Thượng Thanh nhất mạch để khai thác đạo tràng.

Vì vậy, quần thể cung điện phía sau núi, vẫn giữ được vẻ nhã nhặn, rộng rãi, cảnh sắc tươi sáng.

Triệu Công Minh ở gần quần thể cung điện, chuyên môn xây dựng một tòa cung điện cho Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ ba người, sau khi an trí họ xong.

Triệu Công Minh lúc này mới trở về động phủ của mình, bắt đầu chỉnh lý những thu hoạch của mình mấy năm nay.

Không cần nói cũng biết, chuyến du lịch Hồng Hoang lần này, thu hoạch nhiều nhất chính là Linh Bảo!

Chương 105

Trong số các Linh Bảo, thứ khiến Triệu Công Minh hài lòng nhất, chính là Tiên Thiên Chí Bảo ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, và Nhân Đạo Khí Vận Chí Bảo, Không Động Ấn.

Tiên Thiên Chí Bảo, đều là bảo vật vô thượng mang sức mạnh thế giới, phàm là tồn tại, mỗi cái đều có định số, sở hữu uy lực vô cùng, đủ loại huyền diệu khó lường.

Triệu Công Minh tay nắm ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, trong số Đại La Kim Tiên, đã không có ai có thể tạo thành uy hiếp cho y.

Cho dù y đánh không lại, nhưng muốn đào tẩu, lại dư sức, cực kỳ đơn giản.

Thứ hai, chính là Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn.

Không Động Ấn, nương theo khí vận Nhân tộc mà sinh, theo khí vận Nhân tộc tăng cường mà trở nên mạnh hơn.

Đương nhiên, Nhân tộc ra đời đến nay, mới chỉ hơn một nghìn năm, chỗ kinh khủng của Nhân tộc vẫn chưa hoàn toàn thể hiện ra.

Khí vận Nhân tộc vẫn chưa thăng đến cực hạn, cho nên Không Động Ấn vẫn chưa có cách nào phát huy uy lực lớn nhất.

Đợi đến khi Nhân tộc phát triển, ngày càng phồn vinh hưng thịnh, tác dụng của Không Động Ấn sẽ không kém gì Tiên Thiên Chí Bảo.

Còn về những thứ khác, chính là mấy kiện Linh Bảo Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như Dưỡng Hồn Hồ Lô, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Dưỡng Hồn Hồ Lô, sở hữu sức mạnh dưỡng hồn vô song, một

luồng tàn hồn của Hồng Vân vẫn còn đặt bên trong.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích, là Hậu Thiên sát phạt Chí Bảo, có diệu dụng giết người không dính nhân quả.

Còn về Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cuối cùng, Triệu Công Minh đã nghĩ qua, đợi đến khi Thông Thiên lập giáo chứng đạo, sẽ tặng cho Sư tôn, đến lúc đó cũng sẽ không làm chậm trễ việc trấn áp khí vận cho Tiệt Giáo.

Sơ lược tính toán, Cực phẩm Linh Bảo trong tay Triệu Công Minh lúc này, thế mà đã sắp có hai chữ số.

Đây là một khoản tài phú chấn động Hồng Hoang, một khi tiết lộ ra ngoài, Triệu Công Minh sẽ trở thành mục tiêu của vạn người, ức vạn cường giả sẽ liều mình, không tiếc mọi giá truy sát y để đoạt bảo.

Bất quá Triệu Công Minh đã sớm đặt một số Linh Bảo không dùng đến vào không gian hệ thống.

Đừng nói cường giả Tiệt Giáo, ngay cả Đạo Tổ đích thân đến, cũng tuyệt đối không nhìn ra được điều gì dị thường.

Sau khi chỉnh lý xong Linh Bảo, tiếp đó Triệu Công Minh chỉnh lý các vật tư khác.

Từng đợt từng đợt bảo vật trên Bồng Lai, Doanh Châu, chất đống như núi trong không gian nội thể của y, chỉ là phần lớn đều không có tác dụng gì đối với Triệu Công Minh.

"Những thứ này, phần lớn ta không dùng đến, chi bằng đưa cho Đa Bảo cùng các sư đệ dùng đi." "Đúng rồi, còn có thứ này nữa." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, một gốc Tiên Thiên Linh Căn khổng lồ, xuất hiện trong điện.

Gốc Linh Căn này, ước chừng lớn năm trượng, toàn thân lá cây xanh biếc, treo từng quả đỏ tươi, tỏa ra hương khí khiến người ta say

đắm.

Đây là Định Nhan Linh Căn, xếp vào hàng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn, là Triệu Công Minh đoạt được từ Bồng Lai Tiên Đảo.

Quả Định Nhan kết ra, đối với nữ tu sĩ, có đủ loại lợi ích không thể tưởng tượng nổi, là lễ vật Triệu Công Minh dành tặng Tam Tiêu.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, tiện tay cầm lấy một khối ngọc giản, sau khi rót một đạo pháp lực vào, ngọc giản liền bay về phía đạo trường của Đa Bảo.

Tại đạo trường của Đa Bảo, Đa Bảo đang tu hành đến điểm mấu chốt, chuẩn bị dùng một luồng khí thế để đột phá bình cảnh.

Bỗng nhiên có một đạo ngọc giản bay tới, việc tu hành của Đa Bảo lại bị người khác quấy rầy, hắn tức giận đùng đùng mở ngọc giản.

Thấy là Triệu Công Minh tìm mình, toàn thân nộ khí vội vàng thu liễm lại.

Sau đó bay ra khỏi động phủ, bay về phía đạo trường của Triệu Công Minh.

"Đại sư huynh, có chuyện gì sao?" Trong động phủ của Triệu Công Minh, Đa Bảo sắc mặt có chút khó coi nói.

Triệu Công Minh đánh giá Đa Bảo một chút, thấy sắc mặt hắn không đúng, không khỏi quan tâm hỏi: "Đa Bảo sư đệ, ta thấy sắc mặt ngươi có chút không ổn a." "Sư đệ không sao." Đa Bảo vội vàng xua tay.

Triệu Công Minh không truy hỏi, mà nói: "Ngươi đi gọi Kim Linh cùng các sư muội đến đây.

Ta lần này du lịch Hồng Hoang, đạt được không ít cơ duyên,

những tài nguyên đó, ta một mình dùng không hết, xem xem các ngươi có chỗ nào dùng được không." "Tài nguyên?" Mắt Đa Bảo sáng lên.

"Ngươi xem, chính là đống đồ kia." Triệu Công Minh chỉ chỉ đống bảo vật chất đống như núi cách đó không xa.

"Cửu Thiên Huyền Tinh… Niết Bàn Tiên Thảo… Hắc Văn Kim… Trọng Hoa Tiên Dược…" Đa Bảo nhìn đống tài nguyên đó, cả người lập tức ngây ra.

Những thứ này đừng nói là đối với họ có ích, ngay cả đối với một số Đại La Kim Tiên, cũng có công dụng cực lớn.

Đại sư huynh từ đâu mà có được hải lượng tài nguyên đỉnh cấp như vậy!

"Còn không mau đi?" "Vâng, Đại sư huynh." Vội vàng hóa thành một đạo hồng quang, bay về phía các cung điện khác.

Chẳng mấy chốc, Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương, Tam Tiêu liền lần lượt bay đến.

"Chúng đệ tử bái kiến Đại sư huynh." Sau khi mọi người đến, đều bắt đầu chắp tay hành lễ với Triệu Công Minh.

"Đứng dậy đi." Triệu Công Minh đưa tay hư phù một cái, mọi người lập tức bị một luồng pháp lực nhu hòa nâng dậy.

"Những tài nguyên này, các ngươi tự mình chọn lấy một phần, mang đi tu hành đi." Triệu Công Minh chỉ chỉ đống tài nguyên chất đống như núi, rồi xòe tay nói.

"Mỹ Nhan Tiên Thảo, Định Nhan Linh Căn… Công Minh Đại ca, huynh từ đâu mà có được nhiều tài nguyên đỉnh cấp như vậy!" Lòng yêu cái đẹp, ai ai cũng có, Tam Tiêu nhìn thấy gốc Định Nhan Linh Căn khổng lồ kia, đều không ngồi yên được.

“Ta trước đây du lịch Hồng Hoang, khi đi ngang qua Đông Hải, đúng lúc Doanh Châu, Bồng Lai, Phương Trượng ba tòa Tiên Đảo mở ra, những bảo vật này, đều là đoạt được từ ba tòa Tiên Đảo đó.” Triệu Công Minh giải thích.

“Thì ra là ba tòa Tiên Đảo trong truyền thuyết đó!” Trên mặt Đa Bảo cùng những người khác lộ ra vẻ hâm mộ.

Năm đó bọn họ cũng từng xông pha Hồng Hoang, tự nhiên biết Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng ba tòa Tiên Đảo.

Đó là những Tiên Đảo đã tồn tại từ trước khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, khi hỗn độn chưa phân chia.

Trên đảo ẩn chứa quy tắc sức mạnh thế giới, có đủ loại huyền diệu không thể tưởng tượng nổi.

Đại sư huynh có thể lên ba tòa Tiên Đảo, đoạt được những tài nguyên này, vậy thì không có gì lạ.

Trên mặt Kim Linh lóe lên một nụ cười: “Ngày xưa đệ tử Thượng Thanh nhất mạch chúng ta và Ngọc Thanh nhất mạch có nhiều mâu thuẫn.

Có nhiều tài nguyên như vậy, việc chúng ta vượt qua đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch đã ở ngay trước mắt.

Đến lúc đó, đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch còn mặt mũi nào mà lảng vảng trước mặt chúng ta.” Vô Đương liên tục phụ họa: “Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, ta ghét nhất là Cụ Lưu Tôn đó, thực lực chẳng bao nhiêu, lại thích ba hoa chích chòe.” Triệu Công Minh nghe đến đây, âm thầm cảm thán, mâu thuẫn giữa Thượng Thanh và Ngọc Thanh, quả thực ngày càng sâu sắc.

Y nghiêm mặt nói: “Các ngươi đều nhớ kỹ, người không phạm ta, ta không phạm người.

Chúng ta không đi trêu chọc đệ tử Ngọc Thanh, nhưng nếu bọn họ miệng không có cửa, lung tung nói những lời như 'ẩm thấp hóa sinh', 'mang lông đội sừng', không cần lo lắng gì cả, cứ cho bọn họ một bài học thích đáng.” “Vâng, Đại sư huynh.” Đa Bảo và những người khác đồng thanh nói.

Chương 106

Sau khi phân chia tài nguyên xong, Đa Bảo cùng những người khác đều rời đi.

Chỉ có Tam Tiêu ở lại.

Tu vi của Tam Tiêu là Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước là có thể ngưng tụ Đỉnh Thượng Tam Hoa, chứng đạo Thái Ất.

Triệu Công Minh tặng Tam Tiêu một bình ngộ đạo trà diệp, lại mỗi người một giỏ đào tiên lớn.

Tận tâm chỉ điểm bọn họ một năm, rồi họ mới lần lượt rời đi.

Tiếp theo, Triệu Công Minh liền bắt đầu bế quan.

Lần bế quan này, không phải để tu hành, mà là để chuyên tâm nghiên cứu giáo quy.

Còn về tu vi, Triệu Công Minh hiện tại là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, muốn đột phá Đại La trong thời gian ngắn, gần như không thể.

Phải biết rằng, muốn đột phá Đại La, ngoài việc pháp tắc chi lực cần tham ngộ đến một thành ra, còn cần tu hành tâm cảnh.

Nếu không, chỉ pháp tắc chi lực tiến bộ, tâm cảnh vẫn đình trệ, vậy sẽ không cách nào điều khiển sức mạnh pháp tắc.

Đến lúc đó đừng nói chứng đạo Đại La Kim Tiên, trở thành tiên nhân vạn ma bất diệt, e rằng bản thân còn sẽ sinh ra tâm ma, quấy nhiễu suốt ngày, khiến tu vi không thể tiến bộ.

Thời gian thoáng chốc, mười năm trôi qua.

Trong điện của Triệu Công Minh, phát ra một luồng khí tức cường đại, hóa thành một trận phong bạo, càn quét cung điện.

Rất nhanh, phong bạo tan đi, thân ảnh Triệu Công Minh đã xuất hiện trong điện.

"Cuối cùng cũng đã làm xong việc giáo quy." Triệu Công Minh thở ra một hơi trọc khí, bàn tay lật một cái, trên tay liền xuất hiện một miếng ngọc giản.

Bên trong ngọc giản ghi lại, chính là thành quả mười năm này của Triệu Công Minh.

Trong đó, có ba điều đại giáo quy, cũng là những giáo quy có hình phạt nghiêm trọng nhất.

Ba điều đại giáo quy, cụ thể như sau: Thứ nhất, phàm là người bái nhập Thượng Thanh nhất mạch, liền là đệ tử môn hạ Thượng Thanh.

Sau khi nhập môn, phải tuân thủ quy củ đạo lý, không được khi sư diệt tổ.

Nếu có kẻ vi phạm quy định này, sẽ phế trừ tu vi, đánh nát chân linh, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Điều thứ hai, phàm là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, không được gian dâm cướp đoạt, ức hiếp đồng môn, tàn hại đồng đạo.

Nếu có kẻ vi phạm quy định này, sẽ phế trừ tu vi, đánh nát chân linh, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Điều thứ ba, phàm là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, ngoài việc phải chú trọng tu vi, càng nên chú trọng tu dưỡng đức hạnh, không thể làm càn vô kỵ, tùy ý sát sinh, ăn lông ở lỗ, phạm nghiệp lực, nhiễm sát khí.

Nếu có kẻ vi phạm quy định này, sẽ phế trừ tu vi, đánh nát chân linh, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Để không cho Thượng Thanh nhất mạch đi vào vết xe đổ, phạm

phải nghiệp lực vô biên, khí vận bị tiêu hao cạn kiệt, Triệu Công Minh đã dụng tâm khổ sở.

Ba điều đại giáo quy này, chính là giới hạn tối thiểu mà Triệu Công Minh đặt ra.

Một khi vượt quá giới hạn, Thiên phát sát cơ.

Ngoài ra, còn có hàng trăm điều giáo quy khác linh tinh, hình phạt có nặng có nhẹ, dùng để ước thúc đệ tử môn hạ.

Triệu Công Minh quét lại một lần nữa, sau đó gõ vang kim chung bên ngoài cung điện.

"Đông đông đông!" Tiếng chuông du dương êm tai, truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Chẳng mấy chốc, liền có mấy đạo thân ảnh liên tục kéo đến.

Chính là Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Tam Tiêu mấy người.

Triệu Công Minh gọi mấy người đến, chính là để mọi người rà soát bổ sung những chỗ thiếu sót, xem xem giáo quy còn có lỗ hổng nào không.

Đa Bảo dẫn mọi người đi vào trong điện, chắp tay với Triệu Công Minh: "Bái kiến Đại sư huynh." "Đại sư huynh gọi chúng ta đến, phải chăng giáo quy đã làm xong?" Đa Bảo và những người khác cũng biết chuyện Sư tôn giao cho Đại sư huynh của mình làm giáo quy.

Triệu Công Minh gật đầu: "Quả thực đã làm xong.

Gọi các ngươi đến đây, chính là để xem còn chỗ nào cần bổ sung không, mọi người cứ thoải mái phát biểu, có gì muốn nói thì cứ nói ra." Triệu Công Minh nói xong, vung tay lớn, trực tiếp sao chép ngọc giản thành mấy phần, ném cho mọi người.

Mọi người bắt đầu đọc lướt qua, nhưng rất nhanh, sắc mặt Bích Tiêu trong Tam Tiêu hơi biến đổi.

"Đại sư huynh, điều thứ ba môn quy này, phạm nghiệp lực, nhiễm sát khí, trực tiếp đánh nát chân linh, làm cho tan thành tro bụi, có phải hơi quá nghiêm khắc không?" Đa Bảo cũng nhíu mày: "Đại sư huynh, đệ cũng cảm thấy điều thứ ba môn quy hơi nghiêm khắc." Có thể đến Côn Luân Sơn bái sư, khẳng định đều có chút tu vi trong người.

Ai ai cũng lăn lộn Hồng Hoang, ngươi lừa ta gạt, lòng người hiểm ác, người nào trên người mà không mang một tia sát khí, nghiệp lực.

Nếu vì những điều này, trực tiếp đánh cho người ta tan thành tro bụi, e rằng sẽ dọa sợ tất cả đệ tử đến bái sư.

Triệu Công Minh lắc đầu nói: "Ý của ta là, sau khi gia nhập Thượng Thanh nhất mạch ta, không được phép tùy ý sát lục, nhiễm nghiệp lực nữa.

Hơn nữa, đê ngàn dặm vỡ do tổ kiến, điều quy củ này nhìn có vẻ nghiêm khắc một chút, nhưng không phải hạn chế đệ tử sát sinh, mà là hạn chế bọn họ lung tung sát sinh, phạm nghiệp lực." "Quy tắc Hồng Hoang hạn chế các ngươi cũng đều biết.

Nếu tu sĩ tu vi cao đại lượng đồ sát những người tu vi không bằng mình, trên người sẽ nhiễm vô cùng nghiệp lực.

Đợi đến khi nghiệp lực nồng đậm đến một mức độ nhất định, Thiên phát sát cơ, trong khoảnh khắc tan thành tro bụi, thân tử đạo tiêu." "Sau khi bái nhập Thượng Thanh nhất mạch ta, tức là đệ tử Huyền Môn của ta.

Nếu vẫn còn như ở Hồng Hoang mà ta hành ta tố, tùy ý sát sinh, phá hoại chính là khí vận Thượng Thanh nhất mạch ta.

Những người như vậy, chính là kẻ địch của Thượng Thanh nhất

mạch ta, đối đãi với kẻ địch, tự nhiên phải lạnh lẽo như mùa đông." Mọi người nghe Triệu Công Minh nói, đều không khỏi trầm mặc.

Nghĩ kỹ lại, lời Đại sư huynh nói hình như thật sự có lý.

"Đại sư huynh cao kiến, là chúng ta suy nghĩ không chu đáo." Đa Bảo thành tâm thực ý nói.

"Công Minh Đại ca, là chúng ta suy nghĩ không chu đáo." Bích Tiêu cũng cúi đầu.

"Không sao, lần này gọi các ngươi đến, chính là để tập hợp ý kiến, thoải mái phát biểu.

Các ngươi có gì muốn nói, cứ nói ra là được." "Vâng, Đại sư huynh." Mọi người gật đầu, bỏ qua ba điều đại giáo quy đó, bắt đầu tập trung ánh mắt vào mấy chục điều tiểu quy củ.

Một phen thương nghị, đã trôi qua một tháng.

Sửa đổi mấy điều trong đó, lại bổ sung thêm mười mấy điều, tổng cộng cộng lại là một trăm điều chỉnh.

Chương 107

“Được rồi, đã không còn ai có ý kiến nữa, vậy ta sẽ trình bộ giáo quy đã biên soạn này lên Sư tôn xem.” Lúc này, Đa Bảo dường như nhớ ra điều gì, hỏi: “Đại sư huynh, giáo quy thì có rồi, nhưng lại do ai chấp hành?” Mọi người vừa nghe, lập tức toàn thân chấn động.

Sao họ lại quên mất điều này, giáo quy thì có, nhưng lại không có người chấp hành, vậy chẳng phải giống như lời nói suông, hoàn toàn không có chút tác dụng nào sao.

“Người chấp pháp?

Ta đã sớm có người được chọn rồi.” Triệu Công Minh mỉm cười thần bí, cáo biệt Đa Bảo cùng những người khác, trực tiếp hóa thành một đạo kim quang, bay về phía Thượng Thanh Cung.

Trước Thượng Thanh Cung, Triệu Công Minh chắp tay cúi lạy: “Đệ tử Triệu Công Minh, bái kiến Lão Sư, việc ngài giao cho đệ tử, đệ tử đều đã làm xong.” Thông Thiên chắp tay sau lưng đứng đó, hai mắt khẽ nhắm, phía sau có bốn đạo hư ảnh tiên kiếm ẩn hiện, khí tức kiếm đạo vô cùng vây quanh người ngài.

Thông Thiên lúc này, dường như đã hóa thành một thanh tiên kiếm hiện hình, tràn đầy khí tức sắc bén, khiến người ta không dám đến gần, hiển nhiên, Thông Thiên đang tham ngộ vô thượng kiếm đạo.

Đột nhiên, Thông Thiên mở hai mắt, trong cặp mắt đen láy, vô tận kiếm đạo chân ý thoáng qua.

Khoảnh khắc tiếp theo, ngài chậm rãi mở miệng: “Vào đi.” Âm thanh vừa dứt, cửa lớn Thượng Thanh Cung phát ra tiếng kẽo kẹt, mở ra hai bên.

Triệu Công Minh bước vào trong, lại chắp tay hành lễ với Thông Thiên.

"Đứng dậy đi." Thông Thiên đánh ra một đạo pháp lực, nâng Triệu Công Minh dậy, sau đó hứng thú nhìn y.

"Thế nào, quy củ của Thượng Thanh nhất mạch chúng ta đã lập xong chưa?" "Đây là những gì đệ tử cụ thể biên soạn, xin Sư tôn xem qua." Triệu Công Minh đưa ngọc giản cho Thông Thiên.

Thông Thiên ý niệm vừa động, nguyên thần quét qua một cái, nội dung trong ngọc giản đã hoàn toàn hiểu rõ trong lòng.

Nhưng rất nhanh, ngài liền nhíu mày, thậm chí có chút hoa mắt chóng mặt nói: "Tổng cộng hơn một trăm điều.

Quy củ này cũng quá nhiều rồi." Khóe miệng Triệu Công Minh lộ ra một nụ cười khổ: "Vẫn là câu nói đó, vô quy củ bất thành phương viên.

Hơn nữa những quy củ này nhìn có vẻ nhiều, nhưng thực ra cũng không phức tạp.

Chỉ cần đệ tử Thượng Thanh nhất mạch chúng ta đều tuân thủ đạo tu hành, thì thực ra những quy củ này có hay không, đều như nhau." Thông Thiên khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên quang mang.

"Vô quy củ bất thành phương viên, ngươi nói cũng đúng.

Vậy thì cứ tạm thời thử nghiệm bộ quy củ này xem sao." Thông Thiên tuy cảm thấy bộ quy củ này quá phức tạp, nhưng đã là do Đại đệ tử của mình làm ra, thì dù thế nào cũng phải thử.

Đến lúc đó nếu không được, sửa lại là xong.

Thông Thiên nói xong, chợt ngẩn người, hỏi ra một câu hỏi giống như Đa Bảo và những người khác: "Đúng rồi, quy củ thì có rồi,

nhưng ai sẽ chấp pháp?" Triệu Công Minh nói: "Kim Cô Tiên Mã Toại." Sở dĩ Triệu Công Minh chọn Kim Cô Tiên Mã Toại, là sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng.

Kim Cô Tiên Mã Toại, nhìn thì có vẻ bình thường vô kỳ trong số chúng tiên tùy tùng, nhưng trong Phong Thần Đại Kiếp sau này, chỉ một đòn đã chế trụ Hoàng Long Chân Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên.

Hoàng Long Chân Nhân tuy được xưng là chân nhân tam vô (vô pháp bảo, vô tọa kỵ, vô đệ tử), là tồn tại đứng chót trong Thập Nhị Kim Tiên, nhưng y sư thừa Nguyên Thủy Thiên Tôn, đạo hạnh thế nào cũng không thể kém cỏi.

Nhưng vẫn bị Kim Cô Tiên một đòn chế trụ, có thể thấy pháp lực của Kim Cô Tiên sâu đến mức nào.

Đương nhiên, thực lực chỉ là một khía cạnh, điều Triệu Công Minh coi trọng nhất, vẫn là thiên phú của Kim Cô Tiên!

Trận Phong Thần, Thông Thiên Giáo Chủ bày ra Vạn Tiên Đại Trận, muốn quyết tử chiến với chư Thánh.

Sau này Tứ Thánh nhập trận, Vạn Tiên Trận phá, Kim Cô Tiên Mã Toại hóa thành ba cái cô nhi là Cấm, Khẩn, Kim.

Hành hạ Tôn Ngộ Không, Hắc Hùng Tinh, Hồng Hài Nhi sống dở chết dở, có thể thấy uy lực của nàng.

Để Kim Cô Tiên chưởng quản quyền chấp pháp, Triệu Công Minh yên tâm nhất.

"Kim Cô Tiên Mã Toại?" Thông Thiên suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

"Ngươi đúng là có tâm.

Vậy mọi chuyện cứ theo lời ngươi nói mà làm đi." Nói xong,

Thông Thiên lại dừng một chút: "Việc ban bố môn quy, vẫn là đợi sau khi Nữ Oa Thánh Nhân giảng đạo.

Thời gian còn lại này, hãy để bọn họ tu hành nhiều hơn, khi giảng đạo, cũng có thể thu được lợi ích lớn hơn." Thông Thiên đã từng trải qua Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, vô cùng hiểu rõ một tôn Thánh Nhân giảng đạo, đối với sự thăng tiến của tu sĩ dưới Thánh Nhân, rốt cuộc có ý nghĩa lớn đến mức nào!

"Đệ tử minh bạch rồi." Triệu Công Minh vừa nói xong, vừa bước ra khỏi Thượng Thanh Cung, liền thấy Cầu Thủ Tiên cưỡi một đám mây trắng bay tới, vừa bay vừa gọi Triệu Công Minh: "Đại sư huynh, dưới núi có một con rồng tìm huynh." Chúng tiên tùy tùng, sau khi thấy Triệu Công Minh đại phát thần uy, trừng trị Kim Quang Tiên, đánh bại Hoàng Tuyền Đạo Nhân.

Hiện tại ai nấy đều nghe lời hơn, thái độ cũng tốt hơn, khiến Triệu Công Minh có chút không quen.

"Một con rồng?

Tìm ta?

Chẳng lẽ là Ngao Dương?" Triệu Công Minh ngẩn người, trong nháy mắt hồi tưởng lại.

Ban đầu, y ở tổ địa Nhân tộc Đông Hải, sau khi trông coi Nhân tộc một nghìn năm, khi rời khỏi Nhân tộc, đặc biệt đi Đông Hải một vòng.

Chuẩn bị thực hiện lời hứa, đưa Ngao Dương về Côn Luân Sơn, bái nhập môn hạ Lão Sư của mình.

Nhưng Ngao Dương lại từ chối, vô cùng bướng bỉnh nói, muốn tự dựa vào bản lĩnh của mình, đích thân đến Côn Luân Sơn bái sư.

Triệu Công Minh thấy Ngao Dương bướng bỉnh như vậy, cũng lười khuyên nữa, trực tiếp dẫn Lục Nhĩ và những người khác trở về

Côn Luân Sơn.

"Con rồng đó tên là gì?" Triệu Công Minh hỏi.

Cầu Thủ Tiên gãi đầu, thành thật nói: "Hắn nói hắn là Thái tử Long tộc, tên là Ngao Dương, đến Côn Luân Sơn bái sư.

Chỉ là một thời gian trước, Lão Sư vừa hạ lệnh phong núi, cho nên đệ tử không cho hắn lên." "Ngao Dương và ta có ước định, chính là ta bảo hắn đến bái sư.

Đi, dẫn ta đi gặp hắn." "Vâng, Đại sư huynh." Cầu Thủ Tiên dẫn Triệu Công Minh xuống núi.

Trên đường, Cầu Thủ Tiên hiếu kỳ hỏi: "Đại sư huynh, đệ tử nghe nói sau Long Hán Đại Kiếp, Tiên Thiên Tam Tộc ẩn thế không ra, Long tộc trấn áp Tứ Hải, sao lại đến Côn Luân Sơn của chúng ta bái sư?" Triệu Công Minh chỉ lên trời: "Thiên Đình áp bức quá mức, Long tộc không chống đỡ nổi, cho nên muốn tìm một chỗ dựa." "Thiên Đình… Yêu Hoàng…" Trong mắt Cầu Thủ Tiên lóe lên một tia sợ hãi, không dám hỏi nữa.

Đối với một tu sĩ từng là dã sinh như hắn, Thiên Đình Yêu Hoàng kia là những nhân vật cao cao tại thượng, khinh thường Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Cầu Thủ Tiên rất hiểu, chuyện của những nhân vật lớn như vậy, biết càng ít càng an toàn.

Triệu Công Minh nhìn vẻ sợ hãi của Cầu Thủ Tiên, trên mặt lộ ra nụ cười: "Ngươi sợ hãi làm gì, ngươi đã bái nhập Thượng Thanh nhất mạch ta, tức là đệ tử Huyền Môn của ta, không cần sợ Thiên Đình." "Đúng vậy a." Cầu Thủ Tiên lúc này mới phản ứng lại, mình bây giờ, chính là người của Huyền Môn.

Huyền Môn thế lực lớn mạnh, ngay cả Thiên Đình, Vu tộc cũng

không thể sánh bằng, hắn còn sợ gì nữa?

Cầu Thủ Tiên dẫn Triệu Công Minh đi một mạch đến dưới chân Côn Luân Sơn, vừa hay nhìn thấy Ngao Dương.

Tu vi của Ngao Dương, tuy vẫn ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng lại mạnh hơn so với năm đó.

"Ngươi… ngươi thế mà cũng đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!" Ngao Dương nhìn thấy Triệu Công Minh trong nháy mắt, trong mắt lóe lên một tia không thể tin nổi.

Chương 108

Năm đó khi khai phá ba tòa Tiên Đảo, Triệu Công Minh mới chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng bây giờ vừa gặp, lại thăng tiến vùn vụt, không kém gì hắn, không, luồng khí tức trên người thậm chí còn mạnh hơn hắn.

Tốc độ này, ngay cả thiên kiêu mạnh nhất của Long tộc từ khi sinh ra đến nay, e rằng cũng không thể sánh bằng chứ?

Cầu Thủ Tiên nhỏ giọng lí nhí nói: "Vị này chính là Đại sư huynh của Thượng Thanh nhất mạch ta, còn không mau bái kiến Đại sư huynh?" Triệu Công Minh nhìn Ngao Dương vẫn còn đang ngây người, không khỏi cười nói: "Sao vậy, chẳng qua là mấy nghìn năm không gặp, đã không nhận ra ta rồi?" Ngao Dương lúc này mới phản ứng lại, đồng thời trong lòng cũng có chút phục tùng, chắp tay nói: "Ngao Dương, bái kiến Đại sư huynh." Với thiên tư và chiến lực mà Triệu Công Minh thể hiện ra, Ngao Dương thật sự không phục cũng không được.

Triệu Công Minh xua tay: "Không cần gọi Sư huynh sớm như vậy, đợi sau khi hành lễ bái sư xong, gọi cũng không muộn." "Vâng." Triệu Công Minh gật đầu, nhìn Cầu Thủ Tiên nói: "Ngươi tiếp tục tuần sơn đi, Ngao Dương cứ giao cho ta." "Vâng, Đại sư huynh." Cầu Thủ Tiên đáp một tiếng, cưỡi một đám mây trắng, bay về phía Côn Luân Sơn mạch, tiếp tục tuần sơn như thường ngày.

Còn Triệu Công Minh, thì dẫn Ngao Dương, trở lại Thượng Thanh Cung, diện kiến Thông Thiên.

Vì trước đó đã nói chuyện với Thông Thiên, việc bái sư của Ngao Dương vô cùng thuận lợi.

Rất nhanh, Ngao Dương đã thuận lợi trở thành đệ tử thân truyền đời thứ chín của Thông Thiên môn hạ.

Đồng thời ở quần thể cung điện phía sau Thượng Thanh Cung, hắn cũng có được một tòa cung điện riêng độc lập thuộc về mình.

Sau khi bái sư xong, Ngao Dương bàn tay lật một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một miếng ngọc phù, cung cung kính kính trình lên.

"Sư tôn, đây là khi con đến Côn Luân Sơn, phụ thân con dặn con mang theo, hiến cho Sư tôn." "Ồ?" Thông Thiên hơi ngẩn người, vung tay một cái, ngọc phù trong tay Ngao Dương liền rơi vào tay ngài.

Ý niệm quét qua, những thứ bên trong ngọc phù liền thu hết vào đáy mắt.

"Biển Sâu Huyền Thiết… Tinh Hoa San Hô mười vạn năm, Huyền Ngọc vạn năm, Cửu Chuyển Long Hồn Thảo…" Bên trong ngọc phù, là từng đợt từng đợt tài nguyên đỉnh cấp, chất thành một ngọn núi nhỏ.

Hiển nhiên, đây là thiện ý cực lớn mà Long tộc muốn bày tỏ với Thông Thiên.

Cũng là lễ tạ ơn việc Thông Thiên trước đó đích thân đến Yêu Hoàng Cung, giải trừ nguy cơ cho Long tộc.

"Phụ thân ngươi có lòng rồi." Thông Thiên khẽ gật đầu, cũng không do dự, mà trực tiếp nhận lấy lễ vật.

Rất nhanh, Thông Thiên phất tay, ba bộ ngọc giản rơi vào tay Ngao Dương, vẫn là bộ ba món đồ khi Triệu Công Minh bái sư.

Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh.

Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.

Thượng Thanh Lôi Pháp.

Bộ ba món đồ này, nhìn có vẻ Thông Thiên tùy tiện ban cho, nhưng nếu ném ra Hồng Hoang đại địa, tuyệt đối sẽ gây ra một trận sóng gió kinh thiên, ức vạn tu sĩ đều sẽ liều mạng tranh đoạt.

Ngao Dương nhận lấy ngọc giản, sau khi hành lễ lần nữa, liền cùng Triệu Công Minh cùng nhau lui ra khỏi Thượng Thanh Cung.

Đến trong điện, sau khi an trí Ngao Dương xong, Triệu Công Minh tiến vào động phủ của mình, bắt đầu bế quan.

Cách ngày Nữ Oa giảng đạo đã không còn bao lâu.

Y phải cố gắng hết sức trong thời gian sắp tới, tiến thêm một bước nữa, thâm sâu tu hành.

Chỉ có như vậy, thu hoạch khi giảng đạo mới càng lớn.

Hồng Hoang không tính năm, tu sĩ tu hành càng không có khái niệm về năm tháng.

Đại thần thông giả, một lần bế quan, thậm chí chính là mấy vạn năm.

Chớp mắt, gần hai nghìn năm đã trôi qua.

Ngày này, trên Phượng Tê Sơn, bỗng nhiên một luồng Thánh đạo khí tức cực kỳ mạnh mẽ bốc lên!

Luồng Thánh đạo chi khí này, tựa như mặt trời, từ từ dâng lên.

Lúc đầu còn chưa hiển lộ, nhưng càng về sau, càng trở nên kinh khủng.

Rất nhanh, khí tức Thánh đạo kinh khủng liền càn quét Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Côn Luân Tam Thanh, Tây Phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Vạn Thọ Sơn Trấn Nguyên Tử, Tây Côn Luân Tây Vương Mẫu, Huyết Hải Minh Hà, Thiên Đình Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái

Nhất, Bất Chu Sơn Bàn Cổ Điện Thập Nhị Tổ Vu… hầu như tất cả Đại Năng Hồng Hoang, đều cảm nhận được luồng khí tức cường đại đến cực điểm này, mở bừng hai mắt, muốn đỉnh lễ mô bái!

Thời gian Thánh Nhân giảng đạo, sắp đến rồi!

Côn Luân Sơn, Tam Thanh Điện, ba đạo thanh khí lượn lờ bốc lên, thân ảnh Tam Thanh đã xuất hiện trong điện.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong Tam Thanh Điện, kim chung treo trên cao chậm rãi vang lên, không ngừng truyền đi khắp Côn Luân Sơn, rõ ràng vang lên bên tai mỗi người.

"Thời gian Thánh Nhân giảng đạo đã đến, mọi người theo ta đến, mau chóng đi đến Tam Thanh Điện." Quảng Thành Tử tỉnh dậy từ động phủ, gọi mười một vị Kim Tiên, hóa thành mười hai đạo hồng quang, bay về phía Tam Thanh Điện.

Một bên khác, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch cũng đang hội tụ, sau khi hội tụ xong, do Triệu Công Minh dẫn đội, bay về phía Tam Thanh Điện.

Chỉ trong vòng một khắc đồng hồ, Tam Thanh Điện vốn vắng lạnh, lập tức trở nên náo nhiệt, tiếng ồn ào không dứt bên tai.

Mấy trăm đệ tử, cười nói ồn ào, trò chuyện với nhau, trong mắt lóe lên sự kích động.

Đó chính là Thánh Nhân giảng đạo trong truyền thuyết a, không biết có thể thu hoạch được bao nhiêu.

"Thánh Nhân giảng đạo, là đại cơ duyên khó gặp.

Khi các ngươi nghe giảng, nhất định phải chuyên tâm chí chí, tuyệt đối không được có chút nào lơ là đại ý, nếu không đến lúc đó bỏ lỡ vô thượng cơ duyên, hối hận cũng không kịp." "Vâng." Tam Thanh dặn dò mọi người mấy câu, tiếp đó Tam Thanh ý niệm vừa động, biến hóa

ra một đám tường vân.

Tường vân đón gió mà lớn lên, tuyết trắng mềm mại, nâng tất cả các đệ tử, bay ra ngoài Hồng Hoang, hướng về Hỗn Độn!

Thiên Đình, Tam Thập Tam Thiên, trong Yêu Hoàng Điện, trên mặt Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lộ ra nụ cười.

"Oa Hoàng giảng đạo, thực lực Thiên Đình ta lại có thể tăng cường thêm một bậc lớn." Đông Hoàng Thái Nhất cười nói: "Vu tộc chỉ tu nhục thân, không có nguyên thần, Thánh Nhân giảng đạo, đối với bọn họ không có chút tác dụng nào.

Lần này, chúng ta có thể bỏ xa bọn họ một đoạn lớn rồi." Đế Tuấn gật đầu: "Chúng ta đi nghe giảng, nhưng Thiên Đình cũng phải lưu lại một số người.

Để Bạch Trạch, dẫn ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Yêu Thần, tọa trấn Thiên Đình.

Còn chín vị Đại Yêu Thánh khác, theo chúng ta cùng đi nghe giảng, thế nào?" "Bạch Trạch trí tuệ, tính toán không bỏ sót, lại thêm ba trăm sáu mươi lăm tôn Đại La Yêu Thần, đủ để bảo hộ Thiên Đình vô ưu rồi." Đông Hoàng Thái Nhất cũng gật đầu.

"Vậy thì xuống truyền lệnh đi." "Vâng, huynh trưởng." Đông Hoàng Thái Nhất lui ra khỏi Yêu Hoàng Điện.

Rất nhanh, sau một khắc đồng hồ, tại quảng trường lát gạch bạch ngọc trước Yêu Hoàng Điện, Đại La Thiên.

Trừ Bạch Trạch ra, chín vị Đại Yêu Thánh khác tụ tập lại một chỗ, Yêu Sư Côn Bằng, hiển nhiên cũng nằm trong số đó.

Chương 109

"Hỗn Độn Chung!" Đông Hoàng Thái Nhất tế xuất Hỗn Độn Chung, thần uy Tiên Thiên Chí Bảo càn quét mây trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hỗn Độn Chung đón gió mà lớn lên, các Yêu Thánh đều lần lượt bước lên Hỗn Độn Chung.

Sau đó Đông Hoàng Thái Nhất thôi động pháp lực, một đoàn người xuyên qua Tam Thập Tam Thiên, hướng về Hỗn Độn.

Trụ trời Hồng Hoang, trong Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu tề tụ một đường.

Một luồng khí tức hoang vu bất hủ nặng nề ập tới, dường như khiến người ta trở về thời Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Chúc Dung Tổ Vu đầu thú thân người, mình khoác vảy hồng, tai đeo xà lửa, chân đạp hỏa long, không ngừng bồn chồn đạp bước, đại địa phát ra tiếng ầm ầm cực lớn.

"Chết tiệt, lần này Nữ Oa giảng đạo, chúng ta không có nguyên thần, không thể tham ngộ Thánh Nhân đại đạo.

Lợi ích đều bị hai con chim già ba chân đó chiếm hết rồi.

Hai con chim già ba chân đó, chắc hẳn đang chế giễu chúng ta phải không?" Chúc Cửu Âm Tổ Vu của thời gian, sắc mặt cũng vô cùng âm trầm.

Vu tộc không có nguyên thần, trên phương diện ngộ đạo trời sinh kém hơn Yêu tộc không ít.

Thực lực Vu Yêu hai tộc vốn dĩ ngang nhau, nhưng nếu Yêu tộc được nghe giảng đạo thêm một lần.

Rất có khả năng sẽ vượt qua Vu tộc, đến lúc đó tình thế sẽ không ổn chút nào.

Xa Bỉ Thi Tổ Vu của độc, mắt sáng lên, nói: "Đúng vậy a, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bọn họ đi Hỗn Độn nghe giảng, Thiên Đình nhất định phòng thủ trống rỗng.

Chi bằng chúng ta nhân cơ hội này, đánh lén Thiên Đình, một mẻ diệt sạch bọn họ?" Thiên Ngô Tổ Vu của gió lắc đầu: "Không được, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không phải kẻ ngốc.

Rời khỏi Hồng Hoang, đi Hỗn Độn nghe giảng, Thiên Đình nhất định đã chuẩn bị đầy đủ.

Nói không chừng, còn cố ý bày một cái bẫy, đợi chúng ta tự mình nhảy vào." Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung lâm vào trạng thái bạo táo, đi đi lại lại trong Bàn Cổ Điện.

"Vậy chúng ta phải làm sao?

Mặc cho Yêu tộc ngồi lớn sao?" Cộng Công Tổ Vu của nước châm chọc nói: "Chúc Dung, hỏa khí lớn vậy, chi bằng ngươi tự mình đi Thiên Đình dò xét thử xem?" Chúc Dung toàn thân hỏa khí phún dũng, thiêu đốt hư không, y hừ lạnh một tiếng: "Ta đi thì ta đi, ta không tin Thiên Đình có thể làm gì ta!" Cộng Công cười nói: "Đến lúc đó đừng có bị bắt, lại van xin chúng ta đi cứu ngươi!" Thủy hỏa tương khắc, đặt lên người Tổ Vu cũng không ngoại lệ.

Chúc Dung Tổ Vu và Cộng Công Tổ Vu, dường như trời sinh là một cặp oan gia, nói chưa dứt hai câu đã cãi nhau.

Rất nhanh, Tổ Vu chi thủ Đế Giang mở miệng, giọng nói không hề trầm trọng mà ngược lại còn mang theo vài phần thư thái.

"Nữ Oa Thánh Nhân giảng đạo tại Hỗn Độn, đây là thịnh sự của Hồng Hoang.

Vô số tu sĩ Hồng Hoang vân tập, cùng nhau đến nghe giảng, chúng ta thân là Bàn Cổ chính thống, huyết mạch Phụ Thần hóa thành, sao có thể vắng mặt?" Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung ngẩn người, miệng phún ra hỏa khí mãnh liệt.

"Đại ca, chúng ta Tổ Vu không có nguyên thần, chỉ tu nhục thân.

Thánh Nhân giảng đạo dù có huyền diệu đến mấy chúng ta cũng không hiểu được, chi bằng ở lại Bàn Cổ Điện rèn luyện nhục thân còn hơn." Độc chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi liên tục phụ họa: "Đúng đó Đại ca, Chúc Dung nói phải.

Chúng ta Vu tộc không có nguyên thần, Thánh Nhân giảng đạo dù có hoa mỹ đến mấy chúng ta cũng nghe không hiểu, đi rồi chẳng phải lãng phí thời gian sao?" Các Tổ Vu khác, trừ Hậu Thổ và Huyền Minh, đều gật đầu.

Giảng đạo thì không hiểu, lại không thể tập kích Thiên Đình, chi bằng ở lại Bàn Cổ Điện rèn luyện nhục thân.

Đế Giang khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười: "Chúng ta đến Hỗn Độn, mục đích không phải là nghe Thánh Nhân giảng đạo, mà là có chuyện khác cần làm." "Đại ca đừng có úp mở, có gì thì nói mau để chúng ta còn nghe!" Chúc Dung đã có chút nóng nảy.

Độc chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi vốn cùng Chúc Dung tâm đầu ý hợp, quan hệ không tồi, lúc này nói: "Đúng vậy Đại ca, huynh đệ chúng ta, đừng có úp mở nữa, nói thẳng đi." Đế Giang nghe vậy, sắc mặt hơi trầm xuống, hai mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo cực độ.

"Vì chúng ta không có nguyên thần, không thể tham ngộ vô thượng huyền diệu của Thánh Nhân giảng đạo, vậy thì một đám người Yêu tộc kia, cũng đừng hòng tham ngộ một chút nào!" Thời gian chi Tổ Vu Chúc Cửu Âm lúc đầu ngẩn người, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Ý của Đại ca là, chúng ta sẽ ra tay với Yêu tộc khi Thánh Nhân giảng đạo ư?” “Chuyện này vạn vạn lần không thể!

Trước hết không nói Thánh Nhân có ra tay ngăn cản hay không, nếu chúng ta làm chuyện này, e rằng sẽ đắc tội chết Nữ Oa Thánh Nhân.

Đến lúc đó, Thánh Nhân nổi giận, một khi ra tay giúp đỡ Yêu tộc, vậy chúng ta Vu tộc phải làm sao?” Chúc Cửu Âm vẻ mặt lo lắng.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ, câu nói này không phải chỉ nói suông mà là pháp tắc chí cao của thiên địa Hồng Hoang.

Chuẩn Thánh lợi hại đến mấy, trước mặt Thánh Nhân thật sự cũng như kiến cỏ, chỉ cần một cái búng tay là có thể phá hủy.

“Chúc Cửu Âm nói không sai.

Thánh Nhân giảng đạo, vô số Đại Năng Hồng Hoang tề tụ Hỗn Độn, chúng ta mạo hiểm ra tay với Yêu tộc, tương đương với phá hoại tài nguyên của các tu sĩ khác, một khi phạm chúng nộ…” Mười hai Tổ Vu không phải tất cả đều là kẻ đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển.

Trừ Chúc Dung, Xa Bỉ Thi ra, tất cả mọi người đều có nhận thức rất rõ ràng về cục diện Hồng Hoang.

Đắc tội một tôn Thánh Nhân, đối với Vu tộc bây giờ, là rất không khôn ngoan, thậm chí có thể ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của hai tộc Vu Yêu.

Đế Giang nhìn đám huynh đệ, tỷ muội còn chưa khai khiếu này của mình, không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

“Ta khi nào nói muốn trực tiếp ra tay với Yêu tộc?” “Vậy ý của Đại ca là…” Các Tổ Vu lại lần nữa nghi vấn.

Đế Giang khẽ mỉm cười, lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một chiếc chuông vàng, khẽ lắc một cái, phát ra âm thanh trong trẻo êm tai.

"Đây là vật gì?" Trừ Hậu Thổ, Huyền Minh ra, trên mặt các Tổ Vu đều lộ ra vẻ nghi hoặc cực độ.

"Đây là Nhiếp Hồn Linh, do Vu Hàm, Hậu Thổ, Huyền Minh ba người hợp lực luyện chế thành, có diệu dụng vô thượng." Chúc Dung gãi gãi đầu, ấp úng nói: "Đại ca, vậy Nhiếp Hồn Linh này và việc chúng ta đến Hỗn Độn nghe giảng có quan hệ gì?" Đế Giang giải thích: "Nhiếp Hồn Linh này có diệu dụng vô thượng, khẽ rung một cái, khiến người ta thất hồn lạc phách, hồn phách không thể phụ thể.

Rung thêm một cái nữa, lập tức ngã vật xuống đất, bất tỉnh nhân sự." "Tuy Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất tu vi thâm hậu, không đến mức ngã vật xuống đất bất tỉnh nhân sự, nhưng khiến bọn họ không thể chuyên tâm lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, vấn đề vẫn không lớn." "Thì ra là vậy!" Các Tổ Vu bừng tỉnh đại ngộ, nếu nói như Đại ca, vậy chuyến đi Hỗn Độn này là tất yếu.

Chỉ cần có thể làm suy yếu thực lực Yêu tộc, đó chính là tăng cường thực lực Vu tộc của y.

"Hậu Thổ, Huyền Minh, hai ngươi ở lại Bàn Cổ Điện tọa trấn, nghiêm phòng Thiên Đình đột kích.

Khi cần thiết, có thể dùng Mười Hai Tổ Vu Thần Sát Kỳ, khởi động Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." Đế Giang vẻ mặt nghiêm túc nói với Hậu Thổ, Huyền Minh.

Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tổng cộng có hai cách thi triển.

Thứ nhất, là do các Tổ Vu dùng tinh huyết bản thân làm dẫn, tự

mình thi triển, uy lực sẽ là mạnh nhất.

Thứ hai, là mượn Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Kỳ, cũng có thể thi triển ra Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng như vậy, uy lực tất sẽ suy yếu đi rất nhiều.

"Chúng ta đã rõ." Hậu Thổ, Huyền Minh nghiêm túc gật đầu.

"Nếu đã như vậy, sự không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ xuất phát thôi." Đế Giang hô một tiếng, hiển hóa Tổ Vu bản thân, thân đỏ như lửa đan, sáu chân bốn cánh, sức mạnh không gian vô thượng gia trì trên người, chớp mắt đã phá vỡ hư không, hướng ra ngoài Hỗn Độn đi tới.

Chín vị Tổ Vu còn lại, liền vội vàng đi theo.

Chương 110

Cùng lúc đó, khắp nơi trên Hồng Hoang, Tu Di Sơn, Vô Tận Huyết Hải, Tây Côn Luân, Vạn Thọ Sơn, vô số tu sĩ bay lên, hướng về Hỗn Độn.

Hỗn Độn mênh mông, nhìn ra xa, một mảnh xám mờ mịt, vô biên vô tế, có vô cùng địa hỏa thủy phong tràn ngập trong đó, thỉnh thoảng có thể thấy những vật sáng lấp lánh không ngừng, đó là từng khối tinh thần Hỗn Độn vô cùng to lớn, tô điểm thêm cho Hỗn Độn mênh mông.

Nơi Nữ Oa giảng đạo, cách Hồng Hoang không xa.

Nàng khoanh tay đứng đó, khí tức quanh thân vô cùng thánh khiết, đồng thời kèm theo một luồng khí tức Thánh Đạo vô thượng, quét sạch Hỗn Độn!

Địa hỏa thủy phong xung quanh, cùng với một số cơn bão Hỗn Độn thỉnh thoảng sinh ra, dường như sợ hãi Nữ Oa, không dám lại gần nàng.

"Khai!" Nữ Oa khẽ quát một tiếng, ngón tay ngọc thon thả khẽ đẩy về phía trước, tưởng chừng không dùng chút lực nào, nhưng trong Hỗn Độn, lại xảy ra một vụ nổ lớn chưa từng có.

"Ầm, ầm, ầm!" Lực lượng Thánh Nhân và địa hỏa thủy phong va chạm vào nhau, dấy lên sóng lớn kinh người.

Địa hỏa thủy phong trong phạm vi mấy vạn dặm, giờ khắc này đều tan biến, trong thời gian ngắn không thể ngưng tụ thành hình.

Nữ Oa hài lòng gật đầu, trong Hỗn Độn có nguy hiểm cực lớn, muốn giảng đạo, cần phải tạo ra một môi trường an toàn cho các tu sĩ Hồng Hoang.

Tiếp theo, Nữ Oa lại vung tay, trên không trung, lại xuất hiện vô số bồ đoàn.

Chưa được bao lâu, Tam Thanh cùng đến, mang theo một đám mây trắng như tuyết, bên trên chở mấy trăm vị đệ tử.

Tam Thanh vẻ mặt bình thản, tu hành đến tầng thứ của bọn họ, chỉ có chứng đạo thành Thánh mới có thể khiến bọn họ tiến thêm một bước.

Lần này đến nghe giảng, bọn họ chỉ hy vọng có chút giúp ích cho việc bước vào Thánh Đạo, ngoài ra không cầu gì khác.

Trong Hư Vô Hỗn Độn, Kim Ninh, tọa kỵ Huyền Thiên Hỏa Phượng của Nữ Oa, phụ trách tiếp khách.

Huyền Thiên Hỏa Phượng cũng là dị chủng Hồng Hoang, huyết mạch siêu tuyệt.

Sau ba lần giảng đạo của Tử Tiêu Cung kết thúc, Kim Ninh được Nữ Oa thu phục, làm tọa kỵ, cũng có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, phụ trách tiếp khách thì dư sức.

"Kim Ninh đã gặp Tam Thanh tiền bối, chư vị đạo hữu, Nương Nương đã chờ chư vị ở trong rồi." Kim Ninh là một nữ tử mặc hỏa hồng trường bào, cử chỉ đoan trang, anh tư táp sảng, giữa lông mày mang theo một vẻ anh khí khó tả.

"Tốt." Tam Thanh khẽ gật đầu với Kim Ninh, dẫn mấy trăm đệ tử của mình bước vào đạo trường do Nữ Oa tạm thời khai lập trong Hỗn Độn.

Tam Thanh và những người khác bước vào đạo trường, ánh mắt đầu tiên liền thấy Nữ Oa đang ngồi ở vị trí thủ tọa.

Khí tức Thánh Đạo toàn thân Nữ Oa so với ba ngàn năm trước khi vừa chứng đạo càng thêm hùng hậu.

Cử chỉ đoan trang, Đại Đạo cung vệ, khiến người ta không tự chủ mà trong lòng dâng lên vẻ kính sợ, khí thánh khiết tỏa ra, chỉ có thể nhìn xa mà không thể lại gần chiêm ngưỡng.

Trừ Nữ Oa ở thủ tọa ra, còn có bảy cái bồ đoàn, cung vệ phía trước, vị trí tốt nhất, hiển nhiên là đặc biệt để lại.

Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh tiến lên phía trước, đồng loạt chắp tay hành lễ với Nữ Oa: "Chúng tôi bái kiến Thánh Nhân." Thánh Nhân, có thể nói là siêu thoát toàn bộ Hồng Hoang, trải vạn kiếp mà bất ma, dính nhân quả mà bất nhiễm, cùng trời thường tại, cùng đạo đồng tồn.

So với Chuẩn Thánh và các tu sĩ dưới Chuẩn Thánh, đã có sự phân biệt rõ ràng, khoảng cách lớn như thiên tiệm, không thể vượt qua.

Ngay cả trong Huyền Môn, Tam Thanh là sư huynh, Nữ Oa là sư muội, nhưng Tam Thanh gặp Nữ Oa, vẫn phải hành lễ, không phải hành lễ với Nữ Oa, mà là hành lễ với Thánh Nhân.

"Tam Thanh sư huynh khiêm tốn rồi, mau mau mời đứng dậy." Nữ Oa vung tay, lực theo tâm động, một luồng pháp lực vô thượng trong nháy mắt nâng Tam Thanh và những người khác dậy.

"Chúng tôi đã gặp Thánh Nhân." Sau Tam Thanh, Triệu Công Minh và những người khác lại tiến lên, hành lễ với Nữ Oa.

Nữ Oa khẽ gật đầu, cho phép mọi người đứng dậy, đồng thời ánh mắt hàm tiếu nhìn Triệu Công Minh một cái.

Nàng là Nhân Tộc Thánh Mẫu, tuy vì tương lai của Nhân tộc, không thể biểu hiện sự quan tâm đặc biệt.

Nhưng trong bóng tối, nàng vẫn luôn chú ý đến Nhân tộc.

Vùng Đông Hải, Nhân tộc phồn diễn sinh tức, đã có quy mô cực lớn, ngay cả Nữ Oa cũng có chút kinh hãi.

Năng lực phồn diễn khủng bố như vậy, nhìn khắp chư thiên vạn tộc, cũng không có tộc nào có thể tranh phong, giả dĩ thời nhật, không thể tưởng tượng Nhân tộc sẽ có thành tựu lớn đến mức nào.

Nữ Oa càng thêm tự tin, Nhân tộc có thể một đường vượt qua chông gai, lầm lũi đi lên, trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Sau Tam Thanh, Tây Phương Nhị Nhân Tổ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngự hai đám tường vân bay đến.

Sau lưng bọn họ, một đám tường vân chở bốn người, chính là đệ tử của họ: Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng.

Trên mặt hai người, không còn vẻ sầu mi khổ kiểm như thường ngày, lộ ra vài phần ý cười.

Thánh Nhân giảng đạo, dù đối với bọn họ cũng là một cơ duyên khó có được, có thể khiến bọn họ trên con đường đạo tiến thêm một bước.

"Minh Hà Lão Tổ đến!

Trấn Nguyên Lão Tổ đến!" Theo âm thanh trong trẻo của Huyền Thiên Hỏa Phượng Kim Ninh vang lên từng trận, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu và các Đại Năng có tên tuổi của Hồng Hoang, lần lượt vào trường.

Đạo trường tạm thời do Nữ Oa khai lập, lập tức trở nên náo nhiệt.

Vô số Đại Năng cổ xưa, hàn huyên cố sự, vô cùng sôi nổi.

"Lần này Thánh Nhân giảng đạo, Vu tộc không có nguyên thần, e rằng sẽ chịu thiệt lớn." "Tôi thấy Vu tộc chắc sẽ không đến, bọn họ không có nguyên thần, làm sao tham ngộ Thánh Nhân giảng đạo.

Lần này, Yêu tộc sẽ độc chiếm phong tao." "Mâu thuẫn giữa Vu Yêu ngày càng sâu sắc, không biết quyết chiến sẽ bùng nổ khi nào.

Vu Yêu hai tộc, ai có thể cười đến cuối cùng đây." "Yêu tộc bá đạo, Vu tộc cao ngạo, tôi thấy cuối cùng, nói không chừng sẽ là kết cục lưỡng bại câu thương." Khi mọi người đang nghị luận sôi nổi, chỉ nghe thấy âm thanh trong trẻo của Huyền Thiên Hỏa Phượng Kim Ninh lại vang lên: "Thiên Đình Yêu Hoàng Đế Tuấn, Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất, cùng chư Yêu Thánh đến!" "Các Yêu Hoàng đến rồi?" Mọi người kinh hãi, vội vàng ngậm miệng, không dám bàn tán lung tung nữa.

Đông Hoàng Thái Nhất cực kỳ mạnh mẽ, chọc giận y là y thật sự dám ra tay.

Tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, cộng thêm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, các Đại Năng có mặt không ai là không e sợ.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đi phía trước, bọn họ mặc kim ô đế bào quý khí.

Chín vị Yêu Thánh, Côn Bằng, Phục Hy theo hai bên, trực tiếp bước vào, hai mắt quét qua các Đại Năng đến nghe giảng, cuối cùng dừng lại trên người Nữ Oa.

"Chúng tôi bái kiến Oa Hoàng Thánh Nhân." "Các Yêu Hoàng miễn lễ." Nữ Oa vẻ mặt bình thản, vung tay cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đứng dậy.

Nàng nhìn Phục Hy, trong lòng cảm thấy một tia áy náy.

Đều là do mình, nếu không huynh trưởng cũng không cần gia nhập Thiên Đình, vô duyên vô cớ bị cuốn vào lượng kiếp.

Bất quá, mình giờ đã chứng đạo, sẽ cố gắng hết sức mưu tính cho huynh trưởng, giúp y thoát thân.

Chưa được bao lâu, âm thanh của Huyền Thiên Hỏa Phượng Kim Ninh lại vang lên: "Bàn Cổ Điện Tổ Vu Đế Giang, cùng chín vị Tổ Vu

đến!" Âm thanh trong trẻo, truyền khắp Hỗn Độn, khiến vô số Đại Năng, tu sĩ đều ngây người.

Chương 111

Mười hai Tổ Vu Bất Chu Sơn cũng đến ư?

Phải biết, Vu tộc chỉ tu nhục thân, không có nguyên thần, dù có đến nghe giảng cũng không có chút tác dụng nào.

Bọn họ còn nhớ năm xưa Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung ba lần giảng đạo, Mười hai Tổ Vu nghe đi nghe lại ba lần, ngủ gật ba lần, vẫn không thu hoạch được gì.

"Đám gia hỏa này sao cũng đến!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày, trong lòng có chút không vui.

Lúc này, một luồng khí tức hoang vu bất hủ, hùng hậu thâm trầm ập tới.

Đế Giang dẫn đầu chín vị Tổ Vu khác, bước đến, dọc đường chắp tay kiến lễ các Đại Năng, mặt mày vô cùng hớn hở.

Đi ngang qua Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, y đột nhiên dừng bước, cười nói: "Ôi, hóa ra hai vị Yêu Hoàng cũng đến rồi.

Chúng ta vừa rồi lại không nhìn thấy, còn tưởng Yêu Hoàng bận rộn chính vụ, không đến được chứ." Đông Hoàng Thái Nhất mỉm cười nhạt: "Thánh Nhân giảng đạo, diễn giải vô thượng Đại Đạo huyền diệu, chúng tôi sao có thể vắng mặt?

Ngược lại là các đạo hữu Vu tộc luyện thể thuật lợi hại, nhưng không có nguyên thần, chẳng lẽ lại như năm xưa Đạo Tổ giảng đạo mà ngủ gật?" Nếu nói Đế Giang là ngầm chế giễu, không xem Thiên Đình ra gì, thì Đông Hoàng Thái Nhất là công khai, trần trụi khinh thường Vu tộc.

Nghe đến đây, Chúc Dung lập tức nổi giận, há to miệng, hỏa khí

phún dũng, dung luyện thiên địa, một luồng khí tức nóng cháy ập tới.

"Lão điểu ba chân kia, chúng ta đến nghe giảng, có liên quan gì đến ngươi?

Định khai chiến ư?" Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất cũng lập tức lạnh băng, hư ảnh Hỗn Độn Chung sau lưng ẩn hiện, uy năng Tiên Thiên Chí Bảo chấn nhiếp Hồng Hoang vũ trụ.

"Khai chiến thì khai chiến, bản hoàng chẳng lẽ sợ ngươi sao?" Các Đại Năng xung quanh nhìn cảnh này, trên mặt đều không lộ vẻ bất ngờ.

Vu Yêu hai tộc, trời sinh đối đầu, gặp mặt chưa dứt ba câu đã cãi nhau, một điểm cũng không lấy làm lạ.

Phục Hy xoa xoa giữa trán, lóe lên một tia bất đắc dĩ, đành phải đứng ra hòa giải: "Thánh Nhân giảng đạo, là thịnh sự số một của Hồng Hoang, kính xin chư vị thu liễm tính khí của mình, đừng làm lỡ cơ duyên của các đạo hữu khác." Có Phục Hy đứng ra hòa giải, Vu tộc và Yêu tộc cuối cùng cũng không đấu võ mồm nữa.

Đợi thêm một lúc, thấy không còn ai đến, trên thủ tọa, Nữ Oa từ từ nói: "Kính mời chư vị đạo hữu an tọa." Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, cùng với Phục Hy, nghe lời an tọa.

Trong nháy mắt, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào cái bồ đoàn còn lại bên cạnh Nữ Oa.

Bảy cái bồ đoàn, không cần nói cũng biết, Tam Thanh là truyền nhân Huyền Môn, độc chiếm ba cái.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, tuy không phải thân truyền Huyền Môn, nhưng lại có được Hồng Mông Tử Khí khi Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, hai người chiếm hai cái cũng là hợp tình hợp lý.

Sau đó còn lại hai cái, Phục Hy thân là huynh trưởng của Nữ Oa,

chiếm một cái, mọi người cũng không có nghi vấn.

Nhưng bảy cái bồ đoàn, còn lại một cái, dành cho ai ngồi?

Người Yêu tộc?

Người Vu tộc?

Đều không thích hợp lắm.

Yêu Hoàng Đế Tuấn hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cái bồ đoàn còn lại, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng.

Thiên Đình sắc phong Nữ Oa làm Oa Hoàng, Oa Hoàng để lại cho bọn họ một cái bồ đoàn cũng không quá đáng chứ?

Chỉ có điều điểm không mỹ mãn là, chỉ có một cái bồ đoàn.

Còn Đông Hoàng Thái Nhất, thì ném cho Đế Giang một ánh mắt đắc ý đầy khiêu khích.

"Nhìn xem, Yêu tộc ta có thể cận kề lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, còn Vu tộc các ngươi, chỉ có thể ở một bên nghe mà giả vờ hiểu, phí công vô ích." Sắc mặt Đế Giang lập tức âm trầm xuống, trở nên vô cùng khó coi.

Bảy cái bồ đoàn, cách Nữ Oa rất gần, toàn bộ đều được khí lực Thánh Đạo vô thượng bao trùm, đối với tu sĩ mà nói có lợi ích rất lớn.

Vu bảo Nhiếp Hồn Chung trong tay mình tuy lợi hại, nhưng trước mặt lực lượng Thánh Nhân, e rằng thật sự không thể lại gần một chút nào.

Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn Yêu tộc đạt được một trường đại cơ duyên thông thiên, gia tăng phúc độ và thực lực lớn mạnh ư?

Ngay lúc này, trên thủ tọa, Nữ Oa mỉm cười, quét mắt qua các Đại Năng Hồng Hoang đến nghe giảng, cuối cùng dừng lại trên người Triệu Công Minh.

“Công Minh sư điệt, kính xin an tọa.” Nữ Oa nói xong, còn đặc biệt chỉ vào cái bồ đoàn cuối cùng còn lại.

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến tất cả các Đại Năng có mặt đều ngây người.

Công Minh sư điệt?

Chẳng lẽ cái bồ đoàn cuối cùng đó, là Thánh Nhân Nữ Oa để lại cho cái gọi là Công Minh sư điệt ư?

Cái gọi là Công Minh sư điệt đó là ai, có tư cách gì mà có thể ngang hàng với Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Phục Hy và những người khác?

Trong trận doanh Ngọc Thanh nhất mạch, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Cụ Lưu Tôn và những người khác đều vẻ mặt kinh ngạc.

“Cái bồ đoàn cuối cùng đó, lại là để cho Triệu Công Minh?” “Đại sư huynh, thật sự là quá lợi hại!

Chúng tôi đều ngưỡng mộ, khi nào chúng ta mới có thể giống như Đại sư huynh đây.” Đệ tử Thượng Thanh nhất mạch thì hân hoan reo hò, Đa Bảo, Kim Linh, Tam Tiêu trong mắt đều lóe lên vẻ tiện mộ, đồng thời cảm thấy vô cùng vinh quang, cứ như thể chính họ là người có thể cận kề lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo vậy.

Vô số ánh mắt của các Đại Năng Hồng Hoang, lập tức đổ dồn vào Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh, vốn là đệ tử của Thượng Thanh Thông Thiên, nhưng dù là đệ tử Thông Thiên, rốt cuộc vẫn là tiểu bối, lại có tư cách gì mà ngang hàng với Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn?

Ngay cả Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngồi một bên, cũng hơi biến sắc, hai mắt dừng trên Triệu Công Minh, cẩn thận quan sát.

“Sư điệt tuân chỉ.” Triệu Công Minh từ giữa hàng đệ tử Thượng Thanh nhất mạch bước ra, rồi thong thả ngồi xuống bồ đoàn.

Lập tức, một luồng Đạo Uẩn Thánh Nhân nồng đậm, hùng hậu ập tới.

So với những vị trí bên ngoài tốt hơn rất nhiều, dường như tốc độ cảm ngộ thiên địa pháp tắc cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Mười vị Tổ Vu, lúc đầu ngẩn người, sau đó lập tức cười ha hả, tuy không chỉ đích danh, nhưng ý chế giễu trong mắt, ai cũng nhìn thấy rõ mồn một.

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất lập tức trở nên khó coi, vừa định xuất liệt chất vấn, lại bị Đế Tuấn bên cạnh ngăn lại.

Nếu người ngồi trên bồ đoàn là người khác, y tự nhiên sẽ không ngăn cản Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng đó lại là Triệu Công Minh, đệ tử của Thượng Thanh nhất mạch, mà Thông Thiên lại là người cực kỳ bao che khuyết điểm.

Tình hình Thiên Đình hiện nay, tuyệt đối không thể lại giao ác với Tam Thanh, còn một số chuyện vô thưởng vô phạt, nhẫn nhịn một chút cũng không sao.

Phục Hy thấy Đông Hoàng Thái Nhất không nói gì, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 112

Lúc này, Nữ Oa mở miệng, đôi mắt trong trẻo kinh diễm quét qua mọi người: "Chư vị có biết đệ tử Thượng Thanh Triệu Công Minh, vì sao có thể chiếm giữ một bồ đoàn không?" "Bẩm Thánh Nhân, chúng tôi không biết." Các Đại Năng đều lắc đầu, không rõ tường tình.

Nữ Oa mỉm cười nói: "Ba ngàn năm trước, Nữ Oa ta sở dĩ có thể chứng đạo thành Thánh, siêu thoát trên Thiên Đạo Hồng Hoang, trong đó có một nửa công lao là của Công Minh sư điệt.

Nếu không có y, e rằng Nữ Oa ta bây giờ vẫn chưa thể minh ngộ Thánh Đạo, vẫn còn ở Phượng Tê Sơn chuyên tâm ngộ đạo đây." "Cái gì?!" Một lời này vừa nói ra, thiên hạ kinh động, hầu như tất cả các Đại Năng Hồng Hoang đều ngẩn người.

Nữ Oa Thánh Nhân sở dĩ có thể chứng đạo, vậy mà lại có một nửa công lao là của Triệu Công Minh?

"Nữ Oa Thánh Nhân sở dĩ chứng đạo, lại có phần lớn công lao là của y." Trên mặt Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Cụ Lưu Tôn và những người khác, vô cùng phức tạp, trong lòng dâng lên một cảm giác hụt hẫng cực lớn.

Đây chính là tôn Thánh Nhân thứ hai của Hồng Hoang, có ý nghĩa phi phàm!

Ngược lại các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, lập tức sôi trào!

"Nữ Oa Thánh Nhân chứng đạo, lại đều là công lao của Đại sư huynh ư???" "Ta cứ tưởng Đại sư huynh có thể đánh bại Hoàng Tuyền sư huynh đã là đỉnh phong, không ngờ Nữ Oa Thánh Nhân chứng đạo, cũng có công lao của Đại sư huynh." "Đại sư huynh quá mạnh rồi, ta phải lấy Đại sư huynh làm gương, một đường truy

đuổi.” Sắc mặt Tam Thanh vẫn bình thản, chuyện này, bọn họ ở Tam Thanh Điện đã sớm biết.

Đạo tâm vốn không chút gợn sóng của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, lúc này lại nổi sóng mạnh mẽ.

Cứ như nhìn một khối kỳ trân dị bảo hiếm có, mà nhìn Triệu Công Minh.

Chỉ điểm Thánh Nhân chứng đạo, đừng nói một nửa xác suất, ngay cả chỉ là một phần trăm xác suất, thì đối với bọn họ mà nói, cũng là vô thượng chí bảo.

Bệnh cũ của Chuẩn Đề lại tái phát, “Đây là nhân tài a, nếu chiêu mộ về Tây Phương của ta…” Chuẩn Đề vừa định nói, lại thấy ánh mắt vô cùng sắc bén của Thông Thiên nhìn tới, Chuẩn Đề giật mình, đành miễn cưỡng thu hồi ánh mắt.

Lúc này, ánh mắt của Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Tây Vương Mẫu và vô số tu sĩ Đại Năng Hồng Hoang, đều mang theo một tia nóng bỏng, đổ dồn về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh bị vô số ánh mắt nhìn đến toàn thân không thoải mái, đứng ra nói: “Chỉ điểm Thánh Nhân, vạn vạn không dám nhận, chỉ là vô ý nói vài câu, khiến Thánh Nhân có chút đốn ngộ mà thôi.” Lời của Triệu Công Minh, càng chứng thực lời Nữ Oa vừa nói.

“Nữ Oa Thánh Nhân chứng đạo, lại thật sự có liên quan đến Triệu Công Minh!” “Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, đúng là đã thu một đồ đệ tốt a!” Lập tức, trong đạo trường Hỗn Độn, vô số Đại Năng, như vỡ tổ, nhao nhao thảo luận, ồn ào không dứt tai.

Sắc mặt Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất thâm trầm, trong lòng thì dấy lên sóng lớn kinh hoàng, Thánh Nhân chứng đạo, lại thật sự là công lao của Triệu Công Minh.

Đồng thời hơi may mắn, trước đó đã không đứng ra nói chuyện, nếu không e rằng đã đắc tội Nữ Oa.

Mười vị Tổ Vu, vẫn vẻ mặt không quan tâm.

Nữ Oa chứng đạo thế nào, bọn họ không quan tâm, mục đích của bọn họ chỉ có một, chính là ngăn cản lão điểu ba chân kia ngộ đạo!

Từng trận ồn ào truyền đến, nhưng ở nơi người khác không nhìn thấy, khóe miệng Triệu Công Minh và Nữ Oa khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười.

Nữ Oa hôm nay nói công lao thành Thánh có liên quan đến Triệu Công Minh, kỳ thực là do hai người đã sớm thương nghị với nhau.

Đại Đạo mà Nữ Oa chủ tu, gọi là Tạo Hóa Đại Đạo.

Mấu chốt thành Thánh nằm ở việc niết tạo Nhân tộc, điểm này vô số Đại Năng Hồng Hoang đều biết.

Thế nhân đều cho rằng, Nữ Oa chứng đạo, là vì dùng Tạo Hóa pháp tắc sáng tạo Nhân tộc mà có thể chứng đạo.

Nhưng thực tế không phải vậy, Nữ Oa sở dĩ chứng đạo, Tạo Hóa pháp tắc chỉ chiếm một phần.

Nhưng phần chiếm tỷ trọng lớn hơn, vẫn là vì Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, là để bổ toàn Thiên, Địa, Nhân Tam Đạo.

Là để bồi dưỡng Nhân tộc theo hướng nhân vật chính của thiên địa, do đó mà chứng đạo.

Nữ Oa và Triệu Công Minh sở dĩ diễn vở kịch này, mục đích vẫn rất đơn giản.

Là để khiến ánh mắt của vô số Đại Năng Hồng Hoang chuyển hướng khỏi Nhân tộc!

Nếu không, một khi để Vu tộc, Yêu tộc biết được, Nhân tộc tương

lai sẽ phát triển theo hướng nhân vật chính của thiên địa.

Vậy thì bất kể Nữ Oa có chứng đạo thành Thánh hay chưa, hai tộc Vu Yêu đều sẽ không tiếc bất cứ giá nào, bóp chết Nhân tộc trong trứng nước.

Đến lúc đó, chính là tận thế của Nhân tộc.

Trong đạo trường Hỗn Độn, Tam Thanh thấy các Đại Năng thảo luận càng lúc càng hăng, một mảnh tạp âm ồn ào, không khỏi nhíu mày.

Thánh Nhân giảng đạo, quý giá biết bao, sao có thể để mọi người lãng phí như vậy.

Tam Thanh đứng dậy, chắp tay hành lễ với Nữ Oa: "Nữ Oa Thánh Nhân, kính xin bắt đầu giảng đạo." Trên thủ tọa, Nữ Oa khẽ gật đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Khí tức Thánh Đạo toàn thân nàng, trong một khoảnh khắc tăng cường không biết bao nhiêu lần.

Triệu Công Minh chỉ cảm thấy trên dưới trái phải, một luồng Đạo Uẩn cổ xưa hùng hậu ập tới, muốn nhấn chìm tất cả.

Tốc độ cảm ngộ thiên địa Đại Đạo, càng trong nháy mắt nhanh hơn không ít.

Triệu Công Minh tự tin, chỉ cần luôn để mình ở trong hoàn cảnh này, nhiều nhất là một vạn năm thời gian, liền có thể tự nhiên mà thành, chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Siêu thoát khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang, kim ý bất hủ, bất tử bất diệt, vĩnh cổ bất hủ.

Theo Nữ Oa chuẩn bị giảng đạo, các Đại Năng Hồng Hoang cũng không còn bàn luận nữa, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc!

“Đại Đạo của Nữ Oa ta, chính là hòa giải tạo hóa.

Nói một cách thông tục, cũng chính là Tạo Hóa pháp tắc, trong đó…” “Đại Đạo của Nữ Oa ta, gọi là Tạo Hóa Đại Đạo, là từ thần thông Thiên Cương hòa giải tạo hóa mà tham ngộ ra.

Nơi huyền diệu của nó nằm ở mười hai chữ, xoay vần thiên địa, huyền kham tạo hóa, từ không sinh có, từ chết thành sống.

Tu hành thuật này, nhỏ thì có thể diễn hóa chim thú, cây cỏ, sinh linh, lớn thì có thể khai tích một giới, diễn hóa tinh thần…” Theo Nữ Oa bắt đầu giảng đạo, trong chốc lát, trong Oa Hoàng Cung, dị tượng liên miên.

Trời giáng kim hoa, đất dũng kim liên, tử khí đông lai, thụy thải ngàn điều, hà quang vạn đạo, toàn bộ Hỗn Độn, lập tức sáng sủa hơn rất nhiều.

Nữ Oa giảng đạo, không chỉ đơn thuần giảng thuật Tạo Hóa Đại Đạo, mà là lấy Tạo Hóa Đại Đạo làm dẫn, diễn giải thiên địa Đại Đạo!

Vô cùng huyền diệu Đạo Uẩn, như sóng biển, cuồn cuộn từng đợt từng đợt đánh tới mọi người, vĩnh viễn không dứt.

Trên mặt vô số tu sĩ, đều lộ ra vẻ say mê, không dám lơ là chút nào, đây là cơ duyên khó có được.

Đủ để khiến bọn họ trên con đường đạo, tiến thêm một bước dài!

Nhưng vô cùng huyền diệu Đạo Uẩn này, lại không liên quan một chút nào đến mười vị Tổ Vu do Đế Giang dẫn đầu.

Bọn họ không có nguyên thần, nghe Thánh Nhân giảng đạo, giống như học sinh cá biệt nghe giáo viên đọc bài tiếng Anh vậy, một chút cũng không hiểu.

Chúc Dung vẻ mặt gian xảo, cười nói: "Đại ca, nghe nói ngươi gần đây lại luyện chế một kiện Vu bảo tên là Nhiếp Hồn Linh, nghe nói uy lực rất lớn, không biết thật hay giả đây." Mười vị Tổ Vu cố ý ngồi rất gần Yêu tộc, nghe Chúc Dung nói, hai vị Yêu Hoàng nhíu mày, âm thầm bực bội, đám gia hỏa Vu tộc này, thật sự là không có việc gì lại kiếm chuyện, rất phiền phức.

Chương 113

Rõ ràng không có nguyên thần, không hiểu Thánh Nhân giảng đạo, lại cứ thích đến hóng hớt.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau một cái, hai người phong bế lục thức, bắt đầu chuyên tâm ngộ đạo.

Đế Giang mỉm cười với Chúc Dung: "Đúng vậy, gần đây mới luyện chế một kiện Vu bảo, tên là Nhiếp Hồn Linh, ta lấy ra cho ngươi xem thử." Đế Giang lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một chiếc chuông vàng.

Các Tổ Vu nhìn nhau cười, "Đại ca, mau cho chúng ta xem uy lực của Vu bảo này thế nào." Đế Giang gật đầu, khẽ lắc Nhiếp Hồn Linh, lập tức một luồng âm ba vô cùng huyền diệu, hóa thành chín tầng sóng, từng tầng từng tầng dồn dập ập vào Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đang phong bế lục thức, tham ngộ huyền diệu của Thánh Nhân giảng đạo, đột nhiên nghe thấy một trận linh thanh trong trẻo.

Linh thanh không ngừng chấn động, tạp loạn vô cùng, làm loạn đạo tâm, lập tức khiến hai người phá công.

Đế Tuấn, Thái Nhất mở bừng hai mắt, nhìn theo ánh mắt của âm thanh.

Mười hai Tổ Vu thấy vậy, nhếch khóe miệng cười đắc ý với hai vị Yêu Hoàng.

Tiếp tục thôi động Nhiếp Hồn Linh, không lâu sau, trừ Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất ra.

Chín vị Yêu Thánh cũng bị kinh tỉnh, vẻ mặt bực bội nhìn chằm chằm Mười hai Tổ Vu.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, nhìn Mười đại Tổ Vu, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm như có thể nhỏ ra nước.

"Đế Giang, các ngươi ngày thường tự xưng là Bàn Cổ chính tông, bây giờ lại dùng loại thủ đoạn ti tiện này, có xứng đáng với linh hồn Bàn Cổ Đại Thần trên trời không?" Đế Giang cười: "Huynh đệ chúng ta, thông thường gặp người thế nào thì dùng thủ đoạn thế đó.

Ngươi đã cảm thấy đây là thủ đoạn vô sỉ, vậy các ngươi là loại người thế nào, không cần huynh đệ chúng ta nói thêm nữa chứ!" Đông Hoàng Thái Nhất bị lời của Đế Giang kích động, trong nháy mắt bạo nộ, định tế ra Hỗn Độn Chung, lại bị Đế Tuấn kéo xuống.

"Thái Nhất, không được lỗ mãng." Giọng Đế Tuấn vô cùng ngưng trọng.

"Ngươi bây giờ ra tay, chính là phá hoại cơ duyên của vô số Đại Năng Hồng Hoang.

Những Đại Năng này, bách vô cấm kỵ, lại thực lực cường đại, dưới sự công kích của quần thể, Thiên Đình chúng ta có thể chịu đựng được không?" Lời của Đế Tuấn, lập tức kéo Đông Hoàng Thái Nhất đang bạo nộ trở lại.

"Vậy chúng ta phải làm sao, mặc cho đám đại ca ngốc nghếch này ở trước mặt chúng ta diễu võ dương oai, phá hoại cơ duyên của chúng ta?" Uy lực của Nhiếp Hồn Linh, vừa rồi Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đã trải nghiệm rất rõ ràng.

Trừ khi bố trí đại trận, nếu không rất khó chống đỡ.

Nhưng muốn bố trận, thứ nhất, tốn thời gian không ít, thứ hai, động tĩnh quá lớn, còn không bằng trực tiếp ra tay với các Tổ Vu.

Đôi mắt sắc bén thâm trầm của Đế Tuấn, từ từ trầm xuống, không lâu sau, trong lòng đã có chủ ý, khẽ thôi động Phục Hy.

Sự quấy nhiễu bên ngoài, khiến Phục Hy từ trạng thái ngộ đạo thoát ra, vẻ mặt mang theo vài phần nghi hoặc: "Yêu Hoàng có chuyện gì?" "Hy Hoàng mời xem." Đế Tuấn chỉ vào Mười Đại Tổ Vu đang vô cùng đắc ý.

"Những Tổ Vu này quá cuồng vọng, ở đạo trường Thánh Nhân, công khai gây rối, kính xin Hy Hoàng bẩm báo Thánh Nhân, đuổi những kẻ gây rối này ra ngoài." Phục Hy nhìn thấy, lập tức nhíu mày, trầm giọng nói: "Kính xin Bệ hạ đợi một lát, ta sẽ nói với muội tử." "Làm phiền Hy Hoàng." "Chuyện phận sự mà thôi." Đế Tuấn sở dĩ không tự mình mở miệng, là vì Thiên Đình mượn nhân quả Nữ Oa làm giáo chủ Yêu Giáo năm xưa và Vu tộc, cường hành kéo Phục Hy vào tranh đấu Vu Yêu, Nữ Oa kỳ thực là bất mãn.

Do đó tạo thành mối quan hệ giữa Thiên Đình và Nữ Oa bây giờ là vô cùng vi diệu.

Hiện tại tranh đấu Vu Yêu như lửa như dầu, Nữ Oa không muốn bị cuốn vào, y cũng không muốn mở miệng phá vỡ mối quan hệ vi diệu này, cho nên đành phải để Phục Hy mở miệng.

Y mở miệng, Thánh Nhân chắc sẽ không nể mặt y, nhưng nếu là huynh trưởng được Nữ Oa kính yêu nhất mở miệng, vậy chắc không có vấn đề gì chứ?

Rất nhanh, Phục Hy sắp xếp lại ngôn ngữ, sau đó truyền âm cho Nữ Oa.

Nữ Oa đang chìm đắm trong giảng đạo, đột nhiên nghe thấy âm thanh của huynh trưởng, không khỏi nhìn về phía trận doanh Yêu tộc.

Chỉ là đôi mắt khẽ lướt qua, liền biết tiền nhân hậu quả, trong

lòng không những không lo lắng, ngược lại còn có vài phần hưng phấn!

Thánh Nhân siêu nhiên vật ngoại, trải vạn kiếp mà bất ma, dính nhân quả mà bất nhiễm, không thể làm nhục, càng không thể tính kế.

Hai vị Yêu Hoàng Thiên Đình mượn chuyện nhân quả năm xưa, tính kế Nữ Oa một phen, vốn đã khiến Nữ Oa không vui.

Hiện tại Nữ Oa không muốn ra tay giúp đỡ Yêu tộc, nhưng người mở miệng lại chính là huynh trưởng của nàng.

Nữ Oa trầm tư một lúc, một đạo truyền âm bay đến Đế Giang.

"Nhiếp Hồn Linh, không được can nhiễu đến Phục Hy!" Chỉ vỏn vẹn mười chữ, lại mang theo uy nghiêm vô thượng cực lớn, khiến trong đồng tử Đế Giang lóe lên vẻ kiêng dè, không còn ý định ra tay với Phục Hy nữa.

Sau khi truyền âm, Nữ Oa không trả lời Phục Hy, tiếp tục vẻ mặt không thay đổi mà giảng đạo.

Thánh Nhân, một tâm vạn dụng cũng không phải vấn đề, truyền âm cho Đế Giang, cũng không hề ảnh hưởng đến việc giảng đạo.

Trong khoảnh khắc, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô cùng huyền diệu, rải khắp cửu trọng thiên!

Qua một lúc lâu, Phục Hy thấy Nữ Oa vẫn chưa hồi âm, sắc mặt hơi xấu hổ nhìn về phía Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

"Oa Hoàng không muốn giúp Yêu tộc chúng ta ư?" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi trong lòng trầm xuống.

"Muội tử không muốn ra tay, có thể là có nỗi khó nói nào đó chăng." Phục Hy trong lòng mơ hồ đoán được, có lẽ muội tử còn đang tức giận vì hai vị Yêu Hoàng đã ép mình vào cuộc chiến Vu Yêu.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, vẫy tay nói: "Huynh đệ chúng tôi đã rõ, kính xin Hy Hoàng ngộ đạo đi." Đến đây, hai vị Yêu Hoàng đã hiểu rõ, đây là sự bất mãn của Thánh Nhân đối với Yêu tộc bọn họ.

Hai người lúc này trong lòng, dâng lên một cảm giác bất lực cực lớn, trước mặt Chân Thánh, thân phận Yêu Hoàng ngạo nghễ thiên hạ, quét sạch bát hoang, cũng không còn một chút tác dụng nào.

Phục Hy cũng thở dài, đành phải tiếp tục nhắm mắt, bắt đầu tu hành.

Một bên, Mười Đại Tổ Vu do Đế Giang dẫn đầu, nhìn Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất dáng vẻ rầu rĩ ủ ê, suýt nữa bật cười thành tiếng.

Sảng khoái, quá sảng khoái!

Có thể nhìn thấy vẻ mặt Yêu Hoàng Yêu tộc như vậy, còn vui hơn là Vu tộc của y có thêm mười kiện Vu bảo cực phẩm.

Năm tháng thoi đưa, thời gian luân chuyển, chớp mắt ba ngàn năm đã trôi qua.

Ngày hôm đó, trong đạo trường Hỗn Độn, một đạo âm thanh vĩ đại vang lên, như chuông vàng đại lữ, vang vọng trong lòng mọi người.

Trong khoảnh khắc, tất cả dị tượng do Nữ Oa giảng đạo sinh ra đều tan biến, vô số Đại Năng Hồng Hoang đến nghe giảng, trong lòng chấn động, không khỏi tỉnh lại.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên thủ tọa, Nữ Oa đang mỉm cười nhìn bọn họ, hiển nhiên, Thánh Nhân giảng đạo đã kết thúc.

Triệu Công Minh cũng tỉnh lại, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, không hổ là Thánh Nhân giảng đạo, chớp mắt một cái vậy mà ba ngàn năm đã trôi qua.

Ba ngàn năm qua, y cũng thu hoạch vô cùng lớn.

Nếu nói trước khi nghe giảng đạo, y cách Đại La Kim Tiên còn một trăm bước.

Thì sau khi nghe giảng đạo, chỉ còn lại ba đến năm bước, tiết kiệm được vạn năm khổ tu.

Chương 114

Điều quan trọng nhất là, khi nghe giảng, vô cùng thư thái, như thể đang bơi trong đại dương Đại Đạo vậy, vô cùng thoải mái, ngộ đạo càng dễ dàng hơn.

Cứ như ngủ một giấc vậy, hoàn toàn không có sự khô khan, tẻ nhạt như bế quan khổ tu.

Tổng thể mà nói, nghe Thánh Nhân giảng đạo, hiệu quả mạnh hơn rất nhiều so với tự mình tu hành.

"Chúng tôi bái tạ Thánh Nhân Nương Nương đã giảng đạo." Bên dưới, vô số tu sĩ lóe lên vẻ vui mừng, chắp tay hành lễ với Nữ Oa.

Hiển nhiên ba ngàn năm qua, lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, tất cả đều thu hoạch không nhỏ.

Trên con đường đạo của mình, đều đã tiến thêm một bước dài.

Đương nhiên, trong trận doanh Yêu tộc, trừ Phục Hy ra, sắc mặt của tất cả mọi người đều không được tốt.

Thánh Nhân giảng đạo ba ngàn năm, không tham ngộ được gì, tương đương với ngồi không ba ngàn năm, có thời gian này, chi bằng về Thiên Đình tiêu dao tự tại còn hơn.

"Đều đứng dậy đi." Nữ Oa khẽ vẫy tay, ý niệm vừa động, lực lượng Thánh Đạo vô thượng lan tràn ra, trực tiếp nâng mọi người dậy.

Theo việc lắng nghe giảng đạo kết thúc, vô số Đại Năng Hồng Hoang, bắt đầu trở về Hồng Hoang.

Bóng người vốn đông đúc, từng người một giảm dần, rất nhanh trở nên thưa thớt.

Ba ngàn năm qua, tâm tình của Yêu Hoàng Thiên Đình rất tệ, nhưng tâm tình của Tổ Vu Đế Giang lại rất tốt, cười nói với Đông Hoàng Thái Nhất: "Hai vị Yêu Hoàng, cận kề lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, chắc chắn thu hoạch rất không tồi phải không?" "Đế Giang, ngươi tìm chết!" Nhận thấy Thánh Nhân giảng đạo đã kết thúc, Đông Hoàng Thái Nhất không còn e dè nữa, ý niệm vừa động, trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung, trấn áp về phía Đế Giang.

Hỗn Độn Chung, một trong ba bảo vật khai thiên, bên ngoài chuông có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong bao quanh.

Bên trong chuông có sơn xuyên đại địa, vạn tộc Hồng Hoang ẩn hiện.

Ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, Hỗn Độn thánh uy chấn nhiếp vũ trụ, công thủ nhất thể, chuông tiếng mênh mông, vũ trụ hoàng hoàng, thiên địa thất sắc, càn khôn động dao!

Theo Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, trong nháy mắt, uy năng Tiên Thiên Chí Bảo quét sạch Hỗn Độn, mang theo sức mạnh bài sơn đảo hải, trấn áp về phía Đế Giang!

Đế Giang giật mình, không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất lại thật sự dám ra tay.

Liên tục hô hào các Tổ Vu khác, cùng nhau đối phó Đông Hoàng Thái Nhất.

Danh xưng đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân của Đông Hoàng Thái Nhất, không phải là hư danh, mà là chiến tích thực sự.

Một hai vị Tổ Vu, thật sự không phải đối thủ của y, cần phải có ba vị Tổ Vu trở lên mới có thể kháng hành với Đông Hoàng Thái Nhất.

Năm vị Tổ Vu, mới có thể đánh hòa với Đông Hoàng Thái Nhất.

Lập tức, lấy Không Gian Tổ Vu Đế Giang làm thủ, Thời Gian Tổ

Vu Chúc Cửu Âm, Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô, Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, Thủy chi Tổ Vu Cộng Công, cùng nhau xông ra, triển khai kịch chiến với Đông Hoàng Thái Nhất.

Đế Giang thi triển sức mạnh không gian, vô số tầng không gian, dường như hóa thành vô số thế giới, không ngừng ép về phía Hỗn Độn Chung.

Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, thì thi triển sức mạnh thời gian, tốc độ thời gian trôi qua lúc này chậm lại, một khắc bằng trăm năm.

Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô, Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, Thủy chi Tổ Vu Cộng Công, thì liên thủ, đánh về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Sáu người không ngừng triển khai kịch chiến trong Hỗn Độn.

Pháp lực dư ba đáng sợ, quét sạch Hỗn Độn, ngay cả bốn nguyên tố địa hỏa thủy phong, dường như cũng không thể chịu đựng được luồng sức mạnh đáng sợ này, đều bắt đầu tan biến!

Còn Đế Tuấn, chín đại Yêu Thánh, cùng năm vị Tổ Vu còn lại, thì không động thủ, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương.

Triệu Công Minh ở phía sau Tam Thanh, nhìn cảnh này, mở rộng tầm mắt.

Giao chiến cấp bậc Chuẩn Thánh, đây là lần đầu tiên y chứng kiến, quả nhiên phi phàm.

Nhưng đồng thời, Triệu Công Minh trong lòng hiểu rõ, hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất ra tay, chỉ là để trút bỏ ác khí trong lòng sau ba ngàn năm ngồi không mà thôi.

Còn cuộc đại chiến Vu Yêu thực sự, vẫn chưa đến lúc, hiện tại nhiều nhất chỉ là tiểu đả tiểu náo mà thôi.

Triệu Công Minh dự đoán, không lâu sau, hai bên sẽ yển cờ tức

trống, đình chiến.

Quả nhiên, không lâu sau, Đông Hoàng Thái Nhất thổ ra vài ngụm trọc khí, từ từ thu tay.

Giao chiến hơn ngàn hiệp, y toàn thân không hề hấn gì, Huyền Hoàng chi quang trên Hỗn Độn Chung tỏa sáng, thần uy thao thiên.

Đế Giang và năm Đại Tổ Vu, cũng không hề hấn gì, nhưng năm người hợp lực đối chiến một mình Đông Hoàng Thái Nhất, về khí thế rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong.

Đông Hoàng Thái Nhất đại chiến năm Đại Tổ Vu, sau khi trút được cơn ác khí, mới dừng lại, cùng Đế Tuấn chắp tay với Nữ Oa: "Chúng tôi cáo từ." Nói xong, hai Đại Yêu Hoàng, dẫn theo chín Đại Yêu Thánh, cùng Côn Bằng, Phục Hy hai người, rời khỏi Hỗn Độn.

Mười vị Tổ Vu thấy hai vị Yêu Hoàng tức giận không thôi, trên mặt càng thêm đắc ý.

Ngang nhiên chắp tay cáo từ Nữ Oa xong, cũng rồng bước hổ đi mà rời khỏi.

Sau khi Vu tộc, Yêu tộc rời đi, số Đại Năng Hồng Hoang có mặt càng ít, chỉ còn lại Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Minh Hà, Tây Vương Mẫu và các Đại Năng đỉnh cấp lâu đời.

Đột nhiên, Chuẩn Đề, thân mặc đạo bào, sắc mặt lại trở nên ai sầu tật khổ, cười tủm tỉm nói với Triệu Công Minh: "Sư điệt mượn một bước nói chuyện." Triệu Công Minh trong lòng chấn động, lập tức dấy lên cảnh giác.

Ai mà chẳng biết Tây Phương Nhị Nhân Tổ là tồn tại vô sỉ, vô liêm sỉ nhất trong số các Đại Năng Hồng Hoang?

Tuy là tu sĩ Tây Phương, nhưng thường niên mượn cớ du lịch Đông Phương, đến Đông Phương đánh gió thu, không biết đã cướp

đoạt bao nhiêu tài nguyên Đông Phương để bù đắp Tây Phương.

Bốn đại đệ tử môn hạ của bọn họ, Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng, từng người một bụng béo tròn vo.

Tu vi so với đệ tử Đông Phương Đại Giáo, thì không hề kém cạnh, cực kỳ mạnh mẽ.

Triệu Công Minh vốn không muốn để ý đến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, bởi vì khi Phong Thần Đại Kiếp đến, chính là Tây Phương Nhị Nhân Tổ, liên hợp Thái Thanh, Ngọc Thanh, cùng nhau phát động đại chiến phúc diệt Tiệt Giáo.

Nhưng hiện tại, Phong Thần Đại Kiếp còn chưa khai mở, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng chưa lập Phật.

Vẫn coi như là sư thúc trên danh nghĩa của y, điểm mặt mũi này vẫn phải cho.

Hơn nữa, Sư tôn đang ở cạnh y, cho dù Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, cũng không thể gây ra sóng gió gì.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Triệu Công Minh đi sang một bên, trên mặt Chuẩn Đề, lộ ra nụ cười vô cùng xán lạn.

"Xin hỏi Công Minh sư điệt, ở Phượng Tê Sơn, rốt cuộc đã nói gì với Nữ Oa Thánh Nhân mà Nữ Oa Thánh Nhân mới có thể chứng đạo?" Triệu Công Minh chắp tay: "Thánh Nhân trước khi giảng đạo, chẳng phải đã nói rồi sao?

Đệ tử chỉ là vô ý điểm tỉnh, cụ thể đã nói gì, sư điệt thật sự quên rồi, kính xin hai vị sư thúc lượng thứ?" "Thật sự chỉ là tùy tiện nói vài câu đơn giản như vậy ư?" "Chỉ đơn giản như vậy!" Sắc mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn càng thêm tật khổ.

Lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo ba ngàn năm, tuy có chút thu hoạch, nhưng thu hoạch không lớn đến thế.

Chương 115

Ít nhất bọn họ trên Thánh Đạo, vẫn như hòa thượng trượng nhị không chạm vào đầu.

Vốn định từ Triệu Công Minh nghe ngóng một ít bí văn, nhưng hiện tại xem ra, dường như cũng không có tác dụng gì.

Đột nhiên, Chuẩn Đề đảo mắt một cái: "Công Minh sư điệt từ khi bái nhập Thượng Thanh nhất mạch, cảm thấy thế nào a?" Triệu Công Minh nói: "Sư tôn hậu ái, sư đệ sư muội thân như một nhà, vô cùng thỏa mãn." "Vậy Công Minh sư điệt có ý tưởng gì không, đến Tây Phương của ta làm Đại sư huynh?

Yên tâm, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi." Triệu Công Minh ngẩn người, lập tức nói với Thông Thiên: "Sư tôn, Chuẩn Đề sư thúc nói muốn đệ tử bái nhập môn hạ của y, Người thấy thế nào?" "Ông ông!" Thanh Bình Kiếm vốn treo bên cạnh Thông Thiên trong nháy mắt xuất khỏi vỏ, vô cùng kiếm khí, càn quét Hỗn Độn, phá diệt tinh thần, thẳng tắp chỉ vào Chuẩn Đề.

"Chuẩn Đề, ngươi nói lại một lần nữa ta xem?" Tu vi của Thông Thiên, tuy trong sáu người được Đạo Tổ thu nhận là cao nhất, nhưng chiến lực lại là số một.

Chuẩn Đề sao dám so đo với Thông Thiên, vội vàng cười xuề xòa: "Chuyện đùa, chỉ là một câu nói đùa mà thôi, Thông Thiên sư huynh hà tất phải nghiêm túc như vậy?" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng: "Để ta nghe thấy lời đó lần nữa, ta nhất định sẽ xẻo đỉnh Tu Di Sơn của ngươi." Lúc này, Minh Hà đang trầm tư, từ từ ngẩng hai mắt lên, trong đôi mắt huyết sắc, có huyết hải cuồn cuộn, chìm nổi.

Y có chút đốn ngộ, chắp tay nói: "Minh Hà cáo từ." Nói xong,

dưới chân có vô biên huyết hải trải ra, chớp mắt, Minh Hà liền biến mất trong Hỗn Độn.

Sau đó, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu và các Đại Năng đỉnh cấp khác, cũng lần lượt cáo từ.

Tam Thanh cũng ý niệm vừa động, pháp lực ngưng tụ thành một đám mây trắng, chở tất cả đệ tử lên, hướng về Hồng Hoang đại địa.

Trên từng đám tường vân, các đệ tử đều không giao đàm, mà là khoanh chân nhắm mắt trầm điện.

Thánh Nhân giảng đạo ba ngàn năm, thu hoạch cực lớn, chỉ có sau khi trầm điện mới có thể thu hoạch được.

Triệu Công Minh hiện tại chủ yếu tham ngộ là Không Gian Pháp Tắc.

Không Gian Pháp Tắc, theo Triệu Công Minh ước tính, đã tham ngộ được khoảng bảy phần.

Tức là, chỉ còn thiếu ba phần nữa, liền có thể đạt được yêu cầu chứng đạo Đại La.

Trong khoảng thời gian này, Triệu Công Minh ngoài tham ngộ pháp tắc ra, chính là tích súc pháp lực, nội tình, để sau này khi chứng đạo, có thể khai thêm vài phẩm Tam Hoa!

Hoa khai mấy phẩm, kỳ thực không có nghĩa là có thể đi xa đến đâu trên con đường đạo.

Nó chỉ phản ánh sự tích lũy, trầm điện của ngươi ở Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Hoa khai tam phẩm, tưởng chừng như rác rưởi, nhưng cũng có hy vọng chứng đạo thành Thánh!

Hoa khai cửu phẩm, tư chất chứng đạo Đại La của Đạo Tổ năm

xưa, cũng có thể bị kẹt ở Thái Ất đỉnh phong, mãi mãi không thể đột phá.

Bất quá tuy nhiên như vậy, Triệu Công Minh vẫn chuẩn bị trầm điện thêm, rồi mới đột phá.

Thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam (xanh hơn chàm mà hơn chàm), mình dù sao cũng phải hoa khai cửu phẩm, vượt qua Sư tôn của mình chứ.

Tu hành là khô khan và tẻ nhạt, trong Hỗn Độn không tính năm tháng.

Khi Triệu Công Minh mở bừng hai mắt ra lần nữa, y đã trở về Côn Luân Sơn, trong Thượng Thanh Cung.

Lúc này, trong điện đã không còn một ai, chỉ có Thông Thiên và Triệu Công Minh hai người.

"Ngươi là người cuối cùng tỉnh lại, chắc hẳn khi nghe giảng ở Hỗn Độn, thu hoạch không nhỏ phải không?" Thông Thiên cười ha hả nhìn Triệu Công Minh, trong mắt tràn đầy vẻ hân hoan.

Đệ tử này của y rất xuất sắc, vô cùng xuất sắc.

Dù sao khi giảng đạo ở Hỗn Độn, Triệu Công Minh đã liếc qua đệ tử mà tất cả Đại Năng thu nhận, không một ai có thể so sánh với đại đệ tử của mình.

Triệu Công Minh đứng dậy, chắp tay hành lễ với Thông Thiên: "Bẩm Sư tôn, đệ tử thu hoạch đích xác không nhỏ, lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, đối với Đại Đạo, có sự hiểu biết sâu sắc hơn.

Tuy tu hành vẫn gian nan, nhưng trong lòng đã có một mục tiêu, chỉ cần theo đuổi mục tiêu đó, rồi sẽ có một ngày đạt được." "Vậy thì tốt, Đạo tu hành, nằm ở chỗ từng bước một, chân đạp thực địa.

Ngươi có thể tham ngộ được điểm này, rất tốt.” Triệu Công Minh hỏi lại: “Vậy Thánh Nhân giảng đạo lần này, Sư tôn có minh ngộ Thánh Đạo của bản thân không?” Thông Thiên thở dài: “Thành Thánh khó, khó như lên trời.

Dù lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, cũng chỉ tích lũy thêm nhiều nội tình hơn, trên Thánh Đạo, vẫn chưa có manh mối gì.” Triệu Công Minh an ủi: “Sư tôn không cần nản lòng.

Cách Đạo Tổ giảng đạo, đã qua vô số vạn năm, nhưng đến nay, cũng chỉ có một mình Nữ Oa sư thúc chứng đạo mà thôi.

Dục tốc bất đạt, Sư tôn cứ thả lỏng tâm trí, thể ngộ đạo của bản thân, đến lúc đó một khi đốn ngộ, tự nhiên sẽ thủy đáo cừ thành, chứng đạo thành Thánh.” Có lẽ lời an ủi của Triệu Công Minh đã có tác dụng, tâm trạng của Thông Thiên lập tức tốt lên rất nhiều.

“Ha ha, ngươi nói không sai, dục tốc bất đạt, chuyện chứng đạo, cứ từ từ là được.” Nói xong, Thông Thiên sắc mặt nghiêm lại: “Ta nghe ngươi nói, ngươi đã an trí Nhân tộc đến bờ biển Đông Hải, địa bàn của Long tộc rồi sao?” “Đúng vậy, đệ tử đã làm phiền Long tộc, chọn cho Nhân tộc một nơi, tạm thời dưỡng sức sinh sôi nảy nở.” Thông Thiên khẽ gật đầu, sau đó ý vị thâm trường nhìn Triệu Công Minh một cái: “Nữ Oa Thánh Nhân đã dùng Đại Đạo hòa giải tạo hóa, niết tạo ra Nhân tộc, điều đó nói lên Nhân tộc đích xác bất phàm.

Ngươi giao hảo tốt với Nhân tộc, đối với tương lai của ngươi, có lợi không hại.” “Vâng.” Triệu Công Minh trong lòng hơi chấn động, không ngờ Sư tôn của mình nhãn lực lại độc đáo đến vậy, lại cũng nhìn ra được sự bất phàm của Nhân tộc.

Quả nhiên không hổ là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, Huyền Môn chính tông.

“Được rồi, ngươi ngộ đạo ba ngàn năm, chắc hẳn cũng mệt rồi,

xuống nghỉ ngơi đi.

Chuyện chứng đạo Đại La Kim Tiên, không cần vội vàng." "Vậy đệ tử cáo từ." Triệu Công Minh chắp tay cúi lạy, đang chuẩn bị rút lui khỏi Thượng Thanh Cung thì Thông Thiên đột nhiên lại gọi lại.

"Sư tôn còn có chuyện gì khác sao?" "Đột nhiên nhớ ra một chuyện, chuyện môn quy, có thể thi hành rồi.

À đúng rồi, cái đội chấp pháp mà ngươi nói, cũng phải thành lập, càng nhanh càng tốt.

Đã muốn chỉnh đốn phong khí Thượng Thanh nhất mạch, vậy đương nhiên phải bắt đầu từ gốc rễ." "A…" Triệu Công Minh lập tức lại biến thành vẻ mặt khổ qua, vừa mới nghe giảng ba ngàn năm trở về, vừa chuẩn bị về nghỉ ngơi cho tốt, Sư tôn lại giao cho y một việc lặt vặt.

Bất quá, Triệu Công Minh cũng không oán trách, Sư tôn nói đúng.

Chỉnh đốn phong khí Thượng Thanh, là chuyện nhất định phải làm, không thể chậm trễ, đương nhiên càng sớm càng tốt, càng nhanh càng tốt.

Triệu Công Minh ly khai Thượng Thanh Cung, trở về động phủ của mình, bắt đầu suy tính.

Tổng cộng ba điều đại môn quy, cùng hơn một trăm điều tiểu môn quy, nếu cùng lúc ban bố, ba bốn trăm đệ tử của Thượng Thanh nhất mạch chắc chắn sẽ rất khó chấp nhận.

Bởi vậy, Triệu Công Minh quyết định dùng phương pháp "luộc ếch trong nước ấm", từ từ công bố, trước một phần, rồi lại một phần, cuối cùng mới công bố phần còn lại.

Làm như vậy, sẽ tiện lợi hơn cho các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch tiếp nhận, hiệu quả tổng thể cũng sẽ tốt hơn.

Tiếp đó, chính là nhân tuyển cho Chấp Pháp Đội, Đội trưởng Chấp Pháp Đội đã sớm định rồi, không ai khác ngoài Kim Cô Tiên Mã Toại.

Có đội trưởng Chấp Pháp Đội, thì tự nhiên cũng phải có đệ tử Chấp Pháp Đội, Triệu Công Minh sơ bộ quyết định, ngoài Kim Cô Tiên Mã Toại ra, sẽ chiêu thêm ba mươi người làm đệ tử Chấp Pháp Đội.

Đương nhiên, làm đệ tử Chấp Pháp Đội cũng không phải vô công, đều có bổng lộc, mà bổng lộc ấy lấy từ đâu, tự nhiên đều là từ Thượng Thanh Bảo Khố.

Sư tôn của ta đã du lịch Hồng Hoang ức vạn năm, nội tình vô cùng thâm hậu, trong Thượng Thanh Bảo Khố, giấu không biết bao nhiêu thứ tốt.

Sau khi xác định một phương châm đại khái, Triệu Công Minh không hành động ngay lập tức, mà bắt đầu tu hành.

Hiện giờ Thánh nhân vừa mới giảng đạo xong, đây chính là thời cơ tốt nhất để mọi người hấp thu, lắng đọng, tăng tiến đạo hạnh.

Chương 116

Bây giờ mà đi quấy nhiễu bọn họ, chẳng khác nào hủy đi một cơ duyên của người khác, hiệu quả lại không tốt, còn bị người ta oán trách.

Thời gian thoắt cái, chớp mắt đã hơn ngàn năm trôi qua.

Trong một ngàn năm này, Côn Luân Sơn vốn ồn ào náo nhiệt lại trở nên đặc biệt yên tĩnh, tất cả đệ tử Tam Thanh đều đang tranh thủ từng giây từng phút tu luyện, không muốn kém cạnh ai.

Trong đạo tràng của Kim Quang Tiên và Hoàng Tuyền Đạo Nhân, hai người lòng tràn đầy may mắn.

May mắn thay năm đó mình chỉ là phạm lỗi lần đầu, chỉ bị cấm bế ngàn năm, nếu thời gian phạt lâu hơn một chút, chẳng phải sẽ bỏ lỡ Thánh nhân Nữ Oa giảng đạo sao?

Một khi bỏ lỡ Thánh nhân giảng đạo, vô hình trung sẽ tụt hậu một giai đoạn lớn so với người khác, đối với đạo đồ mà nói, có thể coi là một đòn đả kích nặng nề.

Hai người thầm hạ quyết tâm, sau này trên Côn Luân Sơn, nhất định phải cẩn trọng lời nói, hành động, không tái phạm nữa.

Trong động phủ của Triệu Công Minh, hơn ngàn năm trôi qua, khí tức trên người y càng thêm lắng đọng, thâm hậu.

Thoạt nhìn, thân y bình thường vô kỳ, nhưng nếu ngưng thần nhìn kỹ, lại có thể thấy không gian quanh thân y không ngừng nổi sóng.

Cứ như thể toàn bộ con người y ở rất xa, nhưng lại ngay trước mắt, mang đến một cảm giác vô cùng quỷ dị.

“Hơn ngàn năm rồi, phỏng chừng bọn họ tu luyện cũng gần xong,

Chấp Pháp Đội và môn quy cũng đã đến lúc phải lập ra." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, tùy ý đánh ra một đạo vô thượng Tạo Hóa chi lực, bao trùm một chiếc lá cây xanh biếc óng ánh trước mặt.

Khoảnh khắc tiếp theo, chiếc lá đó như có sinh mệnh, biến hóa thành một con hạc giấy màu lục.

Nó chao lượn bay ra khỏi động phủ, hướng về động phủ của Kim Cô Tiên Mã Toại.

Chiêu này, chính là diệu dụng mà Triệu Công Minh khi lắng nghe Thánh nhân giảng đạo trong Hỗn Độn đã lĩnh ngộ và giải đáp Tạo Hóa, dùng để truyền tống tin tức trong khoảng cách ngắn, vô cùng tiện lợi.

Ở một bên khác, Kim Cô Tiên Mã Toại đã đến đạo tràng, Mã Toại sau khi nhận được tin tức, vội vàng xuất quan, đi tới động phủ của Triệu Công Minh.

"Kim Cô Tiên Mã Toại, bái kiến Đại sư huynh, không biết Đại sư huynh tìm ta có việc gì?" "Lần này để ngươi tiền lai, là có một việc lớn muốn giao cho ngươi làm." "Việc lớn?" Trên mặt Kim Cô Tiên hiện lên vẻ do dự, "Đại sư huynh, tu vi của ta còn chưa bằng huynh, huynh còn không làm được, ta e rằng càng không xong." "Không, việc này không ai làm được ngoài ngươi, ngươi còn nhớ việc Kim Quang Tiên, Hoàng Tuyền Đạo Nhân phạm lỗi trước đây không?" "Nhớ." Mã Toại trong lòng lập tức có chút hoảng sợ, y vẫn nhớ cảnh tượng Đại sư huynh xử trí Kim Quang Tiên, Hoàng Tuyền Đạo Nhân lúc đó.

Lạnh lùng vô tình, thiết diện vô tư, không biết Đại sư huynh hỏi y điều này rốt cuộc có ý gì?

Chẳng lẽ y cũng phạm lỗi?

Không đúng!

Kim Quang Tiên hoàn toàn có chút mộng mị, mình từ khi nghe Thánh nhân giảng đạo trở về, vẫn luôn bế quan trong động phủ, có làm gì đâu.

Thấy Kim Cô Tiên tự mình hù dọa mình đến tái mặt, Triệu Công Minh không khỏi bắt đầu giải thích cho Kim Cô Tiên.

"Sự việc là thế này, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch của ta, đến từ tứ hải bát hoang, cộng thêm Sư tôn thu đồ, vốn dĩ không câu nệ phép tắc, phàm có lòng hướng đạo, đều thu nhập môn hạ, cho nên phong khí đệ tử Thượng Thanh nhất mạch ta không được chính trực, như mao ẩm huyết, Sư tôn cảm thấy không ổn, bèn ra lệnh ta thiết lập môn quy, tổ kiến Chấp Pháp Đội." "Ta nghĩ đi nghĩ lại, thấy do ngươi đảm nhiệm chức đội trưởng Chấp Pháp Đội là thích hợp nhất." "À?" Kim Cô Tiên trừng lớn hai mắt, trong mắt lóe lên vẻ khó hiểu.

Chấp Pháp Đội, môn quy?

Kim Cô Tiên đã lang bạt Hồng Hoang không ít năm, thật sự chưa từng nghe nói đến những thứ này.

Nhưng rất nhanh, Triệu Công Minh lại giải thích cặn kẽ một lượt cho Kim Cô Tiên, Kim Cô Tiên mới từ từ gật đầu, hiểu ra ý nghĩa của Chấp Pháp Đội.

Nhưng rất nhanh, trên mặt Kim Cô Tiên lại lộ ra vẻ khó xử, theo lời Đại sư huynh nói, Chấp Pháp Đội chuyên dùng để trừng trị đệ tử Thượng Thanh nhất mạch phạm lỗi.

Việc này vừa đắc tội người, lại vừa lãng phí thời gian, Kim Cô Tiên thực sự không muốn làm.

Nhưng lại ngại uy thế hung hãn hiển hách của Triệu Công Minh khi trấn áp Hoàng Tuyền Đạo Nhân, nhất thời lại không dám từ chối.

Triệu Công Minh nhìn ra sự do dự của Kim Cô Tiên, trực tiếp nói:

“Đâu phải chỉ có mình ngươi làm việc này, ngoài ra, mỗi trăm năm còn có bổng lộc để lĩnh.” “Bổng lộc?” Kim Cô Tiên lập tức phấn chấn, nếu có bổng lộc để lĩnh, thì cái việc nhỏ nhặt đắc tội người ấy, chẳng đáng nhắc đến.

Ai cũng là người lăn lộn Hồng Hoang, ai mà chưa từng đắc tội cả ngàn vạn người chứ.

Triệu Công Minh trịnh trọng nói: “Mỗi trăm năm, ngươi có thể đến Thượng Thanh Cung lĩnh một phần tài nguyên tu hành, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ tiến độ tu hành của ngươi, ngoài ngươi ra, ba mươi đệ tử trong tay ngươi, cũng sẽ có bổng lộc, không có nỗi lo hậu vận.” “Vậy việc này, ta Kim Cô Tiên nhận, sau này tùy Đại sư huynh phân phó.” Kim Cô Tiên đứng dậy, trịnh trọng chắp tay nói.

“Vậy trước tiên để ta xem năng lực nghiệp vụ của ngươi nhé.” “Năng lực nghiệp vụ?” “Chính là các chiêu số xử phạt người.” “Cái này à, ta biết nhiều lắm!” Kim Cô Tiên lập tức hăng hái, mày râu rạng rỡ kể lể, nghe đến nỗi Triệu Công Minh liên tục gật đầu.

Kim Cô Tiên, quả không hổ là Kim Cô Tiên, phương diện này quả thật có một tay.

Đừng nói Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh tu sĩ nghe xong cũng phải lạnh sống lưng, hai chân run rẩy.

“Vậy ngươi có đề cử danh sách ba mươi đệ tử Chấp Pháp Đội nào không?” Triệu Công Minh vừa về Côn Luân Sơn, tổng cộng cũng chưa được bao nhiêu năm, đối với đệ tử Thượng Thanh nhất mạch vẫn chưa thật sự quen thuộc.

“Có.” Mã Toại nói ra khoảng bảy tám cái tên, rồi im lặng không nói nữa.

Triệu Công Minh nhíu mày, nghiêm túc nói: “Các danh ngạch còn

lại, đều giao cho ngươi lo liệu, đúng rồi, còn ba điều môn quy này, hãy dán trước quảng trường Thượng Thanh, nhất định phải cho tất cả đệ tử đều thấy rõ." Triệu Công Minh lấy ra ba khối ngọc giản, pháp lực rót vào trong đó, lập tức chúng đón gió mà lớn lên.

Mã Toại nhận lấy ngọc giản, xem xét kỹ lưỡng, nhìn thấy ba chữ "vĩnh thế bất đắc siêu sinh" thẳng thớm trên đó, không khỏi rùng mình một cái.

Ba điều môn quy này, cũng quá nghiêm khắc đi!

"Đại sư huynh, ba điều môn quy này, cũng quá nghiêm khắc đi." Kim Cô Tiên đột nhiên có chút hối hận vì vừa rồi đã lớn tiếng không ngượng ngùng mà trực tiếp đồng ý việc này.

"Đây chỉ là một phần trong đó thôi, đây mới là toàn bộ." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, lại ném cho Kim Cô Tiên một khối ngọc giản.

Nguyên thần Kim Cô Tiên lướt qua, trên mặt lộ ra một vẻ chấn kinh.

Ba điều đại môn quy, hơn trăm điều tiểu môn quy, nếu cùng lúc ban bố ra ngoài, e rằng tất cả đệ tử Thượng Thanh nhất mạch đều sẽ hoàn toàn hỗn loạn.

Ai cũng là người lăn lộn Hồng Hoang, ai mà nguyện ý bị nhiều quy củ, điều lệ ràng buộc đến vậy chứ.

Sắc mặt Kim Cô Tiên trở nên trịnh trọng vài phần, có chút lo lắng nói.

"Đại sư huynh, nếu những môn quy này cùng lúc công bố, e rằng sẽ phản tác dụng." Triệu Công Minh cười nói: "Ta đâu có nói là sẽ công bố hết cùng lúc, chúng ta trước tiên cứ ban bố ba điều đại môn quy ra, còn về các tiểu môn quy còn lại, sẽ phân chia thành từng đợt

công bố, cho bọn họ một chút cơ hội để thích nghi, thúc đẩy môn quy, không chỉ là ý của ta, mà còn là ý của Sư tôn người, đây là việc tất yếu phải làm." "Ta hiểu rồi." Kim Cô Tiên gật đầu.

"Ngươi cứ đi chiêu mộ thuộc hạ trước đi, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch sau này chỉ sẽ càng ngày càng đông, chỉ dựa vào một mình ngươi thì không được, sau khi chiêu mộ xong, tự đến đạo tràng của ta tìm ta." "Vâng, Đại sư huynh." Kim Cô Tiên Mã Toại, đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, bắt đầu không ngừng nghỉ bận rộn với việc của Chấp Pháp Đội.

Thời gian thoắt cái, mấy năm trôi qua, ngày nọ, Kim Cô Tiên Mã Toại bụi bặm phong trần đến đạo tràng của Triệu Công Minh, cầu kiến y.

Tiểu Hắc Hổ và Hắc Thủy Huyền Xà đang canh ngoài cửa gật đầu: "Xin hãy cho chúng ta vào thông báo." Nói xong, Hắc Thủy Huyền Xà liền đi vào thông báo, không bao lâu sau, Triệu Công Minh đã từ điện phi ra.

"Kim Cô Tiên sư đệ, đệ tử Chấp Pháp Đội, đã chiêu mộ xong cả rồi chứ?" Triệu Công Minh vẫn có chút vui mừng, chiêu mộ đệ tử Chấp Pháp Đội cần phải trung thành và hữu dụng, phải điều tra kỹ lưỡng.

Kim Cô Tiên chỉ dùng mấy năm, chứng tỏ hiệu suất vẫn khá tốt.

Kim Cô Tiên gật đầu: "Bẩm Đại sư huynh, nhân viên đều đã chọn xong, còn xin Đại sư huynh theo ta đến." Triệu Công Minh khẽ gật đầu: "Đi." Kim Cô Tiên cưỡi mây đạp gió, một mạch dẫn Triệu Công Minh đến một sơn cốc u sâu, lúc này mới dừng lại: "Đại sư huynh, đến rồi." Triệu Công Minh theo Kim Cô Tiên đáp xuống đất, vừa vặn nhìn thấy ba mươi đệ tử Thượng Thanh đang đứng trên một mảnh đất bằng phẳng trong sơn cốc.

Những đệ tử này, có kẻ do tinh quái núi rừng hóa thành, có kẻ do hung thú Hồng Hoang hóa thành, lại có kẻ do hậu thiên căn nguyên tu luyện thành tinh, căn nguyên không đồng nhất.

Chương 117

Nếu đặt trước mặt Nguyên Thủy, người chắc chắn sẽ không thèm liếc mắt, bất quá đối với Triệu Công Minh mà nói, căn bản không sao cả.

Tiên thiên căn nguyên, phúc duyên cực phẩm thì cao quý hơn đệ tử Thượng Thanh y một bậc sao?

Chưa hẳn, ở Hồng Hoang, ai tu vi cao, người đó mới là lão đại, người đó mới có quyền lên tiếng.

Có tu vi ở đó, có đạo hạnh ở đó, hậu thiên căn nguyên cũng có thể khiến tiên thiên căn nguyên sùng kính bái lạy.

Ba mươi vị đệ tử này, hiển nhiên Kim Cô Tiên đã dụng tâm lựa chọn, tuy rằng tu vi từ Kim Tiên đến Thái Ất Kim Tiên không đồng đều.

Nhưng chỉ liếc mắt qua, trên người cũng không có sát khí, lệ khí gì nhiều, những đệ tử như vậy, dễ huấn luyện nhất, lại dùng lợi ích để dẫn dụ, làm việc sẽ rất có sức.

"Chúng ta bái kiến Đại sư huynh." Dưới sự dẫn dắt của Kim Cô Tiên, mọi người đồng loạt hành lễ với Triệu Công Minh.

"Tất cả đứng dậy đi." Triệu Công Minh phất tay, đánh ra một đạo pháp lực, nâng đỡ mọi người đứng dậy.

"Hôm nay các ngươi đã đến đây, tự nhiên biết là có việc gì rồi chứ." "Bẩm Đại sư huynh, chúng ta biết, là việc tổ kiến Chấp Pháp Đội, chỉ cần có bổng lộc để lĩnh, chúng ta tùy Đại sư huynh sai khiến." Người nói là một con lang yêu, tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, trong nháy mắt đã nhìn thấu ý đồ

của lang yêu, chẳng qua là sợ làm xong việc mà không có bổng lộc thôi.

"Bổng lộc, mọi người không cần lo lắng, đồng thời với việc Chấp Pháp, tu vi cũng tuyệt đối sẽ không để mọi người bị tụt lại, kể từ hôm nay, ta sẽ tự mình bồi huấn các ngươi một năm, chỉ cho các ngươi biết khi gặp đệ tử phạm pháp thì phải ứng đối thế nào, sau khi ứng đối xong, lại phải xử lý hậu quả ra sao." Triệu Công Minh nói những điều này, là đã suy tính sâu xa, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, đa số xuất thân Hồng Hoang, không có bối cảnh gì, cũng không có phúc duyên gì.

Nếu đột nhiên làm đệ tử Chấp Pháp Đội mà không biết cách hành sự, rất có thể sẽ xảy ra xung đột không cần thiết với các đệ tử khác.

Như vậy, có lý cũng thành vô lý, mục đích ban đầu y lập Chấp Pháp Đội cũng sẽ thay đổi.

"Vâng, chúng con xin tuân theo phân phó của Đại sư huynh." Kim Cô Tiên cùng ba mươi đệ tử Chấp Pháp Đội đồng thanh hô lớn.

Triệu Công Minh khẽ gật đầu, ý niệm vừa động, trên mặt đất liền xuất hiện ba mươi mốt tòa tiểu sơn, tỏa ra bảo khí ngũ quang thập sắc.

Khí tức linh vận nồng hậu, nặng nề ập đến, khiến người ta không khỏi sáng mắt lên!

"Nhiều tài nguyên quá!" Ngay cả Kim Cô Tiên cũng mắt sáng rỡ.

Trên Côn Luân Sơn, tuy linh khí nồng hậu, nhưng vẫn không đủ để họ tu hành hàng ngày.

Tu luyện hàng ngày của họ vẫn cần rất nhiều tài nguyên phụ trợ.

Những tài nguyên trước mắt này, vô cùng phong phú, đủ để tiết kiệm cho họ rất nhiều thời gian tu hành.

“Đây là lô tài nguyên đầu tiên, sau này cứ cách một khoảng thời gian, các ngươi đều có thể nhận được một phần tài nguyên như vậy, đủ để bù đắp sự chênh lệch tu hành giữa các ngươi và người khác.” Kim Cô Tiên và những người khác nhận lấy tài nguyên, trên mặt càng thêm tự tin, Đại sư huynh đãi ngộ họ hậu hĩnh như vậy, họ tuyệt đối không thể phụ lòng kỳ vọng của Đại sư huynh.

Tiếp đó, Triệu Công Minh bắt đầu bồi huấn họ trong u cốc.

Thời gian thoắt cái, một năm trôi qua, dưới sự bồi huấn tận tâm của Triệu Công Minh, ba mươi đệ tử Chấp Pháp đều có tiến bộ vượt bậc.

Ngày nọ, Triệu Công Minh gọi Kim Cô Tiên, cùng ba mươi đệ tử Chấp Pháp Đội đến.

“Đi thôi, đã một thời gian kể từ khi trừng trị Kim Quang Tiên, cùng ta đến Quảng trường Thượng Thanh, lập môn quy, xem xem bọn họ có tái phạm hay không.” Trước đây khi trừng trị Kim Quang Tiên và Hoàng Tuyền Đạo Nhân, Triệu Công Minh đã minh lệnh cấm chỉ, phàm là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Tuyệt đối không được như mao ẩm huyết, loạn tạo sát nghiệt, dính nhiễm nghiệp lực.

Trước quảng trường Thượng Thanh, Triệu Công Minh lại một lần nữa gõ vang kim chung, âm thanh trong trẻo, ngân nga, từ từ truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Rất nhanh, Đa Bảo, Kim Linh, Tam Tiêu, Ngao Dương cùng các đệ tử thân truyền khác liên tiếp đến.

Lại một lúc sau, các đệ tử còn lại cũng lần lượt đến, quảng trường Thượng Thanh vốn yên tĩnh hơn ngàn năm, lại một lần nữa trở nên náo nhiệt.

Các đệ tử hơn ngàn năm không gặp, hỏi han nhau chuyện cũ, tiếng ồn ào không dứt bên tai.

Triệu Công Minh hắng giọng, đứng ở phía trước nhất quảng trường Thượng Thanh, nói với mọi người: "Mọi người có biết ta gõ vang kim chung, triệu tập mọi người đến đây, có việc gì không?" "Không biết." Các đệ tử đều lắc đầu, tỏ ý không biết.

Triệu Công Minh đối với mọi người khẽ mỉm cười, "Sư tôn ra lệnh cho ta biên soạn môn quy, nay môn quy đã hình thành, hôm nay triệu tập mọi người đến đây, ngoài việc tuyên bố môn quy ra, còn có một việc nữa, chính là muốn nói cho mọi người biết, Chấp Pháp Đội của Thượng Thanh nhất mạch, cũng đã được thành lập vào ngày hôm nay." "Chấp Pháp Đội?

Đó là cái thứ gì?" "Chấp Pháp Đội, nghe tên chắc là phụ trách chấp hành môn quy phải không?" Trên mặt các đệ tử không khỏi hiện lên vẻ nghi hoặc, khó hiểu, họ đã lăn lộn Hồng Hoang bao nhiêu năm.

Đây là lần đầu tiên nghe đến ba chữ Chấp Pháp Đội.

Tiếp đó, dưới sự ra hiệu của Triệu Công Minh, Kim Cô Tiên Mã Toại bước lên.

"Kim Cô Tiên Mã Toại, là đội trưởng Chấp Pháp Đội, ba mươi người này, thì toàn bộ là thành viên Chấp Pháp Đội." "Ồ!" Lập tức, toàn bộ quảng trường Thượng Thanh vang lên một trận xôn xao.

"Đó chẳng phải Khiếu Nguyệt yêu sao, tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, không ngờ lại âm thầm gia nhập Chấp Pháp Đội." "Kia là Hổ Sơn Quân, tu vi Kim Tiên đỉnh phong, không ngờ, cũng gia nhập Chấp Pháp Đội." "Hừ, nhìn bộ dạng hồng quang mãn diện của bọn họ, gia nhập Chấp Pháp Đội, nhất định có không ít lợi ích." "Sao chúng ta không nhận được thông báo, ta gần đây tu vi gặp bình cảnh, đang rất cần một lượng lớn tài nguyên đây." Trên quảng trường Thượng

Thanh, ba bốn trăm đệ tử không ngừng xì xào bàn tán, hiển nhiên Chấp Pháp Đội không tiếng động mà đã có nhiều thành viên như vậy, trực tiếp khiến bọn họ kinh ngạc.

"Có Chấp Pháp Đội, môn quy, tự nhiên cũng phải lập ra, bất quá trước khi lập môn quy, phải làm một việc trước." "Dám hỏi Đại sư huynh, việc gì?" Các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch mở miệng hỏi.

"Ta trước đây khi xử trí Kim Quang Tiên và Hoàng Tuyền Đạo Nhân, đã từng nói, phàm là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch của ta, không được tái phạm như mao ẩm huyết, loạn sát sinh, dính nhiễm nghiệp lực, hôm nay, chính là lúc kiểm nghiệm thành quả bao nhiêu năm qua của các ngươi." Triệu Công Minh nói xong, vung tay lớn, vô số viên cầu bạch ngọc, xuất hiện giữa không trung.

Tiếp đó y vung tay, trước mặt mỗi đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, đều có thêm một viên.

"Hãy đặt tay các ngươi lên trên đó, tự nhiên sẽ kiểm nghiệm ra nồng độ huyết sát chi khí trên người các ngươi, cùng với lượng nghiệp lực nhiều hay ít." Triệu Công Minh nói, những thứ này, là ta đã tốn đại khí lực luyện chế, vô cùng thần diệu, chỉ vì sử dụng vào ngày hôm nay.

Kim Cô Tiên thân là đội trưởng Chấp Pháp Đội, tự nhiên không nhường, dẫn ba mươi đệ tử Chấp Pháp Đội, đặt tay lên viên cầu bạch ngọc.

"Ong ong!" Viên cầu bạch ngọc bắt đầu rung động dữ dội, rất nhanh, trên đỉnh đầu ba mươi mốt người bao gồm cả Kim Cô Tiên, ba mươi mốt đạo quang trụ màu trắng vút lên trời, hiển nhiên không có huyết sát chi khí và Thiên Đạo nghiệp lực gì.

Tiếp đó, là Đa Bảo, Kim Linh, Quy Linh, Tam Tiêu, Ngao Dương cùng các đệ tử thân truyền khác.

Trên người bọn họ, cũng không có nhiều huyết sát chi khí, nghiệp lực!

Trên quảng trường Thượng Thanh, hàng trăm đệ tử nhìn nhau, đành phải đặt tay lên viên cầu bạch ngọc.

"Xoạt xoạt xoạt!" Vô số đạo linh quang bay lên, trên viên cầu bạch ngọc, vô số đạo quang trụ bay lên.

Đa số đều là màu sắc bình thường, nhưng quang trụ trước mặt mười mấy vị đệ tử, lại hiện lên màu huyết hồng, một luồng huyết sát lệ khí ập đến, gió tanh từng đợt, khiến người ta buồn nôn.

Các đệ tử xung quanh thấy trên người mười mấy người này, nghiệp lực nặng nề, huyết sát chi khí bao phủ, giống như tránh ôn thần, đều lần lượt tránh xa bọn họ.

Ánh mắt Triệu Công Minh, từ từ rơi xuống bọn họ, nhìn khí tức huyết sát trên người bọn họ, cùng nghiệp lực bao quanh đó, không khỏi nhíu mày, ánh mắt mang theo uy áp mạnh mẽ nhìn về phía bọn họ.

Mấy người đó đối diện với ánh mắt đầy uy áp của Triệu Công Minh, trong lòng cũng biết mình đã phạm lỗi lớn, hoảng sợ cầu xin tha thứ: "Đại sư huynh, chúng ta sai rồi!" "Đại sư huynh, chúng ta sai rồi, xin hãy cho chúng ta một cơ hội nữa đi!" "Chúng ta bây giờ sẽ mặt bích tư quá, thanh trừ sát khí trên người!" Triệu Công Minh nhìn mười mấy đệ tử đang cầu xin tha thứ này, thở dài, phong mang trên người thu lại.

"Các ngươi căn bản không biết mình sai ở chỗ nào." "Ta tuy trước đây đã minh lệnh cấm chỉ, nhưng khi các ngươi làm những việc này, môn quy vẫn chưa ban bố, tội của các ngươi chưa đến mức phải chết, hãy tự mình rời khỏi Côn Luân Sơn, tìm đường khác mà đi." "Trục xuất sư môn?" Mười mấy đệ tử đang cúi đầu, đột nhiên ngẩng phắt

đầu lên, trong mắt lóe lên vẻ không thể tin được.

Không ngờ Đại sư huynh lại làm thật, thật sự muốn trục xuất bọn họ khỏi sư môn.

Chương 118

Lập tức, mười mấy đệ tử lại bắt đầu cầu xin tha thứ.

Trên Côn Luân Sơn, linh khí nồng hậu, không có tai họa bên ngoài, không cần bôn ba, có thể an tâm tu hành.

Quan trọng nhất là, dựa vào cây lớn dễ hóng mát, phía sau có Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn làm chỗ dựa, làm việc gì cũng có chỗ dựa.

Hơn nữa còn có sư thừa, xa vời không thể so với khi còn là tán tu ở Hồng Hoang, tốc độ tu hành cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Đã biết mùi vị rồi, nếu trục xuất bọn họ khỏi sư môn, tất cả phúc lợi này đều sẽ biến mất, bọn họ tự nhiên không cam lòng.

"Hắn vậy mà thật sự dám làm như vậy!" Trong hàng đệ tử thân truyền, Ngao Dương cũng đầy mặt chấn kinh, nhất thời khó tin.

Mười mấy đệ tử cầu xin nửa ngày, thấy Triệu Công Minh không hề lay chuyển, mọi người liền nhìn ánh mắt cầu cứu về phía Hoàng Tuyền Đạo Nhân và Ô Vân Tiên.

Hai người này, là hai vị Đại La Kim Tiên duy nhất trong số đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, lời nói rất có trọng lượng.

Hoàng Tuyền Đạo Nhân trực tiếp nhắm hai mắt lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, hoàn toàn không bị lay động.

Vị Đại sư huynh này của bọn họ, tuy chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng thủ đoạn và pháp bảo trên người, sâu không lường được.

Việc hôm nay, người sáng suốt nhìn vào sẽ biết là để lập quy củ, y tuyệt đối sẽ không ngu ngốc mà mở miệng cầu tình.

Ngược lại, Ô Vân Tiên thở dài một hơi, thăm dò mở miệng nói: "Đại sư huynh, môn quy đã được lập, liệu có thể tha cho bọn họ lần này không?" "Kẻ cầu tình, đồng tội luận xử!" Triệu Công Minh chỉ một câu nói đơn giản, liền khiến Ô Vân Tiên im bặt.

Triệu Công Minh nhìn mười mấy đệ tử dính nhiễm nghiệp lực phía dưới, nhìn về phía Kim Cô Tiên: "Chấp Pháp Đội, hiện tại đến lúc các ngươi ra tay rồi." "Vâng, Đại sư huynh." Kim Cô Tiên dẫn chúng đệ tử Chấp Pháp, vừa chuẩn bị ra tay, mười mấy đệ tử kia đột nhiên đứng dậy, trong hai mắt mang theo một tia không phục!

"Chúng ta không phục, chúng ta đã thông qua khảo nghiệm, là Sư tôn đích thân thu chúng ta nhập môn hạ, ngươi có tư cách gì mà trục xuất bọn họ khỏi sư môn." "Đúng vậy, chúng ta đều là đệ tử do Sư tôn thu, cho dù ngươi là Đại sư huynh, cũng không có quyền trục xuất chúng ta khỏi sư môn." "Trừ phi Sư tôn đích thân đến, nếu không chúng ta vẫn là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch!" Mười mấy đệ tử lùi lại vài bước, đứng sát vào nhau, kiên định nói.

Bọn họ biết, chỉ có đoàn kết lại mới có khả năng ở lại Côn Luân Sơn.

Sắc mặt Triệu Công Minh trầm xuống: "Môn quy, Chấp Pháp Đội, nãi là đã được Sư tôn đồng ý thiết lập, ta cho các ngươi ba hơi thở thời gian, nhanh chóng xuống núi, nếu không, đừng trách ta hạ thủ vô tình." "Chúng ta không đi." "Đúng vậy, trừ phi Sư tôn không đến, chúng ta kiên quyết không đi." Các đệ tử tụm lại thành một nhóm, nhất quyết chờ Thông Thiên đến.

"Xoẹt!" Một đạo kiếm quang xẹt qua giữa không trung, tỏa ra ánh sáng chói lọi nhất, khoảnh khắc tiếp theo, một dòng tiên huyết bắn ra, ba cái đầu lâu lớn bay lên, chính là ba đệ tử vừa nãy kêu la ồn ào nhất.

Kiếm này của Triệu Công Minh, ẩn chứa vô thượng kiếm đạo, vô

vật bất phá, trực tiếp chém nát Thái Ất Đạo Quả của bọn họ.

"Trong ba hơi thở, kẻ nào còn chưa xuống núi, chết!" Giọng Triệu Công Minh đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, sát khí tỏa ra.

Côn Luân Sơn bốn mùa như xuân, dường như lập tức biến thành mùa đông lạnh giá, băng lãnh thấu xương!

"Đại sư huynh tha mạng ạ, chúng ta đi, chúng ta đi ngay đây." Mấy đệ tử còn lại, lập tức bị kiếm này của Triệu Công Minh dọa vỡ mật, không dám nán lại nữa, cưỡi mây vội vã rời đi.

Sau khi thanh trừ những người này, Triệu Công Minh ý niệm vừa động, ba khối ngọc giản xuất hiện trong lòng bàn tay.

Pháp lực của y tuôn vào ngọc giản, lập tức, ngọc giản bắt đầu đón gió mà lớn lên, tiếp đó với tốc độ cực nhanh, rơi xuống quảng trường Thượng Thanh.

Mọi người chỉ cảm thấy một trận địa chấn núi rung, nhìn lại, chỉ thấy ba khối ngọc bi cao khoảng trăm mét, đã xuất hiện trước mặt họ.

"Đây, chính là môn quy của Thượng Thanh nhất mạch ta, phàm là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, đều phải khắc thủ môn quy hành động, tuyệt đối không được hồ loạn hạt lai, nếu không đến lúc đó, môn quy vô tình, không trách được người khác đâu." "Vâng, Đại sư huynh." Hàng trăm đệ tử Thượng Thanh nhất mạch đồng thanh nói, mùi máu tươi nồng nặc giữa không trung, hiện tại vẫn chưa tan đi.

Trong Thượng Thanh Cung, Thông Thiên nhìn chuỗi thao tác này của Triệu Công Minh, không khỏi thở dài một hơi.

Những đệ tử kia, người mới chiêu nạp lên núi chưa được mấy ngày, đều là những kẻ đạo tâm kiên nghị, nếu bồi dưỡng tốt, tương lai nói không chừng còn có thể xuất hiện vài vị Đại La Kim Tiên.

Nhưng hiện tại, vậy mà lại bị đại đệ tử của mình trục xuất xuống

núi, một phen khổ công uổng phí, dù là Thông Thiên, cũng có chút đau lòng.

"Thôi bỏ đi, tùy y vậy." Thông Thiên phất phất tay, nhắm mắt lại, người tin tưởng đại đệ tử của mình.

Việc lập môn quy, cuối cùng đối với đệ tử Thượng Thanh nhất mạch của người, tuyệt đối có lợi không hại.

Lúc này, trên địa bàn của đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch, Thập Nhị Kim Tiên tề tựu một chỗ, cùng nhau luận đạo trò chuyện, thỉnh thoảng còn liếc nhìn về phía Thượng Thanh Cung.

"Các ngươi đều đã nghe nói chưa, nghe nói sư thúc của chúng ta, tức là bên đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, đang làm cái gì gọi là môn quy, vô cùng nghiêm khắc, động một chút là thân tử đạo tiêu." "Đúng, đúng, ta cũng đã nghe nói, hình như bọn họ còn tổ kiến Chấp Pháp Đội, dùng để tuần tra núi chấp pháp, tổng cộng có ba bốn mươi người, quy mô không hề nhỏ." "Ngoài những điều này ra, Đại sư huynh Thượng Thanh nhất mạch, tức là Triệu Công Minh kia, hình như còn đích thân ra tay, chém giết mấy đệ tử không chịu xuống núi nữa." Giữa chúng tiên Côn Luân, Quảng Thành Tử thân khoác đạo bào màu vàng nhạt, dung mạo tuấn lãng, phụ tay đứng đó, nghe xong những điều này, không khỏi lắc đầu.

"Chúng ta tu sĩ, theo đuổi vô thượng đại đạo, tiêu dao giữa trời đất, há lại cam chịu bị những quy củ đó ràng buộc, ta thấy Triệu Công Minh là bị hôn đầu rồi, mới chế định cái môn quy đó, tổ kiến cái Chấp Pháp Đội đó, đơn giản là phí công vô ích, chó má không thông." Cùng với lời mở miệng của Quảng Thành Tử, các đệ tử khác càng liên tục phụ họa theo.

Trong Ngọc Thanh Cung, trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy tọa thiền, mặt không biểu tình.

Toàn thân trên dưới tỏa ra một luồng khí tức mênh mông vô vết.

Người nhìn về phía Thượng Thanh Cung, khẽ hừ một tiếng, trên mặt có chút không vui.

"Không lo nâng cao tu vi, lại tốn rất nhiều thời gian, đi làm cái môn quy, Chấp Pháp Đội này, đơn giản là bỏ gốc lấy ngọn, Thông Thiên vậy mà cũng không quản, đơn giản là hồ nháo!" Trong Thượng Thanh Cung, Thái Thanh Lão Tử ngồi trên một bồ đoàn giao thoa hai màu đen trắng, đầy vẻ vô vi.

"Chấp Pháp Đội, môn quy Thượng Thanh?" Người tu vô vi đại đạo, lại thêm Thái Thanh nhất mạch, hiện tại còn chưa có một đệ tử nào, nên đối với những điều này cũng không quan tâm.

Bảy chữ này, gần như thoáng chốc đã biến mất khỏi tâm trí người.

Trên quảng trường Thượng Thanh, Triệu Công Minh để mỗi đệ tử Thượng Thanh đều xem kỹ môn quy xong, liền cho bọn họ tản đi.

Sau khi chúng đệ tử tản đi, Đa Bảo Đạo Nhân vẻ mặt nghi hoặc đi tới, chỉ vào ba tấm bia đá bạch ngọc, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

"Đại sư huynh, chúng ta chẳng phải còn thương nghị ra hơn trăm điều tiểu môn quy khác sao, sao không công bố hết cùng lúc?" Triệu Công Minh lại nói với Đa Bảo Đạo Nhân về đạo lý "luộc ếch trong nước ấm".

"Phàm là việc, không thể một sớm một chiều mà thành, chúng ta cần chia thành nhiều bước để hoàn thành, hôm nay giết gà dọa khỉ, xử trí mười mấy đệ tử, đã đủ để khiến bọn họ đối với môn quy sinh lòng kính sợ, nếu cùng lúc công bố hết những điều còn lại, lòng kính sợ sẽ tiêu tan, thay vào đó có thể sinh ra cảm xúc chống đối, như vậy đối với việc thực thi môn quy sẽ càng bất lợi." "Thì ra là thế." Đa Bảo

Đạo Nhân chợt hiểu ra, không khỏi thở dài một tiếng, Đại sư huynh, vẫn phải là Đại sư huynh a.

Tiễn Đa Bảo Đạo Nhân đi rồi, Triệu Công Minh lại đến trước mặt Kim Cô Tiên và các đệ tử.

"Nhiệm vụ của Chấp Pháp Đội, tổng cộng có hai việc, thứ nhất là chấp pháp, thứ hai là tuần sơn, lát nữa, ta sẽ chọn cho các ngươi một cung điện ở hậu sơn, làm nơi làm việc của các ngươi." "Khi làm việc, sẽ tiến hành hai ca, một đội phụ trách tuần sơn, một đội thì trấn giữ Chấp Pháp Điện, thành viên tuần sơn, mỗi ngày sáng, trưa, tối, mỗi lần tuần tra một canh giờ, tổng cộng ba canh giờ, thời gian còn lại, có thể tự do sắp xếp, trấn giữ Chấp Pháp Điện thì cần túc trực cả ngày, không được sai sót." "Chúng con hiểu rồi." Kim Cô Tiên nghe xong, không khỏi gật đầu, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, theo cách sắp xếp này của Đại sư huynh.

Thời gian làm việc của họ không hề dài, hơn nữa lại là luân phiên, vẫn còn rất nhiều thời gian để tu hành.

Triệu Công Minh dừng lại một chút, bổ sung nói: "Phàm là đệ tử Chấp Pháp Đội, đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, sau khi tích lũy đủ, muốn xung kích Đại La Kim Tiên, có thể tự mình rút khỏi Chấp Pháp Đội, đạt đến một niên hạn nhất định sau đó, cũng có thể nhận được một phần tài nguyên xung kích Đại La Kim Tiên." Nghe đến đây, Kim Cô Tiên càng thêm kích động, đãi ngộ này, nhiều tài nguyên như vậy, thật sự là không ai sánh bằng.

"Kim Cô Tiên, thay mặt các đệ tử Chấp Pháp Đội, đa tạ Đại sư huynh." Sau khi xử lý xong một loạt các việc của Chấp Pháp Đội.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, lại trở về đạo tràng của mình tu hành, để đặt nền tảng vững chắc nhất cho việc chứng đạo Đại La Kim Tiên của mình.

Ngũ Khí Triều Nguyên, chính là cảnh giới Kim Tiên.

Ngưng tụ Đỉnh thượng Tam Hoa, chính là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Đỉnh thượng Thiên, Địa, Nhân Tam Hoa thịnh khai, chính là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, nãi là một quá trình cảm ngộ Thiên Đạo, lắng đọng pháp lực, tham ngộ Pháp Tắc chi lực.

Chương 119

Đây là bước quan trọng nhất trước khi tu sĩ chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Ngươi chứng đạo Đại La Kim Tiên xong, thực lực mạnh hay không, phần lớn đều xem ngươi khi ở cảnh giới Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, có đủ lắng đọng hay không.

Trong Hồng Hoang, có rất nhiều tu sĩ, ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đã dừng lại mấy vạn năm, thậm chí mười mấy vạn năm không dám đột phá.

Ngoài việc sợ không thể vượt qua Đại La Kim Tiên kiếp, sau đó vĩnh viễn không có cơ hội chứng đạo Đại La.

Thì còn là muốn tích lũy thêm một chút nội tình, để sau khi mình chứng đạo Đại La Kim Tiên, thực lực có thể mạnh hơn vài phần.

Tất cả tài nguyên giữa trời đất đều có định số, nếu giữa trời đất không có hạn chế, tùy ý sản sinh cường giả.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, toàn bộ trời đất đều sẽ không chịu nổi, thế là có Thiên kiếp.

Thiên kiếp giáng xuống, vạn vật không tồn tại!

Đại La Kim Tiên, Kim ý bất hủ, tham ngộ Pháp Tắc chi lực, ngưng tụ Đại La Bất Diệt Đạo Quả, có thể nói là tiên nhân vĩnh sinh bất tử.

Sự tồn tại như vậy, đối với thế giới, đối với trời đất mà nói, không phải là điều tốt, ngược lại giống như một con sâu bọ vậy.

Cho nên, phàm là tu sĩ muốn nghịch thiên tu hành, khi chứng đạo Đại La Kim Tiên, đều sẽ giáng xuống Thiên kiếp.

Vượt qua được, thì tương đương với chịu đựng được khảo nghiệm của trời đất, thành công trở thành Đại La Kim Tiên.

Không vượt qua được, thì tự nhiên là thân tử đạo tiêu, hoàn linh thiên địa.

Đương nhiên, Thiên kiếp đối với tu sĩ bình thường mà nói là vấn đề lớn, nhưng đối với Triệu Công Minh mà nói, lại không đáng là gì.

Căn nguyên của Triệu Công Minh, sau khi trải qua thuế biến, là Hư Vô Bí Phong căn nguyên, loại tiên thiên căn nguyên cấp đỉnh tiêm này, có một ưu điểm lớn nhất.

Chính là có thể khiến tu sĩ, không nguy hiểm vượt qua Đại La Kim Tiên kiếp, xác suất mười phần mười chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần tu hành đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, Pháp Tắc chi lực tham ngộ đến một thành sau, là có thể trực tiếp độ kiếp, tương đương với đi qua một quá trình, sau đó chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, Triệu Công Minh không tầm thường như vậy, y muốn cố gắng hết sức lắng đọng, tích lũy pháp lực.

Ngày sau chứng đạo, tranh thủ phát huy tiềm lực của đỉnh cấp tiên thiên căn nguyên đến cực hạn!

Y hiện tại, Pháp Tắc chi lực không gian đã tham ngộ đến bảy phần, còn thiếu ba phần, là đạt đến ngưỡng cửa chứng đạo Đại La Kim Tiên rồi.

Tốc độ này, phóng nhãn toàn bộ Hồng Hoang, đều được coi là cực kỳ khủng bố.

Trong động phủ, Triệu Công Minh lại bắt đầu bế quan, thời gian thoắt cái, ba ngàn năm trôi đi như dòng nước chảy.

Ba ngàn năm thời gian, Triệu Công Minh khổ tâm tham ngộ, Pháp

Tắc chi lực không gian, từ bảy phần, đã tăng lên đến chín phần, tiến bộ rất lớn.

Ngoài ra, trong ba ngàn năm này, Triệu Công Minh đã xuất ngoại ba lần.

Đều để Kim Cô Tiên, dưới ba điều đại môn quy ở quảng trường Thượng Thanh, thêm vào một phần các tiểu môn quy.

Ba lần như vậy, tất cả các môn quy, đều được khắc lên đó, vô hình trung chấn nhiếp tất cả đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Trên mảnh đất Hồng Hoang mênh mông, ở phía Tây, nơi đây kể từ sau Long Hán Đại Kiếp, sau khi Đạo Ma Chi Tranh kết thúc.

Ma Tổ La Hầu, cùng Hồng Quân, Dương Mi, Âm Dương, Càn Khôn bốn người có một trận đại chiến trên Tu Di Sơn, linh mạch phương Tây trực tiếp bị đánh nát.

Đại địa Hồng Hoang, lấy Thiên Trụ Bất Chu Sơn làm trung tâm tổ mạch, liên kết Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn đại linh mạch.

Không ngừng tuôn chảy linh khí tiên thiên tinh thuần vô cùng đến bốn phương.

Nhưng kể từ sau Đạo Ma Chi Tranh, linh mạch phương Tây bị phá hủy, phương Tây không còn được hưởng linh khí tiên thiên do Thiên Trụ Bất Chu Sơn truyền đến nữa.

Chỉ có thể dựa vào linh khí từ ba phương Đông, Nam, Bắc tràn qua mà sinh tồn, hoàn cảnh lập tức xuống dốc không phanh.

Trên đỉnh cao nhất phương Tây, Tu Di Sơn, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khoanh chân ngồi trên đó, hai người không ngừng thở dài, vẻ mặt sầu não khổ sở.

“Sư huynh à, kể từ khi Thánh nhân giảng đạo kết thúc đã mấy ngàn năm rồi, Sư huynh đã minh ngộ Thánh đạo chưa?” Chuẩn Đề hỏi, trong mắt mang theo một tia hy vọng.

Sắc mặt Tiếp Dẫn còn lạnh lùng hơn Chuẩn Đề vài phần, không ngừng thở dài: “Thánh đạo đâu phải dễ dàng minh ngộ như vậy, vi huynh đến bây giờ vẫn chưa thu hoạch được gì, nan a.” Chuẩn Đề nghe vậy, bi từ trung lai, vậy mà lập tức bật khóc lớn.

“Khó, khó, khó, khó quá rồi, linh mạch phương Tây của ta bị phá nát, Thánh đạo của sư huynh chúng ta lại không minh ngộ, thật sự là trời muốn diệt vong phương Tây của ta mà!” Dưới Tu Di Sơn, đây là đạo tràng của Dược Sư, Di Lặc, Địa Tạng, Đại Thế Chí cùng những người khác.

Trong đạo tràng, bốn người nghe tiếng đau khổ từ sư thúc trên Tu Di Sơn truyền xuống, cũng đồng loạt than thở.

Đột nhiên, Chuẩn Đề thở dài nói: “Sư huynh, Tam Thanh cũng đồng dạng nghe giảng ở Hỗn Độn, cũng không biết bọn họ đã minh ngộ Thánh đạo chưa, chúng ta ở trên Tu Di Sơn, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chi bằng đến thăm dò nội tình của bọn họ?

Tiện thể hoằng dương diệu pháp phương Tây của chúng ta?” Tiếp Dẫn vừa nghe, lập tức mắt sáng bừng: “Ý của đệ không tệ, Tam Thanh ẩn giấu sâu nhất, trước tiên cứ thăm dò nội tình của bọn họ rồi tính.” Chuẩn Đề ho khan một tiếng: “Nhưng chúng ta cứ thế đi xuống, khó tránh khỏi có chút quá vội vàng, chi bằng mượn danh nghĩa dẫn đệ tử luận đạo mà đi?” Tiếp Dẫn khẽ gật đầu: “Được, cứ làm theo lời sư đệ nói.” Ngay lập tức, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn gọi bốn đại đệ tử lên núi.

“Chúng con bái kiến Sư tôn, Sư thúc.” Dược Sư dẫn Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng, hướng về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hành lễ.

“Vi sư chuẩn bị dẫn các ngươi đến Côn Luân phương Đông luận đạo, đây là tư tưởng cốt lõi của Tam Thiên Đại Đạo của Huyền Môn phương Đông, các ngươi hãy cầm lấy nghiên cứu kỹ lưỡng.” Lời của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vừa dứt, bốn người Dược Sư, mỗi người trong tay đều có một quyển sách nhỏ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, từ sau khi ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, trở về phương Tây, cũng không hề nghiên cứu Tam Thiên Đại Đạo của Huyền Môn.

Ngược lại lại đi theo con đường khác, vô cùng si mê tám trăm bàng môn ngoài Tam Thiên Đại Đạo.

Cho nên dần dần pháp môn tu hành của hai người và Huyền Môn chính tông, đã phát sinh sự khác biệt khá lớn.

Tam Thiên Đại Đạo của Huyền Môn, hai người bọn họ trong lòng đều biết rõ, nhưng bốn đệ tử dưới trướng thì lại không hiểu nhiều lắm.

Hiện giờ cứ để bọn họ làm quen, chờ đến khi luận đạo bắt đầu, đệ tử phương Tây của họ tinh thông cả Tam Thiên Đại Đạo Huyền Môn lẫn tám trăm bàng môn, lấy bất biến ứng vạn biến.

Đã chiếm hết tiên cơ, đến lúc đó, làm sao có thể thất bại được?

Phương Tây của họ nhân cơ hội này, cố gắng tuyên dương.

Đến lúc đó, hẳn sẽ có nhiều nhân kiệt hơn nữa bái nhập phương Tây của họ chứ?

Ngoài những điều này ra, còn có thể thăm dò xem Thánh đạo của Tam Thanh đã đi đến đâu rồi, đối với Nhị Thánh phương Tây mà nói, đây là kế một mũi tên trúng hai đích.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã ba năm năm trôi qua.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phương Tây dẫn đệ tử dưới trướng, chính thức xuất phát, bay về phía Côn Luân Sơn.

Chương 120

Trên Côn Luân Sơn, Thái Thanh và Ngọc Thanh vẫn như mọi khi, nhưng Thượng Thanh nhất mạch lại có sự thay đổi rất lớn.

Môn quy được lập đến nay, cũng đã hơn ba ngàn năm.

Mỗi một đệ tử, đã ghi nhớ môn quy trong lòng, trên địa bàn Thượng Thanh, không còn những trận huyết vân, không còn cảnh như mao ẩm huyết, không còn khí tức máu tanh khiến người ta buồn nôn, khí chất tổng thể hoàn toàn đổi mới.

Còn về điều mà Thông Thiên lo lắng, việc đệ tử Thượng Thanh không muốn bị môn quy ràng buộc, tranh cãi đòi xuống núi, cũng không hề xảy ra.

Ngược lại, có thêm nhiều tu sĩ Hồng Hoang, nghe nói Thượng Thanh nhất mạch ở Côn Luân có quy củ, mộ danh mà đến.

Số lượng đệ tử Thượng Thanh đã đột phá con số năm trăm người, đa số đều là Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên cũng không ít.

Ngoài những điều này ra, thậm chí có thể nhìn thấy bằng mắt thường, khí vận của Thượng Thanh nhất mạch đã cường thịnh lên không ít.

Trong Thượng Thanh Cung, Thông Thiên cười đến không ngậm được miệng, phương pháp mà đại đệ tử của người đưa ra, quả thật là hữu hiệu.

Như vậy, khí vận không ngừng thăng tiến, nghiệp lực ngày càng giảm bớt, làm sao lại không hưng thịnh được chứ?

Thông Thiên lại nghĩ đến vẻ mặt coi thường môn quy Thượng Thanh của sư huynh mình, không khỏi khẽ hừ một tiếng, Thượng

Thanh nhất mạch của người, dưới sự giúp đỡ của môn quy, nhất định sẽ ngày càng hưng thịnh.

Thông Thiên tọa thiền tại chỗ, chính chuẩn bị ngộ đạo, đột nhiên hai mắt ngưng tụ, nhìn về phía phương Tây.

Người bấm tay tính toán, dường như đã tính ra điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Người phương Tây, bọn họ đến Côn Luân Sơn của ta làm gì?" Thông Thiên có tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, đạt đến tầng thứ này, dù không thể một niệm thông hiểu mọi việc trong Hồng Hoang.

Nhưng chỉ cần liên quan đến việc của bản thân bọn họ, chỉ cần khẽ bấm tay tính toán, là có thể tính ra tám chín phần.

Vừa rồi Thông Thiên đột nhiên tâm huyết dâng trào, bấm tay tính toán, chính là tính ra Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phương Tây, đang cấp tốc đến Côn Luân Sơn.

Đối với hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Thông Thiên không mấy yêu thích.

Không gì khác, mặt dày quá độ, như tường thành vậy, nhân phẩm cũng không ra gì, lại còn thích "đánh gió thu" (tức là lợi dụng, cạo lông).

Danh tiếng vô sỉ, vang dội khắp giới Đại La, Chuẩn Thánh Hồng Hoang.

Đương nhiên, điều khiến Thông Thiên không thích nhất, là hai người này, còn thích bán thảm thảm khốc.

Dù sao Thông Thiên đã lăn lộn Hồng Hoang bao nhiêu năm, chưa từng thấy Chuẩn Thánh đại tu sĩ lại cứ che mặt khóc lóc cả.

Thông Thiên thân ảnh chợt lóe, đi về phía Tam Thanh Điện, phương Tây đến thăm, đây coi như là một việc lớn, phải đi tìm Đại

huynh, Nhị huynh, cùng nhau thương nghị.

Tam Thanh Điện, không lâu sau khi Thông Thiên đến, Thái Thanh và Nguyên Thủy cũng chậm rãi đến.

"Đại huynh, Nhị huynh, phương Tây sắp đến thăm." "Ừm." "Việc này ta cũng đã biết." Thái Thanh, Nguyên Thủy khẽ gật đầu, sau đó Nguyên Thủy nhíu mày mở miệng nói: "Ba huynh đệ chúng ta từ trước đến nay ít qua lại với phương Tây, lần này bọn họ đến thăm, lại có việc gì?" Với đạo hạnh của Tam Thanh, có thể thôi diễn ra Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắp đến, nhưng đến là có việc gì, thì tuyệt đối không thể tính ra được.

Thông Thiên nhướng mày, thăm dò nói: "Kể từ khi Thánh nhân Nữ Oa giảng đạo, đã mấy ngàn năm trôi qua, ta đoán, hai người phương Tây vẫn chưa tham ngộ được Thánh đạo, trong lòng sốt ruột, cho nên mới đến xem chúng ta liệu có minh ngộ Thánh đạo hay không." Thái Thanh khẽ gật đầu: "Thông Thiên nói có lý, ta cũng nghĩ như vậy, chỉ là lần này, bọn họ e rằng đã phí công vô ích rồi." Thái Thanh nói câu này, hiển nhiên, nhiều năm như vậy trôi qua, bọn họ cũng chưa minh ngộ Thánh đạo của bản thân, vẫn đang kẹt trong bình cảnh.

Thái Thanh nhíu mày nói: "Nếu là đến luận đạo thì chúng ta hoan nghênh, đừng cố ý đến 'đánh gió thu'." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tuy là Chuẩn Thánh đại tu, nhưng lại coi mọi tài nguyên như cỏ rác!

Thích nhất là đến phương Đông một hai lần 'đánh gió thu', thứ gì cũng nhận, khiến người ta đau đầu.

Nguyên Thủy trên mặt lộ ra một tia lạnh lẽo: "Bọn họ đến thăm, cứ để bọn họ đến thăm, nhưng nếu dám làm càn, Bàn Cổ Phiên của bản tọa cũng không phải là đồ ăn chay." Thái Thanh khẽ gật đầu: "Đều là đồng môn, cũng không cần quá cẩn thận, lần trước nghe giảng ở Hỗn Độn, ta thấy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng thu mấy đệ tử,

lòng phòng người không thể không có, nhắc nhở đệ tử dưới trướng các ngươi, hãy tập trung mười hai phần tinh thần, sớm chuẩn bị." "Vâng, Đại huynh." Nguyên Thủy, Thông Thiên đồng thanh đáp.

Thời gian thoắt cái, lại mấy ngày trôi qua, trong Tam Thanh Điện, thân ảnh Tam Thanh hiển hóa.

Thái Thanh thay một thân đạo bào đen trắng, sắc mặt vẫn vô vi đại đạo, dường như không có việc gì có thể khiến người bận lòng.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, cũng thay một thân đạo bào, trong cõi u minh, một luồng khí tức uy nghiêm lượn lờ quanh thân!

"Bọn họ đến rồi, chúng ta thân là sư huynh, hợp lẽ nên ra nghênh đón, gọi đệ tử dưới trướng các ngươi, chúng ta cùng nhau xuất phát." "Vâng, Đại huynh." Rất nhanh, Nguyên Thủy triệu tập Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, Thông Thiên thì triệu tập Triệu Công Minh, Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương, Tam Tiêu, Ngao Dương cùng mấy vị đệ tử thân truyền khác.

Còn về các đệ tử ngoại môn Thượng Thanh nhất mạch, thì không triệu tập, thật sự là vì người quá đông, triệu tập lên quá phiền phức.

Tam Thanh dẫn đệ tử dưới trướng đến trước cổng núi, ước chừng chưa đến nửa khắc, liền thấy một đám tường vân chậm rãi bay đến.

Trên đó đứng sáu bóng người, không phải đoàn người phương Tây thì là ai?

Trong trận doanh đệ tử Thượng Thanh, Triệu Công Minh nhìn cảnh này, trong lòng có chút ngổn ngang, phương Tây bần hàn, quả thật không phải nói suông.

Nghĩ đến Nguyên Thủy sư bá của mình, khi xuất hành có Cửu Long Trầm Hương Liễn, thần long kéo xe, uy vũ bá khí, Thiên Đình

Yêu Hoàng, có Kim Ô Loan Giá, lớn như cung điện, hoàng giả uy nghiêm tỏa khắp.

Nhưng hai vị sư thúc phương Tây, vậy mà lại cưỡi bạch vân mà đến, miễn là quá bủn xỉn, một chút cũng không giống tư thế xuất hành của Chuẩn Thánh đại tu.

"Ba vị Tam Thanh sư huynh, Hỗn Độn biệt ly mấy ngàn năm, ta và sư huynh nhớ các huynh lắm, nhưng đáng tiếc công việc phương Tây bận rộn, không thể rút thân, đến tận bây giờ mới đến bái phỏng, ba vị sư huynh sẽ không trách tội chúng ta chứ!" Trước cổng núi Côn Luân, từ rất xa, giọng nói quen thuộc của Chuẩn Đề đã chầm chậm truyền đến, khiến Tam Thanh không khỏi cảm thấy một trận ớn lạnh.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn quả nhiên vẫn bộ dạng cũ, cái giọng nói này, cái ngữ khí này, bọn họ sắp nổi da gà đến nơi rồi.

Một đám bạch vân chậm rãi, đón vạn trượng hào quang, từ từ hạ xuống trước cổng núi Côn Luân.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn dẫn đệ tử dưới trướng, vội vàng xuống bạch vân, chắp tay hành lễ với Tam Thanh: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, bái kiến Tam Thanh sư huynh." Y lại chỉ vào bốn người Dược Sư, Di Lặc phía sau: "Đây là đồ đệ ta thu, Tam Thanh sư huynh hẳn là đã gặp qua khi Thánh nhân Nữ Oa giảng đạo trong Hỗn Độn rồi." Nói xong, nghiêm giọng nói: "Còn không mau bái kiến Tam Thanh sư bá của các ngươi?" Mấy người Dược Sư vội vàng cúi mình hành lễ với Tam Thanh cùng những người khác, trong mắt mang theo một tia cung kính.

"Dược Sư." "Di Lặc." "Đại Thế Chí." "Địa Tạng." "Bái kiến Tam Thanh sư bá, cung chúc Tam Thanh sư bá sớm ngày minh ngộ Thánh đạo, chứng đạo thành Thánh." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và mấy đệ tử dưới trướng của họ, lễ nghi lần này có thể nói là đã làm rất đầy đủ,

đến mức khó tính như Nguyên Thủy cũng không thể tìm ra một chút sơ suất nào.

Tam Thanh trên mặt cũng lộ ra một nụ cười nhạt, phất tay nói: "Đều là đồng môn, hai vị sư đệ, chư vị sư điệt hà tất đa lễ?" Nói xong, đánh ra một đạo pháp lực, nâng đỡ Dược Sư, Di Lặc và mấy người khác đứng dậy.

Tiếp đó Tam Thanh lại quay người nhìn về phía đệ tử dưới trướng của mình.

"Còn không mau bái kiến hai vị sư thúc phương Tây của các ngươi." "Vâng." Đệ tử hai mạch Ngọc Thanh, Thượng Thanh đồng thanh đáp, sau đó quay người, hành lễ với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người.

"Quảng Thành Tử của Ngọc Thanh nhất mạch, Triệu Công Minh của Thượng Thanh nhất mạch bái kiến Chuẩn Đề sư thúc, Tiếp Dẫn sư thúc." "Đều là Huyền Môn nhất mạch, chư vị sư điệt mau mau miễn lễ." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng đánh ra một đạo pháp lực, nâng đỡ Quảng Thành Tử, Triệu Công Minh và bọn họ đứng dậy.

Triệu Công Minh sau khi đứng dậy, ánh mắt không tự giác lướt qua Dược Sư, Di Lặc cùng tứ đại đệ tử, cuối cùng ánh mắt từ từ dừng lại trên người Địa Tạng.

Không gì khác, chỉ vì khí tức trên người Địa Tạng là thuần túy nhất.

Hoàn toàn khác xa với vẻ lão mưu thâm toán trên lông mày khóe mắt của Dược Sư, Di Lặc.

"Chỉ tiếc, một mầm non tốt như vậy, cuối cùng vẫn bị Phật môn dụ dỗ rồi." Triệu Công Minh thở dài một tiếng, Phật môn, bản lĩnh gì cũng tầm thường, nhưng bản lĩnh mê hoặc lòng người, đó thật sự là

hàng đầu.

Tất cả Huyền Môn cộng lại, cũng khó mà sánh kịp.

Theo như y biết, Địa Tạng, nguyên bản là tu sĩ phương Đông.

Một ngày nọ khi du lịch Hồng Hoang, bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn phát hiện, dẫn vào môn hạ, bái nhập phương Tây.

Sau này Địa Tạng, hóa thân Địa Tạng Vương Bồ Tát, cam nguyện lập hạ vô thượng đại hoành nguyện, Địa ngục bất không, thệ bất thành Phật, nhập trú Địa Phủ, không ngừng mưu cầu khí vận cho Phật môn, triệt để trở thành tín đồ trung thành của Phật môn.

Chương 121

"Đại sư huynh sao lại vô cớ thở dài?" Trên mặt Đa Bảo lóe lên vẻ nghi hoặc, hai mắt không khỏi nhìn qua.

"Không có gì, chỉ là phát tiết một chút cảm nghĩ trong lòng mà thôi." Lúc này, Nguyên Thủy của Ngọc Thanh mở miệng, sắc mặt lại khôi phục thành vẻ uy nghiêm như trước, không lạnh không nhạt nói với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn: "Hai vị sư đệ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn từ phương Tây xa xôi đến Côn Luân Sơn của ta, có việc gì chăng?" Nguyên Thủy cũng giống như Thông Thiên, đều không mấy yêu thích hai người phương Tây.

Thân là Chuẩn Thánh đại tu sĩ đường đường, hợp lẽ nên có phong thái cường giả của bản thân, sao lại cứ bán thảm khóc lóc, rốt cuộc là chuyện gì?

Nghe Nguyên Thủy hỏi, Tiếp Dẫn cũng không có gì phải giấu giếm, trực tiếp mở cửa thấy núi nói thẳng, vẻ mặt sầu não khổ sở thở dài một hơi.

"Kể từ lần trước nghe Thánh nhân Nữ Oa giảng đạo trong Hỗn Độn, đã mấy ngàn năm trôi qua, chúng ta vẫn chưa minh ngộ Thánh đạo, hôm nay đến đây, ngoài việc muốn luận đạo với Tam Thanh sư huynh ra, còn muốn hỏi một chút, Tam Thanh sư huynh đã tìm được Thánh đạo của chính mình chưa?" "Thánh đạo gian nan khó hiểu, chúng ta cũng chẳng thu hoạch được gì." Tam Thanh cũng không có gì phải giấu giếm, trực tiếp lắc đầu.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe vậy, cũng đồng loạt than thở, trên mặt lộ ra vẻ ưu sầu.

Nhưng trong lòng lại tràn ngập niềm vui sướng cực độ, kỳ thực

khi bọn họ vừa đến Côn Luân Sơn, trong lòng đã có chút suy đoán.

Phàm là Tam Thanh minh ngộ Thánh đạo, khí tức trên người tuyệt đối sẽ có sự khác biệt rất lớn so với ngày thường.

Nhưng hôm nay vừa gặp, khí tức của Tam Thanh ngoài việc thâm hậu hơn một chút so với lúc Nữ Oa giảng đạo trong Hỗn Độn mấy ngàn năm trước ra, thì không có sự khác biệt bản chất nào.

Giờ đây, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của bọn họ, Tam Thanh cũng giống như bọn họ, đều chưa minh ngộ Thánh đạo.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng lập tức cân bằng, ngay cả Tam Thanh còn chưa minh ngộ Thánh đạo, thì việc bọn họ mắc kẹt trong bình cảnh cũng là lẽ đương nhiên.

Thái Thanh khẽ gật đầu: "Nếu hai vị sư đệ muốn luận đạo, thì xin hãy cùng chúng ta đến Tam Thanh Điện." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đồng ý, ánh mắt lại dừng trên người Dược Sư và những người khác: "Vậy những đệ tử này của ta thì sao." Thái Thanh trong nháy mắt hiểu ý, cười nói: "Mấy vị sư điệt Dược Sư, e rằng vẫn là lần đầu tiên đến Côn Luân Sơn của ta, Côn Luân Sơn của ta, diện tích rộng lớn, chư vị sư điệt muốn nghỉ ngơi, muốn du ngoạn, tùy tâm sở dục vậy." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lúc này mới yên tâm, dặn dò Dược Sư mấy người với ngữ khí trọng tâm trường: "Côn Luân Sơn, nãi là tổ của vạn núi, nơi linh mạch phương Đông hội tụ, là nơi nhân kiệt địa linh, các ngươi chớ có bỏ lỡ cơ hội lần này nhé." "Vâng, đệ tử nhất định không phụ lời giáo huấn của Sư tôn." Dược Sư chắp tay cúi đầu nói, ý của Sư tôn, bọn họ hiểu, mượn cơ hội lần này, thu gom thêm ít tài nguyên ở Côn Luân Sơn.

Cho dù bọn họ không dùng đến, thì các sư đệ sư muội tương lai, cũng có thể dùng được.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nói xong, cùng nhau bay về hướng Tam

Thanh Điện, hiển nhiên là muốn bắt đầu một trận luận đạo.

Luận đạo, nãi là tương hỗ luận chứng đại đạo của bản thân, đối với tu sĩ cùng cấp bậc, có tác dụng khai sáng và cộng hưởng kỳ diệu.

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều hy vọng mượn trận luận đạo này, để đạo đồ của bản thân tiến thêm một bước, minh ngộ đại đạo.

Bất quá cơ duyên như vậy, Triệu Công Minh, Quảng Thành Tử, cùng các đệ tử Dược Sư lại không được hưởng.

Tam Thanh luận đạo, và Nữ Oa giảng đạo, không phải là một khái niệm.

Nữ Oa giảng đạo, tịnh phi là trình bày đạo của chính mình, mà là mượn đại đạo của bản thân, trình bày Thiên Địa Đại Đạo, thích hợp cho tất cả tu sĩ đến nghe giảng, và có lợi ích lớn cho đạo hạnh của bản thân.

Nhưng Tam Thanh, lại là trình bày Chuẩn Thánh Đại Đạo của bản thân, mục đích là để được khai sáng trong đại đạo.

Triệu Công Minh và những người khác dù có đến Tam Thanh Điện nghe giảng, cũng chẳng hiểu được một chút nào, giống như thuở ban đầu Vu tộc, đến Hỗn Độn nghe giảng vậy.

Sau khi Tam Thanh rời đi, Triệu Công Minh dẫn đầu bước ra, cười nói: "Côn Luân Sơn của ta, cao sơn lưu thủy, thiên sơn vạn hác, mỹ cảnh thậm đa, chư vị đạo hữu phương Tây, có cần chúng ta dẫn các ngươi đi tham quan một phen không?" Tuy rằng Triệu Công Minh trong lòng cũng không có hảo cảm gì với đoàn người phương Tây, nhưng phong phạm đại giáo, cần phải thể hiện ra.

Dược Sư chắp tay nói: "Đa tạ Công Minh sư huynh hảo ý, huynh đệ chúng ta tự mình dạo chơi là được, không cần làm phiền." Triệu

Công Minh khẽ gật đầu, cũng không nói gì: "Vậy có gì cần, cứ việc thông báo cho chúng ta." Nói xong, liền dẫn chúng đệ tử Thượng Thanh rời khỏi Tam Thanh Điện.

Cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nãi là thời cơ tốt để tích lũy, lắng đọng, y cầu còn không được thêm chút thời gian nữa để lắng đọng tu hành.

Còn về mục đích của Dược Sư và những người khác, Triệu Công Minh cũng đoán được rồi, không ngoài việc "cạo lông dê" trên Côn Luân Sơn của y, hái một ít linh căn, tiên thảo, kỳ dược, cùng một ít kỳ hoa dị quả mà thôi.

Côn Luân Sơn, vạn sơn chi tổ, không thiếu những thứ này, Triệu Công Minh cũng không muốn vì những thứ này mà lãng phí thời gian.

Rất nhanh, đệ tử hai mạch Triệu Công Minh, Quảng Thành Tử, lần lượt rời đi.

Địa Tạng hai mắt lướt qua cảnh đẹp Côn Luân, trên mặt lóe lên vẻ cảm thán cực lớn: "Quả không hổ là tổ của vạn núi Côn Luân Sơn a, nồng độ linh khí há chỉ gấp trăm lần Tu Di Sơn của ta!" Dược Sư bên cạnh thúc giục nói: "Địa Tạng, đừng ngây người ra đó nữa, nhanh chóng hành động đi, cơ hội tốt như vậy không có nhiều đâu." Địa Tạng lúc này mới phản ứng lại, có chút do dự nói: "Dược Sư sư huynh, đây là đạo tràng của Tam Thanh sư bá, chúng ta làm như vậy, có thích hợp không?" Dược Sư nghe vậy, sắc mặt trầm xuống: "Các ngươi thật sự là nghe Sư tôn, Sư thúc quở trách vô ích rồi, đều là lăn lộn Hồng Hoang, mặt mũi tính là gì, tài nguyên mới là quan trọng nhất, chỉ cần có tài nguyên, mới có thể trở thành vô thượng đại tu, đến lúc đó, ai còn dám coi thường chúng ta?" Địa Tạng nửa hiểu nửa không gật đầu: "Dược Sư sư huynh, ta hình như đã hiểu rồi." "Hiểu rồi còn không mau hành động, Côn Luân Sơn, vạn sơn chi tổ, đây là một cơ

duyên khó có được." "Vâng, sư huynh." Địa Tạng hóa tác một đạo lưu quang, chớp mắt đã biến mất tăm.

Tại chỗ cũ, Dược Sư tư tác một hồi, đồng dạng phi ra, nơi nào đi qua, thốn thảo bất sinh, ngay cả linh căn tiên thảo cấp Địa Tiên, Thiên Tiên, cũng lai giả bất cự.

Trong Tam Thanh Điện, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bắt đầu tự mình trình bày đại đạo của bản thân, đại đạo huyền diệu, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, đạo uẩn nồng nặc, giống như phong bạo, trực tiếp nhấn chìm Tam Thanh Điện.

Thời gian như thoi đưa, thời gian lưu chuyển, chớp mắt, năm trăm năm thời gian đã trôi qua.

Ngày nọ, trong Tam Thanh Điện, đạo uẩn vốn hùng vĩ cuồn cuộn như phong bạo, từ từ tan đi!

Đạo uẩn tan biến, lộ ra thân ảnh Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Năm người trầm mặc hồi lâu, cất tiếng thở dài, "Thánh đạo khó tỏ tường thay!" Năm người luận đạo năm trăm năm, diễn giải Chuẩn Thánh đại đạo, mỗi người va chạm, khai sáng, bùng nổ tư tưởng.

Dù vậy, trong tâm hải ba người vẫn còn mơ hồ, chỉ cảm giác cách Thánh đạo một lớp giấy mỏng.

Nhưng chính lớp giấy mỏng manh ấy lại gông xiềng bước chân họ, khiến họ không thể tiến thêm một bước.

Điều khó chịu nhất trên đời, không phải là thứ hư vô mờ mịt, không thể chạm tới, mà là thứ mình muốn ngay trước mắt, nhưng dù thế nào cũng không thể chạm vào.

Ngay cả đạo tâm kiên định như Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, giờ phút này trong lòng cũng không khỏi dấy lên một trận sóng gợn.

Sau một hồi lâu, Chuẩn Đề thở dài một tiếng, trực tiếp coi ngựa chết là ngựa sống mà nói: "Chư vị sư huynh, Nữ Oa Thánh nhân nặn người thành Thánh, chi bằng chúng ta cũng học Nữ Oa Thánh nhân, sáng tạo một chủng tộc?

Nói không chừng, cũng có thể chứng đạo." Nguyên Thủy liếc Chuẩn Đề một cái, vẫn không mặn không nhạt nói: "Nữ Oa Thánh nhân tu hành chính là Tạo Hóa Đại Đạo, sáng tạo Nhân tộc chính là thể hiện của Tạo Hóa Đại Đạo, ngươi ngay cả một chút tạo hóa cũng chưa nắm giữ, làm sao sáng tạo sinh linh?

Hơn nữa, sáng tạo sinh linh chứng đạo thành Thánh, là Thánh đạo mà Nữ Oa Sư muội đã tham ngộ ra, có tính duy nhất, chúng ta dù có mô phỏng theo, há có thể chứng được Đại Đạo?" Lời của Nguyên Thủy khiến trái tim mọi người lập tức rơi xuống vực sâu!

Phải biết, trên con đường tu hành, điều đáng sợ nhất chính là tình trạng như họ, cách sự khai ngộ chỉ một lớp giấy mỏng.

Có khi, lớp giấy mỏng này có thể nhanh chóng bị xé toạc, nhưng cũng có khi, qua ức vạn năm tuế nguyệt, lớp giấy này vẫn không hề lay động.

Mọi người trầm mặc hồi lâu, Thái Thanh chậm rãi lên tiếng an ủi: "Thánh đạo khó tỏ tường, nhưng chỉ cần chúng ta kiên trì tham ngộ, cuối cùng ắt sẽ có sở đắc, cũng không cần phải vội vàng nhất thời, chúng ta càng sốt ruột, Thánh đạo càng rời xa chúng ta." "Chúng ta minh bạch." Mọi người đồng loạt gật đầu, cũng biết rằng trên con đường tham ngộ Thánh đạo không thể nóng vội.

Mọi người lập tức thở ra vài ngụm trọc khí, tạm gác việc tham ngộ Thánh đạo sang một bên.

Thấy cuộc luận đạo đã kết thúc mà mọi người vẫn không có được gì, Tiếp Dẫn vội vàng đưa cho Chuẩn Đề một ánh mắt.

Hai huynh đệ Tây Phương đã cùng tu hành vô số vạn năm, sớm đã tâm linh tương thông, Tiếp Dẫn chỉ cần một ánh mắt, Chuẩn Đề liền biết phải làm gì.

Ngay lập tức Chuẩn Đề đứng dậy, chắp tay hành lễ với Tam Thanh: "Tam vị sư huynh, Tây Phương của ta từ sau Đạo Ma Chi Tranh, linh mạch bị đánh nát, hoàn cảnh tu luyện kém một trời một vực, xa không bằng Đông, Nam, Bắc tam phương thiên địa khác.

Lần này đến Côn Luân Sơn, ngoài việc luận đạo cùng tam vị sư huynh, còn đặc biệt dẫn theo vài đệ tử môn hạ, chính là muốn cho họ mở rộng tầm mắt, xem thử linh khí Đông Phương sung túc, vật hoa thiên bảo.

Cũng muốn cho họ kiến thức, sự lợi hại của cao đồ môn hạ Tam Thanh sư huynh, để họ biết đạo lý người ngoài có người, trời ngoài có trời, không đến nỗi cứ mãi ở Tây Phương, ếch ngồi đáy giếng, mà lỡ dở tu hành." Nguyên Thủy cau mày: "Ý ngươi là, muốn đệ tử hai bên chúng ta, mỗi người tỷ thí, so tài một phen?" Thông Thiên nghe vậy, trong lòng không khỏi vui thầm, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tinh minh cả đời, sao giờ lại hồ đồ thế.

Đại đệ tử nhà mình, mấy ngàn năm trước đã có thể đánh bại Đại La Kim Tiên, trước mắt vài đệ tử Tây Phương nhỏ nhoi này, há chẳng phải dễ dàng đè xuống đất mà đánh sao?

"Không phải, không phải!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe lời Nguyên Thủy, không khỏi lắc đầu: "Hai người chúng ta lần này đến Côn Luân, là vì luận đạo mà đến, nếu đệ tử môn hạ tỷ thí, vạn nhất đánh ra chân hỏa, làm tổn thương hòa khí giữa huynh đệ chúng ta, há chẳng phải không hay?

Theo ta thấy, tỷ thí so tài, không bằng ngồi mà luận đạo." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thích nhất là kiếm chác, thường xuyên du lịch Đông

Phương, thu thập thiên tài địa bảo, mang về Tây Phương.

Chương 122

Cho nên Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng và những người khác, tuy rằng tu hành ở Tây Phương, nhưng tiến độ một chút cũng không kém Quảng Thành Tử, Đa Bảo và những người khác, đều là tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng hiểu, đệ tử Tam Thanh thu nhận, ai nấy đều không đơn giản.

Ví như mười hai Kim Tiên Côn Luân kia, năm đó khi Nữ Oa giảng đạo Hỗn Độn hắn đều đã gặp qua, mỗi người phúc duyên rất sâu hậu, đệ tử Tây Phương của hắn không thể sánh bằng.

Còn có Triệu Công Minh của Thượng Thanh nhất mạch kia, càng thêm lợi hại, một thân Thái Ất Kim Tiên đạo hạnh, hoàn mỹ vô khuyết, phúc duyên căn cơ một chút cũng không kém mười hai Kim Tiên, thậm chí còn hơn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ước tính, Dược Sư, Di Lặc hai người cộng lại, cũng không phải đối thủ của Triệu Công Minh kia.

Tỷ thí so tài, khả năng rất lớn là đệ tử Tây Phương của hắn sẽ mất mặt, không bằng trực tiếp chuyển sang bước tiếp theo, luận đạo.

Về thực lực, đệ tử Tây Phương của hắn không bằng đệ tử Tam Thanh cũng đành, nhưng về luận đạo, đệ tử Tây Phương của hắn, tinh thông Huyền Môn tam thiên đại đạo, bát bách bàng môn tả đạo, hắn không tin, còn không phải đối thủ của đệ tử Tam Thanh.

Sau khi luận đạo, Tây Phương của hắn lại ra sức tuyên truyền, lo gì không có những mầm non kiệt xuất bái nhập Tây Phương?

"Ta thấy việc này có thể." Thái Thanh khẽ gật đầu, nhìn về phía

Nguyên Thủy, Thông Thiên.

Dù sao môn hạ của hắn cũng không có đệ tử, bất kể là luận đạo hay so tài, đều không liên quan đến hắn.

"Luận đạo?" Nguyên Thủy cau mày, theo hắn thấy, một đám Thái Ất Kim Tiên tiểu tu, luận đạo gì, có đạo gì mà luận.

Thông Thiên hơi sững sờ, phụ họa nói: "Ta cũng thấy việc này có thể." Thông Thiên đối với đại đệ tử nhà mình có mười phần tự tin, bất kể là tỷ thí so tài, hay luận đạo, đều có thể treo cổ đánh đệ tử Tây Phương.

Mối quan hệ của Tam Thanh lúc này vẫn khá tốt, thấy Thái Thanh, Thượng Thanh đều đồng ý, Nguyên Thủy cũng đồng ý: "Được, vậy nghe lời hai vị sư đệ, để đệ tử môn hạ, cũng luận đạo một chút." Mười hai Kim Tiên Côn Luân, mỗi người đều căn nguyên bất phàm, phúc duyên sâu hậu, thâm sâu được truyền thừa của Ngọc Thanh nhất mạch, cho dù về phương diện luận đạo, Nguyên Thủy cũng tin chắc, sẽ không thua kém đệ tử Tây Phương.

Mọi người đạt thành nhất trí, rất nhanh trong Tam Thanh Điện, vang lên từng tràng chuông vàng, với tốc độ cực nhanh, truyền khắp toàn bộ Côn Luân Sơn.

"Sư tôn triệu hoán?" Trong Ngọc Thanh đạo tràng, Quảng Thành Tử bay vọt lên, gọi mười hai Kim Tiên, bay về phía Tam Thanh Điện.

Bên kia, Triệu Công Minh cũng tỉnh lại từ trong tu luyện, nghe thấy tiếng chuông vàng, gọi các đệ tử thân truyền của Thượng Thanh nhất mạch, vội vàng đến Tam Thanh Điện.

Còn Dược Sư và những người khác, sau khi nghe tiếng chuông, cũng không ngừng ngựa phi đến Tam Thanh Điện!

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đứng dậy, luận đạo năm trăm

năm, ngay cả họ cũng mệt mỏi.

Khi họ bước ra khỏi Tam Thanh Điện, lập tức ngớ người.

Côn Luân Sơn của họ sao lại trở nên trơ trụi thế này!

Tam Thanh nhìn một lượt, chỉ thấy trước Tam Thanh Điện, một mảng lớn linh thảo đều bị vét sạch, lộ ra những mảnh đất trơ trụi, từng mảng từng mảng, vô cùng khó coi.

Hai mắt lại nhìn về phía xa, Côn Luân Sơn vốn tầng tầng lớp lớp núi non hiểm trở, sông núi như tranh vẽ, giờ như bị đẽo gọt không ít, mấy chỗ đều lộ ra những vách đá trơ trụi.

Nguyên Thủy yêu cảnh đẹp Côn Luân nhất, thấy Côn Luân Sơn bị phá hoại đến mức này, trong lòng một cỗ nộ khí tự nhiên mà sinh.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đệ tử môn hạ các ngươi, chính là tiếp đãi khách như vậy sao?" Chuẩn Đề trên mặt đầy vẻ ngượng nghịu, Dược Sư và những người khác, quả thực là "thanh xuất vu lam thắng vu lam" (trò hơn thầy) a.

Hắn còn không ngờ, chỉ dựa vào bốn người bọn họ, vậy mà trực tiếp làm Côn Luân Sơn trơ trụi.

Bất quá Chuẩn Đề là ai?

Người mặt dày nhất Hồng Hoang!

Chỉ trong một khoảnh khắc, khóe mắt liền long lanh, sau đó liền che mặt, bắt đầu khóc lớn!

"Tam vị sư huynh a, Tây Phương của ta linh mạch vỡ nát, vô cùng bần cùng, đệ tử môn hạ sao đã từng thấy Côn Luân Sơn chung linh dục tú, vật hoa thiên bảo như thế, thấy của lạ liền thích, tình bất tự cấm mà ra tay, đã mạo phạm tam vị sư huynh, còn xin sư huynh tha thứ, cùng lắm, bảo họ trả lại những thứ đã hái là được." Chuẩn Đề

khóc lóc tỉ tê, khiến người thấy thương tâm, người nghe rơi lệ, như thể chính mình phải chịu oan ức tày trời.

Nguyên Thủy vẫn giận dữ nói: "Dù có trả lại, cảnh đẹp Côn Luân của ta còn có thể khôi phục nguyên dạng sao?" Thái Thanh phất tay, lắc đầu: "Tây Phương bần cùng, những thứ này, cứ coi như tặng cho hai vị sư đệ vậy." Chuẩn Đề nghe vậy, lập tức chuyển buồn thành vui, chắp tay hành lễ nói: "Hai huynh đệ ta, xin đa tạ tam vị sư huynh." Hai người trong lòng hớn hở, Côn Luân Sơn, tổ của vạn núi, đợt vơ vét tài nguyên này, đủ để Tu Di Sơn của hắn phục hồi một phần lớn, tài nguyên tu hành của đệ tử môn hạ đều có cả rồi!

Chỉ tiếc, hai huynh đệ bọn họ vẫn chưa khai ngộ Thánh đạo.

Bằng không, sau khi chứng đạo thành Thánh, liền có thể tự thân dùng vô thượng đại pháp lực, mượn sức Thiên Đạo, liền có thể tu bổ một phần linh mạch, Tây Phương cũng sẽ không bần cùng đến vậy.

Dù sao ngày ngày đông chạy tây vơ vét, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng mệt mỏi lắm rồi.

Lại qua vài hơi thở thời gian, chỉ thấy ba toán người, từ những nơi khác nhau bay đến.

Chính là Quảng Thành Tử, Triệu Công Minh, và đệ tử ba mạch Dược Sư.

Triệu Công Minh bay qua Côn Luân Sơn, nhìn Côn Luân Sơn suýt bị vét sạch, không khỏi câm nín.

Đệ tử Tây Phương, quả thực là "nhạn quá bạt mao, thú tẩu lưu bì" (chim bay qua rụng lông, thú đi qua để lại da – ý nói vơ vét đến cùng cực), vơ vét lông cừu đến cực điểm, đệ tử đã như vậy, sư tôn thì khỏi nói.

Ba toán người bay đến Tam Thanh Điện, Triệu Công Minh dẫn

đầu nói: “Kính hỏi Sư tôn, Sư bá, Sư thúc, triệu chúng đệ tử đến đây có việc gì ạ.” Thông Thiên nói: “Hai vị sư thúc các con, từ xa đến đây, muốn mời các con cùng đệ tử môn hạ của họ luận bàn một phen.” “So tài một phen?” Triệu Công Minh mắt sáng rực, với thực lực hiện tại của hắn, có Định Hải Thần Châu, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trong tay có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, e rằng đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch, Tây Phương nhất mạch cộng lại, cũng không phải đối thủ của hắn.

Thông Thiên lắc đầu: “Không phải so tài về phương diện thực lực, mà là so tài luận đạo giữa hai bên.” “Luận đạo?” Triệu Công Minh trong lòng hơi chùng xuống, Tây Phương nhất mạch, sư thừa Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, giỏi nhất là quỷ biện chi đạo, lần luận đạo này, chắc chắn không có ý tốt.

Ngay lúc này, một tiếng hệ thống vang lên trong lòng Triệu Công Minh.

“Đinh đông, Tây Phương đến viếng, mưu đồ mượn sức luận đạo, áp Huyền Môn Tam Thanh một bậc, hoằng dương uy danh Tây Phương, kích hoạt hệ thống tuyển trạch thần cấp.

Lựa chọn 1: Không tham gia luận đạo, đứng ngoài quan sát.

Tưởng lệ: Một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ngẫu nhiên.

Lựa chọn 2: Tham gia luận đạo, đánh bại tất cả đệ tử Tây Phương, hoằng dương thần uy Thượng Thanh nhất mạch.

Tưởng lệ: Khí vận Thượng Thanh nhất mạch nhận được gia trì thêm hai mươi phần trăm!” “Ta chọn hai!” Triệu Công Minh trong lòng khẽ động, trực tiếp chọn hai, khí vận Thượng Thanh nhất mạch hưng thịnh, tương lai tự nhiên có thể quét sạch mọi yêu ma quỷ quái.

Đến lúc đó, bất kỳ đạo thống nào muốn động đến Thượng Thanh

nhất mạch của hắn, đều phải cân nhắc kỹ lưỡng, liệu có chịu nổi phản phệ của khí vận hay không.

Hơn nữa, Triệu Công Minh đã trải qua sự tẩy lễ của thông tin hậu thế nhiều năm như vậy, phá bỏ thuật quỷ biện của Tây Phương, chắc hẳn cũng không quá khó khăn.

Sau khi lựa chọn xong, Triệu Công Minh khẽ gật đầu, hướng Thông Thiên gật đầu.

"Bẩm Sư tôn, đệ tử Tây Phương đã nguyện ý luận đạo cùng chúng ta, vậy chúng ta tự nhiên không có ý kiến." Quảng Thành Tử cũng chắp tay hành lễ: "Bẩm Sư tôn, chúng đệ tử cũng không có ý kiến." "Tốt, đã như vậy, vậy thì bắt đầu thôi." Thái Thanh cười nói: "Luận đạo trước Tam Thanh Điện, e rằng khô khan vô vị, chi bằng dẫn chư vị đi thưởng ngoạn cảnh đẹp Côn Luân của ta." Thái Thanh ý niệm vừa động, mọi người liền một trận trời đất quay cuồng, khi mở mắt ra lần nữa, đã đến một chỗ khe núi u uất bên vách núi.

Nhìn về phía trước, núi non trùng điệp, khe suối ngàn vạn, quay đầu nhìn lại, thác nước bay cao, hoa cụm thêu dệt, suối chảy róc rách, một luồng hương gió trăm hoa thấm vào tâm can thổi đến, khiến người ta tâm khoáng thần di.

Thái Thanh phất tay một cái, năm cái bồ đoàn xuất hiện, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngồi bên khe núi, lặng lẽ nhìn mọi người ngộ đạo.

Xích Tinh Tử nhìn Côn Luân Sơn suýt bị đám đệ tử Tây Phương vét sạch, trong lòng sớm đã có một cỗ oán khí, liền trực tiếp mở miệng nói: "Cảnh đẹp Côn Luân Sơn của chúng ta, Hồng Hoang hiếm có, chư vị đạo hữu Tây Phương, e rằng còn chưa từng thấy qua chứ?" "Cảnh đẹp Côn Luân, tự nhiên là đứng đầu Hồng Hoang, nhưng Tây Phương của ta tuy bần cùng, nhưng cũng có một nơi, không kém cảnh

đẹp Côn Luân chút nào, thậm chí bất kỳ nơi nào trong Hồng Hoang, đều không thể so sánh!" Dược Sư cười nói.

"Nơi nào?" Xích Tinh Tử trong mắt tràn đầy vẻ không tin, năm đó khi chưa bái sư Ngọc Thanh nhất mạch, hắn cũng đã du lịch qua Hồng Hoang.

Chương 123

Tự nhiên biết Tây Phương linh mạch vỡ nát, vô cùng bần cùng, tầm mắt nhìn tới, chỉ có ức vạn dặm cát vàng, làm sao có thể có nơi nào của ngươi tốt hơn Côn Luân Sơn của hắn.

"Cực Lạc Thế Giới!" Nhắc đến bốn chữ Cực Lạc Thế Giới, trên mặt Dược Sư, tràn đầy vẻ đắc ý, trong mắt mang theo sự mong chờ cực lớn.

"Thế nào là Cực Lạc Thế Giới?" Xích Tinh Tử lần nữa hỏi, trong mắt càng thêm không tin, Cực Lạc Thế Giới gì, chưa từng nghe qua.

"Cực Lạc Thế Giới, chính là Tiểu Thiên Thế Giới được Sư tôn, Sư thúc liên hợp khai sáng, tuyệt đối thanh tịnh, bình đẳng, an lạc, tất cả sinh linh tiến vào Cực Lạc Tịnh Thổ đều lục căn thanh tịnh, không có sinh tử ai thương, không có tham sân si tam độc… Do đó được gọi là Cực Lạc Thế Giới." Dược Sư đôi mắt đạm mạc, ánh mắt long lanh, nhìn về phía Xích Tinh Tử.

"Ngươi nói trong Cực Lạc Thế Giới, tất cả mọi người lục căn thanh tịnh, không có độc tham sân si?

Chuyện này tuyệt đối không thể nào!" Xích Tinh Tử sắc mặt lạnh xuống, lập tức phủ quyết.

Lục căn, chỉ là dục vọng do mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý này sáu căn gây ra!

Tam độc, lại còn gọi là tam cấu, tam hỏa, ba độc này tàn phá thân tâm, khiến người ta trầm luân trong ma uyên sinh tử, là căn nguyên của cái ác.

Trong chính thống Huyền Môn đại đạo mà hắn tiếp thu, sở dĩ tu sĩ

tu hành, chính là để khu trục dục niệm do mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý sáu căn này gây ra.

Tiêu diệt tham sân si tam độc tam hỏa, từ đó từng bước một, truy cầu vô thượng đại đạo.

Nếu như theo lời Dược Sư nói, Cực Lạc Thế Giới kia, không có phiền não lục căn, không có tham sân si tam độc, vậy há chẳng phải không cần tu hành, liền có thể leo lên đại đạo.

Điều này hoàn toàn trái ngược với lý luận Huyền Môn mà Xích Tinh Tử đã tiếp thu, như Nam Viên Bắc Triệt (Nam Bắc cách biệt), căn bản không phải cùng một cấp độ.

Dược Sư thản nhiên cười: "Xích Tinh Tử đạo huynh không tin?" "Ta không tin!" Xích Tinh Tử lần nữa kiên định lắc đầu.

"Vậy ta sẽ cho ngươi xem, Cực Lạc Thế Giới của Tây Phương ta, rốt cuộc là như thế nào!" Dược Sư vung tay, đánh ra một đạo pháp lực, pháp lực nhanh chóng khuếch tán giữa không trung.

Cuối cùng hóa thành một bức họa cuộn khổng lồ rộng ba mươi mét, dài trăm mét.

Trong bức họa cuộn, thứ đầu tiên đập vào mắt, là một tòa thành trì khổng lồ.

Trong thành trì, có vô số chủng tộc đi trên con đường rộng rãi.

Có sinh linh hóa thành từ tinh quái cây cỏ, cũng có yêu tộc yêu quái, Hồng Hoang cự thú, những sinh vật bình thường gặp mặt hận không thể đánh nhau đến long trời lở đất, trong tòa thành trì khổng lồ này, lại vô cùng tường hòa, mỗi người trên mặt đều mang theo ý cười nhàn nhạt.

Không có giết chóc, không có máu tanh, không có tranh đấu lòng người, không có lừa gạt, tường hòa đến cực điểm, một luồng khí tức

cực kỳ thoải mái, ập đến.

Dược Sư đạm mạc nói: "Đây chỉ là một góc của Cực Lạc Thế Giới Tây Phương ta mà thôi, Xích Tinh Tử đạo huynh, còn nghi ngờ tính chân thực của Cực Lạc Thế Giới của ta sao?" "Cái này, làm sao có thể..." Xích Tinh Tử rơi vào sự tự nghi ngờ, bức họa vừa rồi, vô cùng chân thực.

Hơn nữa Xích Tinh Tử có thể cảm ứng được, sự tường hòa trong bức họa, không phải là giả tạo, hoặc dùng pháp thuật tạo thành.

Tất cả đều là sự tường hòa phát ra từ nội tâm, không một chút hư giả.

Nhưng theo Huyền Môn Tam Thiên Đại Đạo mà hắn tu hành, loại Cực Lạc Thế Giới này, căn bản là không thể tồn tại, vậy làm sao có thể thật sự xuất hiện?

Bên cạnh khe núi, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, một vẻ thắng lợi đã nằm trong tay.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, thậm chí đã nghĩ đến, sau khi luận đạo kết thúc, nên tuyên truyền thật tốt như thế nào.

Đến lúc đó trên Tu Di Sơn của Tây Phương hắn, nhất định sẽ đông nghịt người, Tây Phương hưng thịnh, chỉ còn chờ ngày đó thôi!

"Hai vị sư đệ đi sai đường rồi a..." Ngược lại là Tam Thanh, hơi cau mày, cái gọi là Cực Lạc Thế Giới, có thể lừa được Xích Tinh Tử và những người khác, nhưng làm sao có thể lừa được bọn họ?

Bất quá bọn họ cũng không mở miệng, mà là lặng lẽ quan sát, đặc biệt là Thông Thiên, trong lòng càng dấy lên một trận sóng lớn.

Không thể không nói, Cực Lạc Thế Giới này vẫn có chỗ độc đáo.

Nếu là lần đầu tiên nhìn thấy, rất dễ bị lừa, rơi vào cạm bẫy, hắn

muốn xem thử, đại đệ tử nhà mình, có phá được cục diện này không.

Lúc này, Dược Sư tiếp tục khẽ cười với Xích Tinh Tử.

"Xem ra Xích Tinh Tử đạo huynh vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa của Cực Lạc Thế Giới này của ta, chi bằng để ta giải thích kỹ càng cho đạo huynh?" "Được." Xích Tinh Tử vô thức gật đầu, sắc mặt các đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch cũng vô cùng ngưng trọng.

Hiển nhiên, bọn họ cũng bị cái gọi là Cực Lạc Thế Giới này lừa gạt.

Hắn chỉ cảm thấy lời của Dược Sư này, mười phần có đạo lý: "Trong Cực Lạc Thế Giới Tây Phương của ta, sinh linh, y phục, ẩm thực, dụng cụ, đều ứng niệm tức chí (tức là nghĩ đến liền có), muốn mặc y phục, thì "ứng pháp diệu phục tự nhiên tại thân", muốn ăn cơm, thì "bách vị ẩm thực tự nhiên doanh mãn" (trăm vị thức ăn tự nhiên đầy đủ), tất cả đều đầy đủ, thêm vào đó ngày ngày lắng nghe sư tôn, sư thúc Tây Phương giảng giải diệu pháp Tây Phương, tự nhiên không có độc tham sân si.

Cực Lạc Thế Giới là một thế giới xa rời bóng tối, đại địa, lầu các, chúng sinh, hoa sen... tất cả vạn vật đều tỏa ra ánh sáng, không cần mặt trời mặt trăng chiếu rọi.

Ngoài ra, Cực Lạc Tịnh Thổ rộng lớn vô biên, vô lượng mênh mông, không có bốn mùa, lạnh nóng, mưa gió, mát mẻ thoải mái, khiến người ta tâm khoáng thần di.

Sinh linh lên đến Cực Lạc Tịnh Thổ đều là chúng sinh tướng, không có ái dục tình sự, không có oán cừu phẫn hận, do đó Cực Lạc Tịnh Thổ mới có thể trở thành một thế giới tuyệt đối thanh tịnh bình đẳng, ức vạn sinh linh đều lục căn thanh tịnh." Lời lẽ của Dược Sư này, trực tiếp khiến Xích Tinh Tử ngớ người.

Không, không chỉ Xích Tinh Tử, ngay cả Thái Ất, Ngọc Đỉnh, Cụ Lưu Tôn, còn có đệ tử Thượng Thanh nhất mạch như Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương, Tam Tiêu, cũng lập tức ngơ ngác.

Đạo tâm của họ, vào khắc này khẽ chấn động, đồng thời trong lòng dấy lên một trận nghi hoặc cực lớn.

Chẳng lẽ Cực Lạc Thế Giới trong truyền thuyết này, thật sự tồn tại?

Nếu như không tồn tại, vậy chuyện trong tòa thành trì khổng lồ mà Dược Sư vừa vung tay tạo ra, lại làm sao có thể xảy ra?

Cực Lạc Thế Giới, thanh tịnh bình đẳng, thiên hạ đại đồng?

Quảng Thành Tử, Đa Bảo và những người khác, tu vi sâu nhất, lý giải về Đại Đạo khá sâu, luôn cảm thấy lời Dược Sư nói có chỗ không đúng, nhưng muốn phản bác, họ lại không biết bắt đầu từ đâu.

Ngay khi đệ tử hai mạch lòng rối như tơ vò, không biết phải phản bác thế nào.

Đột nhiên, một tiếng cười, như chuông vàng lớn vang lên, lập tức đánh tan mọi tạp niệm trong lòng mọi người.

"Dược Sư sư đệ, Cực Lạc Thế Giới mà ngươi miêu tả này, ta thấy sao có chút giống... ban ngày nằm mơ (mơ giữa ban ngày)?" Triệu Công Minh cuối cùng cũng không nhịn được, bật cười thành tiếng với Dược Sư.

Dược Sư uất giận nói: "Công Minh sư huynh, ta tôn trọng ngươi, gọi ngươi một tiếng sư huynh, ngươi sao có thể vô cớ sỉ nhục Cực Lạc Thế Giới Tây Phương của ta?" Triệu Công Minh tiếp tục cười nói: "Ta chỉ nói lời thật mà thôi, sao có thể gọi là vũ nhục?

Ngươi vừa nói, sinh linh trong Cực Lạc Thế Giới Tây Phương, y phục, ẩm thực, dụng cụ, ứng niệm tức chí, muốn mặc y phục, thì

“ứng pháp diệu phục tự nhiên tại thân”, muốn ăn cơm, thì “bách vị ẩm thực tự nhiên doanh mãn” tất cả đều đầy đủ, nhưng theo nhận thức của ta, phàm muốn đạt được điều gì, đều cần phải tự mình nỗ lực, trên trời không thể rơi xuống bánh, lời nói này của Dược Sư sư huynh, không phải mơ giữa ban ngày thì là gì?” “Đúng vậy, muốn áo có áo, muốn cơm có cơm, đó không phải mơ giữa ban ngày thì là gì?” “Ồ hố, hóa ra Dược Sư nói nhiều như vậy, đều là đang mơ giữa ban ngày a.” “Ta vốn tưởng đệ tử Tây Phương nhất mạch chỉ có mặt dày, không ngờ, còn thích mơ giữa ban ngày a.” Đệ tử Ngọc Thanh, Thượng Thanh hai mạch như vỡ tổ, bắt đầu cười lớn.

“Vô luận, vô luận!” Dược Sư giận quá hóa cười: “Đó là vì kiến thức của các ngươi thiển cận, chưa từng đến Cực Lạc Tây Phương của ta, không thể kiến thức được sự huyền diệu của Cực Lạc Tây Phương của ta mà thôi!” Triệu Công Minh sắc mặt nghiêm túc, nói: “Nếu Cực Lạc Thế Giới Tây Phương của các ngươi tốt đến vậy, muốn gì có nấy, vậy các ngươi còn cướp đoạt linh thảo tiên dược Côn Luân Sơn của ta làm gì, các ngươi tiến vào cái gọi là Cực Lạc Thế Giới của các ngươi, ý niệm vừa động, linh thảo tiên dược há chẳng phải sẽ đến ào ào?” “Tây Phương của ta có đại hoành nguyện, muốn độ chúng sinh vào Cực Lạc Thế Giới hưởng lạc, chúng sinh không vào, chúng ta sao dám vào?” Dược Sư sắc mặt vô cùng trang trọng, mặt trời mọc ở phương Đông, ánh nắng vàng rải trên mặt Dược Sư, tựa như một tôn Chân Phật lâm thế.

Ngay cả Triệu Công Minh cũng ngớ người, trong lòng không khỏi giơ ngón cái lên.

Một Dược Sư, không độ hóa thế nhân chúng sinh, bản thân hắn chung sinh không nhập Cực Lạc Thế Giới.

Chương 124

Một Địa Tạng, địa ngục chưa trống, thề không thành Phật, nguyên nguyên không ngừng vì Phật môn vơ vét khí vận.

Khả năng tẩy não của Tây Phương này, quả thực là hạng nhất, hắn cũng vô cùng bội phục a.

Rất nhanh, sắc mặt Triệu Công Minh thả lỏng rất nhiều, thở dài một tiếng: "Hóa ra Dược Sư sư đệ trong lòng có đại hoành nguyện như vậy a, vậy những lời lúc trước, quả thực là lỗi của sư huynh." Dược Sư mỉm cười: "Biết lỗi có thể sửa, không gì lớn hơn điều thiện." "Vậy sư huynh có một thỉnh cầu, không biết Dược Sư sư đệ có thể đáp ứng không?" "Thỉnh cầu gì?" Dược Sư sững sờ.

"Ta cũng là một trong chúng sinh, ngươi nói Cực Lạc Thế Giới kia tốt đến vậy, muốn gì có nấy, chi bằng trực tiếp độ ta vào, cũng đỡ phải ngày ngày khổ tu, khô khan vô vị, ta cũng có thể giúp ngươi thể nghiệm, xem Cực Lạc Thế Giới kia, có thật sự tốt như vậy không." Dược Sư búng ngón tay tính toán: "Công Minh sư huynh cùng Cực Lạc Thế Giới Tây Phương của ta vô duyên, ta không độ hóa được." "Ta không có duyên phận đó sao?" Triệu Công Minh sững sờ.

Dược Sư sắc mặt trang trọng nói: "Tây Phương ta làm việc, xem duyên phận, có duyên phận, tự nhiên có thể nhập Cực Lạc Thế Giới Tây Phương của ta, không có duyên phận, cưỡng cầu cũng không được." Triệu Công Minh không khỏi cười, chỉ chỉ Đa Bảo: "Vậy Đa Bảo sư đệ của ta, có duyên chăng?" "Vô duyên." "Tam Tiêu sư muội thì sao?" "Vô duyên." "Cầu Thủ Tiên Thị Thanh Sư Đắc Đạo, tổng phải có duyên chứ?" "Vô duyên." Triệu Công Minh không khỏi cười: "Vậy Dược Sư sư đệ ngươi là nói, ở đây ai có duyên phận này."

“Duyên ở trong lòng, đến Tây Phương mới có thể biết.” Dược Sư vẫn vẻ mặt thản nhiên, không một chút ý tứ ngại ngùng.

Kim Quang Tiên liếc Dược Sư một cái, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường: “Duyên duyên duyên, duyên cái đầu ngươi ấy, thích mơ giữa ban ngày thì cứ mơ giữa ban ngày đi, cứ phải bày đặt cái gọi là Cực Lạc Thế Giới gì đó, thật khiến ta cười rụng răng rồi.” Lời lẽ thô thiển của Kim Quang Tiên vừa thốt ra, lập tức khiến mọi người tại chỗ cười phá lên.

“Ngươi...” Dược Sư sắc mặt lúc xanh lúc trắng, vừa định cãi lại, lại thấy Chuẩn Đề mở miệng: “Dược Sư, tĩnh tâm lại, không cần tranh luận với bọn họ.” “Vâng, Sư thúc.” Dược Sư thở ra một ngụm trọc khí, tâm thần lập tức an định lại.

Nhưng dù vậy, trong mắt đệ tử Ngọc Thanh, Thượng Thanh hai mạch, Dược Sư không còn vẻ cao thâm khó lường như trước, họ nhìn vào, cứ như một tên hề vậy.

Cái gọi là Cực Lạc Thế Giới, càng khiến người ta cười rụng răng.

Không ngờ, đệ tử Tây Phương, không nghĩ đến việc tu hành tử tế, mà cứ suốt ngày nghĩ đến chuyện tốt trên trời rơi xuống, đây không phải mơ giữa ban ngày thì là gì?

Thậm chí Thông Thiên cũng có chút không nhịn được, khóe miệng nhếch lên, dấy lên một nụ cười nhàn nhạt, lời của Kim Quang Tiên kia, thật sự nói trúng tim đen của hắn.

Tiếp Dẫn khẽ thở dài một tiếng, ý niệm vừa động, một tia kim quang lóe lên trong đôi mắt.

“Di Lặc, ngươi hãy thay sư huynh ngươi, cùng chư vị sư huynh Đông Phương luận đạo so tài một phen.” “Vâng, Sư tôn.” Di Lặc, vị truyền nhân thứ hai của Tây Phương, bước ra khỏi đám đông.

Di Lặc lúc này, là một đạo nhân thân hình to lớn, tóc buộc sơ sài, đạo bào rộng thùng thình, trông có vẻ không được chỉnh tề.

Hắn chắp tay với đệ tử Ngọc Thanh, Thượng Thanh hai mạch: "Không biết chư vị sư huynh hai mạch, ai nguyện ý bước ra, cùng Di Lặc ta luận bàn một phen?" Di Lặc tuy trong miệng xưng sư huynh, nhưng trong đôi mắt, ẩn chứa một tia đắc ý, có một loại cảm giác khinh thường.

Trong số đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch, Xích Tinh Tử thảm bại trong tay Dược Sư, nếu không phải Triệu Công Minh Thượng Thanh ra tay trợ giúp, e rằng đã bại một cách thảm hại.

Quảng Thành Tử đối với pháp môn Tây Phương, vô cùng kiêng kỵ, lúc này ra tay, cũng không có nắm chắc phần thắng.

Phía Thượng Thanh nhất mạch, Đa Bảo dưới ám hiệu của Triệu Công Minh, trực tiếp nhảy ra.

"Đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, Đa Bảo đạo nhân, nguyện cùng Di Lặc sư đệ luận đạo so tài." "Hóa ra là Đa Bảo sư huynh, Di Lặc trong lòng đã ngưỡng mộ đại danh của Đa Bảo sư huynh từ lâu, đã như vậy, vậy chúng ta bắt đầu thôi." "Được." Theo tiếng Đa Bảo vừa dứt, hai người ngồi xuống đất, bắt đầu luận đạo.

Bản thể Đa Bảo, là do Hồng Hoang dị chủng Đa Bảo Thử hóa thành, Đa Bảo Thử, tuy là Hồng Hoang dị chủng, nhưng thiên phú, tư chất, trong số các Hồng Hoang dị chủng, chỉ có thể xếp ở tầng trung đẳng, nhưng Đa Bảo thì khác, ngộ tính cực kỳ xuất chúng!

Sau khi bái sư Thông Thiên, lắng nghe Huyền Môn Tam Thiên Đại Đạo vô thượng, cảm ngộ cực sâu, nhìn khắp Côn Luân, Quảng Thành Tử cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Theo hai người bắt đầu luận đạo, trên bồ đoàn, hai người triển

khai giao phong kịch liệt.

Ngươi một câu, ta một câu, biện luận kịch liệt, chân ngôn Huyền Môn đại đạo, được hai người thốt ra.

Trong chốc lát, Bát Bách Bàng Môn đại đạo của Di Lặc, vậy mà rơi vào thế hạ phong.

Ngay lúc này, đột nhiên, một con chim én nhỏ bằng bàn tay, từ không xa bay đến.

Phía sau chim én, một con đại ưng toàn thân yêu khí bao quanh, tinh khí bức người, bám sát chim én mà bay tới.

Trong mắt còn mang theo vẻ trêu tức, dường như sở dĩ chưa lập tức chém giết chim én, coi làm huyết thực, là vì còn chưa chơi đủ.

Con đại ưng kia thân mang yêu khí, thấy sắp đến Côn Luân Sơn, trong mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ mang tính người, tiếp đó vươn vuốt sắc, với thế sấm sét, vồ lấy chim én.

"Hừ!" Trên mặt Kim Linh, lóe lên một tia lạnh lẽo, búng ngón tay một cái, đánh ra một đạo pháp lực, lập tức giam cầm đại ưng giữa không trung.

Mặc cho con đại ưng kia giãy giụa thế nào, cũng vô ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn con chim én kia, trốn thoát ngay dưới mí mắt nó.

Tiếp đó, Kim Linh lại đánh ra một đạo pháp lực, giải khai sự trói buộc đối với đại ưng.

Đại ưng hoảng hốt vỗ cánh, trong mắt lóe lên sự sợ hãi cực độ.

Chết tiệt, hôm nay sao lại bị đám tiền bối Côn Luân Sơn này để mắt tới.

Đại ưng vỗ cánh, đang chuẩn bị nhanh chóng bay khỏi Côn Luân Sơn.

Chỉ thấy Di Lặc đang luận đạo với Đa Bảo, đột nhiên mở bừng đôi mắt.

Tiếp đó cũng điểm ra một đạo pháp lực, lần nữa giam cầm đại ưng.

Sau đó đôi mắt nhìn về phía Đa Bảo: "Đa Bảo sư đệ, đây là vì sao?" Đa Bảo đạm mạc nói: "Sư tôn dạy chúng ta, Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, vạn vật đều tồn tại một tuyến sinh cơ, con chim én này hôm nay gặp ta, chính là nơi sinh cơ của nó, ta tự nhiên phải ra tay cứu giúp." Thông Thiên mỉm cười gật đầu, Đa Bảo rất khá, đã ghi nhớ những điều hắn giảng bình thường vào trong lòng.

Trên mặt Di Lặc, lộ ra nụ cười kiểu mẫu: "Đa Bảo sư huynh có tấm lòng từ bi, thật khiến sư đệ cảm động, nhưng sư huynh lại không biết, lòng từ bi, dùng đúng chỗ, đó mới là đại từ bi chân chính, dùng sai chỗ, lại còn ác độc hơn cả lòng rắn rết." Đa Bảo cau mày: "Ngươi là ý gì?" Triệu Công Minh bên cạnh thầm than một tiếng: "Tây Phương nhất mạch này, luận đạo chính diện không thắng được, lại muốn dùng thuật quỷ biện rồi." Trên mặt Tiếp Dẫn, lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, một vẻ thắng lợi đã nằm trong tay.

Hắn không tin, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch có thể lợi hại đến mức này, liên tiếp phá tan diệu luận của Tây Phương hắn.

Tam Thanh cau mày, hai vị sư đệ này của mình, thật sự không đi Tam Thiên Chính Đạo, chuyên đi tà môn ngoại đạo, muốn chứng đạo thành Thánh, chỉ dựa vào những thứ này, làm sao có thể thành?

Di Lặc thấy Đa Bảo hỏi ngược lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười: "Đa Bảo sư huynh, ngươi có biết không, ngươi cứu con chim én kia, nhưng con đại ưng kia không có gì để ăn, liền phải chết đói, ngươi đã trao một tuyến sinh cơ đó cho chim én, nhưng sinh tử nguy cơ, lại trao cho đại ưng." Trên mặt Đa Bảo lộ ra một tia rối

rắm, lạnh giọng nói: "Thế gian nào có pháp song toàn, con đại ưng kia không ăn chim én, đi ăn thứ khác là được." "Đa Bảo sư huynh lại sai rồi, đại ưng đi ăn thứ khác, há chẳng phải vẫn sẽ có sinh linh khác, rơi vào miệng đại ưng sao?

Thân chết đạo tiêu, hóa thành xương trắng?" "Vậy ngươi nói, ta nên làm thế nào?" Đa Bảo nhìn đạo khu mập mạp dầu mỡ của Di Lặc, cùng với nụ cười kiểu mẫu kia, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên dấy lên một cỗ phiền não cực lớn.

"Đông Phương không có pháp song toàn, nhưng Tây Phương ta lại có." Nói xong, Di Lặc trực tiếp xé rách y phục trên người, lộ ra cánh tay trắng bóc, dày thịt.

Hắn mỉm cười, trong tay quang mang lóe lên, một con dao nhọn liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Tiếp đó, Di Lặc cầm dao nhọn, trực tiếp cắt xuống một khối thịt lớn trên cánh tay.

Khi cắt thịt, Di Lặc vẫn vẻ mặt mỉm cười nhàn nhạt.

Cảnh tượng máu tanh này, trực tiếp khiến đệ tử Ngọc Thanh, Thượng Thanh nhất mạch cau mày.

Cắt thịt của chính mình?

Đệ tử Tây Phương, sao ai nấy không mơ giữa ban ngày, thì lại tự tàn?

"Cắt thịt nuôi ưng?" Triệu Công Minh trong lòng khẽ cười, đã có đối sách, hắn không vạch trần, mà là để mặc Di Lặc tiếp tục biểu diễn.

Hắn muốn cho tất cả mọi người Tây Phương đều xem, chỉ dựa vào chút quỷ biện hão huyền, cuối cùng cũng như hoa trong gương, trăng dưới nước, không làm nên đại sự.

Di Lặc cắt xuống một khối thịt lớn, hai tay hiện lên lục quang, ấn vào vết thương, rất nhanh vết thương liền với tốc độ cực nhanh khôi phục như ban đầu.

Tiếp đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Di Lặc trực tiếp cầm khối thịt trên người mình, ném cho đại ưng.

Chương 125

Đại ưng vừa kinh vừa hỉ, đạo nhân mập mạp này không những không giết mình, còn cho thịt ăn?

Đại ưng ba lượt hai lượt, trực tiếp nuốt khối thịt của Di Lặc xuống bụng, cảm thấy luồng pháp lực giam cầm xung quanh đã biến mất.

Lập tức hai cánh chấn động, bay vào tầng mây không thấy bóng dáng.

Di Lặc khẽ cười: "Đại ưng không ăn chim én, sẽ chết đói, nhưng nếu ăn chim én, chim én cũng sẽ chết, thế là ta liền cắt thịt của mình, cho đại ưng ăn, như vậy, đại ưng, chim én, đều có thể tránh khỏi cái chết, đây, chính là pháp song toàn của bần đạo, không biết Đa Bảo sư huynh thấy thế nào?" "Ngươi đây là quỷ biện, vô luận!" Đa Bảo tức giận đứng dậy, trong mắt mang theo vẻ tức giận.

"Đa Bảo sư huynh đã thấy lời ta nói không đúng, còn xin phản bác." "Ngươi..." Đa Bảo vừa định phản bác, nhưng lời đến miệng, lại không biết phải nói gì.

Dù sao hành động này của Di Lặc, tuy là quỷ biện, nhưng dù sao trên một ý nghĩa nào đó đã làm được pháp song toàn.

Đa Bảo thân mang giáo huấn chính thống của Huyền Môn, tuy minh bạch lý niệm của Di Lặc là sai, nhưng lại không nghĩ ra lời nào để phản bác.

Di Lặc thấy vậy, khóe miệng nhếch lên, sau ngày hôm nay, danh tiếng Di Lặc của hắn, sẽ vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa.

Nhưng ngay lúc này, Di Lặc hữu ý vô ý nhìn thấy ánh mắt nửa

cười nửa không của Triệu Công Minh, trong lòng không khỏi giật mình.

Vào khoảnh khắc mấu chốt, vị đại sư huynh Thượng Thanh nhất mạch này, sẽ không lại làm hỏng chuyện tốt của hắn chứ?

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Di Lặc, khoảnh khắc tiếp theo, Triệu Công Minh chậm rãi bước ra, lắc đầu với Đa Bảo.

"Luận quỷ biện, ngươi không phải đối thủ của hắn, xuống trước đi." Đa Bảo trên mặt mang vẻ hổ thẹn: "Đại sư huynh..." Triệu Công Minh cười: "Vô sự, ngươi chỉ là không thắng được hắn về quỷ biện mà thôi, nếu luận thực lực chân chính, ngươi chưa chắc đã ở dưới hắn." "Vâng." Đa Bảo gật đầu, sau đó trở lại hàng ngũ Thượng Thanh.

Di Lặc thấy Triệu Công Minh đích thân ra trận, sắc mặt không khỏi hơi trầm xuống, thêm một chút ngưng trọng.

Qua cuộc biện luận trước đó của Triệu Công Minh và Dược Sư, Di Lặc có thể nhận thức rất rõ ràng, vị đại sư huynh Thượng Thanh nhất mạch này, không phải hạng người tuân theo quy củ.

Dược Sư, Địa Tạng, Đại Thế Chí mấy người, sắc mặt cũng lần lượt trầm xuống, luận về tài ăn nói, Di Lặc là lợi hại, nhưng gặp phải vị đại sư huynh Thượng Thanh nhất mạch này, liệu có thắng được không?

Di Lặc chắp tay nói: "Di Lặc bái kiến Công Minh sư huynh." Triệu Công Minh phất tay, phong khinh vân đạm: "Không cần đa lễ, ta lần này đến, là muốn hỏi Di Lặc đạo hữu vài vấn đề." "Vấn đề gì?" Trên mặt Di Lặc thêm một tia trịnh trọng.

"Hành động cắt thịt nuôi ưng của Di Lặc sư đệ, khiến sư huynh vô cùng khâm phục, nhưng không biết, hôm nay con ưng kia, nếu

không ăn con chim én kia, liệu có thật sự chết đói không?" Lời của Triệu Công Minh vừa thốt ra, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, như vỡ tổ.

"Một con chim én, có được mấy lạng thịt, không ăn khẳng định không chết đói a." "Đúng vậy, con đại ưng kia, toàn thân yêu khí bao quanh, đủ sức giết mãnh hổ, săn hắc hùng, một con chim én, e rằng còn không đủ lấp kẽ răng nó nữa." "Vậy nói như vậy, Di Lặc sư huynh cắt thịt nuôi ưng, há chẳng phải là thừa thãi sao?" Di Lặc sững sờ, tế bào não bắt đầu quay với tốc độ một trăm tám mươi độ, cuối cùng chỉ có thể than thở: "Chắc là không chết đói." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, tiếp tục cười nói: "Ta nghe nói Di Lặc sư đệ trên tay, có một hạt bồ đề tử, đã dưỡng dục vô số vạn năm, có công hiệu ngưng thần tĩnh khí, có thể tặng cho ta không?" "Côn Luân Sơn vật hoa thiên bảo, Công Minh sư huynh làm sao lại để mắt đến hạt bồ đề tử kia của ta." Di Lặc có chút không hiểu.

Triệu Công Minh nghiêm túc nói: "Ta gần đây tu hành, luôn cảm thấy tâm thần bất an, hạt bồ đề tử trong tay Di Lặc sư huynh, rất thích hợp với ta, xin hãy tặng cho." "Công Minh sư huynh nói đùa rồi, ai mà không biết trong tay Tam Thanh sư bá của ta bảo vật vô số, mạnh hơn hạt bồ đề tử trong tay ta vô số lần." Trong tay Di Lặc, quả thật có một hạt bồ đề tử, nhưng hạt bồ đề tử đó quý giá đến mức nào?

Há có thể tặng không cho Triệu Công Minh?

Triệu Công Minh lập tức khó hiểu nói: "Đối mặt một con ưng không chết đói, Di Lặc sư đệ còn có thể cắt thịt của mình để nuôi nó, sư huynh tu hành, tâm thần bất định, chỉ hơi bất cẩn là có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, vì sao Di Lặc sư đệ lại ngay cả một hạt bồ đề tử cũng không nguyện ý tặng?" Lời này vừa thốt ra, cả Côn Luân Sơn đều sôi trào, vô số đệ tử cười phá lên.

“Ta còn tưởng đệ tử Tây Phương cao thượng đến mức nào, không ngờ, đều là giả dối.” “Một khối thịt, dùng pháp lực dễ dàng có thể khôi phục, hạt bồ đề tử kia, lại quý giá hơn một khối thịt nhiều, khó trách Di Lặc kia không nỡ.” “Không nỡ thì thôi, cứ phải giả vờ ra vẻ đại từ đại bi, nhân cách cao thượng vô cùng, thật là giả dối.” “Di Lặc sư huynh, nếu ngươi thật sự có một tấm lòng từ bi, thì hãy đưa bồ đề tử cho Công Minh sư huynh.” “Đúng vậy, chỉ một hạt bồ đề tử mà thôi, sẽ không không nỡ chứ?” “Nếu không nỡ, vậy thì hãy thừa nhận đại đạo Tây Phương của ngươi là giả dối.” Một loạt lời nói, trực tiếp khiến Di Lặc ngớ người.

Di Lặc nghiến răng: “Chỉ một hạt bồ đề tử mà thôi, ta cho ngươi là được.” Nói xong, Di Lặc phất tay một cái, một hạt bồ đề tử lấp lánh kim quang liền rơi vào tay Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh cầm bồ đề tử, đánh giá trên dưới một chút, cảm thán nói: “Không hổ là chí bảo Tây Phương, vậy vi huynh xin nhận vậy.” Sau khi nhận bồ đề tử, Triệu Công Minh đột nhiên giật mình: “Di Lặc sư đệ, vi huynh còn có một chuyện.” “Chuyện gì?” “Vi huynh nghe nói Di Lặc sư đệ còn có một kiện pháp bảo, gọi là Hỗn Kim Kim Nao, uy lực vô cùng, là pháp bảo vô thượng dùng để vây khốn người, giết địch, vi huynh đang lo trong tay không có pháp bảo đắc lực nào để dùng, Di Lặc sư huynh tâm hoài khoan quảng, có tấm lòng đại từ đại bi vô thượng, chi bằng cho ta mượn Hỗn Kim Kim Nao đó dùng một thời gian được không?” Trên mặt Triệu Công Minh mang theo ý cười, chiêu đạo đức bắt cóc này, thật sự rất dễ dùng a.

Di Lặc lập tức lắc đầu: “Hỗn Kim Kim Nao là bản mệnh linh bảo của ta, không thể cho ngươi mượn.” Triệu Công Minh sắc mặt trầm xuống: “Vậy vi huynh ngày sau du lịch Hồng Hoang, nếu vì trong tay không có pháp bảo, mà vẫn lạc trong tay người khác, vậy món nợ này, có phải Di Lặc sư đệ phải gánh chịu không?” “Ta, ta...” Di Lặc á khẩu

vô ngôn.

“Di Lặc, ngươi lui xuống đi.” Tiếng nói du dương từ miệng Tiếp Dẫn truyền ra, trực tiếp khiến Di Lặc như được đại xá, vội vàng lui xuống.

Nhìn Di Lặc xám xịt xuống đài, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, bùng nổ một trận tiếng vỗ tay như sấm.

Thấy Đại sư huynh giáo huấn đám người quỷ biện Tây Phương này, thật sướng, thật quá sướng.

Bên cạnh khe núi, trên bồ đoàn, Tiếp Dẫn đạm mạc nói: “Thông Thiên sư huynh, đệ tử môn hạ của ngươi, quả thật là những người giỏi ăn nói biện luận a.” Thông Thiên trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Giỏi ăn nói biện luận thì không dám nói, chỉ là lấy đạo của người, trả lại thân người mà thôi.” Tây Phương mặt dày, hành sự vô sỉ, vậy đệ tử Thượng Thanh của hắn, sẽ vô sỉ hơn Tây Phương, mặt dày hơn, đi con đường của Tây Phương, khiến Tây Phương không còn đường nào để đi.

Nụ cười trên mặt Thông Thiên càng thêm rạng rỡ: “Hai vị sư đệ, luận đạo còn tiếp tục không?” Tiếp Dẫn lắc đầu: “Luận đạo hôm nay, cứ đến đây kết thúc đi.” Tiếp Dẫn trong lòng rõ như ban ngày, có Triệu Công Minh ở đây, luận đạo thêm mấy lần nữa, Tây Phương hắn đều chắc chắn bại không nghi ngờ.

Triệu Công Minh.

Người tài cũng vậy.

Trong lòng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, ý nghĩ muốn kéo Triệu Công Minh vào môn hạ Tây Phương càng sâu hơn.

Lần luận đạo này, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch tỏa sáng rực rỡ, ngược lại đệ tử Ngọc Thanh nhất mạch ảm đạm mất sắc, sắc mặt

Nguyên Thủy, cũng dần dần lạnh xuống.

"Đạo của hai vị sư đệ, dường như đã nghiêng về Bát Bách Bàng Môn, thay vì Tam Thiên Huyền Môn Đại Đạo mà Đạo Tổ đã giảng, cứ thế này, đường phía trước khó đi a." Tiếp Dẫn đạm mạc nói: "Tam Thiên Đại Đạo là đạo, Bát Bách Bàng Môn cũng là đạo, cuối cùng đích đến đều giống nhau, hai huynh đệ ta, có nắm chắc đi ra một Đại Đạo hoàn toàn mới." "Không sai, phía trước không có đường, hai huynh đệ ta, đạp ra một con đường là được." Khi nói những lời này, trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, không còn nỗi buồn, tật khổ, chỉ có sự kiên định, một lòng tiến tới!

Tam Thanh không khỏi trầm mặc, hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Tây Phương, tuy vô sỉ, mặt dày như tường thành, nhưng không thể không nói, đạo tâm của hai người, vẫn là đã trải qua thiên chùy bách luyện.

Thái Thanh chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí: "Luận đạo kết thúc, hai vị sư đệ, có thể ở Côn Luân Sơn của ta thêm vài ngày." "Không cần, ở Côn Luân Sơn đã trăm năm, chúng ta cũng đã ở đủ rồi, giờ thì về Tây Phương thôi." Tiếp Dẫn ý niệm vừa động, dưới chân xuất hiện một đám mây trắng, tiếp đó Dược Sư và bốn người khác, vội vàng bước lên.

"Chúng ta cáo từ." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chắp tay cáo biệt.

"Hai vị sư đệ đi thong thả." Tam Thanh cũng chắp tay đáp lại.

Tiếp đó, mây trắng bay lên, chở Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và sáu người khác, hóa thành một đạo bạch quang, bay về phía Tây Phương, trong nháy mắt đã biến mất tăm.

Nhìn đoàn người Tây Phương rời đi, sắc mặt Nguyên Thủy không khỏi hơi trầm xuống, đôi mắt nhìn về phía mười hai tiên Côn Luân, một không khí nghiêm túc tràn ngập tại chỗ.

“Các con có biết hôm nay các con sai ở chỗ nào không?” “Chúng đệ tử không phải đối thủ của môn nhân Tây Phương, làm mất thể diện Ngọc Thanh nhất mạch của ta.” Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử trong lòng bất an, lần luận đạo Tây Phương này, Ngọc Thanh nhất mạch của họ thảm bại.

Nếu không phải Thượng Thanh nhất mạch ra sức cứu vãn cục diện, luận đạo hôm nay truyền ra ngoài, thế nhân còn không biết sẽ bình luận Ngọc Thanh nhất mạch của họ thế nào nữa.

“Sai!” Nguyên Thủy thanh âm trầm xuống: “Dựa vào thuật quỷ biện, thắng rồi thì sao?

Các con đáng lẽ phải khi nhận ra đối phương muốn dùng quỷ biện, liền ra tay quyết đoán với thế sấm sét, không cho họ cơ hội quỷ biện.” “Đệ tử đã minh bạch.” Mười hai Kim Tiên chắp tay nhận lỗi.

“Công Minh, con rất khá, nếu không phải con, lần luận đạo này, Côn Luân của ta thật sự không phải đối thủ của Tây Phương.” Thái Thanh tán thán một tiếng, tiện tay vung một cái, giữa không trung liền xuất hiện một cái hồ lô màu tử kim.

Hắn khẽ lay động, một viên kim đan sáng chói tròn lấp lánh, có chín đường vân, liền bay ra, rơi vào lòng bàn tay Triệu Công Minh.

“Đây là Cửu Chuyển Kim Đan mới nhất sư bá luyện chế, có thể tạo ra vô thượng đạo cơ, chuẩn bị hoàn hảo nhất cho con chứng đạo Đại La Kim Tiên, con cứ nhận lấy đi.” “Đa tạ Sư bá.” Triệu Công Minh nhận lấy kim đan, không nói gì, trực tiếp cất đi.

“Đại huynh ngươi làm gì vậy, Côn Luân Tam Thanh, đồng là một thể, Công Minh làm những việc này, đều là chuyện trong phận, hà tất tứ bảo?” Thông Thiên đẩy lùi nói, nhưng sự tự hào trên mặt, một chút cũng không che giấu được.

Ngay lúc này, đột nhiên truyền đến một trận tiếng ầm ầm khổng lồ, tiếp đó Côn Luân Sơn, đều bắt đầu khẽ chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng nói khổng lồ, truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

"Thiên Đạo tại thượng, ta Minh Hà Lão Tổ, trong Huyết Hải sáng tạo thập vạn A Tu La tộc, tiêu giải vô lượng sát khí Huyết Hải, hoàn thiện sinh linh Huyết Hải, Thiên Đạo chứng giám!" "Xảy ra chuyện gì rồi, chẳng lẽ tên Minh Hà kia, muốn chứng đạo thành Thánh?" Tam Thanh sắc mặt hơi đổi, nguyên thần chi lực cấp Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, điên cuồng tràn ra, trải về phía U Minh Huyết Hải.

Ngoại trừ Tam Thanh ra, tiếng nói này, cũng hấp dẫn vô số đại năng Hồng Hoang.

Chương 126

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Tây Phương, Yêu tộc hoàng giả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Mười hai Tổ Vu Bất Chu Sơn, Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử...

Hầu như tất cả đại năng, đều trong một khoảnh khắc bị kinh tỉnh, tiếp đó đôi mắt, nhìn về phía bắc Hồng Hoang, hướng U Minh Huyết Hải.

Trong lòng bọn họ, dấy lên sóng lớn, Minh Hà, chẳng lẽ sẽ là Thánh nhân thứ hai của Hồng Hoang?

Bắc Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải, nơi đây cá tôm không sống được, rong rêu không nổi được.

Tầm mắt nhìn tới, chỉ có huyết hải ngút trời không ngừng cuộn trào, chìm nổi.

Một cỗ sát khí huyết tinh nồng nặc, ập đến, khiến người ngửi thấy muốn nôn.

Trung tâm Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ đứng trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Khắp châu thân, khí tức Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn không kiêng nể gì mà bùng phát.

Xung quanh hắn, có lớn nhỏ, mười vạn đạo thân ảnh.

Đây chính là A Tu La tộc do Minh Hà sáng tạo, tổng cộng mười vạn người.

Là Minh Hà dùng U Minh Huyết Hải, tích tụ ức vạn năm vô thượng sát khí mà hóa thành.

Những huyết sát chi khí này, trầm tích, tích lũy ở sâu trong Huyết Hải, trong cõi u minh, tư sinh vô cùng nghiệp lực.

Minh Hà dùng đại thần thông, hóa huyết sát chi khí này thành A Tu La tộc, biến tướng tiêu giải nghiệp lực Thiên Đạo Hồng Hoang gánh chịu.

Những A Tu La tộc này, nam tử cao lớn uy mãnh, ngàn kỳ trăm quái, nhưng ai nấy tướng mạo xấu xí, nữ tử lại thân hình yểu điệu, yêu kiều quyến rũ, dung mạo như hoa, tuyệt mỹ mà thoáng chút yêu diễm!

Theo tiếng Minh Hà vừa dứt, trên Cửu Thiên, đột nhiên vang lên tiếng sấm kinh thiên.

Tiếp đó, một đoàn Công Đức Khánh Vân khổng lồ, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện trên Cửu Thiên, sau đó ào ạt dũng nhập vào thể nội Minh Hà.

Nhưng ở một nơi không nhìn thấy, có một phần công đức khác, dũng nhập vào đáy Huyết Hải, vào trong một quả trứng khổng lồ màu đen.

Công đức nhập thể, khí tức trong thể nội Minh Hà, nước dâng thuyền lên, nhưng rất nhanh, theo Công Đức Khánh Vân tan biến, lại một lần nữa rơi vào bình cảnh chất cốc.

Sắc mặt Minh Hà lập tức âm trầm xuống, hắn đầy vẻ không cam lòng, lần nữa ngửa mặt lên trời hô lớn: "Thiên Đạo tại thượng, ta Minh Hà Lão Tổ, trong Huyết Hải sáng tạo thập vạn A Tu La tộc, tiêu giải vô lượng sát khí Huyết Hải, hoàn thiện sinh linh Huyết Hải, Thiên Đạo chứng giám!" Nhưng lần này, trên Cửu Thiên, chỉ vang lên vài tiếng sấm âm ỉ, ngay cả Công Đức Khánh Vân cũng không ngưng tụ.

Một cỗ thất vọng cực lớn, dâng lên trong lòng Minh Hà.

“Vì sao Nữ Oa tạo người, có thể chứng đạo thành Thánh, mà ta lại không thể?

Chẳng lẽ chỉ vì thiếu một đạo Hồng Mông Tử Khí sao?” Minh Hà đầy vẻ không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì, năm đó trong Tử Tiêu Cung, khi phân chia Hồng Mông Tử Khí, tổng cộng chỉ có bảy đạo.

Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, và Hồng Vân mỗi người một đạo, Hồng Vân bị Thiên Đình truy sát, thân chết đạo tiêu, đạo Hồng Mông Tử Khí kia không biết tung tích.

Sáu đạo còn lại, Nữ Oa đã chứng đạo, khỏi nghĩ, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, một đối một đối mặt với bất kỳ ai hắn cũng không sợ.

Nhưng vấn đề là đối phương không phải một người, muốn có được Hồng Mông Tử Khí, không khác gì khó như lên trời.

Con đường công đức chứng đạo này đối với Minh Hà mà nói, gần như có thể coi là đường cùng, còn về việc lựa chọn trảm tam thi chứng đạo?

Điều đó thì càng khỏi nói, trảm tam thi chứng đạo, từ khi Đạo Tổ sáng lập đến nay đã bao nhiêu năm, vô số người tu hành, trừ Đạo Tổ dựa vào pháp này chứng đạo ra, còn thấy ai thông qua trảm tam thi chứng đạo?

Hồng Hoang rộng lớn vô ngần, ba ngàn khách Tử Tiêu năm xưa, nay cũng đều hóa thành tu sĩ đỉnh cấp Hồng Hoang, Minh Hà ít nhất biết ba người, thông qua pháp tu hành trảm tam thi, đã trảm tam thi, một thân tu vi đạt đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, nhưng lại không thể chứng đạo, như thể đường phía trước bị cắt đứt, không thể vượt qua.

Minh Hà mang theo sự không cam lòng cực lớn, chìm vào trong U Minh Huyết Hải.

Minh Hà chứng đạo thất bại, vô số đại năng Hồng Hoang không hề mất mát thất vọng, ngược lại trong lòng dấy lên một trận vui mừng cực lớn.

Minh Hà Lão Tổ sống lâu trong Huyết Hải Minh Hà, tính cách cô độc, kiệt ngao, quái dị, cơ bản không có mấy bạn bè.

Hơn nữa thích sát lục, bách vô cấm kỵ, bất kỳ sinh linh nào xâm nhập vào U Minh Huyết Hải, cuối cùng đều hóa thành xương trắng dưới đáy Huyết Hải.

Đây là một tôn tu sĩ khiến tất cả đại năng Hồng Hoang đều vô cùng kiêng kỵ.

Một khi Minh Hà chứng đạo, toàn bộ Hồng Hoang, còn không biết sẽ biến đổi thế nào nữa.

Nhưng đồng thời, trong lòng một số đại năng, lại dấy lên một cỗ ưu sầu cực lớn.

Công đức chứng đạo, phi Hồng Mông Tử Khí bất khả, trảm tam thi chứng đạo, lại như hoa trong gương trăng dưới nước, vậy con đường phía trước của họ, lại ở đâu?

Nơi sâu nhất của U Minh Huyết Hải, nơi đây khắp nơi tràn ngập xương trắng, nước biển âm lạnh, huyết tinh không ngừng cuồn cuộn, khí huyết tinh nồng nặc khiến người ta muốn nôn.

Trong vô số xương trắng, một quả trứng khổng lồ màu đen khẽ rung động, như có sinh mệnh lực cực lớn, lúc lên lúc xuống, bên ngoài vỏ trứng màu đen, tỏa ra từng trận u quang, hắc quang nồng đậm, như mang theo đặc tính thôn phệ tất cả, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Không biết đã qua bao lâu, quả trứng khổng lồ màu đen rung động

càng thêm kịch liệt.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên vỏ trứng đen kịt có thể thôn phệ tất cả, đột nhiên phát ra một tiếng "cát sát".

Tiếp đó trên vỏ trứng màu đen, xuất hiện từng trận vết nứt, một cái miệng dài và sắc nhọn thò ra từ trong vỏ trứng.

Tiếp đó, chính là đầu, ngực, bụng liên tiếp thò ra, trên đầu một đôi mắt kép, lấp lánh từng trận u quang, một cỗ ý gian xảo tham lam ập đến.

Cuối cùng, một đôi cánh gần bằng thân hình, chậm rãi lộ ra, sinh linh sinh ra trong Huyết Hải này, trực tiếp chui ra từ quả trứng khổng lồ màu đen.

Lúc này nhìn lại, lại có thể phát hiện, đây vậy mà là một con muỗi khổng lồ vô cùng lớn.

Vừa mới sinh ra, khí tức tỏa ra trên người, vậy mà đã có cấp độ Thái Ất Kim Tiên.

"Minh Hà đáng ghét, ức vạn năm trước thôn phệ bản nguyên của ông muỗi, nếu không phải vậy, ông muỗi há đến nỗi bây giờ mới xuất thế." Không sai, con muỗi hoa lớn trước mắt này, chính là Văn Đạo Nhân danh chấn Hồng Hoang.

Sinh ra trong Huyết Hải, là Hồng Mông dị chủng, bẩm sinh nắm giữ Pháp tắc Thôn Phệ và Pháp tắc Không Gian.

Khi Phong Thần Nhất Dịch, bị Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề bắt giữ, tiếp đó, Tiếp Dẫn đạo nhân lại giao Văn Đạo Nhân đó cho Bạch Liên Đồng Tử trông coi.

Không ngờ, Bạch Liên Đồng Tử kia nhất thời không giết, trực tiếp thả Văn Đạo Nhân đó ra.

Dẫn đến một trong ba Thánh Mẫu lớn của Tiệt Giáo là Quy Linh Thánh Mẫu trực tiếp bị Văn Đạo Nhân hút khô.

Sau đó, Văn Đạo Nhân lại lén lút lẻn vào Tây Phương, hút ba phẩm Công Đức Liên Đài trấn áp khí vận chí bảo của Tây Phương, từ mười hai phẩm rớt xuống còn chín phẩm, khiến Tây Phương tổn thất cực lớn.

"Đáng tiếc bản nguyên của ta bị lão quái vật Minh Hà kia hút mất một phần, nếu không thì ta là sinh linh đầu tiên khai thiên tích địa, làm sao chỉ có chút tu vi này?" Văn Đạo Nhân trong mắt tràn đầy oán hận, hắn lắc lắc đầu, vươn cái miệng lớn, bắt đầu hấp thụ vỏ trứng màu đen đã ấp nở mình.

Chẳng mấy chốc, lớp vỏ màu đen kia bị Văn Đạo Nhân nuốt chửng hoàn toàn.

Chương 127

Khí tức của Văn Đạo Nhân thủy trướng thuyền cao, vọt lên đến đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Tam hoa Thiên, Địa, Nhân ẩn hiện trên thiên linh của hắn, tỏa ra một luồng khí tức vô cùng khủng bố. "Thật là một món ăn tuyệt vời, đáng tiếc chỉ có một chút." Văn Đạo Nhân không thỏa mãn tặc lưỡi, thu hồi cái miệng nhọn hoắt, mảnh mai và sắc bén của mình.

Tiếp đó, hắn lắc mình một cái, biến thành một thanh niên áo đen, sắc mặt âm u, mang theo một nụ cười quỷ dị.

Giữa những động tác giơ tay nhấc chân, từng trận không gian ba động hiện ra.

Đừng thấy lúc này tu vi của Văn Đạo Nhân chỉ có đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, nhưng hắn trời sinh đã có pháp tắc không gian và pháp tắc thôn phệ, Đại La Kim Tiên bình thường cũng không thể giữ được hắn. "Lão quái Minh Hà kia sinh ra sớm hơn ta nhiều năm, thực lực thâm bất khả trắc, tuyệt đối không thể trêu chọc.

Ta vẫn nên tìm một nơi khác, tu luyện một thời gian rồi tính." Trong mắt Văn Đạo Nhân lóe lên sự tinh ranh cực độ.

Minh Hà và Văn Đạo Nhân, xét về mặt nghiêm khắc, bản nguyên trong cơ thể hai người là tương đồng.

Nếu bị Minh Hà phát hiện ra Văn Đạo Nhân, tất yếu hắn sẽ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, biến Văn Đạo Nhân thành tro bụi.

Văn Đạo Nhân khẽ rung đôi cánh, đang chuẩn bị thi triển pháp tắc không gian, tạm thời rời khỏi Huyết Hải.

Đột nhiên, một tộc nhân A Tu La cao ba trượng, dáng vẻ hung tợn,

chậm rãi đi lang thang đến.

Tộc A Tu La mới được khai sáng, linh trí còn chưa hoàn toàn phát triển, vẫn ở trong trạng thái vô cùng mờ mịt.

Lúc này, hắn đang lang thang trong Huyết Hải, hấp thu huyết sát chi khí tản mát xung quanh. "Ồ?

Đây chẳng lẽ chính là sinh linh mà lão quỷ Minh Hà dùng Huyết Hải sát khí sáng tạo ra?" Văn Đạo Nhân khẽ giật mình, trong mắt lóe lên vẻ tham lam cực độ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn xông lên, pháp lực Thái Ất tuôn ra, hóa thành vô số sợi tơ đen, trói chặt tộc nhân A Tu La kia.

Tiếp đó, hắn lắc mình một cái, hóa thành Hồng Mông Chân Thân, cái miệng khổng lồ đâm thủng cơ thể tộc nhân A Tu La, bắt đầu hút lấy ực ực. "Tuyệt diệu!" Văn Đạo Nhân thoải mái rên lên một tiếng, dùng hết sức bình sinh để hút.

Chẳng mấy chốc, tộc nhân A Tu La khổng lồ kia biến thành một tấm da thịt, chậm rãi chìm xuống sâu trong Huyết Hải.

Nhìn lại Văn Đạo Nhân, sau khi hấp thu một A Tu La tộc, khí tức trên người hắn càng tăng vọt.

Thiên, Địa, Nhân Tam Hoa triều quanh pháp lực ba động, càng thêm hùng hậu. "Bàn về huyết thực, vẫn là A Tu La tộc này ngon nhất.

Không đi nữa, ta không đi nữa.

Ức vạn năm trước, Minh Hà ăn của ta một nửa bản nguyên, hôm nay ta ăn của hắn mấy tộc nhân, cũng không quá đáng chứ?" Văn Đạo Nhân lắc mình một cái, biến thành Tiên Thiên Đạo Thể.

Tiếp đó, toàn thân hắn nổi lên từng trận không gian ba động, trong nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết.

Côn Luân Sơn, sau khi kết thúc luận đạo từ phương Tây trở về, Tam Thanh tiếp tục bế quan.

Hiển nhiên, Nữ Oa dẫn đầu chứng đạo, Minh Hà tạo A Tu La tộc, mưu đồ chứng đạo, đã khiến Tam Thanh cảm thấy một luồng nguy cơ nghiêm trọng.

Mười hai Kim Tiên Côn Luân đã trở về địa bàn của Ngọc Thanh nhất mạch, lần lượt bế quan.

Triệu Công Minh cũng bế quan, bắt đầu luyện hóa Cửu Chuyển Kim Đan, để tăng cường nội tình, chuẩn bị trước cho việc ngưng tụ Đại La Vô Thượng Đạo Cơ.

Còn về chấp pháp đội, dưới sự dẫn dắt của Kim Cô Tiên, vẫn ngày qua ngày tuần sơn, phụ trách cảnh giới các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch.

Thời gian như dòng nước chảy, trong nháy mắt, lại ba ngàn năm trôi qua.

Trong đại điện rộng lớn, Triệu Công Minh tỉnh lại từ tu luyện.

Khí tức toàn thân hắn lại một lần nữa ngưng thực một tầng thứ.

Hiển nhiên, Cửu Chuyển Kim Đan vẫn rất hữu dụng đối với hắn.

Triệu Công Minh sơ bộ ước tính, không tính đến sự lĩnh ngộ về pháp tắc, với nội tình hiện tại của mình, ít nhất có thể khai hóa Bát Phẩm, tức là cùng cấp bậc với Tam Thanh.

Song, khai hóa Bát Phẩm hiển nhiên chưa đạt tiêu chuẩn của ta, ta cần tiếp tục tích lũy hậu phát, tạo ra căn cơ vô thượng chưa từng có.

Bấm ngón tay tính toán, đã một vạn năm kể từ khi rời Nhân tộc.

Kỳ hạn an toàn một vạn năm mà Nữ Oa đặt ra cho Nhân tộc, chính thức kết thúc.

Điều này có nghĩa là lá bùa hộ mệnh trên người Nhân tộc đã biến mất, vạn tộc Hồng Hoang động thủ với Nhân tộc, không còn phải cố kỵ gì nữa.

Tuy nhiên, Nhân tộc dù sao cũng là do Nữ Oa Nương Nương sáng tạo, vạn tộc không dễ dàng ra tay với Nhân tộc. "Cách biệt đã lâu như vậy, cũng đã đến lúc ta nên đi thăm Nhân tộc một chuyến." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trong lòng bàn tay xuất hiện một con hạc giấy tiên, chậm rãi bay về phía Đa Bảo Đạo Tràng.

Tiếp đó, gọi Lục Nhĩ và Tiểu Hắc Hổ, đoàn người liền hạ Côn Luân Sơn.

Còn về Hắc Thủy Huyền Xà, tu vi của nó đã dừng lại ở đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên không biết bao nhiêu năm.

Trước đó nghe Nữ Oa giảng đạo, ngẫu nhiên có chút đốn ngộ, đang bế quan chuẩn bị ngưng tụ Đại La Đạo Quả.

Mặt trời mọc ở phương đông, trên Thái Dương Tinh vĩ đại, từng trận kim sắc dương quang chiếu rọi xuống, phúc trạch vạn vật.

Một con hổ đen khổng lồ, cưỡi mây bay lượn trên không, bốn vó phi nhanh, tốc độ cực nhanh.

Vân vụ xung quanh chỉ trong chớp mắt đã bị hổ đen vứt lại không còn bóng dáng.

Triệu Công Minh và Lục Nhĩ thì ngồi trên lưng hổ đen dày rộng mà lĩnh ngộ đạo.

Đừng thấy hổ đen phi nhanh, bốn vó vút đi, nhưng lưng nó lại ổn định vững vàng, dù đặt một chén nước lên đó cũng không gợn chút sóng.

Không biết qua bao lâu, Triệu Công Minh mở hai mắt, chỉ thấy đập vào mắt là biển cả mênh mông xanh biếc, nước trời một màu.

Nhân tộc Tổ Địa, đã đến!

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, nguyên thần bao phủ xuống phía dưới, rất nhanh đã phát hiện ra Nhân tộc.

Chương 128

"Hạ xuống." Triệu Công Minh ra lệnh, Tiểu Hắc Hổ vội vàng hạ xuống, chẳng mấy chốc đã đáp xuống một ngọn núi lớn.

Thân thể to lớn của Tiểu Hắc Hổ nặng nề vô cùng, khiến ngọn núi rung chuyển một trận. "Có địch tập kích!" Rất nhanh, một tiếng quát lớn vang lên.

Nhân tộc Tổ Địa, vô số thân ảnh bay đến.

Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên vô số, thậm chí còn có một vị Bất Hủ Kim Tiên.

Những người đến này bao vây Tiểu Hắc Hổ, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác cao độ.

Triệu Công Minh thấy Nhân tộc hành sự nhanh nhẹn như vậy, thậm chí còn có một vị Kim Tiên, không khỏi khẽ mỉm cười, xem ra chính sách thả lỏng của Thánh nhân Nữ Oa hiệu quả không nhỏ.

Trong vạn năm, có thể thành tựu Kim Tiên, tư chất này có thể xưng là đỉnh cấp.

Tuy nhiên, điều này cũng nhờ phúc trạch công đức của Tiên Thiên Nhân tộc, mới có tốc độ nhanh như vậy.

Nhân tộc về sau, dù tư chất có yêu nghiệt đến đâu, cũng sẽ không có tốc độ lợi hại như thế này nữa.

Triệu Công Minh và Lục Nhĩ xuống ngựa, nhìn những tộc nhân Nhân tộc đang vây quanh họ.

Thấy toàn những gương mặt xa lạ, không khỏi cười nói: "Ta là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch Côn Luân Sơn, Triệu Công Minh, nay đến Nhân tộc có việc, phiền các ngươi thông báo cho Tam Tổ một

tiếng.

À phải rồi, Võ Đạo Thiên Bia trước quảng trường tổ địa của các ngươi chính là do ta lập nên." "Ngài, chẳng lẽ ngài là Triệu sư?" Tu sĩ Kim Tiên dẫn đầu chăm chú nhìn Triệu Công Minh, kích động đến mức thân thể run rẩy. "Ngươi biết ta ư?" Triệu Công Minh nghi hoặc nói, vị tu sĩ Kim Tiên Nhân tộc trước mặt này, ta chưa từng gặp qua. "Ta, ta chính là người đầu tiên tham ngộ khi ngài lập Võ Đạo Thiên Bia.

Phải rồi, công pháp ta tu hành gọi là Huyền Nguyên Bảo Lục, ngài còn nhớ chứ?" "À ra là Huyền Nguyên Bảo Lục, ta cứ thắc mắc sao khí tức trên người ngươi lại quen thuộc như vậy." Huyền Nguyên Bảo Lục chính là công pháp mà thân phận kiếp trước của Triệu Công Minh tu hành, nhưng sau khi có Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, hắn đã lâu không luyện. "Còn không mau hạ vũ khí!

Đây là Triệu sư, Triệu sư có đại ân với Nhân tộc ta.

Người mà các ngươi ngày đêm thờ phụng ở tổ địa chính là ngài ấy!" Dưới sự nhắc nhở của tu sĩ Kim Tiên kia, càng ngày càng nhiều tộc nhân Nhân tộc nhận ra Triệu Công Minh. "Triệu sư, ta cứ nói sao hàng lông mày lại giống đến thế, thì ra vị này chính là Triệu sư có đại ân với Nhân tộc ta." "Triệu sư!!!" "Triệu sư, ngài rời đi từ lần trước đến nay đã một vạn năm rồi phải không?

Lâu như vậy không đến thăm chúng ta, chúng ta nhớ ngài lắm!" Vô số tộc nhân Nhân tộc đều sôi sục, vứt bỏ vũ khí trong tay, lớn tiếng hoan hô.

Dưới sự dẫn dắt của tu sĩ Kim Tiên Nhân tộc kia, Triệu Công Minh một đường tiến tới, thông suốt không gặp trở ngại, rất nhanh đã đến Nhân tộc Tổ Địa.

Kể từ một vạn năm trước, Triệu Công Minh tại Nhân tộc lập Võ

Đạo Thiên Bia, truyền xuống mười hai bộ Kim Tiên chi pháp.

Mười hai bộ Kim Tiên chi pháp vô cùng cân bằng, bao hàm đạo lý ngũ hành thiên địa, rất thích hợp cho Nhân tộc tu hành.

Ngày nay Nhân tộc Tổ Địa cũng đã thay đổi hoàn toàn, những căn nhà gỗ sơ sài đã được dọn dẹp.

Thay vào đó là một cung điện vô cùng rộng lớn, chiếm diện tích cực kỳ lớn, tựa như một ngọn núi nhỏ, sừng sững tại Nhân tộc Tổ Địa.

Phía trước cung điện là một quảng trường không nhỏ, ở phía trước nhất của quảng trường, ba tấm Võ Đạo Thiên Bia cao trăm mét sừng sững, tỏa ra khí tức thâm trầm hùng hậu.

Trên đó, mười hai bộ Kim Tiên công pháp rực rỡ sáng chói, lấp lánh kim quang nhàn nhạt, không ngừng cho tộc nhân đến tham ngộ.

Ngoài ra, xung quanh cung điện khổng lồ kia, những kiến trúc tạp nham ban đầu cũng đã bị phá bỏ hoàn toàn, thay vào đó là từng tòa tiểu cung điện chỉnh tề đồng nhất, tựa như từng khối vuông nhỏ, chúng tinh củng nguyệt, vây quanh đại điện trung tâm của Nhân tộc.

Ở giữa các cung điện, còn có từng mảnh đất quy củ bằng phẳng, trồng đủ loại linh thảo, tỏa ra hương thơm nồng đậm của thảo dược.

Xa hơn các tiểu cung điện là những cánh rừng rậm rạp được tạo thành từ những cây đại thụ ngút trời, từng bộ lạc Nhân tộc sinh sôi nảy nở bên trong.

Đương nhiên, mức sống hiện tại và một vạn năm trước hoàn toàn không thể so sánh được. "Vạn năm qua, sự biến hóa của Nhân tộc quả thực khiến ta kinh ngạc." Triệu Công Minh trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, trong lòng vô cùng thán phục.

Người, là linh của vạn vật, đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa

Nhân tộc và vạn tộc Hồng Hoang.

Ví như những linh thảo kia, vạn tộc thấy sẽ chỉ dùng đi, nhưng Nhân tộc lại biết trồng xuống, để thu hoạch được nhiều linh thảo hơn, tiến hành phát triển bền vững. "Đây chính là tiềm lực của Nhân tộc mà Sư tôn đã nói sao?" Trong mắt Lục Nhĩ cũng lóe lên sự chấn động cực lớn.

Hắn không quên, năm xưa cùng Sư tôn, khi đưa Nhân tộc thiên di đến đây.

Mặc dù cây cỏ tươi tốt, vật sản phong phú, gần biển lớn, nhưng dưới sự cố ý không giúp đỡ của Sư tôn, môi trường sống của Nhân tộc thực ra rất kém.

Những căn nhà gỗ đổ nát, rìu đá thô sơ, thịt bị hun đen, và những con cá biển nửa sống nửa chín.

Nhưng ngày nay, quả thực đã xảy ra một sự khác biệt trời vực.

Lục Nhĩ trong lòng lần đầu tiên, có nhận thức vô cùng rõ ràng về tiềm lực của Nhân tộc.

Rất nhanh, tu sĩ Kim Tiên Nhân tộc kia đã đưa Triệu Công Minh đến trước cung điện hùng vĩ to lớn kia.

Trước cung điện, có hai thủ vệ, trên người tỏa ra khí tức đỉnh phong Huyền Tiên. "Tam Tổ đại nhân đang làm gì trong đó?" Tu sĩ Kim Tiên hỏi. "Mấy ngày nay, lại có mấy bộ lạc Nhân tộc di cư ra ngoài, Tam Tổ đại nhân đang gấp rút xử lý công vụ." Thủ vệ kia tuy đang trả lời tu sĩ Kim Tiên, nhưng đôi mắt lại không ngừng liếc về phía Triệu Công Minh.

Người này, sao lại giống Triệu sư mà họ thờ phụng trong tổ địa đến thế?

Tu sĩ Kim Tiên nghe vậy, thở phào một hơi, trịnh trọng nói: "Triệu

sư của Côn Luân Sơn đến, xin mau đi báo cho Tam Tổ." "Triệu sư?" Thủ vệ Huyền Tiên kia không dám tin nhìn Triệu Công Minh, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc cực độ!

Chẳng lẽ người trước mắt này, chính là Triệu sư đã truyền tiên pháp cho Nhân tộc, giúp Nhân tộc có được bản sự an thân lập mệnh trên Hồng Hoang? "Còn không mau đi?" Tu sĩ Kim Tiên thúc giục. "Vâng." Một trong hai thủ vệ vội vàng đi vào thông báo, người còn lại thì dẫn Triệu Công Minh đến tầng một của cung điện để tạm thời nghỉ ngơi.

Ở tầng một, nhìn một cái là có thể thấy hai pho tượng lớn, một trái một phải.

Xung quanh pho tượng khói lửa lượn lờ, hiển nhiên thường xuyên được người ta thờ cúng.

Triệu Công Minh thầm cảm thán, Nhân tộc ngày ngày triều bái, cúng tế, trách gì ta khi tu hành ở Côn Luân Sơn lại khí vận sung mãn, như có thần trợ.

Chương 129

Chẳng mấy chốc, một thủ vệ khác đã dẫn Tam Tổ đến.

Tam Tổ người còn chưa đến, giọng nói kích động đã truyền đến: "Triệu sư muốn đến Nhân tộc ta sao không báo trước một tiếng, để Triệu sư phải đợi ba người chúng ta, quả là tội lỗi!" Tam Tổ đến trước Triệu Công Minh, cúi người hành lễ: "Xin Triệu sư thứ tội." Triệu Công Minh vội vàng đánh ra một đạo pháp lực, đỡ Tam Tổ dậy: "Mau đứng dậy, giữa chúng ta tình nghĩa sâu đậm, ngươi còn khách khí với ta làm gì?" "Huyền Đô, các ngươi ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn bàn bạc lâu với Triệu sư." "Huyền Đô?" Triệu Công Minh lập tức ngây người.

Huyền Đô, đó chẳng phải là đệ tử của Đại sư bá ta, Thái Thanh môn hạ sao?

Chẳng lẽ...

Ánh mắt Triệu Công Minh rơi xuống vị tu sĩ Kim Tiên đã dẫn hắn đến tổ địa.

Chỉ thấy vị tu sĩ Kim Tiên kia cúi đầu với Tam Tổ, gật đầu: "Huyền Đô đã rõ." Nói xong, liền dẫn hai thủ vệ kia lui xuống.

Triệu Công Minh trong lòng bỗng hiểu ra.

Thì ra tu sĩ Kim Tiên trước mắt này, chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư, vị truyền nhân duy nhất của Nhân giáo sau này.

Chờ mọi người đều đi hết, Tam Tổ mới vẻ mặt oán trách nhìn Triệu Công Minh: "Triệu sư, người thật nhẫn tâm a, năm xưa đi rồi biệt tăm, vạn năm không đến thăm chúng ta một lần." Triệu Công Minh sắc mặt hơi đỏ, thời gian vạn năm quả thật hơi lâu một chút,

nhưng cũng không tiện nói ra, đây là ý của Thánh nhân Nữ Oa, đành phải cười gượng. "Bận, ở Côn Luân Sơn quả thực quá bận.

Bọn sư đệ, sư muội ở Côn Luân Sơn ta đứa nào đứa nấy đều là cứng đầu, rất khó quản, gây cho ta không ít phiền phức, nếu không, ta đã sớm đến Đông Hải thăm các ngươi rồi." Toại Nhân thị nghi hoặc nói: "Chư vị tiền bối Tam Thanh đều là những tu sĩ đại thần thông vô thượng sinh ra từ khi khai thiên lập địa, đệ tử do các ngài ấy thu nhận lẽ nào cũng không phục quản giáo?" Triệu Công Minh nghiêm nghị nói: "Đó là lẽ đương nhiên, có rất nhiều kẻ không phục quản giáo, khiến Côn Luân Sơn loạn thành một mớ hỗn độn.

Ta đành phải lập ra một bộ quy củ cho bọn họ, thế này mới yên tĩnh được đôi chút." "Thì ra là vậy a, ta cứ tưởng, quản lý nhiều Nhân tộc như vậy đã vô cùng khó khăn rồi, không ngờ, Triệu sư còn tốn nhiều tâm sức hơn chúng ta.

Là chúng ta đã oan uổng Triệu sư rồi." "Không sao, không sao." Triệu Công Minh xua tay, rồi hỏi ngay: "Ta một đường đi đến đây, thấy Nhân tộc phát triển vô cùng tốt, ba người các ngươi những năm qua đã phí rất nhiều tâm huyết." Toại Nhân thị và những người khác đều lắc đầu: "Chúng ta là những Nhân tộc đầu tiên được sinh ra, lại được Thánh Mẫu Nương Nương giao phó trọng trách, hao phí tâm sức là điều đương nhiên.

Ngược lại là Triệu sư, Nhân tộc vốn không liên quan đến ngài, nhưng ngài lại đối xử tốt với Nhân tộc chúng ta đến vậy." Triệu Công Minh vội vàng xua tay, lại hỏi: "Nhân tộc những năm qua có xảy ra chuyện gì không?

Các ngươi kể cho ta nghe, ta sẽ đưa ra vài lời tham khảo." Một vạn năm thời gian, Tam Tổ tuy đã quản lý Nhân tộc không tệ, nhưng khó tránh khỏi có những sơ sót. "Vâng, Triệu sư." Tam Tổ gật đầu,

lúc này mới bắt đầu kể tỉ mỉ.

Kể từ khi nghe Triệu sư đến, nụ cười trên mặt họ chưa hề giảm bớt.

Trong lòng cũng như trút được một tảng đá lớn, vững như Thái Sơn, có được chỗ dựa.

Phải mất đến ba ngày ba đêm, Tam Tổ mới kể lại hết mọi chuyện xảy ra với Nhân tộc trong vạn năm qua, từ đầu đến cuối.

Khiến Triệu Công Minh cũng có một sự hiểu biết cơ bản về Nhân tộc hiện nay.

Đầu tiên, chính là số lượng cường giả trong Nhân tộc.

Sau khi Triệu Công Minh lập Võ Đạo Thiên Bia, truyền xuống mười hai bộ Kim Tiên chi pháp, các tu sĩ Nhân tộc đã có sự biến hóa cực lớn!

Tu sĩ Kim Tiên, tổng cộng có hơn một vạn một ngàn người.

Tiên Thiên Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo, tổng cộng một nguyên chi số, những người này, do Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy chế tạo thành đạo khu vô thượng, bẩm thừa khí vận thiên địa mà thành, tiềm lực cực lớn.

Khi tu hành, một ngày ngàn dặm.

Hơn một vạn tu sĩ Kim Tiên này, hầu như toàn bộ đều xuất thân từ những Tiên Thiên Nhân tộc đầu tiên đó.

Tu sĩ Huyền Tiên, hơn hai vạn người!

Tu sĩ Chân Tiên, hơn mười vạn người!

Còn về dưới Chân Tiên, Thiên Tiên, Địa Tiên, thì càng không kể xiết, phân bố khắp Hồng Hoang.

Mặc dù về số lượng, vẫn còn xa mới so sánh được với những đại tộc Hồng Hoang kia, nhưng về số lượng, đã có xu thế truy đuổi mạnh mẽ!

Còn về số lượng Nhân tộc, sau vạn năm sinh sôi nảy nở, đã không thể thống kê được nữa.

Điều duy nhất biết được, chính là rất nhiều, cực kỳ nhiều.

Điều này hoàn toàn nhờ vào câu nói của Nữ Oa khi chứng đạo, rằng vạn tộc Hồng Hoang, trong vạn năm không được ra tay với Nhân tộc.

Nếu không phải có thời gian phát triển vô cùng quý báu này, Nhân tộc tuyệt đối sẽ không có được ngày hôm nay.

Sau khi kể xong những chuyện linh tinh này, trên mặt Tam Tổ lộ ra vẻ rối rắm. "Ngoài những điều này ra, còn có một chuyện, không biết có nên nói với Triệu sư hay không." Triệu Công Minh trực tiếp nói: "Không cần có bất kỳ lo lắng nào, cứ việc nói ra là được." "Khoảng mấy trăm năm trước, xung quanh tổ địa của chúng ta xuất hiện một con đại điểu.

Con đại điểu đó vàng óng, vô cùng thần tuấn, khi bay lượn che trời che đất, thường xuyên lượn lờ trên không trung tổ địa của chúng ta.

Ngẫu nhiên còn bắt đi mấy người, nhưng chưa đến mấy ngày lại trả về, vô cùng kỳ lạ!" "Đại điểu vàng óng, bắt người rồi lại thả về?" Triệu Công Minh bị một loạt lời nói của Toại Nhân thị làm cho choáng váng.

Đại điểu vàng óng, thần tuấn vô cùng, che trời che đất.

Dựa vào mấy thông tin mà Toại Nhân thị đưa ra, Triệu Công Minh hoài nghi, chẳng lẽ đại điểu này là Kim Sí Đại Bàng Điểu?

Nhưng rất nhanh, trong lòng hắn lại dấy lên sự nghi hoặc cực lớn.

Nếu là Kim Sí Đại Bàng Điểu đến tổ địa, bắt Nhân tộc làm huyết thực, thì điều đó rất bình thường.

Nhưng Toại Nhân thị lại nói, con đại điểu vàng óng đó sau khi bắt đi, chưa đến mấy ngày lại trả về, lặp đi lặp lại mấy lần, vậy thì mục đích là gì?

Rỗi hơi quá ư?

Đương nhiên, Triệu Công Minh trong lòng cũng chỉ là suy đoán mà thôi, còn về việc có phải thật sự là Kim Sí Đại Bàng Điểu hay không, hắn cũng không dám khẳng định.

Dù sao lúc này Hồng Hoang, vạn tộc quật khởi, tranh phong lẫn nhau, chủng tộc nhiều không đếm xuể.

Triệu Công Minh trầm tư một lát, nói: "Vậy những người bị đại điểu vàng óng bắt đi rồi thả về đó, miệng họ đều nói gì?" Toại Nhân thị lắc đầu: "Những người đó bị phong bế lục thức, không nghe được, không nhìn thấy, không ngửi thấy.

Hỏi họ thì cũng như vừa trải qua một giấc mơ vậy, không nói được gì." "Con đại điểu vàng óng đó, tu vi thế nào?" "Kim Tiên đỉnh phong, ngũ khí trong lồng ngực đã tu luyện đến viên mãn." "Mới Kim Tiên đỉnh phong?" Phải biết rằng, Nhân tộc hiện nay, ngoài ba người Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị là Kim Tiên đỉnh phong ra.

Còn có không dưới năm người, cũng là Kim Tiên đỉnh phong. "Con đại điểu đó chỉ có Kim Tiên đỉnh phong, tại sao không thử bắt nó?" Toại Nhân thị cười khổ nói: "Con đại điểu vàng óng đó đến không ảnh, đi không dấu, tốc độ cực nhanh, thế như sấm sét.

Chúng ta cũng đã mấy lần bố trí mai phục, nhưng luôn không bắt được.

Sau này cũng đành mặc kệ, dù sao tộc nhân bị bắt đi cũng không

gặp nguy hiểm tính mạng." Triệu Công Minh khẽ gật đầu: "Mặc dù đại điểu vàng óng kia không sát hại Nhân tộc, song cũng không thể lơ là.

Lần này, chúng ta phải bắt được nó, thẩm vấn một phen cho rõ ràng." Tam Tổ nghe vậy, lập tức mắt sáng rực: "Vậy xin phiền Triệu sư rồi." "Không phiền hà gì.

Chương 130

Con đại điểu vàng óng đó, khoảng bao lâu thì đến Nhân tộc một lần?" Toại Nhân thị nhíu mày: "Mỗi lần cách nhau hai ba năm, sau đó bắt đi một hai trăm người, rồi ba năm tháng sau lại trả về hết." "Vậy theo tính toán của ngươi, còn bao lâu nữa thì con đại điểu vàng óng đó sẽ đến lần tiếp theo?" "Một năm sau." Toại Nhân thị dứt khoát nói. "Được, vậy một năm sau, chúng ta sẽ bắt được con đại điểu này, xem nó có mục đích gì, rốt cuộc muốn làm gì." Bất kỳ chuyện bất thường nào, cuối cùng đều có một mục đích nhất định.

Toại Nhân thị khẽ gật đầu: "Vậy Triệu sư, chúng ta có cần chuẩn bị trước một chút không?" "Không cần, chỉ là một yêu vật Kim Tiên đỉnh phong mà thôi." Triệu Công Minh xua tay.

Đừng nói ta tự mình ra tay, e rằng chỉ cần Lục Nhĩ cũng đủ sức bắt được con đại điểu vàng óng kia.

Toại Nhân thị cũng không yêu cầu thêm, hắn có thể cảm nhận được khí tức thâm bất khả trắc từ trên người Triệu Công Minh.

Triệu sư ra tay, bắt một yêu vật Kim Tiên đỉnh phong vẫn không thành vấn đề.

Trong một năm tiếp theo, Triệu Công Minh rất thư thái, chỉ điểm Nhân tộc, giải đáp nghi hoặc và truyền đạo cho họ.

Huyền Đô, thiên phú đặc biệt yêu nghiệt, nghe một hiểu mười, tư chất khủng bố, không hổ là Tiên Thiên Nhân tộc!

Ngoài việc chỉ điểm Nhân tộc, Triệu Công Minh còn tranh thủ ghé thăm Long tộc một chuyến.

Ngao Linh Long tộc thấy Triệu Công Minh vô cùng vui mừng, giữ

hắn ở lại Đông Hải nửa tháng mới rời đi.

Khi ra về, hắn hỏi thăm Ngao Dương ở Côn Luân Sơn thế nào rồi.

Triệu Công Minh cười nói: "Ngao Dương ở Côn Luân Sơn mọi chuyện đều tốt, đã được Sư tôn thu nhận, là đệ tử thân truyền thứ chín của Thượng Thanh nhất mạch ta.

Giờ ở Côn Luân Sơn, e rằng đang tích lũy, trầm điến nội tình, chuẩn bị cho việc chứng đạo Đại La." Ngao Linh vỗ ngực, một tảng đá lớn trong lòng được trút bỏ: "Vậy thì tốt rồi, thằng nhóc hỗn xược đó không gây chuyện gì ở Côn Luân Sơn là tốt rồi." Triệu Công Minh khẽ mỉm cười: "Thượng Thanh nhất mạch của ta có quy củ, nếu nó hồ đồ, tự nhiên sẽ có quy củ trừng phạt nó." "Phải, phải." Ngao Linh liên tục phụ họa.

Ngao Dương không chỉ là Thái tử Long tộc, mà còn là một quân cờ của Long tộc để đối kháng Thiên Đình.

Chỉ cần Ngao Dương tu hành ở Côn Luân Sơn, Thiên Đình sẽ không dám ra tay với Long tộc.

Rời khỏi Long tộc, Triệu Công Minh lại trở về Nhân tộc, hắn nhìn Lục Nhĩ, không khỏi mỉm cười. "Con đại điểu vàng óng kia, hay là giao cho ngươi đối phó, thế nào?" Lục Nhĩ, thiên phú dị bẩm, do một phần tư bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, tu vi hiện nay cũng đã Kim Tiên đỉnh phong.

Hơn nữa, Triệu Công Minh còn đặc biệt thỉnh Sư tôn, luyện chế cho Lục Nhĩ một kiện linh bảo, Tùy Tâm Thiết Can Binh, kết hợp với Thiên Ma Bá Vương Giáp, uy lực vô cùng!

Lục Nhĩ gãi tai cào má, đã sớm muốn thử sức: "Sư tôn cứ yên tâm, Lục Nhĩ ta nhất định sẽ bắt được con đại điểu vàng óng kia, mặc ngài xử trí." "Lời đừng nói quá chắc, vạn nhất ngươi bị kẻ khác đánh bại

thì sao?" Lục Nhĩ mặt đỏ tai hồng: "Vậy, vậy ta sẽ một vạn... không, một ngàn năm không ăn đào tiên ngài trồng!" Rất nhanh, theo tính toán của Toại Nhân thị, ngày Kim Sí Đại Bàng Điểu đến tấn công Nhân tộc đã đến.

Tuy nhiên Triệu Công Minh đã báo trước ba ngày, yêu cầu tất cả tộc nhân Nhân tộc đều tu hành trong động phủ của mình, không được ra ngoài.

Tránh việc vì tò mò mà vô ý bị thương.

Còn về những bố trí khác, thì không có gì, một Kim Tiên đỉnh phong, e rằng cũng không thể gây ra sóng gió gì, chỉ trong chớp mắt là có thể trấn áp.

Duy chỉ có Lục Nhĩ, háo hức muốn thử sức, một luồng chiến ý mạnh mẽ bùng phát từ người hắn, chiến thiên đấu địa.

Hắn nắm chặt Tùy Tâm Thiết Can Binh trong tay, thậm chí lòng bàn tay còn khẽ thấm mồ hôi.

Đây dường như là lần đầu tiên Sư tôn giao cho hắn thử thách kể từ khi hắn theo Sư tôn!

Bất luận thế nào, hôm nay nhất định không thể để Sư tôn thất vọng! "Lệ!" Chỉ nghe thấy một tiếng chim kêu xuyên mây xé đá vang lên, một con đại điểu vàng óng dài khoảng mấy trăm mét, vỗ cánh bay về phía Nhân tộc Tổ Địa.

Dáng vẻ thần tuấn, trong đôi đồng tử vàng óng lóe lên ánh sáng nhân tính hóa.

Nó không ngừng chấn động cánh, nhìn xuống Nhân tộc phía dưới, không ngừng đánh giá, dường như đang xem xét nên bắt những người nào thì tốt hơn.

Trong một căn nhà gỗ sơ sài, Triệu Công Minh nhàn nhạt nhìn con

đại điểu kia, trong lòng đã có phán đoán.

Con đại điểu vàng óng trước mắt này, không ngoài dự đoán, hẳn chính là con của Nguyên Phượng, Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Hắn ra lệnh: "Lục Nhĩ, ra tay đi." "Vâng." Lục Nhĩ lập tức gật đầu, thân thể căng cứng vừa động, trong nháy mắt đã xông ra.

Căn nhà đá hắn ẩn thân lập tức đổ sập, bụi đá văng tung tóe, khói bụi mịt mù.

Một luồng chiến ý hùng hậu, trực xung vân tiêu, xông về phía Kim Sí Đại Bàng Điểu. "Quỷ quái gì thế này?" Kim Sí Đại Bàng Điểu giật mình, vội vàng vỗ cánh lùi lại phía sau.

Nhưng khi nhìn rõ là một con khỉ, trái tim đang căng thẳng của nó lập tức thả lỏng. "Con lão điểu kia, đây là Nhân tộc tổ địa, há dung ngươi làm càn!

Giờ mau bó tay chịu trói, Lục Nhĩ gia gia ta sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu không, thiết côn trong tay ta giáng xuống, khoảnh khắc sẽ đánh ngươi tan thành tro bụi, vĩnh viễn không được siêu sinh!" Lục Nhĩ khoác Thiên Ma Bá Vương Giáp, tay cầm Tùy Tâm Thiết Can Binh, khí tức toàn thân vọt lên Kim Tiên đỉnh phong, một luồng chiến ý hùng hậu khuấy động tinh hà.

Khiến không gian xung quanh cũng khẽ rung chuyển, không thể chịu nổi áp lực to lớn này.

Kim Sí Đại Bàng Điểu nghi ngờ mình nghe lầm, nó nhìn Lục Nhĩ, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo. "Chỉ bằng con khỉ thối nhà ngươi, cũng dám nói lời ngông cuồng như vậy?

Hãy xem Kim Sí gia gia ngươi bắt ngươi, nếm thử cái vị óc khỉ của ngươi!" Nói xong, Kim Sí Đại Bàng Điểu ý niệm vừa động, đôi cánh như kim sắc thiên đao, vỗ cánh lao đến.

Đôi cánh khổng lồ, với thế sét đánh vạn quân, bổ về phía Lục Nhĩ.

Lực đạo khủng khiếp, trong nháy mắt xé nát không gian, hóa thành một vùng chân không.

Kim Sí Đại Bàng Điểu, thân là con của Nguyên Phượng, kiêu ngạo đến mức nào.

Trước đây đến Nhân tộc, sở dĩ không giao chiến trực diện với Tam Tổ, chính là vì lo lắng họ cùng nhau xông lên mà thôi.

Nhưng trước mắt, một con khỉ thối Kim Tiên đỉnh phong cũng dám đến trước mặt nó làm càn, thì phải dạy dỗ thật tốt mới được. "Đại ngôn bất tàm!" Lục Nhĩ được truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên, chiến chi pháp tắc, chiến thiên đấu địa, trực tiếp cầm Tùy Tâm Thiết Can Binh xông lên. "Oanh!" Tùy Tâm Thiết Can Binh và đôi cánh như được đúc từ trúc vàng va chạm vào nhau giữa không trung.

Trong khoảnh khắc, giữa không trung dường như dấy lên một trận phong bạo, dư ba chậm rãi lan tràn.

Gợn sóng dập dờn, nhìn về phía nào cũng thấy cát bay đá chạy, khói bụi mịt mù.

Lực xung kích khủng khiếp, trực tiếp đánh bay Kim Sí Đại Bàng Điểu lên ngàn mét.

Chương 131

Từng trận lông vũ màu vàng kim, bay lả tả theo gió, dưới ánh nắng chiếu rọi, dường như hóa thành vàng ròng. "Sao có thể!!!" Trong đôi đồng tử vàng óng của Kim Sí Đại Bàng Điểu, lộ ra sự kinh ngạc cực độ!

Nó, con của Nguyên Phượng, xưng là Kim Tiên mạnh nhất Phong tộc, sao lại bị một con khỉ thối vô danh tiểu tốt đánh lui?

Trong căn nhà gỗ sơ sài, Triệu Công Minh nhìn vẻ mặt khó tin của Kim Sí Đại Bàng Điểu, khóe môi khẽ nhếch lên, nở một nụ cười.

Lục Nhĩ hiện nay, đã không còn là con khỉ bùn nhỏ bé bị ba yêu Hổ, Hùng, Lang bắt nạt ngày ngày nữa.

Hắn đã tiếp nhận truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên, vô hình trung, tinh khí thần đều được cải tạo, chiến thiên đấu địa, huyết mạch Lục Nhĩ Mi Hầu được khai phá đến cực hạn.

Đã không còn yếu hơn những dị chủng Hồng Hoang như Kim Sí Đại Bàng Điểu, thậm chí còn có phần hơn.

Hơn nữa, còn có bảo giáp và thần binh do Thông Thiên đích thân luyện chế cho hắn.

Một đòn áp chế Kim Sí Đại Bàng Điểu, đó mới là điều bình thường.

Giữa không trung, Kim Sí Đại Bàng Điểu nhìn những sợi lông vàng của mình không ngừng rơi xuống, tức giận đến toàn thân run rẩy: "Con khỉ thối nhà ngươi, tìm chết!" Khoảnh khắc tiếp theo, toàn thân nó kim quang đại phóng.

Trên đôi cánh vàng óng, có thêm một tầng kim quang gia trì, quả

thật như biến thành vàng ròng.

Đôi cánh vừa chấn động, giữa không trung lập tức phát ra tiếng nổ siêu thanh, lao nhanh về phía Lục Nhĩ. "Hừ, ta còn sợ ngươi chắc?" Sau một đòn đánh bay Kim Sí Đại Bàng Điểu, trong lòng Lục Nhĩ đã có một sự tự tin.

Lúc này, hắn cầm Tùy Tâm Thiết Can Binh, trực tiếp nghênh chiến. "Oanh, oanh, oanh!" Giữa không trung, không ngừng truyền đến tiếng kim loại va chạm, dường như có hai ngọn núi kim loại nhỏ không ngừng va chạm, không ngừng phát ra từng trận dư ba mạnh mẽ, cách rất xa, cũng khiến cả vùng đất này không ngừng chấn động.

Lục Nhĩ tay cầm Tùy Tâm Thiết Can Binh, giữa những động tác giơ tay nhấc chân, vung vẩy tùy ý.

Nhìn lại Kim Sí Đại Bàng Điểu, mặc dù đôi cánh như được đúc từ trúc vàng, kiên cố bất khả phá, nhưng dù sao vẫn là thân thể huyết nhục.

Mỗi lần va chạm với Tùy Tâm Thiết Can Binh, đều sẽ rơi xuống một mảng lông vũ lớn, quả thật sắp biến thành chim trụi lông.

Giao chiến chẳng mấy chốc, Lục Nhĩ đã chiếm thế thượng phong, đánh Kim Sí Đại Bàng Điểu liên tục lùi bước, ôm đầu chạy trốn. "Không hay rồi, con khỉ thối này thực lực quá mạnh, ta không phải đối thủ." Kim Sí Đại Bàng Điểu thấy cứ tiếp tục thế này, mình tuyệt đối không phải đối thủ của Lục Nhĩ.

Không khỏi nghiến răng một cái, trực tiếp tế ra một cái bạch ngọc bảo bình. "Xem pháp bảo!" Kim Sí Đại Bàng Điểu pháp lực tuôn vào bạch ngọc bảo bình.

Lập tức, bạch ngọc bảo bình đón gió biến lớn, quay mông về phía Kim Sí Đại Bàng Điểu, miệng bình hướng về phía Lục Nhĩ, truyền

đến một luồng hấp lực mạnh mẽ.

Lập tức khiến thân thể Lục Nhĩ chấn động, đứng không vững, mắt thấy sắp bị bạch ngọc bảo bình kia hút vào.

Lục Nhĩ vội vàng hét lớn một tiếng: "Ma Viên Chân Thân!" Giọng Lục Nhĩ vừa dứt, tứ chi toàn thân hắn dường như được bơm khí vào, bắt đầu nhanh chóng biến lớn.

Rất nhanh, liền hóa thành một Ma Viên khổng lồ cao mấy trăm mét, toàn thân bao trùm sát khí vô cùng.

Hắn nhìn bạch ngọc bảo bình bay về phía mình, trong đôi mắt lóe lên chiến ý cực lớn, không lùi mà tiến, mở miệng hét lớn, âm thanh như rồng ngâm hổ gầm. "Khai!" Giọng hắn vừa dứt, tay phải chậm rãi mở ra thư giãn, tiếp đó năm ngón tay siết lại, trực tiếp đánh về phía bạch ngọc bảo bình khổng lồ kia.

Oanh!

Cú đấm này, dường như Hỗn Độn Ma Viên chân chính đã sống lại, trực tiếp đánh bạch ngọc bảo bình quang mang ảm đạm, bay xa tít tắp.

Quyền ảnh uy lực không giảm, dường như hóa thành một cây chùy nặng, hung hăng đánh vào người Kim Sí Đại Bàng Điểu. "A!" Kim Sí Đại Bàng Điểu phát ra một tiếng kêu thảm thiết, lông vàng nhanh chóng rơi xuống, quả thật sắp trụi. "Đi!" Kim Sí Đại Bàng Điểu không dám lơ là nữa, đôi cánh vừa chấn động, liền muốn bay đi.

Nhưng Lục Nhĩ há dung Kim Sí Đại Bàng Điểu cứ thế rời đi. "Tùy Tâm Thiết Can Binh, biến!" Thiết can binh vốn kiên cố, dưới sự thao túng của Lục Nhĩ, trong nháy mắt biến hóa thành mềm như sợi chỉ, với thế sét đánh không kịp bưng tai quấn quanh người Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Kim Sí Đại Bàng Điểu cố gắng giãy dụa, nhưng tất cả đều vô ích. "Lại đây cho ngươi." Lục Nhĩ dùng hết sức kéo một cái, trực tiếp kéo Kim Sí Đại Bàng Điểu lại, sau đó chắp tay về phía căn nhà gỗ sơ sài: "Sư tôn, đệ tử đã bắt được con chim thối này rồi." "Làm tốt lắm, lát nữa thưởng ngươi một giỏ đào tiên." Nói xong, Triệu Công Minh và Tam Tổ Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị cùng bước ra khỏi nhà gỗ, đi đến trước mặt Lục Nhĩ.

Toại Nhân thị nhìn chằm chằm Kim Sí Đại Bàng Điểu, trầm giọng nói: "Ngươi rốt cuộc là lai lịch gì, vì sao ba lần bảy lượt đến Nhân tộc ta quấy rối?" Kim Sí Đại Bàng Điểu quay đầu đi, khẽ hừ một tiếng, không để ý đến Toại Nhân thị.

Triệu Công Minh cười tủm tỉm nhìn Kim Sí Đại Bàng Điểu, trong đôi mắt lóe lên vẻ dị sắc: "Kim Sí Đại Bàng Điểu, con của Nguyên Phượng.

Bạch ngọc bảo bình này, hẳn là do ngươi dùng thần thông Âm Dương Nhị Khí mà luyện chế ra phải không?" Nhắc đến Âm Dương Nhị Khí, thì không thể không nhắc đến lai lịch của Kim Sí Đại Bàng Điểu này.

Năm xưa Long Hán Đại Kiếp, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân dưới sự khiêu khích của Ma Tổ La Hầu, đã dẫn đến đại chiến tam tộc.

Cuối cùng tam tổ Long, Phượng, Kỳ Lân đều trọng thương thảm bại.

Nguyên Phượng trước khi vẫn lạc, kịp quay về Bất Tử Hỏa Sơn, đẻ ra hai quả trứng, chính là Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điểu này.

Khổng Tuyên là ca ca, bẩm sinh có Tiên Thiên Ngũ Hành pháp tắc.

Kim Sí Đại Bàng Điểu là đệ đệ, bẩm sinh có Tiên Thiên Âm

Dương pháp tắc.

Theo một ý nghĩa nào đó, pháp tắc Âm Dương của Kim Sí Đại Bàng Điểu còn huyền diệu hơn cả pháp tắc Ngũ Hành một bậc.

Mặc dù trên tiên thiên hai người đồng bộ, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác nhau.

Khổng Tuyên sau khi tu luyện thành công, lấy Ngũ Hành pháp tắc, diễn hóa ra Ngũ Sắc Thần Quang, vô vật bất xoát, khi Phong Thần Đại Kiếp, đại phóng dị sắc, xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân.

Kim Sí Đại Bàng Điểu kia, kiến thức chẳng có bao nhiêu, không biết học được thuật luyện khí thô thiển từ đâu, lại đem bản nguyên tiên thiên Âm Dương của mình luyện chế thành Âm Dương Nhị Khí Bình, chỉ là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo bình thường.

Kim Sí Đại Bàng Điểu nghe Triệu Công Minh nói ra thân phận của mình, không những không kinh ngạc, ngược lại còn dương dương tự đắc.

Trong đôi mắt vàng lóe lên vài phần kiêu ngạo, thậm chí còn uy hiếp Triệu Công Minh: "Thì ra ngươi biết thân phận của ta a, nếu đã vậy, còn không mau cởi trói cho ta, bồi lễ xin lỗi.

Nếu không, đại quân Phượng tộc của ta, trong khoảnh khắc sẽ đến Đông Hải, khiến Nhân tộc các ngươi tan thành tro bụi!" Triệu Công Minh còn chưa nói gì, Lục Nhĩ đột nhiên một côn đánh xuống, quát: "Con chim trụi lông này, đã là tù nhân rồi còn dám cuồng vọng như vậy!" Lục Nhĩ ra tay rất có chừng mực, Tùy Tâm Thiết Can Binh giáng xuống, cũng không làm Kim Sí Đại Bàng Điểu bị thương, chỉ khiến nó cảm thấy đau đớn cực lớn. "Các ngươi còn dám đánh ta, đại ca Khổng Tuyên của ta, chính là một vị Đại La Kim Tiên, đánh khắp Phượng tộc vô địch thủ, chỉ cần đại ca ta đến, các ngươi tuyệt đối không phải đối thủ!" "Khổng Tuyên?" Triệu Công Minh khóe môi lộ

ra một nụ cười: "Tốt lắm, vậy thì gọi đại ca ngươi đến đây xem sao." Kim Sí Đại Bàng Điểu lập tức chùn bước: "Đại ca ta ở Bất Tử Hỏa Sơn, cách đây quá xa." Lục Nhĩ nhe răng trợn mắt, giơ Tùy Tâm Thiết Can Binh trong tay lên: "Hỏi ngươi lần cuối cùng, rốt cuộc có gọi hay không?" Kim Sí Đại Bàng Điểu quả thật bị đánh sợ rồi: "Ta gọi đây!" Nói xong, nó nhịn đau gỡ một sợi lông vàng trên người, sau khi gia trì pháp lực, trực tiếp phá vỡ không gian, biến mất không còn dấu vết.

Chương 132

Nam bộ Hồng Hoang, đây là một vùng hoang vu, nhìn đâu cũng thấy từng ngọn núi lửa khổng lồ.

Đây chính là Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn.

Sau đại chiến tam tộc, là nơi Phượng tộc dùng để chuộc tội.

Nơi đây ngày đêm cát bay đá chạy, nóng bức khô hanh, môi trường vô cùng khắc nghiệt.

Đương nhiên, là một trong Tiên Thiên Tam Tộc, Phượng tộc có tính cách kiêu ngạo nhất, họ tự nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện cư trú trong môi trường khắc nghiệt như vậy.

Mấy vị Chuẩn Thánh đại tu của Phượng tộc, dưới sự dẫn dắt của Thất Thải Thần Phượng lão tổ, hợp lực khai thác một tiểu thiên thế giới trong sâu thẳm Bất Tử Hỏa Sơn.

Tất cả tộc nhân Phượng tộc đều tu hành trong tiểu thế giới đó, không kém gì những động thiên phúc địa cấp cao nhất của Hồng Hoang.

Lúc này, trong tiểu thế giới của Phượng tộc, nhìn một cái là thấy khắp nơi trồng san sát cây ngô đồng.

Phượng tộc chọn cây mà đậu, động phủ của họ chính là cây ngô đồng.

Thân cây ngô đồng càng to lớn, điều đó càng đại biểu cho thực lực của tộc nhân Phượng tộc cư trú trên đó càng mạnh mẽ.

Rừng ngô đồng rậm rạp, trên một cây ngô đồng cực kỳ gần Phượng tộc thánh điện được tạo từ cây ngô đồng.

Một sợi lông vũ màu vàng bay lượn lên, cuối cùng yên tĩnh đậu trên thân cây ngô đồng.

Chẳng mấy chốc, trên thân cây ngô đồng, bùng phát ra một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Một thanh niên mặc bạch y, mày kiếm mắt sao, tuấn lãng siêu phàm, chậm rãi nhặt sợi lông vũ màu vàng kia lên, nhíu mày. "Gia hỏa này, lại gây họa gì?" Khổng Tuyên cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đệ đệ của hắn, thiên phú cũng không tệ.

Nhưng chính là không chịu tu hành cho tốt, chuẩn bị cho việc chấn hưng Phượng tộc.

Ngược lại lại quanh năm lang thang bên ngoài, kết giao với một số bạn bè xấu, giao du bừa bãi.

Mỗi lần gây họa, đều phải tự mình ra mặt dọn dẹp hậu quả cho nó.

Khổng Tuyên nhìn địa chỉ mà Kim Sí Đại Bàng Điểu nói, không khỏi sắc mặt khẽ biến. "Đông Hải chi tân, chẳng lẽ nó đã đắc tội Long tộc?" Năm xưa Long Hán Đại Kiếp, đại chiến tam tộc, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đều chiến tử, tam tộc nguyên khí đại thương.

Mặc dù đến nay đã ức vạn năm trôi qua kể từ Long Hán Đại Kiếp.

Nhưng quan hệ tam tộc vẫn vô cùng vi diệu, hầu như không có qua lại.

Nếu Kim Sí Đại Bàng Điểu đắc tội Long tộc, thì chuyện này thật khó giải quyết.

Khổng Tuyên trầm ngâm một lát, vầng sáng ngũ sắc phía sau lưng khẽ lóe lên, cả người liền lao về phía Phượng tộc thánh điện.

Việc này hệ trọng, vẫn nên đi tìm Thất Thải Thần Phượng lão tổ bẩm báo một chút.

Chẳng mấy chốc, Khổng Tuyên bước ra từ Phượng tộc thánh điện.

Sức mạnh của Đại La Kim Tiên, trong khoảnh khắc xé rách không gian, biến mất khỏi Bất Tử Hỏa Sơn.

Đông Hải chi tân, Khổng Tuyên chắp tay đứng, tuần theo một tia khí tức mà Kim Sí Đại Bàng Điểu đã khắc ghi trong lông vàng.

Không ngừng tiến lên, rất nhanh đã đến địa bàn của Nhân tộc.

Cách rất xa, Kim Sí Đại Bàng Điểu nhìn thấy đại ca mình đến, kích động đến nỗi hốc mắt ướt đẫm, lớn tiếng kêu gào: "Đại ca, mau đến cứu ta!" Khổng Tuyên nhíu mày, thấy người bắt giữ Kim Sí Đại Bàng Điểu không phải Long tộc.

Không khỏi thở phào một hơi, chỉ cần không đắc tội Long tộc là được.

Hắn thở phào, không đáp lời Kim Sí Đại Bàng, mà nhìn về phía Triệu Công Minh và Nhân tộc Tam Tổ, chắp tay nói: "Phượng tộc Khổng Tuyên, ra mắt chư vị đạo hữu.

Kim Sí Đại Bàng là đệ đệ của ta, không biết nó đã phạm lỗi gì mà lại bị bắt giữ?" Triệu Công Minh nói: "Ta là thủ đồ của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn môn hạ, Triệu Công Minh, ở Côn Luân Sơn.

Vị này là Nhân tộc thủy tổ, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị.

Còn về đệ đệ ngươi đã phạm lỗi gì, ngươi tự mình hỏi hắn là được." "Thượng Thanh nhất mạch thủ đồ?" Sắc mặt Khổng Tuyên thêm vài phần ngưng trọng.

Tam Thanh Côn Luân Sơn, danh chấn Hồng Hoang, đệ tử của họ, đừng nói ta, ngay cả Phượng tộc cũng không thể coi thường.

Khổng Tuyên cúi đầu khẽ với Triệu Công Minh, thần sắc thêm vài phần trịnh trọng. "Thì ra là Công Minh đạo hữu, Phượng tộc Khổng Tuyên, ra mắt đạo hữu." Hắn nói xong, mày kiếm khẽ nhướng, nhìn về phía Kim Sí Đại Bàng Điểu: "Đồ cứng đầu nhà ngươi, rốt cuộc lại làm chuyện gì thiên nộ nhân oán thế này?" Kim Sí Đại Bàng Điểu nhìn Khổng Tuyên, y như chuột thấy mèo, sợ đến nỗi không dám thở mạnh, một câu cũng không nói.

Khổng Tuyên thấy dáng vẻ này của Kim Sí Đại Bàng Điểu, càng thêm tức giận. "Nếu còn không nói, ta sẽ xin gia pháp xử trí." Kim Sí Đại Bàng Điểu run rẩy cả người, lúc này mới bắt đầu nói.

Thì ra, sở dĩ Kim Sí Đại Bàng Điểu cách mấy ngày lại đến Nhân tộc lang thang, là vì mấy trăm năm trước, nó kết giao với một người bạn thân.

Người bạn thân đó, chính là một Yêu Thần Đại La của Thiên Đình, dưới trướng thống lĩnh hơn trăm vị Thái Ất Kim Tiên Yêu Vương, còn có mấy ngàn danh Kim Tiên Yêu Tướng, uy phong lẫm liệt!

Vị Yêu Thần kia nói, chỉ cần nó định kỳ mang một số tộc nhân Nhân tộc đến, để yêu tộc bọn họ nghiên cứu kỹ lưỡng.

Năm trăm năm sau, sẽ hứa ban cho nó một chức vị Yêu Vương.

Kim Sí Đại Bàng Điểu ở Bất Tử Hỏa Sơn tư hỗn đã vạn năm, mặc dù thân là con của Nguyên Phượng, nhưng vô số tộc nhân trong lòng đều coi thường nó.

Vốn dĩ Nhân tộc là do Thánh nhân Nữ Oa sáng tạo, Kim Sí Đại Bàng Điểu không muốn đồng ý.

Nhưng Kim Sí Đại Bàng Điểu nhìn các Yêu Vương dưới trướng Yêu Thần kia, uy phong lẫm liệt, dưới tay có hơn trăm tiểu đệ, đi đến đâu cũng được cung kính.

Làm sao chịu nổi sự dụ hoặc này, liền trực tiếp đồng ý.

Rồi sau đó, chính là tất cả những gì đã xảy ra ở Nhân tộc Tổ Địa.

Tuy nhiên, Kim Sí Đại Bàng Điểu cũng không ngốc, biết Nhân tộc là do Nữ Oa sáng tạo, một người cũng không dám giết, toàn bộ đều được trả về.

Triệu Công Minh chậm rãi nhìn về phía Thiên Đình, trong lòng có điều suy tư.

Không ngoài dự đoán, Kim Sí Đại Bàng Điểu này, hẳn là đã bị Thiên Đình biến thành con cờ.

Chương 133

Còn về lý do Thiên Đình không tự mình ra tay, bắt Nhân tộc về nghiên cứu?

Khả năng lớn là vì mối quan hệ vi diệu với Nữ Oa.

Yêu tộc đã lợi dụng nhân quả chi lực, tính toán Nữ Oa, kéo Phục Hy vào phe Thiên Đình, đã chọc giận Nữ Oa rồi.

Bây giờ, nếu lại ra tay với Nhân tộc, nghiên cứu Nhân tộc, tất yếu sẽ khiến Nữ Oa và yêu tộc càng ngày càng xa cách.

Cho nên yêu tộc mới nghĩ ra một cách, mượn tay Phượng tộc, để nghiên cứu Nhân tộc!

Đương nhiên, cũng có khả năng là một cao tầng Thiên Đình nào đó, muốn nghiên cứu ra huyền ảo trên người Nhân tộc, để dâng lên Yêu Hoàng, từ đó lập công.

Những điều này đều có thể xảy ra.

Khổng Tuyên nghe xong lời của Kim Sí Đại Bàng Điểu, tức giận đến nỗi mặt trắng bệch. "Đồ cứng đầu nhà ngươi, bị người ta lợi dụng làm quân cờ mà không hay biết!" Kim Sí Đại Bàng Điểu cúi đầu ủ rũ, một câu cũng không nói.

Trên mặt Nhân tộc Tam Tổ, thì thêm một vẻ ngưng trọng.

Thiên Đình, đối với Nhân tộc hiện nay mà nói, chính là một ngọn núi lớn không thể vượt qua!

Đừng nói hai vị Yêu Hoàng, Thập Đại Yêu Thánh, thậm chí là ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Tinh Quân.

Chỉ cần tùy ý lấy ra một vị trong hơn một vạn Thái Ất Tinh Quân,

cũng có thể dễ dàng diệt sạch Nhân tộc!

Đây chính là nội tình của Thiên Đình hiện nay.

Toại Nhân thị thở dài một hơi: "Lùi một bước biển rộng trời cao, Thiên Đình không phải là Nhân tộc có thể trêu chọc được, chi bằng cứ bỏ qua." Triệu Công Minh lắc đầu, ngược lại ném vấn đề cho Khổng Tuyên. "Khổng Tuyên đạo hữu, việc này ngươi định xử lý thế nào?" Khổng Tuyên nhìn Triệu Công Minh, trầm ngâm một lát nói: "Chờ ta tra rõ tình huống xong, rồi sẽ trả lời đạo hữu, thế nào?" Liên quan đến Thiên Đình, liên quan đến Thánh nhân, Khổng Tuyên cũng không thể giữ bình tĩnh.

Triệu Công Minh trực tiếp đồng ý, mặc cho Khổng Tuyên đi điều tra.

Nhưng Kim Sí Đại Bàng Điểu, vẫn phải tạm thời bị giam giữ tại Nhân tộc Tổ Địa.

Dù Kim Sí Đại Bàng Điểu không phải chủ phạm, nhưng ít nhất cũng phải trị tội đồng phạm.

Khổng Tuyên tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Đệ đệ của hắn, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: thành sự bất túc, bại sự hữu dư!

Nếu không phải vì tình mẫu tử, Khổng Tuyên đã sớm đánh chết đệ đệ này một nửa, nhốt nó ở Bất Tử Hỏa Sơn, không cho nó ra ngoài rồi.

Rất nhanh, Khổng Tuyên rời đi, trong lòng vẫn còn ấm ức một cục tức.

Chuyện Kim Sí Đại Bàng Điểu hành động, nếu là hai vị Yêu Hoàng chỉ đạo phía sau, thế cục bắt buộc, Phượng tộc đành nuốt cục tức này.

Nhưng nếu là người khác phía sau, mượn tay Yêu Hoàng, đem Phượng tộc làm con cờ tùy ý sai khiến.

Thì xin lỗi, Phượng tộc hắn, Khổng Tuyên hắn, cũng không phải kẻ ăn chay.

Rất nhanh, vì có được tin tức từ tay Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Chẳng mấy chốc, Khổng Tuyên liền liên hệ được với vị Yêu Thần chơi khá thân với Kim Sí Đại Bàng Điểu, Tất Phương Yêu Thần.

Đương nhiên, chỉ là một Yêu Thần cảnh giới Đại La Kim Tiên đơn thuần mà thôi.

Chứ không phải là Đại La Tinh Quân đỉnh cấp nắm giữ Đại Tinh Thần Phiên của Thiên Đình.

Khi Tất Phương Yêu Thần theo khí tức của sợi lông vàng trong tay Khổng Tuyên, đến trước mặt Khổng Tuyên, đồng tử không khỏi co rút: "Ngươi là ai!" "Thiên Đình xem Phượng tộc ta như đồ chơi trong lòng bàn tay, lại không biết ta là ai?

Truyền ra ngoài, đây quả là một chuyện cười lớn!" Khổng Tuyên khẽ cười, phía sau lưng, ngũ sắc quang luân xanh vàng đỏ đen trắng không ngừng lưu chuyển, tỏa ra uy áp Đại La cực kỳ mạnh mẽ!

Khổng Tuyên, quả thật là bậc thiên tài kinh tài tuyệt diễm.

Khi xuất thế, liền bẩm sinh có Tiên Thiên Ngũ Hành chi lực!

Khi Khổng Tuyên chứng đạo Đại La Kim Tiên, trực tiếp ngưng tụ Ngũ Hành chi lực thành Ngũ Sắc Thần Quang.

Bao trùm phía sau lưng, có thể giết địch, có thể giam địch, có thể phòng ngự, công thủ nhất thể!

Lúc này, Khổng Tuyên ý niệm khẽ động, một đạo thần quang màu đen phía sau lưng hắn khẽ rung chuyển, từ phía sau lưng hắn bay lên

không trung, chém về phía Tất Phương Yêu Thần. "Thì ra ngươi là người Phượng tộc, sao dám ra tay với ta!" Tất Phương Yêu Thần kinh hãi, vội vàng há miệng, phun ra một đoàn chân hỏa màu xanh về phía Khổng Tuyên.

Chân hỏa chậm rãi cháy, nhưng lại tỏa ra nhiệt độ cao khủng khiếp, đốt đến hư không cũng không ngừng vặn vẹo. "Oanh!" Chân hỏa màu xanh và đạo thần quang màu đen kia va chạm vào nhau.

Chỉ trong chớp mắt, thần quang màu xanh đã bị quét đi.

Thần quang màu đen, tiếp tục với thế sét đánh không kịp bưng tai, chém về phía Tất Phương. "Oanh!" Một tiếng động lớn vang lên, Tất Phương Yêu Thần bị đạo thần quang màu đen này, trực tiếp chém bay ngàn mét.

Trên đạo khu vạn ma bất diệt, xé rách một vết thương khủng khiếp.

Từng dòng máu xanh lè chảy ra từ đó, đau đến mức Tất Phương Yêu Thần kêu gào thảm thiết! "Thằng nhóc Phượng tộc, ta là Yêu Thần Thiên Đình, Yêu Hoàng bệ hạ ở trên.

Ngươi dám làm ta bị thương, không sợ đại quân Thiên Đình của ta, trong khoảnh khắc san phẳng Bất Tử Hỏa Sơn sao?" Khổng Tuyên không để ý đến tiếng kêu gào của Tất Phương Yêu Thần, đi thẳng vào vấn đề. "Kim Sí Đại Bàng Điểu, rốt cuộc là ai, đứng phía sau chỉ đạo ngươi, khiến Kim Sí Đại Bàng Điểu đến Nhân tộc quấy rối?" Tất Phương Yêu Thần chỉ là một Yêu Thần Đại La bình thường mà thôi, cho hắn một vạn cái gan, cũng không dám phía sau lợi dụng Phượng tộc làm con cờ, ra tay với Nhân tộc. "Ngươi đang nói gì vậy?

Ta làm sao biết được, ta và Kim Sí, chỉ là mối quan hệ bạn bè bình thường." "Cố chấp không thông!" Khổng Tuyên thấy vậy lắc đầu, thần quang màu vàng phía sau lưng khẽ rung chuyển, lại lần nữa chém

về phía Tất Phương Yêu Thần! "Oanh!" Ngũ Sắc Thần Quang, dường như lúc này hóa thành lưỡi đao sắc bén nhất, lại để lại trên người Tất Phương một vết sẹo sâu hoắm thấy xương!

Đau đến mức Tất Phương Yêu Thần mồ hôi lạnh chảy ròng, khoảnh khắc tiếp theo, pháp lực trên người hắn tuôn ra, hóa thành bản thể.

Đó là một loài sinh vật cực kỳ giống hạc, chỉ có một chân, lông màu xanh có đốm đỏ, mỏ màu trắng, thần tuấn vô cùng, dáng vẻ đẹp tuyệt vời!

Chương 134

Hắn phun ra một ngụm lửa lớn, đốt cháy hư không, muốn phá vỡ không gian, thoát khỏi nơi này. "Ngũ Sắc Thần Quang, cấm cố thiên địa!" Khổng Tuyên ý niệm vừa động, ngũ sắc thần quang xanh vàng đỏ đen trắng bay ra, phân bố ở năm phương thiên địa.

Ngũ sắc quang mang đan xen vào nhau, biến phương thiên địa này thành một nhà tù kiên cố nhất.

Mặc cho Tất Phương Yêu Thần dùng hết sức bình sinh, cũng không thoát ra được.

Khổng Tuyên vung tay một cái, Ngũ Sắc Thần Quang trực tiếp hóa thành một sợi dây ngũ sắc, trói Tất Phương Yêu Thần chặt cứng.

Khổng Tuyên sắc mặt vẫn rất bình thản, nhưng sát cơ trên người hắn lại đặc biệt nồng liệt. "Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, rốt cuộc là ai, đứng phía sau chỉ đạo ngươi lợi dụng Phượng tộc, ra tay với Nhân tộc?" Thủ đoạn mạnh mẽ của Khổng Tuyên, Tất Phương Yêu Thần trực tiếp bị dọa vỡ mật. "Là Quỷ Xa Yêu Thánh đại nhân chỉ đạo ta.

Quỷ Xa đại nhân nói, sở dĩ Nữ Oa Thánh nhân có thể chứng đạo, đại đa số là nhờ Nhân tộc chi lực.

Trên người Nhân tộc nhất định có huyền ảo to lớn, chỉ cần có thể nghiên cứu ra, dâng cho Yêu Hoàng đại nhân, đến lúc đó Yêu Hoàng sẽ trọng thưởng." "Thì ra chỉ là một Yêu Thánh." Khổng Tuyên khẽ gật đầu: "Được rồi, ngươi có thể chết đi." Nói xong, dưới vẻ mặt không thể tin được của Tất Phương Yêu Thần.

Ngũ Sắc Thần Quang quấn lấy nhau, hóa thành một thanh ngũ sắc quang đao chém xuống.

Đạo quả Đại La của Tất Phương Yêu Thần, dưới ngũ sắc quang đao, dường như biến thành bọt xà phòng yếu ớt, tan thành từng mảnh, hóa thành bụi phấn.

Đạo quả Đại La bất diệt của hắn, hóa thành ức vạn điểm sáng, hoàn linh thiên địa.

Nồng độ linh khí không gian xung quanh, trong khoảnh khắc đã tăng lên không biết bao nhiêu.

Sánh ngang Côn Luân Sơn, không, sánh ngang Bất Chu Sơn, những phúc địa động thiên đỉnh cấp nhất!

Khổng Tuyên cong ngón tay búng một cái, tiêu diệt đạo khu của Tất Phương Yêu Thần, chỉ lấy đầu lâu, bay về phía Đông Hải chi tân.

Phượng tộc hắn, tuy trong thượng cổ Long Hán Đại Kiếp đã bị trọng thương, nhưng nội tình vẫn còn, kiêu ngạo vẫn còn.

Một Yêu Thánh nho nhỏ, lại muốn vung tay trong khoảnh khắc, đem Phượng tộc hắn làm con cờ tùy ý sai khiến, quả thực là chuyện cười!

Đợi hắn chứng đạo Chuẩn Thánh xong, một Yêu Thánh nhỏ bé thì có gì phải sợ?

Thiên Đình, Vô Thượng Thường Dung Thiên, Quỷ Xa Yêu Thánh đạo tràng! "Đáng ghét!" Một tiếng kêu gào vô cùng âm lãnh, truyền khắp đại điện rộng lớn, khiến người ta toàn thân nổi da gà.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức ngút trời, phá vỡ cung điện, rời khỏi Vô Thượng Thường Dung Thiên.

Nơi Tất Phương Yêu Thần vẫn lạc, không gian kiên cố, như vải trắng bị xé rách dễ dàng, thân ảnh Quỷ Xa Yêu Thánh chậm rãi hiện ra!

Hắn ánh mắt lạnh lẽo quét qua bốn phía, nhìn linh khí nồng đậm hoàn linh thiên địa vì Tất Phương Yêu Thần vẫn lạc, nhìn về phía xa xa, tức giận rống lên: "Phượng tộc, sao dám phá hoại đại kế của ta!" Quỷ Xa rất tức giận, nhưng lại không thể làm gì được.

Chuyện bắt Nhân tộc, làm nghiên cứu, là làm lén lút sau lưng hai vị Yêu Hoàng bệ hạ.

Chuyện này, một khi để Yêu Hoàng, Hi Hoàng, thậm chí là Thánh nhân Nữ Oa biết, chờ đợi hắn, tuyệt đối là cơn thịnh nộ như sấm sét!

Quỷ Xa không cam lòng đi đi lại lại giậm chân, thân là Yêu Thánh, bao giờ đã phải chịu loại tức giận này!

Rất lâu sau, Quỷ Xa xé rách không gian, một lần nữa trở về Vô Thượng Thường Dung Thiên.

Nhân tộc Tổ Địa, Kim Sí Đại Bàng Điểu nhìn đầu Tất Phương trong tay Khổng Tuyên, không khỏi kinh hãi. "Đại ca, huynh đã giết hắn?" Khổng Tuyên khẽ hừ một tiếng: "Không phải đều là chuyện tốt do ngươi gây ra sao?

Nếu không ta sẽ ra tay sao?" Kim Sí Đại Bàng Điểu sắc mặt lộ vẻ ngượng ngùng, không dám nói gì.

Ngược lại là Triệu Công Minh, khẽ kinh ngạc.

Chuyện này qua lại, chỉ mất nửa canh giờ, Khổng Tuyên lại có thể chém giết Tất Phương Yêu Thần.

Không hổ là thiên kiêu mạnh nhất Phượng tộc, đệ nhất nhân dưới Thánh nhân thời Phong Thần, thủ đoạn này, xứng đáng với danh hiệu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu Công Minh lập tức nảy sinh ý ái tài.

Thiên kiêu như Khổng Tuyên, nếu kéo vào Thượng Thanh nhất

mạch, sẽ tăng thêm bao nhiêu khí vận đây?

Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu Công Minh liền nảy sinh lòng yêu tài.

Một thiên kiêu như Khổng Tuyên, nếu kéo về Thượng Thanh nhất mạch, há chẳng phải sẽ gia tăng biết bao khí vận?

Lúc này, Khổng Tuyên cất lời: "Công Minh đạo hữu, Ngô đã chém giết tên yêu thần tà ác này, Kim Sí Đại Bàng Điểu có thể trả lại cho Ngô rồi chứ?" Triệu Công Minh liếc mắt ra hiệu cho Lục Nhĩ, Lục Nhĩ lập tức hiểu ý, buông Tùy Tâm Thiết Can Binh ra, thả Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Khổng Tuyên đánh giá Kim Sí Đại Bàng Điểu mấy lần, thấy nó không bị thương tổn gì, liền chuẩn bị cáo từ.

Triệu Công Minh mỉm cười nhẹ, giữ lại: "Khổng Tuyên đạo hữu đã giúp Nhân tộc giải trừ mối họa tiềm ẩn to lớn này, đủ để hóa giải việc Kim Sí Đại Bàng Điểu gây họa rồi.

Hà tất phải vội vã rời đi như vậy?

Chi bằng ở lại Nhân tộc thêm vài ngày, các vị cũng có thể luận đạo giao lưu cùng nhau." Thấy Triệu Công Minh nhắc đến luận đạo, Khổng Tuyên không khỏi chần chừ.

Khác với Thái Ất Kim Tiên tích lũy pháp lực, sau khi đạt Đại La Kim Tiên, tu hành chủ yếu dựa vào chữ "ngộ"!

Tham ngộ thần thông, lĩnh hội pháp tắc, cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo!

Tam Thanh do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, là chính tông của trời đất, mỗi vị đều là tu sĩ đỉnh cao nhất đương thời.

Triệu Công Minh tuy chưa chứng đạo Đại La, nhưng là thủ đồ

Thượng Thanh nhất mạch, ngày ngày lắng nghe Tam Thanh giảng đạo.

Nhìn đạo uẩn nồng đậm trên người hắn liền biết, hắn đã nghe Tam Thanh giảng đạo không ít.

Nếu có thể luận đạo cùng Triệu Công Minh, đối với đạo đồ của hắn, nhất định sẽ có thu hoạch to lớn.

Nhưng Khổng Tuyên chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn từ chối: "Lòng thành của đạo hữu, Ngô xin ghi nhận, việc luận đạo, sau này có cơ hội sẽ nói tiếp vậy." "Thật đáng tiếc." Triệu Công Minh lộ vẻ tiếc nuối trên mặt, hắn lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một hũ trà diệp, hương thơm thoang thoảng lan tỏa, thấm vào tâm tỳ.

"Đây là trà diệp ta cất giữ, vốn định cùng Khổng Tuyên đạo hữu chia sẻ, nhưng mà…" Khổng Tuyên nhìn chằm chằm vào trà diệp, cảm nhận được khí tức huyền diệu khôn cùng, không kìm được hỏi: "Đây là vật gì?" "Đây là Ngộ Đạo Trà Diệp, hái từ cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Ngộ Đạo Trà Thụ, dùng linh thủy pha chế, có tác dụng trợ giúp người ta ngộ đạo." "Trợ giúp người ta ngộ đạo?!" Hai mắt Khổng Tuyên lập tức sáng rực, đạo hạnh của hắn đã đạt Đại La Kim Tiên viên mãn.

Ở cấp độ như hắn, bất kỳ thiên tài địa bảo nào, đối với hắn mà nói, tác dụng thật ra đã không còn lớn đến vậy.

Nhưng bảo vật có thể trợ giúp người ta ngộ đạo, đối với hắn tuyệt đối có công dụng to lớn!

Chương 135

"Ngoài Ngộ Đạo Trà này ra, nếu kết hợp cùng Bàn Đào Quả này, đó mới chính là tuyệt diệu nhân gian." Triệu Công Minh lại vung tay, một giỏ lớn Bàn Đào Quả xuất hiện, vừa mới hái xuống.

Vỏ quả vẫn còn đọng chút sương, hương đào nồng đậm, thấm đượm lòng người.

Triệu Công Minh chỉ vào Ngộ Đạo Trà Diệp và Bàn Đào Quả: "Khổng Tuyên đạo hữu có muốn thưởng thức chăng?" Khổng Tuyên vô thức gật đầu, hắn cũng tò mò không biết Ngộ Đạo Trà Diệp này có thật sự thần kỳ như Triệu Công Minh nói không.

Triệu Công Minh mỉm cười, lấy ra bộ trà cụ, một ấm linh thủy, ngón tay khẽ búng, một ngọn lửa bỗng nhiên bốc cháy giữa không trung, bắt đầu đun trà.

Linh thủy, kỳ thực cũng không phải vật báu hiếm có gì, chỉ là nguồn nước chảy từ mạch núi chính của Côn Luân Sơn mà thôi.

Rất nhanh, một luồng hương trà vô cùng nồng đậm bắt đầu lan tỏa.

Chỉ cần ngửi một chút, liền khiến người ta tâm tư thanh tịnh, trong não hải bùng phát cảm ngộ và lý giải về đạo, dường như Thiên Địa Đại Đạo trần trụi hiện ra trước mặt, mặc sức tham ngộ.

Tam Tổ Nhân tộc phát ra tiếng kinh thán: "Bảo bối tốt, bảo bối tốt!" Lục Nhĩ thì thần sắc bình thản, Ngộ Đạo Trà, Bàn Đào Quả, hắn sớm đã ăn chán ngấy.

Triệu Công Minh đưa mỗi người một chén trà cho Tam Tổ, Khổng Tuyên và cả Kim Sí Đại Bàng Điểu, cười nói: "Mọi người thưởng

thức đi.” Tam Tổ và Kim Sí Đại Bàng Điểu đã sớm sốt ruột, bưng chén trà lên, nhấp một ngụm.

Trà thơm ngào ngạt nhẹ nhàng lan tỏa trong khoang miệng, rồi nuốt xuống, chảy qua tứ chi bách hài!

Một luồng đạo uẩn hùng hậu tràn đến, những vấn đề nan giải trong tu hành ngày trước, lúc này đều bỗng nhiên sáng tỏ, ngay cả khí tức trên thân, cũng lập tức tăng vọt lên rất nhiều.

“Tuyệt, tuyệt, tuyệt, đơn giản là quá tuyệt diệu.” Bốn người nhìn chằm chằm vào chén trà còn lại, nhất thời không nỡ uống nữa.

Triệu Công Minh cười nói: “Chư vị không cần khách khí, cứ việc uống, hôm nay trà nước đủ dùng.” Bốn người nhìn nhau, ánh mắt lộ ra vẻ nóng bỏng, trực tiếp uống cạn phần trà còn lại trong chén, sau đó nhắm mắt cảm ngộ.

“Khổng Tuyên đạo hữu, ngươi cũng nếm thử đi.” Khổng Tuyên ánh mắt nghi hoặc nhìn Tam Tổ và đệ đệ nhà mình, trà này tuy thơm thật, nhưng hiệu quả có khoa trương đến vậy sao?

Khổng Tuyên bưng chén trà lên, tao nhã nhấp một ngụm, lập tức trừng lớn mắt.

Vừa rồi trong nháy mắt, bình cảnh Chuẩn Thánh đã vây khốn Ngô bấy lâu, dường như đã lay động!

Khổng Tuyên không chút do dự, trực tiếp uống cạn nước trong chén trà, bắt đầu nắm bắt cái cảm giác kia!

Khoảng một khắc sau, Khổng Tuyên bất đắc dĩ mở hai mắt!

Khó, khó, khó, Ngộ Đạo Trà tuy huyền diệu, nhưng vẫn để cái cảm giác kia trôi đi mất, hoặc có lẽ, là nội tình của hắn vẫn chưa đủ sung túc.

Triệu Công Minh cười tủm tỉm nói: "Vị Ngộ Đạo Trà này thế nào, Khổng Tuyên đạo hữu có nguyện ý ở lại Nhân tộc một thời gian không?" Khổng Tuyên ho nhẹ hai tiếng, trịnh trọng nói: "Thật ra Ngô cũng không vội về Bất Tử Hỏa Sơn, ở lại luận đạo cùng đạo hữu một phen, cũng không phải là không thể." Không phải hắn không muốn về Bất Tử Hỏa Sơn, thật sự là Ngộ Đạo Trà này quá sức mê hoặc!

Kim Sí Đại Bàng lúc này cũng tỉnh lại, không khỏi ngẩn ra, vô thức nói: "Đại ca, huynh không phải…" Khổng Tuyên sắc mặt lạnh đi: "Ngươi nói cái gì?

Nếu không phải do chuyện tốt ngươi gây ra, Ngô có cần ra mặt dọn dẹp cho ngươi sao?" Kim Sí Đại Bàng Điểu lập tức sợ hãi không dám nói nữa.

Những ngày tiếp theo, Triệu Công Minh, Khổng Tuyên, Lục Nhĩ, Kim Sí Đại Bàng Điểu lưu lại Nhân tộc tổ địa, vừa thưởng thức Ngộ Đạo Trà, vừa luận đạo.

Triệu Công Minh tuy chưa chứng đạo Đại La Kim Tiên, nhưng thường niên lắng nghe Tam Thanh giảng đạo, tham ngộ trên đạo, hoàn toàn không thua kém Khổng Tuyên, hai bên luận đạo đều có thu hoạch to lớn.

Còn Khổng Tuyên, thì nhờ vào sự huyền diệu của Ngộ Đạo Trà, đã củng cố thêm nội tình, đặt nền móng vững chắc cho việc chứng đạo Chuẩn Thánh trong tương lai!

Thời gian thấm thoát trôi, mấy chục năm đã qua.

Ngày hôm đó, Khổng Tuyên cuối cùng cũng quyến luyến không nỡ mà đề xuất cáo từ.

Hắn ra ngoài quá lâu, nếu không trở về, e rằng Thất Sắc Thần Phong Lão Tổ cũng sẽ đích thân ra tìm hắn.

Trước khi đi, Khổng Tuyên nhìn Triệu Công Minh, tựa hồ có điều khó nói.

Triệu Công Minh và Khổng Tuyên luận đạo lâu như vậy, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra Khổng Tuyên đang băn khoăn điều gì.

Mỉm cười nói: "Luận đạo cùng Khổng Tuyên đạo hữu, thu hoạch khá phong phú, Ngô cũng không có gì tốt để tặng, hũ trà diệp này, xin đạo hữu hãy nhận lấy." Triệu Công Minh cười nói, lấy ra một hũ lớn Ngộ Đạo Trà Diệp.

Khổng Tuyên nội tình cực kỳ thâm hậu, cách cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chỉ còn một bước.

Nói không chừng, chỉ một hũ trà diệp này, có thể khiến hắn đột phá gông cùm, chứng đạo Chuẩn Thánh!

Thấy đại ca nhà mình nhận được món quà hậu hĩnh như vậy, Kim Sí Đại Bàng Điểu cũng nhao nhao đòi: "Đạo hữu, Ngộ Đạo Trà còn không, cho ta thêm một phần đi?" "Ngươi đòi làm gì, chẳng khác nào trâu nhai mẫu đơn, lãng phí bảo vật!" Khổng Tuyên sắc mặt lập tức trầm xuống, trong mấy chục năm qua, đệ đệ này của hắn Ngộ Đạo Trà đã uống không ít, nhưng tu vi lại như mọc rễ, không nhúc nhích chút nào, thật sự khiến Khổng Tuyên cạn lời.

Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, lấy ra một giỏ Bàn Đào Quả: "Những quả này, cứ tặng cho ngươi đi." "Bàn Đào Quả?" "Vật tốt!" Kim Sí Đại Bàng Điểu hai mắt lập tức sáng rực, nhận lấy rồi liên tục cảm tạ.

Rất nhanh, Khổng Tuyên rời đi, đúng như cách hắn nhẹ nhàng đến, không mang theo một áng mây.

Nhưng Kim Sí Đại Bàng Điểu lại không đi cùng Khổng Tuyên, mà ở lại.

Thứ nhất, Kim Sí Đại Bàng Điểu biết với cái đức hạnh của mình, dù có về Bất Tử Hỏa Sơn, cũng không được tộc nhân chào đón, trở về cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thứ hai, Thất Sắc Thần Phong Lão Tổ đơn giản là quá khủng bố.

Nếu để Ngài biết mình đã gây ra chuyện lớn như vậy, thậm chí dẫn đến một vị yêu thần Thiên Đình vẫn lạc, nhất định sẽ bị trừng phạt nặng nề, cấm bế mấy ngàn năm e rằng còn là nhẹ.

Hắn, Kim Sí Đại Bàng Điểu, sinh tính yêu tự do, muốn nhốt hắn lại, cửa cũng không có!

Ngoài việc muốn ở lại, Kim Sí Đại Bàng Điểu còn muốn gia nhập Thượng Thanh nhất mạch, trở thành đệ tử Thượng Thanh.

Triệu Công Minh nghe xong, hai mắt khẽ sáng lên, Xển Giáo trong thời kỳ Phong Thần tương lai, có một vị Vũ Dực Tiên, là nhị đệ tử của Xển Giáo Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Từng tu hành một thời gian ở Nguyên Giác Động, trong Đại Kiếp Phong Thần, thậm chí còn giao chiến với Khổng Tuyên.

Chỉ là sau trận Phong Thần, Vũ Dực Tiên dường như biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa.

Bất kể Kim Sí Đại Bàng Điểu này có phải là Vũ Dực Tiên kia hay không, Triệu Công Minh trầm ngâm một lát rồi vẫn đồng ý.

Trước tiên, qua những năm tháng ở Nhân tộc tổ địa, hắn cũng đã hiểu rõ phẩm hạnh của Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Tuy có chút nghịch ngợm, ngây thơ, nhưng nhìn chung vẫn tốt, có tư cách bái nhập Thượng Thanh nhất mạch.

Thứ hai, Kim Sí Đại Bàng Điểu bất kể tu vi cao thấp, dù sao vẫn là người tộc Phượng!

Phượng Tộc, một trong Tiên Thiên Tam Tộc, nội tình thâm hậu, không thể coi thường, huống chi, Kim Sí Đại Bàng Điểu còn có một người ca ca trong tương lai là đệ nhất dưới Thánh Nhân.

Giao hảo với Phượng Tộc, đối với Thượng Thanh nhất mạch mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại.

Đương nhiên, Triệu Công Minh chỉ đồng ý đưa Kim Sí Đại Bàng Điểu đến trước mặt Sư tôn của mình.

Còn việc có thu nhận hay không, cuối cùng vẫn phải xem quyết định của Sư tôn.

Chương 136

Đối với ý nghĩ của Kim Sí Đại Bàng Điểu, Khổng Tuyên cũng đành chịu, chỉ đành đồng ý.

Thượng Thanh nhất mạch, nghe nói giáo quy nghiêm khắc, đệ đệ này của hắn, nếu có thể bái nhập Thượng Thanh nhất mạch, sửa đổi tập tính của bản thân, có lẽ cũng là một chuyện không tồi.

Sau khi Khổng Tuyên rời đi, Triệu Công Minh và những người khác tiếp tục giảng đạo ở Nhân tộc.

Nhân tộc, không hổ là vạn vật chi linh, sở hữu bản tính trung chính bình hòa mà vạn tộc không có được.

Giảng đạo mấy chục năm, Nhân tộc thu hoạch cực lớn, nhưng bọn họ cũng thu hoạch không nhỏ.

Triệu Công Minh và đoàn người ở lại Nhân tộc thêm mười mấy năm, sau đó tiếp tục lên đường.

Mục đích lần này, không phải là Côn Luân Sơn, mà là du lịch Hồng Hoang.

Gió lành nắng đẹp, trên một đám mây trắng mềm mại, Triệu Công Minh, Lục Nhĩ, Kim Sí Đại Bàng Điểu dùng đám mây nặn thành giường mây, nằm trên đó, thưởng thức cảnh đẹp Hồng Hoang!

Khiến người ta tâm khoáng thần di, dường như quên đi mọi phiền não, đạo tâm, ở nơi vô hình, dường như trải qua tẩy lễ, trở nên càng thêm thuần túy.

Bỗng nhiên, giường mây đột nhiên rung chuyển, bên tai Triệu Công Minh liền nghe thấy tiếng của Kim Sí Đại Bàng Điểu: "Đại sư huynh, huynh xem đó là gì?" Tiếp đó, tiếng Lục Nhĩ cũng rất nhanh

vang lên: "Sư tôn, Người mau nhìn!" Triệu Công Minh mở hai mắt, nhìn theo hướng hai người chỉ, thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh người!

Giữa hư không vô tận, một con muỗi đen khổng lồ lớn chừng ba trượng, lúc này đang vẫy đôi cánh với tốc độ nhanh nhất đời.

Mỗi lần vẫy, đều có thể xuyên không gian, trong chớp mắt, bay ngang vô tận không gian.

Phía sau nó, bốn đóa huyết liên cao trăm mét, quanh thân cuộn trào vô tận huyết sát chi khí, đang truy đuổi theo.

Sát khí nồng đậm kinh người, dường như hóa thành thực chất, che trời lấp đất, nhuộm đỏ cả một vùng tinh không này.

Bốn đóa huyết liên này, mỗi đóa, lại có thể sánh ngang với một cường giả cấp Đại La Kim Tiên viên mãn!

Con muỗi đen kia tuy bao phủ quanh thân là không gian pháp tắc, nhưng khí tức trên thân, chỉ mới đạt Đại La Kim Tiên sơ kỳ, dù không ngừng bỏ chạy, nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn không ngừng thu hẹp.

Trên giường mây, Kim Sí Đại Bàng Điểu nhìn huyết sát chi khí bao quanh huyết liên, nhíu mày, có chút không chắc chắn nói: "Sát khí mạnh thật, luồng sát khí này, hẳn là thuộc về Vô Tận Huyết Hải." "Nếu sát khí này thuộc về Vô Tận Huyết Hải, vậy con muỗi kia, hẳn chính là Văn Đạo Nhân rồi!" Triệu Công Minh khóe môi khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười.

"Văn Đạo Nhân, đó là vật gì?" Lục Nhĩ, Kim Sí Đại Bàng Điểu nhìn tới với ánh mắt nghi hoặc.

"Văn Đạo Nhân, sinh linh sinh ra trong Huyết Hải, là Hồng Mông Dị Chủng!" "Tê, Hồng Mông Dị Chủng!" Lục Nhĩ, Kim Sí Đại Bàng

Điểu đều hít một hơi khí lạnh.

Hồng Mông Dị Chủng, Hồng Hoang Dị Chủng, nhìn qua chỉ khác một chữ, nhưng sự khác biệt giữa chúng, lại lớn như trời vực!

Hồng Mông Dị Chủng, là những sinh linh cường đại đã được thai nghén khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa!

Ví dụ như Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Tây Vương Mẫu, Đông Vương Công… thật ra đều có thể coi là Hồng Mông Dị Chủng, chỉ là bọn họ có một danh xưng hay hơn, gọi là Tiên Thiên Đại Thần mà thôi.

Còn Hồng Hoang Dị Chủng, thì là những sinh linh sinh ra sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, sau khi vượt qua Hung Thú Đại Kiếp, được gọi là Hồng Hoang Dị Chủng.

Ví dụ như Hỗn Thế Tứ Hầu, và Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc, Thập Đại Yêu Thánh, đều thuộc hàng Hồng Hoang Dị Chủng.

Hồng Mông Dị Chủng bất kể là về thiên phú, tiềm lực, hay tư chất, đều vượt xa Hồng Hoang Dị Chủng một đoạn dài.

Lục Nhĩ nghe xong, lập tức đặt câu hỏi: "Sư tôn, Người nói con muỗi này là Hồng Mông Dị Chủng, nhưng tu vi của nó chỉ mới Đại La Kim Tiên…" Phàm là Hồng Mông Dị Chủng, khi xuất thế đã có đạo hạnh Đại La Kim Tiên.

Nhưng nếu con muỗi này xuất thế đã là Đại La Kim Tiên, tu hành đến bây giờ, tổng không thể vẫn dừng lại ở Đại La Kim Tiên chứ?

Triệu Công Minh cười giải thích: "Văn Đạo Nhân này và Minh Hà Lão Tổ, đều sinh ra trong Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ hiện tại, là nhân vật đỉnh cấp Chuẩn Thánh, Văn Đạo Nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ngươi nói xem?" Trong mắt Lục Nhĩ lóe lên vẻ chấn kinh: "Sư tôn có ý nói… cướp đoạt bản nguyên?"

“Không sai, trừ cướp đoạt bản nguyên ra, không có khả năng nào khác, tu vi của Văn Đạo Nhân cũng sẽ không chỉ mới đạt Đại La Kim Tiên sơ kỳ.” “Đại sư huynh hiểu biết thật nhiều!” Kim Sí Đại Bàng Điểu ở bên cạnh, kịp thời nịnh hót một câu.

Lúc này, mắt kép của Văn Đạo Nhân đảo tròn lia lịa, sáu đường không góc chết, đột nhiên nhìn thấy Triệu Công Minh và những người khác.

“Chết đạo hữu không chết bần đạo, chư vị đạo hữu, chỉ trách các vị vận khí không tốt vậy.” Hắn khóe môi khẽ nhếch, cười quỷ dị, hai cánh vỗ mạnh, sức mạnh không gian dao động, lần nữa xuyên không gian, lại bay thẳng về phía Triệu Công Minh.

Bốn đóa huyết liên kia, bỗng nhiên tuôn ra một luồng pháp lực vô thượng, phá nát không gian, cũng bay về phía Triệu Công Minh và những người khác.

Trên đám mây, trong não hải Triệu Công Minh, giọng nói máy móc của hệ thống vang lên.

“Đinh đông, phát hiện Văn Đạo Nhân đang bị Tứ Đại Ma Vương của tộc A Tu La dưới trướng Minh Hà truy sát, nhiệm vụ kích hoạt!

Thâu phục Văn Đạo Nhân, phần thưởng: Nhân Thư Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút, Thôn Thiên Ma Công!” “Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút?” Triệu Công Minh khẽ giật mình, hai linh bảo này, hợp lại chính là Nhân Thư trong Thiên, Địa, Nhân Tam Thư, có công dụng trấn áp khí vận U Minh Địa Phủ!

Triệu Công Minh không chút do dự, trực tiếp nhận nhiệm vụ của hệ thống.

“Sư tôn, con muỗi kia dường như bay về phía chúng ta, chúng ta có cần thay đổi trận địa không?” Trên mặt Lục Nhĩ lộ ra vẻ lo lắng,

hắn cũng đã lang bạt Hồng Hoang vô số vạn năm!

Hắn hiểu rõ uy thế của Minh Hà Lão Tổ, đó là sinh linh Tiên Thiên từ khi khai thiên tích địa, là chủ của Huyết Hải, tính cách quái gở quật cường, độc lai độc vãng, Nguyên Đồ, A Tỳ, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, chấn nhiếp vô số tu sĩ Hồng Hoang!

Một tồn tại như vậy, ngay cả Tam Thanh cũng chưa chắc đã kiêng kỵ!

Triệu Công Minh khẽ mỉm cười: "Trốn cái gì, chúng ta cứ ở đây, xem con muỗi này gây ra được sóng gió gì." Văn Đạo Nhân nắm giữ không gian pháp tắc, bẩm sinh có thể xuyên không gian, rất nhanh đã đến trước đám mây mà Triệu Công Minh đang ở.

Chỉ thấy hắn khóe môi nhếch lên, cười quỷ dị, tiên thiên đạo khu cao hơn ba trượng "phanh" một tiếng, hóa thành ức vạn con muỗi nhỏ, ẩn mình vào biển mây, biến mất không dấu vết.

Văn Đạo Nhân vừa ẩn mình vào biển mây, bốn đóa huyết liên phía sau đã đến.

Bốn đóa huyết liên bay lượn trong biển mây, không thể cảm nhận được khí tức của Văn Đạo Nhân, quanh thân một trận huyết quang nồng đậm lóe lên, bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành bốn vị tráng hán thân hình cao lớn, dung mạo hung tợn xấu xí, toàn thân bao phủ huyết sát chi khí nồng đậm!

Ánh mắt đỏ ngầu của bốn vị tráng hán rơi xuống Triệu Công Minh, lạnh lùng nói: "Ngươi vừa rồi có thấy một con muỗi đáng ghét bay qua đây không?" Triệu Công Minh gật đầu: "Thấy rồi." "Con muỗi đó ở đâu?" Giọng nói của bốn người trở nên gấp gáp hơn, bắt giữ con muỗi thối đó, là nhiệm vụ Lão Tổ giao cho bọn ta, nếu không hoàn thành, biết trở về Huyết Hải tấu trình Lão Tổ ra sao.

Triệu Công Minh không trả lời lời của Tứ Đại Ma Vương, mà hỏi ngược lại: "Các ngươi là Tứ Đại Ma Vương A Tu La, Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Sắc Dục Thiên, Thấp Bà Bà?" "Ngươi là ai, sao lại biết danh hào của bọn ta?" Tứ Đại Ma Vương không khỏi ngẩn ra, bắt đầu đánh giá Triệu Công Minh từ trên xuống dưới, bọn họ sinh ra ở Huyết Hải mới ba ngàn năm, người này sao lại biết tên của bọn họ.

"Ta là thủ đồ của Linh Bảo Thiên Tôn dưới trướng Thượng Thanh Côn Luân Sơn, Triệu Công Minh.

Không biết các ngươi và con muỗi này, có thù hận sâu sắc gì, lại phải truy sát hắn như vậy?" "Đệ tử Tam Thanh Côn Luân Sơn?

Chưa từng nghe nói." Tứ Đại Ma Vương đồng loạt lắc đầu, sau đó lạnh lùng nói: "Con muỗi này, trong Huyết Hải đã nuốt chửng vạn tộc nhân sơ đại A Tu La của Ngô, Lão Tổ hạ lệnh, bọn ta nhất định phải bắt hắn quy án, nếu ngươi biết con muỗi kia ở đâu, mau mau nói ra." Triệu Công Minh nói: "Nếu các ngươi và con muỗi kia có thù hận sâu sắc, chi bằng giao con muỗi này cho ta xử lý, thế nào?" "Ngươi là thứ gì, cũng xứng nhúng tay vào chuyện của Huyết Hải Ngô?" Sắc Dục Thiên khẽ hừ lạnh một tiếng, một móng vuốt khổng lồ trực tiếp vươn ra, vồ về phía Triệu Công Minh, một vùng không gian này, lúc này đều rung chuyển!

"Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!" Triệu Công Minh ý niệm khẽ động, trong nháy mắt, vạn đóa kim liên từ trong thân thể hắn bay ra, đan xen vào nhau, hóa thành một bức tường vàng kim kiên cố bất khả phá.

Sắc Dục Thiên một chưởng nặng ngàn cân bổ xuống, phát ra tiếng vang chói tai, bức tường vàng kim không hề suy suyển, một luồng lực phản chấn mạnh mẽ, Sắc Dục Thiên cảm thấy cánh tay tê dại.

Tứ Đại Ma Vương lập tức biến sắc: "Thật ghê gớm, dám đối đầu

với Lão Tổ, huynh đệ, cùng nhau xông lên, bắt tên này rồi nói sau!" Tứ Đại Ma Vương cùng lúc ra tay, thân hình bọn họ trở nên cực kỳ cao lớn, huyết sát chi khí trên người tung hoành, khuấy động càn khôn, thân ảnh bay vút, bay về phía bức tường vàng kim, người giữa không trung, đồng loạt vỗ ra một chưởng, dùng sức mạnh long trời lở đất đánh về phía bức tường vàng kim.

Bên trong Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Kim Sí Đại Bàng Điểu sợ hãi ôm chặt đầu: "Đại sư huynh, đối diện là bốn vị Đại La đỉnh phong, chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ đâu." Lục Nhĩ sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng, Tùy Tâm Thiết Can Binh xuất hiện trong tay, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Triệu Công Minh ý niệm khẽ động, hắn đương nhiên biết Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ không thể ngăn cản bốn vị tu sĩ cấp Đại La viên mãn cùng lúc ra tay, nhưng, át chủ bài của hắn không chỉ có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Chương 137

Triệu Công Minh lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Hỗn Nguyên Kim Đấu, mới là sát chiêu cuối cùng của hắn!

"Oanh!" Công kích của Tứ Đại Ma Vương lập tức đến, bốn đạo chưởng ấn che trời, hung hăng giáng xuống.

"Oanh!" Bức tường vàng kim do Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ hóa thành, dường như bị một ngọn thái cổ ma sơn va vào, kim quang lóe lên mấy vòng gợn sóng, sau đó bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Sau một loạt âm thanh vỡ nát chói tai, bức tường vàng kim vỡ tan tành, tiếp đó dưới luồng sức mạnh to lớn kia, trực tiếp hóa thành vô số quang điểm, tan biến không còn dấu vết.

"Hỗn Nguyên Kim Đấu, xuất!" Cũng chính vào khoảnh khắc bức tường vàng kim vỡ nát, Triệu Công Minh tế ra Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Hỗn Nguyên Kim Đấu nghênh gió lớn dần, há rộng miệng, dường như hóa thành một hắc động, phát ra lực hút vô cùng lớn!

"Không ổn." Tứ Đại Ma Vương vừa phá nát Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu sừng sững giữa không trung, vội vàng vận chuyển pháp lực, muốn dừng thân hình lại.

Nhưng quán tính khủng khiếp kia, làm sao có thể trong nháy mắt hóa giải được?

Quán tính kia, cộng thêm lực hút khổng lồ từ Hỗn Nguyên Kim Đấu, trực tiếp hút bốn vị Ma Vương vào trong, không sót một ai.

"Phong!" Triệu Công Minh ý niệm khẽ động, trực tiếp phong tỏa

Hỗn Nguyên Kim Đấu lại.

Lục Nhĩ và Kim Sí Đại Bàng Điểu đứng bên cạnh đều ngây người, linh bảo, còn có thể chơi như vậy sao?

Cùng với việc bốn vị Ma Vương bị bắt, trong Huyết Hải yên bình bỗng nhiên nổi lên sóng to gió lớn!

Từng tầng nước Huyết Hải, nổi lên sóng dữ ngút trời, dường như sôi sục, nhấn chìm cả thế giới.

Giữa Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà tọa trấn trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hai thanh thần kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ ẩn hiện phía sau lưng Ngài.

Khí tức sát phạt kinh thiên, quét qua ức vạn trùng Huyết Hải, mang theo sát ý ngút trời!

"Kẻ nào, dám cả gan bắt Tứ Đại Ma Vương dưới trướng Bản tọa?" Minh Hà ý niệm khẽ động, xé nát hư không, cả người bước vào trong, chớp mắt biến mất không dấu vết.

Triệu Công Minh sau khi bắt giữ Tứ Đại Ma Vương, ánh mắt quét về phía biển mây bên cạnh.

"Ngươi ra đi!" Lâu sau, trong biển mây, vẫn yên tĩnh như cũ, không hề nổi lên chút sóng gió nào.

Lục Nhĩ có chút lo lắng nói: "Sư tôn, con muỗi kia, có khi nào đã cao chạy xa bay rồi không?" "Đúng vậy Đại sư huynh, đã qua lâu như vậy, con muỗi kia chắc đã rời đi từ lâu rồi?" Kim Sí Đại Bàng Điểu chớp chớp mắt, cũng đầy nghi hoặc.

Triệu Công Minh lắc đầu với hai người, giọng nói lạnh lùng hơn: "Văn Đạo Nhân, nếu ngươi không ra nữa, Ngô e rằng sẽ phải dùng pháp bảo, thu hết đám mây xung quanh vào trong!" Triệu Công Minh sớm đã dùng không gian pháp tắc bao phủ vạn dặm vuông khi Văn

Đạo Nhân ẩn thân, chỉ cần Văn Đạo Nhân có động tĩnh, hắn lập tức có thể cảm ứng được.

Hiện tại trong biển mây không có động tĩnh, vậy có nghĩa là Văn Đạo Nhân vẫn còn ở đây, chưa rời đi.

Quả nhiên, lời Triệu Công Minh vừa dứt, trong biển mây lập tức có động tĩnh, một đạo hắc ảnh như điện chớp xông ra từ một đám mây, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, bay về phía xa!

"Trước mặt Ngô, còn muốn chạy trốn sao?" Triệu Công Minh khẽ thúc động Hỗn Nguyên Kim Đấu, một luồng lực không gian lập tức định thân Văn Đạo Nhân tại chỗ.

Nhưng chỉ vỏn vẹn trong một hơi thở, Văn Đạo Nhân liền thoát khỏi trói buộc, tiếp tục độn đi về phía xa!

"Lại có thể thoát khỏi sức mạnh của Hỗn Nguyên Kim Đấu?" Triệu Công Minh giật mình, trực tiếp ném ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ giữa không trung hóa thành một màn trời, bao phủ Văn Đạo Nhân bên trong.

Văn Đạo Nhân lập tức hoảng hốt, trong lòng thầm mắng: "Đây là tu sĩ yêu nghiệt ở đâu ra, trong tay sao mà linh bảo cực phẩm cứ kiện tiếp kiện vậy!" Hắn ý niệm khẽ động, hóa thành vô số muỗi đen, chuyên chui vào kẽ hở, muốn tìm đường thoát thân, cao chạy xa bay.

Nhưng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, nằm trong hàng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, làm sao có thể để Văn Đạo Nhân tìm ra được kẽ hở.

Bất kể Văn Đạo Nhân có xông bên trái đụng bên phải, thi triển thần thông thế nào, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ vẫn vững như thành vàng, từng luồng Huyền Nguyên Trọng Thủy chảy xuống, hóa

thành nhà tù cực mạnh, giam cầm Văn Đạo Nhân bên trong.

Văn Đạo Nhân thấy không còn hy vọng đột phá, lập tức quay người lại, mặt mũi ủ rũ: "Vị tiền bối, cao nhân này, Ngài hãy tha cho Tiểu Văn một con đường sống đi!" "Không gian Pháp tắc, Thôn Phệ Pháp tắc, quả nhiên không hổ là Hồng Mông Dị Chủng!" Triệu Công Minh đánh giá Văn Đạo Nhân từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ ra vẻ tán thán.

Văn Đạo Nhân, tuy tu vi chỉ có Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng thân mang hai loại pháp tắc chi lực, trách nào có thể không ngừng bỏ chạy dưới sự truy sát của Tứ Đại Ma Vương.

Thấy Triệu Công Minh nhìn mình với vẻ mặt hứng thú, Văn Đạo Nhân càng khóc lóc thảm thiết cầu xin tha thứ: "Tiền bối, cao nhân, Ngài hãy tha cho Tiểu Văn Tử một lần đi, đợi Tiểu Văn Tử sau này tu luyện thành công, nhất định sẽ báo đáp đại ân đại đức của Ngài." Văn Đạo Nhân bề ngoài cầu xin tha thứ, trong lòng lại hạ quyết tâm, một khi Triệu Công Minh lơi lỏng cảnh giác, buông lá cờ này ra, hắn sẽ lập tức trốn đi.

Đến lúc đó hắn lại hút thêm chút máu, Hồng Hoang rộng lớn, trừ Thánh Nhân ra, ai còn có thể bắt được hắn?

Triệu Công Minh nhìn ánh mắt lấp lánh không ngừng của Văn Đạo Nhân, trong lòng khẽ cười lạnh.

Văn Đạo Nhân này gian trá xảo quyệt, bề ngoài cầu xin tha thứ, trong lòng vẫn còn chưa biết đang tính cách nào để thoát thân.

Hắn trầm ngâm một lát, chậm rãi nói với Văn Đạo Nhân: "Ta thấy thiên phú của ngươi cũng không tồi, bên cạnh ta còn thiếu một phó nhân, chi bằng hãy nhận ta làm chủ vậy." Văn Đạo Nhân lập tức trừng lớn mắt: "Nhận ngươi làm chủ?" Khoảnh khắc tiếp theo, Văn Đạo Nhân vẻ mặt kiên quyết nói: "Sĩ có thể bị giết chứ không thể bị

nhục, Ngô, Văn Đạo Nhân, là kẻ có cốt khí cứng rắn, dù có chết, cũng tuyệt đối không nhận người làm chủ!" "Tốt, đây là do ngươi nói đấy." Triệu Công Minh nghiêm túc gật đầu, khoảnh khắc tiếp theo, hắn thúc động Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, vô lượng Huyền Nguyên Trọng Thủy cuồn cuộn vang lên, nổi lên sóng lớn ngút trời, bắt đầu ép về phía Văn Đạo Nhân.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, có thể thao túng thủy mạch Hồng Hoang, Huyền Nguyên Trọng Thủy ẩn chứa bên trong, một giọt đã nặng vạn quân.

Khi thi triển hết toàn lực, ngay cả một vị Chuẩn Thánh, cũng phải bị áp đến thân tử đạo tiêu.

Đương nhiên, hạn chế bởi thực lực của Triệu Công Minh, hiện tại vẫn chưa thể tạo thành uy hiếp đối với Chuẩn Thánh Đại Năng.

Nhưng đối phó một con muỗi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, vẫn không thành vấn đề.

Trong Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, theo vô biên Huyền Nguyên Trọng Thủy áp tới.

Ban đầu, Văn Đạo Nhân vẫn trấn định tự nhiên, nhưng theo áp lực càng lúc càng lớn, Văn Đạo Nhân chỉ cảm thấy cả người đều bị ép dẹt.

Áp lực cường đại, không ngừng truyền đến từ bốn phương tám hướng, ép không gian cũng kẽo kẹt kẽo kẹt vang lên.

Sắc mặt Văn Đạo Nhân trở nên tái nhợt, một luồng cảm giác sợ hãi to lớn trỗi dậy trong lòng hắn, đó là cảm giác sinh mệnh bị uy hiếp to lớn.

Văn Đạo Nhân lúc này đâu còn lo được chuyện khác, vội vàng bắt đầu cầu xin tha thứ: "Chủ nhân, chủ nhân, Tiểu Văn Tử phục rồi,

nguyện ý nhận Ngài làm chủ, xin hãy ra tay lưu tình.” Triệu Công Minh ý niệm khẽ động, vô lượng Huyền Nguyên Trọng Thủy bắt đầu phân ra hai bên, cho Văn Đạo Nhân cơ hội thở dốc.

Văn Đạo Nhân thở hổn hển từng ngụm lớn, trong mắt vẫn còn vương vấn một tia sợ hãi.

Vừa rồi Huyền Nguyên Trọng Thủy mà cứ ép xuống nữa, hắn Văn Đạo Nhân, e rằng thật sự sẽ xuất sư vị tiệp thân tiên tử.

“Chủ nhân, ta phục rồi, ta nguyện ý nhận Ngài làm chủ, hãy thả ta ra đi.” Văn Đạo Nhân lại lần nữa khổ sở cầu xin.

Triệu Công Minh lạnh nhạt nói: “Lập Đại Đạo Thệ Ngôn, ta sẽ thả ngươi ra.” “A, Đại Đạo Thệ Ngôn?” Văn Đạo Nhân lập tức cúi đầu ủ rũ, trong Hồng Hoang, chia thành Đại Đạo Thệ Ngôn và Thiên Đạo Thệ Ngôn.

Lực ràng buộc của cả hai đều như nhau, nhưng Thiên Đạo Thệ Ngôn, sau khi chứng đạo thành Thánh, nguyên thần liên kết với Thiên Đạo, thì có thể xóa bỏ Thiên Đạo Thệ Ngôn.

Nhưng Đại Đạo Thệ Ngôn, giống như một khế ước bán thân, một khi đã lập, thì phải tuân thủ đến chết.

Đương nhiên, trừ khi ngươi có đại thần thông, đại pháp lực, có thể thoát khỏi ràng buộc của Đại Đạo.

Chương 138

Nhưng ngay cả Bàn Cổ Đại Thần năm xưa cũng không thành công, Văn Đạo Nhân tự nhiên sẽ không si tâm vọng tưởng.

Thấy Văn Đạo Nhân lề mề không muốn phát Đại Đạo Thệ Ngôn, Triệu Công Minh sắc mặt biến đổi, lập tức lại muốn thúc động Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, sắc mặt Văn Đạo Nhân lập tức đại biến, trịnh trọng nói: "Đại Đạo ở trên, nay, Ngô, Văn Đạo Nhân của Huyết Hải, cam nguyện nhận đệ tử Tam Thanh Côn Luân Sơn Triệu Công Minh làm chủ, nếu có phản bội, trong khoảnh khắc lôi đình thẩm phán của Đại Đạo sẽ giáng xuống, khiến Ngô thân tử đạo tiêu, vĩnh viễn không được siêu sinh." Văn Đạo Nhân lập lời thề, trên bầu trời trong xanh vạn dặm, tiếng Đại Đạo bỗng nhiên vang lên, chứng tỏ Đại Đạo đã chấp nhận lời thề này.

Đồng thời, bên cạnh cung Nê Hoàn của Triệu Công Minh, lực lượng Đại Đạo hiện hóa ra hình dáng một con muỗi, giữa sự sống và cái chết của con muỗi này, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, đây chính là uy lực của Đại Đạo Thệ Ngôn.

Văn Đạo Nhân dù có tài cán đến mấy, có gian trá, xảo quyệt hơn vạn lần, nhưng dưới sự chế tài của Đại Đạo Thệ Ngôn, cũng chỉ có ngoan ngoãn vâng lời mà thôi.

"Tiểu Văn bái kiến chủ nhân." Thái độ của Văn Đạo Nhân trong nháy mắt trở nên vô cùng cung kính.

Triệu Công Minh vung tay, lập tức thu lại Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, sau đó ném cho Văn Đạo Nhân một quả Bàn Đào.

"Ăn quả Bàn Đào này, nghỉ ngơi thật tốt đi." Văn Đạo Nhân tuy thiên phú dị bẩm, là Hồng Mông Dị Chủng, nhưng bị Tứ Đại Ma

Vương truy sát suốt đường từ Huyết Hải, hoảng loạn bỏ chạy, lại tiến vào Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ bị Triệu Công Minh một trận giày vò, tuy không bị thương, nhưng tổn thất khá lớn.

"Đây là… Bàn Đào Quả?" Trong mắt Văn Đạo Nhân lóe lên một trận kinh hỉ, vội vàng tiếp lấy, chắp tay với Triệu Công Minh: "Tiểu Văn Tử tạ ơn chủ nhân." Nói xong, vươn miệng nhọn dài ra, bắt đầu hút lấy, rất nhanh, một quả Bàn Đào hồng hào căng mọng, bị Văn Đạo Nhân hút chỉ còn lại một lớp vỏ.

Sau khi hút xong Văn Đạo Nhân hài lòng tặc lưỡi, toàn thân khí tức phục hồi đến đỉnh phong, trong mắt dị quang lưu chuyển.

Nếu sau khi nhận chủ, ngày ngày có Bàn Đào Quả để ăn, vậy thì hình như cũng không tệ lắm?

Bỗng nhiên, Văn Đạo Nhân đang chìm đắm trong hương vị mỹ diệu của Bàn Đào Quả cả người chấn động, sắc mặt kịch biến.

"Suýt chút nữa quên mất đại sự rồi, chủ nhân, Ngài đã bắt giữ Tứ Đại Ma Vương A Tu La, nhất định sẽ kinh động tên Minh Hà kia, chúng ta phải nhanh chóng trốn đi!" Văn Đạo Nhân có thể thoát khỏi tay Tứ Đại Ma Vương, nhưng một khi gặp Minh Hà của Huyết Hải, trong phút chốc sẽ bị bắt giữ.

"Ngươi nghĩ với thực lực của Minh Hà Lão Tổ, chúng ta hiện tại trốn, thì có thể trốn đi đâu?

Hơn nữa, hiện tại trốn, đã muộn rồi." "Chủ nhân, Người có ý gì?" Trong mắt Văn Đạo Nhân, lộ ra vẻ kinh hoàng tột độ.

"Chủ của Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ, đã đến rồi!" Giọng Triệu Công Minh vừa dứt, chỉ thấy trên biển mây, tất cả không gian dường như bị đóng băng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo huyết mang, hiện ra không một

dấu hiệu nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, uy áp vô thượng hùng vĩ, kèm theo một giọng nói âm lãnh trầm thấp, vang vọng hư không.

Chỉ riêng giọng nói, đã chấn cho cả biển mây tan nát.

Dù có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ hộ thân, Triệu Công Minh cũng cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa.

"Gan to thật, Bản tọa tung hoành Hồng Hoang ức vạn năm, chưa từng thấy ai gan to như ngươi!" Khoảnh khắc tiếp theo, những sợi tơ máu kéo dài vô hạn từ hai đầu, dường như xé toạc một vùng trời đất này thành hai nửa.

Tiếp đó, một đóa huyết liên mười hai cánh chậm rãi bay ra từ giữa.

Trên huyết liên, Minh Hà Lão Tổ ngồi khoanh chân, trong đôi mắt đỏ ngầu của Ngài, dường như có nhật nguyệt tinh hà không ngừng chìm nổi biến hóa bên trong.

Phía sau lưng Ngài, hai thanh kiếm đạo hư ảnh ẩn hiện, tỏa ra khí tức sát phạt vô thượng, cách rất xa, cũng khiến linh hồn Triệu Công Minh run rẩy.

"Lão Tổ…" Văn Đạo Nhân bị luồng sát khí cường đại kia chấn nhiếp, run rẩy lo sợ nói.

"Đại đệ tử Huyền Môn Tam Giáo Triệu Công Minh, bái kiến Minh Hà Sư thúc." Triệu Công Minh thì mỉm cười chắp tay hành lễ.

Đạo Tổ Hồng Quân tuy chỉ có Tam Thanh, Nữ Oa bốn vị thân truyền đệ tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai danh ký danh đệ tử.

Nhưng trong Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung, Minh Hà cũng hiển nhiên nằm trong số đó, cũng được coi là có một đoạn sư đồ duyên

phận với Hồng Quân.

Triệu Công Minh gọi một tiếng Sư thúc, cũng không quá đáng.

Minh Hà tọa trấn trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hai mắt bình tĩnh, quét qua Triệu Công Minh và Văn Đạo Nhân.

Một luồng nguy cơ vô thượng bao trùm mọi người.

Lục Nhĩ vốn bất khuất bất phục, chiến đấu với trời đất, lúc này tay chân run rẩy, đó không phải là Lục Nhĩ sợ hãi, đó là sự áp chế to lớn ở cấp độ sinh mệnh.

Còn Kim Sí Đại Bàng Điểu, thì khỏi phải nói, sớm đã sợ hãi trốn sau lưng Triệu Công Minh, không dám lên tiếng.

Minh Hà, thủy tổ của đạo sát phạt, những người chết dưới kiếm của Ngài, không kể xiết.

Đại tu Chuẩn Thánh cũng có hai chữ số trở lên, đây là một sát thần triệt để, Hồng Hoang không ai là không sợ.

Cùng lúc đó, trên Côn Luân Sơn, trong Thượng Thanh Cung, ý niệm của Thông Thiên khẽ động, dường như cảm nhận được điều gì, Ngài mở hai mắt, bấm đốt ngón tay tính toán.

Không lâu sau, hai mắt Ngài ngưng lại, nhìn về phía Huyết Hải: "Huyết Hải Minh Hà!" Ngài ý niệm khẽ động, trực tiếp rời khỏi Thượng Thanh Cung.

Chín tầng trời, giữa biển mây mênh mông, Minh Hà thờ ơ liếc Triệu Công Minh một cái: "Thả Tứ Đại Ma Vương ra đi." "Vâng, Sư thúc." Triệu Công Minh dứt khoát nhanh gọn, thúc động Hỗn Nguyên Kim Đấu, phóng thích Tự Tại Thiên Ba Tuần bốn người ra ngoài.

Bốn người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó liền nhìn thấy mấy người Triệu Công Minh.

Đại Phạn Thiên giận dữ nói: "Triệu Công Minh, ngươi thật gan to, nghĩ rằng có hai kiện pháp bảo là có thể đối địch với Huyết Hải Ngô sao?" Đại Phạn Thiên xiết chặt nắm đấm, đang chuẩn bị ra tay thì bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng: "Bốn tên Đại La viên mãn, ngay cả một con muỗi cũng không bắt được, phế vật, còn không mau lui xuống?" "Lão Tổ?" Tứ Đại Ma Vương vội vàng quay người lại, cung kính nghe lệnh, lui sang một bên.

Triệu Công Minh cười nói: "Minh Hà Sư thúc, Tứ Đại Ma Vương đã thả ra, ta có thể đi được rồi chứ?" Minh Hà, tính cách quái gở, bách vô kiêng kỵ, hắn không muốn có bất kỳ sự dây dưa nào với Ngài.

Minh Hà mặt không biểu cảm, lạnh nhạt nói: "Giao Văn Đạo Nhân ra nữa, Ngô nhìn mặt Tam Thanh, sẽ thả ngươi rời đi." "Minh Hà Sư thúc, Văn Đạo Nhân đã lập Đại Đạo Thệ Ngôn, tự nguyện phụng Ngô làm chủ rồi." Triệu Công Minh lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một con muỗi nhỏ xíu, khí tức lạc ấn thần hồn, y hệt với khí tức trên người Văn Đạo Nhân.

"Đại Đạo Thệ Ngôn?" Đồng tử Minh Hà co rút, sau đó hai mắt trầm xuống, bắt đầu suy nghĩ.

Văn Đạo Nhân, đối với Ngài cũng có tác dụng to lớn, thứ nhất, bản nguyên Huyết Hải năm xưa, thật ra đã thai nghén hai sinh linh.

Thứ nhất, chính là Ngài, thứ hai, chính là Văn Đạo Nhân.

Chỉ là Ngài đã hóa hình trước một bước, nuốt chửng một nửa bản nguyên của Văn Đạo Nhân.

Điều này mới dẫn đến việc Văn Đạo Nhân hóa hình chậm trễ ức vạn năm.

Nếu có thể nuốt chửng một nửa bản nguyên còn lại của Văn Đạo Nhân, đạo hạnh của Ngài chắc chắn sẽ tăng thêm.

Nhưng Văn Đạo Nhân này, lại lập Đại Đạo Thệ Ngôn, mà Triệu Công Minh lại là đệ tử Tam Thanh, nếu thật sự giết đi, cũng sẽ có phiền phức.

Minh Hà trầm ngâm một lát, sắc mặt trở lại bình tĩnh.

"Văn Đạo Nhân là vật của Huyết Hải Ngô, ngươi đã lấy đi, vậy hãy lấy một vật khác ra để trao đổi đi." "Vật gì?" "Kiện linh bảo hệ không gian trong tay ngươi." Linh bảo hệ không gian kia, tự nhiên chính là Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Triệu Công Minh cười nói: "Vậy Minh Hà Sư thúc, chuyện Tứ Đại Ma Vương ra tay với ta, thì nên giải thích thế nào đây?" "Tứ Đại Ma Vương ra tay với ngươi?" Minh Hà lắc đầu, lạnh nhạt nhìn về phía Tự Tại Thiên Ba Tuần và những người khác: "Các ngươi ra tay với hắn sao?" "Không có!" Tứ Đại Ma Vương đồng thanh nói.

Minh Hà lạnh nhạt mỉm cười với Triệu Công Minh: "Ba hơi thở thời gian, giao ra kiện bảo bối kia, bằng không, dù ngươi là đệ tử Tam Thanh, Bản Lão Tổ cũng tuyệt đối không nương tay." Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, lấy ra ngọc phù Thông Thiên đã ban cho hắn từ rất lâu, "Minh Hà Sư thúc xem xem, đây là vật gì?" Triệu Công Minh đã báo hiệu cho Thông Thiên bằng ngọc phù ngay khi thâu phục Văn Đạo Nhân, lúc này, Sư tôn của hắn hẳn đã trên đường tới rồi.

"Thông Thiên Kiếm Phù?" Trên mặt Minh Hà, lóe lên một tia cười lạnh: "Thông Thiên đích thân đến, Ngô cũng không sợ, một khối ngọc phù pháp lực nhỏ nhoi thì tính là gì?" Minh Hà nói xong, năm ngón tay thành hình vuốt, sau đó chậm rãi vồ về phía Triệu Công Minh.

Chương 139

Nhìn qua chỉ là một cú vồ đơn giản, nhưng bên trong, lại mang theo vô cùng pháp tắc chi lực, dường như một thế giới, nghiền ép về phía Triệu Công Minh.

"Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!" "Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!" "Hỗn Nguyên Kim Đấu!" Triệu Công Minh trong sát na, thúc động ba kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chắn trước thân mình.

"Oanh!" Tiếng nổ lớn vang lên, trong một sát na, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ liền bị Minh Hà đánh bay.

Sau đó, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Hỗn Nguyên Kim Đấu, cũng chỉ trụ được một sát na thời gian, cũng bị đánh bay.

Vô cùng huyết đạo sát lục pháp tắc, cuồn cuộn như trời long đất lở ập về phía Triệu Công Minh.

Ngay khi sắp trấn áp Triệu Công Minh, cướp đi Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Một tiếng hừ lạnh, vang vọng biển mây, xua tan vô số đám mây.

"Minh Hà, ngươi dám ra tay với đệ tử của Ngô!" Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo kiếm quang thông thiên, xé rách không gian, chói mắt đến mức không thể hình dung, đón lấy vô cùng huyết đạo sát lục pháp tắc.

"Oanh!" Tiếng nổ lớn vang lên, gợn sóng đạo uẩn kinh thiên, quét qua biển mây, cắt những đám mây khổng lồ thành vô số hạt nhỏ li ti.

Kiếm quang và huyết đạo sát lục pháp tắc vô thượng, cùng nhau hóa thành hư vô.

Khoảnh khắc tiếp theo, không gian rộng lớn dường như biến thành

một tờ giấy trắng, bị người ta chia thành hai.

Thông Thiên chắp tay đứng thẳng, chậm rãi bước ra từ trong đó, đạo bào trên người Ngài, vẫn như trước, không nhiễm một hạt bụi trần.

"Có chuyện gì không?" Thông Thiên nhìn về phía Triệu Công Minh, khẽ hỏi.

"Hồi bẩm Sư tôn, đệ tử vô sự." Triệu Công Minh vỗ vỗ ngực, may mà Sư tôn đã kịp thời đến, bằng không, với thủ đoạn của Minh Hà, e rằng Hỗn Nguyên Kim Đấu của đệ tử đã thực sự bị cướp đi rồi.

"Con cứ lui ra ngoài một chút, nơi này giao cho Vi sư." Thông Thiên lại ném cho Triệu Công Minh một ánh mắt an tâm.

"Vâng, Sư tôn." Triệu Công Minh cũng không cố chấp tranh cường, trực tiếp thi triển Tung Địa Kim Quang, mang theo Văn Đạo Nhân, Kim Sí, Lục Nhĩ độn đi về phía xa.

Xem tình hình, Sư tôn của hắn là muốn cùng Minh Hà Sư thúc giao đấu một trận.

Hai người đều là đại tu sĩ Chuẩn Thánh đỉnh cấp, một vị là do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, được trời đất ưu ái, một kiếm phá vạn cổ.

Một vị là bá chủ Huyết Hải, đã chém giết hai vị Chuẩn Thánh trở lên.

Hai bên giao chiến, một khi bị ảnh hưởng, dù hắn có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hộ thân, cũng khó tránh khỏi kết cục thân tử đạo tiêu.

Trên vô tận biển mây, Thông Thiên chắp tay đứng thẳng, cùng Minh Hà đối chọi nhau.

“Thông Thiên, đệ tử của ngươi, cướp đi sinh linh Huyết Hải của Ngô, chuyện này ngươi tính giải thích với Lão Tổ thế nào?” Thông Thiên khẽ hừ lạnh một tiếng: “Cướp đi một con muỗi thì tính là gì, Ngô còn chưa truy cứu chuyện Tứ Đại Ma Vương dưới trướng ngươi ra tay với đệ tử của Ngô đấy.” Minh Hà sắc mặt trầm xuống: “Thật cuồng vọng, Lão Tổ ngược lại muốn xem, Tam Thanh Côn Luân rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến đâu!” “Hoa lạp lạp!” Không biết từ lúc nào, trên đỉnh đầu Minh Hà, xuất hiện một vùng biển máu mênh mông!

Cá tôm không sống, phù mao không nổi, Huyết Hải sôi trào, nổi lên sóng lớn ngút trời!

Cùng với sự xuất hiện của Huyết Hải, một luồng uy áp vô thượng hùng vĩ, tràn ngập trên chín tầng trời, lập tức kinh động vô số tu sĩ Hồng Hoang.

“Khí tức mạnh thật, đây là Minh Hà Lão Tổ của Huyết Hải!” “Một đạo khí tức khác, kiếm đạo thật thuần túy, chẳng lẽ là Linh Bảo Thiên Tôn?” “Trong Hồng Hoang tu luyện kiếm đạo, trừ Linh Bảo Thiên Tôn ra, còn ai có thể đối chọi với Minh Hà Lão Tổ!” “Minh Hà Lão Tổ đã lâu cư ngụ trong Huyết Hải, hiếm khi quan tâm thế sự, sao lại đối đầu với Linh Bảo Thiên Tôn?” “Ai biết được, những đại tu cấp đỉnh như vậy, luận đạo tỷ thí một phen, cũng rất hợp lý thôi?” Vô số tu sĩ Hồng Hoang âm thầm suy đoán, tỏ ra rất hứng thú, cuộc đại chiến của những cường giả cấp bậc này, là chuyện hiếm có trong Hồng Hoang.

Như Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, thậm chí là Yêu Hoàng Thiên Đình, các Yêu Thánh, thì lại rất hứng thú, vươn nguyên thần chi lực ra bắt đầu quan chiến.

Minh Hà đấu Thông Thiên, một trận đại chiến hay, bọn họ cũng có

thể thông qua đại chiến, xem xem hai người đã đạt đến trình độ nào ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trên Côn Luân Sơn, trong Tam Thanh Điện, không gian nổi lên từng trận gợn sóng, hai đạo thân ảnh từ bên trong bước ra.

Chính là Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, hai người khẽ nhíu mày.

"Thông Thiên, sao lại giao chiến với tên Minh Hà kia?" Thuật thôi diễn của Thái Thanh, Hồng Hoang vô song, bấm đốt ngón tay tính toán, liền đoán ra được mạch lạc và diễn biến của sự việc.

"Là Triệu Công Minh, cướp đi một sinh linh Hồng Mông trong Huyết Hải, Minh Hà truy sát, Thông Thiên mới đối đầu với Minh Hà." Nguyên Thủy cau mày chặt: "Minh Hà, chủ của Huyết Hải, thực lực thâm bất khả trắc, chúng ta có nên ra tay tương trợ không?" Thái Thanh lắc đầu: "Kiếm đạo của Thông Thiên, công phạt chi lực vô song thiên hạ, không cần lo lắng cho hắn." Nguyên Thủy khẽ gật đầu, dừng lại một lúc, lại hỏi: "Đại huynh trên Thánh Đạo, có cảm ngộ mới nào không?" Thái Thanh thở dài một hơi: "Ngô đã dùng Thái Cực Đồ, tham ngộ huyền diệu chí lý của trời đất, chỉ cảm thấy Thánh Đạo ngay trước mắt, nhưng ở giữa cách một lớp màn che, bất kể tham ngộ thế nào, cũng không thể xuyên phá, Thánh Đạo khó, khó hơn cả lên trời xanh vậy!" Nguyên Thủy nghe xong, không khỏi nói: "Hay là chúng ta lại đến Oa Hoàng Cung một chuyến, xem có thể từ chỗ Nữ Oa Sư muội mà có được vài phần cảm ngộ Thánh Đạo không?" Sau khi giảng đạo Hỗn Độn kết thúc, Nữ Oa chính thức ở Tam Thập Tam Thiên, khai tích đạo trường Thánh Nhân, Oa Hoàng Cung.

"Thôi đi, Thánh Đạo của mỗi người đều không giống nhau, đi đến Oa Hoàng Cung cũng không có tác dụng gì." Thái Thanh lắc đầu, thân ảnh lóe lên, trực tiếp biến mất trong Tam Thanh Điện.

Phía trên vô tận biển mây, một dải Huyết Hải rộng lớn cuồn cuộn kéo dài, ngang trời, không có điểm cuối, tỏa ra uy áp bàng bạc, cuồn cuộn!

Bên cạnh Huyết Hải, sừng sững một luồng kiếm khí thông thiên cao mấy chục vạn dặm, bất kể ô trọc chi khí trong Huyết Hải có xông tới thế nào, còn chưa kịp tiếp cận kiếm khí, đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Triệu Công Minh thi triển thuật Tung Địa Kim Quang, thoát ra ngoài mấy triệu dặm, sau đó dừng lại dùng Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tạo thành hai đạo bình chướng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm!

Đại tu Chuẩn Thánh, kinh khủng như vậy, nếu không phải Sư tôn kịp thời đến, mình e rằng thật sự sẽ toi đời.

Văn Đạo Nhân kiêng kỵ nhìn Huyết Hải ngang trời cách mấy triệu dặm, vỗ vỗ ngực, vô cùng tỉnh táo.

Minh Hà Lão Tổ cường đại, vượt xa dự liệu của Văn Đạo Nhân, nếu không phải mình nhận chủ, e rằng thật sự sẽ chết trong tay Minh Hà, nhất thời, Văn Đạo Nhân lại bắt đầu cảm thấy may mắn.

"Sư tôn, Sư tổ và Minh Hà Lão Tổ, ai lợi hại hơn?" Khi đối mặt với Minh Hà Lão Tổ, Lục Nhĩ run rẩy từ tận đáy lòng!

Nhưng khi đối mặt với đạo kiếm quang thông thiên kia, Lục Nhĩ lại cảm giác cả người muốn bị xé nát.

"Không biết, hẳn là kẻ tám lạng người nửa cân thôi." Đều là những sinh linh đầu tiên sinh ra từ khi khai thiên tích địa, đã tu luyện vô số nguyên hội, trên con đường Chuẩn Thánh này, đều đã đi đến cực hạn, dù có chênh lệch, cũng có thể bỏ qua không tính.

Một luồng đạo uẩn vô cùng cường đại, cách mấy triệu dặm đại địa, không ngừng trùng kích tới, tinh hà chấn động, ngay cả không

gian cũng nổi lên từng trận vết nứt.

Không biết qua bao lâu, trên biển mây, Huyết Hải, kiếm khí, lúc này mới chậm rãi tan đi, giữa không trung, luồng đạo uẩn mạnh mẽ kia, cũng tan biến vào vô hình.

Trước mặt Triệu Công Minh, không gian như một tờ giấy trắng bị xé rách, Thông Thiên từ bên trong bước ra, đạo bào trên người Ngài, vẫn như trước, không nhiễm một hạt bụi trần.

"Sư tôn, đệ tử lần này đã gây phiền phức cho Người rồi." Triệu Công Minh vội vàng tiến lên.

Thông Thiên cười nhạt: "Đây tính là phiền phức gì, trời có sập, cũng có vi sư đỡ cho con." "Sư tôn và Minh Hà kia…" "Coi như kẻ tám lạng người nửa cân, ở bên ngoài, ta miễn cưỡng có thể áp chế hắn vài phần, nhưng trong Huyết Hải, đại khái thì là kẻ tám lạng người nửa cân." Thông Thiên phong khinh vân đạm nói.

"Sư tôn uy vũ." Triệu Công Minh kịp thời nịnh hót một câu.

Thông Thiên ánh mắt chuyển động, rơi xuống người Văn Đạo Nhân, ánh mắt sắc bén, khiến Văn Đạo Nhân cả người khẽ run.

"Văn Đạo Nhân, Hồng Mông Dị Chủng, tâm cao khí ngạo, con giữ hắn bên cạnh, cần phải cẩn thận, tránh bị phản phệ." Triệu Công Minh mỉm cười nói: "Văn Đạo Nhân đã lập Đại Đạo Thệ Ngôn, cam nguyện nhận con làm chủ." "Ồ, Đại Đạo Thệ Ngôn?" Thông Thiên kinh ngạc, tu sĩ Hồng Hoang, phàm là đã tu thành Tam Hoa Tụ Đỉnh, tu thành Bất Diệt Đại La Đạo Quả, trường sinh cửu thị, vạn kiếp bất diệt, những đại tu sĩ đó, trong lòng đều có một ngạo khí, bọn họ có thể nương tựa vào người khác, nhưng muốn khiến bọn họ lập lời thề nhận chủ, thì khó như lên trời.

Nếu cưỡng bức, về cơ bản hơn chín mươi tám phần trăm tu sĩ,

đều sẽ lựa chọn thân tử đạo tiêu, một tia chân linh trầm nhập Thiên Đạo, chờ đợi ức vạn năm sau trọng sinh phục hồi.

Một Hồng Mông Dị Chủng kiêm tu vi Đại La Kim Tiên như Văn Đạo Nhân, thật sự là hiếm thấy.

Văn Đạo Nhân khóe môi lộ ra một nụ cười nịnh nọt, vội vàng tiến lên: "Tiểu Văn Tử, bái kiến Linh Bảo Đại Thiên Tôn." "Đứng dậy đi." Thông Thiên phất tay, cũng không để Văn Đạo Nhân trong lòng.

Đại Đạo Thệ Ngôn đã lập, tương đương với việc giữa Triệu Công Minh và Văn Đạo Nhân đã kết một khế ước Đại Đạo.

Chương 140

Chỉ cần Văn Đạo Nhân vi phạm ước định, Triệu Công Minh trong một niệm, có thể đưa Văn Đạo Nhân vào chỗ chết.

Thông Thiên trầm ngâm một lát, dường như nghĩ đến điều gì, hai mắt nhìn về phía Đông Hải.

"Ta nhớ Nhân tộc do Nữ Oa Thánh Nhân sáng tạo, được con sắp xếp ở Đông Hải đúng không?" "Vâng, Sư tôn." "Đưa ta đi xem một chút, tiện thể cũng đi ghé thăm Long Tộc." Kể từ khi Long tộc thái tử Ngao Dương bái nhập môn hạ Thông Thiên, trở thành đệ cửu vị thân truyền đệ tử của Thượng Thanh nhất mạch, cả Hồng Hoang rộng lớn, liền có một sự đồng thuận, Long tộc, đã nương tựa vào Thông Thiên.

Đương nhiên, nương tựa thì nương tựa, hai bên vẫn phải thường xuyên qua lại.

Bằng không lâu dần, ví dụ như Thiên Đình, hoặc là Mười Hai Tổ Vu, vẫn sẽ dòm ngó Long tộc.

Long tộc, thủ lĩnh tộc Lân Giáp, thống trị ức vạn thủy tộc, đây là một thế lực khổng lồ đáng kinh ngạc, nếu có thể thu phục, ngoài việc có thêm một căn cứ địa vô cùng lớn, còn có thể gia tăng cực đại một phần thực lực của bản thân.

"Đây là… người của Phượng Tộc, ngươi khi nào lại kết quan hệ với Phượng Tộc?" Rất nhanh, ánh mắt Thông Thiên lại chuyển sang Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Với nhãn lực của Ngài, tự nhiên một cái đã nhìn ra huyết mạch Phượng Tộc nồng đậm trên người Kim Sí Đại Bàng Điểu.

"Bẩm Sư tôn, sự tình là như vậy, Kim Sí Đại Bàng Điểu này, bị

yêu thần Thiên Đình mê hoặc, đến Nhân Tộc Tổ Địa hoành hành." Triệu Công Minh vài câu đơn giản, kể lại lai lịch của Kim Sí Đại Bàng Điểu cho Thông Thiên.

Cuối cùng trịnh trọng nói: "Kim Sí Đại Bàng Điểu muốn bái nhập Thượng Thanh nhất mạch của chúng ta, cầu con thưa với Sư tôn một tiếng, không biết Sư tôn có ý kiến gì không?" Kim Sí Đại Bàng Điểu thấy vậy, vội vàng tiến lên một bước, thành kính bái lạy: "Phượng Tộc, Kim Sí Đại Bàng Điểu, bái kiến Linh Bảo Thiên Tôn, xin Linh Bảo Thiên Tôn thu con làm đồ đệ." Thông Thiên không trả lời, mà trầm ngâm suy tư.

Một lúc sau, Ngài mới mở miệng nói: "Đợi khi về Côn Luân Sơn, nếu có thể thông qua sát hạch của Thượng Thanh nhất mạch Ngô, ta sẽ thu ngươi làm Tùy Thị Tiên Nhân vậy." Thất Tiên tùy thị, tuy địa vị nằm giữa thân truyền đệ tử và ngoại môn đệ tử, địa vị được tôn sùng, nhưng trong cả Thượng Thanh nhất mạch, chỉ cần nghe giáo huấn của chính Thông Thiên.

"Vâng, Kim Sí đa tạ Linh Bảo Thiên Tôn." Kim Sí Đại Bàng Điểu đại hỉ, liên tục dập đầu bái lạy.

"Ngươi đừng mừng quá sớm, khảo hạch của ta không hề đơn giản, nếu ngươi không vượt qua, từ đâu đến thì phải về lại đó." Thông Thiên nghiêm túc nói, sau khi giao lưu với Triệu Công Minh trong Bích Du Cung, suy nghĩ của Thông Thiên hiển nhiên đã thay đổi rất nhiều.

Thu đồ đệ, vẫn là ai đến cũng nhận, nhưng độ khó khảo hạch đã tăng lên không ít, hơn nữa cũng dần dần có ý nghĩa "quý tinh không quý đa".Kim Sí Đại Bàng Điểu vỗ ngực, thề thốt nói: "Ta nhất định sẽ vượt qua khảo hạch, tuyệt đối không làm Thiên Tôn thất vọng." Tiếp theo, Triệu Công Minh liền cùng Thông Thiên hướng đến bờ Đông

Hải.Nói là đi đường, nhưng một đoàn người trên đường đi đi dừng dừng, du sơn ngoạn thủy, cảm ngộ Thiên địa đại đạo.

Thông Thiên ngẫu nhiên hứng thú, sẽ ngồi luận đạo, giảng đạo cho mọi người.

Triệu Công Minh, Lục Nhĩ, Kim Sí Đại Bàng Điểu nghe mà thích thú vô cùng.

Đặc biệt là Kim Sí Đại Bàng Điểu, với tu vi Kim Tiên đỉnh phong, ẩn ẩn tinh tiến, trên Thiên Linh đã có ý muốn ngưng kết Thiên, Địa, Nhân Tam Hoa.

Một khi ngưng kết, trong khoảnh khắc sẽ chứng Thái Ất Đạo Quả, nhất cử nhất động đều được Thiên địa chi lực gia trì, cường đại hơn Kim Tiên gấp mấy chục lần.Thời gian thoáng chốc, gần trăm năm đã trôi qua.Một ngày nọ, mây trắng lững lờ, Triệu Công Minh và những người khác cưỡi từng đám mây trắng, chậm rãi đến Đông Hải.Vẫn như cũ, Triệu Công Minh vừa thổi Hải Loa, không lâu sau, Quy Thừa Tướng liền từ mặt biển nổi lên.

Khi thấy Thông Thiên cũng đến, hắn kích động đến nói năng lộn xộn, vội vàng thông báo cho Tộc trưởng Ngao Linh.Ngao Linh những ngày gần đây cũng có nỗi khổ lớn, đang chuẩn bị tìm cách nào đó để tăng cường liên hệ với một mạch Thượng Thanh, không ngờ Thông Thiên lại đích thân giá lâm.Ngay lập tức, Ngao Linh suất lĩnh ức vạn thủy tộc, nổi lên mặt nước, cung nghênh Linh Bảo Thiên Tôn giá lâm.Dưới sự thịnh tình khoản đãi của Ngao Linh, Thông Thiên và những người khác du ngoạn cương vực rộng lớn của Long Tộc.

Sau nửa năm cư trú tại Long Tộc, họ mới khoan thai rời đi.Trong đó, người phấn khích nhất chính là Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Long Hán đại kiếp, Tam tộc đại chiến, tử thương nghiêm trọng, quan hệ Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân càng rơi vào điểm đóng băng,

hầu như không liên hệ.

Nhưng hắn, Kim Sí Đại Bàng Điểu, lại có thể đường đường chính chính tiến vào địa bàn Long Tộc Đông Hải, tiêu sái ở mấy tháng, được Long Tộc vô cùng nhiệt tình khoản đãi, nhìn khắp Phượng Tộc, ai có thể làm được?Rời khỏi Long Tộc, tâm trạng Thông Thiên hiển nhiên tốt hơn rất nhiều, lại đến Nhân Tộc.Trên Cửu Thiên, trên những đám mây trắng lững lờ, Thông Thiên nhìn xuống toàn bộ Nhân Tộc Tổ Địa, thấy Nhân Tộc thợ lành nghề kiến tạo ra cung điện to lớn.Trên quảng trường Nhân Tộc rộng lớn, người tu hành ngộ đạo đông nghịt.Bên ngoài cung điện, trong rừng rậm vô tận, họ săn bắn sinh sôi, đánh giết yêu thú, săn bắt hải ngư.

Tất cả những điều này, khiến Thông Thiên, người sinh ra đã là Đại La Kim Tiên, chưa từng thể nghiệm cảnh giới phàm nhân, cảm xúc vô cùng sâu sắc.“Ta nhớ, khi Nhân Tộc sơ sinh, yếu ớt, quần áo không đủ che thân, cư trú trong sơn động âm lãnh ẩm ướt, ăn lông ở lỗ, không ngờ trải qua nhiều năm như vậy, Nhân Tộc lại có sự phát triển lớn đến thế.” Thông Thiên vô cùng kinh ngạc, chủng tộc Hồng Hoang, hắn đã thấy không biết bao nhiêu, nhưng như Nhân Tộc này, trong thời gian ngắn ngủi lại có biến hóa kinh thiên động địa như vậy, chưa từng thấy, có thể nói là đáng sợ!Triệu Công Minh khẽ cười, “Nhân Tộc là do Nữ Oa Nương Nương lấy hình dạng Tiên Thiên Đạo Thể mà sáng tạo ra, Nhân Tộc, tuy yếu ớt, nhưng lại có một đặc điểm lớn nhất, đó chính là tự cường bất tức, có một tuyến sinh cơ cũng sẽ toàn lực tranh thủ.” Văn Đạo Nhân nhìn Nhân Tộc, tình không khỏi liếm môi.

Vị Nhân Tộc, giống loài hoàn toàn mới, hương vị nhất định rất tươi ngon nhỉ, không biết so với A Tu La ai hơn một bậc.

Văn Đạo Nhân vừa nảy ra ý nghĩ này, ánh mắt cảnh cáo của Triệu Công Minh liền ném qua.

Văn Đạo Nhân giật mình, lập tức cười xuề xòa: "Chủ nhân ngài hiểu lầm Tiểu Văn Tử rồi." Triệu Công Minh hừ nhẹ một tiếng, không còn để ý đến Văn Đạo Nhân nữa, mà nói với Thông Thiên."Sư tôn, chúng ta cũng xuống xem sao, ta và Tam vị Thủy tổ Nhân Tộc cũng coi như người quen cũ rồi, bọn họ thấy Sư tôn đích thân giá lâm, nhất định sẽ rất vui mừng." "Cũng tốt." Thông Thiên gật đầu, tiếp đó, mọi người cưỡi mây đạp gió, chậm rãi đến Nhân Tộc Tổ Địa.Mới đầu, những người Nhân Tộc còn tưởng lại có yêu vật đến xâm phạm Nhân Tộc, từng người khoác áo giáp cầm binh khí, nghiêm trận chờ đợi.

Nhưng khi họ thấy Triệu Công Minh, từng người lập tức kích động, vội vàng bỏ vũ khí trong tay xuống, bắt đầu lớn tiếng hô: "Thánh Sư, Thánh Sư, Thánh Sư!" Một số người lanh lợi, thì vội vàng đi đến Đại điện Tổ Địa, thỉnh Tam tổ Nhân Tộc.Thông Thiên hơi kinh ngạc, "Thánh Sư, xem ra ngươi đã bỏ không ít công sức vì Nhân Tộc này." Triệu Công Minh khiêm tốn cười, "Khi Nữ Oa Thánh Nhân chứng đạo, đã chia cho đệ tử một thành công đức, đệ tử làm những việc này, đều là việc trong phận sự mà thôi, không đáng gì."Rất nhanh, ba người Toại Nhân thị từ Đại điện Tổ Địa bước ra, khi họ thấy Triệu Công Minh, vô cùng kích động: "Triệu Sư, ngài lại trở về rồi." Nhưng khi họ thấy đạo nhân trẻ tuổi bên cạnh Triệu Công Minh, thì rơi vào nghi hoặc: "Vị này là…" Không trách họ không nhận ra, thực sự là dung mạo Thông Thiên quá trẻ.Triệu Công Minh nghiêm mặt nói: "Đây là Sư tôn của ta, một mạch Thượng Thanh, Linh Bảo Thiên Tôn!" "A, Thiên Tôn đại nhân?" Tam tổ sợ hãi đến run rẩy, sau đó vội vàng chắp tay hành lễ: "Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Trừ Y thị, không biết Thiên Tôn giá lâm, đã thất lễ không nghênh đón từ xa, kính xin Thiên Tôn đừng trách." "Hà tất phải câu nệ lễ số như vậy?" Thông Thiên khẽ phất tay, một luồng pháp lực nhu hòa, trực tiếp nâng Toại Nhân thị và ba người dậy.

Triệu Công Minh cười nói: “Sư tôn lần này đến, chủ yếu là muốn xem Nhân Tộc phát triển thế nào rồi, không có ý nghĩa gì khác, các ngươi không cần kinh hồn bạt vía.” “Vâng, Triệu Sư.” Tam tổ khẽ gật đầu, sau đó vội vàng nghênh tiếp Thông Thiên, đi về phía Tổ Điện.Trong Tổ Điện, Thông Thiên ngồi trên ghế chủ tọa, Tam tổ thì đứng một bên, ân cần hầu hạ.

Thông Thiên cau mày nói: “Ngươi ta đều là người tu hành, không có phân biệt thân phận cao thấp, cứ đối đãi bình thường là được.” Mặc dù Thông Thiên nói vậy, nhưng Tam tổ vẫn bồn chồn lo lắng.

Đó chính là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn a, tồn tại tung hoành Hồng Hoang ức vạn nguyên hội, một cây Thanh Bình Kiếm, chém nát vạn cổ, không ai có thể địch nổi phong thái.Thông Thiên thấy Thủy tổ Nhân Tộc cứ như vậy, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, đành phải mặc kệ bọn họ.Thời gian thoáng chốc, trăm năm thời gian vội vàng trôi qua.

Trăm năm này, Thông Thiên vô cùng nhàn rỗi, dù sao Thánh Đạo khó minh ngộ, chi bằng thả lỏng thư giãn thật tốt, có lẽ lúc nào đó, cái lớp giấy cửa sổ kia chọc thủng, mình liền chứng đạo thì sao?Một trăm năm, Thông Thiên gần như đã đi dạo khắp tất cả bộ lạc ở Đông Hải và Nhân Tộc.

Cứ cách mấy tháng lại giảng đạo một lần, chỉ trong một trăm năm, riêng Nhân Tộc đã tăng thêm hơn nghìn Kim Tiên, đương nhiên, trong đó cũng bao gồm Nhân Tộc từ các nơi Hồng Hoang đến nghe Thông Thiên giảng đạo.

Còn dưới Kim Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên thì vô số kể, đếm không xuể.

Thông Thiên ở Nhân Tộc trong một trăm năm này, ít nhất tương đương với Nhân Tộc tự mình phát triển mấy nghìn năm.Một ngày nọ,

Thông Thiên giảng đạo xong, ngồi trên một tảng đá xanh, khẽ lắc đầu nói: "Nhân Tộc phát triển, tuy nhanh chóng, nhưng hệ thống truyền thừa vẫn còn quá thiếu thốn." "Ý Sư tôn là…" Triệu Công Minh trên mặt lộ ra vẻ không hiểu.

Thông Thiên cười nhạt, chỉ vào ba tòa Võ Đạo Thiên Bi lớn trước quảng trường Nhân Tộc.

"Truyền thừa của Nhân Tộc, chỉ dựa vào mười hai bộ Kim Tiên công pháp này, tuy Ngũ hành đều đầy đủ, nhưng nói nghiêm khắc mà nói, hệ thống truyền thừa đều đơn nhất, lâu dần, sự phát triển của Nhân Tộc tất định sẽ bị tắc nghẽn, khó mà tiến thêm một bước."Triệu Công Minh chợt tỉnh ngộ, kỳ thực hắn cũng đã ý thức được vấn đề này rồi.

Nhưng hiện tại, Kim Đan Đại Đạo còn chưa được truyền xuống, Nhân Tộc, còn không thể tự mình sáng tạo, tự mình phát triển thực lực.

Chỉ có thể không ngừng đào sâu nghiên cứu trên mười hai bộ Kim Tiên công pháp, bị hạn chế, tự nhiên là chuyện khó tránh khỏi.Đột nhiên, Triệu Công Minh thử nói: "Kỳ thực đệ tử trước đây, thấy Nhân Tộc hành sự gian nan, vốn định truyền xuống một số kiến thức Trận Đạo cơ sở của một mạch Thượng Thanh ta, nhưng do dự hồi lâu, nhưng vẫn nhịn không làm theo ý nghĩ đó." "Vì sao?" Thượng Thanh Trận Đạo, cử thế vô song, là chí bảo không được truyền ra ngoài.

Nhưng nếu chỉ là một số kiến thức Trận Đạo cơ sở, Vạn tộc Hồng Hoang đều có hệ thống riêng, truyền thụ ra ngoài cũng không tính là gì.

Ví dụ như những đệ tử ngoại môn của một mạch Thượng Thanh kia, ít nhiều đều có được Thượng Thanh Tiên Pháp, một phần truyền thừa Thượng Thanh Trận Đạo, căn bản không có gì to tát.Triệu Công

Minh cung kính nói.

“Thượng Thanh Trận Đạo, là được phát dương quang đại trong tay Sư tôn, đệ tử nếu thay Sư tôn truyền thụ cho Nhân Tộc, chẳng phải là trở thành đại sư giáo hóa Nhân Tộc sao, phần công đức này, đệ tử không chịu nổi.” Triệu Công Minh mơ hồ nhớ, chư Thánh chứng đạo, trừ Nữ Oa là lấy Tạo Hóa chi đạo thành Thánh.

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đều đi con đường Giáo Hóa Đại Đạo.

Nhân Giáo, Đại Đạo Vô Vi, vô vi mà vô sở bất vi.

Xiển Giáo, thuận Thiên mà đi, xiển thuật Thiên Đạo.

Tiệt Giáo, Đại Đạo Ngũ Thập, Thiên Diễn Tứ Thập Cửu, đoạt lấy một tuyến sinh cơ!Triệu Công Minh trong lòng hơi bất an, cũng không biết mấy câu nói này của mình, có thể giúp Sư tôn nhà mình chút nào không.

Vạn nhất không giúp được gì, ngược lại còn khiến thời gian chứng đạo của Sư tôn bị trì hoãn về sau, thì đó là tội lỗi lớn.“Ồ?

Giáo hóa Nhân Tộc?” Thông Thiên khẽ giật mình, bốn chữ này vừa dứt, dường như đã nắm bắt được điều gì đó.

“Đúng, không sai, chính là giáo hóa Nhân Tộc, năm xưa trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ giảng đạo, giảng Đại La Kim Tiên chi đạo, giảng Chuẩn Thánh chi đạo, giảng Trảm Tam Thi chi pháp, cũng tương đương với giáo hóa, đệ tử lập Võ Đạo Thiên Bi, truyền đạo Nhân Tộc, cũng là giáo hóa, đệ tử khẩn thiết thỉnh Sư tôn, truyền thụ cho Nhân Tộc một số kiến thức Trận Đạo cơ sở, giáo hóa Nhân Tộc.” “Giáo hóa Nhân Tộc.

Giáo Hóa chi đạo!” Thông Thiên lặp đi lặp lại nhai kỹ mấy chữ này, trong óc, phảng phất có chuông lớn vang lên.

Thậm chí là trong Nê Cung Hoàn, đạo Hồng Mông Tử Khí đã trầm tịch không biết bao nhiêu vạn năm, cũng bắt đầu khẽ rung động!Hồng Mông Tử Khí, khi Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung truyền đạo đã nói, Hồng Mông Tử Khí, tuy được mệnh danh là cơ sở Đại Đạo.

Nhưng cũng không phải không có Hồng Mông Tử Khí thì không thể chứng đạo.

Hồng Mông Tử Khí, giống như một cỗ máy mô phỏng, có thể mô phỏng tính chính xác của Đại Đạo đã tham ngộ.

Chỉ cần ngươi minh ngộ được Thánh Đạo chính xác, liền có thể nhờ Hồng Mông Tử Khí, một bước lên trời, chứng đạo thành Thánh.

Chương 141

Từ đó trải vạn kiếp mà bất diệt, dính nhân quả mà không nhiễm, cùng trời thường còn, cùng đạo tồn tại.

Nhưng không có Hồng Mông Tử Khí, ngươi dù có minh ngộ được Thánh Đạo chính xác, cũng phải từng bước đi tham tác cho đến khi chứng thực nó, mới có thể chứng đạo.

Nhưng quá trình này, lại sẽ gian nan gấp trăm nghìn lần, cho nên cũng dẫn đến, vô số tu sĩ Hồng Hoang, Tử Tiêu Tam Thiên Khách, trừ Lục Thánh ra, không một ai chứng đạo.

Có lẽ Tam Thiên Đại Năng, cũng có người minh ngộ được Thánh Đạo chính xác, nhưng lại thất bại trên con đường tự mình chứng thực.Khoảnh khắc này, dưới sự trợ giúp của Hồng Mông Tử Khí, Thông Thiên cuối cùng đã nắm bắt được một tia Vô Thượng Thánh Đạo đó.

Giáo Hóa chi đạo, đây là một con đường đủ để hắn chứng đạo!

Thông Thiên ánh mắt phức tạp nhìn về phía Triệu Công Minh: "Ngươi đã giúp vi sư một việc lớn rồi." Triệu Công Minh trong lòng hân hỉ, xem ra mấy câu nói này của mình, đối với Sư tôn vẫn có tác dụng.

"Thời gian tiếp theo, ngươi hãy cùng ta, cùng nhau truyền thụ những kiến thức Trận Đạo cơ sở này cho Nhân Tộc đi." "Vâng, Sư tôn." Triệu Công Minh nghiêm túc gật đầu.Rất nhanh, chuyện Thông Thiên muốn truyền cho Nhân Tộc kiến thức Trận Đạo, đã truyền đến tai Tam tổ, Tam tổ vô cùng kích động.

Chuẩn bị đích thân đi bái kiến Thông Thiên, bày tỏ lòng cảm kích, nhưng không ngờ Thông Thiên chê bọn họ quy củ nhiều, hành sự

phiền phức, căn bản không muốn gặp, Tam tổ đành hậm hực trở về.Ngày này, Nhân Tộc Tổ Địa, náo nhiệt chưa từng có, trên mặt tất cả mọi người, đều mang theo vẻ kỳ vọng.

Một trong Tam Thanh, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, muốn trên quảng trường Tổ Địa của bọn họ giảng đạo, xiển thuật Trận Pháp chi đạo.

Đây đối với Nhân Tộc bọn họ mà nói, là một cơ duyên trời ban, vô số tu sĩ Kim Tiên, đều đến nghe giảng.Trên quảng trường Tổ Địa, Thông Thiên ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, phía dưới, thì là Nhân Tộc đông nghịt, nhìn không thấy tận cùng, tất cả mọi người, giữ vững tinh thần, chuẩn bị lắng nghe.

Thông Thiên khẽ gật đầu, bắt đầu giảng cương lĩnh tổng quát về trận pháp.“Bản tọa Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, nay tại đất Nhân Tộc, truyền xuống Thượng Thanh Trận Đạo, Trận Pháp chi đạo, uyên bác tinh thâm, cốt yếu ở chỗ tập hợp chúng sinh, có thể giết địch, mê hoặc địch, vây khốn địch, trấn áp địch, trận pháp đại thành, biến hóa vô cùng, lấy yếu thắng mạnh.” Trận Pháp chi đạo, vốn đã uyên bác tinh thâm, Thượng Thanh Trận Đạo, dưới sự nghiên cứu không ngừng của Thông Thiên, càng có thể nói là thủy tổ Trận Đạo.

Thông Thiên giảng giải, tùy tâm sở dục, từng chữ châu ngọc, khiến người nghe mê mẩn.Thời gian trôi qua, thoáng chốc lại ba trăm năm trôi qua.

Ba trăm năm này, Thông Thiên và Triệu Công Minh, cứ cách mấy năm, liền tại quảng trường Nhân Tộc xiển thuật huyền diệu Trận Đạo, số người đến nghe, không biết có tổng cộng bao nhiêu.Tương tự, trên nền tảng kiến thức Trận Đạo cơ sở khổng lồ, Nhân Tộc, loại bỏ cái cũ sáng tạo cái mới, rất nhanh đã học được nhiều trận pháp hơn.

Ví dụ như Hàn Băng Trận, một khi bày ra, trong khoảnh khắc, hàn khí rét buốt, đóng băng Nguyên Thần, bị vây khốn trong đó, không có sức chống đỡ.

Lại có Liệt Hỏa Trận, một khi bày ra, thiên hỏa bùng lên, đốt cháy vạn vật, tu sĩ bình thường tiến vào, không chịu nổi mười hơi thở.Ngoài ra, còn có Tụ Linh Trận, hội tụ Thiên địa linh khí, có thể tăng cường tốc độ tu luyện rất nhiều.

Ngũ Hành Mê Tung Trận, bên trong có thể sản sinh vô cùng ảo tượng, có thể dùng để vây khốn địch.

Lại có Kim Quang Trận, trận pháp phòng ngự đỉnh cấp, kiên cố bất khả phá, tựa như kim thạch.Có trận pháp rồi, hoạt động hàng ngày của Nhân Tộc, trở nên thuận tiện hơn rất nhiều.

Ví dụ như, trong động phủ, có thể bố trí một Kim Quang Trận phòng ngự, khi ra ngoài, không cần lo lắng có người thiện sấm vào động phủ của mình.

Khi đi săn, đánh giết yêu thú, bố trí trước Hàn Băng Trận, Liệt Hỏa Trận và các trận pháp sát phạt khác.

Săn bắt trở nên thuận tiện hơn, hơn nữa nguy hiểm cũng giảm đi rất nhiều.

Đặc biệt là Tam tổ Nhân Tộc, càng được trong đó ảo diệu, tham ngộ ra một Đại Ngũ Hành Kim Cương Trận, đại trận phòng ngự đỉnh cấp.

Bố trí trên Đại điện Nhân Tộc, uy lực vô cùng, một khi khởi động, tu sĩ Thái Ất Kim Tiên trong thời gian ngắn cũng không thể xông vào.Ngày này, quảng trường Nhân Tộc, Thông Thiên đã xiển thuật xong kiến thức Trận Đạo cơ sở, đột nhiên, linh quang chợt lóe trong tâm trí, một luồng Đại Đạo huyền diệu không thể hình dung, dũng

mãnh dâng trào trong tâm trí hắn, lập tức bắt đầu nhắm mắt tham ngộ.

Lục Nhĩ hít nhẹ một hơi khí lạnh: "Sư tôn, Sư tổ có phải sắp chứng đạo không?" Triệu Công Minh trầm trọng nói: "Có lẽ là vậy, ngươi đi xua đuổi tất cả mọi người trên quảng trường đi, để khỏi quấy rầy Sư tổ ngươi ngộ đạo." "Vâng." Lục Nhĩ thu lại vẻ tươi cười, vội vàng bắt đầu hành động.Một bên Văn Đạo Nhân, Kim Sí Đại Bàng Điểu, thì tiếp tục say sưa xem, trong lòng ẩn ẩn có chút kinh hỉ.

Nếu sư phụ của chủ nhân chứng đạo thành Thánh, thì hắn Văn Đạo Nhân, chẳng phải phía sau có một chỗ dựa Thánh Nhân sao?

Đến lúc đó, Hồng Hoang rộng lớn, nơi nào không đi được, bảo bối gì không hút được, Minh Hà lão tặc lại có thể làm gì hắn?Kim Sí Đại Bàng Điểu còn phấn khích hơn Văn Đạo Nhân, khi ở Tổ Địa Phượng Tộc, tộc nhân Phượng Tộc từng người đều khinh thường hắn.

Linh Bảo Thiên Tôn sắp chứng đạo, hắn lập tức sẽ có một vị Thánh Nhân Sư tôn, đến lúc đó, hắn xem ai còn dám khinh thường hắn.Trong lòng nghĩ, Văn Đạo Nhân, Kim Sí Đại Bàng Điểu, vậy mà đều cười ngây ngô.

Triệu Công Minh mỗi người gõ đầu hai người một cái: "Lục Nhĩ đi bận rồi, hai ngươi ở đây cười ngây ngô cái gì, còn không mau đi giúp?" "A, vâng Chủ nhân (Đại sư huynh)." Văn Đạo Nhân, Kim Sí Đại Bàng Điểu vội vàng gật đầu, biến mất trước mắt Triệu Công Minh.Không biết qua bao lâu, Thông Thiên chợt mở hai mắt, một luồng Đạo Vận vô hình, từ trên người hắn dao động, trong nháy mắt, chấn động Cửu Thiên Thập Địa ức vạn sinh linh!Khoảnh khắc này, tất cả tu sĩ Đại La, Chuẩn Thánh đều bị kinh động.

Bọn họ hai mắt nhìn về phía Đông Hải, trong mắt lóe lên sự chấn kinh cực lớn khó mà hình dung.

“Vừa nãy… luồng Đạo Vận nồng đậm đó, chẳng lẽ Hồng Hoang Thiên Địa này, sắp sinh ra vị Thánh Nhân thứ ba?” Tây Côn Luân, trên mặt Tây Vương Mẫu, có sự chấn động cực lớn!Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử cũng mở hai mắt, bên trong lóe lên vô tận tư niệm.

“Nếu Hồng Vân hiền đệ còn ở đó, nói không chừng bây giờ, cũng là một vị Thánh Nhân rồi nhỉ?” Vô Tận Huyết Hải, sóng lớn ngập trời, thân ảnh Minh Hà Lão Tổ chậm rãi từ Huyết Hải nổi lên!

“Luồng khí tức này… làm sao có thể!” Tam Thanh Điện, thân ảnh Thái Thanh, Ngọc Thanh chợt xuất hiện: “Thông Thiên hắn, đã minh ngộ Thánh Đạo?”Trước quảng trường Thượng Thanh, Đạo Vận bàng bạc trong cơ thể Thông Thiên hoàn toàn nội liễm vào trong.

Toàn bộ con người hắn, thoạt nhìn, vẫn như trước, không có chút nào khác biệt, nhưng nếu quan sát kỹ, lại có thể cảm nhận được, trên người Thông Thiên, luồng khí tức hư vô phiêu miểu, gần ngay trước mắt mà lại xa tận chân trời, khí chất toàn thân, đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.Triệu Công Minh kinh hỉ tiến lên: “Sư tôn đã minh ngộ Thánh Đạo rồi sao?” Thông Thiên gật đầu, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Nghe ngươi một lời, hơn cả khổ tu ức vạn nguyên hội, ta đã minh ngộ đạo trong tâm, chỉ cần lập hạ Đạo Thống, liền có thể chứng đạo.” Triệu Công Minh cố gắng nhịn xuống tâm tình kích động, “Kính hỏi Sư tôn, chuẩn bị lập hạ Đạo Thống gì?” “Đạo Thống của ta, tên là Tiệt, ý nghĩa là vì vạn vật cắt lấy một tuyến sinh cơ trong cõi u minh, nhưng đáng tiếc, hiện tại còn thiếu một món đồ.” “Ổn rồi!” Triệu Công Minh trong lòng một tảng đá lớn rơi xuống đất, xem ra tất cả, đều đang đi đúng quỹ đạo.

Hắn lúc này mới yên tâm, vội vàng hỏi: “Kính hỏi Sư tôn, thiếu thứ gì?” “Nếu muốn lập giáo, thì nhất định phải có một bảo vật trấn áp khí vận, trong tay vi sư, bảo vật không thiếu, Tiên Thiên Chí Bảo,

Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng sát phạt quá nặng, không thể dùng để trấn áp khí vận." "Còn lại Ngư Cổ, Tử Điện Trì, Xuyên Tâm Tỏa, Lục Hồn Phiên, v.v… dùng để trấn áp khí vận cũng không thích hợp, còn Thanh Bình Kiếm, là bảo vật chứng đạo của ta, cũng không thích hợp."Thông Thiên lắc đầu, thở dài một hơi, lập giáo, không giống như mở sơn môn thu đồ.

Lập giáo, là cần bảo vật để trấn áp khí vận giáo phái.

Nếu không có bảo vật trấn áp khí vận, kỳ thực cũng có thể lập giáo, nhưng sau khi lập giáo, khí vận không ổn định, theo thời gian trôi qua, khí vận giáo phái cũng sẽ theo đó mà trôi mất.

Hơn nữa, bảo vật có thể trấn áp khí vận đại giáo, cũng không phải rau cải trắng, phẩm cấp ít nhất cũng phải là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đương nhiên, đây là nhắm vào các đại giáo phái có Thánh Nhân tọa trấn, các giáo phái khác, không cần dùng bảo vật tốt như vậy.

Tiên Thiên Linh Bảo, Hồng Hoang nói nhiều không nhiều nói ít không ít, ít nhất với thủ đoạn của Thông Thiên, tìm mấy kiện vẫn không thành vấn đề.

Nhưng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi một kiện đều thai nghén ức vạn nguyên hội, muốn tìm được trong thời gian ngắn, hầu như không có khả năng này.Một mặt là Thánh Đạo, một mặt là chí bảo trấn áp khí vận, ngay lúc Thông Thiên nghiến răng, chuẩn bị lập giáo trước, chứng đạo rồi tính, Triệu Công Minh đã lên tiếng.

"Bẩm Sư tôn, đệ tử trước đây du lịch Hồng Hoang, vừa vặn đạt được một kiện linh bảo, vô cùng huyền diệu, không biết có thể dùng để trấn áp khí vận không."Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một đóa liên đài màu trắng, tổng cộng có mười hai cánh hoa.

Một luồng thanh khí trắng cổ xưa, dọc theo cánh hoa chậm rãi rủ xuống, khiến người tinh thần chấn động, dường như tất cả cảm xúc tiêu cực đều biến mất, Đạo tâm được tẩy rửa, trở nên trong sạch như ngọc.

"Đây là… Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" Ánh mắt Thông Thiên, từ lúc đầu không để ý, trong nháy mắt hóa thành cực đại chấn kinh, không thể tin hỏi: "Trọng bảo như vậy, ngươi là từ nơi nào mà có được?""Đệ tử trước đây du lịch Đông Hải, vừa vặn gặp Tam Tiên Đảo Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng xuất thế, nhờ vào kiến thức Trận Đạo do Sư tôn giáo đạo, phá vỡ Tiên Thiên Đại Trận xông vào, không ngờ, liền tìm thấy Tịnh Thế Bạch Liên này.

Tịnh Thế Bạch Liên này, diệu dụng đa đoan, bình thường ôn dưỡng trong Nê Cung Hoàn, thanh khí rủ xuống, có thể khiến người đầu óc thanh minh, tốc độ tu luyện tăng nhanh, hơn nữa không sợ ngoại ma xâm nhập." "Ngoài Tịnh Thế Bạch Liên này ra, còn đạt được một số Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đều tặng cho Nữ Oa Thánh Nhân, dùng để sáng tạo Nhân Tộc.""Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu Tam Tiên Đảo, là do mảnh vỡ thế giới khi Khai Thiên Tích Địa hóa thành, trân quý vô cùng, vi sư sống ức vạn nguyên hội, cũng chưa từng gặp một lần, không ngờ, ngươi lại có cơ duyên như vậy." Triệu Công Minh khiêm tốn cười: "Vận khí mà thôi, Tịnh Thế Bạch Liên này, chắc có thể dùng để trấn áp khí vận giáo phái nhỉ." "Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vô thuộc tính, ôn hòa trung chính, tự nhiên có thể trấn áp khí vận, thậm chí có thể sánh ngang tác dụng của Tiên Thiên Chí Bảo rồi." Thông Thiên ngừng một chút, hai mắt ôn nhuận nhìn về phía Triệu Công Minh.

"Bảo vật trân quý như vậy, ngươi tự mình dùng, diệu dụng vô cùng, thật sự muốn cho vi sư trấn áp khí vận sao?" Triệu Công Minh

nghiêm mặt nói: “Không có Sư tôn giáo huấn, thì đâu có đệ tử như ngày nay, đừng nói Tịnh Thế Bạch Liên, cho dù là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo chân chính, đệ tử cũng cam lòng.” “Ha ha!” Thông Thiên phát ra tiếng cười sảng khoái: “Tốt, đã như vậy, thì vi sư cũng không khách khí với ngươi nữa!”Thanh âm Thông Thiên vừa dứt, chỉ cảm thấy đạo Hồng Mông Tử Khí trong Nê Cung Hoàn chấn động càng thêm dữ dội.

Hắn trong lòng hiểu rõ, thời cơ chứng đạo mà ức vạn nguyên hội truy cầu, cuối cùng đã đến!Khoảnh khắc tiếp theo, hắn xé rách không gian, trong nháy mắt, liền xuất hiện trên Cửu Thiên.Sắc mặt hắn vô cùng trịnh trọng, từng chữ từng câu, lớn tiếng nói: “Bản tọa Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, nay lập Tiệt Giáo, Đại Đạo Ngũ Thập, Thiên Diễn Tứ Thập Cửu, Tiệt Giáo có nghĩa là vì vạn vật, cắt lấy một tuyến sinh cơ đó, lấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, trấn áp Tiệt Giáo khí vận!” “Tiệt Giáo, lập!”Theo thanh âm Thông Thiên dứt, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, từ trong tay hắn bay ra, chậm rãi bay lên, vừa bay lên vừa nhanh chóng biến lớn, bao phủ toàn bộ bầu trời, vô tận Tịnh Thế thanh khí, phảng phất có thể tịnh hóa tất cả ô trọc vật chất trên thế gian!“Ông ông!” Khoảnh khắc tiếp theo, Thiên Đạo chấn động, trong hư không phát ra tiếng oanh minh kinh người, trên bầu trời rộng lớn vô bờ, bùng phát ức vạn đạo hà quang, vô số đám tường vân ngưng tụ, không ngừng cuộn trào, khoảnh khắc tiếp theo, một đám công đức khánh vân vô biên vô tận, xuất hiện trên đỉnh đầu Thông Thiên.

Thông Thiên khẽ cười, trực tiếp phất tay một cái, hào phóng chia ra một thành công đức, rơi vào trong cơ thể Triệu Công Minh!Năm xưa, Nữ Oa tạo người, Triệu Công Minh đã được chia một thành công đức, cộng thêm bản thân hắn, Tiên Thiên căn nguyên đỉnh cấp, phúc duyên thâm hậu, lúc này phía sau, vậy mà đã ngưng tụ ra một đạo

Công Đức Kim Luân!Công Đức Kim Luân tồn tại, vạn pháp bất xâm, đây là điều mà chỉ những Chuẩn Thánh đại tu không tranh với đời, tính cách trung chính bình hòa, tu hành ức vạn năm, mới có khả năng ngưng tụ ra được.

Triệu Công Minh với tu vi Thái Ất Kim Tiên, ngưng tụ ra Công Đức Kim Luân, nhìn khắp Hồng Hoang, cũng là sự tồn tại đệ nhất nhân.Triệu Công Minh trong lòng đại hỉ, vội vàng khom người hành lễ: "Đệ tử đa tạ Sư tôn." "Nếu không có ngươi, vi sư e rằng còn phải bị kẹt ở Chuẩn Thánh không biết bao nhiêu vạn năm nữa, đây là điều ngươi đáng được nhận." Thông Thiên khẽ gật đầu, tiếp đó đại thủ phất một cái, đám công đức khánh vân vẫn còn vô tận giữa không trung kia, chậm rãi rơi xuống, dung hợp cùng đạo Hồng Mông Tử Khí trong Nê Cung Hoàn của Thông Thiên.Một luồng uy áp Thánh Nhân hạo hãn vô cùng, vượt xa Chuẩn Thánh, lúc này càn quét Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang, mỗi tấc đất Hồng Hoang, đều bao phủ bởi Thánh Đạo uy nghiêm không thể hình dung!Khoảnh khắc này, Hồng Hoang ức vạn sinh linh, hướng về phía Đông Hải, đồng loạt cúi lạy, trong mắt tràn đầy cung kính, vẻ khao khát: "Chúng ta bái kiến Thông Thiên Thánh Nhân!" Tây Côn Luân, Tây Vương Mẫu phát ra tiếng cảm thán cực lớn: "Thông Thiên, hắn thật sự chứng đạo!"Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, theo Thông Thiên chứng đạo, tình tư niệm trong lòng Trấn Nguyên Tử càng thêm nồng đậm.

"Hồng Vân lão đệ ngươi nếu không vẫn lạc, thì nay đang ở phương nào a, huynh trưởng… huynh trưởng nhớ ngươi nhớ đến đau khổ a." Vô Tận Huyết Hải, lúc này sóng lớn ngập trời, Minh Hà Lão Tổ ngồi trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đầy mắt không cam lòng!

"Vì sao ta Minh Hà, không thể chứng đạo!!!" Thanh âm không cam lòng của hắn, tăng đến cực hạn, Sát phạt chi khí vô cùng, chấn nhiếp

Cửu Thiên Thập Địa, lấy Huyết Hải làm trung tâm, sinh linh ức vạn dặm, đều run rẩy rạp mình trên mặt đất, sợ Minh Hà một cái không vui, lấy bọn họ ra xử.Ba mươi ba tầng trời, Yêu Hoàng Điện, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chau chặt mày, hai quyền nắm chặt.

"Không ngờ, Hồng Hoang nhanh như vậy, lại xuất hiện vị Thánh Nhân thứ ba!" Trên mặt Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện một tia âm trầm: "Thánh Nhân thường xuyên xuất hiện, đối với đại kế Yêu Tộc ta, quá bất lợi!" Thánh Nhân, tồn tại cấp bậc siêu thoát, mỗi một người đều tương đương với một vũ khí hạt nhân di động, có thể dễ dàng gây ra đả kích mang tính hủy diệt đối với Yêu, Vu!

Thánh Nhân càng nhiều, Vu Tộc, Yêu Tộc bị kiềm chế cũng càng nhiều, thân là Yêu Hoàng, tự nhiên không nguyện ý có người thành Thánh.

Đế Tuấn thở ra một hơi khí đục: "Dù sao giữa chúng ta và Thông Thiên, không có mâu thuẫn gì, Thông Thiên thành Thánh, cơ bản không có ảnh hưởng gì đến chúng ta." Phản ứng của Vu Tộc, và Thiên Đình cơ bản không khác là bao.Vu Yêu nhị tộc thì giống nhau, bọn họ không có Hồng Mông Tử Khí, nên chuẩn bị thống nhất Hồng Hoang, mượn Vô Thượng đại khí vận của Hồng Hoang, cưỡng ép chứng đạo, con đường như vậy, đã định trước giữa hai bên, chỉ có một bên thành công.Tây Phương, bên hồ Bát Bảo Công Đức, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy Thông Thiên chứng đạo, vội đi đi lại lại.

"Thông Thiên lão này sao lại chứng đạo không chút dấu hiệu báo trước, không thể tin được!" Chuẩn Đề ghen tị đến mắt đỏ ngầu, lo lắng giậm chân.

Chương 142

"Lại còn Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên kia, bảo vật như vậy, đáng lẽ phải thuộc về Tây Phương ta, sao lại đến trong tay Thông Thiên!" "Lập giáo chứng đạo, cắt lấy một tuyến sinh cơ!" Ngược lại Tiếp Dẫn, trên mặt lại lộ ra vẻ trầm tư.Côn Luân Sơn, trong Tam Thanh Điện, tận mắt nhìn Thông Thiên chứng đạo, Thái Thanh, Nguyên Thủy cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Thánh Nhân, trải vạn kiếp mà bất diệt, dính nhân quả mà không nhiễm, cùng trời thường còn, cùng đạo tồn tại.

Là tồn tại siêu thoát cấp bậc Thiên Đạo Hồng Hoang, nhìn khắp Hồng Hoang, hiện tại cũng chỉ có hai vị mà thôi.

"Đi, đi xem!" Thân ảnh Thái Thanh, Nguyên Thủy lóe lên, trong nháy mắt biến mất trong Tam Thanh Điện.Trên quảng trường Thượng Thanh, thì nghênh đón một trận hoan hô, Sư tôn nhà mình chứng đạo, vậy về sau, bọn họ cũng là đệ tử Thánh Nhân rồi!Địa phận Nhân Tộc, không gian xé rách, Thái Thanh, Nguyên Thủy hai người, từ bên trong bước ra.Hai người đi đến trước mặt Thông Thiên, chắp tay chúc mừng: "Chúng ta chúc mừng Tam đệ, chứng đạo thành Thánh." Nói xong, liền muốn chắp tay hành lễ, nhưng lại bị Thông Thiên vội vàng ngăn lại, cười khổ nói: "Đại huynh, Nhị huynh, hai người muốn làm khó ta sao." Thái Thanh, Nguyên Thủy hai người cũng không còn kiên trì, ngược lại bắt đầu hỏi: "Tam đệ là làm sao minh ngộ Đại Đạo của bản thân."Thông Thiên cười cười: "Trước đây đồ đệ nhà ta, cùng A Tu La tộc do tên Minh Hà kia sáng tạo ra có chút mâu thuẫn, ta đích thân xuất hiện, cùng tên Minh Hà kia đấu pháp một trận." "Sau khi đấu pháp, dưới sự thôi thúc của cảm hứng nhất thời, liền chuẩn bị đến xem Nhân Tộc do Nữ Oa sư muội sáng tạo rốt cuộc là như thế

nào, ta đến Nhân Tộc xong, dưới cơ duyên xảo hợp, dưới một câu giáo hóa của Công Minh, chợt tỉnh ngộ, thế là liền truyền thụ cho Nhân Tộc một số kiến thức Trận Đạo cơ sở, sau đó, liền minh ngộ đạo của bản thân." Thông Thiên cười nói về quá trình thành Thánh, hào phóng chia sẻ cho Thái Thanh, Ngọc Thanh.

Khi nghe đến hai chữ "giáo hóa", trong lòng hai người, cũng vang lên tiếng chuông lớn, dường như lớp giấy cửa sổ trong cõi u minh kia, xuất hiện vết nứt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thái Thanh, Ngọc Thanh trong lòng có cảm ngộ, khoanh chân ngồi trên mặt đất, bắt đầu nhắm mắt ngộ đạo.Thông Thiên trong lòng đại hỉ: "Hai vị Sư bá, chắc cũng đã minh ngộ Thánh Đạo, chúng ta hãy đi xa một chút, đừng quấy rầy bọn họ." "Vâng, Sư tôn." Triệu Công Minh trong lòng rõ ràng, nội tình của Thái Thanh, Ngọc Thanh thâm hậu, cách chứng đạo, cũng chỉ là một bước chân mà thôi.

Thông Thiên dẫn mọi người, rời xa Thái Thanh, Nguyên Thủy, cho bọn họ một môi trường yên tĩnh để ngộ đạo.Thời gian vội vàng, trăm năm thoáng chốc trôi qua, ngày này, Thái Thanh, Ngọc Thanh chợt mở hai mắt, trong mắt lóe lên vẻ không chút sóng gió, trong lòng đã có sẵn tính toán.

Thông Thiên vội vàng tiến lên: "Đại huynh, Nhị huynh, đã minh ngộ đạo của bản thân rồi sao?" Thái Thanh khẽ gật đầu, tiếp đó phất tay áo một cái, trong nháy mắt, một tòa cự bi màu vàng, xuất hiện trước mặt Thái Thanh.Nhìn cự bi trước mắt, Thái Thanh linh quang chợt lóe trong tâm trí, lấy ngón tay làm bút, như rồng bay phượng múa khắc họa lên cự bi màu vàng!

Phù văn vàng óng ánh, từng cái từng cái in dấu trên cự bi, không lâu sau, toàn bộ cự bi, kim quang lóe sáng, rực rỡ vô cùng!

Một luồng Đại Đạo huyền diệu, ập thẳng vào mặt, khiến người ta đắm chìm trong đó.

"Đây là… Kim Đan Đại Đạo!" Nguyên Thủy, Thông Thiên ở một bên, lộ ra vẻ chấn kinh, thân là huynh đệ thân cận nhất của Thái Thanh, bọn họ tự nhiên biết, Đại sư huynh nhà mình, thông qua đan đạo, tự mình nghiên cứu ra một loại Vô Thượng Kim Đan Đại Đạo.

Lấy bản thân làm đan, Thiên Địa làm hồng lô, không ngừng rèn luyện bản thân, kích phát tiềm lực bản thân, tương đương với việc lắp một cái máy gia tốc cho bản thân.

Tu hành sẽ rất nhanh, tu hành Kim Đan Đại Đạo trăm năm, liền có thể vượt qua tu luyện pháp môn khác nghìn năm vạn năm.

Nhưng bọn họ, kỳ thực cũng chưa từng thật sự thấy huyền diệu Kim Đan Đại Đạo này.

Chẳng lẽ hôm nay, Đại huynh muốn truyền thụ Kim Đan Đại Đạo này cho Nhân Tộc?Giữa không trung, Thái Thanh khắc xong kim sắc thạch bi, từ trên xuống dưới quét một cái, khẽ gật đầu, tiếp đó tùy tay phất một cái.Trên quảng trường Nhân Tộc, Thiên Bi vàng từ trời giáng xuống, nặng nề hạ xuống, phát ra tiếng oanh minh cực lớn.Trên cự bi, vô số phù văn vàng óng, như sống dậy, biến thành vô số nòng nọc nhỏ, bơi lội xung quanh cự bi.

Lập tức hấp dẫn sự chú ý của một lượng lớn Kim Tiên Nhân Tộc, trong đó Huyền Đô, hiển nhiên ở trong đó.Khoảnh khắc tiếp theo, giữa không trung, Thái Thanh Lão Tử lớn tiếng nói: "Ta, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, nay tại Nhân Tộc lập hạ Kim Đan Đại Đạo, đồng thời lập Nhân Giáo, nước lợi vạn vật mà không tranh, thượng thiện nhược thủy, có làm, cũng có không làm, lấy Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, trấn áp Nhân Giáo khí vận!" "Nhân Giáo, lập!"Theo thanh âm Thái Thanh dứt, trong nháy mắt, tử khí đông lai ức vạn dặm, thiên hoa

loạn trụy, địa dũng kim liên.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, chậm rãi bay lên, bao phủ trên đỉnh đầu hắn, hắc bạch nhị khí xoay chuyển, giao thoa vào nhau, tản mát ra uy nghiêm cực lớn!Thiên Đạo oanh minh, từng đám công đức khánh vân, từ trên Cửu Thiên không trung rơi xuống, rất nhanh, liền ngưng tụ ra một đám công đức khánh vân ngũ sắc bao la.

Triệu Công Minh dùng mắt trực tiếp quan sát, đại khái có khoảng chín thành so với Sư tôn nhà mình ngưng tụ, đương nhiên, là sau khi chia cho hắn chín thành.

Rất nhanh, công đức khánh vân nhập thể, kết hợp với Hồng Mông Tử Khí, trong khoảnh khắc, một luồng uy áp Thánh Nhân vô thượng, càn quét nhật nguyệt sơn hà, ức vạn sinh linh lại một lần nữa rạp mình trên đất, cung cung kính kính: "Chúng ta bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân!"Tây Phương, bên hồ Bát Bảo Công Đức, Chuẩn Đề sốt ruột đi đi lại lại: "Thái Thanh cũng chứng đạo!!

Sư huynh, chúng ta phải làm sao?" Một bên, Tiếp Dẫn nhắm mắt ngộ đạo, dường như không nghe thấy vậy.Trên không Nhân Tộc, Thái Thanh chứng đạo xong, nhìn về phía Ngọc Thanh: "Nhị đệ, đến lượt ngươi rồi." Nguyên Thủy khẽ gật đầu, hắn chắp tay sau lưng đứng, lớn tiếng nói: "Ta, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, nay quan sát nhật nguyệt sơn hà, Thiên Đạo biến hóa, lập hạ Xiển Giáo, xiển thuật Thiên Đạo, vạn vật chia làm ba sáu chín đẳng, tùy tài giáo hóa, lấy Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận." "Xiển Giáo, lập!"Thanh âm dứt, Đại Đạo oanh minh, trên không trung, dị tượng liên tiếp.Một mảnh trường phiên, đón gió bay lên, uy lực Tiên Thiên Chí Bảo, chấn nhiếp hoàn vũ!Một đám công đức khánh vân, đại khái có khoảng chín thành so với khi Thái Thanh chứng đạo, chậm rãi phù hiện trên đỉnh đầu Ngọc Thanh.

Khoảnh khắc tiếp theo, khánh vân rủ xuống, kết hợp Hồng Mông Tử Khí, khí tức Thánh Đạo vô thượng hùng vĩ bùng phát, Thánh Nhân chi lực, càn quét Tứ Cực!Trong vỏn vẹn mười năm thời gian, Hồng Hoang long trời lở đất, đột nhiên xuất hiện thêm ba vị Thánh Nhân! Khoảnh khắc này, Hồng Hoang Thiên Địa, vô số sinh linh, đều ồ lên! Ức vạn sinh linh đứng dậy, bao gồm Yêu Hoàng, Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Minh Hà và các đại năng đỉnh tiêm khác trong Thiên Địa, bọn họ từ xa hướng về phía Đông Hải, chắp tay cúi lạy: "Chúng ta bái kiến Tam Thanh Thánh Nhân, cung chúc Tam Thanh Thánh Nhân đắc chứng Đại Đạo, tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương."Tây Phương, Tu Di Sơn, thấy Nguyên Thủy cũng chứng đạo, Chuẩn Đề vội đến mức sắp khóc.

"Sư tôn, Tam Thanh đều chứng đạo, chúng ta phải làm sao a!"Lúc này, Tiếp Dẫn chợt mở hai mắt, trầm giọng nói: "Đạo của Tam Thanh, nói cho cùng, chẳng qua là tám chữ, lập hạ Đạo Thống, giáo hóa chúng sinh, Tam Thanh nhờ vào con đường này, đều chứng đạo, huynh đệ chúng ta, vì sao lại không thể mượn điều này chứng đạo?" "Sư huynh có ý là, sao chép Đạo của Tam Thanh?" Chuẩn Đề hai mắt lập tức sáng ngời.

"Sao có thể gọi là sao chép?

Chỉ là mô phỏng mà thôi." Sắc mặt Tiếp Dẫn nhàn nhạt.

"Vậy Sư huynh, chúng ta lập hạ Đạo Thống gì?" "Huynh đệ chúng ta, lập Tây Phương Giáo, lấy việc giáo hóa vạn vật sinh linh Tây Phương làm nhiệm vụ của mình, ta là Đại Giáo Chủ, ngươi là Nhị Giáo Chủ." "Tốt, Sư huynh, vậy chúng ta khi nào bắt đầu?" "Chính là bây giờ."Tiếp Dẫn nói xong, toàn bộ thân người bay lên giữa không trung, lớn tiếng nói: "Ta Tây Phương Chuẩn Đề Đạo Nhân, ta Tây Phương Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nay hai người Tây Phương ta, lập hạ Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, mượn Thiên Đạo công đức, Thiên

Đạo giám xét!" "Tây Phương Giáo, lập!"Thanh âm huynh đệ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vừa dứt, trên đại địa Tây Phương, truyền đến tiếng chấn động mãnh liệt.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, chậm rãi phù hiện, khoảnh khắc tiếp theo, hà quang vạn đạo, thụy thái ngàn vạn.

Dường như Thiên Đạo cũng bị đại hằng tâm, đại nghị lực của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn làm cảm động!Một đám công đức khánh vân to lớn hơn cả khi Thông Thiên chứng đạo, xuất hiện trên đỉnh đầu hai người.

Tiếp đó chia làm hai, chậm rãi dũng nhập vào cơ thể Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Ông ông!" Công đức nhập thể, dung hợp Hồng Mông Tử Khí, khí tức trên người hai người, bắt đầu nhanh chóng tăng vọt!Chuẩn Thánh đại viên mãn!

Á Thánh sơ kỳ!

Á Thánh đỉnh phong!

Nhưng đến Á Thánh đỉnh phong, khi muốn tiến thêm một bước, thành Thánh, hai người liền bị kẹt lại.Hồng Hoang vạn tộc, ánh mắt ức vạn sinh linh đổ dồn về.

"Hai vị tiền bối Tây Phương sao lại không tiếp tục chứng đạo?" Có tu sĩ Chuẩn Thánh đại tu không nhịn được cười: "Chứng đạo được một nửa, thú vị thật!" "Hay thật, khí vận lập giáo Tây Phương, giúp một người chứng đạo, dư sức, hai người cùng lúc, thì lại không đủ!" "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bọn họ, sẽ không thật sự kẹt chết ở đây chứ?" "Không lên không xuống, thật sự là uổng phí hai đạo Hồng Mông, chi bằng cho lão tổ, để lão tổ chứng đạo." Huyết Hải cuộn trào, Minh Hà vẫn trong lòng vẫn phẫn nộ bất bình, so với hai tên vô sỉ Tây

Phương này, hắn Minh Hà rốt cuộc kém ở chỗ nào?

Các đại năng Hồng Hoang, trong chốc lát nghị luận sôi nổi.Hồng Mông Tử Khí chỉ có một đạo, cơ hội chứng đạo cũng chỉ có một lần.

Nếu lần này lập giáo chứng đạo thất bại, Hồng Mông Tử Khí tan đi, thì thật sự không thể chứng đạo!Giữa không trung, Chuẩn Đề vội đến mắt đỏ ngầu: "Sư huynh, phải làm sao, phải làm sao, Hồng Mông Tử Khí sắp tiêu tán rồi!" Chuẩn Đề có thể cảm ứng rõ ràng, trong Nê Cung Hoàn, đuôi Hồng Mông Tử Khí, đã bắt đầu tiêu tán!

Bọn họ nếu không thể trước khi Hồng Mông Tử Khí tiêu tán, đạt được đủ công đức, thì lần chứng đạo này, sẽ không còn hy vọng nữa.Đầu óc Tiếp Dẫn vận chuyển nhanh chóng, rất nhanh, hắn nghiến răng: "Cùng lắm thì, hướng Thiên Đạo mượn một phần công đức là được!" Chuẩn Đề chợt giật mình: "Hướng Thiên Đạo mượn công đức?

Sư huynh, pháp này ẩn họa quá lớn…" Năm xưa, Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung truyền đạo, thành Thánh chi pháp có ba, loại thứ ba chính là Công Đức chứng đạo, tu sĩ ngưng tụ Vô Thượng đại công đức, sau khi chứng đạo thành Thánh, tương đương với sở hữu một phần quyền hành của Thiên Đạo, có thể tùy thời mượn Thiên Đạo chi lực.

Cho nên mới có câu nói "dưới Thánh Nhân đều là kiến".

Thánh Nhân chứng đạo như vậy, và Thiên Đạo giữa họ là quan hệ bình đẳng, Thánh Nhân tu hành Vô Thượng đại đạo, cảm ngộ Thiên Địa, Thiên Đạo bản thân cũng sẽ đạt được lợi ích nhất định.

Còn việc lập đại hoành nguyện, mượn Thiên Đạo đại công đức, thì là tu sĩ lấy Đạo Quả của bản thân, lập lời thề lớn, hướng Thiên Đạo lấy một phần công đức.

Nhưng làm như vậy, quan hệ với Thiên Đạo, liền trở thành quan hệ chủ nợ và con nợ.

Điều quan trọng nhất là, chứng đạo bằng công đức mượn về, cho dù sau khi chứng đạo, cũng phải chịu sự hạn chế cực lớn của Thiên Đạo.

Chỉ cần bọn họ không trả lại công đức đã mượn, tu vi một ngày cũng không thể tiến bộ, tương đương với gánh trên lưng một khoản nợ cực lớn.

Đương nhiên, ví dụ như mượn khí vận, nhưng vẫn chưa chứng đạo, thì khoản khí vận đó, cũng phải trả lại như cũ.

Điều này đối với Chuẩn Đề đã lập thệ chấn hưng Tây Phương mà nói, nhất thời thực sự khó mà tiếp nhận.Thanh âm Tiếp Dẫn trầm trọng hơn mấy phần, tuy rằng cũng vô cùng đau lòng, nhưng vẫn dứt khoát nói: "Sư đệ, ngươi hồ đồ quá, những cái giá này tính là gì, đợi huynh đệ chúng ta chứng đạo xong, bỏ thêm chút thời gian, trả lại những công đức này là được.

Huynh đệ chúng ta bây giờ nếu không một hơi chứng đạo, cơ duyên chứng đạo, thì sẽ không còn phần của huynh đệ hai ta nữa." Chuẩn Đề nghiến răng: "Được, cứ nghe lời Sư huynh ngươi." Nợ thì nợ, hắn không tin, huynh đệ hai người hắn không trả nổi!Hai người Tây Phương suy nghĩ một hồi, trong mắt lộ ra vẻ kiên định, đồng thanh nói: "Ta Tây Phương Chuẩn Đề Đạo Nhân, ta Tây Phương Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nay hai người Tây Phương ta, lập hạ Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, mượn Thiên Đạo công đức, Thiên Đạo giám xét!" "Nếu ta chứng đắc Vô Thượng Bồ Đề, thành Chánh Giác, thì tất cả Phật Sát, đều đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn." "Khi ta thành Phật, tất cả chúng sinh trong Thập Phương Thế Giới, đều sinh về cõi ta, đều có thân kim sắc chân tử ma, tam thập nhị

tướng đại trượng phu.” “Khi ta thành Phật, tất cả chúng sinh sinh vào cõi nước ta, đều tự biết túc mệnh vô lượng kiếp, việc thiện ác đã làm, đều có thể thấy rõ, nghe rõ, biết khắp mười phương, việc quá khứ, hiện tại, vị lai, nếu không được như nguyện, không giữ Chánh Giác.” Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hiển nhiên đã hạ quyết tâm, trong miệng chân ngôn không ngừng, liên tiếp lập hạ Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, khiến vô số tu sĩ Hồng Hoang đều mắt tròn miệng há.“Thiên Đạo Đại Hoành Nguyện, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người này thật sự cam lòng quá!” “Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, cái này phải trả đến bao giờ!” “Hừ, cơ duyên chứng đạo ở trước mắt, chút hoành nguyện này tính là gì, chỉ cần chứng đạo, đều là vấn đề nhỏ.” “Phải đấy, đổi lại là ta, chỉ cần có thể chứng đạo, đừng nói Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, cho dù gấp mười lần, cũng cam tâm tình nguyện.” Vô số tu sĩ Hồng Hoang, xì xào bàn tán, không ngừng thảo luận.Tây Phương, Tu Di Sơn, Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện lập xong, Thiên Địa chấn động, trên Cửu Thiên, tường vân cuộn trào, lại với tốc độ cực nhanh, ngưng tụ ra một đám công đức khánh vân to lớn.

Tiếp Dẫn phất tay một cái, công đức khánh vân chia làm hai, lần lượt dũng nhập vào cơ thể hai người.Trong nháy mắt, trong cơ thể hai người, Hồng Mông Tử Khí chấn động, cuối cùng đã bước ra khỏi ngưỡng cửa, dung hợp cùng vô cùng khí vận!

“Ông ông!” Trên Tu Di Sơn, Đại Đạo chấn động, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, hai đạo thánh uy vô thượng, lấy Tu Di Sơn làm trung tâm, với tốc độ cực nhanh, lan tràn Cửu Thiên Thập Địa.

Hồng Hoang vạn tộc trong lòng run lên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên cung kính.

“Chúng ta bái kiến hai vị Thánh Nhân Tây Phương, cung chúc Thánh Nhân thánh thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng.”Bờ Đông Hải, Nhân Tộc Tổ Địa, Nguyên Thủy cau mày.

“Hai tên Tây Phương đó cũng có thể chứng đạo, thật sự kỳ lạ.” Thông Thiên cười nói: “Phát hạ Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, bọn họ phen này, có việc để làm rồi.” Mỗi một đại hoành nguyện, đều đại biểu hải lượng khí vận, cho dù Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đã chứng đạo, nhưng Thông Thiên ước tính, không đến mười vạn năm, rất khó trả hết.

Triệu Công Minh cũng thầm than, hai vị Sư thúc này của mình, thật sự có hằng tâm, Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, nói lập là lập, mắt cũng không chớp.

Bất quá Triệu Công Minh cũng rõ ràng, trước mặt Vô Thượng Thánh Đạo, Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện, thật sự không đáng gì.

Chương 143

Cơ hội như vậy, bất kể đặt trước mặt ai, ước tính đều sẽ nắm chặt không buông.Trên không Nhân Tộc, không gian vô tận bị người xé rách.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chậm rãi từ trong đó bước ra, khí tức Thánh Đạo cuồn cuộn trên người, hiển nhiên là vừa mới chứng đạo, vẫn chưa thể hoàn toàn nắm giữ sức mạnh của bản thân.

Mục đích Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lần này đến rất đơn giản, là đến để thương nghị việc giảng đạo.

Năm xưa Hồng Quân Đạo Tổ chứng đạo, có Tử Tiêu Cung tam giảng.

Nữ Oa chứng đạo, có Hỗn Độn giảng đạo.

Hiện nay Tam Thanh, hai người Tây Phương chứng đạo, đương nhiên cũng phải có một lần giảng đạo.

Bất quá, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sở dĩ vội vàng đến như vậy, tự nhiên là vì giảng đạo, bọn họ cũng có thể đạt được một phần công đức.

Điều này đối với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang cần công đức để trả nợ mà nói, có sức hấp dẫn cực lớn.Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thương nghị khoảng một khắc, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mới rời đi.

Khi rời đi, Chuẩn Đề lưu luyến không quên nhìn Triệu Công Minh một cái!

Nghe nói lần này Thông Thiên sở dĩ có thể dẫn đầu chứng đạo, còn là vì mấy câu nói của vị tiện nghi sư điệt này, ngẫu nhiên có đốn ngộ, mới chứng đạo, đây là một kỳ tài a!

Nếu có thể thu nhận nhân tài như vậy, vào môn hạ Tây Phương của hắn, thì Tây Phương chấn hưng, e rằng thật sự không còn xa nữa.

Nhưng cảm nhận khí tức vô cùng sắc bén trên người Thông Thiên, Chuẩn Đề vội vàng thu hồi ánh mắt, rời khỏi Đông Hải.Một khắc sau, tiếng Ngũ Thánh, đồng loạt vang lên, truyền khắp mỗi tấc đất Hồng Hoang, đạo âm vang dội, rơi vào tai mỗi sinh linh: "Ta Tam Thanh, ta Chuẩn Đề, ta Tiếp Dẫn, ba nghìn năm sau, giảng đạo trong Hỗn Độn, phàm tu sĩ Hồng Hoang ta, hữu duyên giả, đều có thể đến nghe giảng." Lời này vừa ra, Hồng Hoang ồ lên, vô số tu sĩ đều kích động.

Đặc biệt là những tu sĩ năm xưa đã nghe Nữ Oa giảng đạo trong Hỗn Độn, đạt được lợi ích cực lớn.

Bọn họ quá rõ lợi ích, cơ duyên của Thánh Nhân giảng đạo, đây là cơ duyên trời ban, nhất định phải nắm bắt tốt.

Sau sự ồ lên, liền là một tràng tiếng thở dài.

Tiếng thở dài, tự nhiên là của những Kim Tiên Ngũ Khí Triều Nguyên, Thái Ất Tiên Đỉnh Thượng Tam Hoa kia.

Trong Hỗn Độn, Địa Hỏa Thủy Phong hoành hành, bọn họ ngay cả tư cách nghe giảng cũng không có.

Phúc duyên trời ban này, đã định trước là không có phần của bọn họ.Hiện nay Tam Thanh và những người khác đã về vị trí, không tính Hồng Vân đã vẫn lạc, tất cả những ai có Hồng Mông Tử Khí đều chứng đạo.

Điều này có nghĩa là Hồng Hoang, đã đến thời đại Thánh Nhân chưa từng có!Đây là một thời đại tốt nhất, Thánh Nhân thu nhận đệ tử rộng rãi, chỉ cần có tâm hướng đạo, liền có thể một bước lên trời.

Đồng thời, đối với Vu Tộc, Yêu Tộc mà nói, lại là một thời đại tồi tệ nhất.

Vu Tộc, Yêu Tộc, tuy trên mặt vẫn là bá chủ giữa Thiên Địa, nhưng đã ẩn ẩn bao phủ dưới hào quang Lục Thánh.Tam Thanh vừa mới chứng đạo, khí tức Thánh Đạo toàn thân nuốt nhả bất định, cần thiết phải bế quan.

Thông Thiên hỏi: "Các ngươi có muốn cùng chúng ta về Côn Luân Sơn không?" Triệu Công Minh nghĩ một lát, về Côn Luân Sơn cũng không có ý nghĩa gì, chi bằng ở Nhân Tộc thêm mấy ngày, thế là từ chối: "Đệ tử chuẩn bị ở Nhân Tộc thêm mấy ngày, phòng ngừa bọn họ tu hành xảy ra sai sót." "Cũng tốt." Thông Thiên gật đầu, cũng không có ý kiến gì.Đúng lúc Tam Thanh chuẩn bị rời đi, đột nhiên, Thái Thanh dừng bước, nhìn về phía quảng trường Nhân Tộc.Trên quảng trường, bốn khối cự bi, cao ngất trời đất, trong đó, trước Kim Đan Đại Đạo, một vị tu sĩ Kim Tiên Nhân Tộc, dường như đã tham ngộ huyền diệu Kim Đan Đại Đạo, khí tức toàn thân, chợt tăng vọt, lại trực tiếp từ Kim Tiên đỉnh phong, chứng đạo Thái Ất Kim Tiên.

"Đó không phải Huyền Đô sao?" Triệu Công Minh hơi kinh ngạc, thân là Nhân Tộc Tiên Thiên, tư chất của Huyền Đô, thật sự rất tốt, ngộ tính cũng có thể nói là đỉnh cấp.

Không ngờ, tham ngộ Kim Đan Đại Đạo, lại trực tiếp đột phá đến Thái Ất Kim Tiên.

Phải biết, hiện tại Tam tổ, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Trừ Y thị, cũng chỉ mới là Kim Tiên đỉnh phong mà thôi.

Huyền Đô, là vị tu sĩ cấp bậc Thái Ất đầu tiên của Nhân Tộc.Thái Thanh trong hai mắt sâu thẳm lóe lên một đạo dị sắc, hắn chậm rãi bay đến quảng trường Tổ Địa, quanh thân không tự chủ được, tản mát ra uy áp Thánh Nhân nhàn nhạt.

Huyền Đô sợ hãi đến toàn thân khẽ run, vội vàng hành lễ: "Huyền Đô, bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân, cung chúc Thánh Nhân thánh thọ

vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng." Thái Thanh khẽ gật đầu, hỏi: "Ngươi đối với Kim Đan Đại Đạo ta truyền xuống này, có điều gì muốn nói không?" Huyền Đô giật mình, dường như không ngờ Thái Thanh Thánh Nhân lại hỏi hắn vấn đề này.

Hắn suy nghĩ một lát, sắp xếp lại suy nghĩ, nói: "Kim Đan Đại Đạo, tiềm lực vô cùng, đạo pháp Hồng Hoang, không có cái nào có thể sánh bằng." Hiển nhiên, câu nói này đã nói đúng vào tâm tư của Thái Thanh, hắn mỉm cười đánh giá Huyền Đô một cái.

"Ngươi có nguyện ý theo ta về Côn Luân Sơn, làm Truyền nhân của Nhân Giáo ta không?" Câu nói này, nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại như một tòa thần sơn Thái Cổ, đè nặng vào trong lòng Nguyên Thủy, Thông Thiên.

Đại huynh nhà mình là người như thế nào, nhìn có vẻ không chút sóng gió, Đại Đạo Vô Vi, tính cách điềm đạm, nhưng trong lòng lại ngạo mạn hơn bất cứ ai, hiện nay, lại muốn thu Nhân Tộc làm đệ tử.Điều này không có nghĩa là Nguyên Thủy, Thông Thiên, khinh thường Nhân Tộc.

Mà là trong quan niệm của bọn họ, Tiên Thiên sinh linh, mới là thể chất thích hợp tu hành nhất, Nhân Tộc, cho dù là Thánh Nhân sáng tạo, thì cũng không thể sánh bằng Tiên Thiên sinh linh.

Huyền Đô giật mình, vô thức nhìn về phía Tam tổ, Tam tổ vội vàng nháy mắt với Huyền Đô, bảo hắn đồng ý.

Đó chính là Thái Thanh Thánh Nhân a, nếu có thể bái nhập môn hạ Thánh Nhân, Nhân Tộc bọn họ, chẳng phải lại có thêm một chỗ dựa lớn sao?

Huyền Đô lập tức cúi đầu bái: "Đệ tử Huyền Đô, bái kiến Sư tôn." Thái Thanh đánh ra một đạo pháp lực, nâng Huyền Đô dậy, trịnh trọng nói: "Tốt, ngươi về sau, chính là Truyền nhân của Nhân Giáo ta!"Theo

Lão Tổ thu nhận Huyền Đô xong, rất nhanh liền cùng Nguyên Thủy, Thượng Thanh rời đi, Nhân Tộc Tổ Địa, dường như lại khôi phục lại sự tĩnh lặng của ngày xưa.

Văn Đạo Nhân đứng bên cạnh Triệu Công Minh, không ngừng cười quái dị khặc khặc.

Đó chính là ba vị Thánh Nhân a, đáng sợ biết bao, hắn Văn Đạo Nhân, cũng cuối cùng có chỗ dựa rồi!

"Ngươi đang cười quỷ dị cái gì?" Triệu Công Minh một bàn tay vỗ lên người Văn Đạo Nhân, lập tức tiếng cười quái dị âm lãnh, đột ngột ngừng lại: "Chủ nhân, ngài có phân phó gì?" Triệu Công Minh cười nói: "Ngươi là Hồng Mông dị chủng, có phải trời sinh nắm giữ Thôn Phệ Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc không?" Văn Đạo Nhân đắc ý ngẩng đầu: "Chủ nhân nói đúng lắm, Không Gian Pháp Tắc, Thôn Phệ Pháp Tắc, ta đều thông thạo nắm giữ." "Biểu diễn cho ta xem." Triệu Công Minh tùy tay ném ra một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Được thôi." Văn Đạo Nhân trong lòng đại hỉ, một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đủ để thực lực của hắn tiến thêm một bước rồi.

Khí tức mỏng dài sắc bén thò ra, không chút trở ngại thâm nhập vào, Văn Đạo Nhân bắt đầu há miệng hút lớn.

Không đến một khắc thời gian, kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia liền mất đi quang trạch, sau đó vỡ thành tro bụi, phiêu tán trên mặt đất.

Nhìn lại Văn Đạo Nhân, như ăn phải đại bổ dược, mặt mày hồng hào, khí tức trên người, lại tăng cường không ít.Triệu Công Minh mãn ý gật đầu: "Không tệ, hôm nay, ta truyền cho ngươi một đạo pháp môn." Pháp môn Triệu Công Minh muốn truyền, chính là Thôn Thiên Ma Công được tưởng thưởng khi thu phục Văn Đạo Nhân lúc trước, bên trong ẩn chứa truyền thừa Thôn Phệ Pháp Tắc hoàn chỉnh, là pháp

môn của Thôn Phệ Ma Thần, một trong Tam Thiên Ma Thần, không chỉ có thể hết sức khai thác thiên phú của Văn Đạo Nhân, mà còn có thể khiến tốc độ tu hành của hắn tăng nhanh rất nhiều.

Văn Đạo Nhân không để ý khoát tay, cười cười: "Chủ nhân, ngài thà truyền cho ta pháp môn gì đó, chi bằng cho ta thêm mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo nếm thử đi." "Hử?" Triệu Công Minh hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt Văn Đạo Nhân lập tức trịnh trọng: "Thỉnh Chủ nhân truyền pháp." Triệu Công Minh một ngón tay điểm ra, Thôn Thiên Ma Công, hóa thành hồng lưu, dũng nhập vào trong óc Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân đầu tiên là giật mình, trên mặt lập tức lộ ra sự chấn kinh vô cùng lớn.

Thôn Thiên Ma Công!

Thế gian lại có công pháp huyền diệu như vậy!

"Chủ nhân, cái này…" "Ngươi không cần hỏi, cứ việc tu hành là được." Triệu Công Minh khoát tay, cắt ngang lời Văn Đạo Nhân muốn nói.

"Vâng." Văn Đạo Nhân liên tục gật đầu, Thôn Thiên Ma Công này, đừng nói mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cho hắn một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không thể đổi được a.Thời gian trôi chuyển, trăm năm thời gian vội vàng trôi qua.Ngày này, Vô Tận Huyết Hải, lại có một đạo thanh âm, vang vọng trời xanh!

"Ta, Huyết Hải Minh Hà, nay lập A Tu La Giáo, giáo hóa A Tu La tộc, lấy Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trấn áp A Tu La Giáo khí vận." "A Tu La Giáo, lập!"Theo thanh âm Minh Hà dứt, Huyết Hải vốn bình tĩnh, bắt đầu kịch liệt cuộn trào, sóng lớn ngập trời, khí tức huyết sát ô trọc, nhấn chìm tất cả.Trên Huyết Hải, trong chốc lát lóe lên vô tận hà quang, vô số tường vân, với tốc độ cực kỳ khủng bố, bắt đầu hội tụ về phía Huyết

Hải.Khoảnh khắc này, trong nháy mắt kinh động vô số đại năng, tu sĩ Hồng Hoang.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" "Minh Hà Lão Tổ trong Huyết Hải, lập A Tu La Giáo, giáo hóa sinh linh Huyết Hải." "Lập Giáo chứng đạo, chẳng lẽ Hồng Hoang ta, sắp sinh ra vị Thánh Nhân thứ bảy?" "Không, trong tay Minh Hà, không có Hồng Mông Tử Khí, chưa chắc đã có thể chứng đạo."Quả nhiên, không ngoài dự liệu, trên Huyết Hải, tường vân cuối cùng hóa thành một đám công đức khánh vân.

Nhưng đám công đức khánh vân này, chỉ có kích thước bằng một phần mười so với khi chư Thánh chứng đạo.

Sau khi rơi vào trong cơ thể Minh Hà, khí tức Minh Hà lại tăng lên một phần, sau đó đột ngột ngừng lại.Hiển nhiên, Minh Hà lần này chứng đạo lập giáo, lại thất bại rồi!

"Không!" Trong Huyết Hải, truyền đến tiếng gào thét lớn của Minh Hà, vang vọng trời đất, Huyết Hải vô tận, ức vạn sinh linh, rạp mình trên đất, toàn thân run rẩy.Nhân Tộc, Triệu Công Minh sau khi biết Minh Hà thất bại, cũng không có chút nào kinh ngạc.

Lập Giáo chứng đạo, đích xác là một biện pháp tốt, nhưng cũng không phải tùy tiện lập giáo là có thể thành công.

Chương 144

Trừ Hồng Mông Tử Khí ra, Đại Đạo của bản thân ngươi, còn phải phù hợp với giáo nghĩa ngươi lập giáo.

Lấy ví như Sư tôn của ta, từ khi sinh ra đã mang một tính cách như vậy, hữu giáo vô loại, Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ thập cửu, vì vạn vật mà tiệt thủ một đường sinh cơ.

Chiến thiên đấu địa, vĩnh bất khuất phục, cốt cách cứng cỏi, hiên ngang, bởi vậy mới lập nên Tiệt Giáo.

Lại ví như Nhị sư bá Nguyên Thủy, tuy ngoài miệng không nói, nhưng tự xem mình là Bàn Cổ chính tông, tính cách cao ngạo.

Ngài chú trọng nhất phúc duyên, quy củ, không dung ngỗ nghịch, lập nên Xiển Giáo, thuận thiên mà hành, giáo hóa vạn vật.

Tiếp đó, Đại sư bá Thái Thanh Lão Tử tu vô vi Đại Đạo, lợi vạn vật mà không tranh, thượng thiện nhược thủy, từ tâm sở dục bất du củ.

Lập nên Nhân Giáo, cho đến hiện tại, chỉ thu có một đệ tử Huyền Đô, cốt là muốn tùy tâm mà hành.

Thế nhưng Minh Hà lại sao?

Trong đầu hắn tràn ngập vô thượng Thánh Đạo, đối với A Tu La tộc, hắn vốn không có tình cảm, hơn nữa, đó chỉ là sản phẩm của thất bại chứng đạo mà thôi.

Bởi vậy việc Minh Hà lập A Tu La Giáo, giáo hóa A Tu La tộc, quả thực là một đống lời vô nghĩa.

Chứng đạo thất bại, đó mới là lẽ thường, nếu chứng đạo thành công, vậy mới là điều bất thường.Trở lại Nhân tộc Tổ Địa, Triệu

Công Minh tĩnh lặng mở hai mắt.

Trăm năm ở Nhân tộc này, thu hoạch của hắn vẫn rất lớn.Thứ nhất, giáo hóa Nhân tộc tu luyện Kim Đan Đại Đạo, và cả Trận Đạo, Nhân tộc trên hai phương diện này đều đã có tiến bộ cực lớn.

Đồng thời, Triệu Công Minh cảm giác Công Đức Kim Luân sau lưng mình trở nên ngưng luyện hơn.

Vô cùng viên nhuận, rực rỡ sinh huy, hiển nhiên, đây là kết quả của việc giáo hóa Nhân tộc, là sự hướng tâm của ức vạn Nhân tộc.Thứ hai, Triệu Công Minh đã đoạt được Âm Dương Nhị Khí Bình từ tay Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Âm Dương Nhị Khí Bình, là do Tiên Thiên Âm Dương Thần Thông hóa thành, tu luyện đến cực hạn, có hiệu dụng dời non lấp biển, trích tinh nã nguyệt, nghịch chuyển sinh tử, là một môn vô thượng đại thần thông chân chính.

Thế nhưng lại bị Kim Sí Đại Bàng Điểu, cái tên đại ngốc này, sinh sôi luyện chế thành cái Âm Dương Nhị Khí Bình vô dụng này, như vậy cũng thôi.

Tên này suốt ngày ôm cái Âm Dương Nhị Khí Bình này, lượn lờ bên cạnh ta, khoe khoang pháp bảo của mình.

Triệu Công Minh cuối cùng không nhịn được, trực tiếp dùng Tung Địa Kim Quang và Ngũ Hành Đại Độn Chi Thuật, đổi lấy Âm Dương Nhị Khí Bình về tay.

Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp, huyền môn chí cao thần thông, mỗi một pháp đều trực chỉ Pháp Tắc Đại Đạo.

Triệu Công Minh lập tức xuất ra hai môn, Kim Sí Đại Bàng Điểu liền vui vẻ hoán đổi.

Còn Triệu Công Minh thì bắt đầu mượn Âm Dương Nhị Khí Bình,

tham ngộ Âm Dương Pháp Tắc, lấy Pháp Tắc chứng đạo, tu hành Tam Thiên Pháp Tắc.

Tam Thiên Pháp Tắc, mỗi Pháp Tắc đều thông Đại Đạo, đương nhiên, tu hành càng nhiều, thực lực cũng càng mạnh.

Mãi đến gần đây, Triệu Công Minh Âm Dương Pháp Tắc cuối cùng cũng nhập môn, thực lực đại tiến.Tương tự, trăm năm qua, Kim Sí Đại Bàng Điểu cũng khổ tu Tung Địa Kim Quang và Ngũ Hành Đại Độn hai đạo pháp môn, thực lực đại tiến.Trên quảng trường Nhân tộc, Lục Nhĩ và Kim Sí Đại Bàng Điểu lại cùng nhau luận bàn.“Hắc hắc, Lục Nhĩ sư điệt, ta đã lĩnh ngộ Tung Địa Kim Quang, Ngũ Hành Đại Độn Chi Thuật, thực lực đại tăng, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không còn là đối thủ của ta nữa.” Kim Sí Đại Bàng Điểu vỗ cánh, vẻ mặt đắc ý.

Để rửa nhục kiếp trước, trăm năm nay, hắn đã dốc hết sức tu luyện, hắn không tin Lục Nhĩ vẫn còn mạnh như vậy.Lục Nhĩ dựa vào Tùy Tâm Thiết Can Binh, đạm mạc liếc nhìn Kim Sí Đại Bàng Điểu, “Không khẩu chiến thì có ý nghĩa gì, có bản lĩnh thì thử xem?”“Thử thì thử!” Kim Sí Đại Bàng Điểu lập tức bị kích nộ, kim sắc vũ dực vung lên, liền dung nhập không gian, không thấy tung tích.Trên quảng trường, Triệu Công Minh và Văn Đạo Nhân cùng nhau uống Ngộ Đạo Trà, nằm trên ghế mây tự chế, đu đưa vô cùng thoải mái.

Văn Đạo Nhân cũng nhấm nháp thoải mái, trong lòng còn có chút cảm động.

Trở thành nô bộc của chủ nhân, chủ nhân không những không áp bức mình, còn ban cho mình công pháp, cho mình uống Ngộ Đạo Trà, thật quá cảm động!

Hương vị này, sảng khoái hơn nhiều so với việc trộm ăn vài A Tu

La tộc nhân ở Huyết Hải mỗi ngày phải cẩn thận.

"Chủ nhân, người nói Kim Sí Đại Bàng Điểu và Lục Nhĩ, ai lợi hại hơn?""Ngươi là Đại La Kim Tiên, kết quả trận chiến này, e rằng ngươi đã sớm biết rồi, hà tất minh tri cố vấn." Văn Đạo Nhân cười lúng túng, "Chủ nhân quả là thần cơ diệu toán."Triệu Công Minh không để ý đến Văn Đạo Nhân nữa, tiếp tục nâng chén trà, nhấp từng ngụm nhỏ.

Kim Sí Đại Bàng Điểu, tuy trăm năm qua tu hành Tung Địa Kim Quang, Ngũ Hành Đại Độn vô cùng khổ cực.

Nhưng Lục Nhĩ cũng đang tiến bộ, cả người hắn tựa như một miếng bọt biển, không ngừng hấp thụ tinh hoa trong truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên.Trên quảng trường, chín tầng trời, Kim Sí Đại Bàng Điểu vốn đã biến mất, ẩn mình trong không trung lại một lần nữa xuất hiện, lại trực tiếp đến trước mặt Lục Nhĩ.

Kim sắc vũ dực, tựa như Thái Sơn áp đỉnh, trấn áp xuống Lục Nhĩ, khí thế lăng lệ, vô cùng kinh người."Phá!" Lục Nhĩ toàn thân phát ra tiếng ca sát ca sát, toàn bộ cự lực phóng thích, hắn vung Tùy Tâm Thiết Can Binh, trực tiếp cùng Kim Sí cứng đối cứng."Ầm!" Trên không trung, tựa như có hai ngọn núi kim loại nhỏ va chạm vào nhau, khí lãng cuộn trào, không ngừng tản mát ra bốn phía.

Văn Đạo Nhân vội vàng ra tay, bố trí một tầng kết giới, tránh cho đại chiến giữa Lục Nhĩ và Kim Sí làm tổn hại Nhân tộc.Trên không, Kim Sí Đại Bàng Điểu chỉ cảm thấy một trận cự lực ập tới, cả người không giữ được thăng bằng, suýt chút nữa đã lật nghiêng."Sao lại thế!" Kim Sí Đại Bàng Điểu trong mắt lóe lên vẻ không thể tin được.

Hắn không tin, nỗ lực bao nhiêu năm như vậy, lại không đánh lại một Lục Nhĩ nhỏ bé.Kim Sí Đại Bàng Điểu lại vỗ cánh, bay về phía Lục Nhĩ, dựa vào Không Gian Pháp Tắc, mỗi lần ra tay đều bất ngờ,

góc độ hiểm hóc.Lục Nhĩ là ai, một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, thiện linh âm, có thể sát lý, biết trước, sau, vạn vật đều rõ.

Bất luận Kim Sí Đại Bàng Điểu góc độ có hiểm hóc đến đâu, nhưng dưới thiên phú thần thông tự nhiên của Lục Nhĩ, hoàn toàn không có tác dụng.Đánh được một khắc đồng hồ, Kim Sí Đại Bàng Điểu mệt đến thở hổn hển, nhưng vẫn không làm tổn thương được một sợi lông của Lục Nhĩ.Lục Nhĩ cười nhìn về phía Kim Sí Đại Bàng Điểu, "Bây giờ nhận thua, vẫn còn kịp.""Nhận thua?" Kim Sí Đại Bàng Điểu đảo mắt, cười nói, "Ta không làm tổn thương ngươi, ngươi không chạm được ta, chúng ta cùng lắm chỉ tính là hòa mà thôi.""Thật sao?" Lục Nhĩ cười một tiếng, sắc mặt ngưng lại, quát lớn, "Ma Viên Chân Thân!" Âm thanh hắn vừa dứt, thân thể tựa như được bơm hơi, bắt đầu nhanh chóng cao lên, rất nhanh, biến thành một con ma viên đáng sợ cao hàng ngàn trượng.

Giữa hơi thở, hai luồng khí lưu thô tráng vô cùng, gần như hóa thành thực chất, phun ra từ mũi hắn.

Kim Sí Đại Bàng Điểu sắc mặt đại biến, "Không Gian Pháp Tắc!" Kim Sí Đại Bàng Điểu lập tức chui vào không gian, biến mất tăm.Lục Nhĩ khẽ cười, nắm chặt nắm đấm khổng lồ, hung hăng đập vào không trung, hư không ca sát, ca sát, từng mảng lớn vỡ vụn!Không lâu sau, Kim Sí Đại Bàng Điểu không thể ẩn mình được nữa, xám xịt bị Lục Nhĩ tóm gọn trong tay."Phục hay không phục?""Phục, phục." Kim Sí Đại Bàng Điểu đành phải nhận thua, trong mắt lóe lên một tia u buồn!

Tại sao hắn tu hành Thiên Cương Thần Thông rồi, vẫn không phải đối thủ của Lục Nhĩ?Triệu Công Minh sợ đả kích sự tự tin của Kim Sí Đại Bàng Điểu, an ủi nói."Không Gian Pháp Tắc của ngươi, mới vừa nhập môn, thất bại không phải là chuyện rất bình thường sao?

Không Gian Pháp Tắc, về sau mới lợi hại, đợi khi tu vi ngươi đột

phá, không ngừng tăng trưởng, ngươi sẽ biết chỗ lợi hại của Không Gian Pháp Tắc."Triệu Công Minh ở Đông Hải, dạy dỗ Nhân tộc, tham ngộ pháp tắc, ung dung tự tại.

Mà một bên khác, trụ trời Hồng Hoang, Bất Chu Sơn, bộ lạc Hậu Thổ, Hậu Thổ tâm loạn như ma.

Huyền Minh ở trước đạo tràng của Hậu Thổ bồi hồi một lát, cuối cùng vẫn rảo bước rời đi.

Từ sau khi Lục Thánh quy vị, Hậu Thổ vẫn luôn trong trạng thái này, tâm bất tại yên, ưu tâm xung xung, tựa như mất hồn vậy.

Nàng mấy lần hỏi, đều không hỏi ra được điều gì, hiện tại, vẫn nên để Hậu Thổ một mình tĩnh lặng thì hơn.Trong đạo tràng của Hậu Thổ, Hậu Thổ thấy khí tức của Huyền Minh tiêu tán, không khỏi thở phào một hơi, vẻ lo lắng trên mặt càng sâu!Hậu Thổ, vị Tổ Vu cuối cùng của Vu tộc, nàng hoàn toàn khác biệt so với các Tổ Vu khác, bởi vì nàng có Nguyên Thần yếu ớt tồn tại!

Một trăm năm trước, khi Lục Thánh chứng đạo, trong lòng Hậu Thổ, không biết vì sao, dâng lên một nỗi sợ hãi cực lớn.

Hậu Thổ trở về Vu tộc sau đó, khổ tư minh tưởng, cuối cùng đã nghĩ ra nguyên nhân!Lục Thánh quy vị, giữa thiên địa Hồng Hoang, đã vô hình trung bước vào một thời đại hoàn toàn mới, đó là thời đại Thánh Nhân!

Thời đại Vu tộc, Yêu tộc, đã qua rồi, câu nói của Đạo Tổ năm xưa, Yêu chưởng Thiên, Vu chưởng Địa, càng trở thành một câu chuyện cười từ đầu đến cuối.Thánh Nhân, cao cao tại thượng, hưởng vạn tộc Hồng Hoang cung phụng, cùng trời trường tồn, cùng Đạo đồng tại, tu thành bất diệt Đạo Khu, Nguyên Thần dung nhập Thiên Đạo, có thể nói, Thánh Nhân chính là một phần ý chí của Thiên Đạo! Mà mục đích của tranh bá Vu Yêu, suy cho cùng, cũng là để chứng

đạo!

Nhưng khi Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa, đã nói rõ ràng, Thánh vị Thiên Đạo, tổng cộng chỉ có bảy.

Lục Thánh đã chiếm sáu, còn lại một Hồng Vân, lại bị Thiên Đình hãm hại mà chết, Hồng Mông Tử Khí không rõ tung tích.

Bởi vậy mà nói, Vu tộc, Yêu tộc muốn chứng đạo, thì giữa Lục Thánh, tất phải có người rớt xuống Thánh vị.

Lục Thánh lại làm sao cam tâm, bởi vậy, đây đã trở thành một cục diện chết, sau khi Lục Thánh chứng đạo, Vu tộc, Yêu tộc đã định là không thể thành Thánh.Vốn dĩ đến hiện tại, Vu tộc, Yêu tộc vẫn còn cơ hội, đó chính là buông bỏ tranh chấp, tiếp tục cùng nhau làm bá chủ thiên địa.

Nhưng, đã quá muộn rồi, sau ba lần giảng đạo của Tử Tiêu Cung, Vu tộc, Yêu tộc đã tư sát, đối kháng vô số nguyên hội, giữa họ, đã nhiễm vô cùng nghiệp lực thâm hậu, đã không thể dừng lại được nữa.

Kết quả cuối cùng chỉ có đồng quy vu tận!Hậu Thổ những ngày qua, vẫn luôn vì Vu tộc mà tìm kiếm một đường sinh cơ, nhưng vô luận thế nào, nghĩ mãi cũng không ra."Đợi đã!" Đột nhiên, Hậu Thổ dường như đã nắm bắt được điều gì, nhìn về phía Côn Luân Sơn.

Lúc Nữ Oa chứng đạo, nghe nói là nhờ được Triệu Công Minh chỉ điểm.

Bây giờ theo nguồn tin của Vu tộc nàng, hình như Tam Thanh chứng đạo cũng không thoát khỏi liên quan đến Triệu Công Minh.Không bằng, tìm Triệu Công Minh đến để giúp Vu tộc nàng nghĩ cách?Hậu Thổ nghĩ đến đây, ý niệm vừa động, một đạo ngọc phù liền bay ra ngoài.Không lâu sau, trong đạo tràng của Hậu Thổ, liền bước vào một tráng hán cao vài mét.

Chương 145

"Tổ Vu đại nhân, tìm yêm có việc gì?" Người đến chính là Hình Thiên, thời gian dài không gặp, tu vi của Hình Thiên cũng đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong."Ngươi đi Đông Hải một chuyến, mời Tiệt Giáo thủ đồ, Triệu Công Minh đến Bất Chu Sơn một chuyến.""Triệu Công Minh?" Hình Thiên sững sờ, gãi đầu không hiểu hỏi, "Tìm hắn làm gì?"Hậu Thổ lười giải thích với Hình Thiên, nghiêm túc nói, "Nguyên nhân ngươi không cần hỏi, bất kể ngươi dùng cách gì, nhất định phải mời hắn đến, cứ nói ta tìm hắn có việc gấp.""À à." Hình Thiên gật đầu, lật người cưỡi lên một con Thức Thiết Thú khổng lồ đen trắng, trực tiếp xuất phát hướng Đông Hải.Trên Bất Chu Sơn, vô cùng rộng lớn, có một vùng trúc lâm tiên thiên rất lớn, bên trong khắp nơi đều là loại Thức Thiết Thú đen trắng này, chỉ cần là tộc nhân Vu tộc Thái Ất Kim Tiên, cơ bản mỗi người đều có một con, cưỡi trên thân, mềm mại thoải mái vô cùng, dùng để đi đường, không gì tốt hơn.Ngày hôm ấy, Triệu Công Minh theo lệ chỉ điểm xong Nhân tộc, nằm trên ghế mây uống Ngộ Đạo Trà, tiếp tục tích lũy, trầm điến.

Dưới sự trợ giúp của Ngộ Đạo Trà không ngừng, cách đây không lâu, Không Gian Pháp Tắc của hắn đã chính thức tham ngộ được một thành, điều này cũng có nghĩa, hắn có thể độ kiếp chứng đạo Đại La Kim Tiên.Nhưng Triệu Công Minh vẫn không vội, nước đầy thì tràn, hắn muốn Thái Ất Kim Tiên, trầm điến đến cực hạn, rồi mới đột phá Đại La Kim Tiên.Đúng lúc Triệu Công Minh đang ung dung tự tại, đột nhiên, Kim Sí Đại Bàng Điểu vỗ cánh bay đến, trong miệng lớn tiếng kêu."Đại sư huynh, bên ngoài Nhân tộc, có một tráng hán Vu tộc tìm huynh, nói là Hậu Thổ Tổ Vu muốn gặp.""Tráng hán Vu tộc, Tổ Vu

muốn gặp?" Triệu Công Minh gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang, bay ra ngoài Nhân tộc.Bên ngoài Nhân tộc, chỉ thấy Hình Thiên đang dựa vào một cây đại thụ, vô cùng buồn chán, bên cạnh còn có một con Thức Thiết Thú khổng lồ, đang không ngừng gặm nhấm những cây trúc tươi.

"Hình Thiên đạo hữu, ngươi sao lại đến đây, ta nghe sư đệ nói, Hậu Thổ Tổ Vu tìm ta có việc, không biết là chuyện gì."Hình Thiên há miệng, vừa định nói, lại phát hiện Hậu Thổ hình như cũng không nói với mình vì sao lại tìm Triệu Công Minh."Ta cũng không rõ lắm, Tổ Vu đại nhân cũng không nói nguyên nhân với ta, chỉ bảo ta đến Đông Hải tìm ngươi." Hình Thiên giang tay, vô cùng bất đắc dĩ nói."Ta hiểu rồi, nhưng trước khi cùng ngươi đi Bất Chu Sơn, ta còn phải xử lý một số việc.""Được, vậy yêm ở đây đợi ngươi.""Không sao, vào trong uống một chén trà là được rồi." Triệu Công Minh trực tiếp kéo Hình Thiên đi vào địa bàn Nhân tộc.Nhân tộc thấy một quái vật khổng lồ như vậy, lập tức sợ hãi không nhẹ, nhao nhao tránh né.

Triệu Công Minh thì cười giải thích với họ, Hình Thiên sẽ không làm hại họ, bảo họ yên tâm.Rất nhanh, đưa Hình Thiên đến quảng trường, pha cho một chén Ngộ Đạo Trà.Triệu Công Minh gọi Hắc Hổ, Kim Sí Đại Bàng Điểu, và cả Lục Nhĩ đều đến.

Hắn lần này đi Vu tộc, không định mang theo bọn họ.

Huống hồ, bọn họ ở Nhân tộc Tổ Địa đã đủ lâu, cũng đến lúc trở về Côn Luân Sơn.Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ tuy luyến tiếc không rời, nhưng cũng chỉ đành đồng ý.

Ngược lại Kim Sí Đại Bàng Điểu, vô cùng hưng phấn, cuối cùng mình cũng có thể trở về Côn Luân Sơn!

Chờ thông qua khảo hạch nhập môn do Sư tôn bố trí, mình sẽ là đệ tử Tiệt Giáo chân chính rồi!Rất nhanh, sau khi cáo biệt Tam Tổ, Lục

Nhĩ, Hắc Hổ, Kim Sí Đại Bàng Điểu bước lên đường đi Côn Luân Sơn.Rất nhanh, Triệu Công Minh cũng cáo biệt Tam Tổ, cùng Hình Thiên rời khỏi Nhân tộc Tổ Địa.Trên đường, Triệu Công Minh chê Thức Thiết Thú quá chậm, trực tiếp kéo Hình Thiên, đạp mây mà đi.Vu tộc, tu vi chưa đạt đến Đại La Kim Tiên, chỉ có thể đi bộ trên mặt đất, thua xa các tu sĩ cùng cấp bậc, đó là một điểm yếu lớn của Vu tộc.Trên không trung, trên tường vân, Hình Thiên nhìn trái nhìn phải, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, đây là lần hiếm hoi hắn bay trên trời.Triệu Công Minh thì nhân cơ hội dò hỏi tin tức, "Tổ Vu đại nhân bảo ngươi đến đây, còn nói gì nữa không?"Hình Thiên thành thật lắc đầu, "Chả nói gì cả, chỉ bảo yêm đến Nhân tộc tìm huynh thôi." Triệu Công Minh thấy vậy, cũng không hỏi nữa, mà chuyên tâm đi đường, bay về phía Bất Chu Sơn.Vạn dặm trời xanh như rửa, từng đám mây trắng tuyết mềm mại trôi nổi trên chín tầng trời, thỉnh thoảng cuộn mình.

Không biết qua bao lâu, Triệu Công Minh và Hình Thiên đã nhìn thấy từ xa trụ trời Hồng Hoang, Bất Chu Sơn.Bất Chu Sơn vẫn uy nghi hùng vĩ như lần đầu Triệu Công Minh đến, sừng sững giữa trung tâm Hồng Hoang, liên kết bốn cực linh mạch Đông Nam Tây Bắc, diễn hóa ra vô cùng vô tận Tiên Thiên Linh Khí, tư dưỡng vạn vật thiên địa Hồng Hoang."Công Minh đạo hữu, đến, sắp đến rồi." Hình Thiên lần đầu tiên ở trên trời lâu như vậy, lúc này hưng phấn múa tay múa chân.Triệu Công Minh chậm rãi gật đầu, thao túng bạch vân, chậm rãi hạ xuống rìa Hậu Thổ Bộ Lạc.Triệu Công Minh cùng Hình Thiên vừa hạ xuống đất, trong Hậu Thổ Bộ Lạc, liền có một đám tráng hán Vu tộc xông ra, trực tiếp ôm Hình Thiên một cái hùng tráng."Hình Thiên, mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy, sao cũng không nói với yêm bọn ta một tiếng.""Đúng vậy, yêm mấy ngày nay tìm ngươi cùng tỷ thí, sao tìm mãi cũng không thấy ngươi."Hình Thiên là người thành thật, lúc này lão lão thực thực nói, "Yêm phụng mệnh Tổ

Vu, đi Đông Hải tìm Công Minh đạo hữu.”“Công Minh đạo hữu?” Nhóm tráng hán Vu tộc lập tức kích động, “Công Minh đạo hữu, đã giúp Vu tộc yêm bọn ta hoàn thiện Bàn Cổ Luyện Thể Thuật, đã giúp yêm bọn ta rất nhiều!”“Đúng vậy, Bàn Cổ Luyện Thể Thuật, sau khi được Công Minh đạo hữu tu sửa, hiệu suất đã tăng lên một phần năm.”“Công Minh đạo hữu có ân với chúng ta Vu tộc, lần này, chúng ta nhất định phải chiêu đãi Công Minh đạo hữu thật tốt.”Hình Thiên vỗ ngực, “Chư vị huynh đệ xin hãy bình tĩnh, đợi Tổ Vu đại nhân làm xong việc, chúng ta yến tiệc cũng không muộn.”“Được, cứ nghe ngươi.”Dưới sự vây quanh của mọi người, Hình Thiên hết lời khuyên nhủ, mới đưa Triệu Công Minh đến đạo tràng của Hậu Thổ.“Công Minh đạo hữu, ngươi vào đi, Tổ Vu ở bên trong.”“Được.” Triệu Công Minh là lần thứ hai đến đạo tràng của Hậu Thổ, đã quen đường quen lối, trực tiếp đi vào.Vừa đi vào, liền thấy Hậu Thổ nghênh diện mà đến, trên mặt mang vẻ sầu muộn, trông tiều tụy hơn nhiều so với lần đầu Triệu Công Minh gặp Hậu Thổ.

“Công Minh sư điệt, ngươi cuối cùng cũng đến rồi.”Triệu Công Minh có chút kinh ngạc, vái chào thi lễ nói, “Không biết Hậu Thổ sư thúc tìm đệ tử đến, có việc gì vậy?”Hậu Thổ thở dài một hơi, “Nghe nói Nữ Oa Thánh Nhân chứng đạo, Tam Thanh sư huynh chứng đạo, đều có công lao của ngươi, ta muốn ngươi chỉ điểm ta, con đường tương lai của Vu tộc, ở nơi nào.”“Ồ?” Lần này, Triệu Công Minh triệt để kinh ngạc, không ngờ Hậu Thổ lại hỏi ra vấn đề này.

Hắn suy tư một chút, không vội vàng nói lời kinh người, quyết định đi theo tư tưởng ban đầu.

“Giữa Vu tộc và Yêu tộc sở dĩ đại chiến, chẳng phải là muốn thống nhất thiên địa, mượn đại Khí Vận chứng đạo sao?”Hậu Thổ cười khổ nói, “Đó là trước kia, còn bây giờ, Lục Thánh quy vị, Thánh vị Thiên Đạo đã gần viên mãn, cho dù chúng ta thật sự có thể thống

nhất Hồng Hoang, có vô thượng đại Khí Vận gia thân, nhưng không có đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng kia, muốn chứng đạo, vẫn khó hơn lên trời."Hậu Thổ nói xong, ý niệm vừa động, chỉ thấy trên đạo khu yểu điệu thon thả của nàng, lại tản ra từng trận vụ khí màu đen, trong vụ khí màu đen, lại cuộn quanh vô cùng vô tận tơ đỏ, vô cùng đáng sợ!"Nghiệp lực Thiên Đạo thật nồng đậm!" Triệu Công Minh giật mình, phàm là tu sĩ Hồng Hoang, ít nhiều gì trên người cũng sẽ có chút nghiệp lực Thiên Đạo gia thân.

Nhưng nồng đậm như trên người Hậu Thổ, cơ bản chỉ có những ma đầu lạm sát vô cô, vô ác bất tác mới có.

Nhưng Hậu Thổ, theo Triệu Công Minh được biết, tính cách đạm bạc, vô tranh với đời, trên người sao lại nhiễm nhiều sát nghiệp lực như vậy?Hậu Thổ trên mặt lộ ra vài phần khổ sở, "Đại chiến Vu Yêu, đã kéo dài không biết bao nhiêu vạn năm, những sinh linh vẫn lạc vì đại chiến Vu tộc và Yêu tộc, sớm đã không đếm xuể, nghiệp lực trên người chúng ta, đều là do oán niệm của những sinh linh đã chết hóa thành đó."Triệu Công Minh khẽ gật đầu, hắn tiếp tục hỏi, "Vậy Công Minh đạo hữu, có biện pháp nào, vì Vu tộc của ta tiệt thủ một đường sinh cơ không?"Triệu Công Minh trầm ngâm một lát, nói, "Nghiệp lực thâm hậu, cần công đức để tiêu trừ, Vu tộc muốn tự cứu, một lượng lớn công đức là điều không thể thiếu.""Công đức?""Vu tộc không có Nguyên Thần, lấy đâu ra nhiều công đức như vậy." Hậu Thổ trên mặt lộ ra vẻ cười khổ.

Sự hạn chế của việc không có Nguyên Thần quá lớn, Vu tộc dưới cảnh giới Đại La Kim Tiên, thậm chí còn không thể ngự không phi hành, điều này đối với các chủng tộc khác là điều khó có thể tưởng tượng được."Cái này rất đơn giản, có thể sơ lý Hồng Hoang linh mạch mà." Triệu Công Minh giang tay, "Hậu Thổ sư thúc người vừa nói, đại chiến Vu Yêu vô số vạn năm, sinh linh vẫn lạc vô số, đại địa

tựa như bị cự thú cày nát không biết bao nhiêu lần, địa mạch vỡ nát, linh mạch khô cằn, nơi phồn hoa cũng trở nên nghèo nàn, Hậu Thổ sư thúc tu bổ địa mạch, tự nhiên có thể nhận được lực lượng công đức, giảm bớt nghiệp lực trên người!”“Đây quả là một biện pháp hay!” Hậu Thổ trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ, sao nàng lại không nghĩ ra điều này.“Thứ hai, Hậu Thổ sư thúc người có biết, tàn hồn của tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên Hồng Hoang, sau khi vẫn lạc, đều đi đâu không?”Hậu Thổ nhíu mày, suy nghĩ một trận, “Ta nhớ, những tàn hồn đó, đều hội tụ ở U Minh Hải, nơi đó rất gần với Vô Tận Huyết Hải, là địa bàn của Minh Hà Lão Tổ.”“Đúng.” Triệu Công Minh gật đầu, “Ta nghe Sư tôn nói, từ khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên, sau khi tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên vẫn lạc, tàn hồn toàn bộ dũng nhập U Minh Hải, tích lũy ức vạn năm, đã đản sinh linh trí, tự xưng Quỷ tộc.”“Đừng nhìn họ trước khi vẫn lạc, ngay cả tu vi Đại La Kim Tiên cũng không có, nhưng sau khi vẫn lạc, nuốt chửng lẫn nhau, lấy sở trường bù sở đoản, lại đản sinh ra rất nhiều Quỷ tu cường đại.”“Bọn họ là Quỷ tộc, đã mất nhân tính, chỗ nào họ đi qua, ai hồng khắp nơi, ức vạn dặm đại địa, hóa thành Quỷ Vực, trong vạn tộc Hồng Hoang, đều vô cùng nổi danh, trên người họ, cũng gánh vác nghiệp lực khổng lồ, nếu Hậu Thổ sư thúc, đi tiêu diệt họ, hẳn cũng có thể kiếm được một khoản lớn công đức.”Giao lưu với Hậu Thổ nửa ngày, Triệu Công Minh đã nhìn ra, Hậu Thổ vẫn chưa có ý tưởng sáng lập Luân Hồi.

Cho dù mình trực tiếp nói ra chuyện sáng tạo Luân Hồi, Hậu Thổ e rằng cũng không thể chứng đạo.

Ngược lại rất có khả năng mình tiết lộ Thiên Cơ, bị Thiên Đạo để mắt tới.

Dục tốc bất đạt, chỉ có thể để Hậu Thổ, đến U Minh Hải một thời gian, đợi thời cơ lĩnh ngộ Đại Đạo.Hậu Thổ nghe xong, mỹ mâu khẽ

động, đứng dậy chắp tay với Triệu Công Minh, vô cùng cảm kích.“Nghe sư điệt một lời, thu hoạch không nhỏ, đa tạ sư điệt.” Những biện pháp của Triệu Công Minh, tuy không chỉ ra một con đường thênh thang cho Vu tộc, nhưng ít nhất đã cho Vu tộc hy vọng.

Đợi tương lai, nghiệp lực tiêu giảm, Vu tộc chưa chắc không có cơ hội toàn thân mà rút lui khỏi nghiệp lực Thiên Đạo.

Điều này đối với Vu tộc mà nói, đã là một kết quả rất tốt.Nói xong, Hậu Thổ nghiêm mặt nói, “Lần này, sư điệt đã giúp ta một việc lớn, sư điệt có điều kiện gì, cứ việc nói ra, chỉ cần sư thúc có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối.”Triệu Công Minh cười cười, “Sư điệt thật sự có một tâm nguyện.”“Cứ việc nói ra.”“Sư điệt muốn vào Bàn Cổ Huyết Trì một lần nữa.”Bàn Cổ Huyết Trì, bên trong ẩn chứa chút yếu ớt Bàn Cổ tâm đầu huyết, sức mạnh vô cùng to lớn.

Triệu Công Minh trên phương diện Pháp Tắc, đã không cần thiết tham ngộ nữa, nhục thân cũng đã rèn luyện đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, hắn chuẩn bị trước tiên lợi dụng sức mạnh của Bàn Cổ Huyết Trì, đột phá chất gốc nhục thân sau đó, mới tiến hành đột phá trên Pháp Tắc, từ đó đặt nền móng vô thượng căn cơ.“Được, ngươi ở đây chờ một lát, ta đi tìm các vị huynh trưởng nói một tiếng.” Hậu Thổ bỏ lại một câu nói, vội vã bay ra ngoài.Triệu Công Minh đại khái chờ một khắc đồng hồ, Hậu Thổ lại bay trở về, chỉ là trên mặt lại mang theo một tia thất vọng nồng đậm.“Sư thúc sao vậy, chẳng lẽ Huyết Trì không xin được?” Triệu Công Minh có chút kinh ngạc, Hậu Thổ nói thế nào cũng là một trong Mười Hai Tổ Vu, quyền hạn điều động Bàn Cổ Huyết Trì này, không lẽ lại không có.

“Bàn Cổ Huyết Trì, tùy thời mở ra cho đạo hữu, chỉ là mấy vị huynh trưởng của ta, hiện giờ toàn tâm toàn ý dồn sức vào cuộc chiến với Yêu tộc, không muốn lãng phí tâm tư vào hai việc sư điệt nói.”Hậu Thổ thở ra một hơi trọc khí, các huynh trưởng quá ngốc.

Lục Thánh quy vị, Vu Yêu nhị tộc đại nạn lâm đầu mà còn không tự biết, cứ thế này, ức vạn tráng sĩ Vu tộc của nàng, sẽ đi đâu về đâu đây.Triệu Công Minh thấy vậy, thở dài một tiếng, vô cùng hiểu tâm trạng của Hậu Thổ.

Điều này cũng giống như, rõ ràng biết ga cuối cùng của chuyến tàu là vực thẳm, nhưng vẫn phải lên tàu vậy.Hắn an ủi, "Hậu Thổ sư thúc không cần quá bi quan, tận nhân sự, thính thiên mệnh, Hậu Thổ sư thúc hãy làm những gì mình có thể làm, còn lại, cứ xem phúc phận của Vu tộc vậy.""Tận nhân sự, thính thiên mệnh." Hậu Thổ nghe xong câu nói này, dường như cũng nhìn thoáng hơn, thở ra một hơi trọc khí, hỏi."Bàn Cổ Huyết Trì, tùy thời mở ra cho sư điệt, không biết sư điệt định khi nào vào, ta cũng tiện chuẩn bị trước cho sư điệt.""Một năm sau đi." Triệu Công Minh cần trong một năm này, cố gắng đưa trạng thái bản thân đến đỉnh phong."Được." Hậu Thổ gật đầu sâu sắc, sau đó không kịp chờ đợi đi ra ngoài, tập hợp tộc nhân Thổ Chi Bộ Lạc, bắt đầu hành động.Giống như Triệu Công Minh nói vậy, tận nhân sự, thính thiên mệnh, đã các huynh trưởng không muốn làm, thì nàng tự mình làm, ít nhất có thể mang đến một tia quang minh và hy vọng cho tương lai của Vu tộc.Tộc nhân Vu tộc không nhiều, đại khái chỉ khoảng hơn một ức.

Mười Hai Tổ Vu bộ lạc, mỗi một bộ lạc, đại khái có hơn một ngàn vạn tộc nhân.

Trong đó, phần lớn đều là dưới Đại Vu, tức là tộc nhân dưới Đại La Kim Tiên.Bọn họ dưới một lệnh của Hậu Thổ, bắt đầu nhanh chóng hành động.

Lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, tu bổ các linh mạch bị tổn thương do Vu Yêu khai chiến.

Cách tu bổ của họ rất đơn giản, trực tiếp dùng sức mạnh thuần

túy để sắp xếp lại các linh mạch bị đứt gãy, vặn vẹo.Bất Chu Sơn, tổ của linh mạch Hồng Hoang, chỉ cần linh mạch thông suốt, dưới sự xối rửa của vô tận Tiên Thiên Linh Khí, tự nhiên sẽ khôi phục như ban đầu.Trong khi Hậu Thổ Bộ Lạc đang hành động, trên Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung hầm hầm nói.“Đại ca, Lục Thánh chứng đạo, chúng ta hiện tại cần phải nắm chặt thời gian, đánh bại Yêu tộc, thống nhất Hồng Hoang, Hậu Thổ muội tử lại cứ nhất định muốn dùng lượng lớn nhân lực vật lực, đi sơ lý địa mạch, thật không biết nàng nghĩ gì.”“Đúng vậy đại ca, đại chiến với Yêu tộc, mới là việc cấp bách, Hậu Thổ muội tử không làm việc chính, lại đi sơ lý địa mạch Hồng Hoang, quả là làm mất mặt Vu tộc chúng ta.” Độc Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi phía sau Chúc Dung liên tục phụ họa.“Đúng đúng đúng, Triệu Công Minh kia lại không phải người của Vu tộc chúng ta, dựa vào cái gì mà vào Bàn Cổ Huyết Trì của chúng ta, đại ca, đều tại huynh bình nhật quá nuông chiều Hậu Thổ muội tử rồi.” Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu thấy Chúc Dung, Xa Bỉ Thi nói không ngừng, vội vàng bổ sung một câu.“Các ngươi đều nói ít một chút đi!” Đế Giang trừng mắt hung hăng quét qua mấy vị Tổ Vu một lượt, sau đó trầm mặc xuống, trong Bàn Cổ Điện, lại rơi vào sự tĩnh lặng quỷ dị.Các Tổ Vu khác cũng đều trầm mặc, Vu tộc, tuy không có Nguyên Thần, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, trong lòng đều có niềm kiêu ngạo là huyết mạch Bàn Cổ.Có lẽ Hậu Thổ muội tử nói không phải không có lý, nhưng hiện tại, cả Vu tộc giống như một cỗ máy tinh mật đang vận hành tốc độ cao, muốn dừng, nhưng đã không thể dừng lại được nữa!

Đặt vào chỗ chết rồi mới sinh, có lẽ chỉ cần đánh bại Yêu tộc, mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp hơn?Đế Giang trầm giọng nói, “Hậu Thổ muội tử làm gì, các ngươi không cần quản, các ngươi làm tốt việc của mình là được, còn về Triệu Công Minh vào Bàn Cổ Huyết Trì, ta tự mình cho phép, các ngươi cũng không cần hỏi nữa.”“Hiện tại, các ngươi

chỉ cần làm một việc, tích súc thực lực, trầm điến nội tình, vào một ngày nào đó trong tương lai, hung hăng đập nát đầu Yêu tộc!”“Vâng, đại ca.” Các Tổ Vu đồng thanh, hiển nhiên, đối với Đế Giang, họ vẫn tâm phục khẩu phục.Các Tổ Vu rời khỏi Bàn Cổ Điện sau, sắc mặt Đế Giang trở nên vô cùng phức tạp.“Môn đồ Thánh Nhân, Thượng Thanh thủ tịch, Tiệt Giáo Đại đệ tử, hy vọng tương lai, có thể giúp Vu tộc ta một tay đi.” Đế Giang lắc đầu, vẻ mê mang trong mắt tan biến, rồi lại dâng lên sự kiên định vô cùng!

Bàn Cổ chính tông, Vu tộc chính thống, tuyệt đối sẽ không thất bại!Một năm thời gian thoáng chốc trôi qua, Triệu Công Minh trong đạo tràng của Hậu Thổ thổ nạp thiên địa chi lực, điều chỉnh trạng thái bản thân đến đỉnh phong.Trên đỉnh đầu, Thiên, Địa, Nhân Tam Hoa hư ảnh ẩn hiện, vô cùng viên nhuận, viên mãn đến cực hạn, tựa hồ giây phút tiếp theo, sẽ bị căng nổ vậy.

Ngày ngày uống Ngộ Đạo Trà, ăn Bàn Đào quả, khiến Triệu Công Minh trầm điến, trở nên vô cùng thâm hậu.Dưới sự dẫn dắt của Hậu Thổ, rất nhanh Triệu Công Minh liền đi vào sâu trong Bất Chu Sơn.

Nơi này là lãnh địa mà chỉ Đại Vu, tức là tộc nhân Vu tộc trên cảnh giới Đại La Kim Tiên mới có thể đặt chân.

Bàn Cổ Huyết Trì ở đây, cũng chỉ có tộc nhân Vu tộc trên cảnh giới Đại Vu mới có thể tiến vào.Mở cửa lớn Bàn Cổ Huyết Trì, một cỗ sức mạnh trầm trọng ập đến, tựa như có một Tôn Thái Cổ Thần Ma đang tu hành bên trong, khí huyết chi lực mênh mông như biển, trực tiếp nhấn chìm Triệu Công Minh.Hậu Thổ nhắc nhở, “Đạo hữu vào đi, lần này, không có giới hạn thời gian, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu.”“Được, đa tạ.” Triệu Công Minh gật đầu, đi vào Bàn Cổ Huyết Trì.Bên ngoài đã tạo áp lực cực lớn cho Triệu Công Minh, bên trong càng không cần phải nói!

Chỉ thấy một huyết trì khổng lồ vô tận, mênh mông vô bờ, đập vào mắt, không biết rộng bao nhiêu, dài bao nhiêu.

Huyết trì tựa như bị người ta dùng lửa mạnh đun sôi, cô đô cô đô sủi bọt.

Khí huyết chi lực nồng đậm, gần như hóa thành thực chất, ngưng kết thành vô số đạo khí huyết trường long trên không trung, vô ý thức phiêu phù.Trừ đi lượng khí huyết chi lực khổng lồ, gần như không có điểm cuối, Triệu Công Minh còn ẩn ẩn từ trong khí huyết đó, cảm ứng được một cỗ bất hủ vận vị nhàn nhạt.

Điều này là điều Triệu Công Minh lần đầu tiên vào huyết trì không có, Triệu Công Minh đoán, đây hẳn là uy lực của Bàn Cổ tâm đầu huyết đi!Một giọt tinh huyết đã bị pha loãng không biết bao nhiêu lần, mà vẫn có năng lượng lớn đến vậy, khó mà tưởng tượng được, Bàn Cổ rốt cuộc lợi hại đến mức nào!Triệu Công Minh thở ra một hơi trọc khí, chậm rãi thả lỏng tâm thần, bắt đầu thử tiếp xúc chậm rãi với sức mạnh hùng vĩ ẩn chứa trong huyết trì!

Có kinh nghiệm lần đầu vào huyết trì, rất nhanh, Triệu Công Minh liền thử, điều động khí huyết chi lực trong huyết trì, dũng nhập vào thể nội, rèn luyện Đạo Khu, khiến nó tiến thêm một bước!Năng lượng ẩn chứa trong Bàn Cổ Huyết Trì cấp độ Đại La, thật đáng sợ biết bao, là chí bảo vô thượng rèn luyện nhục thân trong Hồng Hoang.

Đặt ở ngoại giới, khó cầu được mấy giọt, nhưng lúc này, lại gần như dùng không hết, lấy không cạn.“Xì xì!” Triệu Công Minh điều động sức mạnh trong Bàn Cổ Huyết Trì, vừa thông qua lỗ chân lông, dũng nhập vào thể nội, khoảnh khắc đó, liền có một cỗ kịch thống truyền đến, tựa như đang ở trong biển lửa, truyền đến từng trận cảm giác đau nhói.“Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Liên Tử!” Triệu Công Minh trong lòng mặc niệm, trong Ni Cung Hoàn, đột nhiên có mười hai hạt

sen nhảy ra, chúng xoay quanh cùng nhau, tản phát ra từng luồng thanh khí, trong chốc lát cỗ kịch thống thấu xương kia, giảm đi không ít.

Những hạt sen này, chính là kết quả từ Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, vô cùng thần diệu, có diệu dụng ninh tâm tĩnh khí, tác dụng thậm chí sánh ngang một số Tiên Thiên Linh Bảo!Tiên Thiên Đạo Thể, sở dĩ gọi là Tiên Thiên Đạo Thể, là bởi vì có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm lỗ chân lông, khế hợp nhất với Thiên Địa Đại Đạo, tu hành tốc độ cũng nhanh nhất.

Lúc này, khí huyết Bàn Cổ nồng đậm, thông qua lỗ chân lông của Triệu Công Minh, chậm rãi thẩm thấu vào, từ mười hai chính kinh bắt đầu, tuần hoàn không ngừng, tôi luyện thể phách của Triệu Công Minh.Triệu Công Minh tu luyện chính là Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, nhục thân, pháp lực, Nguyên Thần, ba điều đồng loạt tiến vào.

Hắn không chỉ ở phương diện pháp lực, đã sớm tu hành đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Nguyên Thần, nhục thân phương diện, cũng đã sớm ở Thái Ất Kim Tiên tôi luyện đến cực hạn.

Hiện tại hắn chính là muốn lợi dụng uy lực của Bàn Cổ Huyết Trì, một lần đột phá nhục thân đến Đại La Kim Tiên!Đại La Kim Tiên, kim ý bất hủ, vạn kiếp bất diệt, đã có một tia vĩnh hằng vận vị.

Nhục thân cấp độ Đại La Kim Tiên, có thể so sánh với Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự cường hãn đến một mức độ khó có thể tưởng tượng.Đương nhiên, hiện nay Hồng Hoang, trừ Vu tộc và Yêu tộc ra, đa số chỉ theo đuổi tu hành trên pháp lực, có thể có thành tựu trên phương diện nhục thân, thì ít càng thêm ít.Lực của Bàn Cổ Huyết Trì, với tốc độ bình ổn và ổn định, dũng nhập vào thể nội Triệu Công Minh, không ngừng tăng cường lực lượng nhục thân của hắn.

Thời gian thấm thoắt, trăm năm thoáng chốc trôi qua, trong Bàn Cổ

Huyết Trì, truyền đến tiếng chấn động khẽ, sau đó nhanh chóng biến mất.Chính trong khoảnh khắc chấn động này, nhục thân của Triệu Công Minh, đã thành công đột phá đến Đại La Kim Tiên!Da thịt, gân cốt, huyết dịch, xương cốt, tủy, lúc này đều từ trong ra ngoài, tựa như đổi mới hoàn toàn, phủ lên một tầng kim quang bất hủ nhàn nhạt.

Một cỗ vị đạo cường hãn không thể hình dung, tràn ngập trong lòng Triệu Công Minh.“Đến thử xem cường độ nhục thân hiện giờ.” Triệu Công Minh lật tay, một thanh bạch ngọc chủy thủ liệt vào Tiên Thiên Linh Bảo, xuất hiện trong lòng bàn tay.

Một tay nắm chặt chủy thủ, sau đó dùng sức vạch lên cánh tay.

Kim quang mông lung phát ra từ bạch ngọc chủy thủ, và kim quang nhàn nhạt trên bề mặt da thịt của Triệu Công Minh va chạm vào nhau, cuối cùng chỉ để lại một vết ấn màu trắng.

Pháp lực của Triệu Công Minh lưu chuyển, khẽ tư dưỡng, vết ấn trắng đó với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng ẩn mất.“Không hổ là nhục thân cấp độ Đại La Kim Tiên, quả nhiên đáng sợ!” Khóe miệng Triệu Công Minh nhếch lên, nở một nụ cười, có nhục thân cấp độ này, cho dù mình không có pháp lực, Thái Ất Kim Tiên cũng đến bao nhiêu đánh bấy nhiêu, căn bản không sợ.Đột nhiên, trong lòng Triệu Công Minh bắt đầu kịch liệt nhảy lên, một cỗ nguy hiểm cực lớn, xuất hiện trong lòng Triệu Công Minh.“Không hay rồi, cảnh giới áp chế không được nữa, Đại La Thiên Kiếp sắp đến!” Triệu Công Minh thầm nghĩ một tiếng, mặc y phục, trong chốc lát đã bay ra khỏi Bàn Cổ Huyết Trì.“Công Minh đạo hữu, ngươi thật có bản lĩnh, lại có thể ở trong Bàn Cổ Huyết Trì của ta một trăm năm, phải biết, rất nhiều Đại Vu cũng không mạnh được như ngươi.” Triệu Công Minh vừa ra ngoài, liền gặp Hình Thiên.“Hình Thiên đạo hữu, ở Bất Chu Sơn nơi nào không có bộ lạc Vu tộc, thích hợp độ kiếp.”“Độ kiếp?

Công Minh đạo hữu người muốn đột phá sao?" Hình Thiên vội vàng thông báo một tiếng, "Công Minh đạo ca, huynh mau đi theo yêm.""Được." Triệu Công Minh dẫn Hình Thiên bay hơn mười tức thời gian, mới bay đến một bình nguyên trống trải bằng phẳng, bốn phía không hề có sinh cơ."Hình Thiên đạo hữu, đa tạ ngươi, ngươi mau đi xa một chút, đừng để bị vạ lây.""À à, yêm hiểu rồi." Hình Thiên vội vàng chạy như điên, trong chớp mắt đã biến mất tăm.Triệu Công Minh khoanh chân ngồi xuống, ngũ tâm hướng thiên, chuẩn bị nâng khí tức bản thân lên đến đỉnh phong!Hiện nay Hồng Hoang, tài nguyên phong phú, tu sĩ tu hành vẫn rất dễ dàng.

Trước Thái Ất Kim Tiên, đều không cần độ kiếp, chỉ cần pháp lực tích lũy đủ, đối với Thiên Đạo cảm ngộ đủ, là có thể thuận lợi phá cảnh.

Nhưng Thái Ất Kim Tiên chứng Đại La Kim Tiên, lại phải trải qua Thiên Kiếp.Thiên Đạo chí công, mục đích của Thiên Đạo, chính là để thiên địa vận chuyển theo quy tắc đã định ngày này qua ngày khác.

Chương 146

Thái Ất Kim Tiên, và tu sĩ dưới đó, còn dễ nói.

Nhưng Đại La Kim Tiên, tu thành lực lượng Pháp Tắc, kim ý bất hủ, giống như một con sâu béo phì, ngày qua ngày đòi hỏi từ thiên địa, nhưng lại không thể báo đáp thiên địa.

Bởi vậy Thiên Kiếp, ứng vận mà sinh, Đại La Thiên Kiếp, nhắm vào chính là những tu sĩ Thái Ất muốn chứng đạo Đại La Kim Tiên.Vượt qua được, kim ý bất hủ, vĩnh sinh tiêu dao.

Không vượt qua được, ức vạn năm khổ tu, hủy trong một sớm, hoàn linh thiên địa.Một nén hương thời gian thoáng chốc trôi qua, trên đỉnh đầu Triệu Công Minh, không biết từ lúc nào, đã hội tụ từng đám mây đen kịt dày đặc, từng đạo điện hồ lôi quang, ẩn hiện trong mây đen, tản phát ra khí tức hủy diệt cực hạn!"Ca sát!" Một tiếng nổ vang trầm trọng vang lên, trong đám mây đen khổng lồ, lôi quang chớp động, một đạo lôi đình cự long, trực tiếp giáng xuống Triệu Công Minh."Ầm!" Kiếp lôi giáng xuống, với thế sét đánh, oanh tạc lên thân Triệu Công Minh, tiếng tích lý ba la mang theo lực hủy diệt vô cùng, nuốt chửng nhục thân của Triệu Công Minh.Không lâu sau, lôi đình cự long tan đi, lộ ra Đạo Khu của Triệu Công Minh vẫn nguyên vẹn, trắng trẻo như cũ.

Nhục thân cấp độ Đại La, quả thực không phải đạo Thiên Kiếp đầu tiên có thể chạm đến.Đại La Thiên Kiếp, tổng cộng chia thành bốn mươi chín đạo, lấy Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ thập cửu, ý nghĩa lưu lại một đường sinh cơ.

"Ca sát!" Thấy Triệu Công Minh lại dùng nhục thân để chống đỡ Thiên Kiếp, kiếp vân gầm thét cuồn cuộn dường như phẫn nộ.

“Ca sát, ca sát, ca sát!” Liên tiếp ba đạo lôi kiếp, hợp lực đánh xuống, ba đạo lôi đình cự long còn thô tráng hơn trước rất nhiều phát ra tiếng gầm thét khổng lồ, một lần nữa giáng xuống Đạo Khu của Triệu Công Minh.Lần này, Triệu Công Minh không để mặc Thiên Kiếp hoành hành, mà vận chuyển vô thượng đại pháp lực, tiệt thủ lực lượng lôi đình Thiên Kiếp, tôi luyện Đạo Khu.

Vừa hay nhục thân của hắn, vừa mới chứng đạo Đại La Kim Tiên, cần chút dưỡng chất để bồi bổ.Không lâu sau, ba đạo lôi đình cự long tan đi, Đạo Khu của Triệu Công Minh, còn trắng trẻo hơn trước một chút, những điểm lôi quang nhấp nháy, ẩn hiện trên bề mặt da thịt hắn, cường độ nhục thân, lại một lần nữa tăng lên!“Ca sát!” “Ca sát!”Trên chín tầng trời, từng đạo lôi đình giáng xuống, đánh lên thân Triệu Công Minh, Triệu Công Minh không từ chối, pháp lực vận chuyển, toàn bộ dùng để tôi luyện Đạo Khu.Đại La Đạo Khu, từ màu vàng ban đầu, chuyển sang màu vàng pha tím, cường độ so với trước kia, lại tăng lên một đoạn lớn.

Rất nhanh, đạo lôi kiếp thứ ba mươi chín giáng xuống, lôi vân không còn cuộn trào, mà rơi vào sự tĩnh lặng quỷ dị.Triệu Công Minh biết, sau sự tĩnh lặng ngắn ngủi, là những đạo lôi kiếp hung mãnh hơn.Trên một đỉnh núi cách Triệu Công Minh không xa, Hình Thiên nhìn cảnh này, cả người đều sững sờ.

Dùng lực lượng nhục thân cứng rắn chống đỡ ba mươi chín đạo Thiên Kiếp, nhục thân này, quả thực còn hơn cả Vu tộc a.

Ngay cả Vu tộc của bọn họ, Kim Chi Tổ Vu có nhục thân mạnh nhất, mạch Nhục Thu Tổ Vu, cũng không có Vu tộc nào lợi hại như vậy chứ?Hình Thiên hạ quyết tâm, đợi Công Minh đạo hữu độ kiếp xong, mình nhất định phải hỏi kỹ xem bình thường hắn tôi luyện nhục thân như thế nào.Một khắc đồng hồ trôi qua nhanh chóng, trên không trung, những đám kiếp vân đen kịt mênh mông, lại bắt đầu kịch liệt

cuộn trào.

Một cỗ cảm giác nguy cơ cực lớn, lại một lần nữa bao trùm trong lòng Triệu Công Minh.Đại La Thiên Kiếp, chỗ lợi hại chân chính, nằm ở mười đạo cuối cùng, mỗi một đạo đều vô cùng lăng lệ, sở hữu uy lực Đại La chân chính, chỉ có khoảng ba mươi đến bốn mươi phần trăm Thái Ất Kim Tiên, có thể thành công vượt qua.Nhưng, điều này đối với Triệu Công Minh mà nói, đã không còn là gì.

"Ca sát!" Đạo lôi kiếp thứ bốn mươi, như hẹn mà giáng xuống, pháp lực lưu chuyển, tiệt thủ sức mạnh lôi đình, tôi luyện Đạo Khu.Rất nhanh, liền đến ba đạo lôi kiếp cuối cùng, lực lượng Thiên Kiếp mà Đạo Khu của Triệu Công Minh thừa nhận, cuối cùng cũng đạt đến giới hạn.Triệu Công Minh sắc mặt nghiêm túc hơn một chút, ý niệm vừa động, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hai đại cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phân biệt xuất hiện trên tay trái và tay phải của hắn.Vung hai cây đại kỳ, một đạo kim quang, một đạo quang mang màu xanh nước biển, giao thoa vào nhau, hóa thành một bình chướng trong suốt dày đặc, bao phủ toàn diện Triệu Công Minh không góc chết bên trong.

"Ca sát." "Ca sát." "Ca sát." Lại là ba đạo lôi đình cự long giáng xuống, dưới sự bảo hộ của hai đại cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không hề gây ra chút sóng gió nào, an nhiên vượt qua Thiên Kiếp.Bốn mươi chín đạo lôi kiếp kết thúc, đám mây đen mênh mông cũng không còn cuộn trào, mà nhanh chóng tan đi.Rất nhanh, mây đen tan đi, thay vào đó, là một đám Công Đức Khánh Vân, từ xa trên chín tầng trời rơi xuống nhập vào thể nội Triệu Công Minh.Công đức do đột phá Đại La mang lại, so với công đức mà các Thánh Nhân chứng đạo phân cho hắn, ít đi không ít, nhưng vẫn khiến Công Đức Kim Luân sau lưng hắn, ngưng thực hơn rất nhiều.Cùng lúc đó, một cỗ cảm giác đại tiêu dao, đại tự tại, xuất hiện trong lòng Triệu Công Minh.

Đây, chính là Đại La Kim Tiên, chưởng ác Pháp Tắc chi lực, kim ý bất hủ, vĩnh hằng tiêu dao.“Cung hạ Công Minh đạo hữu, chứng đạo Đại La Kim Tiên.” Hình Thiên chạy lon ton đến, vẻ mặt đầy kinh hỉ nhìn Triệu Công Minh, “Công Minh đại ca, cảnh tượng huynh vừa độ kiếp, yêm đều thấy cả rồi, dùng lực lượng nhục thân, cứng rắn chống lại Thiên Kiếp, còn lợi hại hơn cả Vu tộc yêm bọn ta, huynh tôi luyện nhục thân như thế nào?”“Ta cũng không biết, dù sao thì vào Bàn Cổ Huyết Trì một lần, không biết từ lúc nào, nhục thân đã trở nên lợi hại như vậy rồi.”“Lại là công lao của Bàn Cổ Huyết Trì!” Hình Thiên cố gắng nắm chặt hai nắm đấm, trong mắt lóe lên một tia khát khao!

Hắn, Hình Thiên, nhất định phải nỗ lực tu hành, tranh thủ sớm ngày chứng đạo Đại Vu, giành lấy cơ hội tiến vào Bàn Cổ Huyết Trì.Triệu Công Minh theo Hình Thiên trở về Hậu Thổ Bộ Lạc.Hậu Thổ Bộ Lạc vốn ồn ào náo nhiệt, lúc này lại vô cùng tĩnh lặng.“Hình Thiên huynh đệ, tộc nhân của Hậu Thổ Bộ Lạc đều đi đâu rồi?” Triệu Công Minh tùy tiện hỏi.“Trước kia huynh chẳng phải đã hiến kế cho Tổ Vu đại nhân, nói là phải sơ lý cái gì đó gọi là địa mạch gì đó, một trăm năm trước, Hậu Thổ nương nương liền dẫn người đi ra ngoài rồi, đến giờ vẫn chưa về.” Hình Thiên gãi đầu.“Ồ, hành động nhanh đến vậy sao?” Triệu Công Minh kinh ngạc, Hậu Thổ Tổ Vu, quả thực là một người tính tình cương quyết, nói làm là làm.Hình Thiên gật đầu, “Lúc huynh độ kiếp, yêm sợ huynh có nguy hiểm gì, nên đã thông báo trước cho Tổ Vu đại nhân, Tổ Vu đại nhân hẳn sắp về rồi.”Triệu Công Minh nghe xong, thầm cảm động, tính cách tộc nhân của các bộ lạc Tổ Vu khác hắn không rõ lắm.

Nhưng tộc nhân của Hậu Thổ Bộ Lạc, có một nói một, đều là những người thật thà.

Ví dụ như Hình Thiên trước mặt, tuyệt đối có thể làm huynh đệ sinh tử.

“Hình Thiên huynh đệ, đa tạ ngươi.” Triệu Công Minh vẫy tay, đưa ra một rổ Bàn Đào lớn.Hình Thiên nhìn những quả Bàn Đào vừa to vừa đỏ, trên lá xanh biếc còn đọng hơi sương nhàn nhạt, không kìm được nuốt nước bọt, “Công Minh đại ca, cái này, cái này không hợp.”Triệu Công Minh trừng mắt, “Có gì không hợp, ta cho ngươi, ngươi cứ cầm lấy là được.”“Vậy yêm, yêm không khách khí nữa.” Hình Thiên nhận lấy Bàn Đào, cẩn thận cất đi.Triệu Công Minh và Hình Thiên còn chưa nói được mấy câu, chỉ thấy hư không vốn kiên cố, lại nổi lên từng trận gợn sóng.

Một tiếng xé vải trắng vang lên, không gian tách ra hai bên, Hậu Thổ Tổ Vu xé rách hư không, từ bên trong bước ra.Nàng vẻ mặt kỳ lạ nhìn Triệu Công Minh, có chút khó tin, “Ngươi nhanh như vậy đã độ xong Đại La Thiên Kiếp rồi sao?”Thông thường mà nói, tu sĩ Thái Ất muốn độ kiếp, đều phải chuẩn bị, chuẩn bị rồi lại chuẩn bị, độ kiếp một lần, không khác gì mất nửa cái mạng, ít nhất phải tiêu hao hơn hai ngày thời gian.

Nhưng Triệu Công Minh thì sao, từ khi nàng được thông báo, đến lúc nàng đến, cũng chỉ có nửa ngày thời gian mà thôi, tốc độ này, có thể nói là đáng sợ.Triệu Công Minh cười gật đầu, phóng thích khí tức Đại La Kim Tiên, “Hậu Thổ Tổ Vu tự mình xem xem chẳng phải sẽ biết sao.”Hậu Thổ khẽ gật đầu, sự tò mò trong lòng nàng đối với Triệu Công Minh, càng nồng đậm thêm vài phần!

Từng có lúc, khi hắn lần đầu đến Bất Chu Sơn, bất quá chỉ là đạo hạnh Kim Tiên mà thôi.

Không ngờ, chỉ mới qua không lâu, lại đã chứng đạo Đại La Kim Tiên, tốc độ này, có thể nói là đáng sợ!“Có lẽ Triệu Công Minh, thật sự có thể trở thành cứu tinh của Vu tộc chúng ta.” Hậu Thổ cười với Triệu Công Minh, sau đó lấy ra một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng lớn bằng bàn tay.“Ngươi chứng đạo Đại La Kim Tiên, khối Cửu Thiên

Tức Nhưỡng này, cứ tặng cho ngươi đi.”“Vậy đệ tử không khách khí nữa.” Triệu Công Minh thản nhiên nhận lấy.Nhìn Triệu Công Minh nhận lấy, ý cười nơi khóe mắt Hậu Thổ càng rõ ràng hơn, “Còn một chuyện nữa, muốn mời Công Minh đạo hữu cùng đi.”“Tổ Vu đại nhân, khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng này, còn có thể trả lại không?”“Ngươi đã cầm trong tay rồi, ngươi nói còn có thể trả lại không?” Triệu Công Minh cúi đầu ủ rũ gật đầu, “Chuyện gì?”“Cùng ta đến Huyết Hải một chuyến, tự mình xem xem U Minh Hải đó.”Triệu Công Minh nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi, “Không được không được, cách đây không lâu, ta vừa mới đắc tội Minh Hà Lão Tổ ở Huyết Hải, lần này lại đi, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?” Triệu Công Minh đã từng bắt giữ Văn Đạo Nhân, đắc tội Minh Hà Lão Tổ, nếu không phải vào thời khắc quan trọng, Thông Thiên ra tay, hắn e rằng thật sự đã bị Minh Hà giữ lại ở Huyết Hải.Mà Minh Hà Lão Tổ, tính cách cô độc, quái dị, ra tay độc ác, vô tình, ức vạn năm qua, tu sĩ chết trong tay Minh Hà không biết bao nhiêu.

Quan trọng nhất là, Huyết Hải không khô, Minh Hà bất tử.

Huyết Hải, chứa đựng ức vạn huyết sát chi khí của toàn bộ Hồng Hoang, tương đương với bãi rác của toàn bộ Hồng Hoang.Minh Hà lại còn tu luyện vô thượng đại thần thông, luyện hóa bốn ức tám ngàn vạn huyết thần tử vào Huyết Hải.

Cho dù phía sau hắn hiện giờ, có ba vị Thánh Nhân, nhưng ngay cả Thánh Nhân, cũng không dám dễ dàng tiêu diệt Minh Hà.

Một khi tiêu diệt Minh Hà, sát khí khủng bố ẩn chứa trong Huyết Hải bộc phát, càn quét Hồng Hoang, đến lúc đó nghiệp lực Thiên Đạo gia thân, ngay cả Thánh Nhân, cũng có khả năng rớt xuống Thánh vị.

Bởi vậy đối với Minh Hà mà nói, Tam Thanh sau khi thành Thánh, thậm chí không bằng Tam Thanh trước khi thành Thánh mang lại cho

hắn uy hiếp lớn.Hậu Thổ cười cười, "Có ta ở đây, bảo đảm ngươi toàn vẹn, hơn nữa, chúng ta lại không phải đến Huyết Hải gây sự, ngươi sợ cái gì?" Nói xong, trên người Hậu Thổ, một trận đạo uẩn Chuẩn Thánh khủng bố chậm rãi thoát thể mà ra, khiến đồng tử Triệu Công Minh co rụt lại!Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn!

Hậu Thổ Tổ Vu, lại là một tồn tại cấp độ Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn!Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Hậu Thổ, Thổ Chi Tổ Vu, thiên sinh nội tình thâm hậu nhất, quan trọng nhất là, nàng có Nguyên Thần khác biệt so với các Tổ Vu khác, thực lực tiến bộ cực nhanh, có đạo hạnh Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.Hậu Thổ không lộ rõ tài năng, nhưng thực lực chân chính, Triệu Công Minh đoán, đủ để dễ dàng xếp vào top ba của Vu tộc.

Quan trọng nhất là, Hậu Thổ có thực lực này, trong Huyết Hải, đủ để bảo vệ hắn toàn vẹn rồi."Hậu Thổ sư thúc thịnh tình khó từ, sư điệt nếu còn từ chối, thì có chút không biết tốt xấu rồi.""Sư điệt nguyện theo Tổ Vu đại nhân xông pha Huyết Hải." Triệu Công Minh sắc mặt trịnh trọng nói.Hình Thiên ở một bên cũng rạo rực muốn thử, "Tổ Vu đại nhân, Công Minh đại ca, có thể mang theo yêm không, yêm cũng muốn đi Huyết Hải xem xem."Hậu Thổ nhíu mày, "Ngươi vẫn nên ở lại bộ lạc, cùng tộc nhân sơ lý địa mạch đi."Trong trăm năm qua, Hậu Thổ sơ lý địa mạch Hồng Hoang bị tàn phá, thu được không ít công đức, điều này khiến Hậu Thổ nhìn thấy một con đường thênh thang.

Nếu không phải chuyến đi Huyết Hải, liên quan đến tương lai rộng lớn hơn của Vu tộc, nàng thậm chí còn không muốn ra ngoài.Triệu Công Minh cười nói, "Hậu Thổ Tổ Vu, rời khỏi Bất Chu Sơn, mới có thể mở rộng tầm mắt, thấy thế giới bên ngoài rộng lớn đến mức nào, Hình Thiên lớn đến vậy, e rằng còn chưa từng rời khỏi Bất Chu Sơn đi, để hắn đi cùng chúng ta đi."Hình Thiên lập tức đưa

mắt cảm kích.

Công Minh đại ca quá mạnh mẽ, sau này Công Minh đại ca chính là đại ca ruột của mình.Hậu Thổ thấy Triệu Công Minh đã mở lời, đành phải gật đầu, "Nếu đã vậy, thì cùng chúng ta đi đi." Hình Thiên, tộc nhân kiệt xuất nhất của Hậu Thổ Bộ Lạc, Hậu Thổ cũng muốn bồi dưỡng thật tốt, tương lai trở thành trụ cột chống trời, rường cột quốc gia của Vu tộc nàng.Trên bầu trời xanh biếc như rửa vô tận, một đám mây trắng mềm mại khổng lồ, với tốc độ đều đặn, bay về phía Vô Tận Huyết Hải.Trên đám mây, Hậu Thổ đang cùng Triệu Công Minh luận bàn pháp môn tôi luyện nhục thân của Vu tộc.

Vu tộc, tuy được trời ưu ái, là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, nhục thân phóng nhãn vạn tộc Hồng Hoang, là vô địch.

Nhưng đồng thời cũng có một bộ pháp môn tôi luyện truyền thừa từ huyết mạch, tinh vi ảo diệu, khi được giảng giải, có lợi ích cực lớn cho việc tu hành nhục thân cấp độ Đại La Kim Tiên của Triệu Công Minh.

Đồng thời, Triệu Công Minh cũng truyền thụ cho Hậu Thổ một số pháp môn Luyện Khí.

Thoát thai từ Huyền Môn chính tông, nhưng lại bao la vạn tượng, cũng có tác dụng rất lớn đối với Hậu Thổ.Hình Thiên ở một bên, tuy không hiểu lắm, nhưng lại cảm thấy rất lợi hại.

"Công Minh sư điệt, ngươi nói Vu tộc và Yêu tộc chúng ta tương lai, rốt cuộc sẽ như thế nào." Đột nhiên, Hậu Thổ lại hỏi ra vấn đề mà trong lòng nàng không muốn đối mặt.Triệu Công Minh thẳng thắn nói, "Nếu cứ theo tình hình hiện tại, từng bước suy diễn tiếp, thì chỉ có một kết quả, hai tộc đồng quy vu tận, rơi vào kết cục tương tự như Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc." Triệu Công Minh nói xong, "Nhưng dưới sự nỗ lực thay đổi của Hậu Thổ Tổ Vu như vậy, quỹ tích tương

lai của hai tộc, chưa chắc đã không thay đổi, đương nhiên, những điều này, hiện tại vẫn chưa thể nói chắc được.”“Ta hiểu rồi, ta sẽ cố gắng.” Hậu Thổ thở dài một hơi, bắt đầu nhắm mắt tham ngộ pháp môn Luyện Khí mà Triệu Công Minh đã nói.Hồng Hoang bất kế niên, không biết qua bao lâu, một cỗ mùi huyết tinh, chậm rãi xông tới, chính là khí tức Huyết Hải quen thuộc vô cùng.

Ba người Triệu Công Minh mở mắt, chỉ thấy phía trước, sóng máu cuộn trào, mênh mông vô tận, phát ra tiếng hoa lạp lạp, cá tôm không sinh, phù mao không nổi, tầm mắt nhìn tới, một mảnh chết chóc!

Đồng thời, một cỗ khí huyết tinh nồng đậm cực độ ập tới, khiến người ta buồn nôn.Hình Thiên bịt mũi lại, nhíu mày lắc đầu, “Cái mùi này cũng khó ngửi quá đi, yêm thực sự chịu không nổi.” Hình Thiên trông có vẻ lỗ mãng, nhưng lại có chứng sạch sẽ cường bách.

Không chỉ bản thân dọn dẹp sạch sẽ tinh tươm, ngay cả động phủ ở, cũng không dính một hạt bụi, khiến Triệu Công Minh đại khai nhãn giới.Triệu Công Minh cười nói, “Không có mùi huyết tinh, sao có thể gọi là Huyết Hải được chứ?

Ngươi cứ thích nghi dần là được.”Trên người Hậu Thổ, một trận khí tức cấp độ Chuẩn Thánh chậm rãi tản phát ra, nàng chắp tay vái lạy Huyết Hải.“Vu tộc Hậu Thổ, đến bái kiến Minh Hà đạo hữu, mong Minh Hà đạo hữu xuất hiện một lần.” Âm thanh Hậu Thổ vừa dứt, Huyết Hải vẫn cuộn trào, không hề có chút dị thường nào.

Nhưng mấy tức sau, đột nhiên, Huyết Hải cuộn trào càng kịch liệt hơn, một cỗ sức mạnh vô hình, bức chúng tách ra hai bên.Tiếp đó, một đóa huyết sắc Thập Nhị Biện Liên Hoa, chậm rãi bay ra từ Huyết Hải.“Hậu Thổ đạo hữu, đã lâu không gặp.” Minh Hà Lão Tổ ngồi đoan tọa trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, vẻ mặt cười quái dị nhìn Hậu Thổ.Nhưng đột nhiên, Minh Hà không cười nổi nữa,

hắn nhìn Triệu Công Minh, giọng nói băng lãnh nói, "Tiểu bối, ngươi còn dám đến Huyết Hải của ta!"Triệu Công Minh vội vàng chắp tay, "Minh Hà sư thúc đừng trách, sư điệt lần này đến, là đặc biệt đến để bồi lễ tạ lỗi với sư thúc."Minh Hà cười khà khà, "Bồi lễ tạ lỗi?

Ngươi chẳng lẽ cho rằng, Tam Thanh chứng đạo, Hồng Hoang rộng lớn, liền mặc ngươi tung hoành rồi sao?

Người khác sợ Tam Thanh, lão tổ ta đây không sợ!" Minh Hà tự tin mười phần, ức vạn nước biển Huyết Hải, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, chính là sự tự tin của hắn."Sư điệt lần này là thật sự đến bồi lễ tạ lỗi, đây là lễ vật chuẩn bị cho sư thúc." Triệu Công Minh lật tay, một hộp ngọc tinh xảo nhỏ gọn xuất hiện trong tay hắn, tản phát ra ánh sáng trong suốt, vô cùng bắt mắt."Ồ, thật sự chuẩn bị lễ vật?" Minh Hà hai mắt híp lại, phất tay áo một cái, trên mặt biển Huyết Hải, hiện ra một tộc nhân A Tu La.Tộc nhân kia cẩn thận liếc nhìn Minh Hà một cái, sau đó từ tay Triệu Công Minh nhận lấy hộp ngọc, đưa đến trước mặt Minh Hà."Ngươi mở hộp ngọc ra." Minh Hà lạnh lùng hạ lệnh.Tu hành ở Huyết Hải ức vạn năm, đã khiến Minh Hà cẩn thận đến cực hạn, có thể không tự mình động thủ, tuyệt đối không tự mình động thủ."Vâng, lão tổ." Tộc nhân A Tu La chậm rãi mở hộp ngọc, lập tức, một cỗ thanh khí nhàn nhạt, tựa như hóa thành thực chất, từ từ chảy ra, một hạt sen tinh oánh dịch thấu yên lặng nằm ở trung tâm hộp ngọc."Đây là trấn áp Khí Vận chi bảo của Tiệt Giáo ta, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên Liên Tử, không biết Minh Hà sư thúc có vừa lòng hay không?" Đôi mắt huyết sắc của Minh Hà đảo qua những hạt sen trong vắt lấp lánh, khóe miệng khẽ nhếch, vẻ mặt liền từ âm trầm chuyển thành hòa nhã.

"Hảo bảo bối, sư thúc ta xin nhận.

Công Minh sư điệt hà tất phải khách khí như vậy, đường xa vạn dặm, mang lễ vật chi bằng?" Minh Hà phất tay một cái, hộp ngọc liền

biến mất, đoạn trách mắng tên tộc nhân A Tu La kia: "Ngươi còn đứng đây làm gì, sao còn chưa lui xuống?" "Vâng, Lão Tổ." Tên tộc nhân A Tu La kia run rẩy sợ hãi, vội vàng ẩn mình vào Huyết Hải.

Sau khi nhận lễ vật, Minh Hà không muốn tiếp tục dây dưa với Triệu Công Minh về chuyện Văn Đạo Nhân nữa.

Văn Đạo Nhân đã nhận Triệu Công Minh làm chủ, sự đã rồi, không thể vãn hồi.

Quan trọng nhất là Tam Thanh đã chứng đạo, nay đã khác xưa.

Minh Hà ta tuy rằng ở trong Huyết Hải không sợ Tam Thanh, nhưng nếu Tam Thanh thật sự quyết tâm diệt trừ hắn, hắn cũng khó lòng chống đỡ.

Chi bằng thuận nước đẩy thuyền, bán cho Triệu Công Minh một nhân tình, cả ba cùng vui vẻ.

Minh Hà sau khi nhận hạt sen, thái độ thay đổi rõ rệt, liền hỏi: "Hậu Thổ Tổ Vu, Công Minh sư điệt vô sự bất đăng Tam Bảo Điện, lần này tới Huyết Hải của ta, tất nhiên là có chuyện gì phải không?" Minh Hà, vô lợi bất khởi tảo dã (không lợi không dậy sớm), đừng thấy bây giờ vừa nhận bảo vật, cười nói hỉ hả, nhưng nếu đụng chạm đến tranh chấp lợi ích, hắn lập tức lật mặt, không chậm trễ một giây nào.

Hậu Thổ nói: "Ta nghe nói gần Huyết Hải của Minh Hà đạo hữu, có một nơi gọi là U Minh Hải?" "Đúng vậy, quả thật có một nơi tên là U Minh Hải." Minh Hà lơ đễnh đáp.

Chương 147

"Trong U Minh Hải đó, có vô số tàn hồn của tu sĩ Hồng Hoang sau khi vẫn lạc, tu hành ức vạn năm, gọi là Quỷ tộc sao?" Hậu Thổ tiếp tục hỏi.

"Không sai, chúng quả thật được gọi là Quỷ tộc." "Dám hỏi Minh Hà đạo hữu, thực lực tổng thể của Quỷ tộc đó như thế nào?" Minh Hà lúc này cuối cùng cũng không thờ ơ nữa, nhíu mày nói: "Ngươi muốn hỏi gì, cứ nói thẳng ra là được, hà tất phải vòng vo tam quốc?" Hậu Thổ cười nói: "Chuyện là thế này, gần đây giữa Vu tộc và Yêu tộc ta, đại chiến liên miên, nghiệp lực, sát khí trên người chúng ta ngày càng tăng.

Vì vậy, ta muốn đến U Minh Hải, độ hóa một số Quỷ tộc hung ác, kiếm chút công đức, không biết Minh Hà đạo hữu có thể đồng ý không?" Nghiệp lực quấn thân?

Kiếm công đức?

Lại còn trên địa bàn của Minh Hà hắn?

Hậu Thổ chẳng phải đang muốn thử xem sao!

Minh Hà trực tiếp mở miệng, không suy nghĩ một giây nào: "Hậu Thổ Tổ Vu, ngươi hẳn biết quy củ của Huyết Hải ta, U Minh Hải là địa bàn của Huyết Hải ta, không dung người ngoài đặt chân." Hậu Thổ mỉm cười: "Minh Hà đạo hữu đừng vội từ chối, lời ta còn chưa nói hết đâu." Minh Hà nhàn nhạt nhìn Hậu Thổ, ý bảo nàng có lời thì nói nhanh.

"Ta ở U Minh Hải, mỗi một vạn năm sẽ trả cho đạo hữu một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Ngoài ra, ta mỗi khi độ hóa một con Quỷ tộc hung ác, sẽ chia bốn thành công đức cho Minh Hà đạo hữu, thế nào?" Minh Hà, sinh ra từ Huyết Hải, là sinh linh của Huyết Hải, bản thân mang vô cùng sát khí, nghiệp lực.

Trong Hồng Hoang, Minh Hà có nghiệp lực đứng đầu, không ai dám xưng thứ hai.

Trước đây, hắn cũng từng thử ra tay thanh lý những Quỷ tộc đó, nhưng kết quả là, ác càng thêm ác, hoàn toàn không kiếm được một chút công đức nào, ngược lại nghiệp lực của những Quỷ tộc đó còn chồng chất lên người Minh Hà.

Dần dà, Minh Hà nản lòng thoái chí, thêm nữa những Quỷ tộc đó ngang ngược khó thu phục, đến cuối cùng, Minh Hà căn bản không quản U Minh Hải, mặc kệ chúng tự sinh tự diệt.

Còn về sinh linh Hồng Hoang, cũng thèm muốn công đức trong U Minh Hải a.

Nhưng đáng tiếc, uy danh của Minh Hà lừng lẫy, ai dám vuốt râu hổ của hắn, nên U Minh Hải mới tồn tại đến tận bây giờ.

"Cửu Thiên Tức Nhưỡng, bốn thành công đức…" Minh Hà nheo mắt, mân mê A Tỳ Kiếm, rất nhanh, hắn nói: "Ta muốn bảy thành công đức, ngoài ra, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, mỗi lần phải là lượng của một vạn năm." "Minh Hà đạo hữu, người cũng quá ư là tham lam." Hậu Thổ sắc mặt khẽ biến, "Ta tuy là Thổ Chi Tổ Vu, nhưng ngưng luyện Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng phải tốn rất nhiều thời gian, tinh lực, nhiều nhất là ba nghìn năm giao phó một lần." "Ngoài ra, bảy thành công đức quá nhiều, nhiều nhất chỉ có thể cho ngươi bốn thành rưỡi." Triệu Công Minh cũng được mở rộng tầm mắt, Minh Hà, còn hơn cả nhà tư bản a, thủ đoạn bóc lột này, thật quen thuộc.

Bảy thành công đức, thêm nhiều Cửu Thiên Tức Nhưỡng như

vậy.

Hậu Thổ làm xong, e rằng còn chẳng bằng làm công cho Minh Hà.

Triệu Công Minh lập tức nói giúp Hậu Thổ: "Minh Hà sư thúc, điều kiện của người cũng quá đáng rồi.

Người ngồi yên tại gia, công đức tự trời rơi xuống, có thể phân bốn thành đã là không tồi.

Phân bảy thành, người thử hỏi chư vị Đại Năng Hồng Hoang, ai nguyện ý làm giao dịch này?" Hình Thiên gãi đầu, hắn không rõ mấy chuyện vòng vo này lắm.

Nhưng hắn có thể lờ mờ cảm giác được, Tổ Vu đại nhân hình như đang chịu thiệt.

Minh Hà 'kiệt kiệt' cười quái dị: "Không đồng ý, thì thôi vậy, dù sao Lão Tổ ta cũng không thiếu chút công đức này." Minh Hà ra vẻ 'heo chết không sợ nước sôi'.

Triệu Công Minh thở dài, quay sang nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ sư thúc, đã vậy Minh Hà sư thúc không có ý hợp tác, vậy chúng ta đành phải đi tìm Hoàng Kim Nghĩ nhất tộc thôi." Hậu Thổ khẽ gật đầu: "Vậy chúng ta đi thôi." Nói xong, Hậu Thổ dẫn Triệu Công Minh và Hình Thiên chuẩn bị rời đi.

Minh Hà lập tức ngây người, Hoàng Kim Nghĩ nhất tộc?

Hắn đương nhiên biết.

Số lượng đông đảo, đao thương bất nhập, lực đại vô cùng, chỉ là tiềm lực huyết mạch hơi thấp, trong Vạn tộc Hồng Hoang, gần như không có tiếng tăm.

Nhưng Hoàng Kim Nghĩ nhất tộc lại có quan hệ gì với công đức mà Hậu Thổ nói?

“Hậu Thổ đạo hữu xin đợi.” Minh Hà vội vàng ngăn lại.

Trên đám mây trắng xóa, Triệu Công Minh và Hậu Thổ nhìn nhau, khóe miệng lộ ra nụ cười thấu hiểu.

Sau đó quay người lại, mặt không chút biểu cảm hỏi: “Minh Hà đạo hữu còn có chuyện gì?” “Các ngươi vừa nói Hoàng Kim Nghĩ nhất tộc, và việc kiếm công đức, tiêu trừ nghiệp lực sát khí giữa chúng có quan hệ gì?

Lão Tổ ta chưa từng nghe nói, Hoàng Kim Nghĩ nhất tộc còn có bản lĩnh kiếm công đức.” Minh Hà rõ ràng bị gợi lên sự tò mò, nóng lòng hỏi.

Hậu Thổ giải thích: “Vu tộc chúng ta đã phát hiện một phương pháp mới để kiếm công đức, đó là sơ lý địa mạch Hồng Hoang, hiện nay bộ lạc Thổ của ta đã toàn viên bắt đầu hành động.” “Hoàng Kim Nghĩ nhất tộc, tộc nhân đông đảo, đếm không xuể, lực đại vô cùng, đao thương bất nhập, dùng để sơ lý địa mạch Hồng Hoang thì thích hợp nhất.

Đến lúc đó cho chúng một số lợi ích, chính là công đức.” Hậu Thổ nói xong, lại quay người định rời đi, Minh Hà vội vàng lên tiếng ngăn lại: “Hậu Thổ đạo hữu, chúng ta còn có thể thương lượng thêm mà.” “Chẳng có gì để thương lượng, điều kiện của đạo hữu quá hà khắc, chúng ta không muốn làm cái ‘oan đại đầu’ này.” “Đại bất quá ta nhượng một bước, ngươi định điều kiện đi.” Minh Hà lập tức sốt ruột, công đức đối với hắn cũng có đại dụng.

Hắn không muốn tiện nghi cho cái đám ‘đồ đần’ Hoàng Kim Nghĩ đó.

Hậu Thổ quay người lại, đôi mắt đẹp khẽ sáng lên: “Minh Hà đạo hữu nói thật sao?” “Ngươi thử hỏi thăm uy tín của Lão Tổ ta, lời nói ra như bát nước đổ đi, nào có đạo lý thu về.” Minh Hà lý trực khí

tráng, như thể đang chịu ủy khuất lớn.

Hậu Thổ trầm ngâm một lát, nói: "Cửu Thiên Tức Nhưỡng, ba nghìn năm một lần kết toán, mỗi lần không ít hơn một khối to bằng bàn tay, còn về công đức độ hóa Quỷ tộc ở U Minh Hải, chúng ta chia ba bảy, ta bảy, ngươi ba.

Nếu đồng ý, chúng ta liền lập Thiên Đạo Thệ Ngôn, nếu không đồng ý, vậy thì không cần nói chuyện nữa." Minh Hà lại sốt ruột: "Vừa nãy chẳng phải nói bốn thành, sao bây giờ lại biến thành ba thành rồi?" Hậu Thổ mỉm cười, khuynh quốc khuynh thành: "Ta chợt nhận ra, tìm Hoàng Kim Nghĩ nhất tộc, hình như có lợi hơn nhiều so với tìm Minh Hà đạo hữu, giá cả tự nhiên phải thay đổi." Minh Hà tính toán một lúc, thấy mình dù thế nào cũng là ổn định kiếm lời, liền gật đầu.

"Được, cứ theo lời ngươi nói mà làm." Tiếp theo mọi chuyện đơn giản hơn nhiều, Minh Hà, Hậu Thổ lần lượt lập Thiên Đạo Thệ Ngôn, hẹn ước nội dung.

Rất nhanh, trên Huyết Hải, một tiếng sấm rền vang lên, Thiên Đạo hồi ứng, Thiên Đạo Thệ Ngôn chính thức có hiệu lực.

Triệu Công Minh, Hậu Thổ trong lòng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Đạo Thệ Ngôn đã lập, chuyện này coi như đã định, Minh Hà, Hậu Thổ trước khi chứng đạo, tuyệt đối không có đường hối hận.

Khóe miệng Minh Hà nhếch lên một nụ cười: "Hậu Thổ đạo hữu, ta liền dẫn các ngươi đi U Minh Hải xem thử?" "Phiền Minh Hà đạo hữu rồi." Ngay lập tức, Minh Hà ngự Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đi trước, Hậu Thổ, Triệu Công Minh, Hình Thiên theo sau.

Không nhanh không chậm, đại khái sau một ngày bay, Huyết Hải

vô tận phía trước biến mất.

Triệu Công Minh chỉ cảm thấy rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào một thế giới khác.

Tối tăm, băng lãnh, tầm mắt nhìn tới, chỉ có những ngọn núi cao sừng sững đen kịt và biển nước đen vô tận.

Những ngọn núi sừng sững trên mặt biển, nước biển lại từ dưới nâng đỡ vô số ngọn núi cao.

Hoang lương, chết chóc, băng lãnh đen tối, đồng thời tĩnh lặng đến chưa từng thấy, ngay cả tiếng tim đập của mình dường như cũng có thể nghe rõ mồn một.

Người ở lâu, thậm chí sẽ phát điên, có thể gọi là một nơi tử địa.

Đây cũng là lý do U Minh Hải, tuy là địa bàn của Minh Hà, nhưng lại không có lấy một tộc nhân A Tu La nào tồn tại.

Minh Hà phất tay một cái, lực lượng huyết đạo vô thượng bùng phát, oanh lên một ngọn núi đen kịt.

Oanh long long, ngọn núi chấn động, vô số đá vụn rơi xuống, lăn vào biển nước đen, mất hút không thấy dấu vết.

Ngay sau đó, sinh vật trong biển dường như bị kinh động, vô số tàn hồn màu trong suốt bay ra từ bên trong, dấy lên từng trận sóng lớn.

Chúng bay lên giữa không trung, che kín trời đất, nhìn không thấy biên giới, một luồng khí tức âm lãnh nhàn nhạt truyền đến.

Chương 148

Những tàn hồn này, đều là tàn hồn của tu sĩ Hồng Hoang sau khi vẫn lạc hóa thành, cô độc phiêu linh trên tầng thứ nhất của U Minh Hải.

Nghiêm khắc mà nói, chúng không tính là Quỷ tộc, bởi vì thực lực của chúng khi sống quá yếu.

Đều là tu sĩ cấp Địa Tiên, Thiên Tiên, thậm chí còn có tàn hồn tu sĩ Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo.

Tương tự, vì chúng quá yếu, hầu như không thể gây hại cho Hồng Hoang, càng đừng nói đến chuyện quỷ khí che trời, tạo ra quỷ vực, đó càng là thần thông vĩ đại mà chúng không thể tưởng tượng.

Vì vậy mà trên người chúng không có nghiệp lực, sát khí gì, chỉ là tàn hồn thuần túy, vô mục đích phiêu dạt trên U Minh Hải.

Ngay cả khi dùng đại pháp lực độ hóa, cũng không đạt được nửa phần công đức.

Minh Hà 'kiệt kiệt' cười quái dị: "Hậu Thổ đạo hữu, tầng thứ nhất này, thật sự không có gì thú vị, chi bằng chúng ta tiếp tục đi xuống xem thử?" U Minh Hải, tổng cộng chia làm mười tám tầng, là đã hình thành từ khi khai thiên lập địa.

Trong đó, ba tầng đầu, đều là những tàn hồn yếu ớt không có gì đáng nói, không có nghiệp lực, sau khi độ hóa cũng không có công đức.

Mười mấy tầng sau, mới là Quỷ tộc có nghiệp lực, có uy hiếp, sau khi độ hóa mới có công đức.

Hậu Thổ khẽ gật đầu: “Phiền Minh Hà đạo hữu rồi.” “Không phiền không phiền, Lão Tổ ta còn đang đợi công đức của Hậu Thổ đạo hữu đây.” Minh Hà Lão Tổ ‘kiệt kiệt’ cười quái dị, công đức thứ này, ai cũng không chê nhiều.

Rất nhanh, mọi người đến tầng thứ hai, tầng thứ hai, hầu như y hệt tầng thứ nhất, chỉ là khí tức tàn hồn hơi mạnh hơn một chút, nhưng nếu không cảm ứng kỹ, hầu như không nhận ra.

Tầng thứ ba, lại mạnh hơn tầng thứ hai một chút, nhưng vẫn như vậy.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Minh Hà, mọi người tiến sâu vào tầng thứ tư.

Tầng thứ tư mang lại cho Triệu Công Minh một khí tức hoàn toàn khác biệt, trong sự âm lãnh xen lẫn một chút sát khí nhàn nhạt, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hình Thiên ngửi thấy mùi này, suýt nữa thì nôn mửa.

Mùi này, quả thực còn khó ngửi hơn mùi máu tanh trong Huyết Hải, thật không biết Quỷ tộc làm sao mà sinh tồn được ở nơi như thế này.

Minh Hà khẽ phóng thích khí tức, lập tức, toàn bộ tầng thứ tư của U Minh Hải bắt đầu chấn động dữ dội, vô số tàn hồn đen kịt, từ bốn phương tám hướng bay lên, phiêu đãng giữa không trung, che kín trời đất.

“Hừ!” Minh Hà khẽ hừ một tiếng, toàn thân tản mát ra uy áp nhàn nhạt.

“Ong!” Vô số tàn hồn không đếm xuể, ‘ong’ một tiếng phát ra tiếng kêu the thé, tản ra bốn phía, lấy Minh Hà làm trung tâm, hình thành một vùng chân không.

Những tàn hồn này, trên người đã có nghiệp lực nhàn nhạt, nhưng còn rất mỏng manh, tuy không có nhiều trí tuệ, nhưng trước mặt Minh Hà, vẫn như chuột gặp mèo, chịu áp chế cực lớn.

Trong mắt Minh Hà lóe lên một tia chán ghét, rõ ràng đối với những Quỷ tộc này hắn không hề thích.

"Hậu Thổ đạo hữu còn muốn ta cùng ngươi tiếp tục đi xuống?" Hậu Thổ cười nói: "Không cần, ta đã quen thuộc U Minh Hải rồi, Minh Hà đạo hữu xin cứ tự nhiên." Minh Hà 'kiệt kiệt' cười một tiếng: "Được, vậy ta xin cáo từ trước." Hắn đi được nửa đường, đột nhiên lại quay người lại: "Ba thành khí vận kia, đừng quên nhé." Trước đó, ba nghìn năm Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đã giao vào tay Minh Hà rồi.

"Đã lập Thiên Đạo Thệ Ngôn, Minh Hà đạo hữu sao còn không yên tâm?" Hậu Thổ tú mi khẽ nhíu, có chút không vui.

"Đây chẳng phải là nhắc nhở đạo hữu một chút, sợ đạo hữu quên mất sao." Minh Hà cười xán lạn, thân ảnh chợt lóe, cả người lập tức biến mất trong U Minh Hải.

Hậu Thổ lắc đầu: "Minh Hà tên này, thật là vô lợi bất khởi tảo, trách không được độc cư Huyết Hải, không dễ dàng xuất hiện." Triệu Công Minh cười nói: "Sư thúc, U Minh Hải tổng cộng chia mười tám tầng, nghe nói Quỷ tộc mỗi tầng, thực lực đều mạnh hơn tầng trên.

Chi bằng chúng ta trực tiếp đi tầng thứ mười tám xem thử?" "Cũng tốt." Hậu Thổ khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên sự huyền bí, từ khi nàng tiến vào U Minh Hải, liền cảm thấy một chút khác thường.

Toàn bộ U Minh Hải, dường như bị một loại quy tắc thiên địa khó tả bao trùm, không ngừng hấp dẫn tàn hồn thiên địa Hồng Hoang hội tụ về.

Hậu Thổ phất tay, pháp lực Chuẩn Thánh vô thượng bao phủ Triệu Công Minh và Hình Thiên, sau đó độn xuống phía dưới U Minh Hải.

Mỗi khi đi sâu thêm một tầng, khí tức âm lãnh xung quanh lại càng dày đặc thêm một tầng.

Đến tầng thứ mười lăm, khí tức tản ra khiến Triệu Công Minh cũng cảm thấy khó chịu, từng lớp khí lạnh lẽo thấu xương, chỉ có thể vận chuyển pháp lực để xua đuổi ra khỏi cơ thể.

Rất nhanh, một đoàn người tiến vào tầng thứ mười tám U Minh Hải.

Tầm mắt nhìn tới, là biển nước càng thêm đen tối, càng thêm cô tịch, càng thêm băng lãnh.

Năm ngọn núi cao lớn đen kịt sừng sững trong biển nước sâu không thấy đáy, tản mát ra khí tức vĩ ngạn.

Quỷ khí âm u, bao quanh năm ngọn núi khổng lồ, như muốn nhấn chìm chúng hoàn toàn.

Hình Thiên không khỏi rùng mình một cái: "Lạnh, lạnh quá." Vu tộc, khí huyết chi mạnh mẽ, Hồng Hoang vô song, có thể khiến Hình Thiên khối thân hình to lớn này rùng mình, đủ thấy tầng thứ mười tám U Minh Hải âm u lạnh lẽo đến mức nào.

"Đào Chỉ Sơn, La Phù Sơn, Phiên Trủng Sơn, Bão Độc Sơn, La Phong Sơn, đây là tên của năm ngọn núi đó." Triệu Công Minh đảo mắt qua, nói.

"Núi này đã có tên, vậy khẳng định có chủ nhân." "Vu tộc Hậu Thổ, đến bái kiến Quỷ tộc U Minh Hải." Hậu Thổ ý niệm vừa động, khí tức Chuẩn Thánh khẽ tỏa ra ngoài.

"Hoa la la!" Trong khoảnh khắc, sát khí, quỷ khí trong toàn bộ tầng

thứ mười tám U Minh Hải bắt đầu bạo động!

Rất nhanh, ngay cả năm ngọn đại sơn nằm trong biển nước đen kịt vô tận, cũng bắt đầu khẽ rung chuyển, kéo theo biển nước, nổi lên sóng lớn ngập trời.

Từ Đào Chỉ Sơn, La Phù Sơn, Phiên Trủng Sơn, Bão Độc Sơn, La Phong Sơn, mỗi núi đều bước ra một thân ảnh cao lớn.

Thân mặc y phục đen, vóc dáng cao lớn, tóc xõa, ngũ quan bình thường, không xấu xí, cũng không xinh đẹp, chỉ có đôi mắt, toàn thân trắng xám, trên người tản mát ra một luồng dao động pháp tắc nhàn nhạt.

"Vu tộc." Giọng nói của năm người khàn khàn, như thể trong một thoáng, lại không nghĩ ra Vu tộc là gì.

Dừng lại khá lâu, năm người mới nói: "Ta nhớ Quỷ tộc ta và Vu tộc các ngươi, không có qua lại gì.

Hậu Thổ đạo hữu đến Quỷ tộc ta, có việc gì?" Hậu Thổ mỉm cười, không nói ra mục đích đến, ngược lại cười hỏi: "Dám hỏi danh húy của năm vị đạo hữu?" Hậu Thổ nhãn lực cực mạnh, một mắt liền nhìn ra năm người, đều là tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Người dẫn đầu trầm tư một lúc, lại thật thà đáp lời.

"Ta tên Úc Lũy, cư trú tại Đào Chỉ Sơn.

Vị này là Đỗ Tử Nhân, cư trú tại La Phù Sơn.

Vị này là Triệu Văn Hòa, cư trú tại Phiên Trủng Sơn.

Vị này là Chu Khất, cư trú tại Bão Độc Sơn; vị này là Trương Hành, cư trú tại La Phong Sơn." "Nga?

Úc Lũy, Chu Khất, Triệu Văn Hòa chẳng phải là tên của Ngũ Phương Quỷ Đế sau khi Địa Phủ được thành lập sao?" Triệu Công

Minh trong lòng thầm kinh hãi, bọn họ cư trú trên năm ngọn núi, lại đối lập với tên của bọn họ, không ngoài ý muốn, năm người này, hẳn sẽ trở thành Ngũ Phương Quỷ Đế sau này!

Hậu Thổ mỉm cười: "Quỷ tộc các ngươi, cư trú ở sâu trong mười tám tầng U Minh Hải, quanh năm không ra U Minh Hải.

Nhưng phàm là đi ra ngoài, liền gây ra sát lục ngập trời, Vạn tộc Hồng Hoang, ai cũng hận các ngươi đến nghiến răng nghiến lợi a." Úc Lũy hiển nhiên là đại ca trong năm người, nghe lời này, sắc mặt khó coi rõ rệt.

"Hậu Thổ Tổ Vu đây là ý gì, có mục đích gì, cứ nói thẳng ra là được." Hậu Thổ vẫn mỉm cười: "Kể từ ngày hôm nay, U Minh Hải, lấy ta làm chủ.

Chương 149

Các ngươi chỉ có hai lựa chọn, một, thần phục ta, hai, chết tại nơi đây." Giọng nói của Hậu Thổ vừa dứt, áp lực cấp độ Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn chậm rãi tỏa ra, mang theo thế bài sơn đảo hải, kinh thiên động địa, lan tràn khắp mười tám tầng U Minh Hải.

Triệu Công Minh đứng một bên đầy kinh thán, không hổ là Hậu Thổ Nương Nương.

Có một trái tim nhân hậu, nhưng lại không phải loại thánh mẫu, bây giờ thế này, hoạt bát giống như một nữ tổng tài bá đạo.

Hình Thiên đứng một bên đầy tự hào: "Công Minh đại ca, Tổ Vu đại nhân nhà ta bá khí lắm phải không?" "Bá khí, bá khí!" Úc Lũy sững sờ, qua mấy hơi thở sắc mặt mới khẽ biến, trở nên bất thiện: "Tổ Vu đang uy hiếp chúng ta?" "Không phải uy hiếp các ngươi, mà là cho các ngươi hai lựa chọn, các ngươi tùy ý chọn một." Sắc mặt Hậu Thổ trịnh trọng.

Triệu Văn Hòa khẽ hừ: "Tổ Vu đại nhân, U Minh Hải là địa bàn của Minh Hà Lão Tổ, muốn động đến chúng ta, đã hỏi qua Minh Hà Lão Tổ chưa?" Minh Hà, quả thực là bùa hộ mệnh của Quỷ tộc.

Quỷ tộc bình thường ở trong U Minh Hải, thường không ra ngoài, hễ ra ngoài, liền gây ra sát phạt vô thượng.

Một khi chọc phải cường địch, lập tức chạy về U Minh Hải, những kẻ địch bên ngoài dù mạnh đến mấy, cũng không dám xâm nhập địa bàn của Minh Hà để ra tay với Quỷ tộc.

Hậu Thổ mỉm cười: "Ta đến đây, là Minh Hà đạo hữu đã đồng ý rồi." Nói xong, sắc mặt nàng khẽ nghiêm túc lại: "Cho các ngươi mười hơi thở để đưa ra lựa chọn, nếu không, ta sẽ thay các ngươi đưa

ra lựa chọn." Úc Lũy ngũ nhân, thân là người nắm quyền thực tế của U Minh Hải, trên người đồng dạng nhiễm vô lượng sát khí.

Độ hóa bọn họ, Hậu Thổ trong lòng không hề cảm thấy gì.

"Hừ, cuồng vọng, U Minh Hải của ta, há dung ngươi đến phóng túng!" Chu Khất quát lớn một tiếng, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, toàn bộ ngưng tụ vào một chưởng, sau đó với thế bài sơn đảo hải, đánh tới Hậu Thổ!

"Oanh oanh oanh!" Toàn bộ U Minh Hải, đều xảy ra chấn động cực lớn.

Chưởng lực bàng bạc, dường như biến thành một thế giới, nghiền ép về phía Hậu Thổ.

"Minh ngoan bất linh!" Hậu Thổ khẽ lắc đầu, một ngón tay điểm ra, chưởng ấn che kín trời đất kia, trong yên lặng hóa thành khói bụi.

Tiếp đó nàng lại điểm một lần nữa, lực lượng đại địa, tâm tùy ý động, Chu Khất cả người như chịu trọng kích, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, khí tức toàn thân, rơi xuống vực sâu, trong khoảnh khắc trở nên suy yếu.

Chỉ trong chớp mắt trấn áp Chu Khất, Hậu Thổ thậm chí còn không động thân, nhẹ nhàng thư thái đến cực điểm.

"Còn năm hơi thở." Úc Lũy cùng bốn Đại Quỷ Vương khác, và Chu Khất đang nằm trên mặt đất, mặt như kim chỉ, nhìn nhau, không khí xung quanh lập tức trở nên vi diệu.

Hình Thiên ghé sát Triệu Công Minh, nói nhỏ: "Công Minh đại ca, ta nghe nói Quỷ tộc tính cách cường ngạnh, ai cũng không sợ, sẽ không thật sự đánh nhau chứ?" Triệu Công Minh cười nói: "Ngươi cứ xem rồi sẽ biết." Úc Lũy bốn người, và Chu Khất nhìn nhau một cái, thái độ lập tức trở nên cung kính: "Chúng ta, nguyện phụng Hậu Thổ

Tổ Vu làm chủ." Hậu Thổ tùy ý nói: "Đã nhận chủ, vậy thì lập Thiên Đạo Thệ Ngôn đi." Thiên Đạo Thệ Ngôn, chỉ cần là chủng tộc, sinh linh trong Hồng Hoang, toàn bộ đều có thể có hiệu lực.

Râu của Úc Lũy run lên một cái: "Tổ Vu đại nhân, cái này…" "Ân?" Giọng Hậu Thổ lạnh đi vài phần.

"Vâng, chúng ta lập tức lập Thiên Đạo Thệ Ngôn." "Ta Úc Lũy, ta Triệu Văn Hòa, ta Chu Khất… Chúng ta nguyện phụng Vu tộc Hậu Thổ Tổ Vu làm chủ, trung tâm cảnh cảnh, tuyệt không hai lòng, nếu có phản nghịch, trời đánh sấm giật, chết không có chỗ chôn, Thiên Đạo giám chi!" Theo giọng nói của Úc Lũy vừa dứt, trên U Minh Hải, sấm sét vang rền, Thiên Đạo Thệ Ngôn có hiệu lực.

Úc Lũy tiến lên, cung kính nói: "Dám hỏi đại nhân, có gì cần chúng ta làm không?" Hậu Thổ nói: "Đi đem tất cả Quỷ tộc trong mười tám tầng U Minh Hải, những kẻ trên người nhiễm sát khí, toàn bộ dẫn đến đây cho ta, ta muốn độ hóa chúng." "A…" Úc Lũy kinh hãi tột độ, không ngờ mục đích cuối cùng của Tổ Vu đại nhân lại là muốn ra tay với Quỷ tộc của hắn.

"Chúng ta tuân lệnh." Triệu Văn Hòa vội vàng kéo Úc Lũy một cái, cùng các Quỷ Vương khác lui xuống.

Lập tức, trong mười tám tầng U Minh Hải, lại trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại Hậu Thổ, Triệu Công Minh, Hình Thiên ba người.

Hình Thiên gãi đầu: "Tổ Vu đại nhân, Quỷ tộc giảo trá, người không sợ chúng trốn đi sao?" "Trước mặt tuyệt đối thực lực, tất cả đều là hư vọng, huống hồ, Hậu Thổ sư thúc lại không ra tay với bọn chúng, bọn chúng trốn làm gì?" Hậu Thổ gật đầu: "Quỷ tộc, tội lớn ác cực, hy vọng có thể kiếm thêm chút công đức, vì Vu tộc ta, mở ra một con đại đạo quang minh." Hậu Thổ, muốn dốc toàn lực, tránh khỏi kết cục Vu tộc và Yêu tộc đồng quy vu tận.

Không lâu sau, Úc Lũy và những người khác quay lại, trong tay bắt giữ hơn trăm con Quỷ tộc.

Mặt xanh nanh vàng, tóc xõa, hình thù quái dị, một luồng huyết sát khí nồng nặc, xông thẳng vào mặt.

Tu vi cao thấp không đồng đều, cao nhất có Kim Tiên, yếu nhất có Địa Tiên, Thiên Tiên cấp bậc.

Hiển nhiên, đây là những Quỷ tộc tu vi thấp mà Úc Lũy mấy người đã tìm bắt được cho Hậu Thổ.

Hậu Thổ cũng không để tâm, tùy tay câu một con tới, bắt đầu độ hóa.

Hậu Thổ là Thổ Chi Tổ Vu, lại là Tổ Vu duy nhất có Nguyên Thần, tự có một bộ phương pháp độ hóa chuyên môn.

Rất nhanh một canh giờ trôi qua, một con Quỷ tộc Kim Tiên cảnh, mặt xanh nanh vàng, đã được độ hóa.

Trong khoảnh khắc, công đức từ trời giáng xuống, ba thành, được Hậu Thổ chia cho Minh Hà, sáu thành còn lại, rơi vào thể nội Hậu Thổ, và tiêu trừ nghiệp lực sát khí trên người nàng.

Một thành còn lại, lại rơi vào thể nội Triệu Công Minh.

"Hậu Thổ sư thúc đây là…" Lúc này, Triệu Công Minh có chút không biết phải làm sao.

"Một đường sinh cơ này của Vu tộc, là ngươi đã cho ta.

Nếu không phải ngươi, Vu tộc e rằng thật sự sẽ đi vào con đường sai lầm mà không thể quay đầu lại." Trên mặt Hậu Thổ lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, càng làm tôn lên vẻ đẹp nguyệt vận, tuyệt thế khuynh thành của nàng.

"Được rồi." Triệu Công Minh cuối cùng vẫn không từ chối, ngoài

công đức ra, còn có sự kiên trì của Hậu Thổ.

Thoáng chốc, một trăm năm thời gian vội vã trôi qua, Hậu Thổ ngày đêm độ hóa Quỷ tộc, đã tích lũy được một khoản công đức dồi dào.

Triệu Công Minh, cũng thu hoạch không nhỏ, Kim Luân công đức phía sau lưng, càng thêm ngưng luyện.

Triệu Công Minh tin rằng, một ngày nào đó, khi mình tế ra Kim Luân công đức, e rằng Thánh nhân lâm phàm, cũng không dám ra tay sát hại hắn.

Ngày này, Triệu Công Minh cáo từ Hậu Thổ.

Hậu Thổ ở trong U Minh Hải, chuyên tâm kiếm công đức, mưu tính đường lui cho Vu tộc.

Hắn tiếp tục ở lại U Minh Hải, cũng không còn ý nghĩa gì, chi bằng sớm trở về.

Cách thời gian Sư tôn chứng đạo lập giáo, cũng đã vài trăm năm rồi, hắn là Đại đệ tử Tiệt Giáo, mãi không trở về, cũng không phải là chuyện hay.

Hậu Thổ về điều này, vui vẻ đồng ý, còn về Hình Thiên, cũng đi theo Triệu Công Minh rời đi.

Hắn thật sự không chịu nổi cái mùi máu tanh nồng nặc, gây buồn nôn của U Minh Hải nữa rồi.

Quả thực còn khó chịu hơn cả cảm giác đau đớn khi tôi luyện nhục thân.

Cũng không biết Tổ Vu đại nhân làm sao mà chịu nổi.

Hình Thiên và Triệu Công Minh cùng rời khỏi U Minh Hải, khi Triệu Công Minh trở về Côn Luân Sơn, vừa hay đi ngang qua Bất Chu

Sơn.

Sau khi đưa Hình Thiên an toàn về bộ lạc của Hậu Thổ và từ biệt Hình Thiên.

Triệu Công Minh thi triển sức mạnh không gian, bắt đầu lên đường trở về Côn Luân Sơn.

Đại La Kim Tiên, tham ngộ lực lượng pháp tắc, chỉ trong một niệm đã có thể phá toái hư không, đã có tư bản sơ bộ ngao du Hỗn Độn.

Đương nhiên, Hỗn Độn quá nguy hiểm, địa hỏa thủy phong, Hỗn Độn hung thú, Hỗn Độn liệt phùng, v.v., hoàn toàn không phải Đại La Kim Tiên có thể chịu đựng được.

Chỉ có Chuẩn Thánh, mới có thể ở trong Hỗn Độn cực kỳ nguy hiểm, có thêm chút tự vệ chi lực.

Chương 150

Triệu Công Minh tham ngộ pháp tắc không gian đến một thành, là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Lực lượng pháp tắc tham ngộ đến hai thành, là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Lực lượng pháp tắc tham ngộ đến ba thành, là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Lực lượng pháp tắc tham ngộ đến bốn thành, là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Vận dụng pháp tắc không gian, xé rách hư không, gấp khúc các điểm không gian, nhanh hơn gấp mười lần so với tốc độ phi vân.

Chỉ chưa đầy nửa tháng công phu, Triệu Công Minh đã đến Côn Luân Sơn.

Côn Luân Sơn, như trước đây, sừng sững trên đại địa phương Đông, chung linh dục tú, rộng lớn vô biên, hùng vĩ dị thường, trong đó xen lẫn một số khí tức thánh đạo vô thượng.

Khiến vô số tu sĩ đi ngang qua Côn Luân Sơn, đều phải đỉnh lễ mô bái.

Trước đây, Bất Chu Sơn là đệ nhất sơn Hồng Hoang, Côn Luân Sơn chỉ có thể đứng thứ hai.

Nhưng bây giờ, trên Côn Luân Sơn lại có ba vị Thánh nhân tọa trấn, có thể gọi là thần sơn đệ nhất Hồng Hoang.

Nhanh chóng bay lên Côn Luân Sơn, khi Triệu Công Minh đang chuẩn bị đến Thượng Thanh Cung thỉnh an Thánh nhân Sư tôn.

Đột nhiên, bên tai truyền đến từng trận tiếng ồn ào.

"Chúng ta khó khăn lắm mới liên thủ phá được tiên thiên đại trận kia, khai quật ra thượng phẩm tiên thiên linh căn, vậy mà lại bị Cụ Lưu Tôn chặn ngang!

Những đệ tử Xiển Giáo này quả thực quá đáng, Kim Quang Tiên sư huynh, hãy dạy dỗ tên Cụ Lưu Tôn đó một trận!" "Linh căn kia, vốn sinh ra trên địa bàn Xiển Giáo ta.

Các ngươi lũ thấp sinh, noãn hóa, mang lông đội sừng, đã quen thói hoành hành bá đạo ở Hồng Hoang rồi, cũng dám tranh giành đồ với Thượng Tiên Xiển Giáo ta." "Cụ Lưu Tôn sư huynh, mau tế ra Khổn Tiên Thừng của huynh, trói Kim Quang Tiên lại, treo lên cây, cho bọn chúng một bài học." "Kim Quang Tiên sư huynh, nhất định phải bảo vệ uy nghiêm Tiệt Giáo ta, tuyệt đối không thể thua a." Triệu Công Minh nhíu mày, xem ra Tiệt Giáo và Xiển Giáo, lại nổi tranh chấp.

Hắn đang chuẩn bị đến xem, đột nhiên, một đạo nhân áo đen có khí tức khoảng Huyền Tiên vội vã bay qua bên cạnh hắn.

Khí tức trên người, là tiên pháp Thượng Thanh thuần chính vô cùng.

Hướng bay tới, chính là nơi ở của một chúng đệ tử thân truyền Tiệt Giáo, xem ra là muốn đi thỉnh cứu binh.

"Vị sư đệ này, xin đợi một chút." Triệu Công Minh vội vàng ra tay quát dừng lại, hắn cần phải làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mới có thể ra mặt, nếu không đừng để người ta coi mình là 'cái sào' để kéo.

Đạo nhân áo đen kia không kiên nhẫn quay người lại, khi nhìn thấy là Triệu Công Minh, toàn thân liền run rẩy, vô cùng kích động:

“Đại, Đại sư huynh, người, người sao lại trở về rồi?” Triệu Công Minh không rảnh nói lời thừa với hắn, trực tiếp hỏi: “Trên Côn Luân Sơn đã xảy ra chuyện gì, sao lại có tiếng la hét đánh giết?” “Đại sư huynh, người phải làm chủ cho chúng ta a!

Mấy huynh đệ chúng ta, cùng Kim Quang Tiên sư huynh tuần sơn.

Tuần đến nửa đường, Kim Quang Tiên sư huynh ở một vách núi, cảm nhận được khí tức tiên thiên đại trận.” “Thế là dùng trận đạo mà Sư tôn người đã dạy phá vỡ tiên thiên đại trận kia, phát hiện một cây thượng phẩm tiên thiên linh căn.

Bọn Xiển Giáo mặt dày vô sỉ kia, vừa hay nhìn thấy, liền nói đó là đồ của bọn chúng, rồi cướp đồ của chúng ta.” Đạo nhân áo đen kia, ba lời hai ý đã nói khái quát sự việc, Triệu Công Minh trong lòng cũng đã rõ.

Nói đơn giản, chính là Kim Quang Tiên kia, ở địa bàn Xiển Giáo phát hiện một cây thượng phẩm tiên thiên linh căn, bị đệ tử Xiển Giáo Cụ Lưu Tôn nhìn thấy, dưới sự xung đột ngôn ngữ, mới bùng phát một trận ác chiến.

Triệu Công Minh lắc đầu: “Không cần đi thỉnh cứu binh nữa, ta và ngươi cùng đi xem thử.” Đạo nhân áo đen kia đại hỉ: “Đại sư huynh, người theo ta.” Đạo nhân áo đen dẫn Triệu Công Minh rẽ trái rẽ phải, cuối cùng đến trên một ngọn núi cao chót vót.

Lúc này, trung tâm ngọn núi, trên một khoảng đất trống rộng lớn, đã ít nhiều tụ tập mấy chục người.

Ngoài những người xung quanh vây xem, trung tâm quảng trường còn có hai đạo nhân.

Một người mặc đạo bào vàng chói lọi, phú quý bức người, chính là Kim Quang Tiên.

Một người mặc cẩm bào vân văn, chính là Kim Tiên Xiển Giáo Cụ Lưu Tôn.

Lúc này, hai người đang giao thủ trên khoảng đất trống, từng đạo pháp lực dư ba, không ngừng lan rộng ra bốn phía.

Không gian vững chắc, không ngừng phát ra tiếng ầm ĩ cực lớn, khẽ rung động, nổi lên từng trận gợn sóng, sau đó nứt ra vô số vết nứt nhỏ li ti, như thể sắp vỡ vụn thành vô số mảnh vỡ bất cứ lúc nào.

Kim Quang Tiên, tung hoành Hồng Hoang một đời đại yêu, đạo hạnh đã sớm là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng đối thủ của hắn, lại là Cụ Lưu Tôn, xếp thứ ba trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, đạo hạnh trên người cũng là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, hơn nữa căn cơ thâm hậu, khí tức hùng tráng.

Thời gian hai người giao chiến rõ ràng không ngắn, Kim Quang Tiên bị áp chế ở hạ phong, chỉ có công chống đỡ, mà không có lực phản công.

"Cụ Lưu Tôn, đợi yêm phá nhập Đại La, nhất định phải cho ngươi xem mặt mũi!" Kim Quang Tiên tuy bị đánh cho ôm đầu chạy trốn, nhưng vẫn không quên buông lời ngông cuồng.

"Hừ, đợi ngươi phá nhập Đại La, ta e rằng đã bước vào Chuẩn Thánh rồi.

Giao ra linh căn, nếu không ta sẽ treo ngươi lên cây ba ngày ba đêm." "Khạc, không có cửa đâu." Kim Quang Tiên hung hăng khạc một bãi nước bọt về phía Cụ Lưu Tôn.

Cụ Lưu Tôn vội vàng huy động pháp lực chống đỡ, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc dính một chút lên áo, lập tức một luồng khí tức hôi thối xộc đến, khiến người ta buồn nôn.

"Ha ha ha." Kim Quang Tiên thì cười ha hả.

“Kim Quang Tiên, ngươi muốn chết!” Cụ Lưu Tôn trong cơn thịnh nộ, tế ra Khổn Tiên Thừng.

Bảo vật này là Thượng Phẩm Tiên Thiên do Nguyên Thủy ban cho, uy lực vô cùng.

Lúc này vừa được Cụ Lưu Tôn tế ra, sợi dây dài vàng óng, với tốc độ cực nhanh xuyên qua không gian, trói Kim Quang Tiên lại chặt cứng.

Đôi mắt to như tinh không của Kim Quang Tiên nhìn chằm chằm Cụ Lưu Tôn: “Ngươi dám làm ta bị thương, Tiệt Giáo thân truyền ta, tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!” Cụ Lưu Tôn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, tùy tiện tìm một cái cây lớn, liền muốn treo Kim Quang Tiên lên.

Với thần thông của Kim Quang Tiên, bị treo ba ngày ba đêm đương nhiên không bị thương gì đáng kể, nhưng tính chất vũ nhục cực mạnh, nếu thật sự làm vậy, Kim Quang Tiên sau này thật sự không còn mặt mũi nào gặp người nữa.

“Hoa hoa hoa!” Cụ Lưu Tôn đang chuẩn bị triệu hồi Khổn Tiên Thừng để treo Kim Quang Tiên lên, đột nhiên sắc mặt đại biến, Khổn Tiên Thừng như thể không nghe lời triệu hoán của hắn nữa, đình trệ giữa không trung, bất kể hắn dùng sức thế nào, cũng không kéo về được.

“Cụ Lưu Tôn, Sư bá ban cho ngươi bảo bối thượng hảo, chính là để ngươi dùng uy hiếp, làm nhục đồng môn sao?” Trong lòng Cụ Lưu Tôn vừa chợt lóe lên nghi hoặc cực lớn, còn chưa kịp suy nghĩ.

Một luồng đại lực truyền đến, trực tiếp giật phăng Khổn Tiên Thừng khỏi tay hắn.

Lực đạo cực lớn, khiến một mảng da thịt trong lòng bàn tay hắn bị xé rách, một luồng đau đớn thấu tim truyền đến.

“Kẻ nào!” Cụ Lưu Tôn quát lớn, mang theo sự phẫn nộ cực lớn.

Triệu Công Minh chậm rãi từ sau lưng Kim Quang Tiên bước ra, nhàn nhạt nhìn Cụ Lưu Tôn, thần tình nghiêm túc.

“Triệu Công Minh!” Cụ Lưu Tôn thấy là Triệu Công Minh, sắc mặt lập tức biến đổi.

Hắn thở ra một ngụm trọc khí, tiện tay phủi phủi vạt áo: “Triệu Công Minh, ngươi về đúng lúc lắm, ta đang định tìm Tiệt Giáo các ngươi đòi một đạo lý đây.” “Đòi đạo lý?

Chương 151

Ta rửa tai lắng nghe.” Triệu Công Minh khẽ gật đầu nói.

“Đại sư huynh, cái miệng thối của Cụ Lưu Tôn đó, có thể nói hoa lá cành, nói chết thành sống, Đại sư huynh người ngàn vạn lần đừng nghe hắn.” Kim Quang Tiên vĩnh viễn không quên được, trận đòn mình bị ăn khi tuần sơn.

Nếu Đại sư huynh thật sự tin lời nói một phía của Cụ Lưu Tôn, lại đánh mình một trận nữa, thì phải làm sao?

“Ngươi đừng nói vội, ai sai ai đúng, trong lòng ta tự có phán đoán.” Triệu Công Minh ném cho Kim Quang Tiên một ánh mắt trấn an.

Các đệ tử Tiệt Giáo vây quanh, vốn định nói giúp Kim Quang Tiên, cũng không khỏi dừng lại.

Đại sư huynh anh minh thần võ, Thượng Thanh Tiệt Giáo đang thịnh vượng, nhất định có thể cho bọn họ một kết quả hài lòng.

Cụ Lưu Tôn thấy Triệu Công Minh biết điều như vậy, khóe miệng khẽ nhếch, có chút đắc ý.

“Kim Quang Tiên đến địa bàn Xiển Giáo ta phá trận lấy bảo, nếu không phải ta vừa hay gặp, thì cây thượng phẩm tiên thiên linh căn kia đã bị bọn chúng lấy đi rồi.

Ta muốn đòi lại bảo vật thuộc về Xiển Giáo ta, có sai sao?” Cụ Lưu Tôn khái quát đại ý sự việc cho Triệu Công Minh nghe một lần.

Triệu Công Minh khẽ gật đầu, lại nhìn về phía Kim Quang Tiên: “Lần này, đến lượt ngươi nói.” Kim Quang Tiên đã sớm uất nghẹn một cục tức, bắt đầu kể lại rất chi tiết.

Diễn biến sự việc, đại khái không khác mấy so với Cụ Lưu Tôn nói, nhưng chi tiết mà Kim Quang Tiên kể, lại nhiều hơn Cụ Lưu Tôn không ít.

Thứ nhất, Cụ Lưu Tôn đã buông lời cuồng ngôn, nói tám chữ "thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng", trong lời nói đối với đệ tử Tiệt Giáo vô cùng khinh thường.

Thứ hai, chính là Cụ Lưu Tôn ra tay trước, Kim Quang Tiên tức giận không chịu được, mới phản kích.

Triệu Công Minh càng nghe, sắc mặt càng trầm, "Cụ Lưu Tôn, diễn biến sự việc là như vậy sao?" Cụ Lưu Tôn cũng quang côn, thành thật thừa nhận: "Không sai, Kim Quang Tiên nói không sai." Triệu Công Minh sắc mặt trầm xuống, toàn thân tản mát ra uy áp cực lớn.

"Nếu Kim Quang Tiên nói không sai, vậy ngươi có nhận tội không?" Cụ Lưu Tôn vừa chiến một trận, làm sao chịu nổi uy áp của Triệu Công Minh, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng, thân thể run rẩy như cái sàng.

Ngay lúc này, hai luồng sáng bay vụt từ xa tới.

Cả hai đều mặc cẩm bào vân văn, tiên phong đạo cốt, không phải Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử thì là ai?

"Triệu Công Minh, ngươi đang làm gì vậy, định lấy lớn hiếp nhỏ sao?" Xích Tinh Tử người còn chưa đến, giọng nói phẫn nộ đã truyền tới.

"Công Minh huynh, đừng manh động, tạm thời dừng tay." Giọng nói trầm ổn hơn này, thì là Quảng Thành Tử.

Rất nhanh, hai người liên tục đến, chặn trước mặt Cụ Lưu Tôn.

Trên mặt Cụ Lưu Tôn lộ ra sự cảm động cực lớn: "Đại sư huynh,

Nhị sư huynh, hai huynh phải làm chủ cho đệ a." Xích Tinh Tử ngày thường có quan hệ không tồi với Cụ Lưu Tôn: "Yên tâm, có Nhị sư huynh ở đây, ai cũng không thể ức hiếp ngươi." Nói xong, hổ thị đam đam nhìn Triệu Công Minh, trong mắt đầy vẻ bất mãn.

Triệu Công Minh thì lười biếng đáp lời Xích Tinh Tử.

Lúc này, Quảng Thành Tử nhìn Khổn Tiên Thừng trong tay Triệu Công Minh, khẽ nhíu mày: "Công Minh huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến ngươi không tiếc lấy lớn hiếp nhỏ, làm trái quy củ." Quảng Thành Tử không hổ là người đứng đầu Kim Tiên Xiển Giáo, không chỉ tu vi lợi hại, miệng còn lợi hại hơn, vừa lên đã đội cho Triệu Công Minh cái mũ 'lấy lớn hiếp nhỏ, làm trái quy củ'.

Triệu Công Minh mỉm cười, không hề động lòng: "Quảng Thành Tử đạo huynh chi bằng hỏi Cụ Lưu Tôn đã làm những gì." "Ngươi đã làm những gì?" Quảng Thành Tử thật sự không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết, hắn, Quảng Thành Tử, thân là người đứng đầu Kim Tiên Xiển Giáo, uy nghiêm Xiển Giáo, tuyệt không thể bị tổn hại.

"Bỏ đi, vẫn là để người khác thuật lại vậy." Triệu Công Minh lắc đầu, tùy ý chỉ một đệ tử ngoại môn Xiển Giáo, và một đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo.

Hai đệ tử được điểm danh, run rẩy bước ra, nhìn nhau một cái, không dám đánh trống lảng, bắt đầu thành thật thuật lại.

Một nén hương sau, thuật lại xong, Triệu Công Minh hài lòng gật đầu, bảo hai người lui xuống.

Tiếp đó nói: "Quảng Thành Tử chư vị đạo huynh, thấy Cụ Lưu Tôn này, đã táng tận lương tâm đến vậy, có nên nghiêm trị không?" Xích Tinh Tử cười lạnh: "Kim Quang Tiên Tiệt Giáo ngươi cũng có lỗi, ngươi sao không trừng phạt hắn trước?

Chẳng lẽ là muốn tư vịnh uổng pháp, bao che đồng môn nhà mình sao?" Trong Thượng Thanh Cung, thanh khí lượn lờ, chậm rãi bay lên rồi lại rủ xuống, nhưng dù vậy, vẫn không thể áp chế được sự phẫn nộ trong lòng Thông Thiên.

"Thật vô sỉ!" Hắn đột nhiên đứng dậy, miệng lớn tiếng mắng.

Đi đi lại lại trong điện, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn xuống, miệng lẩm bẩm.

"Sen hồng ngó trắng lá sen xanh, Tam Thanh vốn là một nhà.

Đều là đồng môn, lùi một bước biển rộng trời cao.

Biển rộng trời cao…" Thông Thiên không ngừng lẩm bẩm, mới áp chế được sự phẫn nộ trong lòng.

Trong Ngọc Thanh Cung, Nguyên Thủy mặt không chút biểu cảm, ngồi trên Chư Thiên Khánh Vân, nhàn nhạt nhìn tất cả, cuối cùng thốt ra mấy chữ: "Loài thấp sinh, noãn hóa, mang lông đội sừng, có tư cách gì hưởng phúc duyên Côn Luân của ta?" Trên quảng trường, sắc mặt Triệu Công Minh hoàn toàn trầm xuống, nhìn khuôn mặt vô sỉ của Xích Tinh Tử, Cụ Lưu Tôn.

Lại nhìn biểu cảm lãnh đạm không làm gì của Quảng Thành Tử, giọng nói trầm xuống.

"Ta vốn muốn hòa giải mọi chuyện, nhưng than ôi phong khởi bất chỉ (gió thổi không ngừng).

Đã vậy, vậy thì hôm nay chúng ta hãy tính toán kỹ càng." "Sen hồng ngó trắng lá sen xanh, Tam Giáo vốn là một nhà.

Trên Côn Luân Sơn, tuy phân ra Nhân, Xiển, Tiệt Tam Giáo, các giáo tự phân chia địa bàn, nhưng tiên thiên chi vật như thế này, quy củ Hồng Hoang, từ xưa đến nay đều là hữu duyên đắc chi, tiên đáo tiên đắc (đến trước được trước)." "Đã tiên thiên đại trận kia, là Kim

Quang Tiên và mười mấy đệ tử Tiệt Giáo ta liên hợp phá vỡ, vậy tự nhiên thuộc về Kim Quang Tiên.

Cụ Lưu Tôn lòng tham nổi lên, ra tay cướp đoạt, là ai sai?" Cụ Lưu Tôn thấy 'núi dựa' đã đến, trong lòng lập tức không hoảng, "Công Minh sư huynh ngươi cũng đã nói, tiên thiên chi vật, hữu duyên đắc chi.

Ta đã nhìn thấy, vậy tự nhiên người thấy có phần.

Kim Quang Tiên không phải đối thủ của ta, vậy nói rõ hắn và tiên thiên linh căn kia không có duyên phận." Triệu Công Minh lập tức bị chọc cười, "Vậy theo ý ngươi, ai thực lực mạnh, thì có thể tứ vô kỵ đạn (không kiêng dè gì) cướp đoạt bảo vật của người tu vi thấp hơn mình sao?" "Quy củ Hồng Hoang, kẻ yếu làm mồi kẻ mạnh, vốn dĩ phải như vậy." Giọng Cụ Lưu Tôn vô cùng kiên định.

"Tốt, đây là ngươi nói đó." Triệu Công Minh ý niệm vừa động, uy áp Đại La, lập tức bao trùm toàn trường.

Trong khoảnh khắc, bao gồm Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Cụ Lưu Tôn ba người, tất cả đệ tử Xiển Giáo, đều bị đại pháp lực cấm cố, không thể động đậy.

Trong mắt Quảng Thành Tử lóe lên sự không thể tin được: "Đại La Kim Tiên, kim ý bất hủ, lực lượng pháp tắc, ngươi…" Nhưng lời hắn còn chưa nói xong, liền nghe thấy tiếng lách tách.

Từng đạo lưu quang vàng óng, sáng chói, không chịu khống chế bay ra từ trên người Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Cụ Lưu Tôn ba người.

Lạc Hồn Chung, Thư Hùng Kiếm, Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, Âm Dương Kính, Thủy Hỏa Phong, Như Ý Càn Khôn Đại, 'hoa la la' bay lên giữa không trung, lưu quang rực rỡ.

Triệu Công Minh lạnh lùng hừ một tiếng, một tay bắt lấy, một đống pháp bảo, liền rơi vào tay hắn.

Cụ Lưu Tôn rít lên quát: "Triệu Công Minh, ngươi cướp pháp bảo của chúng ta, rốt cuộc muốn làm gì?" Triệu Công Minh vẫn lạnh lùng cười nói: "Vừa nãy chẳng phải chính ngươi nói, đại địa Hồng Hoang, kẻ yếu làm mồi kẻ mạnh, kỹ năng không bằng người, bị cướp pháp bảo, cũng là lẽ đương nhiên sao?" Cụ Lưu Tôn mặt đỏ bừng: "Tam Thanh vốn là một nhà, chúng ta, chúng ta đều là đồng môn sư huynh đệ, sao có thể theo quy củ Hồng Hoang mà làm." Một trái tim của Cụ Lưu Tôn, suýt nữa thì nhảy lên tận cổ họng.

Khổn Tiên Thừng, Như Ý Càn Khôn Đại, đều là pháp bảo đắc lực của hắn, thật sự bị Triệu Công Minh lấy đi, thì thật sự đau lòng chết mất.

Triệu Công Minh sắc mặt càng thêm âm trầm, hắn lạnh lùng cười nói.

"Thì ra ngươi cũng biết Tam Thanh vốn là một nhà, chúng ta đều là sư huynh đệ.

Vậy tại sao lại cướp bảo vật của Kim Quang Tiên?" "Ngươi, ngươi…" Cụ Lưu Tôn nhất thời nghẹn lời, trực tiếp không nói ra lời.

Chương 152

Còn có thể nói gì nữa, chẳng lẽ muốn nói trong lòng tham niệm tự khởi, nhịn không được ra tay cướp bảo?

Thật sự nói như vậy, đừng nói Triệu Công Minh, ngay cả Sư tôn nhà mình, e rằng cũng sẽ thịnh nộ.

Xích Tinh Tử sắc mặt âm trầm, thầm vận pháp lực giãy dụa, chỉ cảm giác có một ngọn núi lớn đè trên người mình, ngoài cái miệng ra, chỗ nào cũng không động đậy được mảy may.

Còn về Quảng Thành Tử, vẫn chìm đắm trong cảnh Triệu Công Minh chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Hắn, Quảng Thành Tử, người đứng đầu Kim Tiên Xiển Giáo, tu vô thượng tiên pháp Ngọc Thanh, ngày đêm khổ tu không ngừng, cho đến nay cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong mà thôi.

Hắn, Triệu Công Minh, ba bữa hai buổi xuống núi du ngoạn, vậy mà lại chứng đạo trước hắn.

Quảng Thành Tử rơi vào sự tự nghi ngờ cực lớn.

Triệu Công Minh được đà không tha người, lại nói: "Ta vừa nãy nghe Kim Quang Tiên nói, khi ngươi cướp bảo, miệng không ngừng nói 'thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng'?" Kim Quang Tiên vội vàng nói: "Đúng, Đại sư huynh, Cụ Lưu Tôn tên này chính là nói như vậy." Cụ Lưu Tôn há miệng, muốn giải thích, nhưng lại không biết phải nói thế nào, khi hắn cướp bảo, hình như chính là nói như vậy.

"Thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng!" Trong Thượng Thanh Cung, Thông Thiên nghe được tám chữ này, trên người từng trận phẫn nộ lưu chuyển, xé rách không gian, phấn toái vô cùng địa hỏa

thủy phong.

Đệ tử Xiển Giáo, quả thực có chút quá đáng rồi, nếu không phải vì nhị huynh nhà mình, Thanh Bình Kiếm ở bên hông hắn đã sớm xuất sao kiến huyết rồi.

Chỉ là nhị huynh nhà mình rõ ràng biết, vì sao lại lạnh nhạt bàng quan, không quản không đoái, mặc cho đệ tử Xiển Giáo làm nhục.

Triệu Công Minh nhìn chằm chằm Cụ Lưu Tôn, chậm rãi nói: "Tiệt Giáo là do Sư tôn sáng lập, ngươi miệng không ngừng nói 'thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng', làm nhục đệ tử Tiệt Giáo ta, chẳng phải là biến tướng làm nhục Sư tôn nhà ta, Sư thúc nhà ngươi sao?" "Năm đó trên Bất Chu Sơn, Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên xuất thế, Đại sư bá được Bàn Long Tiên Quải, Nhị sư bá được Tam Bảo Ngọc Như Ý, Sư tôn nhà ta được Thanh Bình Kiếm.

Ba bảo vật, đều là chứng đạo chi bảo của bọn họ, cũng mới có câu 'sen hồng ngó trắng lá sen xanh, Tam Thanh vốn là một nhà', cũng mới có Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo." "Các ngươi mắng Sư tôn nhà ta, chẳng phải là đang mắng Thái Thanh Đại sư bá, đang mắng Sư tôn của chính các ngươi sao?" "Các ngươi buông lời cuồng ngôn, dụng tâm hiểm ác, sớm muộn sẽ gây ra đại họa, liên lụy sư môn." Triệu Công Minh nói một tràng liền mạch, trực tiếp khiến Cụ Lưu Tôn ngây người.

"Ta, ta nào dám mắng ba vị sư trưởng." Ngọc Thanh Cung, trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy yên lặng thở ra một ngụm trọc khí: "Nam Cực Tiên Ông ở đâu?" Trong Ngọc Thanh Cung, một bóng trắng lóe lên, Nam Cực Tiên Ông tóc bạc mặt trẻ thơ, đầu to như đấu, cầm một cây đào trượng xuất hiện.

"Nam Cực có mặt." "Ngươi đích thân đi một chuyến, kết thúc màn náo kịch này, đưa bọn chúng về đây." Nguyên Thủy tay cầm Tam Bảo

Ngọc Như Ý, mặt không chút biểu cảm.

"Dám hỏi Lão Gia, có cần trừng trị Cụ Lưu Tôn không?" Nam Cực Tiên Ông dừng lại một chút, chuyện này từ đầu đến cuối, hắn đều xem trong mắt, có một nói một, lần này, quả thật là lỗi của Cụ Lưu Tôn, cộng thêm tám chữ 'thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng', ảnh hưởng quá ác liệt.

Nguyên Thủy lắc đầu: "Không cần trừng trị, đưa bọn chúng về là được rồi." "Vâng, Lão Gia." Nam Cực Tiên Ông trong lòng rùng mình, nói như vậy, Lão Gia nhà mình, chẳng lẽ cũng đồng tình với tám chữ mà Cụ Lưu Tôn nói, 'thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng'?

Nam Cực Tiên Ông không dám chần chừ, ý niệm vừa động, rời khỏi Ngọc Thanh Cung.

Rồi ngay sau đó, xé rách không gian, xuất hiện trước mặt Quảng Thành Tử và bọn họ.

Khí thế cấp độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong khoảnh khắc phá vỡ áp chế của Triệu Công Minh.

Ba người Quảng Thành Tử, rất nhanh khôi phục quyền kiểm soát cơ thể.

"Nam Cực Lão Sư." Cụ Lưu Tôn thấy Nam Cực Tiên Ông đến, lập tức thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng.

Nam Cực Tiên Ông, một trong Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung năm đó, bối phận cực cao, tuy phụng Nguyên Thủy làm Lão Gia, nhưng Quảng Thành Tử và bọn họ vẫn luôn xưng hô là Lão Sư.

Triệu Công Minh nhàn nhạt liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông, chắp tay nói: "Thì ra là Nam Cực Tiên Ông, người đến đây, có việc gì?" Triệu Công Minh chứng đạo Đại La, cùng Nam Cực Tiên Ông đủ sức bình đẳng luận giao.

Nam Cực Tiên Ông khẽ gật đầu, vẻ mặt hòa nhã nói: "Công Minh đạo hữu, Tam Thanh vốn là một nhà, một số chuyện nhỏ, mọi người đều là đồng môn, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, không cần thiết phải cương quyết như vậy." Triệu Công Minh mỉm cười lắc đầu, giọng điệu chậm rãi nhưng kiên định nói: "Nếu không có tôn ti, mắng chửi sư trưởng trong miệng Nam Cực đạo hữu đều là chuyện nhỏ, vậy dám hỏi chuyện gì mới là đại sự?" Nam Cực Tiên Ông sững sờ, không ngờ Triệu Công Minh lại không nể mặt đến vậy.

Hắn trầm ngâm một lúc, nói: "Vậy không biết Công Minh đạo hữu, tính toán xử lý chuyện này thế nào." "Yêu cầu của ta rất đơn giản, thứ nhất, sau này trên Côn Luân Sơn, không được xuất hiện bốn chữ 'thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng'.

Nếu còn tái phạm, đừng trách Triệu Công Minh ta không nể tình." "Thứ hai, ta muốn Cụ Lưu Tôn, trước mặt tất cả đệ tử Xiển Giáo, Tiệt Giáo, phải xin lỗi Kim Quang Tiên.

Thứ ba, vật quy nguyên chủ, trả lại cây thượng phẩm tiên thiên linh căn kia." "Cái này…" Nam Cực Tiên Ông vẻ mặt khó xử, trong lòng thầm kêu khổ, mình vớ phải chuyện gì thế này.

Hắn do dự rất lâu, thấy Nguyên Thủy không có gợi ý gì cho mình, cắn răng một cái, "Được, ta đồng ý." Nói xong, nhìn Cụ Lưu Tôn: "Còn không mau lấy cây thượng phẩm tiên thiên linh căn kia ra?" Cụ Lưu Tôn bất tình bất nguyện móc ra một cây lá tinh oánh, mạch lạc rõ ràng xanh tươi, trên cành còn treo hai ba quả đỏ rực.

Cụ Lưu Tôn nhịn xuống sự phẫn nộ trong lòng, ném cho Kim Quang Tiên: "Cho ngươi đó." Kim Quang Tiên hớn hở đón lấy, cười nói: "Không phải của ngươi rốt cuộc không phải của ngươi, vẫn là không có phúc phận a." Cụ Lưu Tôn tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn không thể làm gì.

Tiếp đó, Nam Cực Tiên Ông lại lạnh mặt huấn trách Cụ Lưu Tôn một trận, và cảnh cáo, không được phép nói tám chữ 'thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng' nữa.

Cụ Lưu Tôn không dám phản bác, liên tục gật đầu đồng ý.

Tiếp đó, Nam Cực Tiên Ông cười nói với Triệu Công Minh: "Không bằng cứ ở đây, để Cụ Lưu Tôn tạ lỗi với Kim Quang Tiên là xong." "Không được." Triệu Công Minh lắc đầu, ngữ khí vô cùng kiên quyết.

Nam Cực Tiên Ông đành quay sang Quảng Thành Tử: "Ngươi đi gọi tất cả đệ tử Xiển Giáo đến đây đi." "Vâng." Quảng Thành Tử cũng không còn chút cáu kỉnh nào, hóa thành một đạo lưu quang bay đi.

Còn Kim Quang Tiên, thì dưới ánh mắt của Triệu Công Minh, đã đi mời đệ tử Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo, những năm này dưới sự thu đồ đệ vài lần của Thông Thiên Giáo Chủ, tổng số nhân đã tăng lên, đã sắp đạt gần ngàn người.

Rất nhanh, đệ tử hai giáo Xiển Giáo và Tiệt Giáo ùn ùn kéo đến.

Đa Bảo, Kim Linh, Tam Tiêu cùng những người khác cũng hiển nhiên ở trong đó.

Khi Đa Bảo nhìn thấy cảnh tượng này trên đỉnh núi, không khỏi hổ thẹn cúi đầu: "Đại sư huynh, đều là đệ tử không tốt, đã không kịp thời ra mặt giải quyết chuyện này." Cũng may Triệu Công Minh vừa đúng lúc quay về mà gặp phải, nếu không sự tình sẽ phát triển đến mức nào, Đa Bảo không dám đoán mò.

"Ngươi quả thực có lỗi, lát nữa ta sẽ xử trí ngươi." Kim Cô Tiên Mã Toại cũng vội vàng nhận tội: "Đại sư huynh, không trách Đa Bảo sư huynh, đều trách đệ tử bế quan đột phá, không kịp thời phát hiện

chuyện này, suýt nữa gây ra đại họa." "Lỗi của ngươi, quả thật lớn hơn Đa Bảo, sau khi quay về, ta sẽ xử trí ngươi." Khi đệ tử hai giáo Xiển, Tiệt gần như đã tề tựu, Cụ Lưu Tôn đành bất đắc dĩ tiến lên, đối với Kim Quang Tiên cúi người hành lễ tạ lỗi: "Đều là lỗi của ta, không nên vì lợi dục mà cướp bảo vật của ngươi." Kim Quang Tiên cười ha hả, hoàn toàn không đáp lời Cụ Lưu Tôn, rồi sau đó quay về trận doanh Tiệt Giáo.

Cụ Lưu Tôn tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng đành chịu, xám xịt lui về.

"Công Minh đạo hữu, chuyện này, có thể giải quyết được rồi chứ?" Nam Cực Tiên Ông bất đắc dĩ nói, lần này, Cụ Lưu Tôn đã nổi danh, ngay cả ông ta, cũng đã để lại một vết rạn nứt khó xóa nhòa giữa ông ta và Thập Nhị Kim Tiên.

"Có thể rồi." Triệu Công Minh dứt khoát gật đầu.

"Trả lại pháp bảo cho chúng ta." Cụ Lưu Tôn nén một hơi, trừng mắt nhìn Khổn Tiên Thằng bên cạnh Triệu Công Minh.

"Ồ?

Suýt nữa quên mất." Triệu Công Minh khẽ búng ngón tay, pháp bảo của ba người tự tìm về chủ cũ, trở lại trong tay bọn họ.

"Chúng ta đi." Nam Cực Tiên Ông dẫn chúng Kim Tiên vội vàng cưỡi mây rời đi, chuyện ngày hôm nay, Xiển Giáo của ông ta đã mất mặt ê chề.

Ngược lại, bên Tiệt Giáo, lại bùng nổ những tiếng reo hò như núi lở biển gào.

"Đại sư huynh uy vũ!" "Đại sư huynh uy vũ!" "Đại sư huynh uy vũ!" Hiển nhiên, những đệ tử Tiệt Giáo này bình thường không ít lần chịu ấm ức từ Xiển Giáo, lần này, coi như đã được hả dạ.

Triệu Công Minh cười với chúng đệ tử, sau đó nhìn Đa Bảo: "Đa Bảo, ngươi chỉ lo tu luyện khổ hạnh cho bản thân, lại bỏ mặc Tiệt Giáo không quản, căn cứ theo giáo quy Tiệt Giáo của ta, phạt ngươi diện bích một trăm năm, ngươi có phục không?" "Đa Bảo tâm phục khẩu phục." "Kim Cô Tiên." "Đệ tử có mặt." Kim Cô Tiên vội vàng bước ra.

"Ngươi thân là đội trưởng đội chấp pháp, đã không tận trách nhiệm của mình, ta phạt ngươi diện bích trăm năm, lại khấu trừ bổng lộc hai ngàn năm của ngươi, ngươi có phục không?" "Tâm phục khẩu phục." Kim Cô Tiên vội vàng đáp, đồng thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sự sợ Đại sư huynh sẽ cách chức đội trưởng đội chấp pháp của mình.

Làm đội chấp pháp những năm này, bổng lộc khá hậu hĩnh, dưới sự cung cấp lượng lớn tài nguyên, không lâu trước đây, nàng đã sắp đột phá đến cảnh giới Đại La, một chức vụ tốt như vậy, tìm đèn lồng cũng không thấy.

Sau khi trừng phạt xong, Triệu Công Minh bắt đầu hỏi han những chuyện gì đã xảy ra gần đây trong Tiệt Giáo.

Chương 153

Đầu tiên, tin tức tốt thứ nhất, chính là Hắc Thủy Huyền Xà đã thành công đột phá lên Đại La Kim Tiên.

Năm đó ở Bồng Lai Bí Cảnh, tu vi của Hắc Thủy Huyền Xà đã là Thái Ất đỉnh phong, khổ tu vô số năm, một sớm đột phá, vô cùng hợp lý.

Thứ hai, chính là khí vận Tiệt Giáo, như mặt trời ban trưa, ổn định thăng tiến, hơn nữa dưới giáo quy nghiêm khắc và khảo hạch nhập môn, tố chất phẩm hạnh của các đệ tử đều tốt hơn rất nhiều, nghiệp lực không tăng mà giảm, tràn đầy sức sống.

Thứ ba, chính là Kim Sí Đại Bàng Điểu đã thành công thông qua khảo hạch Tiệt Giáo, bái nhập môn hạ Tiệt Giáo, trở thành một trong các Tùy Thị Chúng Tiên, Vũ Dực Tiên.

Như vậy, vừa vặn bổ sung đủ Tùy Thị Thất Tiên.

Đương nhiên, cũng có một vài tin tức không tốt, đầu tiên, chính là sau khi lập giáo, quan hệ giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo càng tệ hơn.

Bình thường gặp mặt, không phải lạnh lùng châm chọc, thì là phớt lờ nhau.

Ở lại với Đa Bảo cùng bọn họ một lúc, mỗi người phân cho họ một ít lá trà ngộ đạo xong, Triệu Công Minh liền đến Thượng Thanh Cung.

Bên cạnh Thượng Thanh Cung, Thủy Hỏa Đồng Tử như thường lệ đang ngủ gật.

Triệu Công Minh khẽ vỗ vai Thủy Hỏa Đồng Tử, Thủy Hỏa Đồng Tử bật dậy: "Đại sư huynh, ngài, ngài đã về?" "Ngươi lại lười

biếng.” Triệu Công Minh cười đưa cho Thủy Hỏa Đồng Tử vài quả bàn đào.

“Suốt ngày canh cửa cho Lão gia, mệt quá.” Thủy Hỏa Đồng Tử ngượng ngùng cười cười, y là tinh túy Thủy Hỏa Thiên Địa, chỉ cần tuần tự trưởng thành, đạt được Đại La đạo quả vẫn không thành vấn đề.

Triệu Công Minh bước vào Thượng Thanh Cung, vừa hay nhìn thấy bóng lưng Thông Thiên.

Y lặng lẽ đi tới, khẽ hỏi: “Sư tôn, ngài không giận chứ?” “Không giận sao?

Sao có thể không giận!” Thông Thiên quay người lại, tức đến sắc mặt xanh mét.

Triệu Công Minh an ủi nói: “Một Cụ Lưu Tôn cỏn con, chẳng là gì cả, đệ tử đã giáo huấn hắn rồi, Sư tôn vì hắn mà đừng giận hỏng thân mình.” “Ai nói là vì Cụ Lưu Tôn!” Sắc mặt Thông Thiên rất khó coi: “Ta là giận thái độ của Nhị sư bá ngươi.” “Từ sau khi lập giáo chứng đạo, giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, vẫn luôn không hợp nhau, những Kim Tiên Xiển Giáo kia, thường xuyên nói lời bất kính, ta vì nể mặt Nhị sư bá ngươi, nên đã để đệ tử trong giáo nhường nhịn họ ba phần.” “Nhưng sự nhường nhịn đổi lại, lại là sự kiêu ngạo hơn, cái gì mà ‘thấp sinh noãn hóa’, ‘bị mao đái giác’, ngươi nghe xem đó là những lời gì, quan trọng nhất là, Nhị sư bá ngươi, một chút biểu thị cũng không có, mặc cho những Kim Tiên môn hạ kia làm càn.” Thông Thiên Giáo Chủ hầm hừ nói một tràng.

Triệu Công Minh im lặng không nói, hiển nhiên lúc này, tình cảm Tam Thanh vẫn còn khá sâu đậm.

Dù sao cũng là huynh đệ đã cùng nhau trải qua ức vạn nguyên hội.

Ngay cả tính tình Sư tôn mình không sợ trời không sợ đất, cũng sẽ lùi bước trước tình cảm huynh đệ.

Nếu để Sư tôn mình biết được, tương lai Tam Thanh sẽ phân gia, châm ngòi Phong Thần Đại Kiếp.

Hai vị huynh trưởng liên thủ với người ngoài cùng đối phó mình, diệt vong đạo thống Tiệt Giáo, lại không biết sẽ nghĩ thế nào.

Triệu Công Minh đợi Thông Thiên Giáo Chủ trút giận một hồi xong mới nói.

"Sư tôn, theo đệ tử thấy, đạo bất đồng bất tương vi mưu, nếu chúng ta Tiệt Giáo và Xiển Giáo không hòa hợp được, thì không hòa hợp nữa là xong, không cần phải miễn cưỡng để duy trì quan hệ huynh đệ." "Đệ tử Xiển Giáo sau này nếu còn ngang ngược bức người, chúng ta Tiệt Giáo cũng không phải hiền lành, cứ trực tiếp lấy oán báo oán, đánh trả là được, miễn cho người khác coi thường Tiệt Giáo của chúng ta." Thông Thiên cảm khái sâu sắc: "Ngươi nói đúng, nếu Nhị sư bá ngươi không giữ thể diện, chúng ta cũng không cần miễn cưỡng bản thân, sau này Tiệt Giáo, cứ theo lời ngươi nói mà làm đi." Thông Thiên nói xong, trầm ngâm một lúc: "Còn có một chuyện, vi sư cũng đã đưa vào nhật trình." "Chuyện gì ạ?" "Là chuyện về việc khai mở đạo trường." Thông Thiên nói: "Đệ tử Tiệt Giáo của chúng ta càng ngày càng nhiều, sau này Đại La Kim Tiên cũng sẽ càng nhiều, vi sư chuẩn bị để những đệ tử tu thành Đại La, rời khỏi Côn Luân Sơn, tìm đạo trường khác, để tránh đạo uẩn áp chế, gây trở ngại cho việc tu hành của các đệ tử khác." "Thì ra là chuyện này." Triệu Công Minh gật đầu, lời Sư tôn mình nói, không hề vô lý.

Giữa các tu sĩ, không phải là một sự hài hòa hoàn toàn, mà có tác dụng tương hỗ áp chế.

Ví như tu sĩ chứng đạo Đại La Kim Tiên, từ trên xuống dưới, sẽ

tự nhiên mà phóng thích ra Đại La Lãnh Địa, Bất Hủ Đạo Uẩn.

Nếu cùng với tu sĩ đồng cảnh giới ở chung lâu ngày, thì sẽ tương hỗ va chạm, không có lợi cho cả hai bên tu hành.

Nếu Đại La Kim Tiên, trải qua nhiều năm tháng ở cùng tu sĩ dưới Đại La, thì sẽ tạo ra áp lực cực lớn cho tu sĩ hạ tầng, không có lợi cho việc tu hành của họ.

Đương nhiên, loại đạo uẩn lãnh địa này, thông thường chỉ tồn tại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đợi đến Chuẩn Thánh, tu vi thâm hậu, tự nhiên có thể thu liễm toàn bộ khí tức vào trong cơ thể, cái gọi là đạo uẩn lãnh địa đó, tự nhiên sẽ không còn tồn tại.

Sở dĩ Thông Thiên Giáo Chủ làm như vậy, là vì đại cục, vì gần ngàn đệ tử Tiệt Giáo mà suy tính.

Triệu Công Minh nghĩ nghĩ: "Vậy đệ tử qua một thời gian nữa, sẽ rời khỏi Côn Luân Sơn, đi tìm một đạo trường." Thông Thiên vẫy vẫy tay, thần sắc lại trở nên thoải mái.

"Cũng không cần vội vàng như vậy, ngươi mới vừa về, hãy ở lại vài ngày nữa, tiện thể chỉ điểm cho các sư đệ sư muội của ngươi tu hành." "Ngoài ra, cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa là đến lúc Ngũ Thánh chúng ta giảng đạo, đến lúc đó, ngươi cần phải là thủ tịch Thượng Thanh của ta để chủ trì đại cục." "Vâng, Sư tôn." Triệu Công Minh tính toán một chút, đại khái còn hơn một ngàn năm nữa, Sư tôn mình sẽ giảng đạo.

Tiếp theo đó, không có gì đại sự, Triệu Công Minh cáo biệt Thông Thiên Giáo Chủ xong, rời khỏi Thượng Thanh Cung, bắt đầu dạo chơi trong Tiệt Giáo.

Từ sau khi Thông Thiên chứng đạo, thời gian cũng không ngắn, đệ

tử Tiệt Giáo ngày càng tăng, diện mạo đổi mới hoàn toàn.

Đầu tiên, chính là có thêm từng tòa kiến trúc được xây dựng tinh xảo.

San sát nhau, kim bích huy hoàng, tọa lạc trên Côn Luân Sơn, đẹp lộng lẫy.

Hiển nhiên, đây đều là do đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo xây dựng, dùng làm đạo trường.

Bề ngoài nhìn thì đẹp, nhưng thực chất không có bao nhiêu linh khí, không thích hợp cho việc tu hành.

Đang lúc Triệu Công Minh dạo chơi, không xa, một đoàn sương đen xuất hiện, với tốc độ cực nhanh lao về phía Triệu Công Minh.

Khi đến trước mặt Triệu Công Minh, y liền biến thân, hóa thành một nam tử áo đen.

"Chủ nhân, ngài cuối cùng cũng đã về." Nam tử áo đen, chính là Hắc Thủy Huyền Xà, nay đã hóa thành tu sĩ Đại La Kim Tiên chân chính.

Triệu Công Minh trên dưới đánh giá Hắc Thủy Huyền Xà, khen không dứt miệng: "Không tệ, chứng đạo Đại La, rất nhanh là có thể rạng danh tổ tông." Tộc Hắc Thủy Huyền Xà, tiềm lực có hạn, Đại La Kim Tiên, đã là cực hạn rồi.

Hắc Thủy Huyền Xà gãi đầu, cười ngượng nói: "Nếu không phải nhờ Chủ nhân ngài bồi dưỡng, Tiểu Hắc làm sao có được ngày hôm nay." Từ khi bái nhập môn hạ Triệu Công Minh, bàn đào, trà ngộ đạo chưa từng gián đoạn, nếu không, Hắc Thủy Huyền Xà cũng không thể nhanh như vậy chứng đạo Đại La.

Sau khi quay về động phủ, Lục Nhĩ, Kim Sí Đại Bàng Điểu đã đang chờ.

Kim Sí Đại Bàng Điểu cười hắc hắc: "Vũ Dực Tiên, bái kiến Đại sư huynh." Trên mặt Vũ Dực Tiên tràn đầy kiêu ngạo, sau khi bái nhập Tiệt Giáo, tinh khí thần dường như được bổ sung cực lớn, ngay cả tu hành cũng trở nên nỗ lực hơn, tu vi thuận lợi đột phá đến Thái Ất Kim Tiên, tinh khí thần sung mãn.

"Không tệ không tệ, có thể làm tùy thị tiên nhân của Sư tôn, tiền đồ vô lượng." Nghe Triệu Công Minh khen ngợi một tiếng, Vũ Dực Tiên cười đến không khép miệng được.

Y, Vũ Dực Tiên, tổng có một ngày sẽ quay về Phượng tộc, khiến những con phượng hoàng coi thường y phải quỳ dưới chân y.

Tiếp đó, Triệu Công Minh lại đi hàn huyên với Tam Tiêu nửa ngày, trên Côn Luân Sơn, không có nhiều nữ tu sĩ, Tam Tiêu không có tỷ muội chí đồng đạo hợp, thật sự rất buồn chán, xem ra, có thời gian phải chiêu mộ thêm vài nữ tu nhập môn rồi.

Thời gian chớp mắt, trăm năm thoáng qua, Triệu Công Minh xuất quan, triệu tập đệ tử Tiệt Giáo, bắt đầu giảng đạo.

Thân là Đại sư huynh, phải gánh vác trách nhiệm của một Đại sư huynh.

Với đạo hạnh Đại La Kim Tiên của y, việc giảng đạo cũng hoàn toàn đủ sức.

Một buổi giảng đạo, kéo dài mười năm, lúc này mới tan.

Tiếp theo, cứ mỗi vài trăm năm, Triệu Công Minh đều sẽ xuất quan, giảng đạo cho đệ tử môn hạ, tiện thể kiểm tra tiến độ tu hành của họ.

Cho đến một ngày, trong Tam Thanh Điện, tiếng chuông vàng vang lên!

Chương 154

Triệu Công Minh tỉnh dậy từ bế quan, thông báo cho đệ tử Tiệt Giáo, nhanh chóng đến Tam Thanh Điện.

Một bên khác, Nhân Giáo, Xiển Giáo cũng nhanh chóng hành động, không lâu sau, trong Tam Thanh Điện, người đông như mắc cửi, đương nhiên phần lớn đều là đệ tử Tiệt Giáo.

Trong đó, Huyền Đô cũng hiển nhiên có mặt, chỉ là tu vi của y, đã thăng lên đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, Tam Hoa trên đỉnh đầu tròn đầy viên mãn, linh lung tinh oánh.

Khiến Triệu Công Minh vô cùng kinh ngạc, có một sư phụ biết luyện đan, thật sự là thơm lây, trong chốc lát đã đề thăng tu vi, hiệu suất mạnh hơn nhiều so với việc bản thân khổ tu.

Thái Thanh lướt nhìn một lượt, đạm mạc nói: "Người đã chuẩn bị xong, chúng ta xuất phát thôi." "Được." Nguyên Thủy, Thông Thiên lần lượt gật đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba người cùng vung tay, vô thượng đại pháp lực, bao phủ đệ tử Tam Giáo.

Chúng nhân chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, đợi đến khi xuất hiện lần nữa, đã đến Hỗn Độn.

Triệu Công Minh không khỏi tặc lưỡi, không hổ là Thánh nhân, giữa cử chỉ tay chân, liền có thể bùng phát ra sức mạnh không thể sánh bằng lúc còn là Chuẩn Thánh.

Lúc này, không xa trong Hỗn Độn, từng trận kim sắc chói mắt, nhìn kỹ, hóa ra là một bàn tay vàng khổng lồ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khoanh chân ngồi phía trước bàn tay, một bộ

dáng bi thiên mẫn nhân.

Phía sau bọn họ, chính là bốn người Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng, xa hơn nữa, chính là một số đệ tử ngoại môn của Tây Phương Giáo, đại khái có gần trăm người.

Bàn tay vàng khổng lồ trong Hỗn Độn cũng rất nhanh, không lâu sau, đã đến trước mặt Tam Thanh.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn từ trên bàn tay vàng khổng lồ đứng dậy, chắp tay về phía Tam Thanh: "Chúng ta đã gặp Tam Thanh sư huynh." Thái Thanh cười nói: "Nơi giảng đạo, các ngươi đã chọn xong chưa?" "Tam Thanh sư huynh ở đâu giảng đạo, chúng ta liền ở đó giảng đạo." Chuẩn Đề lộ ra nụ cười mỉm, mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn năm người, trong Hỗn Độn chọn một nơi khá gần Hồng Hoang tinh vực, từ từ dừng lại, tiếp đó thi triển đại pháp lực, xua đuổi địa hỏa thủy phong, hỗn độn phong bạo cùng những thứ có thể gây nhiễu buổi giảng đạo trong không gian.

Cuối cùng, đặt xuống hai ngàn bồ đoàn, bắt đầu tĩnh lặng chờ giảng đạo.

Không lâu sau, các Đại Năng Hồng Hoang, bắt đầu từng đợt kéo đến.

Triệu Công Minh, Quảng Thành Tử, Huyền Đô, cùng với Dược Sư, Di Lặc và những người khác, thì phụ trách nghênh tiếp.

Không lâu sau, trong đạo trường, vô số bồ đoàn đã ngồi đầy, các tu sĩ còn lại, chỉ có thể xếp hàng phía sau.

Một vị Thánh nhân giảng đạo, đã là phúc duyên lớn lao, huống chi Ngũ Thánh đồng thời giảng đạo.

"Yêu Hoàng Thiên Đình đến!" "Tổ Vu Bất Chu Sơn đến!" Không lâu sau, hai đạo thanh âm đồng loạt vang lên, trên bồ đoàn, các Đại

Năng Hồng Hoang nổi lên một trận xao động.

"Vu tộc và Yêu tộc sao lại đến nữa!" "Yêu tộc đến, đó là để lắng nghe Thánh nhân giảng đạo, Vu tộc đến, phỏng chừng là để gây rối." "Lần trước Nữ Oa Thánh nhân giảng đạo, Vu tộc gây rối, khiến Yêu tộc tức chết đi sống lại, lần này sẽ không lại như lần trước chứ?" "Ta thấy rất có khả năng!" Vô số Đại Năng Hồng Hoang, ghé tai thì thầm, nói chuyện riêng, vô cùng hưng phấn.

Ngoài việc nghe Thánh nhân giảng đạo, còn có thể xem một trận náo nhiệt lớn nhất Hồng Hoang, chuyến này, đáng giá!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, cùng ba vị Yêu Thánh Cửu Anh, Quỷ Xa, Thử Thiết, từ từ bước vào, trên mặt bọn họ không biểu cảm, nhưng trong lòng lại đang mắng nhiếc Vu tộc thậm tệ!

Lần này bọn họ đã tính toán kỹ, trước khi Thánh nhân giảng đạo, đã tung tin tức nói rằng muốn bế quan, mục đích chính là để Vu tộc hạ thấp cảnh giác, cho rằng bọn họ thật sự bế quan rồi.

Rồi sau đó bọn họ lại lén lút đến Hỗn Độn, nghe Thánh nhân giảng đạo.

Không ngờ, những lão thô Vu tộc này, lại cẩn thận đến vậy, vậy mà cũng đến!

Sau khi Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bước vào, Tổ Vu Đế Giang, dẫn theo năm vị Tổ Vu Chúc Dung, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Nhục Thu, Xa Bỉ Thi cũng đi vào, ném cho Đông Hoàng Thái Nhất một ánh mắt khiêu khích.

Đông Hoàng Thái Nhất lập tức mất kiểm soát, hư ảnh Huyền Hoàng Hỗn Độn Chung, lấp ló trên đỉnh đầu.

"Thái Nhất, đừng xung động, có chuyện gì, đợi Thánh nhân giảng đạo xong rồi nói." Đế Tuấn vội vàng vỗ vai Đông Hoàng Thái Nhất,

trấn áp ngọn lửa giận trong lòng Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, tùy tiện tìm một vị trí ở phía sau, ngồi xuống bế mắt tu hành.

Chúc Dung thấy vậy, nhịn không được cười ha hả, vẻ mặt đắc ý.

Khóe miệng Đế Giang hơi nhếch lên, sẽ không thật sự nghĩ rằng Vu tộc y đều là những kẻ đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển thô lỗ chứ.

Các Đại La Yêu Thần Thiên Đình, đã sớm có vài người là người Vu tộc y rồi.

Tin tức Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất giả bế quan, làm sao có thể qua mắt được bọn họ!

Rất nhanh, Đế Giang và các Tổ Vu khác, cũng ngồi xuống cách Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất không xa.

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắc mặt bình thản nhìn tất cả những điều này, không hề có ý định nhúng tay ngăn cản.

Sự ràng buộc giữa Vu và Yêu quá sâu, trước khi thành Thánh, bọn họ còn không muốn dính vào, huống chi sau khi thành Thánh.

Cùng với việc các Đại Năng Hồng Hoang đến gần đủ, Triệu Công Minh, Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Di Lặc, Dược Sư cũng đều về vị trí.

Ngũ Thánh giảng đạo, chính thức bắt đầu, rất nhanh, trời hoa loạn rụng, đất vọt kim liên, từng dị tượng thăng khởi, vô số cảm ngộ đại đạo huyền diệu, dường như không cần tiền vậy, tuôn trào ra.

Vô số Đại Năng, tranh nhau bế quan ngộ đạo.

Chỉ có người Thiên Đình, mắt lớn trừng mắt nhỏ, không cách nào ngộ đạo.

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng âm trầm, giá trị nộ khí không ngừng tăng lên.

Ngược lại sáu vị Tổ Vu bên cạnh, muốn nhàn rỗi bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ăn đặc sản trên Bất Chu Sơn, nằm trên ghế dựa lắc lư, nhàn nhã tự tại.

Năm tháng như thoi đưa, vài ngàn năm thoáng chốc trôi qua, cho đến khi tiếng chuông vàng treo trước Ngũ Thánh phát ra âm thanh trong trẻo, đạo uẩn, dị tượng lan tràn trong thiên địa, lúc này mới từ từ tiêu tan.

Vô số Đại Năng như từ trong mộng mới tỉnh, mở hai mắt ra, phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Nghe giảng vài ngàn năm, còn hơn mình khổ tu vô số vạn năm.

Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung năm đó, tu hành đến ngày nay, phần lớn đều đã chứng đắc Chuẩn Thánh đạo quả.

Giảng đạo xong, các Đại Năng Hồng Hoang cũng không tiện nán lại, lần lượt đứng dậy cảm tạ rồi rời đi.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng đứng dậy, ngọn lửa giận bị đè nén mấy ngàn năm, như sơn hồng bùng phát, nhấn chìm tất cả.

"Hỗn Độn Chung!" Y hét lớn một tiếng, Huyền Hoàng Đại Chung, lập tức đứng trên đỉnh đầu, pháp lực thúc đẩy, trong khoảnh khắc, tiếng chuông vang dội, vũ trụ mênh mông, thiên địa thất sắc, càn khôn rung chuyển.

"Hôm nay, bản Hoàng sẽ khiến các ngươi thân thủ dị xứ!" Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn một tiếng, thúc giục Hỗn Độn Chung, trong nháy mắt, vô cùng Huyền Hoàng Chi Quang, dường như hóa thành vô số thế giới, lao về phía bốn vị Tổ Vu Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Chúc

Dung, Nhục Thu.

Còn trên đỉnh đầu Đế Tuấn, thì xuất hiện một khối ngọc bàn trong suốt tinh oánh, chính là Hà Đồ Lạc Thư!

Chương 155

"Giết!" Đế Tuấn hét lớn, xông về phía hai vị Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô.

"Hừ, muốn chúng ta thân thủ dị xứ, đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ!" Đế Giang và sáu vị Tổ Vu khác, xoa tay sát cánh, không chút do dự xông lên.

Bàn về đánh nhau, không nói đến việc có đánh lại hay không, Vu tộc thật sự chưa từng sợ ai!

Hai Yêu Hoàng, sáu Tổ Vu khai chiến, lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều Đại Năng Hồng Hoang chưa rời đi.

"Hít, Yêu tộc sao lại ra tay!" "Bị Vu tộc liên tiếp phá hỏng hai lần cơ duyên nghe giảng đạo, nếu là ta, ta cũng sẽ ra tay." "Đây là Thánh nhân giảng đạo, cơ duyên biết bao, Đông Hoàng Thái Nhất ra tay, là điều hợp tình hợp lý." "Sáu vị Tổ Vu, hai Đại Yêu Hoàng, Đế Tuấn bọn họ không chiếm ưu thế." "Ngươi hiểu gì chứ, Đông Hoàng Thái Nhất đội Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu, đứng đầu dưới Thánh nhân, lấy một địch bốn không thành vấn đề." Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không những không ngăn cản hai tộc khai chiến, ngược lại còn hứng thú dõi theo chiến trường, đứng bên cạnh quan chiến.

Trong Hỗn Độn mênh mông, sáu Tổ Vu, hai Yêu Hoàng, triển khai trận kích chiến kinh thiên.

"Hỗn Độn Chung, cấm cố không gian!" Đông Hoàng Thái Nhất vừa ra tay, đã là sát chiêu tuyệt đỉnh, chỉ thấy y dùng vô thượng đại pháp lực thúc đẩy Hỗn Độn Chung, từng luồng Huyền Hoàng quang mang tỏa ra, dung nhập vào từng tấc của Hỗn Độn, lao về phía Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Đế Giang, Tổ Vu Không Gian.

Chúc Cửu Âm, Tổ Vu Thời Gian.

Hai người liên thủ, thao túng không gian, thời gian, đều trong một niệm, đối với y uy hiếp lớn nhất.

Cho nên Đông Hoàng Thái Nhất muốn trước tiên cấm cố hai người họ, rồi mới rảnh tay, giải quyết Chúc Dung, Nhục Thu.

"Ong ong!" Trong Hỗn Độn, địa hỏa thủy phong vô tự phát ra tiếng bi minh cực lớn, dưới Huyền Hoàng chi quang do Hỗn Độn Chung phát ra, không ngừng lùi tránh!

"Sức mạnh thời gian!" Sắc mặt Đế Giang hơi biến, đánh ra từng đạo sức mạnh không gian, sức mạnh không gian cường đại, trong Hỗn Độn huyễn hóa ra từng tiểu thế giới, ngăn cản lực lượng Hỗn Độn Chung!

"Một mắt vạn năm!" Chúc Cửu Âm hét lớn một tiếng, sức mạnh thời gian gia trì lên thân y.

Dòng chảy thời gian trong Hỗn Độn, trong nháy mắt trở nên cực kỳ chậm chạp.

Hai Đại Tổ Vu Không Gian, Thời Gian phát lực, mạnh như Hỗn Độn Chung, cũng chịu trở ngại cực lớn, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lại có một cỗ động lực cực lớn, gia trì lên trên.

Huyền Hoàng chi quang, phá vỡ từng tầng tiểu thế giới, bỏ qua tốc độ chảy của thời gian, trong nháy mắt bao phủ Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

"Không hay rồi!" Hai người muốn né tránh, nhưng đã muộn, Hỗn Độn Chung, có diệu dụng trấn áp thời gian, cấm cố không gian.

Hai người chỉ cảm thấy nhục thân dường như bị đóng băng, mất

đi tri giác, bất luận giãy dụa thế nào, cũng vô ích.

Tạm thời trấn áp Đế Giang, Chúc Cửu Âm, ánh mắt uy nghiêm bá đạo của Đông Hoàng Thái Nhất rơi xuống thân Chúc Dung, Nhục Thu.

"Đông!" Tiếng Hỗn Độn Chung vô thượng vang lên, mang theo sức mạnh bài sơn đảo hải, áp về phía hai người.

"Lão điểu ba chân, chớ có ngông cuồng!" Chúc Dung ngửa mặt lên trời hét lớn, hiển hóa ra Tổ Vu chân thân.

Đầu thú thân người, thân khoác hồng lân, tai xuyên hỏa xà, chân đạp hỏa long, vô cùng chân hỏa, trên thân y cháy rực, đốt cháy tất cả, ngay cả địa hỏa thủy phong, dường như đều bị diệt dưới chân hỏa của y.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Dung dùng hết toàn lực, đánh ra một quyền, trên quyền đầu, có hỏa long triều quanh, đốt cháy tất cả, uy lực đáng sợ, trong nháy mắt phá nát không gian Hỗn Độn, giết về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi quá cuồng vọng rồi!" Một bên khác, Tổ Vu Kim Chi Nhục Thu, cũng hiển hóa ra chân thân, y mặt người thân hổ, thân khoác kim lân, nách sinh song cánh, tai trái xuyên xà, chân cưỡi hai rồng, một cỗ khí tức vô cùng sắc bén, xuất hiện trên thân y, khiến các Đại Năng Hồng Hoang xung quanh đang quan chiến, đều lùi tránh ba tấc, trên thân đau rát như bị dao cắt.

Nhục Thu hét lớn một tiếng, vô thượng Kim Chi pháp tắc, giữa không trung ngưng tụ ra một thanh kim đao đầu hổ, chém thẳng về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu liên thủ, ngay cả một số Chuẩn Thánh lão làng, cũng phải cân nhắc xem có đối

phó được hay không.

Nhưng trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất, dường như chẳng là gì cả.

Y tùy tay vung lên, đánh ra một đạo pháp lực, trên đỉnh đầu, Hỗn Độn Chung màu Huyền Hoàng bắt đầu điên cuồng xoay tròn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hỗn Độn Chung bay ra khỏi đỉnh đầu Đông Hoàng Thái Nhất, bùng phát ra quang mang cực hạn chói lọi, nghênh đón đòn hợp lực của hai Đại Tổ Vu Chúc Dung, Nhục Thu.

"Duang!" Một tiếng Hỗn Độn Chung khổng lồ vang lên, từng đợt ba động uy chấn bát phương.

Chúc Dung, Nhục Thu hai người sắc mặt hơi biến, trực tiếp bị cỗ xung kích lực khổng lồ này, đánh bay mấy vạn dặm.

Ngược lại Đông Hoàng Thái Nhất, thân thể chỉ hơi lay động một chút, lập tức khôi phục như ban đầu.

"Hừ, chỉ dựa vào hai ngươi, còn muốn đối phó bản Hoàng, đúng là chuyện hão huyền." Đông Hoàng Thái Nhất điều khiển Hỗn Độn Chung, đang chuẩn bị một hơi làm bị thương nặng Chúc Dung, Nhục Thu thì.

"Lão điểu ba chân, ngươi cũng quá không coi huynh đệ chúng ta ra gì rồi!" Phía sau, phát ra tiếng "ca sát ca sát", không gian, thời gian, đang vỡ vụn với tốc độ cực nhanh.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm thoát khỏi trói buộc, một người thao túng sức mạnh không gian, một người chưởng khống sức mạnh thời gian, hợp lực giết về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất bất đắc dĩ, chỉ có thể quay người nghênh chiến.

Dưới sự áp chế của Hỗn Độn Chung, giao thủ chưa đến trăm hiệp, Đế Giang, Chúc Cửu Âm lại lần nữa bị áp chế xuống hạ phong.

Ngay khi Đông Hoàng Thái Nhất chuẩn bị sử dụng thuật cấm cố không gian, lần nữa trấn áp Đế Giang, Chúc Cửu Âm thì.

Chúc Dung, Nhục Thu hai người lại từ sâu trong Hỗn Độn giết đến, cùng Đông Hoàng Thái Nhất chiến đấu.

Đông Hoàng Thái Nhất lấy một địch bốn, trên mặt cuối cùng đã không còn vẻ thong dong bình tĩnh, trở nên ngưng trọng, Hỗn Độn Chung trong tay y, tùy tâm sở dục, như cánh tay sai khiến, bất luận bốn Đại Tổ Vu từ đâu giết đến, đều có thể chặn lại.

Nhưng có thể chặn lại, lại không còn thủ đoạn phản kích, chỉ có thể lâm vào thế giằng co.

Trong Hỗn Độn, vô số Đại Năng Hồng Hoang đang quan sát, lần lượt phát ra tiếng cảm thán.

"Không hổ là Đông Hoàng Thái Nhất, lấy một địch bốn, xứng danh vô địch!" "Ta trước đây còn không phục Đông Hoàng Thái Nhất, hôm nay một thấy, phục!" "Hừ, Đông Hoàng Thái Nhất có mạnh đến mấy, cũng chỉ là một người mà thôi, Vu tộc, lại có mười hai Tổ Vu!" Minh Hà Lão Tổ cô đơn ngồi trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hai mắt hơi trầm xuống: "Thực lực lão điểu ba chân này quả không tệ, Lão Tổ không phải đối thủ." Kiêu ngạo như Minh Hà, vậy mà lúc này cũng thừa nhận không bằng Đông Hoàng Thái Nhất!

Tam Thanh thì vẫn với ánh mắt bình thản nhìn cảnh tượng này.

Trước khi thành Thánh, có lẽ bọn họ cũng sẽ kinh ngạc, nhưng sau khi chứng đạo, tầm mắt đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Đa Bảo nhỏ giọng bên tai: "Đại sư huynh, Vu Yêu chuẩn bị chiến tranh đã lâu, huynh nói lần này bọn họ, có bùng phát quyết chiến

không?" "Đông Hoàng Thái Nhất ra tay, chỉ là để trút giận trong lòng mà thôi, quyết chiến tạm thời sẽ không bùng phát." Triệu Công Minh rõ ràng biết rằng, ngòi nổ cho lần đại chiến Vu Yêu thứ hai bùng phát, chính là sự vẫn lạc của Cửu Đại Kim Ô, hiện tại Hậu Thổ còn chưa hóa luân hồi.

Vu Yêu hai tộc, đang tích cực chuẩn bị chiến tranh, tăng cường nội tình, hiện tại, còn xa mới đến lúc quyết chiến.

Phía Đông Hoàng Thái Nhất, lấy một địch bốn, không hề rơi vào hạ phong.

Một bên khác, Đế Tuấn toàn thân, bao phủ Chân Hỏa mặt trời, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư trong tay y, tỏa ra vô cùng huyền diệu, cũng đánh một trận bất phân thắng bại với Độc Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô.

Hai bên kịch chiến một hồi lâu, biết rằng mình không làm gì được đối phương, lúc này mới đồng thời thu tay.

Đế Tuấn lạnh lùng liếc nhìn Đế Giang một cái: "Sớm muộn gì cũng có một ngày, Thiên Đình ta sẽ nhổ tận gốc Vu tộc ngươi, khiến Hồng Hoang, không còn Vu tộc nữa!" Đế Tuấn nói xong một câu nói độc ác, trực tiếp cùng Đông Hoàng Thái Nhất hóa thành một đạo kim quang, rời khỏi Hỗn Độn.

Chúc Dung khinh thường nhìn bọn họ một cái: "Nói khoác như đánh rắm, hôi không ngửi nổi." Đế Giang khẽ hừ một tiếng, cũng dẫn theo năm vị Tổ Vu rời đi.

Chương 156

Một trận đại chiến đặc sắc tuyệt luân khép lại, chư vị Đại Năng Hồng Hoang cũng không muốn nán lại thêm, lần lượt rời đi.

Tam Thanh, trực tiếp thi triển vô thượng đại pháp lực, xé rách không gian, trong nháy mắt quay về Hồng Hoang.

Trong Hỗn Độn, vô cùng nguy hiểm, Đại La Kim Tiên mới có tư cách ngao du sơ bộ.

Cường giả Chuẩn Thánh, mới có chút lực lượng tự vệ, bọn họ có thể sử dụng pháp lực xé rách không gian Hỗn Độn, nhưng nguy hiểm cực lớn, nếu không cẩn thận rơi vào khe hở Hỗn Độn, hoặc Hỗn Độn Hắc Động, thì sẽ vĩnh viễn không ra được.

Chỉ có Thánh nhân, mới có thể xé rách không gian Hỗn Độn, ngao du Hỗn Độn, không bị hạn chế.

Thời gian như cát mịn, nhanh chóng trôi qua kẽ tay, lại hai ba ngàn năm thời gian trôi qua.

Côn Luân Sơn, đạo trường của Triệu Công Minh, cùng với một tiếng trầm đục, tu vi của Lục Nhĩ, đã thành công đột phá đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Toàn thân thực lực, nội tình vô cùng thâm hậu, trước đây khi ở Đông Hải, Lục Nhĩ có thể đánh bại Kim Sí Đại Bàng Điểu, hiện tại, trong vòng ba mươi hiệp, đánh bại không thành vấn đề.

Triệu Công Minh vỗ vỗ tay, cười nói: "Không tệ, tốc độ này, cũng sắp sánh ngang với vi sư năm đó rồi." Lục Nhĩ ngượng ngùng cười cười: "Đệ tử và Sư phụ còn kém xa lắm." Lúc này, một trận hắc phong gào thét đến, Hắc Thủy Huyền Xà cũng bay tới: "Chủ nhân, đệ

tử nghe Lão gia nói, sau khi tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên, thì phải rời khỏi Côn Luân Sơn, khai mở đạo trường riêng, chúng ta khi nào bắt đầu hành động đây ạ?" Hắc Thủy Huyền Xà rục rịch muốn thử, không phải y không muốn ở lại Côn Luân Sơn.

Mà là cứ mãi ở Côn Luân Sơn, quá vô vị, quan trọng nhất là, sau khi chứng đạo Đại La Kim Tiên, đối với nhu cầu linh khí thiên địa, đã không còn cấp thiết như vậy.

Giai đoạn này, quan trọng nhất, là tham ngộ lực lượng pháp tắc.

Du lịch ngũ hồ tứ hải, nhật nguyệt sơn xuyên, cảm ngộ thiên địa đại đạo, đây mới là đạo Đại La.

Triệu Công Minh cười nói: "Lời ngươi nói này đúng là nhắc nhở ta, Lục Nhĩ đột phá, chuyện này cũng nên đưa vào nghị trình, ta đây sẽ đi tìm Sư tôn nói một chút." Còn Lục Nhĩ thì không sao cả, y xuất thế rất sớm, Hồng Hoang cơ bản đã du lịch khắp nơi, nhìn nhiều rồi, kỳ thực đâu đâu cũng như nhau, không có gì khác biệt.

Bỗng nhiên, Hắc Thủy Huyền Xà trở nên căng thẳng: "Chủ nhân, chúng ta rời khỏi Côn Luân Sơn, sau khi ra ngoài khai mở đạo trường, sẽ không thể quay về Côn Luân Sơn nữa chứ?" "Ngươi đang suy nghĩ vớ vẩn gì vậy!" Triệu Công Minh cười lắc đầu, nghiêm túc nói: "Côn Luân Sơn, là nơi phát nguyên của Thượng Thanh nhất mạch Tiệt Giáo chúng ta, chỉ cần muốn quay về, bất cứ lúc nào cũng có thể quay về." "Lão sư, đệ tử ở trên Côn Luân Sơn cũng đã một thời gian không ngắn, nay chuẩn bị ra ngoài khai mở đạo trường, đặc biệt đến cáo biệt Lão sư." Thông Thiên trầm mặc một lúc, nói: "Hay là ngươi đừng rời đi, ta trên Côn Luân Sơn, tự mình bố trí cho ngươi một đạo trường là được, có thể chống lại áp chế của Đại La đạo uẩn." Mấy ngàn năm qua, Triệu Công Minh đã tận trách nhiệm của một Đại sư huynh.

Dụng tâm chỉ điểm sư đệ, sư muội, thực lực đều đã tăng lên một

đoạn lớn, liên đới khí vận Tiệt Giáo, cũng thăng tiến rất nhiều.

Vững như Thái Sơn, lấn át trên hai giáo Nhân, Xiển, khiến Thông Thiên cười không khép miệng được.

Triệu Công Minh cười khổ nói: "Ý tốt của Sư tôn, đệ tử xin ghi nhận, nhưng về sau đệ tử Tiệt Giáo chúng ta càng ngày càng nhiều, Đại La Kim Tiên cũng sẽ nhiều hơn, vẫn phải phân tán ra, khai mở đạo trường ạ." "Ngươi nói cũng phải." Thông Thiên trầm mặc một lúc, nói: "Nếu đã như vậy, ngươi đi triệu tập các sư đệ sư muội của ngươi đến Thượng Thanh Quảng Trường, nói cho bọn họ biết chuyện này đi." "Vâng, đệ tử đi ngay." Triệu Công Minh hóa thành một đạo lưu quang, bay ra khỏi Thượng Thanh Cung.

Thông Thiên nhìn bóng lưng Triệu Công Minh, trầm mặc rất lâu, thở dài một tiếng: "Thật sự đã trưởng thành rồi, nay đã muốn rời Côn Luân." Rất nhanh, trên Thượng Thanh Quảng Trường, gần ngàn đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, toàn bộ hội tụ tại đây.

Rồi sau đó do Thông Thiên tự mình ra mặt, nói rõ chuyện những người đã chứng đạo Đại La Kim Tiên, sẽ phải rời khỏi Côn Luân Sơn, tự mình khai mở đạo trường, cho tất cả đệ tử đều biết.

Lập tức, trên Thượng Thanh Quảng Trường, các đệ tử bắt đầu xôn xao, ghé tai thì thầm, nói chuyện riêng.

"Đại La Kim Tiên.

Đại sư huynh hình như cũng đã chứng đạo Đại La Kim Tiên rồi, vậy chẳng phải là nói, Đại sư huynh cũng phải rời đi sao?" "Không, ngoài Đại sư huynh ra, Hoàng Tuyền sư huynh của ngoại môn, cùng với Ô Vân Tiên sư huynh, cũng đã sớm là Đại La Kim Tiên rồi!" "Vậy chẳng phải có nghĩa là, ba vị sư huynh, đều phải rời khỏi Côn Luân Sơn sao?" "Không, Ô Vân Tiên là tùy thị tiên nhân bên cạnh Sư tôn, là không cần rời khỏi Côn Luân Sơn." Đợi chúng nhân nói xong, Triệu

Công Minh lại lớn tiếng nói: "Côn Luân Sơn, tiên sơn đệ nhất Côn Luân, mọi người tự nhiên đều muốn ở lại, nhưng chúng ta sau khi chứng đạo, còn phải vì các sư đệ, sư muội phía sau mà suy nghĩ, rời khỏi Côn Luân Sơn, ra ngoài khai mở đạo trường, là điều tất yếu, ta thân là Đại sư huynh, đương nhiên phải lấy thân làm gương." Một góc quảng trường, Bích Tiêu lay lay Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu, đôi mắt hơi đỏ, vẻ tinh nghịch ngày thường không còn, có chút bi thương nói.

"Đại tỷ, Nhị tỷ, Công Minh đại ca thật sự muốn rời khỏi Côn Luân Sơn sao?" Vân Tiêu từ từ nắm chặt bàn tay nhỏ bé trắng như ngọc của Bích Tiêu, khẽ an ủi nói.

"Công Minh đại ca chỉ là đi ra ngoài khai mở đạo trường mà thôi, chứ đâu phải rời khỏi Hồng Hoang, không thể gặp mặt nữa." "Chúng ta chăm chỉ tu hành, tương lai có một ngày cũng có thể chứng đạo Đại La." Quỳnh Tiêu cũng nói lời an ủi: "Đại tỷ nói đúng." "Được, chúng ta nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm ngày chứng đạo Đại La!" Bích Tiêu dùng sức gật đầu.

Trên quảng trường, Triệu Công Minh nói chuyện xong, thấy chúng nhân không có dị nghị gì, bèn giải tán.

Ba ngày sau, Hoàng Tuyền đạo nhân dẫn đầu rời khỏi Côn Luân Sơn, đi ra ngoài khai mở đạo trường!

Mười ngày sau, Triệu Công Minh chuẩn bị xong xuôi, cũng chuẩn bị xuất phát.

Côn Luân Sơn, trước đạo trường của Triệu Công Minh, người đông nghịt, hầu như trừ Tam Tiêu ra, tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều đã đến.

"Đại sư huynh, sau khi huynh khai mở đạo trường tốt rồi, nhớ thông báo cho chúng ta một tiếng, đến lúc đó, chúng ta có thể đến làm khách." "Đúng vậy, Đại sư huynh, nếu gặp phải nan đề gì, cứ thông

báo cho chúng ta một tiếng, Tiệt Giáo chúng ta, có rất nhiều người." "Ngươi cái mồm quạ đen, với tu vi của Đại sư huynh, có thể gặp phải nan đề gì chứ?" "Ta đây chẳng qua là nói một ví dụ thôi, dù sao Đại sư huynh có chuyện, ta sẽ là người đầu tiên xông lên." "Tấm lòng tốt của mọi người ta xin ghi nhận, đợi đạo trường mới khai mở xong, mọi người cứ việc đến." Triệu Công Minh cười nói lời cáo biệt với chư vị sư đệ sư muội.

Đa Bảo tiến lên, trịnh trọng nói: "Đại sư huynh, đệ tử nhất định sẽ nghiêm khắc ước thúc các sư đệ sư muội, tuyệt đối không để chuyện như Kim Quang Tiên xảy ra nữa." "Được, ta tin ngươi, Tiệt Giáo, giao vào tay ngươi đấy." Kim Quang Tiên tiến lên, vỗ ngực nói: "Đại sư huynh, nếu không phải ngài giáo đạo đệ tử, đệ tử bây giờ còn đang như mao ẩm huyết, đệ tử xin bảo đảm với ngài, sau này Côn Luân Sơn, tuyệt đối sẽ không còn xảy ra chuyện như vậy nữa." "Được, đợi ta sau này quay về, sẽ kiểm tra thành quả của ngươi." Triệu Công Minh cười nói.

Tiếp theo, Kim Cô Tiên, Ô Vân Tiên, Kim Linh, Quy Linh, Kim Sí Đại Bàng Điểu và những người khác lần lượt tiến lên cáo biệt.

Nửa ngày thời gian thoáng chốc trôi qua, một đám mây trắng, ngưng tụ dưới chân Triệu Công Minh, cao cao nâng Triệu Công Minh, Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ, trong chớp mắt, liền biến mất trên đỉnh Côn Luân Sơn, không còn thấy bóng dáng.

Mây trắng lững lờ, trời quang vạn dặm, trên đám mây trắng bồng bềnh, Hắc Thủy Huyền Xà chống hai tay lên cằm: "Chủ nhân, Hồng Hoang quá rộng lớn, chúng ta đi đâu tìm đạo trường đây ạ?" Đại địa Hồng Hoang, tuy rộng lớn, nhưng tu sĩ cũng nhiều đến ngoài dự liệu, phàm là danh sơn đại xuyên, hầu như đều có Đại Năng chiếm cứ.

Triệu Công Minh trong lòng đã sớm có chủ ý, cười nói: "Chúng ta

đi Nga Mi Sơn, La Phù Động." "Nga Mi Sơn, La Phù Động, đó là thứ gì?" "Đó là đạo trường của Chủ nhân ta khi còn chưa bái nhập Tiệt Giáo." Hắc Thủy Huyền Xà bừng tỉnh đại ngộ, tiếp đó nghi ngờ nói: "Chủ nhân ngài rời khỏi Nga Mi Sơn nhiều năm như vậy, Nga Mi Sơn đó, sẽ không bị người khác chiếm đoạt chứ?" Triệu Công Minh khựng lại, bị người chiếm đoạt, y thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng rất nhanh, y bá khí nói: "Bất kể bị ai chiếm đoạt, chúng ta cướp lại là được." Thực lực của Triệu Công Minh hiện tại, trong Đại La vô địch thủ, ngay cả Chuẩn Thánh bình thường, e rằng cũng không thể giữ chân y.

Núi Nga Mi cách núi Côn Luân một khoảng không ngắn, nhưng với đạo hạnh Đại La Kim Tiên của Triệu Công Minh mà phi hành thì rất nhanh.

Chúng nhân giữa không trung đi đi dừng dừng, chớp mắt một cái, một tháng thời gian trôi qua, Nga Mi Sơn, đã gần ngay trước mắt.

Bỗng nhiên, giữa không trung, đám mây trắng đang cực tốc bay bỗng dừng lại giữa không trung, quán tính cường đại, khiến Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà không khống chế được thân thể, đột nhiên nghiêng về phía trước.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Ba người cùng nhìn về phía Triệu Công Minh.

"Khí tức phía trước không đúng, các ngươi nhìn kỹ xem, sao lại có yêu khí nồng đậm như vậy, xông thẳng lên trời!" Sắc mặt Triệu Công Minh hơi trầm xuống, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

"Chỗ này có yêu khí!" Hắc Thủy Huyền Xà cũng lập tức phản ứng lại.

"Có yêu khí?" Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ vội vàng vận pháp lực vào

mắt, mở Thiên Nhãn, tiến hành tra xét.

Vừa nhìn, quả nhiên không tầm thường, chỉ thấy phía trước, hướng Nga Mi Sơn mà Sư tôn từng nói, một cỗ yêu khí màu đen nhàn nhạt, từ đất mọc lên, xông thẳng lên trời, dày đặc sâu trầm, cách xa như vậy, cũng khiến Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ cảm nhận được một cỗ áp lực to lớn.

"Đây chẳng lẽ là...

Địa Thượng Yêu Quốc!" Lục Nhĩ khựng lại, dường như nghĩ đến điều gì, buột miệng nói ra.

"Địa Thượng Yêu Quốc là gì?" Tiểu Hắc Hổ chớp chớp đôi mắt to đen láy sáng ngời, chẳng hiểu gì cả.

Lục Nhĩ giải thích: "Sau khi Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất, Đạo Tổ ra mặt chỉ chiến, ra lệnh Yêu chưởng thiên, Vu chưởng địa." "Nhưng lời của Đạo Tổ, lại không khiến hai tộc Vu Yêu thu liễm, ngược lại còn khiến dã tâm hai tộc càng thêm bành trướng, suốt ngày đều nghĩ, làm sao mới có thể nuốt chửng đối phương, Vu tộc không đạt đến Đại La Kim Tiên, không cách nào phi hành, nhưng Yêu tộc, chỉ cần có chút đạo hạnh trong người, từng kẻ đều có thể phi thiên độn địa, vì thế mới có cái gọi là Địa Thượng Yêu Quốc này!" "Địa Thượng Yêu Quốc, nói cách khác, là nơi tập trung của Yêu tộc trên mặt đất, bình thường thao luyện binh mã, bồi dưỡng tinh nhuệ, tiện thể thu thập thiên tài địa bảo, linh căn đại dược, khoáng thạch quý hiếm, cùng Vu tộc tranh giành tài nguyên trên mặt đất." Tiểu Hắc Hổ nửa hiểu nửa không gật đầu: "Thì ra là vậy." Khoảnh khắc tiếp theo, Tiểu Hắc Hổ nhe nanh nhe móng, vẻ mặt hung ác: "Nga Mi Sơn La Phù Động, là đạo trường của Chủ nhân, những yêu tộc này tùy tiện chiếm đoạt, quá đáng ghét!" Trên thân Hắc Thủy Huyền Xà, lan tràn từng trận sát khí: "Chủ nhân, đệ tử thấy yêu quốc này cũng không quá

lớn, chúng ta cứ trực tiếp giết vào là được!" Lục Nhĩ ý niệm vừa động, tế ra Tùy Tâm Thiết Can Binh: "Đúng vậy, chúng ta cứ trực tiếp giết vào, đánh cho bọn chúng tan tác." Triệu Công Minh lắc đầu: "Dù sao cũng là một phương yêu quốc, chúng ta vẫn nên thăm dò kỹ đã rồi nói." Vừa đúng lúc này, không xa, truyền đến một trận âm thanh chói tai như kim loại ma sát vào nhau.

"Đại vương kêu ta tuần sơn, tuần nam sơn lại tuần bắc sơn." "Đại vương kêu ta tuần sơn, tuần tây sơn lại tuần đông sơn." "Có động tĩnh." Lục Nhĩ thiện linh âm, có thể nhìn thấu vạn vật, là người đầu tiên phản ứng lại.

"Chúng ta trước tiên đến một bên trốn đã." Triệu Công Minh vung tay, trực tiếp dẫn Hắc Thủy Huyền Xà, Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ ẩn mình phía sau một tảng đá lớn.

Không lâu sau, bên tai truyền đến tiếng ca càng lúc càng lớn, chấn động màng nhĩ người ta đau nhức.

Một con yêu vật thân khoác áo giáp màu đỏ, trong tay cầm một cây đại kỳ màu vàng, vô cùng phong lưu đi tới.

Thân thể hắn không khác gì nhân loại, duy chỉ có một cái đầu, vẫn là hình dạng chó vàng, nhìn qua một cái, vô cùng quái dị không hòa hợp.

Ngoài ra, còn có ba con yêu vật có hình dạng rất giống hắn, cũng từ từ đi theo sau hắn.

Chương 157

Con yêu chó vàng dẫn đầu, khí tức toàn thân đại khái ở Thiên Tiên đỉnh phong.

Ba con tiểu yêu còn lại, chỉ có đạo hạnh Thiên Tiên phổ thông.

Bọn chúng là tuần sơn yêu tướng phụ trách trấn giữ Nga Mi Yêu Quốc dưới trướng Toàn Quy Yêu Thần.

Tổng cộng chia thành một trăm đội, phụ trách tuần tra đi lại khu vực rộng mấy ngàn dặm lấy Tu Di Sơn làm trung tâm.

"Đại ca, đệ nghe nói lần này Yêu Thần đại nhân lại bắt vài vạn nhân tộc, giam cầm trong địa lao." Một con tiểu yêu khác liếm liếm môi: "Đó là mấy vạn nhân tộc a, huyết thực tươi ngon biết bao, chúng ta khi nào mới được nếm thử đây?" "Bộ lạc nhân tộc gần Nga Mi Sơn đều đã trống rồi, đệ đã lâu không được ăn nhân tộc." "Ăn, ăn, ăn, chỉ biết ăn." Con yêu chó vàng dẫn đầu quay người lại, "đông đông đông" gõ ba cái lên đầu ba con yêu, hận rèn sắt không thành thép nói.

"Yêu Thần đại nhân giam giữ những nhân tộc này đều có công dụng lớn, nghe nói là đang nghiên cứu thứ gì đó.

Đợi Yêu Thần đại nhân nghiên chế thành công, chúng ta đều có thể 'kê khuyển thăng thiên', lên Thiên Đình làm quan.

Đến lúc đó, một chút huyết thực nhân tộc tính là cái gì, thiên tài địa bảo ăn cũng không hết." Yêu chó vàng nói nói, khóe miệng chảy xuống nước bọt trong vắt sợi dài.

"Đại ca, vậy vì sao huynh lại chảy nước dãi?" Yêu chó vàng vội vàng dùng tay áo lau đi nước dãi ở khóe miệng, nghiêm mặt nói: "Cái gì mà nước dãi không nước dãi, các ngươi nhớ kỹ, làm việc cho tốt,

đợi Yêu Thần đại nhân được Yêu Hoàng bệ hạ thưởng thức, chúng ta cũng có thể kê khuyển thăng thiên." "Vâng, Đại ca." Nói xong, con yêu chó vàng dẫn đầu lại bắt đầu hát, dẫn theo ba con tiểu yêu phía sau tuần sơn.

Ngay lúc này, một cỗ sức mạnh không thể hình dung giáng lâm, bốn con tiểu yêu, trực tiếp cả người lẫn đại kỳ, bị cấm cố tại chỗ.

Trên mặt bọn chúng, thậm chí còn giữ nguyên biểu cảm khi tuần sơn vừa rồi.

Phía sau tảng đá lớn, Triệu Công Minh bước ra, đến trước mặt con yêu chó vàng đó.

Khẽ vẫy tay, con yêu chó vàng đó lập tức khôi phục hành động, trên mặt hắn lóe lên sự kinh hãi tột độ, quay người định chạy trốn.

"Muốn chết thì cứ chạy." Nhưng còn chưa kịp quay người, liền nghe thấy bên tai truyền đến một giọng nói lạnh lẽo, từ sâu trong xương tủy phát ra từng trận hàn ý.

Yêu chó vàng sợ vỡ mật, run lập cập, hai hàm răng trên dưới va vào nhau, phát ra tiếng "gắt chi gắt chi", mặt mũi đưa đám: "Tiền bối, Thượng Tiên, đệ, đệ chỉ là một tiểu yêu tuần sơn thôi ạ." "Ta hỏi, ngươi đáp, nếu không thì chết." Ngữ khí Triệu Công Minh vẫn lạnh như băng.

"Vâng, vâng, ngài cứ việc hỏi, tiểu yêu nhất định biết gì nói nấy." "Yêu quốc Nga Mi Sơn này, được thành lập khi nào?" "Đại khái một vạn năm trước." "Trấn thủ yêu quốc này, là người nào của Thiên Đình, thực lực ra sao?" Triệu Công Minh từ miệng yêu chó vàng, có thể biết người trấn thủ là một Đại La Yêu Thần, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó thôi.

"Trấn thủ tại Nga Mi Yêu Quốc, là Toàn Quy Yêu Thần, thực lực

là Đại La Kim Tiên hậu kỳ." "Ngoài Toàn Quy Yêu Thần ra, trong Nga Mi Yêu Quốc, còn có bao nhiêu cường giả Yêu tộc trấn thủ?" "Bẩm Tiền bối, có mười vị Yêu Vương đại nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, hơn trăm Kim Tiên Yêu Tướng, tiểu yêu còn lại, không đếm xuể." Sắc mặt yêu chó vàng tái nhợt, mồ hôi chảy nhanh xuống trán, thực sự là quá căng thẳng.

Áp lực mà người trước mặt này mang lại cho hắn, không thua kém gì vị Yêu Thần đại nhân mà hắn từng nhìn thấy từ xa.

Yêu chó vàng chỉ cảm thấy mình đang nhảy múa trên lưỡi dao, một chút không cẩn thận là sẽ tan xương nát thịt.

Nghe lời yêu chó vàng nói, Triệu Công Minh khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi.

"Ta nghe ngươi nói, Toàn Quy Yêu Thần lại bắt một vạn nhân tộc vào địa lao, hiện tại trong địa lao Nga Mi Yêu Quốc, tổng cộng có bao nhiêu nhân tộc?" "Có, có hơn ba mươi vạn nhân tộc." "Hơn ba mươi vạn nhân tộc!" Triệu Công Minh chau mày: "Xác định những nhân tộc này đều ở trong địa lao chứ?" "Xác định, thiên chân vạn xác, mỗi ba ngày, chúng đệ sẽ đổi ca với tiểu yêu canh giữ nhân tộc trong địa lao, tối hôm qua chúng đệ mới đổi ca, hôm nay mới có nửa ngày, nhiều nhân tộc như vậy, khẳng định vẫn còn trong địa lao." Triệu Công Minh khẽ gật đầu: "Đúng rồi, ngươi vẽ cho ta một bản bố phòng đồ của Nga Mi Yêu Quốc đi, tiện thể giảng giải những điều cần chú ý bên trong Nga Mi Yêu Quốc." Nói xong, Triệu Công Minh trong tay biến ra giấy và bút, đưa cho yêu chó vàng.

Bố phòng đồ, cơ mật của yêu quốc, tùy tiện một tin tức tiết lộ ra ngoài, hắn đều sẽ có kết cục tan xương nát thịt, nhưng hiện tại, không thể lo nhiều như vậy được, bảo toàn cái mạng nhỏ mới là quan trọng.

Yêu chó vàng ba ba ba vẽ ra bố phòng đồ Nga Mi Yêu Quốc lên

trên, rồi sau đó lại nói với Triệu Công Minh một lần những hạng mục cần chú ý.

Trên mặt lộ ra vẻ khẩn cầu, chắp tay cầu xin tha thứ: "Tiền bối, Thượng Tiên, ngài nói gì đệ cũng đã làm theo rồi, ngài cứ thả đệ một con đường sống đi ạ." "Ta tiễn các ngươi lên đường." Triệu Công Minh khẽ vẫy tay, vô thượng Đại La chi lực khẽ ép, bốn con tiểu yêu trong nháy mắt hóa thành tro bụi, diệt thành phấn trần.

Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ cũng từ phía sau tảng đá lớn bước ra.

Đối với hành vi của Triệu Công Minh, bọn họ cũng không nói gì.

Con yêu chó vàng đó, bề ngoài thành thật, nhưng sau lưng hung sát chi khí biết bao nồng đậm, đủ để thấy thủ đoạn tàn nhẫn của nó, như mao ẩm huyết, loại yêu vật này giết đi, ngược lại là giảm bớt áp lực cho Thiên Đạo.

Triệu Công Minh nói: "Trong Nga Mi Yêu Quốc, có hơn ba mươi vạn nhân tộc, chúng ta đã gặp phải, tự nhiên là phải cứu ra, tiện thể đoạt lại Nga Mi Sơn của chúng ta." "Chủ nhân, chúng đệ tử đều nghe ngài, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Trực tiếp giết vào sao?" Hắc Thủy Huyền Xà rục rịch muốn thử, từ khi đột phá Đại La Kim Tiên đến nay, đã lâu không ra tay rồi, lần này y phải ra mặt thật tốt trước Chủ nhân.

"Sư tôn bảo con tiểu yêu đó vẽ bố phòng đồ, nhất định có tác dụng khác phải không?" Lục Nhĩ đoán.

Triệu Công Minh gật đầu: "Trong Nga Mi Yêu Quốc, giam giữ hơn ba mươi vạn nhân tộc, nếu mạo hiểm giết vào, một khi để bọn chúng biết, chúng ta là đi cứu nhân tộc, với tính cách của yêu tộc, thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, tất sẽ đại khai sát giới, đồ sát toàn

bộ nhân tộc, chúng ta cần trước tiên tiềm nhập Nga Mi Yêu Quốc, sau khi cứu nhân tộc ra, mọi chuyện cùng lúc sẽ dễ nói hơn." Điều Triệu Công Minh lo lắng, không phải cái gọi là Toàn Quy Yêu Thần đó.

Y tuy vẫn đang ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng với bộ cực phẩm trang bị trong tay, thật sự không phải Toàn Quy có thể sánh bằng.

Y chủ yếu lo lắng, chính là sự an nguy của mấy chục vạn nhân tộc đó.

Y và nhân tộc, đã sớm kết hạ nhân quả sâu đậm, hơn nữa, thấy chết không cứu, cũng không phải tính cách của y.

"Đánh vào nội bộ địch, tĩnh chờ thời cơ, cứu ra nhân tộc." Triệu Công Minh lắc mình một cái, biến thành con yêu chó vàng vừa rồi.

Toàn thân áo giáp màu đỏ, thân người đầu chó, còn về cây đại kỳ kia, vẫn là dùng cây mà yêu chó vàng trước đó cầm trong tay.

"A?" Lục Nhĩ, Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ đều ngây người.

Yêu chó vàng xấu xí như vậy, bọn họ mới không muốn biến hóa chứ.

Nhưng dưới yêu cầu mạnh mẽ của Triệu Công Minh, từng người một vẫn biến thân.

Triệu Công Minh phe phẩy đại kỳ, hát ca, trực tiếp đường hoàng đi tuần sơn.

Tiểu đội tuần sơn, xuất phát khi mặt trời mọc, quay về khi mặt trời lặn, hiện tại mới chính ngọ, còn chưa đến lúc quay về.

Hơn nữa, Đại La Kim Tiên, đối với tích lũy pháp lực, đã không còn quá quan trọng, điều quan trọng, chính là dựa vào cảm ngộ thiên địa.

Biến hóa thành tiểu yêu tuần sơn, chẳng phải cũng là một phương thức tu hành khác sao.

Nửa ngày vội vã trôi qua, một vầng hồng nhật trên trời từ từ lặn xuống, thiên địa tối đi rất nhiều, Triệu Công Minh và Lục Nhĩ bọn họ cũng quay về Nga Mi Yêu Quốc.

Nga Mi Yêu Quốc, chiếm cứ diện tích cực rộng, hầu như bao gồm cả tòa Nga Mi Sơn, mấy vạn tinh nhuệ yêu tộc, toàn bộ ẩn náu ở đây, do Toàn Quy Yêu Thần ngày đêm thao luyện.

Quay về doanh trại, một trăm tiểu đội tuần sơn, đã có quá nửa quay về.

Có đội trưởng tiểu đội đến tìm Triệu Công Minh chào hỏi, cũng bị Triệu Công Minh dùng những thứ yêu chó vàng dạy mà dễ dàng lừa gạt qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, Triệu Công Minh như thường lệ, dẫn Lục Nhĩ bọn họ đi tuần sơn.

Y trong lòng tính toán thời gian, tiểu đội tuần sơn và thủ vệ địa lao, ba ngày đổi ca một lần.

Hiện tại là ngày thứ hai, cũng tức là ngày mốt, y sẽ có thể thành công đi vào địa lao.

Ngày thứ hai, vẫn trôi qua trong vội vã, sáng sớm ngày thứ ba, bốn người Triệu Công Minh rời khỏi doanh trại.

Khi đi tuần sơn, từ xa nhìn thấy trong Nga Mi thâm sơn, Toàn Quy Yêu Thần đang huấn luyện mấy vạn tinh nhuệ dưới trướng!

Những tinh nhuệ này, toàn bộ đều là tu vi Huyền Tiên, xét riêng lẻ, có thể tu vi không quá cao.

Chương 158

Nhưng đừng quên, Đế Tuấn, cũng là Đại sư trận pháp đỉnh tiêm Hồng Hoang, độc sáng chiến trận chi đạo, chồng chất lên nhau, có thể bùng phát ra sức mạnh gấp ngàn vạn lần.

Mấy vạn tinh nhuệ trước mắt, liên hợp lại, đồ sát Thái Ất như đồ chó, thậm chí Đại La Kim Tiên, cũng có thể tạm thời vây khốn một đoạn thời gian.

Nhưng tinh nhuệ như vậy, chỉ xứng phát triển ở địa hạ yêu quốc, có thể tưởng tượng được, tinh nhuệ có thể lưu lại Tam Thập Tam Thiên, rốt cuộc sẽ khủng bố đến mức nào!

Còn về Toàn Quy Yêu Thần, Triệu Công Minh chợt nhìn, vậy mà lại có chút tương tự với Quy Thừa Tướng.

Cả hai vô cùng tương đồng, đều cõng một cái mai rùa trên lưng.

Chỉ là mai rùa của Quy Thừa Tướng là màu xám xanh cổ xưa, còn Toàn Quy Yêu Thần, thì là màu đỏ đen, hơi lộ vài phần yêu dị.

Ngoài mai rùa ra, Toàn Quy Yêu Thần còn có một cái đầu chim, cằm có ba sợi râu dài, cộng thêm cái mai rùa đỏ đen quỷ dị trên lưng, tất cả các yếu tố chồng chất lên nhau, liền khác hẳn với hình thái ông rùa hiền hòa của Quy Thừa Tướng, tràn đầy yêu dị quỷ dị!

Trên mặt Hắc Thủy Huyền Xà thêm vài phần ngưng trọng, nhỏ giọng nói: "Lão rùa này rất mạnh, đệ e rằng không phải đối thủ." Đến Đại La Kim Tiên, liền có thể dựa vào đạo uẩn khí thế trên thân mà phán đoán thực lực mạnh yếu.

Đương nhiên, Đại La Kim Tiên tu đến viên mãn, toàn bộ đạo uẩn ẩn trong cơ thể, tu sĩ bình thường sẽ không phát hiện ra.

Lại một ngày khô khan tẻ nhạt trôi qua, vỏn vẹn mới ba ngày, Hắc Thủy Huyền Xà, Lục Nhĩ đã có chút không chịu nổi rồi.

Sáng sớm ngày thứ tư, trong doanh trại, đại môn từ từ bị đẩy ra, một Kim Tiên đỉnh phong yêu tướng vai đeo giáo nhọn bước vào, quét mắt nhìn chúng nhân một cái, nói.

"Hôm nay đổi ca, tất cả mọi người, chuẩn bị xong, theo ta đi địa lao." "Vâng." Triệu Công Minh vội vàng thu dọn xong xuôi, cùng Kim Tiên yêu tướng xuất phát, đi đến địa lao.

Địa lao, là nhà tù xây dựng dưới lòng đất, chuyên dùng để giam giữ phạm nhân.

Địa lao Nga Mi Yêu Quốc, chỉ có thể nói là một địa lao vô cùng phổ thông, những thứ giam giữ, sẽ không quá nghịch thiên.

Nhưng ở Thiên Đình, có một tòa Cửu Trọng Tiên Lao, giam giữ, đều là những Đại tu sĩ Hồng Hoang lừng danh, sau khi đắc tội Thiên Đình, bị giam vào.

Theo Triệu Công Minh được biết, ít nhất có ba vị Chuẩn Thánh Đại tu, đã bị giam giữ bên trong, đó là ác mộng của vô số tu sĩ Hồng Hoang.

Nếu muốn kể ra ba nơi nguy hiểm nhất Hồng Hoang, Cửu Trọng Tiên Lao Thiên Đình, nhất định có tên trên bảng.

Một đường đi xuống không biết bao lâu, không khí lan tràn cũng không còn trong lành như trước, ngược lại còn thêm chút âm lãnh ẩm mốc, vô cùng khó ngửi.

Rất nhanh, thông đạo dưới lòng đất từ chỗ hẹp nhỏ trước đó trở nên rộng rãi.

Từng dãy lao phòng, đập vào mắt, các lao phòng được xây dựng vô cùng kiên cố, tường vách, cửa lớn lao phòng, đều do thiên ngoại

vẫn thiết đúc thành.

Trên đó khắc họa trận pháp cấm lĩnh Thiên Đình, uy lực vô cùng, cấp thấp hơn một chút, ví dụ như bên trong địa lao Nga Mi Yêu Quốc, có thể khóa chặt bất kỳ tu sĩ nào dưới Thái Ất Kim Tiên.

Cấp cao hơn một chút, như Cửu Trọng Tiên Vực, tu sĩ cấp độ Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn đi vào cũng đừng hòng ra được.

Ý nghĩ muốn thử dùng Nguyên Thần quét qua của Triệu Công Minh cũng tan thành bọt nước.

Bởi vì y phát hiện, trong địa lao, khắp nơi bố trí pháp trận, với thực lực của y, vẫn không thể làm được việc thu tất cả mọi thứ vào trong mắt mà không gây tiếng động.

Đến lúc đó một khi kinh động đến Toàn Quy kia, thì vạn vạn không hay rồi.

Lúc này, trong từng tòa lao phòng, tất cả đều giam giữ người, đen nghịt một mảng lớn.

Những người này, trên thân vẫn lành lặn, cũng không mang xiềng xích, nhưng từng người lại không có tinh thần, ánh mắt vô thần.

Giống như những người sắp chết vậy, trên mặt không có chút sinh khí nào.

"Đây chắc hẳn là những người bị dùng làm thí nghiệm đi." Triệu Công Minh thầm đoán, yêu tộc làm thí nghiệm, nghĩ thế nào cũng không phải chuyện tốt.

Không chừng, sau này dùng để đồ sát Vu tộc Đồ Vu Kiếm, chính là trong từng lần thí nghiệm mà phát hiện ra.

Triệu Công Minh tiếp tục đi vào bên trong, tầm nhìn càng lúc càng rộng, lao phòng cũng càng lúc càng nhiều.

Trong mỗi lao phòng, ít thì giam ba mươi người, nhiều thì giam năm sáu mươi người, giống như một bầy cừu chờ làm thịt.

Nhưng thần thái của những người này, lại hoàn toàn không giống với nhóm người trước đó, la hét đòi ra ngoài, nhưng đáp lại bọn họ, lại là những roi quất tàn nhẫn của thủ vệ.

Triệu Công Minh cùng những người khác không động thanh sắc, dưới sự dẫn dắt của Kim Tiên đỉnh phong yêu tướng trực tiếp đổi ca.

Bọn họ phụ trách quản lý một khu vực đại khái ba ngàn người.

Hàng ngàn nhân tộc này, hiển nhiên là những người mới bị giam giữ gần đây.

Từng người một trên mặt tràn đầy vẻ phẫn uất, lay động cửa lao, la hét ầm ĩ muốn thoát ra ngoài.

Vị thủ vệ địa lao đổi ca kia trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng cực độ, "Ồn ào?

Còn dám ồn ào nữa, lão tử sẽ giết từng tên các ngươi!" Nói xong, trong tay hắn xuất hiện một cây roi, hung hăng quất vào mấy kẻ đang la hét lớn nhất.

Trong nháy mắt, da thịt nứt toác, máu tươi văng tung tóe, mấy kẻ đó liền bị thủ vệ kia quất cho bất tỉnh.

"Một lũ không biết điều, có thể cống hiến cho Thiên Đình, cống hiến cho Yêu Hoàng bệ hạ là vinh hạnh của các ngươi.

Còn dám la hét lung tung là tìm cái chết!" Vị thủ vệ kia ác nghiệt nói xong, liền xoay người đổi sắc mặt, cười nói, "Tổng Toản Phong, những người này đều là gần đây mới bắt về, cực kỳ ương ngạnh, xin huynh cứ phí tâm, trông chừng bọn chúng cẩn thận." Triệu Công Minh cười gật đầu, "Nhất định, ta làm việc huynh còn không yên tâm sao?" "Yên tâm, yên tâm, vậy chúng ta xin cáo lui trước." Ở trong địa lao

mấy ngày nay, quả thực có chút mệt mỏi, vừa hay ra ngoài giải khuây.

Vị thủ vệ kia dẫn theo ba tên thuộc hạ rời khỏi phòng giam.

Trong chốc lát, đại thông đạo rộng lớn, sáu bảy mươi phòng giam, chỉ còn lại vô số nhân tộc, cùng với Triệu Công Minh và ba người nữa.

Trong phòng giam, những nhân tộc kia sợ hãi nhìn Triệu Công Minh, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

"Thu thập cái gì mà thu thập, muốn tìm chết sao?" Triệu Công Minh quát lớn một tiếng, lập tức dọa cho bọn họ rùng mình.

Lục Nhĩ truyền âm hỏi, "Sư tôn, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" "Còn có thể làm gì?

Tranh thủ trong ba ngày, điều tra rõ ràng nơi giam giữ ba mươi vạn nhân tộc.

Đợi sau khi cứu được nhân tộc, Nga Mi Yêu Quốc này chẳng phải sẽ tùy chúng ta tung hoành sao?" Ba ngày tiếp theo, Triệu Công Minh và những người khác ngoài việc làm tốt công việc của mình, thì bắt đầu dành một lượng lớn thời gian để dò xét những nơi khác giam giữ nhân tộc.

Nhưng ba ngày quá vội vàng, Triệu Công Minh và đồng bọn làm việc không ngừng nghỉ cũng không thể hoàn thành.

Không còn cách nào, chỉ có thể chuẩn bị đợi lần đổi ca tiếp theo sẽ tiếp tục dò xét.

Quay đi quay lại ba lần, tổng cộng chín ngày, Triệu Công Minh vòng vo thăm dò khắp nơi, cuối cùng cũng nắm rõ tất cả những nơi giam giữ nhân tộc trong lòng bàn tay.

Không thể không nói, Toàn Quy Yêu Thần kia thực sự rất khôn

khéo.

Chương 159

Những nhân tộc này, đều bị giam giữ sâu dưới lòng đất, bằng thiên ngoại vẫn thiết, bên trên khắc họa pháp trận cường đại, đủ để từ bên trong cắt đứt cơ hội đào thoát của bọn họ.

Ngoài ra, bên ngoài còn bố trí một bộ pháp trận công phạt và phòng ngự cường đại, uy lực vô cùng, đủ sức chống lại công kích của Thái Ất Kim Tiên, thậm chí là Đại La Kim Tiên.

Sở dĩ phải hao phí cái giá lớn như vậy, phong tỏa tin tức, tự nhiên là để tránh tin tức bị tiết lộ ra ngoài.

Phải biết, nhiệm vụ chủ yếu của yêu quốc trên mặt đất là tích trữ binh lực, giao chiến với Vu tộc.

Bắt giữ nhân tộc, làm thí nghiệm, đó đều là hành động bí mật của Toàn Quy Yêu Thần.

Một khi bị phơi bày ra chúng, đừng nói Nữ Oa, ngay cả hai vị Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng sẽ mất mặt.

Ngày nọ, một vầng hồng nhật từ từ dâng lên từ phương đông, một luồng ánh sáng vàng kim rải xuống đại địa, vạn vật khoe sắc tràn đầy sinh cơ, toàn bộ Hồng Hoang lại bước vào một ngày tràn đầy sức sống.

Trong doanh trại, Triệu Công Minh đứng dậy, ra hiệu cho Lục Nhĩ và những người khác, "Ta phụ trách thu thập nhân tộc, còn các ngươi, tạm thời giúp ta cản trở Toàn Quy Yêu Thần đó!" Triệu Công Minh đang định dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu, kiện chí bảo hệ không gian này, để thu thập ba mươi vạn nhân tộc.

Vốn dĩ với thực lực của hắn, dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu thu thập

ba mươi vạn nhân tộc là chuyện dễ như trở bàn tay, chớp mắt liền có thể hoàn thành.

Nhưng điều quan trọng nhất, ngoài việc thu thập nhân tộc ra, còn phải phá vỡ pháp trận, đó mới là chuyện phiền phức hơn.

Tiếp đó, mọi người thương nghị xong xuôi, Triệu Công Minh trong khoảnh khắc đã bay lên không trung, ngang nhiên phóng thích uy áp Đại La Kim Tiên!

Lập tức, toàn bộ Nga Mi Yêu Quốc đều chấn động!

Vô số người nhao nhao nhìn lên không trung, trợn tròn mắt, không dám tin, "Kia chẳng phải là Tổng Toản Phong sao?

Hắn khi nào có thực lực lợi hại đến vậy!" "Đây là Tổng Toản Phong ư?

Không thể nào!" "Người này chắc chắn giả mạo Tổng Toản Phong, với chút thực lực của Tổng Toản Phong, làm sao có thể có uy áp cường đại đến thế!" Triệu Công Minh khẽ lắc đầu, hiển hóa ra chân thân.

Hắn ý niệm vừa động, Hỗn Nguyên Kim Đấu xuất hiện sau lưng hắn.

Hắn khẽ vỗ một cái, đại la pháp trận bên dưới liền bị đánh nát vụn.

Tiếp đó, từ trong Hỗn Nguyên Kim Đấu dũng ra một cỗ hấp lực cực lớn, hút toàn bộ nhân tộc vào trong đó.

Trong Yêu Thần Điện, Toàn Quy Yêu Thần lòng chợt đập mạnh, ý niệm vừa động, liền bay thẳng ra khỏi điện.

Từ xa nhìn thấy Triệu Công Minh đang thu thập nhân tộc, hắn lập tức tức giận nghiến răng nghiến lợi, "Thật lớn mật, dám đến Nga Mi

Yêu Quốc của ta mà càn rỡ, tìm cái chết!" Toàn Quy Yêu Thần, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đã tung ra một chưởng, chưởng lực khủng bố, trực tiếp lấy thế sét đánh vạn quân đánh về phía Triệu Công Minh.

Một kích này, ẩn chứa pháp lực Đại La cực hạn, hơn nữa còn xen lẫn từng sợi Đạo Uẩn pháp tắc, uy lực vô cùng!

"Đối thủ của ngươi là ta." Hắc Thủy Huyền Xà một cái thần long bãi vĩ, trực tiếp đánh nát chưởng ấn khổng lồ của Toàn Quy Yêu Thần.

Trên thân hắn, cũng tản mát ra pháp tắc chi lực cực hạn cường đại.

Một bên khác, Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ, cũng vây đến, hổ thị đam đam nhìn chằm chằm Toàn Quy Yêu Thần!

"Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ!" Toàn Quy Yêu Thần khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười tàn khốc vô cùng, "Chút thực lực này, cũng muốn cản ta, tìm chết!" Tiếng của Toàn Quy vừa dứt, người đã xông ra.

Tộc Toàn Quy, lực lượng vô cùng, phòng ngự vô song, chiến lực đỉnh tiêm cùng cấp.

Vừa mới nhào tới, Hắc Thủy Huyền Xà liền cảm nhận được áp lực cực lớn.

Vội vàng tế xuất đại pháp lực, cùng Toàn Quy triền đấu.

Về phần Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ, căn bản không có tư cách chính diện giao chiến với Toàn Quy Yêu Thần, chỉ có thể quấy rối bên cạnh, nhưng dù vậy, vẫn hiểm tượng hoàn sinh, chỉ có công phòng ngự, mà không có lực hoàn thủ.

Một bên khác, Triệu Công Minh thì đang tranh thủ từng giây từng

phút, thu thập nhân tộc vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Lúc này, hư không nổi lên một trận sóng lớn, mười vị Thái Ất Kim Tiên dẫn đầu trăm vị Kim Tiên tu sĩ, trực tiếp chặn trước mặt Triệu Công Minh.

Bọn họ dũng mãnh vô song, mặc dù biết Triệu Công Minh là Đại La Kim Tiên, nhưng trên mặt không hề có vẻ sợ hãi.

Ý niệm vừa động, trực tiếp tổ thành chiến trận, mười vị Thái Ất Kim Tiên ở phía trước, trăm vị Kim Tiên ở phía sau.

Khí tức của bọn họ trong nháy mắt bạo trướng lên, trực tiếp bức tới Đại La Kim Tiên!

"Giết!" Mười vị Thái Ất Kim Tiên tu sĩ dẫn đầu quát lớn một tiếng, khí thế khủng bố ngưng tụ thành một thanh trường đao màu tím sẫm, nhanh chóng và sắc bén chém về phía Triệu Công Minh.

Dù là Đại La Kim Tiên, hơi bất cẩn cũng sẽ bị trọng thương.

"Một lũ kiến hôi, há biết sức mạnh của Đại La?" Triệu Công Minh khẽ lắc đầu, trước mặt hắn nhiều yêu tu tổ thành chiến trận như vậy, dù có thể tạm thời bạo phát ra thực lực Đại La Kim Tiên, nhưng hắn, há lại là Đại La Kim Tiên bình thường?

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trực tiếp tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Huyền Hoàng chi quang tỏa ra, đón gió biến lớn, tiếp đó mạnh mẽ giáng xuống.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, dính chút huyết tích, rồi trở lại trong tay Triệu Công Minh.

Tại chỗ, mười vị Thái Ất, trăm vị Kim Tiên kia, đã biến mất không còn dấu vết.

Dưới sự áp chế của sức mạnh vĩ đại, số lượng có lớn đến mấy, cũng không thể tạo nên chút sóng gió nào.

Sau khi chém giết những yêu tu này, Triệu Công Minh một chưởng đánh nát một đại la pháp trận, cứu những nhân tộc bên trong.

Trong chốc lát, trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, đã thu thập được hơn mười vạn nhân tộc.

Một bên khác, Hắc Thủy Huyền Xà, Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ, hiển nhiên đã gần như không thể chống đỡ nổi.

Bọn họ vẫn còn quá coi thường Toàn Quy Yêu Thần, thân là tu sĩ Đại La Hậu Kỳ, chỉ kém một bước nữa là có thể xếp vào hàng Đại La Tinh Quân của Thiên Đình, bọn họ vẫn còn kém quá xa!

"Đây!" Triệu Công Minh ném ra Hạnh Hoàng Kỳ, trực tiếp rơi vào tay Hắc Thủy Huyền Xà.

Có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, phòng ngự của Hắc Thủy Huyền Xà ba người, trong nháy mắt thậm chí còn vượt xa Toàn Quy Yêu Thần.

Từ chỗ chỉ có lực chống đỡ, đến nay thỉnh thoảng còn có thể phản kích.

Về phần Triệu Công Minh, thì đang tranh thủ từng giây từng phút thu thập nhân tộc.

Trọn vẹn qua một khắc đồng hồ, hơn ba mươi vạn nhân tộc mới bị Triệu Công Minh thu thập hết.

Hắn thở phào một hơi, trực tiếp bay đến trước mặt Toàn Quy Yêu Thần.

Toàn Quy Yêu Thần sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Hạnh Hoàng Kỳ trên tay Hắc Thủy Huyền Xà, "Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, rốt cuộc các ngươi có lai lịch thế nào?" Ánh mắt của Toàn Quy

Yêu Thần rất lợi hại, ngoài Hạnh Hoàng Kỳ ra, cũng nhìn ra Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay Triệu Công Minh cũng không đơn giản, cho nên mới có câu hỏi này.

Chương 160

"Ta là Triệu Công Minh, Đại đệ tử của Tiệt Giáo, Côn Luân Sơn." Triệu Công Minh không hề giấu diếm, bởi vì hắn biết, dù mình có giấu cũng không qua được, với thủ đoạn của Thiên Đình, chỉ cần điều tra một chút là sẽ biết là mình làm.

"Người của Đạo Thống Thánh Nhân!" Toàn Quy trong lòng đột nhiên kinh hãi, trầm giọng hỏi, "Đã là người của Đạo Thống Thánh Nhân, vì sao lại phá hoại đại kế của Yêu tộc ta?" "Ta là Nhân Tộc chi sư, giáo đạo nhân tộc từ bần tích đi tới con đường phú cường, hiện nay nhân tộc chịu nạn, ta há có thể khoanh tay đứng nhìn?" "Hơn nữa, Nga Mi Sơn là đạo tràng năm xưa của ta, bị Toàn Quy Yêu Thần chiếm giữ.

Ta nay đã chém giết Toàn Quy Yêu Thần, các ngươi hãy tự mình rời đi." Triệu Công Minh lắc đầu, giải tán Hắc Thủy Huyền Xà, tự mình tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trực tiếp cùng Toàn Quy Yêu Thần giao chiến.

Thực lực và nội tình của Triệu Công Minh vô song, cộng thêm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, rất nhanh đã chiếm được ưu thế cực lớn.

Giáp rùa cực hạn phòng ngự mà hắn vẫn tự hào, dưới tác dụng của chí bảo sát phạt vô thượng Hồng Mông Lượng Thiên Xích, không thể chống đỡ chút nào, bị đánh xuất hiện từng vết nứt.

Mỗi lần giao thủ xong, liền liên tục lùi lại, đánh đến cuối cùng, càng là sắc lệ nội tra phóng lời lẽ tàn nhẫn, "Đạo Thống Thánh Nhân thì như thế nào, ta là Yêu Thần của Thiên Đình, là người của Yêu Hoàng bệ hạ, các ngươi dám giết ta?" "Giết ngươi thì sao?" Triệu

Công Minh cười khẩy một tiếng, dùng sức mạnh không gian trong Hỗn Nguyên Kim Đấu đỉnh trụ Toàn Quy Yêu Thần, tiếp đó Hồng Mông Lượng Thiên Xích, mang theo vô thượng sát phạt chi khí mạnh mẽ giáng xuống.

"Oanh!" Trên không trung, phát ra một tiếng nổ như sấm sét.

Tiếp đó, mưa máu tầm tã, Toàn Quy Yêu Thần, lại trực tiếp bị chấn sát tại chỗ!

Nhưng ngay sau đó, một giọt kim huyết xuất hiện trên không trung, Toàn Quy Yêu Thần lại lấy tốc độ cực nhanh phục sinh.

Nhưng lần phục sinh này, hiển nhiên đã hao phí cực lớn bản nguyên chi lực của hắn, khí tức suy yếu.

Hắn vô cùng kinh khủng nhìn Triệu Công Minh một cái, không còn ý chí chiến đấu, hóa thành một đạo lưu quang, chuẩn bị đào tẩu.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Toàn Quy Yêu Thần đại biến, chỉ cảm giác một cỗ sức mạnh không gian vô danh gia thân, không thể động đậy.

Tiếp đó, Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại một lần nữa giáng xuống, Toàn Quy Yêu Thần lại một lần nữa vẫn lạc, trời giáng mưa máu!

Cứ như vậy qua lại bốn năm lần, Toàn Quy Yêu Thần thật sự bị chấn sát, mưa máu rơi xuống, một cỗ cảm giác bi thương cực lớn, xuất hiện trong lòng của tất cả yêu tộc trong Nga Mi Yêu Quốc.

"Đại nhân Yêu Thần bị chém giết rồi!" Không biết là ai hô một tiếng, toàn bộ Nga Mi Yêu Quốc, triệt để hỗn loạn.

Số vạn tinh nhuệ ẩn nấp, cùng với một số yêu tộc tạp nham khác, như gió mà xông ra ngoài.

Triệu Công Minh, Hắc Thủy Huyền Xà, Lục Nhĩ, Tiểu Hắc Hổ bốn người, thì chia nhau chặn ở bốn phương đông tây nam bắc.

Gặp phải những yêu tộc trên thân có sát khí nồng đậm, nghiệp lực, một mực giết không tha.

Còn về những tiểu yêu trên thân không có nghiệp lực, chỉ là bị Toàn Quy Yêu Thần cưỡng bức, thì nhắm một mắt mở một mắt mà cho chúng rời đi.

Chỉ trong một canh giờ, toàn bộ Nga Mi Yêu Quốc, liền trở nên trống rỗng, vô số yêu tộc đạo khu, nằm trong vũng máu, tình cảnh thảm thiết.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, một luồng chân diễm nhảy nhót trên đầu ngón tay, tiếp đó ném vào đống thi thể chất thành núi.

"Hoa lạp lạp!" Chân diễm khủng bố, khi gặp phải thi thể, dường như xảy ra phản ứng hóa học cực lớn, bắt đầu kịch liệt cháy lên, trong khoảnh khắc, lan ra một mảng lớn, nhiệt độ cao khủng bố phả vào mặt, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, còn chưa đến ba mươi nhịp thở, tất cả thi thân, đều hóa thành tro tàn.

"Sư tôn, chúng ta công khai tiêu diệt một yêu quốc dưới trướng Thiên Đình, nếu Thiên Đình truy cứu, chúng ta phải làm sao?" Lục Nhĩ hiển nhiên vẫn còn chút lo lắng.

"Yên tâm, Thiên Đình sẽ không truy cứu, một khi động thủ với chúng ta, chuyện bắt giữ nhân tộc làm thí nghiệm, sẽ truyền khắp Hồng Hoang, đến lúc đó, sẽ gây ra đả kích mang tính hủy diệt cho Thiên Đình, xa không phải thứ mà Toàn Quy Yêu Thần có thể so sánh được." "À à." Lục Nhĩ gật đầu, cũng không nói gì thêm, bất kể nói gì, Sư tôn suy tính nhất định kỹ lưỡng hơn hắn.

"Tiếp theo, dọn dẹp Nga Mi Sơn một chút đi, Nga Mi Sơn lớn như

vậy, bị Toàn Quy Yêu Thần bọn chúng phá hoại thật chẳng ra hình dạng gì nữa!" Triệu Công Minh thở dài một tiếng, Nga Mi Sơn, là nơi chung linh dục tú, giờ đây lại yêu khí cuồn cuộn, che trời lấp đất, từng sợi sát khí tràn ngập trên không trung, khiến người ta buồn nôn.

May mà Nga Mi linh mạch vẫn còn, những thứ này, đều cần phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục nguyên trạng.

Ngay lập tức, mọi người bắt đầu không ngừng nghỉ dọn dẹp.

Thời gian tựa như cát mịn, vội vã trôi qua kẽ tay.

Thoáng cái, ba ngày trôi qua, ba mươi ba tầng trời, Đại La Thiên, trong Yêu Hoàng Cung, dưới mạng lưới tin tức Thiên Đình luôn có mặt khắp Hồng Hoang, sự tình từ đầu đến cuối, được trình bày nguyên bản trên án đài của hai vị Yêu Hoàng.

"Khốn kiếp, Triệu Công Minh, thật sự cho rằng Thiên Đình ta không trị được hắn sao?" Đông Hoàng Thái Nhất tức giận lập tức phá phòng, giữa chốn đông người chém giết Yêu Thần Đại La của hắn, thật sự cho rằng Thiên Đình hắn là ăn chay sao?

"Đại ca, ta lập tức đi Côn Luân Sơn một chuyến, đòi lại công đạo từ Thượng Thanh Sư Huynh!" Đông Hoàng Thái Nhất khí thế hùng hổ, lập tức muốn đi triệu tập chúng yêu thánh, lên đường đến Côn Luân Sơn.

"Chậm đã!" "Chuyện này, chúng ta phải nhịn!" Đông Hoàng Thái Nhất càng thêm bất mãn, "Đại ca, Thánh Nhân ở trên, chúng ta nếu thật sự nhịn xuống cơn tức này, về sau vạn tộc Hồng Hoang làm sao còn coi trọng Thiên Đình ta?" Đế Tuấn lạnh giọng nói, "Vậy đệ có biết Toàn Quy rốt cuộc đã làm gì ở Nga Mi Sơn không?" "Chẳng phải là bắt một số nhân tộc, dùng để nghiên cứu đó sao?" "Chính vì vậy, chuyện này mới không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không, Nữ Oa Hoàng trách tội xuống, phiền phức sẽ lớn lắm!" "Đến lúc đó, Thánh Nhân

Yêu tộc của ta và Yêu tộc ta ly tâm ly đức, khi đó ưu thế duy nhất còn lại của Yêu tộc ta sẽ tan biến, chính là gián tiếp tạo cơ hội cho Vu tộc." Đế Tuấn trầm giọng nói, "Một khi Yêu tộc ta truyền ra tin tức bất hòa với Nữ Oa Hoàng, đến lúc đó vô số đại tộc Hồng Hoang nương tựa Yêu tộc ta, đều sẽ sinh lòng hai ý, thậm chí có khả năng rất lớn sẽ đi bám víu bên Vu tộc, điều này đối với Yêu tộc ta mà nói, là một đả kích mang tính hủy diệt." Đế Tuấn thân là hoàng giả Yêu tộc, đối với hai tộc Yêu Vu, cùng cục diện Hồng Hoang hiện nay, nhìn rất rõ ràng, kham xưng động nhược quan hỏa.

Đông Hoàng Thái Nhất bực bội phất tay, "Vậy Đại ca, chúng ta bây giờ phải làm sao, thật sự phải nhịn xuống khẩu khí này sao?" Đông Hoàng Thái Nhất, thừa hưởng Kim Diễm mặt trời mà sinh, trời sinh chưởng khống Thái Dương Chân Hỏa, tính cách bá liệt, gần như chưa từng chịu thiệt thòi gì.

Dù là Thánh Nhân ở trên, chưởng khống tất cả, Đông Hoàng Thái Nhất cũng cảm thấy trong lòng có một khẩu khí, không thổ không mau.

"Kế sách hiện tại, chỉ có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, Thiên Đình ta, hành động như mọi khi là được." Vừa hay lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng của Đại Thiên Quan.

"Khởi bẩm bệ hạ, một vị Kim Tiên Yêu Tướng của Nga Mi Yêu Quốc hạ giới đã lên Thiên Đình, nói muốn trạng cáo đệ tử Thượng Thanh Thánh Nhân nhất mạch trên Côn Luân Sơn tự ý đồ sát đại quân Yêu tộc chúng ta!" "Ngươi tự mình hạ giới một chuyến, xóa bỏ tất cả những biến cố có thể xảy ra." Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia lạnh lẽo, hướng về phía Đại Thiên Quan làm một động tác nhẹ nhàng vuốt ngang cổ, Đại Thiên Quan lập tức tâm lĩnh thần hội, lặng lẽ lui xuống.

Lúc này, Nga Mi Sơn, sau khi hao phí hơn nửa tháng thời gian,

Triệu Công Minh và những người khác cuối cùng cũng dọn dẹp gần xong.

Yêu khí cuồn cuộn che trời lấp đất ngày trước, chậm rãi tán đi.

Trời quang vạn dặm, mây trắng bồng bềnh lại xuất hiện trên đỉnh Nga Mi Sơn.

Về phần những kiến trúc yêu tộc ban đầu, như Yêu Thần Điện, Yêu Vương Điện, và cả địa lao, cũng đều bị Triệu Công Minh tháo dỡ hết.

Nga Mi Sơn khôi phục lại dáng vẻ năm xưa khi hắn rời khỏi.

"Vẫn là động phủ của mình ngày xưa tốt nhất a." Triệu Công Minh cảm thán một tiếng, tuy rằng ở trên Côn Luân Sơn sống cũng không ngắn.

Nhưng sâu thẳm trong lòng hắn vẫn luôn dành một vị trí cho Nga Mi Sơn.

Nay mình chứng Đạo Đại La Kim Tiên, quay trở về Nga Mi Sơn, sau này Nga Mi Sơn chính là đại bản doanh, là căn cơ của mình.

Đúng lúc này, Lục Nhĩ cưỡi một đám mây trắng như tuyết, từ chân trời bay đến, người còn chưa tới, tiếng đã truyền tới.

"Sư tôn, chúng ta ở sâu trong địa lao, còn phát hiện ra hai người nữa." Lục Nhĩ hạ xuống vân đầu, thở hổn hển nói.

"Còn có hai người nữa?" "Đúng vậy!" "Hai người kia, dường như rất đặc biệt, bị giam giữ riêng, trên người đeo gông cùm, xiềng xích, Sư tôn người vẫn nên tự mình đi xem một chút đi." "Đi." Lục Nhĩ dẫn đường cho Triệu Công Minh, hai người trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Một góc Nga Mi Sơn, dưới lòng đất sâu thẳm, trong một phòng

giam tối tăm.

Hai người thanh niên bị gông cùm, xiềng xích đầy mình, trói chặt cứng trên mặt đất.

Nhưng ngoài gông cùm, xiềng xích ra, hoàn cảnh trong phòng giam, lại tốt hơn những phòng giam khác một chút, hiển nhiên là được đối xử đặc biệt.

"Cửu Công, chúng ta thật là vừa thoát long đàm, lại vào hổ huyệt a." "Thiếu Tư, đáng thương cho chúng ta khổ tâm cầu Đạo, lại rơi vào chỗ này, thật là trời muốn vong ta hai người a." "Con khỉ Lục Nhĩ kia, ác nghiệt, nhìn có vẻ hung dữ, e rằng còn không bằng yêu vật trước kia đâu." Hai người nói đến chỗ đau lòng, lại ôm đầu khóc lớn.

"Vừa thoát long đàm, lại vào hổ huyệt, câu nói này của các ngươi, nói có chút không đúng đâu?" Triệu Công Minh bước những bước nhẹ nhàng đi tới.

Đôi mắt hắn khẽ lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, rơi trên thân hai người, trong nháy mắt đã nhìn ra thân phận của hai người!

Chương 161

"Các ngươi lại là Tiên Thiên Nhân Tộc!" Triệu Công Minh khẽ kinh ngạc, Tiên Thiên Nhân Tộc trong miệng hắn, không phải là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm vị Tiên Thiên Nhân Tộc do Nữ Oa tạo ra năm xưa, mà là nhân tộc có huyết mạch Tiên Thiên cực cao.

Lô Tiên Thiên Nhân Tộc đầu tiên, có Tiên Thiên Đạo Thể, là phôi tử tốt để tu hành.

Nhưng cứ cách một đời, huyết mạch Tiên Thiên liền sẽ lưu thất một phần.

Chín đời sau, huyết mạch Tiên Thiên lưu thất hết, liền trở thành nhân tộc bình thường.

Đương nhiên, nhân tộc bình thường, tuy rằng không có huyết mạch Tiên Thiên, nhưng cũng có thể sinh ra kỳ tài kinh thế, thậm chí không kém gì nhân tộc có huyết mạch Tiên Thiên.

Triệu Công Minh lướt mắt một cái, nồng độ huyết mạch Tiên Thiên trên thân hai người này, lại đạt tới khoảng sáu phần.

Tư chất như vậy, đã có thể nói là rất tốt rồi.

Hai người kia ngẩng đầu nhìn Triệu Công Minh, lông mày kiếm, mắt sáng, mặc đạo bào, trên thân lấp lánh tiên linh chi khí thuần chính, lại nhìn Lục Nhĩ phía sau Triệu Công Minh, đang nhe răng trợn mắt với bọn họ, không khỏi ngây người.

Chẳng lẽ thật là Thượng Tiên, đã cứu bọn họ ra khỏi long đàm hổ huyệt?

"Các ngươi vì sao lại bị bắt đến Nga Mi Yêu Quốc này?" Triệu Công Minh ôn tồn hỏi.

Hai người kia nhìn nhau, trên mặt lộ ra một tia khổ sở, "Xin Thượng Tiên hiểu rõ, chúng ta vốn sống ở bộ lạc cách nơi này ba vạn dặm, lần này ra ngoài, là muốn đi Côn Luân Sơn bái sư học nghệ, giữa đường đi qua Nga Mi, liền bị những yêu vật kia bắt giữ, đến nay, đã bị giam giữ chúng ta trọn vẹn ba tháng rồi." "Thì ra là vậy." Triệu Công Minh lại hỏi, "Các ngươi tên là gì?" "Tại hạ Trần Cửu Công, tại hạ Diêu Thiếu Tư." "Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư?" Trong mắt Triệu Công Minh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khi Phong Thần Đại Kiếp, hai người này có xuất hiện, chính là đệ tử của mình.

Phong Thần Đại Kiếp kết thúc, mình cùng với hai người, đều được liệt vào bảng Phong Thần.

Mình là Long Hổ Huyền Đàn Chân Quân, Trần Cửu Công được phong là Chiêu Tài Sứ Giả, Diêu Thiếu Tư được phong là Lợi Thị Tiên Quan, đều là những quan viên nhỏ bé.

Triệu Công Minh chính sắc nói, "Ta là Triệu Công Minh, Đại sư huynh của Tiệt Giáo, Côn Luân Sơn.

Nga Mi Sơn này vốn là đạo tràng của Ta, bị Toàn Quy Yêu Thần chiếm giữ.

Ta nay đã chém giết Toàn Quy Yêu Thần, các ngươi hãy tự mình rời đi." Triệu Công Minh nói xong, khuất ngón tay búng một cái, một cỗ lực lượng vô hình, trực tiếp đánh nát gông cùm, xiềng xích trên thân hai người.

Lời của Triệu Công Minh tuy nhẹ nhàng, nhưng lọt vào tai Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư, không khác gì tiếng sấm rền.

Côn Luân Sơn?

Tiệt Giáo Đại đệ tử?

Triệu Công Minh Thượng Tiên?

Trong lòng mọi người, lập tức dâng lên một cỗ sức mạnh vô cùng to lớn.

Vội vàng đứng dậy, thái độ thành kính cung kính, "Chúng con tầm Đạo mấy năm, xin Thượng Tiên thu chúng con làm đồ đệ." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư trước kia khi ở bộ lạc, là những con nghé con mới sinh không sợ hổ, cho rằng có thể dễ dàng đến Côn Luân Sơn.

Nhưng trải qua chuyện Nga Mi Sơn sau, bọn họ biết, chuyến đi Côn Luân Sơn này, nguy hiểm trùng trùng, chỉ dựa vào đạo hạnh miễn cưỡng Luyện Khí Hóa Thần của hai người bọn họ, muốn thành công đến Côn Luân Sơn, khó khăn vạn phần.

Cơ hội trước mắt này, là hy vọng duy nhất bọn họ có thể nắm bắt.

Về phần Triệu Công Minh là mạo sung, hai người không nghĩ tới, Đạo Thống Thánh Nhân, ai dám mạo sung, thật là chê mạng dài.

Triệu Công Minh bóp ngón tay tính toán, trong cõi u minh, thiên cơ hiển thị, mình quả thực có một đoạn sư đồ duyên phận với Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư.

"Các ngươi muốn bái nhập môn hạ của ta, cũng không phải không thể, nhưng phải thông qua khảo nghiệm ta bố trí.

Nếu không thông qua, vẫn phải tự mình xuống núi rời đi." Triệu Công Minh cân nhắc, cho hai người một cơ hội.

Nhân tộc có sáu phần huyết mạch Tiên Thiên, xem ra tư chất không tồi, nhưng đó là trong nhân tộc.

Với Đại La Kim Tiên như Triệu Công Minh, dù là nhân tộc Tiên Thiên thuần huyết, cũng không đáng là gì.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư sắc mặt trở nên vô cùng trịnh

trọng, "Vâng, Thượng Tiên." Bọn họ không sợ khảo nghiệm, sợ là Triệu Công Minh không cho bọn họ cơ hội, chỉ cần có cơ hội, là có hy vọng.

Tiếp đó, Triệu Công Minh liền bắt đầu bố trí khảo nghiệm dưới chân Nga Mi Sơn, gần như giống hệt khảo nghiệm của Tiệt Giáo trên Côn Luân Sơn.

Mười ngày sau, khảo nghiệm bố trí xong xuôi, dưới sự quan sát của Triệu Công Minh, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư nhập trận!

Trong ba ngày, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư hai người mồ hôi đầm đìa bước ra, môi tái nhợt, nhưng đôi mắt lại vô cùng kiên định, một lòng hướng Đạo, hiển lộ không nghi ngờ!

Triệu Công Minh cười cười, "Rất tốt, các ngươi đã thông qua khảo nghiệm, có tư cách bái nhập môn hạ của ta, không biết các ngươi có nguyện ý không?" Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư nén lại tâm tình vô cùng kích động, dùng sức gật đầu, "Sư tôn ở trên, xin nhận đệ tử một lạy." Triệu Công Minh cười đánh ra một đạo pháp lực, nâng hai người dậy, chỉ vào Lục Nhĩ bên cạnh, "Đây là Đại sư huynh của các ngươi, Lục Nhĩ." "Chúng con đã gặp Lục Nhĩ Sư Huynh." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư thái độ vẫn cung kính.

Người canh giữ bọn họ, là một Kim Tiên Yêu Tướng, nhưng tồn tại khủng bố như vậy, lại không chịu nổi một côn của Lục Nhĩ Sư Huynh, có thể tưởng tượng Lục Nhĩ Sư Huynh mạnh đến mức nào.

"Hai vị tiểu sư đệ mau mau đứng dậy." Lục Nhĩ phong trần tiêu sái, cười đỡ hai người dậy, "Sau này chúng ta là đồng môn, ta sẽ chiếu cố các đệ nhiều hơn." Triệu Công Minh đánh giá hai người một lượt, thấy pháp lực yếu ớt trên thân hai người rất tạp nhạp, nhỏ bé, cau mày nói.

"Các ngươi chắc chưa tu hành qua tiên đạo chi thuật chính thống

nào đi.” Triệu Công Minh tuy rằng ở Nhân tộc Tổ Địa để lại mười hai bộ Kim Tiên chi pháp.

Nhưng lực phồn diễn của nhân tộc khủng bố đến mức nào, giờ đây đã phân bố khắp các nơi Hồng Hoang, vô số bộ lạc, như những ngôi sao sáng chói, đếm không xuể có bao nhiêu.

Những nhân tộc gần Nhân tộc Tổ Địa, có thể tu hành Kim Tiên chi pháp, nhưng những bộ lạc xa xôi, e rằng cả đời, còn chưa từng ra khỏi phạm vi trăm dặm.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư gật đầu, “Đệ tử chúng con chỉ tu hành qua một số pháp môn vận khí thô thiển truyền lại trong bộ lạc.” Triệu Công Minh khẽ gật đầu, hai bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu hai người, pháp lực khẽ động, trong nháy mắt phế bỏ tu vi của hai người.

Hai người sắc mặt tái nhợt, khí tức trên thân, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường mà suy yếu xuống.

“Hãy dùng viên kim đan này đi.” Bàn tay Triệu Công Minh kim quang chợt lóe, hai viên lục văn kim đan xuất hiện trong tay hắn.

“Vâng, Sư tôn.” Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư tiếp nhận kim đan, ngửa đầu, nuốt chửng.

Một luồng dược lực ôn hòa hồn hậu, bùng phát trong cơ thể hai người, với tốc độ cực nhanh cải tạo thể phách hai người.

Từ bên ngoài da thịt, máu thịt, đến bên trong xương cốt tủy, tất cả đều được làm mới dưới sự cọ rửa của dược lực.

Rất nhanh, trên bề mặt cơ thể hai người, xuất hiện một lớp ô cấu dày cộm, tản ra một cỗ mùi tanh hôi nhàn nhạt.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư mở mắt, vội vàng cáo tội một tiếng, chạy đi suối tắm rửa một phen.

Đợi sau khi rửa sạch ô cấu trên thân, hai người chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng nhẹ nhõm, thậm chí còn thoải mái hơn cả trước khi tu vi bị phế.

"Một viên lục văn kim đan này, dùng để phạt mao tẩy tủy cho các ngươi.

Tiếp theo, ta chính thức truyền cho các ngươi tiên pháp Thượng Thanh nhất mạch." Tiên pháp Thượng Thanh nhất mạch, toàn bộ cô đọng trong Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh.

Triệu Công Minh lấy ra một khối ngọc giản, phân biệt đưa cho hai người, trịnh trọng nói, "Pháp không thể truyền bừa, sau khi các ngươi ghi nhớ, lập tức tiêu hủy tiên pháp, nếu truyền ra ngoài, trong khoảnh khắc ngũ lôi oanh đỉnh, nguyên thần sẽ tán, vạn kiếp bất phục." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư rùng mình, "Bẩm Sư tôn, đệ tử đã hiểu." "Tốt rồi, xuống dưới tu hành đi, có gì không hiểu, cứ hỏi Lục Nhĩ Sư Huynh của các ngươi." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư mang theo tâm tình kích động rời đi.

Chương 162

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Hắc Hổ, ở một góc Nga Mi Sơn, mỗi người tự khai phá một đạo trường, cư ngụ lại.

Hai người dám tự mình rời bộ lạc, đi vạn dặm đến Côn Luân Sơn tầm tiên phóng Đạo, có thể thấy lòng hướng Đạo của họ kiên định.

Lúc này được vô thượng tiên pháp, ngoài ăn uống ba bữa ra, gần như một khắc cũng không muốn chậm trễ, dốc lòng tham ngộ, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, đã thành công nhập môn, bước vào Luyện Tinh Hóa Khí.

Một năm sau, tiến vào Luyện Khí Hóa Thần, đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, đã có thể hấp thụ thiên địa linh khí, tiến hành bế quan.

Một bên khác, Triệu Công Minh thì đang chuẩn bị để tiến hành một trận giảng Đạo.

Nga Mi Sơn, không phải chỉ đơn thuần một ngọn núi, mà là chỉ một đại phiến sơn mạch liên miên bất tuyệt.

La Phù Động mà hắn chiếm cứ, chỉ là một khối địa phương nhỏ bé không đáng kể trong đó.

Những nơi khác, đều bị những tu sĩ có tu vi càng cường đại chiếm cứ.

Trong đó thậm chí không thiếu những tu sĩ cường đại cấp Kim Tiên, Thái Ất.

Giờ đây, Triệu Công Minh đã trở về với đạo hạnh Đại La Kim Tiên cảnh, một La Phù Động nhỏ bé này, tự nhiên không đủ cho hắn tu hành.

Hắn muốn đưa toàn bộ Nga Mi Sơn Mạch, toàn bộ nạp vào phạm

vi địa bàn của hắn, trở thành Nga Mi chi chủ.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không cho bọn họ nơi sinh tồn, chỉ là để bọn họ nhường ra một số địa bàn mà thôi.

Với thân phận truyền đệ tử của Thánh Nhân Đại Giáo, tự nhiên có thể lấy thế áp người, dễ dàng làm được, nhưng như vậy ít nhiều có chút man rợ vô lý.

Mà giảng Đạo, chính là một phương pháp giải quyết sự việc rất tốt.

Hắn đã phái Hắc Thủy Huyền Xà đi thông tri các tu sĩ xung quanh.

Ba ngày sau, trên quảng trường Nga Mi Sơn, bóng người tấp nập, đến nghe giảng đều là cư dân gần Nga Mi Sơn.

Có thỏ yêu, chuột yêu, hươu yêu, trâu yêu, còn có một số tinh linh do thiên địa sinh thành, tu vi từ Địa Tiên đến Kim Tiên, Thái Ất đều có.

Tiếp đó, dưới sự dẫn dắt của Hắc Thủy Huyền Xà, Triệu Công Minh chậm rãi từ động phủ đi ra.

Mọi người thấy Triệu Công Minh, mắt sáng lên, nhao nhao chắp tay thi lễ, "Chúng con bái kiến Tiệt Giáo Thượng Tiên!" Đối với những yêu tinh quái vật xuất thân dã lộ tử này mà nói, Thánh Nhân Đại Giáo, quả thực là một ngọn núi cao khó có thể trèo lên.

Đệ tử Thánh Nhân nguyện ý vì bọn họ giảng Đạo, là phúc phận mà bọn họ tu mấy kiếp mới có được.

Hơn nữa bọn họ cũng mơ hồ đoán được ý của Triệu Công Minh, tuy rằng trong lòng có chút không thoải mái, nhưng dưới sự dụ hoặc của việc giảng Đạo, tất cả đều tan biến.

Chẳng qua là trên miệng tôn phụng một tiếng Nga Mi chi chủ,

nhường ra một số địa bàn mà thôi, với thân phận truyền nhân của Thánh Nhân Đại Giáo, yêu cầu này, không tính là quá đáng.

Nhìn thấy người đã đến gần đủ, Triệu Công Minh cất cao giọng nói, "Ta, Triệu Công Minh, Đại đệ tử của Thượng Thanh Tiệt Giáo.

Nga Mi Sơn này, là động phủ năm xưa của ta.

Nay tu luyện có thành, trọng tân trở về Nga Mi, vậy thì ta và chư vị, đều là láng giềng…" Triệu Công Minh nói vài câu xong, liền bắt đầu giảng Đạo.

Tiên pháp Thượng Thanh nhất mạch, bác đại tinh thâm, cho dù chỉ là chọn ra một chút xíu, kia cũng ảo diệu vô cùng.

Khiến mọi người nghe mà như si như túy, say mê trong đó, không thể tự thoát ra.

Một trận giảng Đạo, mười năm thời gian trôi qua vội vã.

Cùng với trận trận Đạo âm kết thúc, trên quảng trường Nga Mi, mấy trăm sinh linh mở đôi mắt, mang theo một vẻ ý vị chưa tận.

Không hổ là đệ tử đại giáo, giảng Đạo ra, từng lời châu ngọc, huyền diệu vô song.

Mười năm công phu, thắng qua bọn họ khổ tu hơn ngàn năm, trách không được đều nói, tựa cây đại thụ tốt để hóng mát, cổ nhân thật không lừa ta.

Giảng Đạo xong, Triệu Công Minh lại nói vài câu, liền muốn tiễn khách.

Ý của hắn đã rất rõ ràng rồi, muốn làm Nga Mi chi chủ này.

Tin rằng những người này cũng đều có thể nghe hiểu, nếu là vờ hiểu mà giả ngây, thì cũng đừng trách hắn ra tay tàn nhẫn.

Lúc này, trên quảng trường, một con hươu yêu toàn thân đầy

những chấm trắng, mắt khẽ đảo tròn, nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp đứng ra.

Con hươu yêu đứng ra, lớn tiếng nói, "Công Minh Thượng Tiên mới đến, đã phá tan Nga Mi Yêu Quốc áp bức chúng con, lại còn giảng Đạo cho chúng con mười năm, tiết kiệm được hơn ngàn năm khổ tu, con nghĩ, Công Minh Thượng Tiên, có thể làm Nga Mi chi chủ!" Câu nói "Nga Mi chi chủ" vừa thốt ra, cả trường lập tức trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Nhưng ngay sau đó, có người giơ hai tay lên, vỗ tay nói, "Con cũng tán thành, Công Minh Thượng Tiên, có thể làm Nga Mi chi chủ!" "Nga Mi chi chủ, Công Minh Thượng Tiên!" Sau con hươu yêu đó, tất cả mọi người đều giơ hai tay tán thành, bề ngoài không một ai phản đối, nhưng trong lòng nghĩ gì thì không ai biết.

Bất quá Triệu Công Minh cũng không để ý bọn họ nghĩ gì.

Hắn nhàn nhạt nhìn con hươu yêu Huyền Tiên đỉnh phong đó một cái, ném ra một viên lục văn kim đan, "Cầm lấy mà đột phá bình cảnh đi." Lục văn kim đan, dược lực thịnh vượng, không chỉ có thể giúp người phạt mao tẩy tủy, chú tạo căn cơ vô thượng, mà còn có công hiệu phá vỡ bình cảnh.

Con hươu yêu cẩn thận tiếp nhận kim đan, tỉ mỉ đánh giá xong, thở dài một hơi trọc khí, chắp tay nói.

"Tiểu yêu không cần kim đan, tiểu yêu chỉ mong muốn được ở bên cạnh Thượng Tiên, làm một thị phụng đồng tử, là đã tâm mãn ý túc rồi." Triệu Công Minh ngây người, trong nháy mắt đã hiểu được tâm tư của con hươu yêu.

Kẻ phu vô tội, hoài bích kỳ tội, lục văn kim đan, vô cùng trân quý, ngay cả tu sĩ Thái Ất cảnh cũng sẽ thèm muốn.

Hơn nữa, con hươu yêu vừa rồi dẫn đầu, đã chọc thủng lớp màng che, trực tiếp công khai ý đồ của Triệu Công Minh ra cho chúng, ẩn ẩn giữa chừng, đã bị các yêu quái bài xích.

Những ngày tiếp theo ở Nga Mi Sơn tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Hoặc là bái nhập môn hạ của Triệu Công Minh, làm một thị phụng đồng tử, hoặc là chỉ có thể rời Nga Mi Sơn, tìm một con đường khác.

Triệu Công Minh nghĩ nghĩ, gật đầu nói, "Đạo trường mới lập, bên cạnh ta quả thực còn thiếu một thị phụng đồng tử, vậy thì thu ngươi vậy." Con hươu yêu vui mừng mặt mày đỏ bừng, đông đông đông dập đầu ba cái, "Tiểu Lộc bái kiến chủ nhân." Nói xong, lắc mình biến hóa, biến thành hình dạng một đồng tử, tiến lên thị phụng bên cạnh Triệu Công Minh.

Các sinh linh trên quảng trường, nhanh chóng đè nén xuống một số suy nghĩ khác đang ẩn chứa trong lòng.

Con hươu yêu bái nhập bên cạnh Thượng Tiên làm thị phụng đồng tử, vậy chính là người của Thánh Nhân Đại Giáo rồi.

Đối với người của Thánh Nhân Đại Giáo mà ôm lòng ác ý, không khác gì tìm đường chết.

Tiếp đó, trên quảng trường, mọi người tản đi, Nga Mi Sơn lại trở nên thanh lãnh.

Triệu Công Minh nhìn con hươu yêu, trầm ngâm một lát, tùy tiện truyền thụ cho nó một bộ Đại La chi pháp.

Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh, là diệu pháp truyền thừa của Thượng Thanh nhất mạch, không thể dễ dàng truyền cho người ngoài.

Trong Thượng Thanh bảo khố, bao la vạn tượng, có đủ loại kỳ trân dị bảo, lấy ra một bộ Đại La chi pháp, vẫn rất đơn giản.

Chương 163

"Đa, đa tạ chủ nhân tứ pháp!" Con hươu yêu nhìn Đại La chi pháp trong tay mình, suýt nữa bị hạnh phúc bất ngờ đánh cho bất tỉnh!

Quả nhiên, liều một phen, xe đạp biến xe máy.

Bước cờ này của mình, thật sự đi đúng, được Thánh Nhân đích truyền thưởng thức.

Có môn Đại La chi pháp này, sau này mình có tệ đến mấy, cũng có thể chứng Đạo Thái Ất Kim Tiên, trở thành một phương Yêu Vương!

Nhưng rất nhanh, con hươu yêu xua tan cái ý nghĩ này trong lòng, mình giờ đây, chính là người bên cạnh Thánh Nhân Đại Giáo, Thái Ất nho nhỏ, tuyệt đối không phải điểm cuối của nó!

Triệu Công Minh liếc nhìn con hươu yêu, cảnh cáo nói.

"Về sau dùng tâm làm việc, sẽ không thiếu chỗ tốt của ngươi, nhưng nếu lòng mang quỷ vực, kết cục của Nga Mi Yêu Quốc, ngươi biết đó." "Chủ nhân yên tâm, đồng nhi hiểu." Con hươu yêu vội vàng gật đầu, trái tim suýt nữa nhảy lên cổ họng.

Tiếp đó, Triệu Công Minh liền tiến vào động phủ, bế quan tham ngộ lực lượng pháp tắc.

Thời gian thoáng chốc, một ngàn năm trôi qua.

Ngày nọ, ngoài động phủ của Triệu Công Minh, tiếng chuông vàng vang lên, không ngừng nghỉ.

Triệu Công Minh kết thúc tu luyện, hóa thành một đạo hồng quang, bay thẳng ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài, liền thấy một thân thể to lớn như ngọn núi nhỏ,

sừng sững trước mặt hắn, nặng nề vô cùng, khí tức độc thuộc về Vu tộc tràn ngập.

"Hình Thiên lão đệ?" Bóng dáng khổng lồ kia xoay người lại, chính là Hình Thiên.

Hình Thiên kích động nhìn Triệu Công Minh, "Công Minh Đại ca, huynh làm sao đến Nga Mi Sơn này?

Hại ta trước tiên đi Côn Luân Sơn một chuyến, lại đến Nga Mi Sơn, quả thật mệt chết ta rồi." Hình Thiên hổn hển nói, trước từ Bất Chu Sơn đến Côn Luân Sơn, sau đó từ Côn Luân Sơn đến Nga Mi Sơn, đường đi xa xôi, quả thật quá mệt người.

"Trước hết uống chén trà hoãn lại." Triệu Công Minh cười lấy ra trà diệp, sau đó nấu trà, cuối cùng rót đầy một chén lớn cho Hình Thiên.

Hình Thiên bưng chén trà, như cá kình nuốt trâu, ba bốn ngụm đã uống sạch.

Uống đi uống lại ba chén lớn, Hình Thiên lúc này mới bình phục, "Ta lần này đến, là phụng mệnh của Tổ Vu Đại Nhân, mời huynh đi U Minh Hải một chuyến." "U Minh Hải, Hậu Thổ Tổ Vu ở U Minh Hải xảy ra chuyện gì sao?" Triệu Công Minh khẽ cau mày, với thực lực của Hậu Thổ, không nên xảy ra chuyện gì mới phải.

"Cái này ta cũng không rõ, Tổ Vu Đại Nhân chỉ nói mời huynh đi một chuyến, cũng không nói chuyện gì." Hình Thiên xòe tay, biểu thị cũng không biết chi tiết.

"Đợi đã!" Đột nhiên, Triệu Công Minh toàn thân chấn động, Hậu Thổ, sẽ không phải đã đốn ngộ đến Luân Hồi Đại Đạo rồi chứ!

Triệu Công Minh cẩn thận nghĩ lại, quả thực có khả năng này.

U Minh Hải là nơi nào, là nơi tàn hồn của tất cả sinh linh Hồng

Hoang sau khi vẫn lạc tụ tập, đồng thời cũng là địa bàn của Quỷ tộc.

Sinh linh Hồng Hoang, vô thời vô khắc đều đang vẫn lạc, loại sinh linh Quỷ tộc này, vĩnh viễn đều đang tăng thêm.

Muốn độ hóa một vị Quỷ tộc, cực kỳ gian nan, chí ít cũng phải tu sĩ cấp Đại La Kim Tiên ra tay, quá trình phiền phức.

Đương nhiên, cũng có thể cường hành dùng pháp lực, đánh cho bọn họ tan thành mây khói.

Nhưng như vậy, nghiệp lực trên thân Quỷ tộc, sẽ chuyển giá lên thân tu sĩ ra tay, được không bù mất, cho nên không có người nào nguyện ý ra tay.

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ, tuy rằng không ngại nghiệp lực triền thân, nhưng bình nhật cũng lười để ý đến Quỷ tộc, trực tiếp đẩy U Minh Hải ra biên duyên.

Cho nên điều này đã tạo thành, loại sinh linh Quỷ tộc này, cơ bản chỉ có tăng thêm, không có giảm bớt, hoàn toàn không phù hợp Thiên Địa Đại Đạo.

Tư chất của Hậu Thổ vô song, có thể tham ngộ được điểm này, rất bình thường, nhưng tốc độ nhanh như vậy, thì Triệu Công Minh chưa từng nghĩ tới.

Đương nhiên, cũng có khả năng Hậu Thổ là gặp phải vấn đề khác.

Hình Thiên ngây người nhìn Triệu Công Minh, "Công Minh Đại ca, huynh sẽ không biết Tổ Vu Đại Nhân gặp phải chuyện gì rồi chứ!" Triệu Công Minh lắc đầu, "Ta làm sao biết được, đã Tổ Vu Đại Nhân triệu kiến, chúng ta đi một chuyến là được." Triệu Công Minh để Hắc Thủy Huyền Xà, Tiểu Hắc Hổ, và Lục Nhĩ ba người trấn thủ trên Nga Mi Sơn.

Về phần Triệu Công Minh mình, thì bắt đầu hô hoán Văn Đạo

Nhân.

Kể từ khi thu phục Văn Đạo Nhân xong, Văn Đạo Nhân thường xuyên không ở bên cạnh, mà là du lịch Hồng Hoang, tìm bảo, sau đó lợi dụng pháp tắc thôn phệ để đề thăng tu vi.

Nhiều năm qua Văn Đạo Nhân tu vi đại trướng, đã đạt đến Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ.

Quả nhiên, không lâu sau, không gian nổi lên gợn sóng, một nam tử âm lãnh yêu dị, từ trong đó bay ra.

Đến bên cạnh Triệu Công Minh, thái độ vô cùng cung kính, "Tiểu Văn tử bái kiến chủ nhân." "Đi thôi, theo ta đi Huyết Hải một chuyến." "Cái gì, Huyết Hải?

Chủ nhân người không đùa chứ!" Văn Đạo Nhân run rẩy, Huyết Hải là nơi nào, địa bàn của Minh Hà Lão Tổ.

Hắn muốn đi Huyết Hải, chẳng phải sẽ bị Minh Hà trực tiếp xé tan thành từng mảnh mà ăn sao!

"Chúng ta lần này đi Huyết Hải, không phải tìm Minh Hà Lão Tổ, mà là đi tìm Hậu Thổ Tổ Vu, có Hậu Thổ Tổ Vu ở đó, ngươi sợ gì?" Triệu Công Minh vô ngữ nói.

"Không được không được." Văn Đạo Nhân liên tục lắc đầu, hắn đã sớm đặt ra một mục tiêu trong lòng, không đạt Chuẩn Thánh, không đi Huyết Hải, hiện tại mới có chút tu vi, đánh chết hắn cũng không dám đi Huyết Hải.

"Ngươi thật sự không đi?" "Không đi.

Ta đi." Văn Đạo Nhân dưới ánh mắt đầy uy hiếp của Triệu Công Minh, cuối cùng vẫn đồng ý.

Trên đám mây trắng mềm mại, Hình Thiên thở ra một hơi trọc khí,

gác chéo hai chân, phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

"Đi mây vượt đường so với đi bộ, quả thật là thoải mái a." Hình Thiên đã nóng lòng muốn chứng Đạo Đại La.

Đến lúc đó, hắn mình cũng có thể cưỡi mây, đi đến bất cứ đâu, vô cùng tiện lợi.

Một hàng người trên đám mây trắng, uống trà nói chuyện, vô cùng ung dung tự tại.

Không biết đã qua bao lâu, một cỗ mùi huyết tinh nhàn nhạt xuất hiện trên không trung.

Triệu Công Minh tinh thần chấn động, "U Minh Hải, đến rồi!" Ba người thò đầu nhìn, cách xa xa, đã nhìn thấy U Minh Hải.

Nước biển lạnh lẽo vô tận, nâng lên từng ngọn núi cao, hắc ám, lạnh lẽo, cô tịch là đại danh từ nơi đây.

Văn Đạo Nhân cảnh giác nhìn lướt qua Huyết Hải, nghi hoặc nói.

"Ta tung hoành Huyết Hải nhiều năm như vậy, vậy mà không biết trong cái xó xỉnh Huyết Hải này, còn có một nơi như thế!" "Đây chính là U Minh Hải, nơi tàn hồn của sinh linh dưới Đại La trong Hồng Hoang sau khi vẫn lạc tụ tập, kham xưng một cấm địa Hồng Hoang." Nói là cấm địa, kỳ thực cũng không quá lời, bởi vì trong tầng thứ mười tám U Minh Hải, có năm vị sinh linh đỉnh phong Đại La Kim Tiên, thực lực này, liên thủ dưới, đủ sức khiến tất cả tu sĩ dưới Chuẩn Thánh phải tránh xa ba xá.

Một hàng người hạ xuống bạch vân, lặng lẽ tiềm nhập U Minh Hải.

Tầng thứ nhất, tầng thứ hai, rất nhanh liền tiềm nhập tầng thứ mười tám.

Chương 164

Tầng thứ mười tám, đập vào mắt, là một cái hồng lô cực kỳ to lớn, trong hồng lô, đang cháy một đạo đạo hỏa diễm màu trắng.

Hỏa diễm không ngừng cháy, phát ra tiếng tích lý ba lạp, nhiệt độ cao thỉnh thoảng tản phát ra, lại khiến không gian không ngừng vặn vẹo.

Bên cạnh hồng lô, thì là một hàng dài tàn hồn U Minh Hải, xếp thành hàng chỉnh tề.

Hồn thể của bọn họ, gần như màu đen, hiển nhiên đều là những ác hồn đã gây ra không ít nghiệp sát.

Hậu Thổ thì ở bên cạnh, cách một đoạn thời gian, lại ném một tàn hồn vào, độ hóa nó.

Sau khi độ hóa xong, một tia công đức vi bất khả kiến, xuyên qua hư không, dung nhập vào đạo khu của Hậu Thổ, tuy rằng không đáng kể, nhưng tích tiểu thành đại, cũng là một khoản tài nguyên khổng lồ!

"Mấy năm nay, Hậu Thổ Sư Thúc xem ra rất bận rộn a." Triệu Công Minh cười đi tới, cắt ngang Hậu Thổ đang bận rộn.

"Công Minh Sư Điệt, ngươi đến rồi!" Hậu Thổ nhìn thấy Triệu Công Minh đến vô cùng vui mừng, phất tay một cái, dỡ bỏ hồng lô, lệnh Úc Lũy tạm thời đưa những ác hồn đó đi.

"Ta nghe Hình Thiên lão đệ nói, Hậu Thổ Tổ Vu tìm ta có việc, cho nên đến đây." Hậu Thổ khẽ cúi đầu, "Ta ở U Minh Hải nhiều năm như vậy, độ hóa tàn hồn, thu được một phần công đức, nhưng những năm gần đây, số lượng tàn hồn tăng lên, lại vượt xa số lượng ta độ hóa, cứ như vậy, sớm muộn gì số lượng tàn hồn, sẽ tràn ra ngoài U

Minh Hải, gây ra tai nạn." Hậu Thổ nói câu này, không phải vì muốn kiếm công đức mà nói, mà là vì vạn thiên sinh linh Hồng Hoang mà nói.

Tàn hồn tràn ra U Minh Hải, gây tai nạn, cuối cùng vẫn là vạn tộc Hồng Hoang.

Triệu Công Minh trực tiếp nói, "Theo Sư Điệt thấy, đây không phải lỗi của Sư Thúc, mà là khuyết điểm của thiên địa quy tắc!" "Ồ?

Khuyết điểm của thiên địa quy tắc?

Sư Điệt hãy nói kỹ hơn xem." Hậu Thổ ngẩn ra, chỉ cảm giác có một đạo linh quang, từ trong đầu chợt lóe qua.

Triệu Công Minh nói, "Thiên địa Hồng Hoang, phàm là có thiên địa sinh linh đản sinh, đều sẽ đản sinh hồn phách, nhưng sau khi những sinh linh này vẫn lạc, hồn phách không có nơi quy túc, chỉ sẽ tích tụ càng ngày càng nhiều, những ác hồn đó, đồ độc sinh linh, tạo ra vô số nghiệp lực, mà không có phương pháp giải quyết, đây chẳng phải là khuyết điểm của thiên địa Hồng Hoang sao?" Trong lòng Hậu Thổ, vang lên tiếng hoàng chung đại lữ, đông đông rung động.

Nàng cảm giác mình đã nắm bắt được cái gì đó, nhưng lại chưa nắm bắt được, nàng vội vàng hỏi, "Vậy thì đã quy tắc có khuyết, lại nên giải quyết thế nào đây?" Triệu Công Minh xòe tay, "Rất đơn giản a, để những tàn hồn này có thể trọng tân đản sinh, chuyển hóa thành sinh linh, chẳng phải là được rồi sao?" "Ta gọi quá trình này, là Luân Hồi." "Đông!" Trong lòng Hậu Thổ, sương mù bị gió nhẹ thổi tan, đạo tâm trong sáng chưa từng có, nàng lẩm bẩm nói, "Luân Hồi." Cùng với hai chữ Luân Hồi rơi xuống, Thiên, Địa, Nhân Tam Tài trong Địa Đạo, đột nhiên chấn động, oanh minh vang lên, một đoạn ba động tin tức vô hình, trực tiếp dũng nhập vào não hải của Hậu Thổ.

"Thì ra là vậy, sinh linh vẫn lạc, tàn hồn lại không diệt, giữa thiên

địa, thiếu một cái luân hồi.” Trong lòng Hậu Thổ không ngừng oanh minh, đạo linh quang chợt lóe trong não hải kia, cuối cùng cũng bị nàng nắm bắt được.

Dưới sự trợ giúp của Địa Đạo, nàng đã ngộ được cơ duyên chứng Đạo của mình, nhưng đồng thời, sau khi chứng Đạo, cần phải trả một cái giá chưa từng có.

Kiểu chứng Đạo này, nếu là Hậu Thổ cô thân một mình, nàng tuyệt đối không nguyện ý.

Nhưng vì tương lai của Vu tộc, cho dù phải trả giá, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Oanh!” Trong thập bát trọng U Minh Hải, trên thân Hậu Thổ, đột nhiên dũng ra đạo uẩn cực kỳ khủng bố.

Đạo uẩn lấy thế bài sơn đảo hải, không ngừng hướng về bốn phương tám hướng dũng tới, một cỗ đạo uẩn Thánh Nhân nhàn nhạt, tịch quyển bát hoang.

Hình Thiên không thể tin nhìn khí tức trên thân Hậu Thổ, há hốc mồm, “Công Minh Đại ca, Tổ Vu nhà ta đây là…” “Không ngoài ý muốn, Hậu Thổ Sư Thúc đây là muốn thành Thánh!” Triệu Công Minh cười cười, Hậu Thổ chứng Đạo, là lấy tự thân làm cái giá.

Lấy thân hóa luân hồi, tuy rằng chứng Thánh Nhân, nhưng vĩnh viễn không thể ra khỏi U Minh, Thánh Nhân như vậy, lại có ai nguyện ý tiếp nhận chứ.

Hình Thiên trợn to đôi mắt, khó nén vẻ mừng rỡ kích động!

“Thánh Nhân… Tổ Vu Đại Nhân nhà ta, thật sự muốn thành Thánh sao?” Trong đồng tử Văn Đạo Nhân lóe lên u quang, còn có một tia chấn kinh!

Hậu Thổ chứng Đạo, Vu tộc thêm một tôn Thánh Nhân, lại cộng

thêm Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chẳng phải là nói, giữa Vu tộc và Yêu tộc, sắp phải phân ra thắng bại triệt để rồi sao?

Đạo uẩn cấp Thánh Nhân, không ngừng khuếch tán về bốn phương tám hướng, hấp dẫn ánh mắt của vô số đại năng Hồng Hoang!

Huyết Hải mênh mông, sóng lớn cuồn cuộn, Minh Hà Lão Tổ nổi lên mặt Huyết Hải, trong mắt không ngừng kinh hãi, "Hậu Thổ… Hậu Thổ muốn chứng Đạo?

Làm sao có thể!" U Minh Hải là nơi nào, là nơi vô dụng nhất trong Huyết Hải của hắn.

Sở dĩ hắn mới cho Hậu Thổ mượn, nơi tồi tàn như vậy, làm sao có thể có cơ duyên chứng Đạo?

Ba mươi ba tầng trời, Đại La Thiên, Yêu Hoàng Điện, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức ngây người, toàn thân lạnh thấu xương.

Cỗ khí tức này, Hậu Thổ muốn chứng Đạo?

Đế Tuấn đứng dậy, suýt nữa không đứng vững, Hậu Thổ một khi chứng Đạo, có ý nghĩa gì, có ý nghĩa là tất cả nỗ lực bấy lâu nay của Yêu tộc hắn, đều sẽ công cốc.

Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng đỡ lấy Đế Tuấn, "Huynh trưởng, trước đừng lo lắng, cỗ khí tức vừa rồi kia, tuy rằng giống đạo uẩn Thánh Nhân, nhưng dù sao cũng không phải, Hậu Thổ cũng chưa chắc thật sự có thể chứng Đạo, đệ lập tức dẫn chúng yêu thánh, xuống dưới xem tình huống." Đế Tuấn sắc mặt khẽ thả lỏng, "Được, ngươi đi trước đi, ta trấn thủ Thiên Đình, phòng bị hành động của Vu tộc." Hậu Thổ chứng đạo là thật, vậy tự nhiên đều mừng rỡ không thôi, Hậu Thổ thật sự chứng đạo, vậy rất có khả năng, Vu Yêu đại chiến,

đã ở ngay trước mắt.

"Ta đi đây." Đông Hoàng Thái Nhất thi triển Kim Ô Hóa Hồng chi thuật, hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt đã biến mất tăm.

Mười Đại Yêu Thánh, phân biệt trú trát tại các nơi trên Hồng Hoang, hiện tại lưu lại Thiên Đình, chỉ có Thương Dương, Cửu Anh, Thử Thiết, Phi Liêm, Kế Mông năm vị Yêu Thánh.

Đông Hoàng Thái Nhất bất chấp tất cả, trực tiếp dẫn theo toàn bộ số Yêu Thánh còn lại, vội vã chạy đến U Minh Hải.Bất Chu Sơn, Bàn Cổ Điện, mười một đạo thân ảnh khổng lồ che lấp trời đất, kích động đến thân thể run rẩy, tiếng hô hào vĩ đại, truyền khắp toàn bộ đại điện.

"Hậu Thổ!

Hậu Thổ muội muội, sắp chứng đạo sao?" "Nếu Hậu Thổ muội muội chứng đạo, chút Yêu tộc nhỏ bé, còn làm sao chống lại chúng ta?" "Nếu Hậu Thổ muội muội chứng đạo, Vu tộc chúng ta xưng bá Hồng Hoang, chẳng phải là chuyện dễ dàng trong chớp mắt sao?" Chúc Dung, Xa Bỉ Thi cùng những người khác, trên mặt đều dâng lên sự xấu hổ tột độ.

Uổng cho bọn họ trách lầm Hậu Thổ muội muội, cho rằng Hậu Thổ muội muội không lo chính sự, chuyên làm mấy chuyện vớ vẩn.

Không ngờ, Hậu Thổ muội muội, vậy mà lại lặng lẽ sắp chứng đạo!

"Không ổn!" Đột nhiên, Đế Giang sắc mặt khẽ biến, "Hậu Thổ muội muội chứng đạo, đám gia hỏa Yêu tộc kia nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, mọi người hãy theo ta đi, hộ đạo cho Hậu Thổ muội muội." Chúc Cửu Âm do dự một lát, "Đại ca, nếu chúng ta đều đi hộ đạo cho Hậu Thổ muội muội, vậy Bất Chu Sơn phải làm sao?" Đế Giang lắc đầu, "Hiện giờ việc quan trọng nhất của chúng ta, chính

là giúp đỡ Hậu Thổ muội muội chứng đạo, những chuyện khác, đều có thể gác lại, đợi sau khi muội muội chứng đạo, cái gì là của chúng ta, đều sẽ là của chúng ta." Đế Giang vừa dứt lời, trực tiếp dẫn theo mười vị Tổ Vu, ào ào lao về phía Huyết Hải.Côn Luân Sơn, Tam Thanh Điện, Tam Thanh thần sắc phức tạp, "Địa Đạo chấn động, xem ra Địa Đạo sắp phục hồi rồi." Tam Thanh đều là Thánh nhân, có khả năng thông qua hiện tượng nhìn thấu bản chất.

Sở dĩ bọn họ có thể chứng đạo, hoàn toàn là do Địa Đạo ở phía sau giúp đỡ.

Một thế giới, do địa thủy hỏa phong, bốn nguyên tố tiên thiên, cùng Thiên, Địa, Nhân Tam Tài cấu thành.

Địa thủy hỏa phong, là nền tảng cấu thành một thế giới, tự nhiên không cần nói nhiều.

Còn về Thiên, Địa, Nhân Tam Tài, Thiên, Địa lưỡng đạo rất đơn giản, chỉ là Trời do khí trong hóa thành, Đất do khí đục hóa thành.

Nhưng Nhân, lại không chỉ đơn thuần là Nhân tộc, mà là chỉ ức vạn sinh linh sinh ra giữa trời đất.

Từ khi Hồng Quân hợp với Thiên Đạo chứng đạo, Thiên Đạo ngày càng cường thịnh, áp chế Địa Đạo, Nhân Đạo.

Hiện nay, Địa Đạo phản phệ Thiên Đạo, mới có chuyện Hậu Thổ chứng đạo, Địa Đạo, muốn sinh ra một tôn Thánh nhân chưa từng có!

Nguyên Thủy sắc mặt đạm mạc, khẽ nhắm hai mắt, "Hậu Thổ chứng đạo, cũng không có tác dụng gì, Vu Yêu tranh đấu, cuối cùng cũng thành công cốc."Trong Thập Bát Trọng U Minh Hải, toàn thân Hậu Thổ, tắm trong vô tận quang mang thánh khiết, khí tức Thánh Đạo, mỗi lúc một mạnh hơn.

Úc Lũy cùng những người khác bên cạnh, cũng vô cùng kinh hãi,

“Hậu Thổ Nương Nương.

Vậy mà lại sắp chứng đạo.” Úc Lũy cùng những người khác vừa kinh vừa mừng, những quý tộc này của bọn họ, ngày đêm ở trong U Minh Hải, không thấy ánh mặt trời, nay dựa được vào đùi Thánh nhân, tiền đồ há chẳng phải vô cùng tươi sáng sao?Lúc này, Thập Bát Trọng U Minh Hải, không gian dâng lên từng trận gợn sóng, tiếp đó vô thanh vỡ nát.

Minh Hà Lão Tổ thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt mọi người, dọa Văn Đạo Nhân sợ đến mức lùi lại hai bước, trực tiếp nép sau lưng Triệu Công Minh.

Chương 165

"Hậu Thổ Đạo hữu, quả là một cơ duyên to lớn!" Nói xong, hai mắt Minh Hà như mũi tên sắc bén quét qua người Triệu Công Minh, từ trên xuống dưới.

Đệ tử của Thông Thiên này, trên người quả nhiên có vài phần bí mật, cùng hắn ở cùng nhau, hầu như đều sắp chứng đạo.

Minh Hà nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, không nhịn được muốn thi triển sưu hồn đại pháp, nhưng do dự vài hơi thở, cuối cùng vẫn kiềm chế ý nghĩ này.

Bây giờ khác xưa, Tam Thanh chứng đạo, nếu mình thật sự làm vậy, tên Thông Thiên kia, e rằng sẽ quyết chiến với mình.

"Minh Hà Sư thúc, người cũng đến quan khán Hậu Thổ Sư thúc chứng đạo sao?" Triệu Công Minh cẩn thận hỏi.

"Ta là đến xem náo nhiệt." Minh Hà ra vẻ xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Giữa mình và Hậu Thổ, không có mâu thuẫn gì, Hậu Thổ chứng đạo, cũng không liên quan gì đến mình.

Nhưng Vu tộc, Yêu tộc chắc chắn sẽ ra tay, trong Huyết Hải, bình tĩnh vạn năm như một ngày, mình có thể xem một màn náo nhiệt, vẫn là không tệ.

"Đông, đông, đông!" Đúng lúc này, một tiếng chuông lớn vang vọng U Minh Hải, một cỗ uy nghiêm bá đạo, khí tức nóng bỏng như liệt nhật, lan tràn đến U Minh Hải.

"Đông Hoàng Thái Nhất đến rồi!" Minh Hà thần sắc đạm mạc.

Hình Thiên sắc mặt đại biến, "Công Minh Đại ca, chúng ta phải

làm sao!" "Đừng lo lắng, chư vị Tổ Vu chắc cũng sắp đến rồi." Triệu Công Minh thần sắc trầm ổn không đổi, quả nhiên không bao lâu, bên tai mọi người lại truyền đến một trận tiếng bước chân rung trời động đất, hiển nhiên chư vị Tổ Vu cũng đều đã vội vã chạy tới.

Hình Thiên lúc này mới thở phào một hơi, vỗ vỗ ngực nói, "Tổ Vu đại nhân đến rồi, hẳn là có thể ngăn chặn con chim ba chân già kia chứ."U Minh Hải, tầng trời thứ nhất, hư không kiên cố, bị người dùng pháp lực vô thượng xé nát.

Đông Hoàng Thái Nhất thân mặc hoàng bào sáng chói, từ trong đó chầm chậm bước ra, phía sau, Cửu Anh cùng năm Đại Yêu Thánh theo sau.

"Nhất định phải ngăn cản Hậu Thổ chứng đạo, các ngươi ở đây trì hoãn các Tổ Vu, ta lập tức đi đến Thập Bát Trọng U Minh Hải." Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt hiển nhiên vô cùng cấp thiết, ném lại một câu nói, chuẩn bị dùng pháp lực vô thượng rời đi thì.

Chung quanh truyền đến từng trận tiếng bước chân vô cùng nặng nề.

"Chim ba chân già, chỉ bằng ngươi, muốn phá hoại Hậu Thổ muội muội ta chứng đạo?" Hư không bị xé nát, Tổ Vu Không Gian Đế Giang, Tổ Vu Thời Gian Chúc Cửu Âm, vượt qua không gian, chặn trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất.

Sau đó, chín vị Tổ Vu khác, đồng thời xuất hiện phía sau bọn họ.

"Vu tộc tinh nhuệ vậy mà xuất toàn bộ!" Đông Hoàng Thái Nhất thầm kêu không ổn, mười một vị Tổ Vu, dựa vào thực lực của bọn họ, rất khó đối phó.

"Chim ba chân già, biết điều thì bây giờ cút xa đi, nếu không cho các ngươi vĩnh viễn lưu lại trong U Minh Hải này." Chúc Dung đứng

ra, tiếng nói lớn chấn động vô số nước biển cuộn trào, nhấc lên sóng lớn ngút trời.

"Hừ, cuồng vọng!" Đông Hoàng Thái Nhất trong nháy mắt tế ra Hỗn Độn Chung, vô thượng huyền hoàng chi quang tỏa ra, trấn áp về phía Chúc Dung.

"Sức mạnh thời gian!" "Sức mạnh không gian!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm, một người thi triển sức mạnh không gian, một người thi triển sức mạnh thời gian.

Tổ Vu Hỏa Chúc Dung, Tổ Vu Phong Thiên Ngô, Tổ Vu Lôi Cường Lương.

Ba Đại Tổ Vu, từ bên cạnh chọn thế tiến công, chỉ trong mười hơi thở, Đông Hoàng Thái Nhất đã cảm nhận được áp lực cực lớn!

Cường như Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay, vậy mà chỉ có thể chống đỡ, mà không có lực phản kích.

Những Tổ Vu còn lại như Xa Bỉ Thi, Nhục Thu, Cú Mang, Huyền Minh, Hấp Tư thì xông về phía năm Đại Yêu Thánh.

Sức mạnh của Tổ Vu, vốn đã mạnh hơn Yêu Thánh một bậc.

Lúc này năm Đại Yêu Thánh đối đầu sáu Đại Tổ Vu, lập tức rơi vào hạ phong.

Đông Hoàng Thái Nhất lòng như lửa đốt, nhưng cũng không có cách nào, hiện giờ, chỉ có thể đợi viện trợ từ Thiên Đình đến.Trong Thập Bát Trọng U Minh Hải, Minh Hà hứng thú bừng bừng nhìn cảnh này, thỉnh thoảng chân trái nhếch lên nụ cười quỷ dị, vỗ tay cười.

"Đông Hoàng Thái Nhất quả nhiên lợi hại, một mình chống lại năm người, Lão Tổ cũng không bằng." Với nhãn lực của Minh Hà, tự nhiên nhìn ra sự khốn đốn của Đông Hoàng Thái Nhất, năm Đại Tổ Vu hợp lực, thế gian không ai địch nổi, e rằng không biết lúc nào,

Đông Hoàng Thái Nhất sẽ bại trận.

Mà lúc này, quang mang thánh khiết trên người Hậu Thổ, càng thêm nồng đậm, một cỗ ý đại từ đại bi, truyền đi bốn phương.Đột nhiên, Hậu Thổ mở mắt, nhìn về phía Minh Hà, "Minh Hà Đạo hữu, Thập Bát Trọng U Minh Hải, đối với ta có tác dụng lớn, đồng thời cũng là nơi tốt nhất để lập Luân Hồi." Ý của Hậu Thổ vô cùng rõ ràng, lập tức, sắc mặt Minh Hà hơi biến, "Ý của Hậu Thổ Đạo hữu là, muốn ở địa bàn Huyết Hải của ta, khai lập Luân Hồi sao?" "Không sai." Hậu Thổ khẽ gật đầu.

"Tuyệt đối không được, Hậu Thổ Đạo hữu vẫn nên tìm nơi khác để chứng đạo đi." Minh Hà vô cùng dứt khoát từ chối, đùa gì chứ, Huyết Hải là nơi nào, là đại bản doanh của Minh Hà hắn.

Nơi đặt giường, há lại dung người khác ngủ, càng đừng nói một tôn Thánh nhân, nếu thật sự theo ý Hậu Thổ, chẳng phải hắn lúc nào cũng phải chịu sự giám sát của Thánh nhân sao?

Vậy thì còn bí mật gì để nói nữa.

Hậu Thổ nói, "Ta cũng không chiếm tiện nghi của Minh Hà Đạo hữu vô ích, tự nhiên sẽ có lợi ích tương ứng dành cho ngươi." "Ồ?

Lợi ích?

Lợi ích gì!" Minh Hà lập tức hứng thú, nếu có lợi ích thì vẫn có thể thương lượng.

"Ta thấy Thiên Địa Hồng Hoang có khiếm khuyết, đang thiếu một cái Luân Hồi, Luân Hồi có sáu đạo, trong đó có một đạo, tên là A Tu La Đạo, nếu Minh Hà Đạo hữu nguyện ý, nếu Đạo hữu đồng ý giao Thập Bát Trọng U Minh Hải cho ta, thì vị trí Đạo chủ A Tu La Đạo này, chính là của ngươi, đồng thời, A Tu La tộc của ngươi, cũng có thể tiến vào A Tu La Đạo nhậm chức, thu được công đức." "Ồ?

Công đức?" Trong mắt Minh Hà, huyết quang không ngừng lóe lên, suy nghĩ rất lâu sau.

"Được, nếu có công đức để thu, U Minh Hải cho ngươi thì có làm sao?" Minh Hà hiện giờ cũng nhìn ra rồi, Hậu Thổ chứng đạo, hầu như là chuyện chắc chắn.

Kết giao với một tôn Thánh nhân, đối với hắn cũng có lợi ích cực lớn, đương nhiên, đây là trên tiền đề hắn không chịu thiệt.Hậu Thổ khẽ gật đầu, phía sau không biết từ lúc nào, xuất hiện một vầng công đức kim luân màu trắng sữa.

Công đức kim luân không ngừng lớn lên, khí tức thánh khiết vô thượng theo đó lan tràn, đạo uẩn Thánh nhân trên người Hậu Thổ, cũng càng ngày càng sôi trào, cách Thánh nhân chân chính, cũng chỉ còn một bước.

"Ta là hậu duệ của Bàn Cổ Phụ Thần, Hậu Thổ của Vu tộc, ta ở trong U Minh Hải ngộ đạo, thấy Thiên Địa có khiếm khuyết, sau khi ức vạn sinh linh vẫn lạc, Nguyên Thần cô khổ, không có nơi nương tựa, nay ở trong Thập Bát Trọng U Minh Hải lập ra Lục Đạo Luân Hồi, vì sinh linh Hồng Hoang cung cấp nơi chuyển thế, hóa giải nghiệp lực Thiên Địa!" "Lục Đạo Luân Hồi, lại chia thành Tam Thiện Đạo, Tam Ác Đạo.

Tam Thiện Đạo lại chia thành Thiên Thần Đạo, Nhân Gian Đạo, A Tu La Đạo.

Tam Ác Đạo, lại chia thành Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo, Súc Sinh Đạo." "Sinh linh Hồng Hoang, phàm là sau khi vẫn lạc, đều căn cứ vào công đức nghiệp lực trên thân mà chuyển thế." "Lục Đạo Luân Hồi, lập!"Theo mấy chữ cuối cùng từ miệng Hậu Thổ vừa dứt, giữa Thiên Địa, ở nơi vô hình không thấy được, Địa Đạo trong Thiên, Địa, Nhân Tam Đạo chấn động, một tia Địa Đạo chi lực vô thượng, rơi vào

trong cơ thể Hậu Thổ.

Trong nháy mắt, Hậu Thổ phúc chí tâm linh, nàng phất tay một cái, pháp lực vô thượng, rơi vào tầng thứ mười tám U Minh Hải.

Trong nháy mắt, không gian vặn vẹo, sáu hắc động sâu không thấy đáy, xếp hàng xuất hiện.

Miệng hắc động u ám, tản mát ra một cỗ không gian vặn vẹo, sức mạnh không ngừng lưu chuyển.

Sức mạnh luân hồi to lớn, tản mát ra một lực hấp dẫn cực lớn, khiến người ta không kìm lòng được muốn tiến vào trong thông đạo luân hồi.

Cùng với sự xuất hiện của thông đạo luân hồi, khí tức chất phác trên người Hậu Thổ, cuối cùng cũng bị phá vỡ.

"Ta Hậu Thổ, hôm nay thành Thánh!" Giọng Hậu Thổ vừa dứt, trời giáng hoa lạ, đất trồi sen vàng, một cỗ khí tức Thánh Đạo vô thượng bùng phát, càn quét Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang, uy áp ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

Vạn tộc Hồng Hoang thân thể run rẩy, vội vàng quỳ rạp xuống đất, dập đầu bái lạy.

"Chúng ta bái kiến Hậu Thổ Thánh nhân, cung chúc Thánh nhân Thánh thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng."Côn Luân Sơn, Tam Thanh Điện, Tam Thanh im lặng nhìn tất cả, không hề lên tiếng, kết cục của Hậu Thổ, bọn họ đã sớm dự liệu được.

Thái Tố Thiên, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa khẽ lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ cảm thán, "Hậu Thổ…" Phàm là Thánh nhân, đều có thể cảm nhận được sự biến hóa cực lớn của Địa Đạo.

Chương 166

Dù thành Thánh, nhưng bị Địa Đạo trói buộc, lại có ai nguyện ý trở thành Thánh nhân như vậy.

Trên Tây Phương Tu Di Sơn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng thở dài một tiếng, thu hồi tâm thần.

Một vị Thánh nhân bị Địa Đạo trói buộc hoàn toàn không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến sư huynh đệ bọn họ.

Tại tầng thứ nhất U Minh Hải, lúc này Đế Tuấn đã vội vàng chạy đến.

Khi cảm nhận được khí tức Thánh Đạo kinh người truyền đến từ tầng thứ mười tám U Minh Hải, toàn thân đều chết lặng!

Trên mặt lộ ra vẻ mất hồn mất vía, muộn rồi, cuối cùng vẫn chậm một bước!

Vạn vạn không ngờ, Hậu Thổ vậy mà lại chứng đạo nhanh đến vậy!

Đông Hoàng Thái Nhất, năm Đại Yêu Thánh, cùng với các Tổ Vu do Đế Giang dẫn đầu, lúc này cũng ngừng chiến.

Hậu Thổ chứng đạo, tất cả đều đã không kịp nữa rồi!

Trái lại phe Vu tộc, lại vô cùng hưng phấn, đặc biệt là Chúc Dung, ha ha đại tiếu, miệng phun ra chân diễm khủng bố.

"Ha ha, chim ba chân già, Hỗn Độn Chung trong tay ngươi có lợi hại đến đâu, có thể địch lại Thánh nhân Vu tộc ta sao?" Xa Bỉ Thi liên tục phụ họa, "Chim ba chân già, về mà rửa sạch đầu óc đi, chờ đại quân Vu tộc ta giáng lâm đi!" Đông Hoàng Thái Nhất tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Giọng hắn vừa dứt,

Hỗn Độn Chung màu huyền hoàng, mạnh mẽ vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, phía trên Huyết Hải, hư không bị không ngừng xé rách.

Át chủ bài của Thiên Đình, ba trăm sáu mươi lăm đạo thân ảnh xuất hiện, khí tức pháp tắc Đại La tràn ngập, chính là chư vị Yêu Thần Tinh Quân phong hào Đại La của Thiên Đình.

"Thái Nhất!" Đế Tuấn vội vàng ra tay ngăn cản Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đại ca, bây giờ ra tay, có lẽ còn có thể lưu lại vài vị Tổ Vu, nếu chậm thêm một lát nữa, đợi Thánh nhân Vu tộc phản ứng lại, chúng ta thật sự không còn chút sức phản kháng nào." Nói xong, đúng lúc Đông Hoàng Thái Nhất muốn bất chấp tất cả, thúc đẩy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì.

Đột nhiên, trong Thiên, Địa, Nhân Tam Đạo, Địa Đạo bắt đầu chấn động kịch liệt.

Vô thượng Địa Đạo chi lực, hóa thành từng đạo xiềng xích hư vô, vô hình trung liên kết Hậu Thổ và Lục Đạo Luân Hồi lại với nhau.

"Luân Hồi bất diệt, Hậu Thổ bất xuất!" Tám chữ lớn này, lập tức dũng vào trong đầu vô số sinh linh Hồng Hoang.Tầng thứ nhất U Minh Hải, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều sững sờ.

Tiếp đó "Phì" một tiếng, lập tức ha ha đại tiếu, "Hậu Thổ chứng đạo, nguyên lai là như vậy!" Âm u trong lòng hai người quét sạch, biểu cảm lập tức từ bi chuyển sang vui mừng.

"Đế Giang, nếu các ngươi Vu tộc đều chứng đạo như vậy, chúng ta chỉ mong các ngươi chứng thêm vài tôn Thánh nhân nữa." Đối diện, sắc mặt mười một vị Tổ Vu đã âm trầm như nước.

Trên mặt Tổ Vu Huyền Minh, người có quan hệ tốt nhất với Hậu Thổ, lộ ra nỗi bi thương cực lớn.

Tổ Vu Hỏa Chúc Dung, Tổ Vu Lôi Cường Lương, lớn tiếng quát, "Chim ba chân già, ngươi tìm chết!" Trên người Chúc Dung, chân diễm vô tận bùng cháy, thiêu đốt thương khung.

Trên người Cường Lương, lôi long vờn quanh, hủy diệt vạn vật, cùng nhau đánh về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, "Chỉ bằng các ngươi?" Đông Hoàng Thái Nhất vung tay một cái, giải tán Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sắp khởi động, ngự Hỗn Độn Chung, xông về phía hai Đại Tổ Vu.

Hai Đại Tổ Vu, căn bản không phải đối thủ của Đông Hoàng Thái Nhất, không bao lâu, trực tiếp bị áp chế vào hạ phong.Giọng Đế Giang trầm trọng, "Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta đi đến Thập Bát Trọng U Minh Hải xem sao." Đế Giang xé rách không gian, trong chớp mắt biến mất không còn tăm hơi.

Những Tổ Vu còn lại lần lượt theo sau, Chúc Dung, Cường Lương cũng sứt đầu mẻ trán chạy thoát khỏi phạm vi bao phủ của Hỗn Độn Chung, ác độc ném lại vài câu nói rồi bay về phía nơi Đế Giang rời đi.

Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt nhẹ nhõm, "Đại ca, hiện giờ Hậu Thổ tuy thành Thánh, nhưng bị giam cầm trong U Minh Hải, hầu như không thể tạo thành dù chỉ nửa điểm uy hiếp cho Yêu tộc chúng ta, thắng lợi của chúng ta, tăng vọt ba thành!" Đế Tuấn khẽ gật đầu, "Đi, về Thiên Đình rồi nói sau." "Tốt." Hai vị Yêu Hoàng, năm Đại Yêu Thánh xé rách không gian, trong chớp mắt rời khỏi U Minh Hải.Thập Bát Trọng U Minh Hải, hai mắt Minh Hà phóng ra quang hoa, "Hậu Thổ Thánh nhân, ước định trước kia của chúng ta…" Hậu Thổ gật

đầu, "Ước định tự nhiên tính toán." Nói xong, Hậu Thổ cất tiếng nói vang vọng, "Lục Đạo Luân Hồi sơ lập, cần có Lục Đạo chi chủ trấn áp, ta sắc phong Minh Hà, làm Đạo chủ A Tu La Đạo, A Tu La nhất tộc, có thể nhập A Tu La Đạo nhậm chức." Mặc dù vì hạn chế của Địa Đạo, Hậu Thổ đã không thể rời khỏi U Minh Hải.

Nhưng trong Thập Bát Trọng U Minh Hải, Hậu Thổ chính là Thánh nhân không thể nghi ngờ.

Lời nói ra theo pháp tắc, tiếng vừa dứt, liền có một đoàn công đức lớn, từ một trong Lục Đạo A Tu La Đạo bay ra, dung nhập vào trong cơ thể Minh Hà.

Công đức nhập thể, Minh Hà lộ ra vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

"Hậu Thổ Thánh nhân sau này có việc gì, cứ việc phân phó, ta nhất định dốc toàn lực tương trợ." Minh Hà chắp tay với Hậu Thổ, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, rời đi không thấy.Không xa đó, mười một vị Tổ Vu bước đi với những bước chân nặng nề.

"Hậu Thổ muội muội, ngươi vì sao phải làm như vậy!" Trong mắt Đế Giang, không giấu nổi sự bi thống, Hậu Thổ chứng đạo, Vu tộc tổn thất một chiến lực đỉnh cao, Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không cách nào thành hình, tương lai làm sao tranh phong với Yêu tộc.

Hậu Thổ thở dài một hơi, muốn giải thích cho Đế Giang và bọn họ nguyên nhân mình làm như vậy.

Nhưng nàng biết, những ca ca tự phụ kiêu ngạo này của nàng sẽ không nghe, cũng căn bản không nghe lọt tai.

Hậu Thổ phất tay một cái, một lá đại kỳ màu vàng đất, đón gió tung bay, sau khi lượn vài vòng trên không trung, cuối cùng rơi vào người Đế Giang.

“Ta lấy thân hóa Luân Hồi, Hậu Thổ không còn là Vu tộc, ta đã không còn là Hậu Thổ, mà là Bình Tâm, chủ của Lục Đạo Luân Hồi, cây Thổ chi Tổ Vu Thần Sát Kỳ này, vật về nguyên chủ, trả lại cho các ngươi.” Vu tộc, thừa hưởng tinh huyết Bàn Cổ mà sinh ra, bọn họ đồng dạng có linh bảo bản mệnh, linh bảo bản mệnh của bọn họ, chính là những Tổ Vu Thần Sát Kỳ này.

Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, là lấy tinh huyết của mười hai Tổ Vu, phác họa, dẫn dắt sát khí vô tận của Thiên Địa Hồng Hoang, triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, bùng phát ra sức mạnh cường đại, vô địch thiên hạ.

Nhưng sinh linh Hồng Hoang không biết là, mười hai cây Tổ Vu Thần Sát Kỳ tề tụ, đồng dạng có thể triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân.Chúc Dung trong nháy mắt không nhịn được nữa, chân diễm trên người bùng phát, lớn tiếng oang oang nói.

“Ngươi đây là ý gì, vừa mới thành Thánh, đã muốn cùng chúng ta phân chia rõ ràng.” Trên mặt các Tổ Vu còn lại, cũng mang một vẻ khó tin, Hậu Thổ, vẫn luôn là người có tính cách tốt nhất trong số các Tổ Vu của bọn họ, ôn hòa nhất, thiện lương nhất.

Các Tổ Vu khác gây gổ, tám chín phần mười đến cuối cùng, đều sẽ lôi Hậu Thổ ra để giúp hòa giải.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin Hậu Thổ sẽ làm như vậy.

Nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy, trong lòng lại không cách nào, hoặc có thể nói là không dám tin Hậu Thổ lại tuyệt tình đến vậy.

Ngay cả Huyền Minh, cũng không dám tin nhìn Hậu Thổ.

Sau khi thành Thánh, Hậu Thổ muội muội sao lại biến thành bộ dạng này.

Thủ lĩnh Tổ Vu, Đế Giang cũng không nhịn được nữa, nắm chặt cây Thổ chi Tổ Vu Thần Sát Kỳ trước mặt, trầm giọng nói.

"Hậu Thổ muội muội, rốt cuộc ngươi có ý gì?

Cứ trực tiếp nói ra đi." Hậu Thổ nhìn các Tổ Vu hoặc là khó tin, hoặc là thất vọng, hoặc là đau lòng, trong lòng cũng như dao cắt.

Nàng thở ra một hơi khí đục, chầm chậm lắc đầu, "Ý của ta đã rất rõ ràng, ta là Bình Tâm của Lục Đạo Luân Hồi, không còn là Hậu Thổ của Vu tộc, cây Thổ chi Tổ Vu Thần Sát Kỳ này giao cho các ngươi, sẽ không làm chậm trễ các ngươi bố trí Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, về sau ta cùng Vu tộc, không còn dính líu gì nữa." Chúc Dung lập tức không nhịn được nữa, trong lòng một cỗ nộ khí xông thẳng lên trời, "Hậu Thổ, ngươi thật sự tuyệt tình như vậy sao?" Xa Bỉ Thi phụ họa theo, "Hậu Thổ, Vu tộc đối đãi ngươi không bạc, ngươi quá làm chúng ta thất vọng rồi." Các Tổ Vu khác trầm mặc, nhưng nhìn biểu cảm của Hậu Thổ lại không còn sự ôn nhu ngày xưa, mà là sự lạnh lẽo nồng đậm!

Vu tộc, trời sinh kiêu ngạo, tự nhận là Bàn Cổ chính tông, tung hoành Thiên Địa, ghét nhất là phản bội!

Hành vi của Hậu Thổ, trong mắt bọn họ, không kém gì sự phản bội nghiêm trọng nhất.

Đế Giang siết chặt hai nắm đấm kêu răng rắc, cuối cùng từ từ buông lỏng, "Bình Tâm Thánh nhân, Vu tộc chúng ta không dám trèo cao, mọi người, theo ta rời khỏi nơi này." Đế Giang nói xong, nhấc tay xé rách không gian, các Tổ Vu khác vội vàng theo sau, mười một vị Tổ Vu, trong chớp mắt biến mất không còn bóng dáng.

Hình Thiên vẻ mặt bi thống nhìn Hậu Thổ Tổ Vu, "Tổ Vu đại nhân, người làm như vậy…" Hình Thiên tuy là một đại lão thô, nhưng cũng biết Hậu Thổ một mảnh khổ tâm vì Vu tộc.

Hậu Thổ khẽ lắc đầu, "Đừng nói ra ngoài, tính cách của các huynh trưởng của ta ta hiểu rõ, ngươi có nói ra, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không tin, U Minh Hải không nên ở lâu, ngươi hãy nhanh chóng trở về Bất Chu Sơn đi." "Nhưng mà người…" Hình Thiên còn muốn nói, nhưng đã có một cỗ Thánh Đạo chi lực vô thượng đẩy hắn ra khỏi Thập Bát Trọng U Minh Hải.Sau khi tất cả mọi người rời đi, sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, trên mặt Hậu Thổ mới lộ ra một tia sầu muộn, đau lòng.

Chương 167

Từ nay về sau, e rằng các huynh trưởng, sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng nữa phải không?

Nhưng vì tương lai của Vu tộc, Hậu Thổ nàng không hối hận! Triệu Công Minh tiến lên, "Bình Tâm Sư thúc, Lục Đạo Luân Hồi tuy đã thành lập, nhưng Sư thúc không thấy còn thiếu thứ gì sao?" "Thiếu thứ gì?" Bình Tâm nhất thời không nghĩ ra.

"Thiếu một cơ quan quản lý Lục Đạo Luân Hồi, sinh linh Hồng Hoang, mỗi giờ mỗi khắc đều đang vẫn lạc, đều đang sinh ra, ức vạn sinh linh, cần phải căn cứ vào công đức nhiều ít, nghiệp lực nhiều ít, mà chuyển thế nhập vào Tam Thiện Đạo, Tam Ác Đạo tương ứng, đây là một khối lượng công việc to lớn đến mức nào." "Chỉ dựa vào một mình Sư thúc, e rằng lực bất tòng tâm, đến lúc đó, ức vạn sinh linh ùn ùn đổ vào Lục Đạo Luân Hồi, một khi xảy ra vấn đề lớn, Sư thúc người lại gánh tiếng xấu oan uổng." "Sao ta lại không nghĩ ra chứ." Hậu Thổ lập tức phản ứng lại.

Lục Đạo Luân Hồi tuy đã thành lập, nhưng khối lượng công việc trong đó thật sự quá lớn, dựa vào một mình nàng, rất khó hoàn thành, nhất định phải nhờ đến ngoại lực.

"Vậy theo ý ngươi, nên thành lập cơ quan nào thì tốt?" "Lấy Thập Bát Trọng U Minh Hải làm căn cơ, thành lập Địa Phủ, chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi, duy trì chuyển thế của ức vạn sinh linh Hồng Hoang." Triệu Công Minh lật tay, Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Một cỗ khí tức linh vận hải lượng ập đến, khiến người ta kinh diễm.

Hậu Thổ đôi mắt đẹp lay động, do dự một trận rồi nói, "Địa Phủ, và Lục Đạo Luân Hồi tương trợ nhau, ngươi nếu lập Địa Phủ, có thể sẽ bị gắn chặt với Lục Đạo Luân Hồi, Địa Đạo…" Triệu Công Minh khẽ cười nói, "Sư thúc hiểu lầm rồi, lập Địa Phủ, không phải ta." "Không phải ngươi, vậy là ai?" Hậu Thổ sững sờ, lập Địa Phủ, vậy chính là Địa Phủ chi chủ, có thể quản lý sự vận hành của toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi.

Đương nhiên, chủ nhân chân chính của Lục Đạo Luân Hồi, vẫn là Hậu Thổ.

Nhưng dù vậy, sau khi Địa Phủ thành lập, quyền hành trong tay sẽ lớn đến mức nào, nhất định sẽ đạt đến một mức độ vô cùng khủng bố.

Đột nhiên, Hậu Thổ nhíu mày, "Ngươi sẽ không muốn để Minh Hà đến lập Địa Phủ chứ." Minh Hà, vô lợi bất khởi tảo, tính cách kỳ quái, cô độc, sau khi lập Địa Phủ, Địa Phủ e rằng sẽ trở thành một cỗ máy kiếm công đức của Minh Hà, chứ không phải là một việc tốt hoàn thiện công đức Thiên Địa, tạo phúc cho ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

Triệu Công Minh mỉm cười lắc đầu, ngón tay xoay chuyển, cuối cùng rơi vào người Văn Đạo Nhân.

"A?" Văn Đạo Nhân kinh ngạc, trực tiếp sợ đến lùi lại hai bước, "Chủ nhân, người muốn làm gì?" "Ta chuẩn bị cho ngươi lập Địa Phủ, nhậm chức Địa Phủ chi chủ, Phong Đô Đại Đế, thế nào?" Triệu Công Minh cười tủm tỉm nhìn Văn Đạo Nhân, từ khi lập đại đạo thề nguyền, Văn Đạo Nhân những năm này bên cạnh hắn, cũng rất thành thật.

Để Văn Đạo Nhân lập Địa Phủ, là hắn đã suy nghĩ kỹ càng, đối với hắn mà nói, trăm lợi mà không có một hại.

Văn Đạo Nhân liếc nhìn vô số tàn hồn phiêu đãng trong Thập Bát Trọng U Minh Hải, trong lòng đại hỉ, "Đây đâu phải là công đức gì, đều là công đức vàng óng ánh a." Lục Đạo Luân Hồi, giúp đỡ sinh linh chuyển thế, có thể thu được một tia công đức yếu ớt.

Một hai người thì không sao, nhưng tích lũy lại, lại là một con số thiên văn vô cùng khủng bố.

"Sao, nghĩ kỹ chưa, ngươi nếu không muốn, ta có thể tìm người khác." Giọng Triệu Công Minh chưa dứt, giọng nói nhiệt tình của Văn Đạo Nhân đã truyền đến, "Đa tạ chủ nhân, Tiểu Văn Tử nguyện ý." Khi Văn Đạo Nhân nói, trước mắt hai đạo u quang lóe lên, Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút xuất hiện trên tay.

"Lập đi." Sắc mặt Văn Đạo Nhân lập tức trở nên trang trọng, tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ bùng phát, nâng Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút, lớn tiếng nói.

"Ta, Hồng Mông dị chủng Văn Đạo Nhân, nay xem Bình Tâm nương nương hoàn thiện quy tắc Thiên Địa, sáng lập Lục Đạo Luân Hồi, ta trong lòng cảm động, lập Địa Phủ, chỉ định trật tự, quy tắc, lấy cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút, trấn áp khí vận!" "Địa Phủ, lập!" Giọng Văn Đạo Nhân vừa dứt, Địa Đạo phát ra tiếng oanh minh cực lớn, một cỗ Địa Đạo chi lực vô thượng tuôn ra, rơi vào trong Thập Bát Trọng U Minh Hải.

Tiếp đó, hệ thống Địa Phủ, cấu tạo thành hình, từng tòa kiến trúc đen tối lạnh lẽo mọc lên từ mặt đất.Đầu tiên xuất hiện, là Quỷ Môn Quan, nó sừng sững ở tầng thứ nhất U Minh Hải.

Đồng dạng cũng là Huyết Hải, cửa ải đầu tiên để đi đến Lục Đạo Luân Hồi, đảm đương mặt tiền.

Nếu không có Bình Tâm, hoặc là Văn Đạo Nhân đồng ý, cường như Minh Hà Lão Tổ, cũng không cách nào xông vào.

Sau Quỷ Môn Quan, chính là Sâm La Điện, vô cùng hùng vĩ trang nghiêm, là nơi làm việc sau khi chúng thần Địa Phủ quy vị, là khu vực cốt lõi nhất của Địa Phủ.

Sau Sâm La Điện, chính là Bối Âm Sơn, liên miên bất tuyệt, có núi non, sườn núi, khe núi, động núi.

Sau Bối Âm Sơn, màn kịch chính đến rồi, vô thượng Địa Đạo chi lực, diễn hóa ra mười tám tầng địa ngục.

Phân biệt là, Địa Ngục Cắt Lưỡi, Địa Ngục Kéo, Địa Ngục Cây Sắt, vân vân.

Mười tám tầng địa ngục này, chuyên dùng để xử lý những sinh linh phạm phải đại tội tày trời.

Muốn chuyển thế, nhất định phải tiến vào mười tám tầng địa ngục, tẩy sạch nghiệp lực trên thân.

Vận khí tốt, tẩy sạch nghiệp lực trên thân, trùng sinh chuyển thế.

Vận khí không tốt, mười tám tầng địa ngục này không phải đùa đâu.

Trong khoảnh khắc, chân linh sẽ tan biến, thân tử đạo tiêu, cứ như thể chưa từng xuất hiện trong Hồng Hoang vậy.

Sau mười tám tầng địa ngục, chính là Cầu Nại Hà, bên cạnh Cầu Nại Hà, lại có Vọng Hương Thạch, Tam Sinh Thạch.

Sau Cầu Nại Hà, chính là Uổng Tử Thành, xuyên qua Uổng Tử Thành, chính là nơi Lục Đạo Luân Hồi, đồng thời cũng là nơi ở của Bình Tâm.

Với sức mạnh của Địa Đạo Thánh nhân Bình Tâm, nhìn khắp Hồng Hoang, ngay cả Lục Thánh, cũng phải cân nhắc.Cùng với sự thành lập của Địa Phủ, Hồng Hoang lại dấy lên sóng gió, hấp dẫn ánh

mắt của vô số đại năng.

Côn Luân Sơn, trên mặt Thông Thiên lộ ra một nụ cười sảng khoái, "Tốt, tốt." Hắn tự nhiên có thể nhìn ra sự tinh diệu của chiêu này của Triệu Công Minh.

Thông qua Văn Đạo Nhân, chưởng khống đại quyền Địa Phủ, thu được vô lượng công đức, đồng thời, mình lại không tự mình tiếp xúc với Địa Đạo, tránh được nhân quả lớn giữa hai bên, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích.Trong Huyết Hải vô tận, sóng máu cuồn cuộn, sắc mặt Minh Hà âm u, "Chủ tể Địa Phủ đường đường, lại để một con ruồi hôi thối đến làm, ra thể thống gì, chi bằng giao vị trí này cho Lão Tổ còn hơn." Tây Phương, trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vẻ mặt ghen tị.

Liếc nhìn cảnh nghèo nàn trên Tu Di Sơn, hai người lắc đầu thở dài.Thập Bát Trọng U Minh Hải, cùng với sự thành lập của Địa Phủ, Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút quang mang đại phóng, trong cõi u minh một đoạn tin tức truyền vào trong đầu Văn Đạo Nhân.

Là những chức vị thần chức cụ thể của Địa Phủ: Phong Đô Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La, cùng với Âm Soái, Quỷ Sai, Ngưu Đầu Mã Diện, vân vân.

Những thứ này, không thiếu một ai, tất cả đều phải có, nếu không Địa Phủ, rốt cuộc vẫn chỉ là một cái vỏ rỗng.

Bình Tâm phạm phải khó khăn, xoa xoa mi tâm, "Nhiều chức vị như vậy, nhưng từ đâu mà tìm người đây, nếu không phải đã trở mặt với Vu tộc.

Thì cũng có thể từ Vu tộc tìm vài người đến." Triệu Công Minh trầm ngâm một lát, "Không có nhân lực, vậy thì hướng về Thập Bát Trọng U Minh Hải, thậm chí là toàn bộ Hồng Hoang, chiêu mộ một đợt là được." "Chiêu mộ." Trong mắt Hậu Thổ lóe lên một tia lo lắng,

“Có đáng tin không?” “Chắc là không có vấn đề gì, nhưng trước đó, Ngũ Phương Quỷ Đế, trong lòng ta đã có nhân tuyển rồi.” Ánh mắt Hậu Thổ, không kìm lòng được nhìn về phía năm người Úc Lũy.

Triệu Công Minh trên mặt lộ ra nụ cười, “Không sai, chính là bọn họ.” Năm người Úc Lũy đều là do những tàn hồn cực kỳ cường đại, trải qua từng đợt chém giết, quật khởi mà thành, bá chiếm U Minh Hải không biết bao nhiêu vạn năm.

Quan trọng nhất là, bọn họ đều đã lập Thiên Đạo thề nguyền, trung thành với Hậu Thổ, là người của mình, thêm vào đó lại có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ban cho bọn họ một vị trí Quỷ Đế, cũng không tính là quá đáng.

Trên mặt Úc Lũy và những người khác lộ ra vẻ kích động, thậm chí thân thể cũng khẽ run rẩy.

Bọn họ đều không phải kẻ ngốc, Địa Phủ vừa mới thành lập, liền có thể nhìn ra tiềm lực ẩn chứa.

Nếu thật sự có thể tiến vào Địa Phủ nhậm chức Quỷ Đế, chậc chậc, lợi ích có lớn đến mức nào, đơn giản là không dám tưởng tượng.

“Năm người các ngươi, có nguyện ý gia nhập Địa Phủ, nhậm chức Đông Tây Nam Bắc Trung Ngũ Phương Quỷ Đế không?” “Nguyện ý, chúng ta nguyện ý.” Úc Lũy và những người khác vội vàng nói.

Triệu Công Minh khẽ gật đầu, ý bảo Văn Đạo Nhân dùng Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút sắc phong.

“Ta, Phong Đô Đại Đế, lấy cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút sắc phong Úc Lũy…” Rất nhanh, Văn Đạo Nhân sắc phong xong, một cỗ Địa Đạo chi lực khủng bố, từ Sổ Sinh

Tử, Phán Quan Bút tuôn ra, rơi vào trên người năm người Úc Lũy.

Trong nháy mắt, năm người thân hình biến hóa, đầu đội miện lưu, hai bên rủ xuống đại hộ nhĩ hương thơm, thân mặc trường bào rộng tay áo biên viền lá sen, chân mang giày, phong thái Đại Đế đầy đủ.

Triệu Công Minh trầm ngâm một lát, quyết định lập tức hướng về toàn bộ Hồng Hoang, cùng với Thập Bát Trọng U Minh Hải, triển khai đại hội chiêu mộ.

Các chức vị chính cần chiêu mộ, là số lượng lớn Quỷ Sai, cùng với các chức vị như Ngưu Đầu Mã Diện, nếu không không có những người này, Lục Đạo Luân Hồi căn bản không thể vận hành bình thường.

"Ngươi nói không sai, Lục Đạo Luân Hồi sơ lập, quả thật nên chiêu mộ một số thành viên thật tốt, nếu không với tính tình của những sinh linh trong Thập Bát Trọng U Minh Hải, Lục Đạo Luân Hồi nhất định sẽ xảy ra đại loạn, đến lúc đó thành ra 'làm việc tốt lại thành xấu', thì không hay rồi." Hậu Thổ bày tỏ sự đồng tình lớn lao với tầm nhìn xa của Triệu Công Minh.

Phải biết rằng, số tàn hồn trong toàn bộ Thập Bát Trọng U Minh Hải, đã bắt đầu tích lũy từ khi khai thiên tích địa, là nơi quy tụ của tất cả sinh linh dưới Đại La Kim Tiên, số lượng khủng bố đến mức không thể nào tưởng tượng nổi.

Chương 168

Chỉ riêng tàn hồn trong tầng thứ nhất, e rằng đã đủ sức trực tiếp làm nổ tung Lục Đạo Luân Hồi rồi.

Vì vậy ngoài việc chiêu mộ nhân viên nhậm chức Địa Phủ, còn cần phải từng đợt mở ra danh ngạch chuyển thế, tuần tự tiến hành, Địa Phủ mới không đại loạn.

Triệu Công Minh, Văn Đạo Nhân, Hậu Thổ ba người ở trước Lục Đạo Luân Hồi thương nghị rất lâu, sau đó mới có một kế hoạch vô cùng chi tiết.Đợt đầu tiên, kế hoạch trước tiên chiêu mộ một nghìn nhân viên văn phòng Âm Phủ ti, một nghìn nhân viên văn phòng Phán Quan ti, lại chiêu một nghìn nhân viên văn phòng Luân Hồi ti.

Ngoài ra, lại chiêu năm nghìn Câu Hồn Sứ, lại chiêu mười vạn Quỷ Sai phụ trách áp tải âm hồn qua lại, tổng cộng lại, đại khái hơn mười vạn người.

Con số này, thoạt nhìn khổng lồ, nhưng đối với Thập Bát Trọng U Minh Hải rộng lớn mà nói, trên thực tế không đáng nhắc đến.

Đợt đầu tiên chiêu mộ nhiều người như vậy, là muốn trước tiên xem thử, hệ thống này có thể vận hành thuận lợi hay không.

Thương nghị xong các chức vị sẽ đưa ra, tự nhiên tiếp theo là thương nghị tiền lương.

Hậu Thổ trầm ngâm một lát, vẻ mặt khó xử, "Ta trước kia khi ở Bất Chu Sơn, cũng có chút tích lũy, nhưng bây giờ…" Hậu Thổ bị Vu tộc bề ngoài đã tuyệt giao, những tài nguyên tích lũy đó, tự nhiên cũng không còn là của Hậu Thổ.

Ngay cả Thánh nhân, cũng không thể vô trung sinh hữu, cách

không tạo vật, cho nên Hậu Thổ hiện tại, có thể nói là thân không một xu dính túi.

Văn Đạo Nhân do dự nửa ngày, "Chủ nhân, Tiểu Văn Tử bên cạnh còn có chút tích lũy, có cần không…" Triệu Công Minh cười nói, "Chút tích lũy của ngươi, làm sao có thể cùng lúc trả lương cho mười mấy vạn người, còn về thù lao, ta đã sớm nghĩ kỹ rồi." "Cái gì?" Hậu Thổ, Văn Đạo Nhân đồng thời hỏi.

"Dùng công đức, để chi trả thù lao, ta tin bọn họ nhất định rất nguyện ý." "Công đức?" Hậu Thổ, Văn Đạo Nhân lập tức sững sờ, dùng công đức để phát thù lao, tự nhiên là không có vấn đề gì.

Công đức, đối với ức vạn tu sĩ Hồng Hoang mà nói, đều là thứ vô cùng quý giá.

Đừng nói tu sĩ bình thường, ngay cả tu sĩ Đại La, Đại Tu Chuẩn Thánh, thậm chí là Thánh nhân cao cao tại thượng, cũng đều cần công đức.

Tu sĩ tầm thường, muốn thu được công đức, nhất định phải có đạo tâm chí thành, mới có thể dẫn động Thiên Đạo chấn động, giáng xuống công đức.

Nhưng tu sĩ tu hành, truy cầu đại đạo, giữa đó không thể thiếu ngươi lừa ta gạt, âm mưu quỷ kế, muốn có đạo tâm chí thành, hầu như không thể làm được.

Mà cố ý làm vậy, Thiên Đạo căn bản lại không giáng xuống công đức.

Điều này dẫn đến, tu sĩ Hồng Hoang, muốn thu được công đức, là một chuyện vô cùng khó khăn.

Chỉ cần nhậm chức ở Địa Phủ, là có thể thu được công đức, loại chuyện tốt này, bọn họ cho rằng chỉ cần là người bình thường thì sẽ

không từ chối.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, công đức không thể dùng để giao dịch a.

Công đức Thiên Đạo, đều có lạc ấn, của ai thì là của người đó.

Không thể trao đổi, chuyển nhượng lẫn nhau, nếu không, Thượng tu sĩ uy hiếp, dụ dỗ Hạ tu sĩ đoạt lấy công đức, vậy chẳng phải là hoàn toàn hỗn loạn rồi sao?

"Chủ nhân, công đức, hình như là không thể dùng để giao dịch phải không." Chần chừ nửa ngày, Văn Đạo Nhân lên tiếng trước.

"Thì ra các ngươi lo lắng chuyện này a." Triệu Công Minh khẽ cười, nói, "Công đức, quả thật không thể dùng để giao dịch, nhưng ta có Lạc Bảo Kim Tiền." Hắn lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một đồng tiền vàng óng ánh.

Lạc Bảo Kim Tiền, huyền diệu đến cực điểm, không chỉ có thể làm rơi tất cả bảo vật thiên hạ, càng kiêm có thuộc tính tiền tệ, bao gồm vạn vật Thiên Địa.

Mà công đức, cũng nằm trong vạn vật, cho nên nhờ vào uy lực của Lạc Bảo Kim Tiền, là có thể hóa tệ công đức, tiến hành giao dịch.

Văn Đạo Nhân có thể cảm nhận được khí tức linh vận vô cùng nồng đậm trên Lạc Bảo Kim Tiền, biết đây là một kiện chí bảo, nhưng trên mặt vẫn mang theo chút nghi vấn, "Chỉ một món đồ chơi nhỏ này, thật sự có thể biến công đức thành tiền tệ sao?" Triệu Công Minh ý niệm vừa động, phía sau, công đức kim luân xuất hiện, viên mãn vô cùng, vàng rực rỡ.

Tiếp đó, hắn thúc đẩy Lạc Bảo Kim Tiền, rất nhanh, trên Lạc Bảo Kim Tiền truyền đến một cỗ hấp lực cường đại.

Phía sau Triệu Công Minh, công đức kim luân hơi tối đi một chút,

như thể công đức bên trong bị rút đi một tia từ không khí, rơi vào trong Lạc Bảo Kim Tiền.

Khoảnh khắc tiếp theo, Triệu Công Minh vỗ Lạc Bảo Kim Tiền, hai đồng tiền vàng óng ánh, từ trong Lạc Bảo Kim Tiền bay ra, lần lượt rơi vào người Văn Đạo Nhân, Hậu Thổ.

"Hít hít thít thít." Văn Đạo Nhân lập tức vươn cái miệng nhọn hoắt hít vào trong đồng tiền vàng.

Không bao lâu, hắn trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn Triệu Công Minh, "Chủ nhân, đây, đây là thật!" Một bên, mắt đẹp Hậu Thổ lóe lên, mang theo dị sắc, "Nếu có thể dùng công đức để làm thù lao, vậy tuyệt đối sẽ có rất nhiều người đến." Nhưng trên mặt Văn Đạo Nhân lại lộ ra vẻ không hiểu, "Vậy Chủ nhân, mười mấy vạn người thù lao, đều dùng công đức để kết toán, vậy công đức từ đâu mà có a." Triệu Công Minh không nói nên lời nói, "Sinh linh tiến vào Lục Đạo Luân Hồi đầu thai chuyển thế, hóa giải nghiệp lực Thiên Địa, Thiên Đạo nhất định sẽ giáng xuống công đức." Văn Đạo Nhân vỗ đầu, "Sao ta lại quên mất chuyện này chứ." Rất nhanh, dưới sự chỉ dẫn của Triệu Công Minh, Hậu Thổ, Văn Đạo Nhân với thân phận Phong Đô Đại Đế, thêm vào hai bảo vật trấn áp khí vận Địa Phủ là Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút, chính thức công cáo Hồng Hoang.

"Lục Đạo Luân Hồi sơ hiện, Địa Phủ sơ lập, thiếu nhân lực, muốn chiêu mộ một nghìn nhân viên văn phòng Âm Phủ ti, một nghìn nhân viên văn phòng Phán Quan ti, lại chiêu một nghìn nhân viên văn phòng Luân Hồi ti, lại chiêu năm nghìn Câu Hồn Sứ, lại chiêu mười vạn Quỷ Sai phụ trách áp tải âm hồn qua lại, phàm là tu sĩ đến báo danh, đồng thời thành công thông qua khảo hạch, thù lao đều do công đức mà kết toán." "Cái gì?

Địa Phủ muốn chiêu mộ nhân viên làm việc, nơi góc khuất, linh

khí cằn cỗi như vậy, ai mà nguyện ý đi chứ." "Đợi đã, ngươi xem kỹ công cáo do Phong Đô Đại Đế Địa Phủ phát ra, thù lao khi nhậm chức, lại là công đức Thiên Đạo." "Cái gì, công đức Thiên Đạo, thật hay giả?" Người kia lập tức chấn kinh, hắn lăn lộn Hồng Hoang không biết bao nhiêu vạn năm, thật sự chưa từng nghe nói, lấy công đức làm thù lao.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang, trừ một số ít sinh linh có thiên tư trác tuyệt, căn nguyên đỉnh cấp ra, đại bộ phận tu sĩ, sau khi tu hành đến một mức độ nhất định, đều cần công đức.

Ví dụ như Thái Ất Kim Tiên muốn đột phá Đại La Kim Tiên, ngoài việc tự thân tích lũy, đạo hạnh đủ, pháp tắc chi lực lĩnh ngộ đến một thành ra, đối với công đức Thiên Đạo trên thân, cũng có một yêu cầu nhất định.

Công đức không đủ, dù ngươi có khổ tu thế nào, cũng không cách nào chứng đạo.

Cho nên công đức, liền trở thành thứ mà ai ai cũng chạy theo như ong vỡ tổ.

Đương nhiên, Thiên Đạo có hạn chế, công đức là không thể trao đổi lẫn nhau.

Cho nên rất nhanh, trong Hồng Hoang, lại dấy lên vô số tiếng nghi ngờ.

"Lão Tổ ta sống vô số vạn năm, còn chưa từng nghe nói công đức là có thể giao dịch, Địa Phủ sẽ không nói láo chứ?" "Hừ, công đức là vật gì, chí huyền chí diệu, đâu phải là thứ có thể dùng để giao dịch, Địa Phủ quả thật nói năng không biết xấu hổ." Trên Côn Luân Sơn, Thái Thanh, Ngọc Thanh khẽ nhíu mày, bọn họ đều biết, Triệu Công Minh trong tay có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Bảo Kim Tiền, là có thể tiến hành tích trữ, giao dịch công đức.

Nhưng công đức, huyền diệu đến mức nào, ngay cả bọn họ nhìn thấy cũng phải động lòng, Địa Phủ lấy công đức làm thù lao, e rằng quá lãng phí của trời.

Nhưng Lạc Bảo Kim Tiền, dù sao cũng không phải đồ của bọn họ, người khác dùng thế nào, bọn họ cũng không thể quản được.Sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, nghe vô số tiếng nghi ngờ, Văn Đạo Nhân có chút hoảng, "Chủ nhân, bọn họ đều không tin, phải làm sao bây giờ a." Triệu Công Minh vẫn bình tĩnh, "Nói cho bọn họ biết, mười vị báo danh đầu tiên, có thể nhận được một gói quà công đức lớn, ai báo danh trước thì được trước, ai báo danh sau, thì không có." "Vâng, Chủ nhân." Văn Đạo Nhân lập tức phấn chấn tinh thần, nhờ vào bảo vật trấn áp khí vận vô thượng, Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút, lại lần nữa tuyên cáo Hồng Hoang.

Lần này, gần nửa Hồng Hoang đều sôi trào lên, chỉ cần báo danh, là có công đức để lĩnh?

Chậc chậc, dù không phải thật, nhưng có thể xem náo nhiệt lớn như vậy, thì cũng không tệ.

Nhất thời, vô số tu sĩ cấp bậc Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên của Hồng Hoang vội vàng kéo đến U Minh Hải.

Số người mang ý định báo danh không nhiều, hầu như có tám thành, đều là muốn đến xem náo nhiệt.

Đó chính là công đức vàng óng ánh a, vật phẩm cần thiết cho tu sĩ tu hành, vạn nhất Địa Phủ đến lúc đó không làm được, mặt mũi Thánh nhân đặt ở đâu!

Hồng Hoang chấn động tạm thời không nói, sau khi Văn Đạo Nhân tuyên cáo, đệ tử Nhân, Xiển, Tây Phương Tam Giáo, trong lòng cũng dấy lên sóng lớn.

Những tu sĩ Hồng Hoang kia, không biết lúc này là thật hay giả, nhưng bọn họ thân là Đạo thống Thánh nhân, tự nhiên biết, chuyện này là thật, Lạc Bảo Kim Tiền, thật sự có công năng lợi hại như vậy.

Đại pháp sư Huyền Đô, truyền nhân của Nhân Giáo, nắm giữ toàn bộ tài nguyên của Nhân Giáo, thêm vào Tiên Thiên Đạo Thể, có lẽ đối với nhu cầu công đức không quá cấp thiết.

Nhưng một đám đệ tử Xiển Giáo, lại vô cùng thèm thuồng, nhưng bọn họ cuối cùng vẫn kiềm chế ý nghĩ này trong lòng.

Địa Phủ là nơi nào, là nơi âm u quỷ dị, bọn họ thân là đệ tử Thánh nhân, lại hạ mình đi làm công ở nơi đó.

Vạn nhất bị Sư tôn lão nhân gia người biết được, trong cơn thịnh nộ, e rằng sẽ đuổi tất cả bọn họ ra khỏi sư môn.

Chương 169

Còn về đệ tử Tây Phương, càng thêm ghen tị đến mức muốn khóc.

Tây Phương là nơi nào, là nơi nghèo nàn nhất Hồng Hoang, đừng nói công đức, ngay cả tài nguyên, cũng vô cùng thiếu thốn.

Công đức đối với bọn họ mà nói, không khác gì trong nhà nông dân nghèo thời cổ đại, đột nhiên có thêm một khối vàng lớn vậy.

Còn về đệ tử Tiệt Giáo, thì hoàn toàn không để ý.

Bởi vì toàn bộ Tiệt Giáo, đã sớm có công năng giao dịch công đức.

Chúng đệ tử có thể chọn lĩnh nhận nhân tộc, đổi lấy công đức, hoặc lập được công lao lớn nào đó, mà nhận được thưởng công đức, nói tóm lại là có nhiều cách để thu được công đức.

Đối với lương bổng của Địa Phủ, tự nhiên không hứng thú lớn.

Vô số người ôm ý nghĩ kiếm lời dễ dàng, lũ lượt kéo đến U Minh Hải.

Chỉ trong vòng một tháng, toàn bộ U Minh Hải, đã đông nghẹt người, khắp nơi chật chội, một mảnh sôi động.

Sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, Văn Đạo Nhân nhìn cảnh này, vô cùng kinh hỉ, "Chủ nhân, thật sự có tác dụng, đến nhiều người như vậy." "Trước mặt công đức, ngay cả Thánh nhân cũng không thể giữ mình, đây mới chỉ một tháng, rất nhiều tu sĩ ở xa nơi này còn chưa kịp tới." Lần chiêu mộ các chức vị Địa Phủ này, Đại La Kim Tiên cơ bản đều không để mắt đến.

Dưới Đại La Kim Tiên, việc di chuyển lại là một vấn đề lớn, những tu sĩ ở nơi xa xôi e rằng vẫn đang trên đường gấp rút đi tới.

“Vậy Chủ nhân, chúng ta khi nào chính thức bắt đầu báo danh, có cần làm vài ‘tay trong’ không.” Văn Đạo Nhân dò hỏi, đó chính là công đức thơm lừng a, cho người khác không công, chi bằng để hắn tự mình hấp thu.

Ý nghĩ của Văn Đạo Nhân chưa dứt, trên đầu đã ăn một cái tát.

“Ngươi nghĩ linh tinh cái gì đó, làm theo trình tự một cách thành thật, nếu để ta phát hiện ngươi dùng chiêu trò gì, nhất định sẽ không tha cho ngươi.” Triệu Công Minh có chút không nói nên lời, nếu thật sự làm theo lời Văn Đạo Nhân nói.

Không bị bại lộ thì không sao, một khi bại lộ, danh tiếng Địa Phủ e rằng sẽ thật sự thối nát.

“Hắc hắc, Chủ nhân đừng giận, Tiểu Văn Tử chỉ là nói đùa mà thôi.” “Hừ, ta thấy dáng vẻ của ngươi vừa nãy, không phải là nói đùa mà thôi đâu.” “Vậy Chủ nhân, chúng ta khi nào chính thức khai mở hệ thống báo danh?” Triệu Công Minh trầm ngâm một lát, “Đợi thêm nửa tháng nữa đi.” “Được.”Thời gian trôi như cát chảy, vội vàng từ kẽ ngón tay tuột đi.

Ngày này, trong Thập Bát Trọng U Minh Hải, lại lần nữa vang lên giọng nói của Văn Đạo Nhân.

“Hệ thống báo danh, chính thức bắt đầu, phàm là tu sĩ muốn báo danh, hãy ghi lại căn nguyên, tu vi, thần thông của mình vào ngọc giản, đến Thập Bát Trọng U Minh Hải, Sâm La Điện tìm ta báo danh.” Giọng Văn Đạo Nhân chưa dứt, tầng thứ nhất U Minh Hải, vô số tu sĩ lập tức hành động không ngừng.

Cuối cùng, mười tu sĩ đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên, dẫn đầu chen đến phía trước nhất, giành được tư cách báo danh.

“Đại Đế, đây là tư liệu của chúng ta.” Mười người cung kính dâng

lên một miếng ngọc giản.

"Ừm, ta xem xem." Văn Đạo Nhân thản nhiên nhận lấy ngọc giản, khẽ quét qua, nội dung đã rõ ràng trong lòng.

Hắn chầm chậm gật đầu, "Được, vòng sàng lọc đầu tiên, các ngươi đã vượt qua, đến bên cạnh chờ đi." Văn Đạo Nhân chỉ vào một góc Sâm La Điện, một quảng trường rộng lớn được lát bằng gạch đen.

Mười người nhìn nhau một cái, ngượng ngùng dắt tay nhau, "Đại Đế, người không phải nói, mười người báo danh đầu tiên, đều có một gói quà công đức lớn để lĩnh sao?" Những tu sĩ vây xem xung quanh lập tức phấn khích, bọn họ lặn lội đường xa như vậy chính là để xem cảnh tiếp theo.

Bọn họ muốn xem, Địa Phủ, rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến mức nào, có thể biến mục nát thành thần kỳ, biến công đức thành thứ có thể giao dịch.

"À à, đợi đã!" Văn Đạo Nhân như thể vừa phản ứng lại, vội vàng từ phía sau bưng ra mười cái rương lớn.

Sau đó đặt trước mặt mười người, "Các ngươi mỗi người lấy một cái." "Đây chính là gói quà công đức lớn sao?" Mười người nhìn chằm chằm những cái rương bình thường, trong lòng dâng lên nghi hoặc.

"Mở chúng ra đi, cho mọi người xem a." "Đúng vậy, gọi là gói quà công đức lớn, còn không biết bên trong chứa gì nữa." "Đúng vậy, nhanh mở ra cho mọi người xem, xem bên trong rốt cuộc có công đức hay không." Xung quanh tiếng người huyên náo, mười người nhìn nhau một cái, cùng nhau ra tay, vén nắp rương.

Trong rương lập tức truyền đến tiếng "loảng xoảng loảng xoảng"

va chạm của những đồng tiền vàng giòn tan.

Mọi người nhìn kỹ, bên trong vậy mà đều là từng đồng tiền vàng óng ánh, phía trên tràn ngập khí tức linh vận công đức nồng đậm, vô cùng huyền diệu.

"Các ngươi hãy luyện hóa chúng, công đức tự nhiên sẽ vào trong cơ thể các ngươi." Văn Đạo Nhân giải thích một tiếng.

Mười người như những con sói đói gặp được cừu non, vội vàng vận chuyển pháp lực lớn, bắt đầu luyện hóa.

Bọn họ đều là tu sĩ cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, tốc độ luyện hóa rất nhanh.

Khoảng vài hơi thở thời gian, chỉ thấy từng đồng tiền vàng đã bị luyện hóa.

Một cỗ công đức vàng óng vô cùng thuần tịnh, dung nhập vào trong cơ thể hai người.

Trước mắt hai người sáng bừng, chỉ cảm thấy toàn thân một trận thần thanh khí sảng, trong hai mắt lấp lánh rạng rỡ.

Người lập tức tinh thần lên, lớn tiếng kêu, "Công đức, vậy mà thật sự là công đức, hơn nữa có thể giao dịch." Mười người nhìn nhau vài cái, trên mặt đầy vẻ kinh hỉ.

Công đức có thể cụ thể hóa, đơn giản là quá huyền diệu.

Nếu Địa Phủ có bản lĩnh này, vậy bọn họ cam tâm tình nguyện tiến vào trong đó nhậm chức, chỉ cần công đức đến đúng lúc, làm việc đến chết cũng không thành vấn đề.

Lời nói của mười người, lập tức trong toàn bộ Sâm La Điện dấy lên sóng gió lớn.

Vô số tu sĩ đều sôi trào lên, bọn họ nhìn thấy rõ ràng, đó đích xác là

công đức không sai.

“Ta muốn báo danh!” “Dám chen hàng!

Cút ra sau xếp hàng đi, ta đến trước.” “Còn chen hàng nữa, lão tử đánh cho ngươi hình thần câu diệt.” Trong toàn bộ Sâm La Điện, mạnh mẽ vang lên một làn sóng báo danh nhiệt liệt.

Vô số tu sĩ tranh giành nhau, khiến Văn Đạo Nhân cũng suýt chút nữa không ứng phó kịp, năm người Úc Lũy, vội vàng lên giúp đỡ, lúc này mới tạm thời ổn định được cục diện.Sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, Triệu Công Minh cười nói.

“Hiệu quả không tệ nhỉ, giả dĩ thời nhật, Thập Bát Trọng U Minh Hải, chưa chắc không thể phồn hoa như Bất Chu Sơn, đến lúc đó, Hậu Thổ Sư thúc, công lao lớn lao a.” Hậu Thổ khẽ gật đầu, nhưng rất nhanh trên mặt lại thêm một tia bi thương.

Mình lập Địa Phủ, và Vu tộc đoạn tuyệt quan hệ, tuy rằng vì Vu tộc mà mưu tính ra một tia sinh cơ.

Nhưng cũng thật sự làm tổn thương lòng của mấy vị huynh trưởng nhà mình, trong lòng Hậu Thổ, vô cùng tự trách.

Dường như là nhìn ra nỗi buồn của Hậu Thổ, Triệu Công Minh khẽ an ủi nói.

“Hậu Thổ Sư thúc, rồi sẽ có một ngày, bọn họ sẽ hiểu nỗi khổ tâm của người.” Chiêu này của Hậu Thổ, đích xác hy sinh quá lớn, tuy thành Thánh nhân, nhưng bị giam cầm trong U Minh Hải.

Vu tộc, cũng hoàn toàn không lý giải hành vi của Hậu Thổ, cho rằng Hậu Thổ đã phản bội Vu tộc.

Đổi lại là người khác, chỉ sợ đạo tâm cũng phải sụp đổ, e rằng chỉ đến khi Vu tộc thật sự gặp nguy hiểm, bọn họ mới biết, sự hy sinh của Hậu Thổ rốt cuộc lớn đến mức nào!

Hậu Thổ thu liễm tâm tình, thần sắc nhẹ nhõm hơn, "Lấy công đức làm mồi nhử, xem Địa Phủ rốt cuộc có thể đi đến bước nào!" Đại hội chiêu mộ, đang tiến hành như lửa cháy.

Trong chớp mắt, vài năm thời gian trôi qua, dưới sự nỗ lực ngày đêm không ngừng của Văn Đạo Nhân, Ngũ Phương Quỷ Đế.

Trong Sâm La Điện, đã có những chồng lý lịch chất cao như núi, đủ hàng chục vạn bản.

Chương 170

Nhìn thấy động tĩnh của Địa Phủ ngày càng lớn, bên cạnh U Minh Hải, Minh Hà Lão Tổ cũng bắt đầu đỏ mắt (ghen tị).

Sự huyền diệu của công đức, thân là sinh linh từ khi khai thiên tích địa, hắn lại càng rõ ràng hơn ai hết.

Hắn, A Tu La tộc, cũng phải thu được một khoản công đức nữa mới được.

Ý niệm vừa động, Minh Hà xé rách không gian, trực tiếp đi đến sâu trong Lục Đạo Luân Hồi.

"Minh Hà Sư thúc, người sao lại đến nữa?" Triệu Công Minh vội vàng tiến lên, chắp tay ra hiệu, tiện thể dâng cho Minh Hà một chén Trà Ngộ Đạo.

Hiện giờ Lục Đạo Luân Hồi sơ lập, còn cần Minh Hà giúp đỡ, giữ quan hệ tốt với Minh Hà, tổng thể là không sai.

Minh Hà thản nhiên liếc nhìn chén Trà Ngộ Đạo trước mặt, không động đậy, mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Ta muốn cho một phần A Tu La tộc nhân của ta, tiến vào Địa Phủ, nhậm chức Quỷ Sai." A Tu La tộc, một phần đã tiến vào A Tu La Đạo, nhưng số tộc nhân còn lại, vẫn là một con số thiên văn.

Triệu Công Minh trên mặt lộ ra vẻ khó xử, "Người báo danh thật sự quá nhiều, danh ngạch Quỷ Sai, thật sự là không còn chỗ trống." Minh Hà thần sắc khẽ biến, "Mấy vạn cái danh ngạch thôi, cũng không thể chen ra sao?" Triệu Công Minh vẻ mặt không nói nên lời, "Minh Hà Sư thúc, đại hội chiêu mộ lần này, cũng chỉ chiêu mộ mười vạn Quỷ Sai mà thôi, người một hơi muốn mấy vạn, thật sự không

thể chen ra được.” Minh Hà mỉm cười nói, “Mấy vạn không có, vậy mấy nghìn cái cũng tốt a.” “Nhiều nhất chỉ có năm trăm danh ngạch.” “Hai nghìn cái thế nào?” “Thật sự chỉ có thể chen ra năm trăm danh ngạch.” Hai người sau một hồi so đo, cuối cùng mỗi bên lùi một bước, đồng ý giao cho Minh Hà một nghìn danh ngạch.

Nửa tháng sau, Văn Đạo Nhân mới tuyên bố, hệ thống báo danh đóng cửa, không còn tiến hành báo danh nữa.

Đồng thời lại lần nữa tuyên bố, một năm sau sẽ niêm yết bảng, người có tên trên bảng, có thể đến Địa Phủ nhậm chức, người không có tên trên bảng, danh lạc Tôn Sơn.

Kỳ thực trước đó, Triệu Công Minh và Hậu Thổ cùng Văn Đạo Nhân nghĩ rằng, chỉ cần báo danh là sẽ được nhận.

Nhưng không ngờ, dưới sự dụ dỗ của công đức, người đến thật sự quá nhiều, không còn cách nào, chỉ có thể tiến hành chọn lọc ưu tú.

Một năm thời gian, trong chớp mắt trôi qua, ngày này, Văn Đạo Nhân thân mặc trang phục Phong Đô Đại Đế uy nghiêm khó lường, lấy Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút công cáo Hồng Hoang, Địa Phủ niêm yết bảng.

Rất nhanh, trước tầng thứ nhất U Minh Hải, xuất hiện mười tấm bia đá đen khổng lồ, phía trên đạo văn dày đặc, vô số tên vàng, như những con nòng nọc nhỏ bơi lội trên đó, phát ra linh tính kinh người.

Toàn bộ Hồng Hoang lập tức sôi trào lần thứ hai, vô số tu sĩ lại lần nữa đổ xô đến U Minh Hải, xem mình có phải là người trên bảng hay không.

Trước bia đá đen, vô số bóng người, chen chúc dày đặc, có người vui mừng có người ưu sầu.

Vui mừng là, sau khi tiến vào Địa Phủ nhậm chức, thu được công

đức, tương lai đại đạo có thể mong chờ.

U sầu là, vô vọng tiến vào Địa Phủ, mắt nhìn thấy công đức vàng óng ánh từ trước mắt trôi đi mà bản thân chỉ có thể bất lực.

Rất nhanh, trên quảng trường trước Sâm La Điện, mười mấy vạn người, đông nghịt một vùng, dày đặc.

Những người này, đều là sau khi Văn Đạo Nhân thẩm tra, là đợt nhân viên đầu tiên của Địa Phủ.

Sau khi Văn Đạo Nhân giảng giải trước Sâm La Điện, phất tay áo một cái, phát cho bọn họ pháp bào đồng phục, thống nhất trang phục, tiếp đó dưới một tiếng lệnh của Văn Đạo Nhân, tất cả mọi người bắt đầu hành động không ngừng.

Việc đầu tiên bọn họ phải làm, chính là gom tất cả tàn hồn đang phiêu đãng trong toàn bộ Huyết Hải, dẫn nhập vào U Minh Hải, tiến hành luân hồi chuyển thế.

Không sai, ngoài vô số tàn hồn trong Thập Bát Trọng U Minh Hải.

Huyết Hải, nơi chí âm chí tà của Hồng Hoang, đồng dạng phiêu đãng một lượng lớn tàn hồn, số lượng khủng bố, hơn nữa vô cùng hung ác, bọn họ đồng dạng có tư cách tiến vào Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế.

Thời gian thoắt cái, trăm năm thời gian vội vàng trôi qua.

Tàn hồn trong Thập Bát Trọng U Minh Hải đã được tập trung đến một mức độ vô cùng khủng bố.

Sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, trên mặt Văn Đạo Nhân mang theo vẻ vui mừng.

Ngày trước tung hoành Hồng Hoang, tuy tiêu dao tự tại, nhưng so với cảm giác nắm giữ đại quyền, nói một lời cửu đỉnh này, vẫn còn

kém xa lắm.

Văn Đạo Nhân đã quen với cuộc sống vừa thống trị vừa vui vẻ này.

Văn Đạo Nhân cười nói, "Chủ nhân, Nương Nương, tàn hồn trong toàn bộ U Minh Hải thật sự quá nhiều, không chứa hết được, đã đến lúc khai mở Lục Đạo Luân Hồi." Hậu Thổ khẽ gật đầu, "Ngươi nói không sai, Lục Đạo Luân Hồi, cũng đã đến lúc khai mở rồi, những Quỷ Sai, Câu Hồn Sứ kia, e rằng cũng đã đợi không kịp rồi nhỉ." Lương bổng của Địa Phủ, đã phát được trăm năm, làm không công trăm năm, chắc chắn đang mong ngóng ngày phát lương này rồi.

Thời gian thoắt cái, lại vài ngày trôi qua.

Ngày đó, nơi sâu thẳm Lục Đạo Luân Hồi, sáu hắc động không đáy, dưới sự thúc đẩy của Triệu Công Minh, bắt đầu từ từ xoay chuyển, kế đó, phát ra một luồng hấp lực vô biên.

Sau đó, vô số tàn hồn đã được phân loại sắp xếp đâu vào đấy, tuần tự tiến vào Thiên Thần Đạo, Nhân Gian Đạo, Địa Ngục Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Tu La Đạo và Súc Sinh Đạo trong Lục Đạo.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, mỗi khi một tàn hồn tiến vào, sẽ có một tia công đức khí vận tuy nhỏ bé nhưng không đáng kể bay ra, rồi tuôn vào Lạc Bảo Kim Tiền; còn ở một bên khác của Lạc Bảo Kim Tiền, công đức tiền tệ lại không ngừng tuôn ra.

Trước Lạc Bảo Kim Tiền, Văn Đạo Nhân ôm từng nắm công đức tiền tệ lớn, trên mặt hiện rõ vẻ thỏa mãn tột độ, thậm chí giữa không trung cũng tràn ngập mùi tiền.

Rất nhanh, đợt tàn hồn đầu tiên đã hoàn toàn tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, phía sau Lạc Bảo Kim Tiền, công đức tiền tệ vàng óng cũng đã chất thành núi.

Triệu Công Minh tâm niệm khẽ động, dùng nguyên thần bao trùm ngọn núi tiền tệ, trong nháy mắt đã tính toán ra con số cụ thể, ước chừng khoảng năm ức đồng.

Còn số công đức tiền tệ cần phát ra, Triệu Công Minh trước đó cũng đã tự mình tính toán, tổng cộng trên dưới, đại khái phải chi ra hơn ba ức đồng.

Lợi nhuận ròng, ước chừng chưa đến hai ức đồng, nhưng dù vậy, Triệu Công Minh vẫn rất hài lòng, có thể nói là lợi nhuận hậu hĩnh.

Sau khi tất cả tàn hồn tuôn vào thông đạo Lục Đạo Luân Hồi.

Vô số quỷ sai, câu hồn sứ, cùng các nhân viên của ba ti Luân Hồi trên mặt đều lộ rõ vẻ mong chờ tột độ.

Khi nhậm chức, Phong Đô Đại Đế đã từng nói, bổng lộc, tức là công đức, mỗi trăm năm sẽ phát một lần, và hôm nay chính là ngày phát công đức.

Công đức, một loại tiền tệ cứng, huyền diệu vô song, có tác dụng cực kỳ to lớn, là sự theo đuổi của vô số tu sĩ.

Mọi người chờ đợi rất lâu, đúng lúc ai nấy đều có chút sốt ruột, Văn Đạo Nhân lúc này mới cùng Ngũ Phương Quỷ Đế chậm rãi xuất hiện.

"Chư vị đã chờ lâu rồi phải không!" Văn Đạo Nhân khẽ mỉm cười, tâm niệm vừa động, trên tay liền xuất hiện một ngọn núi vàng chói lọi.

Ngọn núi hoàn toàn do tiền tệ vàng óng chất thành, lớn đến mức tạo ra cảm giác chấn động thị giác cực mạnh.

"Hít, nhiều công đức tiền tệ quá, cái này cũng quá nhiều đi!" "Nhiều như vậy, nếu có thể cho ta luyện hóa, đừng nói đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, e rằng tu hành đến Chuẩn Thánh viên mãn cũng

chẳng thành vấn đề." "Hít, nhiều tiền tệ như vậy, dù là chia cho tất cả chúng ta, e rằng cũng không ít đâu!" "Lý Thanh." Văn Đạo Nhân gọi.

"Bẩm Đại Đế, thần có mặt." Trong đám đông, một thanh niên mặc nguyệt nha bạch bào vội vàng bước ra, mặt mang vẻ kích động.

Y có đạo hạnh Kim Tiên, chức vụ là đội trưởng âm sai.

Dưới trướng y quản lý khoảng hơn trăm âm sai, tương đương một tiểu đầu mục.

Văn Đạo Nhân mỉm cười với Lý Thanh, cánh tay khẽ động, ngọn núi công đức kim hồn tệ trên tay liền bắt đầu rung lắc kịch liệt.

Rất nhanh, một ngọn núi vàng nhỏ bé, hình dáng thu nhỏ, xuất hiện trên tay còn lại của Văn Đạo Nhân, rồi đưa cho Lý Thanh, "Đây là bổng lộc của ngươi." Lý Thanh đã lén nhìn mấy lần, theo ước tính của y, ngọn núi vàng nhỏ đó ít nhất không dưới một ngàn năm trăm đồng kim hồn tệ, tính ra là một khoản tài nguyên vô cùng hậu hĩnh.

Chương 171

Lý Thanh cung kính nhận lấy, trong lòng quả thật vui như mở cờ.

Chuyện tốt kiếm công đức như vậy, lại được chính mình gặp phải, quả thật là trời có mắt, Thiên Đạo phù hộ a.

"Nếu đã nhận rồi, thì lui sang một bên trước đi." "A?

Vâng, vâng." Lý Thanh lúc này mới phản ứng lại, vội vàng lui sang một bên.

Có công đức không ngừng, liên tục tiếp diễn, tương lai y đừng nói Thái Ất đạo quả, cho dù là Đại La đạo quả, cũng không phải là không thể tìm hiểu.

"Ti chủ Luân Hồi Ti ở đâu?" Lần này, Văn Đạo Nhân trực tiếp thăng cấp lên nhân vật có trọng lượng.

Một vị Ti chủ, là tu sĩ cấp Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

"Bẩm Đại Đế, thần có mặt!" Trong đám đông, một nam tử trung niên, có bộ râu dê dài dưới cằm bước ra.

Vẻ mặt y không hề xao động, nhưng trong lòng lại từng trận kinh hỉ lóe lên.

Chính y vì công đức trên người không đủ, đã bị mắc kẹt ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên không biết bao nhiêu vạn năm rồi.

Trăm năm trước, y ôm tâm thái thử vận may mà đến Địa Phủ nhậm chức.

Nào ngờ, dưới sự âm sai dương thác, lại có được một cơ duyên trời ban lớn đến thế!

Đó chính là công đức a, chỉ cần công đức đầy đủ, y trong nháy

mắt là có thể chứng Đại La Kim Tiên đạo quả, chen chân vào hàng tu sĩ tuyến đầu Hồng Hoang, đủ sức xưng bá một phương rồi.

Văn Đạo Nhân hài lòng liếc nhìn nam tử trung niên trước mặt, khẽ gật đầu, "Đây là bổng lộc của ngươi." Nói đoạn, một ngọn núi vàng lớn hơn gấp mấy chục lần so với ngọn núi vừa trao cho Lý Thanh, rơi xuống trước mặt nam tử trung niên kia.

Chẳng cần đếm kỹ, ước chừng sơ bộ, ít nhất cũng có năm sáu vạn đồng kim hồn tệ.

"Này, nhiều công đức kim hồn tệ đến thế!" "Đáng sợ thay, nếu ta mỗi trăm năm đều có thể nhận được một khối công đức kim hồn tệ lớn như vậy, thì hay biết mấy." Có người trên mặt lộ vẻ đố kỵ, ngưỡng vọng, nhiều công đức như vậy, chỉ cần mấy ngàn năm qua lại thôi, là có thể giúp một vị Thái Ất Kim Tiên chứng đạo Đại La rồi.

"Ngươi đang nghĩ cái quái gì vậy, đây là bổng lộc của một Ti chủ, há lại là thứ mà những tiểu binh như chúng ta có thể sánh bằng." Nam tử trung niên tay đỡ ngọn núi vàng nhỏ, toàn thân khẽ run, mặt đầy cảm động.

Rõ ràng ngọn núi vàng không hề nặng, nhưng trong lòng y, nó lại nặng tựa vạn quân.

"Thần đa tạ Đại Đế." Nam tử trung niên hít thở sâu vài hơi, cảm kích chắp tay với Văn Đạo Nhân xong, ôm theo tâm trạng kích động lui xuống.

Đại tạo hóa, đại cơ duyên, y, sớm muộn gì cũng sẽ một bay lên trời, chứng đạo Đại La Kim Tiên!

Có bổng lộc của tiểu đội trưởng âm sai bình thường, lại có bổng lộc gây chấn động của Ti chủ Luân Hồi Ti.

Trên quảng trường, vô số người trên mặt không còn vẻ sốt ruột

nữa, mà là thành thật chờ đợi, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên sự ngưỡng vọng tột độ.

Rất nhanh, ba ngày thời gian trôi qua trong chớp mắt, việc phát công đức tiền tệ đã hoàn tất.

Toàn bộ Địa Phủ trong vô hình càng thêm ngưng luyện khí tức, mọi người đều chìm đắm trong niềm vui sướng của công đức tiền tệ.

Đồng thời, Văn Đạo Nhân thừa thắng xông lên, thúc đẩy một hệ thống thăng tiến vô cùng hoàn thiện.

Cứ mỗi năm trăm năm khảo hạch một lần, chỉ cần thành tích đạt tiêu chuẩn, liền có thể thăng cấp.

Lợi ích mà thăng tiến mang lại rất rõ ràng, thứ nhất, chính là quyền lực được mở rộng, thứ hai, chính là bổng lộc tăng lên.

Sau khi Văn Đạo Nhân đưa ra chế độ thăng tiến, toàn bộ Địa Phủ triệt để bùng nổ.

Vô số quỷ sai bắt đầu làm việc quên mình, cạnh tranh nội bộ.

Tàn hồn trong Thập Bát Trọng U Minh Hải cũng ngày càng nhiều, không ngừng tạo ra công đức cho Địa Phủ.

Nơi sâu thẳm Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ nhìn cử chỉ của Văn Đạo Nhân, không khỏi liên tục gật đầu.

"Không thể không nói, để Văn Đạo Nhân làm Phong Đô Đại Đế này, ngươi quả là có tầm nhìn xa trông rộng." Triệu Công Minh cũng có chút kinh ngạc, "Không ngờ Văn Đạo Nhân lại có bản lĩnh này, xem ra để y làm Phong Đô Đại Đế, quả là không chọn lầm người." Thời gian trôi nhanh như cát chảy qua kẽ tay, trong nháy mắt, hai ngàn năm đã trôi qua.

Trong hai ngàn năm đó, Địa Phủ dưới sự lãnh đạo của Văn Đạo

Nhân và Ngũ Phương Quỷ Đế, lại tiến hành thêm hai lần đại hội chiêu mộ.

Số lượng quỷ sai trực tiếp được mở rộng lên đến ba mươi vạn người.

Dưới sự đồng lòng hiệp lực của ba mươi vạn người, trực tiếp duy trì được sự cân bằng với tốc độ vận chuyển của Lục Đạo Luân Hồi.

Số lượng tàn hồn trong U Minh Hải cũng đã đạt đến mức độ bình thường.

Không còn cảnh tượng tàn hồn đông như kiến cỏ, tràn ngập khắp nơi như trước nữa.

Cùng lúc Địa Phủ không ngừng mở rộng quy mô, ba người Triệu Công Minh, Hậu Thổ, Minh Hà đều nhận được lợi ích to lớn.

Công đức tiền tệ trong tay họ đều tính bằng ức.

Đương nhiên, công đức tiền tệ trong tay Triệu Công Minh là nhiều nhất, có đến hai mươi lăm ức công đức tiền tệ.

Nơi sâu thẳm Lục Đạo Luân Hồi, sau khi báo cho Hậu Thổ một tiếng.

Triệu Công Minh trực tiếp đến một quảng trường nằm ở nơi sâu nhất của Lục Đạo Luân Hồi.

Nơi đây u tĩnh tịch mịch, không người quấy nhiễu, là địa điểm tuyệt vời để bế quan.

Y ngồi xuống đất, chuẩn bị dung nhập tất cả công đức tiền tệ mấy năm nay vào Công đức Kim Luân phía sau lưng.

Công đức Kim Luân, vị thần hộ mệnh này, có tác dụng cực kỳ lớn, công đức bên trong càng nhiều, lợi ích cũng càng lớn.

Rất nhanh, Triệu Công Minh tâm niệm khẽ động, tế xuất Công đức Kim Luân.

Công đức Kim Luân vẫn như mọi khi, phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, chậm rãi xoay chuyển với tốc độ vô cùng yếu ớt, tỏa ra khí tức đường hoàng vĩ đại, tất cả yêu ma quỷ quái đều không thể lại gần.

Kế đó, Triệu Công Minh lại đem toàn bộ công đức tiền tệ tích lũy mấy năm nay đổ ra, thử chú nhập vào Công đức Kim Luân.

Rất nhanh, vô số công đức tiền tệ, dường như bùng cháy, hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, bắt đầu không ngừng tuôn về Công đức Kim Luân phía sau lưng Triệu Công Minh.

"Hoa lạp hoa lạp!" Trong Công đức Kim Luân, phát ra tiếng hoa lạp hoa lạp.

Dường như được chế tạo hoàn toàn bằng vàng ròng, tỏa ra ánh sáng chói mắt cực độ.

Bên trong dường như có dung dịch vàng nóng chảy đang chảy.

Tỏa ra khí tức nóng bỏng như lò nung, thánh khiết và quang huy vô thượng.

Chương 172

Không biết qua bao lâu, Công đức Kim Luân dường như đã đầy tràn, không thể chứa thêm được nữa.

Vô cùng công đức, lại bắt đầu theo Công đức Kim Luân, tuôn vào tứ chi bách hài trong cơ thể Triệu Công Minh.

Dần dần, da thịt, xương cốt, huyết nhục, máu huyết, tủy xương của y dường như đều bị nhuộm thành màu vàng nhạt, lấp lánh sinh huy, phát ra ánh sáng chói mắt rực rỡ.

Không biết qua bao lâu, trong mật thất, Triệu Công Minh bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

Một luồng khí tức vô cùng bàng bạc từ trong cơ thể y tiết lộ ra.

Tuy tu vi vẫn là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng khí tức so với trước đây đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Không ngờ, dưới sự bùng phát của nhiều công đức tích lũy như vậy, ta lại tu thành Công đức Đạo Thể!" Triệu Công Minh mở mắt, ánh sáng vàng lấp lánh khắp toàn thân lại trong nháy mắt ẩn vào bên trong cơ thể.

Công đức Đạo Thể, vạn tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Hiện tại, dù y biến thành một phàm nhân tay không tấc sắt, cũng có thể đi lại trong biển máu như đi trên đất bằng.

Những sinh linh tà ác trong biển máu kia, nhìn thấy y đều phải tránh xa ba xá, không dám lại gần.

Nếu không, e rằng trong nháy mắt sẽ bị công đức trên người y chưng phát thành tro bụi.

Công đức Đạo Thể cộng thêm Công đức Kim Luân, dưới sự bảo hộ song trọng này, Thánh nhân cũng không dám ra tay với Triệu Công Minh.

Đương nhiên, tác dụng của Công đức Đạo Thể không chỉ dừng lại ở những điều trước mắt này.

Công đức Đạo Thể còn có một tác dụng nữa, đó là giúp người khác ngộ đạo, có thể tăng lên gấp mấy lần, tác dụng vô hạn.

Triệu Công Minh đứng dậy vươn vai, trực tiếp bước ra ngoài.

Vừa ra ngoài, y liền thấy một con hạc giấy màu vàng, không ngừng bay lượn quanh y.

Tiên hạc này, chính là thủ đoạn thông tin độc môn của Tiệt Giáo, có thể truyền tin tức dù cách xa ức vạn dặm.

Úc Lũy bước tới, cẩn thận nói, "Thượng tiên, ngài lần này bế quan tổng cộng ba trăm năm rồi." "Tiên hạc giấy này bay đến khi nào?" "Ước chừng ba tháng trước." Triệu Công Minh không quan tâm đến những thứ khác, trực tiếp mở tiên hạc giấy, nguyên thần quét qua nội dung bên trong, sắc mặt lập tức hơi đổi.

Tiên hạc giấy là do Đa Bảo đạo nhân gửi đến, trong mấy ngàn năm qua, giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo mâu thuẫn không ngừng, Sư tôn của ta dưới cơn thịnh nộ, muốn dời khỏi Côn Luân Sơn, tìm đạo tràng khác.

"Tam Thanh phân gia, cuối cùng vẫn đến rồi sao!" Triệu Công Minh thở dài một hơi, kỳ thực từ khi Tam Thanh lập giáo thành Thánh, ngày này đã định trước sẽ đến.

Nguyên nhân có rất nhiều, ví như giữa các Thánh nhân, đạo uẩn của Thánh nhân lẫn nhau áp chế, vân vân.

Nhưng suy cho cùng, nguyên nhân quan trọng nhất, chính là giáo

nghĩa của Xiển Giáo và Tiệt Giáo không hợp.

Một bên thuận thiên mà hành, một bên lại đoạt lấy một tia sinh cơ, nghĩ cũng biết không thể dung hợp cùng nhau.

Nhưng đến nhanh như vậy, vẫn nằm ngoài dự liệu của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh thu lại hạc giấy màu vàng, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay đến Bình Tâm Đạo Tràng.

Hậu Thổ thấy Triệu Công Minh đến, liền đánh giá y, kinh ngạc đứng dậy, "Ngươi lại luyện thành Công đức Đạo Thể!" Công đức Đạo Thể, đây là một loại hiện tượng thần kỳ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, dù sao Hậu Thổ ở Hồng Hoang nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói có ai luyện thành Công đức Đạo Thể.

Triệu Công Minh không có thời gian giải thích với Hậu Thổ, sau khi nói vài câu liền xé rách không gian, vội vã đi về phía Côn Luân Sơn.

Trên Côn Luân Sơn, toàn bộ Tam Thanh Điện bị vô lượng huyền quang bao phủ, hoàn toàn không thể nhìn rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Trên quảng trường trước Tam Thanh Điện, bầu không khí vô cùng ngưng trọng, đệ tử hai giáo Xiển và Tiệt ẩn ẩn hiện ra thế đối đầu.

Giữa họ đối lập gay gắt, thậm chí đã không còn muốn che giấu, hiển nhiên, giữa hai giáo đã hình thành thế nước lửa.

Trong mắt đệ tử Xiển Giáo, đệ tử Tiệt Giáo đều là lũ ẩm ướt trứng thai, loài đội lốt mang sừng.

Xuất thân thấp kém, có thể bái nhập đại giáo của Thánh nhân, đã là công đức vô thượng tu mấy kiếp mới có, đáng lẽ phải nhường nhịn bọn họ.

Trong mắt đệ tử Tiệt Giáo, mọi người đều là đệ tử Thánh nhân, nào có phân biệt cao thấp sang hèn gì.

Ngươi tôn kính ta, ta tôn kính ngươi, nếu ngươi khinh người thì chúng ta tự nhiên cũng chẳng thèm để ý ngươi.

Đệ tử Nhân Giáo là Huyền Đô đứng một bên quan sát, muốn mở miệng khuyên nhủ, nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Cuối cùng trầm mặc đứng một bên, lạnh lùng chứng kiến tất cả.

Sau khi tu hành Thái Thượng Vong Tình Vô Vi Đại Đạo, tất cả tình cảm của Huyền Đô đều đang chậm rãi thu liễm, dường như ngoại vật dù biến hóa thế nào cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình y.

Trong Tam Thanh Điện, một mảnh tĩnh mịch, nhưng bầu không khí lại hiếm thấy trở nên vi diệu, ẩn ẩn mang theo nỗi kinh hoàng tột độ.

Qua rất lâu, Thái Thanh mở miệng, "Hoa sen đỏ ngó sen trắng lá sen xanh, Tam Thanh vốn là một nhà, đều là huynh đệ đồng môn, hà tất phải náo loạn đến mức này, các ngươi đều lùi một bước đi." Thông Thiên lạnh lùng nói, "Đại huynh, mấy ngàn năm nay, ta đã nhịn đủ rồi, Nhị huynh, nếu ngươi còn không quản giáo tốt đệ tử của ngươi, ta e rằng sẽ đích thân giáo huấn bọn họ đó." Nguyên Thủy hừ lạnh nói, "Đệ tử dưới trướng ta chỉ thuật lại sự thật mà thôi, vả lại, đệ tử Tiệt Giáo của ngươi ỷ thế hiếp người, chẳng lẽ không có chút lỗi nào sao?" "Nếu không phải Xiển Giáo các ngươi dẫn đầu gây sự, đệ tử Tiệt Giáo ta lại làm sao mà ăn miếng trả miếng?

Chẳng lẽ đệ tử Tiệt Giáo ta sinh ra là để người khác bắt nạt sao?" Thông Thiên không hề nhượng bộ, y thực sự đã bị chọc giận, động chân hỏa.

Cụ Lưu Tôn kia, miệng nói thao thao bất tuyệt lại muốn lấy Kim

Quang Tiên làm tọa kỵ.

Kim Quang Tiên là ai, y là một trong Thất Tiên tùy tùng, Cụ Lưu Tôn muốn lấy Kim Quang Tiên làm tọa kỵ, vậy y đặt vị Sư thúc này vào đâu?

Lại còn Phổ Hiền kia, ỷ mạnh hiếp yếu, từng không chỉ một lần đánh trọng thương đệ tử Tiệt Giáo ta rồi ung dung bỏ đi.

Những điều này, y đều từng màn từng màn nhìn thấy, hôm nay, chuyện này nhất định phải có một lời giải, nếu không, đạo tâm y sẽ không thông suốt.

Nguyên Thủy mặt lạnh mắt lạnh, "Thông Thiên, đạo của ngươi, căn bản là sai lầm, Thiên Đạo ở trên chí công vô tư, Thiên Đạo vốn dĩ là công bằng nhất, tu sĩ chúng ta thuận thiên mà hành, vạn vật chia ba sáu chín đẳng, tùy tài mà giáo hóa, đây mới là vương đạo." "Còn đạo của ngươi, nghịch thiên mà hành, bề ngoài xem ra là hữu giáo vô loại, đoạt lấy một tia sinh cơ cho vạn vật, nhưng thực tế, lại là nghịch thiên mà hành, chọc giận Đại Đạo, khiến cho tia sinh cơ chân chính tồn tại kia cũng bị diệt thành tro bụi rồi, bây giờ quay đầu lại, vẫn còn kịp." Nguyên Thủy tay cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, sắc mặt âm trầm, vẻ mặt đầy tính giáo huấn.

Theo y, vạn sự vạn vật đều có quy tắc cố định, chỉ cần để vạn vật vận chuyển theo quy tắc cố định, đó chính là Đại Đạo.

"Hừ!

Đạo của huynh trưởng là đạo, đạo của ta chẳng lẽ chỉ là một đống rác rưởi sao?" Thông Thiên trực tiếp lạnh mặt đáp trả, phía sau lưng, hư ảnh Tru Tiên Tứ Kiếm không biết từ khi nào đã xuất hiện, mang theo kiếm khí vô thượng, không ngừng cắt xé không gian.

Trong lòng Thông Thiên thực sự đã nổi giận, không phải vì mâu

thuẫn của hai giáo, mà là vì lời nói tru tâm vừa rồi của Nguyên Thủy, muốn cưỡng ép đạo của mình cho người khác.

Nếu là người có đạo tâm không quá kiên định, e rằng trong khoảnh khắc, một đạo tâm thông thấu sẽ xuất hiện vết nứt lớn, đối với đạo đồ mà nói, có thể xem là một đả kích mang tính hủy diệt.

Thái Thanh nhìn hai người kim châm đối với mũi nhọn, biết mình không thể khuyên can được, chỉ khẽ thở dài một hơi, lui sang một bên.

"Sao vậy, ngươi lẽ nào còn muốn động thủ với huynh trưởng sao?" Nguyên Thủy lạnh lùng nhìn kiếm khí Tru Tiên không ngừng hoành hành phía sau Thông Thiên, hư ảnh Bàn Cổ Phiên phía sau lưng y ẩn hiện, sát phạt khí vô thượng, không hề kém cạnh.

Bỗng nhiên, vẻ giận dữ trên mặt Thông Thiên hoàn toàn tan biến, toàn bộ sắc mặt y trở nên vô cùng bình thản, tràn ngập một cảm giác cô tịch.

Chương 173

"Nếu Xiển Tiệt hai giáo không thể cùng tồn tại, vậy Tiệt Giáo ta rời khỏi Côn Luân là được, thiên hạ không có yến tiệc nào không tàn, Tam Thanh nhất thể nhiều năm như vậy, xem ra cuối cùng cũng đến lúc phải chia lìa rồi." Thông Thiên nói đoạn, cô tịch rời khỏi Tam Thanh Điện, ngoài điện, Đa Bảo cùng các đệ tử thân truyền khác, và chư tiên tùy tùng bên cạnh Thông Thiên vội vàng nghênh đón, "Sư tôn." "Về Thượng Thanh Cung rồi hãy nói." Thông Thiên ánh mắt cô tịch vẫy tay, búng ngón tay một cái, xé rách không gian, toàn bộ thân hình đã biến mất.

Kim Quang Tiên trên mặt lộ ra một tia lo lắng, "Đa Bảo sư huynh, không phải vì chuyện của ta mà Sư tôn thành ra như vậy chứ?" "Ngươi nghĩ linh tinh gì vậy, tuyệt đối không phải như thế, Sư tôn đã sớm giáo huấn chúng ta, Tiệt Giáo chúng ta không tùy tiện ức hiếp người khác, nhưng cũng tuyệt đối không sợ chuyện gì." "Nhưng lần này, dù sao cũng là ta ra tay trước…" "Ra tay trước thì là lỗi của việc ra tay trước sao?

Cụ Lưu Tôn kia miệng nói cuồng ngôn, muốn thu ngươi làm tọa kỵ, đây đã là vũ nhục Sư tôn rồi, ngươi dù có trấn sát y, thì đã sao?" Đa Bảo lúc này, đã thể hiện sự bá đạo, bảo vệ kẻ yếu của vị sư huynh này một cách vô cùng sinh động.

"Vâng, Đa Bảo sư huynh." Mọi người đang chuẩn bị trở về Thượng Thanh Cung, xem Sư tôn có ý định gì, thì chỉ thấy một đạo kim sắc lưu quang từ xa bay đến, trong nháy mắt đã đáp xuống trước mặt mọi người.

"Đại sư huynh!" Kim Cô Tiên là người đầu tiên lên tiếng reo

mừng.

Các đệ tử khác lúc này mới phản ứng lại, mặt đầy kích động vây quanh y.

Triệu Công Minh gật đầu ra hiệu, nhìn về phía Đa Bảo, nghiêm trọng nói, "Xiển, Tiệt hai giáo lại xảy ra mâu thuẫn gì?

Sư tôn hiện tại ở đâu?" "Sư tôn ở trong Tam Thanh Điện một lát, vừa mới rời đi, đã về Thượng Thanh Cung rồi." Đa Bảo thành thật đáp.

Triệu Công Minh thở dài một hơi, "Trước đừng đi quấy rầy lão nhân gia, cứ để lão yên tĩnh một chút đi." Chuyện đã đến mức này, e rằng Tam Thanh dù không muốn phân gia, cũng phải phân gia.

Thoáng chốc, hơn mười ngày trôi qua, Triệu Công Minh đến trước Thượng Thanh Cung, gõ cửa đại điện Thượng Thanh, không lâu sau, bên trong truyền ra tiếng nói, "Vào đi." Triệu Công Minh đẩy cửa vào, vừa bước vào Thượng Thanh Cung, liền thấy thân ảnh quen thuộc kia, vẫn như mọi khi cao lớn thẳng tắp, nhưng trong sự thẳng tắp đó, lại mang theo một tia cô tịch, tình huynh đệ ức vạn năm, hiển nhiên không dễ dàng gì đoạn tuyệt.

"Sư tôn." Triệu Công Minh khẽ gọi.

"Ngươi đến rồi." Thông Thiên Giáo Chủ quay người lại, dung mạo vẫn như cũ, nhưng vẻ mệt mỏi trên mặt lại nhiều hơn rất nhiều.

"Sư tôn vẫn còn phiền não vì chuyện Xiển Tiệt sao?" Thông Thiên gật đầu, "Không có gì đáng phiền não, ta đã quyết tâm rời khỏi Côn Luân Sơn, tìm đạo tràng khác cho Tiệt Giáo.

Năm xưa khi lập giáo chứng đạo, kỳ thực ta đã nên nghĩ đến rồi, giáo nghĩa bất đồng, hai bên làm sao có thể cùng tồn tại đây?" Triệu Công Minh trịnh trọng nói, "Đệ tử ủng hộ ý tưởng của Sư tôn, nếu đã

ở trên Côn Luân Sơn không vui, vậy chúng ta đổi một đạo tràng khác là được rồi." "Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, vì vạn vật đoạt lấy một tia sinh cơ.

Trước Thiên Đạo, Tiệt Giáo ta còn dám đoạt lấy tia sinh cơ trong cõi u minh kia, rời khỏi Côn Luân Sơn thì có là gì?" Nhìn thấy đại đệ tử của mình hết lòng ủng hộ, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ không còn chút do dự nào, y nghiêm túc gật đầu, vung tay áo một cái, chuông vàng treo ở Thượng Thanh Cung liền bắt đầu rung lên kịch liệt.

Tiếng chuông vàng đồng loạt vang lên, chấn động khắp địa bàn của Thượng Thanh nhất mạch.

Đa Bảo đột nhiên mở bừng hai mắt, "Sư tôn triệu tập, phàm là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch ta, tất cả hãy theo ta đến trước quảng trường Thượng Thanh." Nói đoạn, Đa Bảo toàn thân bay vút lên, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía quảng trường Thượng Thanh.

Sau Đa Bảo, vô số lưu quang bay lên, đi kèm với thân ảnh Đa Bảo đạo nhân, đáp xuống trước quảng trường Thượng Thanh.

Cầu Thủ Tiên trong lòng có chút thấp thỏm, khẽ hỏi, "Sư huynh, Tiệt Giáo chúng ta sẽ không thật sự phải dời nhà chứ?" Côn Luân Sơn, xưng là vạn sơn chi tổ, tài nguyên phong phú đến mức, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Cầu Thủ Tiên thật sự không muốn rời khỏi Côn Luân Sơn như vậy.

Ô Vân Tiên trịnh trọng nói, "Ngươi đừng có suy nghĩ lung tung nữa, mọi việc đều nghe theo Sư tôn là được, rời khỏi Côn Luân Sơn cũng tốt, đỡ phải ngày ngày nhìn mặt đám ngụy quân tử Xiển Giáo kia." Cầu Thủ Tiên liên tục phụ họa, "Đúng vậy, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, thuận thiên mà hành, nhưng những việc làm ra, quả thật chẳng khác gì cường đạo, cũng không biết Nguyên Thủy sư bá đã giáo huấn bọn họ như thế nào." "Nhanh đừng nói nữa, cho dù chúng ta

và Xiển Giáo không hòa thuận, nhưng bàn tán về Sư trưởng, đây là việc vi phạm giáo quy đó." Cầu Thủ Tiên lúc này mới phản ứng lại, vội vàng rùng mình một cái, không dám nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, dưới sự chờ đợi của mọi người, cửa lớn Thượng Thanh Cung từ từ mở ra, Thông Thiên Giáo Chủ và Triệu Công Minh chậm rãi từ trong đó bước ra.

"Chúng đệ tử bái kiến Sư tôn, bái kiến Đại sư huynh." Một đám đệ tử thượng thiên tên tuổi lớn đều chắp tay hành lễ, thần tình cung kính.

Thông Thiên khẽ gật đầu, quét mắt nhìn quảng trường Thượng Thanh rộng lớn, dường như đã hạ quyết tâm gì đó, chậm rãi mở miệng, "Bản tọa suy nghĩ đã lâu, Côn Luân Sơn, đã không còn thích hợp cho Tiệt Giáo tiếp tục phát triển nữa, Bản tọa quyết định, dời khỏi Côn Luân Sơn, tìm đạo tràng khác." Đệ tử Thượng Thanh nhất mạch dường như đã sớm dự liệu được kết quả này, không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên nào, lớn tiếng hô.

"Bất kể Sư tôn đưa ra quyết định gì, chúng đệ tử đều ủng hộ Sư tôn." "Tốt lắm, không uổng công ta có các đệ tử Thượng Thanh nhất mạch." Thông Thiên khẽ cười, y vung tay một cái, một đám mây khổng lồ kéo dài mấy ngàn mét tụ lại phía trên, y nhảy lên, khẽ vẫy tay.

Ngay khi chuẩn bị để tất cả đệ tử Tiệt Giáo nhảy lên.

Bỗng nhiên, không gian nổi lên một trận ba động, thân ảnh Thái Thanh Lão Tử không biết từ khi nào đã xuất hiện.

"Đại huynh, sao huynh lại đến?" Thông Thiên hơi kinh ngạc, thái độ đối với Thái Thanh vẫn như mọi khi.

Suy cho cùng, không dung nạp Tiệt Giáo, chỉ là Xiển Giáo, còn

Nhân Giáo thì không liên quan.

Thái Thanh quay người lại, nhìn Côn Luân Sơn hùng vĩ mỹ lệ, thở dài một tiếng, "Lần này, thật sự không thể không đi sao?" Thông Thiên kiên định nói, "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, vả lại, thiên hạ không có yến tiệc nào không tàn, cho dù bây giờ không đi, tương lai cũng sẽ đi." Thái Thanh nghe xong, dường như cảm nhận được quyết tâm của Thông Thiên, trên khuôn mặt già nua lóe lên vài tia cô tịch, nhưng rất nhanh lại biến mất.

"Thôi vậy, ngươi đã quyết tâm, vậy ta cũng không khuyên ngươi nữa, vi huynh chúc ngươi một lộ thuận buồm xuôi gió." Nói đoạn, thân ảnh của Thái Thanh, như bọt nước vậy, theo gió mà tan biến.

"Tất cả lên đi." Thông Thiên lại vẫy tay lần nữa, đệ tử Thượng Thanh nhất mạch lúc này mới đều nhảy lên bạch vân.

Thông Thiên Giáo Chủ cắt đứt tia lưu luyến cuối cùng trong lòng mình, điều khiển đám mây trắng rộng mấy ngàn mét, trong nháy mắt biến mất trên Côn Luân Sơn.

Sau khi Thông Thiên rời đi, Thượng Thanh Cung hùng vĩ cao ngất bắt đầu rung chuyển kịch liệt, kế đó "Ầm" một tiếng sụp đổ.

Vô số khói bụi tràn ngập, không biết qua bao lâu, khói bụi tan đi, chỉ còn lại một bãi phế tích tan hoang, vô cùng tiêu điều.

Dường như tượng trưng cho tình cảm Tam Thanh vậy, xuất hiện vết nứt, cuối cùng tan vỡ.

Trời quang vạn dặm, mặt trời như lửa, từ khi Thông Thiên rời khỏi Côn Luân Sơn, đã trăm năm thời gian trôi qua.

Tin tức Tam Thanh Thánh nhân phân gia, cũng đã sớm truyền khắp Hồng Hoang.

Trong đó, vô số tu sĩ đều tò mò, rốt cuộc trên Côn Luân Sơn đã xảy

ra chuyện gì.

Vì sao Tam Thanh gần như hình ảnh không rời lại đột nhiên phân gia.

Riêng Tây Phương Nhị Thánh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi nghe tin này, trong lòng liền vui như mở cờ.

Tam Thanh gây mâu thuẫn, phân gia, đối với Tây Phương họ, chỉ có lợi mà không có hại.

Khi Tam Thanh nhất thể, cực kỳ khó đối phó, nhưng sau khi phân khai, liền xuất hiện lỗ hổng, mà lỗ hổng này, đối với Tam Thanh mà nói, là trí mạng.

Đoàn người Tiệt Giáo hành tẩu trong Hồng Hoang, nhận được lời mời từ vô số đạo thống Chuẩn Thánh.

Tự nguyện nhường một phần địa phương, mời Tiệt Giáo nhập trú.

Dựa vào cây lớn dễ hóng mát, đây là đạo lý ai cũng biết.

Nếu đạo thống Thánh nhân đặt chân bên cạnh họ, về sau ai còn dám đến địa bàn của họ làm càn.

Hơn nữa họ còn có cơ duyên được lắng nghe Thánh nhân giảng đạo, mà tất cả điều này, chẳng qua chỉ là họ tổn thất một ít địa bàn mà thôi, chắc chắn không lỗ.

Mà trong Hồng Hoang, địa bàn, là thứ không đáng giá nhất.

Những tiểu tâm tư này của những người đó, ngay cả Cầu Thủ Tiên còn có thể nhìn ra, huống chi là Thông Thiên Giáo Chủ, không ngoại lệ một ai, tất cả đều bị Thông Thiên trực tiếp cự tuyệt.

Tiệt Giáo tuy rằng rời khỏi Côn Luân Sơn, nhưng vẫn chưa đến mức không có nơi nào để đi, y chẳng qua chỉ đang tìm kiếm địa điểm thích hợp nhất để Tiệt Giáo kiến lập đạo tràng mà thôi.

Từ trên chiếc giường mây khổng lồ, Triệu Công Minh đứng dậy, đi đến bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, khẽ nói.

"Sư tôn, vẫn còn phiền lòng vì địa điểm đạo tràng mới sao?" Khóe miệng Thông Thiên lộ ra một tia cười khổ, "Phải đó, nhiều năm như vậy, chúng ta cũng đã đi qua không ít nơi, nhưng địa điểm thích hợp để làm đạo tràng vẫn quá ít." Triệu Công Minh thăm dò nói, "Sư tôn, hay là chúng ta đến Đông Hải xem thử?" "Đông Hải?" Thông Thiên theo bản năng cau mày, "Đó là địa bàn của Long Tộc, là nơi họ ngọa hổ tàng long, há dung kẻ khác ngủ say?

Dù Long Tộc đồng ý, nhưng chúng ta cũng không thể làm chuyện đó." Triệu Công Minh nghe vậy, không nói thêm lời nào, mà ra hiệu cho Ngao Dương, Ngao Dương thân là đệ tử thân truyền thứ chín của Thượng Thanh nhất mạch, đồng thời cũng là Thái tử Long Tộc, do y đến khuyên nhủ, nhất định sẽ hiệu quả hơn mình nói nhiều.

Chương 174

"Sư tôn, đệ tử cảm thấy Đại sư huynh nói không sai, Đông Hải là nguồn gốc vạn thủy, diện tích thực sự quá lớn, tuy bề ngoài đều là địa bàn Long Tộc, nhưng Long Tộc chúng ta thật sự chiếm cứ và khống chế, còn chưa đến một phần mười.

Nếu Tiệt Giáo chúng ta có thể kiến lập đạo tràng trên Đông Hải, tin rằng phụ vương đại nhân cũng sẽ rất vui mừng." Ngao Dương vô cùng chân thành nói.

Thông Thiên lập tức chần chừ, có chút động lòng, "Vậy chúng ta cùng nhau đi Đông Hải xem thử?" "Đi thôi, đệ tử đích thân dẫn đường cho Sư tôn, tin rằng nhất định sẽ khiến Sư tôn hài lòng." Ngao Dương háo hức muốn thử, có chút không thể chờ đợi được.

Tiệt Giáo nhập Đông Hải, chính là khởi đầu cho sự phục hưng của Long Tộc!

Rất nhanh, đám mây khổng lồ lại một lần nữa xuất phát, mà mục tiêu lần này, chính là Đông Hải!

Trên mặt biển Đông Hải, sóng lớn cuồn cuộn, ức vạn thủy tộc nổi lên mặt biển, đội hình chỉnh tề, dựng trống lớn, dường như đang chờ đợi một nhân vật lớn nào đó giáng lâm.

Đây, chính là Long Tộc đã nhận được tin Thông Thiên sắp giáng lâm Đông Hải.

Lần này, Long Tộc có thể nói là đã làm lễ nghi đến mức cực điểm.

ức vạn thủy tộc, đánh trống rồng, chấn động trời đất.

Ngay cả tộc trưởng Long Tộc cũng đích thân ra nghênh tiếp, lễ nghi này, thật sự không ai sánh bằng.

“Tộc trưởng, ngài nói Thông Thiên Thánh nhân, thật sự sẽ đặt đạo tràng ở Đông Hải chúng ta sao?” Trên một con sóng lớn, Quy Thừa Tướng cẩn thận hỏi.

“Cứ yên tâm đi, Dương nhi đã nói, y có tám phần chắc chắn.” Tộc trưởng Ngao Linh đầy tự tin, dáng vẻ nắm chắc phần thắng.

Không biết qua bao lâu, trên mặt biển Đông Hải, một đám mây khổng lồ chậm rãi bay lượn đến.

Cùng lúc đám mây bay đến, một luồng đạo uẩn vô thượng dâng trào, mang theo Thánh nhân chi uy, ập thẳng vào mặt, khiến người ta run sợ lo lắng.

Trên mặt Ngao Linh lộ ra một tia khát vọng, đây, chính là cảnh giới mà Long Vương lão tổ cả đời theo đuổi, nhưng lại vô vọng đặt chân vào a.

Trong lòng Ngao Linh một tia suy nghĩ lóe qua, vội vàng ra hiệu cho Quy Thừa Tướng.

Quy Thừa Tướng tâm lĩnh thần hội, vội vàng vung tay một cái, lập tức, từng tiếng trống vang lên, chấn động chói tai, ức vạn tiếng rồng ngâm vang vọng trời xanh, khiến Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận được sự nhiệt tình vô cùng, sự hào hùng, cùng với tấm lòng chân thành của Long Tộc.

“Đây là ngươi thông báo trước cho Long Tộc sao?” “Đệ tử có thông báo một tiếng.” Ngao Dương khẽ nói.

“Đi thôi, xuống xem.” Thông Thiên dẫn theo mấy vị đệ tử thân truyền xuống khỏi đám mây.

Ngao Linh vội vàng nghênh đón lên, “Long Tộc Ngao Linh, bái kiến Thông Thiên Thánh nhân.” “Đứng dậy đi.” Thông Thiên vung tay một cái, nâng Ngao Linh dậy rồi trực tiếp vào chủ đề, “Đông Hải các

ngươi địa rộng vật phong, ta chuẩn bị ở vùng đất Đông Hải tìm một địa phương, khai tịch đạo tràng, Long Tộc không có ý kiến gì chứ?" "Không có, không có, Thánh nhân nguyện ý nhập trú Đông Hải ta, là phúc phận của Long Tộc ta." Ngao Linh mặt đầy ý cười, đạo lý dựa vào cây lớn dễ hóng mát này, y quá rõ, và cũng quá hữu dụng.

Từ khi y đưa Ngao Dương vào Tiệt Giáo, việc Yêu Tộc châm chọc, vạn tộc lăm le nhìn chằm chằm, lập tức gần như không còn nữa.

Khoảng thời gian này, có thể nói là khoảng thời gian phát triển ổn định nhất của Long Tộc y.

Ngao Linh mong sao những ngày tháng như vậy kéo dài hơn một chút.

Ngao Linh cẩn thận nói, "Thần sẽ đi theo Thánh nhân, cùng ngài dạo quanh Đông Hải, tìm một động thiên phúc địa làm đạo tràng?" Thông Thiên khẽ lắc đầu, "Không cần phiền Long Tộc, chúng ta tự mình tìm là được rồi." Ngao Linh thấy vậy, cũng không miễn cưỡng, mà dặn dò Ngao Dương.

"Vùng đất Đông Hải, ngươi cũng coi như quen thuộc, hãy tận tình bồi tiếp Thánh nhân." "Đệ tử hiểu rồi." Rất nhanh, trên mặt biển Đông Hải, lại khôi phục sự yên bình lặng sóng.

Thông Thiên ngồi trên giường mây, dưới sự dẫn dắt của Ngao Dương, bắt đầu lững lờ trôi dạt vô định trên Đông Hải.

Triệu Công Minh thì đang suy tư, y nhớ đạo tràng của Sư tôn mình trên Đông Hải, gọi là Kim Ngao Đảo.

Trong nháy mắt, mấy tháng thời gian trôi qua, mọi người vẫn ở trên mặt biển Đông Hải.

Bỗng nhiên, tại một góc đại hải, một thân ảnh lớn như núi đá lật

mình, dấy lên sóng lớn dữ dội, chỉ riêng dư ba đã trực tiếp đánh nát vô số đá ngầm.

Trên mặt Ngao Dương lóe lên một tia ngưng trọng, "Kim Ngao!" "Kim Ngao?

Y có lai lịch gì?" Triệu Công Minh hỏi.

"Bẩm Đại sư huynh, con Kim Ngao này, là bá chủ Đông Hải, tu vi thâm bất khả trắc, đã đạt đến Chuẩn Thánh, vùng biển mấy trăm vạn dặm phía trước đều là địa bàn của con Kim Ngao này." "Ngoài ra, tính cách vô cùng hung ác, nuốt chửng vạn vật, trăm sự không kiêng kỵ, ngay cả Long Tộc chúng ta cũng không biết có bao nhiêu tộc nhân đã chết trong miệng y, nhưng thiên hạ y đạo hạnh thâm hậu, dù là Long Tộc chúng ta cũng không có cách nào đối phó với y." Ngao Dương nói đến đây, có chút cảm giác bất lực.

Long Tộc, một trong Tiên Thiên Tam Tộc lừng lẫy danh tiếng, nhưng giờ đây, ngay cả một con Kim Ngao cũng không thu phục được, quả thật mất mặt đến tận cùng.

Bỗng nhiên, con Kim Ngao này dường như đã phát hiện ra bọn họ.

Vô lượng nước biển, lại bắt đầu cuồn cuộn với tốc độ cực lớn, cuối cùng hình thành sóng lớn ngập trời.

Một quái vật khổng lồ đầu rồng, thân rùa, đuôi kỳ lân, xuất hiện trước mặt mọi người.

Y dùng đôi mắt vàng khổng lồ nhìn xuyên không về phía mọi người, một luồng sát khí vô hình ập thẳng vào mặt, cái thế kinh người, khiến người ta dường như đặt mình nơi vực sâu huyết hải.

Khoảnh khắc tiếp theo, Kim Ngao động, há to miệng máu, một luồng hấp lực vô cùng phóng thích, nuốt chửng về phía Ngao Dương.

Gió tanh từng trận, sắc mặt Ngao Dương kịch biến, y mới chỉ có

đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, làm sao có thể chống đỡ được uy thế Chuẩn Thánh, vội vàng cầu cứu Thông Thiên.

Thông Thiên đạm nhiên liếc nhìn con Kim Ngao kia một cái, búng ngón tay một điểm!

Toàn bộ thế giới dường như bị cố định lại, không hề nổi lên chút ba động nào, thân thể khổng lồ của Kim Ngao trực tiếp bị định giữa không trung, không thể nhúc nhích một li.

Kim Ngao hoảng hốt, trong đôi mắt vàng khổng lồ, lộ ra vẻ kinh sợ.

Triệu Công Minh trong lòng thì thầm mặc niệm ba giây cho Kim Ngao.

Tam Thanh phân gia, Sư tôn của ta tâm tình không tốt, lúc này mà đâm đầu vào, không phải tìm chết thì là gì?

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, Thông Thiên nâng tay lên, rồi cách không nhẹ nhàng vung một cái.

Cú vung tay nhẹ nhàng trong mắt Thông Thiên, nhưng trong mắt Kim Ngao, lại không kém gì một thế giới từ chính diện đâm sầm tới.

"Oanh!" Kim Ngao dường như bị một thiên thạch khổng lồ bay tới cực nhanh đánh bay.

Mai rùa vàng phía sau lưng lõm xuống, máu Chuẩn Thánh màu vàng bắn tung tóe trong nước biển, nhuộm đỏ từng vùng biển.

Kim Ngao lăn lộn trên mặt biển mấy lần, mới hung hăng va vào một tảng đá ngầm lớn sắc nhọn.

Kim Ngao trực tiếp bị một chưởng này đánh cho choáng váng, nửa ngày không phản ứng lại được.

Ở Đông Hải xưng vương xưng bá nhiều năm như vậy, Kim Ngao

lần đầu tiên bị giáo huấn như thế.

Cảnh tượng này, chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Ngao Dương há hốc mồm, rất lâu không thể khép lại.

Chương 175

Uy lực một chưởng, lại đáng sợ đến mức này, dễ dàng giải quyết con Kim Ngao khiến Long Tộc y đau đầu vô cùng, đây chính là thực lực Thánh nhân sao!

Một chưởng đánh bay Kim Ngao, Thông Thiên bắt đầu đạm nhiên đánh giá vùng biển mà Kim Ngao cư trú.

Không thể không nói, Kim Ngao rất có mắt nhìn, cư trú ở vùng đất này, dưới đáy biển có hàng ngàn mạch linh khí khổng lồ giao nhau, linh khí nồng đậm dồi dào, vật sản tài nguyên phong phú.

Điều quan trọng nhất là, vùng biển này có vô số đảo lớn nhỏ khác nhau, cảnh sắc tú lệ.

Triệu Công Minh đúng lúc tiến lên, "Sư tôn, người thấy nơi đây làm tân đạo tràng của Tiệt Giáo chúng ta thế nào?" Mắt Thông Thiên khẽ sáng lên, khóe miệng nhếch nhẹ, hiếm thấy lộ ra chút ý cười.

"Nơi đây làm đạo tràng của Tiệt Giáo ta, cũng đủ rồi." Một bên khác, con Kim Ngao vẫn còn chút choáng váng cuối cùng cũng phản ứng lại.

Thân thể khổng lồ của y run rẩy như sàng sẩy, đầu rồng tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Thánh nhân Tiệt Giáo!

Vị đạo nhân áo xanh trước mặt y, lại chính là Thánh nhân Tiệt Giáo.

Y lại vừa mới ra tay với Thánh nhân!

Trong lòng Kim Ngao lóe lên nỗi sợ hãi tột độ, vùi đầu vào nước biển, không dám nhúc nhích một chút nào, tĩnh lặng chờ Thánh nhân

xử lý.

Còn về việc lén lút trốn thoát?

Kim Ngao lại càng không dám nghĩ tới, trước mặt Thánh nhân mà còn dám giở trò nhỏ, đúng là lão thọ tinh ăn thạch tín, chê mạng dài.

Thông Thiên sau khi đánh giá, thấy linh khí sung túc, quyết định trực tiếp lấy nơi đây làm tân đạo tràng của Tiệt Giáo.

Chỉ thấy Thông Thiên tâm niệm khẽ động, một luồng pháp lực vô thượng, trong nháy mắt bao trùm vùng biển rộng trăm vạn dặm.

Vô số đảo, bắt đầu rung chuyển điên cuồng, kế đó, lại quỷ dị trôi dạt về phía trung tâm vùng biển.

Từng khối đảo, diện tích đơn lẻ không lớn, nhưng hợp lại với nhau, lại như một mảnh lục địa rộng lớn, không thấy biên giới.

Không lâu sau, dưới sự dung hợp của nhiều đảo, một hòn đảo khổng lồ kéo dài mấy chục vạn dặm đã hình thành.

Thông Thiên vung tay, đánh ra vô số đạo trận văn, những trận văn màu vàng trên không trung như những con nòng nọc nhỏ, với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ hòn đảo.

Nhìn từ xa, bên ngoài hòn đảo, dường như có thêm một lớp màng ánh sáng màu vàng nhạt.

Làm xong tất cả những điều này, Thông Thiên vung tay một cái, pháp lực vô thượng thâm nhập sâu vào vùng biển, trực tiếp câu thông với hàng ngàn mạch linh khí khổng lồ dưới đáy biển.

Từng luồng linh khí tiên thiên tinh thuần, được dẫn dắt từ sâu dưới đáy biển lên hòn đảo khổng lồ.

Linh khí vốn dĩ đã nồng đậm, trong nháy mắt tăng lên gấp mười lần, vạn vật trên đảo điên cuồng sinh trưởng, kỳ hoa dị thảo nở rộ, tỏa

ra khí tức hương thơm nồng nàn, có thể xưng là tiên cảnh.

Sự chú ý của mọi người không đặt trên hòn đảo, mà là kinh ngạc trước thủ đoạn của Thông Thiên.

Trong hơi thở mà cải thiên hoán địa, cũng chỉ có Thánh nhân mới có sức mạnh như vậy thôi!

Sau khi đạo tràng cuối cùng cũng coi như vừa mắt, Thông Thiên Giáo Chủ đạm nhiên nhìn về phía con Kim Ngao khổng lồ kia.

Kim Ngao cảm nhận được ánh mắt của Thánh nhân, sắc mặt càng thêm tái nhợt, không còn vẻ hung ác như ngày thường, trong ánh mắt tràn đầy sự ai cầu.

Thông Thiên đạm nhiên nói, "Ngươi tu vi bị kẹt ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, đã vô số năm tháng rồi phải không?" "Vâng, Thánh nhân." Trong miệng Kim Ngao khổng lồ, phát ra âm thanh tang thương và sợ hãi.

"Ngươi không có truyền thừa, chỉ dựa vào một thân thiên phú mà thành tựu Chuẩn Thánh, chỉ biết tích trữ pháp lực, nhưng không tu đức hạnh, trên người sớm đã tích lũy vô số nghiệp lực." "Hiện tại, ta cho ngươi hai lựa chọn.

Thứ nhất, ta chém giết ngươi, nghiệp lực tiêu tan, bụi về bụi, đất về đất, kết thúc đoạn nhân quả này.

Thứ hai, ngươi vì ta nâng đỡ hòn đảo vạn năm, sau đó ngươi có thể trở thành trấn giáo thần thú của Tiệt Giáo ta, thanh tẩy nghiệp lực trên người." Kim Ngao vội vàng gật đầu lia lịa, "Đệ tử nguyện ý đi theo thị phụng bên cạnh Thánh nhân." Nói đùa sao, so với việc thân tử đạo tiêu, gánh vác hòn đảo vạn năm thì có là gì, cùng lắm là mệt mỏi chút thôi.

Nói đoạn, Kim Ngao chỉ cảm thấy sự cấm cố trên người đã được giải trừ, y bay vút xuống dưới hòn đảo khổng lồ, dùng pháp lực vô

thượng của Chuẩn Thánh để nâng đỡ hòn đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, quay người đối mặt với chúng đệ tử Thượng Thanh, "Sau này hòn đảo này, sẽ gọi là Kim Ngao Đảo, từ nay về sau, là tân đạo tràng của Tiệt Giáo ta." Thông Thiên lại vung tay một cái, trên Kim Ngao Đảo liền có thêm một cung điện khí phái.

Trên đó treo một tấm biển khắc ba chữ lớn "Bích Du Cung".

Tam Thanh đã phân gia, vậy Thượng Thanh Cung, tự nhiên cũng không có cần thiết phải tồn tại.

Đổi Thượng Thanh Cung thành Bích Du Cung, chính thức tuyên cáo Tam Thanh quyết liệt.

"Nay tân đạo tràng đã kiến lập, các ngươi hãy tìm một nơi linh khí tụ hội trên Kim Ngao Đảo để khai tịch đạo tràng đi." Thông Thiên nói đoạn, bước vào Bích Du Cung, không còn hiện thân nữa.

Triệu Công Minh nhìn cảnh này, âm thầm lắc đầu, xem ra mâu thuẫn Xiển Tiệt, Tam Thanh phân gia, đã tạo thành đả kích rất lớn đối với Sư tôn của ta a.

Trong thời gian ngắn, e rằng rất khó thoát ra được.

Triệu Công Minh nhìn Kim Ngao Đảo vừa được Sư tôn mình dùng pháp lực vô thượng hội tụ thành hình, lớn tiếng hô.

"Phàm là đệ tử Tiệt Giáo ta, hãy cùng ta chỉnh đốn tân đạo tràng của chúng ta." "Vâng, Đại sư huynh." Thoáng chốc, trăm năm thời gian lặng lẽ trôi qua kẽ tay, Triệu Công Minh và những người khác đã làm việc hăng say suốt trăm năm, toàn bộ diện mạo Kim Ngao Đảo đã thay đổi rất nhiều.

Từng tòa kiến trúc tinh xảo xa hoa mọc lên san sát, quảng trường Thượng Thanh cũng được trùng tu lại.

Nơi cư trú của chúng đệ tử Tiệt Giáo, Chấp Pháp Đại Điện, v.v., đều có đầy đủ.

Ngoài ra, dưới tác dụng của mấy ngàn mạch linh khí dưới đáy biển, nồng độ linh khí trên toàn Kim Ngao Đảo quả thật là mỗi ngày một khác.

Cho đến nay, quả thật không hề kém cạnh so với khi còn ở Côn Luân Sơn.

Ngày đó, cửa lớn Bích Du Cung từ từ mở ra, Thông Thiên Giáo Chủ một thân thanh bào, từ trong đó bước ra.

Vẻ cô tịch trên mặt đã hoàn toàn tan biến, y lại khôi phục dáng vẻ cao ngạo đứng thẳng như trước.

"Sư tôn ra rồi." Trên Kim Ngao Đảo rộng lớn, không biết ai hô một tiếng, vô số đệ tử đều bay đến trước quảng trường Thượng Thanh, ngẩng đầu mong chờ nhìn Sư tôn của mình.

"Đại ca, Sư tôn hẳn là đã thoát ra khỏi suy tư rồi phải không!" Tam Tiêu khẽ nói.

"Sư tôn trọng tình trọng nghĩa nhất, việc Người thoát ra là lẽ tất nhiên, chỉ là khi vừa rời khỏi Côn Luân Sơn, không thể tiếp nhận mà thôi." Triệu Công Minh hiểu rõ tính cách của Thông Thiên, không phải y không thể thoát ra, mà là không muốn thoát ra, một khi y muốn thoát ra, thì việc thoát ra là rất đơn giản.

Thông Thiên liếc nhìn Kim Ngao Đảo rộng lớn, thấy khói sương ngưng đọng tạo thành ráng chiều, nhật nguyệt tỏa ánh sáng.

Trăm ngàn cây xanh biếc cùng với núi lam, tựa thu thủy cùng trời một màu; chim rừng bay về tổ đón ráng chiều, như đào xanh hạnh đỏ cùng tỏa hương, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một tia ý cười, khen ngợi một tiếng, "Các ngươi làm không tệ." "Những điều này đều là

điều đệ tử chúng con nên làm.” Chúng đệ tử vội vàng đáp.

Thông Thiên Giáo Chủ trầm mặc một lát, nói, “Tiệt Giáo chúng ta dời nhà, là một chuyện đáng để vui mừng, vi sư chuẩn bị trăm năm sau, vì sinh linh Hồng Hoang giảng đạo, đồng hỉ đồng lạc.” Lời này vừa ra, trên mặt rất nhiều đệ tử đều lộ ra vẻ hưng phấn tột độ, phải biết, Thánh nhân không dễ dàng giảng đạo đâu.

Chương 176

Đặc biệt là Đa Bảo và lứa đệ tử này, sau khi tu hành Thượng Thanh tiên pháp, có được thành tựu.

Nhiệm vụ giáo hóa đệ tử phần lớn đều rơi vào vai họ.

Thông Thiên Giáo Chủ lại càng cực ít giảng đạo, đặc biệt là một số đệ tử nhập môn sau này, từ khi nhập môn đến nay, thậm chí còn chưa từng nghe Thông Thiên giảng đạo một lần nào.

Chỉ có Triệu Công Minh, đại khái đã đoán ra dụng ý của Thông Thiên Giáo Chủ, lần này, dù sao cũng là Tiệt Giáo chiếm đoạt địa bàn của Long Tộc.

Với thân phận Thánh nhân chí tôn, tự nhiên không thèm tiện nghi chiếm Long Tộc chút ít này, nhưng thân là Thánh nhân, lại không tiện vì chút được mất này mà trực tiếp nói ra.

Thế là có buổi giảng đạo này, Thánh nhân giảng đạo tại Đông Hải, tự nhiên là Long Tộc sẽ nhận được lợi ích lớn nhất.

Rất nhanh, tin tức Thông Thiên Thánh nhân dẫn tất cả đệ tử Tiệt Giáo rời khỏi Côn Luân Sơn, dời nhà đến Đông Hải, như gió truyền khắp Hồng Hoang.

Vô số đại năng trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng suy nghĩ kỹ lại, thì lại thấy hợp tình hợp lý.

Ai cũng biết, Long Tộc đã sớm dựa dẫm vào Tiệt Giáo, một cái cây đại thụ này.

Tiệt Giáo kiến lập tân đạo tràng ở Đông Hải, cũng không có gì đáng để người khác bất ngờ.

Như vậy, đối với vô số đại năng Hồng Hoang mà nói, ngược lại là

một chuyện đại hảo sự, không có gì khác, lại có thể được nghe Thánh nhân giảng đạo miễn phí một lần.

Côn Luân Sơn, sau khi biết được tin tức này, Nguyên Thủy khẽ hừ một tiếng, vẻ lạnh lẽo trên mặt càng thêm nồng đậm.

"Hữu giáo vô loại, nghịch thiên mà hành, không nghe lời khuyên ngăn, Thông Thiên, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ tự gánh lấy ác quả." Nơi sâu thẳm Đông Hải, trong Long Cung vô cùng xa hoa, trên mặt Ngao Linh đầy vẻ cảm kích.

"Thượng tiên, lần này, tại hạ thật sự không biết nên tạ ơn ngài như thế nào." Ngao Linh vô cùng kích động, không ngờ việc mình bỏ ra lại nhanh chóng nhận được hồi báo như vậy.

Đây chính là một cơ hội được Thánh nhân giảng đạo cận kề a.

Trong Long Tộc, thủy tộc đâu chỉ ức vạn, cho dù chỉ có thể tham ngộ được một chút huyền diệu trong đó, thì đối với họ mà nói, cũng là cơ duyên tu mấy kiếp mới có.

Dưới sự giảng đạo này, thực lực Long Tộc, nhất định có thể lại tăng lên một tầng thứ, bỏ xa Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc.

Triệu Công Minh xua tay, cười khổ nói, "Không cần tạ ta, lần giảng đạo này, tất cả đều là ý của Sư tôn, không có quan hệ gì với ta.

Tộc trưởng muốn tạ, không bằng trực tiếp đến Kim Ngao Đảo tạ Sư tôn của ta đi." "Thánh nhân nhật lý vạn cơ, lão long sao dám dễ dàng đi quấy rầy.

Chút đồ này, không thành kính ý, kính xin Thượng tiên thu nhận." Ngao Linh không biết từ lúc nào, trên tay đã xuất hiện một cái túi vải trắng tuyết tinh xảo.

Miệng túi vải được buộc chặt bằng sợi tơ vàng, nhưng Triệu Công Minh vẫn có thể từ những kẽ hở nhỏ bé không đáng kể mà ngửi

thấy hương khí thấm vào tận tâm tỳ.

Hiển nhiên những thứ này, không phải thật sự như Ngao Linh đã nói, là cái gọi là đặc sản Đông Hải.

"Tộc trưởng, giữa Long Tộc và Tiệt Giáo, tình cảm sâu đậm, thật sự không cần như vậy…" Triệu Công Minh nghĩa chính ngôn từ từ chối.

"Thượng tiên nói lời gì vậy, Đông Hải ta địa rộng vật phong, chẳng lẽ ngay cả một ít đặc sản Đông Hải, Thượng tiên cũng không chịu nhận sao?" Triệu Công Minh nhìn Ngao Linh, bất đắc dĩ nói, "Chúng ta cũng không phải là người ngoài, Tộc trưởng có lời gì, cứ việc nói ra đi, ta sẽ cố gắng xem xét." Mắt Ngao Linh sáng lên, xoa xoa hai tay, "Chuyện là thế này, trong Long Tộc ta, còn có rất nhiều long tử ưu tú, bọn họ cũng muốn bái nhập đạo thống Thánh nhân tu hành…" "Lão Tộc trưởng, nếu là chuyện này, vậy miễn bàn, Sư tôn đã không còn thu đệ tử thân truyền nữa rồi." Triệu Công Minh không cho Ngao Linh nói tiếp, trực tiếp từ chối thẳng thừng.

Đệ tử thân truyền của đạo thống Thánh nhân, đâu phải dễ dàng như vậy, ngoài việc phải xem thiên phú, tư chất, ngộ tính ra, còn phải xem duyên pháp.

Trước kia thu nhận Ngao Dương, thực tế vẫn là vì nể mặt y.

Nhưng hiện tại, Ngao Linh lại muốn một mạch nhét vào một đống lớn, vậy thì quá không biết tốt xấu rồi.

Ngao Linh thấy Triệu Công Minh hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Thượng tiên hiểu lầm rồi, lão long há dám vọng cầu đệ tử chân truyền, lão long chỉ hy vọng bọn họ có thể ở lại ngoại môn, lắng nghe Thánh nhân một chút giáo huấn, vậy là đã mãn nguyện rồi." Cuối cùng, dưới sự thỉnh cầu của Ngao Linh, Triệu Công Minh vẫn thu nhận 'đặc sản Đông Hải'.

Chẳng qua chỉ là một vài đệ tử ngoại môn mà thôi, thu nhận cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Thậm chí không cần Sư tôn ra mặt, chính y cũng có thể làm được chuyện này.

Trở về Kim Ngao Đảo, Triệu Công Minh trực tiếp ném cái túi vải cho Tiểu Hắc Hôi.

"Những thứ này, ngươi chọn lấy vài món có thể dùng được, còn lại, tất cả hãy nộp vào Thượng Thanh Bảo Khố đi." "Vâng, Chủ nhân." Thời gian như nước chảy, một trăm năm nữa lại lặng lẽ trôi qua giữa kẽ tay.

Mặt biển Đông Hải vốn dĩ yên bình nay đã chật kín người, đông đúc đến mức nhìn không thấy bờ bến.

Họ đứng từ xa ngắm nhìn Kim Ngao Đảo, trong mắt tràn đầy khao khát.

Phải biết rằng, trước đây Thánh nhân giảng đạo đều ở trong Hỗn Độn, phi đạo hạnh Đại La Kim Tiên không thể đến nghe giảng.

Các tu sĩ không có đạo hạnh Đại La Kim Tiên kia nằm mơ cũng không ngờ, có một ngày mình lại có thể cận kề lắng nghe Thánh nhân giảng đạo!

Trong Kim Ngao Đảo, Triệu Công Minh nhìn đám tu sĩ ngoài trận pháp trên mặt biển mà giật mình.

Đông quá, người đến đơn giản là quá nhiều, ước chừng ít nhất cũng phải mấy trăm vạn người.

Hơn nữa, đây còn chưa phải là toàn bộ, vẫn còn người không ngừng đổ về.

"Đại sư huynh, này, người này cũng quá nhiều đi!" Đa Bảo cũng

giật mình, lúc trước Sư tôn giảng đạo trong Hỗn Độn, e rằng còn không có đến một phần nghìn số người đến nghe giảng lần này.

Triệu Công Minh giải thích: "Trước đây Sư tôn giảng đạo trong Hỗn Độn, chỉ có tu sĩ Đại La Kim Tiên trở lên mới có tư cách tham gia.

Nay là giảng đạo trong Hồng Hoang, tự nhiên có chỗ khác biệt." Đa Bảo gật đầu đồng tình: "May mà chúng ta đã chuẩn bị sẵn, hôm nay người đến dù có đông hơn nữa, chúng ta thân là chủ nhà, cũng không thể để mất mặt." Triệu Công Minh và Đa Bảo ước tính thời gian, thấy đã gần đến lúc bèn cầm trận kỳ, từ từ mở ra đại trận hộ đảo do Thông Thiên tự tay bố trí.

Ngoài Kim Ngao Đảo, mấy trăm vạn tu sĩ lơ lửng giữa không trung, xa xa nhìn hòn đảo vô tận, trong lòng tràn đầy kích động.

Đây chính là đạo tràng của Thánh nhân a, quả nhiên khí phái.

Nếu mình có một ngày cũng có thể bái nhập đạo tràng Thánh nhân tu hành, đó quả thực là phúc khí tu luyện mấy đời.

Đúng lúc mọi người đang cảm thán, đột nhiên, đại trận hộ đảo Kim Ngao Đảo từ từ mở ra.

Một luồng Tiên Thiên linh khí nồng đậm đến cực điểm, gần như hóa lỏng, từ Kim Ngao Đảo ập tới.

Hai đám tường vân nâng hai bóng người từ từ bay ra từ Kim Ngao Đảo.

"Chúng ta bái kiến hai vị Thượng Tiên." Triệu Công Minh, Đa Bảo, thân là Đại đệ tử và Nhị đệ tử của Tiệt Giáo, các tu sĩ đến nghe giảng tự nhiên đều nhận ra.

Đồng thời, trong lòng họ chợt lóe lên một niềm vinh hạnh lớn lao, Thánh nhân không ghét bỏ thực lực thấp kém của họ, đích thân vì họ

giảng đạo, thậm chí còn phái truyền nhân Đại đệ tử, Nhị đệ tử ra nghênh tiếp, thật khiến họ thụ sủng nhược kinh.

"Thời thần đã đến, chư vị đạo hữu có thể vào trước." Triệu Công Minh tươi cười hòa nhã, làm động tác mời vào.

"Chúng ta tạ ơn hai vị Thượng Tiên." Mọi người đều cúi mình hành lễ, sau đó bước vào Kim Ngao Đảo.

Sau khi họ vào Kim Ngao Đảo, tự nhiên sẽ có các đệ tử Tiệt Giáo khác chịu trách nhiệm dẫn đường.

Chương 177

Quy trình ở giữa đã được luyện tập nhiều lần, sẽ không xảy ra sai sót nào.

Còn Triệu Công Minh và Đa Bảo Đạo Nhân thì tiếp tục ở bên ngoài nghênh tiếp các tu sĩ Hồng Hoang không ngừng đến.

Khi Thông Thiên giảng đạo, tuy rằng định ra thời hạn một trăm năm, nhưng thực tế khi bắt đầu, lại là một tháng trước kỳ hạn một trăm năm đã mở rộng sơn môn.

Sau một tháng, đại môn Kim Ngao Đảo sẽ đóng lại, mặc kệ ngươi là Đại La Kim Tiên hay Chuẩn Thánh đại tu, cũng không thể tiến vào nữa.

Thời gian trôi chảy, chớp mắt đã mười mấy ngày trôi qua, mỗi ngày tu sĩ đến đều vượt quá mười vạn.

Số lượng tu sĩ ngoại lai trong Kim Ngao Đảo, ngay cả Triệu Công Minh cũng không biết có bao nhiêu, nhân số thực sự quá đông.

Hơn nữa, càng về sau, tu sĩ có tu vi cường đại cũng càng ngày càng nhiều.

Đại La Kim Tiên cũng trở nên thường thấy, trong đó thậm chí không thiếu một hai vị Chuẩn Thánh đại tu sĩ.

Chẳng mấy chốc, kỳ hạn một tháng đã hết, Triệu Công Minh và Đa Bảo trở về Kim Ngao Đảo.

Phất trận kỳ, một lần nữa phong bế toàn bộ Kim Ngao Đảo.

Ngoài Kim Ngao Đảo vài vạn dặm, vô số tu sĩ vội vàng đến, mắt trân trân nhìn đại môn Kim Ngao Đảo đóng lại, nhưng lại không thể làm gì, chỉ biết tức giận dậm chân.

Triệu Công Minh đối với việc này lạnh lùng đứng nhìn, không hề có chút đồng tình nào.

Một trăm năm thời gian, đủ để phần lớn sinh linh đến được Kim Ngao Đảo, hiện tại còn chưa đến, trong lòng căn bản không hề đặt việc nghe giảng này lên trên.

Đã như vậy, Tiệt Giáo của hắn cần gì phải dùng mặt nóng dán vào mông lạnh của người khác.

Trong Kim Ngao Đảo, Tiên Thiên tinh khí cuồn cuộn đổ về, hà quang vạn đạo, thụy thải ngàn điều.

Từng vị tu sĩ Tiệt Giáo từng đoạn dẫn họ đến quảng trường rộng lớn trước Bích Du Cung.

Quảng trường này chiếm diện tích cực kỳ rộng, thậm chí còn lớn hơn một nửa diện tích Thượng Thanh quảng trường khi còn ở Côn Luân Sơn.

Trên quảng trường, đã sớm trải sẵn từng cái bồ đoàn, vô số tu sĩ từ xa đến đều khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, hấp thụ Tiên Thiên tinh khí đậm đặc giữa không trung, trong mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Với hoàn cảnh này, dù không nghe Thánh nhân giảng đạo, chỉ riêng việc tu hành trong hoàn cảnh như vậy, một ngàn năm cũng đủ sánh ngang vạn năm khổ tu bên ngoài.

Phía trước quảng trường, Vân Tiêu một thân vân văn trường quần, dáng vẻ đẹp không sao tả xiết, mở to miệng anh đào nhỏ nhắn: "Công Minh đại ca, người này cũng quá nhiều đi." Lúc này, Thượng Thanh quảng trường rộng lớn chật kín người, nhìn không thấy điểm cuối, dù sao cũng phải có hơn vạn tu sĩ.

Trong đó, tu sĩ Chuẩn Thánh có khoảng hai vị, tu sĩ cấp Đại La có khoảng ba vị.

Còn các tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên thì đã không thể đếm xuể, thực sự quá đông.

Dưới sự mong đợi của mọi người, phía trước quảng trường, không gian chợt vặn vẹo xé rách, Thông Thiên thân mặc một bộ đạo bào xanh, bước ra.

Khi nhìn thấy nhiều người như vậy trên Thượng Thanh quảng trường, ngay cả Thông Thiên trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc, chấn động, đồng thời trong lòng không khỏi dâng lên một ý chí tranh phong.

Đã vậy nhị huynh khinh thường đạo của Tiệt Giáo hắn như thế, thì hắn sẽ để huynh trưởng mình xem, đạo của Tiệt Giáo hắn, chưa bao giờ thua kém người khác.

Dưới quảng trường, vô số tu sĩ thấy Thông Thiên xuất hiện, đều cúi mình hành lễ.

"Chúng ta bái kiến Thông Thiên Thánh nhân, cung chúc Thánh nhân Thánh thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng." "Chư vị không cần đa lễ." Thông Thiên nhàn nhạt mở miệng, cũng không thấy hắn có động tác gì, hàng vạn người đang quỳ chỉ cảm thấy có một luồng lực đạo vô cùng ôn hòa trực tiếp nâng họ dậy.

Tiếp theo, tự nhiên không có quá nhiều lời thừa, Thông Thiên trực tiếp bắt đầu giảng đạo.

Trong khoảnh khắc, đạo uẩn Thánh nhân từ thân Thông Thiên kích động khai.

Thông Thiên giảng đạo, chính là giảng thuật Thiên Địa Đại Đạo, trong khoảnh khắc, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô cùng huyền diệu đạo uẩn, không cần tiền liền ập tới.

Hàng vạn người không màng gì khác, như si như túy lĩnh hội.

Ngay cả một chúng đệ tử Tiệt Giáo, cũng nhắm mắt tham ngộ, dù thân là đệ tử Thánh nhân đạo thống, nhưng cơ hội Thông Thiên giảng đạo cũng rất ít khi gặp được.

Xuân đi thu lại, năm tháng như thoi đưa, chớp mắt, một ngàn năm thời gian trôi qua.

Trước Thượng Thanh quảng trường, theo một tiếng chuông vàng thanh thúy vang lên, Thông Thiên giảng đạo chính thức kết thúc, vô số tu sĩ mở to hai mắt, vẫn còn mang theo một chút ý vị chưa thỏa mãn.

Thánh nhân giảng đạo, quá tuyệt diệu, vô số nghi nan tạp chứng đã gặp phải từ khi tu hành, toàn bộ đều được giải quyết trong một buổi giảng đạo.

Mọi người mang theo tâm tình kích động, đứng dậy cúi mình, "Chúng ta đa tạ Thánh nhân." Thông Thiên phất tay, dường như đã hạ quyết tâm gì đó, lớn tiếng nói: "Sau khi giảng đạo, chính là đại điển khai sơn thu đồ.

Phàm ai muốn bái nhập mạch Thượng Thanh của ta, đều có thể ở lại tham gia khảo hạch nhập môn, chỉ cần thông qua, liền là một thành viên của Tiệt Giáo ta.

Ai không muốn bái nhập Tiệt Giáo ta, bây giờ có thể rời đi." "Đại sư huynh, Sư tôn trước đây có nói muốn khai sơn thu đồ sao?" Đa Bảo mặt đầy mơ hồ, có chút không biết làm gì.

Triệu Công Minh cũng nghi hoặc lắc đầu, "Ta cũng chưa từng nghe Sư tôn nói, có lẽ là Sư tôn nhất thời hứng khởi đi?" Trên Thượng Thanh quảng trường, hàng vạn tu sĩ sau khi nghe xong, những Đại La Kim Tiên, cùng với các vị Chuẩn Thánh đại tu, không chút chần chừ, hóa thành một đạo lưu quang rời đi.

Đại La Kim Tiên, thậm chí là Chuẩn Thánh đại tu, đã đi ra con

đường của riêng mình, loại tu sĩ như vậy, sẽ không dễ dàng bái nhập đạo thống khác, đạo thống Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Sau khi những tu sĩ cấp Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh rời đi, lại có khoảng một phần ba tu sĩ khác rời khỏi.

Chẳng mấy chốc, trên Thượng Thanh quảng trường, chỉ còn lại khoảng sáu bảy trăm vạn người.

Tu vi của những người này nhìn chung khá thấp, đại khái đều ở khoảng Chân Tiên, Huyền Tiên.

Kim Tiên rất ít, hiển nhiên là đã từng chịu khổ khi tự mình tu hành, muốn tìm một cây đại thụ để nương tựa, nay Tiệt Giáo mở rộng sơn môn, chính là cơ hội tốt nhất của họ.

Thông Thiên quét mắt một lượt Thượng Thanh quảng trường, vung tay lên, trực tiếp bố trí khảo hạch nhập môn đã từng được sắp đặt trên Côn Luân Sơn vào Thượng Thanh quảng trường.

Trên quảng trường, theo lệnh của Thông Thiên Giáo Chủ, mấy trăm vạn người mắt lộ ra khao khát cực lớn, từng người từng người một nghĩa vô phản cố xông vào đại trận.

Triệu Công Minh nhìn cảnh này, trong mắt tràn đầy cảm thán.

Cùng với việc Tiệt Giáo ngày càng hoàn thiện, giáo quy, thể hệ… dần trưởng thành.

Khảo hạch của Tiệt Giáo, những năm này càng ngày càng khó khăn, đại lãng đào sa (gạn đục khơi trong), mấy trăm vạn người, cuối cùng có thể thoát khỏi, rất ít, rất ít, e rằng ngay cả một phần trăm cũng không có.

Trong chớp mắt, mấy năm trôi qua, trên Thượng Thanh quảng trường, từng bóng người từ trong đại trận truyền tống ra.

Hoặc hưng cao thải liệt, hoặc thùy đầu tang khí, hiển nhiên đây chính là sự khác biệt giữa người thông qua khảo hạch và người không thông qua khảo hạch.

Chẳng mấy chốc, tất cả tu sĩ trong đại trận đều lần lượt bước ra, tổng cộng có hơn sáu ngàn người nổi bật.

Thành công bái nhập Tiệt Giáo, trở thành đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo.

Chương 178

Nhìn cảnh này, Triệu Công Minh dường như đã hiểu ra điều gì đó, Sư tôn của mình sở dĩ phải mở rộng sơn môn, e rằng là muốn chứng minh đạo của mình là đúng với vị kia trên Côn Luân Sơn.

Tiệt Giáo, vì vạn vật cắt đứt một tuyến sinh cơ, tâm tư của Sư tôn mình, không nói cũng tự hiểu.

Triệu Công Minh bước tới, cười nói: "Chúc mừng chư vị đạo hữu, thông qua khảo hạch, thành công bái nhập Tiệt Giáo, sau này mọi người đều là sư huynh đệ." Triệu Công Minh không nhường ai, trực tiếp thể hiện khí độ của Đại sư huynh.

"Chúng ta bái kiến Đại sư huynh." Mọi người vội vàng hành lễ, thái độ vô cùng cung kính, họ đều biết, vị Đại sư huynh trước mắt này được Sư tôn yêu thích nhất.

Đồng thời lại là người đầu tiên chứng đạo Đại La Kim Tiên trong số chân truyền mạch Thượng Thanh, thiên tư tuyệt thế, thủ đoạn lợi hại.

"Ta đến giới thiệu cho mọi người một chút, đây là Đa Bảo sư huynh của các ngươi, Cầu Thủ Tiên sư huynh, Tam Tiêu sư tỷ, Vũ Dực Tiên sư huynh…" Triệu Công Minh giới thiệu một lượt các chân truyền nội môn, cùng một số đệ tử ngoại môn, sau đó sắc mặt lại trở nên nghiêm trọng.

"Phàm sự vô quy củ bất thành phương viên, mọi người bái nhập Tiệt Giáo ta, hưởng thụ tài nguyên của Tiệt Giáo ta đồng thời còn phải thực hiện nghĩa vụ phải làm, trước hết phải tuân thủ chính là giáo quy của Tiệt Giáo chúng ta." Triệu Công Minh nói xong, chỉ thấy Đa Bảo Đạo Nhân vẫy tay, một khối ngọc bi xanh khổng lồ từ trên

trời giáng xuống, rơi xuống trước Thượng Thanh quảng trường.

Mọi người nhìn những điều luật dày đặc trên ngọc bi xanh khổng lồ, sắc mặt hơi biến.

Họ cúi đầu thì thầm bàn tán, từ lâu đã nghe nói quy củ của Tiệt Giáo nổi tiếng là nghiêm khắc.

Nhưng không ngờ, lại nghiêm khắc đến mức này.

Triệu Công Minh lại nói: "Giáo quy Tiệt Giáo, không cho phép vi phạm, phàm ai vi phạm, bất luận tu vi cao thấp, đều phải chịu sự trừng trị của tông môn.

Nếu có người không chấp nhận được những quy củ này, bây giờ rút lui vẫn còn kịp, nếu không sau này phạm giáo quy, không ai sẽ nương tay." Lời Triệu Công Minh vừa nói ra, lập tức có mấy trăm bóng người bước ra, chắp tay với Triệu Công Minh rồi bay khỏi Kim Ngao Đảo.

Dựa vào cây đại thụ là tốt, nhưng tự do cá nhân còn quan trọng hơn.

Bị nhiều quy củ ràng buộc như vậy, họ thà không bái nhập Tiệt Giáo.

Nhìn thấy những người còn lại không có ý kiến gì, Triệu Công Minh trực tiếp dẫn họ đến Bích Du Cung làm lễ bái sư.

Trong Bích Du Cung, sau khi mọi người đã làm lễ bái sư, nụ cười trên mặt Thông Thiên đậm thêm mấy phần.

Hắn khẽ vẫy tay, tiếng lách cách truyền đến, mấy ngàn kiện linh bảo đủ loại xuất hiện giữa không trung, phát ra ánh sáng chói lọi.

"Nhiều linh bảo quá!" "Tê, các ngươi xem phẩm cấp, vậy mà đều là đỉnh cấp Hậu Thiên linh bảo!" "Mấy ngàn kiện Hậu Thiên đỉnh cấp

linh bảo, đây chính là thủ bút của Sư tôn Thánh nhân sao!" Trong Bích Du Cung, các đệ tử ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mặt đầy kinh ngạc.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang, Tiên Thiên linh bảo đều đoạt huyền cơ của nhật nguyệt, cực kỳ hiếm thấy, phi đại năng không thể sở hữu, Hậu Thiên linh bảo mới là chủ lưu.

Họ dám thề, đời này chưa từng thấy nhiều cực phẩm linh bảo như vậy.

Sau khi bái sư và ban bảo, Thông Thiên chính thức ban cho họ ngọc bài đệ tử Tiệt Giáo, điều này đại diện cho việc họ chính thức trở thành đệ tử Tiệt Giáo.

Cùng lúc đó, tại trung tâm Kim Ngao Đảo, phía trên Bích Du Cung, chí bảo trấn áp khí vận Tiệt Giáo, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xoay chuyển càng nhanh.

Khí vận Tiệt Giáo, hóa thành biển vàng vạn trượng miên man, gợn sóng lăn tăn, không ngừng cuộn trào, rồi nổi lên sóng lớn ngất trời.

Khí vận Tiệt Giáo, như mặt trời giữa trưa, ẩn ẩn giữa đó, đã có vẻ vạn tiên triều bái.

Côn Luân Sơn, trong Ngọc Thanh Cung, Nguyên Thủy mặt không biểu tình, nhưng không khí trong Ngọc Thanh Cung lại càng thêm ngưng trọng!

Đông Hải giảng đạo, chiêu thu đệ tử, Thông Thiên đây là bày tỏ muốn đối đầu với hắn.

Hừ, hắn muốn xem, Tiệt Giáo đi ngược thiên đạo này, rốt cuộc có thể đi đến bước nào!

Phương Tây, trên Tu Di Sơn, bên Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ghen tị đến mức nước dãi sắp chảy ra.

“Sư huynh, Thông Thiên giảng đạo một lần, thắng mấy vạn năm sư huynh đệ chúng ta nỗ lực ở Phương Tây a.” Hồng Hoang quá lớn, Đông, Tây, Nam, Bắc khoảng cách xa xôi, thậm chí có những tu sĩ thực lực thấp kém, cả đời cũng không thể du lịch toàn bộ Hồng Hoang.

Thêm vào đó Phương Tây nghèo nàn, lương tài phác ngọc hiếm có, Tây Phương Nhị Thánh mấy lần giảng đạo, cơ bản không có mấy sinh linh đến nghe.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là vì Tây Phương Nhị Thánh chủ tu không phải là chính tông Huyền Môn đại đạo, mà là Bát Bách Bàng Môn là chính, Huyền Môn đại đạo là phụ.

Như vậy, tự nhiên không hấp dẫn được những Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh đại tu sĩ đã đi ra đại đạo của riêng mình.

Còn các tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên, ba địa phận Đông, Nam, Bắc cách xa.

Rất nhiều tu sĩ thực lực không cao, đi đường đều phải mất một thời gian dài, đi đi lại lại, còn không đủ vốn.

Còn về chính Phương Tây, linh mạch vỡ nát, nghèo nàn hoang vu.

Tu sĩ vốn đã kém xa ba địa phận còn lại, người đến nghe giảng ít, cũng là điều hợp lý, không chuyển dịch bởi tu vi cường hãn của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn thở dài một hơi, không biết nên nói gì.

Cứ tưởng sau khi chứng đạo, mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Nhưng khoản nợ trên người đã đè nặng đến mức họ không thở nổi, đừng nói đến việc khôi phục linh mạch, chấn hưng Phương Tây.

Không thể khôi phục linh mạch, Phương Tây vẫn không có chút

khởi sắc nào.

Đang nói chuyện, đột nhiên, Chuẩn Đề hai mắt ngưng lại, "Sư huynh, không bằng chúng ta trực tiếp nói cho Yêu tộc biết chuyện kia đi, Vu Yêu Nhị tộc, đã đến lúc quyết chiến rồi." Mấy ngàn năm trước, khi Chuẩn Đề du lịch Phương Đông, lúc vét lông dê.

Hắn đã phát hiện một bí mật kinh người, hồn phách Nhân tộc, dính thánh huyết, có diệu dụng vô thượng, có thể dễ dàng phá khai nhục thân Vu tộc, phế bỏ thủ đoạn mà họ tự hào nhất.

Chuẩn Đề phát hiện bí mật này xong, lập tức cảm thấy có không gian thao tác.

Một khi bí mật này bị tiết lộ cho Yêu tộc.

Với bản tính của Yêu tộc, nhất định sẽ đại tứ đồ sát Nhân tộc, luyện chế thần binh.

Đến lúc đó, dưới sự tính toán của Thánh nhân, Vu Yêu Nhị tộc chỉ có một kết cục, đó chính là băng diệt.

Cửu Thiên Thiên Đình nắm giữ trời biến mất, Vu tộc nắm giữ đại địa biến mất, vậy Phương Tây của họ, hợp lẽ nên nghênh đón thời cơ phát triển tốt nhất.

Tiếp Dẫn bấm ngón tay tính toán một hồi, lắc đầu: "Sát khí còn chưa uẩn nhưỡng đến đỉnh phong, chúng ta bây giờ ra tay, rất có khả năng bị Vu tộc và Yêu tộc phát giác, vẫn nên đợi thêm một thời gian nữa." Chuẩn Đề cúi đầu ủ rũ: "Vâng, Sư huynh." Hồng Hoang không kể năm tháng, tuế nguyệt như thoi đưa, chớp mắt đã mấy ngàn năm nữa trôi qua.

Ngày này, sát khí lan tràn giữa trời đất đột nhiên tăng cường vô số.

Vô số đại năng Hồng Hoang cảm ứng được, đều nhìn về Cửu Thiên.

Chỉ thấy Cửu Thiên vốn trong xanh không tì vết, lúc này sát khí nặng nề không ngừng cuồn cuộn, che trời lấp nhật, ngay cả thiên cơ cũng bị che mờ.

"Sát khí nồng đậm quá, đã không kém gì năm xưa Long Hán Đại Kiếp rồi…" "Vu Yêu tư sát thời gian quá dài, xa siêu sát khí Long Hán, sát khí tích lũy, tự nhiên cũng nặng hơn thời Long Hán." "Xem ra đại kiếp sắp bùng nổ, lão gia hỏa chúng ta, vẫn nên bế quan tĩnh tụng Hoàng Đình đi." Có đại năng cổ lão phát ra tiếng kinh khủng, hồi ức lại, những cảnh tượng thảm liệt năm xưa của Long Hán Đại Kiếp, dường như lại hiện ra trước mắt.

Đại kiếp cấp độ này, là thực sự sẽ chết người, Thái Ất, Đại La, Chuẩn Thánh, ai cũng không thoát khỏi.

Chương 179

Duy có Thánh nhân, cao ngọa cửu trùng vân thượng, có lẽ mới có thể xem xét đại kiếp.

Trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề nhìn kiếp khí cuồn cuộn trên Cửu Thiên, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười.

"Sư huynh, hiện nay sát khí do Vu Yêu liên tiếp đại chiến sinh ra, đã che mờ cả thiên cơ, chúng ta lúc này ra tay, dù là Thánh nhân đồng cấp, cũng tuyệt đối không thể tính toán ra." Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia không đành lòng, "Nhưng như vậy, tất sẽ gây ra vô số thương vong…" Chuẩn Đề nói: "Kẻ ra tay là Yêu tộc, liên quan gì đến Phương Tây ta?

Huống hồ, Phương Tây muốn chấn hưng, tổng phải có sự hy sinh.

Sư huynh, đừng do dự nữa." Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, dường như đã hạ quyết tâm, "Được, chuyện này, ngươi tự mình đi làm đi, nhất định không được để lại bất kỳ sơ hở nào." Chuyện này, lén lút hoàn thành thì thôi, một khi bị tiết lộ ra ngoài, Nhân tộc, Nữ Oa, đều sẽ đến tìm phiền phức của Phương Tây họ.

"Yên tâm đi Sư huynh, ta làm việc ngươi còn không yên tâm sao?" Chuẩn Đề gật đầu, hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, trực tiếp rời khỏi Tu Di Sơn.

Mấy ngàn năm trước, một đệ tử Phương Tây của hắn xuống núi, nhân duyên xảo hợp chứng kiến một con tiểu yêu, sau khi nuốt chửng một vị Nhân tộc, đạo hạnh đại tăng.

Lại còn đem hồn phách Nhân tộc bị chém giết gia trì vào thần binh lợi khí, dễ dàng xé rách nhục thân của một chiến sĩ Vu tộc đồng cảnh giới.

Phải biết rằng, đó chính là nhục thân Vu tộc đồng cấp a, thứ kiên cố nhất không thể phá hủy.

Thế mà lại như một tờ giấy trắng mỏng manh, bị xé làm đôi.

Đệ tử Tây Phương Giáo đạo tâm thông thấu, biết mình đã phát hiện ra một chuyện đại sự không nhỏ.

Sau khi diệt sạch cả hai bên Yêu tộc và Vu tộc đó, đảm bảo tin tức sẽ không bị tiết lộ ra ngoài.

Liền trực tiếp đến Tu Di Sơn, bẩm báo cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn giống như đã phát hiện ra một đại lục mới.

Phải biết rằng, tình cảnh của Phương Tây bây giờ, không đơn giản chỉ là không chiêu mộ được đệ tử.

Phương Tây thiếu thốn, là một hoàn cảnh tu hành, là lượng lớn tài nguyên, một nhóm một nhóm đệ tử kiệt xuất.

Cuộc đấu tranh không ngừng giữa Vu tộc và Yêu tộc, Hồng Hoang đại địa luôn ở trong một tình huống vô cùng nguy hiểm.

Khiến các tiên nhân khắp nơi phải thu mình trong động phủ, ngay cả đi ra cũng không dám.

Phương Tây rộng lớn, trên dưới có nhiều miệng ăn như vậy, cũng không thể hoàn toàn dựa vào hai sư huynh đệ hắn đi ra ngoài vét phong.

Vì vậy từ trước đến nay, người hy vọng Vu tộc và Yêu tộc cùng nhau diệt vong nhất, lại là Phương Tây.

Hiện tại, Vu tộc, Yêu tộc đại chiến sắp đến, sát khí trời đất hội tụ đến đỉnh phong.

Chỉ cần bọn họ vào thời điểm mấu chốt này, thổi sóng trợ lực, vậy nhất định sẽ có hiệu quả.

Chuẩn Đề rời khỏi Tu Di Sơn, thân hóa vạn thiên, lấy thân phận dã yêu, gia nhập vào vô số yêu quốc trên mặt đất.

Chẳng mấy chốc, diệu dụng của Nhân tộc đã được truyền bá trong từng yêu quốc, như một trận gió, quét qua Hồng Hoang đại địa trong khoảnh khắc.

"Ngươi nghe nói chưa, Yêu tộc chúng ta ăn huyết nhục Nhân tộc, có thể đại phúc độ đề thăng đạo hạnh của mình." "Nghe nói rồi nghe nói rồi, nhưng sự tình là thật hay giả, ai lại có thể biết, nói không chừng, chính là lừa người." "Nhân tộc yếu ớt, số lượng lại nhiều như vậy, cho dù là lừa người, thử một lần, chúng ta cũng không tốn bao nhiêu thời gian." "Vậy Nhân tộc Tổ Địa, đã thành khí hậu, vạn nhất truy cứu…" "A!

Tổ địa Nhân tộc tính là cái gì, chẳng lẽ còn dám đối đầu với Yêu tộc ta sao?" "Hai vị Yêu Hoàng bệ hạ, tung hoành trời đất, bễ nghễ tứ phương, thiên hạ vô địch, còn sợ tiểu tiểu Nhân tộc kiến nhỏ sao?" Trong khoảnh khắc, sau khi tin tức này truyền ra, vô số yêu quốc trên mặt đất đều trở nên điên cuồng.

Còn về việc Nhân tộc có Nữ Oa Nương Nương đứng sau, điều này không nằm trong sự kiêng kị của họ.

Phải biết rằng, từ khi Nhân tộc ra đời đến nay, bất kể Nhân tộc gặp phải khốn cảnh lớn đến đâu, Nữ Oa Nương Nương đều chưa từng hiện thân một lần.

Có lẽ trong lòng Oa Hoàng Nương Nương, đã sớm quên mất Nhân tộc rồi.

Ba mươi ba tầng trời, Đại La Thiên, ngoài Yêu Hoàng Điện, một trung niên nhân nho nhã thanh lãnh tay cầm vũ phiến, hỏi người canh gác ngoài Yêu Hoàng Điện.

“Phiền đến thông bẩm một tiếng, Bạch Trạch cầu kiến.” “Vâng, Yêu Thánh đại nhân.” Kim giáp thủ vệ gật đầu, vào không bao lâu liền đi ra, chắp tay nói: “Bệ hạ cho phép ngài vào.” Bạch Trạch bước vào Yêu Hoàng Điện, trước tiên hướng về Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất thi lễ, “Bạch Trạch bái kiến hai vị Bệ hạ.” “Ngươi đến rồi.” Sắc mặt Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất có chút hòa hoãn.

“Đã điều tra ra kẻ đứng sau phát tán tin tức này là ai chưa?” Bạch Trạch lắc đầu: “Bệ hạ thứ tội, thần không tìm thấy hung thủ thật sự, nhưng trong lòng lại có suy đoán.” “Ai?” “Kẻ đó vô cùng cẩn thận, không để lại chút manh mối nào, nhưng thần suy đoán, đại khái là do Phương Tây làm.” “Phương Tây?” Sắc mặt Đế Tuấn trầm xuống, lộ ra vẻ lạnh lẽo, “Từ chuyện này mà xét, quả thực có chút giống phong cách của Phương Tây.” Đông Hoàng Thái Nhất không quản là ai phát tán tin tức, sốt ruột hỏi: “Vậy huyết nhục, hồn phách Nhân tộc huyền diệu, đã nghiên cứu ra hiệu quả thật giả của nó chưa?” Đối với Thiên Đình mà nói, huyết nhục Nhân tộc có thể tăng đạo hạnh, thực lực, kỳ thực điều này còn chưa phải quan trọng nhất, Thiên Đình giàu có Cửu Thiên Thập Địa, không thiếu tài nguyên này.

Điều khiến Đông Hoàng Thái Nhất coi trọng nhất, là khả năng dùng hồn phách Nhân tộc, gia trì vào thần binh lợi khí, có thể dễ dàng phá khai nhục thân Vu tộc.

Nhục thân Vu tộc quá mạnh mẽ, có thể xưng là đệ nhất Cửu Thiên Thập Địa.

Ngay cả một số Yêu tộc lấy nhục thân xưng hùng, cũng hoàn toàn không thể sánh bằng, đơn giản giống như một ngọn Thái Cổ Thần Sơn dùng thiên ngoại vẫn thiết đúc tạo mà thành, kiên cố không thể phá hủy.

Một Vu tộc, ít nhất phải hai vị Yêu tộc đồng cảnh giới mới có thể

đối phó, huống chi là những đại gia như Thập Nhị Tổ Vu.

Bạch Trạch hắng giọng, nghiêm túc nói: "Thần đã cho người đích thân thí nghiệm, hồn phách Nhân tộc, đích xác có diệu dụng này, có thể phá khai nhục thân Vu tộc.

Nếu thật sự có thể vận dụng quy mô lớn trên chiến trường, tuyệt đối có thể tạo ra tác dụng vô cùng to lớn, thậm chí một lần đánh bại Vu tộc cũng không thành vấn đề." "…Chỉ tiếc, Nhân tộc do Nữ Oa Thánh nhân đích thân sáng tạo, nếu đại lượng đồ sát Nhân tộc, Nữ Oa Thánh nhân bên kia…" Bạch Trạch nói rồi lại dừng, tình hình hiện tại đã rất rõ ràng.

Chém giết Nhân tộc, có thể giành được ưu thế cực lớn trong cuộc chiến Vu Yêu, nhưng sẽ đắc tội Nữ Oa Thánh nhân.

Nếu từ bỏ cơ hội này, tuy không cần đắc tội Nữ Oa Thánh nhân, nhưng ngược lại, cũng mất đi một ưu thế to lớn không được dùng.

"Khó khó khó!" Đế Tuấn không ngừng xoa bóp thái dương, nhất thời không biết phải làm sao.

Trong lòng lần đầu tiên dâng lên ý nghĩ hoang đường, nếu Yêu tộc bên hắn, nếu không có Thánh nhân ra đời thì tốt rồi.

Bất quá sự đã đến nước này, nhất định phải giải quyết.

Đế Tuấn cân nhắc mãi, mở miệng nói: "Thái Nhất, mang theo ba thành trân tàng của Thiên Đình, cùng ta đi Oa Hoàng Cung một chuyến đi." "Oa Hoàng Cung?" Đông Hoàng Thái Nhất sửng sốt, mặt lộ vẻ khó hiểu, "Huynh trưởng, chúng ta cho dù thật sự muốn làm chuyện này, cũng là hành động lẳng lặng, cố gắng không để Thánh nhân biết, huynh đây chẳng phải tương đương với…" Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng bốn chữ 'tự đầu la võng' (tự chui đầu vào lưới) cũng không nói ra.

“Ngươi thật sự cho rằng, chúng ta lẳng lặng làm, là có thể qua mặt Thánh nhân sao?

Hiện nay biện pháp duy nhất, chỉ có thể đi Oa Hoàng Cung, cùng Thánh nhân thương lượng mà làm.” Đế Tuấn thở dài một hơi.

“Nếu Thánh nhân không đồng ý thì chúng ta lại phải làm sao?” Trên mặt Đế Tuấn không biết từ khi nào lộ ra một tia lạnh lẽo.

“Bất kể Thánh nhân đồng ý hay không, chuyện này cũng phải làm, cùng lắm là đắc tội Thánh nhân mà thôi.” Đi đến bước của Đế Tuấn này, nhìn khắp Hồng Hoang rộng lớn, đã không có gì có thể khiến hắn kiêng kị, Thánh nhân thì sao?

Dù sao nhân quả trên người Yêu tộc hắn cũng đã đủ nhiều.

Với thân phận của Nữ Oa Thánh nhân, cho dù có tức giận hơn nữa, cũng sẽ không ra tay với Yêu tộc hắn.

Nhưng hồn phách Nhân tộc đối với Yêu tộc trợ lực, thậm chí có thể nói là trong cuộc chiến với Vu tộc tiếp theo, có thể xoay chuyển cục diện chiến tranh!

Chẳng mấy chốc, Đông Hoàng Thái Nhất đã mang đến trân tàng của Thiên Đình.

Thiên Đình, có thể xưng là nơi giàu có nhất Tam Giới hiện nay, linh túy vô số.

Chương 180

Tích lũy có thể xưng là một con số thiên văn, dù chỉ là ba thành trân tàng, cũng là một con số cực kỳ khủng bố.

Mang theo trân tàng, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất tế xuất Kim Ô Loan Giá, xe Yêu Thần, hướng Oa Hoàng Cung lao đi.

Oa Hoàng Cung, cũng nằm trên Tam Thập Tam Thiên, giáp với Thiên Đình, khoảng cách không xa lắm.

Đại khái chỉ mất khoảng một khắc là đến nơi.

Trước Oa Hoàng Cung, một con Hỏa Phượng khổng lồ không ngừng bay lượn trên không trung.

Dáng người nó mảnh mai xinh đẹp, toàn thân bốc cháy những ngọn lửa rực rỡ mê hoặc.

Tản mát ra một luồng Đại La Kim Tiên đạo uẩn nhàn nhạt.

Từ xa, Hỏa Phượng thấy Kim Ô Loan Giá đang bay về phía Oa Hoàng Cung, liền biến thân thành một nữ tử kiều diễm mặc váy dài màu đỏ.

Nàng minh diễm như hoa hồng, toàn thân mang gai, toát ra khí chất thanh lãnh, sự kết hợp giữa lửa và băng, tản mát ra một vẻ đẹp độc đáo.

Chẳng mấy chốc, Kim Ô Loan Giá hạ cánh, rèm cửa vén lên, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất từ trong đó bước ra, chắp tay về phía Hỏa Phượng.

"Chúng ta bái kiến Kim Ninh đạo hữu." Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chắp tay với Kim Ninh.

“Chúng ta lần này đến, là đến bái kiến Nữ Oa Thánh nhân, còn xin Kim Ninh đạo hữu thông báo một tiếng.” Kim Ninh chắp tay đáp lễ, nhìn hai người một cái, lắc đầu nói.

“Thánh nhân đang bế quan, nhất luật không gặp khách, ngay cả ta cũng không gặp được nương nương, Yêu Hoàng bệ hạ vẫn nên trở về đi.” Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau, thoáng qua một tia khó coi.

Chuyện họ lo lắng nhất vẫn xảy ra, Thánh nhân nương nương căn bản không gặp khách, điều này khiến họ làm sao đây?

Đông Hoàng Thái Nhất mặt hiện vẻ sốt ruột, giọng nói lớn hơn mấy phần.

“Kim Ninh đạo hữu, chúng ta đến là có đại sự cần thương lượng với Thánh nhân, không thể chậm trễ, ngươi đi thông báo một tiếng, nếu Thánh nhân nương nương thật sự không gặp chúng ta, chúng ta tự nhiên không nói hai lời sẽ rời đi.” Kim Ninh vẫn lắc đầu, “Thánh nhân nương nương trước đó đã nói, ai đến cũng không gặp, hai vị Bệ hạ cũng vậy, các ngươi xin hãy trở về.” “Ngươi…” Đông Hoàng Thái Nhất thấy Kim Ninh không nhượng bộ, lập tức sốt ruột.

“Thôi đi.” Đế Tuấn lắc đầu, “Không gặp thì không gặp vậy, nhưng làm phiền ngươi sau khi Thánh nhân xuất quan, giao những thứ này cho Thánh nhân.” Đế Tuấn nhấc tay, lấy ra một chiếc túi trữ vật không gian, đưa đến trước Kim Ninh.

Kim Ninh vẫn lắc đầu, “Thánh nhân thường xuyên căn dặn, không được lung tung nhận đồ của người khác, thứ này, vẫn nên đợi Thánh nhân xuất quan, Bệ hạ hãy đến dâng lên đi.” “Thôi đi.” Đế Tuấn thu lại túi trữ vật, thở dài một hơi.

“Đã như vậy, vậy chúng ta không quấy rầy nữa, sau khi Nương Nương xuất quan, thay chúng ta vấn an Thánh nhân nương nương.”

“Đây là điều nên làm.” Kim Ninh gật đầu, tiễn Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất rời đi xong, hóa thành một đạo kim quang, bay vào Oa Hoàng Cung.

Sau khi Kim Ninh rời đi, trong một không gian cách Oa Hoàng Cung vạn dặm, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất từ trong đó bước ra.

“Kim Phượng nhỏ này, quả thực đáng ghét, chúng ta chân trước rời đi, nó chân sau đã chui vào Oa Hoàng Cung, rõ ràng là không xem chúng ta ra gì, không được, ta phải tìm Kim Phượng nhỏ đó tính sổ.” Đông Hoàng Thái Nhất giận dữ bừng bừng, định lại đi Oa Hoàng Cung.

Đế Tuấn vội vàng ngăn Đông Hoàng Thái Nhất lại, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

“Ta biết Nữ Oa Thánh nhân có ý gì rồi.” “Ý gì?” Đông Hoàng Thái Nhất vẫn còn hơi chưa phản ứng kịp.

“Đồ sát Nhân tộc, lấy hồn phách của họ, luyện chế Đồ Vu Kiếm chuyện này, thành công rồi!” Lòng Đế Tuấn như màn sương bị gió xuân thổi tan, cả người thậm chí không còn ngồi Kim Ô Loan Giá nữa, trực tiếp bay về Đại La Thiên.

“Ý huynh trưởng là, có thể trực tiếp luyện chế Đồ Vu Kiếm sao?” Đông Hoàng Thái Nhất chuyển giận thành vui, dường như trước mắt đã hiện ra cảnh tượng ức vạn Yêu tộc, đều tay cầm Đồ Vu Kiếm, giết Vu tộc bỏ mũ vứt giáp, chạy trối chết.

Trong Oa Hoàng Cung, Tiên Thiên tinh khí cuồn cuộn, gạch ngọc trắng lát đầy mặt đất, trải dài vô tận.

Tường vân vạn đạo, thụy thải ngàn điều, khí tượng vạn thiên.

Trên một chiếc bồ đoàn ngọc trắng không nhiễm bụi trần, Nữ Oa ngồi xếp bằng, không hề như Kim Ninh đã nói là đang bế quan.

“Nương Nương, nếu ngài không muốn trơ mắt nhìn Nhân tộc bị đồ sát, trực tiếp cảnh cáo Thiên Đình là được rồi, hai vị Yêu Hoàng tuyệt đối không dám làm trái ý ngài.

Tại sao lại giả vờ bế quan, không gặp hai vị Yêu Hoàng, nếu để họ hiểu lầm, đến lúc đó gây ra sát lục, phải làm sao?” Kim Ninh trực tiếp đem nghi hoặc trong lòng, không chút che giấu hỏi ra.

Thân là thị nữ kiêm tọa kỵ bên cạnh Nữ Oa, nàng rất hiểu Nữ Oa.

Dù bề ngoài có vẻ không quản không đoái gì đến Nhân tộc, nhưng thực chất trong bóng tối, vẫn luôn âm thầm quan tâm Nhân tộc, không hề bỏ sót một chút nào.

Nữ Oa thở dài: “Nhân tộc tương lai sẽ trở thành Thiên Địa Cộng Chủ, trong quá trình này, tất yếu phải trải qua vô số kiếp nạn tẩy lễ.

Ta nếu chưa chứng đạo thì ra tay giúp một tay cũng thôi đi.” “Nhưng hiện nay, ta đã chứng đạo, nhất cử nhất động đều đại biểu ý chí Thiên Đạo, mạo hiểm can thiệp vào đó, rất có thể sẽ khiến Nhân tộc vĩnh viễn mất đi mệnh cách trở thành nhân vật chính của Thiên Địa.” “Thứ hai, cho dù ta ra tay cảnh cáo Yêu tộc, Yêu tộc thật sự sẽ nghe sao?” Kim Ninh mở to miệng anh đào nhỏ nhắn, “Ngài là Thánh nhân a.” Nữ Oa lắc đầu, không giải thích, mà nói: “Tuy rằng chúng ta không thể đích thân ra tay tương trợ Nhân tộc, nhưng lại có thể ủy thác người khác trợ giúp một phần sức lực.” Kim Ninh lập tức mắt sáng lên, “Ngài là nói đệ tử Tiệt Giáo Triệu Công Minh?” Kim Ninh đi theo Nữ Oa rất lâu rồi, một số sự tích của Triệu Công Minh trong Nhân tộc cũng rất rõ ràng.

“Đúng!” Nữ Oa vẫy tay, lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, “Ngươi đích thân hạ giới một chuyến, đem thứ này giao cho Triệu Công Minh, hắn tự nhiên sẽ biết phải làm gì.” “Vâng, Thánh nhân.” Kim Ninh cung kính tiếp lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hóa thành một đạo lưu quang, bay ra

Oa Hoàng Cung.

Nga Mi Sơn, trong La Phù Động, sau khi tiễn Kim Ninh đi, Triệu Công Minh nhìn Sơn Hà Xã Tắc Đồ trên tay, bất lực mỉm cười, Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, vẫn cứ xảy ra.

Dưới sự chỉ điểm của hai vị Yêu Hoàng, tất cả Yêu tộc toàn bộ xuất động, đây là một trận thịnh yến sát lục quy mô càn quét toàn bộ Hồng Hoang.

Dù có Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay, nhưng cũng không thể hoàn toàn đảm bảo, có thể cứu được bao nhiêu Nhân tộc.

Trong La Phù Động, Lục Nhĩ gãi gãi đầu: "Sư tôn, Nhân tộc có đến ức vạn người, nếu thật sự muốn cứu Nhân tộc, chỉ với sức lực của chúng ta, căn bản không đủ dùng a." "Ai nói chỉ có sức lực của chúng ta?" Triệu Công Minh cười lắc đầu, "Đi thôi, theo ta đến một động thiên phúc địa, bái phỏng một vị đồng quân thế gian, đắc đạo Chân Tiên." "Đắc đạo Chân Tiên?" Lục Nhĩ đầu đầy sương mù, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Triệu Công Minh bay khỏi Nga Mi Sơn.

Không gian bao la, mênh mông vô tận, hai đạo kim quang trong chớp mắt phá khai hư không, bay về hướng mục tiêu đã định.

"Sư tôn, vị đắc đạo Chân Tiên ngài nói, là Trấn Nguyên Tử?" "Đúng, chính là Trấn Nguyên Tử." "Con nghe nói Trấn Nguyên Tử tính cách cô độc, từ sau khi Đạo hữu Hồng Vân vẫn lạc, liền vẫn luôn tu hành trên Vạn Thọ Sơn, chưa từng hỏi thế sự, ngài tìm hắn, hắn sẽ giúp sao?" "Yên tâm, hắn nhất định sẽ giúp." Trong lúc hai người trò chuyện, nửa ngày thời gian chớp mắt trôi qua.

Trước mắt Triệu Công Minh, đã xuất hiện một ngọn núi chung linh dục tú, um tùm xanh tốt.

Ngọn núi đó, tuy không vĩ ngạn như Côn Luân Sơn, nhưng nhìn từ xa, vẫn khiến người ta nảy sinh ý kính ngưỡng.

"Sư tôn, đây hẳn là Vạn Thọ Sơn." Triệu Công Minh và Lục Nhĩ từ từ hạ xuống trước sơn môn Vạn Thọ Sơn.

Nhìn cánh cửa lớn màu đỏ thẫm trước mắt, Lục Nhĩ tiến lên gõ.

Không lâu sau, bên trong cánh cửa truyền ra hai tiếng bước chân, cánh cửa được đẩy ra.

Hai đồng tử khoảng mười mấy tuổi, môi hồng răng trắng từ trong đi ra.

"Đây hẳn là hai đồng tử bên cạnh Trấn Nguyên Tử, Thanh Phong Minh Nguyệt rồi?" Triệu Công Minh thầm suy đoán trong lòng.

"Các ngươi là ai, vì sao gõ cửa Ngũ Trang Quán của ta?" Thanh Phong, Minh Nguyệt nhíu mày, vừa rồi họ ngủ rất ngon, liền bị đánh thức, tự nhiên mang theo một chút giận dỗi khi vừa thức giấc.

Triệu Công Minh chắp tay với hai người, cười nói: "Tại hạ là Triệu Công Minh, Đại đệ tử môn hạ Thông Thiên Thánh nhân của Tiệt Giáo Kim Ngao Đảo, hôm nay đến đây, có một chuyện đại tốt muốn nói cho Trấn Nguyên Tử tiền bối." "Ngươi là môn đồ Thánh nhân?" Thanh Phong Minh Nguyệt có chút kinh ngạc.

"Nếu giả mạo thì có thể thay đổi." Triệu Công Minh vận chuyển pháp lực, tản mát ra khí tức Huyền Môn Thượng Thanh chính tông.

Thanh Phong, Minh Nguyệt, cũng tu hành pháp môn Huyền Môn thuần chính, liếc mắt một cái liền nhìn ra, quả nhiên là môn đồ Thánh nhân đến thăm.

Hai người không dám thất lễ, vội vàng chắp tay, "Thanh Phong, Minh Nguyệt bái kiến Công Minh sư huynh." "Không cần đa lễ," Sau khi xác nhận thân phận Triệu Công Minh không sai, chẳng mấy chốc,

hai người lại đặt trọng tâm vào nửa câu sau của Triệu Công Minh – có một chuyện đại tốt muốn nói cho Tổ sư?

Chương 181

Ai mà không biết, từ sau khi sư thúc Hồng Vân vẫn lạc năm đó, sư phụ nhà mình ngày ngày u uất buồn bã, không ra khỏi đại môn, nhị môn.

Đồng thời bế môn không ra, khách đến không gặp, ngay cả trên phương diện sơ lý địa mạch, kiếm công đức, cũng không để tâm.

Thanh Phong Minh Nguyệt thật không biết, trừ tin tức của sư thúc Hồng Vân ra.

Còn có chuyện tốt gì có thể khiến lão sư nhà mình vui vẻ trở lại.

"Dám hỏi Công Minh sư huynh, chuyện tốt đó, là chỉ điều gì?" Triệu Công Minh lắc đầu, "Các ngươi cứ vào thông báo một tiếng đi, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết." Sắc mặt Thanh Phong Minh Nguyệt thoáng qua một tia khó xử, "Nhưng sư phụ đã nói không gặp khách." "Vậy ngươi đem cái này, đưa cho lão sư của ngươi xem đi." Triệu Công Minh lắc đầu, lấy ra một mảnh vỡ của Cửu Cửu Hồng Vân Tán Hồn Hồ Lô, đưa cho Thanh Phong Minh Nguyệt.

"Đây là… Đây là di vật của sư thúc Hồng Vân!" Thanh Phong Minh Nguyệt nhìn mảnh vỡ màu đỏ thẫm trên tay, miệng há hốc.

"Vẫn xin Công Minh sư huynh chờ một lát, chúng ta đây sẽ đi thông báo." Thanh Phong Minh Nguyệt không một khắc dừng lại, như gió xông vào Ngũ Trang Quán.

Mấy hơi thở sau, trong Ngũ Trang Quán, đột nhiên bùng phát ra một cỗ khí cơ khủng bố ngất trời.

"Xoẹt!" Hư không như một tờ giấy trắng bị xé rách.

Một đạo sĩ trung niên thân mặc đạo bào vàng, dưới cằm có ba

chòm râu dài, mặt như ngọc quan xuất hiện trước mặt Triệu Công Minh.

Hắn trên dưới đánh giá Triệu Công Minh một lượt, trong mắt có vẻ ngạc nhiên thoáng qua.

Lập tức vội vàng lấy ra mảnh vỡ Tán Hồn Hồ Lô mà Triệu Công Minh đưa cho Thanh Phong Minh Nguyệt, kích động đến toàn thân run rẩy.

"Công Minh sư điệt, mảnh vỡ này, ngươi từ đâu mà có." Triệu Công Minh mặt lộ vẻ khổ sở, chỉ chỉ đại môn Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử lập tức hiểu ý, vội vàng mời Triệu Công Minh vào.

Ngồi trong đại điện, sau khi hạ trà thơm, thấy Triệu Công Minh vui vẻ uống một ngụm, Trấn Nguyên Tử đã không thể chờ đợi mà hỏi.

"Công Minh sư điệt, mảnh vỡ này, ngươi từ đâu mà có, lão đệ Hồng Vân hắn…" "Cửu Cửu Hồng Vân Tán Hồn đã vỡ nát, Hồng Vân sư thúc thân tử vẫn lạc là thật." Triệu Công Minh thành thật nói.

"Lão đệ Hồng Vân thật sự đã vẫn lạc?" Sắc mặt Trấn Nguyên Tử xanh một trận, trắng một trận, pháp lực hậu kỳ Chuẩn Thánh trong cơ thể bạo động, ẩn ẩn không khống chế được.

Không biết từ khi nào, khóe mắt hắn đã ngấn lệ, "Lão đệ Hồng Vân…" Lúc Hồng Vân bị Côn Bằng, Đông Hoàng Thái Nhất truy sát và biến mất, hắn thôi diễn thiên cơ, tính ra trong số mệnh có một tia sinh cơ.

Nhưng không ngờ, cuối cùng là hắn đã sai, lão đệ Hồng Vân, một đi không trở lại, thật sự đã vẫn lạc!

Sớm biết như vậy, hắn nhất định phải giết lên Thiên Đình, đòi lại

công đạo cho lão đệ Hồng Vân.

Triệu Công Minh nhìn Trấn Nguyên Tử si cuồng, giật mình một trận.

Đường đường Địa Tiên Chi Tổ, sẽ không bị mấy câu nói của hắn làm cho điên mất chứ!

"Trấn Nguyên sư thúc đừng vội đau buồn, chính như câu Đại Đạo Ngũ Thập, Thiên Diễn Tứ Thập Cửu, vạn vật đều có một tuyến sinh cơ tồn tại, sư điệt ngẫu nhiên gặp được sư thúc Hồng Vân." "Ngươi, ngươi nói gì?" Khóe mắt Trấn Nguyên Tử ngấn lệ, một giọt rơi xuống.

"Ta nói, ta gặp được sư thúc Hồng Vân." Triệu Công Minh vung tay, lấy ra Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô.

Một luồng khí lưu ấm áp, chảy tràn trong chính điện Ngũ Trang Quán, khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp và dễ chịu.

Triệu Công Minh mở Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô, bên trong truyền ra một giọng nói yếu ớt.

"Huynh trưởng, Hồng Vân… Hồng Vân trở về, nhiều năm như vậy đã qua, huynh, huynh còn khỏe không." Giọng nói yếu ớt, nhưng lọt vào tai Trấn Nguyên Tử, lại không kém gì sấm sét nổ vang.

"Giọng của lão đệ Hồng Vân, hắn thật sự trở về!" Trấn Nguyên Tử mũi cay xè, hai hàng lệ châu lăn dài trên má.

"Hiền đệ Hồng Vân, đại ca ở đây, đây là Ngũ Trang Quán, có đại ca ở đây, không ai có thể làm hại đệ nữa." Trấn Nguyên Tử vừa nói vừa sụt sịt, nhưng đợi nửa ngày, trong Dưỡng Hồn Hồ Lô, không còn chút âm thanh nào truyền ra.

Hắn vội vàng nhìn Triệu Công Minh, "Công Minh sư điệt, chuyện này là sao?" Triệu Công Minh đáp: "Năm đó ta du lịch Đông Hải, vô ý

trung được mảnh Tán Hồn Hồ Lô đã vỡ nát kia, cùng với một tia tàn hồn của sư thúc Hồng Vân sắp tan biến vào trời đất.

Vốn định lập tức đưa đến Vạn Thọ Sơn." "Nhưng sư thúc Hồng Vân bị thương thực sự quá nặng, bản nguyên gần như khô kiệt, có thể hồn phi phách tán bất cứ lúc nào.

May mà ta có trọng bảo của sư môn, Dưỡng Hồn Hồ Lô, mới miễn cưỡng duy trì tàn hồn của sư thúc Hồng Vân, khiến nó không tiếp tục xấu đi, từ từ tu bổ, cho đến gần đây, tàn hồn đã ổn định, ta mới dám mang sư thúc Hồng Vân đến gặp Trấn Nguyên sư thúc." "Bản nguyên khô kiệt, ngủ say ức vạn năm, hiền đệ Hồng Vân, rốt cuộc ngươi đã chịu khổ lớn đến mức nào a." Nghe vậy, trong mắt Trấn Nguyên Tử, lại dâng lên từng đợt long lanh.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn dường như nghĩ đến điều gì, ý niệm vừa động, pháp lực vô thượng hậu kỳ Chuẩn Thánh, diễn hóa ra vô cùng Tiên Thiên Ất Mộc tinh khí, tuôn vào Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô.

Trấn Nguyên Tử thân là Địa Tiên Chi Tổ, tay cầm Địa Thư, có thể thao túng lực lượng địa mạch trong phạm vi mấy trăm vạn dặm, núi sông, cỏ cây linh căn, tất cả đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Lúc này, cùng với Tiên Thiên Ất Mộc tinh khí nặng nề nồng đậm đến mức không thể tả dũng mãnh tuôn vào Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô.

Hồng Vân vốn lại rơi vào trầm thụy, thân ảnh hơi ngưng thực mấy phần, lại tỉnh lại.

Giọng nói yếu ớt nói: "Đây, đây là thật sự Ngũ Trang Quán sao, ta không phải đang nằm mơ chứ, huynh trưởng…" Dù có cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô tư dưỡng vô số vạn năm, nhưng tàn hồn Hồng Vân, vẫn yếu ớt.

Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô, công hiệu lớn nhất nằm ở dưỡng hồn, chứ không phải trọng tố hồn phách.

Tàn hồn Hồng Vân đã yếu ớt đến cực điểm, dưới diệu dụng của Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô, có thể miễn cưỡng duy trì chân linh bất diệt, đã là điều khó có được.

Trấn Nguyên Tử lúc này đã lệ mục, giọng nói run rẩy.

"Là thật, là thật, đây chính là Ngũ Trang Quán, có đại ca ở đây, sẽ không ai có thể làm hại đệ nữa." Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử trò chuyện suốt nửa ngày, dưới sự khuyên nhủ của Triệu Công Minh, mới phong bế tàn hồn vào hồ lô.

Lúc này Hồng Vân rất yếu, có thể liên tục không ngừng trò chuyện với Trấn Nguyên Tử nửa ngày, đã đến cực hạn.

Trấn Nguyên Tử lưu luyến không rời mắt khỏi Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô.

Nhìn ánh mắt Triệu Công Minh, cảm kích thể hiện rõ ràng trên lời nói.

"Công Minh sư điệt." Triệu Công Minh chỉ chỉ Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô, nói.

"Trấn Nguyên sư thúc, Dưỡng Hồn Hồ Lô tuy nằm trong hàng cực phẩm tiên bảo, nhưng có thể duy trì sư thúc thành bộ dạng này đã là cực hạn rồi, muốn sư thúc Hồng Vân khỏi hẳn, e rằng phải cần lượng lớn Tiên Thiên Ất Mộc chi khí để tư dưỡng." "Tiên Thiên Ất Mộc chi khí?" "Sư điệt theo ta qua đây một chút." Trấn Nguyên Tử dường như nghĩ đến điều gì, trực tiếp đi về phía sau Ngũ Trang Quán.

Triệu Công Minh và Lục Nhĩ vội vàng theo kịp, chẳng mấy chốc, hai người đã đi đến trước một cây cự thụ cao ngất trời, um tùm xanh tốt, cành lá sum suê.

Một luồng Tiên Thiên Ất Mộc chi khí nồng đậm, tràn đầy sinh cơ, ập tới.

Trong những cành lá xanh biếc lấp lánh, ẩn ẩn hiện ra từng quả màu trắng sữa, đó chính là Nhân Sâm Quả.

"Không hổ là Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn vậy." Triệu Công Minh kinh thán, Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, mỗi loại đều có diệu dụng riêng.

Ví dụ như cây Nhân Sâm Quả này, ngoài việc có thể ăn ra, toàn bộ Nhân Sâm Quả còn ẩn chứa bản nguyên Tiên Thiên Ất Mộc khổng lồ, là thánh dược liệu thương đỉnh cấp Hồng Hoang.

"Nhân Sâm Quả của ta, là linh căn hàm chứa bản nguyên Tiên Thiên Ất Mộc nhiều nhất giữa trời đất.

Dùng bản nguyên Tiên Thiên Ất Mộc tư dưỡng, thêm vào sự huyền diệu của Dưỡng Hồn Hồ Lô, nhất định có thể khiến tàn hồn hiền đệ Hồng Vân triệt để ổn cố, chỉ là…" Trấn Nguyên Tử nhìn Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô trên tay Triệu Công Minh.

Chương 182

Chỉ là như vậy, tất yếu sẽ phải tạm thời giữ Dưỡng Hồn Hồ Lô ở Vạn Thọ Sơn.

Trấn Nguyên Tử nghiến răng, "Công Minh sư điệt, Dưỡng Hồn Hồ Lô của ngươi đối với hiền đệ Hồng Vân có đại dụng, không biết có thể tạm thời mượn ta một đoạn thời gian không, đợi tàn hồn hiền đệ Hồng Vân ổn cố lại, ta nhất định sẽ đích thân trả lại." Triệu Công Minh tùy tay ném cho Trấn Nguyên Tử, "Trấn Nguyên sư thúc cứ tự nhiên." "Đại ân không lời tạ, ân tình này, Trấn Nguyên đã ghi nhớ." Trấn Nguyên Tử nghiêm túc nói, nói xong, hắn đi đến trước cây Nhân Sâm Quả.

"Xin lỗi lão bằng hữu, chỉ có thể tạm thời ủy khuất ngươi một đoạn thời gian rồi." Nói xong, Trấn Nguyên Tử một chưởng vỗ vào thân cây Nhân Sâm Quả, cây Nhân Sâm Quả bắt đầu kịch liệt rung động.

Trên tán cây lớn như chiếc ô, bản nguyên Tiên Thiên Ất Mộc khủng bố, cuồn cuộn tuôn ra.

Sau đó hóa thành một dòng chảy nhỏ êm đềm, với tốc độ bình hòa đều đặn không ngừng dũng mãnh tuôn vào Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô.

Với bản nguyên Tiên Thiên Ất Mộc của Nhân Sâm Quả cộng thêm sự huyền diệu của Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô, tàn hồn Hồng Vân ngưng thực lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tin rằng không bao lâu nữa, chỉ cần mấy vạn năm, liền có thể ngưng tụ ra hồn phách hoàn chỉnh.

Thêm vào đó hiện tại Luân Hồi đã xuất hiện, đến lúc đó có thể

chuyển thế, trùng tu một trường đạo quả.

Trong Dưỡng Hồn Hồ Lô, tàn hồn Hồng Vân miễn cưỡng mở mắt, "Trấn Nguyên huynh trưởng, huynh làm vậy… sẽ làm khổ cây Nhân Sâm Quả." Duy trì không ngừng dùng bản nguyên Tiên Thiên Ất Mộc tưới tắm Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô, tiêu hao chính là bản nguyên của cây Nhân Sâm Quả.

Duy trì mấy vạn năm như vậy, cây Nhân Sâm Quả sẽ suy yếu vô cùng.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, cũng đừng hòng kết được Nhân Sâm Quả nào.

"Hiền đệ ngươi nói lời ngốc nghếch gì, Nhân Sâm Quả sao có thể đặt ngang hàng với an nguy của ngươi, đừng nói một ít bản nguyên Ất Mộc, ngay cả là nhổ bỏ cây Nhân Sâm Quả, vậy thì có sao chứ?" Lời Trấn Nguyên Tử vừa dứt, cây Nhân Sâm Quả liền sợ hãi rung động.

"Huynh trưởng hậu ái, Hồng Vân thật không biết nên báo đáp đại ân đại đức của huynh trưởng như thế nào…" "Chỉ cần ngươi có thể nhanh chóng khỏi hẳn, cùng huynh trưởng hạ mấy ván cờ, đó chính là sự an ủi lớn nhất đối với huynh trưởng rồi." Trấn Nguyên Tử nói xong, vội vàng nghiêm túc nói: "Hiền đệ, ngươi bây giờ quá yếu, đừng mở miệng nói chuyện nữa, mau chóng mượn bản nguyên Ất Mộc, khôi phục hồn phách." "Được, tạ ơn huynh trưởng." Tàn hồn Hồng Vân nói xong, Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô này mới đóng lại.

Cảnh tượng này, khiến Triệu Công Minh thán phục không ngớt, không hổ là một đôi hảo hữu nổi danh Hồng Hoang.

Tình cảm như vậy, nhìn khắp Hồng Hoang, e rằng cũng không tìm ra đôi thứ hai rồi chứ?

Lúc này, Trấn Nguyên Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhìn Nhân

Sâm Quả trên cây Nhân Sâm Quả, vội vàng gọi Thanh Phong Minh Nguyệt đến.

"Lấy Kim Kích Tử, đi hái sáu quả Nhân Sâm Quả trên cây, dâng lên cho sư huynh các ngươi ăn." "Vâng, lão sư." Thanh Phong Minh Nguyệt vâng lời chuẩn bị rời đi, Triệu Công Minh cười tủm tỉm nói.

"Trấn Nguyên sư thúc, đồ nhi nhà ta khẩu vị lớn, sáu quả, e rằng không đủ ăn chứ?" "Không đủ ăn?" Trấn Nguyên Tử sửng sốt, lập tức vung tay lên, "Thanh Phong, Minh Nguyệt, hái hết tất cả Nhân Sâm Quả trên cây, dâng lên cho sư huynh các ngươi." "A, tất cả quả tử?" Thanh Phong Minh Nguyệt lập tức ngây người, Nhân Sâm Quả là gì, đỉnh cấp Tiên Thiên linh căn đó.

Một vạn năm ra hoa, một vạn năm kết quả, một vạn năm thành thục, ba vạn năm, mới có thể kết ra ba mươi quả, là kỳ trân trời đất đích thực.

Từ khi Thanh Phong Minh Nguyệt có trí nhớ đến nay, trừ việc chiêu đãi Hồng Vân lão tổ ra.

Chưa từng một lần lấy ra nhiều quả tử như vậy để chiêu đãi khách nhân.

Thấy Thanh Phong Minh Nguyệt chần chừ, Trấn Nguyên Tử trong lòng tức giận bừng bừng.

"Sao, cánh cứng rồi, ngay cả lời vi sư cũng không nghe?" "Vâng, lão sư, chúng ta đây sẽ đi." Thanh Phong Minh Nguyệt nào dám truy cứu nguyên nhân nữa, như chạy trốn rời đi.

Không lâu sau, hai người bưng đến một khay ngọc trắng, trên đó bày đầy Nhân Sâm Quả, giống hệt như miêu tả trong Tây Du Ký.

Tựa như hài nhi vừa mới sinh ra, tinh oánh trong suốt, ngửi một cái, một luồng tiên linh chi khí nồng đậm phả vào mặt.

Tinh hoa Tiên Thiên Ất Mộc nồng đậm như muốn nhấn chìm cả người, là vật đại bổ. "Mời sư huynh dùng." Minh Nguyệt Thanh Phong cung kính dâng lên nhân sâm quả.

Lục Nhĩ nhìn nhân sâm quả trên đĩa bạch ngọc, tình không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Y có năng lực Vạn Vật Giai Minh, chuyện lớn nhỏ trong Hồng Hoang, ít nhiều gì cũng đều đã hiểu rõ.

Bảo vật kỳ trân trời đất như nhân sâm quả, tự nhiên y cũng biết, nhưng lại chưa có phúc duyên được nếm thử.

Không ngờ, theo Sư tôn chu du Hồng Hoang, lại có phúc duyên như vậy. "Mau ăn đi, chúng ta cũng nếm thử xem nhân sâm quả này có vị gì." Triệu Công Minh cười nói với Lục Nhĩ, đoạn tùy tay nhón một quả nhân sâm nhẹ nhàng cắn một miếng.

Nhân sâm quả, không hổ là quả thực Tiên Thiên Linh Căn đỉnh cấp.

Nước ép phong phú, thịt quả ngọt lành, vào miệng tức hóa, nước ép ngọt lành rơi vào bụng, ấm nóng, hóa thành lượng lớn sinh cơ thuần khiết lan tỏa đến tứ chi bách hài.

Dù một quả nhân sâm lớn bằng hai nắm tay cộng lại.

Nhưng Triệu Công Minh vẫn không hay không biết ăn sạch trơn.

Toàn thân trên dưới đều như được tẩy lễ, trở nên vô cùng thông thấu thanh triệt, một cảm giác thoải mái khó tả.

Triệu Công Minh ăn ba quả, Lục Nhĩ ăn bảy quả.

Sau khi ăn xong, Lục Nhĩ không khỏi ợ một cái.

Nhân sâm quả tuy tốt, nhưng đối với Triệu Công Minh mà nói, cơ bản không có tác dụng gì, chỉ là ăn lấy vị tươi mới, ba quả cũng đã đủ

rồi.

Nhưng Lục Nhĩ thì khác, chẳng khác gì phàm nhân ăn sâm núi già, ăn thêm nữa, linh khí trong cơ thể y gần như sẽ làm y nổ tung, sáu quả đã là cực hạn. "Trấn Nguyên sư thúc, nhân sâm quả này, có thể gói mang đi không?" Triệu Công Minh hỏi. "Có gì mà không được?" Trấn Nguyên Tử ý niệm vừa động, đích thân gói hai mươi quả nhân sâm còn lại, đưa vào tay Triệu Công Minh. "Sư thúc đại khí." Triệu Công Minh không khỏi giơ ngón cái lên.

Trấn Nguyên Tử nghiêm túc nói, "Công Minh sư điệt giúp ta tìm lại Hồng Vân lão đệ, đây là ân tình lớn bằng trời, cho dù có mang cả cây nhân sâm quả ra cũng không đền đáp hết, vài quả nhân sâm này thì tính là gì?

Lão đệ sau này có việc gì, cứ việc phân phó, nếu trong khả năng, nhất định sẽ dốc toàn lực tương trợ." Triệu Công Minh chỉnh sắc nói, "Kỳ thực sư điệt lần này đến Vạn Thọ Sơn, quả thực có một chuyện muốn nhờ sư thúc giúp đỡ." "Chuyện gì, nói ta nghe xem." "Sư thúc cũng biết, Nữ Oa Thánh nhân vì tạo ra Nhân tộc mà chứng đạo, nay Thiên Đình phát hiện hồn phách Nhân tộc gia trì trên binh khí có thể phá vỡ nhục thân Vu tộc, cho nên muốn đại tứ đồ sát Nhân tộc.

Trấn Nguyên sư thúc có Địa Thư, Đại Địa Thai Mô, còn xin đến lúc đó sư thúc giúp ta che chở một bộ phận Nhân tộc." Trấn Nguyên Tử, trong số ba nghìn khách Tử Tiêu Cung năm đó, cũng là một trong số ít những đại năng đỉnh cao.

Tay cầm Địa Thư Đại Địa Thai Mô, có thể điều động địa mạch chi lực trong vòng trăm vạn dặm Vạn Thọ Sơn, dưới Thánh nhân, không ai có thể phá vỡ. "Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, che chở Nhân tộc?" Trấn Nguyên Tử trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo cực độ, nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên Đại La Thiên. "Yêu tộc suýt chút nữa khiến Hồng Vân hiền

đệ của ta hồn phi phách tán, ta đang muốn tìm Thiên Đình báo thù đây, Công Minh sư điệt yên tâm, chuyện này, ta nhất định sẽ giúp ngươi làm cho viên mãn, tuyệt đối không để một Nhân tộc nào, vẫn lạc trên Vạn Thọ Sơn!" "Tốt, đến lúc đó ta sẽ đích thân đưa Nhân tộc đến, Trấn Nguyên sư thúc chỉ cần phụ trách che chở là được." Triệu Công Minh thần sắc nghiêm túc. "Không cần, ta có thuật Tú Lý Càn Khôn, một tay áo xuống, có thể dung nạp hàng vạn Nhân tộc, đến lúc đó, ta có thể đích thân giúp sư điệt." "Vậy thì làm phiền sư thúc." Triệu Công Minh ở lại Ngũ Trang Quán thêm hai ngày rưỡi, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, rời khỏi Vạn Thọ Sơn, hướng Bất Chu Sơn mà đi.

Hiện tại Yêu tộc tuy chưa hành động, nhưng Triệu Công Minh biết rõ, Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, đây là sự thật đã định, mọi việc, đều phải chuẩn bị trước.

Triệu Công Minh thi triển thuật Tung Địa Kim Quang, bay cực nhanh trong không gian.

Chương 183

Bỗng nhiên, y cảm nhận được điều gì đó, đột ngột dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác, hô lên, "Kẻ nào?" Ngay vừa rồi, Triệu Công Minh cảm nhận được một luồng khí tức Đại La cực kỳ mạnh mẽ, đột nhiên xuất hiện trước mặt y.

Phía trước Triệu Công Minh, không biết từ lúc nào, xuất hiện một đoàn hỏa cầu đang bùng cháy dữ dội.

Hỏa cầu kia dường như nghe thấy lời Triệu Công Minh, khẽ xoay tròn, ánh lửa tản ra bốn phía, lộ ra một con Hỏa Phượng đang thở dốc. "Kim Ninh đạo hữu, sao lại là ngươi?" "Công Minh đạo hữu, ngươi... ngươi khiến ta tìm thật khổ sở a." Kim Ninh mệt đến mức không nói nên lời, từ Oa Hoàng Cung bay đến Đông Hải, rồi lại từ Đông Hải bay đến Nga Mi Sơn.

Sau đó từ Nga Mi Sơn bay đến Vạn Thọ Sơn, cuối cùng mới chặn được Triệu Công Minh trên đường, không ai biết dọc đường đi nàng đã trải qua như thế nào. "Chuyện gì đã xảy ra?" Triệu Công Minh vội vàng hỏi. "Nương nương nói, Nhân tộc có đại kiếp sắp đến, Người không thể xuất thủ tương trợ, cho nên hy vọng ngươi có thể giúp Nhân tộc một tay, đây là Sơn Hà Xã Tắc Đồ." Kim Ninh nói hết những lời Nữ Oa dặn dò nàng cho Triệu Công Minh, rồi lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Triệu Công Minh nhận lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ, "Ta hiểu rồi, trở về nói với Nương nương, xin Người yên tâm là được." Sau khi tiễn Kim Ninh đi, Lục Nhĩ gãi gãi đầu, "Lão sư, Thánh nhân không xuất thủ, chẳng lẽ là sợ dính nhân quả?" "Thánh nhân làm như vậy, tự nhiên có dụng ý của Người, chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được."

Trước Bất Chu Sơn rộng lớn mịt mờ, cao vút mây xanh, Triệu Công Minh thở ra một hơi trọc khí, trong lòng có chút thấp thỏm.

Việc Hậu Thổ hóa Luân Hồi, bề ngoài là đã đoạn tuyệt với Vu tộc.

Cũng không biết lần này có thể nhận được sự giúp đỡ của Vu tộc hay không.

Nhân tộc thật sự quá đông, chỉ dựa vào Đông Hải, Vạn Thọ Sơn, rất khó dung nạp hết, y cần thêm nhiều viện trợ hơn.

Triệu Công Minh vẫn lựa chọn đến Hậu Thổ Bộ Lạc mà mình quen thuộc nhất.

Hậu Thổ Bộ Lạc vẫn như trước kia, khi Hậu Thổ còn ở đó, chỉ là đã được Hình Thiên tiếp quản.

Không sai, ba nghìn năm trước, Hình Thiên chính thức đột phá đến Đại La Kim Tiên, trở thành một Đại Vu, trở thành người nắm quyền mới của Hậu Thổ Bộ Lạc.

Trong một cung điện bằng đá khổng lồ, Hình Thiên đang rèn luyện nhục thân.

Phương pháp rèn luyện nhục thân của Vu tộc cực kỳ lợi hại, đứng đầu Hồng Hoang.

Theo Hình Thiên không ngừng rèn luyện, da thịt trở nên đỏ ửng, từng luồng hơi nóng từ đỉnh đầu Hình Thiên bay ra, bay lượn lên cao.

Ngay lúc này, một Vu binh vội vàng chạy vào, hành lễ nói. "Đại Vu, bên ngoài bộ lạc, có một vị tu sĩ tự xưng Tiệt Giáo thủ đồ Triệu Công Minh đến, nói muốn gặp ngài." "Tiệt Giáo thủ đồ, ngươi nói Công Minh đạo hữu ư?" Hình Thiên 'phốc' một tiếng nhảy xuống khỏi tảng đá khổng lồ, bụi bặm cuồn cuộn bay lên. "Không sai, bên cạnh người đó, còn có một con khỉ sáu tai." Hình Thiên. "Mau đưa họ đến gặp ta, thôi bỏ đi, ta đích thân đi gặp họ." Hình Thiên bỏ lại một câu,

trực tiếp chạy nhanh ra khỏi cung điện đá. "Công Minh đạo hữu, Lục Nhĩ sư điệt, hai người sao lại đến đây?" Hình Thiên gặp Triệu Công Minh, Lục Nhĩ, thập phần vui vẻ.

Hình Thiên, là người duy nhất trong tất cả Vu tộc biết được khổ tâm của Hậu Thổ.

Triệu Công Minh trên dưới đánh giá Hình Thiên, hơi kinh ngạc, "Không ngờ, ngay cả ngươi cũng đã chứng Đại La Kim Tiên." Triệu Công Minh còn nhớ, năm đó lần đầu tiên y xuống núi du lịch Hồng Hoang, Hình Thiên chỉ là Kim Tiên mà thôi.

Hình Thiên gãi gãi đầu nói, "Đã qua lâu như vậy, đâu còn có thể tiếp tục giậm chân tại chỗ." Hình Thiên. "Đúng rồi, Hậu Thổ Tổ Vu ở U Minh Hải..." Hình Thiên đối với vị lão thượng ti của mình vẫn rất quan tâm, chỉ là hiện nay Hậu Thổ bề ngoài đã đoạn tuyệt với Vu tộc, Hình Thiên tự nhiên cũng không tiện đi U Minh Hải thăm Người. "Hậu Thổ Tổ Vu mọi việc đều tốt, không cần lo lắng." Triệu Công Minh phất tay, trực tiếp đi vào chính đề, "Hình Thiên đạo hữu, ta lần này đến, là muốn gặp các Tổ Vu." "Tổ Vu đại nhân?" Trên mặt Hình Thiên thoáng hiện vẻ khó xử.

Hiện tại trong mắt Vu tộc, họ đều cho rằng, chính vì lời của Triệu Công Minh mà Hậu Thổ hóa Luân Hồi.

Nếu Triệu Công Minh thật sự gặp Tổ Vu, với tính cách của các Tổ Vu, y thật sự lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì. "Không sao, ngươi cứ việc đi thông báo, xảy ra chuyện gì, ta sẽ chịu trách nhiệm." Triệu Công Minh. "Được, vậy Công Minh đạo hữu đợi một lát." Thấy Triệu Công Minh kiên trì, Hình Thiên cũng không khuyên nữa, giơ tay lên, xé rách không gian, bay về phía Bàn Cổ Điện.

Một khắc sau, Hình Thiên trở về, "Công Minh đạo hữu, các Tổ Vu nói mời ngươi đến Bàn Cổ Điện." Hình Thiên dừng lại một chút, lại

nói, "Tâm tình của các Tổ Vu đại nhân hình như đều không được tốt lắm, ngươi vẫn nên chú ý một chút." "Đa tạ Hình Thiên đạo hữu, Lục Nhĩ, ngươi tạm thời cứ ở lại Hậu Thổ Bộ Lạc đi." Triệu Công Minh. "Vâng, Lão sư." Nói xong, Triệu Công Minh cưỡi mây, bay đến trước Bàn Cổ Điện, người còn chưa tới, một luồng uy áp khủng bố, đã phả vào mặt.

Trong cõi u minh, mang theo đại khủng bố vô thượng, đó là ý chí của Bàn Cổ hóa thành.

Triệu Công Minh vừa đến trước Bàn Cổ Điện, cánh cửa nặng nề cứng rắn phát ra tiếng 'kẽo kẹt kẽo kẹt', sau đó tách ra hai bên.

Một luồng khí tức hoang dã nặng nề, cổ xưa từ trong đó truyền ra.

Triệu Công Minh đường hoàng bước vào, chắp tay với các Tổ Vu, "Tiệt Giáo Triệu Công Minh, bái kiến chư vị Tổ Vu..." Trong Bàn Cổ Điện, mười một vị Tổ Vu đều đã hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng thân thể vẫn khổng lồ, mỗi người đều cao mấy mét.

Trong số đó, một Đại Vu tóc đỏ, y phục đỏ, ngay cả da thịt cũng đỏ rực lạnh lùng hừ một tiếng. "Triệu Công Minh, ngươi còn dám đến Bất Chu Sơn của ta, thật sự cho rằng mình là Thánh nhân đệ tử, chúng ta sẽ không dám động thủ với ngươi sao?" Người nói chuyện là Đại Vu, chính là Hỏa Chi Tổ Vu hóa thân, Chúc Dung!

Bên cạnh Chúc Dung, Xa Bỉ Thi liên tục phụ họa, oán trách nói, "Đều là cái cách kiếm công đức quái quỷ của ngươi, khiến Hậu Thổ muội tử biến thành ra nông nỗi như ngày hôm nay, hôm nay ngươi không cho chúng ta một lời giải thích, thì đừng hòng rời khỏi Bàn Cổ Điện này." Các Tổ Vu khác cũng đều lạnh mặt lạnh mày, lạnh lùng nhìn Triệu Công Minh, thái độ không thân thiện.

Thủ lĩnh Tổ Vu Đế Giang lạnh nhạt nhìn Triệu Công Minh, "Ngươi không thấy chuyện này nên cho Vu tộc chúng ta một lời giải

thích sao?" Triệu Công Minh lắc đầu, "Xin hỏi Đế Giang Tổ Vu, Hậu Thổ Tổ Vu kiếm công đức, đối với Vu tộc có lợi ích gì không?" "Có." Đế Giang đáp.

Vu tộc, là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, mang theo một số nghiệp lực, sát khí bẩm sinh.

Có công đức ở đó, có thể giảm bớt rất nhiều nghiệp lực, sát khí trên người Vu tộc, giúp tiết kiệm rất nhiều thời gian đột phá tu vi.

Ví dụ như Hình Thiên, theo lẽ thường mà nói, với tư chất của Hình Thiên, ở tuổi này không thể chứng đạo Đại La.

Nhưng nhờ sự giúp đỡ của công đức, hiện nay đã sắp thành tựu Đại La trung kỳ rồi. "Vì đã có lợi ích, vậy đủ để thấy Hậu Thổ Tổ Vu đã dốc hết tâm huyết cho Vu tộc." Chúc Dung trong miệng phun ra khí lửa nóng rực, "Nhưng Hậu Thổ muội tử hiện giờ thân hóa Luân Hồi, ngay cả chúng ta cũng không nhận ra, chuyện này ngươi lại nói thế nào?" "Đúng vậy, Hậu Thổ muội tử thân hóa Luân Hồi, hại Vu tộc chúng ta không thể tổ thành hoàn chỉnh Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tổn thất này ai sẽ gánh chịu?" Triệu Công Minh hỏi ngược lại, "Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, Vu tộc có nhận được công đức không?" "Ngươi..." Chúc Dung nhất thời nghẹn lời, Hậu Thổ chứng đạo, hóa Lục Đạo Luân Hồi, Vu tộc quả thực đã nhận được một khoản công đức không nhỏ.

Khiến trong tộc hai mươi mấy tộc nhân đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, tăng cường rất nhiều thực lực tổng thể của Vu tộc.

Triệu Công Minh tiếp tục nói, "Hậu Thổ Tổ Vu chứng đạo, sáng lập Luân Hồi, hoàn thiện thiên địa quy tắc, chính là việc tạo phúc chúng sinh thiên địa Hồng Hoang, Vu tộc chỉ nhìn thấy Hậu Thổ Tổ Vu hóa Luân Hồi, Vu tộc thiếu đi chiến lực đỉnh cao, mà không nhìn thấy, rốt cuộc Hậu Thổ Tổ Vu đã mang lại bao nhiêu khí vận cho Vu

tộc, bỏ gốc lấy ngọn, cứ như vậy, Vu tộc làm sao xưng bá thiên địa?" "Đủ rồi!" Mặt Đế Giang khó coi, trực tiếp nói, "Ngươi hôm nay đến Bất Chu Sơn của ta, rốt cuộc muốn làm gì?" Triệu Công Minh đáp, "Ta lần này đến, là muốn thỉnh Vu tộc xuất thủ giúp Nhân tộc một lần." "Giúp Nhân tộc?

Ta vì sao phải giúp đỡ Nhân tộc?" Đế Giang vẫn lạnh mặt lạnh mày. "Gần đây Hồng Hoang truyền ngôn, chư vị Tổ Vu chắc hẳn cũng đã nghe nói rồi, hồn phách Nhân tộc có diệu dụng, Yêu tộc sau khi đồ sát, gia trì trên thần binh lợi khí, có thể phá vỡ nhục thân Vu tộc, một khi Yêu tộc đại tứ đồ sát Nhân tộc, luyện chế thần binh lợi khí, đến lúc đó cuối cùng chịu tổn thương, chính là Vu tộc chúng ta.

Giúp đỡ Nhân tộc, tương đương với giúp đỡ chính Vu tộc." "Ngoài ra, ta còn có thể cung cấp thêm cho Vu tộc mười ức công đức tiền tệ." "Công đức tiền tệ?

Đó là vật gì?" Các Tổ Vu trên mặt thoáng hiện vẻ khó hiểu, thường niên ở Bất Chu Sơn, tin tức không được thông suốt.

Chương 184

"Công đức tiền tệ, đúng như tên gọi, là một loại tiền tệ công đức, mười ức công đức tiền tệ, đại khái có thể khiến Vu tộc, lại có thêm hai mươi vị Đại La Kim Tiên trở lên." Triệu Công Minh giải thích một cách ngắn gọn.

Đế Giang lập tức động lòng, Vu tộc không giống Yêu tộc có số lượng khổng lồ.

Các tộc nhân chỉ có thể thông qua Huyết Trì Bàn Cổ mà sinh ra, hơn nữa thực lực thăng cấp tương đối chậm chạp.

Trước đây mười hai Tổ Vu hợp lực, uy lực tự nhiên không nhỏ, nhưng lại giam hãm một phần lớn chiến lực cao cấp của Thiên Đình.

Nhưng bây giờ đã khác xưa, Vu tộc thiếu đi một vị Tổ Vu.

Nếu có thể sinh thêm vài vị Đại Vu, cũng không tệ.

Đế Giang suy nghĩ một lát, "Ngươi trước tiên lấy ra một ít công đức tiền tệ, cho chúng ta xem." Triệu Công Minh nghe vậy, lấy ra mấy trăm viên công đức tiền tệ, phân biệt đưa cho mười một vị Tổ Vu.

Các Tổ Vu xem xét một lúc, mặc vận pháp lực, chỉ thấy một sợi tơ vàng kim óng ánh, từ công đức tiền tệ bay ra, trực tiếp rơi vào trong cơ thể Tổ Vu. "Công đức, trong vật vàng óng ánh này, cất giấu thật sự là công đức." "Công đức vậy mà còn có thể trữ tồn, quả thật là chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy qua." "Triệu Công Minh nói e rằng không giả, trên ức công đức tiền tệ, e rằng khiến Vu tộc chúng ta có thêm hai mươi vị Đại Vu, cũng còn dư dả." Trong chớp mắt, sắc mặt tất cả Tổ Vu đều thay đổi, đối với Vu tộc hiện tại mà nói, một vị Đại Vu, đều quý giá vô cùng, huống chi là hai mươi vị Đại Vu trở lên. "Nói thẳng đi, rốt cuộc cần chúng ta làm những gì?" Đế Giang chỉnh

đốn lại rồi hỏi, chỉ cần trong khả năng của Vu tộc, y không ngại xuất thủ. "Không cần Vu tộc xuất thủ, đến lúc đó, ta sẽ vận chuyển ức vạn Nhân tộc đến, đưa tất cả bọn họ đến gần Bất Chu Sơn, đến lúc đó, Vu tộc chỉ cần giúp đỡ che chở là được." Triệu Công Minh ngắn gọn nói một lần với Đế Giang.

Đế Giang trong lòng tính toán một chút, cảm thấy không thiệt thòi, gật đầu, trực tiếp đồng ý. "Được, chuyện này, chúng ta đồng ý, nhưng chúng ta bên này, cũng có một điều kiện." "Đế Giang Tổ Vu cứ nói." "Mười ức công đức tiền tệ, nhất định phải trả ngay lập tức cho chúng ta." Triệu Công Minh suy nghĩ một chút, trực tiếp đồng ý, "Được, không vấn đề gì." Nói xong, y lại lấy ra Lạc Bảo Kim Tiền, vừa vặn kiện Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm này xuất hiện.

Hai bên trong suốt cánh bay liền quanh quẩn quanh nó không ngừng xoay tròn vui vẻ.

Trên người nó, kim sắc quang mang nồng đậm nặng nề, gần như muốn tràn ra ngoài.

Thân là thủy tổ kim tiền của Hồng Hoang, trong khoảng thời gian ở Địa Phủ, Lạc Bảo Kim Tiền suýt chút nữa đã bị đầy, công đức gần như không còn chứa nổi. "Các Tổ Vu có thể xem kỹ." Triệu Công Minh cười nhạt, một tia pháp lực đánh ra, thôi động Lạc Bảo Kim Tiền, chỉ thấy trên Lạc Bảo Kim Tiền, quang mang đột nhiên đại phóng.

Sau đó tiếng tiền kim loại va chạm 'lách cách lách cách', vang vọng khắp Bàn Cổ Điện.

Không lâu sau, trong toàn bộ Bàn Cổ Điện, đã có thêm một ngọn núi lớn bằng kim loại, lấp lánh rực rỡ, tỏa ra ánh sáng chói mắt. "Mười ức công đức tiền tệ đều đã đến đủ, Đế Giang Tổ Vu nếu không yên tâm, có thể đích thân đếm thử." Đế Giang phất tay, "Công

Minh đạo hữu tín dự, chúng ta tin được, không cần đếm nữa." Triệu Công Minh gật đầu, "Tốt, ta cũng tin tín dự của Tổ Vu đại nhân, đến lúc đó nhất định sẽ không làm ta thất vọng." Đế Giang cười, "Ngươi yên tâm đi, Vu tộc chúng ta cho dù không còn gì cả, cũng sẽ không làm mất mặt Phụ Thần đại nhân đâu." Ngay sau đó, Triệu Công Minh và Lục Nhĩ rời khỏi Bất Chu Sơn, phương hướng tiếp theo, chính là Thập Bát Trọng U Minh Hải.

Số lượng Nhân tộc thật sự quá khổng lồ, Triệu Công Minh đã tính đi tính lại nhiều lần, vẫn cảm thấy chỉ dựa vào Bất Chu Sơn, Vạn Thọ Sơn, và Đông Hải ba nơi này, vẫn không thể dung nạp hết Nhân tộc.

Đến thời điểm quan trọng nhất, Thập Bát Trọng U Minh Hải, cũng chưa chắc không phải là một nơi để an trí Nhân tộc.

Sau khi Triệu Công Minh rời đi, trong Bất Chu Sơn lại vang lên tiếng của độc nhãn Tổ Vu Xa Bỉ Thi. "Đại ca, chúng ta thật sự muốn giúp đỡ Nhân tộc sao, tên tiểu tử Triệu Công Minh này, chính là kẻ đã hại Hậu Thổ muội tử bị giam cầm ở U Minh Hải đó, vĩnh viễn không được siêu sinh." Lời Xa Bỉ Thi vừa nói ra, ngay cả Chúc Dung cũng có chút bất mãn.

Lời này là lời gì, Vu tộc đã đồng ý với Triệu Công Minh, chẳng lẽ còn muốn nuốt lời sao, Vu tộc y không thể mất mặt lớn như vậy. "Ý của ngươi là, muốn chúng ta Vu tộc nuốt lời sao?" Đế Giang lạnh nhạt liếc Chúc Cửu Âm một cái (nhầm lẫn với Xa Bỉ Thi), người sau lập tức sợ hãi run rẩy. "Đại ca, em không có ý đó." "Không có là tốt nhất!" Sắc mặt Đế Giang lần đầu tiên trở nên lạnh lẽo. "Chúng ta là huyết mạch của Phụ Thần, Phụ Thần khai thiên lập địa, phúc trạch vạn vật, vĩ đại đến nhường nào, chúng ta thân là huyết mạch Phụ Thần, tuyệt đối không thể làm mất uy danh của Phụ Thần." "Vâng, Đại ca." Xa Bỉ Thi hoàn toàn hết cáu kỉnh, ấp úng vâng lời.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Đại La Thiên, trong Yêu Hoàng Điện, lúc này cao tầng Thiên Đình, tề tựu một chỗ.

Hai Đại Yêu Hoàng, Mười Đại Yêu Thánh, Hy Hoàng Phục Hy, Yêu Sư Côn Bằng, v.v.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất thân mặc hoàng giả miện phục, tôn quý uy nghiêm, thấy mọi người đã đến gần đủ, Đế Tuấn chậm rãi nói. "Tin rằng những lời đồn gần đây trong Hồng Hoang, chư vị cũng đều đã nghe qua rồi." "Bẩm Bệ hạ, đều đã nghe nói rồi, huyết nhục Nhân tộc có thể đề thăng đạo hạnh, hồn phách có thể giúp Yêu tộc chúng ta phá vỡ nhục thân Vu tộc, quả thực là một vũ khí đại sát khí a." Yêu Thánh Quỷ Xa liếm liếm môi, trên mặt lộ ra vẻ khoái trá.

Hương vị huyết nhục Nhân tộc thật sự quá mỹ diệu, đặc biệt là thịt trẻ con ba tuổi, ăn vào càng non mềm ngọt ngào.

Quỷ Xa đã có chút ăn mãi thành quen, một ngày không ăn mấy trăm đứa, trong lòng liền không thoải mái. "Bẩm Bệ hạ, nếu chuyện này là thật, vậy thần kiến nghị, trước tiên đồ sát một đợt Nhân tộc, giúp Yêu tộc chúng ta hoàn thành đại kế vô thượng." Trong Mười Đại Yêu Thánh, vị Yêu Thánh nữ duy nhất là Thương Dương đứng ra, chắp tay nói. "Bẩm Bệ hạ, Nhân tộc là do Oa Hoàng Thánh nhân sáng tạo, chúng ta nếu đại tứ chém giết Nhân tộc, phía Oa Hoàng Thánh nhân, lại làm sao giao phó?" Thương Dương vừa nhắc đến Nữ Oa, lập tức toàn bộ Yêu Hoàng Điện rơi vào tĩnh lặng, đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Thánh nhân cao cao tại thượng, Nữ Oa lại là Thánh nhân trong trận doanh Yêu tộc của họ, đồ sát Nhân tộc, vạn nhất chọc Thánh nhân không vui, giáng tội xuống.

Thiên Đình lớn như vậy, ai có thể chịu đựng được cơn thịnh nộ của Thánh nhân?

Quỷ Xa liếm liếm sợi thịt dính ở kẽ răng, "Thương Dương, ngươi quá làm quá, lực sinh sôi của Nhân tộc khủng bố đến mức nào, hiện nay đã là chủng tộc có số lượng đông nhất Hồng Hoang, số Nhân tộc chúng ta chém giết này, thì tính là gì?" "Đúng vậy, số lượng Nhân tộc đông đảo, chúng ta lại không thể làm tổn thương căn cơ của Nhân tộc, Oa Hoàng Thánh nhân sẽ không trách tội đâu." Thử Thiết Yêu Thánh liên tục phụ họa, y và Quỷ Xa quả là 'hôi vị tương đầu' (ý hợp tâm đầu).

Mấy năm nay, không ít ăn thịt da non mềm của Nhân tộc, quả thực là mỹ vị cực kỳ. "Nhưng..." Thương Dương muốn phản bác, nhưng lại không biết mở miệng thế nào, chỉ đành nhìn về phía Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Đồ sát Nhân tộc hay không, cuối cùng vẫn phải để Yêu Hoàng bệ hạ quyết định.

Đế Tuấn lạnh nhạt nhìn sự tranh cãi trong Yêu Hoàng Điện, không để ý, mà đặt ánh mắt lên Hy Hoàng Phục Hy, "Hy Hoàng, chuyện này ngươi thấy sao?" Lời này vừa ra, mọi người đều nhìn về phía Phục Hy, một trái tim treo lên cao.

Phục Hy là huynh trưởng của Thánh nhân, ở một ý nghĩa nào đó, thậm chí có thể đại diện cho ý chí của Thánh nhân.

Lão thần Phục Hy khựng lại một chút, sau đó đứng dậy, chắp tay với Đế Tuấn, "Mọi việc tuân theo Thánh tài của Bệ hạ." Nếu là trước đây, Phục Hy nhất định sẽ dốc toàn lực ngăn cản kế hoạch của Yêu tộc, bởi vì Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, là mạnh hiếp yếu, giết chóc vô tội, tất sẽ dính vào đại nghiệp lực vô thượng.

Hơn nữa, theo Phục Hy thấy, cho dù Yêu tộc dựa vào hồn phách Nhân tộc, luyện chế thành thần binh lợi khí.

Cũng chưa chắc đã có thể toàn thắng trong đại chiến với Vu tộc.

Nhưng kể từ khi Nữ Oa truyền tin cho y, nói chuyện Nhân tộc đã giao phó cho Triệu Công Minh xử lý, Phục Hy liền yên tâm hơn rất nhiều.

Vị sư điệt này của nhà mình năng lực làm việc vẫn rất vững vàng.

Nhân tộc giao vào tay y, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì.

Nghe câu trả lời của Phục Hy, trên mặt Đế Tuấn hiếm thấy thoáng hiện một tia dị sắc.

Y vốn cho rằng, Phục Hy cũng sẽ cầu tình cho Nhân tộc, nhưng không ngờ, Phục Hy lại bình tĩnh như vậy.

Tuy nhiên, phản ứng tình cảm của Phục Hy có thế nào đi chăng nữa, cũng không thể lay chuyển quyết tâm của Đế Tuấn, chỉ thấy y đôi mắt ngưng lại, chậm rãi cất tiếng, "Các Yêu Thánh ở đâu?" "Thần tại!" "Cho các ngươi mười năm thời gian chỉnh đốn binh mã dưới trướng, mười năm sau, binh chia mười lộ, hạ giới đồ sát Nhân tộc, sau khi đồ sát Nhân tộc, liền là đồ sát Vu tộc." Đế Tuấn trong lòng mang theo quyết tâm cực lớn.

Chương 185

Không lâu trước đây, y và Thái Nhất cùng nhau hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, toàn bộ đại trận từ trong ra ngoài, không còn khuyết điểm.

Cộng thêm thần binh có thể phá vỡ nhục thân Vu tộc, y không tin, lần này, Yêu tộc y còn sẽ thảm bại. "Vâng, Bệ hạ." Trong toàn bộ Yêu Hoàng Điện, truyền ra âm thanh chấn động đinh tai nhức óc. "Chỉ vỏn vẹn mười năm thời gian, Công Minh sư điệt có thể tạo ra kỳ tích sao?" Phục Hy không khỏi thầm đổ một vốc mồ hôi cho Triệu Công Minh.

Thế hệ trên dưới của Yêu tộc hỗn tạp, vốn cho rằng sẽ có trăm năm thời gian đệm, không ngờ, Yêu Hoàng lại vội vàng như vậy, chỉ để lại cho Nhân tộc mười năm thời gian, thời gian quá gấp!

Ức vạn Nhân tộc, phân tán khắp nơi trong Hồng Hoang, nhiều không kể xiết, mười năm thời gian di chuyển, khó, quá khó rồi!

Trong Hồng Hoang mênh mông, bên trong trùng trùng không gian, trong đầu Triệu Công Minh, đột nhiên vang lên một giọng nói điện tử máy móc. "Đinh đông, Kiếp khí dâng cao, che trời lấp nhật, Vu Yêu lượng kiếp dâng lên đến đỉnh phong, Nhân tộc đại kiếp sắp khởi, phát bố nhiệm vụ chính tuyến, giúp đỡ Nhân tộc tránh thoát lần tai nạn cấp độ hủy diệt này, tưởng lệ một: ba hóa thân đạo chủng [mười năm], tưởng lệ hai: Nhân Hoàng khí vận gia thân, tưởng lệ ba: Không gian bản nguyên tinh thạch một khối." "Đinh đông, Túc chủ có thể lựa chọn tiếp nhận hoặc cự tuyệt." Cho dù không có nhiệm vụ chính tuyến, Triệu Công Minh cũng sẽ giúp đỡ Nhân tộc trong lần đại kiếp này, đây là chuyện một mũi tên trúng hai đích.

Không chút do dự, Triệu Công Minh ý niệm vừa động, trực tiếp

lựa chọn tiếp nhận.

Ngay sau đó, trong không gian hệ thống, lập tức xuất hiện một khối tinh thạch màu trắng bạc, lớn bằng bàn tay, hình lục giác.

Lúc này nó đang không ngừng xoay tròn với tốc độ đều đặn, phía trên có những đạo sức mạnh không gian phát ra.

Lấy tinh thạch làm trung tâm, không gian xung quanh thậm chí còn bị vặn vẹo.

Bên cạnh khối tinh thạch màu trắng bạc kia, còn có ba tượng người nhỏ bé tinh xảo bằng gốm sứ.

Cái trước tự nhiên là bản nguyên không gian, còn cái sau nếu không ngoài dự đoán, hẳn là cái gọi là hóa thân đạo chủng mà hệ thống ban thưởng.

Triệu Công Minh trong lòng thầm niệm, "Hóa thân đạo chủng cụ thể có tác dụng gì, mười năm được đánh dấu phía sau, lại có ý nghĩa gì." Giọng nói hệ thống điện tử máy móc vang lên, "Hóa thân đạo chủng, có thể trong vòng mười năm thời gian, sở hữu tám thành thực lực của Túc chủ, đồng thời có thể thao túng tất cả linh bảo trên người Túc chủ, thời hạn mười năm vừa đến, hệ thống tự động thu hồi." "Còn phải thu hồi?" Triệu Công Minh nghe tác dụng của hóa thân đạo chủng phía trước, đôi mắt hơi sáng lên.

Nhưng khi nghe đến phía sau còn phải thu hồi, lập tức có chút tiếc nuối.

Đây là tương đương với sự tồn tại của phân thân, huyền diệu vô song, nếu có thể mãi mãi ở bên cạnh, không phải là một đại sát khí sao? "Hệ thống xuất phẩm, quyền giải thích thuộc về bản hệ thống." Hệ thống nói xong câu này, hoàn toàn chìm xuống, không nói nữa.

Triệu Công Minh không để ý đến hệ thống nữa, mà ý niệm vừa

động, trực tiếp thu khối Không Gian Bản Nguyên Tinh Thạch kia vào nê cung hoàn.

Không Gian Bản Nguyên Tinh Thạch dung nhập vào nê cung hoàn của Triệu Công Minh, trong khoảnh khắc, Triệu Công Minh tâm đầu nhảy động, cảm ngộ không gian khổng lồ dâng lên trong lòng.

Trong khoảnh khắc, pháp tắc không gian từ một thành lĩnh ngộ đến hai thành, chính thức đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ. "Sư tôn, ngài đột phá rồi sao?" Lục Nhĩ có Thần Linh Nhĩ, bản sự Vạn Vật Giai Minh, là người đầu tiên cảm nhận được sự biến hóa trên người Triệu Công Minh. "Chỉ là hơi đột phá mà thôi." Triệu Công Minh phất tay, không để ý đáp.

Bao nhiêu năm nay, pháp tắc không gian của y đã lĩnh ngộ đến một cực hạn.

Cho dù không có khối Không Gian Bản Nguyên Tinh Thạch trước mắt này, không cần trăm năm thời gian, y cũng có thể đột phá.

Không Gian Bản Nguyên Tinh Thạch, chỉ là đẩy nhanh quá trình này mà thôi.

Pháp tắc không gian tiến bộ, Triệu Công Minh trực tiếp kẹp Lục Nhĩ, tiến hành xuyên toa không gian.

Không lâu sau, đã đến Thập Bát Trọng U Minh Hải.

Thập Bát Trọng U Minh Hải, so với lần đầu Triệu Công Minh và Hậu Thổ đến, quả là khác biệt trời vực.

Rõ ràng đã từ vùng biên duyên Huyết Hải vô tận năm xưa, trở thành khu vực trung tâm phồn hoa nhất.

Trên tầng U Minh Hải thứ nhất mênh mông vô tận, vô số tộc A Tu La phi giáp cầm giáo, tuần tra khắp nơi.

Cách một lúc, lại có từng đội Quỷ Sai, Câu Hồn Sứ, câu áp tàn hồn Huyết Hải đến, sau đó đi đến Lục Đạo Luân Hồi, giữa họ phân công rõ ràng, hiệu suất cực cao, hiển nhiên, Địa Phủ dưới sự cai trị của Văn Đạo Nhân, đang ngày càng hưng thịnh.

Lục Nhĩ kinh thán nói, "Lão sư, U Minh Hải này, thật sự đại biến dạng, Văn tử kia quả thật có vài phần bản sự." "Đi thôi, chúng ta đến Lục Đạo Luân Hồi xem sao." Triệu Công Minh trên mặt lộ ra nụ cười, sự thành lập của Địa Phủ, không ngừng cung cấp cho y lượng lớn khí vận.

Ngay cả sự tồn tại cấp bậc Thánh nhân, gặp được lượng công đức lớn như vậy, e rằng cũng không thể ngồi yên.

Triệu Công Minh và Lục Nhĩ trên người hơi tản mát khí tức, sau đó dưới ánh mắt chú ý của một đội A Tu La tộc, quang minh chính đại tiến vào sâu trong U Minh Hải.

Chờ Triệu Công Minh hai người đi khỏi, một A Tu La tộc hỏi. "Đội trưởng, hai người kia lai lịch thế nào, gan to vậy, vậy mà không cần Quỷ Sai dẫn đường mà đi vào?" Một A Tu La tộc khác liên tục phụ họa, "Bọn họ gan cũng quá lớn rồi, đội trưởng, chúng ta mau đi bẩm báo đi." Hiển nhiên, hai người A Tu La tộc cho rằng, đội trưởng sợ đạo hạnh của hai người mà không dám bắt giữ.

Vị A Tu La đội trưởng kia sắc mặt khi xanh khi trắng, hung hăng gõ một cái lên đầu hai người, hận rèn sắt không thành thép mà nói. "Các ngươi những kẻ mắt không thấy Thái Sơn, biết đó là ai không?

Đó là người nắm quyền thực sự đứng sau Địa Phủ, đệ tử của Tam Thanh Thánh nhân, chủ nhân của Phong Đô Đại Đế, ngay cả lão tổ tông của chúng ta trước mặt y cũng không dám diễu võ dương oai, chỉ bằng các ngươi, cũng muốn làm càn sao?" "A, hóa ra là vị kia." Hai người A Tu La tộc bị dọa sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy. "Sau

này làm việc, cẩn thận một chút, vạn nhất đắc tội nhân vật lớn nào, thùy cũng không cứu được các ngươi." "Vâng, đội trưởng." Triệu Công Minh, Lục Nhĩ tiếp tục lặn xuống, Thập Bát Tầng U Minh Hải vốn thanh lãnh cô tịch, rõ ràng đã trở thành chợ búa ồn ào.

Mỗi một tầng, đều có lượng lớn nhân viên Địa Phủ đóng quân.

Rất nhanh, mọi người đến Sâm La Điện, Văn Đạo Nhân thân mặc phục sức Đại Đế, đang trên bàn án nghiêm túc phê duyệt các ngọc giản màu trắng.

Một số tu sĩ cấp Kim Tiên, Thái Ất, sau khi chết không dễ định tội, những việc này đều thuộc về công việc của Phong Đô. "Ngươi mấy nghìn năm qua, đã cai trị toàn bộ Địa Phủ đâu ra đó, vất vả cho ngươi." Văn Đạo Nhân đột ngột ngẩng đầu, nhìn Triệu Công Minh, thập phần cảm động nói, "Là tiểu Văn tử phải cảm tạ chủ nhân mới đúng." Văn Đạo Nhân rất yêu thích chức vị này, không chỉ có thể thể nghiệm được tư vị quyền lực là gì, mỗi ngày còn có thể thu hoạch lượng lớn công đức.

Trong vỏn vẹn mấy nghìn năm, Văn Đạo Nhân đạo quả Đại La đã viên mãn vô hạ.

Có thể bắt tay đột phá Chuẩn Thánh, tốc độ như vậy, là điều Văn Đạo Nhân trước đây không dám tưởng tượng.

Triệu Công Minh phất tay, đi vào chính đề, "Thập Bát Trọng U Minh Hải, phàm nhân bình thường có thể dung nạp sát khí trong tầng U Minh Hải thứ nhất không?" Thập Bát Trọng U Minh Hải, sát khí tầng sau mạnh hơn tầng trước, Triệu Công Minh có ý muốn di chuyển một phần Nhân tộc đến U Minh Hải, nhưng cũng phải tính đến khả năng chịu đựng của Nhân tộc. "A?" Văn Đạo Nhân ngây người, không ngờ Triệu Công Minh lại hỏi một câu điêu toản cổ quái như vậy.

Y búng ngón tay tính toán, sau khi xác nhận không sai, nói, "Sát khí

trong U Minh Hải nặng nề, phàm nhân bình thường, tối đa chỉ có thể ở tầng thứ nhất, hơn nữa thời gian còn không thể quá dài." Triệu Công Minh suy tư một lúc, chậm rãi nói, "Thanh trừ sát khí ẩn chứa trong tầng thứ nhất, ít nhất phải đảm bảo Nhân tộc có thể kiên trì trong tầng thứ nhất một trăm năm." "Vâng, Chủ nhân." Văn Đạo Nhân nghiêm túc gật đầu. "Lục Đạo Luân Hồi vận chuyển, có còn bình thường không?" "Mọi việc đều bình thường, chỉ là tàn hồn Hồng Hoang thiên địa tích lũy vô số vạn năm thật sự quá nhiều, các nhân viên Địa Phủ đều có chút không xuể." "Lao dật kết hợp, từ từ thôi, công đức là không kiếm hết được." Triệu Công Minh nói xong, nhìn về phía Lục Nhĩ, "Ngươi tiếp theo, cứ ở đây phụ trợ hắn một thời gian đi." Lục Nhĩ cấp thiết nói, "Lão sư, con cũng muốn cùng ngài cứu Nhân tộc." Triệu Công Minh lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc nói, "Thực lực của Thiên Đình rất khủng bố, ngươi chưa chứng đạo Đại La, nếu bị cuốn vào đó, có nguy hiểm gì, ta phân thân bất thuật, không bảo vệ được ngươi." Lục Nhĩ lập tức không nói gì nữa, chỉ là trong mắt thoáng hiện một tia buồn bã.

Văn Đạo Nhân cung kính nói, "Tiểu Văn tử nguyện xuất thủ, giúp Chủ nhân một tay." "Không cần đâu, Địa Phủ không thể thiếu ngươi, ngươi an tâm duy trì tốt sự vận chuyển của Địa Phủ, chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với ta." Văn Đạo Nhân là một nhân tài có năng lực quản lý rất mạnh.

Chính vì có hắn ở đó, Địa Phủ mới có thể vận chuyển an ổn.

Chương 186

Nếu Văn Đạo Nhân rời đi, chỉ dựa vào Ngũ Phương Quỷ Đế, và đám người Minh Hà kia, còn không biết sẽ khiến Địa Phủ thành ra thế nào nữa. "Vậy được rồi." Văn Đạo Nhân có chút không cam lòng đồng ý, tư vị quyền lực là mỹ diệu, nhưng Văn Đạo Nhân toàn thân đều sắp mọc rỉ sét rồi, cũng muốn hoạt động một chút.

Sau khi Triệu Công Minh rời đi, nỗi buồn bã trong mắt Lục Nhĩ dần dần tan biến, hóa thành ý chí bất khuất chiến đấu chống trời đất.

Y, Lục Nhĩ, nhất định phải mau chóng chứng đạo Đại La Kim Tiên, tranh thủ giúp đỡ Lão sư.

Triệu Công Minh rời khỏi U Minh Hải, hóa thành một đạo kim quang, rơi xuống một ngọn núi lớn.

Sau đó lấy ra ba hóa thân đạo chủng, Triệu Công Minh ý niệm vừa động, pháp lực chú nhập vào đó, chỉ thấy hóa thân đạo chủng, với tốc độ cực nhanh biến thành một người trưởng thành, hình dáng giống Triệu Công Minh.

Một thân đạo hạnh, đại khái ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Triệu Công Minh thử nắn mặt, rất nhanh, ba hóa thân đạo chủng được Triệu Công Minh nắn thành ba hình dạng khác nhau.

Thân cao thể trọng, lưng hổ vai gấu!

Vóc dáng lùn nhỏ, như người lùn!

Dáng người thẳng tắp, tiên phong đạo cốt!

Triệu Công Minh lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu, sau đó lại tách Tiên Thiên Chí Bảo, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, lần lượt giao cho ba người.

Mục đích của ba người, chỉ có một, đó là từ khắp nơi trong Hồng Hoang, thu thập Nhân tộc.

Sau đó vận chuyển đến Vạn Thọ Sơn, Bất Chu Sơn, cũng như ba nơi U Minh Hải.

Lúc này, cục diện Vu Yêu nguy hiểm, sát khí thiên địa dâng lên đến đỉnh phong, thiên cơ bị che lấp.

Ngay cả Thánh nhân cũng không thể suy tính ra rốt cuộc Hồng Hoang đã xảy ra chuyện gì, huống chi là thế lực dưới Thánh nhân.

Đây chính là thời cơ tốt nhất để ba hóa thân đạo chủng hành động.

Sau khi ba đạo hóa thân đạo chủng rời đi, Triệu Công Minh trực tiếp đi đến Nhân tộc Tổ Địa.

Đại kiếp của Nhân tộc, Nhân tộc có thể rời đi bất cứ đâu, nhưng duy nhất Nhân tộc Tổ Địa, nhất định phải kiên thủ đến cùng.

Thời gian Hồng Hoang không ghi năm tháng, mười năm thời gian trôi qua chớp mắt.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Đại La Thiên, tiếng trống trời 'đông đông đông' vang lên.

Dưới lệnh của Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, chín Đại Yêu Thánh, Yêu Sư Côn Bằng, vô số Yêu Vương Yêu Tướng, dốc toàn lực xuất phát, lao xuống Hồng Hoang đại địa.

Yêu Thánh Phi Liêm, Yêu Thánh Quỷ Xa, Yêu Thánh Thương Dương là một lộ, phụ trách phương Nam.

Yêu Thánh Cửu Anh, Yêu Thánh Thử Thiết, Yêu Thánh Anh Chiêu là một lộ, phụ trách phương Đông.

Yêu Thánh Phi Đản, Yêu Thánh Kế Mông, Yêu Thánh Khâm Nguyên là một lộ, phụ trách phương Tây.

Yêu Sư Côn Bằng từ trước đến nay thích độc lai độc vãng, tự mình dẫn một đội nhân mã, ứng dụng linh hoạt.

Còn về phương Bắc, vốn là thiên hạ của Yêu tộc, căn bản không có Nhân tộc sinh tồn, không cần phái người.

Mười vị tu sĩ Chuẩn Thánh, uy lực Chuẩn Thánh quét ngang Hồng Hoang, vạn tộc Hồng Hoang, không ai không kinh sợ mất mật.

Co mình trong 'một mẫu ba phần đất' của mình, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thực lực Thiên Đình, thật sự quá cường đại, như đại thế thiên đạo, cuồn cuộn nghiền ép xuống.

Bất kỳ vật gì cản trở trước mặt, đều sẽ hóa thành phấn vụn.

Phía Nam Hồng Hoang, trong một sơn cốc thiên tích u thâm, đây là đại bản doanh của Hỏa Bộ Lạc.

Hỏa Bộ Lạc, dân số hơn mười vạn, 'kháo sơn cật sơn' (dựa núi ăn núi), là một bộ lạc phàm nhân triệt để.

Tất cả tộc nhân, không có tranh chấp tu hành, lo lắng, sống vô ưu vô lo.

Nhưng ngày này, tai nạn đã đến, yêu vân dày đặc, từ trung tâm thiên địa bay tới.

Mang theo uy áp vô biên hùng vĩ, lướt qua thiên địa, tùy ý tiết lộ ra một chút khí tức không đáng kể, cũng khiến toàn bộ Nhân tộc Hỏa Bộ Lạc từ sâu trong linh hồn cảm thấy run rẩy.

Bọn họ vốn cho rằng, sau khi yêu vân lướt qua bộ lạc của họ, sẽ bình yên vô sự.

Nhưng không ngờ, phía trên yêu vân, đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng vô tình. "Không ngờ, ở đây vậy mà còn có một bộ

lạc Nhân tộc nhỏ, đẹp thay, diệu thay!" Yêu vân cuồn cuộn nứt ra một khe hở, lộ ra nụ cười tàn nhẫn của Quỷ Xa Yêu Thánh.

Đồng thời, một luồng sát khí hung dữ khó tả, không tiếc tiền tràn về phía Hỏa Bộ Lạc.

Người Hỏa Bộ Lạc làm sao đã từng thấy trận thế này, trực tiếp la hét ầm ĩ. "Yêu quái a!" "Mọi người mau chạy đi a!" Từng người Hỏa Bộ Lạc hoảng sợ thất thố, vội vàng bỏ chạy tán loạn.

Khí tức sợ hãi, hỗn loạn, không ngừng lan rộng trong Hỏa Bộ Lạc. "Ha ha ha ha!" Quỷ Xa Yêu Thánh trên đầu vân không khỏi cười lớn, y thích nhất nhìn dáng vẻ sợ hãi của Nhân tộc.

Mười mấy hơi thở sau, Quỷ Xa mất kiên nhẫn, vung tay lên, một đạo chưởng ấn che trời, ngưng tụ trên không trung.

Sau đó dưới sự thao túng của Quỷ Xa, hung hăng rơi xuống. "Ầm ầm!" Khói bụi bốc lên, toàn bộ sơn cốc trực tiếp bị Quỷ Xa đánh sập, mười vạn Nhân tộc, tất cả vẫn lạc, một mùi huyết tinh nồng nặc bốc lên.

Quỷ Xa lấy ra một túi vải màu vàng kim, mở ra, chiếu vào sơn cốc.

Trực tiếp thu gom tất cả tàn hồn đang trôi nổi trên sơn cốc vào trong túi vải. "Các ngươi, đi dọn dẹp chiến trường, thu thập tất cả huyết nhục Nhân tộc." Quỷ Xa chỉ định hai Kim Tiên Yêu Tướng xong, liền cưỡi yêu vân rời đi.

Cảnh tượng thảm liệt như vậy, lặp đi lặp lại khắp Hồng Hoang.

Nhân tộc, thật sự quá đông, cho dù Triệu Công Minh có chí bảo, nhưng cũng không thể làm được toàn bộ giúp Nhân tộc tị nạn.

Nửa năm thời gian, chớp mắt trôi qua, trung tâm Hồng Hoang, trên Cửu Trọng Thiên, các Yêu Thánh tề tựu một chỗ.

Chương 187

Sắc mặt âm trầm, Quỷ Xa tiên phong hỏi Cửu Anh, "Lão gia hỏa, ngươi đã thu được bao nhiêu hồn phách Nhân tộc?" Sắc mặt Cửu Anh không hề khá hơn Quỷ Xa, "Chỉ có khoảng một ức, hơn nữa đều là hồn phách phàm nhân, toàn bộ gia trì cùng nhau, cũng không có tác dụng bao nhiêu." Tu vi Nhân tộc càng mạnh, hồn phách sau khi vẫn lạc càng có ích lớn.

Hồn phách của phàm nhân sau khi vẫn lạc, so với Nhân tộc đã bước vào con đường tu hành, kém xa lắc. "Ngươi thì sao?

Thu hoạch thế nào!" Cửu Anh trầm mặt hỏi. "Ai, đừng nhắc nữa, chỉ có hơn chín nghìn vạn." Quỷ Xa trong lòng nín một hơi, các bộ lạc Nhân tộc, rải rác khắp nơi trong Hồng Hoang, gần như không đếm xuể.

Vùng đất rộng lớn phía Nam, địa rộng người thưa, mình bận rộn nửa năm, chỉ thu được hơn chín nghìn vạn hồn phách Nhân tộc, quả thực vô lý. "Thu hoạch của các ngươi thế nào?" Quỷ Xa, Cửu Anh nhìn về phía Kế Mông và Côn Bằng. "Hơn tám nghìn vạn!" "Năm nghìn vạn!" Côn Bằng, Kế Mông lần lượt đưa ra đáp án. "Đáng ghét, vậy cũng quá ít rồi, cộng dồn lại, e rằng còn không đủ để đối phó vài vị Đại Vu, có tác dụng gì?" Côn Bằng sắc mặt âm trầm, trong mắt lóe lên từng trận u quang. "Ta dọc đường đi đến đây, vô số bộ lạc Nhân tộc, tất cả đều trống rỗng, không có một ai, hiển nhiên những Nhân tộc này, hẳn là đã nhận được tin tức trước, tất cả đều đã di chuyển đi rồi." "Hồng Hoang rộng lớn, số lượng Nhân tộc lại là một con số thiên văn, làm sao có thể trong vỏn vẹn mười năm thời gian mà biến mất sạch sẽ như vậy." Trong mắt Quỷ Xa lóe lên hàn quang, vô cùng đáng sợ.

Hơn mười năm trước, y từng hạ giới, một hơi nuốt chửng khoảng trăm vạn bộ lạc Nhân tộc.

Nhưng chỉ trong hơn mười năm, Nhân tộc lại gần như biến mất toàn bộ, trong đó nhất định có vấn đề.

Kế Mông Yêu Thần sắc mặt ngưng trọng nói, "Chỉ vỏn vẹn hơn hai ức hồn phách Nhân tộc, chúng ta làm sao về Đại La Thiên bẩm báo với Bệ hạ?" Trong mắt Côn Bằng âm tình bất định, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Sau một lúc, y thở ra một hơi trọc khí, nói. "Ta đã phái thêm các Yêu Thần đi điều tra rồi, chắc hẳn rất nhanh sẽ có kết quả, đến lúc đó, chúng ta sẽ định ra kế hoạch tiếp theo, xem xét hành động như thế nào." Trên Cửu Thiên, mười tôn Chuẩn Thánh của Yêu tộc cùng vô số Yêu tướng Yêu vương dường như là những tử thần thu hoạch tất cả, từ trên cao nhìn xuống nhân gian.

Một luồng khí tức tử tịch nồng đậm, lan rộng khắp Hồng Hoang đại địa, vạn tộc chấn động!

Đồng thời, ba nơi U Minh Hải, Vạn Thọ Sơn, Bất Chu Sơn, ba hóa thân đạo chủng đang ngồi bệt trên mặt đất, thở hổn hển.

Mười năm nay, không ai biết họ đã trải qua như thế nào, nhưng tổng lại thành tích cũng không tồi.

Lợi dụng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Định Hải Thần Châu, Hỗn Nguyên Kim Đấu ba kiện chí bảo hệ không gian đỉnh cấp này.

Toàn bộ Hồng Hoang, không biết bao nhiêu Nhân tộc, đều đã được họ an toàn chuyển dời đến ba nơi này.

Đương nhiên, tất yếu vẫn còn rải rác những bộ lạc chưa được phát hiện.

Nhưng họ có thể làm được đến mức này, đã là cực hạn rồi.

Hóa thân đạo chủng thở dốc, không biết từ lúc nào bùng cháy lên một trận bạch quang chói mắt.

Bạch quang bùng cháy dữ dội, trong khoảnh khắc thiêu cháy họ thành tro bụi, tiêu tán giữa thiên địa.

Mười năm trôi qua, thời hạn sử dụng hóa thân đạo chủng cũng đã hết.

Hóa thân tan biến, trên tay Triệu Công Minh, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, đồng thời phá vỡ không gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Trên Cửu Thiên, mười vị cường giả Đại Yêu Thánh của Yêu tộc đã chờ đợi nửa tháng.

Ngay lúc này, ở một góc Cửu Thiên, có ba đạo lưu quang bay đến.

Côn Bằng thấy vậy mừng rỡ, ba người này chính là ba tôn Đại La Yêu Thần mà y phái đi thăm dò tin tức.

Các Yêu Thần còn chưa đến gần, Côn Bằng đã vội vàng hỏi. "Điều tra thế nào rồi, những Nhân tộc đó, đều đi đâu cả rồi?" Nhân tộc đột nhiên biến mất, hơn nữa lại không để lại dấu vết.

Chuyện này thật sự quá quỷ dị, chẳng lẽ là Nữ Oa Thánh nhân âm thầm xuất thủ?

Nhưng Thánh nhân xuất thủ, nhất định sẽ có đại động tác, tuyệt đối không lặng lẽ như vậy. "Chúng thần không phụ Yêu Sư, chư vị Đại nhân Yêu Thánh kỳ vọng, đã tìm thấy lượng lớn Nhân tộc." "Những Nhân tộc đó đều ở đâu?" Trên mặt Quỷ Xa lóe lên một tia huyết quang thèm khát. "Nhân tộc tổng cộng phân tán ở ba nơi, nơi thứ nhất, là Địa Phủ, cũng chính là địa bàn của Hậu Thổ Thánh nhân, Thập Bát Trọng U Minh Hải, nơi thứ hai, thì là Vạn Thọ Sơn nơi Trấn Nguyên Tử Đại Thần cư ngụ, còn về nơi thứ ba..." Vị Yêu Thần

kia nói đến nơi thứ ba, rõ ràng dừng lại một chút. "Nơi thứ ba là nơi nào?" "Địa bàn của Vu tộc, Bất Chu Sơn..." Lời này vừa ra, trên Cửu Thiên, bầu không khí lập tức trở nên nặng nề.

Bất Chu Sơn, đó là địa bàn của Vu tộc, vậy thì họ không thể dễ dàng xuất thủ.

Sắc mặt Côn Bằng âm trầm, hỏi, "Những Nhân tộc đó, làm sao có thể trong vỏn vẹn mười năm thời gian, chuyển dời đến ba nơi này, ngươi có phát hiện manh mối gì trong đó không?" Ba vị Yêu Thần lắc đầu, "Thuộc hạ không có." Trong mắt Quỷ Xa lóe lên sát khí, "U Minh Hải, Vạn Thọ Sơn thì thế nào, há dám vì một ít Nhân tộc mà đắc tội Thiên Đình của ta?" Kế Mông lắc đầu, "Minh Hà, Trấn Nguyên Tử đều là Tiên Thiên Thần Thai, thực lực sâu không lường được, nếu họ che chở Nhân tộc, vậy thì không ổn rồi." Cửu Anh liếm liếm môi, "Sợ gì, cùng lắm thì cho họ nếm thử tư vị của Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Bệ hạ." "Tuy Thiên Đình chúng ta không sợ họ, nhưng cũng không muốn kết oán với họ." Côn Bằng suy nghĩ một chút, lớn tiếng nói, "Cửu Anh, Phi Liêm, Thương Dương ở đâu?" "Chúng thần tại." Ba người gật đầu. "Các ngươi phụ trách đi U Minh Huyết Hải, chu toàn với Minh Hà Lão Tổ." "Minh bạch." "Cửu Anh, Thử Thiết, Anh Chiêu, các ngươi đi Vạn Thọ Sơn một chuyến." "Tốt." Cửu Anh và những người khác cũng đều hăm hở muốn thử.

Sắp xếp nhiệm vụ cho các Yêu Thánh xong, Côn Bằng lại nghiêm túc nói. "Minh Hà, Trấn Nguyên, đều là Tiên Thiên Sinh Linh, thực lực sâu không lường được, linh bảo vô số, các ngươi lần này đi, cố gắng đừng xung đột với họ, nói chuyện cho tử tế, chỉ cần chúng ta tập hợp đủ một vạn ức Nhân tộc mà Bệ hạ cần là đủ rồi." Không sai, mục đích lần này của Thiên Đình chính là thu thập một vạn ức hồn phách Nhân tộc.

Một vạn ức hồn phách Nhân tộc, đủ để gia trì tất cả binh mã trên

dưới Thiên Đình một lần.

Luyện chế thần binh lợi khí, một lần đạp bằng Bất Chu Sơn.

Kế Mông Yêu Thánh nói, "Yêu Sư chẳng lẽ muốn chúng ta đi Bất Chu Sơn?" Côn Bằng lắc đầu, "Bất Chu Sơn, là đại bản doanh của Vu tộc, vô yêu hoàng bệ hạ, chỉ mình chúng ta đi quá mạo hiểm." "Ba người các ngươi, cùng ta đi Nhân tộc Tổ Địa, Nhân tộc Tổ Địa, là căn cơ của Nhân tộc, Nhân tộc có thể chạy trốn đến Vạn Thọ Sơn, U Minh Hải, Bất Chu Sơn, nhưng Nhân tộc Tổ Địa, tuyệt đối sẽ không di chuyển." "Tốt." Phi Đản, Kế Mông, Khâm Nguyên gật đầu, Bất Chu Sơn quá nguy hiểm, thật sự để ba người họ đi, nói không chừng thật sự sẽ tổn thất nặng nề.

Côn Bằng hạ lệnh xong, ánh mắt kiên định nói, "Chư vị, cùng nhau hành động đi." "Vâng." Mười vị Chuẩn Thánh Yêu tộc, ai về vị trí nấy, bắt đầu hành động.

Bên rìa Đông Hải, Nhân tộc Thánh Thành!

Không sai, trải qua vô số vạn năm phát triển, Nhân tộc Tổ Địa, đã trở thành một tòa thành thị khổng lồ, được gọi là Nhân tộc Thánh Thành.

Trung tâm Thánh Thành, trong nghị sự đại điện, trên mặt Truy Y Thị mang theo lo lắng. "Thánh Sư, Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, tương lai tất nhiên sẽ đến Nhân tộc Thánh Thành, Nhân tộc phát triển bao nhiêu năm nay, nhưng Đại La Kim Tiên, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, huống chi là Chuẩn Thánh đại tu." Hữu Sào Thị khẽ hừ một tiếng, trên mặt thoáng hiện ý chí chiến đấu, "Thánh Sư đã chuyển dời ức vạn Nhân tộc, đến nơi an toàn, chỉ còn lại Thánh Thành, hỏa chủng Nhân tộc của chúng ta không diệt, sinh sôi nảy nở, Tổ Địa còn có gì mà sợ, người Yêu tộc dám đến, cùng bọn họ liều chết là được!" "Hữu Sào Thị nói không sai!" Biểu cảm của Toại Nhân Thị lúc này, cũng trở

nên vô cùng bình tĩnh, "Nhân tộc chúng ta hiện tại đã không còn nỗi lo lắng hậu phương, tuy là thân yếu ớt, hà tất một trận chiến, Yêu tộc muốn đến, cứ để bọn chúng đến, Nhân tộc chúng ta, một chọi một không phải đối thủ, nhưng hai ba người, cũng có thể kéo theo một tên Yêu tộc." "Mọi việc đều nghe Đại ca, Nhị ca." Truy Y Thị cũng nắm chặt quyền. "Ba vị Thủy Tổ, không cần bi quan như vậy, Nhân tộc tuy yếu ớt, nhưng Yêu tộc chưa chắc có thể chiếm được lợi thế ở đây." Giọng Triệu Công Minh nhẹ nhàng, trên mặt mang theo vẻ bình tĩnh vô biên.

U Minh Huyết Hải, huyết lãng ngập trời, sau khi trở thành A Tu La Đạo Chủ, cuộc sống của Minh Hà quả thực là mỹ mãn.

Công đức không ngừng tuôn đến, đạo hạnh đang từ từ mà ổn định thăng tiến, còn mình, chỉ cần bỏ ra một ít lao lực của tộc A Tu La là được.

Loại hình kinh doanh ổn định không lỗ vốn này, Minh Hà là lần đầu tiên làm.

Chương 188

Trong Sâm La Điện, Văn Đạo Nhân đích thân rót cho Minh Hà một chén Trà Ngộ Đạo.

Mặt đầy tươi cười cung phụng nói, "Lát nữa còn phải nhờ Lão Tổ xuất thủ giúp đỡ a." Thiên Đình mười vị tu sĩ Chuẩn Thánh hạ giới, khủng bố đến mức nào, vạn tộc Hồng Hoang run rẩy!

Toàn bộ U Minh Hải bên trong, đã thu gom ức vạn Nhân tộc, với mạng lưới tin tức khủng bố của Thiên Đình, U Minh Hải sớm muộn cũng sẽ chạm trán với người của Thiên Đình.

Bình Tâm Nương Nương không xuất hiện, toàn bộ U Minh Hải chỉ còn lại Ngũ Phương Quỷ Đế, Văn Đạo Nhân.

Căn bản không có khả năng chống lại Thiên Đình, chỉ có thể đặt chủ lực lên người Minh Hà.

Minh Hà nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cười nói, "Dễ nói, dễ nói, chuyện này giao cho Lão Tổ là được." Minh Hà hoàn toàn không quan tâm có đối địch với Thiên Đình hay không.

Thiên Đình tính là gì, y có bốn ức tám nghìn vạn Huyết Thần Tử ở đó, cho dù Đông Hoàng Thái Nhất đích thân đến cũng không sợ hãi.

Văn Đạo Nhân được Minh Hà bảo chứng, càng vui mừng, nâng chén trà, "Lão Tổ đại khí, tiểu Văn tử lấy trà thay rượu, kính Lão Tổ một chén." "Cạn!" Minh Hà uống cạn một hơi, Yêu tộc không đến, thì thôi.

Yêu tộc nếu dám đến, y sẽ cho ức vạn tu sĩ Hồng Hoang biết, kiếm trong tay y Minh Hà sắc bén đến mức nào.

Trên không Huyết Hải, không biết từ lúc nào, xuất hiện từng

mảng mây đen lớn, yêu khí cuồn cuộn, che trời lấp nhật, khiến vô số tộc A Tu La thân thể run rẩy, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi.

Họ từ những mảng yêu vân lớn này, cảm nhận được một luồng khí tức cùng cấp bậc với Lão Tổ tông. "Cục cục cục cục." Vô số tộc A Tu La lại chìm sâu vào Huyết Hải.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp họa, tình hình có chút không ổn, họ vẫn nên trốn một lúc rồi nói.

Trên không Huyết Hải, Thương Dương thân mặc váy hoa ngũ sắc, xinh đẹp động lòng người, nàng không nhịn được nhắc nhở nói. "Minh Hà Lão Tổ thực lực rất mạnh, ngay cả Đông Hoàng Bệ hạ cũng từng khen ngợi, chúng ta lần này, hãy bàn bạc kỹ với Minh Hà, cố gắng đừng khai chiến." Tính cách của Quỷ Xa nàng rất rõ, bạo ngược, cuồng bạo, không sợ trời, không sợ đất, nàng thật sự lo lắng Quỷ Xa không kiềm chế được bản thân, trực tiếp đối đầu với Minh Hà.

Phi Liêm cũng gật đầu, "Thương Dương lão muội nói có lý, Minh Hà gia hỏa kia tu luyện ở Huyết Hải vô số vạn năm, thực lực thật sự không phải thổi phồng, chúng ta thu liễm một chút, chỉ cần nói là muốn Nhân tộc là được." "Biết rồi, biết rồi." Quỷ Xa thì không kiên nhẫn gật đầu.

Thương Dương, Phi Liêm nhìn nhau, vẫn còn ưu tư trùng trùng.

Đồng thời, cách Vạn Thọ Sơn trăm vạn dặm, nhóm Cửu Anh đang trên đường đi.

Thử Thiết thân hình cao lớn, toàn thân như tường đồng vách sắt nói. "Lão già Trấn Nguyên kia không biết bị làm sao, vậy mà cũng che chở Nhân tộc, thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi." Anh Chiêu đoán, "Hoặc có lẽ là vì năm đó Bệ hạ và Yêu Sư, chém giết bằng hữu của hắn là Hồng Vân Lão Tổ, hành động này là để báo thù Thiên Đình

chúng ta." Cửu Anh cười quái dị, "Mặc kệ lão già Trấn Nguyên kia nghĩ thế nào, nếu biết điều, ngoan ngoãn giao ra Nhân tộc, vậy thì thôi, không giao ra, hừ." Anh Chiêu vội vàng nói, "Cửu Anh, ngươi quên Yêu Sư đã dặn dò rồi, nhất định không được xé rách mặt với Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử kia, không hề đơn giản." Cửu Anh cười lạnh nói, "Nếu lão già Trấn Nguyên kia biết điều, tự nhiên không xé rách mặt, nhưng nếu hắn cố chấp, nhất định muốn che chở Nhân tộc, chúng ta cũng không làm gì được sao?" Anh Chiêu không khỏi trầm mặc.

Khi ở Thiên Đình, hai vị Bệ hạ đã nhấn mạnh rất nhiều lần, hồn phách Nhân tộc có trợ lực rất lớn đối với Yêu tộc, Nhân tộc, Thiên Đình nhất định phải có.

Yêu Sư Côn Bằng, thì dẫn theo Phi Đản, Kế Mông, Khâm Nguyên ba vị Yêu Thánh khác, đi về phía Đông Hải, nơi khởi nguyên của Nhân tộc.

Trong biển mây mênh mông, Côn Bằng và mấy người đi phía trước, phía sau theo sau mười vạn tinh nhuệ Yêu tộc.

Không biết vì sao, trong lòng Côn Bằng, đột nhiên thoáng qua một dự cảm không lành.

Nhưng y rất nhanh lắc đầu, áp chế suy nghĩ trong lòng.

Nhân tộc sinh sống ở một góc biên duyên Đông Hải, ba mặt giáp núi.

Còn Kim Ngao Đảo của Đạo Trưởng Thánh nhân, ở sâu trong Đông Hải, khoảng cách giữa hai bên xa xăm đến nhường nào, nhất định sẽ không chiêu dụ Thánh nhân.

Tại Huyết Hải, Quỷ Xa và ba vị Yêu Thánh khác, dẫn mười vạn tinh nhuệ, bay đến biên duyên Huyết Hải, cũng chính là U Minh Hải.

Huyết Hải vô biên, huyết lãng cuộn trào, sóng lớn nghìn tầng, một mùi huyết tinh nồng đậm không ngừng tràn đến.

Quỷ Xa nhíu mày, "Nơi như thế này, cũng không biết Minh Hà đã sống bao nhiêu năm, thật sự không nói nên lời." Phi Liêm nhìn vào tầng U Minh Hải thứ nhất, trên các dãy núi và đại địa màu đen, vô số Nhân tộc như kiến cỏ sinh tồn, hô lên, "Các ngươi xem đó là gì!" Thương Dương phát ra tiếng kinh thán, "Thật nhiều Nhân tộc." Trong mắt Quỷ Xa lóe lên một tia tham lam kích động.

Chỉ riêng Nhân tộc mà y nhìn thấy, đã không dưới vạn ức.

Hơn nữa đây chỉ là Nhân tộc trên tầng U Minh Hải thứ nhất, mấy tầng bên dưới, còn không biết có bao nhiêu Nhân tộc cư trú, sinh tồn nữa.

Quỷ Xa trong lòng thầm mừng, xem ra lần đồ sát Nhân tộc này, y Quỷ Xa sẽ lập đại công lao hàng đầu.

Quỷ Xa hắng giọng, vung tay lên, phía sau mười vị Yêu Vương Thái Ất thân hình khổng lồ, vung vẩy dùi cui trong tay, bắt đầu gõ trống trời. "Đông đông đông!" Tiếng trống trời, chấn động đinh tai nhức óc, vang lên chín tiếng sau, Quỷ Xa mới lớn tiếng nói, "Yêu Thánh Quỷ Xa, Yêu Thánh Phi Liêm, Yêu Thánh Thương Dương của Thiên Đình, đến bái kiến Minh Hà đạo hữu, hoàn thỉnh Minh Hà đạo hữu hiện thân một lần." Trong Sâm La Điện, tay Minh Hà đang nâng chén trà cứng đờ, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo, "Những Yêu tộc này, lại dám đến Huyết Hải của ta làm càn!" Văn Đạo Nhân mặt đầy tươi cười cung kính nói, "Vài Yêu Thánh nhỏ bé thì tính là gì, Lão Tổ xuất thủ, dễ như trở bàn tay." "Tiểu Văn tử sẽ dẫn tất cả tinh binh cường tướng Địa Phủ, đến hô hào trợ uy cho Lão Tổ." "Đi thôi, chúng ta đi xem." "Vâng." Văn Đạo Nhân đứng dậy, khí chất trên người thay đổi, "Uất Lũy và những người khác ở đâu?" Không gian nứt ra, Ngũ

Phương Quỷ Đế đang bận rộn công việc hiện thân. "Điều binh khiển tướng, điều tất cả Kim Tiên của Địa Phủ...

A không, điều tất cả Quỷ Sai trên cấp Thiên Tiên đến đây." Cho dù chiến bại, khí thế cũng không thể mất, huống chi, căn bản là một trận chiến tất thắng. "Vâng, Đại Đế." Uất Lũy vội vàng lui đi, một khắc sau, lại xuất hiện, "Đại Đế, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát." "Tốt, theo ta và Tu La Đạo Chủ đến." "Vâng." "Lạch cạch!" Huyết Hải mênh mông vô tận, dâng lên sóng lớn.

Minh Hà Lão Tổ ngồi trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, phía sau hai thanh thần kiếm A Tỳ, Nguyên Đồ phát ra sát phạt chi ý cường đại, y nổi lên mặt biển Huyết Hải, tuy chỉ có một mình, nhưng dường như có thể chống lại trăm vạn đại quân.

Minh Hà xuất hiện không lâu sau, "Lạch cạch" Huyết Hải lại bắt đầu chấn động.

Hơn mười vạn Quỷ Sai, cùng với một phần lớn tộc A Tu La được Văn Đạo Nhân, và Ngũ Phương Quỷ Đế dẫn dắt, nổi lên mặt biển.

Không nói đến thực lực, chỉ nói về số lượng người, đã nhiều hơn so với Yêu binh Yêu tướng mà Quỷ Xa mang đến, về khí thế, càng vượt xa.

Minh Hà hài lòng liếc nhìn Văn Đạo Nhân một cái, con Văn tử này không tồi, biết cách làm việc, nếu năm đó ở Huyết Hải, mình thật sự một niệm giết đi, thật sự có chút đáng tiếc.

Quỷ Xa Yêu Thánh trịnh trọng nhìn Minh Hà một cái, lại nhìn thế trận Văn Đạo Nhân bày ra phía sau, không khỏi nhíu mày. "Minh Hà đạo hữu, đây là ý gì?" Giọng Quỷ Xa vang lên không lạnh không nhạt, không thể nghe rõ cảm xúc bên trong. "Ta có ý gì?" Minh Hà cười, y chỉ vào mười vạn tinh nhuệ phía sau Quỷ Xa, lắc đầu nói. "Quỷ Xa

đạo hữu mang nhiều người như vậy đến Huyết Hải của ta, vậy lại là ý gì?" Minh Hà nói xong, dường như lười nói thêm, trực tiếp bảo. "Các ngươi lần này đến đây, là vì hàng tỉ Nhân tộc trong Thập Bát Trọng U Minh Hải đúng không?

Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, vốn dĩ không liên quan đến lão tổ, nhưng lão tổ nay là Đạo chủ A Tu La đạo, tại vị phải tận trách.

Phong Đô Đại Đế có lệnh, lão tổ không dám không tuân vậy." Sắc mặt Quỷ Xa dần dần trở nên khó coi, thấy vậy Phi Liêm vội vàng bước ra.

Đối Minh Hà chắp tay, "Minh Hà lão tổ, Thiên Đình không có ý đối địch với Huyết Hải, nhưng Nhân tộc trong U Minh Hải có đại dụng đối với Yêu tộc chúng ta.

Vẫn xin Minh Hà lão tổ đừng ngăn trở Thiên Đình hành sự." Minh Hà lộ vẻ khó chịu, "Lão tổ đã nói rồi, ta nay là Đạo chủ A Tu La đạo, nếu Nhân tộc bị các ngươi mang đi, cái mặt già này của lão tổ biết để đâu?

Về sau tu sĩ Hồng Hoang thấy lão tổ, ai còn chịu coi lão tổ ra gì nữa?" Thương Dương nhất thời bất lực, quả nhiên, tình huống y lo lắng nhất vẫn xảy ra, Minh Hà lão tổ căn bản không ăn cái kiểu này.

Chương 189

Phi Liêm trầm giọng nói, "Bảo hộ Nhân tộc, Minh Hà đạo hữu có thể đạt được lợi ích gì?

Thiên Đình ta, giàu có Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Đạo hữu hôm nay nể mặt chúng ta một lần, về sau Thiên Đình sẽ là minh hữu kiên cố nhất của đạo hữu." Minh Hà cười khặc khặc, "Lão tổ không cần nhân tình của Thiên Đình, ngược lại rất thích công đức Địa Phủ." Nói xong, phía sau Minh Hà, một đóa Khánh Vân Công Đức to bằng cả bầu trời chậm rãi trải rộng, tỏa ra khí tường thụy nhàn nhạt, huyền diệu phi phàm.

Phi Liêm thấy vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống, lần nữa lùi một bước. "Minh Hà đạo hữu, ta thấy tầng thứ nhất Thập Bát Trọng U Minh Hải, ít nhất có hơn một vạn ức Nhân tộc.

Đạo hữu giao ra một nửa, chúng ta ai cũng không chịu thiệt.

Thiên Đình, còn thiếu đạo hữu một món nhân tình lớn, đạo hữu thấy sao?" Minh Hà vẫn mỉm cười lắc đầu, "Lão tổ đã đáp ứng người khác, phải bảo hộ tất cả Nhân tộc trong U Minh Hải.

Việc nuốt lời, lão tổ không thể làm ra, các ngươi vẫn nên từ đâu tới thì về đó đi." Phi Liêm thấy thái độ Minh Hà cứng rắn, không khỏi sắc mặt trầm xuống. "Minh Hà đạo hữu, đồ sát Nhân tộc lấy hồn phách, đây là pháp chỉ của hai vị Yêu Hoàng bệ hạ ban xuống.

Ngài nếu cứ cố chấp như vậy, thì đừng trách chúng ta không khách khí." Sắc mặt Thương Dương biến đổi, vừa định ngăn cản, lại thấy sắc mặt Minh Hà chợt trầm xuống, lạnh giọng nói. "Không khách khí, thì không khách khí thế nào đây?" "Đương nhiên là diệt Huyết Hải của ngươi, rồi mang Nhân tộc đi giao phó cho bệ hạ!" Quỷ Xa sớm đã

không nhịn nổi, lớn tiếng quát.

Bọn họ lần này hành sự, ba đại Chuẩn Thánh ra mặt, Minh Hà vẫn vô lễ, thật sự cho rằng Thiên Đình không làm gì được Huyết Hải sao? "Cùng nhau ra tay, bắt lấy Minh Hà này, giao phó cho bệ hạ!" Quỷ Xa đương nhiên cũng không phải kẻ ngốc, y biết Minh Hà thực lực cường đại, đánh đơn độc, mình khẳng định không phải đối thủ của Minh Hà.

Nhưng nếu có thêm Thương Dương, Phi Liêm, thì phần thắng rất lớn.

Quỷ Xa đã ra tay, Phi Liêm, Thương Dương bất đắc dĩ, chỉ có thể hợp lực, vây giết Minh Hà.

Trong ba đại Chuẩn Thánh, Quỷ Xa, Phi Liêm là Chuẩn Thánh trung kỳ, Thương Dương là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ba đại Chuẩn Thánh hợp lực ra tay, đá bay trời đất.

Trên không toàn bộ Huyết Hải, pháp lực khủng bố bạo phát, trong nháy mắt làm bốc hơi một mảng lớn Huyết Hải.

Nhưng Huyết Hải sinh sôi bất tức, trong khoảnh khắc lại trở nên đầy đủ.

Khóe miệng Minh Hà, nở một nụ cười lạnh, cùng một tia chiến ý. "Hay cho Thiên Đình Yêu Thánh!

Bản lão tổ ngược lại muốn xem xem, các ngươi có mấy cân mấy lạng, dám tùy tiện ra tay trên địa bàn của lão tổ!" Minh Hà cười, Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, y không phải đối thủ, lui nhường vài phần thì thôi.

Nhưng mấy vị Chuẩn Thánh hậu bối trước mắt, cũng muốn học Đông Hoàng Thái Nhất dùng thế lực áp người, quả thật là chuyện cười.

Minh Hà y hôm nay, sẽ dạy dỗ đám hậu bối này làm người, cho bọn họ biết, danh hiệu Minh Hà y, không phải thổi phồng mà có, mà là chém giết mà ra.

Ba đại Yêu Thánh xông thẳng đến Minh Hà, người còn trên không, đã lần lượt tế xuất pháp bảo đắc lực của mình.

Phi Liêm Yêu Thánh tế ra một cây trường thương, toàn thân bạc trắng, Đạo vận lượn lờ.

Mũi thương lấp lánh hàn quang cực lớn, dường như có thể dễ dàng đâm xuyên một thế giới.

Quỷ Xa Yêu Thánh tế ra một cây Phương Thiên Họa Kích, nặng vạn cân, có diệu dụng một lực phá vạn pháp!

Thương Dương Yêu Thánh, thì tế ra một chiếc linh đang màu vàng, chầm chậm lay động, truyền ra âm ba nhiếp hồn phách.

Ba đại Chuẩn Thánh, ba đại Tiên Thiên Linh Bảo, sắc mặt Minh Hà cũng hơi trịnh trọng một chút.

Chỉ thấy y ý niệm vừa động, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới tọa bắt đầu cực tốc xoay chuyển.

Mở rộng với tốc độ mắt thường có thể thấy, bay về phía ba người. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên cản lại một đòn của ba người, bay ngược về tay Minh Hà.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên không hề tổn hại, nhưng khí thế ba người cũng bị kéo lại, không còn sự sắc bén như trước.

Quỷ Xa cười khặc khặc quái dị, "Minh Hà lão tổ danh chấn Hồng Hoang, thực lực cũng chẳng ra sao!" Khóe miệng Minh Hà, nở nụ cười lạnh lẽo, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên xoay quanh thân, chống đỡ mọi công kích.

A Tỳ, Nguyên Đồ hai thanh thần kiếm xuất hiện trong tay.

Hai thanh kiếm, đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lúc này song kiếm giao thoa, cách không chém xuống.

Hai đạo kiếm khí khủng bố, trực tiếp hợp hai làm một, hóa thành kiếm đạo hồng lưu, trong nháy mắt nhấn chìm Quỷ Xa Yêu Thánh.

Khoảnh khắc tiếp theo, máu Chuẩn Thánh vẩy khắp không trung, thân thể Quỷ Xa Yêu Thánh, trực tiếp bạo tạc.

Mảnh vỡ bay tứ tung, truyền đến một mùi huyết tinh khiến người ta buồn nôn.

Uy lực một kiếm, khủng bố đến thế, trực tiếp biến nhục thân Quỷ Xa Yêu Thánh thành phấn vụn. "Lão tổ lợi hại!

Lão tổ cố lên!

Lão tổ vô địch!" Văn Đạo Nhân thì ở phía sau, không ngừng vỗ tay cổ vũ Minh Hà lão tổ.

Quỷ Xa là Chuẩn Thánh, tích huyết trọng sinh, nguyên thần bất diệt đối với y chỉ là chuyện tầm thường, đương nhiên sẽ không dễ dàng vẫn lạc như vậy.

Trên không trung huyết quang lóe lên, vô số huyết nhục tan vỡ lại ngưng tụ.

Quỷ Xa Yêu Thánh sống lại, nhưng khí tức trên người, lại suy yếu đi một phần rõ rệt bằng mắt thường!

Phục sinh, không phải phục sinh uổng phí, cần tiêu hao bản nguyên chi lực. "Khốn kiếp!" Quỷ Xa nghiến răng nghiến lợi, trên mặt không còn sự kiêu ngạo như trước.

Đông Hoàng bệ hạ nói đúng, Minh Hà tên này, thực lực cường đại, bọn họ phải thận trọng đối đãi.

Trên không trung, Minh Hà một mình độc đấu ba đại Yêu Thánh, không hề rơi vào thế hạ phong.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên thủ, A Tỳ Nguyên Đồ công, dư dả thong dong, tùy ý vung vẩy. "Xem thương!" Phi Liêm Yêu Thánh nắm đúng thời cơ, đâm ra một thương.

Chương 190

Thương này, ẩn chứa vô thượng cổ áo huyền cơ, một thương hạ xuống, thiên địa chấn động.

Cho dù là một đại thế giới hoàn chỉnh trước thương này, cũng phải tan vỡ thành vô số. "Ha, trò vặt mà thôi!" Minh Hà trên mặt mang vẻ khinh thường, đại thủ vung lên, huyết quang che trời lấp đất, trực tiếp nắm lấy trường thương trong tay Phi Liêm.

Sắc mặt Phi Liêm kịch biến, chỉ cảm thấy trường thương trong tay mắc kẹt trong một tòa Thái Cổ thần sơn, không thể nhúc nhích. "Yêu Thánh Thiên Đình, xem ra cũng chỉ đến thế!" Minh Hà mỉm cười nhàn nhạt, tùy tay vung lên, lực lượng khủng bố bạo phát, trực tiếp quăng Phi Liêm Yêu Thánh bay xa vô số vạn dặm.

Tiếp đó, A Tỳ, Nguyên Đồ, chia làm hai, chém về phía Quỷ Xa, Thương Dương. "Oanh!" Thương Dương trực tiếp bị đạo kiếm khí này, chém ra một vết thương lớn trên thân.

Toàn bộ người rơi vào một ngọn núi đen lớn trên U Minh Hải, bất tỉnh nhân sự.

Quỷ Xa thê thảm hơn, dưới vô thượng sát phạt chi khí, máu Chuẩn Thánh vẩy khắp không trung, một cánh tay trực tiếp bị chém xuống.

Nhưng rất nhanh, Quỷ Xa lại lập tức điều động bản nguyên chi lực, sinh trưởng ra một cánh tay hoàn toàn mới.

Chỉ là khí tức trên người, lại suy yếu hơn trước.

Văn Đạo Nhân ở phía sau Minh Hà, kinh thán nhìn tất cả những điều này, giơ ngón cái lên.

Vẫn phải là lão tổ a!

Chân đạp Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lưng đeo Nguyên Đồ, A Tỳ thần kiếm, sở hướng vô địch!

Văn Đạo Nhân vừa nói, lại dẫn người lùi về phía sau một chút.

Trận chiến trước mắt này, dường như không còn gì nghi ngờ, bọn họ chỉ cần chuẩn bị nằm thắng là được. "Minh Hà!!

Bản Thánh muốn ngươi chết!" Quỷ Xa thở hổn hển từng hơi lớn, toàn thân lóe lên u quang.

Khoảnh khắc tiếp theo, y hiện hóa Chân thân, biến thành một con Cửu Đầu Điểu che trời lấp đất.

Toàn thân gân thép xương sắt, đôi cánh đen kịt như đúc từ Thiên Ngoại Vẫn Thiết, tản mát ra khí tức lạnh lẽo nguy hiểm. "Oanh!" Cửu Đầu Điểu há to miệng rộng như chậu máu, từ trên xuống dưới, bạo phát ra lực hút vô song, nuốt về phía Minh Hà.

Khoảnh khắc này, toàn bộ U Minh Hải đều bắt đầu điên cuồng chấn động.

Một bên khác, Thương Dương cũng từ ngọn núi đen lớn bay ra, toàn thân tắm trong thất sắc thần quang.

Lắc lư linh đang trong tay, từng đợt âm ba, cuồn cuộn ập đến như trời long đất lở, khiến Văn Đạo Nhân cũng không khỏi bịt tai.

Một góc khác, Phi Liêm Yêu Thánh đồng thời thiêu đốt bản nguyên chi lực!

Bản nguyên chi lực, chồng chất lên vô thượng thương chi pháp tắc, đâm ra một thương kinh thế.

Khoảnh khắc này, ngay cả Minh Hà, cũng cảm nhận được áp lực không nhỏ.

Dù sao đây là ba vị Yêu Thánh, không phải mèo hoang chó dại gì.

Y sam Minh Hà, không gió tự động.

Thân hình tuy không lớn, nhưng lại có khí thế một người trấn giữ một giới.

Y lớn tiếng cười vang, "Các ngươi tiểu bối, vọng tự tôn đại, đến Huyết Hải khiêu khích lão tổ, lại không biết rằng, khi trời đất sơ khai, lão tổ tung hoành tứ cực thiên địa, thì các ngươi mới vừa hóa hình mà thôi.

Hôm nay, cứ để các ngươi xem, sức mạnh Huyết Hà Đại Trận của ta!" "Huyết Hà Đại Trận, hiện!" Minh Hà quát lớn một tiếng, Huyết Hải kéo dài vô số vạn dặm chợt chấn động.

Một luồng sát khí gần như hóa thành thực chất, từ bốn phương tám hướng không ngừng tuôn đến.

Sắc mặt Văn Đạo Nhân hơi biến, "Lão tổ sắp tung đại chiêu rồi, chúng ta lùi xa hơn chút nữa đi." Văn Đạo Nhân lại dẫn người lui về phía sau khoảng mấy vạn dặm.

Huyết Hà Đại Trận mở ra, toàn bộ Huyết Hải chấn động, vô biên huyết sát chi khí bốc lên, từng sợi từng sợi, hóa thành lồng giam cấm cố tất cả.

Trực tiếp bao trùm Quỷ Xa Yêu Thánh mà Minh Hà nhìn khó chịu nhất vào trong.

Sau khi bao trùm Quỷ Xa vào trong, thương kinh thế của Phi Liêm Yêu Thánh, tiếng linh đang nhiếp hồn phách của Thương Dương Yêu Thánh.

Toàn bộ đều bị ngăn lại bên ngoài Huyết Hà Đại Trận, tiếng nổ khủng bố vang vọng Huyết Hải, nhưng toàn bộ Huyết Hà Đại Trận, chỉ nổi lên từng đợt sóng gợn, sau đó không còn gì khác nữa.

Huyết Hà Đại Trận, là do Minh Hà sáng tạo, kết hợp sức mạnh của toàn bộ Huyết Hải.

Cho dù Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung nhập trận, cũng không thể dùng man lực phá trận.

Chỉ có tiên hạ thủ thương Minh Hà, từ chỗ Minh Hà ra tay, mới có thể thoát thân!

Lúc này, Phi Liêm, Thương Dương toàn bộ bị ngăn ở bên ngoài, lập tức sắc mặt hơi biến, dự cảm được điều gì đó.

Trong Huyết Hà Đại Trận, Minh Hà nhàn nhạt đánh giá Quỷ Xa Yêu Thánh, "Tiểu gia hỏa, Hồng Hoang ai mà chẳng biết Huyết Hải của ta, là cấm địa Hồng Hoang.

Rốt cuộc là ai cho ngươi gan, dám tự tiện xông vào Huyết Hải của ta, Đế Tuấn, hay là Đông Hoàng Thái Nhất?" Minh Hà nói xong, không đợi Quỷ Xa mở miệng đáp, liền tự mình nói. "Thôi đi, lão tổ trầm tịch trong Huyết Hải quá lâu rồi, e là tu sĩ Hồng Hoang đều quên uy danh A Tỳ, Nguyên Đồ của lão tổ.

Đã như vậy, lão tổ sẽ dùng máu Yêu Thánh của ngươi, lần nữa cáo thị Hồng Hoang, Huyết Hải, không phải mèo hoang chó dại nào cũng có thể tiến vào." "Hừ, Minh Hà, ngươi đừng quá cuồng vọng.

Ngươi ta đều là Chuẩn Thánh, ai cười đến cuối còn chưa nói được đâu." Quỷ Xa một cây Phương Thiên Họa Kích trong tay, chín cái đầu lâu xoay tròn toàn phương vị không góc chết, âm thầm quan sát sơ hở của Huyết Hải.

Minh Hà không nói thêm gì, tay trái cầm Nguyên Đồ, tay phải cầm A Tỳ, chém về phía Quỷ Xa.

Thân ảnh cực nhanh, thoáng cái đã xuất hiện trước Quỷ Xa.

Quỷ Xa vung Phương Thiên Họa Kích, đón đầu đánh tới, thế lớn

lực trầm, có sức mạnh dời núi lấp biển!

Trong Huyết Hà Đại Trận, Minh Hà, Quỷ Xa giao chiến chưa đến mười hiệp.

Quỷ Xa đã rơi vào thế hạ phong, chỉ có công chống đỡ, mà không có lực hoàn thủ. "Oanh!" Trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, một tia nghiệp hỏa đỏ rực bay ra, bám vào A Tỳ, Nguyên Đồ, một kiếm vung xuống.

Chương 191

Quỷ Xa né tránh không kịp, trực tiếp bị chém bay một cái đầu lâu.

Máu Thánh cuồn cuộn vẩy khắp không trung, khí tức Quỷ Xa, trong nháy mắt suy giảm một mảng lớn.

Bên Huyết Hải, Minh Hà lão tổ một mình độc đấu ba đại Chuẩn Thánh của Yêu tộc, không hề rơi vào thế hạ phong.

Còn một bên khác, Cửu Anh, Thử Thiết, Anh Chiêu ba đại Yêu Thánh, cũng đến Vạn Thọ Sơn!

Từ Cửu Thiên, cách rất xa, đã có thể nhìn thấy trên Vạn Thọ Sơn, mây mù lượn lờ, linh khí sung túc, tiên linh khí tức nồng đậm, Ất Mộc Tinh Khí, phả vào mặt. "Các ngươi mau xem kia là cái gì!" Anh Chiêu mắt tinh nhất, ngay lập tức chỉ xuống dưới nói. "Cái gì?" Cửu Anh, Thử Thiết chậm lại một lát, nhìn xuống dưới.

Cái nhìn này, thật không nhỏ!

Trong phạm vi trăm vạn dặm quanh Vạn Thọ Sơn, vô số nhà đá mọc lên, dày đặc như ong vỡ tổ, hàng ức vạn Nhân tộc, giống như kiến bận rộn qua lại, không đếm rõ cụ thể có bao nhiêu.

Trong mắt Cửu Anh lộ ra một tia tham lam cực lớn, "Nhiều Nhân tộc như vậy." Giọng y vừa dứt, liền cúi người lao xuống, chuẩn bị bắt vài Nhân tộc nếm thử trước.

Nhưng khi y lao xuống còn cách mặt đất mấy nghìn mét, Cửu Anh "Đông" một tiếng, đâm vào một tầng bình chướng trong suốt, chấn y tê dại da đầu, hai mắt hoa lên. "Thứ gì?" Cửu Anh trên mặt lộ ra ý lạnh tàn nhẫn, vung tay đại thủ hung hăng vỗ xuống bình chướng vô hình phía dưới. "Bành!" Âm thanh lần này, còn lớn hơn nhiều so với

trước.

Tầng bình chướng vô hình vô sắc phía dưới, chợt biến thành màu vàng, kim quang lấp lánh, rực rỡ sinh huy.

Quan trọng nhất là, nó bao phủ trăm vạn dặm đất, giống như một chiếc bát vàng lớn úp xuống, mang lại một cảnh tượng chấn động vô cùng.

Thử Thiết, Anh Chiêu lúc này cũng bay tới.

Thử Thiết ngẩn người, nghi ngờ nói, "Đây là thứ quái quỷ gì?" Anh Chiêu trịnh trọng nói, "Không ngoài dự đoán, hẳn là Địa Thư Đại Trận của Trấn Nguyên Tử." Trấn Nguyên Tử có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Đại Địa Thai Mô, có thể điều động sức mạnh sơn hà mạch lạc.

Lấy Đại Địa Thai Mô làm trận nhãn, tạo thành đại trận phòng ngự, bao phủ rộng lớn, kiên cố bất khả phá.

Chỉ là Địa Thư Đại Trận này, từ trước đến nay chỉ là một truyền thuyết, chưa từng thật sự hiện thế.

Với thực lực của Trấn Nguyên Tử, nhìn khắp Hồng Hoang, y cũng là một trong số ít người đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Ngày thường căn bản không ai dám đến trêu chọc, càng đừng nói là ép Trấn Nguyên Tử bày ra Địa Thư Đại Trận. "Địa Thư Đại Trận, chưa từng nghe nói.

Ta ngược lại muốn xem xem, cái gọi là Địa Thư Đại Trận này, có thể ngăn được nắm đấm sắt của ta không." Thử Thiết là dị chủng Thượng Cổ Hồng Hoang, Cự Giác Thủy Ngưu, sức mạnh vô cùng, nhục thân kiên cố bất khả phá.

Là số ít Yêu Thánh trong Yêu tộc có thể so sánh thân thể với Vu tộc.

Lúc này, Thử Thiết xoa quyền sát chưởng, toàn thân trên dưới tuôn ra một trận u quang kịch liệt, bao trùm lên nắm đấm, tiếp đó dốc sức đánh vào kết giới màu vàng phía dưới. "Oanh!" Chỉ nghe một tiếng động lớn, như một ngọn núi nhỏ bằng kim loại va vào nhau.

Toàn thân Thử Thiết bị một luồng sức mạnh vô cùng mềm mại nhưng kiên cố bật ngược trở lại.

Mãi một lúc sau mới hoàn hồn, "Thứ này thật lợi hại, lại có thể phản lại sức mạnh của ta!" Trong mắt Thử Thiết mang theo chấn kinh, nắm đấm đó của y, ngay cả một tòa Thái Cổ thần sơn cũng có thể oanh sập, lại bị thứ này trước mắt ngăn cản. "Đây quả thực là Địa Thư Đại Trận không nghi ngờ gì, nếu không, tuyệt đối không có lực lượng khủng bố như vậy!" Anh Chiêu trịnh trọng nói.

Lúc này, tất cả Nhân tộc dưới Đại Địa Thai Mô dường như cũng đã phản ứng lại.

Ngẩng đầu nhìn Yêu tộc đen nghịt trên không trung, nhưng trong thần sắc của họ lại không có bao nhiêu sợ hãi.

Bọn họ tin Thánh Sư, tin Trấn Nguyên lão tổ!

Thử Thiết chửi rủa, "Trấn Nguyên lão già này, thành tâm đối đầu với Thiên Đình ta sao?

Quả thật là muốn chết!" Nói xong, y dùng nắm đấm hung hăng đập vào kết giới vàng trên không trung, sau một trận đả kích đau đớn.

Kết giới vàng vẫn như cũ, không hề tổn hại, ngược lại lòng bàn tay Thử Thiết đỏ ửng, trực tiếp sưng to một vòng.

Cửu Anh trịnh trọng nhìn Địa Thư Đại Trận, nói, "Chúng ta hợp lực ra tay thử xem." "Được." Thử Thiết, Anh Chiêu hết sức gật đầu, tiếp đó ba người, đồng loạt bay lên không, đạo hạnh Chuẩn Thánh mang theo uy áp vô thượng, đè về phía kết giới vàng kia.

Nhưng bọn họ vẫn đánh giá thấp uy lực của Địa Thư Đại Trận.

Đại Địa Thai Mô, danh xưng Địa Thư, đâu phải là đồ hư danh.

Có thể bao phủ mấy trăm vạn dặm địa bàn, mượn sức mạnh vô thượng của sơn xuyên hà thủy, kiên cố bất khả phá.

Nói cách khác, ra tay với Địa Thư Đại Trận, cũng tương đương với đối kháng với sức mạnh của sơn xuyên hà lưu.

Với thực lực của Cửu Anh và những người khác, đương nhiên chưa đến mức đó.

Ngược lại ba người bị chấn văng xa tít tắp, khí tức trên người chấn động, nhất thời vô lực.

Thử Thiết lớn tiếng mắng, "Nhân tộc bị trận pháp giống mai rùa này bao trùm, chúng ta làm sao mà vào được?" Sắc mặt Anh Chiêu hơi trầm xuống, không nói gì.

Cửu Anh mặt âm trầm, suy nghĩ một lát rồi nói, "Chỉ có thể kích Trấn Nguyên lão già kia ra ngoài, tiên bắt lấy Trấn Nguyên lão già đó, đạt được quyền hạn của Đại Địa Thai Mô, mới có khả năng phá vỡ Địa Thư Đại Trận." Anh Chiêu nhíu mày nói, "Trấn Nguyên Tử kia tâm tư cẩn mật, còn không biết có chịu bị kích ra ngoài không.

Hơn nữa, y thân là Tiên Thiên Sinh Linh, thực lực cường đại, ba người chúng ta có bắt được hay không, vẫn là một ẩn số." Thử Thiết hừ nói, trên mặt lóe lên một tia khinh thường, "Anh Chiêu, ngươi lá gan thật sự quá nhỏ rồi đấy.

Đều là Chuẩn Thánh, ba người chúng ta bên này, lại không bắt được một Trấn Nguyên Tử sao?" Cửu Anh lạnh lùng nói. "Trấn Nguyên kia thực lực tuy mạnh, nhưng ba người chúng ta hợp lực, chưa chắc đã không bắt được.

Dù sao cũng phải thử xem, nếu không, tay không trở về Thiên

Đình, Yêu Hoàng bệ hạ thịnh nộ, ai gánh chịu nổi?" Vừa nhắc đến Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, mấy người lập tức im bặt. "Đi thôi, trước đến Vạn Thọ Sơn xem đã." Cửu Anh lắc đầu, dẫn hai vị Yêu Thánh, cùng vô số Yêu Vương Yêu Tướng phía sau, bay đến phía trên Vạn Thọ Sơn.

Sau khi đánh giá một lượt trên dưới, vẫn không phát hiện sơ hở nào của Địa Thư Đại Trận, y lớn tiếng nói. "Yêu tộc Cửu Anh, Thử Thiết, Anh Chiêu, đến Vạn Thọ Sơn bái kiến Trấn Nguyên đạo hữu, vẫn xin Trấn Nguyên đạo hữu ra gặp mặt." Trong Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử tay cầm phất trần, tĩnh lặng nhìn Đại Địa Thai Mô trước mắt không ngừng chấn động nhẹ, rồi hơi lắc đầu. "Minh Nguyệt, Thanh Phong, hãy trông coi nơi này cẩn thận, vi sư đi gặp bọn họ một chút." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của Thanh Phong Minh Nguyệt lộ ra vẻ lo lắng. "Lão sư, đối diện lần này đến ba vị Yêu Thánh, chúng ta vẫn nên tạm thời tránh mũi nhọn..." Trấn Nguyên Tử nhẹ nhàng cười nói, "Không sao đâu, yên tâm đi.

Chương 192

Đại sự lắm thì vi sư trở về Vạn Thọ Sơn, có Địa Thư Đại Trận ở đây, tuyệt đối không ngại." "Vâng, lão sư." Thanh Phong Minh Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

Giọng nói vừa dứt, hư không vỡ nứt, thân ảnh Trấn Nguyên Tử đã biến mất.

Phía trên Vạn Thọ Sơn, hư không như một tờ giấy trắng bị xé rách, Trấn Nguyên Tử thân mặc đạo bào vàng lớn, phong khinh vân đạm bước ra từ đó.

Y nhàn nhạt nhìn ba người, phong khinh vân đạm nói. "Ba vị đạo hữu đại giá quang lâm Vạn Thọ Sơn của ta, có chuyện gì sao?" Anh Chiêu chắp tay nói, "Yêu tộc ta lấy hồn phách Nhân tộc có đại dụng, đạo hữu hẳn là biết chứ?" Trấn Nguyên Tử lắc đầu, "Ta ở trong Vạn Thọ Sơn bế quan, đối với chuyện Hồng Hoang không mấy rõ, cũng không biết chuyện Yêu tộc đồ sát Nhân tộc." Anh Chiêu chỉ vào kết giới vàng phía dưới, "Trấn Nguyên đạo hữu đã không biết, vậy phiền rút Địa Thư Đại Trận đi, đừng cản trở Yêu tộc ta hành sự." Đại tứ đồ sát Nhân tộc, trong lòng Anh Chiêu tuy không tán thành, nhưng mệnh của Yêu Hoàng không thể làm trái, mình chỉ có thể làm theo.

Cương vực Vạn Thọ Sơn rộng lớn, số lượng Nhân tộc ức vạn, đủ để hoàn thành yêu cầu của Yêu Hoàng bệ hạ.

Những Nhân tộc này gặp phải tai ương vô vọng, khi bắt được mình sẽ cho họ một cái chết thống khoái là được.

Trấn Nguyên Tử nhàn nhạt liếc Anh Chiêu một cái, "Thụ nhân chi thác, trung nhân chi sự.

Ta đã đáp ứng người khác, phải bảo hộ tốt những Nhân tộc này,

nếu không cũng sẽ không bố trí Địa Thư Đại Trận.

Ba vị hôm nay vẫn nên mời về đi." Tâm tình Trấn Nguyên Tử hiện tại rất tốt, hiền đệ Hồng Vân nhà mình không hề thân vẫn, mà là an nhiên vô sự trở về Vạn Thọ Sơn.

Một luồng tàn hồn tuy yếu ớt, nhưng may mắn có Dưỡng Hồn Hồ Lô ở đó, chỉ cần có đủ thời gian, là có thể hồi phục, tất cả đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Nếu không, đổi lại trước đây, người Thiên Đình dám đến Vạn Thọ Sơn của y làm càn, sớm đã tay cầm Địa Thư ra tay nghênh chiến rồi.

Cửu Anh lạnh lùng cười, "Trấn Nguyên đạo hữu, chúng ta hôm nay là phụng ý chỉ của Yêu Hoàng bệ hạ đến.

Đương nhiên, chúng ta cũng không muốn đối địch với Trấn Nguyên đạo hữu.

Những Nhân tộc này chúng ta cũng không cần hết, cho chúng ta ba ngàn ức thì sao?" "Đừng nói ba ngàn ức, nửa đứa bé cũng không có." Trấn Nguyên Tử nói xong, vội vàng trở về Ngũ Trang Quán cùng Hồng Vân hàn huyên chuyện cũ, định rời đi.

Nhưng trước mắt lóe lên, Cửu Anh đã chặn trước mặt y, vẻ mặt nguy hiểm nói. "Trấn Nguyên đạo hữu, ngươi cứ thế rời đi, dường như có chút không ổn nhỉ." Trấn Nguyên Tử hai mắt ngưng lại, "Ngươi đây là ý gì?" Cửu Anh liếm liếm môi, trên mặt lộ ra nụ cười tàn khốc, "Giao ra Nhân tộc, mọi người hòa khí sinh tài, bình an vô sự.

Nếu không giao ra, Vạn Thọ Sơn của hôm nay, chính là Âm Phủ Địa Phủ của ngày mai." "Ha!" Trấn Nguyên Tử cười!

Đại hoàng y bào không gió tự động, phần phật vang lên! "Các ngươi thật sự cho rằng, bản tọa sợ loại người như các ngươi sao?"

Trấn Nguyên Tử, cực kỳ cổ lão Tiên Thiên Đại Năng, kinh nghiệm không khác Minh Hà là bao.

Nay là Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ kém một tia là Chuẩn Thánh Viên Mãn đạo hạnh.

Tung hoành Hồng Hoang, liền kiêu ngạo đến cực điểm, không ai y xem ra gì.

Cho dù là Nguyên Thủy tu luyện thuần chính Huyền Môn tiên pháp, cũng đối với Trấn Nguyên Tử kính nể có thừa, xưng hô bằng đạo hữu.

Ngoài ra, Trấn Nguyên Tử còn có Địa Thư, Thất Tinh Tiên hai đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thuật Tụ Lý Càn Khôn, quả thật là đại tu đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Trước đây không muốn đấu khẩu với Cửu Anh và những người khác, là vì Hồng Vân trở về, trong lòng vui không tả xiết.

Nếu không, sớm đã lấy Thất Tinh Tiên ra quất đám người này rồi.

Nay, ba người đốt đốt bức người, không ngừng khiêu khích, Trấn Nguyên Tử cũng không ngại thay Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất dạy dỗ bọn họ một bài học tốt.

Trong nháy mắt, Thất Tinh Tiên xuất hiện trong tay Trấn Nguyên Tử.

Tiếp đó hung hăng vung lên, trực tiếp quất vào mặt Cửu Anh.

Cửu Anh dường như không ngờ Trấn Nguyên Tử ra tay lại sắc bén như vậy, vội vàng tránh né.

Nhưng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đâu phải dễ tránh như vậy. "Ba!" Một tiếng, Thất Tinh Tiên không quất vào mặt Cửu Anh, ngược lại để lại một vết máu sâu tới tận xương trên mu bàn tay y.

"Hay cho ngươi Trấn Nguyên, không giảng võ đức!" Cửu Anh tức giận kêu la ầm ĩ, vội vàng gọi Thử Thiết, Anh Chiêu. "Cùng lên!

Bắt lấy lão già Trấn Nguyên này!

Bản Thánh không tin, ba chúng ta đánh một người, lại không đánh lại sao?" Trong tay Thử Thiết xuất hiện một đôi búa sắt lớn, khi vung lên, sơn hà phá nát.

Anh Chiêu thì hai tay khẽ động, xuất hiện một chiếc chuông nhỏ phiên bản mini.

Toàn thân màu vàng kim, giống Hỗn Độn Chung đến chín phần, hiển nhiên là phỏng theo hình dáng Hỗn Độn Chung mà chế tạo.

Còn về Cửu Anh, lấy ra một cây trường thương màu bạc trắng.

Ba đại Chuẩn Thánh, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xông về phía Trấn Nguyên Tử. "Tụ Lý Càn Khôn!" Sắc mặt Trấn Nguyên Tử hơi trịnh trọng, vung Thất Tinh Tiên, trước tiên cuộn lấy trường thương của Cửu Anh.

Tiếp đó, vung tay áo, lực hút khủng bố lập tức truyền đến, trong nháy mắt, hút Anh Chiêu, Thử Thiết vào trong.

Trong khoảnh khắc, hai người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tiến vào một không gian hỗn độn tăm tối.

Đến khi hai người lần nữa đi ra, trong tay đã trống rỗng, linh bảo hiển nhiên đã bị Trấn Nguyên Tử thu đi. "Khốn kiếp, Trấn Nguyên lão già!

Trả lại linh bảo cho ta!" Thử Thiết gào lớn xông lên, Anh Chiêu theo sau lao tới.

Trong nháy mắt, ba người tạo thành thế hợp vây, đồng loạt bao vây Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử tay cầm Thất Tinh Tiên, thêm thuật Tụ Lý Càn Khôn, cùng ba người ngươi tới ta lui, không hề rơi vào thế hạ phong.

Nhưng ba đại Yêu Thánh cũng không phải hạng tầm thường, lấy ba địch một thì gọi là kín kẽ không kẽ hở.

Trấn Nguyên Tử thực lực tuy mạnh, nhưng lúc này lại chỉ đánh hòa, không thể triển khai công kích hiệu quả.

Cửu Anh cười khặc khặc quái dị, "Trấn Nguyên lão già, ngươi nếu chỉ có chút bản lĩnh này, e rằng Vạn Thọ Sơn ngày mai sẽ hóa thành quỷ vực âm u." Lấy ba đánh một, Cửu Anh không hề cảm thấy sỉ nhục, ngược lại rất đắc ý.

Trong mắt y, kết quả là quan trọng nhất, quá trình tính là gì?

Trong Ngũ Trang Quán, dưới Nhân Sâm Quả Thụ trên Vạn Thọ Sơn, Tiên Thiên Dưỡng Hồn Hồ Lô hơi run động, giọng nói yếu ớt từ bên trong truyền ra.

Chương 193

"Huynh trưởng." "Thanh Phong, lão sư lấy ba địch một, hiện tại vẫn có thể duy trì, nhưng thời gian kéo dài..." Minh Nguyệt ẩn ẩn lo lắng nói. "Lão sư nắm giữ Địa Thư, cho dù không phải đối thủ, nhưng tự vệ khẳng định không thành vấn đề, ngươi đừng nghĩ lung tung nữa." Minh Nguyệt ấp úng nói, "Ai nghĩ lung tung chứ, lão sư khẳng định có thể đánh đuổi bọn họ." Trên Vạn Thọ Sơn, đại chiến kinh thế sắp nổ ra, nếu đặt vào trước đây, nhất định sẽ chấn kinh Hồng Hoang, khiến vô số đại năng Hồng Hoang kinh thán.

Nhưng đáng tiếc trước mắt sát khí ngập trời, che lấp nhật nguyệt, thiên cơ không hiển.

Chỉ có tu sĩ gần Vạn Thọ Sơn, miễn cưỡng có thể nhìn thấy cảnh này.

Phía trên Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử vẫn không hoảng không vội triển đấu với ba người.

Thất Tinh Tiên trong tay như rồng bơi tiến thoái như ý, thần thông Tụ Lý Càn Khôn uy lực vô cùng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Trấn Nguyên Tử dường như cũng rơi vào thế hạ phong.

Thất Tinh Tiên không còn sắc bén như trước, thân hình cũng hơi đình trệ. "Trấn Nguyên lão già không ổn rồi, chúng ta thêm dầu vào lửa, bắt lấy lão già này." Cửu Anh cười khặc khặc lớn tiếng, trong mắt bốc ra lửa đỏ rực.

Y, Cửu Anh nếu hôm nay chém được Trấn Nguyên Tử này, thì sẽ thật sự nổi danh Hồng Hoang!

Ngay lúc này, Trấn Nguyên Tử hướng về phía Cửu Anh lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Khoảnh khắc tiếp theo, y điều động vô thượng Địa Đạo chi lực, gia trì lên thân mình.

Đạo hạnh trong nháy mắt thăng đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn đỉnh phong cực hạn.

Một chiêu Tụ Lý Càn Khôn, trực tiếp thu Thử Thiết, Anh Chiêu vào trong tay áo.

Thất Tinh Tiên trong nháy mắt từ mềm mại như lụa hóa thành thép trăm luyện, "Bá" một tiếng, chém đứt một cái đầu lâu của Cửu Anh!

Bản thể Cửu Anh, chính là Cửu Đầu Đại Xà, mỗi cái đầu lâu đều ẩn chứa bản nguyên cực lớn.

Một cái đầu lâu bị chém mất, Cửu Anh đau đớn kêu la ầm ĩ.

Trường thương trong tay, đâm ra như gió, nhưng không ngoại lệ, dễ dàng bị Trấn Nguyên Tử cản lại.

Ngược lại Trấn Nguyên Tử mỗi một kiếm hạ xuống, một cái đầu lâu của Cửu Anh đều sẽ bị chém đứt.

Máu Yêu cuồn cuộn, vẩy khắp không trung, rơi trên Địa Thư Đại Trận, phát ra tiếng "tư tư tư".

Chỉ vẻn vẹn ba mươi hiệp, Cửu Anh đã bị Trấn Nguyên Tử dốc toàn lực trực tiếp chém đứt năm cái đầu lâu.

Bản nguyên chi lực tổn thương nặng, tu vi Cửu Anh trực tiếp rơi xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Lúc này, thuật Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử dường như cũng đã đến cực hạn.

Thử Thiết, lôi thôi từ bên trong bay ra, đã chịu một trận tra tấn. "Hôm nay cứ cho các ngươi chút giáo huấn này.

Về sau còn dám đến Vạn Thọ Sơn của ta gây sự, những Yêu Vương Yêu Tướng này, chính là kết cục của các ngươi." Trấn Nguyên Tử làm xong tất cả, vẫn phong khinh vân đạm.

Y một kiếm hạ xuống, mười vạn yêu binh trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Sau khi lạnh lùng liếc ba đại Yêu Thánh một cái, Trấn Nguyên Tử mới trở về Ngũ Trang Quán.

Ba đại Yêu Thánh cứ thế sững sờ tại chỗ, lại không dám ra tay.

Trong Ngũ Trang Quán, không còn sức mạnh Địa Đạo sơn hà địa mạch gia trì.

Khí tức trên người Trấn Nguyên Tử suy yếu rõ rệt bằng mắt thường. "Khốn kiếp!" Biểu cảm Cửu Anh dữ tợn, "Hôm nay nếu không phải dựa vào Địa Đạo chi lực, y làm sao có thể là đối thủ của chúng ta?" Anh Chiêu than thở, "Địa Thư Đại Trận ở đây, chúng ta hôm nay không phá được trận rồi, trở về Thiên Đình phục mệnh Yêu Hoàng bệ hạ đi." Cửu Anh, Thử Thiết trầm mặc không nói, xám xịt đi theo Anh Chiêu bay về phía Thiên Đình.

Đồng thời, trên U Minh Hải, Minh Hà dùng vô thượng Huyết Hà Đại Trận nhốt Phi Liêm, Thương Dương, chuyên tâm đánh chết Quỷ Xa.

Chỉ vẻn vẹn chưa đến ba mươi hiệp, Quỷ Xa lại một lần nữa vẫn lạc!

Nhưng lần này, Minh Hà lại không dễ dàng để Quỷ Xa hồi phục như vậy!

Y đại thủ vung lên, vô thượng Huyết Hà chi lực trực tiếp nhấn

chìm huyết nhục, hóa thân bay tứ tung của Quỷ Xa, hết lần này đến lần khác mài mòn sinh cơ của Quỷ Xa. "Không ổn!" Phi Liêm, Thương Dương thầm kêu không ổn.

Tu sĩ Chuẩn Thánh, bản nguyên cũng không phải vô cùng vô tận.

Một khi tiêu hao đến một mức độ nhất định, Chuẩn Thánh cũng sẽ vẫn lạc.

Hai người phấn khởi thần uy, muốn xông phá Huyết Hà Đại Trận ngăn trở, nhưng căn bản vô ích.

Huyết Hà Đại Trận, hội tụ sức mạnh của toàn bộ Huyết Hải, không ai có thể chống cự, hai đại Yêu Thánh dốc sức ra tay, cũng không lay chuyển được chút nào.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài Huyết Hà Đại Trận, Quỷ Xa đã vẫn lạc vô số lần, cuối cùng không chịu nổi công kích của Minh Hà, lại một lần nữa vẫn lạc.

Khoảnh khắc Quỷ Xa vẫn lạc, Minh Hà ý niệm vừa động.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên chợt bắt đầu xoay chuyển.

Tiếp đó một luồng ánh sáng trắng cùng một luồng nghiệp hỏa bay ra.

Bắt đầu luyện hóa bản nguyên của Quỷ Xa.

Đại tu Chuẩn Thánh, toàn thân bản nguyên hùng hậu.

Trước khi bản nguyên chưa cạn kiệt, muốn chém giết một đại tu Chuẩn Thánh, là một chuyện rất gian nan.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Hồng Liên Nghiệp Hỏa, có thể thiêu đốt nhục thân, pháp lực, nguyên thần, thậm chí là nhân quả.

Không biết qua bao lâu, trên không trung, khối bản nguyên lớn của

Quỷ Xa bị thiêu đốt sạch sẽ.

Yêu Thánh vẫn lạc, thiên địa đồng bi.

Trong nháy mắt, một luồng bi thương vô cùng lớn, xuất hiện trong lòng tất cả mọi người. "Khốn kiếp, dám giết Chuẩn Thánh Yêu tộc ta!" Phi Liêm, Thương Dương thật sự lo lắng rồi.

Chương 194

Một Yêu Thánh đường đường, cứ thế vẫn lạc trong Huyết Hải.

Đợi trở về Thiên Đình, bọn họ thậm chí không dám tưởng tượng Yêu Hoàng bệ hạ sẽ thịnh nộ đến mức nào.

Ngoài Huyết Hà Đại Trận mấy vạn dặm, Văn Đạo Nhân hít một hơi khí lạnh, lắc đầu gào thét. "Lão tổ uy vũ!

Lão tổ uy vũ!" Sau khi dùng vô thượng đại pháp lực chém giết Quỷ Xa kiêu ngạo nhất, Minh Hà cuối cùng cũng thoải mái.

Giống như đập chết một con muỗi không ngừng vo ve bên tai.

Y nhàn nhạt nhìn Phi Liêm Yêu Thánh, Thương Dương Yêu Thánh bị vô thượng Huyết Hà chi lực vây khốn trong Huyết Hà Đại Trận, dừng tay, dường như đang suy tư điều gì.

Sau khi suy tư một lúc, Minh Hà vung tay, vô thượng Huyết Hà Đại Trận, hóa thành vô số đốm sáng màu huyết tinh lấp lánh, bay vào Huyết Hải, ẩn mình không thấy.

Huyết Hà Đại Trận phá trừ, Phi Liêm, Thương Dương lập tức xích lại gần nhau, đầy cảnh giác và kiêng kỵ.

Trước đây khi thấy bệ hạ nhà mình áp chế Minh Hà mà đánh, không cảm thấy rõ ràng, chỉ thấy Minh Hà tự xưng Huyết Hải chi chủ, thực lực cũng chỉ thường thường.

Nhưng hôm nay khi ba đại Yêu Thánh bọn họ độc chiến Minh Hà, mới thấy được thực lực của Minh Hà rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Minh Hà nhàn nhạt liếc hai người một cái, "Các ngươi so với Quỷ Xa, thái độ tốt hơn một chút, bản tọa không giết các ngươi, các ngươi

rời khỏi đây đi." Phi Liêm, Thương Dương không nhúc nhích, mà vẫn cảnh giác nhìn Minh Hà.

Lời nói của Minh Hà, từ trước đến nay trong Hồng Hoang không có độ tín nhiệm nào đáng nói.

Bọn họ thật sự sợ mình vừa quay lưng rời đi, Minh Hà tên này sẽ lén lút tập kích họ từ phía sau.

Đến lúc đó mất cả chì lẫn chài, đó mới thật sự là thiệt thòi.

Sắc mặt Minh Hà lập tức lạnh xuống, "Các ngươi không tin bản tọa sao?

Bản tọa cho các ngươi mười nhịp thở, rời khỏi Huyết Hải, nếu không các ngươi hôm nay sẽ giống Quỷ Xa này, triệt để lưu lại nơi đây." Giọng Minh Hà chợt trở nên bình thản.

Một trận mùi huyết tinh nồng nặc phả vào mặt, khiến người ta rợn tóc gáy. "Chúng ta đi." Phi Liêm, Thương Dương nhìn nhau một cái, không chút do dự, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, mang theo mười vạn tinh nhuệ Thiên Đình phía sau, bay về phía Tam Thập Tam Thiên.

Minh Hà cứ thế nhàn nhạt nhìn bọn họ rời đi, không có động tác nào khác.

Không lâu sau, Văn Đạo Nhân rón rén tới gần, trên mặt y lóe lên ánh tham lam. "Lão tổ, sao không giữ lại nốt hai đại Yêu Thánh còn lại, đây đều là lực chiến đấu đỉnh tiêm của Thiên Đình.

Nếu giữ lại hết, nhìn khắp Hồng Hoang, sau này ai dám khinh thường lão tổ?" Minh Hà nhàn nhạt liếc Văn Đạo Nhân một cái, "Chẳng lẽ chỉ giết một Quỷ Xa, còn không thể chứng minh thực lực của lão tổ sao?" "Đương nhiên là có thể." Văn Đạo Nhân vội vàng cười đáp.

Sắc mặt Minh Hà nghiêm túc hơn một chút, nói đầy ý vị sâu xa. "Chém giết một Chuẩn Thánh, Thiên Đình tuy đau lòng, nhưng vẫn trong phạm vi có thể chịu đựng, không đến mức đích thân đến Huyết Hải gây sự với lão tổ.

Nhưng lão tổ ta nếu diệt sạch bọn họ, không chừa một ai, thì tất nhiên sẽ kinh động hai đại Yêu Hoàng.

Lão tổ ta tuy không sợ Thiên Đình, nhưng cũng lười đánh một trận vô nghĩa với chúng.

Chi bằng tha cho bọn họ một con đường, để được thanh tịnh." "Lão tổ cao kiến!

Chỉ là không biết bên Vạn Thọ Sơn, còn có Nhân tộc Tổ Địa bên kia thế nào rồi." Văn Đạo Nhân chợt nói.

Minh Hà cười cười, "Trấn Nguyên lão già kia thực lực tuy không bằng ta, nhưng cũng không phải hạng tầm thường.

Quan trọng nhất là, trong tay y có Đại Địa Thai Mô, có thể điều động ức vạn sức mạnh sơn hà địa mạch.

Địa Thư Đại Trận đâu phải là hư danh, cứ yên tâm đi, Nhân tộc tuyệt đối vô sự." Theo đó, chiến trường Huyết Hải, chiến trường Vạn Thọ Sơn đều hạ màn.

Bên rìa Đông Hải, trên đại bình nguyên bát ngát, lại là mây đen giăng kín thành, một mảng áp bức.

Yêu Sư Côn Bằng, cùng Kế Mông Yêu Thánh, Khâm Nguyên Yêu Thánh, Phi Đản Yêu Thánh, ngự lâm dưới Nhân tộc Thánh Thành.

Sau bốn vị Chuẩn Thánh Yêu tộc, còn có dày đặc, đủ mười vạn tinh nhuệ Yêu tộc!

Những Yêu tộc này, mỗi cảnh giới đều có, Địa Tiên, Thiên Tiên,

Chân Tiên, Huyền Tiên.

Thậm chí ngay cả Kim Tiên, Thái Ất tu sĩ cũng không ít.

Trong vô số người, thậm chí còn ẩn giấu Yêu Thần cảnh giới Đại La Kim Tiên, giống như độc xà, tiềm ẩn trong bóng tối, phát động một kích trí mạng.

Trận dung như vậy, xứng đáng khủng bố, thậm chí đủ để tiêu diệt hơn chín mươi chín phần trăm thế lực toàn bộ Hồng Hoang.

Mà đây, chỉ là một góc thực lực của Thiên Đình mà thôi.

Trên tường thành cao lớn dày nặng của Nhân tộc Thánh Thành, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị thân hình thẳng tắp, lãnh tĩnh nhìn tất cả.

Hữu Sào thị thầm giễu cợt một tiếng, "Thiên Đình thật đúng là coi trọng chúng ta a, lại điều động trận dung cường đại đến vậy." Truy Y thị bên cạnh nhắc nhở, "Nhị ca, lần này Thiên Đình chia binh làm ba đường, trước Nhân tộc Thánh Thành, chỉ là một trong số đó thôi." Toại Nhân thị chắp tay đứng thẳng, sắc mặt ngưng trọng, "Hôm nay trước Thánh Thành, tất có một trận huyết chiến.

Các ngươi đều đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" "Đại ca yên tâm, Nhân tộc chúng ta, chỉ có anh hùng chiến tử, tuyệt không có kẻ hèn nhát tham sống sợ chết." Nói xong, Hữu Sào thị chỉ vào bên trong Nhân tộc Thánh Thành.

Trên quảng trường bát ngát, chỉ thấy trên quảng trường, vô số Nhân tộc vai mang áo giáp, tay cầm vũ khí, ý chí kiên định ngẩng đầu nhìn yêu vân cuồn cuộn lan đến từ phía trên bầu trời.

Tu vi của họ không đồng đều, Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Thái Ất Kim Tiên, thậm chí còn có Nhân tộc cảnh giới phàm nhân tứ cảnh, Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Thần Phản Hư.

Tu vi cao thấp của họ khác nhau, nhưng trong ánh mắt họ không có một chút sợ hãi nào.

Chỉ có chiến ý, chiến ý xé rách tất cả.

Có chết không lùi, dù có chết, cũng phải cắn xé xuống một khối thịt trên thân kẻ địch.

Yêu Sư Côn Bằng chầm chậm đi đến trên mây, từ trên cao nhìn xuống mọi người, chầm chậm nói. "Chúng ta phụng pháp chỉ của Yêu Hoàng bệ hạ, lấy hồn phách Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Ba vị thủy tổ, mệnh của Yêu Hoàng không thể làm trái, vẫn nên ngoan ngoãn tuân theo đi." Giọng Côn Bằng vô cùng bình đạm, cho dù y có thể cảm nhận được khí tức Đại La Kim Tiên phát ra từ Nhân tộc Tổ Địa, cũng không hề để ý.

Nhân tộc, tuy đông người, nhưng lực chiến đấu đỉnh tiêm, căn bản không thể so với Thiên Đình.

Vô số Nhân tộc trong Nhân tộc Thánh Thành, hôm nay Côn Bằng y quyết lấy bằng được, ai cũng không ngăn cản nổi.

Chương 195

Trên tường thành Nhân tộc Thánh Thành, ánh mắt Toại Nhân thị không hề sợ hãi, nghe lời Côn Bằng, ngược lại cười lên. "Yêu Sư ý nghĩ thật sự mới lạ a.

Yêu tộc đồ đao đã giơ cao, lại muốn chúng ta bó tay chịu trói, ngoan ngoãn chịu chết.

Chúng ta từ lâu đã nghe Thiên Đình bá đạo, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, nay mới coi như thật sự được chứng kiến." Trên mặt Côn Bằng lộ ra vẻ lạnh lẽo, y liếc xéo nhìn phía sau tam tổ.

Trăm vạn hùng binh trên quảng trường Nhân tộc, khóe miệng y nhếch lên, cười lạnh lẽo. "Các ngươi sẽ không thật sự cho rằng, dựa vào đám ô hợp chi chúng các ngươi, thật sự có thể ngăn cản đại quân Yêu tộc ta chứ?

Bây giờ đầu hàng, còn có thể giảm bớt sát lục.

Nếu ngoan cố chống cự, thì chỉ sẽ kéo vô số Nhân tộc trong Thánh Thành vào vực sâu." Toại Nhân thị liên tục cười lạnh, chiến ý ngút trời, "Theo lời Yêu Sư mà nói, chúng ta chống cự hay không chống cự, đều sẽ chết.

Vậy chẳng bằng trước khi chết, cứ thế cắn xé xuống một khối thịt trên thân các ngươi mà ăn." "Khẩu khí thật lớn!" Sắc mặt Côn Bằng lập tức âm trầm xuống, "Các ngươi thật sự là muốn chết!" Nói xong, y vung tay, trăm vạn yêu binh phía sau dưới sự điều động của ba đại Yêu Thánh, bày ra quân trận, chỉnh tề nhất tề, vai mang áo giáp, tay cầm vũ khí, khí thế như hồng.

Một luồng sát phạt chi khí nồng hậu, phả vào mặt, thậm chí nhuộm cả Cửu Thiên trong xanh thành màu đen yêu dị.

Ngay lúc Côn Bằng sắp phát động tổng công, một lần công phá Nhân tộc Thánh Thành đích thì hậu.

Chợt, một bóng người không biết từ khi nào xuất hiện phía trên Nhân tộc Thánh Thành.

Người đó lau một vệt mồ hôi, trong miệng còn lẩm bẩm. "Mười năm thời gian, tuy có hơi gấp rút, nhưng trận pháp cuối cùng cũng hoàn thành rồi." Người nói chuyện chính là Triệu Công Minh.

Ban đầu khi y đến Nhân tộc Tổ Địa, cũng không hề nhàn rỗi.

Mà là bắt tay vào bố trí đại trận trong phạm vi Nhân tộc Tổ Địa.

Nhân tộc trong Nhân tộc Tổ Địa thật sự quá nhiều, đủ hàng nghìn ức.

Trong đó tuy không thiếu tu sĩ cường đại, nhưng số lượng nhiều nhất, vẫn là một số người già yếu trẻ nhỏ.

Một khi Nhân Yêu khai chiến, thậm chí chỉ một chút dư ba do chiến đấu sinh ra cũng có thể gây ra thương vong lớn cho Nhân tộc.

Vì vậy Triệu Công Minh chỉ có thể bố trí đại trận, để bảo vệ sự an toàn của họ.

Triệu Công Minh thở ra một hơi trọc khí, y vung tay, lấy Nhân tộc Thánh Thành làm trung tâm, đông, nam, tây, bắc.

Bốn phương hướng gần như cùng một lúc bùng lên quang hoa rực rỡ chói chang.

Trong Nhân tộc Thánh Thành, vô số Nhân tộc nhìn xa xa, chỉ thấy bốn lá kỳ xí màu sắc khác nhau bay đến trung tâm Thánh Thành.

Từng đạo đạo văn cổ áo huyền diệu, phức tạp khó hiểu, lấy bốn lá kỳ xí làm trung tâm.

Trải rộng về bốn phương, không lâu sau đã bao trùm toàn bộ Nhân

tộc Thánh Thành.

Tiếp đó trên vô số trận văn, tuôn ra một trận quang hoa nồng đậm rực rỡ, với tốc độ cực nhanh hóa thành một đạo kết giới vàng dày nặng.

Trận này, đã hao phí rất nhiều thời gian của Triệu Công Minh, phẩm cấp cũng vô cùng cao, phòng ngự vô song.

Cho dù là cường giả Chuẩn Thánh ra tay, cũng tuyệt đối không có khả năng phá vỡ. "Thánh Sư đại nhân thành công rồi!" Toại Nhân thị tam tổ lập tức thở phào một hơi, nhìn bình chướng vàng che trời lấp đất.

Chỉ cảm thấy thêm phần vững chãi, vô cùng an tâm.

Trong toàn bộ Nhân tộc Thánh Thành, vô số Nhân tộc càng thêm kích động không thể kiềm chế, về sau càng lớn tiếng hô hoán, "Thánh Sư!" "Thánh Sư!" "Thánh Sư!" Triệu Công Minh buông tay, bốn lá đại kỳ trong tay, hơi run động.

Tiếp đó, lần lượt rơi xuống bốn phương đông tây nam bắc, gia cố đại trận phòng ngự do Triệu Công Minh bố trí.

Làm xong tất cả những điều này, Triệu Công Minh mới chầm chậm bay đến bên cạnh Nhân tộc tam tổ.

Trên yêu vân cuồn cuộn che trời lấp đất, Côn Bằng nhìn bóng dáng Triệu Công Minh, không khỏi hai mắt ngưng lại.

Vị Thủ đồ Tiệt Giáo này không tu hành ở Nga Mi Sơn, La Phù Động, sao lại đến Nhân tộc đây rồi?

Chẳng lẽ hôm nay là muốn giúp đỡ Nhân tộc?

Vị Thủ đồ Tiệt Giáo này, thực lực cường đại, truyền rằng từ lâu đã là đệ nhất đệ tử Tam Giáo, càng được Thánh Nhân yêu thích sâu

sắc.

Nếu y đã quyết tâm giúp đỡ Nhân tộc, thì tình huống hôm nay, e rằng có chút không ổn.

Đương nhiên, Côn Bằng không phải sợ thực lực của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh thực lực dù mạnh đến đâu, cũng chỉ là một Đại La.

Y thật sự kiêng kỵ, là Tiệt Giáo phía sau Triệu Công Minh.

Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên Thánh Nhân, đâu phải là đồ ăn chay.

Trong lòng Côn Bằng nảy sinh chút kiêng kỵ, giữ lại vài phần cảnh giác.

Nhưng bề ngoài, vẫn không lộ ra chút sơ hở nào.

Thánh Nhân tuy lợi hại, nhưng nếu vô công mà trở về Thiên Đình.

Dưới sự thịnh nộ như sấm sét của Yêu Hoàng bệ hạ, y cũng tuyệt đối không thể có kết cục tốt.

Côn Bằng suy tư một hồi, rồi từ trên cao nhìn xuống nói. "Công Minh đạo hữu không tu hành ở Nga Mi Sơn La Phù Động, vì sao lại xuất hiện ở Nhân tộc Tổ Địa này?" "Sao, Yêu Sư ngay cả ta tu hành ở đâu, làm khách ở chỗ nào cũng phải quản sao?" Triệu Công Minh cười.

Côn Bằng vội vàng lắc đầu, "Đạo hữu muốn đi đâu là tự do của đạo hữu, ta lại làm sao có thể quản được chứ?

Chỉ là ta lần này đến đây, phụng mệnh lệnh của Yêu Hoàng bệ hạ, nhất định phải thu thập một vạn ức hồn phách Nhân tộc.

Vẫn xin đạo hữu khoanh tay đứng nhìn, đừng nhúng tay vào công

việc của Thiên Đình." Và khi Nhân tộc tam tổ nghe thấy con số một vạn ức này, nhìn nhau không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thiên Đình thật sự điên cuồng mất hết nhân tính, chỉ vì đánh bại Vu tộc, lại muốn tiến hành cuộc đại đồ sát tàn nhẫn vô nhân đạo đến vậy.

May mắn Thánh Sư đại nhân đã chuyển một lượng lớn Nhân tộc đến nơi an toàn, nếu không một khi đại đồ sát bắt đầu.

Chương 196

Tam tổ đơn giản là không thể tưởng tượng, đó sẽ là cảnh tượng thê thảm đến mức nào.

Triệu Công Minh hơi lắc đầu, "Ta và Nhân tộc có đại nhân quả.

Được Nhân tộc xưng ta một tiếng Thánh Sư, Nhân tộc có nạn, ta há có thể khoanh tay đứng nhìn?" Sắc mặt Côn Bằng trầm xuống vài phần, "Vậy hành vi của Công Minh đạo hữu là đơn thuần đại diện cho chính mình hay đại diện cho Tiệt Giáo?" Tiệt Giáo thế lực lớn, ẩn ẩn có xu thế đứng đầu tứ giáo.

Giáo chủ Thông Thiên Thánh Nhân lại là một tồn tại cực kỳ bao che khuyết điểm.

Trừ phi bất đắc dĩ, Côn Bằng thật sự không muốn đối đầu với Tiệt Giáo. "Hành vi của ta tự nhiên chỉ đại diện cho chính mình, không liên quan gì đến Tiệt Giáo." Côn Bằng thấy vậy, không còn do dự, lớn tiếng quát, "Theo ta cùng lên!" Côn Bằng nói xong, trực tiếp hành động, dẫn ba đại Yêu Thánh trực tiếp xông về phía Nhân tộc Thánh Thành.

Trong Thánh Thành, dưới sự dẫn dắt của tam tổ, trăm vạn chiến sĩ Nhân tộc xông ra, nghênh chiến Yêu tộc.

Chỉ vẻn vẹn mấy nhịp thở, hai bên đã triển khai kịch chiến.

Đại quân Yêu tộc có hơn mười vạn, về chất lượng vượt xa Nhân tộc.

Nhưng không chịu nổi số lượng Nhân tộc đông đảo a, một người đánh không lại, ta lên hai người.

Hai người vẫn đánh không lại, thì trực tiếp hội đồng.

Dưới cách đánh như vậy, lại tạo thành một cục diện giằng co.

Nhưng trong cục diện như vậy, Nhân tộc lại đang tử thương với tốc độ cực nhanh.

Giống như ném con vậy, không ngừng rơi từ trên trời xuống.

Một trận mùi huyết tinh nồng nặc theo gió ập đến, khiến người ta buồn nôn.

Nhưng không ai ngăn cản, đây định là một trận chiến vô cùng thảm liệt.

Triệu Công Minh nhìn, trong lòng vô cùng lãnh tĩnh.

Nhân tộc đại hưng, là phải trải qua tôi luyện bằng máu và lửa.

Y có thể giúp được một lúc, không thể giúp được mãi.

Chỉ có như vậy, Nhân tộc mới có thể quật khởi.

Y có thể ra tay giúp đỡ Nhân tộc, nhưng như vậy, tiềm lực ẩn sâu trong huyết mạch Nhân tộc, cũng sẽ ẩn sâu hơn nữa, thậm chí vĩnh viễn không được kích phát.

Máu và lửa, là con đường Nhân tộc tất yếu phải trải qua, ngay cả y, cũng sẽ không ngăn cản.

Đại quân Nhân Yêu kịch chiến, tam tổ và vài vị Đại La Kim Tiên trong Nhân tộc, trực tiếp cùng Côn Bằng, Kế Mông, Phi Đản ba người chiến đấu.

Nhân tộc những năm này, cũng xuất hiện không ít Đại La Kim Tiên.

Trước mắt ba bốn vị Đại La Kim Tiên, hợp lực chiến đấu một Chuẩn Thánh, nếu đặt vào thời bình thường, đương nhiên không địch lại.

Nhưng mười năm nay, Triệu Công Minh ngoài việc bố trí đại trận hộ thành.

Còn dạy mọi người pháp hợp kích, có thể bạo phát ra sức mạnh mạnh hơn xa thực lực ba người.

Vì vậy tuy ba người vẫn ở thế hạ phong, nhưng lại miễn cưỡng chống đỡ được.

Triệu Công Minh, thì trực tiếp đối đầu với Khâm Nguyên Yêu Thánh.

Khâm Nguyên Yêu Thánh, đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, nằm trong hàng đầu Thập Đại Yêu Thánh.

Lúc này, Khâm Nguyên nhìn Triệu Công Minh, trong mắt lóe lên một tia nóng bỏng.

Rồi lấy thế lôi đình vỗ ra một chưởng, chưởng lực hùng hồn, đánh về phía Triệu Công Minh như trời long đất lở.

Triệu Công Minh vội vàng điều khiển Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ để ngự địch.

Chỉ nghe "phanh" một tiếng, trên không trung phát ra một tiếng nổ lớn.

Cự chưởng tan rã, hai đạo bình chướng vàng tím do Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tạo thành.

Vững như Thái Sơn hộ trước thân Triệu Công Minh, kiên cố bất khả phá. "Linh bảo thật lợi hại!" Khâm Nguyên kinh thán thành tiếng, trong mắt lóe lên tham lam.

Y vẫn nghe nói vị đệ tử Tiệt Giáo này được Thánh Nhân coi trọng sâu sắc, trên người có nhiều linh bảo, công thủ nhất thể, uy lực cực lớn.

Y nếu bắt được Triệu Công Minh này, nể mặt Thánh Nhân, sẽ không động đến một sợi lông tơ của y.

Nhưng lấy đi linh bảo trên người y, tổng cộng không quá đáng chứ?

Có những linh bảo này, với thực lực của y, đủ để vươn lên đứng đầu trong số các Yêu Thánh.

Nghĩ đến đây, Khâm Nguyên lập tức phấn chấn, há to miệng rộng như chậu máu, tế ra một cây trường mâu.

Trường mâu tên là Chấn Thiên Mâu, là do Khâm Nguyên thỉnh Đế Tuấn giúp luyện chế.

Tuy chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng dưới sự ôn dưỡng nhiều năm của Khâm Nguyên, uy lực sớm đã không thua kém Tiên Thiên Linh Bảo cường đại.

Chỉ thấy y pháp lực thúc đẩy, trên Chấn Thiên Mâu đen kịt, chợt truyền đến tiếng chấn động cực lớn.

Tiếp đó với tốc độ mắt thường không thể nắm bắt, nhanh chóng xuyên qua không gian, đâm vào Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Mặc dù có Tiên Thiên Linh Bảo cường đại hộ thể, nhưng chênh lệch cảnh giới giữa hai người vẫn quá lớn. "Oanh long long", kết giới vàng tím phát ra âm thanh lớn, bắt đầu kịch liệt chấn động.

Triệu Công Minh nhíu mày, tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Lượng Thiên Xích hóa thành một đạo lưu quang, với góc độ vô cùng xảo quyệt, từ sườn chém về phía Khâm Nguyên.

Nhưng thân là Yêu Thánh, trải qua vạn trận chiến, phản ứng sao mà nhanh nhẹn.

Khâm Nguyên trực tiếp vung tay hất một cái, Chấn Thiên Mâu và Hồng Mông Lượng Thiên Xích va vào nhau.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích bị bật bay, tay Khâm Nguyên cũng hơi run lên, hóa giải sức mạnh trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Chương 197

"Nhiều bảo vật tốt!" Lần này, mắt Khâm Nguyên đã thẳng tắp, ra tay càng thêm sắc bén, miệng cũng không ngừng nói. "Môn đồ Thánh Nhân, quả nhiên bảo vật đông đảo.

Ngươi hôm nay nếu giao hết linh bảo ra, hôm nay bản Thánh nể mặt Thánh Nhân có lẽ còn có thể tha cho ngươi một con đường sống.

Nếu không, hừ!" Ý uy hiếp trong mắt Khâm Nguyên đã vô cùng nồng đậm.

Triệu Công Minh không nói gì, mà một bên điều khiển Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hộ thể.

Một bên tế xuất Hỗn Nguyên Kim Đấu, Hồng Mông Lượng Thiên Xích giết về phía Khâm Nguyên.

Với thực lực y bây giờ, trong Đại La, không ai là đối thủ của y.

Chỉ có Chuẩn Thánh mới xứng làm đá mài dao cho y. "Hừ, cố chấp không linh hoạt." Khâm Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng, tay cầm Chấn Thiên Mâu cùng Triệu Công Minh kịch chiến.

Trong ba mươi hiệp đầu, hai người bất phân thắng bại.

Ba mươi hiệp giữa, sắc mặt Triệu Công Minh hơi trắng bệch, cảm nhận được chút áp lực.

Đến mấy chục hiệp sau, Triệu Công Minh đã rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, Triệu Công Minh vẫn có thể kiên trì, nhưng ở nơi không xa, cường giả phe Nhân tộc lại không chịu nổi nữa.

Giữa Đại La và Chuẩn Thánh, có một ranh giới như trời với đất

không thể vượt qua.

Mặc dù có thuật hợp kích, nhưng vượt qua một đại cảnh giới để đối địch, vẫn quá miễn cưỡng.

Ở nơi không xa, hơn một trăm vạn đại quân Nhân Yêu chém giết lẫn nhau, tiếng la hét chém giết chấn động trời đất.

Không ngừng có xác người, hoặc xác Yêu tộc rơi từ trên không trung xuống, chém giết hiển nhiên cũng đã đến mức độ trắng trợn.

Trên không trung, Triệu Công Minh chợt dừng tay, điều khiển Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, hạ xuống trước một đóa bạch vân.

Khâm Nguyên cười khặc khặc quái dị, "Đã nghĩ kỹ rồi sao, muốn giao linh bảo trong tay ra rồi à?" Triệu Công Minh cười nói, "Ta đích xác có một thứ muốn giao cho ngươi." "Thứ gì?

Mau lấy ra!" Khâm Nguyên một trận kích động.

Một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a, đủ để thực lực của y lại lên một bậc thang.

Nhưng giọng y còn chưa dứt, biểu cảm trong nháy mắt từ kích động biến thành kinh hãi.

Chỉ thấy Triệu Công Minh lấy ra một mai ngọc phù, khẽ dùng lực bóp nát.

Một đạo kiếm khí màu bạc trắng sắc bén vô cùng, kiếm chém Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang bay ra từ ngọc phù.

Một luồng khí cơ khiến người ta cảm thấy ngạt thở, lan tràn đến Tứ Hải Bát Hoang.

Trên không trung, Côn Bằng, Kế Mông, Phi Đản, Nhân tộc tam tổ, vô số cường giả Nhân tộc, đều quay người lại, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc cực lớn.

Không ngờ, trong tay Triệu Công Minh, còn có loại bảo vật cấp bậc này!

Côn Bằng càng thêm may mắn khôn xiết, mình không đầu óc nóng lên, trực tiếp xông lên.

Nếu không, đối mặt với đạo kiếm quang này, có lẽ chính là mình. "Khốn kiếp, đây là cái gì!!!!" Sắc mặt Khâm Nguyên kịch biến, chỉ cảm thấy thần hồn đều đang run rẩy.

Muốn tránh đi, nhưng kiếm quang lại cho y một cảm giác, bất luận tránh thế nào, cũng không thể tránh khỏi.

Bất đắc dĩ, toàn thân pháp lực đề thăng đến đỉnh phong, muốn cản lại kiếm này, nhưng vẫn vô dụng.

Trong ngọc phù, ẩn chứa một kích của Thông Thiên, trong Chuẩn Thánh, không ai có thể cản! "Oanh!" Kiếm quang hạ xuống, khí tức sắc bén cắt xé thiên địa, thiên mạc khổng lồ trực tiếp bị chia làm hai.

Lộ ra không gian đen kịt, thoạt nhìn, giống như trời đất đều bị chia làm hai nửa.

Dưới kiếm khí tung hoành, Khâm Nguyên không kiên trì được mười nhịp thở, liền trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Không chỉ nhục thân, mà nguyên thần, Chuẩn Thánh Đạo quả, toàn bộ bị chém thành hai nửa. "Bản nguyên chi lực!" Khâm Nguyên gào lớn, muốn điều động bản nguyên chi lực, trọng hoạch tân sinh.

Nhưng kiếm khí Thông Thiên, không gì không chém, mạnh như Chuẩn Thánh, cũng căn bản không có tư cách phản kháng.

Cuối cùng, dưới vẻ mặt vô kế khả thi, vô cùng kinh khủng của Khâm Nguyên.

Khí tức của y, dưới kiếm khí, từng luồng từng luồng tiêu tán, cuối

cùng hóa thành tro bụi, triệt để tiêu tán giữa trời đất.

Cảm ứng được kẻ địch vẫn lạc, đạo kiếm khí kia cũng "ông ông" một tiếng, tan vỡ thành vô số bụi trần.

Một đạo ngọc phù, đổi lấy một tôn Chuẩn Thánh.

Cho đến lúc này, trong mắt Triệu Công Minh vẫn còn một trận cảm giác không chân thật.

Đây chính là thực lực của Thánh Nhân sao!

Thánh Nhân chi hạ đều là lâu nghĩ.

Triệu Công Minh lần đầu tiên cảm nhận được, Thánh Nhân mạnh mẽ đến mức này.

Đơn giản là và Chuẩn Thánh không phải là sinh linh trong cùng một chiều không gian.

Phải biết, tu hành đến Đại La Kim Tiên, đạo quả của toàn thân liền có thể dung nhập Thiên Đạo.

Chỉ cần bản nguyên còn đó, Đại La Đạo quả bất diệt thì không thể chém giết một tôn Đại La Kim Tiên.

Nhưng ngọc phù lão sư nhà mình ban xuống, dưới một kiếm, uy lực lại khủng bố đến vậy, quả thật là không thể tưởng tượng.

Nhất kiếm này chấn động cửu thiên thập địa, khiến ba vị Chuẩn Thánh yêu tộc cùng đông đảo Đại La Kim Tiên nhân tộc đang kịch chiến trên cửu thiên đều sững sờ!

Thánh Sư vừa rồi một kiếm chém giết một tôn Yêu Thánh?

Chương 198

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Ngay cả Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Trúc Y Thị ba người cũng đầy vẻ khó tin trong lòng!

Chân chính giao đấu với Yêu Thánh lâu như vậy, bọn họ đương nhiên biết chiến lực của một tôn Chuẩn Thánh khủng bố đến mức nào!

Côn Bằng, Kế Mông, Phi Đản ba người, càng là lập tức đứng sững tại chỗ.

Nhưng rất nhanh, vẻ ngơ ngác trên mặt bọn họ biến mất, thay vào đó là sự cảnh giác, kiêng kị vô cùng, thậm chí còn có một tia sợ hãi!

Đó là sức mạnh vượt qua cấp độ Chuẩn Thánh, có Thánh Nhân ra tay!

"Yêu Sư, chúng ta… chúng ta tiếp theo nên làm gì?" Phi Đản lắp bắp hỏi, vừa rồi dưới đạo kiếm quang kinh thế kia.

Hắn chỉ cảm thấy cả người như bị xé làm đôi.

Kiếm quang sắc bén đến cực điểm, gần như xé nát hồn phách hắn.

Chắc chắn, nếu kiếm đó không chém về phía Khâm Nguyên mà chém về phía hắn, hắn cũng tuyệt đối không tránh khỏi thân tử đạo tiêu.

"Còn có thể làm gì nữa, chạy thôi!" Côn Bằng nói xong câu đó, một khắc cũng không muốn chần chừ.

Trong khoảnh khắc, hắn hóa thành một con Đại Bằng che trời lấp đất, đôi cánh như đao xé rách không gian, thân hình biến mất.

Vừa rồi dưới đạo kiếm quang kia, không chỉ Kế Mông, Phi Đản, mà ngay cả Côn Bằng cũng cảm nhận được một luồng uy hiếp chết người.

Hắn, Côn Bằng, chủ Bắc Minh, đến Thiên Đình là để tiến thêm một bước, chứ không phải để chịu chết thay Thiên Đình.

Vừa rồi đạo kiếm quang đó trực tiếp chém giết một tôn Yêu Thánh.

Ai mà biết Triệu Công Minh trong tay còn có đạo thứ hai, thậm chí đạo thứ ba, thứ tư không?

Hắn bây giờ không đi, lát nữa kiếm khí lại phát động, ai có thể chống đỡ nổi?

"Quả nhiên không ai tinh minh hơn Yêu Sư." Kế Mông, Phi Đản thầm mắng một câu, rồi hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Thiên Đình.

Bốn đại...

à không, bây giờ là ba đại, ba vị chủ soái lâm trận bỏ trốn, trong cuồn cuộn yêu vân, sắc mặt trăm vạn yêu binh đều biến đổi!

"Chạy đi!" Không biết ai đó hô lên một tiếng, lập tức, đại quân yêu tộc vốn kỷ luật, chỉnh tề trở nên hỗn loạn.

Hốt hoảng bay về phía Thiên Đình.

Hữu Sào Thị tinh thần chấn phấn, lớn tiếng hô: "Đại ca, Tam muội, đại quân yêu tộc đã đại bại, bây giờ chính là cơ hội tốt để truy sát, cùng nhau ra tay đi!" Toại Nhân Thị tuy trong lòng cũng vô cùng kích động, nhưng vẫn lắc đầu.

"Cùng đường mạc truy, hơn nữa, thương vong của nhân tộc chúng ta thậm chí còn hơn cả yêu tộc." Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Trúc Y

Thị cùng chư vị Đại La Kim Tiên nhân tộc nhìn xuống chiến trường giao chiến giữa nhân yêu bên dưới.

Nói là thi sơn huyết hải cũng không quá lời, nơi mắt nhìn tới, từng mảng thi thể chất thành núi nhỏ.

Máu từ trên người bọn họ chảy ra, thậm chí tụ thành một dòng suối nhỏ trước Thánh Thành nhân tộc!

Một cỗ mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi, khiến người ta buồn nôn.

Trận chiến này, riêng nhân tộc đã tử thương không dưới trăm vạn.

Lúc này, Triệu Công Minh cũng bay tới, thở ra một ngụm trọc khí.

Cửa ải hiểm nguy nhất ở Tổ Địa nhân tộc đã qua.

Hẳn là nguy cơ ở Vạn Thọ Sơn, Vô Tận U Minh Hải cũng đã được hóa giải rồi nhỉ?

Còn về Bất Chu Sơn, Triệu Công Minh chưa từng nghĩ tới, đó là đại bản doanh của Vu tộc.

Mười một vị Tổ Vu tọa trấn, trừ phi là hai đại Yêu Hoàng đích thân ra tay, may ra mới có thể cưỡng công.

Bằng không, chỉ dựa vào một vài Yêu Thánh, đơn giản là chịu chết.

"Thánh Sư, vừa rồi kiếm kia của ngài..." Trong mắt Toại Nhân Thị lóe lên sự đố kỵ và kích động cực lớn.

"Đó là do Sư tôn ban cho ta để hộ thân, không ngờ uy lực lại lớn đến vậy, ngay cả đường đường Yêu Thánh Thiên Đình cũng không chống đỡ nổi." Triệu Công Minh giải thích một câu.

"Thánh Nhân..." Toại Nhân Thị trong mắt đầy vẻ kích động: "Thánh Sư, khi ngài trở về Kim Ngao Đảo, xin hãy thay chúng ta tạ ơn

Thánh Nhân.

Nếu không có kiếm này của Thánh Nhân, Tổ Địa nhân tộc e rằng thương vong còn tăng gấp mười." "Cứ yên tâm." Triệu Công Minh nói xong, nhìn thi sơn huyết hải trước Thánh Thành, nói: "Yêu tộc bị một kiếm của Sư tôn ta kinh sợ mà lui, trong thời gian ngắn e rằng sẽ không dám trở lại nữa.

Trước tiên hãy thu dọn chiến trường đi.

Những người đã vẫn lạc này đều là anh hùng nhân tộc ta, không nên để thi thể bọn họ bị bỏ lại giữa hoang dã." "Thánh Sư nói phải." Ngay lập tức, tất cả cường giả nhân tộc đều xuất động, bắt đầu thu dọn chiến trường.

Ba mươi ba Thiên, Đại La Thiên, bên trong Yêu Hoàng Điện, khí tức trầm trọng đến mức khiến người ta khó thở.

Yêu Thánh Phi Liêm, Thương Dương, Thử Thiết, Anh Chiêu cúi đầu, trên mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Trên đế tọa rộng lớn, Đế Tuấn mặt mày âm trầm, nhìn xuống bốn đại Yêu Thánh bên dưới, lạnh lùng nói.

"Mười năm thời gian, chỉ thu được hơn hai ức hồn phách nhân tộc, ngoài ra còn tổn thất hai đại Yêu Thánh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Phi Liêm trán đổ mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Bẩm Bệ Hạ, thần và Quỷ Xa, Thương Dương ba người tìm được U Minh Hải, nơi đó có vô số nhân tộc, đủ cho Thiên Đình chúng ta toàn bộ cần dùng.

Nhưng vào thời khắc then chốt, Minh Hà đã ra tay, tên đó bách vô cấm kỵ, lại dám..." Phi Liêm vội vàng tường thuật lại toàn bộ quá trình.

Tiếp đó, Anh Chiêu, Thử Thiết cũng vội vàng tấu lên, kể lại sự việc mình gặp phải ở Vạn Thọ Sơn.

“Hay cho một Minh Hà, hay cho một Trấn Nguyên Tử!” Giọng Đế Tuấn tuy bình tĩnh, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sự phẫn nộ ngút trời từ trong giọng nói bình tĩnh ấy!

So với Đế Tuấn đang kiềm chế nộ khí, Đông Hoàng Thái Nhất càng là giận dữ đứng dậy, sau lưng hư ảnh Huyền Hoàng Hỗn Độn Chung ẩn hiện.

“Lần này, không trách bọn họ, trách nhiệm hoàn toàn thuộc về Minh Hà, Trấn Nguyên Tử.

Xem ra bản Hoàng phải đích thân đến Huyết Hải, và cả Vạn Thọ Sơn, để bọn họ biết rằng Thiên Đình của ta không phải là nơi bọn họ có thể tùy ý đắc tội!” “Thái Nhất, trước tiên hãy bình tĩnh một chút.” Đế Tuấn cũng nhíu mày, trong lòng vừa giận vừa tức.

Đổi lại là người bình thường, Thiên Đình đã sớm bình định tất cả bọn họ.

Nhưng lần này ra tay lại là Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, đều là những tu sĩ đỉnh tiêm Hồng Hoang, muốn đối phó bọn họ vô cùng gian nan.

Đúng lúc này, ngoài Yêu Hoàng Điện, một thị vệ vội vàng đi vào, cung kính nói: “Bẩm Bệ Hạ, Yêu Sư ở ngoài cầu kiến.” “Côn Bằng, hắn đã trở về sao?” Đế Tuấn mày giãn ra.

Chương 199

Phi Liêm, Anh Chiêu, Thử Thiết, Thương Dương bọn họ không có thành tích gì, hiện giờ chỉ có thể đặt hy vọng vào Yêu Sư.

Nếu Yêu Sư ra tay, tập hợp đủ hồn phách nhân tộc mà Thiên Đình cần, thì đại chiến với Vu tộc vẫn có thể lập tức khởi động.

Không lâu sau, Côn Bằng mặt tái mét, cùng Phi Đản, Kế Mông vội vàng bước vào Yêu Hoàng Điện.

"Thần đẳng bái kiến Bệ Hạ." "Đứng dậy cả đi." Đế Tuấn phất tay, nhìn thấy vốn là bốn người, giờ chỉ còn ba, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành: "Khâm Nguyên đâu?" Côn Bằng thân mình khẽ run lên, sau đó ngã sấp xuống, mặt tái mét bi thương nói: "Hồi bẩm Bệ Hạ, Khâm Nguyên...

Khâm Nguyên hắn đã trận vong!" Đế Tuấn đập mạnh bàn, kinh hãi đứng dậy: "Sao lại thế được!" Hồng Hoang ngày nay, các Đại Năng Tiên Thiên hoạt động đã ít lại càng ít.

Trừ Minh Hà bách vô cấm kỵ, cùng Trấn Nguyên Tử có thù với Thiên Đình ra.

Các Đại Năng Tiên Thiên cổ xưa khác, hoặc là ẩn thế không xuất, cần mẫn tích lũy pháp lực, tăng cường đạo hạnh.

Hoặc là trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang, đi đến Hỗn Độn mênh mông tìm kiếm cơ duyên, sẽ không đối địch với Thiên Đình.

Đã vậy những Đại Năng Tiên Thiên cổ xưa này không có động cơ giết Khâm Nguyên, vậy Khâm Nguyên Tử là do ai gây ra?

Sắc mặt Đế Tuấn lúc này đã trở nên âm trầm chưa từng thấy.

Từng tia sát cơ, gần như hóa thành thực chất, bao quanh thân hắn.

Lần này Thiên Đình xuất binh đồ nhân, lập tức tổn thất ba vị Yêu Thánh cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể nói là tổn thất lớn nhất kể từ khi thành lập Thiên Đình.

Hắn lạnh lùng nhìn Côn Bằng, chất vấn: "Rốt cuộc là ai, có lá gan lớn đến vậy, lại dám sát hại Yêu Thánh yêu tộc của ta!" Côn Bằng vội vàng nói, trong mắt vẫn thoáng qua một tia sợ hãi tột độ.

"Thánh Nhân, là kiếm khí của Thánh Nhân!" "Thánh Nhân, sao có thể!" Giọng Đế Tuấn cao lên không biết bao nhiêu phần.

Hiện tại tuy Vu Yêu tranh đấu, sát khí dâng cao đến cực điểm, che trời lấp đất, thiên cơ không hiển.

Nhưng Thánh Nhân là tồn tại cấp bậc gì, gần như có thể nói là hóa thân của ý chí Thiên Đạo.

Thánh Nhân một khi ra tay, ý chí Thiên Đạo sẽ hiển hiện, Thiên Đình sao lại không thể cảm giác được?

Côn Bằng lau mồ hôi trên trán, cung kính nói: "Khải bẩm Bệ Hạ, sự tình là thế này.

Thần đẳng đến Đông Hải, Tổ Địa nhân tộc xong, bất ngờ phát hiện, thủ tịch Tiệt Giáo, tức là Triệu Công Minh kia, lại cũng ở đó.

Triệu Công Minh kia tuy là tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng không thể không thừa nhận, thủ đoạn quả thật không yếu." Côn Bằng cũng như Phi Liêm, Anh Chiêu, đem tình huống mình gặp phải ở Tổ Địa nhân tộc cẩn thận kể lại cho Đế Tuấn một lần.

Côn Bằng nói xong, một góc Yêu Hoàng Điện, Hy Hoàng Phục Hy cuối cùng cũng thầm thở phào một hơi.

Đại bộ phận nhân tộc vô sự, vậy là hắn yên tâm rồi.

Triệu Công Minh, quả nhiên không hổ danh, không phụ kỳ vọng

của hắn.

“Hóa ra sau lưng đại kế của yêu tộc chúng ta, đều là Thông Thiên Thánh Nhân, và Triệu Công Minh Tiệt Giáo kia đang giở trò quỷ.” Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

“Thái Nhất, cùng ta đến Côn Luân Sơn một chuyến.

Đệ tử thủ tịch Tiệt Giáo chém giết một tôn Yêu Thánh Thiên Đình ta, dù là Thánh Nhân đạo thống, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy!” Nộ khí trong lòng Đông Hoàng Thái Nhất đã tích tụ đến cực hạn, tựa như núi lửa sắp phun trào, lớn tiếng nói.

“Huynh trưởng nói không sai, Tiệt Giáo quả thật khinh người quá đáng.

Cho dù là Thánh Nhân đạo thống, chúng ta cũng phải đòi lại một đạo lý!” Lời của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất vừa dứt, không khí trong toàn bộ Yêu Hoàng Điện lập tức càng thêm trầm trọng.

Vô số cao tầng Thiên Đình trong lòng thoáng qua một tia hoảng sợ.

Đó là Tiệt Giáo, là Thánh Nhân đạo thống!

Giáo chủ Linh Bảo Thiên Tôn càng là một vị không dễ trêu chọc.

Vạn nhất trong cơn thịnh nộ, ngài ấy làm ra chuyện gì đó thiếu lý trí, đến lúc đó Thiên Đình phải làm sao?

Thương Dương, Côn Bằng cùng các Yêu Thánh Thiên Đình khác vội vàng ra hiệu bằng mắt cho Bạch Trạch.

Bạch Trạch, trí nang của Thiên Đình, được xưng là đệ nhất quân sư Thiên Đình, hẳn phải có cách khuyên nhủ được hai vị Bệ Hạ.

Bạch Trạch vội vàng nhìn tới, khi thấy sự bình tĩnh sâu thẳm trong mắt Đế Tuấn, lập tức hiểu ra tất cả.

Yêu Hoàng Bệ Hạ đây là đang 'diễn kịch' cho người khác xem a.

Ba đại Yêu Thánh Thiên Đình, gần như toàn bộ đều trực tiếp hoặc gián tiếp vẫn lạc trong tay Tiệt Giáo.

Hơn nữa, ba đại Yêu Thánh này thống lĩnh binh mã Thiên Đình, địa vị tại Thiên Đình cực cao.

Nếu Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai người không làm gì, tất sẽ khiến người dưới chán nản.

Cho nên, diễn kịch là một khâu tất yếu.

Nghĩ thông điều này, Bạch Trạch lập tức thở phào nhẹ nhõm, tiến lên chắp tay nói: "Bệ Hạ, tuyệt đối không thể hành động bốc đồng!" Ánh mắt lạnh lùng của Đế Tuấn nhìn qua, muốn xem Bạch Trạch rốt cuộc muốn nói gì.

Bạch Trạch vội vàng cung kính nói: "Bẩm Bệ Hạ, chuyện này liên quan đến Thánh Nhân, Thiên Đình không thể không thận trọng hành sự.

Theo thần thấy, không bằng đợi sau khi tiễu diệt Vu tộc, Thiên Đình sẽ lên Kim Ngao Đảo đòi lại đạo lý này." Lời Bạch Trạch vừa dứt, mọi người lập tức có chỗ dựa, liên tục phụ họa: "Phải đó, xin Bệ Hạ hãy nghĩ kỹ rồi hãy hành động!" Đế Tuấn phất phất tay, đau đớn đến thấu xương nói: "Ba vị Yêu Thánh đã lập công lao hãn mã cho Thiên Đình ta, nay thảm tử trong tay Tiệt Giáo.

Đợi Thiên Đình ta diệt Vu tộc xong, nhất định sẽ đòi lại công đạo cho các Yêu Thánh đã vẫn lạc!" "Bệ Hạ Thánh minh!" Trong Yêu Hoàng Điện, chúng thần vội vàng chắp tay hành lễ.

Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh tuy vẫn còn chút phẫn nộ, nhưng Đế Tuấn đã lên tiếng, chỉ có thể tạm thời kiềm chế lửa giận trong lòng.

Theo Đông Hoàng Thái Nhất thấy, với thực lực Thiên Đình hiện tại, diệt Vu tộc không phải là chuyện khó khăn gì.

Đợi sau khi diệt Vu tộc xong, sẽ lần lượt ra tay thu thập những kẻ khác.

Trong Yêu Hoàng Điện, Đế Tuấn thờ ơ nhìn Thương Dương, Anh Chiêu cùng những người khác dâng lên hồn phách nhân tộc.

Hắn không khỏi phất phất tay: "Mang những hồn phách nhân tộc này, và cả huyết nhục nhân tộc, toàn bộ giao cho thợ rèn đúc xử lý đi.

Cố gắng chế tạo ra nhiều thần binh lợi khí hơn nữa, đặt nền móng vững chắc nhất cho yêu tộc ta đồ Vu sau này." "Vâng, Bệ Hạ." Thử Thiết khẽ đáp một tiếng, nhận lấy hồn phách nhân tộc rồi lui xuống.

Những hồn phách nhân tộc này, tuy có chút ít, nhưng nếu toàn bộ gia trì vào thần binh lợi khí, vẫn có thể phát huy chút tác dụng.

Làm xong tất cả những việc này, tiếp theo chính là trui rèn binh mã, chuẩn bị khai chiến với Vu tộc.

Thân là Yêu Hoàng thống ngự Thiên Đình, Đế Tuấn không muốn chờ đợi thêm một khắc nào nữa.

Chương 200

Sau khi đại quân nhân tộc và yêu tộc lui đi, bỗng nhiên, Triệu Công Minh chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khó tả gia trì lên thân hắn.

Hậu phương Công Đức Kim Luân ẩn ẩn hiện ra, sau đó với tốc độ cực nhanh bắt đầu tăng vọt.

Rất nhanh, Triệu Công Minh liền cảm thấy, Công Đức Kim Luân so với trước kia, vậy mà đã ngưng luyện thêm tới ba thành.

"Đây chính là sự huyền diệu của Nhân Hoàng Chi Khí." Triệu Công Minh trong lòng thầm cảm thán, Nhân Hoàng Chi Khí gia thân, hắn tuy không có danh xưng Nhân Hoàng, nhưng đã có thực lực Nhân Hoàng.

Đồng thời khí vận của hắn và khí vận nhân tộc cũng triệt để gắn bó với nhau.

Nhưng sự gắn bó này lại không phải kiểu cùng vinh cùng tổn, mà là đơn phương.

Khí vận nhân tộc hưng thịnh, Triệu Công Minh có thể thu được lợi ích cực lớn.

Ngược lại, nếu khí vận nhân tộc suy bại, Triệu Công Minh cũng sẽ không chịu ảnh hưởng gì.

Sau khi giúp nhân tộc giải quyết đại nguy cơ, Triệu Công Minh lại ở lại Thánh Thành nhân tộc mấy ngày, lúc này mới trở về La Phù Động ở Nga Mi Sơn.

Nhân Yêu chi chiến, lấy kết cục yêu tộc nguyên khí đại thương, nhân tộc tử thương số ức, hạ màn.

Tây Phương, Tu Di Sơn, bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Phạm âm trận trận, kim quang lượn lờ, một bộ dáng cực lạc thế giới.

Chuẩn Đề như có điều suy nghĩ: "Không ngờ, Nhân Yêu chi chiến lại kết thúc theo cách này." Nhưng rất nhanh, trong mắt Chuẩn Đề lóe lên một tia không cam lòng: "Sư huynh, Vu tộc và Yêu tộc đã như nước với lửa, không bằng chúng ta thêm một mồi lửa vào đó, giúp đại kiếp khai mở?" "Thêm mồi lửa thế nào?" Tiếp Dẫn cũng động lòng, chỉ có đại kiếp khai mở, Tây Phương của hắn mới có cơ hội đại hưng thịnh a.

"Ta nghe nói, mười đứa con bất tài của Đế Tuấn, toàn bộ bị Đế Tuấn thả nuôi ở Thang Cốc.

Nếu chúng ta..." Chuẩn Đề nói xong, ném cho Tiếp Dẫn một ánh mắt tinh tế.

Tiếp Dẫn lập tức tâm lĩnh thần hội, trên mặt thoáng hiện một tia sầu lo: "Mười Đại Kim Ô đều kế thừa một phần Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên chi lực.

Nếu thả toàn bộ bọn chúng ra khỏi Thang Cốc, tai nạn tất sẽ càn quét Hồng Hoang, tạo thành nghiệp lực cực lớn.

Cái này..." Chuẩn Đề nói: "Tạo thành tai nạn là mười con Kim Ô con của Đế Tuấn, có liên quan gì đến Tây Phương của chúng ta chứ?

Sư huynh à, cơ hội này không thể bỏ lỡ, một khi đã mất sẽ không trở lại nữa, nhất định phải trân trọng giữ lấy.

Bằng không, thật sự phải đợi đến khi Vu Yêu đại chiến khai mở, còn không biết phải đợi đến bao giờ nữa." Chuẩn Đề du lịch Đông Phương, thấy Đông Phương nhân kiệt địa linh, chung linh dục tú.

Rồi lại nhìn Tây Phương cát vàng cuồn cuộn vạn dặm, một khắc cũng không muốn tiếp tục tu hành trong hoàn cảnh như vậy nữa.

Tiếp Dẫn nghiến răng: "Được, vậy đành làm phiền Sư đệ lại chạy một chuyến vậy." Chuẩn Đề phất tay: "Tất cả là vì sự chấn hưng của Tây Phương, chạy vài chuyến có là gì.

Ta đi đây!" Chuẩn Đề nói xong, giơ tay xé rách không gian, biến mất bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Sau khi Chuẩn Đề đi, Tiếp Dẫn lộ vẻ bi thiên mẫn nhân, nhắm mắt lại, mặc niệm kinh văn.

Thang Cốc, ở phía Đông Hồng Hoang, là một sơn cốc khổng lồ.

Sở dĩ được đặt tên là Thang Cốc, là vì Thiên Đình cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, Phù Tang Thần Thụ, chính là ở trong Thang Cốc.

Đồng thời, Mười Đại Kim Ô cũng được sinh ra trong Thang Cốc.

Ngoài ra, Thang Cốc còn là một căn cứ quân sự của yêu tộc.

Thường niên do vài vị Yêu Thần cấp bậc Đại La Kim Tiên phụ trách huấn luyện binh mã, thủ vệ nghiêm ngặt.

Bên trong Thang Cốc, một thân cây thần khổng lồ che trời lấp đất, cao không biết bao nhiêu mét.

Hệ rễ thô tráng cắm sâu vào lòng đất, lá cây màu vàng kim dày đặc, tựa như được đúc từ hoàng kim, mọc ra bốn phía, phát tán ra một luồng hỏa đạo pháp tắc cực kỳ nóng bỏng.

Dưới luồng pháp tắc chi lực nồng đậm này, có thể khiến người ta lĩnh ngộ pháp tắc với tốc độ nhanh gấp mười mấy lần, xứng danh tuyệt thế trân bảo.

Lúc này, trên thân cây Phù Tang Thần Thụ thô lớn, chín con chim lớn màu vàng kim che trời lấp đất đang trò chuyện.

"Đại ca, bị giam nhiều năm như vậy, khi nào chúng ta mới có thể ra ngoài?" "Không phải lần trước lén lút hạ giới, thiêu chết mấy vạn

sinh linh của tộc Thanh Thiên Ngưu Mãng đó thôi, có cần phải bị giam lâu như vậy không?" Nhị Kim Ô thở dài: "Đều tại chúng ta lúc đó còn trẻ, quá bốc đồng.

Tộc trưởng tộc Thanh Thiên Ngưu Mãng lại là một vị Đại La Tinh Quân của Thiên Đình chúng ta." "Sớm biết đã đổi sang một nơi khác rồi.

Nhiều năm trôi qua, cũng không biết Phụ Hoàng và Vu tộc thế nào rồi, thật muốn ra ngoài a." Lúc này, con Kim Ô lớn nhất mở miệng: "Được rồi, Phụ Hoàng bảo chúng ta ở Thang Cốc bế môn tư quá, các ngươi đừng nghĩ đến việc ra ngoài nữa, đều ngoan ngoãn ở yên đó cho ta." "Vâng, Đại ca." Kim Ô Đại Thái Tử nói, các Kim Ô khác lập tức ngoan ngoãn cúi đầu gật.

Bên ngoài Thang Cốc, không biết từ khi nào, không gian gợn sóng từng trận.

Sau đó, một lão giả tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt bước ra từ trong đó.

Người này, tự nhiên chính là nhị giáo chủ Tây Phương Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề thờ ơ nhìn Phù Tang Thần Thụ che trời lấp đất trong Thang Cốc một cái, trong mắt lóe lên một tia tham lam đố kỵ.

Bảo vật cỡ này, nếu có thể dời đến Tây Phương của hắn, thì tốt biết bao!

Chuẩn Đề định thần, trực tiếp đi đến trước Thang Cốc.

Hai vị Yêu Vương Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong thủ vệ thấy vậy, vội vàng bay ra, lớn tiếng quát: "Kẻ nào dám tự tiện xông vào trọng địa Thang Cốc của Thiên Đình ta!" Chuẩn Đề cũng không nói lời nào, khẽ phất tay, hai đạo Phật quang nhàn nhạt rơi xuống thân hai người.

Ánh mắt hai người lập tức ngơ ngẩn, hôn mê bất tỉnh trên mặt

đất.

Tiếp đó, Chuẩn Đề nghênh ngang đi vào.

Đi vào chưa bao lâu, ba vị Yêu Thần cấp bậc Đại La Kim Tiên liền cảm thấy không ổn, trực tiếp bay tới, cảnh giác nhìn Chuẩn Đề: "Kẻ nào, dám tự tiện xông vào trọng địa Thang Cốc của ta?" Chuẩn Đề khẽ cười, tùy tay vung lên, đánh ra Phật quang.

Ba vị Yêu Thần cấp bậc Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng như hai tên Yêu Vương thủ vệ trước đó, trực tiếp hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Chuẩn Đề tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh liền thấy cây Phù Tang Thần Thụ cao vút tận mây, cùng mười con Tam Túc Kim Ô đang đậu trên đó.

Tam Túc Kim Ô cảm tri vô cùng nhạy bén, rất nhanh đã thấy Chuẩn Đề, lập tức cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

"Ngươi là đạo nhân từ đâu tới, sao dám đến trọng địa Thang Cốc của ta?" Chuẩn Đề trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười: "Tiểu đạo danh húy không đáng nhắc tới, chỉ là vô ý đi vào Thang Cốc thôi.

Mười vị Thái Tử Điện Hạ sao lại đều ở trong Thang Cốc này?" Cửu Kim Ô thở dài một hơi: "Ai, chúng ta đã phạm lỗi, bị Phụ Hoàng và Thúc Phụ phạt ở đây bế môn tư quá, trong một vạn năm không thể ra ngoài.

Bây giờ mới qua năm ngàn năm thôi..." Thất Kim Ô trong mắt lóe lên một tia khát vọng đối với thế giới bên ngoài: "Dám hỏi đạo trưởng, hiện nay thế giới bên ngoài thế nào rồi, có chuyện gì thú vị xảy ra không?

Ngài hãy kể cho chúng ta nghe đi." Các Kim Ô tuy đã đản sinh mười mấy vạn năm rồi, nhưng đối với sinh linh có căn nguyên Tiên

Thiên đỉnh cấp như Tam Túc Kim Ô mà nói, vẫn còn vô cùng non nớt.

Chương 201

Đại khái chỉ tương đương với đứa trẻ tám chín tuổi của nhân tộc, chính là lúc tò mò nhất về thế giới bên ngoài, cảnh giác nhất là lúc nhẹ nhất.

"Cái này... gần đây Hồng Hoang quả thật đã xảy ra một chuyện đại sự, chỉ là..." Chuẩn Đề ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

Lần này, các Kim Ô không nhịn được nữa, thúc giục: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đừng úp mở nữa, mau nói cho chúng ta nghe đi!" "Đúng vậy, đúng vậy, nếu ngươi nói chuyện thú vị, chúng ta có thể cho ngươi một trái Phù Tang Thần Quả ăn." "Không lẽ, không lẽ Phụ Hoàng và Thúc Phụ đã bình định Vu tộc, thống nhất Hồng Hoang thế giới rồi sao?" Chuẩn Đề thở dài một hơi: "Nếu chư vị Thái Tử Điện Hạ cố ý muốn nghe, vậy lão đạo chỉ đành kể thật." Chuẩn Đề vừa nói, vừa bắt đầu 'biểu diễn': "Sự tình là như thế này.

Mấy ngàn năm trước, Hồng Hoang có một truyền ngôn, nói rằng hồn phách nhân tộc có thể phá vỡ nhục thân Vu tộc.

Thế là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai vị Bệ Hạ liền hạ lệnh đồ sát nhân tộc, để luyện chế thần binh lợi khí, phá vỡ nhục thân Vu tộc.

Nhưng không ngờ..." Chuẩn Đề kể lại toàn bộ quá trình yêu tộc đồ nhân cho mười con Kim Ô nghe, chỉ là tô vẽ Vu tộc thành hung thủ cuối cùng phá hoại đại kế của yêu tộc.

Quả nhiên, Mười Đại Kim Ô vừa nghe, lập tức xù lông: "Hay cho một Vu tộc, thật là quá đáng hận, khắp nơi đối đầu với yêu tộc chúng ta, thật đáng chết!" "Nếu chúng ta có thể ra khỏi Thang Cốc, nhất định phải đến Bất Chu Sơn dạy dỗ đám to con ngu ngốc kia một trận mới

được!" Nghe các Kim Ô nghĩa phẫn điền ưng, Chuẩn Đề cười nói: "Mấy vị Thái Tử Điện Hạ, lúc lão đạo vừa đến Thang Cốc, thấy ba vị Yêu Thần dẫn đại lượng nhân mã ra ngoài thao luyện." Ý ngoài lời chính là, hiện giờ trong Thang Cốc không có ai trông coi các ngươi, mau rời khỏi Thang Cốc, đi tìm Vu tộc báo thù đi.

Kim Ô Nhị Thái Tử lập tức động lòng: "Đại ca, mấy vị đệ đệ, nếu đạo trưởng nói không sai, vậy chúng ta chẳng phải có thể lén lút chuồn ra ngoài sao?" Kim Ô Đại Thái Tử tuổi lớn nhất, vẫn có vài phần ổn trọng, lộ vẻ lo lắng nói: "Nhưng nếu làm vậy, Phụ Hoàng, Thúc Phụ mà biết, nhất định sẽ trọng trọng trừng trị chúng ta." Các Kim Ô khác vừa nghe Đại Kim Ô nhắc đến Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, không khỏi toàn thân run rẩy.

Phải rồi, nếu lén lút chuồn ra ngoài, bị Phụ Hoàng, Thúc Phụ biết được, thì không chỉ đơn giản là bị giam cấm vạn năm nữa.

Chuẩn Đề thấy cục diện mình vất vả tạo ra lại xuất hiện biến cố, lập tức thêm một mồi lửa, nói: "Các Thái Tử Điện Hạ hồ đồ a, các ngươi sao biết lần này không phải là khảo nghiệm của hai vị Yêu Hoàng Bệ Hạ dành cho các ngươi." "Khảo nghiệm?" Mười con Kim Ô đều bị từ này trong miệng Chuẩn Đề làm cho mơ hồ.

Nhị Kim Ô hiếu kỳ nói: "Xin đạo trưởng giải thích nghi hoặc cho chúng ta." Chuẩn Đề thao thao bất tuyệt, bắt đầu lừa phỉnh: "Mấy vị Thái Tử Điện Hạ, hai vị Yêu Hoàng Bệ Hạ thống ngự Thiên Đình, hình như vẫn chưa thiết lập người kế thừa phải không?" Mười con Kim Ô nhìn nhau, không khỏi lắc đầu: "Phụ Hoàng vẫn chưa xác định." Chuẩn Đề giả bộ vẻ mặt khổ khẩu bà tâm nói: "Mọi người đều biết, muốn trở thành Yêu Hoàng, ngoài thực lực ra, còn phải có trí mưu, kiên nghị, dũng cảm, quyết tâm.

Các ngươi nói, Yêu Thần Thang Cốc ngày xưa có bao giờ dẫn

binh ra ngoài thao luyện không?" "Không." Mười con Kim Ô lắc đầu.

Bọn họ ở trong Thang Cốc nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Yêu Thần trấn thủ ở đây ra ngoài.

Yêu Thần Thiên Đình, lệnh hành cấm chỉ, trừ mệnh lệnh của Yêu Hoàng ra, ai cũng không nghe.

"Vậy thì đúng rồi!" Chuẩn Đề vỗ đùi, bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Yêu Hoàng Bệ Hạ vừa mới thất bại trong tay Vu tộc, Yêu Thần trấn thủ trong Thang Cốc lại vào thời điểm then chốt này điều binh ra ngoài, đây chẳng phải là khảo nghiệm của Yêu Hoàng Bệ Hạ dành cho các ngươi sao?" "Ai là người đầu tiên ra khỏi Thang Cốc, đi tìm Vu tộc báo thù, người đó có khả năng sẽ nhận được sự ưu ái của Yêu Hoàng Bệ Hạ, trở thành ứng cử viên Yêu Hoàng tiếp theo.

Đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp a, các Thái Tử Điện Hạ còn không mau biểu hiện tốt một chút sao?" Lời của Chuẩn Đề, triệt để khơi gợi lên tâm tư nhỏ bé trong lòng Mười Đại Kim Ô.

Cái gì là Yêu Hoàng!

Vạn yêu chi chủ, ấy là Yêu Hoàng!

Có thể thống ngự vạn yêu thiên hạ, từ cổ chí kim, Yêu Hoàng xuất hiện cũng chỉ có Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai vị mà thôi.

Ngay cả Oa Hoàng Nữ Oa, cũng chỉ là giáo chủ yêu giáo, chứ không phải Yêu Hoàng.

Mười Đại Kim Ô lập tức reo lên: "Chúng ta tuyệt đối không thể để Phụ Hoàng và Thúc Phụ thất vọng!

Huynh đệ, chúng ta mau ra khỏi Thang Cốc, đến Bất Chu Sơn đại sát tứ phương!" "Đúng vậy, lần này chúng ta nhất định phải ra oai phủ đầu đám Vu tộc to con ngu ngốc kia một trận." Đại Kim Ô tuy cũng vô cùng động lòng, nhưng vẫn do dự, cẩn thận nói: "Đạo

trưởng, những Tổ Vu của Vu tộc vẫn rất lợi hại, chúng ta đến Bất Chu Sơn, vạn nhất gặp phải Tổ Vu thì phải làm sao?" "Đại Thái Tử à, ngài có phải đã quên thần thông thiên phú của Vu tộc các ngài, Kim Ô Hóa Hồng chi thuật không?

Khi thi triển, tốc độ là đệ nhất Tam Giới, ai có thể đuổi kịp?" "Hơn nữa, các ngươi có thể chỉ ở vòng ngoài Bất Chu Sơn, không cần đi sâu vào trung tâm Bất Chu Sơn.

Chỉ dựa vào một số Đại Vu ngu ngốc ở vòng ngoài, làm sao bọn họ có thể đuổi kịp tốc độ của chư vị Thái Tử chứ?" Đại Thái Tử nghe xong, hai mắt dần sáng bừng: "Phải đó, chủ ý hay!" Trong Mười Đại Kim Ô, chỉ có lão thập, tức là Tiểu Kim Ô cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng nhìn các huynh trưởng kích động như vậy, cũng không có cách nào khuyên nhủ.

Nếu thật sự nói ra, mấy vị ca ca còn sẽ cười nhạo hắn nhát gan như vậy.

"Đa tạ đạo trưởng đã nhắc nhở, chúng ta đây sẽ ra khỏi Thang Cốc, để những kẻ Vu tộc kia xem, uy phong của hậu duệ Yêu Hoàng!" Nói xong, Mười Đại Kim Ô hóa thành một đạo cầu vồng vàng, trực tiếp bay ra khỏi Thang Cốc.

"Một đám ngu xuẩn, Yêu Hoàng có một đám hậu duệ như các ngươi, quả thật là đổ tám đời huyết xui." Chuẩn Đề thầm mắng một câu, tiếp đó trên mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Bước thứ nhất đã hoàn thành, bước thứ hai cũng nên hành động rồi.

Một làn gió nhẹ thổi qua, thân ảnh Chuẩn Đề hóa thành một trận bọt biển, biến mất.

Trên bầu trời Bất Chu Sơn, không gian xé rách, Chuẩn Đề từ trong đó bước ra, trực tiếp bay về phía phúc địa trung tâm Bất Chu Sơn.

Không lâu sau, Chuẩn Đề lại bay ra từ Bất Chu Sơn, cả người hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bay về phía Tây Phương, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Bất Chu Sơn, mười một Tổ Vu đang nghị sự.

Sau khi nghị xong, Huyền Minh Tổ Vu vừa bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, chợt giật mình, nhặt lên một miếng ngọc giản từ dưới đất.

Huyền Minh nhíu mày, pháp lực quét qua ngọc giản, sắc mặt đột nhiên đại biến, lập tức quay trở lại Bàn Cổ Điện.

Trong Bàn Cổ Điện, các Tổ Vu nghị luận xôn xao: "Mười con Kim Ô ra khỏi Thang Cốc, mục tiêu là Bất Chu Sơn.

Tin tức này rốt cuộc là thật hay giả?" "Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai con chim già Tam Túc kia còn không dám đến Bất Chu Sơn ta làm càn, chỉ bằng mấy con súc sinh lông mao thưa thớt do bọn chúng sinh ra mà cũng dám đến?" "Hãy kế hoạch thật tốt một chút, để lão chim Đế Tuấn kia nếm thử nỗi đau mất con." Đế Giang mặt mày âm trầm: "Bất kể tin tức trên ngọc giản là thật hay giả, chúng ta đều phải nghiêm túc đối đãi.

Huyền Minh, đi gọi Hậu Nghệ đến đây." Huyền Minh gật đầu: "Vâng, Đại ca." Đại Địa Hồng Hoang, trên cửu thiên, mười con Tam Túc Kim Ô che trời lấp đất, tung hoành trên cửu trọng vân tiêu.

Chúng tùy ý sải rộng đôi cánh, tận tình phóng thích nhiệt lượng thuộc về Tam Túc Kim Ô.

Nơi chúng đi qua, sông hồ bị bốc hơi cạn, ức vạn dặm bình nguyên màu mỡ, toàn bộ hóa thành tiêu thổ.

Có vô số sinh linh vô tội lặng lẽ vẫn lạc trong tay bọn chúng.

“Trong Thang Cốc quá nhỏ, quá vô vị, chỉ có Đại Địa Hồng Hoang rộng lớn mới là nơi Tam Túc Kim Ô chúng ta ngao du.” Vẫn là Đại Thái Tử cẩn thận nhất, cảnh cáo mấy vị đệ đệ: “Các ngươi thu liễm một chút, kẻ địch của chúng ta là Vu tộc, đừng làm tổn thương tính mạng của các sinh linh khác.” “Vâng, Đại ca.” Có Đại Kim Ô cảnh cáo, các Kim Ô còn lại thu liễm một chút.

Nhưng nhiệt lượng phát ra từ thân chúng, vẫn khiến vô số sinh linh cảm thấy đau khổ.

Thời gian một ngày một đêm trôi qua chớp mắt, Tam Túc Kim Ô cuối cùng cũng thấy được Bất Chu Sơn ở xa xa, nối liền trời đất, được mệnh danh là thiên trụ Hồng Hoang.

“Đại ca, Bất Chu Sơn lớn như vậy, bị các bộ lạc Tổ Vu bao phủ.

Chúng ta trước tiên đi tìm bộ lạc nào ra tay đây.” Có Kim Ô hăm hở muốn thử, vô cùng kích động.

Đợi sau khi dạy dỗ Vu tộc, trở về Thiên Đình, nhất định sẽ nhận được khen thưởng của Phụ Hoàng và Thúc Phụ chứ?

Nói không chừng năm ngàn năm còn lại cũng có thể được miễn trừ trực tiếp.

Đại Kim Ô suy nghĩ một chút: “Hậu Thổ Tổ Vu đã hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, tức là bộ lạc Thổ Chi Tổ Vu hiện tại là một trong những bộ lạc Tổ Vu yếu nhất.

Vậy chúng ta cứ lấy bộ lạc Hậu Thổ ra tay trước đi.” “Được, chúng ta đều nghe Đại ca.” Mười con Kim Ô bay đến phía trên bộ lạc Thổ Chi, thân thể vô cùng to lớn, che trời lấp đất của chúng lập tức kinh động toàn bộ tộc nhân bộ lạc Hậu Thổ.

“Mau nhìn, đó là cái gì, mười con chim lớn!” “Chim gì, đó là huyết mạch hoàng tộc Thiên Đình, Tam Túc Kim Ô!” “Cái gì, Tam Túc Kim

Ô?

Chỉ bằng mấy con chim già Tam Túc này mà cũng dám đến Bất Chu Sơn ta làm càn?" "Tam Túc Kim Ô?

Chương 202

Khả ác!" Lập tức, bộ lạc Hậu Thổ truyền đến một tràng tiếng nghĩa phẫn điền ưng.

Thủ lĩnh tạm thời Hình Thiên càng là vô cùng tức giận.

Trực tiếp phái mấy tôn Đại Vu, bảo bọn họ xua đuổi lũ Tam Túc Kim Ô đi.

Đại Vu ra tay, xé rách không gian, truy sát Tam Túc Kim Ô.

Nhưng các Kim Ô cũng không phải kẻ ngốc.

Vừa thấy Đại Vu Vu tộc xông về phía chúng, lập tức bỏ chạy.

Với tốc độ của Đại Vu Vu tộc, tự nhiên không thể đuổi kịp Tam Túc Kim Ô.

Vài lần như vậy, Vu tộc cũng mất hứng, chửi bới vài câu rồi ai làm việc nấy.

"Các đệ đệ, cơ hội của chúng ta đã đến rồi!

Triển khai Kim Ô Đại Trận, phát ra nhiệt lượng lớn nhất của các ngươi, cùng nhau thiêu chết đám to con ngu ngốc này!" Đại Kim Ô hưng phấn nói.

Theo lệnh của Đại Kim Ô, trên thân Mười Đại Kim Ô lập tức bùng cháy Thái Dương Chân Hỏa rực lửa, nóng bỏng vô cùng, thiêu đốt hư không.

Lấy Đại Kim Ô làm trung tâm, chín con còn lại làm phụ, bắt đầu xoay tròn kịch liệt.

Rất nhanh, một quả cầu lửa khổng lồ xuất hiện trên không trung, phát tán ra sức mạnh như bài sơn đảo hải.

Tựa như Thái Dương Tinh nằm trong Hỗn Độn, bị di chuyển không gian đến Hồng Hoang.

Bộ lạc Thổ Chi, núi đá bị nhiệt độ cao khủng bố thiêu đốt mà nổ tung, suối cũng bị bốc hơi cạn, lộ ra lòng suối nứt nẻ.

Vô số tộc nhân Vu tộc, dưới nhiệt độ cao khủng bố, đổ xuống như núi vàng ngọc đổ.

Tiếng ai oán khắp nơi, toàn bộ bộ lạc Thổ Chi, tựa như biến thành nhân gian luyện ngục.

"Khả ác, Tam Túc Kim Ô!" Hình Thiên đơn giản là tức giận gào thét, nhưng vẫn kiềm chế nộ khí trong lòng, bắt đầu di chuyển tộc nhân.

Làm Phó thủ lĩnh bộ lạc Hậu Thổ nhiều năm như vậy, Hình Thiên đương nhiên biết bây giờ không phải lúc hành động theo cảm tính.

"Tìm chết!" Nhưng đúng lúc này, một người khổng lồ cao tới ngàn trượng, tay cầm trượng gỗ đào đứng ra.

Trong khoảnh khắc, hắn xé rách không gian, đánh về phía Mười Đại Kim Ô lơ lửng giữa không trung.

Người khổng lồ kia là Đại Vu đỉnh phong, tương đương với tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hắn đột nhiên cầm trượng gỗ đào ra tay, quả thật khiến Mười Đại Kim Ô giật mình một cái.

Nhưng rất nhanh, các Kim Ô liền phản ứng lại: "Tên to con ngu ngốc này không sợ chết, các ca ca, cùng nhau ra tay, luyện hóa tên này trước đã." Cửu Kim Ô lớn tiếng kêu.

"Đừng vội ra tay, chúng ta tìm cách dụ tên Đại Vu này vào Kim Ô Đại Trận của chúng ta." Đại Kim Ô trong lòng vô cùng rõ ràng, nhục

thân Vu tộc cường hãn, với thực lực của chúng, đánh bại thì rất đơn giản.

Nhưng muốn chém giết thì rất khó, nhất định phải dụ hắn vào Kim Ô Đại Trận, dùng Thái Dương Chân Hỏa luyện hóa.

Bằng không, sơ suất một chút là hắn sẽ chạy thoát, đến lúc đó muốn chém giết thì càng khó.

Tiếp theo, trên không trung xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị.

Người khổng lồ tay cầm trượng gỗ đào đè ép Mười Đại Kim Ô mà đánh, hai bên ngươi đuổi ta chạy, liều mạng muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Không lâu sau, đã rời xa Bất Chu Sơn, biến thành hai điểm đen nhỏ.

Bộ lạc Thổ Chi, Hình Thiên nhìn thấy cảnh này lập tức đỏ mắt.

Đi theo Hậu Thổ, Triệu Công Minh nhiều năm như vậy, đầu óc Hình Thiên cũng khai khiếu rồi.

Mười Đại Kim Ô thiên phú dị bẩm, trời sinh nắm giữ Kim Ô Hóa Hồng thuật, tốc độ vô song thiên hạ.

Làm sao lại chịu giằng co với Khoa Phụ không giỏi tốc độ.

Mục đích bọn chúng làm như vậy, rõ ràng là bày ra một cái bẫy, muốn sống sờ sờ thiêu chết Khoa Phụ a.

Hình Thiên không quản những thứ khác, vội vàng xông về phía Khoa Phụ lớn tiếng hét.

Nhưng khoảng cách hai bên quá xa, Khoa Phụ đã không thể nghe thấy nữa.

Khoa Phụ dùng Đại Vu chi lực, lao nhanh trong không gian, dần dần trở nên thở hổn hển.

Tam Túc Kim Ô trước mắt như mọc thêm mười mấy đôi cánh, hắn liều mạng đuổi theo, hai bên thủy chung vẫn kém một đoạn.

Khoa Phụ mệt mỏi đến trên đại địa, uống cạn nước Hoàng Hà, Vị Hà, tiếp tục đuổi theo.

Các Kim Ô thấy thời cơ gần chín muồi, trong khoảnh khắc thi triển Kim Ô Hóa Hồng chi thuật, thoát ly Khoa Phụ thật xa.

Tiếp đó lại từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tụ lại một chỗ, tổ thành Kim Ô Đại Trận.

Trực tiếp vây Khoa Phụ ở chính giữa, cuồn cuộn Thái Dương Chân Hỏa, lập tức nhấn chìm Khoa Phụ.

"Các đệ đệ, bây giờ là lúc chúng ta phản công!" Mười Đại Kim Ô phát động Thái Dương Chân Hỏa vô cùng, bắt đầu luyện hóa Khoa Phụ.

Trong Kim Ô Đại Trận, truyền ra tiếng Khoa Phụ đau khổ gào thét.

Nhưng đáng tiếc đã muộn, chỉ sau một khắc đồng hồ, Khoa Phụ trong Kim Ô Đại Trận đã mất đi sinh cơ.

Thân thể vĩ ngạn lớn ngàn trượng từ giữa không trung rơi xuống, nặng nề đập vào đại địa.

Cây trượng gỗ đào trong tay hắn cắm trên đại địa, sinh rễ nảy mầm, máu huyết thịt xương bổ sung dưỡng chất.

Rất nhanh, một rừng đào dày đặc mọc lên.

"Ha ha, Đại ca, chúng ta đã giết một tôn Đại Vu, đây là lập đại công rồi!

Đợi trở về Thiên Đình, Phụ Hoàng, Thúc Phụ nhất định sẽ trọng thưởng chúng ta!" Các Kim Ô hoan hô nhảy nhót, cường thế chém giết một tôn Đại Vu, chiến tích như vậy, đặt trong toàn bộ Thiên Đình,

cũng có thể coi là cực kỳ ưu tú.

Ngay lúc các Kim Ô đang hưng phấn, Thang Cốc, ba vị Yêu Thần từ từ tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Khi bọn họ thấy trên Phù Tang Thần Thụ to lớn, không còn một con Kim Ô nào, lập tức rùng mình một cái.

Chương 203

Mười vị tiểu tổ tông đâu rồi?

Sao tự nhiên đều biến mất?

Ba Đại Yêu Thần cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trước đó, nhưng lại không tài nào nhớ ra.

Dường như toàn bộ ký ức trước đó đều bị thứ gì đó xóa đi.

Ba người nhìn nhau, một dự cảm chẳng lành xuất hiện trong lòng ba người, không dám sơ suất, ba Đại Yêu Thần vội vàng chạy về Thiên Đình.

Thiên Đình, Đại La Thiên, trong Yêu Hoàng Điện.

Sau khi nghe ba Đại Yêu Thần giải thích xong, Đế Tuấn hiếm thấy phát hỏa thật sự.

"Một đám phế vật!" Ba Đại Yêu Thần bên dưới run rẩy, một câu cũng không dám nói.

Ngực Đế Tuấn phập phồng, hiển nhiên là giận không ít.

"Còn không mau lui xuống?" Đông Hoàng Thái Nhất trừng mắt, ba Đại Yêu Thần vội vàng lui ra khỏi Yêu Hoàng Điện.

Đế Tuấn thở ra một ngụm trọc khí, sự chấn nộ trên mặt hơi thu liễm vài phần.

Thật là một mùa nhiều sự cố a.

Thần binh đồ Vu trước đó luyện chế thất bại, mười đứa con trai nhà mình giờ không biết tung tích.

Đế Tuấn nghĩ nghĩ, vẫn nên tính xem mười đứa con trai kia đi đâu rồi, kẻo Hi Hòa lại phải lải nhải bên tai hắn.

Đế Tuấn bấm ngón tay tính toán, thông qua cảm ứng huyết mạch, rất nhanh liền xác định được vị trí của Mười Đại Kim Ô.

Một khắc sau, Đế Tuấn đột nhiên đứng dậy, thân mình run rẩy.

"Thái Nhất, cùng ta đến Bất Chu Sơn, mười đứa súc sinh kia đều ở trên Bất Chu Sơn!" "Bọn chúng sao lại ở Bất Chu Sơn?" Đông Hoàng Thái Nhất đầy vẻ khó tin.

Hai người không chút do dự, trực tiếp xé rách không gian, biến mất trong Đại La Thiên.

Bất Chu Sơn, Mười Đại Kim Ô sau khi chém giết Đại Vu Khoa Phụ, càng thêm đắc ý.

Chúng một lần nữa bay đến Bất Chu Sơn, địa bàn bộ lạc Thổ Chi, đang chuẩn bị phát động Kim Ô Đại Trận, gây ra một trận đại đồ sát thì.

Một đạo âm thanh vô cùng thê lương, mang theo nộ ý vô cùng vang lên bên tai chúng: "Khoa Phụ huynh đệ!" Các Kim Ô sắc mặt biến đổi, vội vàng nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một người khổng lồ còn cường tráng hơn Khoa Phụ đang điên cuồng chạy tới.

Hắn mặt mũi thần võ, đường nét cương nghị, ánh mắt đỏ ngầu.

Sau lưng cường tráng đeo túi tên, trong tay nắm một cây đại cung vàng, đang giương cung lắp tên, nhắm thẳng vào một con Kim Ô.

"Hưu!" Dưới thần lực của Hậu Nghệ, Xạ Nhật Cung giương như trăng rằm, thêm mũi tên Huyền Băng, "hưu" một tiếng xé rách bầu trời, hung hăng xuyên thấu thân thể một con Kim Ô.

"A!" Một con Kim Ô phát ra tiếng kêu thảm thiết, không khống chế được thân mình, hóa thành một quả cầu lửa khổng lồ, hung hăng

đập xuống đại địa.

"Oanh!" Đại địa rung chuyển, Thái Dương Chân Hỏa khủng bố, bốc hơi cạn toàn bộ nguồn nước trong phạm vi trăm vạn dặm, nơi cỏ cây tươi tốt lập tức hóa thành sa mạc.

"Cửu đệ!" Đại Kim Ô phát ra âm thanh xé lòng xé phổi, nhưng lại bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cửu Kim Ô vẫn lạc.

Hậu Nghệ dùng thế lôi đình, tru sát một con Kim Ô, căn bản không hả giận.

Chỉ thấy hắn với tốc độ cực nhanh, lại lần nữa giương cung lắp tên.

Hưu!

Lại một mũi tên Huyền Băng nữa, xuyên qua thân thể một con Kim Ô.

Lại là một quả cầu lửa khổng lồ, từ trên cửu thiên rơi xuống, đập vào đại hải.

"Các đệ đệ!" Đại Kim Ô nghiến răng nghiến lợi, cảm nhận được nguy cơ cực lớn chưa từng có, hắn dốc hết toàn thân khí lực, lớn tiếng gào: "Chạy đi!" Một đám Kim Ô hoảng loạn vỗ cánh.

Trong thời khắc sinh tử quan trọng này, chúng thậm chí còn quên cả thần thông thiên phú của tộc Kim Ô, Kim Ô Hóa Hồng chi thuật, chỉ dựa vào bản năng mà chạy trốn.

"Các ngươi lũ súc sinh dám sát hại Khoa Phụ huynh đệ ta, hôm nay ta sẽ để các ngươi huyết nợ máu trả!" Hậu Nghệ hừ lạnh một tiếng, thân là thần tiễn thủ đệ nhất Vu tộc, lúc này đã bộc phát ra thực lực đáng sợ chưa từng có.

Hắn tùy tay vỗ vào túi tên phía sau, ba mũi tên màu băng lam rơi

vào tay hắn, giương cung lắp tên một loạt động tác hoàn thành trong một hơi.

"Hưu hưu hưu!" Hậu Nghệ vừa buông dây cung, ba đạo mũi tên lập tức lại trúng ba con Kim Ô.

Mũi tên Huyền Băng, chính là vật chí âm chí hàn giữa trời đất Hồng Hoang.

Cực kỳ khắc chế tộc Tam Túc Kim Ô!

Biểu tình kinh sợ trên mặt ba con Kim Ô dần dần đông cứng lại.

Thân thể che trời lấp đất rơi xuống đại địa, phóng mắt nhìn, đại địa tựa như bùng cháy vô cùng vô tận hỏa diễm.

Lại ba con Kim Ô thảm tử, những con Kim Ô còn lại hoảng loạn tìm đường.

Bất chấp tất cả bay về phía Thiên Đình.

Lúc này trong lòng chúng, chỉ có một ý niệm, trở về Thiên Đình!

Chỉ cần trở về Thiên Đình, thì sẽ không còn ai có thể làm tổn thương chúng.

Đối với sự giãy giụa hấp hối của các Kim Ô, sắc mặt Hậu Nghệ không chút biến đổi.

Trên mũi tên Huyền Băng, gia trì sức mạnh của Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô, Thời Gian Chi Tổ Vu Đế Giang, và Băng Chi Tổ Vu Huyền Minh.

Tất cả tốc độ đệ nhất Hồng Hoang, tất cả sức mạnh nhất kích tất sát, tất cả năng lực phá toái không gian.

Mấy con Kim Ô này làm sao có thể thoát khỏi kiếp nạn?

Hơn nữa, Mười Hai Tổ Vu đại nhân cũng đang mai phục gần đó!

Hôm nay, Hậu Nghệ hắn, sẽ để Yêu Hoàng Thiên Đình, máu trả máu, cũng nếm thử mùi vị mất con.

Hậu Nghệ liên tiếp bắn tên, mỗi mũi tên đều không hề bắn trượt.

Chương 204

Từng quả cầu mặt trời từ trên trời rơi xuống, cảnh tượng tựa như tận thế.

Rất nhanh, vốn là mười con Tam Túc Kim Ô che trời lấp đất trên bầu trời, chỉ còn lại Đại Kim Ô thực lực mạnh nhất, và Lục Áp nhiều tâm nhãn nhất.

Nhưng lúc này, hai người cũng hoảng sợ, không tránh được, căn bản không tránh được.

Mũi tên như mọc mắt, bất luận chúng bay đến đâu cũng không tránh khỏi.

Đại Kim Ô nghiến răng nói: "Đệ đệ, chúng ta cùng nhau xông ra ngoài!" Đại Kim Ô dẫn theo Lục Áp, thi triển Kim Ô Hóa Hồng chi thuật, trong nháy mắt xé rách không gian.

Không thấy bóng dáng đâu, chỉ để lại một đạo cầu vồng vàng trên không trung.

Hậu Nghệ nhắm mắt, tiến vào một trạng thái vô cùng thần diệu.

Chỉ thấy hắn từ từ lắp tên, sau đó kéo dây cung.

Cung như trăng rằm!

Chính là lúc này!

"Hưu hưu!" Lại hai đạo mũi tên bay ra, theo quỹ tích vô cùng huyền bí bắn về phía Đại Kim Ô và Lục Áp.

"Phốc xuy!" Đại Kim Ô trúng một mũi tên, khí tức lập tức ảm đạm.

Thấy một mũi tên khác bắn về phía Lục Áp, hắn nghiến răng

nghiến lợi, dùng chút khí lực cuối cùng còn sót lại của bản thân, thay Lục Áp đỡ lấy đạo tên còn lại.

"Oanh!" Đại Kim Ô liên tiếp chịu hai mũi tên Huyền Băng, thân thể Kim Ô đã đạt đến giới hạn.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, Đại Kim Ô vậy mà trực tiếp nổ tung trên không trung.

Bản nguyên Kim Ô hóa thành vạn phần, rải rác cửu thiên, tựa như mưa lửa rơi xuống, rải rác trên mặt đất, ức vạn đại địa hóa thành tiêu thổ.

Toàn bộ tộc nhân Vu tộc ở bộ lạc Thổ Chi đều hân hoan, trên mặt nhìn Hậu Nghệ đầy vẻ kính phục.

Hậu Nghệ sắc mặt bình tĩnh, lại lần nữa rút ra một mũi tên Huyền Băng, nhắm vào Lục Áp, bắn ra đòn cuối cùng.

Mũi tên Huyền Băng lao nhanh trên không trung, chỉ trong vài hơi thở đã đến phía sau Lục Áp.

Một luồng khí tức tử vong bao trùm lấy tâm trí Lục Áp.

Lục Áp nhắm mắt, hai hàng lệ trong suốt chảy dài trên gò má.

Ngay lúc Lục Áp tưởng rằng đã không còn sinh cơ, đột nhiên, một luồng khí tức nóng bỏng vô cùng ập đến.

Lục Áp hoảng hốt mở mắt, thấy không gian trước mặt bị xé rách, Phụ Hoàng thần võ và Thúc Phụ bước ra từ trong đó, vẻ mặt đầy sốt ruột nhìn hắn.

"Phụ Hoàng, Thúc Phụ đến rồi..." Tâm thần Lục Áp đột ngột buông lỏng, cảm giác choáng váng ập đến, lập tức bất tỉnh nhân sự.

"Hậu Nghệ!!!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bước ra từ không gian, nhìn thấy cảnh này, hai mắt chảy ra huyết lệ.

Nỗi đau mất con, đau thấu tâm can, huống chi là một lúc mất đi chín đứa con trai.

Trong lòng Đế Tuấn, tựa như có vạn thanh cương đao sắc bén, đang cắt xẻ trái tim hắn tới lui.

"Đại Nghệ, ngươi tìm chết!" Đông Hoàng Thái Nhất trong khoảnh khắc tế xuất Hỗn Độn Chung, từng đạo tiếng chuông vang vọng cửu thiên thập địa, trấn áp tứ cực trời đất, dùng thế lôi đình trấn áp về phía Đại Nghệ.

Đại Nghệ cảm thấy một cỗ đại lực như Thái Sơn áp đỉnh ập đến mình, nhưng lại không hề kinh hoàng.

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi quá làm càn rồi!" Âm thanh như hồng chung đại lữ vang lên, mười một đạo thân ảnh trong khoảnh khắc xé rách không gian, bao vây Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thành một vòng tròn.

Trong đó, người nói chuyện chính là Tổ Vu Chúc Dung.

Lúc này hắn đang vẻ mặt hý hửng nhìn Đế Tuấn hai người: "Hôm nay Hậu Nghệ có thể coi là lập đại công rồi.

Một lúc tổn thất chín đứa con trai, trong lòng nhất định rất đau phải không?" Thân mình Đế Tuấn khẽ run lên một trận, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất run sợ kinh hãi, thậm chí lo lắng đại ca nhà mình rốt cuộc có đứng dậy nổi không.

Rất nhanh, Đế Tuấn đứng dậy.

Hắn lạnh lùng quét mắt nhìn mười một Tổ Vu, huyết hồng trong hai mắt dần tan đi: "Thái Nhất, chúng ta đi." Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân sát ý bốc lên: "Đại ca, bọn chúng chém giết chín đứa cháu của ta, cứ thế mà bỏ qua sao?" "Ngươi chẳng lẽ không nghe lời Đại ca nói?" Giọng Đế Tuấn trở nên đặc biệt lạnh lùng, Đông Hoàng Thái

Nhất lập tức không còn khí thế nữa.

Đế Tuấn ôm Lục Áp, cùng Đông Hoàng Thái Nhất cùng nhau bay về phía Thiên Đình.

Mười một Tổ Vu thờ ơ nhìn bọn họ, cũng không ra tay ngăn cản.

Bởi vì cho dù bọn họ hợp lực ra tay, cũng chưa chắc đã ngăn cản được.

"Thật đáng tiếc, còn thiếu một con Kim Ô nữa chưa bắn chết, bằng không lão già Đế Tuấn kia có thể đã đoạn tử tuyệt tôn rồi." Chúc Dung có chút tiếc nuối nói.

"Thu dọn chiến trường đi.

Lần này tuy thành công chém giết chín con Kim Ô, nhưng Vu tộc ta cũng tổn thất không ít." Đế Giang ra lệnh, mọi người bắt đầu thu dọn chiến trường.

Đợi đến khi cả hai bên Vu Yêu đều rời đi, trong hư không thân ảnh Chuẩn Đề lóe qua một cái, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười: "Kế sách này quả là tuyệt diệu, xem ra khoảng cách đến trận quyết chiến cuối cùng giữa Vu Yêu đã không còn xa nữa rồi." Chuẩn Đề nói xong, vội vàng độn vào không gian, không thấy bóng dáng đâu.

Thiên Đình, trong Yêu Hoàng Điện, hai phu nhân phong lưu mỹ diễm đang ôm Lục Áp mà khóc lớn.

Sau khi khóc lớn, hai phu nhân xinh đẹp kia đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Đế Tuấn lớn tiếng trách mắng: "Đế Tuấn, ngươi uổng làm Yêu Hoàng, lại ngay cả con trai mình cũng không bảo vệ được, ngươi tính là nam nhân gì!" Đế Tuấn trầm mặc không nói, lần này quả thật là hắn sơ suất đại ý.

Nếu không mười Kim Ô cũng sẽ không ra khỏi Thang Cốc, cũng sẽ không có một loạt chuyện sau đó.

Hai mỹ phụ kia nói xong, sát khí đằng đằng đi ra ngoài Yêu Hoàng Điện.

Đế Tuấn vội vàng ngăn bọn họ lại: "Các ngươi đi làm gì?" "Ngươi không giúp các con báo thù, chúng ta tự mình đi." Hi Hòa, Thường Hi đôi phượng mục tuyệt mỹ đầy rẫy cừu hận.

Bọn họ hận không thể hiện tại liền bắt Đại Nghệ đến, đem hắn thiên đao vạn quả, phấn thân toái cốt vạn lần.

"Các ngươi không thể đi." Lần này, Đế Tuấn không để mặc bọn họ hành động, mà trực tiếp ngăn lại trước mặt bọn họ, giọng nói cứng rắn.

"Đế Tuấn, ngươi đây là ý gì?

Ngươi không đi báo thù cho các con thì thôi, lại còn ngăn cản chúng ta." Đế Tuấn chậm rãi kiềm chế nộ khí trong lòng, trầm giọng nói: "Thù của các con, ta tự sẽ báo.

Trong khoảng thời gian này, các ngươi cứ ở Thiên Đình, đừng đi đâu cả.

Ta nhất định sẽ khiến Vu tộc máu trả máu." Đế Tuấn buông lại câu này, trực tiếp rời khỏi Yêu Hoàng Điện.

Chương 205

Trước đó ở Bất Chu Sơn, hắn đã muốn trực tiếp khai chiến với Vu tộc rồi, nhưng cuối cùng, lý trí vẫn chiến thắng xung động.

Hắn muốn trở về Thiên Đình, trui rèn binh mã, với trạng thái tốt nhất của Thiên Đình, quyết một trận tử chiến với Vu tộc.

Nhưng trước đại chiến, hắn phải chuẩn bị kỹ càng, để lại hỏa chủng cuối cùng cho yêu tộc.

Trận chiến này, nếu thắng, tự nhiên là vui mừng khôn xiết, Thiên Đình xưng bá Hồng Hoang, chỉ là chuyện sớm muộn.

Nếu bại, hỏa chủng vẫn còn, cũng không đến nỗi thất bại thảm hại.

Rời khỏi Yêu Hoàng Điện, Đế Tuấn lập tức triệu kiến bảy Đại Yêu Thánh, Yêu Thánh Côn Bằng, Hy Hoàng Phục Hy, cùng ba trăm sáu mươi lăm tôn Đại La Tinh Quân phong hào đến nghị sự.

Lần nghị sự này, kéo dài ròng rã ba ngày ba đêm mới kết thúc.

Sau khi Bạch Trạch ra ngoài, cùng Phi Liêm, Anh Chiêu, Thương Dương, Kế Mông năm vị Yêu Thánh khác, lặng lẽ dẫn theo Lục Áp Kim Ô thứ mười vừa được thăng cấp rời khỏi Thiên Đình.

Không ai biết bọn họ đi đâu, cũng không ai dám hỏi.

Hai vị Yêu Thánh còn lại, thì cùng Côn Bằng, Phục Hy, và ba trăm sáu mươi lăm tôn Đại La Yêu Thần, bắt đầu tích cực chuẩn bị chiến tranh.

Trước tiên, chính là át chủ bài của Thiên Đình, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trận pháp này, dưới sự ngày đêm nghiên cứu của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, tất cả những sơ hở, khiếm khuyết đều đã được bù đắp.

Đạt đến một cảnh giới cực kỳ khủng bố trong trận pháp, hoàn mỹ vô khuyết!

Muốn phá vỡ trận pháp cấp độ hoàn mỹ vô khuyết, chỉ có một cách, đó là dùng đại pháp lực để phá giải.

Trong khi Thiên Đình không ngừng hành động, vô số yêu quốc trên mặt đất cũng không ngừng được điều động.

Nguồn tài nguyên tích lũy vô số vạn năm qua, như trường long liên tục không ngừng vận chuyển đến Thiên Đình.

Phía yêu tộc bên này, động tĩnh không ngừng.

Phía vu tộc bên kia, tự nhiên cũng không ngừng hành động.

Lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, trong phạm vi vô số vạn dặm, tất cả Vu tộc đều bắt đầu tụ tập về Bất Chu Sơn.

Hiển nhiên Vu tộc cũng đang chỉnh hợp chiến lực, chuẩn bị quyết chiến với yêu tộc.

Trong Bàn Cổ Điện, trừ Đế Giang ra, không còn một ai.

Đế Giang dùng tay xoa xoa mi tâm.

Mãi một lúc sau, mới hạ quyết tâm, cho mười vị Tổ Vu vào.

"Đại ca, huynh một mình trong đó nghĩ gì vậy?" "Phải đó, có ý tưởng gì thì nói ra, huynh đệ chúng ta cùng nhau nghĩ cách." "Đại ca, huynh sẽ không còn lo lắng chuyện Thiên Đình chứ?" "Giữa chúng ta và Thiên Đình, sớm muộn gì cũng có một trận chiến, cứ làm thôi!" Các Tổ Vu lần lượt khuyên nhủ, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy đại ca nhà mình lộ ra biểu tình phức tạp như vậy.

Đế Giang phất phất tay, nói: "Khai chiến với yêu tộc, đều nằm trong dự liệu của ta, không tính là gì.

Ta đang nghĩ, làm thế nào để lưu lại hỏa chủng cho Vu tộc ta." "Hỏa chủng?" Các Tổ Vu ngây người, bọn họ chưa từng nghĩ đến chuyện này.

"Ta nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng đã có đáp án.

Các ngươi đi theo ta." Đế Giang nói xong, bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, đi về phía sâu bên trong Bất Chu Sơn.

Các Tổ Vu khác vội vàng đi theo.

Một hàng người đi trong Bất Chu Sơn khoảng nửa canh giờ, cuối cùng cũng đến trước một huyết trì khổng lồ.

Bên trong huyết trì, máu đặc sệt không ngừng cuộn trào, nhưng thật bất ngờ lại không hề có mùi máu tanh nồng nặc, ngược lại vô cùng thanh hương dễ chịu.

Thấm vào tâm can, tạo thành sự đối lập cực kỳ rõ nét với cảnh tượng máu đỏ đặc sệt kia.

Đây là Tổ Vu Huyết Trì.

Máu bên trong là từng giọt Bàn Cổ tinh huyết pha loãng mà thành, đồng thời cũng là nơi các Tổ Vu tu hành.

Hoặc có thể nói, năng lượng trong Tổ Vu Huyết Trì này, toàn bộ Vu tộc, trừ Tổ Vu ra, không ai có thể chịu đựng được.

Ngoài ra, đây còn là nơi tộc nhân Vu tộc đản sinh.

Cứ cách một khoảng thời gian, trong Tổ Vu Huyết Trì lại đản sinh một nhóm Vu tộc, để duy trì huyết mạch Vu tộc không đứt đoạn.

"Đại ca, huynh gọi bọn đệ đến đây làm gì?" Chúc Dung thẳng thắn nói.

Trên mặt các Tổ Vu khác cũng lộ ra một tia khó hiểu.

“Vu Yêu đại chiến, một chạm là phát.

Hươu chết vào tay ai vẫn chưa thể biết.

Cho nên trước đại chiến, chúng ta phải để lại một đường lui cho Vu tộc.” Đế Giang trịnh trọng nói: “Vu tộc chúng ta, đều do tinh huyết của Phụ Thần hóa thành.

Hôm nay, chúng ta sẽ lấy tinh huyết Tổ Vu của chúng ta, cộng thêm huyết mạch Phụ Thần, lại đản sinh một vị Tổ Vu.

Tất cả mọi người, mỗi người lấy một giọt tinh huyết, nhỏ vào huyết trì.” Đế Giang nói xong, không chút do dự rạch lòng bàn tay, nhỏ vào một giọt máu đỏ sẫm.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt hành động, nhỏ vào một giọt máu.

Đợi tất cả Tổ Vu thao tác xong, bên trong toàn bộ Tổ Vu Huyết Trì, tựa như vô cớ sinh ra một cỗ phong bạo, khuấy động dòng máu đặc sệt, rất nhanh liền biến thành một cái kén máu khổng lồ.

Một khắc sau, trên kén máu truyền ra một âm thanh yếu ớt: “Ngô danh...

Xi Vưu...” Nói xong, trên kén máu đó không còn động tĩnh gì nữa, chỉ có thể thấy trong Bàn Cổ Huyết Trì, vô cùng sức mạnh không ngừng dũng mãnh chảy vào bên trong.

Đế Giang nhìn chằm chằm kén máu một lúc lâu, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng trang trọng.

Hắn gọi thêm nhiều Đại Vu đỉnh tiêm, Cửu Phượng, Tương Liễu, Phong Bá, Vũ Sư, Hình Thiên, Hậu Nghệ, nghiêm túc nói: “Vu tộc trong kén máu này, tên là Xi Vưu, từ nay về sau, chính là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc ta.

Sau này các ngươi thấy hắn, như thấy ta, hiểu chưa?" Đông đảo Tổ Vu vội vàng gật đầu: "Chúng thần đã hiểu." Rời khỏi Tổ Vu Huyết Trì xong, Đế Giang lại triệu tập Cửu Phượng, Tương Liễu riêng.

Cửu Phượng, Tương Liễu, là những Đại Vu đỉnh tiêm nhất của Vu tộc, cùng Phong Bá, Vũ Sư, Hình Thiên, Hậu Nghệ, Khoa Phụ, cùng được xưng là Vu Tộc Thất Hùng.

"Tổ Vu, ngài tìm chúng thần có chuyện gì?" Tương Liễu, Cửu Phượng thần sắc cung kính hỏi.

Chương 206

"Các ngươi cùng Phong Bá, Vũ Sư mỗi người dẫn một ngàn tộc nhân, đến U Minh Hải một chuyến đi." "U Minh Hải?" Trong mắt Tương Liễu, Cửu Phượng lộ ra sự kinh hãi tột độ, thậm chí là có chút khó tin.

Vừa rồi bọn họ nghe thấy gì?

Tổ Vu đại nhân bảo bọn họ đến U Minh Hải đầu quân Hậu Thổ.

"Đại nhân, Hậu Thổ Tổ Vu đã phản bội Vu tộc, Vu tộc chúng ta không có Tổ Vu như vậy!" Cửu Phượng Tương Liễu thái độ vô cùng cứng rắn.

Cảnh tượng ở U Minh Hải, bọn họ vẫn còn nhớ, Hậu Thổ Tổ Vu tuyệt tình đến mức nào, làm tổn thương lòng Vu tộc.

"Các ngươi không hiểu Hậu Thổ Tổ Vu." Đế Giang lắc đầu, trong mắt lộ ra một tia hồi ức, hồi ức lại cảnh tượng năm xưa mười hai Tổ Vu mới xuất thế, nắm tay nhau đánh chiếm một mảnh cơ nghiệp.

Lâu sau, Đế Giang mới thở dài một tiếng, nói với hai người: "Đến U Minh Hải đi, Hậu Thổ sẽ không từ chối các ngươi." "Sau khi đến U Minh Hải, nhất định phải giữ được khí tức, Vu Yêu đại chiến chưa kết thúc một ngày thì một ngày các ngươi không thể hiện thân, các ngươi đã hiểu rõ chưa?" "Chúng ta… đã rõ." Tướng Liễu, Cửu Phượng tuy không cam lòng, nhưng chỉ đành miễn cưỡng gật đầu.

"Thu dọn rồi mau chóng khởi hành đi, ta sẽ đích thân hộ tống các ngươi." "Vâng, Tổ Vu đại nhân." Tướng Liễu và Cửu Phượng vội vàng cáo lui.

Sắc mặt Đế Giang càng thêm thâm trầm.

Chẳng mấy chốc, hắn triệu tập đông đảo Đại Vu, bắt đầu thương nghị kế sách đối phó Yêu tộc.Cả Vu tộc và Yêu tộc đều đang thực hiện những hành động lớn chưa từng có, khiến sát khí trong Hồng Hoang cuộn trào càng thêm kịch liệt.

Sát khí bùng lên dữ dội, che trời lấp đất, nhấn chìm vạn vật!

Đường sinh cơ mịt mờ trong số mệnh đã hoàn toàn bị đoạn tuyệt, không còn nhìn rõ hay chạm tới.

Trong lòng tất cả Đại năng Hồng Hoang đều như đè nặng một tảng đá khổng lồ, vô cùng áp bức.

Đại kiếp sắp khởi, dưới Thánh nhân, tất cả sinh linh đều phải nhập kiếp, chỉ mong bọn họ có thể bình an vượt qua trận đại kiếp này.Thời gian phi thệ, chớp mắt một năm đã trôi qua.

Giữa trời đất, kiếp khí hạo đãng lan tràn, không ngừng cuộn trào, diễn hóa vô cùng sát cơ.

Từ tu sĩ tu thành Đại La Đạo Quả, thậm chí đến Chuẩn Thánh Đạo Quả, cho đến Địa Tiên, Thiên Tiên vừa mới thành tiên.

Tất cả đều đồng loạt chui vào động phủ của mình, lặng lẽ chờ đợi đại kiếp qua đi.

"Đông!

Đông!

Đông!

Đông!

Đông!" Không biết từ lúc nào, trên Tam Thập Tam Thiên vang lên tiếng trống thiên cổ.

Tiếng trống tầng tầng lớp lớp, từng đợt công kích từng đợt, cuối cùng tiếng trống vang khắp Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Vô số tu sĩ từ tiếng trống đều có thể cảm nhận được chiến ý và sát khí của Yêu tộc!Trên Đại La Thiên, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không biết từ lúc nào đã khoác lên Kim Ô Đế Bào.

Hi Hòa, Thường Hi cũng mặc một thân nhuyễn giáp, cân quắc không kém gì nam nhi.

Theo sau đó là Phục Hy, Côn Bằng, hai vị Đại Yêu Thánh, cùng với ba trăm sáu mươi lăm Tôn Đại La Tinh Thần, và một vạn bốn ngàn tám trăm vị Yêu Vương cảnh giới Thái Ất.

Đây chính là nền tảng để hình thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng là át chủ bài mạnh nhất của Yêu tộc.

Sau trận hình cực kỳ hùng vĩ ấy, là vô số Thiên Binh Thiên Tướng đông nghịt, một cái nhìn không thấy giới hạn, số lượng lên đến mấy trăm vạn.

Từng trận cương phong thổi tới, gào thét, không một chút tạp âm, chỉ có tiếng gió rít vang vọng bên tai.“Vạn yêu Thiên Đình, hãy theo Bản Hoàng, chinh phạt Bất Chu, thảo phạt Vu tộc!” Trên đỉnh Đại La Thiên, Đế Tuấn đã trầm mặc rất lâu chợt lớn tiếng hô lên!

Sau tiếng hô của Đế Tuấn là tiếng vang vọng của vạn vạn Yêu tộc: “Sát!

Sát!

Sát!” Sau đó, là tiếng áo giáp binh khí va chạm, đại quân chậm rãi tiến đến Bất Chu Sơn!

Đây là một thế lực đủ để lật đổ cả Hồng Hoang!

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ thi triển Huyết Hà Đại Trận, hay Trấn Nguyên Tử bày ra Địa Thư Đại Trận trước mặt thế lực này, cũng như kiến hôi, không thể ngăn cản thế trận ào ạt này.

Cuộc chiến quy mô như vậy đã vượt xa Long Hán đại kiếp năm xưa.

Dù sao thì Long Hán đại kiếp năm đó chỉ có Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc tham gia.

Nhưng Vu Yêu đại kiếp ngày nay là cuộc chiến giữa vô số chủng tộc Yêu đã hợp nhất, và Vu tộc do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành.

Một chiến dịch quy mô như vậy, cũng chỉ có Bất Chu Sơn mới có thể chịu đựng được.

Bằng không, đặt ở bất kỳ nơi nào trong Hồng Hoang, đều sẽ gây ra tai họa khôn lường.Rất nhanh, trên Bất Chu Sơn, tiếng trống trầm hùng cũng vang lên.

Mấy chục vị Đại Vu cởi trần, lộ ra cơ bắp cường tráng, phấn khởi thần uy, đánh vang trống lớn.

Tiếng trống chấn động trời đất, "đông đông" truyền đến, quét khắp Cửu Thiên Thập Địa.

Mặc dù số lượng Viễn Viễn kém hơn Yêu tộc, nhưng về khí thế, lại không hề kém cạnh!

Trên quảng trường vô tận trước Bàn Cổ Điện, mười một Tổ Vu, cùng với một cây Thần Sát Kỳ, sừng sững đứng ở phía trước nhất.

Đằng sau bọn họ là hơn trăm vị Đại Vu, vô số Vu tướng, Vu binh.

Điều kỳ lạ là tất cả bọn họ đều cởi trần, khí tức hung hãn cực độ ập tới, như muốn nhấn chìm tất cả.

Nửa ngày thời gian chậm rãi trôi qua, kiếp khí đã thai nghén đến đỉnh phong, Vu tộc và Yêu tộc cuối cùng cũng đối mặt nhau.Cũng chính vào khắc này, trên Thủ Dương Sơn, Côn Luân Sơn, Kim Ngao Đảo, Tu Di Sơn, Tứ Giáo Thánh nhân đều thi triển thủ đoạn, phong

tỏa một góc không gian, đem cảnh tượng rõ ràng trình hiện trong Đạo tràng của mình.

Đệ tử Tứ Giáo mở to mắt, không dám rời đi một khắc nào, chăm chú nhìn mọi thứ trong hình ảnh.

Sắc mặt Triệu Công Minh cũng vô cùng ngưng trọng, Vu Yêu đại chiến, cuối cùng cũng đến rồi!

May mắn thay, y đã chuẩn bị trước, bảo hộ được phần lớn Nhân tộc nguyên vẹn.

Chỉ là, không có Đồ Vu Kiếm, Thiên Đình còn có thể cùng Vu tộc đồng quy vu tận sao?

Nhưng Triệu Công Minh rất nhanh lắc đầu.

Vu Yêu đại chiến là để tiêu giải nghiệp lực trên thân thiên địa, há lại là một vài Đồ Vu Kiếm có thể nghịch chuyển kết cục?

Triệu Công Minh không nghĩ nhiều nữa, tập trung tinh thần nhìn cảnh tượng trên Bất Chu Sơn trong hình ảnh.Trên Thái Tố Thiên, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa căng thẳng đứng dậy, nhìn bóng dáng quen thuộc trên Bất Chu Sơn, vành mắt hơi đỏ.

Chương 207

Nàng đã thôi toán vô số lần, nhưng thiên cơ không hiển hiện, dù là Thánh nhân cũng đành chịu.

Nhưng trong lòng nàng có cảm giác, huynh trưởng đang gặp nguy hiểm, một nguy hiểm cực lớn!Trước Bất Chu Sơn, sắc mặt Đế Tuấn bình thản, cương phong thổi đến khiến đế bào của hắn bay phần phật.

"Mười một Tổ Vu kia, các ngươi đã giết chín con ta, hôm nay, ta sẽ diệt hết tất cả tộc nhân Vu tộc của các ngươi!" Đế Tuấn tuy đang nói chuyện, nhưng ánh mắt lại luôn khóa chặt trên người Đại Nghệ, một khi khai chiến, Đại Nghệ tuyệt đối là người đầu tiên phải chết! Đế Giang ha hả cười lớn, âm ba mạnh mẽ chấn động không gian phát ra tiếng vang cực lớn.

"Trò cười, quả thực là trò cười!

Chỉ bằng hai con chim ba chân các ngươi, một lũ ô hợp, cũng dám nói diệt Vu tộc ta, thật khiến người ta cười rụng răng!" "Bớt nói nhảm đi, giao đấu xong sẽ biết!" Đế Tuấn liếc mắt ra hiệu cho Đông Hoàng Thái Nhất.

Khoảnh khắc ấy, trận doanh Yêu tộc lập tức ào ạt lao về phía Bất Chu Sơn, nơi Vu tộc đông nghịt, vô thượng sát phạt chi khí che trời lấp đất."Hỡi các Vu tộc nhi lang, Vu tộc, trên đỉnh trời, dưới lập đất, chỉ có Vu tộc chiến tử, không có Vu tộc tham sống sợ chết!

Huynh đệ môn, chiến!

Chiến!

Chiến!" Đế Giang hô lớn, lập tức dẫn vô số Vu tộc nghênh chiến! Đông Hoàng Thái Nhất ngự Hỗn Độn Chung, Huyền Hoàng chi quang

chấn động thế gian!

Vừa lên đã chặn đứng Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Cường Lương, Chúc Dung, bốn vị Tổ Vu cực kỳ cường thế.

Hai vị Đại Yêu Thánh, Hy Hoàng Phục Hy và Yêu Thánh Côn Bằng, thì phụ trách kiềm chế các Tổ Vu còn lại.

Còn về Đế Tuấn, hai mắt đỏ ngầu trực tiếp lao đến Đại Nghệ.

"Đại Nghệ, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi, hãy chôn cùng các con ta đi!" Đế Tuấn tế ra Hà Đồ Lạc Thư, nặng nề trấn áp về phía Đại Nghệ.Đại Nghệ trong chớp mắt phản ứng lại, giương cung kéo tên, một loạt động tác liền mạch, lập tức bắn ra ba mũi tên Huyền Băng.

Nhưng Đế Tuấn là Yêu Hoàng bễ nghễ thiên hạ, chứ không phải là những Kim Ô chưa trưởng thành.

Ba mũi tên Huyền Băng thậm chí còn chưa kịp tiếp cận Thái Dương Chân Hỏa đang bùng cháy trên Hà Đồ Lạc Thư, đã bị thiêu đốt thành hư vô.

Hà Đồ Lạc Thư như một ngọn núi khổng lồ giáng xuống, trực tiếp trấn Đại Nghệ lún sâu vào lòng đất.

"Khái khái…"Đại Nghệ miễn cưỡng đứng dậy từ lòng đất, một cánh tay đứt lìa.

Trên thân thể đáng sợ nhất Hồng Hoang, xếp hạng đệ nhất vạn tộc, khắp nơi đầy vết thương khủng khiếp, máu Vu tộc màu vàng đỏ chảy xuống, vô cùng đáng sợ.

Uy thế Yêu Hoàng bễ nghễ thiên hạ, chỉ một kích đã lập tức khiến vị Đại Vu đỉnh tiêm này chịu tổn thương cực lớn.

Tuy chịu trọng thương, nhưng thân thể Đại Nghệ vẫn đứng thẳng.

Hắn lạnh lùng nhìn Đế Tuấn, trên mặt lại hiện lên từng trận cười lạnh.

"Ngươi cười cái gì?" Đế Tuấn trầm mặt hỏi.

"Ta cười vì chậm một bước, chưa chém giết được đứa con cuối cùng của ngươi.

Bất quá, chém giết chín đứa con của ngươi, cũng đủ để an ủi vô số tộc nhân Vu tộc của ta." Đại Nghệ nhắm mắt lại.

Hắn biết mình đã trở thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của Yêu tộc.

Yêu tộc sẽ dốc toàn lực truy sát hắn đến cùng.

Nhưng lúc này, trì hoãn thêm một chút thời gian, tranh thủ thêm thời gian cho các Tổ Vu đại nhân, đổi lấy thêm một vị Yêu Thánh, Yêu Thần cũng tốt.Đế Tuấn bỗng nhiên khóe môi cong lên, biểu cảm như muốn khiến người ta đọa vào Vô Gian Địa Ngục.

Hắn nhe hàm răng trắng sắc, tàn nhẫn vô cùng nói: "Đại Nghệ, ngươi đã dùng Huyền Băng mũi tên bắn chết các con ta, vậy hôm nay, ta sẽ dùng Thái Dương Chân Hỏa luyện ngươi thành tro tàn!" Trên mặt Đế Tuấn đầy vẻ lạnh lẽo, hắn thu Hà Đồ Lạc Thư lại, mạnh mẽ hít một hơi.

Một hư ảnh Kim Ô phiên bản mini xuất hiện trước mặt hắn.

Đôi mắt Kim Ô nhân tính hóa chuyển động, rồi phun ra một ngụm Thái Dương Chân Hỏa đỏ rực.

Thái Dương Chân Hỏa đón gió biến hóa, vô cùng Thái Dương Chân Diễm bùng phát, trực tiếp nuốt chửng cả người Đại Nghệ.

Một bên này, Đế Tuấn dùng Thái Dương Chân Hỏa luyện hóa Đại Nghệ.

Bên kia, quân đoàn Vu tộc khổng lồ và quân đoàn Yêu tộc cũng đã giao chiến cùng nhau.Hai bên đã chém giết lẫn nhau vô số vạn năm, tồn tại như tử địch.

Lúc này gặp mặt, càng thêm kích động, vô số quân đoàn Yêu tộc trang bị tinh lương, cầm giáo sắc nhọn, từng đợt từng đợt từ chân trời mây đầu bay xuống, đông nghịt như bầy châu chấu lao về phía vô số Vu tộc.

"Sát a!

Tiêu diệt Vu tộc, thôn tính Bất Chu, dương uy thần tộc của ta!" "Bọn ngu ngốc to lớn này, đã bắn chết chín vị Thái Tử điện hạ của ta, hãy chém chúng vạn đao, để tế điện anh linh các Thái Tử điện hạ!" "Sát a!!!" Khí thế quân đoàn Yêu tộc hừng hực đến cực điểm, một đạo Quân Hồn khổng lồ không biết từ lúc nào xuất hiện, bao trùm lên phía trên bọn họ.

Đây là Quân Hồn, dưới sự gia trì của Quân Hồn, thực lực quân đoàn Yêu tộc đủ để tăng lên hơn ba thành."Diệt Yêu tộc!" Vu tộc cũng đang hô lớn, nhưng bọn họ chỉ có một khẩu hiệu, diệt Yêu tộc, đó là nguyện vọng lớn nhất của bọn họ.

Vô số tộc nhân Vu tộc cởi trần, thân hình cao lớn, không chút do dự lao vào quân đoàn Yêu tộc.

Thân thể kiên cố bất hoại giáng xuống, dễ dàng đánh bay một Yêu binh Yêu tướng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, sẽ có thêm nhiều Yêu binh Yêu tướng vây lên, nhấn chìm bọn họ.

Từng đợt từng đợt Yêu tộc, Vu tộc đều ngã xuống.

Nhưng cuộc chém giết thảm khốc vẫn tiếp diễn, truy đuổi Long Hán đại kiếp năm xưa.

Phóng tầm mắt nhìn, khắp nơi đều là một màu huyết sắc, thi thể, tàn chi, cụt tay.

Vô số sát khí, lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, dâng lên phía trên, sát khí nồng đậm che trời lấp đất.Trên Thủ Dương Sơn, Thái Thanh nhìn cảnh này, thở dài nói: "Đây chính là lượng kiếp, một khi đã bắt đầu sẽ không dừng lại." Trên quảng trường trước Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo, Thông Thiên Giáo Chủ thì nhân cơ hội giáo dục các đệ tử môn hạ.

"Các ngươi đã thấy chưa?

Trận đại chiến thảm khốc này, suy cho cùng đều là do nghiệp lực giữa Yêu tộc và Vu tộc quá sâu dày mà thành.

Cho nên, người tu hành chúng ta, ngoài việc chú trọng tu hành Đạo hạnh bản thân, còn phải chú trọng tu luyện đức hạnh.

Lạm sát vô cô, uống máu như lông, có lẽ trong thời gian ngắn có thể đạt được tiến bộ lớn, nhưng cái tổn hại lại là tiềm lực tương lai của các ngươi, nghiêm trọng hơn nữa, thậm chí sẽ mang đến tai họa sát thân." Lời của Thông Thiên Giáo Chủ, có lẽ trước đây các đệ tử cảm nhận chưa sâu sắc lắm.

Nhưng với Vu Yêu đại kiếp làm ví dụ điển hình, các đệ tử không còn dám không để tâm nữa.

Âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải làm nhiều cống hiến, kiếm lấy Công Đức Tiền Tệ, rửa sạch toàn bộ nghiệp lực trên thân.Bất Chu Sơn, từ khi Vu Yêu đại chiến khai mở, đã trôi qua một tháng!

Một tháng qua, cả Vu tộc và Yêu tộc, không biết đã tham chiến bao nhiêu binh lực.

Dù sao thì, từ bên ngoài Bất Chu Sơn quan sát, có thể thấy từng tòa từng tòa thi sơn.

Máu chảy cuồn cuộn, hóa thành sông ngòi huyết sắc, xác chết đầy đồng.

Chương 208

Hai bên đã tử thương vô số tộc nhân.

Trung tâm Bất Chu Sơn, Đế Tuấn lạnh lùng nhìn mọi thứ, hắn bỗng nhiên vung tay, "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Sáu chữ vừa dứt, chân trời chợt vang lên một tiếng chuông vàng ngân dài hùng hậu vô cùng.

Kéo theo áp lực vô thượng, khiến không gian này trở nên đặc quánh, ngột ngạt đến mức không thể hô hấp.

Hư không không biết từ lúc nào đã bị nghiền nát, ba trăm sáu mươi lăm Tôn Phong Hào Yêu Thần Tinh Quân xuất hiện giữa không trung.

Bọn họ tay cầm Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, thần sắc trang nghiêm túc mục.

Trên Tinh Thần Phiên, là từng họa tiết tinh thần, mỗi cán Tinh Thần Phiên đều đại diện cho một tinh thần trong Hỗn Độn.

"Đông!" Lại một tiếng chuông vang lên như hoàng chung đại lữ.

Hư không một lần nữa bị xé rách, một vạn bốn ngàn tám trăm danh Thái Ất Yêu Vương, tay cầm Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, đi đến bên cạnh các Đại La Tinh Quân.

Nếu nói ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần là chủ tinh, thì bọn họ chính là phụ tinh."Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi động!" Đế Tuấn hô lớn một tiếng, tế xuất Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hà Đồ Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư bay lên giữa không trung, chậm rãi rơi vào trung tâm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Ông ông!" Đại trận phát ra tiếng oanh minh kịch liệt, ba trăm sáu

mươi lăm cán Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, và một vạn bốn ngàn tám trăm cán Tiểu Tinh Thần Phiên, phóng ra tinh quang nồng đậm!

Tinh quang nồng đậm hóa thành từng đạo quang trụ, xung kích thiên địa, cùng với các tinh thần tương ứng trong Hỗn Độn xa xôi hô ứng lẫn nhau.

Từ đó hình thành một tuyệt thế đại trận bao phủ hàng ức vạn dặm diện tích Hồng Hoang!Theo Yêu tộc bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cả Hồng Hoang đều chấn động nhẹ.

"Đây là… khí tức tiếp cận cấp bậc Thánh nhân!" Vô số Đại năng Hồng Hoang kinh hãi, run rẩy từ tận thần hồn!

Bọn họ không ngờ rằng, sau vô số vạn năm, Yêu tộc lần nữa bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lại sở hữu sức mạnh đáng sợ đến vậy.

Lúc này, ngay cả Lục Thánh cũng không thể ngồi yên, trên mặt lộ ra một tia trịnh trọng.

Chiến lực vô hạn tiếp cận cấp bậc Thánh nhân đã đủ để hủy thiên diệt địa.

Trận pháp cấp độ diệt thế này, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc năm xưa cũng không thể thi triển ra được."Đế Giang, hôm nay chính là tận thế của các ngươi!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bay lên giữa không trung, một người ngự Hà Đồ Lạc Thư, một người ngự Hỗn Độn Chung, từ trên cao nhìn xuống Bất Chu Sơn.

Đằng sau bọn họ, một người khổng lồ do vạn tinh chi lực hội tụ mà thành xuất hiện.

Cao ức vạn trượng, toàn thân bao phủ tinh quang nồng đậm, mang đến cảm giác áp bách cực lớn.Trên mặt Đế Giang hiện lên vẻ ngưng trọng, trước đó hắn một chút cũng không lo lắng.

Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu, Vu tộc hắn cũng có Đô Thiên

Thần Sát.

Nhưng Hậu Thổ muội tử đã thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, Thập Nhị Tổ Vu thiếu mất một vị, chỉ có thể dùng Thần Sát Kỳ thay thế, uy lực không thể tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng.

Trong trận đại chiến cấp bậc này, dù là một chút sai biệt nhỏ nhoi cũng sẽ khiến cán cân thắng lợi nghiêng về một bên.Trong lòng Đế Giang chợt lóe lên ý niệm, lúc này không thể lo nghĩ nhiều được nữa.

Phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, kháng cự Yêu tộc mới là vương đạo.

"Theo ta bày Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" "Vâng, Đại ca." Các Tổ Vu đồng thanh đáp lời, mỗi người phun ra một giọt tinh huyết.

Tinh huyết Tổ Vu có màu đỏ sẫm, ẩn chứa sinh mệnh lực cường đại vô cùng.

Mười một giọt tinh huyết Tổ Vu bay lên giữa không trung, không ngừng xoay tròn, lượn lờ, dẫn động sát khí Hồng Hoang, nhưng tốc độ vô cùng chậm chạp.

Huyền Minh vẫy tay, trực tiếp ném Hậu Thổ Tổ Vu Thần Sát Kỳ vào.

Khoảnh khắc ấy, lấy Hậu Thổ Thần Sát Kỳ làm trung tâm, mười một giọt tinh huyết Tổ Vu bắt đầu điên cuồng xoay tròn, vô cùng Thiên Địa sát khí tụ tập lại.

Cuối cùng, giữa không trung, hình thành một người khổng lồ mờ ảo.

Toàn thân người khổng lồ mờ ảo, không nhìn rõ ngũ quan, trên tay có vô cùng sát khí cuộn trào, chậm rãi ngưng tụ ra một cây cự phủ khắc vô số văn tự Tiên Thiên Thần Thai!"Chẳng lẽ đây là Bàn Cổ Phủ

trong truyền thuyết sao!" Có Đại năng Hồng Hoang phong tỏa một góc không gian, nhìn thấy hình dạng cự phủ.

Bàn Cổ Phủ, vũ khí của Bàn Cổ, Bàn Cổ từng nhờ chiếc phủ này mà chém giết Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên tích địa, là Chí Bảo cấp siêu thoát.

Ngay trong quá trình Bàn Cổ Phủ chậm rãi thành hình, Thái Cực Đồ trong tay Thái Thanh, Bàn Cổ Phiên trong tay Ngọc Thanh, Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, đồng thời chấn động.

Dường như có một lực hút cực lớn đang hấp dẫn bọn chúng, khiến bọn chúng bay về phía Bàn Cổ Phủ đó.

"Không hay rồi." Sắc mặt Thái Thanh, Ngọc Thanh hơi biến, vội vàng điều động Thiên Đạo chi lực trấn áp, lúc này mới giam giữ được hai đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Còn về Đông Hoàng Thái Nhất, thì nhờ vào vạn tinh chi lực, tránh để Hỗn Độn Chung lao về phía hư ảnh Bàn Cổ Phủ kia.

Sau mấy chục hơi thở, Bàn Cổ Phủ xuất hiện, một luồng khí cơ tương tự như tinh thần cự nhân bao trùm hơn nửa Hồng Hoang!"Không ngờ rằng, sau khi mất đi Hậu Thổ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lại vẫn có uy lực mạnh đến thế!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Bởi vì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không thể tạo thành ưu thế nghiền ép đối với Vu tộc, thì kết quả của trận chiến này đã trở nên rất mịt mờ.

Yêu tộc bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vu tộc bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Khiến không khí trên Bất Chu Sơn trở nên nặng nề, hai tộc nhìn

chằm chằm vào đối phương như hổ rình mồi, hận không thể ăn thịt, uống máu đối phương.

"Sát!" Sau một hồi trầm mặc rất lâu, không biết là bên Vu hay Yêu tộc ai đã hô lớn một tiếng.

Đại chiến Vu tộc, Yêu tộc lại khởi, vô số quân đoàn, tộc nhân giao chiến.

Hai vị Đại Yêu Thánh là Phục Hy, Côn Bằng, đều lâm vào khổ chiến.Trên Thái Tố Thiên, Nữ Oa, sau khi thành Thánh, Đạo tâm linh lung dễ thấu, căng thẳng nắm chặt bàn tay nhỏ bé.

"Huynh trưởng, huynh nhất định phải kiên trì!" Đại chiến Vu tộc, Yêu tộc đã đến nước này, ngay cả Nữ Oa nếu nhúng tay vào, cũng sẽ lập tức bị kiếp khí phủ thiên cái địa phản phệ, chịu trọng thương.

Hiện giờ, Phục Hy chỉ có thể dựa vào chính mình."Chu Thiên Tinh Đấu, tinh thần chi lực!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lớn tiếng hô vang, tinh thần cự nhân theo thao tác của bọn họ.

Tinh thần chi lực hội tụ trong tay, hóa thành một hư ảnh Hỗn Độn Chung.

Tinh thần chi lực dũng nhập vào hư ảnh, hư ảnh phát ra một luồng áp lực khổng lồ, đánh về phía hư ảnh Bàn Cổ kia.

"Bàn Cổ Phủ!" Thập Nhị Tổ Vu hô lớn một tiếng, chỉ thấy hư ảnh Bàn Cổ chậm rãi nâng Bàn Cổ Phủ lên, vung một đường cung lớn trên không trung, rồi lấy thế sét đánh chém xuống.

Khoảnh khắc này, tất cả tu sĩ dưới Đại La trong Hồng Hoang đều sợ hãi nhắm mắt lại, không dám tiếp tục quan sát.

Dưới ánh mắt của vô số Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh Đại Tu, Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Phủ va chạm vào nhau."Oanh long long!" Khoảnh khắc va chạm ấy, pháp lực bùng nổ, vô cùng Đạo uẩn kích

phát, cuộn lên vô số tầng gợn sóng.

Dãy Bất Chu Sơn vốn kiên cố bất hoại trong ngày thường, giờ đây như bùn đất, không ngừng sụp đổ, không gian tan biến.

Đạo uẩn hóa thành phong bạo, không ngừng lan rộng khắp Hồng Hoang thiên địa.

"Không hay rồi." Thần sắc chư Thánh hơi biến, vội vàng đánh ra một đạo pháp lực.

Chương 209

Lục Thánh chi lực, vô hình hóa thành một bình chướng, khóa chặt toàn bộ uy lực do tinh thần cự nhân và hư ảnh Bàn Cổ va chạm tạo ra trong Bất Chu Sơn.

Uy lực giao chiến của hai bên thật sự quá lớn, dù chỉ một phần trăm thoát ra ngoài, cũng là một đòn đả kích cực lớn đối với Hồng Hoang thiên địa.

Nguyên thần chư Thánh ký thác trên Thiên Đạo, đồng thời điều động Thiên Đạo chi lực, cũng phải làm tròn nghĩa vụ của mình.U Minh Huyết Hải, dấy lên sóng lớn ngập trời, Minh Hà Lão Tổ chăm chú nhìn cảnh tượng trên Bất Chu Sơn, sau một hồi lâu mới thở ra một ngụm trọc khí.

"Uy lực vô cùng, Lão Tổ ta cũng không bằng…" Minh Hà tự nhủ, ngay cả mình có bày ra Huyết Hà Đại Trận, cũng hoàn toàn không thể chống đỡ bất kỳ một kích nào của hai vị cự nhân.

Ngũ Trang Quán, Vạn Thọ Sơn, sắc mặt Trấn Nguyên Tử phức tạp.

"Chu Thiên Tinh Đấu… Đô Thiên Thần Sát, không hổ là hai thần trận đứng đầu Hồng Hoang, Địa Thư Đại Trận cũng không bằng." Địa Thư Đại Trận đủ mạnh rồi sao?

Nhưng trước hai trận pháp hoàn chỉnh này, e rằng ngay cả một đòn cũng không thể đỡ nổi.

Còn về Triệu Công Minh, chợt nghĩ đến điều gì đó, một mình y liền hướng phương bắc mà đi.

Suýt nữa thì quên mất một chuyện đại sự, nếu không đợi Vu Yêu

đại chiến kết thúc, thì mọi thứ sẽ quá muộn.Bất Chu Sơn, khói lửa tràn ngập, tiếng trống chiến vang lên, tinh thần cự nhân và Bàn Cổ chân thân không ngừng giao chiến, mỗi lần va chạm đều dấy lên phong bạo Đạo uẩn như sóng lớn cuộn trào.

Không gian kiên cố vỡ nát, lộ ra Hỗn Độn xám xịt mịt mờ, vạn vật hủy diệt, vạn vật không tồn tại.

Trong Tinh Thần Đại Trận, vô số Yêu Vương cảnh giới Thái Ất đã bị Tinh Thần Phiên trong tay rút cạn sức mạnh, rơi xuống, không biết sống chết.

Còn trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khóe môi các Tổ Vu cũng rỉ ra từng giọt máu.

Thiên Địa sát khí không phải dễ dàng nắm giữ như vậy, dù là thân thể Tổ Vu, cũng không thể chịu đựng được sát khí khủng khiếp như thế gia thân.

Chiến đấu đến bây giờ, mặc dù hai bên đều có tổn thất cực lớn, nhưng không hề dừng lại, ngược lại còn có xu thế càng ngày càng kịch liệt.

Trận đại chiến này, hai tộc dốc hết át chủ bài, mục đích là để đánh bại đối phương, giành lấy vị trí Thiên Địa cộng chủ.

Ngoài lực lượng chiến đấu cấp cao của Vu, Yêu nhị tộc đang kịch chiến ra.

Những Thái Ất Yêu Vương, Đại La Yêu Thần cũng lâm vào khổ đấu.

Trong cuộc chiến bị đại thế cuốn theo này, điều bọn họ có thể làm, chính là liều mạng chém giết đối thủ của mình, giành lấy một đường sinh cơ đó.

Từ bên ngoài Bất Chu Sơn nhìn vào, cả dãy núi Bất Chu Sơn, trải

dài hàng trăm vạn dặm, đều đã bị nhuộm thành màu huyết hồng, đỏ thẫm chói mắt.“Oanh!” Lại là một đòn toàn lực, phong bạo Đạo uẩn như thủy triều, sóng sau cao hơn sóng trước.

Tinh thần cự nhân và hư ảnh Bàn Cổ cũng đã đạt đến cực hạn chịu đựng.

Tiếng “ca sát, ca sát” truyền đến, Chu Thiên Tinh Đấu và Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, gần như đồng thời vỡ nát.

Lúc này, hơn một vạn danh Thái Ất Yêu Vương, tất cả đều vẫn lạc.

Ba trăm sáu mươi lăm Tôn Đại La Yêu Thần, cũng bị phản phệ trọng thương tất cả.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, càng là sắc mặt trắng bệch, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Bên kia, tình hình Vu tộc cũng không khá hơn Yêu tộc là bao.

Độc chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi dưới sự phản phệ khổng lồ đã trực tiếp vẫn lạc, các Tổ Vu khác cũng ít nhiều chịu trọng thương.Côn Bằng nhìn cảnh này, đồng tử hơi co lại, không ngờ rằng, át chủ bài cuối cùng của Thiên Đình, lại không thể đánh lui Vu tộc.

Vậy cục diện tiếp theo, sẽ rất vi diệu.

Trong lòng Côn Bằng, một vài ý nghĩ khác lạ lặng lẽ dâng lên.

Đế Giang phun ra một ngụm máu, cười lạnh nói: “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, xem ra cũng chỉ đến thế.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu của ta tề tựu, bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hôm nay Yêu tộc các ngươi e rằng sẽ thảm bại.” Nói đến đây, trong mắt Đế Giang mang theo một tia tiếc nuối, Hậu Thổ, lại chính vào trước khi khai chiến đã thân hóa Lục Đạo Luân

Hồi.

Bằng không, Vu tộc hẳn, chưa chắc không có cơ hội tiêu diệt Yêu tộc, trở thành Thiên Địa cộng chủ.Thủ Dương Sơn, Đạo tràng của Thái Thanh Thánh nhân, Huyền Đô một thân đạo bào trắng, đứng dậy hành lễ với Thái Thanh, rồi hỏi ra nghi hoặc trong lòng: "Sư tôn, nếu Hậu Thổ Tổ Vu chưa thân hóa Luân Hồi, trận chiến này, Vu tộc có thắng được Yêu tộc không?" Thái Thanh chỉ về phía trên Bất Chu Sơn, Huyền Đô lập tức nhìn theo, chỉ thấy trên Bất Chu, kiếp khí cuồn cuộn che trời lấp đất hạo đãng, như hóa thành một cái vung nồi khổng lồ, từ trên xuống dưới, bao trùm toàn bộ Bất Chu Sơn.

"Kiếp khí do Vu Yêu đại chiến sản sinh đã vượt xa Long Hán năm xưa.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc năm đó còn phải chịu kết cục như vậy, huống chi là Vu Yêu nhị tộc." Huyền Đô trong mơ hồ, dường như đã hiểu ra điều gì đó.Trên Bất Chu Sơn, đại chiến lại một lần nữa bùng nổ, sau Chu Thiên Tinh Đấu và Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mọi người lại lần nữa chém giết lẫn nhau.

Đông Hoàng Thái Nhất không chút nhường nhịn, dùng Hỗn Độn Chung, đối đầu với bốn đại Tổ Vu Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Chúc Dung, Cường Lương.

Đế Tuấn đối đầu với hai đại Tổ Vu Thiên Ngô, Nhục Thâu.

Phục Hy đối đầu với Tổ Vu Cú Mang.

Côn Bằng đối đầu với Tổ Vu Hấp Tư.

Còn hai vị Đại Yêu Thánh khác thì hợp lực đối đầu với Tổ Vu Cộng Công, Tổ Vu Huyền Minh.

Trong khoảnh khắc, trên Bất Chu Sơn, đại chiến lại bùng nổ, pháp lực khủng bố ba động.

Lan rộng cực lớn, cuối cùng khiến cả Bất Chu Sơn đều phát ra tiếng oanh long khổng lồ.

Huyết chiến, đây là cuộc huyết chiến thật sự, một cuộc huyết chiến có tử không sinh.Đông Hoàng Thái Nhất triển hiện ra chiến lực mạnh nhất cấp bậc Chuẩn Thánh của mình.

Hỗn Độn Chung trong tay hắn vừa nặng nề lại linh hoạt, bốn vị Đại Tổ Vu vậy mà không thể áp sát được thân hắn.

Đế Tuấn như phát điên, công kích Thiên Ngô, nếu không phải mũi tên Huyền Băng được gia trì sức mạnh của Thiên Ngô, chín đứa con của hắn cũng chưa chắc đã chết hết.

Một bên khác, Kim chi Tổ Vu Nhục Thâu, dường như đã tìm thấy cơ hội.

Kim chi pháp tắc hóa thành trường đao sắc bén nhất thế gian, không ngừng lưu lại những vết thương chồng chất trên người Đế Tuấn.

Phục Hy và Côn Bằng đều là Đại năng Chuẩn Thánh lâu năm, mỗi người đối chiến một vị Tổ Vu cũng không hề tốn sức.

Nhưng vẫn toàn thần quán chú, Tổ Vu phát điên quá đáng sợ, chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ chịu trọng thương.

Hai vị Yêu Thần còn lại, kịch chiến với Tổ Vu Cộng Công và Tổ Vu Huyền Minh.

Trận chiến này không biết kéo dài bao lâu, hai tộc dường như không biết mệt mỏi, không biết sợ hãi, tất cả đều đã sát hồng mắt.

Thi sơn huyết hải, từng đống thi thể chất chồng lên nhau, gần như đã lấp đầy Bất Chu Sơn.

Cảnh tượng thảm khốc này, khiến vạn tộc Hồng Hoang đều im

lặng.Không biết qua bao lâu, trong Bất Chu Sơn, bỗng nhiên vang lên một âm thanh như tiếng chuông lớn.

"Các ca ca, đệ đệ xin đi trước một bước đây, ha ha ha ha, có thể để Thánh nhân huynh trưởng cùng ta xuống địa phủ, ta chết cũng không hối tiếc!" Âm thanh này là do Tổ Vu Cú Mang phát ra, hắn cười lớn điên cuồng, sát khí như thực chất cuộn trào quanh thân hắn.

Gần như muốn nhấn chìm hắn, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa từ trên người hắn truyền ra.

Chương 210

"Không hay rồi, đây là tự bạo!" Phục Hy kiến thức rộng rãi, lập tức nhìn ra ý đồ của Cú Mang.

Hắn đem Phục Hy Cầm hóa thành hộ thể, cả người thì như gió lùi về phía sau, nhưng đáng tiếc đã muộn rồi!

"Oanh long!" Uy lực tự bạo của Cú Mang, trực tiếp nhấn chìm Phục Hy.

Một nỗi bi thương cực lớn, xuất hiện trong lòng tất cả Vu Yêu nhị tộc.

Chiến tranh đến bây giờ, Vu Yêu hai bên, lần đầu tiên có chiến lực đỉnh tiêm vẫn lạc!"Không!!!" Trên Thái Tố Thiên, Oa Hoàng Cung, trong lòng Nữ Oa đau nhói, ngọc hồ đang cầm trên tay vậy mà không giữ vững được, rơi xuống đất vỡ tan thành vô số mảnh.

Nàng đưa bàn tay lớn ra, vạch mây mở sương, định lao về phía Bất Chu Sơn, nhưng còn chưa rời khỏi Thái Tố Thiên.

Bóng dáng Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh, cùng với hai vị Tây Phương Thánh nhân đã xuất hiện.

"Các ngươi đang làm gì?" Thần tình Nữ Oa bi thống đến cực điểm, ngữ khí cũng không còn khách khí.

"Nữ Oa sư muội, đại kiếp đã khởi, Thánh nhân không thể nhúng tay, chúng ta làm vậy là vì tốt cho muội." Thái Thanh thở dài một tiếng.

Ngọc Thanh mặt không biểu cảm, "Nữ Oa sư muội, hãy về Oa Hoàng Cung đi." Thông Thiên không nói gì, nhưng trên mặt lộ ra một tia cảm xúc vô cùng không đành lòng.

Hai vị Tây Phương cũng làm bộ làm tịch lau lau khóe miệng, "Năm xưa trên Phượng Tê Sơn, chúng ta cùng Phục Hy đạo hữu đàm luận rất vui vẻ, không ngờ…" Tiếp Dẫn thở dài một hơi, "Thiên đố anh tài a, Nữ Oa sư muội xin hãy tiết ai." "Tiết ai cái thá gì!

Huynh trưởng ta có thật sự vẫn lạc hay chưa còn chưa rõ, hai tên lão tặc Tây Phương các ngươi, nếu còn nói bậy nữa, ta sẽ san bằng Tu Di Sơn của các ngươi!" Nữ Oa lập tức nổi giận, chăm chú nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai ngọn núi không ngừng phập phồng, Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh sau lưng ẩn hiện, dũng ra vô thượng sát phạt.

Thái Thanh cau mày, "Hai vị sư đệ nếu không có việc gì, thì hãy rời khỏi đây đi." Chuẩn Đề cười hềnh hệch, "Nữ Oa sư muội, muội hiểu lầm rồi, chúng ta không hề có ác ý." "Cút!" Nữ Oa phất tay áo một cái, pháp lực kích đãng, trực tiếp đánh Chuẩn Đề bay xa mấy trăm vạn dặm.

Tiếp Dẫn đâu còn dám ở lại, vội vàng hóa thành vầng sáng bay đi.

Thái Thanh than thở, "Lời chúng ta đã nói hết rồi, Nữ Oa sư muội hành động thế nào, tự mình quyết định đi." Tam Thanh hóa thành một đạo lưu quang, cũng lần lượt rời đi.Trong Bất Chu Sơn, dư ba tự bạo của Cú Mang cuối cùng cũng tan đi.

Một dãy núi Bất Chu Sơn trải dài hàng trăm vạn dặm, bị nổ thành tro bụi, mọi thứ trở về Hỗn Độn hư vô, không còn nhìn thấy gì nữa.

"Đệ đệ!" Đế Giang và những người khác hô lớn, đôi mắt tràn đầy cừu hận chăm chú nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, bắt đầu dốc toàn lực phản công, nhất thời cục diện nghịch chuyển, Đông Hoàng Thái Nhất bắt đầu liên tiếp bại lui.

Không biết qua bao lâu, lại có một vị Tổ Vu tự bạo.

Lần tự bạo này, chính là Tổ Vu Hấp Tư.

May mắn thay, Côn Bằng đã sớm chuẩn bị, ngay khoảnh khắc Hấp Tư bùng nổ, hắn đã vỗ cánh bay khỏi trung tâm vụ nổ.

Nhưng vẫn bị uy lực cường đại đó đánh bay mấy chục vạn dặm.

Một bên cánh đã bị gãy lìa, lông toàn thân bị thiêu trụi, trở thành một con chim trụi lông.

Nhưng may mắn là, thương thế chí mạng thực sự lại không chịu bao nhiêu."Đáng ghét, những Tổ Vu này, không cần mạng nữa sao!" Côn Bằng trầm mặt lớn tiếng mắng.

Nếu không phải hắn đã sớm có tâm nhãn, e rằng dưới sự tự bạo, đã sớm tan xương nát thịt.

Một bên khác, Đế Tuấn vẫn đang giao chiến với Thiên Ngô, Nhục Thâu.

Thiên Ngô dưới những đòn tấn công như cuồng phong bạo vũ của Đế Tuấn, đã thoi thóp hơi tàn.

Nhưng bản thân Đế Tuấn cũng bị Nhục Thâu trọng thương, đế quan không biết tung tích, đế bào cũng trở nên rách nát.

Đông Hoàng Thái Nhất hô lớn: "Côn Bằng, còn không mau đi giúp Yêu Hoàng bệ hạ?" "Vâng, Yêu Hoàng." Côn Bằng thầm mắng một tiếng trong lòng, bay đến trước Đế Tuấn, chặn Nhục Thâu lại.Cách đó không xa, Đế Tuấn phấn khởi thần uy, một lần nữa triệu tập tế ra Hà Đồ Lạc Thư.

Nặng nề giáng xuống lưng Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô.

Đòn tấn công này, rót vào toàn bộ pháp lực cả đời của Đế Tuấn, trực tiếp đánh bay Tổ Vu Thiên Ngô ra xa mấy chục vạn dặm.

Trên thân thể Tổ Vu kiên cố bất hoại xuất hiện một đạo cự đại

thương ngân, vô cùng máu Tổ Vu vương vãi khắp trường không.

"Thiên Ngô, hãy đền mạng cho con ta đi!" Đế Tuấn lại một lần nữa tế ra Hà Đồ Lạc Thư, đang chuẩn bị giáng đòn trí mạng thứ hai cho Thiên Ngô.

Bỗng nhiên khóe môi Thiên Ngô cong lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

"Không hay rồi." Đối với Đế Tuấn, người nắm bắt nhân tâm đạt đến đỉnh cao cực hạn, lập tức ý thức được Thiên Ngô muốn làm gì.

Hắn một bên thi triển Kim Ô Hóa Hồng Thuật lùi về phía sau, một bên tế ra Hà Đồ Lạc Thư chắn trước mặt mình.

Chỉ sau một hơi thở, Thiên Ngô đã tự bạo!

Pháp lực khủng bố xung kích cả Bất Chu Sơn, Đế Tuấn ở gần Thiên Ngô nhất, gần như phải chịu bảy thành uy lực vụ nổ của Thiên Ngô.

Hà Đồ Lạc Thư trước ngực hắn lập tức trở nên ảm đạm, trực tiếp bị kích phi.

Cả người Đế Tuấn trực tiếp bị dư ba vụ nổ bao phủ.

Sau mấy chục hơi thở, Đế Tuấn mạnh mẽ bay ra từ trong vụ nổ.

Hắn hộc máu, toàn thân đầy những vết thương khủng khiếp dữ tợn.

Vô cùng chật vật, khí tức trên người lại càng rớt xuống đáy vực.

Còn Hà Đồ Lạc Thư xoay tròn mấy vòng trên không trung, lại bay đến dưới chân Côn Bằng.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dưới chân Côn Bằng lấp lánh rực rỡ, nhìn lại Đế Tuấn thảm không nỡ nhìn, trong lòng Côn Bằng nhất thời dấy lên ý tham lam.Đông Hoàng Thái Nhất, đang kịch chiến với

bốn vị Đại Tổ Vu, cấp thiết hô lớn: "Yêu Sư, còn không mau trả Linh Bảo cho Bệ hạ!" Côn Bằng do dự, nhìn Hà Đồ Lạc Thư trước mắt, nghiến răng, vừa cuộn Hà Đồ Lạc Thư lại, vừa tế ra Yêu Sư Cung, sau đó lấy thế sét đánh oanh thẳng vào kết giới sát khí bao phủ cả Bất Chu Sơn.

Một tiếng vang động trời đất vang lên, Yêu Sư Cung trực tiếp oanh mở một lỗ hổng trên kết giới kiên cố kia.

Côn Bằng lập tức hóa thành bản thể, song cánh chấn động, bay ra ngoài Bất Chu Sơn.

Lúc này, ý đồ của Côn Bằng đã quá rõ ràng, hắn muốn ôm bảo bối bỏ trốn.

"Côn Bằng, ngươi dám ôm bảo bối bỏ trốn!" "Côn Bằng, Yêu Hoàng Bệ hạ sách phong ngươi vị trí Yêu Sư, để ngươi hưởng thụ vô thượng tôn sùng đích vị tử, ngươi lại báo đáp Bệ hạ như vậy sao?" "Côn Bằng, ngươi chẳng lẽ quên, nguyên thần của ngươi vẫn còn trên Chiêu Yêu Phiên, Chiêu Yêu Phiên động, vạn yêu phải tuân theo sao?" Đằng sau Côn Bằng, truyền đến tiếng quát mắng đe dọa của Bạch Trạch và các Yêu Thánh khác, nhưng Côn Bằng đối với điều đó lại hoàn toàn khinh thường.

Hiện giờ cục diện đã phát triển đến mức nghiêm trọng mất kiểm soát chưa từng có.

Các Tổ Vu liên tiếp tự bạo, ngay cả Hy Hoàng Phục Hy cũng vẫn lạc trong đó.

Kết quả cuối cùng của trận chiến này rất có khả năng là hai bên đồng quy vu tận.

Nếu mình không chạy nữa, e rằng người vẫn lạc tiếp theo chính là mình.

Còn về Chiêu Yêu Phiên?

Chương 211

Côn Bằng cười lạnh, cái đó tính là gì, thứ thực sự bị Chiêu Yêu Phiên hạn chế, là những Yêu Thần cảnh giới Đại La.

Đối với tu sĩ Chuẩn Thánh như Côn Bằng, liều mạng vứt bỏ một sợi nguyên thần trong Chiêu Yêu Phiên, cũng chỉ tổn thất mấy vạn năm tu vi mà thôi.

Vỏn vẹn mấy vạn năm tu vi, nói thật, hắn Côn Bằng thật sự không để ý.

Nghĩ đến đây, Côn Bằng càng thêm phấn chấn, vẫy cánh, chớp mắt đã biến mất trong mây mù.Kim chi Tổ Vu thấy Côn Bằng bỏ trốn, hô lớn: "Thiên Đình, chỉ là một lũ ô hợp!

Yêu Sư Thiên Đình đường đường chính chính, vậy mà lâm trận bỏ chạy, thật sự khiến người ta cười rụng răng!" Nói xong, Kim chi Tổ Vu dốc sức đấm ra một quyền, pháp lực khủng bố bùng phát, trực tiếp đánh bay Đế Tuấn, khiến thương thế của Đế Tuấn càng thêm nghiêm trọng.

"Đại ca!" Đông Hoàng Thái Nhất hô lớn, thúc giục Hỗn Độn Chung, muốn xông ra khỏi vòng vây của Đế Giang và những người khác để giúp đỡ Đế Tuấn.

Nhưng Đế Giang và những người khác sao có thể để Đông Hoàng Thái Nhất toại nguyện, Đế Giang thúc giục sức mạnh không gian, Chúc Cửu Âm thao túng sức mạnh thời gian, Chúc Dung thúc giục hỏa chi pháp tắc, Cường Lương thúc giục lôi đình pháp tắc, trực tiếp chặn đứng Đông Hoàng Thái Nhất, khiến hắn không thể rảnh tay.

Bên kia, hai vị Yêu Thánh hợp lực kịch chiến với Tổ Vu Huyền Minh, Cộng Công, rơi vào thế hạ phong, thậm chí bất đắc dĩ phải cầu

viện, triệu tập hơn mười vị Đại La Kim Tiên đến giúp đỡ bọn họ.

Nhục Thâu lại một quyền oanh tới, hắn là Kim chi Tổ Vu, nhục thân cường đại hơn hẳn các Tổ Vu khác, lúc này một quyền oanh tới, tinh thần ảm đạm, như thể toàn bộ thế giới chỉ còn lại một quyền này.

Đế Tuấn mất Linh Bảo hộ thân, lại bị Thiên Ngô tự bạo làm trọng thương, chỉ có thể lần nữa cứng rắn đón nhận một quyền này.

"Oanh long!" Phía trên Bất Chu Sơn, truyền đến tiếng oanh minh vô cùng lớn, thân thể Nhục Thâu hơi chấn động, không hề chịu ảnh hưởng gì.

Ngược lại Đế Tuấn, trực tiếp hộc ra một ngụm máu Kim Ô nóng hổi, cả người như diều đứt dây, nặng nề đâm vào một dãy Bất Chu Sơn.

Nhục Thâu không tiếp tục tấn công, hắn sừng sững giữa không trung, từ trên cao lạnh nhạt nhìn xuống Đế Tuấn, khôi phục pháp lực, chuẩn bị giáng đòn cuối cùng cho Đế Tuấn, lại còn hưởng thụ cảm giác sảng khoái khi tùy ý lăng nhục Đế Tuấn.Mãi một lúc sau, Đế Tuấn mới chật vật bay ra từ dãy Bất Chu Sơn, trên mặt hắn mang theo nỗi bi thương tột độ.

Nhìn khắp Bất Chu Sơn đã thành thi sơn huyết hải, vô số người chết và bị thương, khóe môi hắn cong lên một nụ cười khổ sở.

Bá nghiệp hoàng đồ, tất cả chỉ là một giấc mộng hão huyền mà thôi!

Nói xong, hắn hiên ngang thúc giục Kim Ô bản nguyên trong cơ thể, cuốn lấy Nhục Thâu, trực tiếp lao về phía tứ nhân Tổ Đế Giang đang kịch chiến với Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đáng ghét!" Nhục Thâu hô lớn, muốn thoát khỏi sự trói buộc của Đế Tuấn, nhưng hoàn toàn không làm được.

Còn sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất kịch biến, lớn tiếng rống lên: "Đại ca, đừng mà!" Nhưng Đế Tuấn đáp lại hắn chỉ có một ánh mắt kiên định.

Rất nhanh, cả người Đế Tuấn lao vào giữa tứ nhân Tổ, hiên ngang phát động tự bạo.

Yêu Hoàng tự bạo, Thái Dương Chân Hỏa khủng bố, điên cuồng phun ra, hủy diệt vạn vật, vạn vật không còn tồn tại, như tận thế vậy, trực tiếp cuốn đi cả hai đại Tổ Vu Cường Lương, Nhục Thâu."Tên điên này!" Đế Giang trầm mặt, cùng Chúc Cửu Âm lùi xa mấy chục vạn dặm, mới dập tắt được Thái Dương Chân Hỏa đang bùng cháy trên người.

"Yêu Hoàng bệ hạ!" Dường như có một cây kim sắc nhọn vô cùng đâm vào lòng hai vị Yêu Thánh, không biết từ lúc nào, bọn họ đã lệ rơi đầy mặt.

"Tất cả hãy chết đi!" Lúc này, không chỉ hai vị Yêu Thánh có tình cảm sâu đậm nhất với Đế Tuấn, nhìn thấy Yêu Hoàng tự bạo, nhất thời vạn niệm đều tro tàn, lập tức vây Huyền Minh lại, rồi trực tiếp tự bạo, pháp lực khủng bố, trực tiếp nhấn chìm Huyền Minh và Cộng Công.

Chỉ trong một hơi thở, bên Yêu tộc, hai vị Yêu Thánh vẫn lạc, bên Vu tộc, hai vị Tổ Vu vẫn lạc, thật sự thảm liệt.Đông Hoàng Thái Nhất nhìn những người còn lại của phe mình đã thưa thớt không còn bao nhiêu, trong lòng không khỏi vạn niệm câu hôi, không còn ý nghĩ muốn tranh giành Thiên Địa bá chủ nữa, hắn cười lớn ba tiếng: "Các ngươi, hãy cùng ta xuống địa phủ bầu bạn với Đại ca ta đi!" Đột ngột, toàn thân Đông Hoàng Thái Nhất bùng lên hỏa quang khủng bố, đó là Bản Nguyên chi lực của hắn, Bản Nguyên chi lực gia trì lên Hỗn Độn Chung, điên cuồng lao về phía ba vị Tổ Vu còn lại.

“Oanh!

Oanh!

Oanh!!!” Cả Hồng Hoang dường như dấy lên một vụ nổ lớn chưa từng có trong lịch sử, dưới sự tự bạo của Đông Hoàng Thái Nhất, vị đệ nhất nhân dưới Thánh nhân này, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, cùng với Chúc Dung, tất cả đều hóa thành tro bụi trong vụ nổ.Sau vụ nổ, tiếng hô đánh giết trên cả Bất Chu Sơn, lập tức biến mất, như thể mọi thứ đều đã kết thúc.

Chỉ có Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất vẫn sừng sững trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Toàn thân Huyền Hoàng, phát ra uy thế vĩ đại.

Uy của Tiên Thiên Chí Bảo trấn nhiếp Cửu Thiên Thập Địa, hấp dẫn ánh mắt của vô số tu sĩ Hồng Hoang.

“Mau nhìn, sau khi Thái Nhất Yêu Hoàng vẫn lạc, Hỗn Độn Chung đã ở lại, na khả thị nhất tông Tiên Thiên Chí Bảo!” “Tiên Thiên Chí Bảo, có uy lực khai thiên tích địa, ai nếu có được, e rằng có hy vọng trở thành Đông Hoàng Thái Nhất thứ hai.” Vô số Đại năng Hồng Hoang phát ra tiếng kinh thán cực lớn, sự đố kỵ, tham lam trong mắt không hề che giấu.

Nhưng dù vậy, vẫn không có một ai ra tay.

Bởi vì Hồng Hoang hiện nay, không phải là Hồng Hoang trước đây.

Lục Thánh cao cao tại thượng, phủ khám Hồng Hoang, là bá chủ tuyệt đối.

Ngay cả nếu Hỗn Độn Chung có chủ nhân mới, tuyệt đối sẽ được chọn ra giữa Lục Thánh, bọn họ căn bản đừng hòng nghĩ đến.Phương Tây, Tu Di Sơn, bên bờ Bát Bảo Công Đức Trì, trong mắt Chuẩn Đề

quang mang đại phóng, lóe lên vô số ngôi sao nhỏ.

"Sư huynh, đây là cơ hội ngàn năm có một, đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung a, nếu Tây Phương chúng ta có thể đạt được…" "Cùng nhau ra tay đoạt lấy." Tiếp Dẫn đáp lại cũng rất đơn giản.

Hai huynh đệ cùng ra tay, trực tiếp từ Tây Phương vươn ra hai bàn tay khổng lồ che trời lấp đất, chộp về phía Bất Chu Sơn, muốn lấy thế sét đánh đoạt Hỗn Độn Chung về tay mình.

Nhưng bốn vị Thánh nhân còn lại cũng đang chú ý, thấy hai vị Tây Phương ra tay trước, nhíu mày, cũng đồng dạng ra tay.

Khi bàn tay khổng lồ của Chuẩn Đề vươn tới Bất Chu Sơn, thủ đoạn của Tứ Thánh cũng đã đến.

Pháp lực Lục Thánh bao vây chặt Hỗn Độn Chung, muốn thử đoạt lấy.

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung có linh tựa hồ, phát ra tiếng "ông ông" chấn động, bay quanh các cự chưởng một vòng.

Huyền Hoàng chi quang trên thân chuông bỗng nhiên bùng phát, trực tiếp phá nát không gian rồi biến mất.

"Không hay rồi, Hỗn Độn Chung có linh." Sắc mặt Lục Thánh hơi biến, đồng thời xé rách không gian, biến mất.

Không biết qua bao lâu, trên Cửu Thiên, không gian vỡ nát, bóng dáng Lục Thánh xuất hiện, mỗi người trên tay đều trống rỗng.

Không thấy nửa điểm Đạo uẩn Linh Bảo, hiển nhiên cuối cùng không thu phục được Hỗn Độn Chung.

Chư Thánh mặt không biểu cảm, trên mặt cũng không lộ ra thất vọng gì.

Hỗn Độn Chung biến mất cũng tốt, bằng không chỉ có một món, nếu bị người khác giành được, đối với các Thánh nhân còn lại đều là uy hiếp cực lớn.

Chỉ có Tây Phương Nhị Thánh thở dài một hơi, trên mặt có chút buồn bã, Thái Thanh có Thái Cực Đồ, Ngọc Thanh có Bàn Cổ Phiên, Thượng Thanh có Tru Tiên Tứ Kiếm, Nữ Oa có Càn Khôn Đỉnh.

Bốn người mỗi người đều có một món Tiên Thiên Chí Bảo.

Duy độc Tây Phương bọn họ, nghèo đến mức kêu lạch cạch, lèo tèo vài món Linh Bảo cũng không nói làm gì.

Lại còn gánh một khoản nợ lớn, đến bây giờ vẫn chưa trả xong.

Hỗn Độn Chung này, vốn nên thuộc về Tây Phương họ mới phải.Đại chiến kết thúc, vô số tu sĩ Hồng Hoang cũng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

“Trận đại chiến này, thắng xa Long Hán năm xưa, quả thực khủng khiếp.” “Trận chiến này khủng khiếp thì sao, chẳng phải vẫn hạ màn đó sao, chỉ tội cho Bất Chu Sơn, chịu trọng thương đến thế.” Bất Chu Sơn, trải qua đại chiến như vậy, dãy núi liên miên gần như sụp đổ hoàn toàn, chỉ còn lại mạch núi chính, nối liền trời đất.

“Không ngờ Vu tộc Yêu tộc tranh đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng lại kết thúc bằng cách này, quá thảm.” Có Đại năng thở dài, trận chiến này kéo dài mấy trăm năm, tử thương vô số.

Chương 212

"Các ngươi mau nhìn, có chút không đúng a, kiếp khí trên Bất Chu Sơn một chút cũng không tiêu tán, ngược lại còn có xu thế càng ngày càng kịch liệt." Lời này vừa nói ra, vô số Đại năng Hồng Hoang đều không thể bình tĩnh được.

Bọn họ chăm chú nhìn Bất Chu Sơn, khi thấy kiếp khí trên Bất Chu Sơn vẫn cuồn cuộn, sắc mặt hơi biến.

Mọi người đều biết, sau khi sinh linh Hồng Hoang xuất thế, sản sinh vô cùng oán khí, tử khí, sát khí.

Những cảm xúc tiêu cực này, mỗi giờ mỗi khắc đều đang tích lũy.

Đợi tích lũy đến một mức độ nhất định, sẽ có điều kiện hình thành lượng kiếp.

Vu tộc, Yêu tộc không ngừng chém giết, sản sinh Thiên Địa sát khí vô cùng nồng đậm.

Những Thiên Địa sát khí này tương đương với một chất xúc tác.

Cộng thêm những cảm xúc tiêu cực đã tích lũy vô số vạn năm, sẽ bùng phát Thiên Địa lượng kiếp.

Sau khi lượng kiếp bùng phát, Thiên Địa khôi phục thanh minh, đại biểu lượng kiếp kết thúc.

Nhưng hiện giờ trên Bất Chu Sơn, kiếp khí vẫn đang kịch liệt cuồn cuộn, đây rõ ràng là dấu hiệu lượng kiếp chưa kết thúc.

Khoảnh khắc này, không chỉ vô số Đại năng lão bài Hồng Hoang, ngay cả trong lòng chư Thánh cũng dấy lên nghi hoặc cực lớn.

Hai đại Yêu Hoàng Thiên Đình, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, đều

đã vẫn lạc tại Bất Chu Sơn, đáng lẽ kiếp khí phải tiêu tán, Thiên Địa thanh minh mới đúng.Bỗng nhiên, trong Bất Chu Sơn vốn yên bình, lại truyền đến một động tĩnh lớn.

Thủy chi Tổ Vu Cộng Công, người đáng lẽ đã vẫn lạc, lại đứng dậy.

Đôi mắt hắn không còn thanh minh như trước, mà bị sát khí xâm thực biến thành màu đỏ thẫm.

"Bóng dáng kia, đó là Tổ Vu Cộng Công!" "Cộng Công Tổ Vu chưa vẫn lạc, chẳng lẽ nói, trận Vu Yêu đại chiến này, người thắng cuối cùng, là Vu tộc sao?" "Khó nói, Yêu tộc còn có năm vị Yêu Thánh chưa hiện thân nữa!" Các Đại năng Hồng Hoang kinh ngạc, bàn tán xôn xao.

"Huynh trưởng, ta đến bầu bạn với các ngươi đây!" Cộng Công nhìn quanh, thấy khắp nơi tan hoang, chỉ còn lại máu tanh và giết chóc, nhất thời bi từ tâm khởi.

Hắn ngửa mặt lên trời thở dài, khóe mắt chảy xuống huyết lệ, rồi nghĩa vô phản cố lao vào mạch núi chính duy nhất còn sót lại của Bất Chu Sơn."Oanh long." Cả Hồng Hoang đều chấn động, Thiên Trụ Bất Chu Sơn nối liền trời đất, ở vị trí lưng chừng núi, bị Cộng Công đâm ra một lỗ hổng lớn.

Tiếp đó, Thiên Trụ Hồng Hoang bắt đầu kịch liệt chấn động, lung lay, rồi mạnh mẽ từ Cửu Thiên rơi xuống.

"Thiên Trụ, sập rồi!" "Cộng Công hắn sao dám làm vậy, đây chính là Thiên Trụ do Bàn Cổ Phụ Thần lưu lại!" Sắc mặt Lục Thánh hơi biến, một cái chớp mắt, xuất hiện trước Bất Chu Sơn.

Thái Thanh hô lớn: "Cùng ta, chống đỡ Bất Chu." Bất Chu Sơn, nối liền trời và đất, một khi đứt đoạn, tạo thành đích ảnh hưởng thậm

chí còn lớn hơn cả Vu Yêu quyết chiến trước đó.

Đó là đại tai nạn có thể uy hiếp đến sự an nguy của vạn tộc Hồng Hoang.

Lục Thánh đồng loạt phát lực, lực lượng khủng bố, duy trì mạch chính Bất Chu Sơn, thời gian dường như ngừng lại.

Mạch chính Bất Chu Sơn, dường như đã khôi phục sự yên bình như thường lệ.

Nhưng Lục Thánh không những không thả lỏng, ngược lại trán còn toát ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Không biết qua bao lâu, Hồng Hoang lại một lần nữa mạnh mẽ chấn động, có một khối đá toàn thân Huyền Hoàng rơi xuống, bị Nguyên Thủy phản ứng nhanh nhất thu vào trong lòng.

Tiếp đó lại rơi xuống vài khối nhỏ hơn, bị chư Thánh lần lượt thu lại.

Lục Thánh không còn duy trì được mạch chính Bất Chu Sơn nữa, chỉ nghe tiếng "oanh long long" không dứt bên tai, mạch chính Bất Chu Sơn khổng lồ đã hoàn toàn sụp đổ, đổ ập xuống đất.Thiên Trụ sụp đổ, Hồng Hoang phát sinh đại tai nạn, vô số ngọn núi lửa trầm tịch bùng phát, dung nham nóng chảy nhấn chìm vô số bình nguyên, sơn lâm.

Tứ Hải dấy lên sóng lớn ngập trời, nước Tứ Hải cuộn trào lan tràn, nhấn chìm từng ngọn núi cao.

Trên trời không biết từ lúc nào xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Địa Hỏa Thủy Phong cuốn theo vô số khí lưu Hỗn Độn, dũng mãnh tràn vào, Hồng Hoang lập tức xảy ra đại tai nạn chưa từng có.

Kim Ngao Đảo, trong lòng Đa Bảo chợt chấn động, nhớ lại lời

Đại sư huynh đã nói với mình khi rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Thiên Trụ sụp đổ, đại tai họa ập đến, chính là cơ hội tốt để đệ tử Tiệt Giáo xuất hiện, cứu vớt thế nhân, hoằng dương đạo thống, kiếm lấy công đức.

Đa Bảo quay người lại, nói với vô số đệ tử Tiệt Giáo: "Thiên Trụ sụp đổ, Địa Hỏa Thủy Phong tràn vào Hồng Hoang, Hồng Hoang phát sinh đại tai nạn, vạn tộc rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, chư vị sư đệ sư muội có nguyện ý cùng ta xuống núi, vì vạn tộc Hồng Hoang giành lấy một đường sinh cơ không?" "Chúng ta nguyện ý." Các đệ tử Tiệt Giáo hô lớn, nhiệt huyết trên người đệ tử Tiệt Giáo vẫn chưa nguội lạnh, vẫn nguyện ý vì vạn tộc Hồng Hoang giành lấy một đường sinh cơ.

"Tốt, những ai nguyện ý, hãy cùng ta xuống núi." Theo tiếng quát lớn của Đa Bảo, hàng ngàn đệ tử Tiệt Giáo không chút do dự theo hắn xuống núi.

Trên Côn Luân Sơn, mọi người tĩnh lặng an hòa, linh mạch hoàn chỉnh, linh khí sung túc, không hề bị ảnh hưởng bởi trụ trời đổ nát.

Nhưng sau khi rời Côn Luân Sơn, họ mới thấu rõ tai họa lần này khủng khiếp đến nhường nào.

Nước sông Thiên Hà vô tận đổ xuống, địa mạch đại địa bạo động, hỗn loạn.

Vô số núi lửa phun trào, nước biển cuộn trào, bao trùm địa hỏa thủy phong hoành hành.

Phóng tầm mắt nhìn lại, cả Hồng Hoang đều chìm trong biển lửa.

Những chủng tộc có đại thần thông giả trong tộc che chở thì còn đỡ hơn chút, vẫn có sức tự vệ.

Nhưng những chủng tộc yếu ớt kia, mỗi thời mỗi khắc đều bị tai

nạn nuốt chửng.

Đến lúc này, vạn tộc Hồng Hoang mới chợt tỉnh ngộ.

Thì ra Vu Yêu đại chiến, cũng chẳng phải đại kiếp chân chính, đại kiếp chân chính là hậu quả nghiêm trọng do Vu Yêu đại chiến kết thúc mà thành.

Đa Bảo dẫn hàng ngàn đệ tử Tiệt Giáo xuống núi, bắt đầu sơ lý địa mạch, bình tức cơn giận núi lửa, trấn áp nước Tứ Hải.

Nhưng cứ thế này, hiệu suất quá chậm, căn bản không cứu được bao nhiêu người.

Trên khánh vân tuyết trắng, Đa Bảo Đạo Nhân đảm đương chức trách đại đệ tử, trịnh trọng nói: "Mọi người cùng hành động, hiệu suất thế này quá chậm.

Nghe lệnh ta, Ô Vân Tiên, ngươi phụ trách dẫn một ngàn đệ tử đi trấn áp núi lửa." "Tuân lệnh, Đa Bảo sư huynh." Ô Vân Tiên trịnh trọng gật đầu.

"Hoàng Tuyền sư đệ, dẫn một ngàn đệ tử, ngươi phụ trách sơ lý địa mạch." "Tuân lệnh, Đa Bảo sư huynh." "Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương, ba người các ngươi dẫn một ngàn đệ tử, phụ trách trấn áp nước Tứ Hải." "Tuân lệnh, sư huynh." Đa Bảo phân phó xong, nhìn Kim Sí Đại Bàng Điểu, cất cao giọng nói: "Những người còn lại, cùng ta đi cứu vớt sinh linh Hồng Hoang, chuyển bọn họ đến nơi an toàn.

Nhớ kỹ, trước tiên cứu người, những thứ khác đều gác lại sau." "Tuân lệnh, Đa Bảo sư huynh." Chúng đệ tử Tiệt Giáo phân công hợp tác, tốc độ quả nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Đệ tử Nhân, Xiển, Tây Phương Tam Giáo nhìn thấy, có chút không hiểu.

Đại kiếp đang nhanh chóng chuyển biến xấu, chỉ có lập lại trụ trời

thì đại nạn mới kết thúc, bang người Tiệt Giáo này sao lại làm công vô ích?

Nhưng khi họ nhìn thấy, lúc đệ tử Tiệt Giáo hành sự, tường vân từng trận, từng luồng công đức tuôn vào cơ thể họ, từng người một đều không còn bình tĩnh nổi.

Công đức!

Chương 213

Lúc này ra tay, cứu vớt thế nhân, lại có thể đạt được công đức!

Đệ tử Nhân, Xiển, Tây Phương Tam Giáo lập tức không ngồi yên được nữa, nhao nhao ra tay, bắt đầu hành động.

Trên bầu trời, Lục Thánh nhìn cái hố lớn bị sụp xuống, nhíu mày.

Thái Thanh ngưng trọng nói: "Không thể để nước Thiên Hà cứ thế đổ xuống, cùng lúc nó đổ xuống sẽ gây ra vô số tai nạn trên đại địa.

Chư vị, hãy cùng ta ra tay, trấn áp Thiên Quật!" "Thái Cực Đồ!" Thái Thanh triệu hoán Thái Cực Đồ, nhị khí màu đen hóa thành một đại luân bàn, từ từ xoay chuyển, nghênh đón.

"Bàn Cổ Phiên!" "Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" "Càn Khôn Đỉnh!" "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" "Thất Diệu Bảo Thụ!" Lục Thánh cùng lúc vận pháp lực, sáu đại chí bảo không ngừng ông minh chấn động trên không trung, cuối cùng bầu trời cũng bị phong tỏa, nhưng chư thánh vẫn chưa buông lỏng.

Ngay cả trụ trời Bất Chu còn không chống đỡ nổi, pháp lực của họ tối đa cũng chỉ giải quyết được nhất thời mà thôi.

Vùng Bắc Minh, nước biển mênh mông ức vạn dặm, nơi tầm mắt nhìn đến, trừ những ngọn núi cao sừng sững trên mặt biển, thì chỉ có biển nước vô tận.

Trời thì xám xịt, không có đại địa, chỉ có nước biển.

Trong hoàn cảnh như vậy, lại có một bóng vàng chói lọi xuyên qua không trung.

Rất nhanh, bóng vàng rơi xuống một ngọn núi lớn, thở ra một luồng trọc khí.

Hiện ra chân thân áo trắng, không phải Triệu Công Minh thì là ai?

"Huyền Quy đạo hữu, xin hãy hiện thân một lần." Triệu Công Minh cất cao giọng nói, âm thanh truyền khắp ức vạn dặm không gian, sâu vào trong nước Bắc Minh.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, nước Bắc Minh bắt đầu bạo động, cuộn lên sóng lớn.

Tiếp đó, từ trong nước biển trồi lên một cái đầu lâu khổng lồ!

Chỉ riêng cái đầu lâu, đã to bằng một ngọn núi, không, còn lớn hơn núi rất nhiều, phủ đầy vẻ tang thương cổ xưa.

Sau đầu lâu, chính là thân thể, tứ chi, sau khi nổi lên từ trong nước biển.

Cả Bắc Minh dường như có thêm một vùng lục địa, nhìn một cái không thấy bờ.

Trên thân thể, phủ đầy những hòn đá khô cằn, rong rêu, ký sinh vật các loại, không thể nhìn thấy mai rùa bản tôn.

Trên cái đầu lâu lớn như núi, một đôi mắt to bằng hạt đậu xanh mở ra, bên trong lấp lánh thần quang từng trận.

Đương nhiên, to bằng hạt đậu xanh là so với toàn bộ đầu lâu, trên thực tế, dù chỉ là hai con mắt, vẫn vô cùng khổng lồ.

Vừa xuất hiện cái đầu lâu khổng lồ, đã mang đến cho Triệu Công Minh khí tức cực kỳ nguy hiểm, thậm chí khiến hắn khó thở.

Triệu Công Minh âm thầm kinh thán, không hổ là con Huyền Quy đầu tiên từ khai thiên lập địa đến nay.

Tu hành ức vạn năm ở Bắc Minh, dù không thể hóa hình, nhưng nội tình một thân e rằng là mạnh nhất Hồng Hoang dưới Lục Thánh.

Đó là tồn tại mà ngay cả Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Đông Hoàng

Thái Nhất, Đế Tuấn những tiên thiên sinh linh này cũng không thể sánh bằng.

Đương nhiên, nội tình chỉ là nội tình, nội tình không đại biểu cho chiến lực mạnh hay yếu.

Huyền Quy không thể hóa hình, bẩm sinh đã thiếu đi một chút linh hoạt.

Đương nhiên, khi những đại năng cấp bậc này giao chiến, ai cũng không biết có chiêu cuối cùng nào.

"Ngươi là ai, đến Bắc Minh của ta làm gì?" Huyền Quy mở miệng, bên tai Triệu Công Minh, dường như vang lên tiếng sấm rền, chấn động màng tai hắn.

"Chậc, âm thanh này, thật lớn a!" Triệu Công Minh nhíu mày, bay lên không trung, đối mặt bình đẳng với Huyền Quy, cất cao giọng nói: "Huyền Quy đạo hữu, thân thể có thể thu nhỏ chút được không?" Huyền Quy nghe xong, nhìn sâu Triệu Công Minh một cái, sau đó một luồng pháp lực màu xanh lam bao phủ toàn thân.

Thân thể khổng lồ như núi, bắt đầu dần dần thu nhỏ, cuối cùng biến thành khoảng một phần ba so với lúc vừa xuất hiện.

Dù chỉ còn một phần ba, vẫn vô cùng khổng lồ, nhưng đây rõ ràng là giới hạn mà Huyền Quy có thể làm được.

Bắc Minh Huyền Quy, dị chủng Hồng Hoang, bị Thiên Đạo hạn chế, chỉ có thể tu hành bằng bản thể, mà không thể hóa hình, hưởng vô thượng đại tiêu dao.

"Ngươi là ai, đến Bắc Minh của ta có mục đích gì?" Huyền Quy lại hỏi, âm thanh nhỏ hơn lần đầu rất nhiều.

"Ta là môn đồ của Thượng Thanh Thánh Nhân, hôm nay đến đây, là để cứu đạo hữu một mạng." "Ồ?" "Cứu ta một mạng?" Huyền Quy

cười rồi, dù hắn không thể rời Bắc Minh, nhưng dường như Hồng Hoang vẫn chưa có ai có thể làm thương hắn.

Hơn nữa, hắn tu hành ở Bắc Minh, tích lũy vô thượng công đức, ngay cả Thánh Nhân giết hắn, cũng có khả năng rớt khỏi thánh vị.

Nói cách khác, hắn Huyền Quy, ở Hồng Hoang là vô địch, dù bị hạn chế chỉ có thể ở Bắc Minh.

Nhưng tuyệt đối không đến mức phải để người khác cứu mạng.

Huyền Quy xua tay: "Ta không cần bất kỳ ai cứu.

Nghĩ đến ngươi là đệ tử Thánh Nhân, ta không thương ngươi, ngươi mau chóng rời đi đi." Huyền Quy vừa nãy đang ngủ say, bị người đột ngột đánh thức, vô cùng tức giận.

Theo lẽ thường, hắn là phải nuốt chửng kẻ đánh thức hắn.

Nhưng đệ tử đạo thống Thánh Nhân, dựa vào Thánh Nhân là đại thụ, hắn dù không sợ, nhưng cũng lười đắc tội Thánh Nhân.

Triệu Công Minh vẫn chưa rời đi, mà cười nói: "Huyền Quy đạo hữu quả là người trong cuộc u mê a.

Ngươi chẳng lẽ còn chưa nhận ra, mình đã bị sát kiếp đeo bám, cách ngày vẫn lạc đã không còn xa rồi sao?" "Sát kiếp, từ đâu mà nói?" "Sát kiếp, từ đâu mà nói?" Huyền Quy nhíu mày, trong đôi mắt to bằng hạt đậu xanh lóe lên một tia tinh mang.

Triệu Công Minh chỉ vào trung tâm Hồng Hoang, trụ trời Bất Chu Sơn, nói: "Trụ trời Bất Chu Sơn băng sụp, chính là vô lượng sát kiếp của Huyền Quy đạo hữu đó." Huyền Quy liếc nhẹ đỉnh Bất Chu Sơn, trên mặt ẩn hiện vẻ kiêu ngạo: "Thiên thủy thiên hỏa cỏn con, có thể làm gì ta?" Không phải Huyền Quy khoe khoang, đừng nói những thiên hỏa, thiên thủy này, ngay cả khi Đông Hoàng Thái Nhất toàn lực vận Hỗn Độn Chung, cũng chưa chắc làm hư hại mai Huyền Thủy

Quy của hắn.

Triệu Công Minh thấy Huyền Quy vẫn chưa hiểu, bèn nói thẳng.

"Bất Chu Sơn, vốn là tích trụ của Bàn Cổ đại thần năm xưa hóa thành, chống đỡ trời đất, khiến thanh khí và trọc khí phân tách.

Nay Bất Chu Sơn băng sụp, giữa trời đất không còn vật chống đỡ, trọc khí và thanh khí sẽ tương tác sinh ra lực hấp dẫn, nếu không ai ngăn cản, trời đất e rằng sẽ lại trở về Hỗn Độn." "Trở về Hỗn Độn thì sao, lão Quy ta chẳng sợ gì." Trong mắt Huyền Quy, Hỗn Độn và Hồng Hoang, đối với hắn mà nói chẳng có gì khác biệt.

Khí lưu Hỗn Độn?

Phong bạo Hỗn Độn?

Hãy phá được mai Huyền Thủy Quy của hắn rồi nói!

"Hồng Hoang trở về Hỗn Độn, là không có uy hiếp đối với Huyền Quy đạo hữu, nhưng còn đối với Thánh Nhân thì sao?" Lời này của Triệu Công Minh, như tiếng chuông vàng lớn, vang vọng bên tai Huyền Quy, hắn định thần lại: "Ngươi có ý gì?" Triệu Công Minh giải thích: "Chư Thánh sở dĩ là Thánh Nhân, chính là nguyên thần ký thác trên Thiên Đạo, bất kể lúc nào, đều có thể mượn lực Thiên Đạo Hồng Hoang.

Nhưng một khi Hồng Hoang không còn, lại diễn biến thành Hỗn Độn, chư Thánh tự nhiên cũng sẽ mất đi thân phận Thánh Nhân, ngươi nghĩ chư Thánh sẽ ngồi yên không quản sao?" "Vậy phải làm sao?" Huyền Quy nhìn thân thể khổng lồ của mình, trong lòng lại bắt đầu bất an.

Chương 214

"Có thể thay thế trụ trời Hồng Hoang, chống đỡ lại trời đất, chỉ có ngươi.

Đến lúc đó ngươi nói Thánh Nhân có chặt ngươi, lấy tứ chi của ngươi để chống đỡ trời đất không?" Triệu Công Minh ném cho Huyền Quy một ánh nhìn kinh hãi.

Huyền Quy không tự chủ rùng mình một cái, cuộn lên sóng lớn thao thiên ức vạn trượng.

Mai Huyền Thủy Quy của hắn kiên cố vô cùng, nhưng cũng không phải đối thủ của Thánh Nhân a.

Dưới Thánh Nhân, hắn không sợ bất kỳ ai, nhưng nếu Thánh Nhân ra tay, trong chốc lát có thể đánh bại hắn.

Đột nhiên, Huyền Quy nghĩ đến điều gì đó, trấn định nói: "Ta ức vạn năm nay, tích lũy vô số công đức, Thánh Nhân cũng không dám giết ta." "Đổi lại tình huống thông thường, Thánh Nhân quả thực không dám giết ngươi, nhưng trong chuyện chống đỡ trời này, thì khó nói lắm.

Ngay cả khi chặt đạo hữu, có Thiên Đạo hộ trì, ngươi nghĩ Thánh Nhân còn có rớt khỏi thánh vị không?" Huyền Quy lập tức chìm vào im lặng, trong đôi mắt to bằng hạt đậu lớn lóe lên suy tư.

Suy nghĩ hồi lâu, Huyền Quy chỉ cảm thấy đau đầu, hỏi: "Vậy vừa nãy đạo hữu nói, đến cứu ta một mạng, miễn ta rơi vào sát kiếp, lại có ý gì?" Triệu Công Minh cười nhạt, lấy ra Hỗn Độn Linh Căn, hạt giống Thế Giới Thụ mà năm xưa đã có được.

Cách vô số vạn năm, Hỗn Độn Linh Căn đã từ kích thước bằng

bàn mài lúc mới có được, biến thành một khúc gỗ lớn rộng hơn mười mét vuông.

Vẫn mang màu đen kịt, gõ vào, truyền đến từng trận âm thanh va chạm kim loại, tựa như một khối thiết đản sống.

"Khí tức linh vận nồng đậm quá, đây là Hỗn Độn Linh Căn!!" Huyền Quy mở to mắt, không dám tin mà nhìn chằm chằm hạt giống Thế Giới Thụ.

"Vật này, ngươi có được từ đâu, ngươi có biết, đây là chí bảo không?" Triệu Công Minh cười nói: "Ta đương nhiên biết đây là chí bảo, đây là Hỗn Độn Linh Căn, hạt giống Thế Giới Thụ." "Thế Giới Thụ, cố danh tư nghĩa, có tác dụng chống đỡ thế giới.

Đương nhiên, hạt giống Thế Giới Thụ này còn chưa trưởng thành, không thể chống đỡ thế giới." Huyền Quy trên mặt thoáng hiện vẻ thất vọng, chỉ thấy Triệu Công Minh lại nói: "Huyền Quy đạo hữu đừng vội, bảo vật này lấy công đức làm thức ăn, công đức chính là chất xúc tác lớn nhất.

Chỉ cần Huyền Quy đạo hữu đem công đức rót vào Thế Giới Thụ, dùng Thế Giới Thụ chống đỡ trời đất, tự nhiên có thể tránh được kiếp sát này." Huyền Quy trầm giọng hỏi: "Ta làm sao có thể tin ngươi?" Triệu Công Minh xua tay: "Trụ trời đã băng sụp, đạo hữu nếu không tin, ta tự nhiên cũng không có cách nào." Huyền Quy thở ra một luồng trọc khí: "Được, ngươi là đệ tử Thông Thiên, ta tin ngươi.

Chỉ là công đức này, không có cách nào chuyển đổi giao dịch." Thế là Triệu Công Minh lấy ra Lạc Bảo Kim Tiền, cười nói: "Bảo vật này có năng lực giao dịch công đức." "Được." Sau lưng Huyền Quy, không biết từ lúc nào, dâng lên một dải tường vân công đức lớn, vàng óng ánh, sáng lấp lánh, huyền diệu phi phàm.

Chiếu sáng cả Bắc Minh u ám.

Trụ vàng công đức thô tráng, từ từ tuôn vào Lạc Bảo Kim Tiền, tiếp đó do Lạc Bảo Kim Tiền làm môi giới, lại chuyển hóa công đức, rót vào Thế Giới Thụ.

Công đức đối với Thế Giới Thụ mà nói, không khác gì mưa cam lộ với cây hạn hán.

Thế Giới Thụ không ngừng lớn lên, ở phía trên cùng không biết từ lúc nào, đã trổ ra một mầm xanh non nớt.

Xanh biếc trong suốt, không hấp thụ tiên thiên linh khí, mà là Hỗn Độn Chi Khí.

Bất Chu Sơn, nước Thiên Hà tích tụ ngày càng nhiều, sức mạnh thế giới vô cùng tận ép về phía Lục Thánh, áp lực của Lục Thánh cũng ngày càng lớn.

Cuối cùng, Thánh Nhân yếu nhất là Chuẩn Đề không chống đỡ nổi, một luồng đại lực ập đến, Thất Diệu Bảo Thụ trong tay thoát ra, bay lên không trung.

Sắc mặt Chuẩn Đề chợt trắng bệch, một ngụm máu già sắp phun ra, nhưng bị hắn cứng rắn nén xuống, Chuẩn Đề hắn vẫn cần thể diện.

"Thái Thanh sư huynh, áp lực nước Thiên Hà ngày càng lớn, nếu cứ tiếp tục thế này, một khi bạo phát, đối với Hồng Hoang sẽ là tai nạn lớn hơn." Thái Thanh ngự Thái Cực Đồ, hai đạo quang mang đen trắng vẫn ổn định như trước: "Ta đã thông tri Lão Sư, nhất định phải kiên trì, không để nước Thiên Hà hoành hành Hồng Hoang." Một khắc sau, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, một đạo âm thanh huyền diệu vang vọng trời đất.

"Nằm cao chín tầng mây, bồ đoàn đạo chân!

Ngoài trời đất huyền hoàng, ta giữ ngôi Chưởng Giáo tôn!

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần!

Nhất Đạo truyền Tam Hữu, Nhị Giáo Xiển Tiệt phân!

Huyền Môn đều lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân!" Âm thanh như chuông vàng lớn vang vọng bên tai, trên Cửu Thiên đã có thêm một lão giả tóc bạc da trẻ con, chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Lão giả liếc nhìn Thiên Quật, phất trần trong tay khẽ vung, một đạo bạch quang tức thì rơi xuống phía trên.

Lục Thánh lập tức cảm thấy áp lực giảm mạnh, vội vàng quay người hành lễ với Hồng Quân: "Bái kiến Lão Sư." "Trước sau việc này ta đều đã biết hết.

Vu tộc Yêu tộc vì tranh giành vị trí nhân vật chính thiên địa, tư sát ức vạn năm, nghiệp lực vô cùng quấn thân, có kết cục như vậy không oan uổng.

Việc cấp bách trước mắt là vá lại Thiên Quật, tránh cho nước Thiên Hà chảy vào nhân gian." "Kính xin Lão Sư, chúng ta nên làm gì?" Hồng Quân trầm ngâm một lát, nói: "Ngũ Sắc Thạch có thể vá trời, nhưng cần phải có Càn Khôn Đỉnh để luyện chế." Nữ Oa lập tức xuất liệt: "Việc này có thể giao cho đệ tử." Hồng Quân tiếp tục thôi toán: "Trời tuy đã vá xong, nhưng trụ trời nối liền trời đất lại không thể thiếu.

Bắc Minh Huyền Quy, tứ chi có thể chống trời, hãy đi chặt hắn đi." "Huyền Quy?" Chư Thánh ngẩn người, không khỏi nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Thông Thiên đứng ra.

"Lão Sư, một thân tu vi của Huyền Quy, ức vạn năm nay không dễ, kính xin Lão Sư thương xót, tha cho hắn một con đường sống." Hồng Quân thở dài: "Không phải ta không cho hắn một con đường sống, mà là Hồng Hoang rộng lớn, trừ Huyền Quy ra, không ai có thể

gánh vác trách nhiệm chống đỡ trời." Thông Thiên trầm mặc, qua một lúc lâu mới nói: "Vậy việc đến Bắc Minh, cứ để đệ tử làm đi." Hồng Quân tự nhiên đồng ý.

Thông Thiên hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Bắc Minh, còn Nữ Oa, thì tế xuất Càn Khôn Đỉnh, thu thập Ngũ Sắc Thạch, chuẩn bị vá trời.

Bắc Minh, Huyền Quy một thân khủng bố, bàng bạc, tích lũy vô số vạn năm công đức, toàn bộ tuôn vào Thế Giới Thụ.

Dù Thế Giới Thụ vẫn hình dạng ban đầu, nhưng lại có thể ẩn ẩn cảm nhận được, bên trong ẩn chứa sức mạnh bàng bạc, hạo hãn, giống như chống đỡ trời đất.

Dường như trong khoảnh khắc, có thể bén rễ nảy mầm, trưởng thành đại thụ che trời.

Triệu Công Minh thu Thế Giới Thụ lại, chắp tay nói: "Huyền Quy đạo hữu, ta sẽ đi bẩm báo Lão Sư, dùng cây này chống trời, có thể miễn ngươi sát kiếp." Mất đi lượng lớn công đức, Huyền Quy có chút thất vọng, khẽ nói: "Vậy thì làm phiền đạo hữu rồi." Đang nói, đột nhiên không gian trước mắt hai người lóe lên, bóng dáng Thông Thiên xuất hiện từ trong đó.

"Công Minh, con sao lại ở đây?" Thông Thiên có chút kinh ngạc.

"Đệ tử bái kiến Lão Sư." Triệu Công Minh vội vàng hành lễ với Thông Thiên, sau đó chỉ vào Huyền Quy.

"Đệ tử đến đây, là để bàn bạc chuyện với Huyền Quy đạo hữu." Thông Thiên nhìn Huyền Quy, thở ra một luồng trọc khí, lập tức thở dài nói: "Huyền Quy đạo hữu, chúng ta cũng là lão hữu vô số vạn năm rồi.

Lần này ta đến, là có chuyện muốn thông tri cho ngươi." Huyền

Quy nói: "Thánh Nhân xin cứ nói." Thông Thiên nghiêm mặt nói: "Trụ trời băng sụp, nước biển tràn ngập, thiên hỏa hoành hành, trời đất Hồng Hoang cần trụ trời mới để chống đỡ, Đạo Tổ nói... cần tứ chi của ngươi." "Tứ chi của ta." Huyền Quy nghe vậy sắc mặt trắng bệch, nhưng ngay sau đó trong lòng lóe lên niềm đại may mắn.

Vị Công Minh sư điệt này, quả nhiên không lừa mình, dùng một thân công đức đổi lấy tử kiếp, mình đây là chiếm đại tiện nghi a.

Huyền Quy không để ý đến Thông Thiên, mà nghiêm túc hành lễ với Triệu Công Minh: "Lần này, đa tạ ân cứu mạng của đạo hữu." Thông Thiên vẻ mặt kỳ lạ, chỉ vào hai người, không biết nên nói gì.

Thế là Triệu Công Minh vội vàng lấy ra Thế Giới Thụ, giải thích mọi chuyện cho Thông Thiên.

Thông Thiên nhìn Thế Giới Thụ đã trổ mầm mới, kinh thán nói: "Không ngờ con lại tính toán được đến bước này." Triệu Công Minh cười nói: "Khéo nấu cũng khó mà không có gạo mà nấu, nếu không phải vô tình có được hạt giống Thế Giới Thụ này, đệ tử cũng không có cách nào." Triệu Công Minh đưa Thế Giới Thụ trong tay cho Thông Thiên: "Xin Lão Sư cầm Thế Giới Thụ, đi chống đỡ trời đất đi." "Được, ta cũng không nỡ thấy Huyền Quy đạo hữu chết thảm, có Thế Giới Thụ này, thì không còn gì tốt hơn." Thông Thiên gật đầu, trực tiếp tiếp lấy Thế Giới Thụ.

"Huyền Quy đạo hữu, có muốn cùng đi xem không?" Triệu Công Minh cười mời.

Huyền Quy lắc đầu: "Thân thể ta quá khổng lồ, không thể rời Bắc Minh, không đi được a." Nhưng đang nói, Huyền Quy lập tức vẻ mặt kỳ lạ, tiếp đó vô cùng kích động: "Ta, ta có thể hóa hình!" Trước mắt một đạo quang mang màu xanh lam lóe qua, một thanh niên nam tử thân mặc y phục xanh lam đã xuất hiện.

Hắn kinh ngạc đánh giá bản thân sau khi hóa hình, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, miệng lẩm bẩm.

"Hóa hình, cái này, cái này sao có thể!" Huyền Quy vô cùng kinh hỉ, dường như toàn thân trên dưới đã trút bỏ gánh nặng vạn cân, vô cùng thư thái.

Chương 215

Triệu Công Minh cười nói: "Vạn vật thế gian, đều có định số, có lẽ số mệnh của Huyền Quy đạo hữu, chính là để giải quyết di chứng sau Vu Yêu đại chiến, cho nên không thể hóa hình." "Nhưng nay, Thế Giới Thụ xuất hiện, thay thế vận mệnh của Huyền Quy đạo hữu, thì cấm cố Thiên Đạo gia trì trên người Huyền Quy đạo hữu, tự nhiên cũng tan biến như khói mây." Huyền Quy nghe xong, càng thêm kích động, hóa thành một đạo thanh quang, xông phá mây trời, biến mất không thấy.

Qua một lúc lâu, Huyền Quy mới lại rơi xuống đất, trên mặt lấp lánh vẻ vui sướng.

"Lão Quy ta đã tu hành ở Bắc Minh ức vạn năm vô ích, tích lũy một thân pháp lực vô địch, nhưng đến hôm nay mới cảm nhận được, cái gì mới là đại tự tại, đại tiêu dao." "Đạo hữu đã đạt được đại tiêu dao, cũng nên thực hiện lời hứa trước đó rồi chứ." "Đó là tự nhiên." Huyền Quy trịnh trọng chắp tay với Thông Thiên: "Huyền Quy nguyện gia nhập Tiệt Giáo, kính xin Thánh Nhân đáp ứng." Thông Thiên có chút kinh ngạc nhìn Triệu Công Minh, Triệu Công Minh vội vàng đưa cho hắn một ánh mắt.

Thông Thiên đánh ra một đạo pháp lực, nâng Huyền Quy dậy, trịnh trọng nói: "Được, sau này Huyền Quy đạo hữu chính là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo của ta." Huyền Quy, một thân nội tình không tầm thường, pháp lực thâm hậu, đứng đầu đương thế.

Thật sự ở Tiệt Giáo làm đệ tử thì quá uất ức tài năng, một Phó Giáo Chủ thì còn tạm được.

"Đa tạ Thánh Nhân." Huyền Quy lại lần nữa chắp tay cảm tạ.

Thông Thiên xua tay: "Công Minh, con dẫn Huyền Quy đạo hữu về Kim Ngao Đảo trước đi, những chuyện còn lại, giao cho vi sư là được." "Được, vậy lai lịch Thế Giới Thụ này, xin Lão Sư..." Thế Giới Thụ, Hỗn Độn Linh Căn, một khi truyền ra là do hắn lấy ra, nhất định sẽ sinh ra rất nhiều phong ba không cần thiết.

Dù hắn không sợ, nhưng có thể bớt phiền phức thì vẫn tốt hơn.

Thông Thiên cười nói: "Con cứ yên tâm đi, vi sư mọi chuyện đều sẽ suy tính chu đáo." Rất nhanh, Thông Thiên rời khỏi Bắc Minh, vội vã đến Bất Chu.

Triệu Công Minh thì mời Huyền Quy, cùng đến Kim Ngao Đảo.

Huyền Quy, tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, gia nhập Tiệt Giáo, nội tình Tiệt Giáo trong vô hình lại dày thêm vô số, trong tương lai đối mặt đại kiếp thì nắm chắc không biết tăng thêm bao nhiêu.

Huyền Quy chần chừ một lát: "Đạo hữu đợi một chút, trong Bắc Minh của ta những năm qua còn tích lũy một số bảo bối, ta đều không dùng đến, chi bằng lấy ra tặng cho đạo hữu." "Ồ?" Triệu Công Minh mắt sáng rực, liên tục đồng ý.

Huyền Quy tích lũy ức vạn năm, khủng bố đến mức nào?

Huyền Quy chui vào trong nước Bắc Minh, không bao lâu đã nổi lên.

Trên mai rùa khổng lồ, đã xuất hiện mấy ngọn núi nhỏ lấp lánh kim quang.

Bảo vật rất nhiều, đa phần đều là một số khoáng thạch, như Bắc Minh Hàn Thiết, Huyền Nguyên Tinh Phách, Linh Hải Chi Tinh, v.v.

Trong đó, đáng chú ý nhất là một cây san hô, ngũ quang thập sắc, phát ra khí tức linh vận khủng bố bức người.

Sau lưng ba mươi sáu đạo tiên thiên bất diệt linh quang ẩn hiện, đây lại là một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo đoạt tạo hóa trời đất, xâm huyền cơ nhật nguyệt, hình thành ở Bắc Minh.

Không nói đến đống khoáng thạch trân quý chất đống như núi kia, chỉ riêng cây san hô này, đã là một kiện vô giá chi bảo.

Đặt ở Tiệt Giáo, có thể đổi vô số công đức tiền tệ, là tồn tại hữu giới vô thị.

Triệu Công Minh không khách khí với Huyền Quy, trực tiếp thu toàn bộ, sau đó dẫn Huyền Quy đi về phía Kim Ngao Đảo.

Bất Chu nguy nga, dưới sự ra tay của Hồng Quân, áp lực của chư Thánh giảm mạnh, trở nên nhẹ nhõm, nhưng trong lòng chư Thánh lại càng thêm ngưng trọng.

Lão Sư, ngày càng thâm bất khả trắc, dù cho bọn họ đã chứng đạo thành Thánh, nhưng trước mặt Lão Sư, dường như không có nửa phần khác biệt.

Nữ Oa ở một bên, dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế Ngũ Sắc Thạch.

Chỉ thấy nàng từng nắm lớn Ngũ Sắc Thạch ném vào Càn Khôn Đỉnh, dùng chân hỏa luyện hóa, không bao lâu, Ngũ Sắc Thạch biến hóa thành một đoàn dịch ngũ sắc.

"Ngũ Sắc Thạch luyện chế xong, cuối cùng có thể vá trời." Nữ Oa cuối cùng cũng thở ra một luồng trọc khí, kèm theo đó áp lực trong lòng chư Thánh cũng giảm mạnh.

Thân là Thánh Nhân, khi đạt được thực lực ngạo nghễ thiên hạ, cũng trong vô hình bị ràng buộc với Hồng Hoang.

Chuẩn Đề lẩm bẩm: "Thông Thiên sư huynh sao còn chưa đến, sẽ không phải vì mình và Huyền Quy kia có chút giao tình, mà trực tiếp thả Huyền Quy đi rồi chứ?" "Chuẩn Đề sư đệ xin chớ loạn ngôn."

Thái Thanh sắc mặt nghiêm túc: "Trụ trời băng sụp, liên quan đến ức vạn sinh linh Hồng Hoang, Thông Thiên sư đệ sẽ không hồ đồ trong chuyện này.

Chỉ là đáng tiếc cho đạo hạnh ức vạn năm của Huyền Quy đạo hữu." Thái Thanh cũng có chút đáng tiếc, nhưng thân là Thánh Nhân, tự nhiên hiểu đạo lý Thiên Đạo vô thường này.

Thân là sinh linh Hồng Hoang, mỗi người đều phải đối mặt với những điều bất định đột ngột.

Sắc mặt Chuẩn Đề cũng trở nên nghiêm túc: "Huyền Quy đạo hữu có thể hiến thân vì Hồng Hoang, cứu vớt ức vạn sinh linh Hồng Hoang, đó mới là vinh hạnh của hắn." Nữ Oa liếc nhẹ Chuẩn Đề một cái: "Nếu đã là vinh hạnh, chi bằng Chuẩn Đề đạo hữu từ bỏ đạo quả Thánh Nhân này, chống đỡ trời đất này thì sao?" "A... việc này vẫn nên giao cho Huyền Quy đạo hữu làm đi." Sắc mặt Chuẩn Đề lúc xanh lúc trắng, ngượng nghịu nói.

Khi chư Thánh đang trò chuyện, Thông Thiên cũng từ Bắc Minh trực tiếp chạy đến Bất Chu Sơn.

Khi chư Thánh thấy trên tay Thông Thiên trống rỗng, sắc mặt Chuẩn Đề hơi đổi, vội vàng nói: "Thông Thiên, ngươi sẽ không thật sự không giết Huyền Quy chứ?

Việc này vô cùng trọng đại, có liên quan đến ức vạn sinh linh Hồng Hoang đó." Bốn vị Thánh còn lại cũng nhao nhao đưa mắt kinh ngạc, ngay cả Hồng Quân, cũng khẽ nghiêng mắt.

Trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy trí tuệ, mang theo ánh sáng nhìn thấu vạn vật.

Thông Thiên cảm thán nói: "Huyền Quy đạo hữu là đợt sinh linh đầu tiên từ khai thiên lập địa, thời gian đản sinh còn sớm hơn chúng

ta.

Ta và Huyền Quy đạo hữu vốn có chút giao tình, sao có thể tự mình ra tay, hại tính mạng hắn chứ?" Chuẩn Đề sốt ruột, chỉ vào Thông Thiên, lớn tiếng chỉ trích: "Thông Thiên sư huynh, ngươi hồ đồ quá, bảo toàn Huyền Quy, nhưng cái ngươi bỏ đi, lại là vô số sinh linh của cả Hồng Hoang." Thông Thiên cười nhạt: "Trước khi ta đến, nghe nói Chuẩn Đề sư đệ muốn cam nguyện từ bỏ thánh vị, chống đỡ trời đất, không biết có chuyện này không.

Nếu Chuẩn Đề đạo hữu cam nguyện hiến thân, thì quá tốt rồi, Huyền Quy đạo hữu nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ ngươi." "Thông Thiên, ngươi..." Chuẩn Đề tức đến mức không nói nên lời.

Tiếp Dẫn vẫn luôn nhắm mắt, không nói gì, nay mở mắt ra, giải vây cho sư đệ mình, chắp tay cúi đầu với Hồng Quân nói: "Lão Sư, Vu Yêu nhất chiến, trụ trời băng sụp, thiên thủy đổ xuống, việc này liên quan đến sinh tử ức vạn sinh linh Hồng Hoang đại sự, Thông Thiên lại coi như trò đùa như vậy, kính xin Lão Sư làm chủ." Chỉ thấy Hồng Quân gật đầu, hai mắt nhìn về phía Thông Thiên, âm thanh vẫn không nhanh không chậm, không nghe ra một tia cảm xúc: "Thông Thiên, chuyện này, ngươi nói sao?" Thông Thiên chắp tay, trịnh trọng nói: "Đệ tử lần này đến Bắc Minh, quả thực không chặt tứ túc của Huyền Quy đạo hữu, nhưng lại âm sai dương thác mà có được một vật phẩm còn thích hợp chống trời hơn tứ túc của Huyền Quy đạo hữu." Chuẩn Đề nhỏ giọng lẩm bẩm: "Khoe khoang!" Hồng Quân cũng không nhìn Chuẩn Đề, trực tiếp nói: "Vật gì?" "Hỗn Độn Linh Căn, Thế Giới Thụ." Lời này của Thông Thiên vừa thốt ra, chư Thánh đều không còn bình tĩnh, trong miệng phát ra tiếng kinh thán.

"Cái gì!

Hỗn Độn Linh Căn!" "Sau khai thiên, vật Hỗn Độn chẳng phải

sớm đã biến mất không dấu vết, không thấy bóng dáng rồi sao?" "Thông Thiên sư huynh, đừng nói miệng là vật Hỗn Độn gì đó, ngươi lấy ra đi, cũng để mọi người cùng thay ngươi phân biệt phân biệt." Câu nói cuối cùng, vẫn là Chuẩn Đề nói.

Thông Thiên ý niệm vừa động, một khúc gỗ đen lớn rộng hơn mười mét vuông xuất hiện giữa không trung, một loại đạo uẩn Hỗn Độn như che trời lấp đất ập thẳng vào mặt, khiến chư Thánh chấn kinh vô cùng, luồng khí tức này, đích thực là Hỗn Độn Linh Căn không sai!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh trong mắt quang mang đại phóng, ánh mắt rơi trên khúc gỗ lớn kia, không chịu rời đi một khắc.

Hỗn Độn Linh Căn, đây thật sự là Hỗn Độn Linh Căn.

Tham lam trong lòng nhị Thánh trỗi dậy, Hỗn Độn Linh Căn này, nếu mà trồng trên Tu Di Sơn của họ.

Biết đâu dựa vào sự huyền diệu của Hỗn Độn Linh Căn, trực tiếp làm sống lại linh mạch Tây Phương của họ.

"Đích xác là Hỗn Độn Linh Căn, vật này ngươi có được từ đâu?" Hồng Quân mắt hơi sáng, tiện miệng hỏi.

"Hỗn Độn Linh Căn này, không mấy nổi bật, ẩn mình trong bộ sưu tầm của Huyền Quy, vô ý bị đệ tử phát hiện." Thông Thiên lấy ra lời giải thích đã sớm chuẩn bị sẵn.

Hồng Quân gật đầu, cười nói: "Vạn vật đều có định số, con Huyền Quy kia phúc duyên sâu dày, cứ làm theo lời ngươi nói đi." "Vâng, Lão Sư." Thông Thiên vừa gật đầu, Chuẩn Đề liền sáp lại gần, nức nở cầu xin: "Thông Thiên sư huynh, xin hãy thương xót Tây Phương của ta đi." "Lại sao nữa?" "Tây Phương ta nghèo khó, linh mạch khô héo, linh khí cạn kiệt.

Hỗn Độn Linh Căn này chi bằng tặng cho Tây Phương ta, Tây Phương ta nói không chừng...” Thông Thiên cười lạnh ba tiếng, không ngờ Chuẩn Đề lại có thể vô sỉ đến mức này: “Hỗn Độn Linh Căn cho Tây Phương ngươi cũng không có vấn đề gì, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một chuyện.” Chuẩn Đề vốn dĩ ôm thái độ thử một chút, thấy có cơ hội, hai mắt sáng rực: “Được, chỉ cần sư huynh có thể cho Hỗn Độn Linh Căn này cho Tây Phương ta, đừng nói một chuyện, một trăm chuyện ta cũng đáp ứng các ngươi.” “Rất đơn giản, ngươi tự chặt thánh vị, thay Huyền Quy chống trời, ta sẽ cho ngươi Hỗn Độn Linh Căn này.” Chuẩn Đề ngẩn người: “Sư huynh đừng đùa.” Thông Thiên nghiêm mặt nói: “Là ngươi đùa trước.” Chuẩn Đề tự chuốc lấy nhục, cũng không nói gì về Hỗn Độn Linh Căn nữa, ủ rũ lui sang một bên.

“Nữ Oa sư muội, bắt đầu đi.” Nữ Oa trịnh trọng gật đầu, đổ dịch ngũ sắc trong Càn Khôn Đỉnh ra, hai tay nâng lên đổ về phía cái hố lớn kia.

Cái hố lớn vốn do trụ trời băng sụp tạo thành, dưới dịch ngũ sắc tràn đầy lực tạo hóa này, lại đang được sửa chữa với tốc độ cực nhanh.

Chương 216

Trước sau không quá mười mấy hơi thở, lại đã khôi phục như ban đầu.

Chư Thánh càng cảm thấy áp lực trên tay giảm đi rất nhiều, hầu như không còn gì, không khỏi nhao nhao thu hồi linh bảo trên tay.

Sau khi vá xong Thiên Quật, trong Càn Khôn Đỉnh, vẫn còn lại một khối Ngũ Sắc Thạch nhỏ do dịch ngũ sắc ngưng kết lại.

Nữ Oa mỉm cười, trực tiếp ném khối Ngũ Sắc Thạch này về phía Hồng Hoang, trong nháy mắt đã biến mất không dấu vết.

"Thông Thiên sư huynh, tiếp theo cứ giao cho ngươi đó." "Sư muội cứ yên tâm." Thông Thiên từ từ tiến lên, lúc này nhìn lại, Thiên Quật đã được vá lại, nước Thiên Hà cũng bị chặn ở bên ngoài Hồng Hoang.

Đại địa mạch lạc, địa hỏa thủy phong, nước Tứ Hải, núi lửa bạo phát, cũng đang được các tu sĩ đại năng Hồng Hoang giải quyết, tai nạn đã qua đi.

Nhưng nếu không có 'trụ trời mới' phụ trách nối liền trời đất, Hồng Hoang không bao lâu nữa sẽ lại xuất hiện sự việc Cửu Thiên băng sụp, đến lúc đó, sẽ dẫn phát tai nạn lớn hơn.

Thông Thiên đặt lòng bàn tay lên Thế Giới Thụ, rất nhanh liền cảm nhận được công đức thao thiên ẩn chứa bên trong Thế Giới Thụ, như biển cả mênh mông, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

"Quả nhiên thần kỳ, không hổ là Hỗn Độn Linh Căn vậy!" Thông Thiên cảm thán một tiếng, trực tiếp đặt Thế Giới Thụ lên trên đoạn trụ trời Bất Chu Sơn đã đứt gãy, sau đó dùng vô thượng đại pháp lực

thúc đẩy công đức trong Thế Giới Thụ, khiến nó nhanh chóng trưởng thành.

"Ông ông!" Thế Giới Thụ khẽ chấn động, bên trong dường như dung nạp một biển vàng chân chính, bắt đầu sinh trưởng với tốc độ cực nhanh.

Còn về Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh, mắt đều nhìn thẳng ra.

Hỗn Độn Linh Căn, quả nhiên danh bất hư truyền, có thần lực chống đỡ trời đất.

Duy nhất có một điểm đáng tiếc, chính là vật này không phải của Tây Phương họ.

Nhưng may mắn thay, lần này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, Tây Phương họ có được một mảnh vỡ Bất Chu, đủ để luyện hóa ra linh bảo cực kỳ cường đại.

Thời gian một ngày một đêm trôi qua, trung tâm Hồng Hoang, di chỉ Bất Chu Sơn, cuối cùng đã bị một cây đại thụ kim hoàng thô tráng thay thế!

Thế Giới Thụ toàn thân màu vàng, nhô lên từ mặt đất, quán xuyên Cửu Thiên Thập Địa, nhìn một cái không thấy tận cùng, chống đỡ Hồng Hoang.

Linh khí khủng bố, lấy Thế Giới Thụ làm trung tâm, cuộn lên từng tầng từng tầng phong bạo.

Ở nơi cực cao của Thế Giới Thụ, vô số lá vàng dày đặc, trong vô hình, câu liên vô số Hỗn Độn Tinh Thần.

Trong cõi u minh, lực Hỗn Độn Tinh Thần gia trì lên trên, thêm vào Thế Giới Thụ bén rễ đại địa, không ngừng lấy đi lực địa mạch.

Thực sự vững chắc như Thái Sơn, không hề kém Bất Chu Sơn

chút nào.

Thế Giới Thụ hiện tại, vẫn còn xa mới đạt đến cực hạn trưởng thành.

Tiềm lực của nó vô cùng, trải qua thời gian dài, không ngừng trưởng thành, độ cao đạt được, thậm chí sẽ vượt qua Bất Chu Sơn năm xưa.

"Có Thế Giới Thụ chống đỡ Cửu Thiên Thập Địa, nguy cơ Hồng Hoang, cuối cùng cũng được giải trừ." Trong lòng Thông Thiên trút xuống một tảng đá lớn.

"Đúng vậy, đại kiếp kết thúc, chúng ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi." Chư Thánh đều thở phào một hơi, từ khi Vu Yêu khai chiến đến nay, bọn họ vẫn luôn thấp thỏm lo âu, áp lực quá lớn.

Hồng Quân bấm tay tính toán một phen, khẽ gật đầu: "Đại kiếp đã qua, trời đất thanh minh, các ngươi tự mình xử lý những chuyện còn lại đi." "Chúng đệ tử cung tiễn Lão Sư." Chư Thánh chắp tay hành lễ.

Một đạo bạch quang lóe qua, bóng dáng Hồng Quân đã biến mất không thấy.

"Ông ông!" Lúc này, Thế Giới Thụ nhô lên từ mặt đất, sánh vai với nhật nguyệt, lại bắt đầu chấn động, vô số lá vàng xòe ra, hình thành một tán vàng.

Một đoàn khánh vân công đức vô cùng to lớn, xuất hiện bên cạnh Thế Giới Thụ.

Đây là công đức do Thiên Đạo cảm ứng mà giáng xuống.

Khánh vân công đức, ngưng tụ giữa không trung, không biết kéo dài bao nhiêu trượng, vô số dị tượng hiển hóa trong đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, công đức khổng lồ rơi xuống, đủ ba thành,

toàn bộ rơi vào trong cơ thể Nữ Oa.

Một thành rơi vào trong cơ thể Thái Thanh.

Một thành rơi vào trong cơ thể Ngọc Thanh.

Một thành rơi vào trong cơ thể Thượng Thanh.

Một thành khác rơi vào trong cơ thể Tiếp Dẫn.

Còn về Chuẩn Đề, đạo hạnh của hắn yếu nhất, khi chống đỡ nước Thiên Hà tránh không rơi vào Hồng Hoang thì kiên trì thời gian ngắn nhất, cho nên chỉ có được nửa thành.

Còn về hai thành rưỡi khác, Tiệt Giáo đi đầu, chúng đệ tử cùng ra, phân công hợp tác, trực tiếp chiếm cứ một thành.

Một thành rưỡi còn lại, thì chia cho các tu sĩ trong vạn tộc Hồng Hoang, những người ra tay sơ lý địa mạch Hồng Hoang, trấn áp địa hỏa thủy phong, thanh lý nước Tứ Hải, ít nhiều đều nhận được một khoản công đức không nhỏ.

Trong một thành công đức mà Tiệt Giáo phân chia, cũng phân ra một đạo, tuôn vào công đức kim luân sau lưng Triệu Công Minh.

Công đức kim luân ngày càng ngưng luyện, phát ra một luồng vận vị tuyên cổ vĩnh hằng bất diệt bất hủ.

Thiên Đạo giáng xuống công đức, chia sẻ không nhỏ, nhưng đây còn chưa phải điều khiến Triệu Công Minh kinh hỉ nhất.

Công đức Thiên Đạo là một lần duy nhất, không có gì đáng nói, coi như có được một khoản của cải bất ngờ.

Điều khiến hắn kinh hỉ nhất, là công đức của Thế Giới Thụ.

Không sai, trước đó cùng với công đức Thiên Đạo rơi vào cơ thể hắn, không chỉ có công đức Thiên Đạo, mà còn có công đức của Thế Giới Thụ.

Thế Giới Thụ ngày đêm chống trời, mỗi ngày có thể nhận được công đức yếu ớt.

Cũng có nghĩa là, mỗi cách một đoạn thời gian, Triệu Công Minh và Huyền Quy, đều có thể chia sẻ một khoản, về lâu về dài, cũng là một con số khủng bố.

"Không ngờ công đức đã trao đi, lại còn có ngày thu lại." Huyền Quy cũng vô cùng vui mừng, phàm là tu sĩ, đều cần công đức kèm thân.

Nếu công đức thiếu đến một mức độ nhất định, thậm chí nghiệp lực quấn thân, sẽ có tai kiếp giáng xuống.

Triệu Công Minh dẫn Huyền Quy đến Kim Ngao Đảo trên đường đi, Huyền Quy vô cùng xui xẻo.

Không phải gặp đại yêu, thì là lâm vào hiểm cảnh.

May mắn nhờ mai Huyền Thủy Quy của Huyền Quy, có thể dễ dàng càn quét.

Bất Chu Sơn, sau khi công đức giáng xuống, chư Thánh đồng thanh chiếu cáo Hồng Hoang.

Vu Yêu kết thúc, Hồng Hoang tiến vào thời đại dần mới.

Chương 217

Ngoài ra, phàm trong mười vạn dặm xung quanh Thế Giới Thụ, không được có tu sĩ cư trú.

Điều này, chủ yếu là để phòng ngừa tu sĩ Hồng Hoang làm hại Thế Giới Thụ.

Rốt cuộc Thế Giới Thụ toàn thân đều là bảo vật, thân cây có thể chế tạo linh bảo, trên lá cây ẩn chứa lượng lớn tiên thiên Ất Mộc tinh hoa, ngay cả quả Thế Giới kết ra, cũng có đủ loại tác dụng huyền diệu.

Sau khi chiếu cáo tất cả tu sĩ Hồng Hoang, chư Thánh cũng không dừng lại, mỗi người hóa thành một đạo lưu quang, bay về đạo trường của mình.

Bắc Câu Lô Châu, nơi cực sâu dưới lòng đất, truyền đến một đạo âm thanh bi phẫn đau khổ!

"Phụ hoàng, thúc phụ, mẫu thân!" Vu Yêu nhất dịch, cao tầng hai tộc Vu Yêu, toàn bộ vẫn lạc.

Âm thanh bi phẫn, chính là đến từ vị Kim Ô Đế Tử cuối cùng, Lục Áp.

Cách địa tâm không xa, có một động thiên khác, trên từng tòa cung điện, phủ đầy những lỗ trống, nối liền bốn phía, tạo thành một không gian cực kỳ rộng lớn.

Đây là nơi Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hợp lực chế tạo, vô cùng ẩn bí, cả Thiên Đình biết được người không quá năm người.

Trong một tòa cung điện, ngọc bài trên tay Lục Áp vỡ vụn thành vô số mảnh, tản mát trên người hắn.

Hắn ngây dại dựa vào bức tường kiên cố, thần hồn lạc phách, trên mặt mang theo vết lệ.

Thời gian ngắn ngủi mấy trăm năm, đả kích đến với Lục Áp thực sự quá lớn!

Chín ca ca chết thảm!

Phụ hoàng, thúc phụ, mẫu thân vẫn lạc!

Vu Yêu nhất dịch, bảy tám thành chiến lực đỉnh tiêm của Thiên Đình, hóa thành hư vô!

Bạch Trạch phe phẩy quạt lông đi từ không xa đến.

"Thái tử điện hạ, ngài cần phải phấn chấn lên a, tất cả hy vọng của Yêu tộc, đều đặt trên người ngài đó." Lục Áp ngẩng đầu: "Hy vọng của Yêu tộc?" Hắn cười khổ: "Thiên Đình cũng không còn, phụ hoàng, thúc phụ, mẫu thân đều vẫn lạc rồi, nơi nào còn có hy vọng gì?" Bạch Trạch trịnh trọng nói: "Thái tử điện hạ, Vu Yêu nhất dịch, Thiên Đình ta tuy tổn thất thảm trọng, nhưng sự tình vẫn chưa đến mức tồi tệ không thể vãn hồi được." Vị lão thần này, từ khi Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất liên thủ thành lập Thiên Đình đã tồn tại, ngữ trọng tâm trường nói: "Ngũ Đại Yêu Thánh vẫn chưa vẫn lạc, Yêu Thần, Yêu Vương cấp bậc Đại La, Thái Ất còn có một nhóm lớn.

Thái tử điện hạ, ngài cần dẫn dắt chúng ta, khôi phục vinh quang Yêu tộc a." "Khôi phục vinh quang Yêu tộc.

Ta, ta thật sự có thể sao?" Lục Áp có chút không chắc chắn ngẩng đầu, trong mắt chỉ có sự non nớt, mờ mịt.

"Lão thần được Yêu Hoàng trọng dụng, đảm nhiệm chức Quân Sư, thần sẽ phò tá bệ hạ." Bạch Trạch trịnh trọng nói.

"Thái tử điện hạ, chúng ta cũng sẽ phò tá ngài." Phi Liêm, Kế Mông, Thương Dương, Anh Chiêu mấy vị Yêu Thánh cũng đi đến,

nghiêm túc nói.

Lục Áp từ từ đứng dậy, chắp tay hành lễ với mọi người: "Vậy thì đa tạ chư vị." Lục Áp nói: "Tam Thập Tam Thiên, cất giấu lượng lớn bảo khố của Thiên Đình ta, đó là nơi nội tình Thiên Đình ta.

Quân Sư, chúng ta có nên đi thu hồi lại không?" Bạch Trạch phe phẩy quạt lông, lắc đầu nói: "Vu Yêu kết thúc, Thiên Đình là đại bản doanh của Yêu tộc ta, rất nhanh sẽ trở thành đích ngắm của mọi người.

Hiện tại về Thiên Đình, không khôn ngoan chút nào.

Hơn nữa, Yêu Hoàng bệ hạ sớm đã dự liệu, đã chuyển một phần tài nguyên trong bảo khố đến đây rồi." "Hơn nữa, Chiêu Yêu Phiên hiện tại nằm trong tay Thái tử điện hạ.

Chiêu Yêu Phiên động, vạn yêu ứng tòng.

Tài nguyên trong bảo khố Thiên Đình so với Chiêu Yêu Phiên, cũng chẳng đáng gì." Bạch Trạch thân là Quân Sư, nắm rõ cục diện Hồng Hoang hiện tại, nhìn rõ trong mắt.

"Vậy Quân Sư, chư vị thúc thúc, chúng ta hiện tại nên làm gì?" "Dưỡng tinh súc nhuệ, chiêu binh mãi mã, tĩnh chờ thời cơ, tái tạo Thiên Đình!" Bạch Trạch nói ra mười sáu chữ châm ngôn.

"Được, nghe lời Quân Sư.

Chỉ là di bảo của phụ hoàng ta, vẫn còn trong tay Côn Bằng kia.

Một ngày không lấy lại, ta liền có lỗi với phụ hoàng, thúc phụ..." Bạch Trạch nói: "Di bảo của Yêu Hoàng, tự nhiên là phải lấy lại, nhưng không phải bây giờ.

Việc cấp bách trước mắt, Yêu tộc chúng ta cần cố gắng giữ mình kín đáo.

Còn về di bảo Yêu Hoàng, trước tạm thời cứ để ở chỗ Côn Bằng cũng không sao, ngược lại còn có thể thu hút chút chú ý cho chúng ta.

Đợi đến thời cơ thích hợp, chúng ta sẽ lấy lại Hà Đồ Lạc Thư." "Được, mọi thứ đều nghe Quân Sư." Lục Áp trịnh trọng gật đầu.

Thập Bát Trọng U Minh Hải, Văn Đạo Nhân tay cầm một cái ngọc hạp.

"Cuối cùng cũng bảo vệ được rồi." Văn Đạo Nhân thở phào một hơi, thần sắc hiển nhiên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trong ngọc hạp, một đạo tàn hồn vô cùng yếu ớt đang phiêu phù, dung mạo giống Phục Hy đến tám chín phần.

Chính là một luồng tàn hồn sau khi Phục Hy vẫn lạc trong Vu Yêu đại chiến, bị Văn Đạo Nhân thi triển đại thủ đoạn chặn lại.

Minh Hà khà khà cười một tiếng: "Không ngờ, kết quả Vu Yêu nhất dịch, lại là đồng quy vu tận." "Đông Hoàng Thái Nhất có mạnh đến mấy, nhưng lão tổ ta sống lâu hơn hắn, đây chính là ưu thế lớn nhất của lão tổ." Minh Hà đến hiện tại, đã rất nhìn thấu.

Ngươi mạnh hơn ta?

Đó cũng chỉ là nhất thời.

Chỉ cần ta sống lâu hơn ngươi, thì ta vĩnh viễn sẽ mạnh hơn ngươi.

"Đạo tàn hồn này cần bảo hộ thật tốt, cái này có liên quan đến Nữ Oa Thánh Nhân." Văn Đạo Nhân cẩn thận từng li từng tí thu lại tàn hồn Phục Hy.

Tàn hồn Phục Hy quá yếu ớt, thậm chí còn không bằng Hồng Vân năm xưa.

Cần thiết mỗi thời mỗi khắc, đều phải có lượng lớn công đức tẩm

bổ, mới không đến mức hồn phi phách tán.

Cũng chỉ có Địa Phủ tài đại khí thô, mới có thể chịu đựng được.

Bằng không, đổi lại bất kỳ thế lực nào, đều phải phá sản.

Đệ Thập Bát Trọng U Minh Hải, trong Bình Tâm Điện, bốn khối đầu lớn tụ lại một chỗ, đầy mặt bi thương.

"Tổ Vu đại nhân!" Tương Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Lần Vu Yêu khai chiến này, lại sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng đến vậy.

Mười một vị Tổ Vu, toàn bộ vẫn lạc, ức vạn chiến sĩ Vu tộc, hóa thành tro bụi.

Hậu Thổ cũng vẻ mặt bi thương: "Các ca ca..." "Tổ Vu, Bất Chu Sơn là địa bàn Bàn Cổ Phụ Thần tặng cho chúng ta, hãy để chúng ta ra ngoài, thay Phụ Thần đại nhân giữ gìn mảnh đất này đi." Tương Liễu bốn vị Đại Vu sốt ruột nói.

Hậu Thổ lắc đầu: "Vu Yêu đại chiến vừa kết thúc, trong vạn tộc, những chủng tộc bị Yêu tộc, Vu tộc áp bách, tuyệt đối sẽ nhân cơ hội này hạ thủ độc.

Chương 218

Các ngươi hiện tại vừa ra ngoài, sẽ trở thành đích ngắm của mọi người, đối với Vu tộc, tuyệt đối không có lợi." "Vậy chúng ta chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Bất Chu Sơn bị vạn tộc chiếm lĩnh sao?" Tương Liễu và những người khác ấm ức nói.

"Kế sách hiện tại, chỉ có chờ." Hậu Thổ bỏ lại một câu, thân ảnh hóa thành vô số bọt khí, biến mất không thấy.

"Oanh!" Cửu Phượng hung hăng đấm một quyền xuống mặt đất, kích khởi một trận khói bụi.

"Tương Liễu, ngươi nói xem, chúng ta hiện tại nên làm gì?" Tương Liễu nhún vai: "Còn có thể làm gì, Tổ Vu đại nhân đã ra lời, chúng ta cứ làm theo là được." Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện, Tổ Vu Huyết Trì không biết từ lúc nào đã cạn khô, chỉ còn lại một kén máu khổng lồ ở trung tâm huyết trì.

Trên kén máu, truyền đến một luồng khí tức sinh mệnh cường liệt, theo thời gian trôi đi, ngày càng mạnh mẽ!

Thời gian chớp mắt, trăm năm trôi qua.

Trăm năm này, có thể xưng là khoảng thời gian bình tĩnh nhất của Hồng Hoang từ khi khai thiên.

Bên bờ Đông Hải, Kim Ngao Đảo, trước quảng trường Bích Du Cung, thanh thế hào đại, hơn vạn đệ tử Tiệt Giáo tề tựu một chỗ, dưa quả rượu yến, tiên nhạc tấu lên.

Hôm nay, chính là ngày sắc phong Huyền Quy làm Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo.

Trên quảng trường, Thông Thiên và Huyền Quy bước ra, một

người mặc đạo bào xanh, một người mặc y phục màu xanh lam, dáng vẻ thanh niên, dung mạo tuấn lãng.

Dưới khán đài, Triệu Công Minh âm thầm tặc lưỡi, về khoản khoe mẽ, sư tôn nhà mình là nhất.

Rõ ràng tuổi tác lớn hơn ai hết, nhưng hiển hóa bên ngoài lại trẻ trung, anh tuấn hơn ai.

Thậm chí còn kéo theo cả Huyền Quy, thân là một trong những sinh linh cổ lão nhất từ khai thiên lập địa, lại cũng trẻ trung như vậy.

Lễ sắc phong đại điển không có gì đáng nói, tổng cộng chỉ có vài quy trình đơn giản.

Sau đó do Thông Thiên lấy ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, chính thức sắc phong Huyền Quy.

Sau khi nghi thức sắc phong kết thúc, trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, một đạo linh vận huyền diệu bay ra, gia trì lên người Huyền Quy.

Huyền Quy, chính thức trở thành Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo.

Dưới quảng trường, Đa Bảo trên mặt mang vẻ kinh thán: "Không ngờ, Huyền Quy tiền bối cũng gia nhập Tiệt Giáo chúng ta, đây chính là sinh linh đầu tiên từ khai thiên lập địa, Đại sư huynh thật sự có bản lĩnh." "Tiệt Giáo ta ngày càng xương thịnh, vạn tiên đến triều.

Xiển Giáo lấy gì mà đánh với chúng ta?" Kim Quang Tiên đầy vẻ kiêu ngạo nói, sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ khiến đám đệ tử Xiển Giáo mắt chó nhìn người thấp kia biết, ai là rồng, ai là trùng.

Ô Vân Tiên kéo vạt áo Kim Quang Tiên một chút, nhíu mày nói: "Sau này ít nói loại lời này đi, Tam Giáo tuy đã phân chia, nhưng rốt cuộc đều là Huyền Môn nhất mạch." Kim Quang Tiên vẫn lẩm bẩm: "Cái gì Huyền Môn nhất mạch, người Xiển Giáo có coi chúng ta là

đồng môn không?" "Ngươi đó, bớt nói vài câu đi." Ô Vân Tiên lắc đầu.

Ngay lúc này, trên Bích Du Cung, âm thanh chuông vàng từ từ hạ xuống, lễ sắc phong đại điển kết thúc, khí vận Tiệt Giáo ngày càng lớn mạnh.

Triệu Công Minh ở trên Kim Ngao Đảo thêm trăm năm, mới dẫn Lục Nhĩ trở về Nga Mi Sơn, La Phù Động.

Thời gian trôi đi, chớp mắt, lại mấy ngàn năm trôi qua.

Dưới sự trợ giúp của không gian tinh thạch, tu vi Triệu Công Minh đột phi mãnh tiến, đạt đến Đại La Kim Tiên Viên Mãn, đích thị là người đứng đầu đời hai của đạo thống Thánh Nhân.

Mấy ngàn năm nay, Hồng Hoang lại xảy ra đại biến.

Đầu tiên chính là Tam Thập Tam Thiên, bị người cướp sạch.

Kẻ cướp sạch, tự nhiên là các tu sĩ, tộc quần mà Thiên Đình đã đắc tội những năm này.

Ngoài cướp sạch ra, còn đại tứ hủy diệt, từ Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên bên dưới, đến Đại La Thiên bên trên, đều biến thành một mảnh phế tích.

Nhưng vị truyền nhân kế vị Yêu Hoàng trong truyền thuyết, Thập Kim Ô Lục Áp, lại từ đầu đến cuối đều không xuất hiện.

Thứ hai, thì là di chỉ Bất Chu Sơn nguyên lai, Vu tộc còn sót lại, bắt đầu thông hôn với Nhân tộc trước đó thiên di đến ngoại vi Bất Chu Sơn.

Thông hôn xong, huyết mạch Vu tộc chiếm địa vị chủ đạo, khoảng sáu thành, huyết mạch Nhân tộc chiếm bốn thành.

Những Vu Nhân sinh ra, trời sinh thần lực, da thịt kiên nhẫn, dù

không tu hành, cũng là dũng sĩ vạn phu bất đương hiếm thấy trong phàm nhân.

Còn về thứ ba, chính là cả Hồng Hoang sau khi trải qua giai đoạn bình tĩnh ban đầu, lại có dấu hiệu hỗn loạn.

Bốn chữ "Hồng Hoang cộng chủ", dường như có ma lực to lớn, không ngừng hấp dẫn vạn tộc Hồng Hoang dấn thân vào hiểm nguy, tư sát, cướp đoạt, cuối cùng đi về vực sâu.

Kèm theo sự nổi lên của sát lục, kiếp khí vốn đã tiêu tán giữa trời đất, cuối cùng lại có xu thế ngưng tụ trở lại.

Nga Mi Sơn, trong La Phù Động, Triệu Công Minh đang giảng đạo cho môn hạ đệ tử.

Hắn ngồi ở vị trí thượng thủ La Phù Động, hai mắt khẽ nhắm, từng trận đạo âm không ngừng truyền ra từ miệng hắn.

Bên dưới thì là Lục Nhĩ, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti, Tiểu Hắc Hổ và những người khác.

Ngoài ra, còn có một số yêu quái sơn tinh tu hành gần Nga Mi Sơn.

Đối với việc bọn họ đến nghe giảng, Triệu Công Minh không hề từ chối, mà cứ để tùy ý.

Không tham ngộ ra được gì thì coi là duyên pháp của bọn họ không đủ.

Tham ngộ ra được, thì coi là cơ duyên của bọn họ, đáng lẽ ra bọn họ có phúc duyên này.

Đồng thời, cũng có thể đặt nền móng vững chắc cho sự truyền bá đạo thống Tiệt Giáo.

Bởi vậy danh tiếng Triệu Công Minh vang xa, mấy ngàn dặm xung quanh, đều biết trong La Phù Động ở Nga Mi Sơn có một vị Đắc Đạo

Chân Tiên.

Giảng đạo xong, những yêu quái sơn tinh kia chắp tay bái tạ xong, lặng lẽ rời đi.

Trần Cửu Công và những người khác cũng đứng dậy, chắp tay cúi đầu với Triệu Công Minh.

"Đa tạ Sư tôn truyền pháp." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti bái nhập môn hạ Triệu Công Minh, đã được mấy ngàn năm rồi.

Dưới tác dụng của lượng lớn thiên địa linh túy, một thân tu vi đột phi mãnh tiến, nay đã là đạo hạnh Chân Tiên đỉnh phong.

Còn về Lục Nhĩ, càng không cần nói nhiều, đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước, liền có thể chứng đạo Đại La.

Tiểu Hắc Hổ tốc độ cũng không hề chậm chút nào, nay cũng có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti hỏi ra nghi hoặc trong lòng, đang đợi Triệu Công Minh giải đáp thì.

Đột nhiên Triệu Công Minh hai mắt ngưng lại, nói với Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti: "Trong tu hành có gì không hiểu, có thể hỏi Lục Nhĩ sư huynh các ngươi." Lục Nhĩ vội vàng hỏi: "Kính xin Lão Sư, có phải xảy ra chuyện gì không?" Triệu Công Minh trên mặt nhiều thêm một tia trịnh trọng: "Đạo Tổ triệu tập, nếu ta liệu không sai, hẳn là chuyện tuyển chọn Tân Thiên Đế." "Tân Thiên Đế?" Lục Nhĩ có chút kinh ngạc: "Bài học Vu Yêu năm xưa vẫn còn rành rành trước mắt, Vu Yêu nhất dịch, trực tiếp đánh đổ trụ trời.

Nước Thiên Hà hoành hành nhân gian, Đạo Tổ sao lại vào lúc này tuyển chọn Tân Thiên Đế?" Triệu Công Minh cười nói: "Trước kia khi hai tộc Vu Yêu còn đó, Hồng Hoang vạn tộc đều phải kẹp đuôi làm người.

Chương 219

Nhưng Vu Yêu nhất chiến, Vu tộc Yêu tộc đồng quy vu tận, Hồng Hoang bỗng chốc thiếu đi hai thế lực cấp bá chủ.

Ngươi xem Hồng Hoang hiện nay, phàm là đại tộc có Chuẩn Thánh tọa trấn, lại bắt đầu không an phận nữa.

Giả dụ theo thời gian, đại chiến một khi bắt đầu, lập tức lại khói lửa mịt mù." "Thay vì để vạn tộc Hồng Hoang không ngừng tư sát, làm suy yếu thực lực bản thân, chi bằng do Đạo Tổ tự mình chọn ra một vị Thiên Đế.

Dù không thể phục chúng, nhưng có Đạo Tổ ở phía sau ủng hộ, cũng có thể áp chế dã tâm của vạn tộc Hồng Hoang." "Thì ra là vậy!" Lục Nhĩ gãi gãi đầu, nếu không phải lão sư nhà mình giải thích, hắn thật sự còn không hiểu.

"Con ở lại Nga Mi Sơn giáo đạo Cửu Công, Thiếu Ti bọn họ, vi sư đi đây." Bỏ lại một câu, Triệu Công Minh trực tiếp xé rách không gian, biến mất không dấu vết.

Hỗn Độn mênh mông, khắp nơi tràn ngập khí lưu Hỗn Độn, tối tăm lại lạnh lẽo.

Ẩn ẩn ước ước có thể thấy từng viên cổ tinh Hỗn Độn cô tịch phiêu phù trong Hỗn Độn vô ngần.

Địa hỏa thủy phong vô cùng tận tràn ngập trong không gian rộng lớn, mang lại khí tức nguy hiểm vô cùng.

Ở những nơi có thể nhìn thấy hoặc không thể nhìn thấy, thỉnh thoảng lại cuộn lên một trận phong bạo không gian khổng lồ, với tốc độ cực nhanh nuốt chửng vô số tinh thần.

Hỗn Độn, là cấm khu của tu sĩ dưới Đại La Hồng Hoang.

Chỉ có tu sĩ trên Đại La Kim Tiên, mới có tư bản đặt chân vào Hỗn Độn.

Đương nhiên, ngay cả Đại La Kim Tiên, ở trong Hỗn Độn cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Bọn họ chỉ là miễn cưỡng có sức tự vệ trong Hỗn Độn mà thôi.

Một chút sơ suất, có lẽ sẽ vì nguy cơ đột ngột mà vẫn lạc.

Triệu Công Minh đây là lần đầu tiên một mình đến Hỗn Độn.

Hắn cẩn thận tế xuất Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, sau khi suy nghĩ, lại tế xuất Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Hỗn Độn đối với hắn, một người mới, vẫn quá nguy hiểm, có thêm một tầng bảo hộ thì tốt hơn.

Triệu Công Minh vung hai cây đại kỳ, hai đạo quang mang một vàng, một lam giao thoa với nhau, hóa thành một đạo quang mạc vô cùng lớn, hộ trì Triệu Công Minh ở trong đó.

Sau đó với tốc độ cực kỳ nhanh chóng phá không, bay về sâu trong Hỗn Độn.

Hỗn Độn mênh mông, Triệu Công Minh không biết đã đi được bao lâu.

Một tòa đạo cung khổng lồ, phi thường hoành vĩ, toàn thân huyền diệu, hiện ra trước mắt.

Phía trên đạo cung, chỗ bảng hiệu, khắc ba chữ lớn được viết bằng tiên thiên thái cổ thần văn: "Tử Tiêu Cung." Xung quanh Tử Tiêu Cung, vô số đạo tử khí bao quanh, chúng cách ly toàn bộ khí lưu Hỗn Độn, địa hỏa thủy phong trong Hỗn Độn, hình thành một khu vực an toàn.

“Đây chính là Tử Tiêu Cung nơi Đạo Tổ cư ngụ, quả nhiên bất phàm!” Triệu Công Minh âm thầm cảm thán, chỉ mới ở ngoại vi, đã có thể cảm nhận được đạo uẩn kinh thiên truyền đến từ Tử Tiêu Cung.

Triệu Công Minh bước vào Tử Tiêu Cung, phát hiện đại môn đã mở, hắn không chút do dự, trực tiếp bước vào.

Bước vào Tử Tiêu Cung, dường như bước vào một tiểu thế giới, tiên thiên tinh khí cuồn cuộn kéo đến.

Trên nền gạch bạch ngọc, trải vô số bồ đoàn, vạn đạo hà quang, ngàn điều thụy thái, bao phủ phía trên Tử Tiêu Cung.

Chiếu sáng Tử Tiêu Cung sáng như ban ngày, tạo thành sự tương phản rõ rệt với Hỗn Độn tối tăm bên ngoài.

Triệu Công Minh liếc mắt một cái, chỉ thấy Lục Thánh đã đến từ sớm, mỗi người ngồi trên một bồ đoàn.

Ngoài ra, còn có mấy trăm Chuẩn Thánh đại tu, cũng mỗi người đoan tọa trên bồ đoàn.

“Công Minh, lại đây.” Thông Thiên vừa nhìn đã thấy Triệu Công Minh, vẫy tay ra hiệu.

Triệu Công Minh vội vàng đi đến, tìm một bồ đoàn ngồi xuống.

Thời gian tiếp theo, lục tục lại có người đến.

Cho đến cuối cùng, cả Tử Tiêu Cung đã chật kín bóng người, tóm lại ít nhất cũng phải hơn ba ngàn người.

Hiển nhiên, sau Long Hán đại kiếp, Vu Yêu đại kiếp, cường giả trong Hồng Hoang ngày càng nhiều.

Đợi mọi người đều đến đủ, đại môn Tử Tiêu Cung từ từ đóng lại, một lão giả thân mặc đạo bào xám, tóc râu bạc trắng xuất hiện.

“Chúng đệ tử bái kiến Đạo Tổ.” Lục Thánh dẫn tất cả đại năng

trong Tử Tiêu Cung đứng dậy, bái kiến Hồng Quân.

Hồng Quân khẽ vẫy tay: "Không cần đa lễ." Thái Thanh thân là đại sư huynh Huyền Môn, xuất liệt chắp tay nói: "Chẳng hay Lão Sư triệu kiến chúng đệ tử đến đây, có việc gì?" Hồng Quân mặt không biểu cảm nói: "Cách Vu Yêu đại chiến kết thúc đã mấy ngàn năm, Hồng Hoang không có Thiên Địa cộng chủ, vạn tộc tranh đấu lại nổi lên, mắt thấy lại muốn giẫm lên vết xe đổ của Vu Yêu.

Lão đạo suy nghĩ kỹ càng, quyết định tuyển cử ra một vị Thiên Đế cho Hồng Hoang, phụ trách trị lý Hồng Hoang." Lời này của Hồng Quân vừa thốt ra, không khí trong Tử Tiêu Cung trở nên vi diệu.

Tộc trưởng các vạn tộc không tự chủ cúi đầu, lời vừa rồi của Đạo Tổ, hiển nhiên là nói với bọn họ.

Nhưng nhiều hơn, lại là xì xào bàn tán, nhỏ tiếng nghị luận.

"Tuyển cử Tân Thiên Đế?

Chẳng lẽ Hồng Hoang lại muốn tái hiện tai họa Vu Yêu năm xưa?" "Ngươi đang nói hươu nói vượn gì vậy, sau lưng Tân Thiên Đế, đứng là Đạo Tổ, ai dám mạo phạm? " "Tuyển cử Tân Thiên Đế, vậy vị Thiên Đế này, không biết sẽ rơi vào tay ai. " "Vị Thiên Đế này, chưa hẳn đã là thứ tốt đẹp gì, các ngươi xem, cường đại như Vu Yêu, cuối cùng lại có kết cục thế nào? " "Chậc chậc, đúng là có hiểm nguy, nhưng Thiên Đế, hưởng Hồng Hoang khí vận, huyền diệu biết bao? " Chư Thánh lại không như các Đại Năng trong Tử Tiêu Cung, ngược lại ánh mắt sáng rực.

Các ngài là Thánh Nhân, tự nhiên có sức mạnh áp đảo mọi thứ.

Các ngài là Thánh Nhân, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, không thể đảm nhiệm Tân Thiên Đế.

Nhưng nếu vị Thiên Đế này có thể rơi vào tay đạo thống của

mình, thì cũng không tệ, ít nhất có thể mang lại khí vận khổng lồ không thể hình dung.

Thái Thanh cung thủ nói, "Dám hỏi Lão Sư, Tân Thiên Đế này, Lão Sư chuẩn bị cho ai đảm nhiệm? " Hồng Quân trầm ngâm một lát, nói, "Trong lòng các ngươi có ai được chọn không? " Lời này của Hồng Quân vừa dứt, liền có một Đại Tinh khôi ngô đứng ra, vỗ ngực nói.

"Đạo Tổ, yêm không tài cán, nguyện làm Tân Thiên Đế.

Chương 220

” Đột nhiên xung quanh truyền đến tiếng cười khẩy, “Cái tên man ngưu này, cũng muốn làm Thiên Đế, thật khiến người ta cười rụng răng. ” “Ân? ” Đại Tinh khôi ngô kia liếc mắt một cái, tràn đầy hung sát chi khí, đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ lộ rõ không nghi ngờ gì, những người kia sắc mặt hơi biến, không dám cười nữa.

Hồng Quân khẽ gật đầu, “Hôm nay Tử Tiêu Cung chư vị tề tụ, ai muốn làm Tân Thiên Đế, cứ việc đứng ra, ta đều sẽ nghiêm túc cân nhắc. ” “Bẩm Đạo Tổ, tại hạ không tài cán, nguyện tự tiến cử làm Thiên Đế. ” “Đạo Tổ, yêm cũng muốn thử một chút. ” “Đạo Tổ, vị Thiên Đế này phi ta mạc chúc, tại hạ nhất định sẽ trị lý Hồng Hoang thật tốt. ” Có câu nói này của Hồng Quân, Hồng Hoang vạn tộc, phàm là có Chuẩn Thánh tọa trấn, đều lần lượt đứng ra, muốn làm Tân Thiên Đế.

Tân Thiên Đế, hưởng vô thượng đại khí vận, đủ để bọn họ thành tựu thực lực khủng bố như Vu tộc, Yêu tộc.

Thấy nhiều người như vậy đều muốn làm Tân Thiên Đế, Chuẩn Đề cũng không nhịn được, lớn tiếng nói.

“Lão Sư, đệ tử Dược Sư môn hạ ta, phúc duyên thâm hậu, căn nguyên bất phàm, có thể làm Tân Thiên Đế. ” Tiếng của Chuẩn Đề, át toàn trường, lập tức áp chế những tiếng nói khác.

Nguyên Thủy cũng ra mặt nói, “Đệ tử Quảng Thành Tử môn hạ ta, tư chất siêu phàm, tính tình khiêm hòa, cũng có thể làm Tân Thiên Đế này. ” Thái Thanh không nói gì, hiển nhiên là không có ý tranh giành vị Thiên Đế này.

Còn Nữ Oa, môn hạ không có đạo thống, không có đệ tử, chỉ có

thị phụng đồng tử Huyền Thiên Hỏa Phượng Kim Ninh, tự nhiên cũng không có cảm tình với vị Thiên Đế.

Còn Thông Thiên Giáo Chủ, tự nhiên không cam chịu yếu thế, bá khí nói.

"Tiệt Giáo ta, vạn tiên lai triều, Tứ Giáo đệ nhất, đệ tử Công Minh ta, trong Tứ Giáo Nhị Đại, là vị Đại La Kim Tiên đầu tiên, có thể đảm nhiệm vị Thiên Đế. " Triệu Công Minh vẻ mặt mộng lung, nhìn về phía Lão Sư nhà mình.

Không ngờ Lão Sư lại tiến cử hắn làm Tân Thiên Đế này, quả thực quá đỗi vô lý.

Triệu Công Minh biết, Đạo Tổ trong lòng sớm đã có tính toán rồi.

Vị trí Tân Thiên Đế, cuối cùng sẽ rơi vào tay đồng tử thị phụng của Đạo Tổ, Hạo Thiên.

Việc tuyển chọn Tân Thiên Đế trước mắt, chỉ là đi một quá trình mà thôi.

Khoan đã!

Triệu Công Minh trong lòng khẽ động, một luồng hàn khí từ đáy lòng xông ra.

Nếu Đạo Tổ muốn Hạo Thiên làm Thiên Đế, trực tiếp nhậm mệnh là được, căn bản không ai phản bác.

Tại sao lại phải rườm rà, đi cái quy trình này!

Triệu Công Minh lại nghĩ đến nguyên nhân Phong Thần Đại Kiếp tương lai khai mở.

Hạo Thiên tuy rằng vị tôn Thiên Đế, nhưng chư Thánh âm thầm chèn ép, dưới trướng không người khả dụng.

Đành phải đến Tử Tiêu Cung cáo trạng với Đạo Tổ, lúc này mới

có Phong Thần Đại Kiếp.

Chẳng lẽ Phong Thần Đại Kiếp, đều là Đạo Tổ một tay sách họa mà thành sao?

Triệu Công Minh kinh hãi, vội vàng xóa bỏ ý nghĩ này khỏi đầu.

Giọng Thông Thiên rất lớn, lập tức át đi những tiếng nói khác.

Mọi người xì xào bàn tán, theo lời Thánh Nhân Thông Thiên nói, hình như quả thật có lý.

Chuẩn Đề lập tức phản bác, "Thông Thiên Sư Huynh, lời này sai rồi, vị Thiên Đế này, không phải ai thực lực cao là có thể đảm nhiệm, vị Thiên Đế này, nhìn vào năng lực tổng hợp, phi Dược Sư nhà ta mạc chúc. " Thông Thiên cười khẩy nói, "Ý ngươi là, đệ tử nhà ta không bằng Dược Sư nhà ngươi, vậy chi bằng để hai người tỷ thí một chút? " "Thông Thiên Sư Huynh đừng nói đùa nữa. " Chuẩn Đề khẽ hừ một tiếng, trực tiếp xoay người, nói đùa gì chứ.

Dược Sư nhà hắn, đạo hạnh Thái Ất, làm sao có thể tranh phong với Đại La Kim Tiên?

Hồng Quân nhàn nhạt nhìn Triệu Công Minh, trong mắt lóe lên một tia sáng, cười nói, "Ngươi có muốn làm Tân Thiên Đế Hồng Hoang không? " Triệu Công Minh không chút do dự, đứng dậy cung thủ nói, "Đạo Tổ, đệ tử luận tu vi, không bằng vô số tiền bối tại đây, luận tư lịch, cũng không bằng, đệ tử hà đức hà năng đảm nhiệm vị Thiên Đế? " Hồng Quân cười lắc đầu, nói với mọi người, "Về Tân Thiên Đế này, trong lòng ta cũng có một người được chọn, không biết chư vị thấy sao? " Không khí trong Tử Tiêu Cung nhất thời ngưng đọng, biểu tình trên mặt các Đại Năng khác nhau.

Đạo Tổ trong lòng đã có người được chọn rồi, vậy còn hỏi bọn họ làm gì?

“Không biết ai có thể được Đạo Tổ ưu ái. ” “Hạo Thiên, Dao Trì, đi ra đi. ” Hồng Quân vung tay, hai bóng người từ một góc Tử Tiêu Cung đi ra.

Hạo Thiên thân khoác bạch y, thân hình thon dài, phong thần tuấn tú, mái tóc đen phủ xuống vai, thanh nhã bất phàm, khí tức toàn thân là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Dao Trì ngũ quan trắng nõn, dung mạo tinh xảo, ba ngàn sợi tóc xanh buông xuống, thánh khiết mà cao nhã, hoàn toàn không nhìn ra là đồng tử thị phụng người khác.

“Cái gì, Hạo Thiên? ” “Hắn không phải là đồng tử giữ cửa bên cạnh Đạo Tổ sao, sao lại là Tân Thiên Đế? ” “Vị Tân Thiên Đế Hồng Hoang này, thân phận cao quý biết bao, Hạo Thiên hắn… ” Trong Tử Tiêu Cung, tiếng bàn tán ồn ào vang lên.

Mặc dù các Đại Năng vì nể mặt Đạo Tổ, không trực tiếp nói ra, nhưng ý tứ mơ hồ biểu đạt ra đã rất rõ ràng rồi.

Vị Thiên Đế, cao quý không tả xiết, há là một đồng tử giữ cửa nhỏ bé có thể đảm nhiệm được.

Chương 221

Hạo Thiên, Dao Trì sau khi hành lễ với Hồng Quân, mọi người, liền ngoan ngoãn lui sang một bên, không nói gì nữa.

Sắc mặt Hồng Quân trở nên trịnh trọng, "Ta cho rằng, Hạo Thiên có thể làm Thiên Đế, chư vị Đạo Hữu thấy sao? " "Đạo Tổ thánh minh. " Chư Thánh, các Đại Năng trong lòng tuy vẫn muốn tranh giành vị Tân Thiên Đế, nhưng Đạo Tổ đã lên tiếng, chỉ đành chấp nhận.

Một bên, Chuẩn Đề thì ném cho Thông Thiên một ánh mắt đắc ý.

Nhìn xem, vị Thiên Đế ta Tây Phương không có được, Tiệt Giáo ngươi cũng tương tự không có được.

Thông Thiên càng lười để ý đến Chuẩn Đề, nếu đem những thủ đoạn đấu đá nội tâm này đặt vào việc nâng cao tu vi, cũng không đến nỗi bị mang tiếng là Thánh Nhân yếu nhất.

Hồng Quân nhìn về phía Hạo Thiên, trịnh trọng nói, "Hạo Thiên, vị Tân Thiên Đế gánh vác ngàn cân trọng trách này, ngươi có nguyện ý tiếp nhận không? " "Bẩm Lão Sư, đệ tử nguyện ý. " Hạo Thiên cung kính hành lễ.

"Tốt. " Hồng Quân mỉm cười, trên tay lưu quang lóe lên, xuất hiện ba kiện linh bảo.

Một tòa bảo tháp hình dạng, một mặt gương, cùng một cây linh căn.

Hai kiện linh bảo kia, linh vận khí tức nồng đậm, đều thuộc hàng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cây linh căn kia, cũng không kém cạnh, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Ba bảo vật vừa xuất hiện, ánh mắt trong Tử Tiêu Cung đều đổ dồn về, đây chính là ba kiện Chí Bảo a.

Hồng Quân vung tay, bảo tháp và gương rơi xuống trước mặt Hạo Thiên, "Đây là Hạo Thiên Tháp, công phòng nhất thể, đây là Hạo Thiên Kính, có thể tra xét vạn sự trong Chu Thiên, diệu dụng vô cùng, đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngươi hãy hảo sinh luyện hóa. " Hạo Thiên kích động tiếp nhận, "Vâng, Lão Sư. " "Dao Trì, cây cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Tinh Thần Quả Thụ này, có thể kết Tinh Thần Quả thực, có thể chế tạo vô thượng đạo cơ, liền ban cho ngươi. " "Vâng, Đạo Tổ. " Dao Trì tiếp nhận Tinh Thần Quả Thụ, coi như trân bảo cất giữ.

Tiếp đó Hồng Quân trịnh trọng nói, "Vu Yêu Đại Kiếp đã kết thúc, giữa thiên địa trong sáng một mảnh, chính là thời cơ tốt đẹp để trọng khai một kỷ nguyên mới, các ngươi hãy bắt đầu chuẩn bị, sau ba ngàn năm nữa, liền trọng lập Thiên Đình đi. " "Ba ngàn năm… " Hạo Thiên vội vàng đứng ra, "Vâng, Lão Sư. " Lập tức trong lòng nổi lên một trận chua xót, sau Vu Yêu đại chiến, hắn cũng từng đến Hồng Hoang, nhìn thấy Tam Thập Tam Thiên.

Quả thực bị vạn tộc giày vò đến không ra hình dạng gì, từ trên xuống dưới, phế tích một mảnh, nào còn có thịnh huống của Thiên Đình năm xưa.

Ba ngàn năm thời gian, dọn dẹp Thiên Đình, thời gian quả thực có chút gấp gáp a.

Sau khi lập ra nhân tuyển Tân Thiên Đế, Hồng Quân vung tay, "Vị Tân Thiên Đế đã định, các ngươi liền tự mình rời đi đi. " Hồng Quân nói xong, thân ảnh lóe lên, cả người trực tiếp biến mất.

"Chúng đệ tử cung tiễn Đạo Tổ. " Sau khi mọi người hành lễ, dưới sự dẫn dắt của Hạo Thiên, Dao Trì, lần lượt rời khỏi Tử Tiêu

Cung.

Chư Thánh thân là thân truyền của Hồng Quân, tự nhiên phải làm tròn nghĩa vụ của Sư Huynh, trực tiếp đưa Hạo Thiên, Dao Trì đến Tam Thập Tam Thiên.

Tam Thập Tam Thiên ngày xưa phồn hoa cẩm tú, vàng son lộng lẫy, đã hoàn toàn trở thành phế tích.

Khắp nơi đều là tàn viên đoạn bích, một luồng mùi khói tiêu tan, dường như vẫn còn lảng vảng giữa không trung, khiến người ta mơ về cảnh thảm khốc của Thiên Đình năm xưa.

Hạo Thiên nhìn Tam Thập Tam Thiên như phế tích, nhất thời khó xử.

"Chư vị Sư Huynh, Sư Tỷ, chúng ta mới đến, dưới trướng không người khả dụng, muốn tu sửa Tam Thập Tam Thiên rộng lớn như vậy, quá khó khăn, một ngàn năm sau đã phải trọng lập Thiên Đình, e rằng thời gian không kịp, còn xin chư vị Sư Huynh, Sư Tỷ giúp đỡ chúng ta. " Hạo Thiên có tự tri chi minh, Hồng Hoang hiện nay, trừ Đạo Tổ ra, Lục Thánh chính là chỗ dựa vững chắc nhất.

Muốn đứng vững, phải ôm chặt lấy chân chư Thánh.

Lời này của Hạo Thiên vừa dứt, chư Thánh nhất thời trầm mặc.

Tân Thiên Đình xuất hiện, tất sẽ cùng đạo thống của chư Thánh tranh đoạt khí vận.

Chư Thánh, chắc chắn không muốn Thiên Đình phát triển lớn mạnh.

Nhưng Hạo Thiên lại là Tân Thiên Đế do Đạo Tổ tự mình chỉ định, bọn họ thân là Sư Huynh, lại không thể quá lạnh nhạt.

Thái Thanh ho khan một tiếng, nhàn nhạt nói, "Môn hạ ta chỉ có

Huyền Đô một người, liền phái mấy đệ tử ngoại môn đến giúp ngươi vậy. ” Tây Phương Nhị Thánh cười khổ nói, “Hạo Thiên Sư Đệ, Dao Trì Sư Muội, linh mạch Tây Phương chúng ta đổ nát, vô cùng nghèo nàn, các ngươi cũng biết rồi, thực sự không thể lấy ra nhân thủ dư thừa a. ” Tây Phương Nhị Thánh không để ý nhiều như vậy, trực tiếp uyển chuyển từ chối.

Một đồng tử giữ cửa nhỏ bé mà thôi, còn không đáng để bọn họ coi trọng.

Sắc mặt Hạo Thiên cứng lại, vung tay nói, “Không ngại đâu. ” Nữ Oa suy tư một lát, sảng khoái nói, “Được, ngươi mới lập Thiên Đình, quả thực cần một số nhân thủ, ta liền tìm một số người đến giúp ngươi. ” Dù sao cũng là Giáo Chủ Yêu Giáo ngày xưa, nhân mạch rộng, tìm một số người giúp đỡ vẫn không khó.

Nguyên Thủy mặt vô biểu tình, hắn xem trọng nhất là căn nguyên, thứ hai là xuất thân, sau nữa là phúc duyên.

Hạo Thiên chỉ là một đồng tử giữ cửa, vốn không lọt vào pháp nhãn của hắn.

Huống chi, Tân Thiên Đình còn muốn tranh đoạt khí vận vốn đã không nhiều với đạo thống của chư Thánh, vậy lại càng không được Nguyên Thủy yêu thích.

Nhưng Hạo Thiên, dù sao cũng là Thiên Đế do Đạo Tổ tự mình nhậm mệnh, nếu trực tiếp từ chối, e rằng có vẻ quá bất cận nhân tình.

Nguyên Thủy trầm mặc một lát, nói.

Chương 222

"Môn hạ Thập Nhị Kim Tiên của ta, có việc phải bận, phái một số đệ tử ngoại môn cho ngươi dùng vậy. " Thông Thiên cười sảng khoái, "Tiệt Giáo ta cái gì cũng không nhiều, chính là đệ tử nhiều, Hạo Thiên Sư Đệ yên tâm, Tiệt Giáo sẽ dốc sức tương trợ. " Hạo Thiên vội vàng cảm kích nói, "Đa tạ chư vị Sư Huynh. " Rất nhanh, chư Thánh cáo từ, Tam Thập Tam Thiên rộng lớn mênh mông, chỉ còn lại Hạo Thiên, Dao Trì hai người.

Dao Trì nhìn từ thấp nhất, Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên, đến cao nhất là Đại La Thiên, đều là một mảnh phế tích, gạch ngói vỡ vụn, linh khí khô cạn, không khỏi sầu mi khổ mặt nói.

"Hạo Thiên Ca Ca, Thiên Đình thành ra bộ dạng thảm hại này, chúng ta tiếp theo có việc để bận rồi. " Hạo Thiên nắm chặt hai nắm đấm, trong lòng dấy lên hào tình tráng chí, "Lão Gia đã giao vị trí Thiên Đế quan trọng như vậy cho ta, nhất định phải tạo ra một phen thành tựu, vượt qua Yêu Tộc Thiên Đình năm xưa, để Thiên Đình thực sự xứng danh. " Yêu tộc năm xưa, cũng chỉ là chưởng ngự Cửu Thiên, mà đối với Đại Địa, cũng không có lực độ chưởng khống tuyệt đối.

"Hạo Thiên Ca Ca nhất định có thể làm được. " Dao Trì nắm chặt nắm đấm phấn nộn, cổ vũ Hạo Thiên.

"Mau dọn dẹp đi. " Hạo Thiên bay vào trong phế tích, bắt đầu ra sức làm việc, Dao Trì theo sau, cũng tinh thần phấn chấn, toàn thân có sức lực dùng không hết.

Một trăm năm sau, Hạo Thiên, Dao Trì nhìn Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên mới chỉ dọn dẹp được khoảng một phần ba, muốn khóc

không ra nước mắt.

Nếu chỉ là những phế tích, di tích đơn giản, thì còn dễ dọn dẹp.

Nhưng Thiên Đình của Yêu Tộc năm xưa, phồn vinh hưng thịnh biết bao, Tam Thập Tam Thiên rộng lớn, từ đầu đến cuối, đều bố trí dày đặc trận pháp, phòng thủ nghiêm ngặt đến mức biến thái.

Trận Vu Yêu, hai tộc đồng quy vu tận, Thiên Đình cũng chịu đả kích chưa từng có.

Sau khi những trận pháp này vỡ nát, sức mạnh còn sót lại vẫn bao phủ trên di chỉ, khiến việc dọn dẹp trở nên vô cùng khó khăn.

"Hạo Thiên Ca Ca, nhân mã của chư vị Sư Huynh sao vẫn chưa đến? " Dao Trì không khỏi than thở.

"Có lẽ là phái nhân mã, cần nhiều thời gian hơn một chút. " "Nhưng đã một trăm năm rồi, dù có phiền phức đến mấy, người cũng nên đến rồi chứ? " Hạo Thiên trầm mặc không nói, một lát sau mới nói, "Chờ thêm chút nữa đi, nếu thật sự không đến, ta sẽ đi hối thúc. " Lời Hạo Thiên vừa dứt, hai người lại bắt đầu vận chuyển pháp lực, dọn dẹp.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung, Thông Thiên triệu tập hơn ngàn đệ tử, nói, "Vi sư hôm nay triệu tập các ngươi đến đây, có một việc muốn giao cho các ngươi làm. " Triệu Công Minh cười nói, "Lão Sư nói chuyện, chẳng lẽ là đi Tam Thập Tam Thiên, giúp Hạo Thiên Dao Trì hai vị Sư Thúc sao? " "Không sai, chính là việc này. " Thông Thiên khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục nói, "Lần này các ngươi đi, chỉ phụ trách giúp bọn họ dọn dẹp Tam Thập Tam Thiên, nếu bọn họ muốn các ngươi gia nhập Thiên Đình nhậm chức, vô luận thế nào cũng không được đáp ứng. " Cầu Thủ Tiên gãi đầu, vô cùng khó hiểu, "Lão Sư, đây là vì sao? " Thông Thiên trịnh trọng nói, "Thiên Đình, là nơi thị phi, tuy rằng có thể đạt được một phần khí vận gia trì của thiên địa,

nhưng ở Tiệt Giáo ta, có công đức tiền tệ, đủ để ngạo thị Thiên Đình, quan trọng nhất là, Thiên Đình mới thành lập, khí tức hồng trần kiếp ách lan tràn, ở lâu, bất lợi cho tu vi của các ngươi, đương nhiên, chứng đạo Đại La Kim Tiên, Vi sư không ngăn cản các ngươi. ” Đại La Kim Tiên, kim ý bất hủ, siêu thoát Tam Giới, không nằm trong Ngũ Hành, có thể nói là chí cường giả, có thể không bị ảnh hưởng bởi khí tức hồng trần kiếp ách.

“Bất lợi cho tu vi? ” Chúng đệ tử kinh hãi, bọn họ tu hành vì cái gì, không phải là để truy cầu Đại Đạo sao.

Nếu nhậm chức ở Thiên Đình, ngược lại còn tổn hại tu vi, ai còn nguyện ý đi chứ.

“Công Minh, ngươi dẫn bọn họ đi đi, trừ việc không được gia nhập Thiên Đình nhậm chức ra, những việc còn lại có thể giúp thì giúp một chút. ” “Vâng, Lão Sư. ” Triệu Công Minh dẫn mọi người rời khỏi Đại Điện, bay về phía Tam Thập Tam Thiên.

Kim Ngao Đảo hành động, chư Thánh cũng đều phái ra nhân mã, Nữ Oa triệu tập hơn ngàn Đại Yêu tương trợ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn phái mười mấy vị đệ tử ngoại môn.

Nguyên Thủy phái mấy chục vị đệ tử ngoại môn.

Thái Thanh cũng phái mấy chục vị đệ tử ngoại môn.

Tất cả mọi người hợp lại, đen kịt một mảnh, bay về phía Tam Thập Tam Thiên.

Tam Thập Tam Thiên, Dao Trì làm đến mức lưng đau nhức, không nhịn được đứng dậy vươn vai.

Bỗng nhiên, nàng hình như nhìn thấy gì đó, khẽ vỗ lưng Hạo Thiên, kinh hỉ nói.

“Hạo Thiên Ca Ca, huynh mau nhìn kìa, đó là gì. ” Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời kinh hỉ nói, “Chư vị Sư Huynh, Sư Tỷ đến giúp chúng ta rồi. ” “Hạo Thiên, Dao Trì Sư Thúc, đã lâu không gặp. ” Với Triệu Công Minh dẫn đầu, một đám người đen kịt đi tới.

“Công Minh Sư Điệt. ” Hạo Thiên cung thủ, đối với vị Sư Điệt này, hắn không dám xem thường chút nào.

Đại La Kim Tiên trẻ tuổi nhất trong đạo thống của Thánh Nhân!

Một kiếm chém giết một Tôn Yêu Thánh!

Từng một mình, di chuyển vô số Nhân tộc, tránh khỏi Nhân tộc sát phạt!

Thậm chí sau lưng việc chư Thánh chứng đạo, hình như đều có bóng dáng của vị Sư Điệt tiện nghi này của mình.

Chương 223

Tuy là Sư Điệt, nhưng trong mắt Hạo Thiên, sớm đã coi Triệu Công Minh như đồng bối.

Hạo Thiên kinh hỉ nói, "Công Minh Sư Điệt đã dẫn nhiều người như vậy đến, tiến độ công trình của chúng ta cuối cùng cũng có thể nhanh hơn rồi. " "Việc của Sư Thúc, chính là việc của chúng ta, không cần khách khí. " Triệu Công Minh vung vung tay, sảng khoái cười nói.

Hạo Thiên dặn dò, "Tam Thập Tam Thiên này, cấm chế khắp nơi, trận pháp tàn phá vô số, mọi người khi dọn dẹp, còn phải cẩn thận một chút. " "Đó là tự nhiên, Hạo Thiên Sư Thúc không cần lo lắng. " Triệu Công Minh nói xong, liền ra lệnh cho mọi người bắt đầu hành động.

"Vâng. " Mọi người ai nấy tự chia một khu vực, bắt đầu làm việc.

Thời gian thoi đưa, một ngàn tám trăm năm sau, Tam Thập Tam Thiên, tất cả trận pháp tàn phá, cấm chế nguy hiểm, đều đã được thanh trừ.

Chỉ còn lại công trình kiến thiết tiếp theo.

Hạo Thiên nhìn Tam Thập Tam Thiên rộng lớn vô ngần, lòng lạnh đi một đoạn.

Vốn cho rằng dọn dẹp cấm chế, trận pháp đã là một việc vô cùng khó khăn.

Không ngờ, công việc kiến thiết tiếp theo càng khó khăn hơn.

Kiến thiết cần gì?

Cần lượng lớn Thiên Tài Địa Bảo!

Hạo Thiên, Dao Trì thường niên ở trong Hỗn Độn thị phụng Hồng Quân, nào có những thứ này?

Đương nhiên, với đạo hạnh Đại La Kim Tiên viên mãn của Hạo Thiên, Dao Trì, việc thu thập tự nhiên không khó.

Nhưng muốn kiến thiết Thiên Đình trong ba ngàn năm do Đạo Tổ nói, thì rõ ràng lại không kịp rồi.

Hạo Thiên sắc mặt khó xử, muốn mở lời, nhưng lại có chút khó nói.

Triệu Công Minh nhìn ra sự quẫn bách của Hạo Thiên, cười nói, "Hạo Thiên Sư Thúc đang lo lắng về những thứ cần thiết để kiến thiết Thiên Đình sao? " "Phải a, hai chúng ta thị phụng Đạo Tổ, trừ tu vi này, không còn vật gì khác, kiến thiết Thiên Đình, hao phí cực lớn, chúng ta trong thời gian ngắn thực sự không thể lấy ra khoản tài nguyên này. " Hạo Thiên thở ra một hơi đục, dường như đã hạ quyết tâm gì đó, khó xử nói.

"Công Minh Sư Điệt, nếu ngươi rủng rỉnh tiền bạc, hãy cho Sư Thúc mượn một ít, đợi sau khi Tân Thiên Đình ổn định, Sư Thúc nhất định sẽ hoàn trả gấp đôi. " Kiến trúc mới, đại biểu cho khí tượng của Tân Thiên Đình, nếu hắn vừa lên đài, đã tùy tiện làm bừa.

Vạn tộc ở phía sau còn không biết sẽ cười hắn thế nào.

Hạo Thiên biết rõ, mình có thể làm Thiên Đế, hoàn toàn nhờ vào Đạo Tổ.

Dù thế nào đi nữa, ba ngàn năm sau, trọng lập Thiên Đình, tuyệt đối không thể để Đạo Tổ mất mặt.

Triệu Công Minh cười nói, "Sư Thúc nói đùa rồi, đều là đồng môn, hà tất nói một chữ mượn, hiện tại có đại phê đại phê tài nguyên, Hạo Thiên Sư Thúc có thể miễn phí có được. " Tài nguyên miễn phí?

Miễn phí có được?

Hạo Thiên nhất thời nảy sinh cảnh giác, "Còn xin Sư Diệt nói rõ hơn. " Triệu Công Minh cười nói, "Hạo Thiên Sư Thúc hẳn là biết Nhân tộc chứ? " "Tự nhiên biết, khi Yêu tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, Nhân tộc gặp đại kiếp, nếu không phải có Sư Diệt ngươi ra tay, e rằng Nhân tộc phải chết vô số. " "Đúng, chính là Nhân tộc, số lượng Nhân tộc khủng bố, những năm qua đã tích lũy vô số tài nguyên, hiện nay Hạo Thiên Sư Thúc trọng lập Thiên Đình, chính là lúc thiếu nhân thủ, tại hạ có thể giới thiệu một chút, Nhân tộc lên Thiên Đình, có thể giúp Hạo Thiên Sư Thúc duy trì vận chuyển Hồng Hoang, đồng thời lại giải quyết vấn đề kiến thiết Thiên Đình. " "Nhân tộc. " Hạo Thiên cau mày, đây không phải là để hắn bán quan sao!

Thiên Đình mới lập, hắn đã phải bán quan để đổi lấy tài nguyên, uy nghiêm của Thiên Đế ở đâu?

Nhưng không bán quan, không có tài nguyên kiến thiết Thiên Đình, đến lúc đó tổn thất, vẫn là thể diện của Thiên Đình.

"Nhân tộc. " Hạo Thiên thở ra một hơi đục, bất đắc dĩ nói, "Vậy thì cứ theo lời Công Minh Sư Diệt vậy. " Triệu Công Minh cười nói, "Hạo Thiên Sư Thúc đừng hiểu lầm, ta muốn cho Nhân tộc lên Thiên Đình nhậm chức, chẳng qua là muốn cấp cho bọn họ một công việc, kiếm chút công đức mà thôi, không có ý gì khác. " "Tâm ý của Sư Diệt ta hiểu. " Hạo Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

Hạo Thiên nói xong, nhìn Thiên Đình, từ trong lòng cung thủ cảm tạ, "Đa tạ Công Minh Sư Diệt, cùng với mấy vị Sư Huynh, Sư Tỷ nữa, nếu không phải có các ngươi giúp đỡ, Tam Thập Tam Thiên này, ta còn không biết phải dọn dẹp đến bao giờ. " Hạo Thiên nói xong, dường như nghĩ đến điều gì, "Thiên Đình mới dựng, trăm phế đợi hưng, Công Minh Sư Diệt có nguyện gia nhập Thiên Đình ta không? "

Hạo Thiên dừng lại một chút, bổ sung, “Gia nhập Thiên Đình, chỉ đơn thuần ở Thiên Đình nhậm chức, đại diện cho đạo thống của Thánh Nhân, ủng hộ Sư Thúc một chút. ” Triệu Công Minh suy nghĩ một chút, “Nhậm chức Thiên Đình, việc này trọng đại, ta còn cần về Kim Ngao Đảo hỏi ý Lão Sư, đợi sau khi Thiên Đình trọng lập, hãy nói chuyện này vậy. ” Hạo Thiên thấy Triệu Công Minh không đồng ý ngay lập tức, cũng không miễn cưỡng, khẽ gật đầu.

Sau khi toàn bộ Tam Thập Tam Thiên được dọn dẹp sạch sẽ, nhân mã của Nhân, Xiển, Tiệt, Nữ Oa, Tây Phương, đều rời đi.

Triệu Công Minh một mình dẫn Hạo Thiên đến Nhân Tộc Tổ Địa.

Chuyến đi Nhân Tộc Tổ Địa này, đã thương nghị suốt một tháng, nội dung cuối cùng mới được định đoạt.

Nhân tộc phụ trách xuất tài nguyên, giúp Hạo Thiên kiến thiết Thiên Đình, còn Thiên Đình phải làm, chính là phân ra một vạn thần chức biên chế, cho Nhân tộc đảm nhiệm.

Chương 224

Hạo Thiên tự cho rằng đã rất bảo thủ, so với Hồng Hoang Đại Địa, một vạn thần chức nhân viên vô cùng ít ỏi, không ảnh hưởng đến sự thống trị tuyệt đối của hắn.

Sau khi xác định chương trình cụ thể, công trình kiến thiết Thiên Đình vĩ đại bắt đầu.

Nhân tộc, xứng đáng là cuồng ma kiến thiết hạ tầng cơ sở, cho dù là xây dựng Thiên Cung hùng vĩ, cũng tuyệt không là vấn đề.

Năm trăm năm, chỉ vỏn vẹn năm trăm năm, Tam Thập Tam Thiên, tất cả cung điện đều được xây dựng xong, san sát lấp lánh, vàng son lộng lẫy, không hề kém cạnh Cổ Thiên Đình.

Tam Tổ cười nói, "Đại Thiên Tôn, quần thể cung điện Tam Thập Tam Thiên, xây dựng thế nào rồi? " "Hài lòng, quá hài lòng, tay nghề của Nhân tộc, Hồng Hoang vô song. " Hạo Thiên đưa ra đánh giá cao nhất.

Ba ngày sau, Triệu Công Minh cùng Tam Tổ rời đi, chỉ để lại một vạn tinh nhuệ ở Thiên Đình.

Những người này, ít nhất đều có đạo hạnh Huyền Tiên, nếu được bồi dưỡng thêm thời gian, nhất định sẽ trở thành trụ cột của Thiên Đình.

Đến lúc đó phản lại Nhân tộc, cũng có lợi ích rất lớn cho Nhân tộc.

Sau khi mọi người rời đi, Tam Thập Tam Thiên, lại trở nên lạnh lẽo.

Dao Trì tiến lên ôm cánh tay Hạo Thiên, nhỏ nhẹ nói, "Hạo Thiên Ca Ca, cách ngày trọng lập Thiên Đình còn bảy trăm năm, cuối cùng

cũng kịp lúc, chuẩn bị xong xuôi mọi thứ rồi. ” Hạo Thiên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mảnh khảnh mềm mại của Dao Trì, khẽ bật cười.

“Sao lại chuẩn bị xong xuôi chứ, chúng ta còn một việc lớn chưa làm mà. ” “Việc lớn gì? ” Dao Trì sắc mặt hơi hồng, thân thể cũng khẽ run lên.

Hạo Thiên không trả lời, trực tiếp ôm lấy Dao Trì, ôn hòa cười nói, “Đương nhiên là việc lớn giữa huynh và muội a. ” “Hạo Thiên Ca Ca, ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện còn nhiều người như vậy mà. ” “Nhân tộc ta đều đã an bài đến các nơi trong Thiên Đình tuần tra rồi, sẽ không có ai quấy rầy chúng ta đâu, ở Tử Tiêu Cung thì chúng ta không thể làm điều mình muốn, nhưng ở đây, là sân nhà của chúng ta, chúng ta mới là chủ nhân ở đây, yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu. ” Một đêm trôi qua, Hạo Thiên thức dậy, vén màn che, thần thanh khí sảng bước ra, dường như uất khí tích tụ hàng ức vạn năm trong lòng đều đã được trút bỏ.

Hắn, Hạo Thiên, nay đã trở thành Đại Thiên Tôn Hồng Hoang, nhất định phải tạo ra một cơ nghiệp vĩ đại để Lão Sư xem.

“Muội tử, muội cứ nghỉ ngơi ở đây trước, ta đi sắp xếp Nhân tộc một chút. ” Nắm chặt bàn tay trắng nõn mềm mại của Dao Trì, an ủi một hồi, Hạo Thiên lúc này mới rời đi.

Vài tháng sau đó, Dao Trì không ít lần bị giày vò, Hạo Thiên cũng cuối cùng đã sắp xếp thỏa đáng vạn Nhân tộc kia.

Mặc dù nhân thủ vẫn không nhiều, nhưng cũng không ít.

Nhưng ít nhất nhìn từ bên ngoài, Thiên Đình đã có vài phần dáng vẻ rồi.

Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên day day thái dương sầu não nói.

“Bảy trăm năm sau đã phải trọng lập Thiên Đình, còn rất nhiều

việc phải làm, vạn Nhân tộc hiện tại, vẫn còn quá ít, cần chiêu mộ thêm nhiều, Dao Trì, bên muội có Tiên Nhân nào đến đầu quân không? ” Thiên Đình mới lập, nghèo rớt mồng tơi, công đức, khí vận ít ỏi đến đáng thương, Hạo Thiên thậm chí còn không thể lấy ra.

Dao Trì cười khổ nói, “Tu sĩ Kim Tiên trở lên thì không có ai, nhưng Tiểu Gia Hỏa Địa Tiên, Thiên Tiên thì không ít. ” Hạo Thiên vung tay lớn, “Người đến không từ chối, tất cả đều nhận. ” Đúng lúc này, ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, vang lên một tiếng nói, “Khởi bẩm Bệ Hạ, Thiên Hậu, có một vị Thượng Tiên cầu kiến. ” “Thượng Tiên? ” “Mời hắn vào đi. ” “Vâng. ” Không lâu sau, một lão già tóc bạc da măng, tiên phong đạo cốt bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên vô ý hữu ý nhìn lại, lại phát hiện lão già kia đạo hạnh không tầm thường, lại có thực lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

Đây là người có tu vi cao nhất đến Thiên Đình trong mấy ngày qua.

Hạo Thiên nhất thời nảy sinh hứng thú, gật đầu với lão già kia, cười hỏi, “Đạo Hữu đến Thiên Đình ta, có việc gì quý báu? ” Lão già kia vội vàng hành lễ, “Ta là đến gia nhập Thiên Đình, còn xin Đại Thiên Tôn thu lưu. ” “Ồ?

Người sáng suốt đều nhìn ra, hiện tại Thiên Đình không phải là nơi tốt đẹp, ngươi tại sao lại muốn gia nhập Thiên Đình? ” “Chính vì tất cả mọi người đều không coi trọng, ta mới muốn thử một lần, đánh cược một phen, nếu tất cả mọi người đều coi trọng, đồng loạt xông vào, nào còn phần của ta, vả lại, ngài là người bên cạnh Đạo Tổ, trị lý một Thiên Đình nhỏ bé, dù sao cũng không thành vấn đề chứ? ” Hạo Thiên lúc này mới nảy sinh hứng thú, vẻ mặt khác lạ nhìn lão già, “Ngươi tên là gì. ” “Thần, Lý Trường Canh! ” “Ngươi đã quyết tâm gia nhập Thiên Đình, phải biết, Thiên Đình kiến thiết lại, trong một

đoạn thời gian rất dài sau này có thể sẽ không phát bổng lộc được. ” “Thần tâm ý đã quyết, nguyện thị phụng bên cạnh Bệ Hạ, vô oán vô hối. ” Lý Trường Canh vốn là một tu sĩ thấp kém, đã xuất thế từ cuối Long Hán Đại Kiếp.

Vì tư chất hạn chế, bị kẹt ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đã không biết bao nhiêu vạn năm, mãi không thể đột phá.

Lần này gia nhập Thiên Đình, chính là để đánh cược một phen, tìm một cơ duyên chứng đạo Đại La.

Còn bổng lộc?

Đối với hắn mà nói không đáng một xu, thứ hắn muốn, là khế cơ chứng đạo Đại La!

Hạo Thiên nghiêm túc gật đầu, “Được, Trẫm phong ngươi làm Thái Bạch Kim Tinh, làm việc bên cạnh Trẫm, ngươi có nguyện ý không?

Chương 225

” “Lão Thần đa tạ Bệ Hạ, định sẽ cần mẫn, vì Bệ Hạ làm việc. ” Không lâu sau khi Lý Trường Canh rời đi, Hạo Thiên nghĩ đến điều gì đó.

“Đúng rồi Dao Trì, cây Tinh Thần Quả Thụ mà Lão Sư ban cho muội, hãy trồng xuống đi. ” “Tất cả đều nghe theo Hạo Thiên Ca Ca. ” Hạo Thiên dẫn Dao Trì tìm một nơi phong thủy bảo địa ở Thiên Đình, sau đó mới hạ Tinh Thần Quả Thụ xuống.

Tinh Thần Quả Thụ vừa hạ xuống, lập tức phân hóa thành chín ngàn cây quả nhỏ.

Ba ngàn cây quả thô to nhất, kết ra quả, mỗi quả có thể tăng tiến tám ngàn năm đạo hạnh!

Kém hơn một chút, cũng có thể tăng thêm năm ngàn năm đạo hạnh!

Ba ngàn cây nhỏ nhất, thì tăng thêm hai ngàn năm đạo hạnh.

Dao Trì xót xa nói, “Mất đi một phần bản nguyên Tiên Thiên Linh Khí, sẽ không thể kết ra Tinh Thần Quả chân chính nữa. ” Hạo Thiên an ủi nói, “Sau này ta sẽ tìm cho muội một cây linh căn tốt hơn cả cây này. ” Phân hóa Tinh Thần Quả Thụ, cũng là một hành động bất đắc dĩ, bảy trăm năm sau, trọng khai Thiên Đình, dù sao cũng phải chiêu đãi khách nhân.

Chỉ dựa vào một cây cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, có thể sản xuất bao nhiêu quả?

Chỉ có phân hóa ra, mới đủ để chiêu đãi, vả lại, cho dù sau khi phân hóa, đó cũng là linh quả thượng đẳng ở Hồng Hoang, dùng để

chiêu đãi chắc chắn là đủ rồi.

Bảy trăm năm thời gian thoáng chốc trôi qua, ngày này, trên Cửu Thiên, vang lên tiếng trống thiên cổ đông đông đông.

Từng tiếng cao vút hơn, truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa Hồng Hoang, lọt vào tai vô số Đại Năng Hồng Hoang.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh từ bế quan tỉnh lại, bấm đốt ngón tay tính toán, biết là ngày trọng lập Thiên Đình đã đến.

Tiếp đó, một tiếng nói uy nghiêm, vang dội khắp Hồng Hoang Đại Địa, "Vu Yêu đại chiến, Bất Chu vỡ nát, thiên địa quy tắc vô tự, Hồng Hoang lại nổi tranh đoan, ta Hạo Thiên, lâm nguy thụ mệnh, được Đạo Tổ coi trọng, tấn vi Đại Thiên Tôn, hôm nay, Thiên Đình trọng lập, Hồng Hoang Đạo Hữu, đều có thể đến Thiên Đình phẩm thường tiên quả giai hào. " Tiếng nói chín chín lần vang vọng giữa không trung, cho đến khi truyền vào tai mỗi người ở Hồng Hoang, lúc đó mới dừng lại.

Lục Nhĩ ghé sát lại, "Lão Sư, chúng ta có nên đi xem náo nhiệt này không. " "Đi, tại sao lại không đi? " "Cửu Công, Thiếu Ti, hai người chuẩn bị một chút, Vi sư dẫn các ngươi lên Thiên Đình ăn tiên quả, uống mỹ tửu. " "Được rồi Sư Tôn. " Sau khi sửa soạn đơn giản một chút, Triệu Công Minh cùng những người khác xuất phát.

Chư Thánh cũng tự mình rời khỏi đạo trường, đến tham gia đại điển.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, mây khói lượn lờ, từng nàng tiên nga thân hình mềm mại bưng khay quả, xuyên qua trong tiên vụ.

Từng vị Hoàng Cân Lực Sĩ, vác ra từng vò tiên nhưỡng, bày đầy Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngay cả trong không khí, cũng tràn ngập một mùi hương quả ngọt.

Trong đó, ở hai bên gần nhất với Hạo Thiên, lần lượt đặt ba chiếc bồ đoàn, hiển nhiên đây là chuẩn bị cho Thánh Nhân.

Hạo Thiên, Dao Trì đã khoác lên mình đế bào, phượng bào, anh vũ bức người, giữa cử chỉ, tản mát ra khí tức cao quý vô cùng.

Ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, Thái Bạch Kim Tinh thì đang nghênh tiếp khách nhân.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện rộng lớn, sớm đã người chen vai thích cánh, không biết bao nhiêu người đã đến, dù sao tiên quả, mỹ tửu miễn phí, ai bỏ qua ai thơm.

Lúc này, chỉ nghe thấy Thái Bạch Kim Tinh lớn tiếng hô, "Thái Thanh Thánh Nhân giá đáo. " Thái Thanh cùng Huyền Đô, bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, ngồi vào vị trí của mình.

Sau khi Thái Thanh Thánh Nhân đến, rất nhanh, Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng đều đến, sau đó an tọa.

Hạo Thiên vô cùng hoan hỉ, chư vị Thánh Nhân Sư Huynh đến ủng hộ hắn, hắn đã rất vui rồi.

Triệu Công Minh hiển nhiên cũng ở trong đó, cười nói với Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti.

"Vị Đại Thiên Tôn Sư Thúc của các ngươi này, đúng là đại gia, ăn nhiều vào. " "Được rồi Sư Tôn. " Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti kích động vô cùng, đã bao giờ, bọn họ còn là những kẻ nhỏ bé mờ nhạt trong bộ lạc.

Nào có nghĩ đến tương lai lại có thể tham gia yến tiệc quy cách như thế này!

Đại yến kéo dài trọn ba ngày, ba ngày sau, Hạo Thiên tự mình mở lời, sắc phong Hậu Thổ của Thập Bát Trọng U Minh Hải làm một trong Lục Ngự, Thừa Thiên Hiệu Pháp Thổ Hoàng Địa Kỳ.

Điều này khiến vô số Đại Năng trong Lăng Tiêu Bảo Điện giật mình.

Không ngờ, vị Đại Thiên Tôn này lại hào phóng đến vậy, trực tiếp ban tặng một vị trí tôn quý như thế.

Tân Thiên Đình, hệ thống cấu tạo thần chức hoàn toàn đổi mới.

Sáu vị trí cao nhất, gọi là Lục Ngự, phân biệt là Đại Thiên Tôn trấn giữ trung tâm, tức là Hạo Thiên.

Sau đó là Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, Thừa Thiên Hiệu Pháp Thổ Hoàng Địa Kỳ.

Sáu vị trí này, đều là những vị trí tôn quý hàng đầu, vô thượng chí tôn.

Triệu Công Minh ngồi một bên uống rượu ăn quả, trong lòng thầm nghĩ Hạo Thiên vẫn có vài phần bản lĩnh.

Nhưng đáng tiếc, dưới sự chèn ép của chư Thánh, cuối cùng không thể phát huy hết tài năng lớn nhất của mình.

Một bữa tiệc lớn, vội vàng hạ màn, Hồng Hoang, lại khôi phục dáng vẻ bình lặng như xưa.

Năm tháng như thoi đưa, mấy ngàn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Thiên Đình, dưới sự kinh doanh không ngừng nghỉ của Hạo Thiên, đã chiêu mộ một nhóm tiên quan, phân bố vận hành, dần dần có vài phần dáng vẻ.

Chương 226

Nhưng đối với Hồng Hoang, vẫn còn thiếu sự chưởng khống thực chất hữu hiệu.

Đạo thống của Thánh Nhân, Hồng Hoang vạn tộc, không cái nào không là một ngọn núi lớn chắn trước Thiên Đình, khó có thể vượt qua.

Hạo Thiên tuy rằng khổ não, nhưng mới lên ngôi chưa đầy mấy ngàn năm, vẫn tràn đầy khí thế, không để ý.

Giữa chừng còn mấy lần ba phiên tìm Triệu Công Minh, thậm chí không tiếc ban tặng một vị trí Lục Ngự.

Cầu xin Triệu Công Minh đảm nhiệm Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, nhưng vẫn bị Triệu Công Minh từ chối.

Sự phát triển của Thiên Đình, tất sẽ phải tranh đoạt khí vận với đạo thống của Lục Thánh, vị trí Tử Vi Đại Đế tuy hấp dẫn, nhưng vẫn chưa đủ để hắn động lòng.

Ngày này, trên Cửu Thiên, khí vận Nhân Đạo đột nhiên cuồn cuộn.

Sau đó với tốc độ cực nhanh hóa thành rồng, phát ra tiếng rồng ngâm cao vút, thẳng lên mây xanh, lập tức kinh động vô số Đại Năng.

"Kia là… Nhân tộc khí vận hóa rồng! " "Nhân tộc khí vận hóa rồng, đại biểu điều gì, chẳng lẽ Nhân tộc sắp đại hưng? " "Nhân tộc, là tiểu tộc thấp kém, trừ số lượng dân cư đông đảo ra, đến nay không có một Chuẩn Thánh nào, dựa vào cái gì mà đại hưng? " Các Đại Năng xì xào bàn tán, rõ ràng, một chủng tộc như Nhân tộc, căn bản không lọt vào mắt bọn họ.

Rất nhanh, không gian vỡ nát, một lệnh bài màu tím phá không

gian, xuất hiện giữa không trung.

Chư Thánh trong lòng có cảm ứng, đồng thời ngẩng đầu.

"Đây là… Tử Tiêu Lệnh! " Chư Thánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, xé rách hư không, đến Tam Thập Tam Thiên.

Tử Tiêu Lệnh kia xoay tròn, hiện ra hư ảnh Hồng Quân, hắn nhàn nhạt nhìn Lục Thánh một lượt, nói.

"Thiên Đạo Đại Thế đã thay đổi, các ngươi có cảm nhận được không? " Chư Thánh gật đầu, "Thiên Đạo Đại Thế, rơi vào tay Nhân tộc. " "Không sai, Thiên Đạo Đại Thế, hướng về Nhân tộc, thời đại tiếp theo, là thời đại của Nhân tộc, ta đã suy tính từ lâu, tính ra Nhân tộc sẽ trải qua thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế, sau khi Tam Hoàng xuất, Ngũ Đế hiện, Nhân tộc sẽ thực hiện đại hưng! " "Tam Hoàng Ngũ Đế? " "Dám hỏi Lão Sư, Tam Hoàng Ngũ Đế, hiện nay ở đâu? " Chư Thánh chỉ có thể suy diễn ra, Thiên Đạo Đại Thế rơi vào Nhân tộc, muốn suy diễn rõ ràng hơn một chút, thì không thể làm được.

Hồng Quân nhàn nhạt lắc đầu, "Tam Hoàng Ngũ Đế, còn chưa đản sinh, hôm nay gọi các ngươi đến đây, chính là để thương nghị việc này. " Chư Thánh vừa nghe, nhất thời nảy sinh hứng thú, theo lời Đạo Tổ nói, sau Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân tộc sẽ đón đại hưng, vậy Tam Hoàng Ngũ Đế này, không nghi ngờ gì là tồn tại cực kỳ quan trọng.

Trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa càng lóe lên vẻ khác lạ, trận Vu Yêu, cầm của Phục Hi bị hủy hoại, ngay cả huynh trưởng của mình cũng chỉ còn lại một tia tàn hồn yếu ớt, được bảo tồn trong Lục Đạo Luân Hồi, dùng công đức ôn dưỡng.

Nhân tộc là do mình tạo ra, vị trí Thiên Hoàng mình vốn có quyền phát biểu rất lớn.

Nếu để huynh trưởng của mình chuyển thế vào Nhân tộc, chứng

quả vị Thiên Hoàng, nhất định có thể trọng hoạch tân sinh.

Khôi phục tu vi năm xưa, không, thậm chí tiến thêm một bước cũng hoàn toàn có thể.

Còn chư Thánh, trong lòng càng nổi lên những đợt sóng nhàn nhạt, xem thường Nhân tộc nhỏ bé, không ngờ với thân phận thấp kém của Nhân tộc, hôm nay cũng có cơ duyên đại hưng.

Người trong lòng không cân bằng nhất, phải kể đến Tây Phương Nhị Thánh, từ cuối Đạo Ma chi tranh đến nay, Tây Phương bọn họ đã nghèo nàn không biết bao nhiêu vạn năm, sao cũng không đợi được cơ hội đại hưng, ngược lại là Nhân tộc, lại có vận đạo như vậy.

Hồng Quân bấm đốt ngón tay tiếp tục suy tính, nói, "Ta suy tính ra, Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn đã xuất thế, lập Tam Hoàng Ngũ Đế, cùng với tuyển chọn sư phụ của Tam Hoàng Ngũ Đế, đều cần Không Động Ấn nhận khả. " Nữ Oa vội vàng hỏi, "Vậy Lão Sư, Không Động Ấn hiện nay ở đâu? " Hồng Quân nghe vậy, ánh mắt rơi vào Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt mộng bức.

"Lão Sư, trên người ta không có Không Động Ấn a. " Nhưng rất nhanh, Thông Thiên Giáo Chủ phản ứng lại, "Ý Lão Sư là, Không Động Ấn ở trong Tiệt Giáo ta? " "Chẳng lẽ là Công Minh Sư Điệt? " Nữ Oa thốt lên, không gì khác, trong Hồng Hoang hiện nay, người có liên quan sâu sắc nhất đến Nhân tộc, trừ Nhân tộc Thánh Mẫu như nàng, chính là Triệu Công Minh.

Trận Vu Yêu, Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, nếu không phải Triệu Công Minh ra tay, Nhân tộc chết thương ít nhất phải tăng gấp trăm lần.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, trong lòng Nhân tộc, địa vị của Sư Thúc Triệu Công Minh này, thậm chí còn trên cả Nhân tộc Thánh Mẫu như nàng.

Hồng Quân nhàn nhạt nói, "Các ngươi thân là Thánh Nhân, trên người gánh vác trách nhiệm lớn lao, đã rõ rồi, cứ tự mình thương lượng quyết định đi. " Hồng Quân nói xong, cả đạo hư ảnh hóa thành một luồng lưu quang bay vào Tử Tiêu Lệnh kia, phá vỡ không gian, biến mất.

Sau khi Hồng Quân đi, ánh mắt của chư Thánh lập tức chuyển sang Thông Thiên Giáo Chủ, đồng thanh nói.

"Thông Thiên Sư Đệ, đi gọi Công Minh Sư Điệt đến đây đi, Nhân Đạo Chí Bảo trong tay hắn, muốn lập Tam Hoàng Ngũ Đế, phi hắn mạc chúc. " Thông Thiên gật đầu, tùy tay vung ra một đạo kiếm phù, phá vỡ hư không, bay về hạ giới.

Hạ giới, Triệu Công Minh sau khi nhận được tin tức, dặn dò Lục Nhĩ, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti trông coi đạo trường, sau đó một mình vội vàng bay lên Cửu Thiên.

Rất nhanh, Triệu Công Minh đến, thấy chư Thánh đều ở đó, không khỏi giật mình, trước tiên hành lễ với Thông Thiên, sau đó lại hành lễ với chư Thánh.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn Triệu Công Minh toàn thân khí tức Đại La viên mãn, thậm chí cách Chuẩn Thánh cũng không xa nữa, trong lòng nhất thời chua xót, đố kỵ.

Không biết từ lúc nào, đệ tử của Thông Thiên lại đã là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Xem ra, cách ngày chứng đạo Chuẩn Thánh cũng không cần quá lâu.

Mà đệ tử Tây Phương của hắn, lại vẫn kẹt ở Thái Ất Kim Tiên, ngay cả một vị Đại La cũng không đột phá được.

Hai bên so sánh, quả thực là khoảng cách một trời một vực.

Sau khi hành lễ, Triệu Công Minh hỏi, “Dám hỏi chư vị Sư Trưởng gọi ta đến có chuyện gì?

Chương 227

” Nữ Oa cười với Triệu Công Minh, đùa cợt nói.

“Công Minh Sư Điệt, ngươi ẩn giấu thật sâu a, không biết từ lúc nào lại lấy được Nhân Đạo Chí Bảo, đúng là khiến Nhân tộc Thánh Mẫu như ta hổ thẹn a. ” “Nhân Đạo Chí Bảo? ” Triệu Công Minh trong lòng khẽ động, Lục Thánh hội tụ lại, lại nhắc đến cái gọi là Nhân Đạo Chí Bảo, chẳng lẽ cơ duyên đại hưng của Nhân tộc sắp đến rồi?

Triệu Công Minh hắc hắc cười, “Tất cả đều là cơ duyên xảo hợp mà thôi, nếu lúc đó ở Nhân tộc là Nữ Oa Sư Thúc, Nhân Đạo Chí Bảo này nào còn phần đệ tử. ” Nữ Oa cười nói, “Lần này gọi ngươi đến, là vì Đạo Tổ triệu kiến, nói khí vận Nhân Đạo cuồn cuộn, thời đại đại hưng của Nhân tộc sắp đến, lần này Nhân tộc đại hưng, muốn lập Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng đồng thời lập Tam Hoàng Ngũ Đế, còn cần Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn nhận khả, cho nên mới gọi Sư Điệt ngươi đến. ” Chuẩn Đề sốt ruột nói, “Sư Điệt, mau lấy Nhân Đạo Chí Bảo ra xem đi. ” Triệu Công Minh nghe lời lấy ra Không Động Ấn, Không Động Ấn hóa thành một đạo kim quang, bay ra từ người Triệu Công Minh, xoay tròn quanh Triệu Công Minh không ngừng, truyền đến một ý chí vô cùng thân thiết.

Đồng thời trên Không Động Ấn, một luồng Tiên Thiên Linh Vận vô cùng cường đại ập đến.

“Hít!

Nhân Đạo Chí Bảo, quả nhiên danh bất hư truyền! ” Trong hai mắt Chuẩn Đề lóe lên từng trận dị sắc.

Lúc này Không Động Ấn, trên dưới có khí tức linh vận phù động,

phía sau ẩn ẩn ước ước có bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang lưu chuyển, hiển nhiên là một tông cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Các Thánh khác nhàn nhạt liếc nhìn Không Động Ấn một cái, rồi thu hồi ánh mắt.

Nhân Đạo Chí Bảo có tốt đến mấy, cũng không phải của họ, nhìn vài lần thì có ích gì?

Nữ Oa nói, "Nhân Đạo Chí Bảo đã xuất hiện, vậy tiếp theo, liền bắt đầu thương nghị nhân tuyển Thiên Hoàng đi. " Nhìn Nữ Oa vẻ mặt sốt ruột, Thánh Nhân Thái Thanh nói.

"Nữ Oa Sư Muội sốt ruột như vậy, xem ra trong lòng đã có nhân tuyển rồi chứ? " Các Thánh khác cũng ngẩng đầu, nhìn về phía Nữ Oa.

Triệu Công Minh đứng cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, nếu không có gì bất ngờ, Nữ Oa chắc chắn sẽ tiến cử huynh trưởng Phục Hi của mình.

Chỉ nghe Nữ Oa trịnh trọng nói, "Huynh trưởng Phục Hi của ta, có thể làm Nhân tộc Thiên Hoàng! " Chuẩn Đề lập tức mở lời, "Phục Hi Đạo Hữu?

Hắn không phải đã sớm vẫn lạc trong Vu Yêu Đại Kiếp rồi sao? " Năm xưa Vu Yêu đại chiến, chư Thánh nhìn rất rõ, Phục Hi trực tiếp bị Câu Mang Tổ Vu tự bạo đánh cho hình thần câu diệt.

Nữ Oa nói, "Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ thập cửu, vạn vật đều có một đường sinh cơ, một tia tàn hồn của huynh trưởng Phục Hi của ta, hiện nay đang được ôn dưỡng ở Địa Phủ, tùy thời có thể chuyển thế. " "Thì ra là vậy. " Chư Thánh âm thầm gật đầu, Địa Phủ, đó là địa bàn của Địa Đạo Thánh Nhân.

Cũng khó trách bọn họ những Thánh Nhân này lại không thể phát giác.

Chuẩn Đề đảo mắt nói, "Phục Hi Đạo Hữu chưa vẫn lạc, quả thực phải chúc mừng Nữ Oa Sư Muội rồi, nhưng Nữ Oa Sư Muội đừng quên, Phục Hi Đạo Hữu khi còn sống, là Yêu tộc Hy Hoàng, mà trước Vu Yêu đại chiến, Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, vị trí Thiên Hoàng này để Phục Hi Đạo Hữu đảm nhiệm, có chút không ổn chứ? " Lời này của Chuẩn Đề vừa dứt, sắc mặt chư Thánh khẽ biến, lời Chuẩn Đề nói hình như cũng có vài phần lý lẽ.

Để kẻ thù năm xưa làm Hoàng Đế hiện nay, quả thực nhìn thế nào cũng thấy khó chịu.

Nữ Oa sắc mặt không đổi, từ khi Đạo Tổ nói muốn lập Tam Hoàng Ngũ Đế, nàng đã luôn nghĩ về chuyện này, sớm đã nghĩ ra phương pháp xử lý rồi.

Nàng nhàn nhạt nói, "Ta sẽ để huynh trưởng lập Thiên Đạo Đại Thệ, sau khi chuyển thế, không làm Yêu tộc Hy Hoàng, mà là Nhân tộc Phục Hi, ngoài ra, sư phụ của Nhị Hoàng Ngũ Đế, chư vị Sư Huynh có thể tự mình quyết định, ta không can thiệp nữa. " Ý ngoài lời của Nữ Oa đã rất rõ ràng, vị trí Thiên Hoàng, nàng phải có được.

Trừ vị trí Thiên Hoàng ra những thứ khác, nàng nhất khái không quản, giao quyền phát biểu cho chư Thánh.

Thái Thanh vuốt vuốt bộ râu dài trắng như tuyết, "Nữ Oa Sư Muội là Nhân tộc Thánh Mẫu, Phục Hi Đạo Hữu chuyển thế làm Thiên Hoàng, ta tán thành. " Thông Thiên Giáo Chủ sau đó biểu thái, "Phục Hi Đạo Hữu chuyển thế làm Nhân tộc Phục Hi, việc này ta cũng tán thành. " Triệu Công Minh tự nhiên đồng thanh phụ họa, nhiều người tán thành như vậy, cho dù Chuẩn Đề còn muốn tranh giành một phen, cũng lực bất tòng tâm, chỉ đành mặc nhận.

Quyết định xong nhân tuyển Thiên Hoàng, tiếp theo, đến lượt thương nghị ai sẽ đảm nhiệm sư phụ của Thiên Hoàng.

Sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế đản sinh, còn cần được giáo đạo, chỉ điểm, mới có thể trở thành Nhân tộc Hoàng Giả chân chính.

Giáo đạo như vậy, đồng thời cũng có thể đạt được một khoản công đức vô cùng phong hậu.

Thái Thanh suy nghĩ một chút, "Đệ tử Huyền Đô của ta, cũng là Nhân tộc, có thể đảm đương trọng trách giáo đạo Thiên Hoàng. " Nguyên Thủy lạnh mặt lạnh mắt, không nhường ai, "Đệ tử Quảng Thành Tử môn hạ ta, phúc duyên thâm hậu, phẩm đức cao thượng, có thể làm sư phụ Thiên Hoàng. " Huynh đệ ruột thịt còn phải tính toán rõ ràng, huống chi là trước mặt nhiều công đức như vậy.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng không hề yếu thế, ra sức tranh luận.

"Đệ tử Dược Sư của ta, căn nguyên bất phàm, lại ở nơi nghèo nàn như Tây Phương này mà ma luyện vô số vạn năm, đạo tâm nghị lực đều là thượng đẳng, tuyệt đối có thể giúp Phục Hi Đạo Hữu khai tịch căn cơ vạn cổ chưa từng có của Nhân tộc, thực sự không nghĩ ra, trừ Dược Sư đệ tử ta ra, còn ai có thể đảm đương vị trí sư phụ Thiên Hoàng. " Thông Thiên nhàn nhạt liếc nhìn tất cả những người lên tiếng, từng chữ một, vô cùng tự hào nói.

"Đệ tử Công Minh của ta, là vị Đại La Kim Tiên đầu tiên trong Tứ Giáo đệ tử, sư phụ Thiên Hoàng trừ hắn ra, còn ai có thể đảm nhiệm? " Lời này vừa dứt, toàn trường tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió lạnh vù vù thổi qua bên tai.

Lời này của Thông Thiên, có thể nói là giết người tru tâm!

Ai mà không biết, Triệu Công Minh nhà ngươi là Đại La Kim Tiên, cần gì phải nói ra trước mặt nhiều người như vậy chứ?

Chư Thánh trầm mặc không nói, khóe miệng Nữ Oa khẽ nhếch lên một đường cong đẹp mắt.

Năm xưa trên Phượng Tê Sơn, huynh trưởng và việc thu đồ đệ của Tiệt Giáo này quả thực có một đoạn nhân duyên.

Chương 228

Để Triệu Công Minh làm sư phụ của huynh trưởng mình, nghĩ kỹ lại, hình như cũng không có gì không tốt.

Triệu Công Minh đứng ra, đón nhận ánh mắt của chư Thánh, cười nhạt nói.

"Ai làm sư phụ Thiên Hoàng, vẫn nên để Không Động Ấn quyết định đi. " Hắn ném Không Động Ấn ra, Không Động Ấn bay vài vòng quanh chư Thánh, cuối cùng lại quay về bên cạnh Triệu Công Minh, không ngừng xoay tròn, truyền đến mùi vị thân hòa.

Cuối cùng, Triệu Công Minh đương nhiên có được vị trí sư phụ Thiên Hoàng, chư Thánh tuy tiếc nuối, nhưng cũng không có cách nào.

Nhưng cũng không quá tiếc nuối, sau Thiên Hoàng, còn có Địa Hoàng, Nhân Hoàng, cả ba đều là Nhân tộc chi Hoàng.

Về bản chất đều giống nhau, chẳng qua là phân chia khí vận nhiều hơn, ít hơn mà thôi.

Người khó chịu nhất, vẫn phải là Nguyên Thủy, năm xưa trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy một chút cũng không coi trọng đệ tử mà Thông Thiên thu nhận.

Nhưng đây mới bao nhiêu năm, ai cũng nhìn ra, đạo thống Tiệt Giáo phát triển có thể nói là Tứ Giáo đệ nhất, Xiển Giáo khó có thể sánh bằng.

Nguyên Thủy âm thầm hạ quyết tâm, đợi về Côn Luân Sơn, nhất định phải hảo hảo vắt kiệt tiềm lực của Thập Nhị Kim Tiên.

Không phải vạn năm, ngàn năm, nhất định phải đản sinh ra một Tôn Đại La Kim Tiên.

Chư Thánh trừ Nữ Oa ra, đều rời đi, Nữ Oa ở lại, là vì muốn đến Địa Phủ thăm Phục Hi.

Thông Thiên phản hồi Kim Ngao Đảo, Nữ Oa thì dẫn Triệu Công Minh đến Địa Phủ.

Nữ Oa dẫn Triệu Công Minh một đường thâm nhập Thập Bát Trọng U Minh Hải, cuối cùng đến Sâm La Điện.

Trận Vu Yêu, người chết thực sự quá nhiều, cho dù đến bây giờ, Phong Đô Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế đều đang làm việc tăng ca, căn bản không có thời gian nhàn rỗi.

"Chủ nhân, ngài sao lại đến đây… đây là, Nữ Oa Thánh Nhân! " Nữ Oa ôn hòa đánh ra một đạo pháp lực đỡ Văn Đạo Nhân dậy, sau đó hỏi, "Tình hình huynh trưởng của ta thế nào rồi? " Văn Đạo Nhân nói, "Tình hình tốt hơn rất nhiều so với lúc mới đến Địa Phủ, nhưng vẫn suy yếu, ngay cả công đức cũng không thể chữa lành, cải thiện. " Trong Vu Yêu đại chiến, Phục Hi thực sự chỉ thiếu một chút nữa là hình thần câu diệt.

Một Tổ Vu tự bạo, không phải nói chơi.

Đặc biệt là trong các Tổ Vu, Câu Mang Tổ Vu vô cùng cường thế.

Nhưng vẫn câu nói đó, Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ thập cửu, cái bị loại bỏ chính là một đường sinh cơ trong cõi u minh.

Dù thế nào đi nữa, một đạo tàn hồn của Phục Hi vẫn được bảo toàn, mặc dù vô cùng suy yếu, thê thảm hơn cả Hồng Vân năm xưa, nhưng cuối cùng vẫn được bảo toàn.

Sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, trong một tiểu bình bạch ngọc, truyền đến khí tức yếu ớt của Phục Hi.

Trên mặt Nữ Oa tràn đầy xót xa, nàng đánh ra một đạo pháp lực, rơi vào tiểu ngọc bình.

Rất nhanh, trong ngọc bình, khí tức ngủ say kia tỉnh lại.

"Muội tử, là khí tức của muội. " Dù trọng thương đến mức gần như mất đi ý thức, nhưng khí tức của Nữ Oa, Phục Hi từ đầu đến cuối cũng không quên.

Nữ Oa dịu dàng nói, "Huynh trưởng, Vu Yêu đại chiến đã qua rồi, huynh không cần lo lắng, rất nhanh huynh sẽ khỏi thôi. " "Làm phiền muội tử vì ta phí tâm rồi… " Trong ngọc bình lại truyền đến một tiếng nói yếu ớt, rồi im bặt.

Phục Hi quá suy yếu, nếu không có pháp lực của Nữ Oa Thánh Nhân, thậm chí còn không thể tỉnh lại.

Nữ Oa điều chỉnh lại cảm xúc, nhìn về phía Triệu Công Minh.

"Công Minh Sư Điệt, huynh trưởng của ta khi nào thì có thể chuyển thế? " Triệu Công Minh lấy ra Không Động Ấn, suy tính một chút, nói.

"Khoảng ba trăm năm sau vậy. " Nữ Oa gật đầu lia lịa, "Năm xưa huynh trưởng vì để thay ta trả hết nhân quả của Yêu tộc này mới gia nhập Thiên Đình, nếu không cũng sẽ không có kiếp nạn này, ta sẽ ở Địa Phủ bầu bạn cùng huynh trưởng, tĩnh chờ hắn chuyển thế thành công. " "Được. " Nghe vậy, Triệu Công Minh cũng không ngăn cản, trong Hồng Hoang, có được tình nghĩa như Nữ Oa, Phục Hi này, dù sao cũng là cực kỳ ít ỏi.

Tiếp theo, Nữ Oa ở lại Địa Phủ bầu bạn Phục Hi, hoặc là cùng Hậu Thổ hàn huyên.

Còn Triệu Công Minh thì phản hồi Nga Mi Sơn, La Phù Động.

Năm tháng vội vã, tựa như cát mịn chảy qua kẽ ngón tay, thoáng chốc ba trăm năm trôi qua.

Trong Nhân Gian Đạo của Lục Đạo Luân Hồi, đột nhiên truyền

đến một luồng hấp lực, hút tiểu ngọc bình chứa tàn hồn Phục Hi vào.

Cửu Thiên, ở nơi vô hình không thấy được, khí vận Nhân Đạo vốn ngừng trệ không tiến, bắt đầu từ từ dâng lên!

Chư Thánh trong lòng có cảm ứng, không khỏi ngẩng đầu, trên mặt mang theo tiếc nuối, hối hận.

Năm xưa khi Nhân tộc vừa đản sinh yếu ớt biết bao, ai có thể nghĩ đến Nhân tộc lại có cơ duyên như vậy.

Đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh, quả thực hối hận đến muốn xanh ruột.

Tiềm lực Nhân tộc vô cùng, sớm biết nên đầu tư vào Nhân tộc một phen, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi.

Sau khi Phục Hi chuyển thế, Không Động Ấn trong tay Triệu Công Minh khẽ rung động.

Biết Phục Hi đã chuyển thế, hắn suy nghĩ một chút, rời khỏi Nga Mi Sơn, bay về phía Đông Hải.

Nhờ có Không Gian Bản Nguyên Tinh Thạch, pháp tắc không gian của hắn đã tham ngộ đến hơn bốn thành, tức là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Đại La Kim Tiên viên mãn tu hành tiếp, có hai con đường có thể đi.

Thứ nhất, là không tu pháp tắc, chuyển sang trảm Thiện Thi, Ác Thi, Tự Ngã Thi, không ngừng tăng tiến đạo hạnh, tích lũy pháp lực, đi theo con đường trảm Tam Thi chứng đạo.

Nhưng trảm Tam Thi chứng đạo, chú định là một đường chết, Triệu Công Minh căn bản không cân nhắc.

Chương 229

Vậy tiếp theo, chỉ có thể tiếp tục đi con đường pháp tắc.

Con đường pháp tắc, chứng không phải là Chuẩn Thánh, mà là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tham ngộ năm thành pháp tắc, là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, tham ngộ sáu thành pháp tắc, là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn!

Tu hành đến Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, không hề kém cạnh tu sĩ Chuẩn Thánh đại viên mãn ở Hồng Hoang.

Như vậy, công đức, khí vận phát sinh từ việc giáo đạo Thiên Hoàng, đối với Triệu Công Minh mà nói, không còn quan trọng đến vậy nữa.

Mà Đa Bảo, Kim Linh bọn họ, đã ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong nhiều năm rồi.

Triệu Công Minh chuẩn bị đưa bọn họ đi, xem có thể giúp bọn họ tiến thêm một bước, chứng đạo Đại La đạo quả không.

Kim Ngao Đảo, Đa Bảo, Kim Linh cùng mấy vị chân truyền đệ tử khác sau khi nghe Triệu Công Minh đến, đều lần lượt kéo đến.

Cùng với hắn, tổng cộng chín vị nội môn chân truyền.

Trong đó Đa Bảo, Kim Linh hai người, Thái Ất Kim Tiên đã ma luyện đến hoàn mỹ vô khuyết, chỉ còn thiếu một chút ở việc tham ngộ pháp tắc.

Dưới Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương v.v., Thái Ất Kim Tiên còn chưa ma luyện đến cực hạn, tự nhiên không thể nói đến việc chứng Đại La đạo quả.

Triệu Công Minh đơn giản nói rõ ý đồ, sau đó dẫn Đa Bảo, Kim Linh, liền bay về phía Nhân tộc chi địa.

Thiên Hoàng chuyển thế, kỳ thực là ngẫu nhiên, nhưng Triệu Công Minh có Không Động Ấn, có thể khóa định chính xác phương vị.

Triệu Công Minh thông qua Không Động Ấn khóa định một phương vị đại khái, sau đó bắt đầu chờ đợi.

Nhân tộc Đại Địa, bộ lạc vô số, trong đó có một bộ lạc, gọi là Hoa Tư Bộ Lạc.

Hoa Tư Bộ Lạc là một bộ lạc trung tiểu hình, dân số có trăm vạn, dựa núi bên sông.

Gần đó có Đại Trạch, trong tộc đa số đều là tu sĩ Phàm Nhân Tứ Cảnh, tộc trưởng, thì là Địa Tiên.

Trong Hoa Tư Bộ Lạc, có một nữ tử, tên là Hoa Tư, dung mạo xinh đẹp đoan trang, khiến vô số nam tử trong Hoa Tư Bộ Lạc truy cầu, nhưng Hoa Tư lại không ưng một ai.

Thoáng chốc, Hoa Tư đã hơn hai mươi tuổi, đã là một lão cô nương.

Cha mẹ vì hôn sự của nàng mà lo lắng, nhưng Hoa Tư vẫn không để ý.

Ngày này, Hoa Tư ra ngoài đi Đại Trạch giặt y phục, bỗng nhiên nhìn thấy một dấu chân khổng lồ.

Hoa Tư tò mò bước vào, đột nhiên trên trời vang lên một tiếng sấm trầm đục, khiến Hoa Tư giật mình, vội vàng bưng y phục chạy về nhà.

Vài tháng sau, Hoa Tư kinh ngạc phát hiện, mình có thai!

Chuyện mang thai này, muốn giấu cũng không giấu được, trực

tiếp khiến cả Hoa Tư Bộ Lạc bùng nổ.

Thu hút vô số tộc nhân chỉ trỏ, lời ra tiếng vào.

Nhưng Hoa Tư thực sự quá xinh đẹp, các thanh niên Hoa Tư Bộ Lạc không những không ngại làm kẻ đỡ đầu, còn tự mình đến nhà Hoa Tư cầu hôn.

Cha mẹ Hoa Tư khẩn cầu Hoa Tư đồng ý, nhưng Hoa Tư lại dứt khoát từ chối, và giải thích cho tộc nhân biết nguyên nhân mình mang thai.

Tộc nhân nghe xong, nhất thời bán tín bán nghi, vì Hoa Tư ở trong bộ lạc, vốn là một đứa trẻ thật thà, cũng không có thanh niên quan hệ tốt nào, chuyện mang thai, quá vô lý.

Thoáng chốc, một năm trôi qua, phàm nhân mang thai mười tháng là phải sinh, Hoa Tư đã chờ trọn một năm, lại vẫn chưa có dấu hiệu sinh nở.

Dần dần, trong Hoa Tư Bộ Lạc có lời đồn, trong bụng Hoa Tư, không phải là đứa trẻ bình thường, mà là quỷ thai!

Trừ quỷ thai ra, có đứa trẻ nào mang thai một năm mà vẫn chưa sinh nở chứ?

Hoa Tư Bộ Lạc sôi sục, muốn đuổi cả gia đình Hoa Tư ra khỏi Hoa Tư Quốc.

May mắn thay, cha của Hoa Tư là một tu sĩ Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong.

Trong tộc cũng có chút quyền phát biểu, nói tốt nói xấu, cuối cùng cũng không bị trục xuất.

Liên tiếp mấy năm trôi qua, Hoa Tư vẫn chưa sinh sản, thuyết quỷ thai trong tộc, ngược lại càng ngày càng dữ dội.

Hoa Tư thực sự không chịu nổi lời đàm tiếu, chuyển đến rừng trúc cách Đại Trạch không xa, cách một khoảng thời gian.

Cha mẹ đều sẽ mang đến một số thứ, Hoa Tư ngược lại cũng không lo ăn mặc.

Hoa Tư nhịn đau bụng dữ dội, bước đi khó nhọc trở về căn nhà tranh trong rừng trúc của mình.

Đúng lúc cha mẹ Hoa Tư đến thăm, nhìn thấy cảnh này, mừng rỡ đến rơi lệ: "Hoa Tư, con sắp sinh rồi!" Nói xong, mẹ Hoa Tư vội vàng dặn cha nàng đi mời bà đỡ, còn mình thì ở trong nhà tranh chăm sóc Hoa Tư.

Bà đỡ vội vã đến, tốn nửa ngày công sức, Hoa Tư cuối cùng cũng sinh ra một bé trai.

Khi bé trai đó ra đời, trời giáng hoa lạ, đất trồi sen vàng, vạn đạo ánh sáng rực rỡ, nghìn điều lành ứng hiện.

Thậm chí có vô số tường vân tụ tập đến, biến hóa thành các loại kỳ trân dị thú, không ngừng bay lượn quanh nhà tranh, vũ động.

Bà đỡ nhìn cảnh thần dị này, lảo đảo ngồi phịch xuống đất, miệng há hốc, lẩm bẩm không ngừng: "Đứa bé này không tầm thường, quả là không tầm thường a." Chẳng phải bà đỡ nói nhảm, mà là trong Nhân tộc đã sớm có tiền lệ.

Trong Nhân tộc, một số thiên kiêu có thiên phú dị bẩm, tư chất trác tuyệt, huyết mạch Tiên Thiên Nhân tộc nồng đậm, khi đản sinh liền sẽ có dị tượng trời giáng.

Có khi là mưa lớn như trút, có khi là trăm trượng ánh sáng rực rỡ, có khi là tường vân thiên đạo.

Sự thật chứng minh, những thiên kiêu bẩm sinh có dị tượng đó, tương lai đều đạt được thành tựu phi phàm.

Thậm chí bà đỡ nghe nói, ở bộ lạc xa xôi, có một vị yêu nghiệt Nhân tộc sinh ra đã có vạn đạo ánh sáng rực rỡ bao quanh.

Nay đã chứng đạo Thái Ất Kim Tiên cảnh giới.

Phải biết rằng, bộ lạc Hoa Tư của bọn họ, trăm vạn nhân khẩu, cũng chỉ có một Địa Tiên mà thôi.

Một vị Thái Ất Kim Tiên đối với bọn họ mà nói, xứng đáng là Nhân tộc đại năng, đại thần thông giả.

Nhưng cho dù như thế, vị thiên kiêu yêu nghiệt đó khi đản sinh, cũng chỉ có vạn đạo ánh sáng rực rỡ bầu bạn mà thôi.

Còn tiểu gia hỏa mà Hoa Tư sinh ra trước mắt này, lại càng thêm bất phàm.

Các loại dị tượng gia thân, tiền đồ sâu không lường, tương lai nói không chừng Thái Ất Kim Tiên cũng không phải là điểm cuối.

Chương 230

Bỗng nhiên, trong lòng bà đỡ dâng lên một suy nghĩ hoang đường nhưng vô cùng chân thực: Chẳng lẽ Hoa Tư không nói dối, đứa bé này thật sự là nàng vô ý có được khi đi giặt quần áo bên hồ nước lớn?

Bên này, trong lòng bà đỡ đã dấy lên sóng to gió lớn.

Cha mẹ Hoa Tư càng há hốc mồm, mặt mũi ngây dại, một chữ cũng không thốt nên lời.

Cuối cùng vẫn là bà đỡ phản ứng lại trước.

"Ông thông gia Hoa Tư, đứa cháu ngoại này của ông không tầm thường, tôi phải về bộ lạc bẩm báo tộc trưởng, nói không chừng các ông có thể dọn về bộ lạc mà ở đó." Bà đỡ nói xong, đeo túi nhỏ lúc đến, liền biến mất dạng trong chốc lát.

Cha mẹ Hoa Tư nhìn đứa bé vừa đản sinh, khoảnh khắc mắt đẫm lệ.

Thời gian khổ sở của con gái họ, cuối cùng cũng có thể kết thúc rồi.

Cùng lúc đó, cách bộ lạc Hoa Tư vạn dặm, Kim Linh Thánh Mẫu kích động nói: "Đại sư huynh, nhị sư huynh, hai người mau nhìn, dị tượng thật cường đại, Phục Hy đại thần hẳn là đã chuyển thế thành công rồi phải không?" "Nhìn tình thế này, tám chín phần là vậy, Đại sư huynh, chúng ta có nên qua đó xem thử không?" "Cảnh tượng vừa rồi, đích xác là chuyển thế chi thân của Phục Hy sư thúc, nhưng chân linh còn chưa thức tỉnh, cũng chỉ là một hài tử bình thường, chúng ta bây giờ đi có ích gì, hay là đợi hài tử lớn thêm một chút rồi hãy đến giáo đạo." "Vâng, Đại sư huynh." Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu kìm nén sự kích động trong lòng, im lặng bắt đầu chờ đợi.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của bà đỡ, khi tin tức con trai Hoa Tư sinh ra bất phàm truyền về bộ lạc Hoa Tư, cả bộ lạc đều vỡ òa.

Càng kinh động đến tộc trưởng, khi đã ba lần xác định lời bà đỡ nói không sai sự thật.

Tộc trưởng trực tiếp phất tay, đồng ý thỉnh cầu Hoa Tư trở về bộ lạc cư trú.

Ngoài ra, còn xây lại cho Hoa Tư một tòa trạch viện lớn, cung cấp cho Hoa Tư ở.

Ngoài ra, ngay cả cha mẹ Hoa Tư cũng trở thành trưởng lão bộ lạc, thân phận trực tiếp nhảy vọt một bước lớn.

Tộc trưởng đã sống hơn nghìn năm, tự nhiên biết tiềm lực của một thiên kiêu Nhân tộc đáng sợ đến mức nào.

Dù sao bây giờ cũng đã chứng minh hài tử trong bụng Hoa Tư không phải yêu nghiệt.

Bỏ ra một số thứ để giao hảo với Hoa Tư, đối với ông ta mà nói, có trăm lợi mà không một hại.

Cách vạn dặm, Kim Linh Thánh Mẫu khẽ nhíu mày: "Tộc trưởng Hoa Tư này cũng thật quá thực dụng đi, khi cảm thấy người ta là yêu nghiệt thì đuổi đến rìa hồ nước lớn mà sinh tồn, nay thấy người ta thiên phú bất phàm lại mời về bộ lạc Hoa Tư." Triệu Công Minh cười nói: "Ta lại cảm thấy tộc trưởng này biết tiến biết thoái có chừng mực, rất không tồi." Kim Linh mở to mắt, mặt đầy khó hiểu: "Đại sư huynh, vì sao?" Triệu Công Minh sắc mặt nghiêm túc lại, vừa vặn hôm nay dạy Kim Linh Thánh Mẫu một bài học: "Kim Linh, vậy nếu trong bụng Hoa Tư không phải Phục Hy sư thúc, mà thật sự như lời đồn trong bộ lạc, là một yêu nghiệt, thì ta hỏi ngươi, tộc trưởng tiếp

tục giữ Hoa Tư ở lại bộ lạc sẽ gây ra hậu quả gì?" "Sẽ..." Kim Linh sắc mặt trắng bệch, cúi đầu ủ rũ nói: "E rằng trăm vạn tộc nhân trong bộ lạc Hoa Tư đều sẽ gặp tai ương." "Đúng vậy, vào lúc đó ai cũng không biết trong bụng Hoa Tư rốt cuộc là gì, tộc trưởng cũng không đuổi cùng giết tận, mà là an trí bọn họ trong rừng trúc bên hồ nước lớn, đã là điều khó có được rồi." Kim Linh cúi đầu: "Đại sư huynh, đệ tử đã hiểu." Trên mặt Kim Linh đầy vẻ xấu hổ, uổng cho nàng có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, lại ngay cả đạo lý này cũng không nghĩ ra.

Triệu Công Minh nghiêm túc nói: "Ngươi phải nhớ kỹ, người tu hành chúng ta, vừa phải xuất thế, tìm kiếm tiên đạo, cũng phải nhập thế, lấy hồng trần cuồn cuộn mà luyện tâm, như thế mới là đại đạo a, nếu không dù có tu đến cảnh giới cao hơn nữa, tâm cảnh không lên được, cũng chỉ là một hư không." "Vâng, Đại sư huynh, đệ tử đã hiểu." Kim Linh lần nữa gật đầu.

Một bên, Đa Bảo có điều ngộ ra, sở dĩ tu vi của Đại sư huynh mình thăng tiến nhanh như vậy, chẳng lẽ là vì thường xuyên xuất sơn lịch luyện sao?

Nhưng rất nhanh Đa Bảo lại lấy làm lạ, khi mình năm đó chưa bái nhập Tiệt Giáo, tứ cực Hồng Hoang cũng đã lịch luyện một lượt, nhưng tu vi cũng không tiến bộ nhanh như vậy a.

Thời gian như thoi đưa, trong chớp mắt, bảy tám năm trôi qua, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của tộc trưởng bộ lạc Hoa Tư.

Phục Hy đã thể hiện thiên phú vượt ngoài sức tưởng tượng, thông minh tài trí, là đệ nhất bộ lạc, càng là vua của vô số hài tử.

Xem ra, đợi đến khi mười tuổi khai mở tu hành, tất định có thể nhất phi trùng thiên, chứng Thái Ất đạo quả, không, thậm chí là Đại La đạo quả cũng có khả năng.

Ba người Triệu Công Minh thấy thời cơ đã chín muồi, bèn đến bộ lạc Hoa Tư.

Lúc đầu, tộc trưởng còn rất cảnh giác, cho rằng là người do bộ lạc đối địch phái đến, muốn bóp chết thiên tài của bộ lạc Hoa Tư ngay trong trứng nước.

Nhưng khi Triệu Công Minh tự xưng thân phận, tộc trưởng liền lập tức quỳ xuống, cung cung kính kính nghênh bọn họ vào.

Ba người gặp Phục Hy, đồng thời thu Phục Hy làm đồ đệ.

Tộc trưởng, Hoa Tư, cha mẹ Hoa Tư tận mắt chứng kiến cảnh này, đều kích động đến hỏng mất.

Mặc dù bọn họ không biết đệ tử Thánh nhân đại biểu cho điều gì, nhưng bọn họ biết, Phục Hy là thật sự đã bay lên rồi.

Thành tựu tương lai, tuyệt đối có thể đạt đến một mức độ cực kỳ đáng sợ.

Không chỉ Phục Hy, ngay cả bộ lạc Hoa Tư của họ cũng sẽ nhất phi trùng thiên.

Thời gian thấm thoắt, trong chớp mắt, hai mươi năm trôi qua.

Dưới sự giáo đạo tận tâm của Triệu Công Minh, Đa Bảo, Kim Linh, Phục Hy trưởng thành rất nhanh.

Kỳ thực không thể nói hoàn toàn là công lao của ba người Triệu Công Minh, mà nên nói Phục Hy và Triệu Công Minh mỗi người chiếm một nửa.

Phục Hy là ai, là Tiên Thiên đại năng thượng cổ, đã tu luyện vô số nguyên hội tồn tại.

Những gì đã học không hề tầm thường, đã hóa thành đạo, khắc sâu vào xương cốt, bản nguyên, chân linh của hắn.

Ngay cả khi thân chịu trọng thương, một tia tàn hồn yếu ớt chuyển thế, cũng có sự gia trì không thể nghĩ bàn.

Tu hành như ăn cơm uống nước, đơn giản dễ dàng, cái gì cũng học là biết, học là tinh thông.

Ở tuổi hơn hai mươi, đã độ thành tiên kiếp, chứng đạo Địa Tiên, trở thành cường giả số một thực sự của bộ lạc Hoa Tư.

Tộc trưởng nhìn tốc độ tu hành như ngồi tên lửa của Phục Hy, trợn mắt há mồm, càng thầm may mắn quyết định năm đó của mình, kịp thời đón Hoa Tư trở về.

Nếu không, yêu nghiệt như Phục Hy, còn không biết phải lưu lạc đến bộ lạc nào, vạn nhất đến bộ lạc đối địch với bộ lạc Hoa Tư của họ, ông ta sao có thể xứng đáng với tiên tộc trưởng đại nhân?

Sau khi thấy Phục Hy thành tựu Địa Tiên, Triệu Công Minh và những người khác liền để Phục Hy theo tộc trưởng bắt đầu học tập bản lĩnh trị lý bộ lạc.

Chỉ vỏn vẹn hai năm rưỡi, bản lĩnh của tộc trưởng liền bị Phục Hy học hỏi tinh thông, không còn nửa điểm dư thừa.

Tộc trưởng nhìn Phục Hy trưởng thành với tốc độ yêu nghiệt vô cùng, vạn phần cảm thán, chỉ cảm thấy mình đã già rồi, không còn dẫn dắt bộ lạc được nữa.

Tộc trưởng suy đi nghĩ lại, cuối cùng chọn một thời cơ thích hợp, muốn truyền lại vị trí tộc trưởng của mình cho Phục Hy.

Phục Hy lúc đầu còn không đồng ý, nhưng dưới sự kiên trì của tộc trưởng, sau ba lần nhường nhịn, vẫn đồng ý.

Ngay khoảnh khắc Phục Hy kế vị, Không Động Ấn trong lòng Triệu Công Minh đột nhiên bắt đầu rung động.

Có thể thấy rõ bằng mắt thường, khí vận của bộ lạc Hoa Tư tăng lên một đoạn lớn.

Khí vận phản hồi, mỗi người trong bộ lạc Hoa Tư chỉ cảm thấy thân mình nhẹ nhõm một trận, như thể trút bỏ gánh nặng ngàn cân, thậm chí tốc độ vận chuyển pháp lực khi tu hành cũng nhanh hơn không ít.

Sau khi Phục Hy kế vị, dốc lòng trị quốc, bắt đầu cai trị bộ lạc Hoa Tư.

Mặc dù Phục Hy chỉ có một bộ kiến thức lý luận, nhưng khi vận dụng lại còn thành thạo hơn cả lão tộc trưởng đã làm mấy trăm năm.

Bộ lạc Hoa Tư rộng lớn dưới sự trị lý của Phục Hy, ngày càng hưng thịnh.

Chỉ vỏn vẹn mười năm, Phục Hy chứng đạo Thiên Tiên, nhân khẩu của bộ lạc Hoa Tư cũng tăng gấp đôi, đạt đến hai trăm vạn.

Chương 231

Hai trăm vạn này, ngoài số trẻ sơ sinh mới của bộ lạc Hoa Tư tăng vọt, còn có một số bộ lạc rải rác gia nhập vào.

Lúc này, bộ lạc Hoa Tư, nhân khẩu đã vượt quá hai trăm vạn.

Khí vận bộ lạc càng không ngừng tăng vọt, thậm chí những Địa Tiên tu sĩ mấy trăm năm khó gặp trong tộc, cũng lập tức đản sinh ba vị.

Phục Hy cảm nhận khí vận bộ lạc Hoa Tư không ngừng thăng tiến, con dân dưới trướng không ngừng tăng thêm, một thứ gọi là dã tâm, lặng lẽ nảy sinh trong lòng hắn.

Hắn, muốn địa bàn lớn hơn, nhân khẩu nhiều hơn, tộc nhân nhiều hơn!

Một năm sau, Phục Hy chính thức hạ đạt mệnh lệnh bộ lạc hướng ra ngoài mở rộng.

Cả bộ lạc Hoa Tư, như một cỗ máy vận hành vô cùng tinh vi, dưới mệnh lệnh của Phục Hy, bắt đầu vận chuyển chính xác.

Chế tạo binh khí, tích trữ lương thảo, chế tác chiến giáp, huấn luyện đại quân.

Lại mười năm nữa trôi qua, dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, bộ lạc Hoa Tư đã thôn tính mấy bộ lạc xung quanh, trực tiếp từ một bộ lạc trung bình hai trăm vạn người, tăng vọt lên thành một bộ lạc lớn với nhân khẩu vượt quá một ngàn vạn người.

Mặc dù nhân khẩu bộ lạc Hoa Tư ngày càng nhiều, nhưng chiến tranh trường kỳ, lại mang đến tai nạn cực lớn cho người dân bộ lạc.

Trước kia khi lão tộc trưởng còn tại vị, bộ lạc Hoa Tư chỉ giữ

vững một mẫu ba phần đất của mình, cuộc sống bình đạm mà vui vẻ.

Nhưng sau khi Phục Hy kế vị, mù quáng mở rộng, tuy địa bàn ngày càng lớn, điều kiện sinh tồn cũng tốt hơn trước rất nhiều, nhưng áp lực của tộc nhân cũng tăng vọt, lao động cũng càng trở nên nặng nhọc.

Đương nhiên, những điều này đều là thứ yếu, quan trọng nhất là, mỗi một trận đại chiến, bộ lạc đều sẽ có thương vong cực lớn.

Vô số tộc nhân tìm đến lão tộc trưởng, muốn ông đứng ra khuyên bảo Phục Hy, đừng tiếp tục mở rộng như vậy nữa.

Lão tộc trưởng tìm đến Phục Hy, cẩn thận khuyên nhủ, nhưng Phục Hy lại không để vào mắt.

Hắn mở rộng, là vì bộ lạc Hoa Tư, là vì tộc nhân.

Sau khi mở rộng, địa bàn lớn hơn, nhân khẩu tăng thêm, cuộc sống của tộc nhân rõ ràng phải ngày càng tốt hơn mới đúng.

Bên hồ nước lớn, Đa Bảo nhíu mày: "Đại sư huynh, Phục Hy dường như đã đi sai đường rồi." Kim Linh vội vàng phụ họa: "Khí vận Nhân tộc tăng trưởng, khiến dã tâm của Phục Hy cũng tùy theo đó mà tăng trưởng, cứ tiếp tục mù quáng mở rộng như vậy, e rằng sẽ xảy ra chuyện a." Triệu Công Minh vân vê Không Động Ấn trên tay, sắc mặt đạm nhiên: "Hiện tại tiềm lực của bộ lạc Hoa Tư mới vừa được giải phóng, chúng ta nói, Phục Hy cũng không nghe lọt tai, cứ đợi thêm chút nữa đi." Thời gian tựa như cát mịn, vội vã trôi qua kẽ tay.

Trong chớp mắt, lại hai mươi năm nữa trôi qua.

Năm đó, khí vận bộ lạc Hoa Tư vẫn tăng vọt như cũ, đồng thời, tu vi của Phục Hy cũng chính thức đột phá đến Kim Tiên.

Địa bàn bộ lạc Hoa Tư tăng gấp hai mươi lần, tổng nhân khẩu đã

đột phá một trăm triệu, điều này khiến Phục Hy càng thêm đắc ý.

Một ngày nọ, sau khi Phục Hy xử lý xong công vụ hàng ngày, ba người Triệu Công Minh gọi Phục Hy đến bên hồ nước lớn.

Phục Hy có tu vi Kim Tiên, mặc dù đã mấy chục tuổi, nhưng vẫn còn rất trẻ, giống tám phần so với Phục Hy mà Triệu Công Minh từng gặp trên Phượng Tê Sơn năm đó.

Trước mặt Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Phục Hy thu lại toàn bộ sự sắc bén trên người, cung kính hành lễ: "Phục Hy, bái kiến ba vị lão sư." "Ngươi có biết chúng ta lần này gọi ngươi đến, có chuyện gì không?" Ba người Triệu Công Minh đạm nhiên nói.

Phục Hy mờ mịt ngẩng đầu: "Đệ tử không biết, xin lão sư chỉ điểm." Triệu Công Minh trịnh trọng nói: "Chuyện này, đối với ngươi vô cùng quan trọng, nay ngươi đã chứng đạo Kim Tiên, ngũ khí triều nguyên, cũng đã đến lúc nên nói cho ngươi biết rồi." "Đệ tử rửa tai cung kính lắng nghe." Phục Hy chắp tay, thái độ nghiêm túc.

Triệu Công Minh từ trong lòng lấy ra Không Động Ấn, phía trên một luồng Nhân Đạo chí tôn khí tức quấn quanh, mang theo sự huyền diệu vô thượng, bản năng khiến Phục Hy cảm thấy thân cận sâu sắc từ nội tâm đối với Không Động Ấn.

"Lão sư, đây là..." "Đây chính là Nhân Đạo chí bảo, Không Động Ấn đó!" "Mấy trăm năm trước, Không Động Ấn chấn động, truyền đến tin tức, Vu Yêu suy tàn, thời đại mới dần thuộc về Nhân tộc, Nhân tộc sắp đại hưng, nhưng điều kiện đại hưng, lại là phải lập Tam Hoàng Ngũ Đế, chỉ có Tam Hoàng Ngũ Đế, mới có thể từng bước từng bước đẩy Nhân tộc tiến tới đại hưng, mà ngươi, ngươi chính là Thiên Hoàng trong Tam Hoàng do Không Động Ấn chọn lựa." Phục Hy nghe vậy, không khỏi trừng to hai mắt, mình vậy mà lại là Thiên

Hoàng, một trong Tam Hoàng Ngũ Đế do Không Động Ấn của Nhân tộc chỉ định!

Chẳng trách ba vị lão sư của mình, thân là đệ tử đạo thống Thánh nhân, lại không quản vạn dặm xa xôi đến chỉ điểm hắn, hóa ra nguyên nhân căn bản là ở đây.

Phục Hy khựng lại một chút, dường như đã hạ quyết tâm, trịnh trọng nói: "Đệ tử đã thân là Thiên Hoàng trong Tam Hoàng, nhất định sẽ nỗ lực, chấn hưng Nhân tộc, một năm, không, một tháng sau, đệ tử sẽ lại xuất binh, quét sạch Linh Thổ tộc Trường Nhĩ." Triệu Công Minh thở dài một hơi: "Trước khi xuất binh, ngươi vẫn nên về bộ lạc Hoa Tư nhìn kỹ tình cảnh sinh tồn của Nhân tộc tầng dưới đi." Triệu Công Minh nói xong, trực tiếp dẫn Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu bước vào nhà gỗ, tiện tay đóng cửa lại.

"Lão sư bảo ta về bộ lạc... nhìn kỹ cuộc sống của Nhân tộc tầng dưới?" Phục Hy mang theo tâm trạng nghi hoặc, trở về bộ lạc Hoa Tư.

Sau đó làm theo lời Triệu Công Minh nói, ẩn giấu khí tức, hóa thành một Nhân tộc bình thường, đi tuần tra bộ lạc.

Lúc đầu, Phục Hy vô cùng tự hào.

Bởi vì dưới tay hắn, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, nhân khẩu Hoa Tư liền tăng vọt một trăm lần, địa bàn càng mở rộng không biết bao nhiêu, đây là kỳ công chưa từng có của bộ lạc Hoa Tư từ cổ chí kim.

Nhưng nhìn mãi nhìn mãi, Phục Hy ngây người ra, hắn nhìn thấy trong căn nhà tranh tồi tàn, một bé gái quần áo rách rưới, toàn thân dơ bẩn đang gặm một khúc thịt khô cứng như đá, mỗi lần gặm được một chút, liền vội vàng uống một ngụm nước, hòa lẫn nuốt xuống, trông có vẻ vô cùng khó khăn.

Còn về việc tại sao bé gái ăn thịt khô chứ không phải lương thực, là vì lúc này trong Nhân tộc, vẫn chưa có ngũ cốc lương thực.

Nguồn thức ăn của bọn họ, chỉ có săn bắn, hái quả dại và mấy loại ít ỏi khác.

Khúc thịt khô trong tay bé gái chỉ to bằng nửa bàn tay, cho dù ăn hết cũng tuyệt đối không no.

Bé gái đại khái gặm hết một phần năm, rồi quyến luyến không rời ánh mắt khỏi khúc thịt khô.

Sau đó cố sức uống mấy ngụm nước nóng, để xoa dịu cơn đói không ngừng truyền đến trong bụng.

Lúc này, căn nhà tranh phía sau bé gái mở ra, một phụ nữ trung niên trải qua phong sương bước ra.

Bà ấy cõng một cái gùi đan bằng vỏ cây và dây leo, bên trong chứa đầy những miếng thịt khô thượng hạng, thịt khô có màu đỏ sẫm, không cứng như khúc thịt khô trong tay bé gái.

Cách rất xa cũng đã tỏa ra một mùi hương thơm ngào ngạt khác thường, khiến người ta không kìm được nuốt nước bọt.

Vị phu nhân đó đi đến bên bé gái, nhìn khúc thịt khô còn lại trong tay nó, lập tức nổi giận đùng đùng, mắng: "Ăn, ăn, ăn, ai cho con ăn nhiều như vậy?" Nói xong, không nói lời nào nhặt chổi lên bắt đầu đánh bé gái, chỉ mấy cái, nước mắt bé gái đã trào ra, miệng không ngừng kêu: "Nương, con đói, con muốn ăn thịt khô." Phu nhân ném chổi trong tay xuống, đưa tay lau nước mắt: "Nương cõng gùi thịt khô này, là để cho các chiến sĩ trong bộ lạc ăn, đây là mệnh lệnh của tộc trưởng Phục Hy, mỗi nhà mỗi tháng đều phải cống nạp ba trăm cân thịt khô, không thể thiếu cân thiếu lạng." "Nương, thịt khô của nhà mình còn không đủ ăn, tại sao còn phải đưa cho các chiến sĩ trong tộc

ăn chứ ạ.” “Bởi vì các chiến sĩ ăn no uống đủ rồi, phải tiếp tục đánh các bộ lạc khác, để tranh thủ thêm nhiều địa bàn cho bộ lạc Hoa Tư của chúng ta chứ.” “Nương, ăn còn không no, muốn nhiều địa bàn như vậy có ích gì chứ ạ, con muốn ăn thịt khô.” Nhưng lần này, đối mặt với câu hỏi của bé gái, phu nhân không thể trả lời được nữa.

Bởi vì ngay cả bà ấy cũng không biết câu trả lời cho vấn đề này.

Cách đó không xa, Phục Hy ngây người đứng tại chỗ, không biết tự lúc nào đã nước mắt đầy mặt.

Giờ khắc này, hắn dường như đã biết sứ mệnh và chức trách mà ba vị lão sư nói là có ý nghĩa gì.

Phục Hy lau nước mắt nơi khóe mắt, tiến lên lấy ra một bảo bối tùy thân mang theo, đưa cho phu nhân.

Sau đó lại từ cái gùi phía sau phu nhân lấy ra một khúc thịt khô, đưa cho bé gái: “Ăn đi, sau này bộ lạc Hoa Tư sẽ không tiếp tục mở rộng nữa, cũng sẽ không tiếp tục đánh trận nữa, các ngươi sẽ có thịt khô ăn không hết.” Nói xong với bé gái, Phục Hy quay người lại, nghiêm túc nói với phu nhân: “Sau này các ngươi cũng không cần mỗi tháng nộp cống thịt khô gì nữa, những thịt khô này, đều là thu hoạch của chính các ngươi.” Vị phu nhân kia giật mình một cái: “Ngươi nói lung tung gì đó, thịt khô này, là thủ lĩnh Phục Hy bắt chúng ta nộp cống hàng tháng, không nộp cống hoặc thiếu số lượng, sẽ bị trừng phạt đó.” Bé gái kia cũng rụt rè đặt khúc thịt khô trong tay về lại trong gùi.

Phục Hy bất đắc dĩ nói: “Có người muốn phạt các ngươi, các ngươi cứ đưa bảo bối trên tay cho bọn họ xem, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.” Nói xong, Phục Hy bước đi vội vã rời đi, hắn sợ nếu ở lại nữa, sẽ không kiềm chế được cảm xúc.

Bởi vì những tình huống giống như bé gái vừa rồi, quá nhiều, thật

sự nhiều đến không đếm xuể.

Nhà nhà hộ hộ, vì để góp đủ lương thảo cho đại quân hành quân, không thể không cắt giảm chi tiêu, thắt lưng buộc bụng mà sống qua ngày.

Phải biết rằng, nhân khẩu bộ lạc Hoa Tư hiện tại tuy đã vượt quá một trăm triệu, Địa Tiên cảnh tu sĩ cũng đã có trên mười người, nhưng đối với một bộ lạc khổng lồ mà nói, vẫn là quá ít.

Chương 232

Ngoài ra, trong bộ lạc, người có thể tu hành, chỉ có một phần nghìn thậm chí còn chưa tới.

Cũng tức là, trong bộ lạc, chỉ có mười mấy vạn tu sĩ, phần lớn còn lại, đều là phàm nhân!

Mà tinh nhuệ đại quân dưới trướng Phục Hy, đủ đến mấy trăm vạn.

Những đại quân này, không làm việc sản xuất, mỗi ngày chỉ lo huấn luyện, ăn no uống đủ.

Tiêu hao tài nguyên là một con số thiên văn, để toàn bộ tộc nhân bình thường của bộ lạc Hoa Tư gánh vác, quá gian nan rồi.

Phục Hy mang nặng tâm sự, trở về chỗ ở của mình, suốt đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, Phục Hy hạ đạt chỉ lệnh bộ lạc Hoa Tư, vĩnh viễn không mở rộng ra ngoài nữa, đồng thời đem toàn bộ thịt khô chất đống như núi trong kho tàng trả về nguyên chỗ.

Những chỉ lệnh này vừa ra, tầng lớp cao của bộ lạc Hoa Tư chấn động.

Bọn họ không hiểu, chính là lúc tình hình rất tốt, đang phát triển tốc độ cao, tại sao tộc trưởng đại nhân lại làm như vậy.

Bọn họ đến chỗ ở của Phục Hy, chuẩn bị tranh luận theo lý lẽ.

Bởi vì bộ lạc không ngừng mở rộng, vô thượng khí vận gia thân, tốc độ tu hành của bọn họ cũng sẽ tăng vọt.

Nhưng Phục Hy chỉ ném cho bọn họ một câu nói, bảo bọn họ đi

xuống tầng dưới xem cuộc sống của Nhân tộc đi.

Một ngày sau, những người đó đi rồi trở lại, từng người đều không còn nói gì nữa.

Hậu quả của việc tăng trưởng tu vi, mở rộng địa bàn, vậy mà lại là khiến nhiều tộc nhân đến mức ăn không đủ no, bọn họ đáng chết a!

Có người thậm chí không kìm được hung hăng tự tát mình hai cái.

"Hãy đi nói với các bộ lạc xung quanh, sau này bộ lạc Hoa Tư, vĩnh viễn không mở rộng nữa, bọn họ cũng không cần lo lắng nguy hiểm chiến loạn nữa." Phục Hy nói xong, phất tay, bảo tất cả mọi người rời đi.

Ba ngày sau, ý chí của Phục Hy, truyền khắp bộ lạc Hoa Tư rộng lớn.

Không, thậm chí mấy bộ lạc xa xôi hơn, cũng đều nghe nói, nhao nhao thở phào một hơi.

Thiên phú của Phục Hy trên chiến trường thật sự quá đáng sợ, gặp trận tất thắng, thiên hạ vô địch!

Nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, chỉ có một kết quả, đó là bộ lạc của mình bị thôn tính hoàn toàn.

Bên hồ nước lớn, Đa Bảo Đạo Nhân thở dài một hơi: "Xem ra, Phục Hy đã tìm thấy chức trách của mình rồi." Kim Linh ngược lại có vài phần nghi hoặc: "Đại sư huynh, nhị sư huynh, nay Nhân tộc trải rộng Hồng Hoang, phân tán ra, tuy danh nghĩa tôn Tổ Địa Đông Hải làm chủ, nhưng trên thực tế, lại là các nơi phân lập, Phục Hy mở rộng, chinh phục, vì sao lại không đúng?" Triệu Công Minh thâm sâu khó lường nói: "Cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước, hiện tại Nhân tộc, còn xa mới trưởng thành đến mức có thể phát động chiến tranh quy mô lớn." Hiện tại bộ lạc Hoa Tư, nhìn thì nhân khẩu

đã vượt một trăm triệu.

So với nhân khẩu trước khi Phục Hy kế vị đã nhiều hơn gần trăm lần, nhưng quy tắc vận hành cơ bản của nhân khẩu, lại vẫn giống như khi một trăm vạn người năm đó.

Sống dựa vào săn bắn, bắt cá, hái quả dại, tài nguyên có được như vậy, là phù phiếm, không ổn định, không lâu dài.

Hôm nay vận khí tốt, săn được một con thú lớn, thu được mấy trăm cân thịt.

Nhưng cả tháng tiếp theo, đều không thu hoạch được chút nào, cộng trừ đi, kỳ thực mỗi ngày thu được đồ vật cũng không nhiều.

Sở dĩ còn có thể duy trì nhiều nhân khẩu như vậy, kỳ thực vẫn là nhờ một phần sức mạnh của tu sĩ Nhân tộc.

Thời gian tiếp theo, Phục Hy ẩn mình tại chỗ ở, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu làm thế nào để Nhân tộc có thể có được tài nguyên ổn định bền vững.

Hắn suy nghĩ khổ sở một tháng, nhưng vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào hay.

Thế là liền ra ngoài, nhàn rỗi dạo chơi trong rừng núi gần bộ lạc Hoa Tư.

Bỗng nhiên, bước chân Phục Hy dừng lại, ánh mắt nhìn về phía trước.

Phía trước, có hai cây đại thụ to lớn sinh trưởng, giữa hai cây đại thụ, có một con nhện to bằng nắm tay, đang không ngừng đi qua đi lại.

Phục Hy tiến lên, bắt đầu cẩn thận quan sát, phát hiện giữa hai cây đại thụ kia, vậy mà lại bị nhện giăng một tấm mạng lớn dày đặc không kẽ hở.

Trên mạng lưới phát ra ánh sáng tinh oánh nhàn nhạt, kiên cố mà có tính dính.

Ngay lúc này, một con chim sẻ đâm đầu bay đến, không cẩn thận vừa vặn va vào mạng nhện.

Nó điên cuồng vặn vẹo thân thể, muốn thoát khỏi sự trói buộc của mạng nhện, nhưng mạng nhện đó kiên cố đến mức nào, chim sẻ càng giãy giụa, mạng nhện càng trói chặt, cuối cùng chim sẻ bị nhốt cứng ngắc trên mạng nhện đến chết.

Phục Hy hoàn chỉnh xem xong cảnh này, bỗng nhiên trong lòng linh cơ chợt động, gần bộ lạc Hoa Tư liền có hồ nước lớn, nước trong mà cá béo.

Nếu đem loại mạng nhện này ném xuống nước, những lỗ hổng còn lại nhỏ hơn cá rất nhiều, chẳng phải có thể trong chớp mắt, bắt được một lượng lớn cá sao?

Không sai, bộ lạc Hoa Tư hiện nay ăn cá, vẫn là dùng chĩa để đâm.

Nhưng phương thức này quá lạc hậu, mỗi ngày làm việc mệt chết đi sống lại, cũng không bắt được mấy con cá, công sức bỏ ra và thu hoạch hoàn toàn không tương xứng.

Nói làm là làm, Phục Hy lập tức lệnh người bắt đầu chế tác lưới đánh cá, sau đó dùng để bắt cá.

Ba ngày sau, bên hồ nước lớn, theo lệnh của Phục Hy: "Kéo lưới!" Lưới đánh cá đặc chế từ từ nổi lên mặt nước, tiếp đó liền là cá, lượng lớn cá, béo tốt vô cùng, tươi sống hoạt bát.

Lần này, toàn bộ bộ lạc Hoa Tư triệt để vỡ òa, lưới đánh cá này, hiệu suất bắt cá vậy mà gấp trăm lần dùng chĩa, không, thậm chí còn hơn nữa!

Rất nhanh, lưới đánh cá phổ biến khắp bộ lạc Hoa Tư, mang lại

lượng lớn cá tươi ngon cho Nhân tộc trong bộ lạc.

Nhưng Phục Hy không dừng bước, ba năm sau, Phục Hy quyết định thuần dưỡng dã thú, để cung cấp nguồn thịt không ngừng cho Nhân tộc.

Hắn chặt cây cối, làm thành hàng rào, đưa dã thú vào trong đó, đợi sau khi dã thú lớn lên, giết thịt ăn, sinh con non, tiếp tục nuôi dưỡng, cứ thế tuần hoàn qua lại, sinh sôi không ngừng.

Mười năm trôi qua, bộ lạc Hoa Tư trong việc thuần dưỡng dã thú, đã đạt được thành tựu cực lớn, trước tiên, bọn họ đã thành công thuần phục được sói.

Sói sau khi được thuần phục, dần dần trở nên ôn thuận, có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho Nhân tộc, được mọi người gọi là chó.

Ngoài chó ra, còn có sơn kê, gà, vịt, bò, hươu và các động vật phù hợp khẩu vị Nhân tộc khác.

Lưới đánh cá, thịt, song song tiến hành, tăng cường đáng kể khả năng thu hoạch thức ăn của bộ lạc.

Ngay cả những người dân tầng dưới, cũng có thể cách ba bữa năm bữa ăn một bữa thịt.

Danh tiếng bộ lạc Hoa Tư, truyền đi xa hơn, càng có bộ lạc đến cầu xin phương pháp làm lưới đánh cá, thuần dưỡng dã thú.

Phục Hy không hề giấu giếm, mà là toàn bộ truyền thụ ra, kiên nhẫn chỉ điểm các bộ lạc khác.

Dần dần, danh tiếng bộ lạc Hoa Tư ngày càng tốt, đồng thời, có ngày càng nhiều bộ lạc nhỏ đến đầu quân, thậm chí tốc độ tăng trưởng còn nhanh hơn so với khi mù quáng mở rộng trước đây.

Chương 233

Ba mươi ba tầng trời, Thái Tố Thiên, Nữ Oa vẫn luôn chú ý đến Phục Hy, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Huynh trưởng không phụ kỳ vọng của nàng, tất cả đều đang đi đúng quỹ đạo, rất nhanh, nàng sẽ lại có thể gặp lại huynh trưởng.

Thái Thanh, Ngọc Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Tứ Thánh cũng đang âm thầm chú ý.

Mỗi khi bọn họ nhìn thấy khí vận cuồn cuộn trong Nhân Đạo trường hà trên chín tầng trời, trong lòng không khỏi cảm thán.

Tính toán ngàn vạn lần, cuối cùng vẫn không tính được, cuối cùng Nữ Oa vậy mà lại trở thành nhân vật chính của trời đất.

Không sai, theo đà này, đợi sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, đơn giản là chuyện chắc như đinh đóng cột.

"Ai ~" Chư Thánh không tự chủ được phát ra một tiếng thở dài.

Hạ giới, bộ lạc Hoa Tư, lại mấy năm sau, Phục Hy trịnh trọng ban bố một mệnh lệnh: Thay đổi tập tục hôn nhân, khiến hôn nhân huyết thống chuyển thành hôn nhân ngoại tộc, kết thúc trạng thái quần hôn nguyên thủy từ lâu nay, con cái chỉ biết mẹ mà không biết cha, tránh được các tệ nạn do hôn nhân cận huyết xuất hiện.

Mệnh lệnh này của Phục Hy, có thể nói là chân chính tạo phúc cho Nhân tộc, Nhân Đạo khí vận, ở nơi không thể thấy, lại bắt đầu điên cuồng tăng trưởng.

Lại mấy năm sau, mệnh lệnh không cho phép hôn nhân cận huyết của Phục Hy, cuối cùng cũng có hiệu quả, phàm là hài tử sinh ra từ

hôn nhân ngoại tộc, thiên tư thông tuệ, thân thể cường tráng, mỗi người đều là hạt giống tốt để tu hành.

Ngày càng nhiều bộ lạc, bắt đầu dựa vào bộ lạc Hoa Tư, địa bàn dưới trướng Phục Hy cũng ngày càng lớn, hắn vừa phải tu hành, lại vừa phải xử lý chính sự, càng lúc càng có chút lực bất tòng tâm.

Thế là Phục Hy đại đao khoát phủ cải cách, chia vùng cai trị ra, đồng thời bổ nhiệm một nhóm quan viên thân tín, phân cấp địa bàn cho bọn họ, sau đó để bọn họ tiến hành cai trị, mỗi cách một đoạn thời gian, lại đến báo cáo với hắn.

Phục Hy càng có nhiều kỳ tư diệu tưởng, triệt để kích thích Nhân tộc, đồng thời, cũng thu hút sự chú ý của ba vị lão tổ ở Tổ Địa Nhân tộc: Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị.

Ba vị lão tổ công nhận năng lực của Phục Hy, tự mình gọi Phục Hy đến Thái Sơn, sắc phong hắn làm Nhân tộc Cộng Chủ.

Trong nhất thời, Nhân Đạo khí vận kích động, sức mạnh mênh mông gia trì lên người Phục Hy, khiến hắn trong nháy mắt phá vỡ bình cảnh Thái Ất, chứng đạo Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Bộ lạc Hoa Tư, bên hồ nước lớn, Kim Linh Thánh Mẫu hỏi: "Đại sư huynh, giờ Phục Hy xem như đã chứng đạo Thiên Hoàng chi vị rồi phải không?" Triệu Công Minh lắc đầu: "Ngươi hãy nhìn kỹ lại, khí vận trên người Phục Hy vẫn là Nhân Đạo khí vận, chứ không phải Nhân Hoàng khí vận, hắn bây giờ vẫn chưa phải Thiên Hoàng của Nhân tộc." Thời gian luân chuyển, từ sau khi Phục Hy trở thành Nhân tộc Cộng Chủ, lại mấy chục năm trôi qua, trong những năm này, Nhân tộc bỗng nhiên trở nên đa tai đa nạn, thiên tai nhân họa nối tiếp không ngừng.

Phục Hy nhìn thấy trong mắt, nhưng lại nóng lòng trong tâm, kêu gọi tất cả tu sĩ của bộ lạc Hoa Tư ra tay, giúp phàm nhân tránh né tai

nạn, nhưng đây lại là việc trị ngọn không trị gốc.

Hơn nữa, tu sĩ cũng cần tu hành, căn bản không thể dành ra quá nhiều thời gian.

Phục Hy mặt đầy sầu muộn, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, lại đến bên hồ nước lớn, thỉnh giáo ba người Triệu Công Minh.

"Phục Hy bái kiến các vị lão sư." Ngay cả sau khi trở thành Nhân tộc Cộng Chủ, Phục Hy vẫn vô cùng khiêm tốn, cung kính như trước.

"Ngươi mặt đầy sầu muộn, có phải gặp phải chuyện gì khó khăn rồi không?" Phục Hy trầm ngâm một lát, sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó nói: "Những năm gần đây, Nhân tộc thường xuyên xảy ra thiên tai, nhưng lại không có biện pháp dự đoán, thêm vào đó số lượng Nhân tộc đông đúc, diện tích bình quân đầu người trong bộ lạc khá ít, cho nên một khi bùng phát thiên tai gì, sẽ gây tử thương tộc nhân với số lượng lớn.

Đệ tử những năm nay đã nghĩ rất nhiều biện pháp, ví dụ như để tu sĩ trong tộc tuần tra hàng ngày, phòng ngừa trước, nhưng cơ bản đều là trị ngọn không trị gốc, đệ tử thật sự không nghĩ ra biện pháp nào nữa, đặc biệt đến cầu các lão sư chỉ điểm." Triệu Công Minh chỉ chỉ phương Bắc: "Ngươi có biết, Yêu Sư Côn Bằng không?" "Yêu Sư Côn Bằng?

Đệ tử có nghe qua chút ít." Phục Hy gật đầu, cái tên này hắn từng nghe nói, là đại năng Yêu tộc xưng bá một phương thời thượng cổ, lại là người đã sáng tạo ra Yêu văn, được tôn xưng là Yêu Sư, nghe nói đạo trường của hắn ở vùng đất Bắc Minh phương Bắc.

Triệu Công Minh thần sắc bình đạm nói: "Trong tay Yêu Sư Côn Bằng, có một bảo vật, gọi là Hà Đồ Lạc Thư, bên trong ẩn chứa vô thượng Thiên Đạo huyền cơ, ngươi lấy bảo vật này tham ngộ, nhất định sẽ có thu hoạch." Triệu Công Minh đoán, Phục Hy bây giờ, đã

đến lúc phải sáng tạo ra Bát Quái.

Chỉ cần Bát Quái vừa thành, vị trí Thiên Hoàng của Phục Hy, e rằng cũng có thể chân chính công đức viên mãn.

"Cái này..." Phục Hy do dự nửa khắc, hắn từ điển tịch thượng cổ, có thể biết Yêu Sư Côn Bằng tính tình không được tốt cho lắm.

Nếu hắn mượn bảo vật không thành, tất sẽ phát sinh tranh đấu với Yêu Sư.

Với thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong của hắn, dù nhìn thế nào cũng không phải là đối thủ của Yêu Sư đã nổi danh Hồng Hoang từ thời thượng cổ.

"Ngươi còn có chuyện gì sao?" Triệu Công Minh cười hỏi.

Phục Hy nói ra nỗi lo trong lòng.

"Ha ha." Triệu Công Minh không khỏi khẽ cười thành tiếng, hắn phất tay: "Đừng do dự, cứ yên tâm đi, ngươi sẽ lấy được Hà Đồ Lạc Thư, vi sư sẽ ở bên hồ nước lớn chờ ngươi đắc thắng trở về." "Vâng, lão sư." Phục Hy nhìn Triệu Công Minh còn tự tin hơn cả mình, nỗi lo trong lòng lập tức vơi đi một nửa.

Đợi đến Bắc Minh, mình nói lời hay ý đẹp, chưa chắc không thể mượn được Hà Đồ Lạc Thư đó về.

Đến lúc đó tránh được binh đao, chẳng phải là thượng sách sao?

Rất nhanh, Phục Hy rời đi, còn Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu lập tức vô cùng lo lắng nói: "Đại sư huynh, Phục Hy bất quá là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, làm sao có thể là đối thủ của tên Côn Bằng đó chứ, vạn nhất Côn Bằng ra tay hiểm ác, làm thương Phục Hy thì làm sao đây?" Đa Bảo Đạo Nhân khựng lại một chút, nghi ngờ nói: "Sẽ không đến cuối cùng, Đại sư huynh người sẽ ra tay chứ?" Chiến tích của Triệu Công Minh, mọi người đều biết, chỉ có bốn chữ, thâm

bất khả trắc (khó lường).

Nếu hắn ra tay, cướp lấy Hà Đồ Lạc Thư, thì dường như cũng không phải chuyện gì đáng kinh ngạc.

Triệu Công Minh lắc đầu cười nói: "Các ngươi sao chỉ chú ý đến thực lực bản thân của Phục Hy, mà lại bỏ qua Nhân Đạo khí vận trên người hắn?" Đa Bảo, Kim Linh sững sờ, lập tức phản ứng lại: "Đúng vậy, trên người Phục Hy, còn có Nhân Đạo khí vận khổng lồ kia!" Dưới sự gia trì của vô thượng Nhân Đạo khí vận, Phục Hy có thể bùng phát sức mạnh cường đại hơn xa so với thực lực cảnh giới bản thân.

Nói không chừng, thật sự có thể lấy được Hà Đồ Lạc Thư về.

Phục Hy trở về bộ lạc, thông báo cho mấy tầng lớp cao, giúp hắn xử lý công vụ hàng ngày.

Tiện thể tuần tra bộ lạc xong, liền một mình rời đi.

Bộ lạc Hoa Tư cách vùng đất Bắc Minh vô cùng xa xôi, Phục Hy vừa rời khỏi bộ lạc liền bị Nữ Oa chú ý đến.

Huynh trưởng của mình từ sau khi chuyển thế, Nữ Oa hầu như lúc nào cũng chú ý.

Khi nhìn thấy Phục Hy một đường hướng Bắc, thầm nhíu mày.

Bắc địa, là địa bàn của Yêu tộc, cực Bắc chi địa, càng là địa bàn của Yêu Sư Côn Bằng, huynh trưởng của mình đi Bắc địa muốn làm gì?

Nữ Oa phân tán ra một tia nguyên thần, lúc nào cũng chú ý đến Phục Hy.

Một khi Phục Hy có nguy hiểm gì, liền sẽ ra tay với thế lôi đình.

Bất kể là Yêu Sư Côn Bằng hay người nào khác, chỉ cần dám ra

tay với Phục Hy, tất sẽ phải chịu đòn tấn công lôi đình của nàng!

Đón gió Bắc lạnh lẽo, Phục Hy giơ tay xé rách không gian, với tốc độ cực nhanh mà tiến lên, sắc mặt hắn bình tĩnh, dường như đang suy tư điều gì đó.

Yêu Sư Côn Bằng!

Bốn chữ này, Phục Hy chỉ cảm thấy quen thuộc khó hiểu.

Cảm giác quen thuộc này, không phải đến từ những điển tịch thượng cổ, mà là đến từ sâu thẳm nội tâm.

"Yêu Sư...

Côn Bằng..." Phục Hy cố gắng hồi tưởng, nhưng lại không nghĩ ra được gì, cuối cùng đành phải xua tan tạp niệm trong lòng.

Lão sư tuyệt đối sẽ không hại hắn, Hà Đồ Lạc Thư, hắn nhất định phải lấy được.

Chương 234

Rất nhanh, Phục Hy đến phương Bắc, phương Bắc, tổng cộng chia thành hai khu vực.

Thứ nhất, là phương Bắc bình thường, hoàn cảnh linh mạch cũng tương tự như phương Đông, phương Nam.

Thứ hai, là Bắc Minh, Bắc Minh là cực Bắc chi địa, lạnh lẽo vô cùng, có biển nước mênh mông vô bờ, dâng lên sóng to gió lớn.

Từng ngọn núi cao sừng sững trên mặt biển, nhìn một cái, cô tịch tối tăm.

Khắp nơi thổi gió mạnh, khiến người ta như thể rơi vào hang băng, run rẩy tận thần hồn.

"Nhân tộc Cộng Chủ Phục Hy, đến bái kiến Yêu Sư đạo hữu." Phục Hy lớn tiếng nói, xung quanh lực lượng Đại La Kim Tiên trận trận lay động, mãnh liệt đánh vào nước biển, dâng lên sóng to gió lớn. ???

Sâu trong Bắc Minh, trong một cung điện khổng lồ, Côn Bằng đang tĩnh tâm tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư đột nhiên mở choàng hai mắt, một luồng lệ khí xẹt qua!

"Tên nào không biết điều dám đến Bắc Minh của ta làm càn!" Côn Bằng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng rất nhanh, lửa giận trên mặt hắn hoàn toàn biến mất, cảnh giác lại: "Sẽ không phải Bạch Trạch bọn chúng chứ?" Năm đó Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất để lại Bạch Trạch và năm đại yêu thánh khác phò tá Lục Áp, hắn là biết.

Năm đại yêu thánh, thực lực cường đại, đơn đấu có thể không

phải đối thủ của mình, nhưng liên hợp lại, người bại tuyệt đối là mình.

Côn Bằng ý niệm vừa động, nguyên thần nắm giữ Yêu Sư Cung, tùy thời chuẩn bị độn tẩu.

Tiếp đó, một tia thần hồn lặng lẽ xuyên thấu ra khỏi Yêu Sư Cung, sau đó với tốc độ cực kỳ chậm chạp, đến mặt biển.

Khi Côn Bằng nhìn thấy, người đến là một nam tử mặc áo vải, khá tuấn lãng, không khỏi ngây người: "Nhân tộc?" Côn Bằng hắn, không nhớ có thù oán gì với Nhân tộc a?

Khoan đã!

Trong lòng Côn Bằng dâng lên một tia nghi hoặc, người này, sao lại giống Hy Hoàng như vậy!

Nhưng Hy Hoàng rõ ràng năm đó khi Câu Mang tự bạo đã vẫn lạc rồi!

Côn Bằng lắc lắc đầu, không thèm để ý, tiếp tục tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư.

Không thể không nói, Hà Đồ Lạc Thư, là chí bảo đỉnh cấp của Yêu tộc, vô cùng huyền diệu, Côn Bằng tham ngộ nhiều năm như vậy, thu hoạch rất lớn.

Nhưng rất nhanh, bên tai Côn Bằng, lần nữa truyền đến từng đạo âm thanh, như sóng lớn, lớp này chồng lên lớp khác, sóng sau cao hơn sóng trước.

Sóng âm rơi vào biển, dấy lên sóng thần cuồn cuộn, khiến toàn bộ Yêu Sư Cung đều bắt đầu khẽ rung động, khiến Côn Bằng không thể tĩnh tâm tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư.

Côn Bằng mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua một tia sát cơ,

khoảnh khắc tiếp theo, hắn ngự Yêu Sư Cung, trực tiếp xông ra khỏi mặt biển.

"Ngươi là Hy Hoàng..." Côn Bằng mặt đầy âm trầm, sát cơ trên mặt không hề che giấu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phục Hy, hai mắt không ngừng đánh giá.

"Cái gì Hy Hoàng?" Phục Hy mỉm cười lắc đầu, sau đó nói: "Ta là Nhân tộc Cộng Chủ Phục Hy, đến Bắc Minh, là có việc muốn thương nghị với đạo hữu." "Chuyện gì?" Côn Bằng vẫn lạnh mặt, Nhân tộc, đã sớm không còn là chủng tộc mặc cho Yêu tộc ức hiếp năm đó.

Nay Nhân tộc, cường đại đến mức như Côn Bằng, cũng không thể không để vào mắt.

"Hồng Hoang những năm gần đây, thiên tai thường xuyên xảy ra, ức vạn Nhân tộc vẫn lạc trong thiên tai, tại hạ muốn mượn Hà Đồ Lạc Thư của đạo hữu dùng một chút, dùng xong liền lập tức trả lại thì sao?" "Muốn mượn Hà Đồ Lạc Thư?" Côn Bằng nhe răng cười, lộ ra hai chiếc răng nanh lớn: "Cũng được, nhưng muốn Hà Đồ Lạc Thư, phải qua cửa Yêu Sư Cung của ta trước đã." Côn Bằng không nói hai lời, trực tiếp tế xuất Yêu Sư Cung, lấy thế bài sơn đảo hải đánh về phía Phục Hy.

Mặc kệ cái gì Hy Hoàng không Hy Hoàng, muốn cướp Hà Đồ Lạc Thư, trước tiên hãy hỏi qua Yêu Sư Cung trong tay hắn đã rồi nói sau.

Đạo uẩn oanh minh, không gian rung chuyển, Đại La Kim Tiên bình thường, dưới một kích đột ngột này, đạo quả trong khoảnh khắc liền sẽ bị trọng thương.

Nhưng Phục Hy không phải người thường, hắn khẽ lắc đầu, tâm niệm hợp nhất, điều động vô thượng Nhân Đạo khí vận, gia trì lên người.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên người bắt đầu bùng nổ!

Trong một khoảnh khắc, liền đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Tiếp đó Chuẩn Thánh trung kỳ!

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Cuối cùng một tiếng "Ông", đạt đến Chuẩn Thánh Đại viên mãn!

"Ba mươi hơi thở thời gian, đủ rồi!" Dưới sự gia trì của Nhân Đạo khí vận, Phục Hy như thể có một tấm thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh Đại viên mãn.

Mặc dù chỉ có ba mươi hơi thở thời gian, nhưng để trấn áp Côn Bằng có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, hẳn là không khó.

Không, không nên nói không khó, mà nên nói rất đơn giản, nhẹ nhàng dễ dàng.

"Cái này, làm sao có thể!" Côn Bằng nhìn khí tức bùng nổ trên người Phục Hy, nhất thời ngây người.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong, biến hóa thần diệu thành Chuẩn Thánh đỉnh phong, thế này còn chơi cái gì nữa?

Côn Bằng có thể nhìn ra, Phục Hy là nhờ Nhân Đạo khí vận, mới đạt đến Chuẩn Thánh Đại viên mãn.

Trong mắt Côn Bằng một tia tàn nhẫn xẹt qua, Yêu Sư Cung giữa không trung phát ra tiếng gào thét, càng thêm sắc bén vài phần.

Toàn bộ Yêu Sư Cung còn chưa bay tới, đã khiến hư không xuất hiện vô số vết nứt dưới áp lực.

Đối mặt với Yêu Sư Cung đang hung hãn lao tới, Phục Hy chỉ đáp trả bằng một chưởng.

Một chưởng vỗ xuống, nhật nguyệt tinh thần dường như đều

dung nạp dưới chưởng này của hắn.

Cách ức vạn tầng không gian, vỗ vào Yêu Sư Cung.

“Oanh!!” Yêu Sư Cung phát ra tiếng oanh minh cực lớn, với tốc độ nhanh hơn lúc đến mà bay ngược trở lại.

Tiếp đó Phục Hy vươn bàn tay lớn, trực tiếp chộp lấy Côn Bằng.

“Chạy!” Côn Bằng không nói hai lời, tế xuất Yêu Sư Cung, trực tiếp độn đi về phía xa.

Côn Bằng, dưới biển là Côn, trên trời là Bằng, trên không dưới nước đều lướt, tốc độ vô song.

Nhưng Tôn Ngộ Không Cân Đẩu Vân có lợi hại đến mấy, cũng không thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của Như Lai Phật Tổ.

Bàn tay lớn của Phục Hy, giống như Ngũ Chỉ Sơn, bao phủ Côn Bằng.

Mặc cho Côn Bằng giãy giụa thế nào, cũng vô ích, chỉ có thể ngoan ngoãn bị nhốt trong lòng bàn tay Phục Hy.

Phục Hy tay kia vươn ra, lấy được Hà Đồ Lạc Thư vào tay xong, mới phất tay, ném Côn Bằng ra ngoài.

Hắn giữa không trung, đã lăn mấy vòng, vô cùng chật vật.

Chương 235

"Côn Bằng đạo hữu, tại hạ đã đắc tội rồi." Phục Hy buông lại một câu nói, cả người hóa thành một đạo lưu quang, rời khỏi Bắc Minh.

"Khả ác, Nhân tộc Phục Hy!!

Yêu tộc Hy Hoàng!!" Côn Bằng tại chỗ thống mạ, nhưng cũng vô ích.

Hồng Hoang, vốn là thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, kỹ năng không bằng người, Hà Đồ Lạc Thư bị cướp đi, cũng là chuyện rất bình thường, giống như năm đó hắn nhân lúc Vu Yêu đại chiến thì cướp lấy Hà Đồ Lạc Thư trong tay Yêu Hoàng.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Côn Bằng dịu đi, nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt cũng dễ nhìn hơn một chút.

Phục Hy nói, hắn đến là mượn Hà Đồ Lạc Thư, dùng xong hắn sẽ trả lại cho hắn chứ?

Côn Bằng mang theo tia hy vọng cuối cùng, lại lặn về sâu trong Bắc Minh.

Một bên khác, Phục Hy trên người mất đi sự gia trì của Nhân Đạo khí vận, khí tức rơi xuống đáy vực.

"Côn Bằng này, đúng là khó nhằn a, nếu còn dây dưa một lúc nữa, e rằng sẽ lộ sơ hở mất." Ngoài Bắc Minh Hải vô số vạn dặm, khí tức trên người Phục Hy từng tầng giảm xuống, trở về Đại La Kim Tiên viên mãn.

Hắn thở hổn hển, hiển nhiên một trận đại chiến, nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng vẫn mệt không ít.

Hắn vân vê Hà Đồ Lạc Thư trên tay, khoảnh khắc tràn đầy tự tin,

tiếp đó bay về bộ lạc Hoa Tư.

Rất nhanh, Phục Hy trở về bộ lạc Hoa Tư, nâng Hà Đồ Lạc Thư, bắt đầu ngày đêm chuyên tâm nghiên cứu.

Trong chớp mắt, mười mấy năm trôi qua, một ngày nọ, Phục Hy ngồi dưới một cây đại thụ, nhắm mắt khổ tư.

Sau đó mạnh mẽ mở choàng hai mắt, chỉ cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ.

"Càn đại biểu trời, Khôn đại biểu đất, Tốn đại biểu gió, Chấn đại biểu sấm, Khảm đại biểu nước, Ly đại biểu lửa, Cấn đại biểu núi, Đoái đại biểu trạch, từ nay về sau, Bát Quái thành vậy!" Phục Hy ha ha cười lớn, Hà Đồ Lạc Thư, vốn đã ẩn chứa vô thượng Thiên Đạo huyền cơ.

Người có đại pháp lực, thôi động Hà Đồ Lạc Thư, thì có thể suy diễn nhân quả vạn vật tồn tại trong mọi thời gian, không gian.

Nhưng, Tiên Thiên đại năng có bản lĩnh như vậy, tu sĩ bình thường lại vạn vạn không có.

Thế là Phục Hy mượn tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư, tham ngộ ra Tiên Thiên Bát Quái!

Mỗi quẻ hình đại biểu một sự vật nhất định, là công cụ dùng để suy diễn các loại quan hệ sự vật trong thời gian không gian thế giới.

Bát Quái giống như tám chiếc túi không đáy vô hình, chứa đựng vạn sự vạn vật trong vũ trụ, không sót một thứ nào.

Nếu Bát Quái thật sự không thể suy diễn ra, thì có thể phối hợp lẫn nhau, từ Bát Quái biến thành Lục Thập Tứ Quái, thì có thể tiến thêm một bước suy diễn.

Ngay cả phàm nhân, học tập pháp này đến chỗ cao thâm, cũng có

thể dự đoán thiên tai khí tượng, diệu dụng vô cùng.

Phục Hy suy diễn ra Bát Quái xong, lập tức tìm một nhóm Nhân tộc, truyền thụ cho bọn họ.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, bằng vào pháp này dự đoán khí tượng, dự tri thiên tai, giảm thiểu đáng kể thương vong của tộc nhân.

Thế là Phục Hy bắt đầu từng bước quảng bá khắp Nhân tộc.

Lại mười năm, Bát Quái huyền diệu, dần dần được vô số Nhân tộc quen thuộc.

Giờ khắc này, trên người Phục Hy, vô thượng Nhân Đạo khí vận cuồn cuộn, một con kim long vạn trượng không ngừng bay lượn trên bộ lạc Hoa Tư.

"Ngao!" Tiếng rồng ngâm vang lên, như đá phá trời kinh, xuyên mây xé đá.

Nhân Đạo khí vận dưới tiếng rồng ngâm, mạnh mẽ biến hóa, lột xác thành Nhân Hoàng khí vận, sau đó từ chín tầng trời buông xuống!

"Oanh, oanh, oanh!" Toàn bộ thân thể Phục Hy không khống chế được mà nổi lên, dưới sự trùng kích của khí vận gần như sôi trào, mạnh mẽ vượt qua bình cảnh Đại La Kim Tiên, chứng đạo Chuẩn Thánh.

Đồng thời, trong não hải của hắn, ký ức cuồn cuộn, ký ức tiền thế thân là Tiên Thiên đại năng Phục Hy, từng cái từng cái hiện lại.

"Họa Vu Yêu...

Nhân tộc quật khởi, Nhân tộc Phục Hy..." Ánh mắt Phục Hy tràn đầy tang thương, rõ ràng trận chiến Vu Yêu đến bây giờ còn chưa bao lâu, nhưng lại như đã trải qua mấy nguyên hội, vô số ký ức hiện lên

trong não hải hắn, chiếu lại như đèn kéo quân.

"Năm đó Yêu tộc đồ sát người, ta không thể ngăn cản, không ngờ nay nhân duyên xảo hợp, ta vậy mà lại trở thành hoàng giả của Nhân tộc." Phục Hy lắc đầu cười khổ, đang chuẩn bị về Tổ Địa Nhân tộc thì, bỗng nhiên trên người một trận phát sáng, hắn vội vàng kiểm tra, vậy mà là Hà Đồ Lạc Thư.

"Năm đó ta là Hy Hoàng của Yêu tộc, dù sao giữa ta và Yêu tộc cũng có một phần nhân quả, Hà Đồ Lạc Thư này, cứ trả về nguyên chủ đi vậy." Phục Hy ở bộ lạc Hoa Tư thêm một tháng, sau khi chọn một vị tu sĩ Thái Ất có nhân phẩm thượng đẳng, đức hạnh kiêm toàn đảm nhiệm Cộng Chủ, không do dự nữa, bay người lên, hướng Bắc địa Hồng Hoang mà đi.

Trong bộ lạc Hoa Tư, vô số Nhân tộc mặt đẫm lệ nóng hổi, cao giọng hô lớn: "Cung tiễn Phục Hy Cộng Chủ." Âm thanh không dứt bên tai, vang vọng trời đất, đủ thấy lòng người của Phục Hy trong bộ lạc Hoa Tư.

Bắc địa, khi Phục Hy tự mình giao Hà Đồ Lạc Thư cho Lục Áp xong, chỉ cảm thấy trong cõi hư vô, thần hồn một trận nhẹ nhõm, như thể trút bỏ gánh nặng khổng lồ, nhân quả giữa hắn và Yêu tộc, triệt để chấm dứt.

Lục Áp sau khi thu lấy Hà Đồ Lạc Thư, nhân cơ hội phát ra lời mời, muốn nhận được sự ủng hộ của Phục Hy, lại mưu nghiệp lớn của Yêu tộc.

Nhưng lại bị Phục Hy dứt khoát cự tuyệt, quả thực là chuyện đùa.

Ai mà không biết Yêu tộc ngày nay là một nơi thị phi.

Kiếp trước, Vu Yêu đại kiếp, Phục Hy hắn đã hiến thân một lần vì Yêu tộc.

Hắn đem Hà Đồ Lạc Thư trả lại nguyên vẹn, kết thúc phần nhân quả cuối cùng, Yêu tộc vậy mà còn muốn kéo hắn vào cuộc, quả thực buồn cười.

Từ biệt Lục Áp, Bạch Trạch và những người khác, Phục Hy không chút do dự, bay về phía Đông Hải, Tổ Địa Nhân tộc.

Tổ Địa Nhân tộc, xứng đáng là tổ mạch khởi nguyên của Nhân tộc.

Cùng với số lượng Nhân tộc ngày càng nhiều, đã trở thành nơi trấn áp khí vận của Nhân tộc.

Trong Nhân tộc, phàm là người chứng Đại La Kim Tiên, cơ bản đều sẽ chuyển đến Tổ Địa tu hành.

Thái Tố Thiên, Nữ Oa kích động đứng dậy, trong mắt dâng lên một tia tinh oánh: "Huynh trưởng, cuối cùng cũng trở về!" Nàng không thể nhịn được tình cảm trong lòng dâng trào, ý niệm vừa động, bay xuống hạ giới, nàng quá muốn cùng Phục Hy tâm sự chuyện cũ rồi.

Phục Hy chứng đạo, Thiên Hoàng quy vị, thân là sư của Thiên Hoàng, Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu cũng nhận được lợi ích cực lớn.

Triệu Công Minh không cần nói nhiều, công đức quả vị đối với hắn mà nói chỉ là một con số.

Đa Bảo, Kim Linh, thì trực tiếp nhờ vào luồng công đức hùng hậu này, chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung, vang lên tiếng cười sảng khoái của Thông Thiên Giáo Chủ: "Tiệt Giáo của ta, lại có thêm hai vị Đại La Kim Tiên đản sinh, các đạo thống Thánh nhân khác, làm sao có thể so sánh với Tiệt Giáo của ta?" Thông Thiên dương dương tự đắc, sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn muốn cho Nguyên Thủy biết,

Tiệt Giáo nhất định sẽ thắng Xiển Giáo!

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, trên Chư Thiên Khánh Vân, khóe miệng Nguyên Thủy khẽ co giật, xẹt qua một tia âm trầm!

"Tiệt Giáo đã có ba vị Đại La, còn Xiển Giáo của hắn..." Tây Phương đại địa, Tu Di Thánh Địa, mắt Chuẩn Đề ghen tị đến đỏ bừng!

Chương 236

"Một lúc đản sinh hai vị Đại La, Tiệt Giáo phát đạt rồi, sư huynh, Tây Phương chúng ta cũng phải nỗ lực tranh thủ a." Trên mặt Chuẩn Đề xẹt qua vẻ bất đắc dĩ: "Cứ cố gắng tranh thủ đi vậy." Ngũ Trang Quán, Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử mạnh mẽ xông ra khỏi động phủ, xa xa nhìn về phía khí vận tụ tập chưa tan trên bộ lạc Nhân tộc.

"Vị trí Nhân Hoàng, thật sự huyền diệu, Vu Yêu đại chiến, Phục Hy bị thương còn nặng hơn Hồng Vân lão đệ của ta, vậy mà nay lại một thân biến hóa, trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc!

Không được, lão đạo cũng phải đi tranh thủ một phen cho Hồng Vân lão đệ của ta." Trấn Nguyên Tử nói làm là làm, lập tức hướng Nga Mi Sơn, La Phù Động mà đi.

Trong La Phù Động, Triệu Công Minh nghe ý của Trấn Nguyên Tử xong, mỉm cười nói: "Trấn Nguyên đạo hữu đến đây có ý gì ta đã rõ, Hồng Vân có thể làm Địa Hoàng của Nhân tộc, nhưng có một chuyện, còn cần Trấn Nguyên đạo hữu đáp ứng." "Chuyện gì, đừng nói một chuyện, một trăm chuyện ta cũng đáp ứng." Trấn Nguyên Tử thốt ra, hầu như không suy nghĩ.

"Đạo hữu nắm giữ Đại Địa Thai Mô, chưởng quản ức vạn dặm sơn xuyên hà mạch, xin đạo hữu lập ra Địa Tiên Giáo, giáo hóa sinh linh Hồng Hoang." "Địa Tiên Giáo?" Trấn Nguyên Tử nhíu mày, hắn không ngờ, điều kiện của Triệu Công Minh vậy mà lại là cái này.

Hắn sinh ra phóng khoáng, không muốn chịu trói buộc, nên ẩn cư trên Vạn Thọ Sơn.

Ức vạn năm qua, bên cạnh chỉ có hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt thị phụng.

Nhưng một khi lập ra Địa Tiên Giáo đó, truyền thụ đạo thống, thì sẽ không còn là một mình nữa.

Quan trọng nhất là, Địa Tiên Giáo, sẽ vì tranh đoạt thiên địa khí vận, mà đứng đối lập với đạo thống Thánh nhân, điều này đối với Trấn Nguyên Tử mà nói, không phải là một tin tốt.

Trấn Nguyên Tử trầm giọng hỏi: "Dám hỏi Công Minh đạo hữu vì sao muốn ta lập Địa Tiên Giáo." Triệu Công Minh cười cười, đáp: "Bởi vì Tiệt Giáo cần minh hữu." "???" Trấn Nguyên Tử nghi ngờ mình nghe lầm.

Tiệt Giáo cần minh hữu?

Tiệt Giáo ngày nay, có danh xưng đạo thống Thánh nhân đệ nhất, môn hạ đệ tử vạn tiên triều bái, càng có vị Phó Giáo Chủ Huyền Quy được xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân tọa trấn.

Một đạo thống như vậy, còn cần minh hữu, Công Minh đạo hữu cũng quá cẩn thận rồi.

Triệu Công Minh cười tủm tỉm nhìn Trấn Nguyên Tử: "Đạo hữu cân nhắc thế nào rồi?" Trấn Nguyên Tử quả quyết nói: "Ta đáp ứng ngươi." Chỉ cần Hồng Vân lão đệ có thể chuyển thế trở lại, đối địch với đạo thống Thánh nhân thì sao?

"Được, ta chờ tin tốt của Trấn Nguyên đạo hữu." Rất nhanh, Trấn Nguyên Tử rời Nga Mi Sơn, hắn trở về Vạn Thọ Sơn xong, triệu hồi Địa Thư Đại Địa Thai Mô.

Sau đó cắn răng, pháp lực rót vào trong đó, thôi động Đại Địa Thai Mô.

"Ong ong!" Hầu như trong một khoảnh khắc, lấy Vạn Thọ Sơn làm trung tâm, ức vạn dặm đại địa bắt đầu rung động.

Trấn Nguyên Tử tay cầm Địa Thư, bay người lên, lớn tiếng nói:

“Nay ta Trấn Nguyên Tử, chưởng khống ức vạn dặm sơn xuyên hà mạch, lập Địa Tiên Giáo, sinh linh Hồng Hoang, đều có thể đến Địa Tiên Giáo cầu đạo, lấy cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Đại Địa Thai Mô, trấn áp khí vận Địa Tiên Giáo!” “Oanh!” Trên chín tầng trời truyền đến tiếng oanh minh cực lớn, một đạo công đức giáng xuống, nhập vào thể nội Trấn Nguyên Tử, sau đó biến mất không thấy.

Thiên Đạo nhận khả, đồng thời khi Địa Tiên Giáo lập, chư Thánh không tự chủ được mà nhíu mày.

Trấn Nguyên Tử xưa nay không tranh chấp với đời, vì sao lại vào lúc này lập Địa Tiên Giáo?

Chư Thánh tuy không thể suy toán ra ý đồ của Trấn Nguyên Tử, nhưng bản năng lại cảm thấy một tia bất ổn!

Địa Tiên Giáo lập, tất nhiên sẽ tranh đoạt khí vận với đạo thống Thánh nhân.

Sinh linh Địa Tiên nhất mạch, biết bao khổng lồ, một khi phát triển lớn mạnh, tất sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với đạo thống Thánh nhân.

Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử phất tay, Đại Địa Thai Mô chấn động, một tòa cung điện nguy nga trang nghiêm sừng sững mọc lên từ đất.

Một tấm biển bay ra, treo ở phía trước chính điện, trên đó viết ba chữ lớn “Địa Tiên Giáo”.

Từ trong Cây Nhân Sâm Quả, truyền đến tiếng nói yếu ớt của Hồng Vân, rơi vào tai Trấn Nguyên Tử: “Huynh trưởng, vì sao lại lập Địa Tiên Giáo?” Trấn Nguyên Tử cười nói: “Một mình trên Vạn Thọ Sơn, quá tịch mịch, tiện tay lập một giáo chơi chơi vậy.” “Huynh trưởng đừng hòng lừa ta, lập giáo, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.” Hồng Vân vô cùng trịnh trọng, huynh đệ ở cùng nhau ức vạn năm, ai

mà không hiểu ai?

"Ta đã biết không thể giấu ngươi." Trấn Nguyên Tử cười khổ, đem toàn bộ kế hoạch của mình nói cho Hồng Vân nghe.

"Hóa ra huynh trưởng tất cả đều là vì ta..." Giọng Hồng Vân không kìm được nghẹn lại: "So với việc thân tử đạo tiêu, có thể ở trong Cây Nhân Sâm Quả nói chuyện với huynh trưởng, ta đã rất mãn nguyện rồi." "Cơ duyên lần này, ngàn năm khó gặp, bỏ lỡ sẽ không còn, huynh trưởng dù có liều tất cả, cũng phải tranh thủ được cho ngươi." Trong Cây Nhân Sâm Quả, Hồng Vân không còn tiếng động nữa.

Địa Tiên Giáo được lập, không kém gì đại sự Hồng Hoang, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, đã có vô số người đến Vạn Thọ Sơn cầu đạo.

Trấn Nguyên Tử cũng rất kỹ tính, thiết lập nhiều đại trận khảo hạch, tiến hành từng vòng khảo hạch.

Thời gian luân chuyển, thoắt cái mấy trăm năm trôi qua.

Thiên Hoàng quy vị đã lâu, giờ là lúc ngày Địa Hoàng xuất thế đã đến!

Trên Cửu Thiên, theo từng trận đạo âm vang vọng, chư Thánh lại một lần nữa hội tụ.

"Công Minh bái kiến Sư bá, Sư thúc." Triệu Công Minh chậm rãi đến, hành lễ với chư Thánh.

Thái Thanh Thánh nhân khẽ gật đầu, "Lần này đến đây, là vì chuyện Địa Hoàng, thương nghị nhân tuyển Địa Hoàng, cùng với Địa Hoàng chi sư." Nhắc đến Địa Hoàng chi sư và nhân tuyển Địa Hoàng, Chuẩn Đề nuốt khan nước bọt.

Công đức của Thiên Hoàng đã trực tiếp giúp Đa Bảo, Kim Linh

chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Công đức của Địa Hoàng chắc cũng không kém là bao, phải không?

"Đệ tử Dược Sư của ta, tâm mang đại từ bi, đức hạnh cao thượng, có thể chuyển thế làm Địa Hoàng." Chuẩn Đề là người đầu tiên mở miệng, sau đó cầu khẩn, "Chư vị Sư huynh, phương Tây của ta bần hàn, xa không bằng phương Đông, xin hãy ban vị Địa Hoàng này cho phương Tây của ta đi." Thái Thanh không nói lời nào, hai mắt khẽ nhắm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm.

Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, "Phương Tây bần hàn?

Ta sao lại không thấy thế?

Nghe nói đệ tử Tây Phương Giáo của Sư đệ đã sắp sánh bằng Tiệt Giáo rồi." Chuẩn Đề lập tức than khổ, "Nguyên Thủy Sư huynh hiểu lầm rồi!

Đệ tử phương Tây của ta toàn là hạng xoàng, chỉ để lấy số, nhìn thì đông, nhưng thực ra không thể so với đạo thống do Sư huynh khai sáng đâu." Nguyên Thủy mặt lạnh nhạt, cứng rắn lắc đầu, "Dù sao ta cũng không tán thành.

Đệ tử Hoàng Long của ta, thiên phú, căn nguyên, phúc duyên, đều là thượng đẳng, có thể làm Địa Hoàng nhân tộc, giáo hóa nhân tộc." Chuẩn Đề lập tức giận dữ nói, "Nguyên Thủy Sư huynh có biết Hoàng Long Sư điệt ở Hồng Hoang còn có một ngoại hiệu không?" "Ngoại hiệu gì?" "Là Tam Vô Chân Nhân đó!

Vô pháp lực, vô đệ tử, vô linh bảo, thế mà Nguyên Thủy Sư huynh cũng dám nói phúc duyên sâu dày, căn nguyên thượng thừa ư?" Nguyên Thủy sắc mặt hơi biến, "Chuẩn Đề, ngươi thật to gan!" Chuẩn Đề thản nhiên không sợ, "Nguyên Thủy Sư huynh thật bá đạo,

đến lời thật cũng không cho nói sao?" Nguyên Thủy sắc mặt xanh mét, sau lưng hư ảnh Bàn Cổ Phiên thấp thoáng hiện ra!

Sau lưng Chuẩn Đề thì xuất hiện hư ảnh Thất Diệu Bảo Thụ.

Thông Thiên lách mình đến giữa hai người, cười phất phất tay, "Hai vị bớt giận, Tiệt Giáo ta cũng có một nhân tuyển, không bằng nói ra cho mọi người nghe thử xem?" "Nhân tuyển của Tiệt Giáo?" Chư Thánh trong lòng khẽ động, vội vàng dựng tai lên nghe.

Triệu Công Minh của Tiệt Giáo, nắm giữ Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn, có quyền lực rất lớn trong Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng.

Ý kiến của hắn, tuyệt đối không thể không nghe.

"Công Minh, con nói đi." Thông Thiên lặng lẽ lùi lại.

Triệu Công Minh tiến lên cười nói, "Ý của đệ tử là, để Hồng Vân Sư thúc chuyển thế thành Địa Hoàng, không biết chư vị Sư bá, Sư thúc thấy thế nào?" "Hồng Vân?" Chuẩn Đề giật mình, "Hắn không phải đã sớm vẫn lạc rồi sao?" Triệu Công Minh cười nói, "Đại Đạo ngũ thập, Thiên diễn tứ thập cửu, vạn vật đều có một tuyến sinh cơ.

Hồng Vân Sư thúc là người có đại phúc duyên, sao có thể cứ thế vẫn lạc được?" Thái Thanh, Ngọc Thanh, Tiếp Dẫn hai mắt lập tức ngưng lại.

Không lâu trước đây, Trấn Nguyên Tử lập Địa Tiên Giáo, bây giờ lại đề xuất Hồng Vân chuyển thế làm Địa Hoàng.

Sao họ cứ cảm thấy Tiệt Giáo đang bày một ván cờ lớn vậy?

Chương 237

Chuẩn Đề đảo mắt, tiếp tục nói, "Ta không tán thành, ta vẫn câu nói đó, đệ tử Dược Sư của ta, có thể làm Địa Hoàng." Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, "Hồng Vân thằng này, phúc duyên nông cạn, sao có thể đảm nhiệm vị Địa Hoàng này!" Thái Thanh suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói, "Bất kể ai đảm nhiệm Địa Hoàng, đệ tử Huyền Đô của ta, phải làm Địa Hoàng chi sư." Huyền Đô, đệ nhất nhân của Huyền Môn nhị đại, yêu cầu này thực ra cũng không quá đáng.

Chư Thánh trầm mặc, hiển nhiên đều đồng ý rồi.

Triệu Công Minh nhìn Chuẩn Đề cười nhạt, "Sư thúc đã không đồng ý, vậy không bằng lấy Không Động Ấn ra, để nó lựa chọn?" Chuẩn Đề mặt đỏ bừng, "Không Động Ấn ở trong tay ngươi, chọn ai rốt cuộc vẫn là ngươi nói là tính." Triệu Công Minh thần sắc nghiêm nghị, "Chuẩn Đề Sư thúc lời này sai rồi, Không Động Ấn chính là Nhân Đạo Chí Bảo, không phải pháp bảo của ta.

Sự lựa chọn của nó, tự nhiên là cực kỳ công chính." Nói xong, Triệu Công Minh dùng sức ném Không Động Ấn ra.

Không Động Ấn xoay tròn mấy vòng trên không, sau đó chậm rãi rơi xuống bên cạnh Triệu Công Minh.

"Chuẩn Đề Sư thúc, xem ra vị Địa Hoàng này, không phải Hồng Vân Sư thúc thì không ai khác được rồi." "Ngươi…" Chuẩn Đề sắc mặt xanh mét, sau lưng Thất Diệu Bảo Thụ thấp thoáng, nhưng còn chưa kịp phóng thích khí tức, liền cảm thấy một luồng kiếm khí sắc bén bao phủ toàn thân.

Ngẩng mắt nhìn lên, Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt đã trở nên nghiêm túc, toàn thân kiếm khí vô cùng sắc bén, cắt xé không gian.

Chuẩn Đề sắc mặt lập tức trở nên suy sụp, thở dài một tiếng, lùi sang một bên.

Cuộc tranh giành Địa Hoàng lần này, lại không có phần của họ.

Điều duy nhất có thể an ủi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, e rằng chính là Nguyên Thủy, cũng không có thu hoạch gì.

Sau khi thương nghị xong việc Địa Hoàng, chư Thánh lại phi đi với tốc độ cực nhanh.

Còn về Triệu Công Minh, thì đến Vạn Thọ Sơn.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, ngoại trừ Hồ Lô Dưỡng Hồn và bản nguyên Tiên Thiên Ất Mộc tư dưỡng, thương thế của Hồng Vân hẳn đã có tiến triển lớn.

"Công Minh đạo hữu, ngươi đến rồi!" Trấn Nguyên Tử đầu đội Tử Kim Quan, khoác Vô Ưu Hạc Sưởng, trực tiếp nghênh đón.

Ông kích động hỏi, "Công Minh Sư điệt, chuyện Địa Hoàng, đã định chưa?" "Đã định rồi, Hồng Vân Sư thúc có thể làm Địa Hoàng nhân tộc.

Lần này ta đến, chính là để đưa Hồng Vân Sư thúc đi Địa Phủ." Triệu Công Minh dừng lại, "Đúng rồi, thương thế của Hồng Vân Sư thúc thế nào rồi, Địa Tiên Giáo những năm này phát triển ra sao?" Tính sơ qua, Trấn Nguyên Tử lập Địa Tiên Giáo cũng đã mấy trăm năm rồi.

Nhắc đến Địa Tiên Giáo, Trấn Nguyên Tử lập tức mày ra mặt hớn hở, "Trước đây ta một mình tiêu dao quen rồi, không ngờ, sau khi lập giáo, dường như cũng không tệ.

Mặc dù cả ngày bận rộn, nhưng nhìn Địa Tiên Giáo ngày càng hưng thịnh, đệ tử đến ngày càng đông, tràn đầy cảm giác thành tựu." Trấn Nguyên Tử dừng lại, lại cười nói, "Đa tạ Hồ Lô Dưỡng Hồn của ngươi, thương thế của Hồng Vân đã có tiến triển lớn rồi." "Vậy

thì tốt.

Về sau Trấn Nguyên Sư thúc, chính là Địa Tiên Chi Tổ danh xứng với thực, cùng trời đất đồng thọ.” Triệu Công Minh chắp tay tán thưởng.

“Chỉ cần có thể chữa lành hiền đệ Hồng Vân của ta, những thứ vật ngoài thân này, đều chẳng là gì.” Tiếp theo, Triệu Công Minh và Trấn Nguyên Tử cùng nhau đến Địa Phủ, chuẩn bị cho Hồng Vân chuyển thế.

Ở U Minh Địa Phủ, tận mắt chứng kiến Hồng Vân chuyển thế xong, Trấn Nguyên Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiền đệ của mình, cuối cùng cũng nắm bắt được một tia sinh cơ trong cõi u minh.

Thời gian luân chuyển, thoắt cái mấy chục năm lại trôi qua.

Nhân tộc có một bộ lạc, tên là Khương Thủy bộ lạc.

Khương Thủy bộ lạc là một bộ lạc nhỏ, dân số chỉ mười vạn.

Thậm chí tộc trưởng cũng chỉ có tu vi Luyện Hư Hợp Đạo đỉnh phong.

Họ cư ngụ ở ven sông Khương Thủy, tự hào là Khương Thủy bộ lạc.

Tộc trưởng có một người con gái, tên là Nữ Đăng, tuổi mười tám, dung mạo tuyệt mỹ, khiến người người ái mộ.

Khương Thủy bộ lạc không ít chàng trai trẻ đến cầu hôn, nhưng đều bị Nữ Đăng từ chối.

Một ngày nọ, Nữ Đăng ra ngoài hái quả rừng, đột nhiên thấy trên trời có một con Kim Long chín móng bay lượn, không khỏi giật mình, vội vàng chạy về bộ lạc.

Sau khi về bộ lạc không lâu, Nữ Đăng phát hiện mình đã mang thai.

Con gái chưa chồng mà mang thai, bất cứ lúc nào cũng không phải chuyện nhỏ, rất nhanh đã lan truyền ầm ĩ trong Khương Thủy bộ lạc.

Không ít chàng trai theo đuổi Nữ Đăng đau đớn tức giận, không biết ai đã cướp mất "cây bắp cải ngọt ngào" đó trước mặt họ.

Dần dần, trong tộc truyền ra những lời đồn đại, họ nói, Nữ Đăng mang thai là do có quan hệ với một người đàn ông ở bộ lạc Man Sơn không xa Khương Thủy bộ lạc.

Bộ lạc Man Sơn từ trước đến nay vẫn đối địch với Khương Thủy bộ lạc, Nữ Đăng thân là con gái tộc trưởng.

Lại mang thai con của bộ lạc Man Sơn, quả thực là sỉ nhục lớn.

Tộc trưởng Khương Thủy cũng sinh lòng nghi ngờ, đích thân hỏi Nữ Đăng, nhưng Nữ Đăng nhất quyết phủ nhận.

Chỉ nói mình trên trời nhìn thấy một con Kim Long chín móng thì mang thai.

Đột nhiên, tộc trưởng kích động mở miệng, "Con gái, lẽ nào trong bụng con là Thánh Thai Tiên Thiên sao?" Tổ tiên Khương Thủy nhớ đến một truyền thuyết, truyền thuyết kể rằng, mấy trăm năm trước, tộc trưởng Hoa Tư bộ lạc, vị Cộng chủ nhân tộc đầu tiên, chính là sinh ra cùng với dị tượng thiên địa.

Giờ đây đã công đức viên mãn, tọa trấn tại Tổ Địa nhân tộc, được ức vạn nhân tộc cúng bái, tôn quý vô cùng.

Nếu trong bụng con gái mình cũng là Thánh Thai Tiên Thiên như vậy, thì Khương Thủy bộ lạc của ông chẳng phải đã phát đạt rồi sao?

Sáng sớm hôm sau, tộc trưởng Khương Thủy đã dùng thủ đoạn

sấm sét, nghiêm trị những kẻ trong tộc loan truyền lời đồn, và nghiêm cấm họ truyền bá.

Dưới thủ đoạn thiết huyết của tộc trưởng, lời đồn trong Khương Thủy bộ lạc quả nhiên dần dần biến mất.

Mười tháng sau, Nữ Đăng vẫn không có ý định sinh nở, tộc trưởng Khương Thủy càng thêm khẳng định, đứa con trong bụng Nữ Đăng, tuyệt đối là Thánh Thai Tiên Thiên!

Thời gian thoắt một cái, hai năm rưỡi trôi qua.

Ngày này, Nữ Đăng đau bụng vô cùng.

Tộc trưởng vội vàng mời bà đỡ đến, ròng rã một ngày một đêm sau, mới sinh ra một đứa bé.

Đứa bé đó sau khi sinh ra, chân trời đột nhiên bay đến một đám mây lửa khổng lồ, kéo dài ba ngày không tan.

Nữ Đăng vui mừng nói, "Cứ gọi nó là Liệt Sơn Thị đi." Hồng Vân chuyển thế, Liệt Sơn Thị đản sinh, trong Trường Hà Nhân Đạo, khí vận nhân tộc bỗng nhiên tăng vọt một đoạn lớn.

Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung, Thái Thanh mở hai mắt, gọi Huyền Đô Đại Pháp Sư đến.

Huyền Đô bây giờ tu vi đã là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, căn cơ vững chắc đến mức không thể vững chắc hơn.

"Đệ tử bái kiến Lão sư." Huyền Đô cung kính hành lễ với Thái Thanh.

"Địa Hoàng nhân tộc đã xuất thế, vi sư và chư Thánh đã đạt thành nhất trí, Địa Hoàng này, do con đến giáo hóa, con hạ giới đi." "Địa Hoàng chi sư." Huyền Đô mắt sáng lên, ông đã mắc kẹt ở Thái Ất Kim Tiên quá lâu rồi.

Chương 238

Lần này, là cơ duyên để ông chứng đạo Đại La, tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào.

"Vâng, Lão sư, đệ tử tuyệt không phụ lòng kỳ vọng của Lão sư." Huyền Đô hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp rời Thủ Dương Sơn.

Huyền Đô cũng là nhân tộc, trong cõi u minh, cảm ứng được sức mạnh của Trường Hà Nhân Đạo, rất nhanh liền tìm thấy Khương Thủy bộ lạc.

Ông không vội vàng tìm đến tận nhà, mà ở cạnh Khương Thủy bộ lạc, xây một căn nhà tranh, lặng lẽ chờ đợi.

Liệt Sơn Thị quả nhiên sinh ra không phàm, sau khi đản sinh, một tháng đã biết nói!

Một tuổi đã biết đi!

Ba tuổi thì có thể cùng các đứa trẻ trong bộ lạc chạy nhảy vui đùa.

Đến năm bảy, tám tuổi, đã là một thần đồng hiếm thấy trong Khương Thủy bộ lạc.

Huyền Đô thấy thời cơ đã chín muồi, liền tìm đến tận nhà, biểu lộ thân phận.

Khi tộc trưởng Khương Thủy bộ lạc nghe tin này, vô cùng kích động, lập tức để Liệt Sơn Thị bái Huyền Đô làm sư.

Huyền Đô yêu cầu Liệt Sơn Thị mỗi ngày đến nhà tranh ba canh giờ, thời gian còn lại có thể tự do hoạt động.

Liệt Sơn Thị, quả không hổ là Hồng Vân chuyển thế, tư chất, ngộ

tính, đều không thể chê vào đâu được.

Tu vi một đường phi thăng, chỉ trong mười mấy năm, đã thành công chứng đạo Địa Tiên, trở thành cường giả số một của Khương Thủy bộ lạc.

Thấy Liệt Sơn Thị nhanh chóng chứng đạo Địa Tiên như vậy, Huyền Đô vô cùng kinh ngạc.

Tốc độ này, thậm chí còn nhanh hơn cả Thiên Hoàng Phục Hy năm xưa.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, khi Hồng Vân chuyển thế tàn hồn đã vô cùng ngưng luyện, ít nhất cũng mạnh hơn Phục Hy rất nhiều, có biểu hiện như vậy, cũng là bình thường.

Huyền Đô thâm đắc tinh túy của Vô Vi Đại Đạo của Thái Thanh, thấy Liệt Sơn Thị chứng đạo Địa Tiên xong, liền bắt đầu thực hiện phương thức "thả lỏng", cơ bản mấy tháng mới gặp Liệt Sơn Thị một lần.

Và cùng với việc tu vi của Liệt Sơn Thị tăng lên, tộc trưởng Khương Thủy cũng không ngừng truyền thụ kinh nghiệm quản lý bộ lạc cho Liệt Sơn Thị.

Thời gian thoắt một cái, năm năm trôi qua.

Tộc trưởng Khương Thủy chính thức thoái vị, truyền vị tộc trưởng cho Liệt Sơn Thị.

Sau khi Liệt Sơn Thị kế vị, ông ra sức phát triển sản xuất, đồng thời giao hảo với các bộ lạc xung quanh.

Nhưng cũng không hoàn toàn là giao hảo, ví dụ như bộ lạc Man Sơn gần Khương Thủy bộ lạc, đã bị Liệt Sơn Thị dẫn đại quân tiêu diệt trực tiếp.

Dưới sự cai trị gần như "vô sư tự thông" của Liệt Sơn Thị, chỉ trong hai mươi năm, Khương Thủy bộ lạc đã tăng gấp bao nhiêu lần.

Dân số tăng lên, theo đó cũng kéo theo rất nhiều vấn đề.

Cách thức săn bắn, đánh cá, chăn nuôi, hái quả rừng đã không thể đáp ứng được nhu cầu tiêu thụ của tộc nhân nữa.

Liệt Sơn Thị trong lòng vô cùng nghi hoặc, theo ông thấy, sự phát triển của bộ lạc, tuyệt đối không nên bị hạn chế bởi sự thiếu hụt lương thực.

Liệt Sơn Thị đã nghĩ ra mấy loại phương pháp kiếm lương thực, nhưng đều hiệu suất không cao, vì thế ông đi thỉnh giáo Huyền Đô.

"Lão sư, đệ tử có một điều không hiểu, muốn thỉnh Lão sư giải đáp." "Chuyện gì?" "Những năm này, quy mô bộ lạc ngày càng mở rộng, số lượng tộc nhân cũng ngày càng nhiều, lương thực dần dần không thể theo kịp tốc độ sinh sôi của tộc nhân nữa.

Có biện pháp nào, có thể tăng sản lượng lương thực quy mô lớn không?" "Vi sư cũng không biết, chuyện này, ai cũng không thể giúp con, chỉ có thể dựa vào chính con." Huyền Đô lắc đầu.

Liệt Sơn Thị mang theo tâm trạng thất vọng trở về bộ lạc, nhưng ông vẫn không cam tâm.

Sau khi để ngoại công tạm thời giúp mình trấn thủ bộ lạc.

Liệt Sơn một mình rời Khương Thủy bộ lạc, bắt đầu du lịch Hồng Hoang.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử, người vẫn luôn chú ý đến Liệt Sơn Thị, khẽ nhíu mày, dường như cũng hiểu được khó khăn của Liệt Sơn Thị.

Trấn Nguyên Tử đi vào sâu trong Ngũ Trang Quán, lát sau bước ra,

trên tay có thêm một bó lúa ngũ sắc, tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Vô cùng bắt mắt, một luồng khí tức tiên thiên linh vận phả vào mặt.

Bó lúa này, chính là một loại Tiên Thiên Linh Căn.

Linh căn này, là Trấn Nguyên Tử vô tình có được, chỉ có một tác dụng, chính là kết ra vô số lương thực.

Nhưng đối với một Chân Tiên như Trấn Nguyên Tử, nó như gà sườn, ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc, vẫn luôn được Trấn Nguyên Tử cất giữ đến nay.

Hiện tại, thứ này, vừa hay có thể giúp Liệt Sơn Thị giải quyết khó khăn trước mắt.

"Thanh Phong, Minh Nguyệt, hai con xuống núi một chuyến, chỉ dẫn Sư thúc của các con lấy được vật này." "Vâng, Lão sư." Liệt Sơn Thị hành tẩu Hồng Hoang, không biết đã đi qua bao nhiêu thâm sơn cùng cốc.

Một ngày nọ, ông đến một danh sơn đại xuyên, đột nhiên trên trời truyền đến tiếng rồng phượng hợp minh.

Ngẩng mắt nhìn lên, lại là một con Kim Long, một con Kim Phượng.

Kim Long, Kim Phượng xoay tròn mấy vòng trên không rồi bay về phương xa.

Liệt Sơn Thị thấy vậy, vội vàng đuổi theo, liên tục ba ngày ba đêm sau, dưới sự chỉ dẫn của Kim Long, Kim Phượng.

Liệt Sơn Thị đã tìm thấy ngũ sắc cốc tuệ trong một thâm sơn cùng cốc.

Ngũ sắc cốc tuệ lúc này đã hóa phàm, biến hóa thành Đạo, Thử,

Mạch, Thục (các loại ngũ cốc), mọc thành một mảng lớn trong thâm sơn.

Kim Long, Kim Phượng bay đến đây sau đó bắt đầu ăn, dưới sự chỉ dẫn của Kim Long, Kim Phượng, Liệt Sơn Thị rất nhanh đã tìm ra cách sử dụng ngũ cốc để ăn.

Khi một bát cơm mạch thơm lừng được bày ra trước mặt, Liệt Sơn Thị hoàn toàn chấn động!

Nhìn thấy ngũ cốc mọc khắp núi rừng, ông biết sản lượng tuyệt đối sẽ không thấp.

Cứ như vậy, không cần săn bắn, không cần nuôi dưỡng dã thú, chỉ dựa vào ngũ cốc, đã có thể khiến nhân tộc thoát khỏi tai họa đói kém!

Liệt Sơn Thị cẩn thận thu hoạch tất cả ngũ cốc xong, chắp tay cúi lạy Kim Long, Kim Phượng, rồi lên đường trở về.

Rất nhanh, Liệt Sơn Thị trở về Khương Thủy bộ lạc, phát động toàn tộc lực lượng bắt đầu trồng ngũ cốc.

Lúc đầu, nhận được rất nhiều nghi vấn.

Chương 239

Ngay cả mẫu thân của Liệt Sơn Thị, cũng vô cùng không tin, "Con trai, thứ này, thật sự có thể dùng làm lương thực ăn sao?" "Mẫu thân, người yên tâm đi, đợi những thứ này chín, tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng." Dưới sự kiên trì của Liệt Sơn Thị, ngũ cốc thuận lợi gieo trồng xong.

Dưới sự chăm sóc tận tâm của Liệt Sơn Thị, mùa thu đến, trời cao khí sảng, ngũ cốc cũng đến mùa thu hoạch.

Khi nhìn thấy những bông lúa vàng óng bị trĩu nặng oằn mình, Liệt Sơn Thị hạ lệnh, ra lệnh người bắt đầu gặt hái.

Rất nhanh, từng bát cơm mạch lại xuất hiện trước mặt mọi người!

Khoảnh khắc này, toàn bộ Khương Thủy bộ lạc đều sôi trào.

Hóa ra, trồng trọt thật sự có thể ăn no!

Đối với ngũ cốc, Liệt Sơn Thị không độc hưởng, mà chia sẻ ra ngoài, rất nhanh như gió bắc thổi đến vô số bộ lạc.

Chỉ trong mười mấy năm, vô số bộ lạc đã giải trừ được khủng hoảng lương thực!

"Ong ong!" Khoảnh khắc này, trong Trường Hà Nhân Đạo, khí vận nhân tộc bỗng nhiên cuồn cuộn, bắt đầu tăng vọt không ngừng.

Ngay cả tu vi của Liệt Sơn Thị, cũng tăng vọt từng tầng!

Sự xuất hiện của ngũ cốc, đánh dấu nhân tộc, từ thời đại săn bắn ban đầu, chuyển biến thành thời đại canh tác nông nghiệp, không nghi ngờ gì là một bước tiến lớn.

Rất nhanh, chuyện này liền truyền đến Tổ Địa Đông Hải, lọt vào tai Tam Tổ.

Tam Tổ đại hỉ, gả đệ nhất tài nữ của Tổ Địa, Thính Yêu, cho Liệt Sơn Thị làm vợ, và đích thân sắc phong Liệt Sơn Thị làm Cộng chủ nhân tộc.

Sau khi Liệt Sơn Thị cưới Thính Yêu, hai năm sau, sinh hạ một người con gái, tên là Nữ Oa.

Phương Tây, Tu Di Sơn, Chuẩn Đề mắt đỏ hoe ghen tị.

"Sư huynh, chúng ta không thể ngồi yên nhìn nhân tộc phát triển như vậy, nếu không tương lai, phương Tây của chúng ta còn nơi nào để dung thân?" "Ý của đệ đệ là gì?" Tiếp Dẫn khẽ nhíu mày, không đoán được ý của sư đệ mình.

"Kế ly gián!" "Ly gián nhân tộc và Tiệt Giáo sao?" Tiếp Dẫn lắc đầu, "Nhân tộc, Tiệt Giáo, ràng buộc quá sâu rồi, hơn nữa, có Triệu Công Minh kia ở đó, định sẵn sẽ không thành công." Chuẩn Đề cười quỷ dị, "Sư huynh hiểu lầm, ý của đệ là, ly gián nhân tộc và Long tộc." "Long tộc?" "Long tộc nằm ở Đông Hải, mà Tổ Địa nhân tộc cũng ở Đông Hải, một khi nhân tộc và Long tộc nảy sinh mâu thuẫn, Sư huynh nói sẽ thế nào?" "Thế cục phát triển của nhân tộc, tất sẽ bị gián đoạn." Rất nhanh, Chuẩn Đề hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Đông Hải!

Khương Thủy bộ lạc, Liệt Sơn Thị nhìn đống tấu chương chất cao như núi trên án đài, không khỏi nhíu mày.

Từ khi ông phát hiện ngũ cốc, nhân tộc không còn thiếu lương thực nữa, giống như đã nếm được vị ngọt, đua nhau nếm thử các loại thực vật mọc hoang dã.

Có người thuần túy vì tò mò, có người thì vì bệnh tật, muốn tìm

phương pháp chữa trị.

Những thực vật đó, dược tính khác nhau, hoặc bổ hoặc độc, ăn nhiều, tự nhiên sẽ có vấn đề.

Từng đoàn người nhân tộc bắt đầu trúng độc mà chết.

Liệt Sơn Thị đành phải thân mình nếm thử trăm loại thảo dược, viết Dược Kinh, định để nhân tộc không còn bị bệnh tật quấy nhiễu.

Ngay khi Liệt Sơn Thị một mình hành tẩu Hồng Hoang, nếm thử trăm loại thảo dược, biên soạn Bách Thảo Dược Kinh.

Nữ Oa thì ở trong bộ lạc, vô cùng hoạt bát, thích đi khắp nơi chơi đùa, ngay cả Nữ Đăng, Thính Yêu cùng ra trận, cũng không quản được.

Ven bờ Đông Hải, một vầng sáng vàng lóe lên, một lão giả tóc bạc xuất hiện.

Lão giả này, tự nhiên là Chuẩn Đề phương Tây.

Hắn ở bên cạnh khô đợi, rất nhanh liền tìm thấy mục tiêu.

Đó là một con cự thú, tương tự như rồng, nhưng lại không phải rồng, toàn thân khí tức ở khoảng Thiên Tiên.

Cự thú đó, chính là Ly Dẫn, là một trong cửu tử của Long Vương.

Đương nhiên, trải qua ức vạn năm, huyết mạch Long Vương trong cơ thể đã yếu đến cực hạn.

Là hệ phụ trong hệ phụ, căn bản không được Long tộc coi trọng.

Chuẩn Đề tùy tay đánh ra một đạo phạm quang, cự thú kia lập tức hai mắt mê ly, ngoan ngoãn bay đến bên cạnh Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề ghé sát tai nó, thì thầm vài tiếng, sau đó nghiêm túc nói, "Đã hiểu rõ chưa?" Cự thú kia hai mắt mê ly gật gật đầu, sau đó lại

nhảy vào Đông Hải.

Chuẩn Đề hài lòng gật đầu, nhìn quanh bốn phía, hai tay phất lên, đại pháp lực vô thượng trực tiếp xóa sạch nhân quả nơi đây.

Ngay cả Thánh nhân cùng cấp đích thân đến, cũng tuyệt đối không thể tra ra hắn đã từng đến đây.

Mục đích Chuẩn Đề làm tất cả những điều này là để làm suy yếu phương Đông, hoặc là làm suy yếu nhân tộc.

Nếu không, cùng với thời gian trôi đi, phương Đông ngày càng hưng thịnh, còn phương Tây của hắn thì vĩnh viễn không có cơ hội hưng thịnh.

Ngày này, trong Khương Thủy bộ lạc, Nữ Oa réo rắt muốn đi chơi ở bờ Đông Hải, nhưng bị mẫu thân Thính Yêu và bà ngoại Nữ Đăng kịch liệt phản đối.

Đông Hải quá nguy hiểm, quanh năm gió lớn, nước biển sâu không thấy đáy.

Nữ Oa tuổi còn nhỏ, sao có thể đi Đông Hải chơi được.

Nhưng Nữ Oa lại vô cùng có chủ ý, lợi dụng lúc Nữ Đăng, Thính Yêu không chú ý, trực tiếp gọi ba, năm hộ vệ cùng đi Đông Hải chơi.

Khương Thủy bộ lạc không xa Đông Hải, họ chỉ mất nửa ngày đã đến bờ Đông Hải.

Họ dùng cây ven biển làm một chiếc thuyền nhỏ, Nữ Oa chèo thuyền vui đùa trên mặt biển.

Một lúc vui vẻ biết bao, ngay khi Nữ Oa đang chơi rất hứng thú trên biển.

Đột nhiên, trên mặt biển cuồng phong nổi lớn, tạo thành sóng biển ngập trời, trực tiếp lật úp thuyền nhỏ.

Nữ Oa cùng các hộ vệ bên cạnh, toàn bộ bị cuốn xuống đáy biển, chỉ có một thị vệ thoát chết, trốn được từ mặt biển lên đất liền.

Hắn ở trên đất liền quan sát một hồi lâu, thấy trên mặt biển vẫn không có động tĩnh gì, không khỏi hoảng sợ, vội vàng trở về bộ lạc bẩm báo.

Rất nhanh, tin tức Nữ Oa chết thảm liền truyền đến tai Liệt Sơn Thị.

Liệt Sơn Thị vô cùng bi phẫn.

Ven bờ Đông Hải, Liệt Sơn Thị lòng đầy phẫn nộ, đang chuẩn bị tìm Lão Long Vương ra, đòi một lời công đạo.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu ông, không ngừng có tiếng chim kêu vang vọng.

Liệt Sơn Thị ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con chim nhỏ đầu hoa, mỏ trắng, móng đỏ không ngừng từ đất liền ngậm cành cây, đá tảng v.v., sau đó bay đến mặt biển, thả những thứ đó xuống.

Chương 240

Ngay cả cách xa như vậy, Liệt Sơn Thị cũng có thể cảm nhận được oán khí ngút trời trên người con chim nhỏ.

"Con gái, Nữ Oa!" Liệt Sơn Thị dang hai tay, con chim nhỏ kia như có linh tính, đậu trên vai Liệt Sơn Thị.

Đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh long lanh ánh ngọc.

Liệt Sơn Thị chỉ cảm thấy tim mình như bị kim châm, đau thấu tâm can.

"Khốn kiếp!!!

Long tộc, con gái ta chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, vì sao các ngươi lại phải hại mạng con gái ta." Liệt Sơn Thị hai mắt đỏ hoe.

Nữ Oa từ khi sinh ra, ông vẫn luôn coi như trân bảo trong lòng bàn tay.

Mắng một câu cũng không nỡ mắng, không ngờ, con gái mình cuối cùng lại chết yểu ở cảnh địa Đông Hải.

Trong lòng Liệt Sơn Thị, không biết từ khi nào đã bùng lên ngọn lửa dữ dội, muốn thiêu rụi hết lý trí của ông.

Ông giơ tay lên, Trường Hà Nhân Đạo vô thượng hiện ra, khí vận nhân đạo khủng bố như không mất tiền, gia trì lên người Liệt Sơn Thị.

Trong sát na, tu vi trên người Liệt Sơn Thị tăng vọt không ngừng, Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chuẩn Thánh sơ kỳ, Chuẩn Thánh hậu kỳ, một đường với tốc độ

không thể tin nổi phi thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Một luồng khí tức nhân đạo khủng bố, bùng phát trên người Liệt Sơn Thị, chấn động Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Lập tức thu hút ánh mắt của vô số đại năng Hồng Hoang.

Bên cạnh Khương Thủy bộ lạc, cảm nhận được luồng khí tức ngút trời này, Huyền Đô mở hai mắt, sắc mặt lập tức kịch biến.

"Không hay rồi." Ông hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bay về phía Đông Hải.

Đông Hải, Liệt Sơn Thị nhẹ nhàng vuốt ve lông vũ trên người con chim nhỏ hóa thành Nữ Oa, kiên định nói.

"Con gái yên tâm, phụ thân nhất định sẽ báo thù cho con, dù cho có náo động đến long trời lở đất, cũng không tiếc." Liệt Sơn Thị nói xong, bay vút lên, lớn tiếng quát, "Long Vương, xin hãy ra đây gặp mặt." Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn lợi hại đến mức nào, một tiếng gầm, tinh hà chấn động.

Trên hư không nổi lên sóng lớn ngập trời, cuốn lên ức vạn tấn nước biển, khiến Thủy Tinh Cung sâu trong Đông Hải cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

Ngao Linh thoải mái nằm trên long tháp, sau lưng có long nữ xinh đẹp xoa bóp.

Phía trước có mấy vũ nữ ốc trai duyên dáng múa, phía trước còn có mấy đĩa quả, linh quả óng ánh bày trên đó.

Tỏa ra hương thơm nồng nàn, có thể nói là hưởng thụ tột cùng.

Đột nhiên, toàn bộ Long Cung bắt đầu chấn động, vũ nữ ốc trai mất thăng bằng, ngã nhào trên đất.

Đĩa quả trước mặt Ngao Linh cũng rơi đầy đất, linh quả lăn lóc

trên đất, tỏa ra khí tức tiên linh nồng đậm.

Ngao Linh sắc mặt biến đổi, tức giận đứng dậy, đang chuẩn bị hỏi duyên do.

Chỉ thấy Quy Thừa Tướng lăn lê bò toài đi vào, miệng lắp bắp.

"Tộc trưởng, đại sự không hay rồi!" "Chuyện gì, hoảng loạn vậy?" Ngao Linh nhíu mày, từ khi Tiệt Giáo dời nhà đến Đông Hải, Ngao Linh còn chưa từng thấy Quy Thừa Tướng thất thái như vậy.

"Bên ngoài đến rất nhiều người, ngài, ngài mau ra xem đi." Quy Thừa Tướng bây giờ vẫn còn sợ hãi, luồng khí tức kia thực sự quá mạnh mẽ.

Thậm chí Quy Thừa Tướng cảm thấy, ngay cả đối mặt với Chúc Long Lão Tổ thời kỳ toàn thịnh năm xưa cũng không đáng sợ như vậy.

Ngao Linh sắc mặt cũng lập tức nghiêm túc, không kịp hỏi Quy Thừa Tướng chi tiết cụ thể, trực tiếp bay lên mặt biển Đông Hải.

Bởi vì từ trên xuống dưới, luồng dao động kia ngày càng lớn.

Cứ tiếp tục như vậy, Thủy Tinh Cung mà hắn dày công xây dựng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Trên mặt biển, ức vạn đạo nước biển tách ra hai bên, Ngao Linh vội vã từ trong nước hiện lên.

Thấy trên không trung, Liệt Sơn Thị thần tình bi phẫn, sau lưng mấy nghìn cao thủ nhân tộc mặt mày nghiêm túc, đầy vẻ lạnh lùng, Ngao Linh không khỏi bàng hoàng, vội vàng nói.

"Ta là Long tộc tộc trưởng Ngao Linh, không biết đã đắc tội gì với các hạ, khiến các hạ phải hưng sư động chúng như vậy?" Liệt Sơn Thị bi phẫn mở miệng, "Ta là Nhân tộc Cộng chủ Liệt Sơn Thị.

Con gái Nữ Oa của ta đến Đông Hải chơi đùa, đột nhiên sóng lớn

nổi lên, nuốt chửng con bé.

Khổ thân con gái ta còn chưa đầy mười tuổi, lại chết trong biển cả lạnh lẽo này.

Tộc trưởng Ngao Linh, chuyện này, Long tộc các ngươi có phải nên cho ta một lời giải thích không?" Liệt Sơn Thị tiến lên một bước, khí tức Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn trên người vô cùng đáng sợ, khiến ngay cả Chuẩn Thánh lão làng như Ngao Linh cũng cảm thấy nghẹt thở.

"Khí vận nhân đạo, quả nhiên khủng bố như vậy!" Ngao Linh kinh thán, với nhãn lực của hắn, tự nhiên nhìn ra được, thực lực bản thân Liệt Sơn Thị còn xa mới đến mức này.

Sở dĩ như vậy, hoàn toàn nhờ khí vận nhân đạo gia trì.

Nhưng dù vậy, cũng đủ đáng sợ rồi, Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, hiếm thấy ở Hồng Hoang!

Trong lòng Ngao Linh suy nghĩ nhanh như chớp, vội vàng cười khổ nói.

"Cộng chủ đại nhân thật sự hiểu lầm rồi.

Long tộc nhân tộc vốn là một nhà, năm xưa khi nhân tộc vừa đản sinh, còn là Long tộc ta đã chia một mảnh đất dung nạp nhân tộc.

Hơn nữa, con trai Ngao Liệt của ta, còn là sư đệ của Thánh sư nhân tộc của ngài.

Con gái yêu của Cộng chủ đến Đông Hải ta chơi đùa, Đông Hải ta hoan nghênh còn không kịp, lại làm sao có thể ám hại?" Liệt Sơn Thị sự phẫn nộ không hề giảm bớt, ông vung tay, cách không câu đến hộ vệ thoát chết bên cạnh Nữ Oa.

"Nếu nói là ngoài ý muốn, ta cũng chấp nhận.

Thiên tai nhân họa, phi nhân lực sở năng ngăn cản.

Nhưng ngươi hỏi hắn.” Hộ vệ kia muốn khóc không ra nước mắt nói, “Bẩm Cộng chủ, mấy chúng ta đưa tiểu thư đến Đông Hải chơi đùa.

Lúc đó Đông Hải rộng lớn, ánh nắng chiếu rọi, gió yên biển lặng.

Nhưng ngay khi tiểu thư Nữ Oa lên thuyền, đột nhiên cuồng phong nổi lớn, nước biển vô cùng động loạn, sóng lớn ngập trời, trực tiếp nuốt chửng tiểu thư cùng thuyền, ai cũng có thể thấy, tuyệt đối không phải thiên tai, mà là nhân họa a.” Liệt Sơn Thị lạnh lùng nói, “Tộc trưởng Ngao Linh, ngươi đã nghe rõ chưa, đây không phải thiên tai, mà là nhân họa!” Ngao Linh nhíu mày, Long tộc Đông Hải bây giờ cơ bản đều có quan hệ không tệ với Tiệt Giáo.

Mà quan hệ giữa Tiệt Giáo và nhân tộc thì khỏi phải nói.

Đệ tử đầu tiên của Tiệt Giáo, là Thánh sư nhân tộc, có sự ràng buộc cực sâu với nhân tộc.

Chương 241

Mà Đông Hải những năm này, cũng chung sống không tệ với nhân tộc, không nên có ai cố ý sát hại con gái của Cộng chủ nhân tộc chứ!

Lẽ nào có người muốn ly gián quan hệ giữa nhân tộc và Long tộc?

Ngao Linh suy nghĩ một chút, trịnh trọng nói, "Xin Cộng chủ ban cho Long tộc ba ngày.

Long tộc nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, cho Cộng chủ một lời đáp.

Liệt Sơn Thị trong mắt lửa giận tiêu tan một chút, "Được, ba ngày thì ba ngày, ta sẽ ở ven Đông Hải đợi ngươi, xem Long tộc ngươi giải thích thế nào." Lúc này, trên chân trời một đạo lưu quang bay đến, chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Ông nhìn nhân tộc, Long tộc giương cung bạt kiếm, sắc mặt hơi biến, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Trước mặt Huyền Đô, Liệt Sơn Thị cuối cùng cũng thu lại lửa giận trong lòng, cung kính hành lễ, "Lão sư." "Huyền Đô đạo hữu." Ngao Linh khẽ chắp tay.

"Đã xảy ra chuyện gì, vì sao vô duyên vô cớ lại mang binh đến Đông Hải?" Huyền Đô vội vàng hỏi.

Sau khi nghe xong, Huyền Đô cũng khẽ nhíu mày, "Tộc trưởng Ngao Linh, chúng ta tự nhiên tin tưởng không phải Long tộc.

Nhưng sự việc đã xảy ra ở Đông Hải, xin Tộc trưởng điều tra rõ ràng, giao ra hung thủ thật sự." Liệt Sơn Thị, là Cộng chủ nhân tộc thiên hạ, điều quan trọng nhất là, còn chưa chứng đạo vị Địa Hoàng.

Huyền Đô tuyệt đối không cho phép vào lúc này xảy ra bất kỳ vấn

đề gì.

Ngao Linh nghe lời của Huyền Đô, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cũng không nói gì, chuyện này nói cho cùng, vẫn là Long tộc của hắn có lỗi.

Ngao Linh nghiêm túc gật đầu, "Chuyện này cứ giao cho Long tộc, trong ba ngày, ta nhất định sẽ cho Cộng chủ một kết quả." Ngao Linh nói xong, vội vã rời khỏi mặt nước, điều động vô số thủy tộc trong Long Cung, đến điều tra chuyện này.

Chuyện này, thực sự rất quan trọng, sơ suất một chút, với lòng yêu con gái của Liệt Sơn Thị, thậm chí có khả năng gây ra Nhân Long đại chiến.

Tây Phương Thánh Địa, trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề nhìn nhân tộc và Long tộc giương cung bạt kiếm, không khỏi vui vẻ nở hoa.

"Sư huynh, huynh mau nhìn, Long tộc và nhân tộc đã xảy ra xung đột rồi." Tiếp Dẫn có chút lo lắng, "Sư đệ, chuyện này sẽ không bị bại lộ chứ?

Ly Dẫn kia…" Chuyện này liên quan đến nhân tộc, Long tộc, Tiệt Giáo, một khi bại lộ chuyện con gái Nữ Oa là do Tây Phương Giáo gây ra.

Với tính cách của Liệt Sơn Thị, e rằng sẽ bất chấp tất cả tìm Tây Phương Giáo liều mạng.

Long tộc, Tiệt Giáo e rằng đều sẽ hoàn toàn đứng về phía đối lập với Tiệt Giáo, đến lúc đó đối với sự chấn hưng của Tây Phương Giáo, tuyệt đối là một đả kích mang tính hủy diệt.

Chuẩn Đề vỗ vỗ ngực, "Sư huynh yên tâm đi, bên Ly Dẫn đó, ta đã xóa bỏ nhân quả rồi, dù là Thánh nhân, cũng tuyệt đối không tra ra chuyện này là do phương Tây của ta làm." "Vậy thì tốt." Tiếp Dẫn

khẽ gật đầu, ngồi xem nhân tộc và Long tộc tranh đấu, dường như cũng là một chuyện không tệ.

Hai ngày rưỡi thoắt cái trôi qua, sâu trong Đông Hải, Thủy Tinh Cung, Ngao Linh sầu mi không giãn.

Những ngày này, hắn gần như đã huy động tất cả lực lượng của Long tộc, nhưng vẫn không điều tra ra được kết quả gì.

Hạn ba ngày vừa đến, nếu Long tộc không cho Liệt Sơn Thị một lời giải thích.

Với lòng yêu con gái của Liệt Sơn Thị, chẳng phải sẽ thật sự khai chiến với Long tộc sao?

Nói thật, với thực lực Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn của Liệt Sơn Thị, hiện tại Long tộc không sợ.

Bởi vì Chúc Long Lão Tổ thương thế đã hoàn toàn hồi phục, Long tộc thêm ông ta, tổng cộng có ba vị Chuẩn Thánh đại tu.

Nhưng nếu thật sự xảy ra xung đột với Liệt Sơn Thị, thì quan hệ giữa Long tộc và nhân tộc tất nhiên sẽ xuất hiện rạn nứt.

Thậm chí có nảy sinh rạn nứt với Tiệt Giáo hay không cũng khó nói.

Điều này đối với Long tộc đã quen hưởng thụ dựa cây lớn hưởng bóng mát mấy vạn năm nay, là tuyệt đối không thể chấp nhận.

Quy Thừa Tướng ghé đến, nói nhỏ, "Đại nhân Tộc trưởng, theo lão thần thấy, không bằng mời Triệu Công Minh đạo hữu đến, giúp Long tộc chúng ta nói một tiếng?" "Triệu Công Minh?" Ngao Linh mắt sáng lên, "Cách này hay!

Ngươi mau đi mời hắn đến." "Vâng, lão thần lập tức đi ngay." Quy Thừa Tướng lắc mình biến thành một ông lão lưng còng, bay ra

khỏi Đông Hải, hướng Nga Mi Sơn đi đến.

Quy Thừa Tướng đến Nga Mi Sơn, kể lại sự tình cho Triệu Công Minh nghe.

Triệu Công Minh nghe xong, thần sắc ngưng trọng, vội vàng đi theo Quy Thừa Tướng đến Đông Hải.

Nhân tộc đại hưng, chính là đại thế của Thiên Đạo, tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào trên phương diện này.

Triệu Công Minh mơ hồ cảm giác, chuyện này tuyệt đối có người đứng sau thúc đẩy.

Triệu Công Minh dưới sự chỉ dẫn của Quy Thừa Tướng, đi một đường tắt, đến sâu trong Thủy Tinh Cung Đông Hải.

Ngao Linh thấy Triệu Công Minh đến, vội vàng kích động đứng dậy nghênh đón, "Công Minh đạo hữu, Long tộc lần này thật sự gặp rắc rối lớn rồi." "Khó khăn của Long tộc, ta đã nghe Quy Thừa Tướng nói rồi.

Chuyện này quả thực có kẽ hở, đằng sau nhất định có người giở trò, muốn ly gián quan hệ giữa Long tộc và nhân tộc.

Ngao Linh đạo hữu, xin hãy đưa tất cả hồ sơ của các sinh linh trong phạm vi một triệu dặm quanh nơi Nữ Oa chết thảm cho ta, ta muốn xem xét từng cái một." Ngao Linh vung tay nói, "Còn không mau đi?" Quy Thừa Tướng vội vàng gật đầu, "Vâng, Đại nhân Tộc trưởng." Quy Thừa Tướng vội vã đi xuống, đại khái khoảng một canh giờ sau, mới mang theo một rương ngọc giản quay về, cung kính nói.

"Thượng Tiên Công Minh, đây chính là những tư liệu cụ thể, xin ngài xem xét." Triệu Công Minh vung tay, Nguyên Thần thăm dò vào ngọc giản, bắt đầu xem xét.

Đại khái lại qua một canh giờ.

Triệu Công Minh cuối cùng cũng khóa chặt được một yêu vật tên là Ly Dẫn.

Thực ra trước khi khóa chặt Ly Dẫn, Triệu Công Minh đã có phần nào đoán được rồi.

Chỉ cần xem cái chết của Nữ Oa có lợi cho ai nhất, thì đại khái sẽ biết ai là kẻ đứng sau ra tay.

Liệt Sơn Thị ái nữ vẫn lạc ở Đông Hải, tất sẽ gây ra hiểu lầm giữa Long tộc và nhân tộc.

Một khi hai tộc không phân biệt phải trái mà khai chiến.

Khả năng lớn là một cục diện lưỡng bại câu thương.

Long tộc là người của Tiệt Giáo.

Nhân tộc ngoài việc quan hệ với Long tộc bị phá vỡ ra, đối với Tiệt Giáo, e rằng cũng sẽ nảy sinh ngăn cách.

Mà chính Long tộc, không những tình cảm hợp tác ức vạn năm với nhân tộc xuất hiện rạn nứt, e rằng cũng sẽ bất mãn với hắn, vị Thánh sư nhân tộc này.

Kế hoạch này, từ bề ngoài, là hiểu lầm và tranh đấu giữa nhân tộc và Long tộc, nhưng thực chất là nhắm vào Tiệt Giáo.

Vì là tranh đấu giữa các đạo thống Thánh nhân, thì kẻ đứng sau màn là ai, e rằng đã hiển nhiên như vậy.

Ngoại trừ phương Tây, Triệu Công Minh thực sự không thể nghĩ ra còn ai có bản lĩnh này.

Chương 242

Nhìn Triệu Công Minh ném tất cả ngọc giản trong rương xuống, Ngao Linh vội vàng ghé đến.

"Công Minh đạo hữu, rốt cuộc là ai đã làm ra chuyện táng tận thiên lương này?

Hoặc giả nói, là ai đang hãm hại Long tộc ta?" Ngao Linh làm Long tộc tộc trưởng bấy nhiêu năm, tự nhiên cũng không ngu.

"Là phương Tây ngầm khơi mào." Triệu Công Minh cũng không giấu giếm, dứt khoát chỉ thẳng vào phương Tây.

"Phương Tây ra tay ư?" Ngao Linh lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Long tộc của hắn, không có ân oán gì với phương Tây cả, vì sao phương Tây lại muốn hãm hại Long tộc của hắn như vậy?

"Công Minh đạo hữu, chuyện này có thể có nhầm lẫn không?" Triệu Công Minh lắc đầu, nghiêm túc nói, "Một khi bùng phát Nhân Long đại chiến, đến lúc đó sẽ là hậu quả gì, kẻ thực sự hưởng lợi, lại là ai?" Ngao Linh sắc mặt lập tức ngưng trọng lại, hắn trầm tư một hồi, "Vậy Công Minh đạo hữu, tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Trực tiếp vạch trần ra sao?" Liên quan đến Thánh nhân phương Tây, mạnh như Ngao Linh, cũng cảm thấy một sự bất lực to lớn.

Bị người hãm hại, nhưng lại vô lực chống trả, thậm chí ngay cả vạch trần cũng không thể, cảm giác này thực sự quá khó chịu.

Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, "Thực ra Ngao Linh đạo hữu cũng không cần quá tức giận, chuyện này đối với Long tộc mà nói, cũng chưa chắc là một chuyện xấu.

Chỉ cần vận dụng thích đáng, nói không chừng còn là một đại hảo

sự đấy." "Chuyện tốt, ta sao càng nghe càng hồ đồ vậy." Ngao Linh mờ mịt, suýt nữa bùng phát Nhân Long đại chiến, lại còn là chuyện tốt ư?

Triệu Công Minh ghé sát tai Ngao Linh, bắt đầu nói nhỏ.

Ngao Linh càng nghe, ánh mắt càng sáng, cuối cùng đập mạnh vào đùi nói, "Nếu chuyện này thành công, Thượng Tiên Công Minh chính là công thần số một của Long tộc ta." Triệu Công Minh xua tay, "Tiếp theo, xin Đại nhân Tộc trưởng hãy đi bắt Ly Dẫn về." Thoáng chốc, kỳ hạn ba ngày đã đến.

Dưới sự gia trì của khí vận nhân đạo, khí tức Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn của Liệt Sơn Thị xông thẳng trời đất.

Dẫn theo mấy nghìn cao thủ Khương Thủy bộ lạc, lại một lần nữa bay đến phía trên Đông Hải.

Ánh mắt đáng sợ, sát khí từng trận.

Trên vai, Tinh Vệ không ngừng kêu than ai oán, oán khí thâm trọng, người nghe rơi lệ, kẻ thấy đau lòng.

Rất nhanh, trên Đông Hải nổi lên sóng lớn, ức vạn đạo sóng biển lại dạt ra hai bên.

Tộc trưởng Ngao Linh, dẫn vô số thủy tộc bay đến mặt biển, đến trước mặt Liệt Sơn Thị.

Liệt Sơn Thị trầm giọng nói, "Đại nhân Tộc trưởng, đã tìm ra hung thủ chưa?" "Đã tìm ra rồi!" Ngao Linh gật đầu, sau đó vung tay, đột nhiên, trong biển lại xuất hiện một xoáy nước khổng lồ.

Một chiếc lồng khổng lồ bị màn vải đen bao phủ từ mặt biển hiện lên.

"Hung thủ thật sự ở ngay bên trong, xin Cộng chủ tự mình xem."

Ngao Linh lùi sang một bên.

Liệt Sơn Thị mắt lập tức đỏ hoe, vung tay, tấm vải đen khổng lồ bị vén lên, lộ ra con Ly Dẫn thân hình cục mịch, toàn thân vảy vàng.

Phương Tây, Tu Di Thánh Địa, Chuẩn Đề bị con Ly Dẫn trong lồng làm cho giật mình!

"Ly Dẫn, sao lại thế này… Lẽ nào bọn họ đã phát hiện chuyện này là do phương Tây của ta làm?" Chuẩn Đề vẻ mặt kinh ngạc, nhưng rất nhanh, hắn lại quả quyết lắc đầu.

"Tuyệt đối không thể như vậy, ta đã xóa bỏ nhân quả ở đây, không ai có thể tính ra chuyện này là do phương Tây của ta gây ra.

Ly Dẫn bị bắt, hẳn chỉ là trùng hợp.

Trùng hợp…" Đông Hải, trong lồng sắt đen, Ly Dẫn bị ánh mắt gần như thực chất của Liệt Sơn Thị làm cho giật mình.

Không kìm được co rụt người vào sâu trong lồng sắt.

Nó không hiểu, mình không làm gì cả, vì sao lại bị bắt đến đây.

Liệt Sơn Thị vừa định hỏi, đột nhiên, Tinh Vệ đứng trên vai ông điên cuồng vồ lấy đá, ném mạnh về phía Ly Dẫn, đồng thời trong miệng không ngừng truyền ra tiếng kêu bi ai.

Liệt Sơn Thị hốc mắt lập tức đỏ hoe, ông nén nỗi bi thống lớn lao, lớn tiếng chất vấn.

"Trong biển gió yên biển lặng, vì sao phải nổi sóng lớn, nuốt chửng con gái ta?" Ly Dẫn bị dọa giật mình, co rúm trong lồng sắt, vẻ mặt mang theo kinh hãi.

"Đại nhân Cộng chủ, tiểu nhân không cố ý nổi sóng lớn đâu, chúng thần thủy tộc, ở trong biển phải săn bắt thức ăn, phải tìm kiếm thiên tài địa bảo, đó là chuyện rất bình thường mà." Bên tai Liệt Sơn Thị,

lại truyền đến từng trận tiếng kêu bi ai, hình bóng tươi cười của con gái mình dường như vẫn còn ở trước mắt.

Liệt Sơn Thị đột nhiên giơ tay lên, trên không trung hình thành một đạo chưởng ấn khổng lồ.

Tiếp đó cách không giáng xuống, pháp lực cấp Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn khủng bố đến mức nào.

Một chưởng giáng xuống, kinh thiên động địa, nước biển chảy ngược, Ly Dẫn cùng với chiếc lồng sắt khổng lồ kia, dưới một chưởng này, đã sớm hóa thành hư vô, tan nát.

Tinh Vệ vỗ cánh trên không trung, thấy phụ thân đã chém giết Ly Dẫn.

Oán khí toàn thân giảm đi rất nhiều, cuối cùng biến thành hình dạng Nữ Oa.

"Phụ thân, con gái không thể tiếp tục ở bên người nữa…" Nữ Oa thê lương cất tiếng.

"Nữ Oa." Liệt Sơn Thị dang hai tay, ôm chặt Nữ Oa vào lòng, không chịu buông tay.

Nhưng oán khí trên người Nữ Oa đã tiêu tan, lực lượng luân hồi hiện ra, dần dần dẫn dắt nàng bay về phía Thập Bát Trọng U Minh Hải.

Liệt Sơn Thị toàn thân pháp lực dâng lên, muốn cắt đứt liên hệ giữa Nữ Oa và lực lượng luân hồi, nhưng bị Huyền Đô Đại Pháp Sư ngăn cản.

"Liệt Sơn, Nữ Oa đã chết, hợp lẽ phải đi Địa Phủ, đừng cố níu giữ nữa.

Vi sư sẽ đi Địa Phủ một chuyến, để Nữ Oa an tâm chuyển thế,

tương lai, các con nhất định còn có cơ hội gặp lại.” Liệt Sơn Thị lúc này mới luyến tiếc buông tay, tận mắt nhìn Nữ Oa bị lực lượng luân hồi dẫn dắt, biến mất trước mắt mình.

Liệt Sơn Thị chém giết Ly Dẫn, chứng kiến Nữ Oa chuyển thế, ngọn tà hỏa trong lòng giảm đi đột ngột, chắp tay với Ngao Linh nói.

“Tộc trưởng Ngao Linh, Liệt Sơn trước đây vì ái nữ chết thảm, có chút thất thái, xin Tộc trưởng đừng trách.

Nếu không có chuyện gì khác, Liệt Sơn xin cáo lui trước.” Ngao Linh thở dài nói, “Cộng chủ ái nữ chết thảm, tại hạ vô cùng đồng cảm, xin Cộng chủ nén bi thương, thuận theo lẽ trời.

Để biểu lộ lòng xin lỗi, Long tộc nguyện làm đồ đằng của nhân tộc, giữa đôi bên, hợp tác lẫn nhau, tiến lên một tầng cao hơn.” “Đồ đằng?” Liệt Sơn Thị được Huyền Đô giáo hóa bấy nhiêu năm, tự nhiên biết đồ đằng trong miệng Ngao Linh có nghĩa là gì.

Nhân tộc cúng bái Long tộc, Long tộc ban cho nhân tộc sức mạnh, đôi bên giúp đỡ lẫn nhau, nâng đỡ lẫn nhau.

Từ bề ngoài mà xem, Long tộc trở thành đồ đằng của nhân tộc, là chiếm tiện nghi.

Nhưng phải hiểu rõ, Long tộc là một trong Tiên Thiên Tam Tộc, khi hỗn độn sơ khai đã hành tẩu trên Hồng Hoang.

Huyết mạch cao quý, vẫn luôn là đại tộc hàng đầu nằm trên đỉnh kim tự tháp ở Hồng Hoang.

Chương 243

Ngay cả sau Long Hán đại kiếp, Tiên Thiên Tam Tộc suy tàn, nhưng vẫn là đại tộc hiếm có trên Hồng Hoang.

Hơn nữa, từ khi Tiệt Giáo dời nhà đến Kim Ngao Đảo.

Long tộc dần dần phát triển lớn mạnh, đã vượt trên Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc, nằm ở đỉnh tháp kim tự tháp.

Còn về nhân tộc, mặc dù bây giờ đã có dấu hiệu hưng thịnh.

Nhưng muốn so sánh với Long tộc, một đại tộc tiên thiên như vậy, vẫn còn kém xa, còn một đoạn đường dài phải đi.

Nếu theo như Ngao Linh nói, nhân tộc lấy Long tộc làm đồ đằng, thì bên được lợi trước tiên, nhất định là nhân tộc.

Hoặc cũng có thể nói, đây là một lần đầu tư của Long tộc vào nhân tộc.

Trong mắt Huyền Đô lóe lên một tia dị sắc, không khỏi âm thầm khâm phục nhãn quang của Ngao Linh.

Quả không hổ là Long tộc tộc trưởng, tự tin, quyết đoán đều là hạng nhất.

Tương lai nhân tộc đại hưng, Long tộc thân là đồ đằng, tự nhiên cũng có thể được phản hồi vô số lợi ích.

Liệt Sơn Thị trầm ngâm một hồi, không vội vàng đồng ý, "Chuyện này liên quan trọng đại, một mình ta không thể làm chủ, xin Tộc trưởng cho ta một ít thời gian, ta sẽ đi Tổ Địa, tìm ba vị lão tổ thương nghị." Ngao Linh sảng khoái gật đầu, "Không vội, ta ở Đông Hải đợi tin tốt của Cộng chủ." Sau khi Liệt Sơn Thị dẫn đại phê nhân tộc rời đi, sắc mặt Ngao Linh từ từ tối sầm lại, "Phương Tây…" Phương

Tây dám tính kế Long tộc của hắn, sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ cho người phương Tây biết, Long tộc của hắn cũng không dễ chọc.

Liệt Sơn Thị trở về bộ lạc Khương Thủy xong, không ngừng nghỉ vội vã đến Tổ địa Nhân tộc, cùng Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị thương nghị chuyện đề nghị của Long tộc.

Sau khi thương nghị, mọi người nhất trí đồng ý lập Long tộc làm đồ đằng của nhân tộc.

Họ có thể nhìn ra ý của Long tộc, không ngoài việc muốn đầu tư vào nhân tộc.

Mà nhân tộc, cũng muốn mượn Long tộc, tiến lên một tầng cao hơn, thực hiện đại hưng.

Rất nhanh, Tam Tổ ở Tổ Địa, chính thức cáo thị Hồng Hoang, nhân tộc, lấy Long tộc làm đồ đằng.

Trong sát na, khí vận nhân tộc, khí vận Long tộc, đồng thời tăng lên một chút, quấn quýt lấy nhau trên không trung.

Long tộc, nhân tộc, cùng vinh cùng thịnh, cùng tổn cùng hại, đã gắn liền trên cùng một chiến tuyến.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Liệt Sơn Thị nén bi thống trong lòng, không ngừng nghỉ trở về Khương Thủy bộ lạc, tiếp tục biên soạn Thần Nông Bách Thảo Kinh.

Phương Tây, Tu Di Thánh Địa, Chuẩn Đề kinh ngạc đến mức đánh rơi cả kính.

Hắn vốn tưởng rằng, cái chết của Nữ Oa, tất sẽ gây ra Nhân Long đại chiến, khiến Long tộc, nhân tộc, thậm chí Tiệt Giáo nguyên khí đại thương.

Nào ngờ, chuyện này lại nhẹ nhàng được cho qua như vậy.

“Được rồi, an phận một chút đi.

Lần này không bị phát hiện đã là vạn hạnh.

Nhân tộc đại hưng là đại thế, chúng ta cứ thành thật đi theo nhân tộc, không ăn được thịt, uống chút canh cũng được.” “Vạn nhất nếu nhân tộc phát hiện lần này là chúng ta ngấm ngầm giở trò, phương Tây còn nhiều phiền phức lắm!” Nhân tộc, tự nhiên không đáng nhắc đến, điều quan trọng nhất là, thực lực phía sau nhân tộc, mới khiến Tiếp Dẫn e dè.

Chuẩn Đề còn muốn nói gì đó, nhưng lời đến miệng, lại không nói ra được, chỉ có thể thở dài một tiếng.

Trời xanh vì sao lại đối xử với phương Tây của hắn như vậy!

Mỗi lần mưu tính, đều kết thúc bằng thất bại, cứ thế này, phương Tây của hắn bao giờ mới có thể đại hưng đây!

Khương Thủy bộ lạc, thoắt cái năm mươi năm trôi qua.

Dưới sự thử nghiệm không ngừng của Liệt Sơn Thị, Thần Nông Bách Thảo Kinh đã biên soạn hoàn thành.

Trời giáng công đức, Địa Hoàng quy vị, đạo hạnh của Liệt Sơn Thị phi thăng, trực tiếp từ Thái Ất Kim Tiên bước vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Liệt Sơn Thị chứng đạo, Địa Hoàng quy vị, khí vận nhân đạo hoàn toàn sôi trào, bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Thân là Địa Hoàng chi sư Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng được phản hồi rất nhiều lợi ích.

“Rắc!” Một tiếng huyền diệu vang lên, Tam Hoa trên đỉnh đầu Huyền Đô nở rộ, thành công chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Trở thành trong số những người Huyền Môn theo Nhân Đạo, sau Triệu Công Minh, Đa Bảo, Kim Linh ba người, là vị Đại La Kim Tiên thứ tư.

Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung, Thái Thanh khẽ gật đầu, Huyền Đô chứng đạo Đại La.

Cũng không uổng công ông đã mưu tính vị Địa Hoàng chi sư cho hắn.

Côn Luân Sơn, Ngọc Thanh Cung, chư Thiên Khánh Vân hạo đãng, Nguyên Thủy mặt lạnh mắt lạnh, Mười Hai Kim Tiên môn hạ run rẩy đứng dưới.

Đặc biệt là Quảng Thành Tử, trong lòng vô cùng hổ thẹn.

Đồng thời càng oán hận chính mình, vì sao không thể sớm chứng đạo Đại La Kim Tiên, khiến Lão sư mất mặt.

Các Kim Tiên khác, cũng từng người cúi đầu, không dám thở mạnh.

Thực ra chuyện này, cũng không liên quan đến bọn họ, chứng đạo Đại La Kim Tiên, ngoài việc xem tích lũy, thiên phú, căn nguyên ra, còn phải xem duyên pháp.

Duyên pháp đến, một sớm chứng đạo, Tam Hoa trên đỉnh đầu nở rộ, Đại La Đạo Quả viên mãn, trở thành cường giả tiêu dao giữa trời đất.

Duyên pháp không đến, dù có khổ tu đến đâu, cũng không thể hé nhìn cánh cửa Đại La Kim Tiên.

May mắn thay, Nguyên Thủy cũng không trực tiếp trách cứ bọn họ, mà trịnh trọng nói.

“Thiên Hoàng, Địa Hoàng, đều đã quy vị, còn lại Nhân Hoàng cuối

cùng, ta sẽ cố gắng tranh giành cho các ngươi, đừng để vi sư thất vọng nữa.” Nguyên Thủy nói xong, nhắm mắt lại, khẽ phất tay.

“Vâng.” Mười Hai Kim Tiên vội vàng gật đầu, rồi lui ra ngoài.

Khương Thủy bộ lạc, sau khi Liệt Sơn Thị chứng đạo Địa Hoàng, liền rời Khương Thủy bộ lạc, đến Tổ Địa nhân tộc.

Cùng lúc đó, trên Cửu Thiên, Trường Hà Nhân Đạo hiện ra, khí vận nhân đạo lại một lần nữa tăng vọt một đoạn lớn.

Thời gian thoắt cái, lại trăm năm trôi qua.

Ngày này, tiếng chuông vàng vang vọng mây xanh, chư Thánh lại một lần nữa hội nghị trên Cửu Thiên.

“Bái kiến chư vị Sư bá, Sư thúc.” Triệu Công Minh bối phận nhỏ nhất, chắp tay hành lễ với chư Thánh.

“Công Minh, Địa Hoàng đã chứng đạo, tiếp theo, là vị Nhân Hoàng cuối cùng trong Tam Hoàng, nhân tuyển Nhân Hoàng này, hãy để phương Tây của ta quyết định đi.” Chuẩn Đề mắt long lanh nói, khí vận của Thiên Hoàng, Địa Hoàng, thực sự quá thèm thuồng.

Chương 244

Phương Tây thực sự quá bần hàn, đơn giản là khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tuyệt vọng.

Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, "Vị Nhân Hoàng chi sư này, ta muốn!" Triệu Công Minh nhàn nhạt nhìn hai giáo Xiển và Tây Phương tranh giành lẫn nhau, trong lòng sớm đã có chủ ý.

Hắn lấy Không Động Ấn ra, nó xoay tròn mấy vòng trên không, cuối cùng rơi xuống trước mặt Nguyên Thủy, sau đó cười nói.

"Nhân Hoàng chi sư, đương nhiên nên giao cho Nguyên Thủy Sư bá lựa chọn." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập tức sắc mặt suy sụp, mặc dù trong lòng sớm đã dự đoán, vị Nhân Hoàng khả năng lớn sẽ không thuộc về phương Tây, nhưng khi thực sự nghe được tin tức này, vẫn không khỏi thất vọng.

Phương Tây của họ, thực sự quá bần hàn, quá cần công đức tư dưỡng.

Triệu Công Minh cười nói, "Hai vị Sư thúc phương Tây không cần thất vọng, ngoài Tam Hoàng ra, nhân tộc còn có Ngũ Đế nữa, khí vận dồi dào, sẽ không thiếu phần của hai vị Sư thúc đâu." "Vậy thì tốt, đa tạ Sư điệt." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn miễn cưỡng cười với Triệu Công Minh.

Sau khi quyết định xong Nhân Hoàng chi sư, chư Thánh ai nấy rút lui.

Nguyên Thủy trở về Côn Luân Sơn xong, lại một lần nữa triệu tập Mười Hai Kim Tiên, Nam Cực Tiên Ông, cùng với Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng.

“Chúng đệ tử bái kiến Lão sư.” Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn Mười Hai Kim Tiên đến thỉnh an Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy có được tư cách giáo hóa Nhân Hoàng chi sư, tâm trạng rất tốt, nói với Mười Hai Kim Tiên, “Vi sư cùng chư Thánh, và cả Triệu Công Minh kia đã thương nghị trên Cửu Thiên, giành được tư cách giáo hóa Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng, tuy là vị Hoàng giả cuối cùng trong Tam Hoàng, nhưng khí vận so với Thiên Hoàng, Địa Hoàng không hề kém cạnh.

Hôm nay triệu các ngươi đến, chính là để chọn ra Nhân Hoàng chi sư.” Lời này của Nguyên Thủy vừa nói ra, trong Ngọc Hư Cung lập tức trở nên xao động, chỉ có Nam Cực Tiên Ông lão thần ung dung.

Lắng nghe Thánh nhân giảng đạo bao nhiêu năm, ông cuối cùng cũng từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong chứng đạo Chuẩn Thánh.

Ngay cả việc giáo hóa Nhân Hoàng có rơi vào tay ông, đối với tu vi của ông cũng không có giúp ích quá lớn.

Hơn nữa, với sự hiểu biết của Nam Cực Tiên Ông về Nguyên Thủy, việc giáo hóa Nhân Hoàng này, khả năng lớn cũng sẽ không rơi vào tay ông.

Nhiên Đăng nghe thấy bốn chữ “Nhân Hoàng chi sư”, trong lòng không khỏi xuất hiện một tia cảnh tượng.

Vô số vạn năm trước, ông và Nam Cực Tiên Ông gần như cùng một thời kỳ bái nhập Xiển Giáo.

Nào ngờ Nam Cực Tiên Ông căn nguyên, tư chất quả thực thắng ông một bậc, đi trước ông chứng đạo Chuẩn Thánh.

Còn ông, vẫn mắc kẹt ở Đại La Kim Tiên viên mãn, không thể tiến thêm một bước.

Giáo hóa Nhân Hoàng, đây là một cơ duyên hiếm có.

Nếu nắm bắt tốt, Nhiên Đăng có thể nói có hơn chín phần nắm chắc, có thể thành công chứng đạo Chuẩn Thánh.

Một khi chứng đạo Chuẩn Thánh, thì chính là Đại Thần Thông giả hiếm có trong trời đất Hồng Hoang.

Đến lúc đó trước mặt ba nghìn khách Tử Tiêu Cung, Nhiên Đăng ông cũng không đến nỗi không ngẩng đầu lên được.

Với nhãn lực của Nguyên Thủy Lão sư, tự nhiên không thể không nhìn ra, đây đối với bản thân mình, là một cơ duyên lớn lao.

Còn về Mười Hai Kim Tiên?

Bọn họ thân là truyền nhân của đạo thống Thánh nhân, bước vào Đại La chẳng qua là sớm hơn hay muộn hơn một chút mà thôi, chứ không phải nhất định phải có cơ duyên này.

Dù sao Nhiên Đăng tự nhận mình gia nhập Xiển Giáo những năm này, cần cù chăm chỉ, giáo hóa đệ tử ngoại môn, chỉ điểm Mười Hai Kim Tiên, không một ngày lười nhác.

Hoàn toàn làm tròn trách nhiệm của một Phó Giáo Chủ, không, thậm chí còn tốt hơn.

Xét về tình và lý, vị Nhân Hoàng chi sư này, tổng cộng nên rơi vào đầu mình mới phải.

Trước mắt Nhiên Đăng, dường như đã hiện ra dáng vẻ oai phong lẫm liệt của mình sau khi chứng đạo Đại La Kim Tiên rồi!

Còn về Mười Hai Kim Tiên, mặc dù cúi đầu, nhưng có thể nhìn ra sắc mặt bọn họ vô cùng bình thản.

Dường như cũng không để ý Sư tôn sẽ để ai đảm nhiệm Nhân Hoàng chi sư.

Hoặc giả nói là trong lòng bọn họ, sớm đã biết Sư tôn sẽ để ai đi.

Trên Chư Thiên Khánh Vân, ánh mắt Nguyên Thủy chậm rãi quét qua mọi người.

Ngoại trừ Nam Cực Tiên Ông ra, mỗi người đều không kìm được mà căng thẳng.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử liền vội vàng bước ra, hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn làm lễ.

"Đệ tử, nhất định không phụ kỳ vọng của lão sư, tất sẽ tận tâm giáo đạo Nhân Hoàng, khiến Xiển Giáo ta phát triển lên một tầng lầu nữa." Các Kim Tiên còn lại sắc mặt vẫn bình tĩnh, dường như đã sớm dự liệu được kết quả này.

Nam Cực Tiên Ông khẽ thở dài một hơi, nhắm mắt lại, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Chỉ có Nhiên Đăng trong lòng đột nhiên nổi lên sóng to gió lớn, "Lão sư Người… lại hoàn toàn không để ý đến ta!" Nhiên Đăng tự cho rằng vô số vạn năm qua đã cần mẫn, không có công lao cũng có khổ lao.

Cơ duyên lần này đối với Nhiên Đăng mà nói, có thể nói là cực kỳ quan trọng, thậm chí có thể tiết kiệm cho Nhiên Đăng vô số vạn năm khổ tu.

Mà Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, cách Đại La Kim Tiên chỉ một bước mà thôi.

Ngay cả dựa vào thời gian mài dũa, cách Đại La Kim Tiên cũng không còn xa nữa.

Thế nhưng, dù là như vậy, lão sư của mình cũng không nỡ trao cơ hội này cho mình, chỉ vì Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử bọn họ là thân truyền.

Còn mình chỉ là một Phó Giáo chủ trên danh nghĩa thôi sao?

Trong lòng Nhiên Đăng, đột nhiên nổi lên cảm giác bất bình to lớn, gần như muốn nhấn chìm một linh lung đạo tâm.

Lúc này, Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy phất tay, mở miệng nói, "Nếu đã như vậy, thì hãy hạ giới đi." "Vâng, lão sư." Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử sau khi cáo biệt Nguyên Thủy và những người khác, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bay xuống hạ giới.

Lúc này, hai người Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử trong lòng vui vẻ khôn xiết.

Thầm thề nhất định phải giáo đạo Nhân Hoàng thật tốt, sớm ngày chứng đạo Đại La, giành lại danh tiếng cho Xiển Giáo.Ngoài Ngọc Hư Cung, mười vị Kim Tiên vội vàng rời đi, bế quan tu hành, Nhiên Đăng và Nam Cực Tiên Ông cùng nhau.

Nhiên Đăng vừa đi vừa than thở, "Nam Cực huynh, ta nghĩ không thông, vì sao lão sư lại để hai người Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử đi phò tá Nhân Hoàng." Nam Cực Tiên Ông nhìn xung quanh, sau đó chỉ vào Ngọc Hư Cung, khẽ nói, "Nhiên Đăng huynh, không thể vọng nghị Thánh Nhân." Nam Cực nói xong, dừng một chút, lại nhẹ giọng nói, "Nhiên Đăng huynh, tất cả những gì Thánh Nhân làm, tự nhiên đều có đạo lý của Người, chúng ta thân là đệ tử, tuân theo là được." Nhìn vẻ cẩn thận, minh triết bảo thân của Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng đột nhiên cảm thấy một trận tâm tình nguội lạnh.

Thậm chí đôi khi còn nghi ngờ liệu việc mình gia nhập Xiển Giáo năm đó có phải là một lựa chọn đúng đắn hay không.

Năm đó mình gia nhập Xiển Giáo, chính là thấy Nguyên Thủy chứng đạo, đến cầu đạo.

Thế nhưng qua bao vạn năm, mình đã làm trâu làm ngựa, mà tu vi vẫn giậm chân tại chỗ, không có chút tiến triển nào.

Đương nhiên, thu hoạch vẫn có, thu hoạch được tâm ma nảy sinh sâu trong đạo tâm.

Chương 245

Dưới sự quấy nhiễu của tâm ma ngày đêm, thậm chí khiến Nhiên Đăng cảm thấy tu vi của mình thậm chí còn không bằng lúc mới gia nhập Xiển Giáo.Hồng Hoang không tính năm tháng, thoắt cái đã mấy chục năm trôi qua.

Nhân tộc dưới sự cai trị và phát triển của Thiên Hoàng, Địa Hoàng, ngày càng hưng thịnh.

Trong dòng sông Nhân Đạo huyền ảo, khí vận Nhân Đạo màu vàng kim không ngừng cuồn cuộn.

Lại một lần nữa thăng tiến, nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong khí vận Nhân Đạo, thỉnh thoảng có quấn lấy một tia Kong khí.

Sau khi Long tộc được lập làm tộc đồ đằng của Nhân tộc, khí vận Nhân tộc tuy không tăng nhiều, nhưng lại càng thêm vững chắc.

Nhân tộc có một bộ lạc, tên là Hữu Hùng bộ lạc, tộc trưởng Hữu Hùng bộ lạc tên là Thiếu Điển Thị.

Hôm nay, tộc trưởng Thiếu Điển Thị vô cùng vui mừng, vì vợ mình là Phụ Bảo đã mang thai.

Khiến Thiếu Điển Thị vốn luôn cần mẫn, hiếm khi nghỉ ngơi một ngày, ở nhà bầu bạn cùng vợ.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử của Xiển Giáo theo khí vận Nhân Đạo huyền ảo, tìm đến Hữu Hùng bộ lạc, trong lòng mừng rỡ.

Nhân Hoàng đã được thai nghén, bọn họ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.

Phụ Bảo mang thai mười năm, mới sinh hạ hài tử, khi hài tử chào đời, Nhân Đạo khí vận bành trướng, tử khí đông lai, thiên hoa loạn

trụy, địa dũng kim liên, Thiếu Điển Thị vô cùng vui mừng.

Thái Hạo Cộng Chủ, Liệt Sơn Cộng Chủ của Nhân tộc, đều ở trong bụng mẹ vài năm mới sinh ra.

Con trai của gia đình ông, chẳng phải là có tư chất của hai vị Cộng Chủ sao.

Lúc này, thị vệ nhẹ nhàng bước vào sân, chắp tay bẩm báo, "Khải bẩm tộc trưởng đại nhân, ngoài cổng có Côn Luân Thượng Tiên đến bái phỏng, xin tộc trưởng đại nhân tiếp kiến." "Ồ, Côn Luân Thượng Tiên?" "Còn không mau mời vào." Thiếu Điển Thị vội vàng nói.

Côn Luân Sơn, tổ của vạn núi, Thượng Tiên có thể tu hành ở Côn Luân Sơn, tuyệt đối không phải tầm thường.

Thị vệ ứng một tiếng, vội vàng đi ra, rất nhanh dẫn Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử đi vào.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử tuy tính cách kiêu ngạo, nhưng không thể không nói, tướng mạo của họ vẫn rất tốt.

Tiên phong đạo cốt, vẻ không vướng bụi trần.

"Đã gặp Côn Luân Tiên Trưởng." Thiếu Điển Thị vội vàng chắp tay hành lễ.

Quảng Thành Tử phất tay, một luồng pháp lực vô cùng ôn hòa đánh ra, nâng Thiếu Điển Thị dậy, sau đó nghiêm sắc nói.

"Ta nãi đại đệ tử Quảng Thành Tử dưới trướng Thánh Nhân Nguyên Thủy của Côn Luân Sơn, vị này là sư đệ Xích Tinh Tử của ta, ta đẳng lần này đến đây, là phụng pháp chỉ của sư tôn, đến thu Thiên Định Hoàng Giả vi đồ." "Thiên Định Hoàng Giả." Thiếu Điển Thị kích động hỏi, "Thượng Tiên nói, con trai của ta là Thiên Định Hoàng Giả sao?" Quảng Thành Tử khẽ gật đầu, "Bất thác." Thiếu Điển Thị lập tức cúi lạy, "Thượng Tiên nguyện thu con trai của ta làm đồ đệ, tự

nhiên là vinh hạnh của Hữu Hùng bộ lạc ta." Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử nhìn nhau, trên mặt lộ ra một nụ cười, "Tộc trưởng bất tất khách khí, hài tử cương cương đản sinh, khả hữu danh tự?" Thiếu Điển Thị lắc đầu, "Hài tử cương cương đản sinh, hoàn một hữu danh tự." "Na khả phủ nhượng ta đẳng cấp hài tử khởi cá danh tự?" "Tự nhiên khả dĩ." "Hài tử này, sau này sẽ gọi là Hiên Viên." Cái tên Hiên Viên này, là Nguyên Thủy giao cho Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử.

Hiện nay Nhân tộc Hồng Hoang, dưới sự nỗ lực của Thiên Hoàng, Địa Hoàng, phồn vinh hưng thịnh, nhưng đồng thời cũng có một tệ đoan cực lớn.

Đó chính là các phương dần dần độc lập, không nghe lệnh Tổ Địa.

Nguyên Thủy đặt tên Hiên Viên này, ám hàm ý binh qua, Nhân Hoàng muốn quy vị, nhất định phải thực hiện đại nhất thống.

Đây là gánh nặng còn lớn hơn cả Thiên Hoàng, Địa Hoàng.

Hiên Viên, quả nhiên không phụ kỳ vọng, thông tuệ vô cùng, ba ngày biết nói, năm ngày biết đi, khi Hiên Viên bảy tám tuổi, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử liền bắt đầu chính thức truyền dạy cho Hiên Viên.

Hiên Viên có thể quy vị hay không, liên quan đến việc Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử có thể chứng đạo Đại La Kim Tiên hay không, nên hai người vô cùng dụng tâm, dốc hết sở học, đối xử như con trai mình vậy.Cùng lúc đó, trung tâm Hồng Hoang, Cửu Lê nhất tộc, sâu trong di tích điện Bàn Cổ năm xưa, một luồng khí tức mạnh mẽ bùng nổ.

Tiếp đó một luồng khí tức sinh mệnh vô cùng nồng đậm ập đến, rồi, một nam tử từ trong Bàn Cổ Huyết Trì bước ra.

Y trần trụng toàn thân, cơ bắp cuồn cuộn, thân hình cường tráng,

trong mắt tràn đầy sự tang thương của lịch sử.

"Ngô danh Xi Vưu." Xi Vưu bước ra ngoài, không xa liền có mấy Đại Vu nhân cao lớn chạy lại, kích động kêu lên.

"Xi Vưu đại nhân, ngài chung quy xuất thế liễu." Xi Vưu, thừa hưởng tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu, sinh ra trong Bàn Cổ Huyết Trì, là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc.

Mà những Vu nhân này, chính là hậu duệ sinh ra từ sự kết hợp giữa Nhân tộc và Vu tộc khi Nhân tộc đại kiếp năm đó, Nhân tộc thiên di chí Bàn Cổ điện, tự hào là Cửu Lê!Xi Vưu xuất thế, Nhân Đạo khí vận đột nhiên bắt đầu cuồn cuộn, trong cõi u minh, lại có một luồng khí vận gia trì lên người Xi Vưu.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, Không Động Ấn trong tay Triệu Công Minh không ngừng rung động, khóe miệng lộ ra một nụ cười, "Hiện tại, cai ngô hành động liễu." Nói xong, liền ngự khởi một đạo lưu quang, bay về phía Tây Phương đại địa.Đông bộ Hồng Hoang, Xi Vưu xoa đầu, nói, "Như kim thị thập yêu thời hậu liễu, cự ly Vu Yêu đại chiến, quá khứ liễu đa trường thời gian?" Trong thể nội Xi Vưu, có tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu, tuy không hoàn toàn kế thừa ký ức của họ.

Nhưng vẫn loáng thoáng nhớ được Vu Yêu đại chiến, còn sau Vu Yêu đại chiến, thì không nhớ rõ gì nữa.

Vu nhân kia vội vàng nói, "Bẩm Xi Vưu đại nhân, Vu Yêu đại chiến cự kim, dĩ kinh số vạn niên, các Tổ Vu đại nhân đều chiến tử, chỉ còn lại Cửu Lê nhất tộc chúng ta." "Cửu Lê tộc?

Đái ngô khứ kiến nhĩ môn đích tộc trưởng." "Thị, Xi Vưu đại nhân." Vu tộc, coi trọng huyết mạch nhất, mà hiện nay tộc trưởng Cửu Lê, chính là hậu duệ của một Đại Vu năm đó.

Dưới Cửu Lê bộ lạc, còn có chín chín tám mươi mốt tiểu bộ lạc, hợp xưng Cửu Lê nhất tộc.

Chỉ là hiện nay, Cửu Lê tộc tự vệ còn khó khăn, huống chi là thu phục chín chín tám mươi mốt tiểu bộ lạc dưới quyền.

"Xi Vưu đại nhân, ngài tô tỉnh liễu." Tộc trưởng Cửu Lê đối với Xi Vưu vô cùng cung kính, trong mắt còn mang theo vẻ mừng rỡ!

Vu Yêu đại chiến, các Tổ Vu đều vẫn lạc, Vu tộc suy yếu, hiện nay, Vu tộc của họ, cuối cùng lại có Tổ Vu tọa trấn.

Xi Vưu phất tay, "Tiên cấp ngô giới thiệu giới thiệu Hồng Hoang như kim đích cục thế ba." "Thị." Tộc trưởng Cửu Lê đã kể cho Xi Vưu ròng rã một ngày, mới kể xong tất cả những gì đã xảy ra từ Vu Yêu đại chiến đến nay.

Tộc trưởng Cửu Lê nói xong, trịnh trọng nói, "Xi Vưu đại nhân, chỉnh cá Cửu Lê bộ lạc đô tại đẳng ngài quy lai, như kim ngài quy lai liễu, giá tộc trưởng chi vị lý ứng giao cấp ngài lai đảm nhiệm, dã chích hữu ngài, tài năng nhất thống Cửu Lê bộ lạc, nhượng Cửu Lê huy hạ đích na ta tiểu bộ lạc môn quy tâm, trọng hiện đương niên Tổ Vu đại nhân hoàn tại thì thịnh huống." Xi Vưu lắc đầu, "Ngô cương cương xuất thế, hoàn hữu hứa đa yếu học tập sự tình, giá tộc trưởng chi vị nhĩ tiên đảm nhiệm trứ, ngô cân tại nhĩ thân biên học tập, dĩ hậu tái tiếp nhiệm tộc trưởng chi vị dã bất toán trì." "Thị, nhất thiết đô thính đại nhân."Tây Phương, Triệu Công Minh ngự vân nhi hành, nhìn Tây Phương đại địa hoang vu khắp nơi, bất cấm dao đầu.

Cũng không trách tự gia giá lưỡng vị sư thúc như thử toản doanh.

Đãn Tây Phương dĩ kinh bần tích đáo liễu giá chủng địa bộ, na tựu nhượng bạo phong vũ lai đích canh gia mãnh liệt nhất ta ba.

Triệu Công Minh phi chí Tu Di Sơn hạ, y hoàn thị đệ nhất thứ lai

Tu Di Sơn.

Bất quý thị Thánh Nhân đạo tràng, bị kinh doanh đích ngận hảo, tương bỉ giác đông phương nhất ta danh sơn đại xuyên dã hào bất tốn sắc.

Triệu Công Minh chính chuẩn bị duyên trứ sơn đạo, trực tiếp thượng khứ bái kiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, khước hốt nhiên kiến Dược Sư chính hảo tòng nhất bàng quá lai.

Triệu Công Minh liên mang trùng trứ Dược Sư đả liễu nhất cá chiêu hô, "Dược Sư sư đệ, hảo cửu bất kiến a." Dược Sư vi vi sĩ đầu, kiến thị Triệu Công Minh, kinh ngạc đích đồng thì kiểm thượng thiểm quá kỷ phân cảnh giác.

"Triệu Công Minh, nhĩ lai ngô Tây Phương tố thập yêu?" Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo quan hệ nhất dạng bất đại đối đầu, Dược Sư thái độ dã ngận lãnh đạm.

"Chẩm yêu, Tây Phương Giáo quản thiên quản địa, ngô một sự đô bất năng lai Tây Phương chuyển chuyển?" Dược Sư chích thị cảnh giác khán trứ Triệu Công Minh, nhất cú thoại dã bất thuyết.

Đương niên Côn Luân Sơn thượng luận đạo hoàn lịch lịch tại mục, y tri đạo đả chủy bì tử, thập cá y dã bất thị Triệu Công Minh đối thủ, nhân thử trực tiếp bất thuyết thoại liễu.

Triệu Công Minh tiếu liễu tiếu, đạo, "Dược Sư sư đệ hà tất đối ngô giá yêu đại địch ý, ngô giá thứ lai, kỳ thực thị hữu yếu sự hoa Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng vị sư thúc đích thương lượng đích, hoàn thỉnh Dược Sư sư đệ đái cá lộ ba." "Hữu sự hoa sư tôn, sư thúc thương nghị?" Dược Sư nhất thính, đốn thì canh gia cảnh giác liễu, chích yếu thị hòa Triệu Công Minh triền sảm thượng, thập hữu bát cửu bất thị thập yêu hảo sự.

Y thậm chí lại đắc đả thính thị thập yêu sự, trực tiếp lãnh đạm dao dao đầu.

Chương 246

"Sư tôn, sư thúc chính tại bế quan, bất kiến khách, nhĩ hoàn thị thỉnh hồi ba, đẳng sư tôn, sư thúc xuất quan, ngô tái cáo tri." Triệu Công Minh kiến Dược Sư giá yêu cảnh giác, đốn thì vô nại đạo, "Dược Sư sư huynh, thử sự sự quan trọng đại, khả quan hệ đáo nhĩ Tây Phương Giáo tương lai, chân đích bất nhượng ngô thượng khứ?" Dược Sư văn ngôn diện sắc vi biến, tư lự tái tam hậu vấn đạo, "Nhĩ tiên thuyết thị thập yêu sự, ngô tái đái nhĩ thượng Tu Di Thánh Địa." Triệu Công Minh dao đầu đạo, "Giá kiện sự sự quan trọng đại, ngô đắc kiến liễu lưỡng vị sư thúc tài năng thuyết xuất lai." Dược Sư khinh hanh nhất thanh, "Ký nhiên bất thuyết, na Công Minh sư huynh hoàn thị thỉnh hồi ba." Thuyết hoàn tựu yếu chuyển thân thượng Tu Di Sơn, khả hoàn một tẩu xuất kỷ bộ, bối hậu một cỗ vô thượng đại uy áp trùng kích tại Dược Sư thân thượng.

Dược Sư chích cảm giác như trụy băng diếu, chỉnh cá nhân tình bất tự cấm đả liễu hảo kỷ cá hàn chiến.

Y nữu quá thân khứ, chiến chiến nguy nguy đạo, "Triệu Công Minh, giá thị ngô Tây Phương Thánh Địa, nhĩ an cảm phóng tứ!" Triệu Công Minh một hữu thuyết thoại, chích thị thi gia tại Dược Sư thân thượng đích uy áp việt phát bàng đại khởi lai.

Tiệm tiệm đích, tựu liên hư không đô phát xuất dát chi dát chi đích thanh âm.

Dược Sư chung quy nhẫn nại bất trụ liễu, biệt hồng liễu kiểm đạo, "Công Minh sư huynh, ngô, ngô đái ngài thượng khứ Tu Di Sơn." "Giá tài thị ngô đích hảo sư đệ a." Triệu Công Minh huy thủ gian triệt khứ thi gia tại Dược Sư thân thượng đích uy áp.

Dược Sư đại khẩu đại khẩu suyễn trứ thô khí, tâm lý oán hận đáo cực hạn, đãn khả tích chính mình tu vi bất như nhân.

Dược Sư thâm hấp nhất khẩu khí, miễn cường áp hạ liễu tâm trung đích nộ ý, tiếu đạo, "Công Minh sư huynh, tùy ngô thượng lai ba." Triệu Công Minh tùy Dược Sư thượng sơn, đẳng đáo Tu Di Thánh Địa thì, Dược Sư nhượng Triệu Công Minh tạm thả lưu bộ, chính mình tắc khứ thông báo.

Bất nhất hội nhi, Dược Sư khứ nhi phục phản, đạo, "Công Minh sư huynh, lão sư nhượng ngài tiến khứ." "Hảo, ma phiền Dược Sư sư đệ." "Bất ma phiền." Ba cá tự này, Dược Sư kỷ hồ thị giảo trứ nha thuyết đích.

Tu Di Thánh Địa, Triệu Công Minh trực tiếp tẩu liễu tiến khứ, tiến khứ chi hậu, hảo tượng lai đáo liễu lánh nhất cá thế giới.

Tiên thiên tinh khí cổn cổn, bạch ngọc địa chuyên phô địa, hà quang vạn đạo, thụy thải thiên điều, Thánh Nhân đạo uẩn uyển nhược hóa tác thực chất, mạn diên tại bán không trung.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tọa tại Bát Bảo Công Đức Trì bàng, song mục vi bế, tham ngộ đại đạo.

"Triệu Công Minh, bái kiến lưỡng vị sư thúc." Triệu Công Minh thượng tiền, củng thủ thi lễ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn giá tài tĩnh khai liễu mâu tử, đạm đạm khán hướng Triệu Công Minh, "Thính Dược Sư thuyết, Công Minh sư điệt giá thứ lai ngô Tu Di Sơn, hữu đại sự thương nghị, bất tri thị hà đại sự?" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tâm lý thập phân nạp muộn, Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo quan hệ dã bất hảo a.

Hữu thập yêu hảo sự, giá Triệu Công Minh hội cấp tha Tây Phương Giáo?

Triệu Công Minh tiếu liễu tiếu, một hữu phế thoại, trực tiếp thiết nhập chính đề, "Thiên Hoàng, Địa Hoàng chứng đạo thì khí vận, lưỡng vị sư thúc ứng cai dã hữu sở liễu giải ba, ngô giá thứ tiền lai, tiện thị tưởng hòa lưỡng vị sư thúc thương nghị Nhân Hoàng khí vận." "Nhân Hoàng khí vận!?" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cật liễu nhất kinh, "Na Nhân Hoàng chi Sư vị tử, bất thị cấp nhĩ Nguyên Thủy sư bá?" Triệu Công Minh tiếu liễu tiếu, thủ xuất Không Động Ấn, "Lưỡng vị sư thúc thỉnh khán." Chích kiến Không Động Ấn ông ông chấn động, cánh nhiên hữu lưỡng đạo Nhân Hoàng chi khí tòng thượng diện phi xuất, diên thân chí viễn phương."Giá Nhân Hoàng chi khí chẩm yêu hội hữu lưỡng đạo!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn triệt để cảo bất thanh liễu, Tiếp Dẫn hạ ý thức đích kháp khởi chỉ tiêm tưởng yếu thôi toán.

Đãn thử thì, Nhân tộc hưng thịnh, Nhân Đạo ý chí già thiên tế nhật, thôi toán khởi lai chích cảm giác nhất đoàn loạn ma, tiễn bất đoạn, lý hoàn loạn, thập phân nan thụ.

Chuẩn Đề nhất song nhãn trung quang mang đại phóng, "Công Minh sư điệt, giá Nhân Hoàng chi khí vi thập yêu hội hữu lưỡng đạo?" Triệu Công Minh nhận chân thuyết đạo, "Ngô dĩ kinh điều tra quá, lánh nhất đạo Nhân Hoàng chi khí, lai tự Hồng Hoang đông bộ Cửu Lê bộ lạc, na Cửu Lê bộ lạc, thị Vu tộc hòa Nhân tộc hậu đại, tộc nhân Cửu Lê bộ lạc, thân thượng đồng dạng sở hữu Nhân tộc huyết mạch, hữu giác trục Nhân Hoàng chi vị tư cách." Tiếp Dẫn mị trứ nhãn, hảo tượng sát giác đáo liễu thập yêu, trầm thanh đạo, "Công Minh sư điệt đáo để tưởng thuyết thập yêu?" Triệu Công Minh tiếu đạo, "Ngô ý tư ngận giản đơn, Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng đích Nhân tộc bất quản tảo vãn đô thị yếu quy vị, đãn thị tương lai Nhân Hoàng chi vị cứu cánh lạc tại thùy đích thân thượng, khả hoàn thị bất xác định đích." Chuẩn Đề đạo, "Ký nhiên Cửu Lê bộ lạc dã hữu tranh

đoạt Nhân Hoàng khí vận tư cách, na nhĩ Tiệt Giáo vi hà bất xuất thủ?" Triệu Công Minh tiếu đạo, "Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam giáo nguyên bản thị nhất gia, ngô đảo thị tưởng xuất thủ, khả lão sư cố niệm cựu tình, bất nguyện hòa Xiển Giáo tái khởi tranh đoan, vu thị thử sự chích năng phóng hạ, chí vu vi hà lai đáo Tây Phương, một biệt đích ý tư, tựu thị bất tưởng nhãn tĩnh tĩnh đích khán trứ Nhân Hoàng khí vận lạc đáo Xiển Giáo nhi dĩ." Triệu Công Minh thuyết hoàn, một hữu do dự, trực tiếp ly khai liễu Tu Di Thánh Địa.

Thuyết đáo giá lý, kháp đáo hảo xử, tái thuyết hạ khứ, tựu hữu ta bất mỹ liễu.

Mục đích của y ngận giản đơn, nhượng Xiển Giáo phò tá Hiên Viên Thị, nhượng Tây Phương Giáo phò tá Cửu Lê nhất tộc.

Nhi y, người biết trước kết quả trận Trục Lộc chi chiến, tự nhiên minh bạch, bất hữu các phương nhân mã tiền lai bang trợ, thiên mệnh tối chung quy chúc vu Hiên Viên Thị.

Đáo thì hậu, Tây Phương Giáo phò tá Cửu Lê bộ lạc thất bại, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, Cửu Lê thất bại, khí vận Tây Phương Giáo đồng dạng đại tổn.

Nhất lai, khả dĩ diên hoãn Tây Phương nhị Thánh hoàn thanh Thiên Đạo công đức, tha diên thời gian.

Nhị lai, tắc thị cấp cấp Liệt Sơn Thị chi nữ, Nữ Oa báo thù.

Nhi Xiển Giáo hựu nhân vi phò tá Nhân Hoàng thống nhất Nhân tộc, sát lục thái đa, triêm nhiễm vô thượng Hồng Trần Sát Kiếp, tự thân nan bảo, đáo na cá thời hậu, mục đích của y tài toán đạt đáo.

Chí vu Tây Phương Giáo hội bất hội mạo trứ đắc tội Xiển Giáo phong hiểm khứ phò tá Cửu Lê bộ lạc, Triệu Công Minh tâm lý tảo hữu liễu đáp án liễu.

Dĩ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng cá nhân vô lợi bất khởi tảo tính tử.

Kim xán xán đích Nhân Hoàng khí vận bãi tại diện tiền, khởi hữu bạch tống cấp Xiển Giáo đích đạo lý.Tu Di Thánh Địa, Triệu Công Minh ly khai hứa cửu chi hậu, Chuẩn Đề tài thí tham trứ khai khẩu, "Sư huynh, nhĩ thuyết giá hội bất hội thị Triệu Công Minh na tiểu tử đích âm mưu, cố ý nhượng cha môn hòa Xiển Giáo cấp đối thượng, đả cá lưỡng bại câu thương, nhiên hậu tha tại bối hậu tọa thu ngư ông chi lợi?" Tiếp Dẫn trầm ngâm liễu nhất hội nhi, "Dã hữu khả năng, tha thuyết đích thị chân đích, bất quá tại lộng thanh sở chi tiền, nhĩ hoàn thị tiên khứ na Cửu Lê bộ lạc tẩu nhất tranh ba, khán khán na sở vị đích Cửu Lê bộ lạc, thị phủ chân hữu tư cách tranh đoạt Nhân Hoàng chi vị, yếu thị hữu đích thoại, na Nguyên Thủy tựu biệt quái cha môn hoành sáp nhất giang." Tha sư huynh đệ lưỡng đương niên chứng đạo, khí vận bất cú, phát hạ tứ thập bát đạo Đại Hoành Nguyện, bối liễu nhất đại bút trái vụ, giá tài miễn cưỡng chứng đạo.

Như kim khiếm Thiên Đạo công đức đô hoàn một hữu hoàn hoàn, yếu thị hữu giá cá cơ hội, tự nhiên bất hội thác quá.

"Hảo, ngô giá tựu hạ sơn nhất tranh, khán khán na Triệu Công Minh thuyết đích thị chân thị giả." Ngận khoái, Chuẩn Đề ly khai Tu Di Sơn, tiền khứ Cửu Lê bộ lạc tra khán cụ thể tình huống, đương khán đáo Cửu Lê bộ lạc thượng phương, na bất đoạn phiên cổn đích Nhân Đạo khí vận chi hậu, Chuẩn Đề triệt để kích động khởi lai.

Triệu Công Minh một hữu phiến tha môn, Cửu Lê bộ lạc nhất dạng hữu tranh đoạt Nhân Hoàng chi vị tư cách!

Hồi đáo Tu Di Sơn chi hậu, sư huynh đệ lưỡng nhất hợp kế, đương tức quyết định yếu phò tá Cửu Lê bộ lạc, Nhân Hoàng chi vị, tha Tây Phương dã yếu tranh thủ nhất phiên.

Ngận khoái, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bả Dược Sư, Di Lặc cấp hoán

liễu quá lai, Dược Sư, Di Lặc trùng trứ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cung kính hành lễ.

"Đệ tử Dược Sư, đệ tử Di Lặc, bái kiến sư tôn, sư thúc." "Đô khởi lai ba, vi sư hoa nhĩ môn lai, thị hữu nhất kiện thiên đại đích hảo sự yếu giao cấp nhĩ môn." Nhất thính hữu hảo sự, Dược Sư, Di Lặc đốn thì thụ khởi liễu nhĩ đóa, "Hoàn thỉnh sư tôn phân phù." "Hồng Hoang đông bộ, Cửu Lê bộ lạc thượng phương, hữu Nhân Đạo khí vận phiên cổn, nhĩ môn hạ giới khứ, phò tá na Cửu Lê chi chủ đoạt đắc Nhân tộc Nhân Hoàng chi vị ba." Dược Sư, Di Lặc thính liễu chi hậu, phân phân nhất lăng, "Sư tôn, na Nhân Hoàng chi Sư vị trí, bất thị cấp liễu Xiển Giáo." Tiếp Dẫn bãi bãi thủ, "Kỳ trung tế tiết, nhĩ môn bất tất quá vấn, đáo Cửu Lê bộ lạc, hảo sinh phò tá tựu thị." Dược Sư, Di Lặc hoài trứ kinh nghi bất định đích tâm tình, hướng hạ giới Cửu Lê bộ lạc cản khứ.Cửu Lê bộ lạc, đương Xi Vưu thính đáo Dược Sư, Di Lặc thỉnh cầu thì, bản tưởng cự tuyệt, Vu tộc đỉnh thiên lập địa, thập yêu thời hậu đáo yếu tầm cầu ngoại viên địa bộ liễu?

Khả Xi Vưu chuyển niệm nhất tưởng, như kim Vu tộc dĩ kinh bất thị đương niên đích Vu tộc, suy nhược đáo cực hạn, thậm chí tựu liên thuần huyết Vu tộc đô một hữu đa thiếu liễu.

Nhi Tây Phương, tuy nhiên bần tích, đãn tất cánh hữu lưỡng tôn Thánh Nhân tọa trấn, yếu thị khuynh lực tương trợ đích thoại, đối tha đa đoạt đắc Nhân Hoàng chi vị, định hữu cực đại đích hảo xử.

Đoạt đắc Nhân Hoàng chi vị hậu, tá trợ vô thượng khí vận, tha thuyết bất đắc năng tái thứ tương Vu tộc thôi chí đỉnh phong.

Tựu giá dạng, tại song phương các hoài quỷ thai chi hạ, Xi Vưu chính thức bái Dược Sư, Di Lặc vi sư!

Bái sư thuấn gian, Tây Phương khí vận, Cửu Lê khí vận, mãnh đích củ triền đáo liễu nhất khởi, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Tu Di Thánh Địa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đại điệt nhãn kính.

Tha môn một tưởng đáo, Cửu Lê Vu nhân khí vận, cánh nhiên giá yêu bá đạo, cánh nhiên bả tha Tây Phương khí vận khổn bảng đáo giá chủng địa bộ.

Giá dạng nhất lai, đảo thị yếu toàn lực dĩ phó liễu, bất nhiên, Cửu Lê lạc bại, liên đái tha Tây Phương dã yếu đại thụ tổn thất.

Chuẩn Đề khí cấp bại phôi, khẩu trung đại mạ đạo, "Tựu tri đạo na tiểu súc sinh một an thập yêu hảo tâm." Tiếp Dẫn bãi bãi thủ, "Sư đệ bất tất thái quá triệu tập, chính như na Triệu Công Minh sở thuyết, Nhân Hoàng chi tranh, tịnh vô định số, thùy năng tiếu đáo tối hậu, hoàn thuyết bất định ni." Chuẩn Đề nhưng nhiên khí hanh hanh đạo, "Vãng hậu na tiểu súc sinh đích thoại, ngô thị tái dã bất tín liễu."Cửu Lê bộ lạc, Xi Vưu chính thức bái Dược Sư, Di Lặc vi sư hậu.

Nhị nhân tiện khai thủy truyện thụ khởi Xi Vưu binh đạo tri thức lai, như kim Cửu Lê, Tây Phương khí vận khổn bảng đáo nhất khởi hậu, Dược Sư, Di Lặc minh minh chi trung cảm thụ đáo liễu cực đại đích áp lực.

Nhất định yếu giáo đạo hảo Xi Vưu, nhượng tha thành công đoạt thủ Nhân Hoàng chi vị.

Hữu Hùng bộ lạc, Hiên Viên Thị tại Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử giáo đạo hạ, như nhất khối hải miên, bất đoạn hấp thu trứ các sắc các loại đích tri thức.

Nhất trát nhãn, thập kỷ niên đích thời gian quá khứ liễu, Hiên Viên Thị tại Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử áp tương để giáo đạo hạ, trưởng thành cực khoái, bất cận chứng đạo Địa Tiên, nhi thả tại tài năng thượng dã viễn viễn thắng quá phụ thân Thiếu Điển Thị.

Thiếu Điển Thị đương cơ lập đoạn, trực tiếp yếu bả tộc trưởng

chi vị truyện cấp Hiên Viên Thị.

Hiên Viên tuy nhiên cự tuyệt, đãn tại phụ thân cường liệt yếu cầu hạ, chích năng tiếp quá tộc trưởng trọng đam.Hiên Viên Thị kế vị chi hậu, triển hiện xuất liễu cực đại đích dã tâm.

Quang nhất cá Hữu Hùng bộ lạc, thái tiểu liễu, Nhân tộc tự Thiên Hoàng khai sang Bát Quái, Địa Hoàng phát hiện ngũ cốc chi hậu.

Thương bẩm thực, y thực túc, bộ lạc vô liễu hậu cố chi ưu, phân phân khai thủy độc lập khởi lai.

Nhất độc lập, vấn đề tựu lai, nhạ đại Nhân tộc, binh qua bất chỉ, chỉnh thiên đấu tại khai chiến, tranh đoạt địa bàn.

Tha Hiên Viên, đắc Thượng Tiên tương trợ, nhất định yếu chung kết loạn thế, nhất thống Nhân tộc.

Hiên Viên Thị kế vị chi hậu, trực tiếp lập hạ tam điều quy củ.

Chương 247

Đệ nhất, thưởng phạt phân minh, hữu công tất thưởng, hữu quá tất phạt, tuyệt bất cô tức.

Đệ nhị, tương nguyên lai chủng thực ngũ cốc địa phương, khoách đại gấp mười, phát động toàn viên tộc nhân, tài chủng ngũ cốc, độn tích lương thực.

Đệ tam, chỉnh đốn tộc nhân, thao luyện binh mã, thời khắc vi xuất chinh tố hảo chuẩn bị.

Thời gian nhất hoảng, ngũ niên thời gian quá khứ liễu, Thiếu Điển bộ lạc binh cường mã tráng, lương thảo quân giới hoàn bị.

Hiên Viên Thị khai thủy thôn tính chu biên bộ lạc, cận cận dụng liễu ngũ niên thời gian, chu biên bộ lạc bị thôn tính nhất không, Hiên Viên Thị địa bàn, thực lực, hà chỉ khoách đại liễu kỷ gấp mười.

"Ông ông!" Cửu thiên chi thượng, Nhân Đạo khí vận bất đoạn oanh minh, gia trì tại Hiên Viên Thị thân thượng.

Hiên Viên Thị tại giá một cỗ bàng bạc khí vận gia trì hạ, nhất thân tu vi đột phi mãnh tiến, trực tiếp lai đáo liễu Kim Tiên.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử kiến Hiên Viên Thị giá yêu tranh khí, xử lý sự tình tỉnh tỉnh hữu điều, tâm lý chung quy tùng liễu khẩu khí.

Hữu đồ như thử, tĩnh đẳng thu cát khí vận tựu thị khán.Lánh nhất biên, đông di tập đoàn, Cửu Lê bộ lạc, Xi Vưu dã thành công đương thượng liễu Cửu Lê thủ lĩnh.

Xi Vưu hữu đại nghị lực, quyết tâm tá trợ Nhân Hoàng chi tranh, vi Vu tộc mưu thủ minh minh trung nhất tuyến sinh cơ.

Cận cận chích thị kỷ niên đích thời gian, Xi Vưu thành công thu phục liễu đông di tập đoàn huy hạ, hòa cửu cửu bát thập nhất cá bộ lạc thủ lĩnh kết vi huynh đệ.

Nhất thống đông di tập đoàn, tương quyền lực toàn bộ chưởng khống tại chính mình thủ trung hậu, Xi Vưu khai thủy thao quang dưỡng hối.

Tha mệnh nhân khai thải liễu số tọa cự hình khoáng sơn, khai thải khoáng thạch, chế tạo áo giáp, binh khí.

Đồng thì đại diện tích tài chủng ngũ cốc, độn tích lương thực, nhi hậu tòng bộ lạc trung thiêu tuyển xuất tinh trang nam nhi, nhật nhật dạ dạ thao luyện, thời thời khắc khắc vi thống nhất Nhân tộc tố chuẩn bị.

Thập Bát Trọng U Minh Hải, Bình Tâm Điện thâm xử, hứa cửu một hữu hiện thân Hậu Thổ, hãn kiến đích hiện thân.

Tha ngốc ngốc đích vọng trứ Nhân tộc phương hướng, tâm loạn như ma.

"Thập Tam Tổ Vu, thống nhất Nhân tộc, chân đích năng thành công yêu?" Hậu Thổ hà thường bất tưởng Vu tộc trọng hồi đỉnh phong, đãn tha thanh sở đích tri đạo, chúc vu Vu tộc thời đại dĩ kinh quá khứ liễu.

Tức tiện cường cầu, tổn hại tối chung hoàn thị Vu tộc.

Hậu Thổ do dự liễu bán thiên, hoàn thị quyết định tái quan sát quan sát.

Nhược thị Xi Vưu chân hữu Nhân Chủ chi phong, năng vi Vu tộc tiệt thủ minh minh chi trung nhất tuyến sinh cơ.

Tha phóng Cửu Phượng, Tướng Liễu đẳng nhân tương trợ Xi Vưu dã vị thường bất khả.Thời gian uyển nhược tế sa, tòng chỉ phùng trung tiễu tiễu lưu tẩu, nhất hoảng nhãn, thập số niên quá khứ.

Hiên Viên Thị tại Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử bang trợ hạ, thống nhất liễu Tây Di chi địa.

Huy hạ số bách vạn tinh nhuệ đại quân, hổ lang chi sư, hữu tịnh thôn tứ hải chi thế.

Hiên Viên Thị thực lực, tại vô thượng Nhân Đạo khí vận gia trì hạ, dã lai đáo Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

Lánh nhất biên, Xi Vưu chỉnh cá đích Cửu Lê bộ lạc thượng hạ thiết bản nhất khối, tự hào đông di tập đoàn.

Đái giáp nhị lang phá bách vạn, đối Hiên Viên Thị hổ thị đam đam.

Thử thì, nhược trạm tại Thượng Đế thị giác khán, tựu năng khủng phố đích phát hiện.

Nhân Đạo khí vận, cánh nhiên nhất phân vi nhị, nhất bán lạc tại Hữu Hùng bộ lạc.

Nhất bán lạc tại Cửu Lê bộ lạc, hình thành lưỡng hổ chi tranh chi thế.

Bất quản thùy thôn tính liễu thùy, thành công đích nhân, đô hữu cực đại đích khả năng, chứng đạo Nhân Hoàng.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Thánh Địa, Nguyên Thủy cao tọa Chư Thiên Khánh Vân thượng, mi nhãn xử lộ xuất lãnh ý.

"Hảo nhất cá Tây Phương, cánh nhiên dã tưởng tranh đoạt Nhân Hoàng chi vị!" Nam Cực Tiên Ông tiếu liễu tiếu, "Lão sư mạc yếu đam tâm, Quảng Thành Tử tha môn tu hành ngô Huyền Môn chính tông đạo thuật, bất hội bỉ bất quá Tây Phương bát bách bàng môn." Nguyên Thủy văn ngôn, mi vũ nộ khí tài tán khứ liễu kỷ phân.

Tây Phương ký nhiên cảm xuất thủ, tựu thừa thụ hảo thất bại đích hậu quả ba.

Chư Thánh, thậm chí Hồng Hoang nhất ta đỉnh tiêm đại năng, dã bị giá phiên cổn lưỡng đạo Nhân Hoàng khí vận kinh động liễu.

"Hữu ý tư, Nhân Hoàng khí vận cánh nhiên phân thành liễu lưỡng đạo, hỗ thành kỷ giác chi thế, khán lai Nhân Hoàng chi vị, cứu cánh lạc tại thân thượng, do vị khả tri a." "Huyền Môn đạo thuật, thiên hạ đệ nhất, Nguyên Thủy tiên pháp, Hồng Hoang vô song, ngô khán đông di Cửu Lê ứng đương bất thị na Hiên Viên Thị đối thủ." "Bất hảo thuyết, na Cửu Lê bộ lạc, thể nội lưu thảng trứ Vu tộc huyết mạch, đồng dạng dã hữu cực đại đích thắng toán." "Xiển Giáo đạo thống hòa Tây Phương đạo thống tranh đoạt Nhân Hoàng khí vận, việt lai việt hữu thú liễu." Đông Hải, Tổ Địa, Toại Nhân Thị dụng thủ nhu trứ mi tâm, "Đông di tập đoàn, kỷ hồ toàn bộ đô thị do Vu nhân huyết mạch cấu thành đích, vạn nhất chân đích nhượng tha môn tranh đoạt đáo Nhân Hoàng chi vị, hội bất hội hữu ta bất hảo?" Toại Nhân Thị đam tâm tịnh bất toán đa dư đích, phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị.

Tẫn quản Nhân tộc hòa Vu tộc dĩ kinh thông hôn bất tri đạo đa thiếu vạn niên, đãn Nhân tộc thoại ngữ quyền, nhất trực thị chưởng ác tại thuần huyết Nhân tộc thủ lý đích.

Nhân Hoàng chi vị vạn nhất lạc tại Xi Vưu thủ lý, Xi Vưu hội bất hội phản quá lai đả áp thuần huyết Nhân tộc?

"Thiên Hoàng, nhĩ chẩm yêu khán giá kiện sự?

Chúng ta yếu bất yếu xuất binh cán thiệp?" Toại Nhân Thị bả vấn đề đầu cấp liễu Phục Hy.

Phục Hy nhất lăng, tiếu đạo, "Lão tổ bất tất thái quá đam tâm, Cửu Lê tập đoàn ký nhiên năng tham dữ đáo tranh đoạt Nhân Hoàng chi vị giác trục lý, tự nhiên thị hữu nhất định đích đạo lý đích." "Y ngô khán, cha môn bất quang bất ứng cai xuất thủ, thậm chí hoàn yếu nhượng Tây Di tập đoàn hòa Đông Di tập đoàn đích mâu thuẫn triệt để

kích hóa, song phương thùy đáo tối hậu hoạch thắng, thùy tựu thị Nhân Hoàng." Truy Y Thị kiểm thượng đái trứ bất nhẫn, "Khả na dạng nhất lai, song phương tranh đấu, thế tất hựu yếu hiên khởi vô thượng sát lục." Phục Hy nhận chân đạo, "Nhân Hoàng chi vị, chủ sát phạt, trọng tại thống nhất, sát lục thị tất nhiên đích, bất sát lục, tựu vô pháp thuế biến, thành vi chân chính Nhân Hoàng." Tam Tổ thương nghị phiến khắc, tối chung tán thành liễu Phục Hy tưởng pháp.

Dực nhật, Nhân tộc Tổ Địa truyện xuất liễu tin tức, đông di tập đoàn, tây di tập đoàn, trục lộc thăng long, thùy năng nã hạ thăng long, thùy tiện vi Nhân Hoàng!

Giá thoại nhất xuất, chỉnh cá Nhân tộc hảo tượng đô tạc khai liễu oa, sở hữu nhân đích mục quang, tẫn số phóng tại Xi Vưu, Hiên Viên nhị nhân thân thượng.

Tây Di, Hữu Hùng bộ lạc, Hiên Viên Thị khán trứ tòng Nhân tộc Tổ Địa truyện lai đích tin tức, song thủ phụng thượng.

"Lưỡng vị lão sư, giá thị Tổ Địa truyện lai đích tin tức, ngài khán khán." Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử tảo quá kỷ nhãn, tiếu đạo, "Hữu Hùng bộ lạc như kim binh cường mã tráng, lương thảo sung túc, thị cai trứ thủ chuẩn bị thôn tính Trục Lộc." Hiên Viên Thị hữu ta do dự, "Lão tổ, na Cửu Lê bộ lạc…" Vu nhân, thiên sinh tựu yếu bỉ Nhân tộc canh gia tráng thực, cường kiện.

Quảng Thành Tử đạm đạm miết liễu nhất nhãn Hiên Viên Thị, nhận chân đạo, "Nhĩ yếu ký trụ, nhĩ thị tương lai đích Nhân tộc Cộng Chủ, nhậm hà địch nhân tại nhĩ diện tiền, đô bất yếu cụ phạ, nhi thị dũng vu kích bại." "Thị, đệ tử minh bạch liễu." Bán nguyệt hậu, tại Hiên Viên Thị tinh mật điều độ hạ, Hữu Hùng bộ lạc bách vạn đại quân khai bạt, hoãn hoãn bức cận Trục Lộc.Cửu Lê bộ lạc, Xi Vưu đồng dạng tại khán trứ tòng đông hải Tổ Địa truyện lai tin tức, nhất

tự nhất đốn đạo, “Trục Lộc thăng long, thắng giả vi Nhân tộc Cộng Chủ.” Xi Vưu hạ diện, chúng nhân đốn thì tao động khởi lai nhất cá cao đại kinh tử phách trứ hung bô, đại thanh đạo.

“Đại ca, biệt do dự liễu, cha môn Cửu Lê hiện tại binh cường mã tráng, chính thị đoạt thủ Trục Lộc đại hảo thời cơ.” “Tựu thị đại ca, đoạt hạ Trục Lộc, vi Nhân tộc Cộng Chủ, cha môn tài hữu phục hưng Vu tộc cơ hội a.” “Đại ca, hiện tại xuất binh ba, yêm nguyện đương tiên phong, thế ngài chinh chiến Trục Lộc.” Xi Vưu phóng hạ thủ trung bạch bố, khán trứ Dược Sư, Di Lặc vấn đạo.

“Lưỡng vị lão sư giác đắc Cửu Lê nhãn hạ cai chẩm yêu hành động.” Dược Sư mi vũ gian lộ xuất nhất ti phong phong mang, “Tức khắc phát binh, chiêm cư Trục Lộc.” Dược Sư dã thị hữu đại nghị lực, đại kiêu ngạo đích nhân, Triệu Công Minh tẩu đích thái viễn, một pháp hòa Triệu Công Minh tranh phong dã tựu bãi liễu.

Đãn Xiển Giáo gia Kim Tiên, tha hoàn tòng vị phóng tại nhãn trung.

Di Lặc tiếu mị mị đích biểu kỳ liễu tán thành.

“Hảo, tựu thính lưỡng vị lão sư, tức khắc phát binh.” Xi Vưu đối Cửu Lê bộ lạc chưởng khống, đáo tiền sở vị hữu đích địa bộ.

Cận cận thập nhật hậu, lục thập vạn đại quân khai thủy hành động liễu, bức cận Trục Lộc!

“Ông ông!” Cửu thiên, tại khán bất kiến đích Nhân Đạo trường hà trung, vô cùng Nhân Đạo khí vận phí đẳng.

Lưỡng đầu kim long, cách trứ nhất đạo cự đại thiên mạc đối trì trứ, bất đoạn trùng trứ đối phương nộ hống, tưởng tương đối phương thôn phệ.

Chương 248

Ngận khoái, Hữu Hùng đại quân, Cửu Lê đại quân, tiên hậu để đạt Trục Lộc.

Trục Lộc quảng đại, diện tích vô ngân, thủy thảo phong mậu, Hữu Hùng bộ lạc và Cửu Lê bộ lạc thương nghị chi hậu, quyết định bả chiến trường định tại Trục Lộc!

Trục Lộc chi địa, thăng long trung tâm dã, Trục Lộc thăng long, thắng giả vi Nhân tộc Cộng Chủ.

Hựu nhất cá nguyệt hậu, lưỡng tộc hợp kế nhất bách lục thập vạn đại quân, hoãn hoãn bức cận liễu Trục Lộc chi địa.

Trục Lộc chiến trường, Hữu Hùng bộ lạc, Cửu Lê bộ lạc hỗ tương đối trì.

Hiên Viên Thị kỵ trứ nhất thất hỏa hồng sắc Long Mã, bộ xuất đại doanh.

Bối hậu Quảng Thành Tử tả thủ trì Đại Bản Chuyên Phiên Thiên Ấn, hữu thủ trì Thư Hùng Kiếm, thiên linh thượng hoàn hữu nhất cá ba chưởng đại tiểu đích Tử Kim Chuông đang tả hữu phiêu dao.

Xích Tinh Tử đồng dạng nghiêm trận dĩ đãi, tả thủ trì Âm Dương Kính, hữu thủ trì Thủy Hỏa Phong, nhị nhân phảng phật hộ vệ nhất dạng, hộ tại Hiên Viên Thị chu thân.

Hiên Viên Thị khán trứ bỉ phổ thông Nhân tộc cao đại liễu hứa đa đích Vu nhân huyết mạch, tâm trung vi vi ngưng trọng.

Giá thứ Trục Lộc chi tranh, tha Hữu Hùng bộ lạc điều động liễu bách vạn đại quân!

Nhi Cửu Lê bộ lạc chích điều động liễu lục thập vạn đại quân, tại

binh lực thượng, tha Hữu Hùng kỳ thực thị chiêm hữu ưu thế đích.

Đãn Vu nhân thể chất, viễn thắng vu phổ thông Nhân tộc, nhất cá cá nhân cao mã đại, lực đại vô cùng.

Giá điểm vi mạt ưu thế, tảo dĩ bị thân thể tố chất cấp mạt bình.

"Xi Vưu, uổng nhĩ thân vi Cửu Lê chi chủ, cánh nhiên bất cảm xuất lai kiến ngô nhất diện yêu?" Hiên Viên Thị thanh âm như lôi, truyện biến Trục Lộc, thanh tích lạc nhập mỗi nhất cá nhân nhĩ trung.

Bất nhất hội nhi, Cửu Lê trận doanh, nhất chích manh manh đích hắc bạch cự thú đà trứ Xi Vưu xuất hiện.

Xi Vưu thân biên, Dược Sư, Di Lặc tế xuất tự thân linh bảo, hoàn cố tứ chu, phụ trách cấp Xi Vưu đương bảo tiêu.

"Dược Sư, Di Lặc!" Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử kiểm thượng trịnh trọng liễu nhất ta.

Dược Sư, Di Lặc khả bất năng khinh thị, năng tại Tây Phương bần tích chi địa tu hành đích ti hào bất nhược vu tha môn, kỳ đạo tâm, nghị lực, khả kiến nhất ban.

Tẩu đáo đại quân trận tiền, Xi Vưu phủ thị trứ Hiên Viên Thị, nhãn trung tự hồ nhiên thiêu khởi hùng hùng liệt diễm.

"Hiên Viên, nhĩ đích đại danh ngô tảo dĩ kinh thính quá liễu, giá yêu đoản đích thời gian nội, tiêu hóa Hữu Hùng phụ cận giá yêu đa đích bộ lạc, nhĩ thị cá nhân tài, bất như quy thuận ngô Cửu Lê huy hạ, ngô vi Nhân tộc Cộng Chủ, nễ khả vi ngô đích phó thủ." Xi Vưu chân thành đích yêu thỉnh.

Hiên Viên Thị tiếu liễu, "Xi Vưu, biệt thuyết giá ta vô dụng đích phế thoại liễu, ngô bách vạn đại quân áp cảnh, hữu hoành tảo thiên hạ chi thế, khởi hội quy thuận vu nhĩ?" "Kim nhật ngô suất đại quân tiền lai, mục đích chích hữu nhất cá, đoạt thủ Trục Lộc." Xi Vưu nhãn

mâu vi trầm, “Hảo, ký nhiên như thử, na cha môn tựu một thập yêu hảo thuyết đích liễu!” Xi Vưu thuyết hoàn, mãnh đích nhất huy thủ, sát na gian, Xi Vưu bối hậu, Cửu Lê quân đoàn trung, hưởng khởi liễu oanh minh đích chiến cổ chi thanh.

“Đông!

Đông!

Đông!” Chiến cổ chi thanh bất tuyệt vu nhĩ, hưởng triệt cửu thiên thập địa, trực tiếp kinh động liễu Chư Thánh dĩ cập Hồng Hoang vô số đại năng.

Tha môn tòng cửu thiên chi thượng phủ thị nhi hạ, chích kiến bất tri hà thời.

Nhất đạo vô cùng cự đại hư ảnh xuất hiện tại liễu Cửu Lê quân đoàn thượng phương.

Hư ảnh diện dung mô hồ, đãn khước huề đái một cỗ vô thượng ý chí, gia trì tại liễu Cửu Lê quân đoàn mỗi cá nhân thân thượng.

Giá nhất khắc, Cửu Lê đại quân đích song nhãn đô hồng liễu, vô cùng chiến ý tự tha môn thân thượng bính phát.

Thử thì, tha môn tâm lý chích hữu nhất cá ý niệm, tựu thị sát sát sát, kích thối lai phạm chi địch.

Hồng Hoang vạn tộc thử thì dã tại quan trắc trứ Trục Lộc thượng phát sinh đích nhất mạc, diện thượng lộ xuất nhất mạt phức tạp.

“Cửu Lê nhất tộc, Vu nhân huyết mạch, quả nhiên bất đồng phàm hưởng, thử chiến kết quả, dĩ kinh vô nhân năng dự trắc.” “Hanh!” Hiên Viên lãnh hanh nhất thanh, đồng dạng nhất huy thủ, tại tha bối hậu, bách vạn Hữu Hùng đại quân trung, đồng dạng hưởng khởi liễu chấn lung phát hội chiến cổ thanh.

Chiến cổ long long, hưởng triệt cửu thiên thập địa, tại Hiên Viên bộ lạc thượng phương, đồng dạng hình thành liễu nhất đạo vô cùng cự đại hư ảnh, na thị nhất điều số thiên trượng kim long.

Kim long ngưỡng thiên gào thét, một cỗ cường đại đích long uy gia trì tại liễu Hữu Hùng đại quân mỗi cá nhân thân thượng.

Thanh thế ti hào bất tốn sắc vu Cửu Lê quân đoàn đại quân.

Tùy trứ Hiên Viên, Xi Vưu nhất thanh lệnh hạ, song phương hợp kế cộng nhất lục thập vạn đại quân, tẫn số đầu nhập liễu chiến trường.

Tòng cửu thiên chi thượng hướng hạ phủ khám, chỉnh cá Trục Lộc chi địa hảo tượng biến thành liễu mã nghĩ oa.

Vô số đại quân, biến thành liễu nhất cá cá tế tiểu đích hắc điểm, bỉ thử củ triền tại nhất khởi.

Binh khí bính chàng thanh, tư sát nột hảm thanh, huyết nhục tê liệt thanh, bất tuyệt vu nhĩ.

Chỉnh cá Trục Lộc đại địa, hảo tượng hóa tác liễu nhất tọa cự đại giảo nhục cơ, bất đoạn tương Hữu Hùng bộ lạc, Cửu Lê bộ lạc đích tộc nhân môn giảo thành toái tra.

Tiên huyết hối tụ tại nhất khởi, thậm chí hình thành liễu tiểu khê, hồ bạc, giang hà… Xi Vưu, Hiên Viên tọa trấn trung xu, lãnh tĩnh chỉ huy trứ song phương đại quân giao chiến, đãn vô luận thị Hiên Viên hoàn thị Xi Vưu, thủ chưởng tâm giai sấm xuất tế mật đích hãn châu.

Hiển nhiên, nhiêu thị thân vi lưỡng quân chủ soái, dã hoàn toàn dự trắc bất đáo giá nhất chiến đích kết quả, chích năng tẫn toàn lực chỉ huy huy hạ nhân mã, doanh đắc giá nhất tràng đại chiến.

Giá nhất chiến, thị song phương chí quan trọng yếu đích thủ chiến.

Giá nhất chiến, vô luận thùy thắng thùy bại, đô hội đối hậu diện đích cục thế tạo thành cự đại đích ảnh hưởng.

Nhi Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử dã hòa Dược Sư, Di Lặc tại bán không trung giao chiến tại liễu nhất khởi.

Tứ nhân đạo hạnh nhất trí, giai thị Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, thử thì kích chiến khởi lai, bán không chi trung, vô số linh bảo bất đoạn bính chàng, tán phát xuất diệu nhãn đích quang hoa, đoản thời gian nội, thùy dã nại hà bất liễu thùy, trình hiện giao trứ trạng thái.

Hữu Hùng đại quân trung, tiên phong quan Bách Giám nhân cao mã đại, suất số bách tinh nhuệ, xuyên toa tại Xi Vưu đại quân trung.

Tha lực đại vô cùng, tựu thị hữu Vu tộc huyết mạch Cửu Lê đại quân dã hoàn toàn bỉ bất quá.

Thủ trung đại đao sử đích xuất thần nhập hóa, như phách ba trảm lãng bàn tảo quá Xi Vưu đại quân, sở quá chi xử, huyết nhục phi tiên, vô nhất hợp chi địch.

Cửu Lê trung quân, Xi Vưu kiểm sắc mãnh đích âm trầm hạ lai, một tưởng đáo, Hiên Viên quân trung, cánh nhiên hoàn hữu như thử dũng mãnh đích bộ tương.Mãnh đích, Xi Vưu nhất huy thủ, bối hậu chiến cổ thanh mãnh đích nhất biến.

Xi Vưu thủ hạ cửu cửu bát thập nhất vị kết bái huynh đệ, phân phân sĩ đầu cấp Xi Vưu đâu liễu nhất cá nhãn thần, bất tái hòa Hiên Viên chủ lực củ triền, nhi thị binh phân thập kỷ lộ, bất đoạn hướng Hữu Hùng quân trận trung trùng khứ.

Ngận khoái, Đoạn Tu, người đứng đầu trong số huynh đệ kết bái của Xi Vưu, đã thu hút sự chú ý của Bách Giám.

"Na thị thùy bộ tương, cánh nhiên giá yêu dũng mãnh!" "Bẩm tiên phong, na thị Cửu Lê thủ lĩnh kết bái huynh đệ Đoạn Tu." Bách Giám

kiểm sắc nhất trầm, “Đại gia hỏa nhi, tùy ngô nhất khởi trùng quá khứ, tương kỳ chém giết, bất nhiên cha môn hảo bất dung dịch bố trí hảo quân trận trì tảo yếu bị tha trùng hủy.” Hữu Hùng đại quân, tối trọng thị quân trận, nhất đán quân trận bị trùng khoa, bộ đội chiến đấu lực chí thiếu yếu hạ hàng tam thành.

Bộ hạ liên mang lạp trụ Bách Giám, “Tiên phong, nhượng chúng ta khứ ba.” Bách Giám đại nộ đạo, “Ngô thị tiên phong, tự đương xung kích hãm trận, khởi hữu lâm trận thối súc đích đạo lý?

Chương 249

Tái thuyết trừ liễu ngô, nhĩ môn hoàn hữu thùy thị tha đích đối thủ?" Bách Giám thuyết hoàn, thân suất Hữu Hùng tinh nhuệ hướng kỳ sát khứ, chuẩn bị tiến hành trảm thủ hành động.

Đoạn Tu kiến Bách Giám hướng tha sát lai, chủy giác vi vi thượng dương, câu khởi nhất mạt lãnh tiếu.

Binh quý thần tốc, canh hà huống thị Bách Giám sở suất bách chiến tinh nhuệ.

Cận cận chích thị kỷ thập cá hô hấp đích thời gian, Bách Giám dĩ kinh trùng đáo liễu Đoạn Tu tiền diện.

Tha khinh khinh nhất lạp cương thằng, tọa hạ tuấn mã tê minh nhất thanh, cao cao dược khởi thân tử, tá trứ phủ trùng kình đạo uyển trực tiếp hướng Đoạn Tu áp khứ.

Hậu trọng đích kim bối đại đao thượng, huề vạn quân cự lực, ngoan ngoan lạc hạ.

Đoạn Tu nhân tại Thức Thiết Thú thân thượng, đãn tự thân dã tảo dĩ kinh súc hảo liễu lực, Bát Quái Tuyên Hóa đại phủ cử quá đầu đỉnh cách đáng.

Chích thính đáo phanh đích nhất thanh cự hưởng, hảo tượng lưỡng tọa kim chúc tiểu sơn bính chàng đáo liễu nhất bàn.

Đoạn Tu chích cảm giác một cỗ khủng phố đích cự lực nguyên nguyên bất đoạn hướng tha dũng lai, một cỗ toản tâm đích thống dũng thượng tâm đầu, hổ khẩu hảo tượng bị tê liệt nhất dạng, chỉnh cá nhân bất thụ khống chế đích hướng hậu đảo khứ.

Phản quan Bách Giám, hảo tượng một sự nhân nhất dạng, kiến

Đoạn Tu đáng trụ liễu nhất kích, thậm chí tha kiểm thượng hoàn hữu kỷ phân kinh nhạ.

Chích bất quá giá nhất mạt kinh nhạ chuyển thuấn tức thệ, tái thứ nã trứ hổ bối kim đao sát hướng Đoạn Tu.

Cận cận chích thị kỷ thập cá hồi hợp, Đoạn Tu tiện dĩ kinh đáo cực vi hung hiểm đích địa bộ.

Giá thì, Đoạn Tu mãnh đích sĩ khởi đầu, kiểm thượng lộ xuất tranh nanh đích tiếu dung, "Bách Giám, nhĩ tử định liễu." Bách Giám nhất kinh, mang hướng tứ chu khán khứ, chích kiến tứ chu cân tại tha thân biên đích Hiên Viên tinh nhuệ dĩ kinh đảo hạ liễu nhất phê hựu nhất phê.

Hoàn cân tại tha thân biên đích, dĩ kinh bất túc thập nhân, nhi tứ diện bát phương, khước dũng lai nhất ba hựu nhất ba Cửu Lê đại tướng, đoàn đoàn tương tha môn cấp vi trụ.

Bách Giám ám đạo nhất thanh bất hảo, sách động tuấn mã tựu yếu tiến hành đột vi.

Đãn dĩ kinh trì liễu, Đoạn Tu thủ trì Bát Quái Tuyên Hóa cự phủ tòng bối hậu trảm lai, tứ diện bát phương, đao quang kiếm ảnh, một cổ não hướng Bách Giám phác lai.

Tung nhiên Bách Giám dũng mãnh vô địch, đãn tại giá yêu đa Cửu Lê đại tướng hãn bất úy tử, dĩ thương hoán thương đấu pháp hạ, chích miễn cường chi xanh liễu kỷ thập cá hồi hợp, tiện bất địch lạc hạ mã lai, khí tức toàn vô, hồn thân đích y sam đô bị huyết tẩm thấu liễu.

Đoạn Tu khảm hạ Bách Giám đầu lâu, sách mã súy động, khẩu trung hoàn đại hát đạo, "Bách Giám dĩ tử, Bách Giám dĩ tử!" Bách Giám vi tiên phong, canh thị Hiên Viên Thị huy hạ đệ nhất mãnh

tướng, tha đích tử, nhất hạ tử nhượng Hiên Viên quân tâm hoán tán.

Nhi Xi Vưu tắc tinh thần đại chấn, trực tiếp mệnh Cửu Lê đại tướng, khai thủy trùng kích Hiên Viên bộ lạc quân trận.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử tâm cấp như phần, gia đại liễu lực độ bất đoạn thôi động linh bảo công kích Dược Sư, Di Lặc.

Đãn Dược Sư, Di Lặc ti hào bất tốn, tử tử tha trụ Quảng Thành Tử nhị nhân, nhượng tha môn hữu lực vô xử sử.

Trục Lộc chiến trường, cận cận thị nhất khắc chung đích thời gian, Hiên Viên bộ lạc quân trận tiện khai thủy trình hiện hội tán chi thế, hữu binh bại như sơn đảo đích xu thế.

"Khả ác, chiết tổn ngô nhất viên đại tướng!" Hiên Viên Thị giảo trứ nha, hạ đạt liễu triệt binh mệnh lệnh.

Hiên Viên Thị triệt binh, lai thì nhất bách vạn đại quân quân, đãn khứ thì, cận thặng lục thập vạn bất đáo, cận hồ chiết tổn liễu ngũ thành.

Trừ khứ chiến tử đích nhất bộ phân ngoại, thặng hạ bất thị tại Trục Lộc chiến trường thượng bị phu lỗ, tựu thị bị thải đạp nhi tử.

Trục Lộc chiến trường, khán trứ đại hoạch toàn thắng kỷ phương, Xi Vưu một hữu kiêu ngạo, dã một hữu thừa thắng truy kích, nhi thị thu binh, đả tảo chiến trường.

Thử chiến, Cửu Lê bộ lạc tuy nhiên thắng lợi, đãn dã chích thị thảm thắng nhi dĩ.

Lai thì lục thập vạn tinh nhuệ đại quân, như kim cận thặng hạ tứ thập đa vạn, đồng dạng tổn thương thảm trọng.

Trừ liễu giá ta ngoại, hoàn phu lỗ liễu Hữu Hùng bộ lạc ngũ vạn đa đích nhân mã.

Tùy trứ song phương thối binh, đệ nhất thứ Trục Lộc đại chiến, tựu thử lạc hạ duy mạc!

"Ông ông!" Vô tận Nhân Đạo trường hà trung, Nhân Đạo khí vận phiên cổn, nhất đạo lưu quang, lạc nhập Cửu Lê bộ lạc.

Sát na gian, Cửu Lê khí vận khai thủy tiết tiết phàn thăng, phản quan Hữu Hùng khí vận, cánh nhiên khai thủy suy thối!

Nhược thị dụng bỉ lệ lai thuyết, na đệ nhất thứ Trục Lộc đại chiến tiền, song phương đô thị ngũ ngũ.

Đệ nhất thứ Trục Lộc đại chiến hậu, Hiên Viên tham thảm bại, Cửu Lê hoạch thắng, tựu biến thành liễu tứ lục.

Hồng Hoang vạn tộc khán trứ đệ nhất thứ Trục Lộc đại chiến lạc mạc, bất cấm nghị luận phân phân.

"Tê, Hữu Hùng bộ lạc khả thị do Xiển Giáo giáo đạo đích, cư nhiên hội bại cấp Cửu Lê bộ lạc." "Cửu Lê bộ lạc thị Tây Phương chỉ điểm đích, na khởi bất thị thuyết, Tây Phương Giáo yếu thắng quá Xiển Giáo?" "Hư, cấm thanh, khả bất cảm vọng nghị Thánh Nhân!" Tây Phương, Tu Di Thánh Địa, Chuẩn Đề khán trứ Nhân Đạo khí vận lưu động, kiểm thượng nhạc khai liễu hoa, đại tiếu khởi lai.

"Sư huynh, Dược Sư tha môn hảo dạng đích, tái lai kỷ thứ, nhất định năng thôn tính na Hiên Viên bộ lạc, na Nguyên Thủy tố nhật lý tự mệnh thanh cao, thùy dã khán bất thượng, một tưởng đáo giáo đạo xuất lai đệ tử, cánh nhiên đô thị nhất bang phế vật!" Tiếp Dẫn kiểm thượng dã lộ xuất vi tiếu, "Mạc yếu cấp táo, cha môn chích thị tạm thì lĩnh tiên nhi dĩ, hậu diện hoàn hữu khổ chiến." "Giá nhất thứ đâu liễu giá yêu đại nhân, bất tri đạo Côn Luân Sơn thượng na Nguyên Thủy lão nhi thị thập yêu biểu tình." Chuẩn Đề y cựu nhẫn tuấn bất cấm, Chư Thánh trung, Nguyên Thủy tối khán bất khởi tha, tha dã đồng dạng tối khán bất quán Nguyên Thủy.

Đại gia đô thị Thánh Nhân, trang thập yêu trang a, Bàn Cổ chính tông tựu liễu bất khởi?

Tựu cao nhân nhất đẳng?

Na giáo đạo xuất lai đệ tử, chẩm yêu nhất cá bỉ nhất cá phế vật.

Liên tha Tây Phương bần tích chi địa giáo đạo xuất lai đệ tử đô bất như?

Tiếp Dẫn trầm ngâm nhất hội nhi, thuyết đạo, "Nguyên Thủy tối hảo diện bì, giá thứ thảm bại, nhất định hội kế tục mệnh đệ tử hạ sơn, cha môn Tây Phương, dã đắc phái điểm nhân tăng viên liễu." Chuẩn Đề sảng lãng đáp đạo, "Ngô mệnh Đại Thế Chí, Địa Tạng hạ sơn khứ hiệp trợ Dược Sư tha môn." Đông Hải, Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung trung, truyện lai Thông Thiên Giáo Chủ sảng lãng đích tiếu thanh.

"Thống khoái, thái thống khoái, Xiển Giáo đệ tử, nguyên lai chích hữu giá điểm bản sự, như hà dữ ngô Tiệt Giáo tương bỉ?" Tự bàn gia đáo Kim Ngao Đảo hậu, Thông Thiên tâm tình một hữu nhất thiên bất hảo quá.

Khán trứ Tiệt Giáo nhất nhật bỉ nhất nhật cường quá Xiển Giáo, na tâm tình, biệt đề hữu đa mỹ.Côn Luân Thánh Địa, Ngọc Hư Cung trung, Nguyên Thủy kiểm sắc thiết thanh.

Tha vạn vạn một tưởng đáo, Hữu Hùng bộ lạc cánh nhiên hội thảm bại tại Cửu Lê bộ lạc thủ lý!

Hữu Hùng bộ lạc nhất bại đồ địa, tha đích diện bì dã nhất bại đồ địa, vãng hậu Xiển Giáo, khởi bất thị liên Tây Phương Giáo đô bất như liễu?

Túc túc hoãn liễu bán thiên thời gian, Nguyên Thủy kiểm sắc tài chính thường liễu nhất ta, tương Nam Cực Tiên Ông, chúng Kim Tiên

cấp triệu đáo Ngọc Hư Cung.

"Ngô đẳng bái kiến lão sư." Cụ Lưu Tôn đẳng thập vị Kim Tiên kiểm sắc thảm thắc, hiển nhiên tha môn dã thính thuyết liễu Hữu Hùng bộ lạc huy hoàng chiến tích.

Nam Cực Tiên Ông lão thần tại tại, sự bất quan kỷ, cao cao quải khởi đích dạng tử.

Duy hữu Nhiên Đăng tâm trung ám hỉ, Quảng Thành Tử tha môn hoàn thị thái niên khinh liễu, hợp cai hữu thử nhất bại, yếu thị bả giá soa sự cấp tha… tha tuyệt đối tố yếu bỉ Quảng Thành Tử môn canh hảo, canh ưu tú!

Nguyên Thủy một hữu khán chúng Kim Tiên nhất nhãn, nhi thị khiếu đạo, "Nhiên Đăng."Nhiên Đăng nhất lăng, liên mang thượng tiền, "Đệ tử tại." "Quảng Thành Tử tha môn đại bại, trứ thực nhượng vi sư thất vọng, nhĩ suất chúng Kim Tiên, tiền khứ bang bang Quảng Thành Tử ba." Nhiên Đăng nhất lăng, tâm trung đốn thì đại mạ khởi lai, hợp trứ Quảng Thành Tử tha môn lạp hoàn thỉ, nhượng chính mình khứ sát thí cổ!

Nhiên Đăng tuy nhiên tâm lý bất tưởng khứ, đãn ngại vu Nguyên Thủy diện tử, bất tưởng khứ dã đắc khứ.

"Đệ tử lĩnh mệnh." Nguyên Thủy mục quang giá tài lạc tại chúng Kim Tiên thân thượng, lãnh thanh a xích đạo.

Chương 250

"Nhĩ đẳng đáo Hữu Hùng bộ lạc, nhu dụng tâm phụ tá Hiên Viên, định yếu trợ Hiên Viên nã hạ Trục Lộc, tiễu diệt Cửu Lê!" "Thị, lão sư." Chúng Kim Tiên liên mang điểm đầu.

Nhiên Đăng suất thập Kim Tiên, thông mang hạ giới nhi khứ.Cùng lúc đó, Thập Bát Trọng U Minh Hải, Tướng Liễu, Cửu Phượng đẳng Đại Vu khán trứ đệ nhất thứ Trục Lộc đại chiến, kiểm thượng sung mãn liễu kích động.

"Xi Vưu, bất quý thị Thập Tam Tổ Vu, quả nhiên hữu điểm bản sự!" "Phụ tá Hiên Viên Thị, thị Xiển Giáo na bang nhân, vô sỉ chí cực, cha môn yếu bất yếu khứ bang bang Tổ Vu đại nhân." "Ngô đẳng thân vi Đại Vu, tất tu tiền khứ." Tướng Liễu, Cửu Phượng đẳng nhất hành nhân, hạo hạo đãng đãng lai đáo Bình Tâm Điện.

Thử thì, Bình Tâm Điện đại môn khẩn bế, nhậm bằng Tướng Liễu, Cửu Phượng chẩm yêu xao đả dã một hữu bán điểm thanh tức.

Tướng Liễu trứu mi đạo, "Hậu Thổ đại nhân bất hội bất nhượng chúng ta tiền khứ ba?" Cửu Phượng dao đầu, "Bình Tâm Điện đại môn khẩn bế, Tổ Vu đại nhân giá ứng cai thị mặc nhận nhượng chúng ta tiền khứ ba?" Hình Thiên úng thanh úng khí đạo, "Quản bất liễu na yêu đa liễu, hiện tại chính thị Tổ Vu đại nhân nhu yếu cha môn đích thời hậu, cha môn khả bất năng điệu liên tử." Cửu Phượng, Tướng Liễu an bài Phong Bá, Vũ Sư tọa trấn U Minh Hải hậu.

Chính mình tắc thị hòa Hình Thiên nhất đạo, hướng Cửu Lê bộ lạc bôn khứ.

Tam nhân đô thị đỉnh tiêm Đại Vu, Đại La Kim Tiên đỉnh phong tu vi.

Hạ nhất thứ Trục Lộc chi chiến, tha môn bất cận yếu tại quân trận thượng kích bại Hữu Hùng bộ lạc.

Đồng thì hoàn yếu tại cao đoan chiến lực thượng kích bại Quảng Thành Tử na bang nhân.Cửu Lê bộ lạc, trung quân đại trướng, chúng nhân chính tại thương nghị như hà xử trí Hiên Viên phu lỗ.

Hiên Viên phu lỗ túc hữu ngũ lục vạn nhân, yếu thị bất cập thì tiến hành xử lý, vạn nhất dẫn khởi hoa biến, tuyệt đối hội đối Cửu Lê bộ lạc tạo thành bất tiểu đích tổn thất.

Thủ tọa thượng, Xi Vưu diện thượng lộ xuất vô thượng sát phạt khí tức, trực tiếp hạ lệnh toàn bộ khanh sát.

Dược Sư, Di Lặc thông thông tiền lai trở chỉ, "Khanh sát phu lỗ, thử sự vạn vạn bất khả a." Xi Vưu trứu mi đạo, "Phi ngô tộc loại, kỳ tâm tất dị, giá ta nhân chém giết liễu bất tri đạo ngô đa thiếu Vu tộc nhị lang, sát liễu tha môn hựu hữu thập yêu bất khả?" Dược Sư nhất thính, kiểm sắc đốn thì cấp liễu, liên mang huấn xích đạo.

"Xi Vưu, nhĩ thị yếu tranh đoạt Nhân tộc Cộng Chủ vị tử đích, yếu thị nhĩ đô bất bả chính mình đương thành Nhân tộc nhất phân tử, na Nhân tộc Cộng Chủ vị tử hựu chẩm yêu hội lạc tại nễ thân thượng ni?" Xi Vưu nhất lăng, thần sắc biến đắc nhận chân, giác đắc Dược Sư đích thoại thập phân hữu lý.

Tha khởi thân, củng thủ đạo, "Na Dược Sư lão sư, tiếp hạ lai cai chẩm yêu tố?" "Thu biên tha môn, bả tha môn trùng nhập đại quân, nhược thị hoàn bất tòng, tựu bả tha môn đả thành nông hộ, nhượng tha môn phụ trách canh chủng lương thực, khởi bất thị bỉ sát liễu tha môn yếu hảo thượng bách bội?" "Hảo, tựu án chiếu lão sư thuyết tố." Hữu Hùng bộ lạc, Hiên Viên Thị thùy đầu tang khí, thử chiến đại bại, tổn thất thảm trọng, quân tâm tang thất.

Thậm chí đối tha đích uy vọng dã thị nhất cá cực đại đích đả kích.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử tẩu tiến quân trướng, kiểm sắc âm trầm, trầm mặc bất ngữ.

Tha Côn Luân thập nhị Kim Tiên, bỉ bất quá Tiệt Giáo na cá yêu nghiệt dã tựu bãi liễu.

Cư nhiên như kim liên Tây Phương bần tích chi địa tu sĩ đô bỉ bất quá, tâm lý thái bất bình hành!

Hiên Viên Thị khai khẩu tuân vấn, "Lưỡng vị lão sư, tiếp hạ lai cai chẩm yêu bạn?" Quảng Thành Tử thán đạo, "Thu long binh mã, cấu trúc phòng tuyến, chuẩn bị lai nhật tái chiến ba." Hốt nhiên, Hiên Viên thân vệ thông thông bào tiến liễu đại trướng trung, "Bẩm tộc trưởng, môn ngoại lai liễu số vị kỳ nhân dị sự, thuyết thị Côn Luân Thượng Tiên, hoàn thỉnh tộc trưởng xuất khứ nhất kiến." "Nga?" "Côn Luân Thượng Tiên?" Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử đại hỉ, "Tẩu, xuất khứ khán khán." Đại trướng ngoại, đương khán đáo thập vị Kim Tiên, Nhiên Đăng ngật lập bán không, đại hỉ đạo.

"Nhiên Đăng lão sư, chư vị sư đệ, nhĩ môn chẩm yêu đô lai liễu?" Nhiên Đăng đạo, "Thị lão sư nhượng chúng ta lai bang nhĩ môn, như kim cục thế chẩm yêu dạng liễu?" "Nan a, Trục Lộc thảm bại, tổn binh tam thập vạn, quân tâm đại thất." Quảng Thành Tử thần sắc đê lạc.

Nhiên Đăng tiếu đạo, "Nhất thì đích thất bại bất toán thập yêu, chích yếu tại tối hậu đích quan đầu thắng lợi tựu thị, hữu ngô đẳng tương trợ, hoàn phạ tha Tây Phương môn nhân?" "Thị." Trong mắt Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, trọng tân nhiên thiêu khởi hy vọng!

Khu khu Tây Phương đệ tử, như hà năng dữ tha Xiển Giáo Thượng Tiên bỉ giác?

Giá nhất biên, Hiên Viên Thị đẳng thối cư Tây Di, cấu trúc phòng tuyến, hưu dưỡng sinh tức.

Đồng thì gia đại sinh sản, nhật nhật dạ dạ thao luyện binh mã, chuẩn bị lai nhật tái chiến.Lánh nhất biên, Đại Thế Chí, Địa Tạng đẳng nhân, dã lai đáo Cửu Lê bộ lạc.

"Dược Sư sư huynh, Di Lặc sư huynh thính thuyết nhĩ môn giá nhất thứ đả liễu cá đại thắng trượng, sư đệ tại thử chúc mừng nhĩ môn liễu." "Cáp cáp, tiểu sự nhất thung, na bang Xiển Giáo đệ tử, khán trứ bất hảo nhạ, đãn kỳ thực đô thị nhất quần tú hoa chẩm đầu, bất kham nhất kích." Giá nhất thứ đại bại Hữu Hùng đại quân, cường thế trở kích Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, nhượng Dược Sư, Di Lặc nhị nhân chí đắc ý mãn.

Chính tại giá thì, hựu hữu binh sĩ thông thông lai báo, "Bẩm thủ lĩnh, ngoại diện lai liễu kỷ cá đại cao cá, thuyết thị lai bang ngài." "Nhượng tha môn tiến lai." Xi Vưu tâm trung nhất động, ẩn ước sai đáo liễu thị thùy.

Ngận khoái, Cửu Phượng, Tướng Liễu, Hình Thiên đẳng Đại Vu, đại đại liệt liệt tiến lai Cửu Lê bộ lạc.

Đương cảm thụ đáo Xi Vưu thân biên, na thuần chính vô cùng Tổ Vu huyết mạch thì, phân phân kiểm sắc nhất túc, củng thủ hành lễ đạo, "Đại Vu Cửu Phượng, Đại Vu Tướng Liễu, Đại Vu Hình Thiên, bái kiến Tổ Vu đại nhân." Vu tộc, địa vị tằng cấp sâm nghiêm, huyết mạch nhất tằng tằng thượng loa, Tổ Vu huyết mạch, tối vi tôn quý, thị vi Vu Hoàng.

Kỳ dư Vu tộc, bất luận huyết mạch nùng úc, tu vi cao đê, đãn phàm kiến liễu Tổ Vu, đô yếu hành lễ.

Xi Vưu tuy nhiên bất phục Thập Nhị Tổ Vu thực lực, đãn huyết mạch trung lưu thảng trứ, chính thị Tổ Vu đích huyết mạch, vô cùng tôn quý.

Xi Vưu khán liễu tam nhân nhất nhãn, liên mang tuân vấn đạo.

“U Minh Hải trung, hoàn hữu đa thiếu Vu tộc tộc nhân.” U Minh Hải trung đích Vu tộc, thị thuần huyết Vu tộc, thị Vu tộc tối hậu đích hy vọng.

“Bẩm Tổ Vu, hoàn hữu số vạn tả hữu.” “Số vạn.

Túc cú liễu!” Xi Vưu tùng liễu nhất khẩu khí, thân tự phù khởi liễu Tướng Liễu, Cửu Phượng, Hình Thiên, thân thiết thuyết đạo.

“Hảo huynh đệ môn, hữu nhĩ môn bang trợ, Cửu Lê bộ lạc nhất định năng nã hạ Trục Lộc, thành vi Nhân tộc Cộng Chủ, đáo thì hậu, tá trợ vô thượng Nhân Đạo khí vận, vị tất bất năng nhượng Vu tộc trọng kiến thiên nhật.” “Thị, ngô đẳng nhất định phụ tá Tổ Vu, đoạt thủ Trục Lộc.” Tướng Liễu, Cửu Phượng, Hình Thiên chỉnh cá nhân đô kích động khởi lai.

Hung khẩu hữu cổn năng đích Vu huyết tại lưu động, Vu tộc, trầm tịch đích thái cửu liễu, thái nhu yếu nhượng vạn tộc khán khán, tha Vu tộc, tịnh vị một lạc, Vu tộc huyết, hoàn thị cổn năng đích.

Đoạn Tu thượng tiền nhất bộ, “Bẩm thủ lĩnh, nhãn hạ cha môn đại hoạch toàn thắng, y ngô khán, nhu thừa thắng truy kích, trực đảo Hiên Viên Thị lão huyệt, nhất chiến định càn khôn, đoạt thủ Cộng Chủ chi vị.” Đoạn Tu thiết hạ quyển sáo, chém giết liễu Hiên Viên đại tướng Bách Giám, chính thị kích động đích thời hậu.

“Không ổn, không ổn, trận chiến này chúng ta tuy chiếm thế thượng phong, nhưng cũng chỉ là thắng lợi với ưu thế yếu ớt, một khi thâm nhập sào huyệt Hữu Hùng bộ lạc, nhân tố bất định quá nhiều!” Bàn Di Lặc lắc đầu, thận trọng nói.

Xi Vưu cũng gật đầu, “Trận chiến này chúng ta tuy thắng, nhưng không thể phủ nhận Hiên Viên Thị quả thực không kém, không thể khinh suất đại ý.” “Hiện tại điều chúng ta cần làm là nhanh chóng thao luyện binh mã, bồi dưỡng binh sĩ, tranh thủ trong thời gian ngắn, khi

Hiên Viên Thị chưa hồi phục nguyên khí, lại một lần nữa giáng cho hắn đòn chí mạng.” Rất nhanh, Xi Vưu hạ đạt mệnh lệnh, toàn bộ sức hành động của Cửu Lê bộ lạc đều bị hắn điều động.

Luyện quặng sắt, chế giáp sắt, chế tạo vũ khí!

Khai khẩn ruộng tốt, gieo trồng ngũ cốc, mùa thu bội thu!

Tuyển chọn binh sĩ, biên chế vào đại quân, huấn luyện ma quỷ.

Toàn bộ thực lực của Cửu Lê bộ lạc đang tăng vọt với tốc độ cực kỳ đáng sợ.

Mặt khác, Hữu Hùng bộ lạc cũng đang gấp rút chuẩn bị.

Đúng như Nhiên Đăng đã nói, thất bại lần đầu không tính là gì, chỉ cần lần cuối cùng có thể thắng lợi, vậy thì không có gì phải sợ.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt năm năm trôi qua!

Hữu Hùng, Cửu Lê đều dồn nén một bụng lửa giận, không ngừng phát triển thực lực của mình!

Ngày này, hai tộc lại một lần nữa hẹn chiến tại Thăng Long đại địa.

Hữu Hùng bộ lạc, tổng cộng điều động ba trăm vạn tinh nhuệ đại quân, quân sư hổ lang, hướng Thăng Long xuất phát!

Cửu Lê bộ lạc, cũng không cam chịu yếu thế, phái hai trăm vạn nhân mã xuất phát!

Phía trên Thăng Long chi địa, sát khí cuồn cuộn, che trời lấp đất, thậm chí khiến vô số đại năng lão làng của Hồng Hoang đều có chút nhìn không rõ.

Duy có chư Thánh, mới có thể rõ ràng quan sát được tất cả những điều này!

Côn Luân Thánh địa, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy mặt lạnh mắt lạnh.

Chương 251

"Xiển Giáo tinh nhuệ tận xuất, Cửu Lê bộ lạc, lũ kiến hôi mà thôi, chỉ một tay là diệt được." Đại Vu Hình Thiên và những người khác xuất thân từ U Minh Hải, trên người nhiễm khí tức Hậu Thổ Thánh đạo, Nguyên Thủy tự nhiên không thể cảm nhận được.

Tây Phương, Tu Di Thánh địa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mang vẻ nắm chắc phần thắng.

"Sư huynh, cứ yên tâm đi, lần này, Cửu Lê chắc chắn thắng!" Trong mắt Chuẩn Đề lấp lánh ánh sao nhỏ, dường như đã thấy được Nhân Hoàng chi vị đang vẫy gọi mình.

"Tuyệt đối không thể khinh suất." Tiếp Dẫn vẫn thận trọng, không hề buông lỏng.

Chiến trường Thăng Long, cờ xí tung bay, đại quân Hiên Viên, Cửu Lê, ranh giới rõ ràng.

Tiếng trống trận rầm rầm vang vọng chín tầng trời mười tầng đất, khuấy động ức vạn sát khí.

Chín tầng trời, ở nơi vô số người không nhìn thấy, Nhân đạo khí vận đang cuồn cuộn kịch liệt!

Hiên Viên Thị lạnh lùng nhìn Xi Vưu đang cưỡi Thú Ăn Sắt Đen Trắng, lạnh giọng nói: "Trận chiến hôm nay, thề diệt Cửu Lê!" Sau lưng hắn, vang lên vô số tiếng nói y hệt nhau: "Thề diệt Cửu Lê!" "Thề diệt Cửu Lê!" "Thề diệt Cửu Lê!" Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, bay lượn giữa không trung, khí tức hỗn nguyên như một, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dược Sư phía đối diện.

Trận chiến hôm nay, thề phải rửa sạch sỉ nhục trước đây, dạy dỗ

đám đệ tử Tây Phương Giáo một bài học.

Đối diện, trên con Thú Ăn Sắt khổng lồ, Xi Vưu cười nhạt, "Hiên Viên, vẫn là nên nói ít lời lớn thì hơn, ngươi chẳng lẽ đã quên năm năm trước đã thảm bại dưới tay Cửu Lê ta như thế nào sao?" "Hừ, ít nói lời thừa, trên chiến trường gặp chân tướng." Hai bên một tiếng lệnh hạ, tiếng trống trận kinh động thiên địa, trên bình nguyên rộng lớn, hai bên tức khắc xông vào chém giết.

"Dược Sư, Di Lặc, các ngươi càn rỡ, hôm nay sẽ cho các ngươi biết uy danh Thượng Tiên Côn Luân của ta!" Quảng Thành Tử dẫn đầu tế xuất Phiên Thiên Ấn, với thế sét đánh lao về phía Dược Sư.

Sau lưng Quảng Thành Tử, mười một vị Kim Tiên đều tế xuất linh bảo của mình.

Âm Dương Kính, Khổn Tiên Thừng, Trảm Tiên Kiếm, Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Độn Long Thung, Thái Cực Phù Ấn, Thanh Không Lưu Ly Bình, Hàng Ma Xử, v.v., nhất loạt đánh về phía bốn người Dược Sư.

Đệ tử Tây Phương Giáo thực lực không tệ, tuy thân ở nơi nghèo nàn của Tây Phương, nhưng một thân đạo pháp lại tinh thâm.

Đơn đả độc đấu, Quảng Thành Tử và những người khác không có nắm chắc phần thắng, vậy nên cùng nhau xông lên, trực tiếp đánh hội đồng.

Chỉ cần giúp Hiên Viên Thị đoạt được Nhân Hoàng chi vị, lấy nhiều khi ít thì tính là gì?

Dưới công thế mạnh mẽ liên tiếp của Thập Nhị Kim Tiên do Quảng Thành Tử dẫn đầu, chỉ sau hơn trăm hiệp, Dược Sư và những người khác đã khó mà chống đỡ nổi.

"Hình Thiên huynh đệ, còn ngây ra đó làm gì, mau ra tay đi." Dược

Sư vừa thầm mắng Quảng Thành Tử và những người khác không giảng võ đức, vừa lớn tiếng hô về phía quân doanh Cửu Lê.

"Gì, Vu tộc còn có hậu chiêu?" Quảng Thành Tử giật mình, nhưng rất nhanh đã yên tâm trở lại, Hữu Hùng bộ lạc của hắn còn có Nhiên Đăng lão sư chưa ra tay mà.

"Ta đến!" Trong đại quân Cửu Lê, Hình Thiên đột nhiên xông ra.

Khí tức toàn thân hắn bộc phát, khí tức Đại La Kim Tiên viên mãn bùng lên, Can Thích trong tay hung hăng chém về phía Thập Nhị Kim Tiên.

Lực lượng kinh khủng khiến toàn bộ không gian đều vặn vẹo, Thập Nhị Kim Tiên lông tơ dựng đứng.

Một mối nguy hiểm cực lớn xuất hiện trong lòng, không kịp nghĩ ngợi gì, vươn tay chống đỡ.

Nhưng Đại Vu đỉnh cấp, Hình Thiên với tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, há lại là Thập Nhị Kim Tiên chưa chứng đạo Đại La Kim Tiên có thể chống đỡ được?

Một đòn, chỉ một đòn, Thập Nhị Kim Tiên sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm tiên huyết.

Linh bảo toàn thân ảm đạm vô quang, mười hai đạo thân ảnh đột nhiên bay ngược về phía sau.

Côn Luân Thánh địa, Ngọc Hư Cung, trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm, nghiến răng: "Hình Thiên.

Đáng ghét!" Thăng Long, Nhiên Đăng đột nhiên bay ra từ đại trướng trung quân, đánh ra một đạo pháp lực, đỡ lấy Thập Nhị Kim Tiên.

Hắn vốn dĩ trốn trong đại trướng trung quân, không định ra tay.

Với lực lượng của Thập Nhị Kim Tiên, đối phó bốn đại đệ tử Tây Phương, thừa sức.

Nhưng không ngờ, Cửu Lê bộ lạc lại còn giữ một chiêu, lại có một vị Đại Vu ẩn nấp trong đó.

"Các ngươi không sao chứ?" Nhiên Đăng hỏi, không phải là quan tâm đến thương thế của Thập Nhị Kim Tiên.

Mà là vì một khi Thập Nhị Kim Tiên bị thương, Thánh nhân lại sẽ đổ lỗi lên đầu hắn.

"Đa tạ Nhiên Đăng lão sư, chúng đệ tử không ngại." Thập Nhị Kim Tiên hiện tại vẫn còn sợ hãi, vừa rồi đối mặt với nhát búa kia, bọn họ thực sự cảm nhận được uy hiếp chí mạng.

Nếu không phải vào thời khắc quan trọng nhất, Thập Nhị Kim Tiên bọn họ liên thủ lại, chắc chắn đã có thương vong.

"Các ngươi không sao là tốt rồi, tên to con này, cứ giao cho ta là được." Thấy Thập Nhị Kim Tiên không sao, Nhiên Đăng thở phào nhẹ nhõm, đặt ánh mắt lên người Hình Thiên.

Khí tức của Hình Thiên quả thực rất mạnh, xếp vào hàng Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng hắn Nhiên Đăng, thân là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung, đâu có yếu kém, trận chiến hôm nay, hắn Nhiên Đăng phải chứng minh danh tiếng của mình.

"Tiên Thiên Linh Cữu." Nhiên Đăng trực tiếp tế xuất bản mệnh pháp bảo của mình, một cỗ linh cữu khổng lồ, toàn thân đen kịt.

Phía trên bao phủ vô tận tử vong khí tức, hung hăng ép về phía Hình Thiên.

"Tới hay lắm." Hình Thiên không hề sợ hãi, vung Can Thích

nghênh đón.

"Ầm!!!" Một tiếng nổ lớn vang lên, khoảnh khắc va chạm, toàn bộ Thăng Long dường như đón nhận một trận bão táp khổng lồ.

Nhiên Đăng chỉ cảm thấy một luồng cự lực không thể chống đỡ từ linh cữu ập đến, toàn thân không khống chế được mà bay ngược về phía sau.

Hình Thiên cũng bị cự lực phản chấn từ linh cữu truyền đến làm chấn lùi mấy bước.

Nhưng hai người vừa tách ra lại nhập lại, chớp mắt đã giao chiến hơn trăm hiệp giữa không trung.

Giữa không trung, Hình Thiên hơi ngạc nhiên nói, "Lão đạo sĩ này hay, có chút bản lĩnh." Nhiên Đăng cố làm ra vẻ trầm ổn, trầm giọng nói, "Thiên mệnh tại Hữu Hùng bộ lạc của ta, ngươi nếu thức thời, bây giờ hãy rút lui, tránh để mất mạng vô ích." Hình Thiên ha ha cười lớn, "Khẩu khí lớn thật, ta ngược lại muốn xem ngươi có bản lĩnh này không, Tướng Liễu huynh đệ, Cửu Phượng huynh đệ, đều ra đây đi." Tiếng Hình Thiên vừa dứt, giữa không trung đã truyền đến hai tiếng động lớn.

"Hình Thiên lão đệ, ngươi ngược lại khiến chúng ta chờ đợi thật lâu nha." Ánh mắt Nhiên Đăng theo hướng tiếng động truyền đến mà nhìn, chỉ thấy trong Cửu Lê bộ lạc, lại có hai đạo thân ảnh khổng lồ bay ra.

Trên người lấp lánh khí tức không khác gì Cửu Phượng, Tướng Liễu.

"Đáng ghét, sao lại còn giấu hai Đại Vu?" Nhiên Đăng thầm mắng trong lòng, chỉ riêng một Hình Thiên thôi đã đỡ rất vất vả, lại thêm hai Đại Vu cùng cảnh giới, mình chắc chắn phải bại.

Trong lúc nói chuyện, Cửu Phượng, Tướng Liễu đã xông tới, bày thế Tam Tài thiên, địa, nhân, vây chặt Nhiên Đăng.

Mặc dù Nhiên Đăng đã dốc hết sức bình sinh, Linh Cữu, Tiên Thiên Lưu Ly Đăng vận chuyển như ý.

Nhưng tổng cộng chỉ kiên trì được bảy tám mươi hiệp, đã hoàn toàn rơi vào hạ phong, hiểm nguy trùng trùng.

Ngược lại ba vị Đại Vu, ung dung tự tại, như mèo vờn chuột.

Chương 252

"Chạy!" Nhiên Đăng nhìn Thập Nhị Kim Tiên không làm được gì, nghiến răng, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Hữu Hùng bộ lạc.

Nhiên Đăng vội vàng bỏ chạy, sĩ khí của Cửu Lê đại quân càng tăng vọt.

Xông sát qua lại, chỉ trong hai khắc đồng hồ, quân trận của đại quân Hữu Hùng đã hoàn toàn hỗn loạn.

Tuy nhiên về số lượng vẫn nhiều hơn đại quân Cửu Lê rất nhiều.

Nhưng về sĩ khí thì đã hoàn toàn không thể sánh kịp với đại quân Cửu Lê.

Đại quân tan tác như núi đổ, giẫm đạp lẫn nhau, tử thương vô số.

Cục diện vốn giằng co tức khắc bị phá vỡ, rơi vào thế hạ phong cực lớn.

Vạn tộc Hồng Hoang vẫn luôn quan sát Trục Lộc chi chiến, không khỏi phát ra tiếng cười khẩy.

"Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, xem ra cũng chỉ đến thế, những lời đồn đại ở Hồng Hoang có chút phóng đại rồi." "Theo ta thấy, Tiệt Giáo thắng xa Xiển Giáo, ngươi xem Tiệt Giáo nhà người ta, vạn tiên triều bái, làm gì có vẻ chật vật chạy trốn như vậy." "Côn Luân Xiển Giáo, cũng chỉ đến thế, sau này bái sư, mọi người vẫn nên đến Tiệt Giáo đi." Lời nói của vạn tộc Hồng Hoang, từng đợt từng đợt truyền vào tai Thập Nhị Kim Tiên, khiến sắc mặt bọn họ lúc xanh lúc trắng.

Côn Luân Thánh địa, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy nặng nề hừ lạnh một tiếng, trong Ngọc Hư Cung, cảnh tượng tức khắc đại biến,

cuồng phong bão vũ, địa hỏa thủy phong cuồn cuộn, nhấn chìm mọi thứ!

Chiến trường Trục Lộc.

"Đáng ghét!" Trong đại trướng trung quân, Hiên Viên Thị lớn tiếng chửi rủa.

Nắm đấm siết chặt kêu răng rắc, nhưng nhìn thấy thương vong ngày càng thảm trọng, đành phải hạ lệnh rút quân.

Thăng Long đại địa, ba trăm vạn quân sư hổ lang của Hiên Viên Thị, đến thế hùng hổ, thất bại trở về.

Đại chiến Trục Lộc lần thứ hai, lại một lần nữa kết thúc với thất bại của Hiên Viên Thị.

Lần này, Hữu Hùng bộ lạc tổn thất hơn năm mươi vạn binh mã, số người bị bắt làm tù binh còn hơn hai mươi vạn, có thể nói là đại bại.

Cửu Lê bộ lạc, tính toán kỹ lưỡng, chỉ tổn thất hai mươi vạn binh mã.

So với kết quả trận chiến này mà nói, đã là đại thắng toàn diện.

Phía trên chín tầng trời, Nhân đạo trường hà cuồn cuộn sôi trào, lại một luồng Nhân đạo khí vận rơi xuống Cửu Lê bộ lạc.

Lúc này, từ trên chín tầng trời nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng, Nhân đạo khí vận mà Hữu Hùng bộ lạc chiếm giữ, đã chỉ còn lại miễn cưỡng ba thành.

Mà Cửu Lê bộ lạc, Nhân đạo khí vận hùng dũng sôi trào, lại trực tiếp tiếp cận đến bảy thành đại quan.

Đối với Hữu Hùng bộ lạc mà nói, đã hình thành áp đảo cực lớn.

Chiến trường Thăng Long, Trục Lộc chi địa, Hình Thiên xoa tay

sát cánh, ý chí vẫn chưa dứt.

"Lão đạo sĩ Nhiên Đăng kia, vẫn có chút bản lĩnh, nhưng đáng tiếc chiến sự căng thẳng, nếu không đã có thể giao cho một mình ta." Tướng Liễu cười nói, "Lần này chúng ta trọng thương Hiên Viên Thị, đoạt được Thăng Long, công phá Hữu Hùng xem ra chỉ là chuyện ngày một ngày hai." Xi Vưu gật đầu, trong mắt không biết từ lúc nào đã bùng lên ngọn lửa hừng hực, đại chiến Trục Lộc lần thứ nhất, đại chiến Trục Lộc lần thứ hai, đều là Cửu Lê hắn đại thắng toàn diện.

Đợi đến khi lần thứ ba khai chiến, chính là ngày tận thế của Hiên Viên Thị.

Trong quân trướng Hữu Hùng, một mảnh tĩnh lặng, Hiên Viên Thị cúi đầu, trầm mặc không nói.

Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, cũng đều sắc mặt ủ rũ, sắc mặt thậm chí tái mét.

Chiến trường Trục Lộc, tiếng cười nhạo của vạn tộc Hồng Hoang dường như lại vang lên bên tai.

Đường đường Kim Tiên Côn Luân, truyền nhân Xiển Giáo, liên tiếp xuất sư bất lợi, về sau để vạn tộc Hồng Hoang nhìn Xiển Giáo của họ thế nào.

Sau này ai gặp đệ tử Xiển Giáo của họ, trong lòng chẳng phải sẽ lẩm bẩm một tiếng "gối thêu hoa" sao?

Một lúc lâu sau, Nhiên Đăng mở lời, "Không ngờ, Cửu Lê bộ lạc lại có vài vị Đại Vu tương trợ, chúng ta bại không oan." Hiên Viên Thị lắc đầu, "Không chỉ là những Đại Vu đó, binh pháp trận chiến của đại quân Hữu Hùng ta cũng không phải đối thủ của Cửu Lê bộ lạc, trận chiến này chúng ta bại không oan." Quảng Thành Tử nói, "Nhiên Đăng lão sư có biện pháp nào không?" Nhiên Đăng than thở nói, "Kế

sách hiện tại, chỉ có thể đến Côn Luân Sơn cầu Sư tôn tương trợ." Đùa à, mấy tôn Đại Vu, đã có vốn liếng để giết hắn rồi.

Nếu không thỉnh thêm viện binh, e rằng Nhiên Đăng chính là người đầu tiên bỏ chạy.

Quảng Thành Tử thở dài nói, "Vậy chỉ có thể như vậy." "Xích Tinh Tử sư đệ, ngươi và các sư đệ khác ở lại đây, đề phòng Vu tộc đột kích, ta và Nhiên Đăng lão sư trở về Côn Luân Sơn một chuyến." "Được, Đại sư huynh cứ yên tâm." Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử bay về Côn Luân Sơn.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm nhìn hai người, nhưng cũng biết, thất bại trận chiến này, cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của Quảng Thành Tử.

"Những Đại Vu của Vu tộc kia, quả thực khó dây dưa, Nam Cực, lần này ngươi cũng hạ giới một chuyến đi." "Vâng, lão sư." Nam Cực Tiên Ông tuy trong lòng vạn lần không muốn xen vào chuyện này, nhưng Thánh nhân đã mở lời, kim khẩu ngọc ngôn, làm sao hắn dám từ chối?

Quảng Thành Tử cân nhắc kỹ lưỡng, mở lời, "Lão sư, còn một chuyện..." "Chuyện gì?" "Binh pháp trận chiến của Vu tộc, vô song thiên hạ, sở hướng vô địch, đệ tử đã truyền thụ binh pháp Xiển Giáo của mình cho Hiên Viên, nhưng vẫn không phải đối thủ." Quảng Thành Tử nói lời này là cắn răng nói.

Quả nhiên, Nguyên Thủy vừa nghe, sắc mặt càng thêm khó coi.

Hắn suy nghĩ một lát, nói, "Năm xưa khi phân bảo ở Phân Bảo Nhai, Tây Vương Mẫu nương nương đã có được ba quyển Thiên Thư, trên đó ghi lại thuật binh đạo vô thượng, các ngươi hãy đi Tây Côn Luân một chuyến đi." "Bảo vật do Đạo Tổ ban cho..." Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử nhìn nhau một cái, trên mặt lộ ra vẻ vui

mừng, cáo lui xong, không ngừng nghỉ chạy đến Tây Côn Luân.

Tây Côn Luân, Tây Vương Mẫu nương nương sau khi nghe ý đồ của bọn họ, liền gọi Cửu Thiên Huyền Nữ đến.

"Nếu Nguyên Thủy sư huynh đã lên tiếng, con hãy mang ba quyển Thiên Thư đó xuống hạ giới một chuyến đi." "Vâng, lão sư." Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử cùng Huyền Nữ xuống núi, quay trở lại Hữu Hùng bộ lạc.

Trong bộ lạc, Hiên Viên Thị nhìn Cửu Thiên Tiên Nữ, đứng dậy hành lễ, "Mong Thượng Tiên trợ ta một tay." Hiên Viên Thị đứng dậy, sau đó đưa binh pháp Xiển Giáo mà Quảng Thành Tử truyền thụ cho Cửu Thiên Huyền Nữ xem.

Giao chiến với Xi Vưu lâu như vậy, Hiên Viên Thị đối với binh pháp cũng đã có hiểu biết rất lớn, mơ hồ có thể nhận ra binh pháp Xiển Giáo có một số lỗ hổng nhất định.

Nhưng nể mặt Quảng Thành Tử, Hiên Viên Thị cũng không có cách nào nói thẳng ra.

Cửu Thiên Huyền Nữ xem xong binh pháp Xiển Giáo, không khỏi nhíu mày.

"Trong binh pháp này, có rất nhiều lỗ hổng, đây là binh pháp ai truyền thụ cho ngươi?" Hiên Viên Thị cười gượng một tiếng, không trả lời.

Nhiên Đăng, Thập Nhị Kim Tiên sắc mặt hơi đỏ, thậm chí muốn chui xuống đất.

Cửu Thiên Huyền Nữ vừa nhìn sắc mặt của Quảng Thành Tử và những người khác, liền biết tất cả, cười nói, "Không sao cả, dùng kiến thức binh đạo trên ba quyển Thiên Thư của ta, nhất định có thể một lần đánh bại Cửu Lê bộ lạc." Hiên Viên Thị cảm kích nói, "Vậy

làm phiền Thượng Tiên." "Không phiền hà, chỉ là chuyện bổn phận mà thôi." Cửu Thiên Huyền Nữ sắc mặt bình thản, nàng xuống hạ giới tranh đoạt, không phải là xuống không, ít nhất ba thành khí vận, đều phải là của nàng.

Tiếp theo, Cửu Thiên Huyền Nữ thay thế Quảng Thành Tử và những người khác, bắt đầu huấn luyện lại binh mã, tổ hợp binh pháp trận chiến.

Trong khoảng thời gian này, Cửu Lê bộ lạc nhiều lần suất đại quân quấy nhiễu, thăm dò, nhưng Hữu Hùng bộ lạc lại nhất quyết treo bài miễn chiến, bất luận đối phương kêu mắng thế nào, cũng không nghênh chiến.

Thời gian thoáng cái, hai năm rưỡi trôi qua, Cửu Thiên Huyền Nữ lại một lần nữa diện kiến Hiên Viên, tuyên bố có thể khai chiến với đại quân Cửu Lê.

Hiên Viên Thị xem đại quân do Cửu Thiên Huyền Nữ huấn luyện, vô cùng hài lòng, lại một lần nữa động viên hai trăm vạn đại quân, tiến về Thăng Long.

Nhiên Đăng, Thập Nhị Kim Tiên giữ trận, còn Nam Cực Tiên Ông thì ẩn mình trong sâu trong đại quân, chờ đối phó mấy tôn Đại Vu của Vu tộc.

Những Đại Vu đó dù lợi hại đến mấy, cũng chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi, căn bản không đáng lo ngại, đây là sự tự tin của Nam Cực Tiên Ông thân là Chuẩn Thánh.

Chương 253

Cửu Lê bộ lạc, Xi Vưu tọa trấn trung quân, cũng điều động hai trăm vạn đại quân, tiến về Thăng Long.

Trong trung quân, Xi Vưu sắc mặt vô cùng bình tĩnh, đại chiến Trục Lộc lần thứ ba, hắn nhất định phải bắt sống Hiên Viên Thị, đoạt lấy Nhân Hoàng chi vị, vì Vu tộc, giành lấy một tia sinh cơ.

Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng bốn người, càng thêm hăm hở muốn thử sức, vô cùng kích động, lần này bọn họ muốn trên chiến trường, chính diện đánh bại đám người Xiển Giáo.

Thời gian thoáng cái, ba ngày trôi qua, đại quân hai bên binh quý thần tốc, lại một lần nữa tiến đến Trục Lộc.

Trục Lộc lúc này, sau hai trận đại chiến trước sau, đất đai đã bị máu tươi thấm ướt, hiện ra màu đỏ máu, một luồng khí tức huyết tinh nhàn nhạt bao phủ trên chiến trường Trục Lộc, vạn cổ không tan.

Cờ xí tung bay, hai quân đối mặt không nói một lời, chỉ nghe tiếng trống trận vang lên, đại quân hai bên lập tức lao vào tác chiến.

Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, dốc hết sức mình, xông thẳng đến bốn người Dược Sư, bốn người Dược Sư vẫn ung dung không sợ hãi, giữa không trung đấu pháp với Thập Nhị Kim Tiên.

Côn Luân Kim Tiên đông người thế mạnh, Dược Sư và những người khác tuy không phải đối thủ, nhưng chống đỡ một lúc vẫn không thành vấn đề.

Một bên khác, Nhiên Đăng tế xuất Linh Cữu và Tiên Thiên Linh Cữu Đăng, kịch chiến ba vị Đại Vu Tướng Liễu, Cửu Phượng, Hình Thiên.

Sau một khắc kịch chiến, Nhiên Đăng sắc mặt đột nhiên tái nhợt, khí lực không đủ, quát lớn: "Nam Cực sư huynh, lúc này không ra tay, còn đợi đến bao giờ?" Vạn tộc Hồng Hoang đang quan chiến giật mình, "Côn Luân nhất mạch lại còn có mai phục?" Chiến trường Trục Lộc, tiếng Nhiên Đăng vừa dứt, hư không kiên cố đột nhiên bị xé thành hai mảnh.

Nam Cực Tiên Ông từ trong đó chậm rãi bước ra, đạo uẩn cấp Chuẩn Thánh không ngừng kích động quanh người hắn.

Thân hình hắn không mấy nổi bật, nhưng vừa xuất hiện, tức khắc trở thành tiêu điểm của toàn trường, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào hắn.

Vạn tộc Hồng Hoang ồ lên, "Tốt gia hỏa, Xiển Giáo chơi không nổi, lại phái ra Chuẩn Thánh đại tu sĩ." "Chuẩn Thánh ra tay, còn ai là đối thủ của hắn?" "Xiển Giáo, thật là không biết xấu hổ, lấy nhiều khi ít thì thôi đi, nay lại còn xuất động Chuẩn Thánh đại tu, chậc chậc, đây chính là Thánh nhân đạo thống danh động Hồng Hoang." Nam Cực Tiên Ông cầm Đào Trượng, trực tiếp đánh về phía Hình Thiên.

Một tiếng nổ vang, Đào Trượng và Can Thích của Hình Thiên va chạm vào nhau, kích động vô cùng pháp lực gợn sóng.

Hình Thiên sắc mặt đột nhiên tái nhợt, bị đánh bay ra ngoài ngàn mét mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Uy thế Chuẩn Thánh, đáng sợ đến thế!

Đột nhiên thiếu đi Hình Thiên, áp lực của Nhiên Đăng giảm hẳn, vội bay đến bên cạnh Nam Cực Tiên Ông, "Nam Cực huynh, tiếp theo cứ dựa vào huynh." Nói xong, không đợi Nam Cực Tiên Ông đáp lời, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang quay về quân trướng Cửu Lê để thổ nạp.

Kỳ thực Nhiên Đăng vẫn chưa đến mức không còn sức chiến đấu, nhưng có chiến lực Chuẩn Thánh như Nam Cực ở đó, hắn có ra tay hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Nam Cực Tiên Ông thờ ơ liếc nhìn Cửu Phượng, Tướng Liễu, lạnh lùng nói, "Bây giờ rút lui, tha cho các ngươi một con đường sống, nếu không, đừng trách ta không khách khí." "Ngươi nghĩ Vu tộc chúng ta là bị dọa lớn lên sao?

Không khách khí à, chúng ta ngược lại muốn xem, ngươi không khách khí thế nào." Lại có hai tiếng động vang lên, không xa, Phong Bá, Vũ Sư cưỡi Cửu Thiên Cương Phong, mang theo mưa axit ăn mòn xương cốt mà đến.

Bọn họ thấy bốn người Dược Sư có chút không chống đỡ nổi, bay đến trước mặt bốn người.

Tùy tay vung ra một đòn, ầm!

Phong vũ giao thoa, lấy thế sấm sét áp chế Thập Nhị Kim Tiên.

"Phiên Thiên Ấn!" "Âm Dương Kính!" "Cửu Long Thần Hỏa Tráo!" "Trảm Tiên Kiếm!" Thập Nhị Kim Tiên đều tế xuất linh bảo mạnh nhất của mình để chống đỡ.

Nhưng hoàn toàn như châu chấu đá xe, trực tiếp bị sức mạnh như dời núi lấp biển đó đánh bay ra ngoài.

Người giữa không trung, sắc mặt đã vàng như giấy, phun máu tiên, khí tức toàn thân rơi xuống đáy cốc.

Phong Bá, Vũ Sư thờ ơ liếc nhìn Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, khẽ lắc đầu, "Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, cũng chỉ đến thế mà thôi." Nói xong, hai người bay đến giữa không trung từ trên cao nhìn xuống Nam Cực Tiên Ông.

Hình Thiên vung Can Thích, lại từ phía sau vòng lên, hắn nhe răng

cười một tiếng, liếm liếm khóe môi.

"Hôm nay chúng ta ngược lại muốn xem, là ai tha cho ai một con đường sống." Tướng Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư, Hình Thiên, năm tôn Đại Vu đỉnh cấp, vây quanh Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông lạnh lùng nhìn năm người, không hề động đậy, chưa vào Chuẩn Thánh, vĩnh viễn không biết sự khác biệt giữa Đại La và Chuẩn Thánh.

"Bày trận!" Theo tiếng khẽ quát của Tướng Liễu, năm vị Đại Vu thân hình biến hóa, mỗi người đứng vào một góc, tạo thành một hình dạng cực kỳ huyền diệu.

Khí huyết toàn thân trải rộng, lan tràn, sau đó giữa không trung ngưng tụ, giao dung, cuối cùng hóa thành vô số huyết sắc trường long, xông kích thiên địa.

Thậm chí còn đánh tan cả sát khí lan tràn trên chín tầng trời.

"Làm sao có thể!" Nam Cực Tiên Ông sắc mặt tức khắc đại biến, nếu nói năm vị Đại Vu ban đầu, có thể mang lại cho hắn một chút uy hiếp.

Vậy lúc này cảm giác của hắn là đang đối mặt với đối thủ cùng cấp bậc, không, thậm chí còn mạnh hơn!

Chiến trường Trục Lộc, trên chín tầng trời, đại chiến sắp bùng nổ.

Chiến trường Trục Lộc, trong quân trướng Cửu Lê, Xi Vưu nhìn những sa bàn, không ngừng suy diễn, sắc mặt ngày càng trịnh trọng!

Trận chiến hôm nay, quá bất thường, đến bây giờ, đại quân Hiên Viên không những không lộ vẻ mệt mỏi, ngược lại còn càng chiến càng dũng mãnh.

Hữu Hùng bộ lạc, Cửu Thiên Huyền Nữ bày mưu tính kế, điều

khiển trăm vạn binh lực như tay sai, dần dần hợp vây Cửu Lê!

Hiên Viên Thị đứng một bên xem mà kích động không thôi, đây mới là binh pháp chân chính.

So với binh pháp của Huyền Nữ, binh pháp của mấy vị lão sư của mình, không biết đã bị bỏ xa mấy con phố rồi.

Chín tầng trời, Nam Cực Tiên Ông tay cầm Đào Trượng và năm vị Đại Vu đã chiến đấu cùng nhau.

Nhục thân Đại Vu, vốn đã cường đại, lúc này khí huyết hợp lại giao dung với nhau, càng thêm kiên cố bất khả hủy diệt, sản sinh biến chất.

"Đây là, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?" Nam Cực Tiên Ông kinh hãi vô cùng, nhưng hắn lại nhanh chóng phủ quyết, không phải Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Chỉ là thuật hợp kích được tạo thành mô phỏng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà thôi.

Hình Thiên ha ha cười lớn nói, "Lão đạo sĩ ngươi, thật là không có mắt nhìn rồi, nếu đây thực sự là Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc ta, ngươi có thể kiên trì một hơi thở, không, nửa hơi thở, ta sẽ tính ngươi là hảo hán." "Hừ, đừng có ăn nói ngông cuồng, ngoan ngoãn cút về sào huyệt của các ngươi đi." Nam Cực Tiên Ông sắc mặt âm trầm, xông về phía năm vị Tổ Vu, trong lòng đã định chủ ý, cho dù nể mặt Địa Đạo chí tôn Hậu Thổ mà không chém giết mấy tôn Đại Vu này, thì cũng phải cho bọn họ một bài học.

Giữa không trung, chớp mắt, Nam Cực Tiên Ông đã cùng năm vị Tổ Vu chém giết hơn trăm hiệp.

Nhưng với đạo hạnh cấp Chuẩn Thánh của hắn, lúc này lại không thể trấn áp được năm vị Tổ Vu.

Ngược lại bị lực nhục thân của một đám Tổ Vu chấn cho toàn thân tê dại.

Côn Luân Thánh địa, trong Ngọc Hư Cung, trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy sắc mặt âm u, đang quan sát đại chiến Trục Lộc.

Khi thấy Nam Cực Tiên Ông bị năm vị Tổ Vu vây khốn, không khỏi sắc mặt âm trầm.

Trận chiến này, cho dù có thể thắng lợi, nhưng thể diện của Xiển Giáo hắn, e rằng cũng đã mất hết.

Trên chiến trường Trục Lộc, đại quân Hữu Hùng dưới sự chỉ huy của Cửu Thiên Huyền Nữ, có trật tự không hỗn loạn áp sát quân đoàn Xi Vưu.

Chương 254

Binh mã Hữu Hùng vốn luôn ở thế hạ phong trong đại chiến Trục Lộc lần thứ nhất và lần thứ hai.

Lúc này lại bị Huyền Nữ điều động hết tiềm lực, lại còn áp chế được quân đoàn Xi Vưu.

Quân đoàn Xi Vưu, trong đại trướng trung quân, Xi Vưu siết chặt hai nắm đấm, sắc mặt ngưng trọng.

Hắn ra lệnh cho Đoạn Tu cầm đầu tám mươi mốt vị hãn tướng, xông kích quân trận của đại quân Hiên Viên.

Chỉ cần đánh tan quân trận của bọn họ, thì ưu thế mà Hiên Viên Thị đã tạo ra bấy lâu nay sẽ không còn, cục diện sẽ quay trở lại trạng thái giằng co.

Đoạn Tu và tám mươi mốt vị đại tướng Cửu Lê khác, lúc này đều khoác trọng giáp, tay cầm đại đao lưng vàng, mỗi người dẫn vài trăm đến hơn nghìn binh mã, xông thẳng về phía đại quân Hiên Viên.

Trong quân Hiên Viên, Hiên Viên Thị thấy Xi Vưu lại chơi trò này, tức khắc đau đầu.

Những đại tướng Cửu Lê này, mỗi người cao hơn hai mét, lực lớn vô cùng, có dũng khí vạn phu bất đương.

Ngay cả đại tiên phong Bách Giám mà mình trọng dụng nhất cũng bị chúng chém giết.

Một khi để âm mưu của Xi Vưu thành công, cục thế sẽ khó nói.

Cửu Thiên Huyền Nữ sắc mặt vô cùng thản nhiên, một thân bạch y, không vướng bụi trần, trên ngũ quan tinh xảo trắng trẻo, từ đầu đến cuối một mảnh thản nhiên.

“Hiên Viên tộc trưởng, không cần lo lắng, ta đã có diệu kế, Xi Vưu đến bao nhiêu người, ta sẽ tiêu diệt bấy nhiêu người.” “Làm phiền Thượng Tiên.” Hiên Viên Thị nghiêm túc gật đầu, hoàn toàn không còn lo lắng gì, binh pháp ghi trên ba quyển Thiên Thư này, quả là tuyệt thế.

Hắn phải nhân cơ hội khó có được này, học tập thật tốt, đây là báu vật vô thượng đủ để truyền lại cho hậu thế.

Huyền Nữ vung quân kỳ, tức khắc đại quân Hiên Viên dọc đường đều tách ra một khe hở, cố ý để những đại tướng Cửu Lê kia xông vào.

“Ha ha, đám đại quân Hiên Viên này e là bị dọa ngốc rồi, lại còn chủ động nhường đường.” Vô số đại tướng Xi Vưu gào thét loạn xạ, trên mặt lấp lánh vẻ hưng phấn.

Toàn bộ bọn họ đều khoác trọng giáp, một khi để bọn họ xông vào, muốn chặn lại bọn họ lần nữa, không có năm lần số binh mã của họ, căn bản đừng hòng nghĩ đến.

Mà bọn họ có nhiều đường như vậy, hắn không tin, đại quân Hiên Viên thật sự có thể chặn đứng được toàn bộ bọn họ.

Vô số đại tướng Xi Vưu xông vào, đại đao lưng vàng trong tay khẽ lật.

Liền đánh bay mấy binh sĩ Hiên Viên, mà binh khí của đại quân Hiên Viên chém lên người những đại tướng Cửu Lê kia, ngoài việc truyền đến lực phản chấn cực lớn, cũng không còn tác dụng gì nữa.

Chính lúc này, đại quân Hiên Viên đột nhiên rút lui về phía sau, từng hàng đại quân ẩn đi.

Tiếp theo xông lên, lại là từng cỗ chiến xa, trên chiến xa trang bị từng cỗ nỏ lớn.

Từng mũi tên nỏ thô cỡ quả trứng gà, toàn thân lấp lánh khí tức đen kịt nguy hiểm.

"Kéo!" Không biết là ai hô một tiếng, phía sau mũi tên nỏ, hơn trăm binh sĩ bắt đầu gắng sức kéo lên, mũi tên nỏ từ từ lùi về phía sau.

Trong vô hình, luồng khí tức nguy hiểm kia như kim châm trên lưng, đứng ngồi không yên.

"Bắn!" Lại không biết là ai hô một tiếng, mấy trăm mũi tên nỏ đột nhiên bay ra, phát ra tiếng phá không cực lớn.

"Vút vút vút!" Vô số mũi tên nỏ dễ dàng xuyên thủng thân thể tướng sĩ Cửu Lê, cắm chặt bọn họ xuống đất.

"Không tốt!" Đoạn Tu sắc mặt kịch biến, vội vung đại đao lưng vàng gạt đi mũi tên nỏ bắn thẳng vào mặt.

Loảng xoảng loảng xoảng, tiếng kim loại va chạm kịch liệt không ngừng truyền đến, nhưng còn chưa đợi Đoạn Tu phản ứng, lại có hàng trăm hàng nghìn mũi tên nỏ bay thẳng về phía hắn.

"Mạng ta rồi!" Vô số mũi tên nỏ thô lớn, xé rách trọng giáp trên người Đoạn Tu, từng đạo huyết sắc bạo tạc, nhuộm đỏ cả mũi tên nỏ.

Lực đạo cực lớn, trực tiếp cắm chặt Đoạn Tu xuống đất, máu tươi đổ khắp nơi, thấm ướt đất đai, khí tức hoàn toàn biến mất.

Cảnh tượng như vậy, đang xảy ra khắp nơi trong quân Hiên Viên, chỉ trong một khắc đồng hồ, tám mươi mốt vị đại tướng Cửu Lê, đã tử thương quá nửa.

Còn hơn mười vị thấy tình hình không ổn, nhân lúc đại quân Hiên Viên chưa kịp chuyển tên nỏ ra, liền liều mạng đột phá vòng vây, cuối cùng thoát chết.

"Đáng ghét!" Trong trung quân của Xi Vưu, Xi Vưu đột nhiên

đứng dậy, sắc mặt khó coi đến cực điểm, hắn vạn vạn không ngờ, trong quân Hiên Viên, lại còn ẩn giấu loại đại sát khí vô thượng này.

Từng cỗ nỏ xa gia nhập chiến tranh, cục diện chiến tranh tức khắc phát sinh đại nghịch chuyển kinh thiên, sĩ khí của đại quân Hiên Viên tăng vọt đến đỉnh phong, đại quân Cửu Lê liên chiến liên bại, sĩ khí hoàn toàn không còn, bỏ giáp vứt mũ, không ngừng tháo chạy.

Chín tầng trời, năm vị Tổ Vu hợp lực chiến Nam Cực Tiên Ông, vốn dĩ đã chiếm được ưu thế cực lớn, nhưng không ngờ.

Vào thời khắc mấu chốt, Nam Cực Tiên Ông đã lấy ra Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Đây chính là chứng đạo chi bảo của Nguyên Thủy Thánh nhân, nằm trong hàng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Uy lực vô cùng, nhẹ nhàng một đòn, năm vị Tổ Vu liền thổ huyết bay ngược ra ngoài, khí tức trên người suy yếu, rơi xuống đáy cốc.

Chớp mắt, lại một canh giờ trôi qua, thấy đại quân tử thương thảm trọng, liên tiếp thất bại, Xi Vưu cuối cùng cũng không thể ngồi yên, cưỡi Thú Ăn Sắt đi ra đại doanh, lớn tiếng quát: "Hiên Viên Thị, ngươi nếu có gan, dám ra đây cùng ta quyết chiến không!" Tiếng Xi Vưu rất lớn, vang vọng khắp nơi, truyền thẳng vào tai Hiên Viên Thị.

"Xi Vưu, quân đoàn Cửu Lê của ngươi đã đi đến đường cùng, ta đã nắm chắc phần thắng, vì sao phải cùng ngươi quyết chiến?" Hiên Viên Thị thấy tình thế rất tốt, làm sao lại cùng Xi Vưu quyết đấu, trực tiếp lạnh lùng từ chối.

Rất nhanh, bên tai Hiên Viên Thị, lại truyền đến tiếng Xi Vưu, "Ngươi nếu cùng ta công bình một trận chiến, ngươi nếu thắng, Thăng Long thuộc về ngươi, vị trí Nhân tộc cộng chủ này, ta cũng sẽ không tranh giành với ngươi nữa, mặc kệ ngươi lấy đi, ngươi nếu

không chiến với ta, ta sẽ rút về Cửu Lê, vô số tộc nhân Cửu Lê của ta, dù liều chết, cũng tuyệt đối không để ngươi đoạt lấy vị trí Nhân tộc cộng chủ." Mà trận chiến hôm nay, quân đoàn Cửu Lê của hắn đã đại bại, sau này tái chiến, chỉ sẽ bại nhanh hơn, không còn sức lực tranh đoạt vị trí Nhân tộc cộng chủ.

Cho nên Xi Vưu phải nhân lúc trận chiến hôm nay vẫn còn cơ hội, dùng vị trí Nhân tộc cộng chủ để đánh cược một phen!

Hiên Viên Thị nghe giọng điệu ẩn chứa uy hiếp của Xi Vưu, nhíu mày, nhìn về phía Quảng Thành Tử và những người khác, "Lão sư, con..." Quảng Thành Tử kiên định nói, "Không ngại, đi cùng hắn một trận đi, Ngọc Thanh tiên pháp của ta, vô song thiên hạ, không phải Xi Vưu có thể chống đỡ được." Quảng Thành Tử và những người khác trong lòng cũng sốt ruột.

Đại chiến Trục Lộc, không phải đánh suông, mỗi lần đánh, sát khí ngưng tụ trên không nhân tộc đều sẽ tăng thêm một chút.

Đợi đến khi lượng biến dẫn đến chất biến, cho dù Hiên Viên Thị có thể trở thành Nhân tộc cộng chủ, chứng đạo Nhân Hoàng, bọn họ cũng không thu được một chút công đức nào, càng đừng nói đến chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Xi Vưu không đợi được, Hữu Hùng bộ lạc của bọn họ, cũng không đợi được.

"Được, nghe lời lão sư." Hiên Viên Thị trịnh trọng gật đầu, sau đó hạ đạt lệnh hưu chiến.

Hai quân hưu chiến, tiếng trống trận ầm vang từ từ dừng lại, đầu óc mọi người đang sung huyết bỗng chốc thanh tỉnh.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, thân thể đột nhiên run rẩy, chỉ thấy trên đại địa Trục Lộc, khắp nơi là máu tươi, thi hài, mùi huyết tinh

nồng đậm, xộc thẳng vào mũi, khiến người ta buồn nôn.

Ngoài quân trướng, Hiên Viên Thị thổi một tiếng huýt sáo, Long Mã từ ngoài trung quân trướng phi nhanh tới.

Hiên Viên Thị tay cầm Hiên Viên Kiếm, cưỡi Long Mã, chạy đến trước trận hai quân.

Lúc này, Xi Vưu cưỡi Thú Ăn Sắt, một tay cầm một thanh đại đao, trên đao truyền đến tiếng hổ gầm dài, thẳng xông trời cao, nhiếp nhân tâm phách.

"Hiên Viên Thị, ta sẽ không bại, Cửu Lê nhất tộc, tất sẽ nhập chủ Thăng Long, trở thành Nhân tộc cộng chủ." "Vậy thì cứ xem đi." Hiên Viên Thị trịnh trọng nói.

Chương 255

Khoảnh khắc, Nhân đạo khí vận cuồn cuộn, rơi xuống người hai người.

Tu vi hai người, cực tốc tăng lên đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Uy áp đáng sợ, từ từ phóng thích trên người hai người, hư không cũng không chịu nổi áp lực cực lớn này, phát ra tiếng nổ lớn.

"Đến chiến!" Hai người bay lên giữa không trung, pháp lực toàn thân đều bốc lên, triển khai đại quyết chiến.

Giữa không trung, Hiên Viên Kiếm và Hổ Phách Đao không ngừng va chạm, truyền đến tiếng binh binh bàng bàng.

Mấy trăm hiệp đầu, hai người ngươi tới ta lui, bất phân thắng bại.

Nhưng dần dần, Nhân đạo khí vận lại bắt đầu đổ về phía Hiên Viên Thị, mà Nhân đạo khí vận trên người Xi Vưu, lại bắt đầu suy yếu.

Dưới sự gia trì của Nhân đạo khí vận, Hiên Viên Thị càng chiến càng dũng mãnh, rất nhanh chiếm được ưu thế cực lớn.

Xi Vưu miễn cưỡng chống đỡ thêm hơn nghìn hiệp, một cái bất cẩn, Hổ Phách Đao trong tay trực tiếp bị Hiên Viên Kiếm đánh bay, toàn bộ người từ trên mây hung hăng rơi xuống đất.

Một cái lóe thân, Hiên Viên Thị xuất hiện trước mặt Xi Vưu, Hiên Viên Kiếm đã kê trên cổ hắn, "Ngươi thua rồi!" Giọng Hiên Viên Thị dị thường bình thản.

"Ta không phục!" Xi Vưu không cam lòng gào thét, "Nếu không phải Nhân đạo khí vận thiên vị, âm thầm giúp ngươi, ngươi không thể

thắng ta." "Nhân đạo khí vận thiên vị??" Hiên Viên Thị lắc đầu, "Thiên, Địa, Nhân tam đạo chí công, vốn không có ý thức, hà cớ gì thiên vị?" "Nếu không có thiên vị, vậy vì sao Nhân đạo khí vận lại chuyển sang người ngươi?" Xi Vưu tóc tai bù xù, không cam lòng lớn tiếng hỏi.

"Có lẽ là vì, trong lòng ta, Nhân tộc luôn đặt ở vị trí thứ nhất, còn ngươi cùng ta tranh đoạt Thăng Long, chỉ là vì phục hưng Vu tộc đã sớm suy tàn, còn về Nhân tộc, ngươi chưa bao giờ đặt vào lòng, chỉ coi đó là một công cụ để ngươi phục hưng Vu tộc." "Nhân đạo chí công, trong vô hình nắm giữ mọi thứ, cho nên Nhân đạo khí vận mới gia trì trên người ta, Xi Vưu, trận chiến này, từ ngay từ đầu ngươi đã bại rồi." Hiên Viên Thị đứng từ trên cao nhìn xuống, thắng lợi đã nắm chắc trong tay.

Một bên, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên kinh ngạc nhìn Hiên Viên Thị, bọn họ không ngờ, Hiên Viên Thị lại có thể nói ra những lời như vậy.

Khóe môi Xi Vưu, lộ ra vẻ cay đắng, Hổ Phách Đao trong tay rơi xuống đất, phát ra tiếng gào thét không cam lòng khẽ khàng.

"Phải rồi, ta vẫn luôn coi phục hưng Vu tộc là trách nhiệm của mình, Nhân đạo thiên vị ngươi, cũng là lẽ thường tình, thành vương bại khấu, ta bại rồi, ngươi định xử trí ta thế nào, còn Cửu Lê bộ lạc nữa?" Trên mặt Xi Vưu đầy vẻ cay đắng, vốn tưởng rằng đoạt được Nhân Hoàng chi vị, có thể phục hưng Nhân tộc, không ngờ cuối cùng vẫn là một trận không.

"Tổ Vu đại nhân, chúng ta vẫn chưa thất bại, vẫn còn sức chiến đấu mà!" Một bên, năm vị Đại Vu lớn tiếng kêu la, bọn họ thực sự không cam lòng.

"Tất cả im miệng cho ta." Xi Vưu hung hăng quát mắng một tiếng,

năm vị Đại Vu mới ngậm miệng lại.

Quảng Thành Tử vừa định tiến lên, lại bị Cửu Thiên Huyền Nữ kéo lại, "Hiên Viên là nhân chủ, hãy để hắn tự mình quyết định đi." Hiên Viên Thị trầm mặc một lát, nói, "Tổng cộng có hai lựa chọn." "Thứ nhất, ta sẽ phân riêng cho Cửu Lê nhất tộc ngươi một vùng đất, ngươi tùy ý sinh sôi nảy nở trên đó, xưng vương xưng bá tùy ý ngươi, xưng tông lập tổ ta cũng không quản, nhưng có một điều, không được rời khỏi vùng đất mà ta phân cho ngươi, vượt Lôi Trì một bước!" Xi Vưu hơi sững sờ, hai mắt hơi sáng lên, dường như không ngờ Hiên Viên Thị lại làm như vậy.

Hắn hỏi, "Vậy lựa chọn thứ hai là gì?" Hiên Viên Thị vươn tay, kéo Xi Vưu từ dưới đất dậy, "Lựa chọn thứ hai là ở ngươi, nếu ngươi buông bỏ chấp niệm, không còn một lòng vì Vu tộc, mà là coi mình là Nhân tộc chân chính, Nhân tộc cũng sẽ tiếp nhận ngươi, tương lai, chưa chắc đã không có cơ hội chấn hưng Vu tộc." Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên một bên càng kinh ngạc, chỉ cảm thấy Hiên Viên Thị như đã thay đổi thành người khác, toàn thân đều không giống.

"Là an ổn một góc, kéo dài huyết mạch Vu tộc.

Hay là đánh cược một phen, giành lấy một tia sinh cơ cho Vu tộc?" Vấn đề này, đối với Xi Vưu mà nói không khó, rất nhanh, hắn lại ngẩng đầu lên, cúi mình vái Hiên Viên Thị một cái, "Xi Vưu, bái kiến Cộng Chủ đại nhân." "Ong ong!" Chín tầng trời, trong Nhân đạo trường hà truyền đến tiếng sóng lớn cuồn cuộn.

Nhân đạo khí vận còn sót lại trên người Xi Vưu, toàn bộ dồn nhập vào người Hiên Viên Thị.

Một con Kim Long ngũ trảo xuất hiện phía trên Hiên Viên Thị, nhe nanh múa vuốt, khí thế nuốt chửng sơn hà.

Ngược lại khí vận của Cửu Lê bộ lạc, suy yếu đến cực hạn!

Khí vận Tây Phương Giáo, cùng Cửu Lê nhất tộc, cùng vinh cùng tổn.

Khí vận Cửu Lê, gần như tiêu vong, khí vận Tây Phương, cũng theo đó tiêu vong hơn ba thành!

Tây Phương, Tu Di Thánh địa, Chuẩn Đề ôm tim than thở: "Khí vận Tây Phương của ta a!" Khóe miệng Tiếp Dẫn co giật, cũng ôm ngực, sắc mặt vặn vẹo!

Hết rồi, tất cả đều hết rồi!

Vốn dĩ muốn mượn khí vận Nhân Hoàng giáo hóa để trả nợ, giờ thì hay rồi, nợ chưa trả được, ngược lại còn tự tổn ba thành khí vận!

Đây chính là ba thành khí vận của Tây Phương hắn a, không biết phải mất bao nhiêu vạn năm mới có thể tích lũy lại được.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh nhìn Tây Phương khí vận trôi đi, thần sắc lạnh tĩnh.

Tất cả những điều này, đều là khổ quả do Tây Phương tự mình gieo trồng, cũng là do Tây Phương tự mình phải gánh chịu hết.

Đến đây, đại chiến Trục Lộc lần thứ ba kết thúc, Hiên Viên Thị đại thắng trở về, Cửu Lê bộ lạc thảm bại, Hữu Hùng bộ lạc thành công đoạt lấy Thăng Long.

Cửu Lê bộ lạc, dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh Xi Vưu, gia nhập Hữu Hùng bộ lạc, trở thành một thành viên của nó.

Rất nhanh, Nhân tộc tổ địa sắc phong xuống, chính là sắc phong Hiên Viên Thị, làm Nhân tộc cộng chủ.

Nhân đạo khí vận trên người Hiên Viên Thị càng thêm hùng hậu, nhưng Nhân đạo khí vận, chỉ là Nhân đạo khí vận, không phải Nhân

Hoàng khí vận.

Trách nhiệm trên người Hiên Viên Thị, vẫn còn xa mới hoàn thành.

Năm thứ hai, Hiên Viên Thị lệnh người ở Thăng Long gieo trồng số lượng lớn ngũ cốc, thao luyện binh mã, bắt đầu lấy Thăng Long làm trung tâm, phóng xạ ra bốn phương.

Nhân Hoàng, thân gánh trách nhiệm đại nhất thống, còn có rất nhiều tiểu bộ lạc cần phải thống nhất.

Thời gian như cát mịn, chảy qua kẽ tay, chớp mắt ba mươi năm trôi qua.

Dưới sự gia trì của binh pháp Huyền Nữ, đại quân Hiên Viên, bách chiến bách thắng, khí thế nuốt chửng sơn hà, hoàn thành đại nhất thống.

Cũng chính vào lúc này, Nhân đạo khí vận trên người Hiên Viên Thị thuế biến, hóa thành Nhân Hoàng khí vận.

"Ầm!" Khoảnh khắc, trên người Hiên Viên Thị, đạo hạnh thăng cấp, một luồng uy thế Chuẩn Thánh vô thượng bộc phát!

Cửu Lê bộ lạc, theo sự quy vị của Hiên Viên Thị.

Lực lượng khí huyết trên người Xi Vưu cũng trực tiếp xông thẳng trời cao, sau Hiên Viên Thị mà chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Cửu Lê bộ lạc, Xi Vưu nhìn Hữu Hùng bộ lạc ở phương xa, trong mắt như có suy tư.

Hắn, đây là đã được Nhân đạo khí vận công nhận sao?

Nhân đạo không hề cho hắn đáp ứng, nhưng Xi Vưu đã hiểu ra, sau khi gia nhập Nhân tộc, có lẽ thực sự có thể cho Vu tộc một tia sinh cơ trong tương lai!

Nhân đạo khí vận thành Thánh, dưới sự phản hồi của khí vận, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, cũng đồng dạng thu được một khoản khí vận khổng lồ, chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Trở thành Đại La Kim Tiên thứ tư, thứ năm sau Triệu Công Minh, Đa Bảo, Kim Linh của Tiệt Giáo.

Ngoài Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, các Kim Tiên khác cũng tự mình chia sẻ một khoản khí vận, tuy không nhiều, nhưng có còn hơn không.

"Chúc mừng Đại sư huynh, Nhị sư huynh chứng đạo Đại La Kim Tiên." "Đại sư huynh, Nhị sư huynh chứng đạo Đại La, đủ để chứng minh, Xiển Giáo của ta không kém Tiệt Giáo." "Hừ, Tiệt Giáo là gì chứ, Xiển Giáo của ta sau này, thắng xa Tiệt Giáo." Một góc Côn Luân Sơn, các Kim Tiên vây quanh Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử chúc mừng.

"Chư vị sư đệ khách khí rồi." Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử đắc chí thỏa mãn, chắp tay cười nói.

Chương 256

Nhưng ở nơi không ai nhìn thấy, trên đỉnh đầu Thập Nhị Kim Tiên, thậm chí cả Nhiên Đăng, từng luồng khí Hồng Trần Kiếp Ách phù hiện, rồi rất nhanh ẩn nấp vào vô hình.

Nhân Hoàng đại nhất thống, muốn đại nhất thống, tất yếu phải khởi binh đao chiến tranh.

Sát lục quá lớn, dẫn đến Hồng Trần Sát Kiếp xuất hiện.

Trên người Hiên Viên Thị, có Nhân Hoàng chi khí hộ thể, vạn pháp bất xâm, khí Hồng Trần Kiếp Ách không thể xâm hại chút nào.

Cho nên Hồng Trần Sát Kiếp, tự nhiên mà giáng xuống trên người Thập Nhị Kim Tiên.

Nhiên Đăng đứng một bên, ghen tỵ nhìn Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, trong lòng lại một lần nữa dâng lên sự bất công.

Hắn đối với Xiển Giáo một lòng trung thành, việc khổ việc mệt gì cũng làm, nhưng đổi lại là gì?

Là đãi ngộ như trâu ngựa!

Hắn Nhiên Đăng, không phục!

Trong La Phù Động, thấy Thập Nhị Kim Tiên mệnh phạm sát kiếp, tuy lúc này sát kiếp còn chưa đến, nhưng mục đích của Triệu Công Minh đã đạt được rồi.

Lần này bất kể là Tây Phương Giáo, hay Tiệt Xiển Giáo, đều không thu được lợi lộc gì, ngược lại tổn thất khá lớn.

Hiên Viên Nhân Hoàng sau khi thống nhất Nhân tộc, thoái vị Cộng Chủ, nhập trú Nhân tộc tổ địa.

Xi Vưu cũng đến Nhân tộc tổ địa học tập, muốn xem Nhân tộc, rốt cuộc có tiềm lực đáng sợ như vậy là do đâu.

Thập Bát Trọng U Minh Hải, trong Bình Tâm Điện, Triệu Công Minh cười nói.

"Xi Vưu nhập Nhân tộc tổ địa, Hậu Thổ sư thúc có thể yên tâm." Trong đôi mắt đẹp của Hậu Thổ lấp lánh ý cười, "Đa tạ sư điệt rồi, nếu không Xi Vưu chưa chắc đã có tạo hóa lớn như vậy." Triệu Công Minh xua tay, "Sư thúc nói gì vậy, ta cùng Vu tộc, cũng có một đoạn nhân quả, há có thể nhìn Vu tộc cứ thế chìm đắm trong dòng sông thời gian vô tận?" Hậu Thổ trầm mặc một lát, lại nói, "Công Minh sư điệt, những huynh trưởng của ta, bọn họ còn có cơ hội quay lại không?" Trận Vu Yêu, cao tầng Yêu tộc, Vu tộc, đều đồng quy vu tận.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất sau khi thân vẫn, chân linh lại hóa thành kim diễm mặt trời, rơi vào Thái Dương Tinh.

Mười một Tổ Vu vẫn lạc, một tia chân linh bất diệt, lại trở về Bàn Cổ Huyết Trì, rơi vào giấc ngủ say.

Triệu Công Minh cười nhạt, "Chuyện tương lai, đều không thể nói chắc, tất cả đều có khả năng, các Tổ Vu có thể phục sinh hay không, cũng còn chưa biết." Hậu Thổ trịnh trọng nói, "Nếu sau này, thực sự có cơ hội như vậy, còn mong sư thúc, dốc sức tương trợ một tay." "Ta sẽ." Triệu Công Minh gật đầu.

Hồng Hoang đại địa, bánh xe vận mệnh từ từ chuyển động.

Thời đại Tam Hoàng qua đi, hợp nên Ngũ Đế quy vị!

Chín tầng trời, chư Thánh, Triệu Công Minh lại một lần nữa tụ họp cùng nhau.

Tam Hoàng, đặt nền móng cho sự quật khởi của Nhân tộc, Ngũ Đế, thì trên nền móng này, tiến thêm một bước nữa.

Cho nên khí vận giáo hóa Ngũ Đế tuy không bằng Tam Hoàng, nhưng cũng không nhỏ, đủ khiến Thánh nhân động lòng.

Chuẩn Đề khóc lóc tang thương, nước mắt lăn dài trên mặt, nắm chặt vạt áo Triệu Công Minh.

"Công Minh sư điệt à, tranh giành Nhân Hoàng, Tây Phương Giáo ta thất bại, tổn thất tròn ba thành khí vận, việc này đều phải trách ngươi bày ra chủ ý tệ hại, vị trí Ngũ Đế này, ngươi có thể phân chia nhiều một chút cho Tây Phương Giáo ta được không." Chuẩn Đề khóc lóc thảm thiết, người nghe đau lòng, người nghe rơi lệ.

Triệu Công Minh rút vạt áo trong tay Chuẩn Đề ra, vẻ mặt kinh ngạc.

"Chuẩn Đề sư thúc nói gì vậy?

Cái gì mà ta bày ra chủ ý tệ hại, chủ ý đó, không phải ta bày ra." "Chủ ý đó, không phải ta bày ra." Mấy chữ như tiếng chuông vàng lớn, Chuẩn Đề trong lòng đau đớn, qua một lúc lâu, Chuẩn Đề mới phản ứng lại, tức khắc bạo nộ, sát cơ tràn ngập.

"Vậy chủ ý này, là ai bày ra?" "Địa Hoàng, Thần Nông." Triệu Công Minh thờ ơ nhìn Chuẩn Đề.

"Cái gì?

Thần Nông?" Chuẩn Đề lập tức sững sờ, ngọn lửa giận trong lồng ngực tức khắc bị nước lạnh dập tắt.

"Cái này, sao lại là hắn, hắn vì sao lại muốn hãm hại Tây Phương ta như vậy!" "Chuẩn Đề sư thúc làm gì hắn là rất rõ ràng, việc Địa Hoàng Thần Nông làm so với việc Chuẩn Đề sư thúc làm, hắn là không đáng một xu chứ." Chuẩn Đề sắc mặt lúc xanh lúc trắng, đẩy sang bên cạnh Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, hối hận không nên

năm xưa để sư đệ nhà mình đi hãm hại Nữ Oa a.

Tiếp theo, đi vào chính đề, sau một hồi thương nghị, khẩu chiến thần sầu, cuối cùng đã xác định được sự phân chia Ngũ Đế.

Thứ tự trước sau lần lượt là Thượng Thanh, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Nữ Oa, cùng với Tây Phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Đối với sự sắp xếp như vậy, Tây Phương tuy không hài lòng, nhưng cũng không dám nói thêm gì, sợ rằng Nhân tộc sẽ âm thầm giáng cho họ đòn chí mạng nào đó.

Thời gian thoáng cái, năm trăm năm vội vàng trôi qua, vị đế giả Nhân tộc đầu tiên đã ra đời!

Tên là Chuyên Húc, Triệu Công Minh để Lục Nhĩ đi chỉ điểm Chuyên Húc, năm mươi năm sau, Chuyên Húc quy vị, chứng đạo Nhân Hoàng, dưới sự phản hồi của khí vận, chứng đạo Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Thân là sư của Chuyên Húc, Lục Nhĩ cũng chứng đạo Đại La Kim Tiên, trở thành đệ tử trọng yếu đầu tiên của bốn giáo Nhân, Xiển, Tiệt, Tây Phương chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Lập tức lại bỏ xa ba giáo Nhân, Xiển, Tây Phương.

Năm mươi năm sau khi Chuyên Húc chứng đạo, vị đế giả thứ hai ra đời, tên là Đế Khốc, Thái Thanh phái Huyền Đô hạ giới chỉ điểm.

Ba mươi năm sau, Đế Khốc chứng đạo, Huyền Đô lại một lần nữa thu được một khoản khí vận đáng sợ, sau lưng ngưng kết ra Công Đức Kim Luân, thực lực bản thân càng thêm thâm bất khả trắc.

Côn Luân Thánh địa, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy ngồi trên Chư Thiên Khánh Vân, quanh thân lấp lánh vô lượng tiên quang, chấn nhiếp vũ trụ thiên địa.

Nồng đậm đạo uẩn Thánh nhân ập đến, diễn hóa vô thượng huyền diệu, trong khoảnh khắc nhấn chìm toàn bộ Ngọc Hư Cung.

Phía dưới Nguyên Thủy, Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên lần lượt xếp hàng đứng thẳng.

Trong Ngọc Hư Cung một mảnh tĩnh lặng, nhưng trong lòng tất cả mọi người, lại suy nghĩ lung tung.

Trong đó tự nhiên không thiếu Nhiên Đăng với lòng đầy hy vọng lớn lao.

Thời đại Tam Hoàng kết thúc, Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng quy vị, nghênh đón thời đại Ngũ Đế.

Chư Thánh nghị sự, theo thứ tự Thượng Thanh, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Nữ Oa, Tây Phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lần lượt chỉ điểm Ngũ Đế.

Hiện tại, một trong Ngũ Đế là Chuyên Húc đã sớm chứng đạo, Đế Khốc cũng sắp chứng đạo, lúc này lại đến lượt Ngọc Thanh Xiển Giáo ra tay.

Lần trước trọng trách giáo hóa Nhân Hoàng đã giao cho Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử.

Bọn họ thành công chứng đạo Đại La Kim Tiên, hắn Nhiên Đăng đã nhẫn nhịn.

Lần này, chắc phải đến lượt hắn Nhiên Đăng rồi.

Chương 257

Nhiên Đăng trong lòng có niềm tin lớn lao, chỉ cần lần này lại thu được một khoản khí vận khổng lồ.

Hắn tuyệt đối có thể đột phá bình cảnh Đại La Kim Tiên, một lần chứng đạo Chuẩn Thánh.

Trở thành Đại tu sĩ cấp bậc siêu thoát chân chính giữa Hồng Hoang thiên địa.

Trong Ngọc Hư Cung trầm mặc nửa ngày, không khí dần dần từ ban đầu thoải mái trở nên ngưng trọng.

Khi Nhiên Đăng đang chuẩn bị mở lời, trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy đã mở lời trước một bước.

"Năm tháng nhân gian vội vã, Đế Khốc sắp công đức viên mãn, vị đế giả Nhân tộc tiếp theo sắp xuất thế, mà vị đế giả này, hợp nên do Xiển Giáo ta chỉ điểm." Nguyên Thủy dừng lại một chút, không nói nữa, lòng Nhiên Đăng thì đã treo lên đến cổ họng, hắn quá cần cơ hội này rồi.

Nếu lão sư Nguyên Thủy có thể nhường cơ hội khó có được này cho hắn, hắn Nhiên Đăng thề, sau này nhất định sẽ trung thành cảnh cảnh với Xiển Giáo, tuyệt không hai lòng.

Còn về những điều không vui, bất công trong quá khứ, hãy để chúng theo gió tan đi.

Nam Cực Tiên Ông ung dung tự tại, Thập Nhị Kim Tiên cúi đầu, vẻ mặt bình tĩnh, dường như hoàn toàn không quan tâm.

Nguyên Thủy Thánh nhân sẽ để ai đi chỉ điểm vị đế giả thứ ba của Nhân tộc.

Rất nhanh, trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy mở lời, "Ngọc Đỉnh, ta nhớ tu vi của ngươi từ rất sớm đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong rồi phải không?" "À?" Ngọc Đỉnh sững sờ, dường như không ngờ Sư tôn lại trực tiếp gọi tên hắn, hắn vội vàng đứng ra, cung kính hành lễ với Nguyên Thủy.

"Bẩm Sư tôn, đệ tử đã bị kẹt ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong rất lâu rồi." "Tốt, vậy nhiệm vụ giáo hóa đế giả Nhân tộc lần này, cứ giao cho ngươi đi." "Ầm ầm!" Như tiếng sét giữa trời quang nổ vang trong lòng Nhiên Đăng, tiếp đó, từng đạo âm thanh lặp đi lặp lại, không ngừng vang vọng từ sâu thẳm trong lòng Nhiên Đăng.

"Cứ giao cho ngươi đi" "Giao cho ngươi đi." "Cho ngươi đi." Đột nhiên, sự bất công tích tụ không biết bao nhiêu vạn năm trong lòng Nhiên Đăng, giống như núi lửa phun trào.

Nhưng cuối cùng, vẫn bị Nhiên Đăng kìm chặt ở cổ họng, cố gắng không để Nguyên Thủy nhìn ra bất kỳ manh mối nào.

Ngọc Đỉnh nhìn Nhiên Đăng như không có chuyện gì, do dự một chút.

"Lão sư, tu vi đệ tử hèn mọn, không đáng để nhắc đến, không bằng lần này giao nhiệm vụ giáo hóa đế giả Nhân tộc cho Nhiên Đăng lão sư đi." Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, không phải tất cả đều là những kẻ mắt cao hơn đầu, ngày thường chẳng coi ai ra gì, trong đó cũng có những người tiên đức không tệ.

Ví như Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, ngày thường, bọn họ không ít lần được Nhiên Đăng chỉ điểm.

Ngay cả trước mặt đại khí vận vô thượng, Ngọc Đỉnh cũng cam nguyện nhường cơ hội này.

Lời nói của Ngọc Đỉnh, khiến trong lòng Nhiên Đăng lại một lần

nữa dấy lên một đốm lửa hy vọng, hắn ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra một tia kỳ vọng.

Trên Khánh Vân, Nguyên Thủy mặt không biểu cảm, "Không cần nhường nhịn nữa, lần giáo hóa đế giả Nhân tộc này, phi ngươi không được, hơn nữa, Nhiên Đăng lão sư của ngươi là trưởng bối, há lại muốn đồ của ngươi?" "Nhiên Đăng, ngươi nói có phải không?" Ánh mắt Nguyên Thủy nhìn qua.

Trong lòng Nhiên Đăng cay đắng, chắp tay nói, "Tất cả đều nghe theo phân phó của lão sư." Cũng chính vào khoảnh khắc này, đốm lửa hy vọng đang cháy trong lòng Nhiên Đăng, lại một lần nữa bị vô tận bóng tối dập tắt.

"Thu xếp một chút, liền chuẩn bị hạ giới đi." "Vâng, lão sư." Ngọc Đỉnh Chân Nhân đưa cho Nhiên Đăng một ánh mắt áy náy, sau đó chắp tay nhận lấy.

Rất nhanh, hội nghị trong Ngọc Hư Cung kết thúc, Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên lần lượt rút lui.

Nam Cực Tiên Ông đến gần bên cạnh Nhiên Đăng, an ủi nói, "Nhiên Đăng đạo hữu, Thánh nhân làm như vậy, nhất định có đạo lý của ngài ấy, chúng ta thân là đệ tử, nên lý giải cho lão sư mới phải." Nhiên Đăng chỉ lạnh lùng liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông một cái, không nói một lời, trực tiếp cưỡi mây rời đi.

Nam Cực Tiên Ông nhìn bóng lưng Nhiên Đăng, thở dài một hơi, hắn có thể lý giải tâm trạng của Nhiên Đăng.

Nhưng cơ duyên, nằm trong tay Thánh nhân, Thánh nhân không cho, thân là đệ tử, bọn họ lại có thể làm gì chứ?

Một góc Côn Luân Sơn, Nhiên Đăng ngồi trên bồ đoàn tu hành,

nhưng lần này bất kể thế nào.

Một trái đạo tâm đều không ngừng xao động, không thể trầm ổn lại.

Nhiên Đăng ngồi trên bồ đoàn, sự bất công, oán khí trong lòng, không biết từ lúc nào đã tràn ngập toàn bộ động phủ, Nhiên Đăng ngủ thiếp đi.

Trong mộng, là một thế giới vô cùng rộng lớn.

Một cây Bồ Đề Thụ khổng lồ vô cùng, che trời lấp đất cắm rễ trên đại địa, xanh tươi rậm rạp.

Dưới gốc Bồ Đề Thụ, có hai đạo nhân đang mỉm cười nhìn hắn.

Một người sắc mặt tiều tụy, một người mặt vàng thân gầy, chính là hai vị Giáo Chủ Tây Phương Giáo, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang cười tủm tỉm, Nhiên Đăng trong lòng không khỏi rùng mình hai cái, dường như bị thứ gì đó đáng sợ nhìn chằm chằm, bản ngã tức khắc tỉnh lại.

"Nhiên Đăng bái kiến hai vị Thánh nhân Tây Phương, hai vị Thánh nhân thi triển, hẳn là thuật Hằng Hà Mộng Giới trong truyền thuyết rồi phải không?" Tây Phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tuy tu hành không phải Huyền Môn Tam Thiên Đại Đạo thuần chính.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, Bát Bách Bàng Môn, cũng rộng lớn tinh thâm không kém.

Dù sao Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn từ trong đó đã tham ngộ ra không biết bao nhiêu thần thông huyền diệu, Hằng Hà Mộng Giới chính là một trong số đó.

Hằng Hà Mộng Giới, tự thành một thể, là một tiểu thế giới do

Tiếp Dẫn tự mình khai thác.

Lấy đại đạo Mộng làm nền tảng, có thể ngưng luyện vô số bản nguyên phân thân trong đó.

Khi không dùng, Hằng Hà Mộng Giới được ném vào Vô Tận Thiên Đạo Trường Hà, vô số bản nguyên phân thân từng thời khắc thay Tiếp Dẫn tu hành.

Như vậy, bản nguyên phân thân càng nhiều, tốc độ tu hành của Tiếp Dẫn cũng càng nhanh.

Đương nhiên, việc cụ thể ngưng luyện bản nguyên phân thân, vẫn phải xem đạo hạnh của người thi triển.

Đạo hạnh càng nhiều, ngưng luyện ra phân thân cũng càng nhiều, hơn nữa cần pháp tắc để duy trì, cấu tạo.

Với đạo hạnh hiện tại của Tiếp Dẫn, cũng chỉ vừa đủ ngưng luyện hơn trăm bản nguyên phân thân trong đó mà thôi.

Ngay cả như vậy, cũng có thể nói là đáng sợ, đây là đại thần thông tuyệt thế mà ngay cả Tam Thanh cũng không có.

Đương nhiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hiện tại trên người còn mang nợ.

Trước khi nợ chưa hoàn trả xong, đạo hạnh hai người không thể tăng tiến, uy lực chân chính của Hằng Hà Mộng Giới này vẫn chưa thể hiện ra được.

Tuy nhiên ngay cả như vậy, cũng có đủ loại diệu dụng, ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân thân là một trong Tam Thiên Khách của Tử Tiêu Cung xem qua cũng phải thán phục.

Dưới gốc Bồ Đề Thụ che trời lấp đất, Tiếp Dẫn cười gật đầu, "Nhiên Đăng đạo hữu quả là kiến thức rộng rãi, ngay cả Hằng Hà

Mộng Giới của ta cũng nhận ra.” Nhiên Đăng cười khan một trận, rồi đi thẳng vào vấn đề: "Nhị Thánh động dụng thần thông, tiến vào mộng của ta, hẳn có việc gì chăng?" Tiếp Dẫn cười nói: "Bọn ta cảm nhận được trên người đạo hữu một cỗ oán khí ngút trời, hẳn là cỗ oán khí này khởi nguồn từ vị Nguyên Thủy sư huynh của ta chăng?" Nhan sắc Nhiên Đăng khẽ biến, lập tức phủ nhận: "Hai vị Thánh nhân nói đùa rồi, Nguyên Thủy Thánh nhân đối với ta ân trọng như núi, ta nào dám lòng ôm oán hận?" Tiếp Dẫn xua tay, giải thích: "Nhiên Đăng đạo hữu không cần thận trọng như vậy, oán khí trong lòng ngươi không phải do bọn ta cảm tri được, mà là do Hằng Hà Mộng Giới này cảm tri được." Hai mắt Nhiên Đăng khẽ trầm xuống: "Làm phiền hai vị Thánh nhân đại giá đến đây, rốt cuộc có mục đích gì, xin cứ nói thẳng ra đi, Nhiên Đăng ta rửa tai lắng nghe." Tiếp Dẫn nhướng mày, ra hiệu cho Chuẩn Đề mở lời.

Chuẩn Đề cười nói: "Nhiên Đăng đạo hữu cũng biết, Tây Phương Giáo ta những năm nay đang phát triển lớn mạnh, mở rộng quy mô.

Nhiên Đăng đạo hữu những năm nay ở Xiển Giáo hẳn là không thuận tâm chăng, chỉ cần Nhiên Đăng đạo hữu nguyện ý đến Tây Phương Giáo ta, từ nay về sau, bọn ta dám bảo đảm, địa vị của đạo hữu chỉ ở dưới hai người chúng ta." Tiếp Dẫn trịnh trọng nói: "Ngoài địa vị một người dưới vạn người trên, bọn ta còn bảo đảm đạo đồ của Nhiên Đăng đạo hữu thông suốt không trở ngại, một đường thẳng tới cảnh giới Chuẩn Thánh Đại viên mãn." Nhiên Đăng nhíu mày nói: "Ta đã gia nhập Xiển Giáo, nào có thể đứng núi này trông núi nọ, hai vị Thánh nhân đừng nói đùa nữa." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn nhau, cùng cười một tiếng, cũng không bất ngờ.

Bọn họ cũng không định thuyết phục Nhiên Đăng một lần là xong, về sau còn nhiều thời gian, cứ từ từ là được.

Hôm nay, chỉ cần gieo một hạt giống vào lòng Nhiên Đăng, bọn họ

chuyến này không uổng công.

Chương 258

Chuẩn Đề lật bàn tay, một hạt Bồ Đề Tử vàng óng ánh xuất hiện, ném cho Nhiên Đăng. "Nhiên Đăng đạo hữu sau này nếu có đổi ý, có thể liên hệ lại với chúng ta, chúng ta ở Tu Di Sơn, tĩnh hậu tin tức tốt của Nhiên Đăng đạo hữu.

À đúng rồi, trên hạt Bồ Đề Tử này, có lực lượng Thánh Đạo của chúng ta gia trì, che giấu thiên cơ, chỉ cần ngươi không trực tiếp đưa cho Nguyên Thủy, ông ấy sẽ không phát hiện ra." Tiếng nói vừa dứt, Nhiên Đăng bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy, phát giác mình vẫn ở trong động phủ.

Chỉ là trên tay, có thêm một hạt Bồ Đề Tử màu vàng.

Lời của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vẫn không ngừng vang vọng bên tai, hạt Bồ Đề Tử trong tay nắm rất chắc.

Nhưng đợi nửa ngày, Nhiên Đăng vẫn không vứt đi, mà là lén lút cất giữ.

Hắn đối với Xiển Giáo, quả thực đã có chút tâm tro ý lạnh rồi.

Thánh nhân còn không coi mình là người, Nhiên Đăng hắn, cũng không cần phải coi mình là người!

Lại qua mấy ngày, trên Côn Luân Sơn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lưng vác một thanh Trảm Tiên Kiếm xuống núi.

Hạ giới, Hao Thành, đây là đô thành của Đế Khốc.

Hôm nay đối với Đế Khốc mà nói, là một ngày phi phàm, trưởng tử của hắn đã ra đời.

Đế Khốc đặt kỳ vọng rất lớn vào trưởng tử, đặt tên cho hắn là Đế Chí!

Cửu Thiên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân dùng đại thần thông vô thượng quan sát mạch lạc, phương hướng khí vận Nhân Đạo, nhíu mày. "Chẳng lẽ Đế Chí, chính là Nhân tộc Đế Giả đời kế tiếp?" Ngọc Đỉnh suy nghĩ một chút, giữ thái độ cẩn thận, không trực tiếp đến Hao Thành, mà là chuẩn bị quan sát thêm rồi nói.

Ba năm sau, thứ tử của Đế Khốc, Nghiêu ra đời.

Về sau, con cái Đế Khốc liên miên không dứt, đông đúc vô kể.

Ngày nọ, khí vận Nhân Đạo bỗng nhiên lưu chuyển, từ trên người Đế Khốc chuyển sang người Đế Chí.

Lòng Ngọc Đỉnh khẽ động: "Xem ra Đế Chí này, hẳn là vị Đế Giả kế tiếp của Nhân tộc." Ngọc Đỉnh bay đến Hao Thành, lộ ra thân phận Xiển Giáo thượng tiên, trở thành lão sư của Đế Chí.

Thời gian trôi đi, chớp mắt hơn hai mươi năm đã qua.

Các con của Đế Khốc lần lượt trưởng thành, Ngọc Đỉnh vô cùng đau đầu, bởi vì hắn dạy dỗ Đế Chí nhiều năm như vậy, phát hiện Đế Chí là một người không có chí lớn.

Tính cách yếu mềm, người như vậy, nếu gặp phải thần tử cương trực không a dua, còn có thể miễn cưỡng duy trì triều chính vận hành.

Nhưng một khi gặp gian thần nịnh thần, lập tức sẽ trở thành một hôn quân cực lớn.

Nhiều năm qua, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã nghĩ mọi cách để thay đổi tính cách Đế Chí, nhưng đều thất bại.

So với các con trai khác của Đế Khốc, ngoài việc chiếm thân phận trưởng tử, được Đế Khốc yêu thương chín phần ra, hắn không có gì khác có thể xuất chúng, so với các huynh đệ khác, quả thực là vô dụng, ngay cả Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng có chút không vừa mắt.

Ngược lại là thứ tử của Đế Khốc, Nghiêu, kiên cường bất khuất, có phong thái của bậc Thiên Hoàng, chí khí kiên cường không thể lay chuyển.

Bất luận giao cho Nghiêu công việc khổ cực hay mệt nhọc nào, Nghiêu đều có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Nghiêu, cũng dần dần giành được sự ủng hộ của nhiều đại thần dưới trướng Đế Khốc.

Ngay khi Nghiêu cho rằng, sau khi phụ thân chứng đạo, đi đến Nhân tộc Tổ Địa trấn áp khí vận, sẽ truyền vị Cộng Chủ cho mình.

Không ngờ, Đế Khốc lúc sắp băng hà, lại hồ đồ.

Bởi vì vô cùng yêu thích mẫu thân của Đế Chí là Thường Nghi, hắn bất chấp mọi ý kiến phản đối, kiên quyết truyền ngôi Cộng Chủ cho Đế Chí.

Nghiêu tuy bất đắc dĩ, nhưng mệnh vua lớn hơn trời, đành bất lực mà chấp thuận.

Ngọc Đỉnh vô cùng kinh ngạc, không ngờ, dưới sự âm sai dương thác, vị trí Cộng Chủ này vẫn rơi vào tay Đế Chí.

Nhưng Ngọc Đỉnh không ngờ, Đế Chí là một kẻ vô dụng, vừa làm Cộng Chủ liền gây chuyện.

Cho dù Ngọc Đỉnh ra sức khuyên nhủ, Đế Chí cũng không nghe lọt tai, ngược lại còn cố chấp làm theo ý mình, hôn ám vô tri.

Ngọc Đỉnh bất lực, chỉ có thể mặc kệ hắn làm càn.

Đế Chí tại vị chưa đầy chín năm, đã bị quần thần ép buộc, thiện vị cho Nghiêu.

Cửu Thiên, khí vận Nhân Đạo dấy lên sóng gió, khí vận nguyên bản ở trên người Đế Chí, tất cả đều rơi vào người Nghiêu.

Nghiêu gửi lời mời chân thành đến Ngọc Đỉnh, mời Ngọc Đỉnh đến làm việc dưới trướng mình.

Ngọc Đỉnh tự nhiên đồng ý, sau khi Nghiêu kế vị, cũng không ra tay tàn sát huynh trưởng, chỉ giam cầm trong đô thành.

Ngoài ra, còn chọn một thành trì khác là Bình Dương, định làm tân đô thành.

Sau đó, Nghiêu bắt đầu tiến hành cải cách mạnh mẽ, trước tiên là chế độ quan viên cồng kềnh.

Từ thời Thiên Hoàng đến nay, thời gian quá dài, qua các đời Cộng Chủ phát triển.

Chế độ quan viên đã phát sinh thay đổi cực lớn, sớm đã không còn mục đích ban đầu.

Quan viên chỉ ăn lương mà không làm việc ngày càng nhiều, gánh nặng tài chính quốc gia quá nặng.

Thế là Nghiêu ra tay chuẩn xác, tiến hành cải cách quan vị, hành động này, chạm đến lợi ích của các đại thần, khiến họ đồng loạt phản đối.

Thêm vào đó, lúc này giữa các bộ lạc cơ bản đều có một bộ chữ viết, cách ghi chép của riêng mình, việc chỉnh lý lại quá khó khăn, bất đắc dĩ, Nghiêu đành tạm thời từ bỏ cải cách.

Nghiêu tại vị hai mươi năm, quốc gia xương thịnh, trăm họ no ấm.

Ngọc Đỉnh thì dốc hết sức mình phò tá Nghiêu.

Trước đó đã đặt cược sai, bây giờ muốn làm Đế Sư là không thể.

Hiện tại chỉ có thể dốc hết sức phò tá Nghiêu, hy vọng có thể kiếm thêm chút công đức để mình chứng đạo Đại La Kim Tiên vậy.

Ngày nọ, Cửu Thiên, một vì sao sáng lấp lánh rất lâu, sau đó rơi

xuống nhân gian.

Đô thành Bình Dương, Nghiêu đứng trên Quan Tinh Đài, nhìn vì sao sáng, trong cõi u minh có cảm ứng, cười toe toét. "Nhân tộc ta, ắt sẽ có đại tài kinh thế đản sinh!" Lòng Nghiêu có một cỗ dự cảm mừng rỡ, có lẽ cơ duyên chứng đạo của mình, chính là ở trên vì sao lớn này.

Chương 259

Nhân tộc Đại Địa, có một bộ lạc, tên là Sử Hoàng Bộ Lạc.

Ngày đại tinh từ trời giáng xuống, bộ lạc có một phu nhân mang thai.

Mang thai mười tháng, một buổi tối lâm bồn, phu nhân sinh hạ một bé trai.

Khi bé trai ra đời, trên trời không có dị tượng, điều duy nhất khiến người ta kinh ngạc là, đứa trẻ đó, lại có Trùng Đồng!

Thế nào là Trùng Đồng, chính là trong hai hốc mắt có bốn con ngươi, đây là dị tượng!

Phu nhân đặt tên cho hắn là Thương Hiệt, rất nhanh, chuyện Thương Hiệt có Trùng Đồng liền bị tộc trưởng biết.

Tộc trưởng là tu sĩ Địa Tiên cảnh, biết rằng người có Trùng Đồng đa phần thành tựu sau này đều rất phi phàm, thế là vẫn luôn chú ý đến Thương Hiệt.

Thoáng cái, hai mươi năm thời gian đã qua, Thương Hiệt trở thành một thanh niên trẻ tuổi cường tráng.

Tay chân vô cùng linh hoạt, học tập mọi thứ đều rất nhanh.

Đặc biệt là về chữ viết, hắn có một loại thiên phú siêu nhiên, bất luận là phương pháp ghi chép của Sử Hoàng Bộ Lạc hay phương pháp ghi chép của các bộ lạc khác.

Trong mắt hắn, vừa học liền biết, vừa biết liền tinh thông.

Ngoài những điều này ra, Thương Hiệt trên phương diện tu hành tư chất cũng đỉnh cấp!

Chỉ vẻn vẹn hai mươi năm thời gian, một bước tu thành tu vi Luyện Hư Hợp Đạo đỉnh phong!

Điều này trong Sử Hoàng Bộ Lạc không lớn, có thể xưng là tuyệt thế thiên tài.

Tộc trưởng Sử Hoàng Bộ Lạc cười toe toét, thầm cảm thán thời điểm Sử Hoàng Bộ Lạc của mình quật khởi đã đến rồi!

Năm Thương Hiệt ba mươi tuổi, thành công chứng đạo Địa Tiên, trở thành cao thủ số một danh xứng với thực của Sử Hoàng Bộ Lạc.

Tộc trưởng thấy Thương Hiệt bất luận là tu vi hay đức hạnh, đều đủ sức đảm nhiệm tộc trưởng.

Bèn tìm Thương Hiệt, muốn truyền vị tộc trưởng cho hắn.

Thương Hiệt tự nhiên lắc đầu cự tuyệt, và nói rằng hắn muốn đi ra ngoài xông pha.

Đi xem bộ lạc Hữu Hùng, bộ lạc Cửu Lê trong truyền thuyết, thậm chí là đặt chân đến Nhân tộc Tổ Địa!

Tộc trưởng dùng tâm lương khổ, lời lẽ tốt đẹp khuyên nhủ, Thương Hiệt một mực không nghe.

Năm Thương Hiệt ba mươi ba tuổi, hắn rời khỏi Sử Hoàng Bộ Lạc, bắt đầu du lịch khắp Hồng Hoang.

Đến nơi nào, Thương Hiệt thấy vô số bộ lạc ghi chép sự việc bằng những phương pháp khác nhau, không khỏi cảm thấy đau đầu, đồng thời thầm lập lời thề, mình phải vì Nhân tộc, độc sáng văn tự, khác biệt với văn tự của chư thiên vạn tộc!

Thời gian như nước chảy, chớp mắt, trăm năm thời gian đã qua, Thương Hiệt đã du lịch không biết bao nhiêu bộ lạc Nhân tộc.

Tu vi của hắn, cũng đang với tốc độ cực nhanh khủng khiếp mà

thăng tiến!

Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, một đường thăng đến Kim Tiên đỉnh phong, lúc này mới dừng lại.

Thương Hiệt du lịch vô số bộ lạc Nhân tộc, càng ngày càng phát giác Nhân tộc trên phương diện văn tự, tệ đoan quá lớn!

Chữ viết không thống nhất, thì lòng người làm sao có thể thống nhất được đây?

Thương Hiệt ôm theo tín niệm như vậy, trực tiếp chui vào rừng sâu núi thẳm bắt đầu nghiên cứu.

Thời gian thoáng qua, ngay khi Sử Hoàng Bộ Lạc, gần như đã quên mất Thương Hiệt.

Giữa trời đất, không biết từ lúc nào, đột nhiên dấy lên văn khí màu tím!

Cỗ văn khí này, lúc đầu còn chưa rõ ràng, nhưng theo thời gian trôi đi, càng ngày càng hùng vĩ, bàng bạc!

Rất nhanh, một đạo văn khí thô tráng như cột trời xông thẳng lên trời, mênh mông cuồn cuộn, xung kích Cửu Thiên Thập Địa, khiến nhật nguyệt tinh thần đều lúc này ảm đạm vô quang.

Nhìn lại, chỉ thấy thân hình Thương Hiệt, đã đứng sừng sững trên Cửu Thiên.

Trong chốc lát, Nhân tộc Tổ Địa, ánh mắt Tam Tổ nhìn tới, thầm kinh hãi: "Văn khí thật mạnh mẽ!" Tộc trưởng Sử Hoàng Bộ Lạc bỗng nhiên đứng bật dậy, thân thể run rẩy, khó tin nói: "Kia là Thương Hiệt!" Chư Thánh cũng đồng loạt nghị luận: "Văn khí thật nồng đậm, nhưng cỗ văn khí này, không thuộc về hàng Hồng Hoang Thần Văn, cũng không thuộc về Yêu Văn, Vu Văn, thật là kỳ lạ!" Hiện nay Hồng Hoang, Yêu tộc giao tiếp, có Yêu Sư Côn Bằng sáng tạo ra

Yêu Văn.

Vu tộc giao lưu, có Vu Văn ẩn chứa sâu trong huyết mạch của Vu tộc.

Hồng Hoang Tiên Thiên Đại Năng giao lưu, truyền tin, có Hồng Hoang Thái Cổ Thần Văn!

Hồng Hoang vạn tộc giao lưu, có văn tự, ngôn ngữ độc hữu của vạn tộc Hồng Hoang.

Giữa bọn họ, không can thiệp lẫn nhau, ranh giới rõ ràng!

Nhưng cỗ khí tức từ trên người Thương Hiệt truyền ra, lại khác biệt hoàn toàn với Thái Cổ Thần Văn, Vu Văn, Yêu Văn, thậm chí cả văn tự của vạn tộc Hồng Hoang!

Nhưng có thể xác định là, điều này đối với Nhân tộc mà nói, tuyệt đối có lợi ích cực lớn, thậm chí có thể sánh ngang công lao Tam Hoàng, điều đó còn chưa biết được. "Nhân tộc, quả nhiên có tiềm lực vô cùng lớn!

Nhân tài xuất hiện lớp lớp!" Tây Phương Tu Di Thánh Địa, trên mặt Chuẩn Đề đầy vẻ ghen tị!

Hối hận không nên lúc ban đầu không kết giao tốt với Nhân tộc a!

Nếu như vào lúc Nhân tộc đản sinh, Tây Phương đã "tuyết trung tống thán", thì bây giờ thu hoạch được chính là vạn khoảnh ruộng tốt.

Chút công đức Thiên Đạo thường hoàn kia, căn bản không đáng kể gì!

Nhưng trên đời không có nếu như, Tây Phương hiện tại, chỉ có thể chằm chằm hy vọng vào vị Đế Giả cuối cùng của Nhân tộc có thể mang lại thêm chút khí vận cho bọn họ.

Cửu Thiên, mây đen tụ tập, tiếng sấm ầm ầm, khắp nơi tràn ngập

khí tức hủy diệt.

Chỉ có Thương Hiệt, toàn thân bao phủ bởi tử quang trong suốt, ý chí bất khuất, nghênh đón khó khăn mà tiến lên. "Ta là Thương Hiệt, hôm nay vì Nhân tộc sáng tạo Nhân Văn!" Hắn kiên định mở miệng, thanh âm tuy không lớn, nhưng dưới sự truyền bá của tiếng sấm sét, lại vang vọng khắp Hồng Hoang.

Thương Hiệt nói xong, tiện tay vồ một cái, vô cùng tử khí trên người ngưng tụ thành bút cán, rơi vào tay hắn, sau đó lấy trời làm giấy, bắt đầu viết.

Nét bút phác họa, bút chạy rồng bay, từng chữ lớn vàng lấp lánh xuất hiện giữa không trung, sống động như thật, mang theo Đạo Uẩn kinh thiên bức người!

Chỉ trong một thời thần, Cửu Thiên đã tràn ngập những chữ lớn màu vàng.

Chương 260

Thương Hiệt ném bút cán trong tay, ngưng thần nhìn vô tận lôi kiếp trên Cửu Thiên. "Rắc!" Ý chí thiên lôi tự hồ bị khiêu khích, một tiếng rắc, một đạo lôi đình thô tráng hung hăng đánh xuống.

Tiếng sấm rền vang không ngớt, sức mạnh hủy diệt mênh mông trực tiếp nhấn chìm ba ngàn Kim Văn!

Những tia sét đó thậm chí còn muốn vượt qua ba ngàn văn tự, đánh vào người Thương Hiệt.

Nhưng Thương Hiệt có văn khí hộ thể, bất luận thiên lôi hung mãnh thế nào, cũng không thể đến gần hắn.

Thiên lôi vô tình, từng đạo thần lôi đánh xuống, ba ngàn văn tự gần như mỗi thời mỗi khắc, đều bị nhấn chìm trong biển lôi.

Côn Luân Thánh Địa, Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, nắm chặt Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay!

Nhân Đạo càng xương thịnh, Ngọc Đỉnh càng có thể thu hoạch được nhiều khí vận.

Nhưng hắn vẫn không cam tâm, không cân bằng, bởi vì khí vận Tiệt Giáo thu hoạch được, còn nhiều hơn Xiển Giáo của hắn!

Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn mươi chín, cực số của Thiên Đạo Lôi Kiếp, chính là bốn mươi chín đạo.

Chỉ cần vượt qua, liền tương đương với việc được Thiên Đạo công nhận.

Thời gian chầm chậm trôi đi, ba ngàn Kim Văn đã vượt qua bốn mươi tám đạo lôi kiếp. "Rắc!" Trong mây lôi, lôi quang không ngừng lóe lên, lại tụ tập tất cả vào trong đó.

Dường như đang thai nghén một đạo lôi kiếp còn mạnh mẽ hơn bốn mươi tám đạo lôi kiếp trước!

Ngay cả Thương Hiệt trầm ổn, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng!

Hắn cách ba ngàn văn tự, thậm chí còn có thể cảm nhận được khí tức hủy diệt khủng bố đến cực hạn trong kiếp vân phía trên!

Không biết qua bao lâu, Cửu Thiên, đạo lôi kiếp thứ bốn mươi chín cuối cùng cũng giáng xuống!

Sức mạnh hủy diệt bàng bạc, nghiền nát hư không, vạn vật không còn tồn tại, đây là khảo nghiệm cuối cùng của Thiên Đạo, có uy thế diệt vong vạn vật.

Trong tình huống bốn mươi tám đạo lôi kiếp trước hoàn toàn không thể lay chuyển căn bản của nó.

Đạo lôi kiếp này, lại trực tiếp khiến ba ngàn văn tự bỗng nhiên run rẩy!

Trên các chữ vàng, lại lờ mờ xuất hiện từng vết rạn nứt, dường như không chịu nổi lực lượng hủy di diệt của thiên kiếp, sắp sửa tan vỡ ngay lập tức. "Khốn nạn, uy lực thiên kiếp quá lớn, những văn tự này sắp không chịu nổi rồi!" Thương Hiệt thầm lo lắng, nhưng lại không có cách nào khác.

Đạo hạnh Kim Tiên của hắn trước mặt thiên kiếp, không khác gì con kiến, chỉ cần một đạo thiên kiếp tùy tiện giáng xuống, lập tức thành tro bụi.

Đông Hải, Nhân tộc Tổ Địa, trong Nhân tộc Thánh Điện, Hiên Viên Thị bỗng nhiên đập bàn. "Chúng ta tuyệt đối không thể để mặc văn tự Nhân tộc của ta hủy hoại dưới thiên kiếp, nhất định phải ra tay!" Địa Hoàng Liệt Sơn Thị Thần Nông phụ họa nói: "Không sai,

văn tự Nhân tộc, đối với Nhân tộc ta vô cùng trọng yếu, bọn ta nhất định phải ra tay!" Toại Nhân Thị đứng dậy: "Chư vị đạo hữu, mượn vô thượng đại khí vận Nhân tộc của ta, trợ giúp Thương Hiệt!" "Vâng, Toại Nhân Lão Tổ!" Mọi người gật đầu, trên người mỗi người đều bay ra một đạo Nhân Hoàng Khí Vận, chớp mắt biến mất không thấy.

Trên Cửu Thiên, chỉ nghe tiếng "Rắc" một tiếng, hơn trăm Nhân Văn không chịu nổi lực lượng thiên kiếp, lạch cạch vỡ nát.

Sắc mặt Thương Hiệt trắng bệch, "oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Lại qua mười hơi thở thời gian, lại có mấy chục Nhân Văn tan vỡ.

Khí tức trên người Thương Hiệt, càng ngày càng yếu ớt, tuy thân thể bị thương.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn kiên định, Nhân Văn, là hy vọng của Nhân tộc, là nơi truyền thừa.

Hôm nay hắn dù có vẫn lạc, cũng thề phải chống lại thiên kiếp đến cùng.

Đúng lúc này, từ hướng Đông Hải, vô số đạo Nhân Hoàng chi khí nhanh chóng bay đến, gia trì lên trên ba ngàn văn tự.

Thương Hiệt ngẩn ra, lập tức vội vã hướng về phía Đông Hải mà bái một cái.

Sau đó chuyên tâm thao túng ba ngàn văn tự, chống lại thiên kiếp!

Ba ngàn văn tự, sau khi được gia trì bởi lượng lớn Nhân Hoàng Khí Vận, có thể xưng là vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất diệt.

Cầm cự nửa ngày thời gian, thiên kiếp cuối cùng cũng kiệt sức, lần lượt tiêu tán.

Trên Cửu Thiên, kiếp vân che trời lấp nhật kia, lúc đến thì nhanh chóng, lúc đi thì không dấu vết.

Ba ngàn văn tự vượt qua đại kiếp, trong chốc lát, trên tự thể, kim quang đại phóng.

Kim quang khủng bố, chiếu sáng Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang!

Một cỗ Đạo Uẩn kinh người, không hề thua kém Tam Hoàng Thiên, Địa, Nhân năm xưa, lan tràn đến mỗi một ngóc ngách giữa trời đất.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đoàn tường vân công đức lớn từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong thể nội Thương Hiệt.

Đạo hạnh của Thương Hiệt, bắt đầu từng bước thăng tiến!

Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ!

Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Mãi đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lúc này mới miễn cưỡng dừng lại.

Giữa không trung, vô số Nhân Hoàng Khí Vận, bay trở về Nhân tộc Tổ Địa.

Trong Nhân Đạo Trường Hà, khí vận Nhân Đạo cuồn cuộn, lại một lần nữa bạo tăng một đoạn lớn.

Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung, trong mắt Thái Thanh tiên quang lưu chuyển, không biết đang nghĩ gì.

Côn Luân Thánh Địa, trong Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy vẫn âm trầm.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận được khí vận Tiệt Giáo hơi tăng lên một chút, không khỏi vui vẻ.

Đại đệ tử nhà mình thật sự như một ngôi sao may mắn vậy, đã thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với Nhân tộc từ thuở sơ khai.

Giờ đây thu hoạch hết đợt này đến đợt khác, Tiệt Giáo của ông ta quả thực là thắng lớn rồi.

Chương 261

Trên mặt Nữ Oa Thái Tố Thiên, cũng đầy vẻ vui mừng an ủi, Nhân tộc, thật sự đã trưởng thành rồi!

Cửu Thiên, Thương Hiệt chứng đạo Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thu lại ba ngàn văn tự, nôn nóng bay về Nhân tộc Tổ Địa ở Đông Hải.

Nhân tộc Đô Thành, Bình Dương, trên Quan Tinh Đài, Nghiêu ha ha đại cười, hôm nay Thương Hiệt tạo chữ, đại nguyện của hắn cuối cùng cũng có thể hoàn thành.

Đông Hải Tổ Địa, Tam Tổ, Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng cùng một số cao tầng Nhân tộc khác xem ba ngàn văn tự do Thương Hiệt tạo ra, vô cùng hài lòng, vỗ vai Thương Hiệt. "Thương Hiệt đạo hữu, ngươi đã làm một việc lớn vì Nhân tộc a." Sự xuất hiện của văn tự Nhân tộc, ý nghĩa của nó vô cùng to lớn, thậm chí có thể sánh ngang với việc Nhân tộc có thêm một vị Hoàng Giả.

Thương Hiệt khiêm tốn cười nói: "Ta vốn là một thành viên của Nhân tộc, cống hiến sức mạnh của mình vì Nhân tộc, đó là chức trách phận sự mà thôi." Thương Hiệt nói xong, hựu nghiêm túc nói: "Những năm qua, ta đã đi qua rất nhiều bộ lạc, các bộ lạc này, ngôn ngữ không giống nhau, văn tự không giống nhau, việc tổ chức rất khó khăn.

Toại Nhân Lão Tổ, ta kiến nghị bây giờ nên phổ biến ba ngàn văn tự, như vậy, tuyệt đối có thể nâng cao đáng kể sức mạnh đoàn kết của Nhân tộc." Toại Nhân Thị nói: "Được, cứ làm theo lời đạo hữu nói." Một chỉ chiếu lệnh, từ Nhân tộc Tổ Địa ban ra, ba ngàn văn tự, bắt đầu truyền bá ra ngoài.

Lúc đầu người các bộ lạc khác còn không muốn, nhưng khi thấy rõ lợi ích, sự tiện lợi của ba ngàn văn tự, liền đồng loạt bắt đầu sử

dụng.

Nghiêu thấy cảnh này, lòng dâng trào, văn tự vừa ra, việc hắn chỉnh đốn chế độ quan viên, có thể nói là nắm chắc mười phần.

Mười năm thời gian, chớp mắt trôi qua, Nghiêu thấy ba ngàn văn tự cơ bản đã phổ cập, thế là bắt đầu cải cách mạnh mẽ!

Chỉ vẻn vẹn năm năm thời gian, cải cách của Nghiêu đại hữu thành hiệu, khí vận Nhân Đạo trên người hắn cuối cùng cũng thuế biến, biến thành Nhân Hoàng Khí Vận.

Sau khi Nghiêu chứng đạo Nhân Hoàng, tu vi toàn thân thăng tiến đến Đại La Kim Tiên viên mãn, đang chuẩn bị đi đến Nhân tộc Tổ Địa.

Bỗng nhiên, Nhân tộc Đại Địa vô biên, bùng phát trận đại hồng thủy chưa từng có!

Đại hồng thủy vô tình, nhấn chìm tất cả, vô số bộ lạc bị nuốt chửng.

Tai họa do người gây ra, còn có cách trị lý, nhưng thiên tai, dù Nghiêu đã chứng đạo Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng vô năng vô lực.

Thế là Nghiêu triệu tập Tứ Nhạc, đến nghị sự.

Tứ Nhạc, lần lượt là Hy Trọng, Hy Thúc, Hòa Trọng, Hòa Thúc.

Sau khi nghị sự, Tứ Nhạc tiến cử thủ lĩnh bộ lạc Hữu Sùng, Cổn.

Nghiêu thấy vậy, vội vàng hạ lệnh cho Cổn bắt đầu trị lý hồng thủy.

Cổn vâng mệnh, dẫn tất cả thanh tráng của bộ lạc Hữu Sùng, bắt đầu trị lý hồng thủy.

Cổn có một bộ phương pháp trị thủy riêng, ba năm thời gian, hồng

thủy đã được khống chế.

Lại mất ba năm thời gian, Cổn dồn hồng thủy đến Đông Hải, sau đó chuẩn bị khai quật một con mương thoát nước.

Đưa hồng thủy đổ vào Đông Hải, trong đó con mương cần phải đi qua Hoài Thủy.

Tây Phương, Tu Di Thánh Địa, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, tiếng Phạm âm trận trận, khắp nơi kim quang.

Chuẩn Đề hừ hừ nói: "Sư huynh, lão già Nguyên Thủy, xưa nay mắt cao hơn đầu, chẳng coi ai ra gì, huynh đệ chúng ta không ít lần chịu khí của lão, lần này, chúng ta phải gây chút rắc rối cho lão." Sắc mặt Tiếp Dẫn bình tĩnh, nhắm hai mắt, kim sắc Phật quang nhân uẩn lập tức bao phủ toàn thân.

Chuẩn Đề vừa nhìn, biết đây là ý tứ mặc nhận của sư huynh, lập tức đại hỉ, hóa thành một đạo lưu quang, rời khỏi Tu Di Sơn.

Sau khi Chuẩn Đề đi, Tiếp Dẫn cũng mở hai mắt, vẫn bình thản không chút gợn sóng.

Nguyên Thủy không coi trọng bọn họ, bọn họ cũng không coi trọng Nguyên Thủy.

Với tiền đề không bị phát hiện, gây chút rắc rối cho hắn, cũng chẳng phải là không thể.

Hoài Thủy, một đạo Phạm quang màu vàng xé rách không gian, Chuẩn Đề đang chuẩn bị bố trí một tòa đại trận, khiến Cổn và đồng bọn không thể khai phá kênh mương trong Hoài Thủy thì.

Đột nhiên, từ trong Hoài Thủy chui ra một con vật khổng lồ.

Đó là một sinh linh lớn chừng ba trượng, hình dáng giống vượn, đầu trắng thân xanh.

Mắt lửa vàng tinh, khí tức toàn thân, lại đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên! "Hàng hóa từ đâu đến, dám phóng tứ trên địa bàn của gia gia Vô Chi Kỳ ngươi!" "Vừa hay gia gia Vô Chi Kỳ ngươi đang đói, tiện lấy ngươi làm điểm tâm vậy." Chuẩn Đề hóa thân là một lão già, tu vi Địa Tiên tả hữu, cho nên Vô Chi Kỳ mới dám kiêu ngạo như vậy.

Chỉ thấy hắn há to miệng, định nuốt chửng Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề nhíu mày, khẽ điểm một cái, cấm cố thiên địa, Vô Chi Kỳ lập tức bị cấm cố giữa không trung, như một pho tượng. "Súc sinh tốt, dám đối bổn tọa bất kính, không biết sống chết." Chuẩn Đề phủi phủi vạt áo như dính bẩn, tung một chưởng xoay tròn, hung hăng tát về phía Vô Chi Kỳ.

Thân là Thánh nhân yếu nhất, mỗi khi chư Thánh tề tựu nghị sự, Chuẩn Đề đều không ít lần phải chịu uất ức.

Chịu uất ức trước mặt Thánh nhân thì thôi, một con tiểu yêu Thái Ất nho nhỏ, cũng dám trước mặt hắn lớn tiếng càn rỡ?

Tìm chết! "Oanh!" Một chưởng này, uy mãnh đến mức nào, thân thể Vô Chi Kỳ cao đến mười mét, nặng mấy vạn cân, giống như một quả bom trực tiếp bị đánh bay vào Hoài Thủy.

Mãi một lúc lâu sau, Chuẩn Đề mới lạnh lùng nhìn chằm chằm mặt sông Hoài Thủy, nói: "Bổn tọa biết ngươi còn sống, nếu không ra ngoài, thì đừng hòng sống nữa." Lời của Chuẩn Đề, như băng giá, đóng băng Hoài Thủy.

Vô Chi Kỳ mới run rẩy nổi lên mặt nước, mũi xanh mặt sưng, một vẻ sợ hãi nhìn Chuẩn Đề. "Tiền bối, tiểu hầu tử sai rồi, còn xin tiền bối đại nhân có đại lượng, tha cho tiểu hầu tử một con đường sống đi." Vô Chi Kỳ trực tiếp sợ hãi, ôm hai tay không ngừng vái lạy Chuẩn Đề cầu xin. "Hừ!" Chuẩn Đề khẽ hừ một tiếng, vốn dĩ còn muốn bố trí đại trận.

Nhưng nay trong Hoài Thủy có một con tiểu yêu Thái Ất như vậy, thì không cần phiền phức đến thế nữa.

Hắn lạnh lùng nói: "Bổn tọa giao cho ngươi một nhiệm vụ, không bao lâu nữa, trong Hoài Thủy sẽ có rất nhiều người khai phá kênh mương, ngươi phụ trách chém giết kẻ cầm đầu là Cổn, nhiệm vụ của ngươi sẽ công đức viên mãn, đến lúc đó, bổn tọa tự sẽ ban cho một trường đại cơ duyên thông thiên!" "Tiền bối, chỉ...

đơn giản vậy thôi sao?" Vô Chi Kỳ ngây người, ăn thịt người tính là gì, trong Hoài Thủy, hắn ngày ngày ăn thịt người, nếu không cũng không tu được đạo hạnh như bây giờ. "Chỉ đơn giản vậy thôi, làm tốt, trọng thưởng, làm không tốt, cách ức vạn dặm bổn tọa cũng có thể lấy mạng ngươi." Thanh âm Chuẩn Đề vừa dứt, tiện tay vung lên, đoạt lấy một tia sức mạnh thần hồn của Vô Chi Kỳ, sau đó lập tức biến mất.

Sau khi Chuẩn Đề rời đi, sắc mặt Vô Chi Kỳ bỗng nhiên trắng bệch.

Thần hồn bị đạo nhân kia lấy đi, sinh tử chỉ trong một niệm của người ta.

Rất nhanh, sắc mặt Vô Chi Kỳ lạnh xuống, xem ra nhất định phải làm theo lời đạo nhân kia nói, mới có thể giành được một tia sinh cơ đó.

Còn về phản kháng?

Chương 262

Vô Chi Kỳ rất rõ ràng, thực lực của đạo nhân kia thâm bất khả trắc.

Ngay cả tu sĩ Đại La, thậm chí là Chuẩn Thánh, e rằng cũng không có sức mạnh như vậy!

Và ngoài những điều này ra, thì chỉ có chí cao vô thượng...

Trong mắt Vô Chi Kỳ lóe lên vẻ sợ hãi, không dám nghĩ nhiều nữa.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh tùy ý hỏi: "Nhân tộc đã phát triển đến mức nào rồi?" Lục Nhĩ cung kính đáp: "Bẩm Lão Sư, Nhân tộc hiện nay, Nghiêu Đế trị thế, trước không lâu, đại địa phát sinh hồng tai, Nghiêu Đế đã lệnh Cổn trị lý hồng thủy, Cổn đó có chút bản lĩnh, hiện tại hồng thủy đã bị áp chế." "Cổn trị lý hồng thủy?" Triệu Công Minh khẽ gật đầu: "Cổn, thân là đại tài trị thủy, an nguy vô cùng trọng yếu, ngươi xuống hạ giới một chuyến, đích thân bảo hộ hắn đi." "Vâng, Lão Sư." Lục Nhĩ gật đầu, hắn vừa đột phá Đại La Kim Tiên, toàn thân đang bứt rứt, vừa hay xuống hạ giới đi chơi một chuyến cho khuây khỏa.

Lục Nhĩ xuống hạ giới, ẩn mình trong bóng tối bảo vệ Cổn.

Ba tháng sau, Cổn dẫn theo mấy ngàn thanh tráng của bộ lạc Hữu Sùng đến Hoài Thủy.

Bọn họ mang theo công cụ, chuẩn bị đào một con kênh dài trong Hoài Thủy.

Ngay lúc này, đột nhiên, trên Hoài Thủy cuồng phong nổi lớn, một con cự thú cao mười mét, hình dáng giống vượn, đầu trắng thân xanh, mắt lửa vàng tinh, từ trong Hoài Thủy xông ra.

Nó há to cái miệng máu, rống dài một tiếng, trong tay không biết từ lúc nào xuất hiện một cây gậy tử kim, hung hăng đánh xuống Cổn.

Một kích này, có thế núi Thái Sơn áp đỉnh, ngay cả một ngọn núi sắt thật sự cũng có thể đánh thành bánh sắt, huống chi Cổn chỉ có tu vi Luyện Hư Hợp Đạo đỉnh phong.

Cổn sợ đến mức ngồi phịch xuống đất, sắc mặt ngây dại, thậm chí quên cả né tránh. "Oanh!" Ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay lông lá màu vàng từ trong hư không vươn ra, một phát nắm lấy tử kim thiết bổng.

Vô Chi Kỳ đại kinh thất sắc, chỉ cảm thấy vũ khí của mình như bị cắm vào một ngọn Hỗn Độn Thần Sơn, kéo thế nào cũng không ra được.

Hắn định thần nhìn lại, hóa ra kẻ ra tay là một con khỉ vàng lớn hơn hắn một chút, sinh ra sáu tai, đang nhe răng trợn mắt nhìn hắn. "Hay cho con tiểu yêu lột da này, là ai xúi giục ngươi ra tay ở Hoài Thủy?" Lục Nhĩ chất vấn, theo cách ra tay vừa rồi của Vô Chi Kỳ, rất rõ ràng là một cuộc tập kích có mưu đồ từ trước.

Nếu không phải lão sư đã sớm bảo hắn thủ hộ bên cạnh Cổn, nói không chừng thật sự đã để yêu vật này đắc thủ.

Đến lúc đó, Cổn thân tử đạo tiêu, hồng thủy hoành hành, Nhân tộc đại hưng, còn không biết phải trì hoãn bao lâu nữa.

Lục Nhĩ hoài nghi, là người của phe Yêu tộc xúi giục.

Trên Bất Chu Sơn, Vu Yêu quyết chiến, cả hai đều bị thương nặng, ngược lại lại khiến Nhân tộc chiếm tiện nghi, trở thành nhân vật chính của trời đất, quật khởi đại hưng.

Yêu tộc tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn Nhân tộc hưng thịnh, ra tay phá hoại cũng không phải là không thể.

Trong mắt Vô Chi Kỳ hung quang đại phóng, hắn trực tiếp từ bỏ việc lấy lại tử kim thiết bổng trong tay Lục Nhĩ, ngược lại thi triển ra Bách Trượng Chân Thân.

Với thế nhanh như chớp giật, hắn vồ lấy Lục Nhĩ, trên những móng vuốt sắc bén lóe lên hàn quang, mang theo sát cơ lạnh lẽo, gào thét mà đến. "Hừ, không biết điều!" Vô Chi Kỳ chỉ mới sơ nhập Thái Ất Kim Tiên, trước khi chứng đạo Đại La, Lục Nhĩ đã có thể đánh cho hắn một trận.

Huống chi bây giờ đã chứng đạo Đại La Kim Tiên!

Lục Nhĩ trực tiếp nhấc chân đá tới, chỉ nghe một tiếng "Oanh", Vô Chi Kỳ như bị pháo đạn đánh trúng, "Phanh" một tiếng đập vào Hoài Thủy.

Lục Nhĩ ba bước thành hai, trực tiếp nhấc bổng Vô Chi Kỳ từ trong Hoài Thủy lên, ném vào không trung. "Ngươi là Xích Kháo Mã Hầu!" Tai Lục Nhĩ khẽ động đậy, mọi thứ đều không thể qua mắt hắn.

Thân là một trong bốn phần bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên biến hóa, bất kể là Lục Nhĩ Mi Hầu, Thông Tí Viên Hầu, Xích Kháo Mã Hầu, hay Linh Minh Thạch Hầu, trong não hải đều có một phần ký ức truyền thừa.

Vô Chi Kỳ sợ hãi nhìn Lục Nhĩ một cái, vội vàng ai cầu: "Lục Nhĩ Mi Hầu, không phải ta muốn hại người, ngươi cứ tha cho ta một con đường sống đi." "Rốt cuộc là ai, phái ngươi đến ám hại Cổn, nói cho ta biết." Lục Nhĩ lạnh lùng chất vấn, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc nào khác. "Ta không thể nói." Trong mắt Vô Chi Kỳ lộ ra sự sợ hãi cực độ. "Không nói, vậy ngươi hãy đi chết đi." Lục Nhĩ giơ Tùy Tâm Thiết Can Binh lên, hắn không phải đang nói đùa với Vô Chi Kỳ.

Chỉ nhìn huyết sát chi khí phía sau Vô Chi Kỳ, là có thể thấy Vô

Chi Kỳ rốt cuộc đã hại bao nhiêu người.

Oán khí ngút trời, chém giết người như vậy, đối với Lục Nhĩ mà nói, không hề có gánh nặng.

Sát khí của Lục Nhĩ lẫm liệt, không có một chút chỗ trống để thương lượng, trực tiếp dọa Vô Chi Kỳ sợ hãi, trong lòng thầm kêu khổ.

Gần đây mình đã gặp phải vận rủi gì, sao toàn gặp phải những yêu ma quỷ quái này!

Hắn suy nghĩ tới lui, vừa chuẩn bị nói ra suy đoán trong lòng.

Bỗng nhiên trong não hải, thần hồn chấn động, một cỗ kịch thống truyền đến, thần hồn của hắn, lại đang tan rã cực nhanh.

Trước sau không đến một hơi thở thời gian, hai mắt Vô Chi Kỳ liền trở nên vô thần.

Thân thể khổng lồ đổ sập xuống như núi vàng ngọc, không còn chút hơi thở nào. "Hồn phi phách tán, thủ đoạn thật ác độc!" Lục Nhĩ sởn gai ốc, hắn tự nhiên nhìn ra, Vô Chi Kỳ trong chốc lát thần hồn tan nát, khói bay mây tán, đây là ngay cả cơ hội trọng sinh chuyển thế cũng không còn.

Mức độ tâm ngoan thủ lạt của người thi pháp có thể thấy rõ.

Vô Chi Kỳ hồn phi phách tán, nhưng đại đạo khu vực khổng lồ của hắn lại bắt đầu co nhỏ trong chốc lát.

Cuối cùng biến thành một hạt huyết châu lớn bằng nắm tay, truyền đến một cỗ ý chí vô cùng thân thiết, khiến Lục Nhĩ rục rịch.

Đây là một trong bốn phần bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên, bản nguyên của Xích Kháo Mã Hầu!

Ngay cả khi Vô Chi Kỳ thân tử đạo tiêu, nhưng lạc ấn bản nguyên

Ma Viên bất diệt, cho nên mới hiển hóa cụ hiện.

Lục Nhĩ vui mừng thu lại huyết châu, trong hai mắt lóe lên vẻ ngưng trọng.

Chuyện này nói nhỏ, chỉ đơn thuần là liên quan đến một mình Cổn.

Nhưng nói lớn, lại liên quan đến việc cản trở Nhân tộc hưng thịnh, đi ngược lại đại thế Thiên Đạo, cũng chỉ có Thánh nhân mới có cái gan làm.

Thái Thanh Thánh nhân Đại Đạo Vô Vi, không phải là việc ông làm.

Còn về Nguyên Thủy, nghi ngờ thì rất lớn, nhưng hiện nay phò tá Nghiêu Đế chính là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Côn Luân.

Phái người chém giết Cổn, Nguyên Thủy có điên mới làm vậy.

Còn về Sư Tổ lão gia Thông Thiên Thánh nhân, Lục Nhĩ thậm chí không hề nghĩ tới.

Chương 263

Nghi ngờ Sư Tổ, nếu bị Sư tôn biết được, e rằng da hắn cũng bị lột sạch.

Nữ Oa Thánh nhân là Nhân tộc Thánh Mẫu, tự nhiên cũng không có khả năng này.

Sau khi loại trừ chư Thánh, vậy thì chỉ còn lại Tây Phương. "Cản trở Nhân tộc đại hưng.

Đi ngược lại đại sự Thiên Đạo, thật là không biết xấu hổ!" Lục Nhĩ lắc đầu, thu Tùy Tâm Thiết Can Binh lại, trực tiếp bay về Hoài Thủy.

Bên bờ Hoài Thủy, Cổn vỗ ngực, sợ hãi không nhẹ.

Ai có thể ngờ trong Hoài Thủy bình lặng, lại đột nhiên xuất hiện đại yêu hung ác như vậy.

Hắn cung kính hành lễ với Lục Nhĩ, sau đó cẩn thận hỏi: "Dám hỏi Thượng Tiên, đại yêu kia là loại nào, và là ai sai khiến đến hại ta?" Cổn không phải kẻ ngốc, một mắt liền nhìn ra đây là một cuộc ám sát có mưu đồ từ trước.

Mà vị Thượng Tiên sáu tai trước mặt này, chính là đến bảo hộ hắn.

Nếu không phải vị Lục Nhĩ Thượng Tiên này, e rằng mình đã sớm bị đại yêu kia nuốt chửng rồi.

Lục Nhĩ cũng lười giấu giếm, trực tiếp nói: "Đại yêu kia, sinh ra trong Hoài Thủy, thích ăn thịt người, phỏng chừng là thấy huyết nhục của ngươi tươi ngon, nên mới ra tay.

Còn về ta, là gia sư của ta sai ta đến." "Gia sư là..." "Thượng

Thanh Tiệt Giáo nhị đại đại sư huynh Triệu Công Minh, đồng thời cũng là Thánh Sư của Nhân tộc ngươi." Cổn hít một ngụm khí lạnh, kích động vạn phần. "Tiểu nhân có đức có tài gì, lại có thể làm Thánh Sư quan tâm, phái người bảo hộ." Lục Nhĩ xua tay nói: "Không cần nói lời cảm tạ, xin hãy nhanh chóng khai quật kênh mương trong Hoài Thủy, tiến hành hành động thoát nước đi." "Vâng." Cổn nghiêm túc gật đầu, bắt đầu dẫn thanh tráng của bộ lạc Hữu Sùng hăng hái làm việc.

Tây Phương, Tu Di Thánh Địa, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề nghiến răng ken két. "Khốn nạn, thật sự là đáng ghét, vốn dĩ đại công sắp cáo thành, không ngờ lại bị con khỉ thối Lục Nhĩ này phá hỏng." Chuẩn Đề tức giận đến ngũ nội đều bốc cháy, ông trời sao lại không đoái hoài đến Tây Phương của hắn như vậy, làm một việc thất bại một việc, cứ thế này, Tây Phương của hắn còn chấn hưng thế nào đây.

Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu: "Thất bại thì thất bại đi, Cổn thân tử hay không, không quan trọng đến vậy, điều quan trọng là, nhiệm vụ tiếp theo của Tây Phương ta." "Vâng, sư huynh." Chuẩn Đề cúi đầu ủ rũ, không còn chút tinh thần nào.

Côn Luân Thánh Địa, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy cao tọa trên Chư Thiên Khánh Vân, chuyện Cổn bị tập kích đã sớm truyền đến tai hắn.

Với trí tuệ của Nguyên Thủy, đoán ra là do Tây Phương làm cũng không phải chuyện khó.

Hắn sắc mặt lạnh băng, từ không trung phun ra hai chữ: "Hay cho một Tây Phương.

Món nợ này, bổn tọa tạm thời ghi lại." Hạ giới, Cổn toàn tâm toàn ý dốc sức vào việc khai quật kênh mương, chỉ vẻn vẹn năm năm thời

gian, một con đại mương chạy dọc nam bắc đã được xây xong.

Theo một tiếng lệnh của Cổn, ức vạn tấn hồng thủy cuồn cuộn hoành hành đã ào ạt đổ vào Đông Hải.

Nhân tộc hồng tai, trước sau trải qua mười mấy năm, cuối cùng cũng lắng xuống.

Rất nhanh, tin tức Cổn trị thủy đại thành công truyền về tai Nghiêu ở đô thành Bình Dương.

Nghiêu Đế đại hỉ, trọng thưởng Cổn, và sắc phong Cổn làm Thiên Hạ Hà Đạo Tổng Đốc.

Chưởng quản đại nhiệm trị thủy của Nhân tộc, ngoài ra, còn ban Vũ Sơn cho Cổn cư trú.

Sau khi Cổn trị lý xong hồng thủy, ẩn cư ở Vũ Sơn, không còn hỏi đến thế sự, sống cuộc đời nhàn vân dã hạc.

Lại năm năm thời gian trôi qua, Nghiêu Đế công đức viên mãn, phi thăng đến Nhân tộc Tổ Địa ở Đông Hải.

Đồng thời công đức từ trời giáng xuống, một phần nhỏ rơi vào trên người Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Ngọc Đỉnh vì phò tá sai người, không làm được Đế Sư, cho nên chỉ thu được đại khái một nửa công đức đáng lẽ có thể có được.

May mắn là Ngọc Đỉnh Chân Nhân thiên tư lỗi lạc, vốn dĩ đã tu đến Thái Ất đỉnh phong, nên đã hiểm hóc chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Trở thành vị Đại La Kim Tiên thứ ba của Xiển Giáo.

Ngọc Đỉnh trở về Côn Luân Sơn, khi Nhiên Đăng nhìn thấy trên người Ngọc Đỉnh, Đạo Uẩn cấp độ Đại La Kim Tiên, oán niệm trong lòng hắn lập tức không biết đã phóng đại bao nhiêu.

Nếu cơ duyên lần này dành cho hắn, thì bây giờ hắn e rằng đã

thành tựu Chuẩn Thánh rồi chăng?

Bất công!

Bất công!

Lòng Nhiên Đăng không ngừng gào thét.

Trước khi Nghiêu Đế hồi quy Nhân tộc Tổ Địa, đã thiện nhượng vị trí Cộng Chủ cho Thuấn của bộ lạc Hữu Ngu.

Thái Tố Thiên, mỹ mâu Nữ Oa dũng động, sau Xiển Giáo, hợp lý nên là Thái Tố Thiên của nàng mệnh người giáo đạo vị Đế Giả tiếp theo của Nhân tộc.

Nhưng Thái Tố Thiên của nàng vô cùng thanh lãnh, bản thân nàng cũng không có đệ tử gì, nên phái ai đi đây?

Nữ Oa nghĩ nghĩ, gọi Kim Ninh Huyền Thiên Hỏa Phượng đến nội điện.

Kim Ninh bước vào, thái độ cung kính: "Nương Nương, ngài tìm ta?" "Chuyện Nhân tộc đại hưng hẳn ngươi cũng biết rồi chứ?

Nay Nhân tộc Tam Hoàng, Tam Đế đều đã quy vị, thủ lĩnh bộ lạc Hữu Ngu ở hạ giới là Thuấn là Cộng Chủ mới của Nhân tộc, ngươi xuống hạ giới đi giáo đạo hắn đi." "A, ta đi?" Kim Ninh đại kinh thất sắc, có chút không dám tin.

Khóe miệng Nữ Oa nhếch lên một nụ cười đẹp mắt: "Thái Tố Thiên của ta thanh lãnh, nếu ngươi không muốn đi, thì cứ ở lại Thái Tố Thiên tiếp tục bầu bạn với ta." "Không, không, Nương Nương, Kim Ninh nguyện ý đi." Kim Ninh vội vàng gật đầu, nói đùa gì chứ, đây chính là đại cơ duyên vô thượng để giáo đạo Nhân tộc Đế Giả, là công việc mà vô số người tranh giành cũng không được, mình sao có thể khoanh tay từ chối. "Vậy thì xuống hạ giới đi." Nữ Oa vẫy tay. "Vâng, Nương Nương." Kim Ninh ý niệm vừa động, trực tiếp hóa

thành một đạo lưu quang bay về hạ giới.

Hạ giới, Kim Ninh đến bộ lạc Hữu Ngu, sau khi lộ ra thân phận của mình, rất dễ dàng thu Thuấn làm đệ tử.

Rất nhanh, Kim Ninh theo Thuấn đến Nhân tộc Đô Thành Bình Dương tiếp nhận vị trí Cộng Chủ Nhân tộc.

Sau khi Thuấn kế vị, Kim Ninh nghiêm túc thực hiện chức trách của mình, mỗi ngày đều dành ra hai thời thần để giáo đạo Thuấn, Thuấn cũng khiêm tốn học tập, không dám có một ngày lười nhác.

Dưới sự giáo đạo nghiêm túc của Kim Ninh, Thuấn tiến bộ rất nhanh, hắn tuần du bốn phương, chỉnh đốn lễ chế, giảm nhẹ hình phạt.

Yêu cầu nhân dân "thực hiện hậu đức, tránh xa kẻ nịnh hót", "trực tính mà ôn hòa, khoan dung mà nghiêm túc, cương trực mà không tàn bạo, giản dị mà không kiêu ngạo", hiếu kính phụ mẫu, hòa thuận láng giềng.

Dưới sự cai trị của hắn, chỉ mất ba mươi năm thời gian, liền thành công đạt được việc chính giáo đại hành, tám phương đều phục tùng, tứ hải ca tụng công lao của Thuấn.

Ngay khi Thuấn gần như công đức viên mãn, khí vận Nhân Đạo trên người ngày càng nồng đậm, thiên địa đại biến, đại hồng tai lại một lần nữa bùng phát.

Lần này, đại hồng tai đến thế hung hãn, thậm chí còn mãnh liệt hơn vô số lần so với hồng tai thời Nghiêu Đế.

Chương 264

Chỉ vẻn vẹn một tháng thời gian, liền có vô số bộ lạc Nhân tộc bị nhấn chìm, gần như hàng vạn Nhân tộc đều chết trong hồng thủy.

Thuấn vội vàng tổ chức nhân lực cứu trợ, nhưng đại hồng tai đến quá mãnh liệt.

Đế Thuấn phái ra nhiều nhân lực đến đâu, cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ lan tràn của hồng tai.

Mỗi thời mỗi khắc, vẫn có lượng lớn Nhân tộc vẫn lạc trong hồng tai.

Đế Thuấn thật sự không còn cách nào, thế là đi thỉnh giáo lão sư của mình là Kim Ninh.

Kim Ninh nghĩ nghĩ nói: "Ngươi có còn nhớ Cổn phụ trách trị thủy thời Nghiêu Đế ba mươi năm trước không?

Hắn là Thiên Hạ Hà Đạo Trị Thủy Tổng Đốc do Nghiêu Đế đích thân phong, trị thủy có một bộ phương pháp riêng, hãy đi thỉnh hắn xuất sơn thử xem." "Cổn..." Đế Thuấn cáo biệt Kim Ninh, ngựa không ngừng vó phái người đến Vũ Sơn thỉnh Cổn.

Nhưng Cổn vì trị thủy thời Nghiêu Đế năm xưa mà bị ám thương, đã qua đời từ mười năm trước.

Sứ giả vội vàng trở về Bình Dương báo cáo cho Đế Thuấn, Đế Thuấn nghe xong, suýt nữa thì ngất xỉu.

Đại hồng tai bùng phát, mà vị Trị Thủy Tổng Đốc năm đó lại đã qua đời.

Chẳng lẽ Nhân loại thật sự không thể vượt qua tai nạn này sao?

Đế Thuấn rõ ràng, một khi Nhân tộc không thể chống đỡ nổi tai nạn này.

Vậy thì việc mình công đức viên mãn, hồi quy Nhân tộc Tổ Địa đừng hòng nghĩ tới.

Việc không thể hồi quy Nhân tộc Tổ Địa đối với Đế Thuấn mà nói không quá quan trọng.

Nhưng Nhân tộc tử thương ức vạn vô cùng lại là điều hắn vô luận thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Sứ giả thấy Đế Thuấn vẻ mặt u sầu, không khỏi muốn nói lại thôi.

Đế Thuấn thở dài một hơi: "Có gì muốn nói, cứ nói hết ra đi." Sứ giả nghe vậy, vội vàng nói: "Bẩm Cộng Chủ đại nhân, trên Vũ Sơn, Cổn tuy đã vẫn lạc, nhưng con trai của hắn là Đại Vũ lại đã trưởng thành, nghe người trên Vũ Sơn nói, Đại Vũ kế thừa phương lược trị thủy của phụ thân hắn, thần cảm thấy, lần thủy hoạn này, có thể để Đại Vũ đến thử xem." "Ồ?

Con trai của Cổn, Đại Vũ?" Đế Thuấn trong nháy mắt cảm thấy trước mắt sáng bừng, "Hãy gọi Đại Vũ đến Bình Dương, ta muốn xem, có thật là 'thanh xuất ư lam nhi thắng ư lam' hay không." "Vâng, Bệ hạ." Sứ giả vội vàng gật đầu.

Nửa tháng sau, Đại Vũ được dẫn đến Bình Dương, sau một phen khảo cứu, Đế Thuấn phát giác Đại Vũ quả thực có tài năng cực lớn.

Thế là đích thân gia phong Đại Vũ làm Thiên Hạ Hà Đạo Tổng Đốc, lập tức vội vã đến hiện trường chống hồng thủy.

Đại Vũ nghe xong, không nói hai lời, bắt đầu dẫn người trị lý hồng tai.

Đại Vũ trong việc trị thủy, quán triệt phương lược của phụ thân, nhưng lại thôi trần xuất tân.

Cổn trị lý thủy hoạn, đại phần là dùng phương pháp đắp đê ngăn chặn, chỉ có rất ít phần mới xây dựng kênh mương, tiến hành thông cống.

Còn Đại Vũ, ngoài việc quán triệt phương pháp trị thủy của Cổn ra, còn áp dụng hai phương pháp "cao cao hạ hạ" và "chung thủy phong vật".

Cái gọi là "cao cao hạ hạ" là chỉ bùn đất đào ra khi thông tắc sông ngòi, dùng để chất đống trên bờ sông, khiến nó trở thành hàng rào bảo vệ cho con người.

Cái gọi là "chung thủy phong vật" là chỉ một số dòng nước nhỏ rất khó hội nhập vào sông lớn, thì cứ để nó tụ tập thành hồ, ao hoặc đầm lầy, người dân có thể ở trong đó nuôi cá tôm hoặc nuôi gà vịt.

Ngoài những điều này ra, Đại Vũ còn áp dụng chân ngôn bốn chữ "Đắp đê không bằng khai thông".

Phàm những nơi bị hồng thủy hoành hành, đều khai phá kênh mương, dẫn hồng thủy vào Tứ Hải.

Mười năm du du thoáng chốc trôi qua, Đại Vũ trị thủy, đã đạt được thành tựu cực lớn.

Đế Thuấn đại hỉ, ban nữ Nữ Kiều của Đồ Sơn Thị cho Đại Vũ làm vợ.

Đại Vũ cưới Nữ Kiều, nhưng không hề chìm đắm trong nữ sắc, ngược lại càng thêm chuyên tâm vào việc trị thủy, ba lần đi qua cửa nhà mà không vào.

Vội vã lại qua tám năm thời gian, Đại Vũ cuối cùng cũng trị lý thủy hoạn triệt để hoàn tất.

Đồng thời, khí vận Nhân Đạo trên người Đế Thuấn nhanh chóng thuế biến thành Nhân Hoàng Khí Vận, tu vi trong khoảnh khắc thăng

tiến đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đồng thời, Kim Ninh vì phò tá Đế Thuấn có công, thu được một khoản công đức lớn, tu vi thuận lợi thăng cấp lên Chuẩn Thánh, Đạo Uẩn mênh mông, cuốn sạch Cửu Thiên Thập Địa.

Côn Luân Thánh Địa, Nhiên Đăng nghiến răng ken két, ngay cả tọa kỵ của Thánh nhân, cũng có thể nhận được nhiệm vụ giáo đạo Nhân Hoàng.

Còn hắn thì sao, một trong Tam Thiên Khách của Tử Tiêu Cung, Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, lại là công cốc, vô ích.

Đô thành Bình Dương, Đế Thuấn thấy quyết tâm và nhẫn nại của Đại Vũ trị thủy, trực tiếp thiện nhượng vị trí Cộng Chủ Nhân tộc cho Đại Vũ.

Đại Vũ kế vị, khí vận Nhân Đạo dâng trào, gia trì lên người Đại Vũ.

Cùng một lúc, Tây Phương, Tu Di Sơn, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, trong mắt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn quang mang đại phóng.

Vô cùng kích động, thậm chí khóe mắt Chuẩn Đề còn rịn ra những giọt lệ nhỏ.

Không dễ dàng, Tây Phương của hắn quả thật quá không dễ dàng!

Khó khăn lắm mới phò tá một trận Nhân Hoàng, kết quả thì sao, Xi Vưu binh bại, không những không có chút thu hoạch nào, còn tổn thất lượng lớn khí vận của Tây Phương hắn.

Cơ duyên lần này, Tây Phương của hắn nhất định phải nắm lấy. "Dược Sư ở đâu?" Thanh âm Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn truyền khắp cả Tu Di Sơn, không bao lâu, Dược Sư thân mặc thanh y vội vàng đến: "Đệ tử tại." "Nhân Hoàng đản sinh, ngươi xuống hạ giới đi, phò tá Nhân Hoàng đi." Dược Sư khó nén vẻ kích động trên mặt, nghiêm túc gật

đầu: "Đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của Sư tôn, Sư thúc." "Đi đi." Dược Sư xuống hạ giới, đến Bình Dương, sau khi nói rõ thân phận, thành công thu Đại Vũ làm đồ đệ, sau đó bắt đầu giáo đạo Đại Vũ.

Đại Vũ trị thủy mười tám năm, những nơi đi qua vô số kể, thêm vào đó Đại Vũ lại thích học tập, dưới sự tai nghe mắt thấy, học thức vô cùng kinh người.

Với tri thức của Dược Sư, trong một thời gian lại không biết nên giáo đạo Đại Vũ điều gì.

Sau khi Đại Vũ kế vị, cảm thấy chế độ bộ lạc, không còn thích hợp với tình hình Nhân tộc hiện tại, thế là bãi bỏ chế độ bộ lạc, đổi tên là Đại Việt, vẫn lấy Bình Dương làm đô thành.

Còn về Đại Vũ, thì là quân chủ đầu tiên của Hạ Quốc.

Đại Vũ lập quốc Đại Việt, Nhân tộc lại một lần nữa tiến về phía trước một bước lớn, công đức từ trời giáng xuống, Đại Vũ chứng Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Sau khi Đại Vũ lập quốc, phát triển thương nghiệp, khai khẩn đất đai, trồng ngũ cốc, đồng thời bắt đầu tăng cường tập quyền trung ương, thao luyện binh mã, thống kích những bộ lạc phản loạn, khen thưởng những bộ lạc có công.

Dược Sư làm Đế Sư, thấy Đại Vũ hùng tài đại lược, xoay sở vòng vòng.

Đệ tử quá lợi hại, sư phụ cũng phiền não a, cứ thế này nữa, đợi Đại Vũ chứng đạo, quy vị.

Bản thân mình có thể nương nhờ khí vận giáo đạo Nhân Hoàng mà chứng đạo Đại La Kim Tiên hay không, còn là chuyện khó nói.

Chương 265

Đại Vũ lập quốc mười năm, Đại Vũ cảm thấy địa bàn quốc gia quá lớn, không dễ trị lý, thế là quyết định phân chia Cửu Châu!

Cửu Châu, lần lượt là, Ký Châu, Duyện Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu, Lương Châu, Ung Châu.

Đại Vũ phân chia Cửu Châu, trong chốc lát, trong Nhân Đạo Trường Hà vô tận, khí vận Nhân Đạo bỗng nhiên bắt đầu chấn động, lại có xu thế phân hóa, hội tán!

Nhân tộc Tổ Địa, một nhóm cao tầng Nhân tộc đại kinh thất sắc, Đế Thuấn nhíu mày nói: "Đại Vũ là một người trầm ổn, có quyết tâm, có nghị lực, sao lại làm ra chuyện phân hóa khí vận Nhân tộc?" Đế Thuấn vừa nói, liền định rời khỏi Tổ Địa, đi Bình Dương giải quyết hậu quả cho Đại Vũ. "Khoan đã." Phục Hy vội vàng đứng ra ngăn cản, trên tay hắn, có bát quái đạo văn lóe lên, bấm đốt ngón tay tính toán nói: "Nhân tộc trải qua Tam Hoàng, Tứ Đế, khí vận bàng bạc, địa bàn ngày càng mở rộng, khí vận hùng hậu, đã đến mức không thể không phân chia, đây không phải lỗi của Đại Vũ." "Vậy Phục Hy tiền bối, khí vận Nhân Đạo chấn động, có thể sẽ dẫn đến họa sự." Đế Thuấn nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng. "Không sao, ta có một phương pháp, có thể trấn áp khí vận Cửu Châu." Trên mặt Phục Hy lộ ra một nụ cười nhạt. "Phương pháp gì?" Một nhóm cao tầng Nhân tộc, lập tức dấy lên hứng thú cực lớn. "Tạm thời giữ bí mật, đợi đến ngày đại công cáo thành, ta sẽ nói cho chư vị biết." Phục Hy cười thần bí.

Khí vận Nhân Đạo động đãng, phân hóa, không chỉ Nhân tộc Tổ Địa, ngay cả Tây Phương cũng cảm giác được.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề đại kinh thất sắc: "Sư

huynh, khí vận Nhân Đạo phân hóa, sẽ không phải lần này Tây Phương của ta lại gặp xui xẻo chứ!" Chuẩn Đề muốn khóc không ra nước mắt, Tây Phương, Tây Phương của hắn thật sự quá thảm.

Cứ thế này, khi nào mới có thể chấn hưng, khi nào mới có tư bản để tranh phong với Nhân, Xiển, Tiệt Tam Giáo a.

Khóe miệng Tiếp Dẫn khẽ co giật, vận khí của Tây Phương hắn, thật sự là không còn gì để nói.

Hắn thở dài một tiếng, an ủi Chuẩn Đề nói: "Sư đệ đừng lo lắng, khí vận Nhân Đạo chấn động, bên Nhân tộc Tổ Địa nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết, việc chúng ta bây giờ cần làm, chính là tĩnh quan kỳ biến, trước tiên ổn định lại, chờ đợi chuyển cơ của sự việc, những Nhân tộc tiên hiền đại năng ở Nhân tộc Tổ Địa nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Chuẩn Đề ngây ngốc nhìn về phía Đông Phương, lắc đầu thở dài, thảm, Tây Phương của hắn thật sự quá thảm!

Bình Dương, nhìn khí vận Nhân Đạo phân hóa, động đãng, sắc mặt Dược Sư bỗng nhiên trắng bệch, hắn vội vàng gọi Đại Vũ đến, bảo hắn phế bỏ chế độ Cửu Châu.

Nhưng Đại Vũ lại không nghe, và nghiêm túc nói, chế độ Cửu Châu, mới là phương pháp thống trị thích hợp nhất cho Nhân tộc trong tương lai.

Dược Sư đành bất lực với đệ tử nhà mình này, đánh không được, mắng không được, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ba tháng sau, Thiên Hoàng Phục Hy đến Bình Dương, Đại Vũ vội vàng ra cửa nghênh tiếp, chắp tay hành lễ, kinh hỉ nói: "Thiên Hoàng Bệ hạ, ngài sao lại đến!" Mấy năm gần đây, khí vận Nhân tộc ngày càng lớn mạnh, Tam Tổ, cùng với các cao tầng Nhân tộc như Phục Hy, cần tọa trấn Tổ Địa, trấn áp khí vận Nhân Đạo, cơ bản rất ít khi

rời khỏi Nhân tộc Tổ Địa. "Ta lần này đến, là để giúp ngươi giải quyết vấn đề khí vận Nhân Đạo động đãng." Phục Hy khẽ cười, lấy ra chín cái tiểu đỉnh bản thu nhỏ.

Mỗi đỉnh, đều có vô thượng khí vận Nhân Đạo gia trì, phát ra kim sắc nhàn nhạt. "Đây là Cửu Châu Đỉnh, dùng Cửu Châu Đỉnh trấn áp khí vận Cửu Châu, có thể bảo vệ khí vận Nhân Đạo ổn định." Phục Hy vung tay, Cửu Châu Đỉnh rơi xuống trước mặt Đại Vũ, sau đó thân ảnh hóa thành bọt biển biến mất không thấy.

Đại Vũ dùng Cửu Châu Đỉnh trấn áp khí vận Cửu Châu, quả nhiên khí vận Nhân Đạo không còn động đãng nữa, Dược Sư cũng thở phào một hơi.

Đại Vũ tại vị ba trăm năm, công đức viên mãn, thoái cư Nhân tộc Tổ Địa.

Khi rời đi, công đức từ trời giáng xuống, tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong bắt đầu từng bước thăng tiến, một đường đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Dược Sư phò tá Đại Vũ, tuy không có công tích gì, nhưng may mắn cũng không có lỗi lầm gì, cũng được phân chia một phần khí vận, nhờ vào khoản khí vận này, thành công chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Khi thấy Dược Sư chứng đạo khoảnh khắc đó, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vỗ ngực, cuối cùng cũng thở phào một hơi, thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, nhị đại đệ tử Tây Phương của hắn, cuối cùng cũng có một vị Đại La Kim Tiên!

Theo Tam Hoàng Ngũ Đế đều quy vị, tọa trấn Nhân tộc Tổ Địa, Cửu Thiên, trong Nhân Đạo Trường Hà, khí vận Nhân Đạo như biển lớn mênh mông bỗng nhiên bắt đầu cuồn cuộn. "Ào ào!" Trong Nhân Đạo Trường Hà, vô cùng khí vận Nhân Đạo cuồn cuộn, tiếp đó bắt đầu tăng trưởng mãnh liệt!

Một thành!

Hai thành!

Năm thành!

Tám thành!

Một bội!

Trong lúc khí vận Nhân Đạo cuồn cuộn, đã tăng lên gấp đôi, lúc này mới dừng lại.

Khoảnh khắc này, vạn tộc Hồng Hoang cảm nhận khí vận Nhân tộc khủng bố kinh người, đều kinh hãi!

Từ khi nào, Nhân tộc lại có khí vận bàng bạc như vậy?

Chư Thánh cũng thần sắc phức tạp, nhìn chằm chằm Nhân Đạo Trường Hà trong cõi u minh.

Tam Tổ, hiện nay đều là tu sĩ Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Trong Tam Hoàng, Thiên Hoàng, Nhân Hoàng, cũng là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Địa Hoàng, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Trong Ngũ Đế, Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu, Thuấn, đều là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đại Vũ, tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Sáu vị Chuẩn Thánh, mười mấy vị tu sĩ Đại La Kim Tiên, cỗ sức mạnh này, đủ để kiêu ngạo nhìn xuống vạn tộc Hồng Hoang, thậm chí ngay cả Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, một trong Tiên Thiên Tam Tộc, cũng không thể sánh bằng.

Đủ để đứng trên đỉnh cao nhất của kim tự tháp, Nhân tộc, thật sự đã thực hiện đại hưng.

Ba mươi ba tầng trời, Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên vẻ mặt phức tạp xen lẫn ghen tị nhìn về phía Nhân tộc.

Nhân tộc đản sinh vô số vạn năm, cuối cùng cũng ngẩng cao đầu, nhưng vị Thiên Đế mới này của hắn, khi nào mới có thể ngẩng cao đầu đây?

Hạo Thiên nặng nề nắm chặt nắm đấm, nếu hắn, Hạo Thiên, cũng là một trong Thiên Đạo Thánh nhân, há lại không có thực quyền?

Há lại như hiện tại yếu kém như vậy.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh đang tĩnh tu, Không Động Ấn lơ lửng bên cạnh hắn, sau đó bỗng nhiên quang mang đại phóng, vô cùng khí vận phản hồi, khiến Kim Luân Công Đức sau lưng Triệu Công Minh càng thêm ngưng luyện.

Triệu Công Minh thu Không Động Ấn lại, đứng dậy đi về phía hậu sơn Nga Mi.

Hậu sơn, động phủ, Lục Nhĩ "mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng giữ lòng", ngũ tâm hướng thiên, đang luyện hóa tia bản nguyên Xích Kháo Mã Hầu cuối cùng trong thể nội!

Triệu Công Minh ở ngoài động phủ hậu sơn canh giữ, mấy trăm năm trước, Lục Nhĩ mang theo Vô Chi Kỳ, cũng chính là bản nguyên Xích Kháo Mã Hầu trở về.

Bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên, một phân thành bốn, hỗ trợ lẫn nhau, thế là Triệu Công Minh lệnh Lục Nhĩ bế quan, luyện hóa bản nguyên Xích Kháo Mã Hầu.

Nếu hắn tính toán không sai, hôm nay chính là ngày Lục Nhĩ xuất quan.

Chương 266

Không biết qua bao lâu, trong động phủ, một trận địa chấn sơn dao, một lát sau, một con khỉ toàn thân lóe lên kim quang bay ra, tay cầm Tùy Tâm Thiết Can Binh, khắp người, tản mát ra tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không, phải mạnh hơn nhiều so với Đại La Kim Tiên hậu kỳ bình thường, thậm chí trực bức Đại La Kim Tiên viên mãn!

Phải biết rằng, Lục Nhĩ năm đó chỉ đạo Thiên Hoàng Phục Hy, từ đó chứng đạo Đại La.

Nay luyện hóa bản nguyên Xích Kháo Mã Hầu, lại trực tiếp đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có thể thấy chỗ khủng bố của hắn! "Hắc hắc, không phụ kỳ vọng của Lão Sư, đệ đã đạt đến Đại La hậu kỳ rồi." Lục Nhĩ bay đến bên cạnh Triệu Công Minh, cười hì hì nói. "Không tệ." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, nói: "Có giác tỉnh ký ức Hỗn Độn Ma Viên không?" Lục Nhĩ gãi gãi đầu: "Đã giác tỉnh một phần ký ức, nhưng lại có chút rời rạc vỡ nát, còn cần một đoạn thời gian để chỉnh lý." "Ừm, không sao, Hỗn Độn Ma Viên năm xưa là đại ma thần tung hoành Hỗn Độn, ký ức, truyền thừa của nó, đối với ngươi mà nói đại hữu ích lợi, có thời gian thì nên nghiên cứu nhiều thêm." Triệu Công Minh dặn dò một tiếng, đó là một trong những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh tiêm, thời kỳ đỉnh phong còn mạnh hơn cả Lục Thánh nhiều.

Rất nhanh, Lục Nhĩ tiếp tục trở lại động phủ bế quan, Triệu Công Minh cũng quay về động phủ của mình.

Hiện tại thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế đã qua, Nhân tộc đại hưng, Thập Nhị Kim Tiên nhiễm hồng trần sát kiếp, có thể dự kiến, trong

tương lai không xa, Phong Thần Đại Kiếp sẽ nổi lên.

Nhưng lần này khác biệt là, Tiệt Giáo, cường đại quá mức, hơn nữa còn có thêm Địa Tiên Giáo làm đại minh hữu, dù sao thì đánh bại ba giáo còn lại, hẳn cũng không tính là gì.

Cảm thụ không gian pháp tắc bốn thành đỉnh phong trong thể nội, Triệu Công Minh nghĩa vô phản cố, bay về phía Hỗn Độn.

Đại La Kim Tiên, hẳn đã tu luyện đến cực hạn, đã đến lúc đột phá rồi.

Chi đạo pháp tắc, trên Đại La Kim Tiên, chính là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, tương đương với Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, tương đương với Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Rời khỏi Hồng Hoang, Triệu Công Minh lại một lần nữa đến với Hỗn Độn mênh mang.

Hỗn Độn vô ngần, tối tăm lạnh lẽo, khắp nơi trôi nổi dày đặc các Cổ Tinh Hỗn Độn.

Địa hỏa thủy phong, tùy ý có thể thấy, Hỗn Độn phong bão, nghiền nát không gian, ngay cả Đại La Kim Tiên, cũng tùy thời có nguy cơ vẫn lạc.

Triệu Công Minh ở trong Hỗn Độn tùy ý chọn một tinh cầu gần Hồng Hoang.

Sau đó, y ngồi ngũ tâm hướng thiên, điều động pháp tắc chi lực trong thể nội, chuẩn bị đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng chính là cảnh giới Chuẩn Thánh của Hồng Hoang.

Pháp tắc chi đạo là một con đường tu hành khác biệt so với công đức chứng đạo và trảm tam thi chứng đạo, mang tiềm lực lớn nhất trong tương lai, có vô cùng tạo hóa khả năng, là con đường gần Đại Đạo nhất.

Triệu Công Minh đã đọc cổ tịch và biết rằng, năm xưa Long Hán đại kiếp có vô số tu sĩ đi theo pháp tắc chi đạo.

Nhưng đáng tiếc, sau Long Hán đại kiếp, thiên địa sát kiếp quá nặng, cộng thêm Đạo Tổ thân hợp Thiên Đạo, Thiên Đạo không còn là trình tự vô linh trí, sẽ tự nhiên áp chế Đại Đạo, khiến con đường tu hành pháp tắc vô cùng gian nan.

Thế là mọi người đều chọn con đường trảm tam thi do Đạo Tổ sáng lập.

Con đường pháp tắc vô cùng gian nan, muốn đi con đường này thì phải luôn luôn tiếp nhận khảo nghiệm của Đại Đạo.

Đó chính là lôi kiếp, mỗi khi đột phá một cảnh giới đều phải độ một lần lôi kiếp.

Lôi kiếp này không phải lôi kiếp bình thường, mà là Đại Đạo Thẩm Phán Lôi Kiếp.

Độ được thì có thể đoạt được một tuyến sinh cơ mờ mịt, độ không được thì ức vạn năm khổ tu hủy trong chốc lát, thân tử đạo tiêu.

Đương nhiên, đây là đối với tu sĩ bình thường đi pháp tắc chi đạo.

Với nội tình thâm hậu của Triệu Công Minh, nhìn khắp Hồng Hoang, từ cổ chí kim, e rằng không có Đại La nào có thể siêu việt y, độ kiếp đối với y không phải chuyện gì lớn.

Trên tinh cầu, bốn mươi chín phần pháp tắc chi lực trên toàn thân Triệu Công Minh đồng loạt bốc lên.

Một cảm giác sức mạnh không thể hình dung nổi xuất hiện trong lòng Triệu Công Minh.

Y cảm thấy, đừng nói Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh như Nam Cực Tiên Ông, y cũng có thể dễ dàng đánh bại.

Huống chi, trên người y còn có một đống cực phẩm linh bảo, thậm chí có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngay cả khi gặp phải Chuẩn Thánh đỉnh cấp như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, dù không phải đối thủ, nhưng vẫn có mười phần nắm chắc bảo toàn tính mạng.

Đương nhiên, lùi một bước mà nói, dựa vào Công Đức Kim Luân phía sau lưng y.

Đừng nói Đại La, Chuẩn Thánh, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân muốn động thủ với y, cũng phải cẩn thận cân nhắc cái giá phải trả sau khi động thủ.

Pháp tắc chi lực dần dần lan tỏa khắp Hỗn Độn, lấy tinh cầu làm trung tâm, địa hỏa thủy phong quanh đó vài trăm vạn dặm đều chấn động chậm rãi.

"Rắc!" Không biết từ lúc nào, trong Hỗn Độn lạnh lẽo tăm tối vang lên một tiếng sấm sét kinh hoàng, chấn động màng nhĩ muốn nổ tung.

Vô số đám mây tụ lại với tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã tạo thành một đám mây đen khổng lồ phía trên tinh cầu mà Triệu Công Minh đang ở.

Trong đám mây, điện chớp sấm rền, lôi điện cuồn cuộn, không ngừng nổ vang.

Một luồng khí tức hủy diệt cực hạn chậm rãi lan tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Đại Đạo Thẩm Phán Lôi Kiếp, hợp với số mệnh Đại Đạo, có bảy lần bảy bốn mươi chín đạo.

Chuyên môn nhằm vào những người tu hành nghịch thiên mà thượng, muốn truy cầu Đại Đạo Pháp tắc chi đạo, uy lực vô cùng, có thế hủy thiên diệt địa.

Không biết qua bao lâu, rắc, một đạo lôi đình trường long từ giữa không trung giáng xuống, hung hăng đánh vào người Triệu Công Minh.

Lôi của Đại Đạo Thẩm Phán có uy lực hủy diệt vạn vật, tu sĩ tầm thường gặp phải, không tế xuất hết nội tình linh bảo thì không dám chống cự.

Nhưng Triệu Công Minh lại không dùng chút pháp lực nào, mà trực tiếp dùng nhục thân chống đỡ.

Khí huyết khủng bố, gần như hóa thành thực chất, rút lấy lực lượng hủy diệt trong lôi của Đại Đạo Thẩm Phán, để không ngừng tôi luyện thể phách.

Thuộc tính vạn vật đều tương hỗ tồn tại, trong hủy diệt cực hạn, tất nhiên tồn tại một tuyến sinh cơ.

Dùng lôi của Đại Đạo Thẩm Phán tôi luyện thể phách, còn hơn vô số thiên tài địa bảo đỉnh cấp Hồng Hoang.

Rất nhanh, lại có mấy đạo thần lôi lần lượt giáng xuống, mài giũa Tiên Thiên Đạo Khu của Triệu Công Minh càng thêm hoàn mỹ.

Giống như một khối phác ngọc tinh xảo vô tì vết, không có nửa điểm khuyết hãm.

Triệu Công Minh không cảm thấy chút áp lực nào, những thứ này, còn chỉ là chuyện nhỏ.

Trong chớp mắt, Triệu Công Minh dựa vào nhục thân chi lực, dễ dàng vượt qua ba mươi chín đạo lôi của Đại Đạo Thẩm Phán.

Triệu Công Minh có thể cảm nhận được, lúc này nhục thân của y đã có thể chịu đựng thuộc tính hủy diệt đạt đến cực hạn.

Chương 267

Chỉ cần thêm một phần nữa, đạo khu của y e rằng sẽ lập tức sụp đổ.

"Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!" Triệu Công Minh ý niệm vừa động, hai cây đại kỳ một vàng một lam xuất hiện trong tay.

Y gắng sức vung hai cây đại kỳ, lập tức giữa không trung xuất hiện một bình chướng giao thoa kim lam.

"Oanh!" Đạo lôi của Đại Đạo Thẩm Phán thứ bốn mươi giáng xuống, hung hăng đánh vào bình chướng kim lam.

Bình chướng khẽ chấn động, lập tức hóa giải lực lượng hủy diệt ẩn chứa trong lôi của Đại Đạo Thẩm Phán.

Tiếp đó, đạo thứ bốn mươi mốt, đạo thứ bốn mươi hai, tất cả đều dễ dàng vượt qua.

Đợi đến đạo thứ bốn mươi chín, Triệu Công Minh cất Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Dùng bốn mươi lăm đạo lôi của Đại Đạo Thẩm Phán trước đó rèn luyện nhục thân.

Tiếp theo, y dùng đạo lôi kiếp cuối cùng, để tôi luyện ý chí.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, pháp lực toàn thân hóa thành hồng lưu, tất cả dũng mãnh chảy vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Tiếp đó y phi thân bay lên, chủ động xuất kích, Hồng Mông Lượng Thiên Xích đi trước, lại trực tiếp xông thẳng vào kiếp vân thẩm phán.

“Oanh!” Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang dội khắp Hỗn Độn.

Lực lượng hủy diệt cực hạn, không ngừng tôi luyện ý chí của Triệu Công Minh, khiến ý chí của y kiên cường như thép, vạn kiếp bất diệt.

Không biết qua bao lâu, Triệu Công Minh mạnh mẽ vung Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, khí sát phạt vô cùng bùng nổ, trực tiếp đánh nát kiếp vân Đại Đạo.

Rất nhanh, kiếp vân tan biến, Hỗn Độn hỗn loạn cũng khôi phục bình tĩnh.

Cùng lúc đó, pháp tắc chi lực của Triệu Công Minh cũng thuận lợi tu luyện đến năm thành.

Pháp lực trong thể nội đang trải qua một sự lột xác nghịch thiên cải mệnh, biến hóa thành pháp lực Hỗn Nguyên Kim Tiên có phẩm chất cao hơn pháp lực Đại La Kim Tiên.

Một cảm giác tiêu dao cực hạn, không bị trói buộc dâng lên trong lòng.

Đại La Kim Tiên vẫn còn trong lồng Thiên Đạo, chỉ khi bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên mới được xem là đã bước đầu tiên siêu thoát.

Lúc này, không gian pháp tắc tinh thạch trong Ni Hoàn Cung của Triệu Công Minh, mạnh mẽ chấn động, trải qua biến đổi cực lớn, một luồng không gian đạo uẩn còn nồng đậm hơn trước ập đến, đẩy nhanh tốc độ tu hành của Triệu Công Minh.

“Thật là một tinh thạch huyền diệu, cứ như vậy, không cần quá lâu, ta sẽ có thể đột phá đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên.” Triệu Công Minh kinh ngạc, không ngờ không gian tinh thạch lại có thể tùy theo tu vi của mình tiến bộ, mà phóng thích ra đạo uẩn bản nguyên không gian khác nhau, như vậy, đủ để rút ngắn đáng kể thời gian tu

hành của y.

Trở lại Hồng Hoang, quay về Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh tiếp tục bế quan tiềm tu.

Còn về Nhân tộc, đã thực hiện đại hưng, nay thiên hạ là thời Đại Việt.

Sau khi Đại Vũ chứng đạo, truyền ngôi cho con trai mình là Khải.

Nhưng điều này lại khiến Bá Ích, người từng cùng Đại Vũ trị thủy, bất mãn, phát binh tranh giành vị trí cộng chủ với Khải.

Đồng thời, thủ lĩnh Hữu Hỗ Thị cũng hăm he cùng Bá Ích phát động phản loạn.

Khải có tài lược hùng vĩ, trong năm năm đã bình định tất cả phản loạn, củng cố vị trí cộng chủ của mình.

Đồng thời, Khải tuyên bố bãi bỏ chế độ thiện nhượng, đổi thành chế độ thế tập, từ nay về sau, Hạ Vương, không phải huyết mạch Đại Vũ thì không được đảm nhiệm.

Hồng Hoang không tính năm tháng, ba ngàn năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Đại địa Nhân tộc, vẫn là thời Đại Việt, dưới sự cai trị của Hạ Vương đương thời, ngày càng hưng thịnh, không hề có tình trạng mặt trời lặn về tây.

Khí vận Nhân tộc càng vững chắc như Thái Sơn, Tam Hoàng Ngũ Đế tọa trấn Đông Hải Tổ Địa, vạn tộc Hồng Hoang không một ai dám phạm.

Trên ba mươi ba tầng trời, Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên sầu mi khổ mặt phê duyệt tấu chương.

Ba ngàn năm nay, Nhân tộc phát triển tốt bao nhiêu, thì Thiên Đình

những năm này lại khó khăn bấy nhiêu.

Phải biết rằng, khí vận giữa trời đất là có giới hạn, các đạo thống Thánh Nhân đã chiếm một nửa.

Mấy ngàn năm nay, Nhân tộc đại hưng, tự nhiên sẽ chèn ép không gian phát triển của các đạo thống Thánh Nhân.

Nhân Giáo, Tiệt Giáo còn dễ nói, Xiển Giáo và Tây Phương Nhị Giáo, thì lại ra sức chèn ép Thiên Đình.

Muốn đem tổn thất do sự quật khởi của Nhân tộc gây ra, dồn hết lên Thiên Đình.

Mấy ngàn năm nay, Thiên Đình không có bổng lộc để phát, vẫn là Hạo Thiên, Dao Trì lấy ra những trân tàng ít ỏi của mình, mới miễn cưỡng vượt qua.

Thê thảm nhất không phải ở đây, sự phát triển của Thiên Đình mấy ngàn năm qua, vạn tộc Hồng Hoang đều thấy rõ.

Tân Thiên Đình kém xa Yêu Đình năm xưa, căn bản không có khí thế nhất ngôn cửu đỉnh.

Dẫn đến không ai đến gia nhập Thiên Đình, các thần chức Thiên Đình, đến nay vẫn còn trống một nửa, khó mà vận hành.

Thái Bạch Kim Tinh với bộ đạo bào trắng, hầu cận bên cạnh Hạo Thiên, thần sắc sa sút.

Y hận không thể tự cho mình một cái tát, ngày xưa sao lại đầu quân cho Thiên Đình chứ?

Mấy ngàn năm nay, mệt như chó, tu vi không tăng nửa điểm, Lý Trường Canh sắp hối hận chết rồi.

Hạo Thiên phê duyệt xong vài tấu chương lẻ tẻ, thở dài một hơi, chuẩn bị về tẩm cung nghỉ ngơi, bỗng nhiên, y hình như cảm ứng

được điều gì, mắt sáng bừng.

"Muội tử… sắp xuất thế!" Hạo Thiên lập tức phấn chấn, dặn dò Thái Bạch Kim Tinh một tiếng rồi trực tiếp bay rời Thiên Đình, hướng Hỗn Độn mà đi.

Hạo Thiên hiện tại, tu vi đã bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ, dưới sự gia trì toàn lực của khí vận Thiên Đình, có thể bộc phát ra thực lực Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Du hành ngoài biên giới Hồng Hoang trong Hỗn Độn, không thành vấn đề lớn.

Không biết đã bay bao lâu trong Hỗn Độn, Hạo Thiên mạnh mẽ đáp xuống một tinh cầu đầy hố sâu.

Y không nói lời thừa thãi, trực tiếp đi sâu vào lòng đất, liền nhìn thấy trên một tảng đá đen như mực, đang lóe lên ánh kim quang nhàn nhạt, rõ ràng là dấu hiệu sắp hóa hình.

"Ca ca." Dường như cảm nhận được khí tức của Hạo Thiên, trên tảng đá truyền đến một âm thanh yếu ớt.

"Vân Hoa, muội sắp hóa hình sao?" Hạo Thiên vô cùng kinh hỉ, vuốt ve tảng đá hỏi.

Y và tảng đá trước mặt đều có căn nguyên từ Hỗn Độn Ngoan Thạch, được xem là Tiên Thiên sinh linh thượng đẳng.

Chương 268

Chỉ là thời gian y hóa hình xuất thế sớm hơn nhiều.

Tảng đá ông ông chấn động, truyền lại tiếng đáp.

Hạo Thiên vui vẻ nói, "Muội yên tâm hóa hình, ca sẽ ở đây hộ pháp cho muội." Hạo Thiên ngồi xuống đất, hộ pháp cho tảng đá, trong khoảnh khắc, tần suất kim quang lóe sáng trên tảng đá càng lúc càng cao, đạo uẩn nhàn nhạt, lan tỏa khắp bốn phương.

Không biết qua bao lâu, một luồng khí tức linh vận tiên thiên cực kỳ nồng đậm ập đến.

Tảng đá trước mắt Hạo Thiên đã biến mất, thay vào đó là một thiếu nữ kiều tiếu, đôi mắt sáng ngời.

Nàng mặc bộ nhung trang màu đỏ, giữa hàng mày toát lên vẻ anh khí, mang vài phần khí khái nam nhi.

"Vân Hoa." Hạo Thiên mừng rỡ bước tới, tỉ mỉ đánh giá Vân Hoa.

"Ca, muội ở đây sắp chán chết rồi, giờ cuối cùng cũng hóa hình!" Vân Hoa vô cùng cao hứng, đôi mắt đen trắng rõ ràng, linh động hữu thần nhìn ngó khắp nơi.

"Ca, muội nghe nói huynh phụng ý chỉ của Đạo Tổ, bây giờ là Thiên Đế của Tân Thiên Đình, Thiên Đình phát triển thế nào rồi?" Vân Hoa tò mò hỏi.

"Khụ khụ, Thiên Đình phát triển khá tốt." Sắc mặt Hạo Thiên thoáng qua vẻ lúng túng, nếu để muội muội biết mình chỉ là một Thiên Đế hữu danh vô thực, không có thực quyền, chẳng phải sẽ bị nàng cười chết sao.

"Muội đã hóa hình rồi, theo ta đến Thiên Đình ở đi, vừa hay Thiên

Đình thiếu người, ca cho muội một chức quan để làm, muội thấy sao?" "Quan?

Quan gì, có lớn không?" Vừa nghe nói sắp làm quan, Vân Hoa lập tức hứng thú, vội vàng hỏi.

"Rất lớn, lớn lắm đó, một người dưới vạn người trên!" Hạo Thiên đưa hai tay ra so.

"Vậy muội làm!" Vân Hoa vỗ vỗ ngực, nghiêm túc nói, "Ca huynh yên tâm, muội tuyệt đối sẽ không làm huynh mất mặt đâu." Hạo Thiên dẫn Vân Hoa trở về Hồng Hoang, vừa hay nhìn thấy một con Tam Thủ Giao Long Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đang hoành hành ở một nơi nào đó trên Hồng Hoang, tàn sát, gây ra sát lục!

Hạo Thiên nhíu mày, "Vân Hoa, giờ giao cho muội một nhiệm vụ, đi bắt con Tam Thủ Giao đó lại." "Ca, huynh cứ yên tâm." Vân Hoa cũng là tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng nàng tích lũy vô số vạn năm trong ngoan thạch, đạo uẩn trên người, gần như vô hạn đến Đại La Kim Tiên.

Không tốn bao nhiêu công sức đã bắt được Tam Thủ Giao.

Hạo Thiên dẫn Vân Hoa, Tam Thủ Giao trở về Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình.

Hạo Thiên phất tay một cái, trực tiếp mệnh Vân Hoa chưởng quản Dục Giới, nằm ở một góc của ba mươi ba tầng trời, bên trong giam giữ những yêu ma bị bắt từ khắp Hồng Hoang trong những năm qua.

Kẻ yếu thì có Địa Tiên, Thiên Tiên, kẻ mạnh thì có Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Còn về yêu vật cấp độ Đại La Kim Tiên thì chưa có một con nào.

Lực lượng chiến đấu trên Đại La của Thiên Đình chỉ có Hạo Thiên, Dao Trì, lẽ nào lại để Thiên Đế, Đế Hậu ngày ngày hạ phàm

bắt yêu sao?

Dục Giới, Vân Hoa nhìn vô số yêu ma quỷ quái, và vài Thiên Binh Thiên Tướng, cả người ngây dại.

Nàng đường đường là Dục Giới Nữ Thần, dưới tay lại chỉ có vài ba người!

Kể từ khi Vân Hoa chưởng quản Dục Giới, lại ba ngàn năm trôi qua.

Nhân gian giới, vẫn là thiên hạ Đại Việt.

Từ khi Đại Việt lập quốc, đã hơn sáu ngàn năm.

Dưới sự cai trị của Hạ Hoàng, Đại Việt vẫn như mặt trời giữa trưa, hào quang rực rỡ, tứ di thần phục.

Một ngày nọ, Dục Giới xảy ra một chuyện lớn, Tam Thủ Giao thoát khỏi trói buộc, trốn thoát khỏi Dục Giới, đã hạ giới.

Hạo Thiên chấn nộ, thân là chủ Dục Giới, Vân Hoa không tránh khỏi một phen trách mắng.

Vân Hoa nghiến răng ken két, bảo đảm với Hạo Thiên, nhất định phải bắt Tam Thủ Giao về quy án.

Vân Hoa hạ giới, một đường truy tìm Tam Thủ Giao, rất nhanh đã tìm được nó.

Trong núi sâu, nổ ra một trận kịch chiến, Tam Thủ Giao không địch lại bỏ chạy.

Vân Hoa thì tiếp tục một đường truy sát, rất nhanh đã đến một khu rừng già.

Lúc này, Vân Hoa tâm đầu mạnh mẽ nhảy một cái, cảm thấy một luồng nguy cơ đã lâu không gặp.

“Không ổn, có mai phục!” Lúc này Vân Hoa mới mạnh mẽ phản ứng lại, với thực lực của Tam Thủ Giao, dù không phải đối thủ của mình, cũng tuyệt đối sẽ không bại nhanh như vậy.

Nhưng chuyện lại cứ thế xảy ra, ngoài mai phục ra, Vân Hoa không thể nghĩ ra còn có tình huống nào khác.

Vân Hoa ý niệm vừa động, đám mây bay lên muốn bay về phía chân trời.

“Muốn chạy, muộn rồi!” “Này, tiểu nương tử kiều diễm như vậy, hôm nay chúng ta có phúc rồi!” “Tam Thủ Giao huynh đệ, ngày báo thù của chúng ta đến rồi!” Năm vị đại yêu, cùng với Tam Thủ Giao, cùng lúc xuất hiện.

Trực tiếp vây Vân Hoa ở giữa trung tâm, năm vị đại yêu, thân hình cao lớn, khí tức hồn hậu, tướng mạo hung ác, mỗi con đều cao hai ba mét, giống như người khổng lồ.

Ngược lại Vân Hoa, thân hình nhỏ nhắn, như cừu non lạc vào bầy sói, nguy hiểm đến cực điểm.

Trên mặt Tam Thủ Giao lộ ra nụ cười gian ác, “Huynh đệ, tiểu nương tử này giam ta ba ngàn năm, hôm nay, chúng ta sẽ trả lại gấp trăm lần, cũng để nàng ta nếm thử tư vị sống không bằng chết.” “Hắc hắc, muội muội của Thiên Đế, chúng ta phen này có trò để chơi rồi!” “Huynh đệ, cùng lên, trước hết bắt lấy Vân Hoa này đã, chậc chậc, đây chính là Dục Giới Nữ Thần.” Năm vị đại yêu, cùng với Tam Thủ Giao, đều là tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Năm đấu một, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra Vân Hoa đang ở trong thế yếu cực độ.

“Khốn kiếp, trăm mật một sơ, lại trúng kế của Tam Thủ Giao này.” Vân Hoa thầm tức giận, thực lực của nàng tuy không yếu, đồng

cảnh giới vô địch thủ.

Nhưng trước mắt lại là năm Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nàng có mạnh đến mấy cũng không phải đối thủ a!

Còn về việc thông báo Hạo Thiên, nàng có thủ đoạn, nhưng năm vị đại yêu trước mắt đang hổ thị đam đam, làm sao có thể để nàng toại nguyện!

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tử chiến đến cùng!

Ngay lập tức, Vân Hoa rút ra một thanh trường kiếm màu lam nước, trực tiếp đâm thẳng vào mặt Tam Thủ Giao.

Tam Thủ Giao cười lạnh "Kiệt kiệt", "Năm đối một, còn dám cuồng vọng như vậy, tìm chết!" Pháp lực dày đặc cuồn cuộn, làm không gian nổi lên sóng lớn.

Hai tay của Tam Thủ Giao nhanh chóng cứng lại, mọc ra vảy dày đặc, biến thành long trảo, trực tiếp bắt lấy trường kiếm của Vân Hoa.

Trường kiếm và long trảo ma sát va chạm, phát ra âm thanh khiến người ta nhức răng, Vân Hoa muốn rút trường kiếm ra, lại vô năng vô lực.

Và ở bốn phương hướng khác, bốn vị yêu vương Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đã sát đến.

Vân Hoa vội vàng chống đỡ, lúc này mới miễn cưỡng tránh được, nhưng y sam lại bị xé rách một góc, lộ ra một tấc da thịt trắng nõn.

Thế này, những yêu vương đó càng hưng phấn, trong mắt lóe lên ánh sáng ẩn ý.

Chương 269

"Huynh đệ, đều ra tay có chừng mực, đừng làm thương tổn tiểu nương tử này, nếu không đừng trách ta không nói tình nghĩa." "Vâng, đại ca." Chúng yêu vội vàng gật đầu.

Đây chính là nữ thần trên trời đó, nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi!

Trong chớp mắt, hơn trăm hiệp trôi qua, Vân Hoa sơ ý, trực tiếp bị Tam Thủ Giao đánh bay, sắc mặt tái nhợt, thoi thóp, đã không còn sức chiến đấu!

Lúc này, Vân Hoa mạnh mẽ nghiến răng, trực tiếp đốt bản nguyên!

Lực lượng bản nguyên khủng bố, trong khoảnh khắc giúp đạo hạnh của Vân Hoa khôi phục đến đỉnh phong.

Pháp lực toàn thân rót vào trường kiếm màu lam nước, mạnh mẽ chém về phía năm đại yêu vương.

"Oanh!" Đòn tấn công này, sắc bén cương mãnh, thể hiện rõ phong thái của Dục Giới Nữ Thần, năm đại yêu vương trực tiếp bị bức lui.

Vân Hoa tận dụng cơ hội này, trực tiếp đốt bản nguyên hóa thành một đạo lưu quang độn đi.

Tam Thủ Giao đại nộ, "Đuổi!" Năm đại yêu vương vội vàng bám sát, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi kịp.

Tam Thủ Giao đấm một quyền xuống đất, gây ra một trận địa chấn nhẹ, "Khốn kiếp, không ngờ tiểu nương tử này lại có chút bản lĩnh, dám đốt bản nguyên, phen này phiền phức rồi!" Tam Thủ Giao không ngu, tuy rằng Thiên Đình hiện nay bị chư Thánh chèn ép khắp nơi.

Nhưng đây vẫn là Thiên Đình a, trên danh nghĩa là chính thống

Hồng Hoang, danh tiếng Đại Thiên Tôn Hạo Thiên, vang dội khắp Hồng Hoang.

Chỉ dựa vào mấy con yêu vương như chúng nó muốn đối đầu với Thiên Đình, e rằng quá nực cười.

Kế hoạch của chúng là, bắt được Vân Hoa, sau khi làm nhục sẽ trực tiếp đánh cho thần hồn câu diệt, sau đó trốn về phương Bắc, đầu quân cho thái tử Yêu Đình năm xưa là Lục Áp, nó tin rằng, Lục Áp nhất định sẽ thu lưu chúng.

Nhưng hiện tại, chỉ kém một chiêu, Vân Hoa đã trốn thoát, mọi chuyện khó giải quyết rồi.

"Tam Thủ Giao đại ca, huynh nói chúng ta tiếp theo phải làm sao, có nên bỏ trốn không?" "Chắc chắn phải trốn chứ, nếu không Đại Thiên Tôn chấn nộ, chúng ta trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi!" "Không!" Tam Thủ Giao lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo, "Các ngươi quá đề cao vị Đại Thiên Tôn này, y không bằng hai vị Yêu Hoàng bệ hạ năm xưa.

Chúng ta tìm mười ngày nữa, nếu không tìm được Vân Hoa đó, thì đi Bắc Địa đầu quân cho thái tử Lục Áp, nếu tìm được, hừ, sẽ khiến nàng ta hối hận vì đã sinh ra trên đời này." "Vâng." Chúng yêu vương đạt được sự đồng thuận, hóa thành năm đạo lưu quang, chia nhau tìm kiếm.

Vân Hoa thân bị trọng thương, thực lực không bằng một phần trăm thời kỳ đỉnh phong.

Hiện nay lại đốt bản nguyên, đừng nói một phần trăm, e rằng một phần ngàn cũng không thi triển ra được, bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng bắt được.

Phương Tây, Tu Di Thánh Địa, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Tiếp Dẫn mạnh mẽ tâm đầu nhảy động, vội vàng bắt đầu tính toán.

Không lâu sau, mắt Tiếp Dẫn sáng bừng, kêu lớn, "Sư đệ, cơ duyên của Tây Phương ta đến rồi!" Chuẩn Đề ngẩn người, vội vàng hỏi, "Sư huynh, cơ duyên gì?" "Cơ duyên kéo Thiên Đình vào Tây Phương ta!" Tiếp Dẫn thần bí cười, nói với Chuẩn Đề, "Muội muội của Hạo Thiên là Vân Hoa hạ giới bắt đại yêu, không may trúng mai phục, hiện giờ đã trọng thương, thoi thóp, nếu lúc này chúng ta đưa than sưởi ấm trong tuyết, phái một đệ tử ra ngoài, trở thành rể Hạo Thiên, cường cường liên hợp, nhất định có thể kháng cự Đông Phương!" Chuẩn Đề do dự nói, "Vậy Hạo Thiên sẽ đồng ý sao?" Tiếp Dẫn lắc đầu cười nói, "Đến lúc đó ván đã đóng thuyền, đâu phải Hạo Thiên nói tính hay không tính?" "Sư huynh cao kiến, vậy chúng ta nên làm gì?" "Trước hết phái một đệ tử hạ giới đi." Tiếp Dẫn suy đi nghĩ lại, phái một đệ tử Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong xuống núi, mục đích duy nhất chính là chiếm lấy Vân Hoa!

Đệ tử Tây Phương Giáo đó nhận lệnh, liền xuống Tu Di Sơn, bay về nhân gian.

Hồng Hoang, nhân gian, ở một thành nhỏ ven biên giới Hạ Quốc, Vân Hoa đang cẩn thận từng bước tiến lên.

Thấy Tam Thủ Giao và bọn chúng không đuổi theo, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa thả lỏng, thương thế trong cơ thể lập tức tái phát, "Oa" một tiếng, một ngụm tiên huyết trực tiếp thổ ra.

"Khốn kiếp!" Vân Hoa thầm mắng mình khinh suất đại ý, nếu không, đã sớm bắt Tam Thủ Giao đó về Thiên Đình, hà cớ gì lại thân bị trọng thương.

Hiện giờ mình trọng thương, trong vòng một trăm năm đừng hòng

quay về Thiên Đình.

Chỉ mong ca ca có thể sớm phát hiện mình hạ giới, phái người đến tìm mình.

Vân Hoa thở dài một hơi, tiếp tục cố gắng tiến về phía trước, không lâu sau, liền thấy một thư sinh cưỡi một con lừa nhỏ đi tới.

Thư sinh toàn thân văn khí lượn lờ, đang tay cầm một quyển thi thư khổ đọc, vô cùng nhập tâm, nghiêm túc.

Khi con lừa nhỏ đi ngang qua Vân Hoa, Vân Hoa vừa lúc không thể áp chế thương thế trong cơ thể, một ngụm tiên huyết trực tiếp thổ ra, khiến thư sinh đó giật mình một cái.

"Cô nương, nàng không sao chứ?" Thư sinh vội vàng nhảy xuống lừa nhỏ, đỡ lấy Vân Hoa.

Vân Hoa nở một nụ cười khổ sở với thư sinh, rồi khẽ lắc đầu.

Tam Thủ Giao ra tay quá ác độc, thương thế của nàng nghiêm trọng, cộng thêm lại đốt đi một phần lớn bản nguyên.

Nếu không kịp thời chữa trị, e rằng sẽ tổn hại đến đạo cơ tương lai.

Thư sinh thấy thương thế của Vân Hoa quả thật không nhẹ, nhíu mày nói, "Cô nương, nàng không thể tiếp tục đi, nếu không chê, theo ta về nhà nghỉ ngơi một thời gian rồi hãy lên đường cũng không muộn." Vân Hoa khẽ gật đầu, đồng ý với thư sinh.

Một bên khác, đệ tử Tây Phương Giáo, dựa vào sự chỉ dẫn của Tiếp Dẫn, dần dần tiếp cận Vân Hoa!

Cùng lúc đó, trong đầu Triệu Công Minh ở Nga Mi Sơn, một giọng điện tử máy móc vang lên, "Đinh đông, kiểm tra thấy muội muội Hạo Thiên là Vân Hoa tiên tử hạ giới, Chiến Thần hộ pháp của Thiên Đình

sắp xuất thế, kích hoạt nhiệm vụ chi tuyến." "Phá hủy âm mưu Tây Phương, thu Chiến Thần lượng kiếp làm đồ đệ, tưởng lệ tốc độ tu hành tăng gấp trăm lần, tưởng lệ một trăm sợi bản nguyên pháp tắc thời gian, tưởng lệ một trăm sợi bản nguyên pháp tắc nhân quả." Đối với điều này, Triệu Công Minh không hề nghi ngờ, trực tiếp nhận nhiệm vụ.

Cùng là đệ tử dưới trướng Thánh Nhân đạo thống, y tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn Tây Phương lớn mạnh, gặm nhấm Tây Phương.

Sau khi nhận nhiệm vụ, Triệu Công Minh trực tiếp gọi Lục Nhĩ đến.

Lục Nhĩ hiện nay, đã chứng đạo Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cộng thêm Chân Thân Hỗn Độn Ma Viên, có thể nói là vô địch trong số Đại La.

Chỉ cần không phải hai vị Thánh Nhân Tây Phương tự thân ra tay, phá hoại âm mưu của bọn họ hẳn là thừa sức.

"Đệ tử bái kiến Lão Sư." Rất nhanh, Lục Nhĩ vội vàng đến, hành lễ với Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh đơn giản nói với Lục Nhĩ một chút, Lục Nhĩ lập tức giá vân hạ Nga Mi Sơn, hướng về đại địa Nhân tộc mà đi.

Hắn đã ở trên Nga Mi Sơn mấy ngàn năm rồi, cũng đến lúc hoạt động gân cốt một chút.

Một thành nhỏ ven biên giới Nhân tộc, Vân Hoa theo thư sinh trẻ tuổi đó về đến nhà.

Thư sinh thấy thương thế trên người Vân Hoa nghiêm trọng, không khỏi nhíu mày, lo lắng hỏi.

"Cô nương, nàng từ đâu đến, sao lại bị thương nghiêm trọng đến

vậy?" Vân Hoa không tiện nói ra thân phận thật của mình, bèn tùy tiện bịa ra một lý do.

"Ta vốn là con gái của phú thương ở thành đô bên cạnh, vì ở trong thành đắc tội với nhà quyền quý, thực sự không thể ở lại được, thế là mới chuẩn bị chuyển đến đây, không ngờ trên đường gặp phải phỉ hoạn, cả nhà đều bị sơn phỉ hại, ta may mắn hơn một chút, thoát chết." "Thì ra là vậy a." Trên mặt thư sinh hiển nhiên có thêm không ít sự đồng tình, cùng là người lưu lạc chốn chân trời mà.

"Tại hạ Dương Thiên Hữu, dám hỏi danh huý của cô nương?" "Vân Hoa." Vân Hoa khẽ nói.

Nàng tỉ mỉ đánh giá nhà thư sinh, tuy đơn sơ, nhưng sạch sẽ gọn gàng.

Quan trọng nhất là, Vân Hoa cảm nhận được một luồng nhân đạo khí vận nồng đậm từ đó.

Dưới sự che chở của nhân đạo khí vận, che giấu tất cả thiên cơ, nhân quả, ai cũng không thể tra ra tung tích thật sự của Vân Hoa.

Chương 270

Vân Hoa do dự một lát, nói, "Ngoài kia sơn phỉ hoành hành, ta có thể ở nhờ bên huynh dưỡng thương một thời gian được không?" Dương Thiên Hữu đang không biết nên mở lời thế nào, thấy Vân Hoa nói trước, vội vàng đáp.

"Nếu cô nương bằng lòng, tại hạ tự nhiên không có gì không được." Cứ như vậy, Vân Hoa cư trú trong nhà Dương Thiên Hữu, một mặt khôi phục thương thế, một mặt sưu tầm tung tích Tam Thủ Giao.

Lần này rơi xuống phàm gian, thật là sỉ nhục lớn, nhất định phải dùng máu của Tam Thủ Giao mới có thể rửa sạch sỉ nhục.

Trong chớp mắt, mười ngày trôi qua, Tam Thủ Giao và những kẻ khác không tìm được Vân Hoa.

Liền chuẩn bị đi Bắc Địa đầu quân cho thái tử Yêu tộc Lục Áp.

Năm người đang cực tốc bay lướt giữa không trung, bỗng nhiên dừng lại, nhìn không gian phía trước như lâm đại địch, "Ai đó?" Rất nhanh, không gian gợn sóng, Lục Nhĩ vác theo một cây thiết bổng, miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó đi ra.

Hắn nhàn nhạt nhìn năm vị đại yêu cầm đầu là Tam Thủ Giao, đầy vẻ khinh thường.

"Tam Thủ Giao, ngươi to gan thật, tự ý trốn xuống hạ giới, trọng thương Dục Giới Nữ Thần, ngươi có biết tội không?" Tam Thủ Giao cảm nhận khí tức thâm bất khả trắc trên người Lục Nhĩ, trong lòng rùng mình.

Thầm nghĩ không ổn, con khỉ trước mắt này ít nhất cũng là một vị

Đại La Kim Tiên.

Với thực lực của năm người bọn chúng, dù có hợp lại tăng gấp đôi, cũng không phải đối thủ của con khỉ này.

Đầu óc Tam Thủ Giao điên cuồng vận chuyển, nói với Lục Nhĩ, "Ngươi có biết, chúng ta là ai không?" "Là ai?" Trên mặt Lục Nhĩ lóe lên một nụ cười trêu đùa.

"Chúng ta là người của thái tử Yêu tộc Lục Áp, ngươi dám làm thương chúng ta, thái tử điện hạ sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu." Tam Thủ Giao giương oai mượn tiếng hùm, lôi Lục Áp ra muốn hù dọa Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ cười cười, "Yêu tộc hiện giờ tự thân còn khó giữ, lẽ nào còn vì ngươi mà đắc tội Thánh Nhân đạo thống?" "Cái gì, Thánh Nhân đạo thống?" Tam Thủ Giao đại kinh thất sắc, liếc mắt nhìn nhau, cùng bay về phía xa.

Nhưng trong chớp mắt, Lục Nhĩ lại chặn trước mặt bọn chúng.

"Muốn chạy?" Trong mắt Lục Nhĩ lóe lên vẻ lạnh lẽo, năm con đại yêu trước mắt, trên người khí huyết sát nặng nề, nghiệp lực chất chồng như núi.

Dù không phải sư tôn giao phó, hắn gặp phải, cũng sẽ thay trời hành đạo, chém giết tại chỗ.

Tam Thủ Giao mạnh mẽ cảm nhận sát cơ nồng hậu từ Lục Nhĩ, sắc mặt biến đổi, hung hăng quát, "Huynh đệ, cùng lên, liều chết với hắn!" "Toái Tâm Long Trảo!" "Ngũ Độc Hợp Nhất!" "…" Năm tôn đại yêu liên hợp thi triển tuyệt học, mạnh mẽ đánh về phía Lục Nhĩ.

Trong chốc lát, phong sa gào thét, cát bay đá chạy, uy lực vô cùng.

"Lạc!" Lục Nhĩ một ngón tay điểm ra, pháp lực hồn hậu hóa thành một ngọn núi lớn, rồi mạnh mẽ giáng xuống.

Trong khoảnh khắc giáng xuống, tất cả âm thanh đều biến mất, Tam Thủ Giao và năm vị đại yêu khác, trực tiếp bị đánh cho hình thần câu diệt!

Diệt đi Tam Thủ Giao, Lục Nhĩ phủi phủi y sam, lắc đầu, yếu, thật sự quá yếu.

Ngay cả một phần trăm thực lực còn chưa dùng ra, không chịu nổi một đòn!

"Phải nhanh chóng tìm được Vân Hoa!" Lục Nhĩ khẽ nói, vội vàng bay khỏi nơi này.

Cùng lúc đó, đệ tử Tây Phương Giáo cũng cuối cùng dưới sự chỉ dẫn của Thánh Nhân, tìm được Vân Hoa và Dương Thiên Hữu.

Khi đệ tử Tây Phương nhìn thấy vẻ đẹp của Vân Hoa, không khỏi phanh nhiên tâm động, trong mắt lộ ra ý dâm!

Cô nương xinh đẹp như vậy, Tây Phương không có, nếu có thể chiếm được, thật không uổng công chuyến này.

Cái gì, đây là muội muội của Đại Thiên Tôn Hạo Thiên?

Đùa sao, phía sau hắn, là hai vị Giáo chủ Thánh Nhân Tây Phương, cao cao tại thượng, bao quát cửu thiên thập địa.

Một Thiên Tôn Hạo Thiên bù nhìn, có gì phải sợ?

Đệ tử Tây Phương Giáo đó ngâm xướng phạm âm, lắc mình một cái, biến thành một công tử ca phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái.

Kim sắc Bồ Đề Tử trong tay thì biến thành một cây quạt vàng.

Nhìn kỹ, bên trong ẩn chứa từng trận phạm quang, khiến người ta chìm đắm trong đó, tinh thần hoảng hốt, biến thành như khôi lỗi.

Cứ như vậy, đệ tử Tây Phương giả vờ gặp gỡ Vân Hoa trên

đường phố!

Nhẹ nhàng vẫy cây quạt trong tay, lập tức mê hoặc tâm thần Vân Hoa, Vân Hoa dần dần xiêu lòng.

Dương Thiên Hữu có một tấm lòng son sắt, toàn thân được văn khí bao phủ, thỉnh thoảng có thể nhìn ra ý dâm trong mắt thiếu niên phú quý đó.

Vô cùng sốt ruột, nhưng thấy Vân Hoa xiêu lòng, lại không tiện nói nhiều, sợ chọc Vân Hoa giận.

Trong không gian giáp tầng, Lục Nhĩ ăn chuối nhàn nhạt nhìn cảnh này, bật cười thành tiếng.

Đệ tử Tây Phương Giáo, thật sự chẳng có bản lĩnh gì, chỉ có những thủ đoạn hạ đẳng này.

Bất quá hắn không có ý định can thiệp ngay bây giờ, mà là muốn đợi đến khi đệ tử Tây Phương Giáo sắp thành công, rồi mới vô tình phá nát âm mưu của hắn!

Thời gian trôi chảy, trong chớp mắt một năm trôi qua.

Vân Hoa càng ngày càng ngưỡng mộ đệ tử Tây Phương, khi đệ tử Tây Phương chuẩn bị động phòng thì Lục Nhĩ mạnh mẽ nhảy ra.

"Vân Hoa tiên tử, người hãy nhìn xem kẻ này rốt cuộc là ai?" Lục Nhĩ hét lớn một tiếng kinh ngạc, phá vỡ kim sắc phạm quang trên người Vân Hoa.

Đồng thời hắn vỗ một chưởng, đánh ra một đạo Đại La pháp lực, trực tiếp khiến đệ tử Tây Phương hiện nguyên hình.

Trực tiếp từ một thiếu niên tuấn lãng tiêu sái, biến thành một hòa thượng trọc đầu xấu xí vô cùng, khóe miệng chảy dãi, trên mặt lóe lên ý dâm, khiến người ta buồn nôn.

Vân Hoa mạnh mẽ giật mình, lập tức tỉnh táo lại, "Cái này, cái này là!" Lục Nhĩ nói thẳng không úy kỵ, "Vân Hoa tiên tử, đây đều là thủ bút của Tây Phương Giáo, mục đích là gì, không nói cũng hiểu." "Thượng tiên là ai?" Vân Hoa nhìn về phía Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ tự hào nói, "Ngô chính là đệ tử thứ ba của Tiệt Giáo Đông Hải, sư thừa Triệu Công Minh, Lục Nhĩ đây!" "Đệ tử của Công Minh Thượng Tiên!" Vân Hoa kinh ngạc, tuy Vân Hoa từ khi hóa hình đến nay, chỉ mới vài ngàn năm, nhưng đối với cái tên Triệu Công Minh này, nàng vẫn từng nghe qua.

Nổi danh là đệ nhất nhân thế hệ thứ hai của Thánh Nhân đạo thống, một tay hoạch định sự đại hưng của Nhân tộc, nắm giữ Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn, là Thánh Sư của Nhân tộc!

Vân Hoa còn nghe Hạo Thiên nói, Triệu Công Minh người này thâm bất khả trắc.

Đừng thấy bề ngoài chỉ có đạo hạnh Đại La Kim Tiên, nhưng thực tế, một số Chuẩn Thánh lão làng, e rằng cũng không hạ được y, có thể nói là nghịch thiên.

Nhưng hôm nay vừa gặp, Vân Hoa càng thêm nghi hoặc.

Lục Nhĩ, thân là đệ tử của vị đó, cũng có tu vi cấp độ Đại La Kim Tiên, vậy thân là lão sư, y đã đi đến bước nào rồi?

Lục Nhĩ thấy Vân Hoa vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi cười nói, "Sao, ngươi cũng từng nghe danh hiệu của Lão Sư nhà ta sao?" "Ta ở Thiên Đình lúc vô tình nghe qua." Vân Hoa đang gật đầu, thì hòa thượng trọc đầu xấu xí vô cùng đó không nhịn nổi, trong mắt đầy vẻ oán độc, hận không thể ăn thịt Lục Nhĩ.

"Lại là Tiệt Giáo, lại là Tiệt Giáo, Tiệt Giáo các ngươi vì sao luôn đối đầu với Tây Phương Giáo ta?" Hòa thượng trọc đầu trong cơn đại

nộ, trong tay biến hóa ra một cây Kim Sắc Thiền Trượng, mang theo vạn quân chi lực đánh về phía Lục Nhĩ, pháp lực khủng bố, khuấy động không gian.

Chương 271

Đòn tấn công này, bất ngờ không đề phòng, vừa nhanh vừa gấp, cho dù đồng là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong cũng phải chịu trọng thương.

Nhưng đối với Lục Nhĩ mà nói, thì giống như một con kiến vung tăm giết hắn vậy.

Lục Nhĩ đưa một tay ra, "Phanh" một tiếng bắn ra, chỉ nghe "Oanh" một tiếng, thân thể béo ú của đệ tử Tây Phương Giáo, như diều đứt dây, trực tiếp hung hăng rơi xuống đất.

Đòn tấn công này của Lục Nhĩ, tuy không dùng đến một phần mười thực lực, nhưng lại đánh ra một tia Chiến Chi Pháp Tắc của Hỗn Độn Ma Viên!

Chiến Chi Pháp Tắc, chiến thiên đấu địa, trực tiếp trong khoảnh khắc hủy diệt kinh mạch, đạo khu, pháp lực, thậm chí cả nguyên thần của hòa thượng béo, toàn thân thất khiếu chảy máu, mắt thấy sắp thân tử đạo tiêu.

Bỗng nhiên, Bồ Đề Tử trong tay hắn mạnh mẽ tỏa ra kim quang rực rỡ, bao bọc tàn hồn yếu ớt của hòa thượng béo đó, sắp bay về Tây Phương.

"Thái!" Lục Nhĩ quát lớn một tiếng, Tùy Tâm Thiết Can Binh xuất hiện trong tay.

Ba mươi chín phần Chiến Chi Pháp Tắc, tất cả dũng mãnh chảy vào trong đó.

Giữa không trung không biết từ lúc nào, xuất hiện một hư ảnh ma viên khổng lồ, gắng sức đánh về phía kim sắc Bồ Đề Tử đó.

Trong khoảnh khắc, thiên băng địa liệt, không gian vỡ nát.

"Oanh!" Kim sắc Bồ Đề Tử mạnh mẽ chấn động, tiếp đó một luồng sức mạnh như bài sơn đảo hải ập đến.

Lục Nhĩ "Đăng đăng đăng" lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình, khóe miệng rỉ ra một vệt máu.

Kim sắc Bồ Đề Tử đó dừng lại giữa không trung một thoáng, trong chớp mắt phá tan hư không, biến mất không thấy tăm hơi.

"Lục Nhĩ Thượng Tiên, huynh không sao chứ?" Vân Hoa vội vàng tiến lên đỡ Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ khoát tay, "Ta vô ngại, chỉ là không ngờ trong kim sắc Bồ Đề Tử đó, lại ẩn chứa lực lượng khủng bố đến vậy!" Trong mắt Lục Nhĩ mang theo một tia chấn kinh, hắn có thể cảm nhận được, vừa rồi không phải Bồ Đề Tử chủ động ra tay, mà là lực phản chấn do tự chủ phòng ngự sản sinh.

Mà Bồ Đề Tử này, chẳng qua là Thánh Nhân tùy tay ban cho, có thể thấy Thánh Nhân thật sự, rốt cuộc cường hoành đến mức nào.

Dương Thiên Hữu đã sớm mắt tròn xoe mồm há hốc đứng ngây tại chỗ, ngơ ngác nhìn tất cả những điều này, há hốc mồm, vẻ mặt mộng mị.

Cái gì Vân Hoa tiên tử?

Lục Nhĩ Thượng Tiên?

Đệ tử Tây Phương Giáo?

Còn có vị Triệu công tử phong lưu phóng khoáng, anh tuấn ban nãy, sao lại đột nhiên biến thành một hòa thượng béo?

Thấy Dương Thiên Hữu vẻ mặt mộng mị, sắc mặt tái nhợt, Vân Hoa vội vàng truyền một tia pháp lực vào cho Dương Thiên Hữu, sắc

mặt Dương Thiên Hữu lúc này mới khá hơn một chút.

Chỉ là ngơ ngác nhìn Vân Hoa, đôi mắt trong veo hiện lên sự tư lự, không biết đang nghĩ gì.

"Hai người cứ trò chuyện, ta rút lui trước." Lục Nhĩ ho khan một tiếng, thấy bầu không khí vi diệu, bỏ lại một câu, trực tiếp hóa thành một đạo kim quang rời đi.

Dương Thiên Hữu há miệng, đang chuẩn bị hỏi, thì Vân Hoa lại bịt miệng hắn lại, khẽ nói, "Chúng ta về nhà rồi nói." Tại nhà Dương Thiên Hữu, khi Vân Hoa giải thích rõ ngọn ngành mọi chuyện cho Dương Thiên Hữu xong.

Dương Thiên Hữu há hốc mồm, rất lâu không thể phản ứng lại.

Con gái phú thương, lại lắc mình biến thành Dục Giới Nữ Thần?

Mà là nữ thần còn nói, muốn gả cho hắn?

Dương Thiên Hữu nghi ngờ tai mình có vấn đề, nhưng sự thật bày ra trước mắt, lại không thể không tin!

Lần này hạ giới bắt Tam Thủ Giao, Vân Hoa thu hoạch rất nhiều.

Thứ nhất, chính là tình cảm chân thành của Dương Thiên Hữu, khiến Vân Hoa vô cùng cảm động.

Thứ hai, chính là mị lực cá nhân của Dương Thiên Hữu, ôn văn, nho nhã, hơn vô số lần so với những quan viên ở Thiên Đình của ca ca Hạo Thiên.

Trực tiếp chinh phục trái tim vẫn còn đơn thuần của Vân Hoa.

Tại nhà Dương Thiên Hữu, Dương Thiên Hữu suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Vân Hoa tiên tử, chúng ta không thích hợp." Tuy Dương Thiên Hữu cũng đã xiêu lòng vì Vân Hoa, nhưng hắn nghe nói, quốc có quốc

pháp, thiên có thiên quy.

Dục Giới Nữ Thần, tùy tiện cùng phàm nhân tương luyến, tuyệt đối là chuyện xúc phạm thiên quy.

Dương Thiên Hữu bản thân vô vị, nhưng hắn không thể liên lụy đường đường là Dục Giới Nữ Thần sa vào phàm trần.

"Thiên Hữu, vì sao?" Vân Hoa không hiểu.

Nhưng Dương Thiên Hữu lại quay lưng đi, không nói một lời.

Lúc này, Lục Nhĩ lại mạnh mẽ nhảy ra, cười nói, "Vân Hoa tiên tử, người thật hồ đồ a, Dương Thiên Hữu đây là sợ Dục Giới Nữ Thần và phàm nhân kết hợp, dẫn phát thiên nộ, hắn đây là sợ liên lụy người a." Lục Nhĩ nói xong, thân hình lóe lên, lại biến mất.

"Thiên Hữu, chàng sợ liên lụy thiếp, cho nên mới nhẫn tâm như vậy sao?" Vân Hoa đi đến sau lưng Dương Thiên Hữu, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Dương Thiên Hữu thấy tâm tư trực tiếp bị Lục Nhĩ nói toạc, cũng không còn ý định che giấu, trực tiếp gật đầu, "Đúng, ta không muốn liên lụy nàng vì ta mà chịu khổ." Vân Hoa tâm đầu chấn động, lắc đầu, "Chàng sẽ không liên lụy thiếp, Đại Thiên Tôn Thiên Đình là huynh trưởng của thiếp, thiên quy đối với thiếp như phù vân, không cần để ý những thứ này." Vân Hoa nhắm hai mắt lại, không tự chủ được ôm lấy Dương Thiên Hữu.

Tình đến sâu đậm khó tự thoát ra, tình cảm nội tâm của Dương Thiên Hữu như suối phun trào, cũng ôm chặt lấy Vân Hoa, trong căn nhà tuy đơn sơ, nhưng lại vô cùng ấm áp.

Trong không gian giáp tầng, Lục Nhĩ thấy Dương Thiên Hữu, Vân Hoa ôm chặt lấy nhau, vội vàng bịt hai mắt.

Quay người bay về Nga Mi Sơn, hiện tại nhiệm vụ của hắn đã

hoàn thành, tiếp theo, theo lời sư tôn đã nói, thì Chiến Thần thiên sinh sẽ xuất thế.

Nghe sư tôn nói, Chiến Thần thiên sinh vô cùng bất phàm, hắn cũng có vài phần chờ mong.

Phương Tây, Tu Di Thánh Địa, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề nhìn tàn hồn đệ tử thoi thóp, bị Bồ Đề Tử mang về, ôm lấy ngực, đau lòng không nói nên lời.

Đợi rất lâu, mới nói, "Sư huynh, còn có thể cứu vãn không?" Tiếp Dẫn tùy tay đánh ra một đạo kim quang, hộ lấy hồn phách, chân linh của đệ tử Tây Phương, xem xét kỹ lưỡng một phen rồi lắc đầu nói.

"Con khỉ Lục Nhĩ đó ra tay thật độc, Chiến Chi Pháp Tắc lan tràn khắp toàn thân, đã hủy hoại đạo khu này của hắn, dù là ta, cũng vô năng vô lực!" "Vậy, vậy chúng ta phải làm sao?" Chuẩn Đề lập tức sốt ruột, đệ tử Tây Phương của hắn vốn đã ít, Thái Ất đỉnh phong, ngoài Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng ra chỉ có lèo tèo ba năm người.

Hiện giờ lập tức tổn thất một vị, nỗi đau trong lòng Chuẩn Đề có thể tưởng tượng được.

"Ta hộ lấy chân linh hắn, đưa hắn chuyển thế trùng tu đi." Tiếp Dẫn liên tục thở dài, y nghi ngờ không chỉ Tây Phương bị nguyền rủa, ngay cả hai sư huynh đệ y, cũng bị nguyền rủa rồi, nếu không vì sao làm gì cũng không thuận?

Xin đặt mua các vị đại lão.

Chương 272

"Ai, cũng chỉ có thể như vậy." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tùy tay vung lên, ném tàn hồn của hắn xuống Tu Di Sơn.

Đến lúc đó tự sẽ có Quỷ Sai Ngưu Đầu Mã Diện đến đưa hắn vào U Minh Hải, tiến hành luân hồi chuyển thế, đợi sau khi chuyển thế, lại tiếp dẫn đến Tây Phương.

"Sư huynh, sao Triệu Công Minh lại biết kế hoạch của chúng ta, lẽ nào y đã sớm có cấu kết âm thầm với Thiên Đình, hay là, đã sớm nhắm vào chúng ta rồi?" Sắc mặt Tiếp Dẫn lập tức trở nên lạnh lẽo, mang theo sát cơ nồng đậm!

Y phát hiện, Tây Phương y bất thuận như vậy, có hơn một nửa đều phải quy công cho Triệu Công Minh!

Tiếp Dẫn lắc đầu, "Ai biết được, Tây Phương muốn đại hưng, trọng trách còn xa vời a." Chuẩn Đề sát cơ sâm nhiên nói, "Sư huynh, có cần ta ra tay, ám sát Triệu Công Minh đó không?" "Ám sát?" Tiếp Dẫn cười bất đắc dĩ, "Còn nhớ khi thương nghị việc Ngũ Đế, Công Đức Kim Luân lộ ra sau lưng Triệu Công Minh không, ngươi nếu giết y, Thánh vị rớt xuống là nhẹ, hơn nữa, còn có Thông Thiên lão gia nữa, e rằng đến lúc đó Tây Phương chúng ta đều phải bị cày xới lại mấy lần!" "Vậy cứ nhìn Triệu Công Minh phá hoại kế hoạch của chúng ta mãi sao?" Chuẩn Đề phẫn nộ bất bình, thân là Thánh Nhân, còn chưa bao giờ có lúc nào bất lực đến vậy, đặc biệt là đối mặt với một tu sĩ còn chưa phải Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn than thở, "Không còn cách nào khác, Tây Phương ta đại hưng, còn phải tìm kiếm lương cơ khác a." Hạ Quốc, thành thị biên duyên, Vân Hoa, Dương Thiên Hữu sau khi bày tỏ lòng mình, sống

cùng nhau.

Dưới sự chỉ dẫn của Vân Hoa, Dương Thiên Hữu phát gia trí phú, tài lớn thì không, tài nhỏ thì không ngừng.

Trong thời gian ngắn ngủi một năm đã mua được một căn đại trạch tử, còn từ nha hành mua mấy nha hoàn phụ dịch, cuộc sống trôi qua hòa thuận mỹ mãn.

Nửa năm sau, con trai đầu tiên của Vân Hoa ra đời!

Dương Thiên Hữu đặt tên cho con là Dương Giao, thân mang nhân tiên huyết mạch, lực đại vô cùng.

Hai năm sau, con trai thứ hai ra đời, đặt tên là Dương Tiễn, đôi mắt linh động, huyết mạch nồng đậm, căn cốt thượng giai.

Lại ba năm sau, con gái thứ ba ra đời, Vân Hoa tự mình đặt tên Dương Thiền.

Thiên phú tuy không lợi hại như hai ca ca, nhưng thắng ở tấm lòng tỉ mỉ như tơ tóc, thông tuệ vô cùng.

Trong chớp mắt, mấy năm thời gian trôi qua!

Một ngày này, ba mươi ba tầng trời, Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên phê duyệt xong tấu chương của ngày hôm nay, vươn vai một cái, không khỏi nghi hoặc.

Muội tử Vân Hoa ở Dục Giới nhiều năm như vậy đều chưa từng đến Lăng Tiêu Bảo Điện, y thật sự nhớ nhung nàng.

Hôm nay rảnh rỗi không có việc gì, vừa hay đi Dục Giới thăm muội muội nhà mình.

Rất nhanh, Hạo Thiên đến Dục Giới, trong lòng thầm cảm thán, làm việc vẫn phải là huynh muội ruột thịt a.

Dục Giới trấn áp vô số yêu ma quỷ quái, từ trước đến nay đều là

một vấn đề khiến y đau đầu, không biết nên để ai đi trấn áp thì tốt hơn.

Tiên thần Thiên Đình có thể ra tay quá ít, chỉ có một Thái Bạch Kim Tinh, lại còn phải ở Lăng Tiêu Bảo Điện chờ lệnh.

Muội tử nhà mình, có thể nói là đã giúp mình giải quyết một nan đề lớn.

Hạo Thiên bước vào Dục Giới, liền thấy hai Kim Giáp Thiên Binh đang trực ban.

"Trưởng công chúa gần đây đang làm gì ở trong đó, cũng không thấy nàng ra ngoài." Hạo Thiên tùy tiện hỏi.

Hai tên Thiên Binh nhìn nhau, lắp bắp nói, "Bẩm Đại Thiên Tôn, Trưởng công chúa, Trưởng công chúa nàng…" Hạo Thiên ngẩn ra, khí thế toàn thân biến đổi, nghiêm túc nói, "Trưởng công chúa làm sao?" Hai tên Kim Giáp Thiên Binh trực tiếp bị dọa quỳ xuống đất, "Khải bẩm Đại Thiên Tôn, Trưởng công chúa nàng hạ giới rồi…" "Hạ giới?

Rốt cuộc là chuyện gì." Khi nghe hai tên Thiên Binh nói xong mọi chuyện, sắc mặt Hạo Thiên đã như băng giá thấu xương.

"Đi, hạ giới bắt Dao Cơ về cho ta." Chúng Kim Giáp Thiên Binh nhìn nhau, đều không dám đáp lời.

Đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong của Trưởng công chúa, lôi lệ phong hành.

Bọn họ những con kiến hôi Thiên Tiên, Địa Tiên này, đi rồi chẳng phải sẽ bị đánh một trận tơi bời sao.

Sắc mặt Hạo Thiên lập tức khó coi, Thiên Đình vô nhân, Thiên Đình vô nhân a!

Hạo Thiên lại hỏi, "Dục Giới bây giờ thế nào rồi, đội nào thoát

được mấy tôn ma đầu?" "Bẩm Đại Thiên Tôn, chỉ có Tam Thủ Giao một vị đại yêu trốn thoát, còn lại đều an phận giữ mình, không có gì đáng ngại." Kim Giáp Thiên Tướng cẩn thận từng li từng tí bẩm báo.

"Tốt, các ngươi tiếp tục trấn thủ ở đây, canh gác cẩn thận." Hạo Thiên bỏ lại một câu, trực tiếp đi đến Lăng Tiêu Bảo Điện, lấy ra Hạo Thiên Kính.

Trước Hạo Thiên Kính, Hạo Thiên dùng vô thượng đại pháp lực thôi diễn, rất nhanh nhìn thấy Vân Hoa, Dương Thiên Hữu, cùng với Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền ba người đang sống hòa thuận hạnh phúc ở Quán Giang Khẩu.

Dao Trì bưng quỳnh tương ngọc dịch đi vào, thấy Hạo Thiên vẻ mặt chấn nộ.

Vội vàng tiến lên hỏi, "Hạo Thiên ca ca vì chuyện gì mà chấn nộ?" Hạo Thiên lạnh mặt, "Vân Hoa tự ý hạ giới, mấy năm rồi không về, muội tự mình xem nàng ta đã làm những gì đi." Dao Trì nhìn vào hình ảnh trên Hạo Thiên Kính, đại kinh thất sắc, ôm lấy đôi môi anh đào nhỏ.

"Kết hợp với phàm nhân, sinh hạ hài tử, cái này, Vân Hoa muội tử sao lại hồ đồ như vậy." Tiên phàm kết hợp, trái với Đại Đạo, những đứa trẻ sinh ra, thân mang nhân tiên huyết mạch, tiềm lực vô hạn, nhưng đồng thời định sẵn phải trải qua trăm cay ngàn đắng, rất khó trưởng thành, phần lớn là số mệnh yểu chiết.

Dao Trì nói, "Vậy Bệ hạ còn không mau phái người tìm nàng về." Hạo Thiên cười khổ nói, "Thiên Đình trống rỗng, không người có thể dùng, muội nói để ai đi?" Sắc mặt Dao Trì khẽ biến, trên mặt lộ ra một tia bất lực, cảnh khốn cùng của Thiên Đình, thân là Đế Hậu nàng rõ hơn ai hết.

"Hiện tại cứ để Thái Bạch Kim Tinh hạ giới một chuyến đi." Rất

nhanh, Thái Bạch Kim Tinh chạy đến Lăng Tiêu Bảo Điện, chắp tay hành lễ, "Thái Bạch Kim Tinh bái kiến Đại Thiên Tôn." Đợi Hạo Thiên kể lại chuyện cho Thái Bạch Kim Tinh nghe xong, Thái Bạch Kim Tinh gật đầu, rồi cẩn thận hỏi.

"Dám hỏi Đại Thiên Tôn, Dương Thiên Hữu đó, và ba đứa trẻ đó, xử trí thế nào?" Hạo Thiên không nói gì, Dao Trì bên cạnh nói, "Ngươi tự mình xem mà làm đi." "Vâng." Thái Bạch Kim Tinh phụng ý chỉ của Đại Thiên Tôn, hạ giới tìm Vân Hoa.

Cùng lúc đó, Ngọc Tuyền Sơn, Kim Hà Động, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đang bế quan bỗng nhiên đôi mắt sáng bừng, tâm có cảm ứng, không khỏi cười lớn.

"Ha ha, nhân tiên huyết mạch, Chiến Thần vô song, hôm nay sẽ nhập môn ta." Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói xong, phi thân bay lên, mạnh mẽ bay về đại địa Nhân tộc.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh cười nói, "Lục Nhĩ, ngươi hãy đi thêm một chuyến nữa đi." "Vâng, Lão Sư." Lục Nhĩ hăm hở muốn thử, cũng không biết Vân Hoa tiên tử và Dương Thiên Hữu, rốt cuộc thế nào rồi.

Hạ Quốc, Quán Giang Khẩu, trong một căn đại trạch tử phong thủy cực tốt.

Vân Hoa lòng bất an, thỉnh thoảng nhìn về cửu thiên, trong lòng có một dự cảm không lành.

Lúc này, Dương Thiên Hữu bước ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như ngưng chi của Vân Hoa, "Phu nhân, có chuyện gì phiền lòng sao?" "Gần đây, thiếp luôn cảm thấy bất an, e là Thiên Đình sắp có người đến." Nghe đến Thiên Đình sắp có người đến, sắc mặt Dương Thiên Hữu không hề biến đổi, hắn đã sớm dự liệu sẽ có ngày này.

Hắn càng dùng sức nắm chặt tay Vân Hoa, "Phu nhân, bất kể xảy ra chuyện gì, nàng và ta cùng nhau đối mặt." "Được." "Nhưng chúng ta phải giấu Giao Nhi, Tiễn Nhi, Thiền Nhi trước." Vân Hoa nghiêm túc nói, Thiên Quy như đao, không có bất kỳ ai có thể trái kháng, nàng sợ ca ca mình một khi nhẫn tâm, sẽ dẫn đến Quán Giang Khẩu máu chảy thành sông.

Chẳng mấy chốc, dưới sự chỉ dẫn của Dương Thiên Hữu, hai người chia ít vàng bạc cho phó nhân, tiễn bọn họ rời đi.

Đồng thời, ba người Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền cũng được giấu kín.

Chỉ lát sau, giữa không trung xuất hiện một đám mây trắng tinh khiết không tì vết, xoay mình một cái biến thành một lão già râu trắng, đáp xuống sân viện Dương phủ.

"Thái Bạch Kim Tinh!" Vân Hoa trong lòng nhẹ nhõm, vội vàng tiến lên.

Dương Thiên Hữu siết chặt nắm đấm, cấp tốc đi theo.

Trong sân viện, Thái Bạch Kim Tinh trước tiên trên dưới đánh giá Vân Hoa một lượt, sau đó lại nhìn Dương Thiên Hữu một cái, giữa đôi mày không khỏi hiện lên vẻ khổ sở.

"Vân Hoa tiên tử, cùng phàm nhân kết hợp, muội đây hà tất phải thế?" Vân Hoa không đáp, mà hỏi ngược lại: "Thái Bạch Kim Tinh, ca ca của ta bên kia tình hình thế nào?" Thái Bạch Kim Tinh cười khổ nói: "Muội là muội muội duy nhất của Đại Thiên Tôn, Đại Thiên Tôn còn có thể làm sao nữa, lệnh cho ta đem muội, cùng ba đứa con của muội, và phàm nhân này cùng về Thiên Đình." Một bên, Dương Thiên Hữu thấy Thái Bạch Kim Tinh không hề có sát khí, liền nới lỏng vài phần, nhìn về phía Vân Hoa.

“Được, ta theo ngươi về Thiên Đình.” Vân Hoa gật đầu, trực tiếp đáp ứng.

Chương 273

Lúc này, giữa không trung lại vang lên một giọng nói: "Thái Bạch Tinh Quân khoan đã." Giọng nói vừa dứt, một bóng xanh đã đáp xuống sân viện Dương phủ, xoay mình hóa thành một đạo nhân áo xanh, chính là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ở Côn Luân.

"Ngọc Đỉnh Chân Nhân." Thái Bạch Kim Tinh khẽ nhíu mày, kỳ quái, thật sự kỳ quái, sao Xiển Giáo nhân cũng đến?

Y tiến lên một bước, chắp tay với Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Thái Bạch bái kiến Ngọc Đỉnh thượng tiên, không biết thượng tiên giá lâm đến đây có quý can gì?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân phất phất Phù Trần trong tay, cười nhạt nói: "Nghe nói Thiên Đình dục giới nữ thần Vân Hoa tiên tử hạ phàm, kết hợp với phàm nhân, sinh ba đứa con, bản tọa hôm nay đến đây, chính là vì mấy đứa trẻ này." Thái Bạch Kim Tinh vừa nghe Ngọc Đỉnh Chân Nhân là đến để đòi người, nụ cười trên mặt không khỏi biến mất, sắc mặt cũng dần trở nên lạnh lẽo.

"Ngọc Đỉnh thượng tiên nói đùa rồi, chuyến này ta hạ giới, là phụng ý chỉ của Đại Thiên Tôn, Đại Thiên Tôn muốn ta đưa Vân Hoa tiên tử cùng cả nhà lên Thiên Đình, đây là ý chỉ, không thể không tuân, Ngọc Đỉnh thượng tiên vẫn là xin mời trở về." Trong lòng Thái Bạch Kim Tinh thậm chí đã nổi lên nụ cười lạnh.

Thật sự là trò cười, dù ngươi là truyền nhân của Thánh nhân.

Nhưng một câu nói, liền muốn từ tay Đại Thiên Tôn đoạt người, cũng quá xem thường Thiên Đình rồi.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bị từ chối, trên mặt không hề lộ vẻ tức

giận, cười nhạt một tiếng nói: “Ta biết là ý chỉ của Đại Thiên Tôn, nhưng chuyện này là sư phụ ta phân phó, ngươi cứ đưa Vân Hoa tiên tử về, đợi ngày sau Đại Thiên Tôn truy tội, ta tự sẽ đến Thiên Đình tạ tội với Đại Thiên Tôn.” Lời nói này của Ngọc Đỉnh, trực tiếp dùng Thánh nhân để áp Thái Bạch Kim Tinh.

Đại Thiên Tôn Hồng Hoang tuy là Hồng Hoang cộng chủ trên danh nghĩa, nhưng sau lưng ta đứng là Thánh nhân.

Dù có trực tiếp mang đi đứa trẻ thì sao, chỉ xem Hạo Thiên Đại Thiên Tôn các ngươi có dám đến Côn Luân Sơn đòi người hay không.

Thái Bạch Kim Tinh mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại một trận rối rắm.

Nếu cứ như vậy mà lùi một bước, uy nghiêm của Đại Thiên Tôn Hồng Hoang trong lòng vạn tộc, e rằng sẽ không còn nữa.

Nhưng muốn thật sự đối đầu với Ngọc Đỉnh này, Thái Bạch Kim Tinh lại không muốn, bởi sau lưng Ngọc Đỉnh, đứng là Thánh nhân.

Thái Bạch Kim Tinh suy nghĩ hồi lâu, lại nghĩ đến chính sách nhẫn nhịn mà Thiên Đình đang thi hành đối với các đạo thống chư Thánh.

Đang chuẩn bị lùi một bước để biển rộng trời cao, bỗng nhiên trong lòng vang lên một giọng nói uy nghiêm.

“Không cần lùi bước, ta muốn xem hôm nay Ngọc Đỉnh này, rốt cuộc có thể mang người của Thiên Đình ta đi được hay không.” Giọng nói này nghiêm túc, chính là giọng của Hạo Thiên.

Tam thập tam thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện, sắc mặt Hạo Thiên đột nhiên âm trầm, đôi mày không ngừng giật giật, trong lòng đại nộ!

Các vị Thánh sư huynh, thật sự là ức hiếp người quá đáng!

Ngày xưa âm thầm đối địch với Thiên Đình thì thôi, nay môn hạ

đệ tử của bọn họ lại dám công khai làm trái ý chỉ của Đại Thiên Tôn này!

Cái đầu này vừa mở ra, sau này vạn tộc Hồng Hoang, ức vạn đại năng cường giả, ai còn đặt Thiên Đình vào mắt?

Hạ giới, có chỉ thị của Hạo Thiên, Thái Bạch Kim Tinh lập tức có thêm khí thế.

Đại Thiên Tôn là người bên cạnh Đạo Tổ, dù có kiêng dè chư Thánh, nhưng chư Thánh cũng chưa chắc dám làm gì ngài ấy.

Lùi một bước mà nói, dù Thiên Đình thật sự đối đầu với đạo thống của Thánh nhân, thì đó cũng là chuyện giữa Hạo Thiên và Thánh nhân.

Y chỉ là một con kiến nhỏ, dù thế nào cũng sẽ không rơi vào y.

Thái Bạch Kim Tinh có khí thế, lời nói cũng trở nên cứng rắn, trịnh trọng nói: "Ngọc Đỉnh thượng tiên, không phải ta không nể mặt ngươi, nhưng ta là người của Thiên Đình, tự nhiên là ưu tiên đặt ý chỉ của Đại Thiên Tôn lên hàng đầu, Ngọc Đỉnh thượng tiên vẫn là xin mời trở về." Nói xong, y chỉ tay về phía cửa lớn Dương phủ, ý tiễn khách rõ ràng.

Ngọc Đỉnh có chút sốt ruột, Dương gia nhị lang, thiên sinh nhân tiên huyết mạch, tiềm lực vô cùng, đáng lẽ ra nên làm đệ tử của y, cơ duyên như vậy hôm nay, y sao có thể bỏ lỡ, tức khắc Ngọc Đỉnh bước ra một bước, trịnh trọng nói: "Hôm nay ta nếu cứ nhất quyết phải mang hắn đi thì sao?" Trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng không còn thiện ý, mà là một vẻ lạnh lẽo, Đại La đạo uẩn phía sau lưng y từ từ lan tràn ra bốn phương.

"Vậy thì đừng trách ta Thái Bạch ra tay vô tình." "Trảm Tiên Kiếm!" Ngọc Đỉnh trong chớp mắt tế ra Trảm Tiên Kiếm, vô số kiếm

khí bùng phát giữa không trung, ngưng tụ thành vô số kiếm khí sắc bén, mạnh mẽ chém về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Mỗi đạo kiếm khí đều ẩn chứa ảo diệu của pháp tắc kiếm chi, uy lực vô cùng.

Thái Bạch Kim Tinh lạnh hừ một tiếng, phất Phù Trần trong tay.

Đại La đạo uẩn thẳng xông thiên khuyết, vô số đạo kiếm khí hóa thành trường kiếm đang xông tới giữa không trung đều sụp đổ tan tành.

Thấy thực lực của Thái Bạch Kim Tinh không kém, sắc mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân ngưng trọng, nghiêm túc hơn một chút, Phù Trần trong tay, trực tiếp cùng Thái Bạch Kim Tinh chiến thành một đoàn.

Ngọc Đỉnh tuy vừa mới chứng đạo Đại La Kim Tiên chưa lâu, nhưng dù sao cũng là truyền nhân của Thánh nhân, thủ đoạn kinh người.

Còn Thái Bạch Kim Tinh, cũng vừa mới chứng đạo Đại La, nhưng nội tình lại có phần kém hơn Ngọc Đỉnh.

Hai người giao chiến hai trăm hiệp, bất phân thắng bại.

Nhưng đến ngoài ba trăm hiệp, Thái Bạch Kim Tinh đã có phần bất lợi.

Tam thập tam thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên trong lòng nghẹn một ngụm khí, "Thật là phóng túng!" Ngài trong lòng đại nộ, đang chuẩn bị ra tay, trấn áp Ngọc Đỉnh, để tuyên dương uy thế của Đại Thiên Tôn.

Bỗng nhiên, tại Quán Giang khẩu, trong Dương phủ, lại vang lên một giọng nói nhàn nhã mà tùy ý.

"Ngọc Đỉnh sư thúc, ngươi thân là truyền nhân của Thánh nhân,

giữa chốn đông người ra tay với Tinh Quân Thiên Đình, chẳng phải là quá tứ vô kỵ đạn rồi sao!" Lời nói này nhẹ bẫng, nhưng lại rõ ràng lọt vào tai mỗi người.

Vân Hoa thầm kinh ngạc, chỉ nghe tiếng, liền có thể cảm nhận được Đại La đạo uẩn đang kích động.

Thực lực của người đến, e rằng còn xa hơn Ngọc Đỉnh Chân Nhân, và cả Thái Bạch Kim Tinh.

Nhưng nghe người đến lại xưng hô Ngọc Đỉnh Chân Nhân là sư thúc, Vân Hoa liền ngây người.

Trong các đạo thống chư Thánh, đạo thống nào có đệ tử tam đại mà có thể sánh ngang, thậm chí còn hơn hẳn các đệ tử nhị đại tinh anh của Xiển Giáo?

Chẳng lẽ là Đại sư huynh Tiệt Giáo, Triệu Công Minh một mạch kia?

Vân Hoa trong lòng đột nhiên chấn động, như thể nghĩ ra điều gì.

Giọng nói này vừa vang lên, Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên qua Hạo Thiên Kính quan sát, cũng không khỏi động tâm, giấu đi ý định muốn ra tay.

Quán Giang khẩu, sân viện Dương phủ, chỉ thấy giọng nói kia vừa dứt, một cây đại bổng màu vàng bay ra.

Vừa vặn đánh vào giữa chỗ Thái Bạch Kim Tinh và Ngọc Đỉnh Chân Nhân đang giao thủ.

"Ong!" Đại La pháp lực kích động, cây thiết bổng màu vàng kia lại trực tiếp tách hai người ra.

Tiếp đó, côn ảnh lóe lên, một bóng người màu vàng đã xuất hiện trong đại viện.

“Lục Nhĩ thượng tiên!” “Lục Nhĩ!” Thái Bạch Kim Tinh và Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng kêu lên.

Thái Bạch Kim Tinh thì không sao, nhưng trong mắt Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại đầy kinh hãi!

Không biết Lục Nhĩ tu hành thế nào những năm này, nay đạo hạnh lại khiến y cũng không thể nhìn thấu.

Lục Nhĩ cười hì hì chắp tay với Thái Bạch Kim Tinh: “Lão quan ngươi, đã lâu không gặp.” Lục Nhĩ và Thái Bạch Kim Tinh, từng có vài lần gặp mặt khi Thiên Đình mới được thành lập.

Lục Nhĩ nói xong, lại quay sang Ngọc Đỉnh: “Ngọc Đỉnh sư thúc, nghe nói ngươi đến Quán Giang khẩu, là muốn thu Dương gia nhị lang làm đồ đệ?” “Không sai.” Ngọc Đỉnh gật đầu, trong mắt đầy cảnh giác, Lục Nhĩ lúc này đến, là địch hay bạn đây.

Chương 274

“Thế thì không khéo rồi, ta đây cũng phụng sư tôn chi mệnh, đến thu đồ đệ.” “Ngươi cũng đến thu đồ đệ?” Ngọc Đỉnh Chân Nhân nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Không sai.” Nói xong, Lục Nhĩ nháy mắt với Vân Hoa tiên tử.

“Vân Hoa tiên tử, mời ngươi hãy đưa Đại Lang, Nhị Lang, Tam nữ nhi nhà ngươi ra đây đi.” Vân Hoa nhất thời không biết làm sao, Ngọc Đỉnh đã đứng ra, lạnh giọng nói: “Lục Nhĩ sư điệt, là ta sư thúc đến trước, đạo lý tiên lai hậu đáo này, ngươi hẳn phải biết chứ?” Lục Nhĩ tùy tiện ngắt một cọng cỏ đuôi chó ngậm vào miệng, cười với Ngọc Đỉnh: “Ta đây chỉ biết, Hồng Hoang đại địa, nhược nhục cường thực, ngươi nếu có thể đánh bại ta, Dương gia nhị lang sẽ cung kính nhường cho ngươi, nếu không đánh lại ta, hắc hắc, vậy thì Dương gia nhị lang đừng trách sư điệt thu đi.” “Cái này là ngươi nói đó!” Ngọc Đỉnh Chân Nhân tức giận, quát lớn một tiếng, tay cầm Trảm Tiên Kiếm trực tiếp bay ra, nặng nề chém về phía Lục Nhĩ.

Đối mặt với đòn sấm sét của Ngọc Đỉnh, Lục Nhĩ không né không tránh, trực tiếp đưa hai ngón tay ra.

“Leng keng!” Một tiếng kim loại va chạm vang vọng không ngừng trong nội viện Dương phủ.

Vân Hoa, Thái Bạch Kim Tinh, Dương Thiên Hữu trên mặt đều hiện lên sự kinh hãi tột độ.

Lục Nhĩ, lại trực tiếp kẹp chặt Trảm Tiên Kiếm!

“Làm sao có thể!” Trong mắt Ngọc Đỉnh lóe lên vẻ không thể tin được, Trảm Tiên Kiếm trong tay y là lợi khí hạng gì.

Lục Nhĩ lại trực tiếp cầm trong tay, vậy thì tạo nghệ nhục thân của hắn phải khủng bố đến mức nào?

Lục Nhĩ dùng sức, siết Trảm Tiên Kiếm vang lên tiếng "cắc cắc", cười nhạt nói: "Kiếm không tệ, nhưng đạo hạnh của Ngọc Đỉnh sư thúc, lại không được tốt lắm đâu." Nói xong, hắn mạnh mẽ búng một cái, Trảm Tiên Kiếm phát ra tiếng kêu bi minh, trực tiếp bay ngược trở lại tay Ngọc Đỉnh.

Lực lớn khủng bố truyền đến, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại lảo đảo lùi lại mấy bước.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tức đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, kiếm khí trên người không ngừng bùng phát.

Nhưng cuối cùng vẫn không ra tay, vừa mới giao đấu, y đã biết mình và Lục Nhĩ chênh lệch lớn đến mức nào.

Mười y, e rằng cũng không phải đối thủ của Lục Nhĩ.

Tam thập tam thiên, mây khói lượn lờ, tử khí bốc lên, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn thấy Lục Nhĩ vừa ra tay, đã khiến Ngọc Đỉnh Chân Nhân ăn thiệt thòi.

Hạo Thiên chỉ cảm thấy uất khí trong lòng tan biến hết, có một cảm giác sảng khoái không thể diễn tả.

Côn Luân Thánh Địa, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy ngồi cao trên Chư Thiên Khánh Vân, thấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân bị Lục Nhĩ làm cho chịu thiệt, trên mặt lóe lên vẻ phẫn nộ: "Nhiên Đăng, Côn Luân chúng Kim Tiên đâu?" Tiếng của Thánh nhân vang vọng Côn Luân Sơn, Nhiên Đăng, chúng Kim Tiên nghe thấy tiếng của sư phụ mình, không dám lơ là, vội vàng đến Ngọc Hư Cung, chắp tay hành lễ với Nguyên Thủy.

"Đệ tử bái kiến sư tôn, không biết sư tôn có gì phân phó." "Đến

Quán Giang khẩu nhân gian tranh một chuyến, nhớ gọi cả Đại sư huynh, Nhị sư huynh của các ngươi, trút giận cho Ngọc Đỉnh." "Vâng, chúng con tuân mệnh." Nhiên Đăng, chúng Kim Tiên gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang bay khỏi Côn Luân Sơn.

Nhìn bóng lưng của chúng Kim Tiên, trên mặt Nguyên Thủy lóe lên vẻ lạnh lẽo cực độ, Lục Nhĩ bé nhỏ, một loài mang lông đội sừng, cũng dám đối địch với Xiển Giáo của y, thật là không biết thiên số!

Bờ Đông Hải, Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung, trên mặt Thông Thiên lộ ra một nụ cười lạnh, lẩm bẩm một mình: "Vị sư huynh của ta này, miệng thì luôn nói là Huyền Môn chính thống, nhưng lại liên tục làm ra những chuyện lấy nhiều hiếp ít như thế này, thật đúng là vô sỉ." Thông Thiên trầm mặc một lát, sau đó nói: "Đa Bảo, Kim Linh đâu?" "Đệ tử có mặt." Chẳng mấy chốc, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu đến Bích Du Cung, hành lễ với Thông Thiên.

"Xiển Giáo vô sỉ, lấy nhiều hiếp ít, Lục Nhĩ sư điệt của các ngươi có nguy hiểm, hãy đến Quán Giang khẩu trợ giúp hắn một tay đi." "Vâng." Đa Bảo, Kim Linh trên mặt mang theo vài phần sát khí, Tiệt Giáo của bọn họ nay vạn tiên triều bái, đứng đầu trong các đạo thống Thánh nhân.

Không ức hiếp người khác đã là tốt lắm rồi, sao lại để người khác lấy nhiều hiếp ít?

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu lĩnh mệnh, liền trực tiếp xuống núi, bay về Quán Giang khẩu.

Chốc lát sau, Thông Thiên Giáo Chủ vẫn cảm thấy có chút không ổn, vị sư huynh kia của y, vì thể diện mà có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Trầm ngâm một hồi, Thông Thiên gọi đến Phó giáo chủ Tiệt Giáo

Huyền Quy.

Trong trận Vu Yêu quyết chiến, Huyền Quy đã dùng bốn chi của Thế Giới Thụ để chống đỡ trời đất.

Hạn chế Thiên Đạo trên người Huyền Quy từ đó được giải trừ, cuối cùng có thể hóa hình.

Sau khi hóa hình, dưới sự thuyết phục của Triệu Công Minh, y trực tiếp gia nhập Tiệt Giáo, trở thành Phó giáo chủ.

Tu vi của y đạt đến Chuẩn Thánh Đại viên mãn, cộng thêm sức phòng ngự sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo Huyền Thủy Quy Xác, có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, dù đối đầu với Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu các đại năng Chuẩn Thánh lão làng như vậy, y cũng không hề yếu thế.

Sau khi Thông Thiên Giáo Chủ thì thầm vài câu bên tai Huyền Quy, Huyền Quy trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Quán Giang khẩu, Thập Nhị Kim Tiên trong nháy mắt đã đến, khi nhìn thấy chỉ có Lục Nhĩ một mình, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Tính ra, Lục Nhĩ vẫn là sư điệt của bọn họ, mà không có ai đồng bối với bọn họ xuất hiện, một sư điệt bé nhỏ, lại khiến mười hai Kim Tiên Côn Luân bọn họ cùng xuất trận, thật là sỉ nhục cực lớn.

"Lục Nhĩ, bây giờ thúc thủ chịu trói, còn có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không, chỉ bằng việc ngươi hôm nay phạm thượng, ta có thể tại chỗ đánh chết ngươi." Quảng Thành Tử lạnh lùng nói, toàn thân Đại La đạo uẩn kích động, khí tức ổn định hơn nhiều so với Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Lục Nhĩ nhe răng cười, "Chỉ bằng các ngươi?

Có gan thì đến thử xem, xem rốt cuộc là ai đánh chết ai." "Hừ,

mang lông đội sừng thì vẫn là mang lông đội sừng, dù có chút đạo hạnh trong người, cũng vĩnh viễn là bèo bọt không gốc rễ, không thể thành đại đạo." Xích Tinh Tử liên tục cười lạnh, hai mắt tóe ra sát khí, hận không thể trực tiếp nuốt chửng Lục Nhĩ.

Còn về Thái Bạch Kim Tinh, đã sớm trốn đến chỗ xa, y vạn vạn không ngờ, y chỉ đến để đưa Vân Hoa tiên tử về Thiên Đình mà thôi, lại gây ra nhiều chuyện rắc rối đến vậy.

Hiện giờ Xiển Giáo, Tiệt Giáo hai đại đạo thống của Thánh nhân đang tranh chấp, y thân là người của Thiên Đình, vẫn là nên trốn xa một chút thì tốt hơn.

"Phiên Thiên Ấn!" Quảng Thành Tử đã lười nói nhảm với Lục Nhĩ, vừa ra tay liền là sát chiêu, Phiên Thiên Ấn đón gió biến lớn, hóa thành một ngọn núi nhỏ màu vàng, trực tiếp trấn áp về phía Lục Nhĩ.

"Âm Dương Kính!" "Trảm Tiên Kiếm!" Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng năm vị Đại La Kim Tiên dẫn đầu mở đường, đánh về phía Lục Nhĩ.

"Khổn Tiên Thừng!" "Cửu Long Thần Hỏa Tráo!" "Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến!" Sau ba người, Thái Ất Chân Nhân cùng chín vị tu sĩ cấp Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong khác cấp tốc theo sát.

Pháp lực đạo uẩn khủng bố, từng đợt cao hơn từng đợt, không gian xung quanh trực tiếp bị đánh nát vụn.

Thập Nhị Kim Tiên, với thế hổ lang mà lao đến, ngay cả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, e rằng cũng phải tránh xa ba xá.

Lục Nhĩ thấy vậy, khóe miệng nhếch lên, lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Sư tôn nói quả nhiên không sai, Xiển Giáo, một lũ vô sỉ đồ cũng vậy thôi.

Hắn thu lại Tùy Tâm Thiết Can Binh trong tay, lớn tiếng nói: "Ma

Viên Chân Thân!" Giọng nói vừa dứt, thân thể vốn đã cường tráng của hắn, như quả bóng được bơm khí, bắt đầu nhanh chóng bành trướng.

Chẳng mấy chốc đã hóa thành một con vượn khổng lồ cao mười mấy mét, toàn thân khí tức ngưng luyện, lông tóc cứng như kim thiết, như thần viên xuất thế.

Tiếp đó, hai chưởng hợp lại, trực tiếp với thế sấm sét vỗ về phía Thập Nhị Kim Tiên.

"Oanh!" Tiếng động đinh tai nhức óc vang vọng tận trời, đạo uẩn kinh người không ngừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, sắc mặt Thập Nhị Kim Tiên đột nhiên trắng bệch, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

"Bát Hầu, ngươi to gan thật đấy!" Nhiên Đăng quát lớn một tiếng, thấy Thập Nhị Kim Tiên không phải đối thủ, lập tức tế ra Linh Cữu Đăng đánh về phía Lục Nhĩ.

Nhiên Đăng, tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong lão làng, nội tình thâm hậu, khó dò lường.

Linh Cữu Đăng càng được y dưỡng vô số vạn năm, uy lực vô cùng, sánh ngang Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Dưới một đòn, ngay cả Lục Nhĩ cũng cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

"Đạo nhân tặc, dám đánh lén!" Lục Nhĩ phát cuồng, chỉ thấy hắn đưa hai tay lên, mạnh mẽ đỡ lấy, sau đó dùng sức quăng đi, Linh Cữu Đăng nặng nề, trực tiếp bị Lục Nhĩ hất bay, ngay cả Nhiên Đăng cũng một trận khí huyết cuộn trào.

Chương 275

Lúc này, Thập Nhị Kim Tiên đã bình phục khí tức trong cơ thể, đang muốn xông lên hợp vây Lục Nhĩ.

Nhưng lại thấy giữa không trung vang lên một tiếng quát nộ khác: "Tốt một cái Xiển Giáo, tốt một cái Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, hóa ra lại là lấy lớn hiếp nhỏ như vậy." Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu mặt như sương lạnh giá lâm, lạnh lùng nhìn Thập Nhị Kim Tiên Côn Luân.

"Động thủ!" Đa Bảo Đạo Nhân nháy mắt với Kim Linh Thánh Mẫu, trực tiếp tế ra Đa Bảo Tháp, mang theo uy thế vô thượng, trấn áp về phía Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh ba người.

Quảng Thành Tử vội tế ra Phiên Thiên Ấn chống đỡ, chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm vang lên, tựa như hai ngọn núi nhỏ bằng kim loại va vào nhau.

Sắc mặt Quảng Thành Tử trắng bệch, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài.

"Âm Dương Kính!" "Trảm Tiên Kiếm!" Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân dùng hết sức bình sinh.

Nhưng trên Đa Bảo Tháp, bảo quang lóe lên, thế đi không giảm, lại với thế sấm sét đánh bay Âm Dương Kính của Xích Tinh Tử, Trảm Tiên Kiếm của Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Hai người trước đó đã bị Lục Nhĩ đánh một đòn, đã bị thương, nay lại gặp Đa Bảo ra tay, không chịu nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài.

"Đại sư huynh!" Chúng Kim Tiên lo lắng kêu lớn, đang chuẩn bị

xông lên, trước mắt một bóng dáng yểu điệu lóe qua, Kim Linh Thánh Mẫu đã đến trước mặt bọn họ.

Một tay Long Hổ Ngọc Như Ý, một tay Tứ Tượng Tháp, trấn áp về phía các Kim Tiên còn lại.

Các Kim Tiên còn lại, bất quá chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong mà thôi, kém xa Kim Linh Thánh Mẫu rất nhiều.

Hầu như chỉ trong một khoảnh khắc giao đấu, mười vị Kim Tiên đã thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Một bên khác, Lục Nhĩ ngửa mặt lên trời gào dài một tiếng, Ma Viên Chân Thân lại một lần nữa biến lớn.

"Chiến chi pháp tắc, chiến thiên đấu địa, chiến chí chung chương!" Lục Nhĩ ngưng tụ toàn thân tinh khí thần, bốn thành Chiến Chi Pháp Tắc gia trì lên người, tung ra một quyền đỉnh phong.

"Rắc!" Linh Cữu Đăng không thể chịu đựng được nữa, trên đó xuất hiện một vết nứt, tiếp đó một lực lớn ập đến, trực tiếp đánh bay Nhiên Đăng Đạo Nhân một cách tàn bạo.

Người đang giữa không trung, khuôn mặt già nua của Nhiên Đăng đã đỏ bừng, một vệt máu nhỏ rỉ ra từ khóe miệng.

Thật đáng xấu hổ, quá đáng xấu hổ rồi!

Thân là Phó giáo chủ Xiển Giáo đường đường, nay lại để một đệ tử tam đại của Tiệt Giáo đánh thành ra nông nỗi này!

Nếu để Tam Thiên Khách Tử Tiêu năm xưa nhìn thấy, không biết sẽ trêu chọc y thế nào!

Giữa không trung, Nhiên Đăng cố gắng duy trì thân hình, vẻ kiêng dè nhìn về phía Lục Nhĩ!

Lục Nhĩ tên này, quả thực có chút thực lực, lại đã tu đến Đại La

Kim Tiên viên mãn!

Đột nhiên, trong mắt Nhiên Đăng lóe lên vẻ kinh hãi, chẳng lẽ đệ tử nhị đại của Tiệt Giáo, sư phụ của Lục Nhĩ kia, đã nhập Chuẩn Thánh rồi sao?

Nhiên Đăng đang miên man suy nghĩ, Lục Nhĩ cả người như một cỗ xe tăng hạng nặng, lại một lần nữa lao về phía Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng thầm kêu khổ, chỉ có thể lại xông lên đấu pháp với Lục Nhĩ.

"Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, các ngươi nói thế nào cũng là đệ tử nhị đại của Xiển Giáo, lại dám lấy lớn hiếp nhỏ như vậy, hợp lực ra tay với đệ tử tam đại của Tiệt Giáo ta, các ngươi không cảm thấy xấu hổ sao?" "Cũng được, hôm nay ta cứ xem, chỉ bằng lũ gà đất chó sành các ngươi, rốt cuộc có được mấy phần thực lực!" Tu vi của Đa Bảo ngày càng tinh tiến, lúc này khi nói chuyện, như tiếng sấm mùa xuân vang lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử.

Khoảnh khắc sau, y lại một lần nữa tế ra Đa Bảo Tháp, mang theo uy thế vô thượng, trấn áp về phía hai người.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử bị Đa Bảo đánh đến sắc mặt xanh trắng bất định, vội vàng tế ra linh bảo chống cự.

"Oanh!" Giữa không trung, vang lên tiếng va chạm kinh thiên, Đa Bảo ổn định như Thái Sơn, còn Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử thì trực tiếp bay ngược ra ngoài, một vệt máu vàng đỏ, nở rộ giữa không trung.

Một bên khác, Nhiên Đăng cũng không thể chống đỡ được công thế ngày càng mãnh liệt của Lục Nhĩ, lại một lần nữa bị quét bay.

Vết nứt trên Linh Cữu Đăng liên tục biến lớn, Nhiên Đăng đau

lòng đến rơi lệ.

Đây là linh bảo y dưỡng vô số vạn năm, nay mấy vết nứt này, còn không biết phải dưỡng bao nhiêu năm mới có thể phục hồi đây.

"Đi chết đi!" Lục Nhĩ đã chiến đến lửa giận bùng lên, Tùy Tâm Thiết Can Binh đột nhiên xuất hiện, với thế vạn quân sấm sét đập về phía Nhiên Đăng.

Thái Bạch Kim Tinh một bên nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, bá khí, vô song, chiến ý xông thẳng trời mây, đây chính là Tiệt Giáo vạn tiên triều bái sao?

Người còn nhiệt huyết sôi trào hơn Thái Bạch Kim Tinh, chính là Hạo Thiên.

Nhìn đệ tử Xiển Giáo bị đánh tan tác, Phó giáo chủ lại bị thương trong tay đệ tử tam đại của Tiệt Giáo.

Hạo Thiên hận không thể vỗ tay reo hò, cuối cùng cũng trút được một ngụm ác khí.

Vân Hoa, Dương Thiên Hữu trốn đến một bên, trong đôi mắt đẹp lóe lên quang hoa.

Tốt một con Lục Nhĩ Thần Hầu, quả nhiên là chiến thiên đấu địa, thiết cốt bất khuất!

"Ong ong!" Đúng lúc này, hư không nổi lên ba động cực lớn, một luồng uy áp vô pháp hình dung, từ từ lan tràn trong Dương phủ!

Lúc này Dương phủ, dường như đã trở thành một tiểu thế giới độc lập, chịu đựng những đòn liên tục của mọi người.

Ngay khi thiết côn của Lục Nhĩ sắp đập mạnh xuống, bỗng nhiên lông tơ dựng ngược, cảm nhận được một luồng nguy cơ cực lớn, thu hồi Tùy Tâm Thiết Can Binh, lùi về bên Đa Bảo.

Lại một chớp mắt, chỉ thấy chỗ Nhiên Đăng đứng, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một lão giả tóc bạc phơ, tay cầm Đào Trượng, vẻ mặt hiền hòa.

"Nam Cực Tiên Ông!" Đa Bảo, Kim Linh, Lục Nhĩ sắc mặt hơi biến, nhận ra người đến!

Chính là một trong Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung, giống như Nhiên Đăng, luôn ở bên Thánh nhân, hy vọng tiến thêm một bước, một cường giả tuyệt thế, Chuẩn Thánh Đại tu!

Hiện giờ, nhìn khí tức trên người Nam Cực Tiên Ông, rõ ràng đã bước vào Chuẩn Thánh.

Giữa Đại La và Chuẩn Thánh, là một hồng câu không thể vượt qua, có thể nói là trời đất cách biệt.

Với thực lực của Nam Cực Tiên Ông một mình, đủ để đánh cho Đa Bảo, Kim Linh, Lục Nhĩ ba người rối loạn.

"Nam Cực lão sư!" Thập Nhị Kim Tiên Côn Luân đều kinh hỉ kêu lớn, tiếp đó sắc mặt đột nhiên trở nên hung ác: "Nam Cực sư thúc, mau dạy dỗ con khỉ thối kia!" "Lục Nhĩ sư điệt hỏa khí lớn như vậy, vậy để ta thay ngươi giải tỏa một phen vậy." Nam Cực Tiên Ông khẽ gật đầu, giơ Đào Trượng trong tay lên, phất tay đánh về phía Lục Nhĩ.

Đào Trượng trông rất bình thường, tựa như Đào Trượng của phàm trần thế tục, nhưng lại mang đến cho Lục Nhĩ một luồng áp lực khủng bố vô cùng.

Khí tức toàn thân đều bị khóa chặt, không thể chạy thoát, chỉ có thể chính diện chống cự!

Cảm giác nguy cơ rõ rệt khiến toàn thân Lục Nhĩ lông tóc dựng ngược, tựa như từng cây kim bạc.

Trong lòng Lục Nhĩ, không biết từ lúc nào, dâng lên một luồng

phẫn nộ vô cùng lớn.

"Ma Viên Chân Thân, chiến thiên đấu địa!" Hắn trong cơn thịnh nộ gào thét, thân thể vốn đã khổng lồ lại càng to lớn hơn không ít.

Chương 276

Tiếp đó giơ Tùy Tâm Thiết Can Binh lên, đánh về phía Đào Trượng đang từ từ bay đến giữa không trung.

Nhưng Lục Nhĩ còn chưa bước ra ba bước, bỗng nhiên một luồng sức mạnh ôn hòa giáng xuống, mạnh mẽ định hắn lại giữa không trung.

Tiếp đó một ngón tay xuất hiện giữa hư không, va chạm với cây Đào Trượng kia!

"Oanh!" Một tiếng rên khẽ vang lên, Nam Cực Tiên Ông lảo đảo lùi lại mấy bước, Đào Trượng đã quay về trong tay Nam Cực Tiên Ông.

"Đại năng phương nào, sao không ra gặp mặt?" Trong mắt Nam Cực Tiên Ông đầy kinh ngạc, vừa rồi từ một ngón tay kia, y cảm nhận được một luồng sức mạnh khủng bố như biển khói mịt mờ, vượt xa y không biết bao nhiêu.

Sức mạnh này, y chỉ từng cảm nhận được trên người Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, người đến tuyệt đối là Chuẩn Thánh đỉnh cấp.

"Xẹt!" Hư không như một tờ giấy trắng bị xé toạc, tiếp đó một đạo nhân áo xanh bước ra từ trong đó.

Y mặt mũi đôn hậu trầm ổn, nhưng khí cơ tỏa ra từ người, lại che trời lấp đất, như lò lửa mặt trời rực rỡ, đốt cháy cửu thiên thập địa.

Góc Dương phủ, sắc mặt Thái Bạch Kim Tinh trắng bệch, cảm thấy nghẹt thở.

Thầm hối hận vì đến tranh chấp này, trận tranh chấp này, không biết đã lôi kéo bao nhiêu đại năng cường giả ra tay, không biết sẽ đắc

tội bao nhiêu người.

"Các hạ là ai?" Nam Cực Tiên Ông tự cho mình cũng kiến đa thức rộng, nhưng lại chưa từng thấy đạo nhân áo xanh này.

Đạo nhân áo xanh đạm mạc liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông một cái, tùy tiện vỗ ra một chưởng.

Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông đại biến, vội vàng tế ra Đào Trượng chống đỡ!

"Rắc!" Trên Đào Trượng đột nhiên xuất hiện một vết nứt lớn, Nam Cực Tiên Ông cả người bay ngược ra ngoài.

Sắc mặt lúc vàng lúc đỏ, chỉ tay về phía đạo nhân áo xanh, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra.

"Ngươi…" "Chúng đệ tử bái kiến Phó giáo chủ." Đa Bảo, Kim Linh, Lục Nhĩ nhìn đạo nhân áo xanh, mừng rỡ quá đỗi, vội vàng tiến lên hành lễ.

"Phó giáo chủ?" "Chẳng lẽ đây là con Huyền Quy ở Bắc Hải kia sao?" Tất cả tu sĩ Xiển Giáo, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh.

Bắc Hải Huyền Quy, đó chính là sinh linh đầu tiên từ khi khai thiên lập địa, pháp lực cường đại, quán tuyệt cổ kim.

Tuyệt đối có hy vọng tranh giành danh hiệu đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, tồn tại như vậy, lại gia nhập Tiệt Giáo?

Côn Luân Thánh Địa, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy tay cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, một luồng nộ ý từ trong lòng bùng phát.

"Hừ, không tuân Thiên mệnh, đáng tru!" Nói xong, y trực tiếp ném ra Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay!

Dương phủ, trong chớp mắt, hư không run rẩy, không gian tan nát.

Một cái Tam Bảo Ngọc Như Ý khổng lồ từ không trung đánh tới,

mang theo uy thế vô thượng của Thánh nhân!

Trực tiếp nhắm vào Lục Nhĩ, muốn một kích lấy mạng Lục Nhĩ, để giải mối hận trong lòng.

Hít!

Thái Bạch Kim Tinh hít một ngụm khí lạnh, che kín hai mắt.

Thánh nhân ra tay, ai có thể chống đỡ?

"Đây là, Tam Bảo Ngọc Như Ý của sư tôn!" "Sư huynh đệ môn, cùng nhau ra tay, diệt con khỉ thối này!" "Không tuân Thiên mệnh, không biết thiên số, đáng tru!" Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên hai mắt đột nhiên sáng rực, cùng nhau ra tay, đi cùng Tam Bảo Ngọc Như Ý, hợp lực áp về phía mọi người.

"Phó giáo chủ, phải làm sao đây?" Đa Bảo sắc mặt hơi biến, kêu lớn, vạn vạn không ngờ, Thánh nhân lại bất chấp tất cả, tự mình ra tay.

"Đừng hoảng." Giọng Huyền Quy ôn hòa, ý niệm vừa động, Huyền Thủy Quy Xác tinh xảo mềm mại bay ra.

Quy Xác đón gió biến lớn, trực tiếp bao trùm toàn bộ ba người Đa Bảo, Kim Linh, Lục Nhĩ.

"Oanh!" Từng tiếng nổ lớn vang lên, đòn tấn công của Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên và những người khác đánh vào Huyền Thủy Quy Xác, giống như một người ném một hòn đá vào biển lớn, không hề tạo ra một chút sóng gió nào.

Chỉ đến khi Tam Bảo Ngọc Như Ý tới, sắc mặt Huyền Quy mới trịnh trọng hơn một chút, y phất tay.

Trên Huyền Thủy Quy Xác, đột nhiên quang mang đại phóng, vô số phù văn huyền diệu phức tạp bay lên.

Tam Bảo Ngọc Như Ý mạnh mẽ đánh vào Huyền Thủy Quy Xác, lại giống như đánh vào không khí.

Bề mặt Quy Xác, nổi lên vô số gợn sóng, từng lớp một hóa giải sức mạnh khổng lồ ẩn chứa trong Tam Bảo Ngọc Như Ý.

"Hít!" "Nó, nó lại chặn được một kích của Thánh nhân!" "Không hổ là Huyền Quy khai thiên vô song, sức phòng ngự này, e rằng là vô địch dưới Thánh nhân rồi sao?" Tất cả mọi người trong trường đều kinh ngạc tột độ, trên mặt đầy vẻ không thể tin được, phải biết rằng, đó là Thánh nhân a.

Cái gì là Thánh nhân, chí cao vô thượng gọi là Thánh nhân, một kích của Thánh nhân.

Theo lý thuyết thì dưới Thánh nhân tuyệt đối không ai có thể chống đỡ được, nhưng Huyền Quy lại làm được.

U Minh Huyết Hải, sóng lớn cuồn cuộn, Minh Hà Lão Tổ đoan tọa trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trên mặt lại lóe lên một tia hưng phấn.

"Cứng đối cứng với một kích của Thánh nhân, điều này có lẽ nói lên rằng, với thân phận Chuẩn Thánh, cũng có khả năng đồ Thánh sao?" Minh Hà tu Chí Thuần Sát Đạo, cái gọi là Sát Thiên, Sát Địa, Sát Chúng Sinh, vạn vật sinh linh, tu sĩ vạn tộc Hồng Hoang vẫn lạc trong tay y không biết bao nhiêu, nhưng Thánh nhân, y lại chưa từng giao thủ.

"Xem ra có thời gian, phải đi Thập Bát Trọng U Minh Hải một chuyến, hoặc Kim Ngao Đảo một chuyến rồi." Ý nghĩ này của Minh Hà, nếu để các tu sĩ Hồng Hoang khác biết được, thế tất sẽ mắng y là

một kẻ điên.

Thánh nhân cao cao tại thượng, trải vạn kiếp mà bất ma, dính nhân quả mà bất nhiễm, cùng trời thường tại, cùng đạo đồng tồn.

Người thường gặp Thánh nhân, chỉ có thể ngưỡng mộ, kính trọng.

Nhưng Minh Hà lão quái này, lại muốn giao thủ với ngài, thậm chí giết ngài.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử cảm nhận được ba động pháp lực của Thánh nhân trong cõi u minh, trên mặt cũng lóe lên một tia kinh hãi.

Bắc Minh Huyền Quy, sự tích lũy của ức vạn năm, lại có thể chống đỡ một kích của Thánh nhân, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Quán Giang khẩu, sau khi Huyền Quy đỡ được Tam Bảo Ngọc Như Ý, khí huyết trong cơ thể hơi cuồn cuộn, nhưng trên mặt y vẫn giả vờ một vẻ bình thản vô cùng, nhàn nhạt nói: "Thánh nhân ra tay, quả nhiên lợi hại, Huyền Quy không bằng vậy." Lời của Huyền Quy, khiến khóe miệng tất cả mọi người có mặt đều khẽ co giật, lời vừa rồi là tiếng người sao?

Với đạo hạnh Chuẩn Thánh, đỡ được một kích của Thánh nhân, đã tạo nên thần thoại từ xưa đến nay chưa từng có.

Côn Luân Thánh Địa, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy thấy một kích Tam Bảo Ngọc Như Ý của mình lại không có hiệu quả.

Lập tức đại nộ, trong đôi mắt tự nhiên bùng lên ngọn lửa.

"Tốt một cái Huyền Quy, không biết thiên số, tìm chết!" Y đang chuẩn bị thao túng Tam Bảo Ngọc Như Ý, một lần nữa ra tay với Huyền Quy.

Bỗng nhiên, trong Ngọc Hư Cung, không gian bắt đầu gợn sóng, tiếp đó mạnh mẽ xé toạc, Thông Thiên Giáo Chủ từ từ bước ra từ trong đó.

Chương 277

"Thông Thiên!" Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên, trong mắt không thấy một chút tình huynh đệ nào, chỉ có vẻ lạnh lẽo.

"Nguyên Thủy, ngươi quá đáng rồi, nếu còn ra tay nữa, đừng trách kiếm của ta vô tình." Thông Thiên mặc đạo bào màu xanh nhạt, hai tay chắp sau lưng, sắc mặt bình thản nhìn Nguyên Thủy.

"To gan Thông Thiên, không kính sư huynh, ngươi to gan thật đấy!" Khóe miệng Thông Thiên nhếch lên một nụ cười trêu đùa, "Sư huynh?

Năm xưa trên Côn Luân Sơn, khi Tam Thanh phân gia, ngươi còn nhớ chúng ta là quan hệ sư huynh đệ không?" "To gan Thông Thiên, xem ra ngươi và những tên mang lông đội sừng, loài thấp sinh noãn hóa đệ tử ở lâu, ngay cả bản thân ngươi cũng bị đồng hóa rồi, ta với tư cách huynh trưởng của ngươi, hôm nay sẽ đến đánh thức ngươi!" Trong lời nói, sau lưng Nguyên Thủy, hư ảnh Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên ẩn hiện, sát phạt chi khí vô thượng như thác nước chín vạn dặm, đổ ập xuống, khuấy động càn khôn, khiến cả Ngọc Hư Cung đều khẽ run rẩy.

"Ha ha ha ha!" Thông Thiên Giáo Chủ cười lớn một tiếng, lông mày khẽ nhếch, lạnh giọng nói: "Tiệt Giáo của ta nay nội ngoại môn đệ tử phá vạn, có thế vạn tiên triều bái, môn hạ tám đại thân truyền, đã có một vị tu đến Chuẩn Thánh, hai vị Đại La Kim Tiên, Xiển Giáo các ngươi, lấy gì ra mà so với Tiệt Giáo ta, nếu Tiệt Giáo ta đều là những loài mang lông đội sừng, thấp sinh noãn hóa, vậy thì Xiển Giáo trên dưới các ngươi đều là thứ gì?" "Phóng tứ!" Nguyên Thủy phất tay, Bàn Cổ Phiên sau lưng trong khoảnh khắc hóa thành thực chất,

với thế sấm sét áp về phía Thông Thiên.

Thánh nhân thôi động Tiên Thiên Chí Bảo, trong chớp mắt, không gian tan nát, địa hỏa thủy phong bạo động.

Dường như trong chớp mắt, vùng không gian này đã hóa thành hư vô.

"Hừ, sợ ngươi không thành?" Thông Thiên lạnh hừ, trong nháy mắt tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm cùng y đối địch.

Cả Ngọc Hư Cung, lúc này hoàn toàn bị phong bế, biến thành một tiểu thế giới.

Đồng thời cũng là chiến trường giao chiến của Thông Thiên và Nguyên Thủy, đạo uẩn của Thánh nhân lấy Côn Luân Sơn làm trung tâm, không ngừng lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Không gian không ngừng rung chuyển, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, vạn vật lúc này đều run rẩy.

Trong chớp mắt, ánh mắt vạn tộc Hồng Hoang đồng loạt đổ về Côn Luân Sơn, trong mắt mang theo vẻ kinh khủng, đó là Thánh nhân đang giao chiến!

Nếu không phải tiểu thế giới Ngọc Hư Cung này đã cản trở chín thành uy lực giao chiến của Thánh nhân, e rằng lấy Côn Luân Sơn làm trung tâm, đại địa xung quanh hàng vạn dặm, đều phải chịu tai ương diệt đỉnh.

Tam thập tam thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên không thể ngồi yên xem kịch nữa, sắc mặt ngài đột nhiên trầm xuống.

"Chết tiệt, mọi chuyện càng ngày càng lớn rồi!" "Dao Trì, ngươi giữ vững Thiên Đình, ta phải xuống hạ giới một chuyến." Dao Trì khẽ gật đầu, "Ngươi cứ yên tâm hạ giới, Thiên Đình có ta." Hạo Thiên ý niệm vừa động, hóa thành một đạo lưu quang, bay về hạ giới.

Thái Tố Thiên, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa khẽ nhíu mày, lắc đầu nói: "Kim Ninh, ngươi cũng xuống hạ giới một chuyến đi, đưa ba nữ nhi của Vân Hoa đó lên Oa Hoàng Cung, ta muốn đích thân bồi dưỡng." "Vâng, nương nương." Kim Ninh triển cánh, hóa thành một con Hỏa Phượng khổng lồ, bay về hạ giới.

Quán Giang khẩu, Huyền Quy đạm mạc nhìn Tam Bảo Ngọc Như Ý tự động phá vỡ không gian biến mất, nhàn nhạt nói: "Nam Cực đạo hữu, nếu các ngươi không rời đi nữa, thì đừng hòng đi." Giọng Huyền Quy bình thản, sát khí trong lời nói không hề che giấu.

Với thực lực của y, giữ lại Nam Cực Tiên Ông và nhóm người này, dễ như ăn cơm uống nước, không hề có chút khó khăn nào.

Nam Cực Tiên Ông sắc mặt khó coi, lần này, không những không lập công, Xiển Giáo còn mất hết thể diện.

Y phất tay, "Chúng ta đi!" Nói đoạn, thân ảnh lóe lên, đã không thấy tăm hơi, Nhiên Đăng theo sau.

Lục Nhĩ nhe răng cười với Thập Nhị Kim Tiên, khinh miệt một tiếng: "Nhìn gì mà nhìn, có gan thì đến làm thêm một trận nữa!" "Chúng ta đi." Quảng Thành Tử cố nén một ngụm giận trong lòng, dẫn mười một vị Kim Tiên còn lại rời đi.

Lúc này, chân trời lại có hai đạo lưu quang phá vỡ hư không mà đến, một đạo uy nghiêm, một đạo rực lửa, chính là Hạo Thiên và Kim Ninh Hỏa Phượng.

Thái Bạch Kim Tinh vội vàng từ góc khuất chui ra, chạy nhanh đến bên Hạo Thiên, cúi mình hành lễ: "Đại Thiên Tôn." Huyền Quy, Lục Nhĩ, Đa Bảo, Kim Linh, Kim Ninh lần lượt cúi người hành lễ với Hạo Thiên: "Chúng thần bái kiến Đại Thiên Tôn." "Chư vị miễn lễ." Hạo Thiên vội vàng phất tay, ý bảo mọi người đứng dậy.

Hạo Thiên quay người nhìn về phía Kim Ninh, cười nói: "Kim Ninh đạo hữu sao cũng đến rồi?" Kim Ninh cười nói: "Nương nương nói, người và tam nữ của Vân Hoa tiên tử có duyên, đặc biệt bảo ta đến đưa các cô lên Oa Hoàng Cung tu hành." Hạo Thiên bất động thanh sắc gật đầu, sau đó chắp tay với Huyền Quy, trên mặt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Phó giáo chủ hôm nay đỡ được một kích của Thánh nhân, sau này vô tận tuế nguyệt, e rằng sẽ danh chấn Hồng Hoang." Huyền Quy cười cười: "May mắn mà thôi, Đại Thiên Tôn quá khen." Chẳng mấy chốc, Hạo Thiên nhìn về phía Vân Hoa, sắc mặt không khỏi lạnh xuống, lạnh hừ một tiếng nói: "Vân Hoa, ngươi có biết tội không?" Vân Hoa tiên tử thần sắc kinh hoảng, quỳ xuống đất, cúi đầu, giọng nói khẽ run rẩy: "Vân Hoa biết sai rồi." Dương Thiên Hữu vội vàng ngẩng đầu: "Đại Thiên Tôn, tất cả những chuyện này đều là lỗi của ta, ngài tha cho Vân Hoa, mọi tội trách ta một mình gánh chịu." "Đây chính là phàm nhân ngươi hạ phàm kết hợp, đâu có một chút nào đặc biệt." Hạo Thiên cao cao tại thượng, thần sắc đạm mạc, ngài phất tay, Dương Thiên Hữu dường như gánh một ngọn núi lớn, "Phanh" một tiếng quỳ xuống đất, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi hột to như hạt đậu rơi xuống đất.

"Được, lời này là ngươi nói, chỉ cần ngươi tự tận ở đây, ta liền tha cho Vân Hoa." Chỉ nghe một tiếng "đinh đang", trước mặt Dương Thiên Hữu đã rơi xuống một con dao găm.

"Đại Thiên Tôn nhất ngôn cửu đỉnh, ta đây liền làm theo." Dương Thiên Hữu nhặt dao găm lên, không hề do dự trực tiếp đâm về phía ngực, tàn nhẫn sắc bén!

Nhưng đúng lúc cách tim còn một chút khoảng cách, thân thể đột nhiên cứng đờ, như bị định tại chỗ, không thể động đậy.

Sắc mặt Hạo Thiên hòa hoãn vài phần: "Nhìn thấy ngươi thật tâm thật ý đối tốt với Vân Hoa, tha cho ngươi một mạng vậy." Nói xong, ý niệm vừa động, dao găm trên tay Dương Thiên Hữu hóa thành khói bụi.

Vân Hoa siết chặt tim, đột nhiên thả lỏng, "Vân Hoa tạ ơn Đại Thiên Tôn ra tay lưu tình." Hạo Thiên nói: "Đi gọi ba đứa con gái của ngươi ra đây đi." "Vâng." Vân Hoa y ngôn đi đưa Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền đang giấu trong nhà ra.

Ba người theo sau Vân Hoa, rụt rè nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên cười nói: "Mau gọi Cữu Cữu." "Cữu Cữu." Ba người đồng thanh kêu lên.

Đôi mắt linh động, căn cốt bất phàm, tuổi còn nhỏ, nhưng lại như một người lớn.

Nụ cười trên mặt Hạo Thiên càng lúc càng đậm, cười nói: "Các ngươi có nguyện ý theo Cữu Cữu cùng về Thiên Đình học tập đại bản sự không?" "Thiên Đình, đó là nơi nào?" Dương Thiền chớp chớp đôi mắt to linh lợi, đầy nghi hoặc.

"Thiên Đình là một nơi rất tốt, điêu lan ngọc thế, đình đài lầu các, tiên cầm dị thú, là tiên cảnh chân chính." Dương Tiễn lại chỉ tay về phía Lục Nhĩ: "Con cũng muốn học nghệ, nhưng con muốn theo học bên cạnh con hầu lớn này." Rõ ràng, trước đó Lục Nhĩ một mình địch Thập Nhị Kim Tiên, tư thái uy phong lẫm lẫm, đều được Dương Tiễn nhìn thấy.

Hạo Thiên khẽ nhíu mày.

Dương Giao siết siết cơ bắp trên cánh tay còn chưa có khối nào, "Con tất cả đều nghe lời mẹ và Cữu Cữu." Hạo Thiên lúc này mới nở nụ cười, ngài đang chuẩn bị mở miệng, muốn đưa Vân Hoa, Dương

Thiên Hữu, cùng ba người Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền về Thiên Đình.

Huyền Quy đứng ra, cười cười nói: "Đại Thiên Tôn, ba vị nữ nhi của Vân Hoa tiên tử, đều là lương tài mỹ ngọc, nếu như đến Thiên Đình, Đại Thiên Tôn không có thời gian nhàn rỗi chỉ điểm, chẳng phải là lãng phí vô ích sao, Lục Nhĩ sư điệt của ta đây, nguyện ý thay Đại Thiên Tôn dạy dỗ một thời gian, đợi ngày sau tu luyện thành công, rồi về Thiên Đình cũng không muộn, không biết Đại Thiên Tôn ý hạ như thế nào?" Hạo Thiên nhíu mày, Huyền Quy nói cũng là sự thật, Thiên Đình không có người dùng được, đều đến Thiên Đình, ai sẽ đến dạy dỗ?

Nhưng nể mặt Huyền Quy biết nói chuyện như vậy, Hạo Thiên vẫn đồng ý.

Thiên Đình đã suýt đắc tội chết Xiển Giáo, nếu lại đắc tội cả Tiệt Giáo, hành sự e rằng sẽ càng thêm khó khăn.

Ngài trầm ngâm một lát, nhìn về phía Lục Nhĩ, trịnh trọng nói: "Dương Tiễn nguyện ý bái ngươi làm sư, ngươi có nguyện ý thu nhận hắn không?" "Đương nhiên nguyện ý rồi." "Được, Dương Tiễn, mau bái kiến lão sư của ngươi đi." Ngay lập tức, Dương Tiễn dưới sự chứng kiến của mọi người, thành công bái Lục Nhĩ làm sư.

Vì đã nể mặt Tiệt Giáo một lần, Hạo Thiên tự nhiên không ngại nể mặt Nữ Oa thêm một lần nữa.

Hạo Thiên lại nói: "Được Thánh nhân Nữ Oa ưu ái, là phúc phận của Thiền Nhi, làm phiền Kim Ninh đạo hữu chiếu cố nhiều hơn." "Đại Thiên Tôn yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc công chúa thật tốt." Vân Hoa tuy không nỡ, nhưng hiện giờ đã là kết cục tốt nhất.

Hạo Thiên nói xong, trực tiếp đưa Thái Bạch Kim Tinh, Vân Hoa, Dương Thiên Hữu, Dương Giao và những người khác trở về Thiên

Đình.

Kim Ninh thì đưa Dương Thiền về Oa Hoàng Cung.

Huyền Quy đưa Đa Bảo, Kim Linh trở về Tiệt Giáo Đông Hải.

Lục Nhĩ thì đưa Dương Tiễn trở về Nga Mi Sơn, La Phù Động.

Dưới Nga Mi Sơn, Dương Tiễn mở to đôi mắt tò mò, nhìn ngó xung quanh.

"Lão sư, đây chính là Nga Mi Sơn, đạo trường của Công Minh tổ sư sao?" "Đó đương nhiên rồi, đây là đạo trường của lão sư, đồng thời sau này cũng là nhà của con." Lục Nhĩ nắm tay Dương Tiễn, tiến vào La Phù Động.

Trong La Phù Động, Triệu Công Minh đang giảng đạo, Hắc Hổ nằm bên cạnh Triệu Công Minh ngáy khò khò.

Đạo hạnh toàn thân, rõ ràng đã thăng lên Đại La Kim Tiên, từng trận đạo uẩn không ngừng ập đến.

Bên dưới Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti tĩnh tâm lắng nghe, tham ngộ đại đạo.

Hai người đã được chân truyền của Triệu Công Minh, đạo hạnh của mỗi người đều là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể chứng đạo Đại La.

Chương 278

Sau khi Lục Nhĩ tiến vào, cúi lạy Triệu Công Minh một cái, mừng rỡ nói: "Đệ tử bái kiến sư tôn, may mắn không làm nhục mệnh, đã đưa Dương Tiễn về rồi." Mặc dù Dương Tiễn rất hợp khẩu vị Lục Nhĩ, nhưng Lục Nhĩ cũng không biết, vì sao sư tôn lại dặn dò, nhất định phải đưa Dương Tiễn về.

Triệu Công Minh đánh ra một đạo pháp lực, nâng Lục Nhĩ dậy, cười tủm tỉm nhìn về phía Dương Tiễn.

"Sau này con cứ ở Nga Mi Sơn này học tập bản sự thật tốt, sau này có thời gian, sẽ cho con đi Thiên Đình thăm phụ thân, mẫu thân, đợi con xuất sư sau này, cửu thiên thập địa, tứ hải bát hoang đều tùy con ngao du." Nói xong, Triệu Công Minh lấy ra một viên Hỗn Nguyên Như Nhất Kim Đan, cho Dương Tiễn nuốt xuống.

Sau khi Dương Tiễn nuốt xuống, trong chớp mắt tẩy tủy phạt mao, huyết mạch nhân tiên được kích phát đến cực hạn, khí tức toàn thân, cũng không ngừng thăng tiến!

Luyện tinh hóa khí!

Luyện khí hóa thần!

Luyện thần phản hư!

Luyện hư hợp đạo!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài hơi thở, đã thăng lên đỉnh phong phàm nhân!

"Hít, tốc độ nhanh như vậy!" Lục Nhĩ hít một ngụm khí lạnh, dù tư chất có yêu nghiệt đến mấy, tốc độ cũng không đến mức nhanh như vậy chứ?

“Ngươi nhìn khí vận sau lưng hắn đi.” Triệu Công Minh nói một câu.

Khí vận trên người tu sĩ, người ngoài muốn thăm dò vô cùng khó khăn.

Trừ phi tu vi cao hơn người cần thăm dò rất nhiều.

Hai là người bị thăm dò chủ động thả lỏng tâm thần, tùy ý người khác thăm dò.

Tu vi của Lục Nhĩ đạt Đại La đỉnh phong, thăm dò khí vận của Dương Tiễn tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Khi Lục Nhĩ nhìn thấy khí vận mênh mông như biển cả trên người Dương Tiễn, cả người hắn đều chấn động.

“Sao lại, khí vận khổng lồ như vậy, điều này không thể nào.” Lục Nhĩ ngây người, khí vận trên người Dương Tiễn dồi dào, thậm chí còn nhiều hơn cả Đại La Kim Tiên bình thường, quả là nghịch thiên.

Người mang đại khí vận, thành tựu tương lai không thể lường trước.

Quan trọng nhất là, nhờ đại khí vận vô thượng, tốc độ tu hành cực nhanh, công sức một ngày có thể sánh bằng một năm, thậm chí lâu hơn của tu sĩ bình thường.

Điều này nói lên điều gì, nói lên Dương Tiễn trong một thời gian rất ngắn, có thể đạt đến một cảnh giới cực cao.

Triệu Công Minh không có ý định giải thích với Lục Nhĩ, cười cười: “Yên tâm đi, thu nhận Dương Tiễn, ngươi sẽ không thiệt đâu, đưa hắn xuống, dạy dỗ thật tốt đi.” “Vâng, lão sư.” Lục Nhĩ dẫn Dương Tiễn lui xuống.

Tam thập tam thiên, điêu lan ngọc thế, tử khí bốc lên, trong Lăng

Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên đích thân kiểm tra căn cốt, khí vận cho Dương Giao.

Khi ngài nhìn thấy khí vận dồi dào vô cùng trên người Dương Giao, cùng với căn cốt nhục thân không kém gì sinh linh tiên thiên, cả người đều chấn động.

Lương tài mỹ ngọc!

Đây là lương tài mỹ ngọc chân chính a, dạy dỗ thật tốt, tương lai đừng nói chứng đạo Đại La Kim Tiên, ngay cả tỷ lệ chứng đạo Chuẩn Thánh cũng cực lớn, có thể xưng là thiên kiêu!

Trong chớp mắt, sự bất mãn của Hạo Thiên đối với Vân Hoa tan biến.

Có thể mang đến cho Thiên Đình một khối lương tài mỹ ngọc như vậy, tất cả đều đáng giá.

Nhưng chẳng mấy chốc, sắc mặt Hạo Thiên lại trở nên khó coi, đầy hối hận.

Tư chất của Dương Giao đã như vậy, có thể thấy Dương Tiễn, Dương Thiền tuyệt đối cũng không kém đi đâu, Thiên Đình ngài, thống thất hai đại nhân tài.

Nhưng sau đó, sắc mặt Hạo Thiên lại trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

Dương Giao tạm thời không nói, Dương Tiễn, Dương Thiễn dù sao cũng là cháu ngoại của ngài, cắt đứt xương cốt vẫn còn dính gân, tương lai tu hành thành công, học được đại bản sự, chẳng phải đều là của Thiên Đình ngài sao?

Thời gian thoắt cái, mấy nghìn năm đã trôi qua.

Dương Giao thiên sinh thần lực, lực bạt sơn hà, dưới sự chỉ điểm

tận tâm của Hạo Thiên, tu vi một đường thăng đến Kim Tiên đỉnh phong!

Ngũ Khí Triều Nguyên, chiến lực vô song cùng cấp, được Hạo Thiên trọng dụng, được phong làm Thiên Đình Binh Mã Đại Nguyên Soái, thống lĩnh tất cả binh mã Thiên Đình.

Vân Hoa tiên tử, thì khôi phục chức vị dục giới nữ thần, vẫn trấn thủ dục giới.

Dương Thiên Hữu, thì được Hạo Thiên phong cho một chức quan không lớn không nhỏ.

Mặc dù tư chất của Dương Thiên Hữu kém cỏi, khó có thể thành tiên, nhưng có thể liên tục được hưởng khí vận của Thiên Đình, phi công đức, đơn giản mà có được trường sinh cũng không khó.

Thái Tố Thiên, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đối với Dương Thiền càng thêm yêu thương!

Bảo vật không ngừng, linh túy đầy đủ, dưới sự hun đúc của Thánh nhân nương nương.

Dương Thiền cũng tu thành Ngũ Khí trong ngực, chứng đạo Kim Tiên đỉnh phong.

Thái Ất Kim Tiên bình thường, cũng rất ít là đối thủ của nàng.

Còn về Dương Tiễn, là người có phúc duyên sâu đậm nhất trong ba người.

Tuy được Lục Nhĩ thu nhập môn hạ, nhưng trên thực tế, lại được Triệu Công Minh và Lục Nhĩ hỗn hợp chỉ điểm.

Kế thừa hoàn hảo ý chí chiến đấu của Lục Nhĩ, chiến thiên đấu địa, tu vi một thân càng mạnh mẽ, đã ngưng tụ Tam Hoa trên đỉnh đầu, là Thái Ất Kim Tiên.

Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền ba người với tốc độ không thể tưởng tượng được của người thường mà không ngừng đề thăng bản thân.

Và năm Đại Vũ đế tạo Đại Việt Hoàng Triều, cũng dần đi đến giai đoạn cuối.

Nhân Hoàng hiện giờ, là Hạ Cao, tài năng Hạ Cao bình thường, sau khi kế vị, không nghĩ đến cải cách, ham mê hưởng lạc, sau vài trăm năm tại vị liền thoái vị về tổ địa Nhân tộc.

Cùng lúc đó, tại Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn, trong một tòa cung điện khổng lồ, Khổng Tuyên ngồi trên một đài đá đỏ rực, vạn ngàn tư niệm trong lòng.

Giờ đây, y đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, ba thi đều đã chém đứt, chỉ chờ ba thi hợp nhất, chứng đạo Chuẩn Thánh Đại viên mãn, rồi thành tựu Tam Thi Thánh Nhân.

Thế nhưng y đã bái phỏng rất nhiều Tử Tiêu Tam Thiên Khách năm xưa.

Những vị đó đều là những tu sĩ đại năng cực kỳ cổ lão, đa số là Chuẩn Thánh, thậm chí còn có mấy vị Chuẩn Thánh Đại viên mãn.

Từ miệng họ, Khổng Tuyên được biết, Tam Thi chứng đạo, khó, khó, khó!

Ước vạn năm qua, chỉ có Đạo Tổ một mình thành công.

Chương 279

Những người khác, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất, kẻ được xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân năm xưa, cũng công dã tràng.

Khổng Tuyên tuy kiêu ngạo, nhưng cũng không tự đại đến mức có thể vượt xa Đông Hoàng Thái Nhất năm xưa.

Hơn nữa, tu hành đến cảnh giới này, trong cõi u minh có cảm giác rằng trước pháp Tam Thi là một vực sâu vô cùng lớn, khó mà vượt qua được.

Khổng Tuyên không phải kẻ cố chấp, đã không thể vượt qua, thì tìm đường khác vậy.

Thời gian trước, Khổng Tuyên bấm ngón tay suy tính, bất ngờ phát hiện, vận mệnh của Đại Việt Quốc đã sắp cạn.

Thế là y phân ra một sợi hồn phách hạ giới, tìm kiếm một tia sinh cơ trong cõi u minh đó.

Hạ giới, bên bờ Hoàng Hà, bộ lạc Thương, đây là một bộ lạc cực kỳ cổ lão, đã tồn tại từ khi Đại Việt Hoàng Triều được thành lập.

Bộ lạc có hơn mười vạn người, được coi là một bộ lạc vừa và nhỏ.

Trong bộ lạc có một nữ tử tên Địch Giản, trẻ trung xinh đẹp.

Mới mười tám tuổi, đã trở nên khuynh quốc khuynh thành, là đệ nhất mỹ nhân của bộ lạc Thương.

Ngày nọ, Địch Giản ra ngoài giặt giũ, đi được một lúc, bỗng nhiên thấy trên cửu thiên có một con Huyền Điểu Phượng Hoàng chấn động đôi cánh bay về phía nàng.

Địch Giản giật mình hoảng sợ, vội che mắt lại, không cẩn thận, ngã mạnh xuống đất.

Nhưng chờ mãi nửa ngày, cũng không thấy Huyền Điểu Phượng Hoàng dùng móng vuốt sắc nhọn, trái lại trong lòng bàn tay có một vật nặng trĩu.

Địch Giản đánh bạo mở mắt ra nhìn, lại là một quả trứng tròn trịa tinh xảo.

Trên vỏ trứng, mang theo tạo hóa huyền diệu vô thượng, ẩn ẩn hiện lên những đạo văn cổ xưa, vô cùng thâm ảo, thoạt nhìn thì vô cùng lộn xộn, nhưng nhìn kỹ lại, lại hàm chứa lý lẽ chí cao của trời đất!

"Cộp cộp." Địch Giản nhìn quả trứng trắng nõn tinh xảo, lại không thể kiềm chế được mà nuốt nước bọt.

Địch Giản nghĩ đến con Huyền Điểu Phượng Hoàng hung dữ trước đó, bèn nhóm lửa, nướng chín quả trứng.

Ăn xong trứng, Địch Giản liền trở về bộ lạc Thương, rất nhanh, Địch Giản phát hiện mình đã mang thai!

Đối với điều này, Địch Giản vô cùng kinh ngạc, mình chỉ ăn một quả trứng, tại sao lại mang thai chứ!

Địch Giản mang thai đã gây ra một cơn bão nhỏ trong toàn bộ bộ lạc Thương, nhưng rất nhanh cơn bão tan đi.

Bởi vì bộ lạc Thương là một bộ lạc phàm nhân lạc hậu, quanh năm săn bắn, trồng trọt mưu sinh, lao khổ không ngừng, căn bản không có thời gian nhàn rỗi để bàn tán.

Đương nhiên, vẫn có một số thanh niên, thấy Địch Giản xinh đẹp, muốn đến gần làm kẻ "đổ vỏ", nhưng đều bị Địch Giản từ chối.

Đó là muốn cùng nàng sống tốt sao?

Rõ ràng là muốn thèm muốn thân thể nàng!

Mười tháng mang thai, quả chín cuống rụng, mười tháng sau, Địch Giản sinh hạ một bé trai, đặt tên là Khế.

Khế sau khi sinh ra, đã thể hiện thiên phú vượt xa người thường!

Lúc này, Địch Giản mới kể lại chuyện mình gặp Huyền Điểu.

Thủ lĩnh bộ lạc Thương nhất trí xác nhận, Huyền Điểu và Khế, có thể giúp bộ lạc Thương quật khởi, thế là liền đích thân mang Khế bên mình, tự mình giáo đạo, chỉ điểm.

Đồng thời lập Huyền Điểu làm đồ đằng thứ hai của bộ lạc Thương, ngày ngày cúng bái.

Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn, Khổng Tuyên đột nhiên mở bừng đôi mắt, cảm nhận được khí vận trên người đang tăng vọt, Khổng Tuyên nhẹ nhàng thở phào một hơi, tiếp theo, chỉ còn xem tạo hóa của mình mà thôi.

Thời gian trôi chảy, sau khi Hạ Cao thoái vị, đã truyền ngôi Nhân Hoàng cho Hạ Kiệt.

Hạ Kiệt, có tài nhưng tính cách bạo ngược, thích rượu và nữ sắc, sau khi kế vị, tính cách bạo ngược càng lộ rõ, trọng sát phạt, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, thêm vào võ lực kinh người nghịch thiên, không ai dám không nghe lời hắn.

Hạ Kiệt kế vị một trăm năm sau, bộ lạc Hữu Thi ở phía đông làm phản, hai mươi vạn binh mã, trực tiếp xông về Hạ Đô.

Hạ Kiệt đại nộ, suất trăm vạn thiết kỵ ngự giá thân chinh, chỉ tốn nửa năm, liền bình định Hữu Thi thị, đồng thời bắt được Muội Hỉ, con gái của tộc trưởng Hữu Thi thị.

Muội Hỉ là đệ nhất mỹ nữ của Hữu Thi thị, sau khi bị Hạ Kiệt bắt được, giấu trong thâm cung.

Sau khi có được Muội Hỉ, Hạ Kiệt càng thêm hôn dung, nội chính bỏ bê, ngoại hoạn không ngừng, mâu thuẫn giai cấp ngày càng gay gắt, dân chúng lầm than, nguy cơ tứ phía.

Nhưng Hạ Kiệt không nghĩ đến việc tiến thủ, ngày càng kiêu xa dâm dật, hắn "xây Khuynh Cung, trang trí Dao Đài, làm Quỳnh Thất, lập Ngọc Môn" và còn sưu tầm mỹ nữ khắp nơi, giấu trong hậu cung, ngày đêm cùng Muội Hỉ và cung nữ uống rượu mua vui.

Thái Sử Lệnh Chung Cổ nhìn thấy, đích thân khuyên can Hạ Kiệt, nhưng Hạ Kiệt lại rất không kiên nhẫn, mắng mỏ Chung Cổ một trận thậm tệ.

Thời gian thấm thoắt, mấy trăm năm đã trôi qua, Hạ Kiệt ngày càng hôn dung, Đại Hạ Vương Triều chìm trong cảnh gió lay bão táp.

Bên bờ Đông Hải, Tổ Địa Nhân Tộc, trong Thánh Điện Nhân Tộc, Đại Vũ thấy Hạ Kiệt hôn dung như vậy, tức đến run người.

Muốn rời Tổ Địa, đi thanh lý môn hộ, nhưng bị Thiên Hoàng Phục Hy ngăn cản.

"Hoàng triều có mệnh số của chính nó, chúng ta những lão già này đừng nhúng tay vào nữa, Hạ Kiệt hôn dung, sớm muộn gì cũng sẽ có người thay thế." Trong mấy trăm năm Hạ Kiệt tại vị, lưu vực Hoàng Hà, bộ lạc Thương đang trỗi dậy với tốc độ kinh người.

Tộc trưởng đời này là Thành Thang, càng là thiên phú phi phàm, hùng tài đại lược, trọng dụng hiền thần Y Doãn, đưa thực lực bộ lạc Thương lên đến đỉnh phong.

Đại Việt suy đồi không thể cứu vãn, dân oán sôi sục, cuối cùng, Thành Thang dưới sự phò tá của Y Doãn, chính thức khởi binh, cùng

quân đội do Hạ Kiệt dẫn dắt triển khai quyết chiến tại Minh Điều.

Trận Minh Điều, Thành Thang và Hạ Kiệt giao chiến ác liệt.

Cả hai dưới sự gia trì của khí vận Nhân Hoàng, đều có thực lực cấp Chuẩn Thánh!

Cuối cùng, Thành Thang thắng thế hơn, chém đầu Hạ Kiệt, Thương Thang diệt Hạ, Thành Thang định Triều Ca làm kinh đô nhà Thương.

Cùng với cái chết của Hạ Kiệt, uy danh của Thương Thang đã lan khắp bốn phương, các chư hầu, phương bá cùng các thị tộc lớn nhỏ, thủ lĩnh bộ lạc đều lần lượt mang theo vật phẩm, cống phẩm đến Triều Ca triều kiến Thành Thang.

Trong khoảnh khắc, trên cửu thiên, sông dài Nhân Đạo vô tận, khí vận Nhân Đạo đã xảy ra sự chuyển dịch lớn, toàn bộ gia trì lên người Thành Thang.

Nhưng vẫn còn một phần nhỏ, rơi xuống Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn, Tổ Địa Phượng Tộc, trên đài đá đỏ rực, khí tức trên người Khổng Tuyên một trận cuồn cuộn, Tam Thi hợp nhất, chứng đạo Chuẩn Thánh Đại viên mãn.

Trở thành cường giả chí cường xếp hạng đệ nhất dưới Thánh Nhân trong Hồng Hoang thiên địa.

"Chưa đủ, vẫn còn xa mới đủ!" Nhưng trên mặt Khổng Tuyên không những không có vẻ vui mừng, công đức mà y cần quá lớn.

Những thứ trước mắt này, vẫn còn xa mới đủ, tiếp theo, chỉ có thể đặt hy vọng vào thời gian hưng thịnh của Thương Thang có thể lâu hơn một chút, để mang lại cho y nhiều công đức khí vận hơn!

Chương 280

Tổ Địa Nhân Tộc, trong Thánh Điện Nhân Tộc, Tam Hoàng, Ngũ Đế sau khi đích thân chứng kiến chuyện Thành Thang diệt Hạ, đã đưa ra một quyết định trọng đại.

Sau này, phàm là người đảm nhiệm Nhân Hoàng của Nhân Tộc, tuyệt đối không được tu hành.

Một là sợ Nhân Hoàng tại vị quá lâu, bất lợi cho hoàng triều.

Hai là để khí vận Nhân Hoàng luân chuyển, luôn luôn duy trì sức sống.

Thứ ba, là sợ Nhân Hoàng dưới sự gia trì của khí vận Nhân Đạo, đạt được sức mạnh cực kỳ cường đại, nhưng không thể khống chế, từ đó gây tai họa cho chúng sinh, chẳng hạn như Hạ Kiệt.

Rất nhanh, Tam Hoàng Ngũ Đế đến Nga Mi Sơn, La Phù Động, mượn Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn từ Triệu Công Minh, chính thức chiêu cáo toàn bộ Nhân Tộc.

Nhân Hoàng không thể tu hành, chỉ bằng thân phận phàm nhân, cùng lắm thời gian tại vị không quá mấy chục năm mà thôi.

Dù có hôn dung đến mấy, cũng không đến mức gây tai họa cho chúng sinh Nhân Tộc.

Thời gian như cát mịn, vội vã trôi qua kẽ tay, chớp mắt một cái, lại vạn năm trôi qua.

Đại Thương Hoàng Triều do Thành Thang thành lập, cũng dần dần từ thịnh chuyển suy trong dòng chảy lịch sử.

Vạn năm trôi qua, Hồng Hoang không có sóng gió, một mảnh yên tĩnh, Tiên Thiên Linh Khí phun trào, tiến vào thời kỳ thịnh thế chưa

từng có!

Vạn tộc Hồng Hoang, ức vạn sinh linh, bao gồm cả Đạo Thống Thánh Nhân, đều tranh giành từng phút từng giây để phát triển, cướp đoạt khí vận thiên địa!

Đạo Thống Nhân Giáo, tiến triển ổn định, luôn ở một tầng trung gian.

Vừa không chạy theo phía trước, cũng không đứng cuối cùng, chủ yếu theo Đại Đạo Vô Vi.

Còn về Xiển Giáo, cũng có tiến bộ rất lớn, Mười Nhị Kim Tiên, trừ Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã chứng đạo Đại La từ ban đầu.

Cựu Lưu Tôn, Thái Ất Chân Nhân, Từ Hàng Chân Nhân, Văn Thù Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư năm người, lần lượt chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Ngoài đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, đệ tử đời thứ ba cũng đã thu nhận rất nhiều, truyền bá đạo thống Xiển Giáo!

Tây Phương tuy nghèo khó, nhưng dưới sự kinh doanh không ngừng nghỉ của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh, đã tiến bộ ổn định, Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng, đồng loạt chứng đạo Đại La Kim Tiên, gánh vác bộ mặt của toàn bộ đời thứ hai Tây Phương.

Đồng thời, trong vạn năm này, Tây Phương cuối cùng đã hoàn trả công đức Thiên Đạo đã mượn, khí vận Tây Phương chậm rãi tăng trưởng, ẩn ẩn có thế hưng vượng.

Còn về Tiệt Giáo, vẫn vững vàng ngồi ở vị trí đầu bảng.

Môn hạ Triệu Công Minh, Đa Bảo, Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương, Tam Tiêu, Ngao Dương, toàn bộ đều là Đại La Kim Tiên.

Trên Kim Ngao Đảo, Vạn Tiên Triều Bái, huy hoàng đến đỉnh điểm, xứng đáng là Đạo Thống Thánh Nhân đệ nhất.

Ba mươi ba tầng trời, điêu lan ngọc thế, tử khí mờ ảo, trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên Đại Thiên Tôn nhìn Thiên Đình vẫn còn trống rỗng, liền ném cây bút trong tay xuống đất.

Kể từ khi nhậm chức Thiên Đế đến nay, cũng đã vô số vạn năm.

Hắn cần cù tận tụy, quên ăn quên ngủ, cố gắng trị lý tốt Thiên Đình.

Nhưng vạn tộc Hồng Hoang không nể mặt, chư Thánh cũng không nể mặt, nếu đã như vậy, thì đều tại hắn không giảng tình cảm!

Hắn muốn đi cáo trạng, cáo trạng với Đạo Tổ!

Hạo Thiên rời Lăng Tiêu Bảo Điện, trực tiếp rời Hồng Hoang, bay về hướng Hỗn Độn.

Hỗn Độn mênh mông, tối tăm và lạnh lẽo, vô số tinh thần cổ xưa đứng sừng sững, chậm rãi xoay chuyển.

Ước vạn năm trong Hỗn Độn, thậm chí còn không tạo nên một gợn sóng nhỏ.

Thành thạo đường đi, Hạo Thiên dùng đại pháp lực, rất nhanh trước mắt đã xuất hiện một tòa cung điện nguy nga!

Trên cung điện, khắc vô số đạo văn cổ xưa huyền diệu, tản mát ra ánh sáng Hỗn Độn.

Nhìn một cái, cung điện ở ngay trước mắt, nhưng dường như lại xa tận chân trời.

Hạo Thiên bước chân, rất nhanh đi đến trước cổng cung điện, chắp tay nói, “Hạo Thiên cầu kiến Lão gia.” Không lâu sau, cánh cửa

cung điện phát ra tiếng kẽo kẹt, mở ra hai bên.

Hạo Thiên vội vàng bước vào, Tử Tiêu Cung, tuy gọi là một cung điện, nhưng thực ra là một tiểu thế giới được khai phá trong Hỗn Độn.

Vừa bước vào, liền thấy Hồng Quân đang ngồi trên một bồ đoàn màu Hỗn Độn tu hành.

"Hạo Thiên bái kiến Lão gia." Trên mặt Hạo Thiên ẩn chứa ý bi thương bất đắc dĩ, vẻ đau khổ hiện rõ trên lời nói.

Hồng Quân vẫy tay, sức mạnh thế giới nâng Hạo Thiên dậy, rồi hỏi, "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Lão gia, Hạo Thiên, Hạo Thiên thực sự không thể kiên trì được nữa, Người, Người hãy thu hồi vị trí Đại Thiên Tôn đi, Hạo Thiên không làm Thiên Đế nữa, chỉ nguyện hầu hạ bên cạnh Lão gia." Cảm xúc mà Hạo Thiên đã ủ ấp bấy lâu cuối cùng cũng không kìm nén được, những giọt lệ nóng hổi rơi xuống.

Dường như muốn khóc hết những tủi hờn tích lũy hàng vạn năm.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?" Hồng Quân cau mày.

Hạo Thiên lúc này mới vừa khóc vừa kể hết những gì mình gặp phải sau khi làm Thiên Đế, khi nói đến việc chư Thánh coi thường, vạn tộc coi chiếu lệnh của Đại Thiên Tôn như không khí, lại càng khóc lóc thảm thiết, khiến người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Hồng Quân nghe xong, cũng không khỏi cảm thán về sự bi thảm mà đứa đồng tử nhà mình trải qua, xem ra vị trí Thiên Đế này, thật sự không dễ làm.

Hồng Quân trầm mặc không nói, Hạo Thiên cũng không dám khóc nữa, đứng một bên, lòng thấp thỏm.

Lão gia nhất định phải giúp mình!

Một lát sau, Hồng Quân mở miệng, "Chuyện này Ta đã biết rồi, con cứ về đợi đi." Hạo Thiên hé miệng, rồi cẩn thận hỏi, "Dám hỏi Lão gia, liệu có một thời gian đại khái không?" Hồng Quân mỉm cười, "Trong vòng ngàn năm, chuyện này sẽ được giải quyết, con có hài lòng không?" "Hài lòng, hài lòng." Hạo Thiên vội vàng tạ ơn.

Rời Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên tâm trạng phấn chấn, kích động!

Vốn tưởng đến tìm Đạo Tổ sẽ bị Đạo Tổ mắng té tát, nên vẫn luôn không dám đến.

Không ngờ hôm nay đến, Đạo Tổ lại dễ dàng đồng ý như vậy, tảng đá lớn trong lòng hắn cũng âm thầm rơi xuống đất.

Vô số vạn năm còn đợi được, chỉ một ngàn năm thôi, hắn đợi được!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thở ra một ngụm trọc khí, lúc này nhìn kỹ lại, lại thấy bồ đoàn màu Hỗn Độn kia, đột nhiên chấn động.

Tiếp theo, vô số sợi tơ trắng, lại trói chặt Hồng Quân!

Sức mạnh Thiên Đạo như núi đổ biển dời cuồn cuộn, gặm nhấm sức mạnh của Hồng Quân!

Chương 281

Thiên Đạo bất công, Thiên Đạo chí công!

Sau Đạo Ma Chi Tranh, Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, chứng đạo thành Thánh, không phải là không có tệ đoan.

Trước hết, quyền hạn của Hồng Hoang từ chỗ hoàn toàn do Thiên Đạo quản hạt, chia làm hai, một nửa Thiên Đạo, một nửa Hồng Quân.

Cả hai đối chọi gay gắt, đều muốn tranh đoạt quyền hành của toàn bộ Hồng Hoang.

Hiện tại, Hồng Quân tuy chiếm thế thượng phong một chút, Thiên Đạo tuy không có ý thức, nhưng sức mạnh phản phệ vẫn rất mạnh.

"Thiên Đạo chí công, lại không ngờ cũng có lúc điên cuồng như vậy." Hồng Quân phất tay, những sợi tơ trắng trên người y như thủy triều rút đi, Tử Tiêu Cung rộng lớn, lại trở nên yên tĩnh.

Hồng Hoang không tính năm tháng, chớp mắt một cái, lại mấy trăm năm trôi qua.

Thánh Địa Côn Luân, trên người Mười Nhị Kim Tiên đang tiềm tu, đột nhiên có vô lượng Hồng Trần Sát Kiếp dâng lên.

Che trời lấp đất, bao phủ cả Côn Luân Sơn!

Cửu Tiên Sơn, Đào Nguyên Động, khí Hồng Trần Sát Kiếp phản phệ, Quảng Thành Tử đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt xám trắng ảm đạm.

Hắn không thể tin nổi ngẩng đầu, nhìn khí Hồng Trần Sát Kiếp đặc quánh gần như hữu hình, "Cái này làm sao có thể!" Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biến, "Hồng Trần Sát Kiếp, làm sao có thể!" Nguyên Thủy ý niệm vừa động, trên Tam Bảo

Ngọc Như Ý trong tay, lưu quang ôn nhuận lóe sáng, tám đạo lưu quang đã bay về đạo trường của Quảng Thành Tử và những người khác.

Sắc mặt Nguyên Thủy hơi trầm xuống, nắm chặt Tam Bảo Ngọc Như Ý, sắc mặt trầm đến mức có thể nhỏ ra nước.

Hồng Trần Sát Kiếp, được xưng là sát kiếp đáng sợ nhất thế gian!

Dưới Thánh Nhân, một khi dính phải, cửu tử nhất sinh.

Mười Nhị Kim Tiên môn hạ Côn Luân của hắn, ai nấy đều là Chân Tiên đắc đạo, tám người càng tu thành Đại La Đạo Quả, tại sao lại dính Hồng Trần Sát Kiếp?

Rất nhanh, Mười Nhị Kim Tiên Côn Luân tề tựu, dưới sự dẫn dắt của Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Đạo Nhân, bước vào Ngọc Hư Cung.

"Các ngươi vì sao lại nhiễm khí Hồng Trần Sát Kiếp!" Nguyên Thủy ngồi cao trên Chư Thiên Khánh Vân, thần sắc ngưng trọng âm trầm.

Mười Nhị Kim Tiên nhìn nhau, nhất thời ngây người.

Là Ngọc Hư Chân Tiên, ngày thường yêu cầu về đức hạnh cực cao, vô cớ làm sao có thể phạm phải Hồng Trần Sát Kiếp?

Đột nhiên, sắc mặt Quảng Thành Tử đại biến, dường như nghĩ ra điều gì, thốt lên.

"Chẳng lẽ, chẳng lẽ là chuyện phụ tá Nhân Hoàng Hiên Viên năm xưa?" Lời nói này của Quảng Thành Tử, không khác gì một tảng đá lớn rơi vào mặt hồ yên ả.

Mười Nhị Kim Tiên nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi!

Phụ tá Nhân Hoàng, Hồng Trần Sát Kiếp, sao có thể!

Quảng Thành Tử nói, "Hồi tưởng năm xưa Nhân Hoàng Hiên Viên và thủ lĩnh bộ lạc Cửu Lê là Xi Vưu tranh giành vị trí Nhân Hoàng, đã từng khơi mào ba lần đại chiến, mỗi lần đại chiến, thương vong vô số, oán khí trùng thiên, cho đến nay toàn bộ chiến trường Trục Lộc, ban đêm vẫn có âm hồn gào thét, có lẽ vì sát lục quá nặng, nên mới nhiễm Hồng Trần Sát Kiếp!" Xích Tinh Tử sắc mặt khó coi nói, "Cái này không đúng, người phát động chiến tranh đâu phải chúng ta, là Nhân Hoàng Hiên Viên kia, Hồng Trần Sát Kiếp nên giáng xuống thân Hiên Viên thị mới đúng, chúng ta tại sao lại vô cớ chịu tai họa vô vọng này." Quảng Thành Tử thở dài một hơi, "Ngươi quên rồi sao, trên người Hiên Viên thị có khí vận Nhân Đạo vô thượng hộ thể, vạn pháp bất xâm, Hồng Trần Sát Kiếp tự nhiên cũng nằm trong đó." Cựu Lưu Tôn lớn tiếng mắng, "Triệu Công Minh đáng ghét!" "Chẳng lẽ Triệu Công Minh kia đã sớm tính toán kỹ lưỡng, Nhân Hoàng thống nhất, khơi mào đại chiến loạn, dẫn đến vô cùng Hồng Trần Sát Khí, nên mới để Xiển Giáo chúng ta đi làm Nhân Hoàng chi sư." Lời này vừa nói ra, trong Ngọc Hư Cung im phăng phắc, không một tiếng động.

Lời của Cựu Lưu Tôn, rõ ràng là nói Nguyên Thủy trí tuệ không cao, uổng công chui vào cái bẫy Triệu Công Minh đã giăng sẵn.

Quảng Thành Tử vội vàng giải vây cho Cựu Lưu Tôn, "Chẳng lẽ Triệu Công Minh kia có khả năng bói toán tiên tri?

Tất cả chỉ là phỏng đoán mà thôi." "Đáng ghét, nếu gặp Triệu Công Minh kia, nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn một trận mới được." Cựu Lưu Tôn nắm chặt nắm đấm, mắt hổ trừng trừng, nộ khí ngập trời.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười khổ một tiếng, "Chúng ta hợp lực, ngay cả đệ tử của Triệu Công Minh còn đánh không lại, nói gì đến việc đấu pháp với Triệu Công Minh?" "Được rồi, sự việc đã đến nước này, trước tiên hãy nghĩ cách giải quyết đi." Trên Chư Thiên

Khánh Vân, Nguyên Thủy với vẻ mặt âm trầm đã mở miệng!

Triệu Công Minh, tính toán thật sâu xa, lại có thể tính đến bước này!

Ban đầu Nguyên Thủy cũng không tin, chỉ nghĩ là một sự trùng hợp.

Nhưng Triệu Công Minh có Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn trong tay, khiến hắn không thể không nghĩ nhiều hơn.

Quảng Thành Tử vội vàng cúi người, "Cầu xin Sư tôn cứu chúng con." Hồng Trần Sát Kiếp, thật sự không phải chuyện đùa, sơ sẩy một chút, trời đất long trời lở đất.

Đừng nói Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh, cũng phải vẫn lạc, chuyện tìm Triệu Công Minh báo thù hay không còn là thứ yếu, hiện giờ vào thời khắc mấu chốt, là phải giải trừ nguy cơ của bản thân trước đã.

Nguyên Thủy cau mày, thở dài một hơi, "Các ngươi cứ bế quan tĩnh tu trước đi, Ta sẽ nghĩ cách vậy." Thấy Nguyên Thủy cũng không có cách nào hay ho, Mười Nhị Kim Tiên lập tức hoảng sợ!

Cả đời tu vi này của họ không dễ có được, khổ tu ức vạn năm mới có được ngày nay, nếu chết dưới Hồng Trần Sát Kiếp, quả thật quá oan uổng rồi.

"Vâng." Quảng Thành Tử cố nén sự khó chịu trong lòng, dẫn các Kim Tiên còn lại lui xuống.

Sau khi mọi người rời đi, sắc mặt Nguyên Thủy đột nhiên lạnh lẽo, Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay nắm chặt kêu răng rắc, "Triệu Công Minh, Thông Thiên, Xiển Giáo ta và các ngươi không đội trời chung!" Trên mặt Nguyên Thủy toát ra hàn ý thấu xương, từng luồng Thánh Uy phóng thích giữa không trung, khuấy động vô số Địa hỏa

thủy phong, toàn bộ Ngọc Hư tiểu thế giới dường như đều đang run rẩy, chiến động!

Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh vẫn đang tĩnh tu, không hề hay biết sát cơ khủng bố như Thánh Nhân đang đến gần!

Thời gian trôi chảy, chớp mắt một cái lại một trăm năm trôi qua.

Giữa thiên địa, vô cùng sát phạt chi khí đột nhiên dâng lên, có xu thế ngày càng dữ dội.

Cũng chính lúc này, một đạo linh phù Tử Tiêu màu tím phá vỡ không gian, bay đến cửu thiên Hồng Hoang.

Trong cõi u minh, một giọng nói vang vọng trong tai Lục Thánh và Hạo Thiên.

Lục Thánh trong lòng chấn động mạnh, nhìn lên cửu thiên.

Giữa thiên địa, kiếp khí tràn lan, ẩn ẩn có xu thế của Vu Yêu năm xưa, ắt có đại kiếp xảy ra.

Lúc này Đạo Tổ triệu kiến, rất có khả năng là liên quan đến trận đại kiếp này.

"Đại kiếp." Chư Thánh ý niệm vừa động, bắt đầu thôi toán, vận dụng đại pháp lực, vén mây tìm sương, bóc tách từng lớp, không ngừng tìm hiểu.

Nhưng phía trước vẫn như một khối sương mù, không thể nhìn rõ.

Chư Thánh thở dài một hơi, vừa định xé rách không gian thì bên tai truyền đến giọng của Hạo Thiên, "Chư vị Sư huynh, Sư tỷ, đợi ta với." Chư Thánh nhìn lại, không khỏi kinh ngạc.

Hạo Thiên?

Lão Sư cũng gọi Hạo Thiên?

Chẳng lẽ đại kiếp lần này, có liên quan đến Thiên Đình?

Nhưng Thiên Đình hư không không người, dù có bùng phát đại kiếp, thì sẽ bùng phát từ đâu?

Ngay khi chư Thánh đang suy nghĩ lung tung, Hạo Thiên đã đi đến bên cạnh họ, trên mặt mang một vẻ hồng hào bất thường.

Chương 282

"Sư huynh, Sư tỷ, Lão Sư cũng gọi ta, nếu Sư huynh Sư tỷ cũng đi Tử Tiêu Cung, xin hãy tiện đường đưa ta đi, để khỏi làm lỡ thời gian của Sư huynh Sư tỷ." Chư Thánh tự nhiên không từ chối, đưa Hạo Thiên rời Hồng Hoang, bay về Tử Tiêu Cung.

Không biết bao lâu sau, trước cổng Tử Tiêu Cung, chư Thánh dẫn theo Hạo Thiên xuất hiện, nhẹ nhàng gõ cửa.

Không lâu sau, cửa lớn mở rộng, chư Thánh và Hạo Thiên vội vàng bước vào.

"Đệ tử Thái Thanh… bái kiến Lão Sư." "Hạo Thiên bái kiến Lão gia." Sau khi mọi người hành lễ, trên đài đá, Hồng Quân liếc nhìn chư Thánh và Hạo Thiên một lượt, nhẹ giọng nói, "Kể từ khi Vu Yêu Đại Kiếp kết thúc, Thiên Đình được trọng lập, cũng đã vô số vạn năm, Hạo Thiên cần cù tận tụy, thức khuya dậy sớm, nhưng tại sao nhiều năm trôi qua, Thiên Đình vẫn không thể vận hành, chức vụ thần tiên của Thiên Đình vẫn còn trống quá nửa?" Chư Thánh nghe xong, lập tức ngây người, lần lượt nhìn về phía Hạo Thiên.

Lại thấy Hạo Thiên đã sớm lùi sang một bên, cúi đầu, không nói lời nào.

Chư Thánh trong lòng lập tức ngầm mắng, Hạo Thiên kia, trước mặt không nói, sau lưng lại tố cáo!

Mục đích tồn tại của Thiên Đình, là tranh giành khí vận với đạo thống chư Thánh, tên Hạo Thiên này, quá ác độc rồi, lại muốn làm tổn hại lợi ích của đạo thống Thánh Nhân, chấn hưng Thiên Đình.

Ánh mắt chư Thánh như lửa đốt, Hạo Thiên chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, thầm kêu khổ, bàn chuyện thì bàn chuyện, Lão gia gọi hắn

đến làm gì chứ.

Hồng Quân nhàn nhạt liếc nhìn chư Thánh một cái, chư Thánh lập tức ngoan ngoãn.

"Đại kiếp lần này, tên là Phong Thần, chính là muốn đệ tử của bốn giáo các ngươi ký vào Phong Thần Bảng, lên Thiên Đình làm sai, như vậy, kiếp khí tiêu tán, Hồng Trần Sát Kiếp trên người Mười Nhị Kim Tiên Côn Luân của các ngươi tự nhiên cũng được giải quyết." Chuẩn Đề lập tức than khóc, "Lão Sư ơi, Tây Phương chúng con nghèo khó, thực sự không thể lấy ra nhân lực, xin Lão Sư lượng thứ cho Tây Phương." Thấy Chuẩn Đề lại dùng bản lĩnh mè nheo, chư Thánh không khỏi ngầm mắng.

Hồng Quân không thèm nhìn Chuẩn Đề, nghiêm túc nói, "Chuyện này đã định rồi, đại kiếp lần này, đệ tử tứ giáo chưa thành tựu Chuẩn Thánh, toàn bộ nhập kiếp, không được sai sót, nếu không, đại kiếp diễn hóa thành sát phạt vô thượng, đến lúc đó, ngay cả Vi Sư cũng không cứu được các ngươi!" "Cái gì, người chưa chứng đạo Chuẩn Thánh, đều phải nhập kiếp?" Chuẩn Đề lập tức trừng lớn đôi mắt, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Sắc mặt các Thánh khác đại biến, hiện giờ đệ tử tứ giáo, trừ Triệu Công Minh thâm bất khả trắc, có khả năng rất lớn đã trảm thi, còn ai đã trảm thi?

Vậy lời của Lão Sư, chẳng phải có nghĩa là, đệ tử tứ giáo, đều phải nhập kiếp sao?

Đệ tử tứ giáo một khi nhập kiếp, sống chết khó lường, tiền đồ mờ mịt.

Điều này đối với các đạo thống Thánh Nhân vốn quen nắm mọi thứ trong tay mà nói, khó mà chấp nhận được.

Hồng Quân nói xong, thần sắc không hề gợn sóng, nhàn nhạt liếc nhìn chư Thánh một cái, vung đại tụ, một quyển thiên thư màu vàng xuất hiện trước mặt.

Chậm rãi mở ra, một luồng Đạo Uẩn cực kỳ nồng đậm bức người xông đến.

"Đây là Phong Thần Bảng, đại kiếp lần này, những ai không thành Tiên Đạo mà thành Thần Đạo, mỗi người có sâu cạn khác nhau, duyên phận khác nhau, nên thần có tôn ti, tử có trước sau, người căn hành sâu thành Tiên Đạo; người căn hành kém thành Thần Đạo; người căn hành cạn thành Nhân Đạo.

Đây là thiên số, không phải chuyện nhỏ, không thể làm trái." Chư Thánh nhìn mảng trống lớn trên Phong Thần Bảng, không kìm được mà nuốt nước bọt.

"Dám hỏi Lão Sư, lần Phong Thần này, tổng cộng cần bao nhiêu người lên bảng?" Hạo Thiên một bên cũng âm thầm dựng tai lắng nghe.

Số lượng Phong Thần, trực tiếp liên quan đến sức mạnh của Thiên Đình hắn, là điều tối quan trọng.

Hồng Quân nói, "Lần Phong Thần này, cần ba trăm sáu mươi lăm người, sắc phong thành ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, lại chia làm tám bộ, thượng tứ bộ Lôi, Hỏa, Ôn, Đấu, hạ tứ bộ Quần Tinh Liệt Túc, Tam Sơn Ngũ Nhạc, Bố Vũ Hưng Vân, Thiện Ác Chi Thần, không được sai sót." "Hơn ba trăm người?" Chư Thánh nghe xong, thầm thở phào một hơi, hơn ba trăm người, vẫn có thể chấp nhận được.

Cùng lắm thì về sau thu thêm một số đệ tử ngoại môn để bổ sung vào là được.

Đến lúc đó đại kiếp này qua đi, cũng coi như bình an vô sự.

Sắc mặt Hạo Thiên cũng không khỏi hơi biến, sắc phong Thiên Đình Bát Bộ Chính Thần, nghe có vẻ ghê gớm lắm.

Nhưng nếu chư Thánh không hợp tác, hoặc chỉ tìm một số Thiên Tiên, Chân Tiên cấp thấp để sắc phong, chẳng phải sẽ thành trò cười lớn sao?

Dường như cảm nhận được ý đồ của chư Thánh, Hồng Quân nhấn mạnh.

"Lần này sắc phong ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, không được lạm dụng để bổ sung số lượng, phải phái đệ tử tinh nhuệ môn hạ lên bảng, khí kiếp thiên địa, chí công chí chính, các ngươi không thể lừa dối được nó." Lời này vừa nói ra, sắc mặt chư Thánh đều thay đổi, nếu đều là đệ tử tinh anh môn hạ.

Vậy thì dù đạo thống Thánh Nhân bọn họ có phải lấy ra, cũng sẽ thương cân động cốt, không, thậm chí là nguyên khí đại thương.

Hạo Thiên giật mình, trong lòng đại hỉ, xem ra Lão gia lần này là thật sự muốn hảo hảo giúp đỡ mình.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần tề tụ trên Phong Thần Bảng, đến lúc đó thế lực Thiên Đình đại tăng, chức Đại Thiên Tôn của hắn, cũng sẽ danh xứng với thực.

Hồng Quân nói xong, khẽ vẫy tay áo, Phong Thần Bảng trên tay đã rơi vào tay Thánh Nhân Thái Thanh, "Thái Thanh, Phong Thần Bảng này, tạm thời giao cho ngươi bảo quản vậy." "Vâng, Lão Sư." Thái Thanh nhận lấy Phong Thần Bảng.

"Chuyện ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, cứ giao cho các ngươi tự mình thương nghị." Hồng Quân nói xong, lại vung tay một cái, chư Thánh chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, khi mở mắt

ra thì đã đến bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Nhìn lại Tử Tiêu Cung, lại thấy cánh cửa đã đóng chặt, vô số địa hỏa thủy phong bao quanh.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, Nữ Oa chắp tay với chư Thánh, "Đại kiếp lần này, liên quan đến tứ giáo, ta không lập đạo thống, tự nhiên không cần nhúng tay vào, chư vị Sư huynh, ta xin cáo từ trước." Nữ Oa đang chuẩn bị rời đi, bên tai truyền đến một giọng nói, "Nữ Oa Sư tỷ, xin hãy đưa ta đi với." Chính là lời của Hạo Thiên.

Hắn sợ mình một mình ở lại đây, có thể bị chư Thánh ăn sống nuốt tươi.

"Được." Nữ Oa tự nhiên không bận tâm đưa Hạo Thiên rời đi.

Rất nhanh, Nữ Oa và Hạo Thiên lần lượt rời đi, Thái Thanh nắm Phong Thần Bảng, cười khổ một tiếng.

"Chư vị Sư đệ, hiện giờ đều đã tụ họp, cùng nhau thương nghị đi." Ánh mắt của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy ba người, lập tức có như không có mà nhìn về phía Thông Thiên.

Tiệt Giáo, đạo thống Thánh Nhân đứng đầu, dưới trướng Kim Ngao Đảo, vạn tiên triều bái, môn nhân đệ tử vô số.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần đối với các đạo thống khác mà nói, có lẽ là một vấn đề lớn, nhưng đối với Tiệt Giáo mà nói, thật sự chỉ là một đĩa rau nhỏ, không đáng là gì.

Thông Thiên bị mấy ánh mắt đó nhìn chằm chằm, toàn thân không thoải mái, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo, "Ba người các ngươi nhìn ta làm gì?" Chuẩn Đề mặt đầy tươi cười nói, "Thông Thiên Sư huynh, Tiệt Giáo mấy năm gần đây phát triển như mặt trời ban trưa, môn nhân đệ tử vô số, đạo thống đứng đầu, chọn ba trăm sáu mươi lăm vị đệ tử chắc không khó chứ, chi bằng Thông Thiên Sư huynh hào phóng một

phen, để đệ tử Tiệt Giáo của huynh lên bảng hết, một là có thể hưởng thụ hương hỏa Thiên Đình, hai là cũng tránh được Phong Thần Đại Kiếp lần này, chẳng phải là mỹ mãn sao?" Thông Thiên nghe vậy, trước hết ngẩn người, tiếp đó bật cười, "Chuẩn Đề Sư đệ, Tiệt Giáo ta tự nhiên là đệ nhất giáo Hồng Hoang, Tây Phương Giáo của ngươi tuy có khoảng cách rất lớn với Tiệt Giáo ta, nhưng lấy ra hơn ba trăm vị đệ tử, chắc cũng không phải vấn đề lớn gì chứ?

Chi bằng ta nhường cơ hội này cho ngươi, ngươi để đệ tử Tây Phương của ngươi lên Thiên Đình, hưởng hương hỏa Thiên Đình đi, thế nào?" Sắc mặt Chuẩn Đề lúc xanh lúc trắng, cười khổ nói, "Thông Thiên Sư huynh nói đùa rồi, Tây Phương chúng con nghèo khó, đệ tử mà đi hết, ai còn đến chấn hưng Tây Phương?" "Chính vì Tây Phương nghèo khó, nên mới để đệ tử Tây Phương của ngươi lên Thiên Đình mưu cầu một tiền đồ tốt, tiện thể tiết kiệm một phần tài nguyên cho Tây Phương của ngươi, chẳng phải mỹ mãn sao?" Chuẩn Đề nghe vậy, hừ nhẹ một tiếng, không nói gì nữa, đồng thời có chút kỳ quái.

Theo tính khí Thông Thiên ngày trước, mình vừa khiêu khích, nhất định sẽ nổi giận đùng đùng, đến lúc đó hắn lại liên hợp chư Thánh gây áp lực, nói không chừng có thể thành công.

Nhưng không ngờ, bao nhiêu năm không gặp, công phu dưỡng khí của Thông Thiên lại trở nên tốt đến vậy, lại có thể tranh tài cao thấp bằng miệng với hắn, đúng là sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán.

Nguyên Thủy nhàn nhạt liếc nhìn Thông Thiên một cái, lớn tiếng nói.

"Thông Thiên, đệ tử môn hạ của ngươi, toàn bộ đều là đám mang lông đội sừng, sinh ra từ ẩm ướt và trứng, khó mà lên được đại nhã chi đường, đều lên Thiên Đình, cũng coi như là một chính đạo, ta thấy

kiến nghị của Chuẩn Đề không tệ." Lời này của Nguyên Thủy vừa thốt ra, hai hàng lông mày kiếm của Thông Thiên nhíu lại, lạnh lùng nói, "Nguyên Thủy, ngươi còn nhớ chuyện năm xưa ở Quán Giang Khẩu, trong Dương Phủ Đại Viện, đồ tôn Lục Nhĩ của ta đánh cho Kim Tiên Xiển Giáo của ngươi te tua sao?" "Xiển Giáo của ngươi danh tiếng không nhỏ, nhưng đệ tử đời thứ hai hợp lại cũng không phải đối thủ của một đệ tử đời thứ ba Tiệt Giáo ta, nếu Tiệt Giáo ta đều là đám sinh ra từ ẩm ướt, mang lông đội sừng, thì Xiển Giáo của ngươi đều là thứ gì?" Dù là Chuẩn Đề hay Nguyên Thủy, Thông Thiên đều đỗi trả không ngần ngại.

"Thông Thiên, ngươi phóng tứ!" Quả nhiên, Nguyên Thủy lập tức đại nộ, Bàn Cổ Phiên sau lưng không ngừng chấn động, Địa hỏa thủy phong theo đó động loạn, ức vạn sát cơ càn quét thiên địa.

"Ngươi mới phóng tứ!" Sắc mặt Thông Thiên lạnh đi, Tru Tiên Tứ Kiếm xuất hiện sau lưng, Tru Tiên Kiếm Khí, sát phạt vạn cổ, trực tiếp đối đầu với Nguyên Thủy.

"Đánh đi, đánh đi!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng mừng thầm, chỉ mong hai bên lập tức đánh nhau.

Đánh càng kịch liệt càng tốt, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, như vậy Tây Phương bọn họ cũng có thể thở phào một hơi.

"Đủ rồi, động thủ trước Tử Tiêu Cung, ra thể thống gì?" Thái Thanh cau mày, bước đến giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên, lớn tiếng quát mắng.

Tuy rằng mâu thuẫn giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên gần như đã đến mức không thể hòa giải.

Chương 283

Nhưng hai người vẫn rất kính trọng Thái Thanh, lập tức tự lui một bước.

Thái Thanh nắm Phong Thần Bảng, "Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, cũng không quá nhiều, mọi người tự góp một ít đi." "Nhân Giáo ta đơn truyền, đệ tử quả thực không có bao nhiêu…" Thái Thanh thở dài một hơi, điền năm mươi người lên Phong Thần Bảng.

Nhân Giáo tuy chỉ có một đệ tử chân truyền, nhưng đệ tử ngoại môn vẫn có một số, tu vi không yếu, có tư cách lên Phong Thần Bảng.

Thái Thanh điền xong, giao Phong Thần Bảng cho Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy cau mày, suy đi nghĩ lại, cũng điền năm mươi đệ tử lên.

Tình hình Xiển Giáo thực ra tốt hơn Nhân Giáo không ít, nhưng Đại Sư huynh chỉ lấy năm mươi người, hắn cũng không cần lấy nhiều.

Tiếp theo là Thông Thiên, Thông Thiên thấy Thái Thanh, Nguyên Thủy mỗi người ra năm mươi người, liền trực tiếp vung đại tụ, cũng điền năm mươi người lên, rồi ném Phong Thần Bảng trong tay cho Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn nhắm hờ hai mắt, trực tiếp giao Phong Thần Bảng cho Chuẩn Đề, để hắn tự quyết định điền gì.

Chuẩn Đề cầm Phong Thần Bảng thu lại nửa ngày trời, mới mặt đầy bất đắc dĩ điền năm đệ tử lên đó.

Sắc mặt Thông Thiên lạnh đi, "Chuẩn Đề, ngươi chẳng lẽ coi chúng ta là trẻ con ba tuổi mà lừa dối, gia đình chúng ta mỗi người ra

năm mươi người, tại sao đến Tây Phương Giáo của ngươi, lại chỉ có năm người?" Khóe mắt Chuẩn Đề lập tức long lanh, "Chư vị Sư huynh lượng thứ a, đất Tây Phương chúng con vốn nghèo khó, nhân khẩu thưa thớt, khó khăn trong việc chiêu thu đệ tử của Tây Phương Giáo chúng con đủ gấp trăm lần Đông Phương, có thể lấy ra năm người, đã là cực kỳ gian nan rồi." Thông Thiên hừ lạnh, "Tây Phương tuy nghèo khó, nhưng Tây Phương Giáo của ngươi lại không nghèo khó, rất phì nhiêu, đừng nói năm mươi đệ tử, ngay cả Tây Phương Giáo của ngươi bao trọn Phong Thần Bảng, e rằng cũng không thành vấn đề chứ?

Bớt nói nhảm đi, mau điền thêm một ít." "Chư vị Sư huynh, thật sự không còn nữa." Chuẩn Đề xòe tay ra, nói gì cũng không chịu tiếp tục điền tên đệ tử môn hạ.

Lần này, yêu cầu về ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần trên Phong Thần Bảng không thấp, ít nhất cũng phải có đạo hạnh Ngũ Khí Triều Nguyên, Kim Tiên trở lên.

Tây Phương hắn nghèo khó, muốn bồi dưỡng ra một vị tu sĩ Kim Tiên, tốn kém quá lớn.

Lấy ra năm người, đã là cực hạn của Chuẩn Đề rồi, lấy thêm nữa, còn không bằng trực tiếp giết hắn.

Thái Thanh cũng cau mày, hai người Tây Phương quả nhiên vô sỉ, y nhìn về phía Tiếp Dẫn.

"Tiếp Dẫn Sư đệ, vẫn là điền đủ năm mươi người, cho tròn số đi." Tiếp Dẫn mở bừng hai mắt, lắc đầu than thở, "Thực sự không dám giấu chư vị Sư huynh, chuyện Tây Phương Giáo, ta đều giao cho Sư đệ làm, Tây Phương ta, thực sự không thể lấy ra nhiều người như vậy a, xin chư vị Sư huynh đừng làm khó Tây Phương…" Tiếp Dẫn không ngừng than vãn, như thể chịu một nỗi uất ức tày trời.

Đến nước này, ngay cả Thái Thanh cũng không có cách nào, người ta sống chết không chịu lấy ra, ngươi có thể làm gì?

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta cứ báo cáo với Lão Sư đi." Thái Thanh nói một câu, rồi lại gõ cửa Tử Tiêu Cung, không lâu sau, cửa lớn mở ra, chư Thánh không chút suy nghĩ đi vào.

Trên bồ đoàn, Hồng Quân nhàn nhạt hỏi, "Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần trên Phong Thần Bảng, đã quyết định xong hết chưa?" Thái Thanh cười khổ nói, "Khải bẩm Lão Sư, trên Phong Thần Bảng, hiện tại chỉ có một trăm năm mươi lăm cái tên, vẫn còn thiếu một nửa lớn chưa bổ sung đủ." Thông Thiên trực tiếp cáo trạng, "Bẩm Lão Sư, Tây Phương khốc cùng, số người này thực sự không thể góp đủ, xin Lão Sư quyết định." Hồng Quân nhận lấy Phong Thần Bảng, hai mắt liếc qua, lập tức cau mày.

Người khác đều ra năm mươi người, Tây Phương Giáo chỉ ra năm người, cũng quá keo kiệt rồi.

Chuẩn Đề lập tức than khóc, "Tây Phương chúng con nghèo khó, số lượng tu sĩ kém xa Đông Phương, có thể lấy ra năm người, đã là cực kỳ gian nan rồi, xin Lão Sư lượng thứ a." Hồng Quân thở dài một hơi, sắc mặt trở nên trịnh trọng, "Nếu các ngươi tự mình không điền đầy Phong Thần Bảng, một khi đại kiếp giáng lâm, đệ tử tứ giáo dưới Chuẩn Thánh, đều sẽ nhập kiếp, đến lúc đó ai lên bảng, toàn dựa vào thiên mệnh, xuất liễu thập yêu vấn đề, khả tái vãn hồi bất đắc liễu." Lời này vừa nói ra, chư Thánh lập tức trầm mặc, sau một hồi lâu, Thái Thanh nói.

"Chi bằng mọi người lại góp thêm một ít, cũng tốt để tránh đại kiếp." Thông Thiên sảng khoái nói, "Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần trên Phong Thần Bảng, bốn giáo chúng ta chia đều, các ngươi ra bao nhiêu, ta sẽ ra bấy nhiêu." Thông Thiên rất tự tin và thoải mái,

Tiệt Giáo phát triển đến nay, người ngoài chỉ nghe nói Tiệt Giáo rất mạnh, có thế vạn tiên triều bái.

Nhưng thực tế, lại không thực sự hiểu tình hình Tiệt Giáo hiện tại.

Đừng nói ba trăm mấy chục vị đệ tử cấp Kim Tiên, ngay cả gấp mười lần số đó, Tiệt Giáo muốn lấy ra, cũng nhẹ nhàng như không.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ đương nhiên sẽ không để chư Thánh trắng trợn chiếm tiện nghi của mình, tứ giáo chia đều, bao nhiêu thì bấy nhiêu, muốn hắn lấy thêm một người, cửa cũng không có.

Giọng Thông Thiên vừa dứt, ánh mắt chư Thánh không khỏi lại một lần nữa rơi vào người Chuẩn Đề, Thông Thiên nói không sai một ly.

Nhưng tiền đề là đệ tử Tây Phương Giáo phải bổ sung đủ số lượng lên năm mươi vị rồi mới bàn những chuyện khác.

Đối mặt với ánh mắt của chư Thánh, Chuẩn Đề không một chút ngại ngùng, xòe tay ra, mặt đầy vẻ khổ sở.

"Chư vị Sư huynh, Tây Phương nghèo khó, không thể lấy ra thêm một người nào nữa." Thái Thanh cau mày nói, "Vậy thì sau này đại kiếp nổi lên, đệ tử nhà ai lên bảng, hoàn toàn dựa vào vận khí, không thể thay đổi được." "Được." Chuẩn Đề trực tiếp gật đầu đồng ý.

Chuyện Phong Thần đã định, Hồng Quân lại nói, "Người chủ trì Phong Thần trong tương lai, có tướng Phi Hùng, thần chức được sắc phong, đều nằm trong tay người chủ trì Phong Thần, đợi thời cơ đến, người Phong Thần đó tự sẽ hiện thân." Hồng Quân nói xong, ý niệm vừa động, trên tay lại xuất hiện một cây roi dài giống như roi gỗ, dài ba thước sáu tấc năm phân, có hai mươi mốt đốt, mỗi một đốt có bốn

đạo phù ấn, tổng cộng tám mươi tư đạo phù ấn, một luồng Tiên Thiên Đạo Uẩn khí tức nồng đậm bức người xông đến, hiển nhiên lại là một tông Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Đây là Đả Thần Tiên, chuyên môn chế ước các vị thần trên Phong Thần Bảng, đợi sau khi Phong Thần Đại Kiếp kết thúc, ngươi hãy giao Phong Thần Bảng cùng Đả Thần Tiên cho Hạo Thiên." Giọng Hồng Quân vừa dứt, Đả Thần Tiên đã rơi vào tay Thánh Nhân Thái Thanh, chư Thánh nhìn Đả Thần Tiên, trong lòng hơi run sợ, cảm nhận được một luồng khí lạnh.

Lên trời nhậm chức, quả nhiên không phải chuyện tốt, ngoài việc phải ở dưới quyền người khác, lại còn phải chịu sự chế ước của Đả Thần Tiên.

Khoảnh khắc này, trong lòng chư Thánh cảnh giác cao độ, thầm răn mình tuyệt đối không để đệ tử môn hạ lên Phong Thần Bảng đó.

Có được Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, lại từ miệng Đạo Tổ biết được đặc điểm của người chủ trì Phong Thần, chư Thánh lần lượt trở về đạo trường của mình.

Thái Thanh sau khi trở về Thủ Dương Sơn, lập tức đốc thúc Huyền Đô tu hành, hiện nay Huyền Đô, là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cách đỉnh phong Đại La Kim Tiên chỉ một bước ngắn mà thôi.

Nếu có thể trước khi đại kiếp hiển hóa, chứng đạo Chuẩn Thánh, tự nhiên có thể không cần tham gia đại kiếp, bảo toàn bản thân, giữ vững đạo thống Nhân Giáo.

Mặt khác, Thái Thanh lại sai người đi tìm kiếm tung tích của người Phi Hùng, Đạo Tổ đã nói, người Phi Hùng tương lai sẽ phụ trách chủ trì Phong Thần Đại Kiếp, nhân vật quan trọng như vậy, nếu có thể thu nhập vào môn hạ Nhân Giáo của hắn sớm, khi sắc phong chư thần sau này, nhất định sẽ chiếm hết thượng phong.

Thánh Địa Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy đã gọi Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Mười Nhị Kim Tiên toàn bộ đến, rồi nói rõ lợi hại của đại kiếp lần này cho họ.

Mọi người nghe xong, Nam Cực Tiên Ông thì không sao, nhưng sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân và Mười Nhị Kim Tiên lại tái mét.

Nam Cực Tiên Ông đã sớm chứng đạo Chuẩn Thánh, siêu thoát ngoài đại kiếp.

Phong Thần Đại Kiếp có nguy hiểm đến mấy, cũng không liên quan đến ông ta, tự nhiên không cần lo lắng.

Trái lại Nhiên Đăng Đạo Nhân và Mười Nhị Kim Tiên lại hoảng sợ mất vía.

Phong Thần Đại Kiếp, chỉ nghe Sư tôn nói thôi đã rất hung hiểm, vạn nhất lên bảng, nhập Thiên Đình, chịu sự chế ước của Đả Thần Tiên kia, chẳng phải còn khó chịu hơn cả chết sao?

Trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy thở ra một ngụm trọc khí, trịnh trọng nói, "Kể từ hôm nay, phàm là người chứng đạo Đại La Kim Tiên, toàn bộ bế quan tu hành, tăng tiến đạo hạnh, còn những ai chưa chứng đạo Đại La Kim Tiên Đạo Quả, toàn bộ xuống núi tìm kiếm người Phi Hùng." "Người Phi Hùng?" Nhiên Đăng đặt ra câu hỏi.

"Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đã nói rõ, người Phi Hùng là nhân vật tương lai phụ trách sắc phong chư thần, cho dù môn nhân Xiển Giáo ta có lên bảng, nhưng nếu tranh thủ được người Phi Hùng, sắc phong thần vị thượng đẳng, thì cũng không thiệt thòi đến mức nào." Nguyên Thủy rất rõ ràng biết rằng, khi Hạo Thiên trọng lập Thiên Đình năm xưa, có Lục Ngự Tôn Vị.

Lần lượt là Ngọc Hoàng Đại Đế, Câu Trần Thượng Cung Thiên

Hoàng Đại Đế, Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ.

Hạo Thiên là Ngọc Hoàng Đại Đế, Hậu Thổ được sắc phong làm Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ.

Lục Ngự Tôn Vị hiện nay còn khuyết bốn chỗ, nếu có thể giành được bốn đại tôn vị này, hoàn toàn không thiệt thòi.

Rất nhanh, Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng, cùng các Kim Tiên Côn Luân rời Ngọc Hư Cung.

Nam Cực Tiên Ông đã chứng đạo Chuẩn Thánh, không có nguy hiểm lên bảng, dẫn theo mấy người trong Mười Nhị Kim Tiên chưa chứng đạo Đại La xuống Côn Luân Sơn, đi tìm người Phi Hùng trong truyền thuyết.

Nhiên Đăng và mấy người khác, thì bế quan, tăng cường đạo hạnh.

Đặc biệt là Nhiên Đăng, đã hạ quyết tâm, nhất định phải chứng đạo Chuẩn Thánh, tránh khỏi hiểm nguy của lượng kiếp.

Bên bờ Đông Hải, Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đã gọi Triệu Công Minh đến, tường tận bàn về chuyện lượng kiếp.

Chương 284

Nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, khóe miệng Triệu Công Minh khẽ nhếch lên, nở một nụ cười mỉm.

"Sư tôn không cần ưu lòng, người Phi Hùng này, cứ giao cho Đệ tử tìm kiếm vậy, tuyệt đối sẽ không để người khác tìm được." "Được." Thông Thiên khẽ gật đầu, trong lòng nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó ban bố chiếu lệnh, phàm đệ tử Thượng Thanh, cần phải nhanh chóng trở về Kim Ngao Đảo, tĩnh tụng Hoàng Đình, không được tùy tiện ra ngoài.

Phong Thần Đại Kiếp, đến lúc đó một khi khởi động, kiếp khí tràn lan, che trời lấp đất, tất sẽ hung hiểm.

Môn hạ đệ tử mỗi thêm một phần thực lực, cũng tức là có thêm một phần nắm chắc sinh tồn trong đại kiếp.

Rời Kim Ngao Đảo, vừa trở về Nga Mi Sơn, Triệu Công Minh vừa hay thấy Lục Nhĩ đang chỉ điểm Dương Tiễn.

Dương Tiễn tay cầm trường côn, mày thanh mắt tú, tuấn lãng phi phàm, khí tức toàn thân, đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, mỗi chiêu mỗi thức, chiến ý trùng thiên, có phong thái của Lục Nhĩ năm xưa.

Lục Nhĩ thấy Triệu Công Minh trở về, vội vàng cười đón lên, "Lão sư." Triệu Công Minh đi tới, nhìn kỹ Dương Tiễn, gật đầu cười nói, "Tiến bộ không tệ, cây côn này, ngươi dùng còn thuận tay không?" Dương Tiễn gãi đầu, hơi ngượng ngùng cười cười.

"Ta biết ngươi dùng hơi không thuận, này, đây là linh bảo ta luyện chế cho ngươi, ngươi xem có hợp không." Triệu Công Minh khuất

ngón tay búng một cái, một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao màu bạc rơi vào tay Dương Tiễn.

Trên đó linh vận khí tức phả vào mặt, nồng đậm bức người, một luồng kim quang công đức nhàn nhạt bao quanh trên đó, tản mát ra vận vị cổ xưa huyền diệu!

"Cái này lại là… Công Đức Linh Bảo!" Lục Nhĩ bôn ba Hồng Hoang vô số vạn năm, kiến thức khá rộng, một mắt đã nhìn thấu Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

"Cái gì, Công Đức Linh Bảo?" Dương Tiễn trừng lớn đôi mắt, cũng có chút khó tin.

Theo Lục Nhĩ học tập nhiều năm như vậy, Dương Tiễn tự nhiên biết Công Đức Linh Bảo là gì.

Công Đức Linh Bảo, vô cùng trân quý, không thuộc bất kỳ loại nào trong Hậu Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo.

Uy lực lớn nhỏ, hoàn toàn quyết định bởi lượng công đức hàm chứa trong linh bảo.

Dương Tiễn ước tính một chút, uy lực của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, hoàn toàn không thua kém Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm thông thường, có thể xưng là bảo quý!

Đừng nói một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên như hắn, ngay cả Đại Tu Chuẩn Thánh nhìn thấy, cũng phải chảy nước miếng ba thước, trong lòng sinh lòng đố kỵ.

"Sư tổ, cái này, cái này quá trân quý, Người vẫn nên thu hồi đi ạ." Dương Tiễn do dự một chút, lên tiếng từ chối.

"Ngươi cứ thử xem, xem có hợp tay không." Triệu Công Minh nói.

Dương Tiễn một tay nhấc Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lên, nắm

trong tay, thi triển một bộ côn pháp.

Chỉ mới lần đầu thi triển, những chỗ khó hiểu trong côn pháp trước đây, đã biến mất không còn, thuận tay kinh người, uy lực cũng được đề thăng.

"Thế nào, thuận tay không?" "Thuận tay, quá thuận tay." Dương Tiễn kích động reo lên, trước đây khi sử dụng côn, luôn cảm thấy có một chút trở ngại.

Nhưng khi đổi côn thành Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, sự trở ngại đó lập tức tan biến.

Dương Tiễn thậm chí cảm thấy, thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, chính là được chế tạo riêng cho hắn vậy.

"Đã thích thì cứ nhận lấy đi, Sư tổ của ngươi đâu có thiếu chút công đức này." Lục Nhĩ cười cười, Lão sư nhà mình hắn biết rõ, chưởng quản U Minh Giới, nắm giữ Lạc Bảo Kim Tiền, công đức trong tay, đơn giản là không thể đếm xuể, dùng mãi không hết.

Sau khi ban Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cho Dương Tiễn, Triệu Công Minh lại nói, "Gần đây ta tâm huyết lai triều, thôi diễn một phen, lại phát hiện một cơ duyên của ngươi." "Cơ duyên?" "Là cơ duyên gì?" Lục Nhĩ vội vàng hỏi.

"Cơ duyên kia của ngươi, ở trên Mai Sơn, ngươi đến Mai Sơn, tự nhiên sẽ biết thôi." "Mai Sơn." Lục Nhĩ nghiêm túc gật đầu, "Đệ tử đã hiểu." Lục Nhĩ thu dọn một chút, dẫn Dương Tiễn đi Mai Sơn.

Trong Nga Mi Sơn, lập tức trở nên trống rỗng.

Còn về Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti hai người, hắn đã sớm ra lệnh hai người xuống núi đi tìm Khương Tử Nha, Thân Công Báo.

Tiên tri tiên giác như vậy, hắn không tin, những người khác còn có thể tìm thấy trước hắn!

Mai Sơn, nhân kiệt địa linh, Tiên Thiên Linh Khí tràn đầy, là một tiên sơn động phủ hiếm có.

Trong Mai Sơn, có một đám đại yêu, tên là Mai Sơn Thất Quái.

Lần lượt là Viên Hồng, Kim Đại Thăng, Đái Lễ, Chu Tử Chân, Ngô Long, Thường Hạo, Dương Hiển.

Mấy người này, đều là dã quái trên núi đắc đạo tu hành.

Trong đó, Viên Hồng là một con vượn trắng đắc đạo, Kim Đại Thăng là trâu nước đắc đạo, Đái Lễ là chó hoang đắc đạo, Chu Tử Chân là heo rừng đắc đạo, Ngô Long là rết đắc đạo, Thường Hạo là rắn trắng đắc đạo, Dương Hiển là dê núi đắc đạo.

Tuy bản thể muôn hình vạn trạng, phổ phổ thông thông, nhưng thực lực của bọn họ thật sự không yếu.

Ai nấy đều là đại yêu tu luyện vô số vạn năm, tu vi toàn bộ là Kim Tiên, đặc biệt là Viên Hồng cầm đầu, càng là đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên, uy chấn một phương, trấn nhiếp chúng yêu, là cường giả đứng đầu Mai Sơn Thất Quái, không ai sánh kịp.

Lục Nhĩ cưỡi mây, dẫn Dương Tiễn bay đến đỉnh Mai Sơn.

Dương Tiễn phóng thích khí tức, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của tinh dê Dương Hiển.

Mai Sơn Thất Quái xưng bá Mai Sơn, Dương Hiển lập tức không vui, tiến lên xua đuổi Lục Nhĩ và Dương Tiễn.

Dương Tiễn tiến lên một bước, vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, Thái Ất Đạo Uẩn kích động, trực tiếp đánh bay Dương Hiển.

"Thực lực thật mạnh!" Dương Hiển giật mình, vội vàng bỏ chạy đi cầu cứu.

Không lâu sau, Mai Sơn Thất Quái đều đến, khi Lục Nhĩ nhìn thấy

Viên Hồng, trong lòng đột nhiên đập mạnh, sâu thẳm huyết mạch truyền đến một luồng khí tức quen thuộc.

"Thông Tý Viên Hầu!" Lục Nhĩ một mắt đã nhận ra thân phận thật sự của Viên Hồng, hiển nhiên là hóa thân từ một phần nguyên bản của Tứ Đại Hỗn Độn Ma Viên, một trong Hỗn Thế Tứ Hầu là Thông Tý Viên Hầu.

"Kẻ nào dám tới Mai Sơn ta gây sự?" Viên Hồng người chưa tới, thanh âm lạnh lẽo đã truyền tới, như thể lập tức bước vào hàn đông rét buốt.

Tiếp đó, một trận Thái Ất Đạo Uẩn phô thiên cái địa bức bách tới, trực tiếp bao phủ Kim Đại Thăng cùng sáu người khác, đối kháng cùng Dương Tiễn.

Dương Tiễn khẽ nhíu mày, cảm nhận được chút uy hiếp.

Hắn đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đặt ngang trước ngực, bình tĩnh nhìn hai người.

"Đại ca, huynh tới rồi!" "Đại ca, tên này lợi hại, phải cẩn thận một chút." Sáu quái Mai Sơn thấy Viên Hồng tới, như thể lập tức có chủ tâm cốt, vội vàng nhắc nhở.

Viên Hồng nghiêm túc gật đầu, không nhìn Dương Tiễn, ngược lại vẻ mặt ngưng trọng nhìn Lục Nhĩ.

"Lục Nhĩ Mi Hầu!" Hiển nhiên, Viên Hồng, kẻ cùng sở hữu một phần tư huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên, cũng cảm nhận được huyết mạch đồng căn đồng nguyên trong cơ thể Lục Nhĩ.

"To gan, dám bất kính với lão sư." Dương Tiễn vung Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, sát ý toàn thân mãnh liệt dâng trào.

Lục Nhĩ mỉm cười nhàn nhạt, "Thông Tý Viên Hầu." "Ngươi không ở Nga Mi Sơn, La Phù Động tu hành, tới Mai Sơn ta làm gì?"

Viên Hồng cảnh giác hỏi, hiển nhiên đối với tình huống của Lục Nhĩ, trong lòng hắn sớm đã có hiểu biết.

Chương 285

Lục Nhĩ cười cười, "Những gì ta muốn, ngươi hẳn đã rõ." Lục Nhĩ nói xong, Đại La Kim Tiên đỉnh phong pháp lực, toàn bộ dâng lên, khuấy động âm dương, tán phát ra cảm giác áp bách nghẹt thở.

Lục Nhĩ, dưới sự chỉ dẫn của Triệu Công Minh, cũng tu hành đạo pháp tắc.

Hiện giờ hắn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lúc này tiền lai, tự nhiên là muốn mượn một phần tinh huyết Ma Viên trong cơ thể Viên Hồng, để tiến thêm một bước, chứng Vô Thượng Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Sắc mặt Viên Hồng lập tức trắng bệch, hiểu rõ ý của Lục Nhĩ.

Muốn phản kháng, nhưng với đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên của hắn, sao có thể là đối thủ của Lục Nhĩ?

"Đại ca, rốt cuộc là tình huống gì, cùng lắm thì huynh đệ chúng ta liều mạng với hắn, huynh đệ Mai Sơn chúng ta không sợ đâu." Thấy sắc mặt Viên Hồng trắng bệch, Kim Đại Thăng vội vàng nói.

Các yêu khác cũng đầy mặt lo lắng, sở dĩ bọn họ có thể bá chiếm Mai Sơn động thiên phúc địa tốt như vậy, không thể thiếu Viên Hồng.

Hơn nữa, Viên Hồng đối xử với họ cũng không tệ, họ tự nhiên nguyện ý vì Viên Hồng mà ra sức.

Viên Hồng thở dài một tiếng, đem những chi tiết trong đó nói cho sáu quái, sáu quái nghe xong, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Đại La Kim Tiên chân chính ra tay, chỉ bằng những người bọn họ, làm sao có thể là đối thủ?

Nhưng bao nhiêu năm nay, họ không thiếu sự chiếu cố của Đại ca

Viên Hồng, tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Kim Đại Thăng ấp úng nói, "Đại ca, đừng nói nữa, yêm môn đều nghe huynh, huynh nói sao thì làm vậy." Năm quái còn lại cũng nhao nhao bày tỏ thái độ, nói muốn cùng Viên Hồng đồng sinh cộng tử, tuyệt không lùi một bước.

Lục Nhĩ nghiêm túc gật đầu, "Các ngươi trọng nghĩa khí, ta sẽ cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần các ngươi có thể đánh bại đồ đệ của ta, liền cho các ngươi một tuyến sinh cơ, giọt tinh huyết Thông Tý Viên Hầu kia sau này cũng không cần nhắc tới nữa." Nghe vậy, trong mắt Viên Hồng một đạo sáng chói mãnh liệt dâng lên, "Ngươi nói là thật sao?" "Tự nhiên là thật." Lục Nhĩ nghiêm túc gật đầu.

Dương Tiễn bên cạnh cũng dược dược dục thí, hắn có thực lực Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, Viên Hồng trước mắt cũng có thực lực Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Đơn giản là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài, hắn cũng có thể hoạt động gân cốt một phen.

Dương Tiễn ở Nga Mi Sơn, La Phù Động tu hành những ngày này, không chỉ tu hành mà còn thực chiến.

Lục Nhĩ sẽ thường xuyên dẫn Dương Tiễn ra ngoài tìm kiếm đối thủ thích hợp để khiêu chiến, cũng coi như thân kinh bách chiến.

Viên Hồng liếc nhìn Dương Tiễn, thấy tu vi của hắn giống mình, lập tức bớt đi nửa phần lo lắng.

Cùng cảnh giới với mình, cho dù là đệ tử đạo thống Thánh nhân, Viên Hồng cũng không cho rằng mình sẽ bại trận.

Sáu quái Mai Sơn bên cạnh cũng không khỏi thở phào một hơi, thực lực của Viên lão đại, bọn họ vẫn rất rõ, đánh bại một tiểu tử cùng cảnh giới, không tính là chuyện khó.

“Được, ta đồng ý với ngươi, nhưng ngươi cũng phải giữ lời, nếu ta bại, vĩnh viễn không được đặt chân tới Mai Sơn ta một bước.” Viên Hồng cũng đưa ra điều kiện của mình.

Lục Nhĩ tự nhiên không có gì không đồng ý, ý niệm vừa động, lui tới rìa Mai Sơn, chừa đủ không gian chiến đấu cho Dương Tiễn và Viên Hồng.

Kim Đại Thăng và sáu quái động viên Viên Hồng vài câu, đồng dạng lui ra xa quan chiến.

Dương Tiễn nhàn nhạt nhìn Viên Hồng, thấy vẻ tự tin trong ánh mắt hắn, dường như đã nắm chắc phần thắng, không khỏi sắc mặt lạnh đi, trực tiếp ra chiêu.

Chỉ thấy hắn mặc vận huyền công, pháp lực toàn thân như dòng sông cuồn cuộn, không ngừng dũng nhập vào Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, thân đao màu bạc sáng chói theo sự rót vào của đại lượng pháp lực, tán phát ra ánh sáng bạc rực rỡ chói mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Dương Tiễn động, hắn vung Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, trực tiếp quét về phía Viên Hồng, chiêu số lão luyện, pháp lực sung mãn, ngay cả cả hư không cũng đang run rẩy, chấn động.

Không hề khoa trương, cho dù là một ngọn núi cao vạn trượng sừng sững trước mặt Dương Tiễn, dưới Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao này, cũng phải từng tấc băng diệt.

“Hay lắm.” Viên Hồng hít sâu một hơi, trên mặt thêm vài phần nghiêm túc, trong tay không biết từ khi nào xuất hiện một cây thiết bổng màu đen.

Pháp lực toàn thân dũng nhập, đồng dạng quét về phía Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn, quá trình tưởng chừng như chậm

chạp, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, hai thần binh đã va chạm vào nhau.

"Oanh!" Đạo Uẩn khủng bố phô thiên cái địa phát ra tiếng nổ vang vọng trời đất, ba động pháp lực đáng sợ như không tiền bạc quét về bốn phía, ép đến hư không không ngừng phát ra tiếng nứt vỡ.

Toàn bộ Mai Sơn đều kịch liệt rung chuyển, đá lăn, cây cối gãy đổ, như thể thiên tai giáng lâm.

Trên đỉnh Mai Sơn, trung tâm vụ nổ, hư không vỡ nát, khói bụi mịt trời.

Đến khi khói bụi tan đi, Dương Tiễn lùi lại ba bước.

Còn Viên Hồng, dưới chấn động cực lớn, lùi lại tròn năm bước.

Lục Nhĩ phong khinh vân đạm nhìn kết quả này, không hề kinh ngạc, như thể vốn dĩ nên là như vậy.

Kim Đại Thăng cùng sáu quái Mai Sơn, như thể nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ khủng bố, nhao nhao há to miệng, khó mà tin nổi.

Thực lực của đại ca bọn họ, không ai rõ ràng hơn bọn họ, tuy rằng chỉ có thực lực Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, nhưng nội tình chân thật, đủ để sánh ngang Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu không, cũng không có cách nào dẫn dắt bọn họ bá chiếm toàn bộ Mai Sơn.

Nhưng cho dù như vậy, trước mặt thanh niên kia, đại ca bọn họ vẫn rơi vào hạ phong, thực lực của thanh niên kia rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Trên đỉnh Mai Sơn, sau khi thăm dò lẫn nhau, hai người trên mặt đều thêm vài phần ngưng trọng, khoảnh khắc tiếp theo, hai người không hẹn mà cùng đứng dậy, trong nháy mắt đã giao chiến trên không

trung.

Trong chớp mắt, pháp lực ba động, hư không vỡ vụn, hai người trong nháy mắt đã giao chiến hơn nghìn hiệp.

Năm trăm hiệp đầu, bất phân thắng bại, năm trăm hiệp sau, Dương Tiễn đã dần chiếm thượng phong.

Pháp lực tâm tùy ý động, lưu chuyển khắp mọi huyệt khiếu trên toàn thân.

Chiến ý bàng bạc vờn quanh toàn thân, không hề sợ hãi, chiến đấu đến cùng!

Dương Tiễn lúc này đang ở một cảnh giới vô cùng huyền diệu, vô số vạn năm, những lời giáo huấn của Lục Nhĩ, và tinh hoa của vô số trận chiến với đại yêu, bắt đầu dung hợp với tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Càng đánh, sắc mặt Viên Hồng càng ngưng trọng, thực lực của Dương Tiễn đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Hắn hiện tại đã ở vào hạ phong, càng kéo dài càng bất lợi cho hắn, trước mắt chỉ còn cách tốc chiến tốc thắng.

Đột nhiên, khí tức trên người Viên Hồng biến đổi, quát lớn, "Pháp Tướng Thiên Địa!" Trong khoảnh khắc, thân thể Viên Hồng như quả bóng được bơm khí, không ngừng bành trướng, cuối cùng hóa thành một con vượn trắng khổng lồ cao ngàn trượng.

Lực khí huyết nồng đậm cuồn cuộn dâng trào, che trời lấp đất.

"Pháp Tướng Thiên Địa, con khỉ này sao lại biết Huyền môn thần thông của ta?" Lục Nhĩ khẽ nheo hai mắt, âm thầm suy nghĩ, năm xưa Bàn Cổ khai thiên tích địa, dùng đại pháp lực vô thượng trong Hỗn Độn khai tích Hồng Hoang, công pháp tu hành gọi là Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công.

Sau này, Bàn Cổ khai thiên thân vẫn, Nguyên Thần hóa thành Tam Thanh, tinh huyết hóa thành Thập Nhị Tổ Vu, Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công cũng phân thành hai.

Tam Thanh truyền thừa Cửu Chuyển Nguyên Công, Thập Nhị Tổ Vu thì kế thừa Cửu Chuyển Huyền Công.

Sau này, Vu Yêu đại chiến, Vu Tộc, Yêu Tộc đồng quy vu tận.

Chương 286

Tam Thanh đích thân tới chiến trường Vu Yêu, thu hoạch vài phần tinh hoa Cửu Chuyển Huyền Công, cộng thêm Cửu Chuyển Nguyên Công của bản thân, cuối cùng sáng tạo ra Huyền môn hộ pháp thần công, Bát Cửu Huyền Công.

Mà Pháp Tướng Thiên Địa Viên Hồng vừa thi triển, chính là một loại thần thông có uy lực cực kỳ cường đại được ghi chép trong Bát Cửu Huyền Công.

"Ồ, ngươi vậy mà cũng biết hộ pháp thần công Huyền môn của ta, hay lắm, càng ngày càng thú vị rồi!" Dương Tiễn chiến đấu sảng khoái lâm li, thấy Viên Hồng lại thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, trong mắt càng thêm hưng phấn.

"Pháp Tướng Thiên Địa của ngươi, hẳn là tự mình mò mẫm tu luyện ra phải không, có không ít khuyết điểm, hãy xem Pháp Tướng Thiên Địa chân chính của ta đây." Dương Tiễn quát lớn một tiếng, khí huyết thuế biến, dâng trào, ngưng kết, vờn quanh toàn thân.

Trong nháy mắt, một tôn cự hầu ngàn trượng xuất hiện trước mặt Viên Hồng.

Khí huyết khổng lồ lúc này toàn bộ thu liễm vào trong cơ thể, nhìn bề ngoài, dường như không bằng Viên Hồng.

Nhưng người hiểu biết lại biết, Dương Tiễn thu liễm lực khí huyết vào trong cơ thể, có thể điều động mỗi một tấc sức mạnh toàn thân.

Còn Viên Hồng, khí huyết ngoại phóng, đã mất đi bản chất cốt lõi nhất của Pháp Tướng Thiên Địa, uy lực nhất định không bằng Lục Nhĩ thi triển.

“Oanh, oanh, oanh!” Hai người giao chiến trên không trung, nhưng lần này, chưa đầy trăm hiệp, Viên Hồng đã rơi vào hạ phong.

“Oanh!” Dương Tiễn điều động toàn thân sức mạnh, một quyền mãnh liệt đánh tới, Viên Hồng vội vàng chống đỡ, nhưng lại không thể chống đỡ nổi nữa.

Toàn thân chấn động, khí huyết tan rã, cả người bị đánh bay mạnh mẽ, rơi xuống dưới chân Kim Đại Thăng.

“Đại ca, huynh không sao chứ?” Sáu quái Mai Sơn trên mặt tràn đầy lo lắng, vội vàng đỡ lấy Viên Hồng.

Viên Hồng sắc mặt trắng bệch, lắc lắc đầu, đứng dậy nhìn Dương Tiễn.

“Thế nào, ngươi có phục không?” Thanh âm Dương Tiễn vô cùng bình đạm.

“Ta thua rồi.” Viên Hồng thần sắc thất lạc, hồn phách rã rời, vô cùng không cam lòng nhưng lại bất lực.

Lục Nhĩ không phải là kẻ đầu cơ thủ xảo, mà là dựa vào công phu chân chính mà thắng hắn, cho dù tái chiến một trăm lần, kết quả cũng sẽ không thay đổi.

Lục Nhĩ phi tới bên cạnh Viên Hồng, trong mắt xẹt qua nghi hoặc.

“Ngươi sao lại biết Huyền môn hộ pháp thần công của ta, là từ đâu mà có được?” Bát Cửu Huyền Công, xưng là Huyền môn hộ pháp thần thông, tự nhiên cũng là tồn tại phi phàm.

Phi đệ tử truyền thừa cốt lõi không thể tu hành, Viên Hồng có thể tu luyện, theo Lục Nhĩ thấy vô cùng bất hợp lý.

Viên Hồng khẽ lắc đầu, “Ta cũng không biết, khi ta sinh ra đã ở Mai Sơn, những năm đầu vô ý xông vào một sơn động, ngẫu nhiên

phát hiện công pháp này, vừa tu hành liền thấy có hiệu quả, thế là cứ thế tu hành cho tới bây giờ." Sự nghi hoặc trong mắt Lục Nhĩ càng sâu thêm vài phần, nhưng hắn cũng không tiếp tục truy cứu.

Thế gian duyên pháp, ai lại có thể nói rõ được?

Cũng có thể nói, Viên Hồng tu hành, cũng không phải Huyền môn hộ pháp thần công của hắn.

Thấy Lục Nhĩ trầm mặc, trong lòng Viên Hồng cũng thấp thỏm không yên.

Tu hành vô số vạn năm, mới tu được Thái Ất Kim Tiên như ngày nay, trên Mai Sơn sống tự do tự tại khoái hoạt.

Một khi vẫn lạc, ức vạn năm khổ tu hủy hoại trong chớp mắt, hắn tự nhiên không cam lòng.

Lúc này, Kim Đại Thăng cùng sáu quái Mai Sơn xông lên, nghĩa vô phản cố, kiên quyết nói.

"Muốn giết đại ca chúng ta, trước hết phải qua cửa chúng ta đã, huynh đệ Mai Sơn bảy quái đồng sinh cộng tử, chúng ta tuyệt không sống tạm bợ trên đời." Sáu người thanh âm nhất trí, ánh mắt kiên quyết, hiển nhiên tuyệt đối không phải nói đùa.

Dương Tiễn dục ngôn hựu chỉ, do dự một trận, vẫn là đứng ra.

"Lão sư, thực lực của hắn không yếu, tu một thân bản lĩnh này không dễ dàng…" Lục Nhĩ có chút đau đầu, bản nguyên Thông Tý Viên Hầu, hắn không thể không lấy, nếu không không cách nào bổ túc bản nguyên, rất khó tiến thêm một bước.

Nhưng Viên Hồng người này không tệ, hợp khẩu vị của hắn, chỉ vì một đạo bản nguyên mà chém giết Viên Hồng, lại có chút không thích hợp.

Lục Nhĩ băn khoăn một hồi, đột nhiên mắt sáng lên, có rồi!

Giữ bản nguyên Viên Hồng, để chân linh hắn nhập Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế, như vậy, cũng không tính là phụ hắn.

Lục Nhĩ nói, "Viên Hồng, ngươi hẳn cũng biết, ta muốn bản nguyên Thông Tý Viên Hầu trên người ngươi, nhưng hiện tại, còn một biện pháp, có lẽ có thể cho ngươi một tuyến sinh cơ." "Biện pháp gì?" "Từ bỏ nhục thân này, chân linh nhập luân hồi, ta có thể đem bản Bát Cửu Huyền Công hoàn chỉnh truyền cho ngươi, bảo đảm ngươi tu hành đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, thậm chí đến lúc đó, Đại La Kim Tiên, cũng chưa chắc không thể tìm hiểu đến cùng." Trên mặt Viên Hồng hiện lên một tia hy vọng, không ngờ, Lục Nhĩ lại nguyện ý nhượng bộ lớn như vậy.

Kim Đại Thăng và vài người khác sắc mặt lại biến đổi, vội kêu lên, "Đại ca, không được đâu, một khi chân linh chuyển nhập luân hồi, uống Mạnh Bà Thang, ký ức kiếp này sẽ toàn bộ tiêu trừ, đến lúc đó thật sự sẽ thành một giấc mơ trống rỗng." Dương Tiễn vỗ vỗ Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, "Tổ sư nhà ta, Chủ Địa Phủ vậy, bảo lưu ký ức, không tính là chuyện khó." Lục Nhĩ cũng gật đầu, "Có thể giúp ngươi bảo lưu ký ức." Viên Hồng hạ quyết tâm, nghiêm túc nói, "Được, ta đồng ý với ngươi." Hắn đẩy Kim Đại Thăng cùng sáu quái ra, ý niệm vừa động, tự mình binh giải.

Nhục thân, chân linh phân thành hai, một giọt tinh huyết bản nguyên liền rơi vào trong tay Lục Nhĩ.

Chân linh rơi trên mặt đất, vẫn tán phát ra một cỗ khí tức cường đại.

"Dương Tiễn, ngươi và sáu quái Mai Sơn dẫn Viên Hồng đi Địa Phủ chuyển thế đi." "Vâng." Dương Tiễn nâng chân linh Viên Hồng, cùng sáu quái Mai Sơn cùng nhau hướng Thập Bát Trọng U Minh Hải

mà đi.

Lục Nhĩ thì cầm tinh huyết Thông Tý Viên Hầu, trở về Nga Mi Sơn, La Phù Động.

"Thành công lấy được rồi sao?" Triệu Công Minh cười nói.

"Hắc hắc, nếu không phải lão sư chỉ điểm, Lục Nhĩ làm gì có cơ duyên này." Lục Nhĩ gãi gãi đầu cười nói.

"Vậy Viên Hồng ngươi xử trí thế nào." "Sáu quái Mai Sơn đều là người trọng tình nghĩa, ta không nỡ giết Viên Hồng, thế là để hắn tự mình binh giải, Nguyên Thần để Dương Tiễn dẫn đi U Minh Hải chuyển thế rồi, chuyển thế trong U Minh sẽ khiến thần hồn càng thêm ngưng luyện, phỏng chừng sau này chứng đạo Đại La Kim Tiên không thành vấn đề." "Làm không tệ." Triệu Công Minh khen ngợi một tiếng, ý nghĩ của Lục Nhĩ, đúng ý hắn.

"Đúng rồi lão sư, ta trên người Viên Hồng, phát hiện ra bóng dáng của Bát Cửu Huyền Công, còn có Pháp Tướng Thiên Địa." Trên mặt Lục Nhĩ thêm vài phần ngưng trọng, đem thần công Viên Hồng đã dâng lên đưa lên.

"Đây là Huyền môn hộ pháp thần công của ta, không biết vì sao lại rơi vào tay Viên Hồng kia, ta hỏi Viên Hồng, cũng hoàn toàn không thể tra ra nguồn gốc." Không trách Lục Nhĩ chấn kinh, Huyền môn bí thuật ngoại tiết, đây không phải chuyện nhỏ, nhất định phải bẩm báo sư trưởng.

Triệu Công Minh kiểm tra xong, khẽ lắc đầu, "Bát Cửu Huyền Công này, rất giống với Huyền môn của ta, nhưng rốt cuộc không phải cùng một đường, ngược lại rất giống của Tây Phương." "Tây Phương." Lục Nhĩ chấn kinh, lập tức hỏi, "Tây Phương đối với thần thông diệu pháp, xưa nay luôn coi trọng, sao lại vô duyên vô cớ để lộ ra ngoài?" Triệu Công Minh cười nói, "Ngươi cũng biết Tây Phương

bần tích, truyền bá huyền công, tương đương với việc rải lưới rộng, trong một trăm người ra một hạt giống tốt, Tây Phương liền hoàn toàn không lỗ, vi sư phỏng đoán, Viên Hồng kia, hẳn là một hạt giống xuất sắc ra đời khi Tây Phương truyền bá huyền công, chỉ là còn chưa kịp để Tây Phương thu lưới, liền binh giải." "Thì ra là vậy, vậy chúng ta như thế này, chẳng phải là Tiệt Hồ Tây Phương sao." Lục Nhĩ hưng phấn, đối với Tây Phương nhị Thánh, hắn một chút hảo cảm cũng không có.

Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, lần lượt đại biểu pháp tắc tu hành đến một thành, hai thành, ba thành, bốn thành.

Pháp tắc chi lực tu hành đến năm thành, chính là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ.

Pháp tắc chi lực tu hành đến sáu tầng, tức là Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong.

Năm đó Hỗn Độn Ma Viên, tung hoành Hỗn Độn, phong tư tuyệt thế, cho dù trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, đó cũng là tồn tại cực kỳ khủng bố.

Một viên một côn, sở hướng vô địch, Chiến Chi Pháp Tắc, chiến thiên đấu địa.

Lục Nhĩ truyền thừa bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên, Chiến Chi Pháp Tắc hiện nay đã tham ngộ được bốn thành rưỡi.

Chỉ cần luyện hóa bản nguyên Thông Tý Viên Hầu, thực lực tiến thêm một bước.

Chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Triệu Công Minh dẫn Lục Nhĩ, một đường bay ra khỏi Hồng Hoang, tới Hỗn Độn.

Chương 287

Lục Nhĩ nhìn Hỗn Độn đen kịt lạnh lẽo, tràn ngập địa hỏa thủy phong, đại khai nhãn giới.

Hồng Hoang đã là đỉnh cấp đại thiên thế giới, nhưng cũng chỉ bất quá thân ở một góc của Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn rộng lớn, liệu có còn tồn tại những tu sĩ mạnh hơn cả ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, thậm chí là Bàn Cổ?

Triệu Công Minh không dẫn Lục Nhĩ đi sâu vào Hỗn Độn, mà trực tiếp ở bên ngoài Hồng Hoang tùy tiện chọn một tinh cầu khá hẻo lánh.

Lục Nhĩ, dù sao cũng kế thừa phần lớn tâm đắc của Hỗn Độn Ma Viên.

Nếu không cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà tham ngộ pháp tắc chi lực đến bốn thành rưỡi.

Năm xưa Hỗn Độn nhất chiến, Bàn Cổ nộ trảm ba ngàn Ma Thần, khai tích Hồng Hoang, nhưng Triệu Công Minh có một dự cảm, ba ngàn Ma Thần tuyệt đối không phải toàn bộ đều vẫn lạc.

Nếu Lục Nhĩ chứng đạo, kinh động những Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại đang sống trên đời, thì sẽ không hay.

Rìa tinh cầu, Triệu Công Minh lặng lẽ hộ pháp cho Lục Nhĩ.

Trung tâm tinh cầu, Lục Nhĩ thì lặng lẽ luyện hóa bản nguyên Thông Tý Viên Hầu.

Theo bản nguyên không ngừng được Lục Nhĩ luyện hóa, độ thuần khiết của huyết mạch trong cơ thể hắn cũng ngày càng cao.

Một cỗ chiến ý to lớn quét ngang cửu thiên thập địa, thậm chí

khiến tiểu hành tinh dưới chân cũng run rẩy khẽ khàng.

Thân thể hắn đang trưởng thành với tốc độ nhanh chóng, lông vàng tán phát ra ánh sáng bất hủ nhàn nhạt, chỉ trong vài hơi thở, liền biến thành một con cự viên vàng óng, hai tay ra sức đấm vào ngực, chiến ý đáng sợ trong khoảnh khắc bùng nổ, từng đợt sóng khí, quét ngang tinh hà, đánh nát vô số tinh thần Hỗn Độn!

"Oanh long long!" Trong Hỗn Độn tối tăm mà lạnh lẽo, vang lên từng trận tiếng sấm sét kinh thiên.

Sấm sét cuốn lấy mây đen, bao phủ trên đỉnh đầu Lục Nhĩ.

Chính là Đại Đạo Thẩm Phán Chi Lôi năm xưa Triệu Công Minh đã độ.

"Ca Sát!" Trong mây đen khắp trời, đột nhiên có một con lôi long vạn trượng từ không trung giáng xuống, đánh vào người Lục Nhĩ.

Lực hủy diệt đáng sợ lan tràn trên người Lục Nhĩ, không những không làm hại Lục Nhĩ, ngược lại còn khiến lông trên người Lục Nhĩ càng thêm thuần túy, lấp lánh sinh quang, như lụa vàng, mềm mượt trơn bóng.

Đại Đạo chí công, từng đạo Thẩm Phán Chi Lôi nối tiếp nhau giáng xuống người Lục Nhĩ, nhưng lại không thể làm hại Lục Nhĩ.

Ngược lại còn khiến khí tức trên người hắn trở nên cường đại hơn.

Rất nhanh, hơn ba mươi đạo Thẩm Phán Chi Lôi kết thúc, trên Cửu Thiên, mây đen dày đặc cuồn cuộn càng dữ dội hơn!

Lực hủy diệt vô thượng, ẩn hiện trong mây đen, vô số con trường long màu tím, gào thét Hỗn Độn, đang ủ dợt những đạo Thẩm Phán Chi Lôi cuối cùng.

Lục Nhĩ lật bàn tay, tế ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Đại kỳ vũ động, lại ngăn cản được những đạo Hỗn Độn Thẩm Phán Lôi Kiếp còn lại.

Nhưng kiếp vân vẫn tiếp tục lan rộng, đang ủ dợt đạo Thẩm Phán Chi Lôi thứ bốn mươi chín.

Khoảnh khắc tiếp theo, đá vỡ trời kinh, một đạo lôi long màu tím thô ngàn trượng, lao xuống, mang theo sức mạnh hủy diệt tất cả xông thẳng vào Lục Nhĩ.

"Đại Đạo Thẩm Phán Chi Lôi, cũng chỉ có vậy thôi!" Khóe miệng Lục Nhĩ khẽ nhếch, mang theo sự tự tin mạnh mẽ, ý niệm vừa động, khí huyết bùng nổ, pháp lực khủng bố lan tràn đến từng tấc đất trên toàn thân.

Chỉ trong một hơi thở, hình thể Lục Nhĩ đã phát sinh biến hóa cực lớn, biến thành một con cự viên vàng óng cao mười vạn trượng.

Tùy Tâm Thiết Can Binh xuất hiện trong tay hắn, vận chuyển như ý, khẽ khuấy động, mây đen trên trời liền có xu thế sụp đổ.

"Ngày nay Ngô Lục Nhĩ, chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên!" Lục Nhĩ cao giọng hô lớn, tay cầm Tùy Tâm Thiết Can Binh, trực tiếp xông thẳng vào lôi long.

Mười hơi thở sau, lôi long tiêu tán, kiếp vân trong Hỗn Độn không biết từ khi nào cũng tiêu tán không còn dấu vết.

Lông vàng trên người Lục Nhĩ lấp lánh sinh huy, pháp lực trong cơ thể biến đổi thành pháp lực Hỗn Nguyên Kim Tiên với tốc độ cực nhanh.

Nhục thân cũng trong khoảnh khắc tăng cường không biết bao nhiêu, thuế biến thành Hỗn Nguyên Kim Tiên Đạo Khu!

“Lão sư, đệ tử đã chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên.” Lục Nhĩ quay người, nhìn về phía Triệu Công Minh, vành mắt đỏ hoe đồng thời, trên mặt là sự vui sướng tột độ.

Nhớ lại năm xưa, một câu “pháp bất truyền Lục Nhĩ”, đã đoạn tuyệt con đường tu hành của Lục Nhĩ, hắn đà lạc vô số vạn năm, ở tầng dưới cùng của Hồng Hoang, bị chúng yêu ức hiếp, hồn hồn ngạc ngạc, thậm chí hắn còn nghĩ, đời này mình cứ thế này thôi.

Chính là lão sư, không chê bỏ, truyền thụ hắn vô thượng tiên pháp, thậm chí ngày nay, hắn còn chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên, bước lên một con đường chí cường.

Nếu không có lão sư, hắn làm sao có thể đi đến bước đường ngày hôm nay?

Triệu Công Minh cười cười, “Nếu không phải chính ngươi nỗ lực tu luyện, cũng không đi đến bước này được.” Lục Nhĩ hắc hắc cười, hoàn toàn không còn vẻ bỄ nghễ thiên hạ vừa rồi.

“Nếu không phải công phu lão sư chỉ đạo lợi hại, đệ tử có nỗ lực nữa thì có tác dụng gì?” “Con hầu đầu này.” Triệu Công Minh cười cười, sau đó sắc mặt nghiêm túc hơn một chút, “Ngươi có thể nhanh chóng chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên như vậy, trừ nỗ lực của chính mình ra, một phần đáng kể là kế thừa cảm ngộ của Hỗn Độn Ma Viên, cường giả cấp bậc như Hỗn Độn Ma Viên, thân tử linh bất diệt, ý chí vĩnh hằng, sau này ngươi tu hành, vạn vạn lần không được kiêu ngạo, ngược lại càng phải cẩn thận, nếu không ở sâu trong huyết mạch, ý chí thuộc về Hỗn Độn Ma Viên phản phệ, đến lúc đó ức vạn năm tu vi, e rằng sẽ hủy hoại trong chớp mắt.” Sắc mặt Lục Nhĩ cũng trở nên trịnh trọng, “Vâng, lão sư, đệ tử nhất định cẩn thận tu hành, tuyệt không đại ý.” Triệu Công Minh thần sắc nhẹ nhõm vài phần, “Đương nhiên, ngươi cũng không cần quá căng thẳng, Hỗn Độn Ma

Viên dù sao cũng đã thân vẫn vô số vạn năm, ý chí có mạnh mẽ đến mấy, đến bây giờ, cũng chưa chắc còn có bao nhiêu uy hiếp, ngươi cẩn thận tu hành, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì." "Vâng, lão sư." Lục Nhĩ ngoan ngoãn gật đầu.

"Đi thôi, ngươi đã chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên, liền cùng ta trở về Hồng Hoang đi." "Được." Ngay lập tức, Triệu Công Minh và Lục Nhĩ, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Hồng Hoang.

Triệu Công Minh, Lục Nhĩ hai người rời đi rất lâu sau, trong Hỗn Độn tối tăm lạnh lẽo đột nhiên vang lên một thanh âm.

"Kỳ lạ, Ngô cảm nhận được khí tức của Hỗn Độn Ma Viên, còn có Chiến Chi Pháp Tắc, nhưng Hỗn Độn Ma Viên kia, chẳng phải sớm đã vẫn lạc dưới búa của tên Bàn Cổ kia sao?" "Lão Dương Mi, ngươi có phải nhìn nhầm rồi không, Ngô sao lại không cảm giác được?" Lại một thanh âm vang lên, vô cùng tang thương, trải qua dòng chảy năm tháng mà ức vạn năm bất hủ bất diệt.

"Hừ, bổn tọa là Không Gian Ma Thần, há lại nghe nhầm?" Chủ nhân của thanh âm thứ nhất khẽ hừ một tiếng.

"Hỗn Độn Ma Viên năm đó đích xác vẫn lạc dưới búa của Bàn Cổ, nhưng sau khi hắn vẫn lạc, bản nguyên độn tẩu, có lẽ ngươi vừa rồi cảm nhận được, chính là bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên." Thanh âm thứ ba, lại vang lên trên không trung.

Lúc này, không gian Hỗn Độn tối tăm lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện vài đạo khí tức nghẹt thở.

Không gian vặn vẹo, như một tờ giấy trắng bị xé toạc.

Tiếp đó, vài đạo thân ảnh phục sức khác lạ từ không gian Hỗn Độn bước ra.

Thân ảnh màu xanh, chính là Không Gian Ma Thần Dương Mi,

một trong những Hỗn Độn Ma Thần sống sót khi Bàn Cổ khai thiên tích địa năm xưa.

Năm đó cuối kỳ Long Hán đại kiếp, Ma Tổ La Hầu âm thầm xúi giục Tiên Thiên Tam Tộc, gây ra vô thượng sát lục, muốn lấy sát chứng đạo.

Chính là Hồng Quân liên hợp Dương Mi, Âm Dương, Càn Khôn ba vị Hỗn Độn Ma Thần, hợp lực khai chiến với La Hầu trên Tu Di Sơn.

Như vậy mới phá tan âm mưu của La Hầu, nếu không Hồng Hoang lúc này, e rằng sẽ biến thành một Ma Giới triệt để.

Bên cạnh Dương Mi, còn có bốn đạo thân ảnh, lần lượt là Thời Gian Ma Thần Thời Thần, Vận Mệnh Ma Thần Vận Mệnh, Nhân Quả Ma Thần Nhân Quả, Sát Lục Ma Thần Sát Lục!

Đều là những tồn tại đỉnh tiêm trong Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, khi đó còn là tu vi cấp độ nửa bước Đại Đạo.

Chương 288

Chỉ là Bàn Cổ khai thiên, toàn bộ đều bị thương dưới búa của Bàn Cổ, đến nay tu vi vẫn chưa thể khôi phục.

Thời Thần lạnh hừ một tiếng, nhìn về phía Hồng Hoang, trong mắt xẹt qua chút tham lam.

"Hồng Hoang, do lão gia hỏa Bàn Cổ khai tích, bên trong tất nhiên ẩn chứa Bàn Cổ thần tủy, nếu có được Bàn Cổ thần tủy, chúng ta nhất định có thể khôi phục vết thương, hà tất cứ phải sống lay lắt như thế này." Vận Mệnh lắc lắc đầu, "Muốn tiến vào Hồng Hoang, nói dễ vậy sao, Bàn Cổ tuy đã vẫn lạc vô số vạn năm, nhưng dư uy vẫn còn, chúng ta không thể vào được." Nghe vậy, thần sắc Dương Mi biến đổi, lộ ra vẻ lạnh lẽo.

"Lão đạo Hồng Quân, Tạo Hóa Ma Thần, hừ, sớm muộn gì cũng có một ngày, bổn tọa phải cùng hắn tính toán món nợ năm xưa." Hồng Quân, chính là sau khi Tạo Hóa Ma Thần vẫn lạc, một sợi chân linh trọng tu, dưới cơ duyên xảo hợp mà rơi vào Hồng Hoang.

Còn La Hầu, thì là chân linh của Hủy Diệt Ma Thần sau khi vẫn lạc hóa thành, trời sinh đã là tử đối đầu với Hồng Quân.

Năm xưa Đạo Ma Chi Tranh, La Hầu muốn mượn sát khí sinh ra từ đại chiến của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, một lần chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sau này bị Hồng Quân phát giác ý đồ, sau khi giao tiếp với Thiên Đạo, đem Dương Mi, Âm Dương, Càn Khôn kéo vào Hồng Hoang.

Đồng thời hứa hẹn, chỉ cần giúp hắn đánh bại La Hầu, liền mỗi người cho họ một khối Bàn Cổ thần tủy.

Ba người động lòng, thế là mới có trận chiến Tu Di Sơn sau này.

Trận chiến Tu Di Sơn, vô cùng thảm liệt, nhưng may mắn là bốn người liên thủ, rốt cuộc vẫn đánh lui được La Hầu.

Nhưng không ngờ, sau khi đại chiến kết thúc, Hồng Quân đột nhiên trở mặt, ra tay với Dương Mi, Âm Dương, Càn Khôn ba người.

Âm Dương Ma Thần, Càn Khôn Ma Thần không địch nổi, tại chỗ vẫn lạc, thân tử đạo tiêu.

Chỉ có Dương Mi, thủ đoạn cao minh, mới thoát được sinh thiên.

Vốn định ẩn náu ở Hồng Hoang, khôi phục nguyên khí, tiện thể mưu đồ Bàn Cổ thần tủy, khôi phục đạo hạnh, rồi tìm Hồng Quân báo thù.

Nhưng không ngờ, Hồng Quân lại hợp Đạo, thân hợp Thiên Đạo, trực tiếp lợi dụng uy áp của Bàn Cổ, trực tiếp đẩy Dương Mi ra khỏi Hồng Hoang.

Đây cũng là lý do vì sao Dương Mi vô cùng thống hận Hồng Quân.

Nhân Quả Ma Thần thổ ra một ngụm trọc khí, trong mắt khí tức năm tháng lưu chuyển.

"Hãy đợi thêm chút nữa đi, ức vạn năm trôi qua, ý chí của Bàn Cổ cuối cùng cũng có một ngày sẽ tan biến như mây khói, đến lúc đó, chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta tiến vào Hồng Hoang, đến lúc đó, không chỉ Bàn Cổ thần tủy, ngay cả Bàn Cổ Phủ, chúng ta cũng phải có!" Thanh âm Nhân Quả Ma Thần vừa dứt, thân ảnh bốn người, đồng loạt biến mất không còn dấu vết.

Hồng Hoang, trong chớp mắt, lại ba trăm năm trôi qua.

Ngày này, dưới Nga Mi Sơn, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti hưng phấn phi bôn lên núi, đến trước hang La Phù, kích động gõ cửa.

Không lâu sau, đại môn mở ra, Triệu Công Minh từ bên trong bước ra, đầy hứng thú hỏi.

"Thế nào, đã tìm được Khương Tử Nha, Thân Công Báo kia chưa?" Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti hưng phấn nói, "Không phụ lão sư kỳ vọng, hai người đều đã tìm thấy." "Khương Tử Nha kia, ở một tiểu thành hẻo lánh của Nhân tộc đang câu cá, trừ tướng Phi Hùng phía sau lưng ra, những thứ khác trông đều bình thường vô kỳ, còn Thân Công Báo kia, thì là một con báo hoang trong núi, vừa mới khai mở linh trí, chỉ có tu vi Luyện Thần Phản Hư." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti thành thật báo cáo.

Triệu Công Minh gật gật đầu, "Được, như thế rất tốt, còn lại các ngươi không cần quản nữa, an tâm ở trên Nga Mi Sơn tu hành đi." "Vâng, lão sư." Rất nhanh, Triệu Công Minh xuống núi, theo manh mối Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti cung cấp, tìm được Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha tuy là một người câu cá, nhưng trong lòng có chí hướng lớn, sớm đã có tâm tư tìm tiên cầu đạo.

Vừa nghe Triệu Công Minh là tiên nhân trong truyền thuyết, trong lòng đại hỉ, không chút do dự liền muốn bái sư, nhưng lại bị Triệu Công Minh từ chối.

Bái sư cái gì!

Khương Tử Nha, Thân Công Báo hắn là coi hai người làm nội gián để bồi dưỡng.

Một khi bái sư, kết hạ nhân quả với hắn, đến lúc đó Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người, một mắt liền có thể nhìn ra, vậy thì không hay.

Triệu Công Minh tìm một tiên sơn, dốc lòng giáo đạo Khương Tử

Nha hai mươi năm, mới cho Khương Tử Nha xuống núi.

Hai mươi năm đó, Triệu Công Minh không hề giáo đạo Khương Tử Nha tiên đạo pháp thuật, mà là giáo đạo hắn thuật trị quốc lý chính.

Khương Tử Nha đối với việc này không hề oán trách, ngược lại càng thêm dụng tâm, như kẻ đói khát mà học tập.

Ngày xuống núi này, Khương Tử Nha vành mắt ứa lệ, lưu luyến không rời.

"Lão sư, hôm nay một biệt, Tử Nha bao giờ mới có thể gặp lại ngài đây?" Triệu Công Minh cười nhạt nói, "Yên tâm, nhân quả giữa ngươi và ta chưa dứt, đến lúc đó, chúng ta còn sẽ gặp lại, đến lúc đó, chính là lúc ngươi bước lên tiên đạo chi lộ." Rất nhanh, Khương Tử Nha xuống núi, Triệu Công Minh lại đến bắc địa Hồng Hoang, một ngọn núi sâu trong rừng già.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti đã nói, con báo hoang trong núi chỉ có dị tượng Phi Hùng ở đây, không mất bao nhiêu công sức, Triệu Công Minh liền tìm thấy Thân Công Báo.

Lại dành hai mươi năm tương tự, giáo đạo Thân Công Báo.

Hai mươi năm sau, trong rừng già núi sâu truyền ra một cỗ khí tức cường đại.

Thân Công Báo tu thành Luyện Hư Hợp Đạo đỉnh phong, hóa hình thành một thanh niên áo đen.

"Công Báo bái kiến lão sư." Thân Công Báo đầy mặt kích động hướng Triệu Công Minh hành lễ.

Chỉ dựa vào chính hắn tu luyện, cho hắn hai trăm năm e rằng cũng không thể hóa hình.

Triệu Công Minh phất tay, "Chúng ta tuy có một đoạn sư đồ duyên phận, nhưng ngươi chưa bái sư, ta cũng chưa thu đồ, còn không cần xưng hô ta là lão sư." "Vâng, Tiên trưởng." Thân Công Báo cung kính gật gật đầu.

"Ngươi đã học thành tài, liền rời khỏi Bắc Địa, đi đại địa Nhân tộc xông xáo đi, và hãy nhớ kỹ, trên ngươi, còn có một vị sư huynh." Thân Công Báo trong lòng chợt rùng mình, "Dám hỏi lão sư, sư huynh tên gọi là gì, đệ tử đến Nhân tộc, cũng tiện tìm hắn." "Hiện tại còn chưa phải lúc nói cho ngươi, nhớ kỹ, sau khi đến Nhân tộc, cứ làm theo những gì vi sư đã dặn dò ngươi, vạn vạn lần không được sai sót." Triệu Công Minh nói xong, cả người hóa thành một luồng khói xanh biến mất không thấy.

Thân Công Báo đối diện nơi Triệu Công Minh rời đi cúi lạy ba cái thật mạnh, sau đó thu dọn hành trang, xuất phát rời Bắc Địa.

Kim Ngao Đảo, trước Bích Du Cung, Triệu Công Minh nhàn nhạt ném cho Thủy Hỏa Đồng Tử một giỏ linh đào đặc sản Nga Mi Sơn, cười hỏi, "Lão sư vẫn còn bế quan sao?" Thủy Hỏa Đồng Tử cầm một quả đào to và đỏ, cắn mạnh một miếng, nước bắn tung tóe.

"Đâu có, từ sau khi Đạo Tổ triệu tập lão sư cùng họ đi Tử Tiêu Cung thương nghị gì đó về Phong Thần đại kiếp, lão sư liền không bế quan nữa, chỉ đợi Đại sư huynh người tới đó." "Ồ?" Triệu Công Minh cười cười, "Vậy còn không mau mở cửa, cho ta vào." "Dạ, Đại sư huynh người đợi một chút." Thủy Hỏa Đồng Tử ăn xong trái đào trong ba hai miếng, mở cửa, đưa Triệu Công Minh vào.

Trong Bích Du Cung, như một tiểu thế giới, địa hỏa thủy phong vờn quanh, Tiên Thiên tinh khí cuồn cuộn, gạch ngọc trắng lát sàn, tiên căn linh dược sinh trưởng.

Thông Thiên ngồi trên bồ đoàn, tham ngộ thiên đạo chí lý, đại đạo

ảo diệu.

Khi hắn cảm nhận được Triệu Công Minh bước vào, hắn mãnh liệt mở hai mắt.

"Công Minh, đã có kết quả chưa?" Kết quả mà Thông Thiên Giáo Chủ muốn hỏi, tự nhiên chính là người Phi Hùng kia.

Đạo Tổ nói, người Phi Hùng kia, tương lai phụ trách chủ trì Phong Thần đại kiếp, sắc phong chư thần, người như vậy, một ngày không nằm trong tay Tiệt Giáo, hắn không yên lòng.

Đương nhiên, điều lo lắng nhất, vẫn là sợ Phi Hùng bị Xiển Giáo, Tây Phương Tiệt Hồ.

"Bẩm lão sư, không phụ chúng vọng, hai danh Phi Hùng chi nhân, đã toàn bộ nằm trong tay đệ tử." "Vậy thì tốt." Thông Thiên vô thức gật đầu, nhưng sau đó phản ứng lại không đúng.

"Ngươi nói gì?

Hai vị Phi Hùng chi nhân?

Chương 289

Người Phi Hùng, không phải là một mà là hai sao?" "Không sai, Phi Hùng chi nhân, tổng cộng có hai vị, đệ tử dự định để họ lần lượt trà trộn vào Xiển Giáo, Tây Phương Giáo làm nội gián." "Làm nội gián?" Thông Thiên nhíu mày, "Ý của ngươi là, không để hai vị Phi Hùng chi nhân kia bái nhập Tiệt Giáo ta, ngược lại muốn dâng cho Xiển Giáo, Tây Phương Giáo?" "Không sai." Triệu Công Minh nghiêm túc gật đầu, "Tiệt Giáo chúng ta hiện nay, xứng đáng là đứng đầu dưới đạo thống Thánh nhân, vạn tiên triều bái, cường thịnh đến nhường nào, để Phi Hùng chi nhân kia bái nhập Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, như vậy, Tiệt Giáo chúng ta sẽ không trở thành mục tiêu bị nhắm đến." "Thứ hai, hai vị Phi Hùng chi nhân, bề ngoài nhìn thì bái nhập Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, nhưng thực tế, vẫn nằm trong sự khống chế của Tiệt Giáo chúng ta, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo một khi có động tĩnh gì, chúng ta đều có thể phát giác trước, sau đó chế định đối sách, đây gọi là thâm nhập nội bộ kẻ địch." "Thứ ba, Phong Thần lần này, đệ tử dự định là sẽ quét sạch đệ tử Xiển Giáo, Tây Phương, toàn bộ phong thần, cho nên nhất định phải để họ thâm nhập doanh trại địch, làm nội gián này mới được." Thông Thiên nghe xong không khỏi kinh ngạc sâu sắc, "Ngươi muốn quét sạch bọn họ sao?" "Không sai." Cẩu sống lâu năm như vậy, tích trữ thực lực, Triệu Công Minh không chỉ muốn vì Tiệt Giáo nghịch chuyển vận mệnh đại bại trong Phong Thần.

Mà còn muốn quét sạch Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, thực sự khiến Tiệt Giáo, vạn tiên triều bái, triệt để hưng thịnh.

Thông Thiên trầm mặc một lát, không phản đối, mà là thở dài một hơi, "Được, vậy cứ theo lời ngươi mà tiến hành đi." Một đô thành

Nhân tộc, sau khi Khương Tử Nha bán gạo vài năm.

Liền nghe theo lời Triệu Công Minh dặn dò, hướng Côn Luân Sơn mà đi, hướng đông mà hành.

Còn về Thân Công Báo, sau khi đến đô thành Nhân tộc đợi vài năm, kiên quyết dứt khoát, hướng tây xuất phát.

Chuẩn bị đến Tu Di Sơn, bái sư Tây Phương Giáo.

Khương Tử Nha hướng đông, Thân Công Báo hướng tây, rất nhanh, trước một ngọn núi lớn, hai người gặp nhau.

Hai người không hổ là do Triệu Công Minh giáo đạo, vừa gặp như cố nhân, trực tiếp kết bái thành huynh đệ dị tính.

"Đại sư huynh, Phi Hùng chi nhân này, rốt cuộc ở đâu vậy, tìm mấy trăm năm, căn bản không có một chút tung tích." "Đúng vậy, thiên cơ hỗn loạn, thôi toán cũng không tính ra được, chỉ dựa vào việc tìm kiếm bằng sức người như vậy, không khác gì mò kim đáy bể." "Vậy còn cách nào khác, Phi Hùng chi nhân là do lão sư điểm danh muốn, chúng ta chỉ có thể cố gắng tìm kiếm." Lúc này, trên Cửu Thiên, trong mười hai Kim Tiên, vài vị Kim Tiên đang oán trách với Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử cũng đầy vẻ mệt mỏi, hành sự vô mục đích như vậy, thực sự là quá khó khăn.

Đột nhiên, ở phía trước nhất, Nam Cực Tiên Ông hai mắt sáng lên, "Chư vị sư đệ, các ngươi mau nhìn đó là gì?" Mười hai Kim Tiên theo thanh âm của Nam Cực Tiên Ông nhìn xuống, liền thấy dưới một ngọn núi lớn phía dưới có Thân Công Báo, Khương Tử Nha.

Một người áo trắng, một người áo đen, dung mạo tuấn lãng, kính cẩn rõ ràng, đương nhiên, điều đáng chú ý nhất, vẫn là con Phi Hùng mọc cánh trên đỉnh đầu họ!

Lại liên tưởng đến lời lão sư đã nói với họ về Phi Hùng chi nhân trong Ngọc Hư Cung!

Nam Cực Tiên Ông, mười hai Kim Tiên lập tức tinh thần đại chấn.

Thật là đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu, Phi Hùng, đã tìm thấy rồi!

Nam Cực Tiên Ông đang chuẩn bị dẫn mười hai Kim Tiên Côn Luân xuống dưới.

Đột nhiên, không gian xung quanh, nổi lên một trận ba động kịch liệt.

Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng bốn người của Tây Phương Giáo xuất hiện.

Bên cạnh họ, còn có một Bạch Y Đồng Tử, tuy là dáng vẻ đồng tử, nhưng khí tức trên người, một chút cũng không thua kém Nam Cực Tiên Ông.

"Bạch Liên Đồng Tử, ngươi vậy mà cũng tới rồi." Nam Cực Tiên Ông khẽ nhíu mày, trên mặt thêm một tia ngưng trọng.

Bạch Liên Đồng Tử, là đệ tử được Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thu nhận khi tung hoành Hồng Hoang ức vạn năm trước, là đóa bạch liên đầu tiên khai thiên tích địa.

Ức vạn năm tu hành, chứng đạo Chuẩn Thánh, tuyệt không dưới Nam Cực Tiên Ông.

Bạch Liên Đồng Tử mỉm cười nhàn nhạt, "Phi Hùng chi nhân tương lai chính là tồn tại sắc phong chư thần, các lão sư rất quan tâm, ta đương nhiên phải ra mặt." Trên mặt Nam Cực Tiên Ông xẹt qua vẻ lạnh lẽo, "Hai danh Phi Hùng chi nhân này, là Xiển Giáo ta phát hiện trước, Tây Phương Giáo các ngươi ngang nhiên chen ngang, có chút

không thích hợp phải không?" Di Lặc cười nói, "Phi Hùng chi nhân này, có duyên với Tây Phương Giáo ta, hợp lẽ nên thuộc về Tây Phương ta." "Hừ, đại ngôn bất tàm!" Quảng Thành Tử lạnh hừ một tiếng, Phiên Thiên Ấn nặng trĩu xuất hiện trong tay, lật lên lật xuống.

Bạch Liên Đồng Tử cười cười, "Chư vị đạo hữu Xiển Giáo chớ có hỏa khí lớn như vậy, các ngươi cũng đã thấy rồi, Phi Hùng chi nhân tổng cộng có hai vị, chi bằng chúng ta mỗi người một, ai về nhà nấy giao phó?" "Phi Hùng chi nhân là do Xiển Giáo ta phát hiện trước, hợp lẽ nên thuộc về Xiển Giáo ta, Tây Phương Giáo các ngươi theo sau lưng chúng ta làm cái chuyện đáng khinh này, không thèm chấp với các ngươi thì thôi, còn muốn Phi Hùng chi nhân, không đời nào!" Nam Cực Tiên Ông tự nhiên không chịu, đây chính là hai vị Phi Hùng, đều mang về Xiển Giáo, có thể tưởng tượng là công lao trời biển cỡ nào.

Chỉ tiếc, tên Nhiên Đăng kia không có phúc phận này, ngồi khô khan trên Côn Luân Sơn bế quan, có ý nghĩa gì?

Bạch Liên Đồng Tử hắc hắc cười, "Nếu đạo hữu không chịu, đừng trách chúng ta ra tay cướp!" Thanh âm Bạch Liên vừa dứt, Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng bốn người lập tức thần sắc nghiêm nghị.

Tế xuất pháp bảo, nghiêm trận đợi, một vẻ sắp đấu pháp.

"Bạch Liên, ngươi quá phóng tứ rồi!" Nam Cực Tiên Ông ý niệm vừa động, Đào Trượng xuất hiện, mãnh liệt đánh về phía Bạch Liên Đồng Tử, trong khoảnh khắc, hư không vỡ nát, địa hỏa thủy phong bạo động.

"Cũng tốt, để ta xem ngươi nhiều năm qua, thực lực đã tăng thêm mấy phần." Bạch Liên Đồng Tử khẽ vẫy tay, trên tay vậy mà lại có thêm một Hàng Ma Bảo Xử.

Hàng Ma Bảo Xử thế đại lực trầm, dưới sự thúc đẩy của Bạch Liên, đồng dạng mãnh liệt đánh về phía Nam Cực Tiên Ông.

"Oanh!" Trên Cửu Thiên, bùng nổ một trận bão Đạo Uẩn cường đại, Đào Trượng, Hàng Ma Bảo Xử, lần lượt bay ngược về tay hai người, một kích này, bất phân thắng bại.

"To gan, dám dưới mí mắt Xiển Giáo ta muốn người, cuồng vọng, các sư đệ, cùng lên." Quảng Thành Tử trực tiếp tế ra Phiên Thiên Ấn, dẫn đầu đánh về phía Dược Sư.

"Khốn Tiên Thừng!" "Thư Hùng Kiếm!" "Cửu Long Thần Hỏa Tráo!" "Trảm Tiên Kiếm!" Sau Quảng Thành Tử, mười một Kim Tiên tế xuất pháp bảo cường đại, không chút do dự đánh về phía bốn vị truyền nhân của Tây Phương.

"Các sư đệ, cùng lên!" Bốn người Tây Phương Giáo, tự nhiên cũng không cam yếu thế, trực tiếp xông lên, cùng Kim Tiên Xiển Giáo triển khai hỗn chiến.

Nhưng Tây Phương chỉ có bốn người, song quyền khó địch tứ thủ, không lâu sau liền rơi vào hạ phong.

Dược Sư thổ ra một ngụm nước bọt, quát lớn một tiếng, "Các sư đệ, rút!" Một đối một, bọn họ hoàn toàn không sợ đệ tử Ngọc Hư, nhưng đối phương ba đánh một, làm sao chống đỡ?

Dược Sư vừa hạ lệnh, mọi người lui về phía sau Bạch Liên Đồng Tử, cổ vũ cho Bạch Liên Đồng Tử.

Quảng Thành Tử cùng các vị Kim Tiên, khó khăn lắm mới gặp được cơ hội tốt như vậy, đâu chịu bỏ qua, nhưng còn chưa kịp tới gần Dược Sư và những người khác, liền có một cỗ uy áp Chuẩn Thánh cực kỳ khủng bố ập tới, mười hai Kim Tiên lập tức bạo thối, trong mắt xẹt qua sự kiêng kỵ!

“Khốn kiếp!” Chuẩn Thánh giao chiến, tùy tiện một đạo uy áp, cũng không phải họ có thể chịu đựng được.

“Khoan đã, hai Phi Hùng chi nhân kia!” Quảng Thành Tử dường như nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Khương Tử Nha, Thân Công Báo đang nghỉ ngơi trong rừng.

Nếu có thể bắt họ đi trước, đợi tới Côn Luân Sơn, cho dù hai vị Thánh nhân Tây Phương đích thân tới, cũng vô dụng.

“Đi, cùng nhau đi bắt người, sau khi bắt được, lập tức trở về Côn Luân Sơn!” Quảng Thành Tử quát lớn một tiếng, cùng mười hai Kim Tiên, mạnh mẽ lao xuống dưới rừng.

Nhưng hai người vừa bay ra vài ngàn mét, một cỗ Chuẩn Thánh chi lực khủng bố đánh tới, mạnh mẽ đánh mười hai Kim Tiên bay ngược trở lại.

Tiếp đó, một thanh âm lạnh lẽo vang vọng trời đất, “Nếu còn tiến thêm một bước, đừng trách bổn tọa không khách khí.” Chủ nhân của thanh âm này, chính là Bạch Liên Đồng Tử đang đại chiến với Nam Cực Tiên Ông.

“Khụ khụ!” Trên Cửu Thiên, giữa không trung, mười hai Kim Tiên đầu tro mặt bụi, vẻ mặt khó coi nhìn chằm chằm Bạch Liên Đồng Tử.

Đáng ghét, bọn họ suýt chút nữa đã quên!

Kết quả của trận chiến này, căn bản không nằm ở bọn họ, mà là ở cuộc giao thủ giữa hai Đại Chuẩn Thánh.

Cường giả Chuẩn Thánh, pháp lực tích trữ đến một cảnh giới vô cùng khủng bố, động một cái, liền lật trời lật đất.

Mười hai Kim Tiên tuy rằng cũng vô cùng xuất sắc, nhưng trước mặt đại tu sĩ như vậy, không chịu nổi một kích, đối phương tùy tiện

đánh ra một đạo pháp lực, cũng có thể khiến họ chật vật không thôi.

"Ha ha, Quảng Thành Tử, các ngươi đừng phí sức, Sư Thúc nhà ta vừa rồi không dùng toàn lực, nếu không các ngươi làm gì còn mạng sống." Dược Sư, Di Lặc chỉ vào Quảng Thành Tử đầu tro mặt bụi mà cười lớn.

"Hừ!" Quảng Thành Tử lười cùng một đám đệ tử Tây Phương đấu võ mồm, nhắm mắt điều tức, thư giãn khí tức trên người.

Đại chiến đã lâu, giữa không trung, Nam Cực Tiên Ông và Bạch Liên Đồng Tử mới mạnh mẽ tách ra.

Trên mặt hai người đều xẹt qua một tia ngưng trọng, đều là đại tu sĩ Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chương 290

Khoảng cách giữa hai bên căn bản không đủ lớn đến mức nghiền ép đối phương.

Nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, trừ việc lưỡng bại câu thương, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Đột nhiên, Nam Cực Tiên Ông ngẩng đầu, "Hai Phi Hùng chi nhân, ngươi một người, ta một người, thế nào?" Bạch Liên Đồng Tử cười nói, "Như vậy rất tốt." "Đi!" Nam Cực Tiên Ông hô lớn một tiếng, phất tay áo, cuốn lên một trận cuồng phong, trực tiếp cuốn Khương Tử Nha đi.

Bạch Liên Đồng Tử mỉm cười nhàn nhạt, phất tay, thân ảnh Thân Công Báo đã biến mất không thấy.

Khương Tử Nha chỉ cảm thấy một trận quay cuồng trời đất, sau khi cảm giác buồn nôn quay cuồng biến mất, hắn ổn định thân hình, phía trước đã xuất hiện một ngọn thần sơn chung linh dục tú.

Hiền đệ Công Báo bên cạnh đã biến mất không thấy, chỉ có hơn mười vị đạo nhân phong tiên cốt cách đang nhìn chằm chằm mình.

Khương Tử Nha ngẩn người, chắp tay nói, "Dám hỏi đây là đâu, mấy vị thượng tiên lại là ai?" Nam Cực Tiên Ông hướng Khương Tử Nha giới thiệu, "Đây là Côn Luân Sơn, Ngô là tiên nhân Côn Luân Nam Cực Tiên Ông, mấy vị này thì là sư đệ của Ngô, đại danh đỉnh đỉnh Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên." "Côn Luân Sơn, Thập Nhị Kim Tiên?" Khương Tử Nha mãnh liệt mở to mắt, trên mặt trong nháy mắt hiện lên vẻ đại hỉ, "Đệ tử có tâm tìm tiên phóng đạo, lần này rời khỏi nhà, chính là muốn tới Côn Luân Sơn tìm chân tiên, nghe nói Côn Luân Sơn rất xa, không ngờ nhanh như vậy đã tới rồi." Nam Cực Tiên Ông

khẽ kinh ngạc, tình cảm còn gặp được một tín đồ của Xiển Giáo rồi.

"Dám hỏi đạo hữu danh húy?" Khương Tử Nha trịnh trọng nói, "Tại hạ Khương Tử Nha." Mười hai Kim Tiên nhìn Khương Tử Nha, như thể đang nhìn bảo vật hiếm có.

Phi Hùng chi nhân, vậy mà cứ thế mà có được, luôn có chút cảm giác không chân thực, nhưng kết quả lại rõ ràng bày ra trước mặt họ.

"Tốt, tốt, ta liền dẫn ngươi lên núi, bái kiến Thánh nhân lão gia." Tuy rằng đã đến chân Côn Luân Sơn, nhưng Nam Cực Tiên Ông và những người khác vẫn sợ có biến cố gì, vội vã dẫn Khương Tử Nha đến đỉnh Côn Luân Sơn.

Trước Ngọc Hư Cung to lớn, Nam Cực Tiên Ông chậm rãi gõ cửa Ngọc Hư, không lâu sau, cửa Ngọc Hư chậm rãi mở ra.

Nam Cực Tiên Ông, mười hai Kim Tiên vội vã dẫn Khương Tử Nha vào.

Trong Ngọc Hư Cung, mọi người trước tiên là hành lễ với Nguyên Thủy, sau đó mới nói.

"Khải bẩm lão sư, đệ tử lần này hạ giới, không phụ chúng vọng, cuối cùng đã đem Phi Hùng chi nhân Khương Tử Nha về Côn Luân Sơn, kính xin lão sư xử trí." Trên chư thiên Khánh Vân, khi Nguyên Thủy nhìn thấy thế Phi Hùng sau lưng Khương Tử Nha, trong lòng đại hỉ, Phi Hùng chi nhân, đây chính là Phi Hùng chi nhân mà lão sư nhà mình đã nói.

Trời phù hộ Xiển Giáo mình a, Phi Hùng chi nhân, vậy mà thật sự bái nhập Xiển Giáo mình, có Phi Hùng chi nhân, Phong Thần đại kiếp tương lai, Nguyên Thủy đã có chín thành thắng lợi.

"Tử Nha, còn không mau bái kiến Thánh nhân, nói không chừng Thánh nhân trong lúc hân hoan, sẽ trực tiếp thu ngươi làm đồ đệ."

Quảng Thành Tử ở một bên cẩn thận nhắc nhở, lão sư nhà mình, tối trọng quy củ, tránh cho Khương Tử Nha không hiểu lễ số, làm Nguyên Thủy không vui.

Khương Tử Nha lúc này mới bừng tỉnh, chắp tay thi lễ với Nguyên Thủy, thần sắc cung kính, "Tại hạ Khương Tử Nha, sinh tại một tiểu thành hẻo lánh của Nhân tộc, nhân sinh trăm năm, như chó trắng qua khe cửa, đệ tử thế là tìm tiên phóng đạo, không ngờ thật sự có một ngày, có thể đến Côn Luân Sơn, gặp được Thánh nhân tổ sư, kính xin Thánh nhân, thu đệ tử làm đồ đệ." Trên Khánh Vân, Nguyên Thủy hài lòng gật gật đầu, trong tâm tình đại hảo, trực tiếp phất tay áo, "Ngô thấy ngươi cầu đạo chi tâm vô cùng kiên định, liền thu ngươi làm vị thân truyền đệ tử thứ mười ba dưới trướng Ngô đi." "Thân truyền đệ tử." Trong mắt Nam Cực Tiên Ông, mười hai Kim Tiên, có sự chấn kinh hiện lên, Nguyên Thủy thu đồ, vô cùng nghiêm khắc.

Khương Tử Nha thân không chút pháp lực nào, vậy mà trực tiếp được thu làm thân truyền, có thể thấy sự coi trọng của Nguyên Thủy đối với hắn.

Khương Tử Nha tinh thần chấn động, vội vàng chắp tay cảm tạ, "Tử Nha, bái kiến Sư tôn." "Kim Đan này, có tác dụng tẩy rửa gân cốt, liền ban cho ngươi đi." Nguyên Thủy khẽ búng ngón tay, một viên Kim Đan tròn trịa liền rơi vào trong tay Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nuốt phục xong, từng trận tiên linh chi khí dũng nhập vào trong cơ thể, xua đuổi khí phàm trần trong cơ thể, rất nhanh tu vi liền từng bước tăng tiến, một đường từ Luyện Tinh Hóa Khí đến Luyện Hư Hợp Đạo đỉnh phong, chỉ kém một bước, liền có thể chứng đạo Địa Tiên.

Nguyên Thủy trầm ngâm một lát, nói với Quảng Thành Tử, "Sư

đệ Tử Nha ngươi lần đầu bước vào con đường tu hành, sau này cứ tạm thời do ngươi giáo đạo hắn đi." "Vâng, lão sư." Quảng Thành Tử gật đầu, sau đó dẫn Khương Tử Nha xuống dưới chỉ điểm tu hành.

Đợi Khương Tử Nha rời đi, Nam Cực Tiên Ông lúc này mới tiến lên kể lại toàn bộ quá trình gặp Khương Tử Nha giữa đường, Thân Công Báo và Bạch Liên Đồng Tử của Tây Phương Giáo cho Nguyên Thủy.

"Cái gì?

Lại có hai vị người có vận Phi Hùng!" Nguyên Thủy thập phần kinh ngạc, Lão Sư trong Tử Tiêu Cung đâu có nói người có vận Phi Hùng lại có hai vị a.

"Ngươi đã nhìn rõ chưa, sau lưng cả hai người đều có thế Phi Hùng sao?" Nguyên Thủy trịnh trọng hỏi, việc này liên quan đến phương lược tương lai của Xiển Giáo.

"Đệ tử tuyệt sẽ không nhìn nhầm, cả hai đều có thế Phi Hùng, giống y hệt nhau, tuyệt không hư giả." Nam Cực Tiên Ông cam đoan thề thốt, nhưng trên mặt lại hiện vẻ thất vọng.

"Đáng tiếc bản sự của đệ tử thấp kém, không thể nghiền ép Bạch Liên kia, không thể mang cả hai vị người có vận Phi Hùng về Côn Luân Sơn." "Ngươi đã tận lực rồi, việc này không trách ngươi." Nguyên Thủy phất tay, "Ngươi lui xuống trước đi." "Vâng, Lão Sư." Sau khi Nam Cực Tiên Ông rời đi, sắc mặt Nguyên Thủy hơi trầm xuống, nhưng rất nhanh lại thả lỏng, hai vị người có vận Phi Hùng không đáng sợ, điều y lo lắng là, người có vận Phi Hùng bị Tiệt Giáo thu nhận môn hạ.

Với sức mạnh của Tiệt Giáo, cộng thêm người có vận Phi Hùng, Phong Thần Đại Kiếp, nguy hiểm cận kề sẽ chính là Xiển Giáo và Tây Phương Giáo của y.

Còn về việc người có vận Phi Hùng rơi vào Tây Phương Giáo, Nguyên Thủy không hề lo lắng, cùng lắm thì đến lúc đó hợp tác với Tây Phương Giáo là được.

Trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy trầm mặc hồi lâu, mới thở ra một ngụm trọc khí, "Thông Thiên, sớm muộn gì cũng có một ngày, ngươi sẽ hiểu rõ, đạo của ngươi, từ một khi bắt đầu đã sai rồi."Cùng lúc đó, tại Thánh Địa Tu Di, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đầy mặt ai thán.

Kể từ khi Bạch Liên bọn họ hạ sơn, thời gian đã không còn ngắn nữa, sát khí giữa trời đất ngày một nồng đậm, thiên cơ bị che lấp, chẳng lẽ người có vận Phi Hùng kia, thật sự không có duyên phận với Tây Phương bọn y?

Chuẩn Đề chau mày khổ sở nói, "Phi Hùng không đến Tây Phương của ta cũng được thôi, hy vọng tốt nhất cũng đừng bái nhập Xiển Giáo, Tiệt Giáo." Tiếp Dẫn lắc đầu, "Sư đệ, chớ nên thở dài than vãn, nhìn tốc độ sát khí gia tăng này, cách Đại Kiếp, ít nhất còn ba năm trăm năm, trong khoảng thời gian này, chúng ta chưa chắc đã không tìm được người có vận Phi Hùng kia."Lúc này, bên ngoài Thánh Cảnh Tu Di, truyền đến tiếng của Bạch Liên Đồng Tử, "Hai vị Lão Gia, Bạch Liên cầu kiến." Trong giọng nói của Bạch Liên, mang theo niềm vui không kìm nén được, nhưng lọt vào tai Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lại khiến họ hơi nhíu mày.

Y đã sai Bạch Liên mang Dược Sư và những người khác đi tìm người có vận Phi Hùng, Bạch Liên bây giờ trở về làm gì?

"Vào đi." Tiếng hai người vừa dứt, Thánh Cảnh Tu Di bỗng nhiên mở ra.

Bạch Liên mừng rỡ khôn xiết, vội vàng gọi Dược Sư bốn người vào, còn về Thân Công Báo, thì tạm thời ở lại bên ngoài Thánh Cảnh

Tu Di.

"Các ngươi lúc này trở về làm gì?" Thấy Bạch Liên, Dược Sư và những người khác đều đã trở về, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hơi nhíu mày.

Dược Sư không nén nổi niềm vui trong lòng, vội vàng nói, "Lão Sư, chúng đệ tử từ bên ngoài mang về một người, sinh ra có dị tượng, sau lưng có thế Phi Hùng, nếu không nhầm thì người đó, chính là người có vận Phi Hùng mà Lão Sư muốn tìm.""Người có vận Phi Hùng??" Chuẩn Đề lập tức trợn tròn mắt, ngay cả sắc mặt Tiếp Dẫn cũng hơi thay đổi, "Mau cho y vào." "Vâng, Lão Sư." Dược Sư vội vàng đi ra, mời Thân Công Báo vào.Khi Thân Công Báo bước vào, Chuẩn Đề nhìn thấy dị tượng Phi Hùng lúc ẩn lúc hiện, như có như không sau lưng y, suýt nữa thì tròng mắt rớt ra ngoài!

Người có vận Phi Hùng!

Thanh niên áo đen này, lại thật sự là người có vận Phi Hùng!

Không ngờ rằng, người có vận Phi Hùng không rơi vào Tiệt Giáo, Xiển Giáo, mà ngược lại lại rơi vào Tây Phương Giáo của y, quả nhiên có duyên với Tây Phương a.

"Ngươi tên là gì, từ đâu đến, có biết đại danh của Tây Phương Giáo ta không?" Khi Chuẩn Đề nói, giọng y đều run rẩy.

Thân Công Báo thành thật chắp tay, đáp, "Đệ tử tên là Thân Công Báo, vốn là một dã báo trong núi ở phương Bắc Hồng Hoang, ngẫu nhiên nghe nói, Thánh Địa Tây Phương đại giáo khai sơn môn, chiêu thu đệ tử, thế là đệ tử bèn ôm thái độ thử vận đến đây, không ngờ, giữa đường bị mấy vị Thượng Tiên phát hiện, trực tiếp dẫn đến Tu Di Sơn.""Lại vẫn là Yêu tộc sao?" Chuẩn Đề ngẩn người, khi Thân Công Báo vừa mới vào, y lại không nhìn ra đó là người của Yêu tộc.

Chẳng lẽ có gian trá?

Trong lòng Chuẩn Đề cảnh giác dâng cao, trong đôi mắt bừng lên kim quang nhàn nhạt, quét khắp Thân Công Báo không góc chết, thấy Thân Công Báo quả thật là huyết mạch dã báo, bình thường vô kỳ, không khỏi thở phào một hơi, trao cho Tiếp Dẫn một ánh mắt yên tâm.

Đây chính là người có vận Phi Hùng, nhân vật tương lai chủ trì Phong Thần Đại Kiếp, sắc phong chư thần.

Kẻ nào gặp được, kẻ đó chẳng tranh giành kéo về môn hạ của mình, đâu còn bày mưu tính kế rồi đưa đến Tây Phương Giáo của y!

Không vấn đề gì, tuyệt đối không vấn đề gì!Tiếp Dẫn trầm ngâm một lát, cười nói với Thân Công Báo, "Tây Phương Giáo ta bây giờ quả thật đại khai sơn môn, chiêu thu đệ tử, ta muốn thu ngươi làm đệ tử thân truyền môn hạ, ngươi có nguyện ý không?" Tiếp Dẫn không nói thì thôi, vừa mở miệng đã khiến tất cả mọi người chú ý.

"Đệ tử thân truyền." Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng trong lòng rùng mình.

Ngay cả Bạch Liên Đồng Tử cũng âm thầm cảm thán, đệ tử thân truyền, Lão Gia nhà mình vì muốn giữ chân người có vận Phi Hùng này, thật sự đã tốn rất nhiều công sức.

Thân Công Báo nghe xong, quả nhiên đại hỉ, "Đệ tử Thân Công Báo, bái kiến Lão Sư, cung chúc Lão Sư Thánh thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng." "Tốt, tốt." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cười không ngậm được miệng, phảng phất đã nhìn thấy cảnh Phong Thần Đại Kiếp qua đi, đệ tử Tiệt Giáo, Xiển Giáo đều lên bảng, Thân Công Báo sắc phong chư thần.Tiễn Thân Công Báo đi, dặn Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng bốn người hết lòng giáo hóa, Bạch Liên Đồng Tử mới kể lại ngọn nguồn sự việc.

Khi biết người có vận Phi Hùng có hai vị, trong đó một vị lại bị Xiển Giáo đoạt được, sắc mặt hồng hào của Chuẩn Đề bỗng biến

thành gan heo.

“Đáng ghét, người có vận Phi Hùng lại có hai người, còn bị Xiển Giáo đoạt mất một người!” Chuẩn Đề tức giận chửi ầm lên.

Ngược lại, sắc mặt Tiếp Dẫn lại bình tĩnh, thậm chí còn lộ ra một tia hứng thú khác lạ, “Một vị người có vận Phi Hùng khác rơi vào Xiển Giáo, cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.”“Chuyện tốt?

Chương 291

Nói sao?" Chuẩn Đề đầy mặt khó hiểu, Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo xưa nay không hợp, quan hệ với Xiển Giáo cũng rất bình thường.

Xiển Giáo có được người có vận Phi Hùng, tương lai có cơ hội chủ trì Phong Thần, tại sao lại nói là chuyện tốt.

Tiếp Dẫn giải thích một cách súc tích, "Nếu người có vận Phi Hùng chỉ có một vị, thì Xiển Giáo, Tiệt Giáo rất có khả năng liên hợp lại nhằm vào Tây Phương Giáo ta, đến lúc đó Tây Phương Giáo ta khó chống đỡ một mình, nói không chừng sẽ xuất hiện vấn đề gì.

Nhưng hiện tại thì khác, Xiển Giáo cũng có một vị người có vận Phi Hùng, hai giáo chúng ta, có thể hợp tác, cùng nhau nhằm vào Tiệt Giáo, bất kể thế nào, trước tiên cứ kéo Tiệt Giáo xuống ngựa rồi hãy nói những chuyện khác." Tiếp Dẫn tuy miệng không nói, nhưng đối với thế lực của Tiệt Giáo cũng thập phần kiêng dè.

Vạn Tiên Triều Bái, đạo thống Thánh Nhân đệ nhất, hiện giờ đã như vậy, phát triển thêm vài nguyên hội nữa, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo của y còn có địa bàn sinh tồn không?

Nghe lời Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vỗ đùi, "Sư huynh nói rất có lý, ta đây liền liên hệ với lão già Nguyên Thủy, xem y nghĩ gì."Ngay lập tức, Chuẩn Đề liền bắt đầu vận dụng thần thông, liên hệ với Nguyên Thủy.

Đầy đủ nửa canh giờ trôi qua, tâm thần Chuẩn Đề mới quay trở lại Tây Phương.

Tiếp Dẫn vội hỏi, "Lão già Nguyên Thủy nói thế nào?" "Tuy vẫn chưa đồng ý, nhưng Sư đệ ta lại có mười phần nắm chắc." Trên mặt

Chuẩn Đề đầy vẻ tự tin.Thời gian thoáng cái, lại hơn trăm năm trôi qua.

Khương Tử Nha ở Xiển Giáo, Thân Công Báo ở Tây Phương Giáo, vô tư vô kỵ hấp thu tinh hoa của hai giáo, thiên tài địa bảo, linh túy trời đất, nhiều không đếm xuể, dùng mãi không hết.

Tu vi Thân Công Báo thăng tiến rất nhanh, ngược lại Khương Tử Nha, thiên tư bình thường, căn cốt kém cỏi, biểu hiện tu vi ở mức phổ thông.Trên Nhân Tộc Đại Địa, từ năm đó vị Nhân Hoàng cuối cùng của Đại Hạ là Hạ Kiệt, vì bạo ngược vô đạo, phạm phải chúng nộ, bị quần khởi công phạt mà diệt vong.

Tại Tổ Địa Nhân Tộc, các thủy tổ Nhân tộc đã liên hợp ban chiếu lệnh, phàm là Nhân Hoàng Nhân Tộc, không được tu hành.

Sau này, huyền điểu trời sinh, giáng xuống sinh ra Thương, Thành Thang giành được giang sơn cho đến nay, lại trải qua một thời gian dài đằng đẵng.

Hiện tại vị Nhân Hoàng đang tại vị, tên là Đế Ất, nhưng đáng tiếc, Nhân Hoàng không thể tu hành, dưới sự gia trì của Nhân Đạo Khí Vận vô thượng, thiên tài địa bảo cũng không thể phát huy tác dụng gì.

Phàm là các Nhân Hoàng Đại Thương sau này, cực kỳ khó sống quá một trăm tuổi.

Mà Nhân Hoàng Đế Ất, sớm đã bệnh nặng thập tử nhất sinh, chỉ còn thoi thóp.Đế Ất có ba người con trai, trưởng tử là Vi Tử Khải, thứ tử là Vi Tử Diễn, tam tử là Đế Tân.

Trong đó, Vi Tử Khải, Vi Tử Diễn, đều là con thứ, còn Đế Tân, lại là con đích.

Khi Đế Ất sắp băng hà, đã triệu cả ba người con trai vào cung điện, cuối cùng truyền ngôi Nhân Hoàng cho Đế Tân.

Đế Tân, thiên tư tuyệt đại, văn kiến mẫn tuệ, thần võ hơn người, có uy lực kéo chín trâu, sức mạnh nhấc rường cột.

Cùng lúc truyền ngôi, Đế Ất còn thiết lập cho Đế Tân bốn vị Cố Mệnh Đại Thần: Thái Sư Văn Trọng, Thừa Tướng Tỷ Can, Thượng Đại Phu Mai Bá, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ!

Quốc gia không thể một ngày không có chủ, Đế Tân mãn tang bảy ngày, chính thức kế vị trên Long Đức Điện.Sau khi Đế Tân kế vị, Đại Thương không có dị trạng, nhưng trên Hồng Hoang Đại Địa, giữa trời đất rộng lớn, sát khí bỗng tăng vọt một đoạn dài.

Che trời lấp nhật, cuồn cuộn kéo đến, khiến chư Thánh càng thêm ngưng trọng, thậm chí là nghi hoặc.

Quy mô sát khí hiện giờ, thậm chí có thể so sánh với Vu Yêu Đại Kiếp năm đó!

Nhưng Vu Yêu Đại Kiếp năm đó quy mô cỡ nào, một mạch Yêu Hoàng, một mạch Tổ Vu, tranh bá thiên địa!

Vỏn vẹn Phong Thần, nhiều nhất là ba trăm sáu mươi lăm vị đệ tử lên bảng, làm sao có thể so sánh với đại chiến Vu Yêu?

Nguyên Thủy ở Côn Luân Sơn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở Tu Di Sơn, đều cảm thụ được một cỗ áp lực trong cõi u minh!

Chỉ đành dốc sức bồi dưỡng Khương Tử Nha, Thân Công Báo, hy vọng hai người khi sắc phong chư thần sau này, có thể mang lại một chút lợi ích cho đạo thống của mình.Tại Nga Mi Sơn, La Phù Động, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti vội vàng đến báo.

“Lão Sư, Nhân Hoàng Đế Ất đã băng hà, Đế Tân mà ngài nói, đã kế vị!” Đại môn từ từ mở ra, Triệu Công Minh từ bên trong bước ra, trên mặt mang vẻ phức tạp!

Khương Tử Nha, Thân Công Báo đã vào vị trí, Đế Tân nay cũng đã

kế vị, tiếp theo, đã đến lúc Tiệt Giáo của y hành động rồi!

Dặn dò Lục Nhĩ, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti và những người khác trông coi tốt đại môn xong.

Triệu Công Minh liền hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Tổ Địa Nhân Tộc.Đến bờ Đông Hải, Tổ Địa Nhân Tộc, Triệu Công Minh rất thuận lợi gặp được Tam Hoàng Ngũ Đế, cùng với Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba vị lão tổ Nhân Tộc.

Sau một hồi hàn huyên, Toại Nhân Thị trực tiếp vào thẳng vấn đề, "Thánh Sư đến Nhân Tộc, hẳn là có chuyện lớn muốn nói với chúng ta?" Triệu Công Minh gật đầu, chỉ lên chín tầng trời, nơi sát khí cuồn cuộn gào thét, nghiêm túc nói, "Chư vị hẳn đã biết về Phong Thần Đại Kiếp?" "Phong Thần Đại Kiếp, có nghe nói qua." Chư vị lão tổ Nhân Tộc đều gật đầu, tuy rằng khi chư Thánh trong Tử Tiêu Cung thương nghị Phong Thần Đại Kiếp, Nhân Tộc không tham gia, nhưng Nhân Tộc và Tiệt Giáo giao hảo, tự nhiên ít nhiều cũng nghe được một số tin tức.

Thấy chư vị lão tổ Nhân Tộc đều đã biết, Triệu Công Minh cũng không nói vòng vo nữa, trực tiếp nói.

"Trên ba mươi ba tầng trời, tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên Đại Thiên Tôn không có người có thể dùng, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo mệnh phạm sát kiếp, thêm vào đó Nhân Tộc hiện giờ thực lực to lớn, cho nên Đạo Tổ một tay chế định Phong Thần Đại Kiếp.

Phong Thần Đại Kiếp lần này, thứ nhất, là sắc phong ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần lên trời nhậm chức, thứ hai, chư Thánh thì mưu tính, lợi dụng khí vận Đại Thương sắp tận, biến Nhân Hoàng thành Thiên Tử, đồng thời truyền bá đạo thống của mình trong Nhân Tộc, giành lấy lực lượng tín ngưỡng."Giọng Triệu Công Minh chưa dứt, Nhân Hoàng Hiên Viên đã hung hăng vỗ bàn.

“Chư Thánh thật quá tham lam rồi, lại muốn đánh chủ ý lên Nhân Tộc của ta!

Vận mệnh Nhân Tộc của ta, đương nhiên phải tự nắm giữ trong tay Nhân Tộc của chính mình, chư Thánh muốn biến Nhân Tộc của ta thành con rối để họ thu hoạch công đức, đừng hòng mơ tưởng, cùng lắm thì một trận chiến là xong!” Vũ Hoàng cũng trầm giọng mở lời, trong đôi mắt đầy vẻ kiên định, từ ngày Nhân Tộc đản sinh.

Nhân Tộc đã luôn tự cường không ngừng nghỉ, nếu để bọn họ biến thành con rối trong tay Thánh Nhân, thì còn khó chịu hơn cả giết chết bọn họ.

Toại Nhân Thị trầm mặc một lát, từ từ hỏi, “Sở dĩ Thánh Sư lần này đến đây, hẳn là đã có phương pháp ứng đối rồi phải không, dám hỏi Thánh Sư, cần những lão già chúng ta làm gì?”“Rất đơn giản, các vị cần đưa Khổng Động Ấn cho ta dùng một lần.” Kể từ khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, Nhân Tộc đại hưng, Triệu Công Minh cũng không có hứng thú luôn mang Khổng Động Ấn theo người, mà giao cho Toại Nhân Thị bảo quản, đặt tại Tổ Địa Nhân Tộc, trấn thủ Nhân Đạo Khí Vận.

Nghe thấy Triệu Công Minh muốn dùng Khổng Động Ấn chí cao của Nhân Đạo, Toại Nhân Thị không chút do dự, trở bàn tay, Khổng Động Ấn lập tức xuất hiện trong tay, sau đó đưa cho Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh tiếp lấy Khổng Động Ấn, nghiêm túc gật đầu, “Tiệt Giáo, Nhân Tộc hiện giờ là một thể cộng vinh cộng tổn, ta nhất định sẽ dốc hết sức tương trợ Nhân Tộc.” “Vậy thì làm phiền Thánh Sư.” Triệu Công Minh rời Nhân Tộc, không quay về Nga Mi Sơn, mà trực tiếp đi đến kinh đô Đại Thương là Triều Ca, đến Triều Ca, liền trực tiếp thể hiện thân phận Thượng Tiên Tiệt Giáo của mình.

Không tốn bao nhiêu sức lực liền thành công gặp được Đế Tân, và thu y làm đồ đệ.Trên Long Đức Điện, Đế Tân thân hình cao lớn, đường nét cương nghị trịnh trọng hành đại lễ với Triệu Công Minh, bái Triệu Công Minh làm sư.

Sau khi hành lễ, Đế Tân chính thức trở thành đệ tử của Triệu Công Minh.Triệu Công Minh nhàn nhạt đánh giá Đế Tân, thấy y thân hình cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, đường nét khuôn mặt cương nghị, uy vũ hơn người, không khỏi hài lòng gật đầu.

Trên dòng thời gian nguyên bản, Đế Tân kế vị bảy năm, hùng tài đại lược, coi trọng nông tang, trọng dụng hiền năng, phong điều vũ thuận, quốc thái dân an, khai cương thác thổ, quốc lực đỉnh thịnh, tứ di thần phục, bát phương quy thuận, khiến Đại Thương vốn ngày càng suy bại dưới thời Đế Ất lại một lần nữa bừng lên sinh cơ.

Chỉ riêng từ điểm này mà xét, Đế Tân tuyệt đối là một quân vương tốt, nhưng tất cả điều đó, đều kết thúc vào ngày mười bốn tháng ba năm thứ bảy đời Đế Tân.

Ngày mười bốn tháng ba năm thứ bảy đời Đế Tân, Đế Tân dẫn văn võ bá quan thành Triều Ca đến Nữ Oa Cung dâng hương, sau đó khi Đế Tân nhìn thấy tượng ngọc Nữ Oa, lại đề một bài dâm thi, chọc giận Thánh Mẫu Nữ Oa.

Từ đó về sau, tính tình Đế Tân đại biến, y giết vợ, bỏ con giết con, tàn hại trung thần, nô dịch bách tính, có thể nói là vô ác bất tác.

Trong vỏn vẹn mấy chục năm, liền chôn vùi giang sơn Thành Thang.

Triệu Công Minh dám khẳng định, trong đó nhất định có người giở trò.

Nếu không, với biểu hiện bảy năm sau khi Đế Tân kế vị, thiên hạ

này, tuyệt đối sẽ không rơi vào tay Tây Kỳ.

Rất có khả năng, chính là do Tây Phương Giáo gây ra, phải biết rằng, thuật cổ hoặc lòng người của Tây Phương, đã đạt đến đỉnh cao.

Đặc biệt là Bồ Đề Tử trong tay Chuẩn Đề, chính là ngay cả Đại Năng Chuẩn Thánh một khi trúng chiêu, cũng khó tránh khỏi kết cục tâm thần bị mê hoặc.Triệu Công Minh nghiêm túc đánh giá Đế Tân vài lần, trên mặt lộ ra nụ cười, hỏi.

"Sau khi ngươi đăng cơ, trong lòng có điều gì muốn làm không?" Đế Tân trầm giọng nói, "Tứ di thần phục, bát phương quy thuận, kho lương thực đầy đủ thì biết lễ tiết, cơm ăn áo mặc no đủ thì biết vinh nhục, để dân chúng Đại Thương, đều có thể sống cuộc sống ấm no." "Tốt, vậy vật này giao cho ngươi, liền thật sự không sai rồi." Triệu Công Minh hài lòng gật đầu, lấy ra Khổng Động Ấn chí bảo Nhân Đạo, giao vào tay Đế Tân.

"Đây là?" Trên mặt Đế Tân lộ vẻ nghi hoặc.

Chương 292

"Đây là Khổng Động Ấn chí bảo của Nhân Tộc ta, trước đây vẫn luôn được cung phụng tại Thánh Điện Nhân Tộc ở Đông Hải, hôm nay ta mang bảo vật này từ Thánh Điện đến, cho ngươi mượn một thời gian." Triệu Công Minh giải thích đạo.

Vừa nghe là Khổng Động Ấn chí bảo Nhân Đạo, Đế Tân lập tức kính cẩn, tuy y không phải người tu hành, nhưng cả Đại Thương đâu thiếu người tu hành.

Ví như Thái Sư Văn Trọng đương triều, chính là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, một trong chín đại đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo, lại ví như Thừa Tướng Tỷ Can, thì sư từ Văn Thánh Thương Hiệt, một thân văn khí, kinh thiên động địa.

Khổng Động Ấn, thì là chí bảo vô thượng của Nhân Đạo, vẫn luôn được cung phụng tại Tổ Địa Nhân Tộc, trong Thánh Điện Nhân Tộc, vô cùng trân quý!

Đế Tân tiếp lấy Khổng Động Ấn, Khổng Động Ấn lập tức hóa thành một đạo kim quang xông vào trong Ni Hoàn Cung của Đế Tân.

Trong cõi u minh, Nhân Đạo Khí Vận trên người Đế Tân càng thêm nồng đậm mấy phần.

Thấy vậy, Triệu Công Minh trong lòng âm thầm gật đầu, đặt xuống một tảng đá trong lòng.Sở dĩ Triệu Công Minh đi đến Tổ Địa Nhân Tộc lấy Khổng Động Ấn.

Chính là để mượn Nhân Đạo Khí Vận trên Khổng Động Ấn, tăng cường Nhân Hoàng Khí Vận trên người Đế Tân.

Hiện giờ Khổng Động Ấn đã về vị, nằm trong Ni Hoàn Cung của

Đế Tân, tương đương với có hai tầng gia trì, lúc này Nhân Hoàng Khí Vận trên người Đế Tân, thậm chí ngay cả Tam Tổ Nhân Tộc cũng không thể sánh bằng.

Với Nhân Hoàng Khí Vận nồng đậm như vậy hộ thể, cho dù chư Thánh toàn bộ giáng lâm, thi triển đại thủ đoạn vô thượng, cũng tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến Đế Tân.

Lại thêm sự hết lòng giáo hóa của mình, cùng với văn thần võ tướng Đại Thương, Triệu Công Minh thực sự không thể nghĩ ra, Đại Thương sẽ thua bằng cách nào?

Còn về cái gọi là định số trong truyền thuyết, Triệu Công Minh càng không để ý, chỉ cần sự tình còn chưa xảy ra, cái gọi là định số, chỉ là một con số giả dối mà thôi.

Trong lòng y từ trước đến nay chỉ có bốn chữ, đó chính là Nhân Định Thắng Thiên.Một bên này, Triệu Công Minh ở lại thành Triều Ca giáo đạo Đế Tân thuật trị quốc lý chính, đồng thời còn giáo đạo y một số kỳ kỹ dâm xảo.

Như thần khí cày ruộng là Khúc Viên Lê, như kỹ thuật tinh luyện muối ăn, như kỹ thuật tinh luyện đường trắng, trong đó quan trọng nhất, chính là thuật tạo giấy.

Bởi vì lúc này trên dưới Đại Thương, vẫn còn dùng thẻ tre viết chữ phiền phức, không tiện mang theo, làm việc cực kỳ bất tiện, nhưng nếu dùng giấy trắng để làm việc, hiệu suất đủ để tăng lên gấp mấy lần.Tại Nga Mi Sơn, La Phù Động, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti tính toán ngày tháng, sau đó cùng nhau khởi hành, bay về phía Tổ Đình Tiệt Giáo ở bờ Đông Hải.

Hai người lúc này, đều là tu sĩ cấp Thái Ất Kim Tiên Đỉnh Phong, không tốn bao nhiêu thời gian liền đến Đông Hải.

Hai người trước tiên lên Kim Ngao Đảo, đến Thông Thiên Giáo Chủ bẩm báo một số việc mà Triệu Công Minh đã giao phó xong.

Sau đó mới không ngừng nghỉ lên đường, đi đến Đạo Tràng của Đa Bảo Đạo Nhân gần Đông Hải.Trong Bích Du Cung, Thông Thiên đầy hứng thú nhìn chiếc Khúc Viên Lê mà Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti mang đến, cùng với xấp giấy trắng tuyết mềm mại, và đường trắng, muối ăn đã được tinh luyện, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Y nhiều năm trước, cũng từng xuống phàm gian, lúc đó những vật dụng Nhân Tộc sử dụng, vô cùng thô sơ, không ngờ hiện giờ, lại một bước nhảy vọt đến mức kinh ngạc như vậy!Đa Bảo Đạo Tràng, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti khó khăn lắm mới lên đảo, liền thấy một nữ tử mặc đạo bào màu hồng, dáng vẻ anh tư rạng rỡ đang luyện kiếm, kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân, khiến Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti vỗ tay khen ngợi.

"Hỏa Linh Sư muội, nhiều năm không gặp, kiếm pháp của muội càng thêm tinh diệu." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti tiến lên cười nói.

Nữ tử áo hồng, chính là đệ tử của Đa Bảo, Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Hỏa Linh Thánh Mẫu vẫy tay, thu thanh kiếm Thái A trong tay lại, khiêm tốn cười nói, "Trần Sư huynh, Diêu Sư huynh quá khen rồi, kiếm pháp chi đạo, bác đại tinh thâm, muội e rằng vẫn chưa nhập môn, lời của hai vị Sư huynh nếu để Sư tổ nghe thấy, e rằng sẽ cười rụng răng mất." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti và Hỏa Linh Thánh Mẫu trêu chọc vài câu, sau đó hỏi, "Đa Bảo Sư thúc nhà ta có ở Đạo Tràng tu hành không?" "Lão Sư đang bế quan, hai vị Sư huynh có chuyện gì sao?" "Sư Tôn nhà ta nói, muốn Đa Bảo Sư huynh đi một chuyến đến Trần Đường Quan ở Đại Thương, nói Linh Châu Tử bên cạnh Nữ Oa Nương Nương sắp xuất thế, bảo Đa Bảo Sư thúc đến

thu đồ.” Hỏa Linh Thánh Mẫu nghe là việc Triệu Công Minh phân phó, không dám lơ là, “Đệ tử đây sẽ đi gọi Sư Tôn, hai vị Sư huynh theo đệ tử qua đây đi.”Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti đi theo Hỏa Linh Thánh Mẫu đến động phủ của Đa Bảo.

Hỏa Linh Thánh Mẫu khẽ lay chiếc chuông vàng treo trước động phủ, không lâu sau, đại môn mở ra, Đa Bảo trắng trẻo mập mạp, mặc đạo bào màu vàng từ bên trong bước ra.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti ngay lập tức thuật lại lời đã nói với Hỏa Linh cho Đa Bảo nghe một lần.

“Ồ, Linh Châu Tử bên cạnh Nữ Oa Nương Nương đã chuyển thế rồi sao?” Đối với Linh Châu Tử, Đa Bảo có chút ấn tượng, nhớ rằng đó là một khối Hỗn Độn Linh Thạch bên cạnh Nữ Oa hóa thành, chơi đùa khá thân với Dương Thiền.

Không ngờ rằng, dưới Phong Thần Đại Kiếp, lại cũng chuyển thế.

“Không sai, Linh Châu Tử kia thập phần nghịch ngợm, thiên tính thuần lương, bị kẹt ở Thái Ất Kim Tiên Đỉnh Phong đã lâu không thể chứng đạo Đại La, cho nên Nữ Oa Nương Nương bảo y chuyển thế trọng tu, trải qua một lần ma luyện, có lẽ sẽ đột phá chấp niệm, thành tựu Đại La.” “Ra là vậy!” Đa Bảo gật đầu, “Tốt, ta bây giờ liền đi một chuyến đến Trần Đường Quan.” Đa Bảo là người tính nóng như lửa, nói đi là đi, hóa thành một đạo lưu quang rời đi!

“Trần Sư huynh, Diêu Sư huynh, chi bằng ở lại trên đảo thêm vài ngày, chúng ta cùng bàn luận kiếm pháp?” Hỏa Linh Thánh Mẫu hứng thú bừng bừng nói, Đa Bảo chỉ có một mình nàng là đồ đệ.

Ngày thường chỉ chỉ điểm nàng tu hành, trên phương diện thực chiến cụ thể thì rất thiếu thốn.

“Không được không được, Sư Tôn còn có việc dặn dò chúng ta đi

làm, không dám chậm trễ.” Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti cười lắc đầu.

“Vậy được rồi.” Hỏa Linh Thánh Mẫu nhíu mũi quỳnh mày tú.

“Đợi chúng ta xong việc, nhất định sẽ lại đến đảo tìm sư muội, cùng sư muội luận bàn tử tế.” Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti lại vội vàng bổ sung, Hỏa Linh Thánh Mẫu lúc này mới tươi cười rạng rỡ.Chào từ biệt Hỏa Linh Thánh Mẫu, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti lại một mạch đi tìm Đạo Tràng của Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo Huyền Quy.

Đảo của Huyền Quy, nhìn một cái đã thấy đầy rùa khổng lồ đang bò, hầu như không có chỗ đặt chân.

Tốn hết sức chín trâu hai hổ, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti mới đánh thức được Huyền Quy.

Huyền Quy tỉnh lại từ trong tu luyện, gãi đầu, không hiểu ra sao hỏi, “Hai vị thực chất đến Đạo Tràng của ta, có chuyện gì quan trọng sao?”“Sư Tôn của đệ tử nói, trên Nhân Tộc Đại Địa, tại Yến Sơn, khi phong vũ giao tranh, điện chớp sấm rền, sẽ có Tiên Thiên Thần Thai Thánh xuất thế, bảo ngài đến Yến Sơn chờ đợi, đợi khi Tiên Thiên Thần Thai Thánh kia xuất thế, thì thu y làm đồ đệ, mang về hết lòng giáo hóa.” Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti nguyên văn chuyển đạt lời của Triệu Công Minh cho Huyền Quy.

“Tiên Thiên Thần Thai Thánh, thu đồ đệ?” Huyền Quy gãi đầu, có chút không tình nguyện, từ khi khai thiên tích địa đến nay, y đã thấy không biết bao nhiêu sinh linh Tiên Thiên, chưa từng có ý nghĩ thu đồ đệ.

Thu một đồ đệ, liền có một đống chuyện phiền phức.

Huyền Quy yêu thích thanh tĩnh, đương nhiên không nguyện ý thu

đồ đệ.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng mắt ba ba của Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti, bất đắc dĩ đành phải đồng ý.

"Được, ta lát nữa sẽ đi Yến Sơn chờ, nếu gặp được sinh linh Tiên Thiên kia, thì thu y làm đồ đệ vậy." "Tốt, vậy làm phiền Huyền Quy Sư thúc." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti đại hỉ, việc được giao cuối cùng cũng hoàn thành rồi.

Rất nhanh, Huyền Quy xé rách hư không, bay về phía Yến Sơn, cũng chính là nơi Lôi Chấn Tử sẽ đản sinh sau này.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti làm xong việc, biết Lão Sư nhà mình một chốc lát sẽ không trở về, bèn không về Nga Mi Sơn nữa.

Mà đi đến Đa Bảo Đạo Tràng và Hỏa Linh Thánh Mẫu để hội ngộ.Lại nói Đa Bảo hướng về Trần Đường Quan, địa giới Đại Thương mà đi.

Một bên khác, tại Kim Quang Động trên Càn Nguyên Sơn, Thái Ất Chân Nhân đang bế quan tiềm tu bỗng nhiên tâm đầu giật mạnh.

Y bấm ngón tay tính toán, trong cõi u minh, một đoạn sư đồ duyên phận bỗng dâng lên trong lòng.

Tính toán kỹ hơn, phương vị lại chính là tại Trần Đường Quan, địa giới Đại Thương.

Thái Ất Chân Nhân đôi mắt sáng ngời, "Tuyệt đối không thể học Ngọc Đỉnh, đệ tử đến tay lại bay mất, ta phải nhanh chóng đi." Thái Ất Chân Nhân khẽ lóe người, cả người đã biến mất không thấy đâu.Trần Đường Quan, Tổng Binh Phủ, trong đình viện, Lý Tịnh bước đi vội vã qua lại.

Trong nội viện không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của phu nhân, khiến Lý Tịnh không khỏi lo lắng.

Tròn hai canh giờ trôi qua, tiếng kêu thảm thiết trong nội viện mới đột ngột dừng lại.

Lý Tịnh ba bước thành hai bước vọt đến trước cửa nội viện, lo lắng hỏi.

“Phu nhân thế nào rồi, hài tử đã sinh ra chưa?” Ba năm!

Không ai biết Lý Tịnh ba năm nay đã sống ra sao!

Phu nhân bình thường mang thai, mười tháng hoài thai, nhưng phu nhân nhà y, lại mang thai tròn ba năm.

Chương 293

Nếu không phải Lý Tịnh quen biết một số Thượng Tiên Tiệt Giáo đã tự mình kiểm tra qua, xác nhận không phải yêu nghiệt, Lý Tịnh e rằng đã tự mình hàng yêu trừ ma rồi.

"Đại nhân, không hay rồi, không hay rồi!" Bỗng nhiên, trong nội viện truyền đến tiếng hoảng loạn của bà đỡ.

"Chẳng lẽ phu nhân xảy ra chuyện gì sao?

Ta chẳng phải đã nói, nếu có vấn đề, phải dốc toàn lực bảo vệ phu nhân trước sao?" Lý Tịnh bột nhiên đại nộ, rút bội kiếm bên hông ra đang chuẩn bị xông vào, thì bà đỡ đã ôm một cái chậu nhỏ chạy ra.

"Đại nhân bớt giận, phu nhân an nhiên vô sự, chỉ là đứa bé này, đứa bé này!" Bà đỡ nói rồi lại thôi.

"Đứa bé thế nào rồi?" "Ngài, ngài vẫn nên tự mình xem đi." Lý Tịnh trong lòng nổi lửa, bội kiếm khẽ hất trực tiếp vén tấm vải trên chậu gỗ ra.

Chậu gỗ mở ra, lộ ra một khối cầu thịt to bằng đầu.

Hồng hồng, giống như một trái tim khổng lồ, đập thình thịch, phát ra từng đạo hồng quang.

Lý Tịnh sợ hãi trực tiếp vứt bội kiếm trong tay đi.

"Này, này sao lại là một khối cầu thịt!" Lý Tịnh quát lớn, kiếm chỉ vào bà đỡ, "Có phải ngươi đã giấu đứa bé đi rồi không!" Bà đỡ kêu oan lớn tiếng, "Tổng Binh đại nhân mắt sáng như tuyết, thiếp làm sao dám tư tàng đứa bé, phu nhân sinh ra, chính là một khối cầu thịt a." Lý Tịnh thất hồn lạc phách, cầu thịt, lại vẫn là một khối cầu thịt!

Lý Tịnh trong lòng sát ý dâng cao, bỗng nhiên rút bảo kiếm bên

hông ra, đang chuẩn bị chém khối cầu thịt này ra xem cho rõ thì.Đúng lúc này, bên ngoài cửa một giọng nói vang lên, "Tổng Binh đại nhân, ngoài cửa có một đạo nhân trắng trẻo mập mạp tìm ngài, nói là Thượng Tiên Tiệt Giáo." "Thượng Tiên Tiệt Giáo?

Mau mau thỉnh vào!" Lý Tịnh vội vàng nói.

Hiện giờ Tiệt Giáo và Đại Thương, hầu như là có ngươi trong ta, có ta trong ngươi, phàm là văn võ cấp cao của Đại Thương, ít nhiều đều quen biết mấy vị Thượng Tiên Tiệt Giáo.

Không lâu sau, Đa Bảo Đạo Nhân dưới sự hộ tống của thị vệ đi đến.

Lý Tịnh nén lại sự hoảng loạn trong lòng, chắp tay nói, "Dám hỏi Thượng Tiên là—" Lý Tịnh phát hiện, mình lại không nhận ra vị tiên nhân mập mạp này.

"Tại hạ là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Thánh Nhân, Đa Bảo Đạo Nhân." Đa Bảo cười tủm tỉm nói.

"Sư!" Lý Tịnh kinh hãi, hít một hơi khí lạnh, vội vàng chắp tay, "Không biết Thượng Tiên giá lâm, Lý Tịnh có thất lễ không ra nghênh đón, xin hãy thứ tội." Lý Tịnh thân là Tổng Binh Trần Đường Quan, tuy ngày thường không ít tiếp xúc với đệ tử Tiệt Giáo.

Nhưng phần lớn đều tiếp xúc với đệ tử đời ba, đời bốn, thậm chí là đời năm, loại đệ tử thân truyền đời hai như Đa Bảo, căn bản chưa từng gặp qua.Đa Bảo phất phất bàn tay mập mạp, hiền hòa cười nói, "Phu nhân nhà ngươi sinh rồi chứ?" Lý Tịnh ngẩn người, dường như không ngờ Đa Bảo lại hỏi y vấn đề này, đáp, "Sinh rồi!" "Sinh là tốt rồi!" Đa Bảo mày hớn hở, vô cùng vui mừng, như thể đứa bé là của phu nhân y vậy.

Lý Tịnh trên mặt ngược lại lộ ra vài phần khổ sở bất đắc dĩ,

“Thượng Tiên, phu nhân của ta thì có sinh, nhưng sinh ra, lại là một khối cầu thịt lớn, xin Thượng Tiên giúp xem xét.” Đa Bảo cười ha ha nói: “Lý Tịnh a Lý Tịnh, ngươi thật đúng là mắt phàm không biết chân thân.

Ta cứ nói thẳng cho ngươi biết vậy, khối cầu thịt lớn trong lòng ngươi đây, chính là đồng tử hầu cận bên cạnh Nữ Oa Thánh Mẫu nương nương.” Vì ở Oa Hoàng Cung phạm lỗi, bị Nữ Oa nương nương phạt xuống phàm trần trải qua hồng trần khổ nạn, ngươi có được chí bảo mà còn không tự biết, thật là hồ đồ.” “Cái gì, đồng tử hầu cận bên cạnh Thánh Mẫu nương nương?” Lý Tịnh suýt chút nữa không ôm chắc chậu gỗ trong tay.

Đa Bảo một lần nữa vén tấm vải trên chậu gỗ ra, điểm một ngón tay vào khối cầu thịt lớn trong chậu gỗ.

Trong khoảnh khắc, từng trận quang hoa huyền diệu bao phủ, khối cầu thịt lớn kia đã từ hình dạng kỳ quái biến thành một hài nhi trắng trẻo bụ bẫm, đang cười khanh khách nhìn Lý Tịnh.

“Thượng Tiên, đây, đây thật sự là.” Lý Tịnh kinh hỉ đến mức nói năng lộn xộn.

Đa Bảo nghiêm mặt nói, “Sau này tuyệt đối không được lỗ mãng như vậy, trước khi làm bất cứ việc gì, đều cần suy nghĩ kỹ càng, nếu không một khi xảy ra chuyện, thì sẽ không thể vãn hồi được nữa.” “Vâng, vâng, Thượng Tiên giáo huấn phải, Lý Tịnh xin ghi nhớ trong lòng.” Lý Tịnh bị huấn như cháu nội, không dám nói một câu phản bác.

“Ta lần này đến đây, là để thu y làm đồ đệ, không biết Lý Tổng Binh có thể đồng ý không?” Đa Bảo tuân vấn đạo.

“A?” Trên mặt Lý Tịnh lộ ra vẻ khó xử, “Hài nhi vừa mới đản sinh, còn rất nhỏ tuổi, liệu có thể ở lại trong nhà sống thêm vài năm,

đợi khi trưởng thành, ta nhất định sẽ tự mình đến Kim Quang Động Càn Nguyên Sơn, tìm Thượng Tiên thu y làm đồ đệ." Vẻ hung ác của Lý Tịnh ban đầu hoàn toàn biến mất, thay vào đó, là đầy tràn tình yêu thương.

Đa Bảo cười cười, "Ta không định về Càn Nguyên Sơn, chuẩn bị ở lại Lý Phủ một thời gian, Tổng Binh thấy sao?" Lý Tịnh đại hỉ, "Lý Tịnh cầu còn không được, Thượng Tiên muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu." Đa Bảo hài lòng cười, tiếp lấy hài nhi trong lòng Lý Tịnh, "Đứa bé đã có tên chưa?" "Mới vừa sinh ra, chưa kịp đặt tên, xin Thượng Tiên ban cho." "Vậy gọi y là Na Tra, Lý Na Tra đi." "Lý Na Tra?

Cái tên này hay." Lý Tịnh vui vẻ nói.Chưa từng ăn thịt heo, nhưng đâu phải chưa từng thấy heo chạy, Đa Bảo Đạo Nhân, là đệ tử thân truyền đời thứ hai của Thánh Nhân đại giáo Tiệt Giáo, một Đại Thần Thông giả chân chính, tồn tại mà Lý Tịnh cả đời cần phải ngưỡng vọng.

Một vị đại tu sĩ như vậy, thu con trai nhà mình làm đồ đệ, y há lại không đồng ý?

Theo việc Đa Bảo chính thức thu Na Tra làm đồ đệ, trong cõi u minh, đạo hồng tuyến sư đồ giữa Thái Ất Chân Nhân và Na Tra, bỗng nhiên bị chặt đứt.

Lúc này, Đa Bảo Đạo Nhân dường như cảm nhận được điều gì đó, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Tổng Binh đại nhân, có người đến, ta xin tạm tránh." Nói xong, y lắc mình biến hóa, mang theo tiểu Na Tra trong chậu gỗ biến mất không thấy đâu.Phía trên Trần Đường Quan, Thái Ất Chân Nhân suýt chút nữa không phun ra một ngụm máu già, cả người hoảng loạn xông vào nội viện Tổng Binh Phủ.

Lý Tịnh còn chưa kịp phản ứng lại lời Đa Bảo Đạo Nhân nói, đã

thấy trong nội viện đột nhiên có thêm một đạo nhân, khẽ nhíu mày!

Nội viện, là nơi gia quyến nha hoàn cư trú, đạo nhân này mạo nhiên xông vào, thật vô lễ.

"Đạo hữu phương nào đến, sao dám vô lễ như vậy?" Trên mặt Lý Tịnh đầy vẻ địch ý.

Thái Ất Chân Nhân chắp tay cáo tội một tiếng, cười khổ nói.

"Ngô là Thái Ất Chân Nhân, một trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn trên Côn Luân Sơn, lần này vội vàng đến, có điều quấy nhiễu, xin Tổng Binh đừng trách." "Ồ?

Ra là Thượng Tiên đến từ Côn Luân Sơn, Lý Tịnh có thất lễ không ra nghênh đón." Vừa nghe là Thượng Tiên Xiển Giáo, thái độ của Lý Tịnh liền thay đổi không ít.

Nhưng trong lòng lại âm thầm so sánh, Thượng Tiên Tiệt Giáo, từng lời từng cử chỉ, đều hiển lộ khí phách, phong thái đạo thống Thánh Nhân thể hiện đến mức tận cùng.

Còn Thượng Tiên Xiển Giáo, cử chỉ vô lễ, ban ngày ban mặt lại trực tiếp bay vào nội viện.

So sánh đệ tử hai giáo, liền phân rõ cao thấp.

Lúc này, Thái Ất Chân Nhân vội vàng nhìn quanh bốn phía, thấy khí tức của thiên mệnh đệ tử nhà mình biến mất sạch trơn, y lập tức ngớ người.

Chỉ đành cứng họng hỏi, "Tổng Binh đại nhân, dám hỏi một tiếng, phu nhân quý vị sinh sản vào khi nào, hài tử hiện đang ở đâu?" Lý Tịnh nghe vậy, sắc mặt càng khó coi, "Thái Ất Thượng Tiên hỏi điều này để làm gì?" Thái Ất Chân Nhân vội vàng nói, "Ta ở Kim Quang Động Càn Nguyên Sơn tu hành, bấm ngón tay tính toán, tính ra con trai của Tổng Binh đại nhân có duyên sư đồ với ta, nên đến đây thu đồ

đệ.” Lý Tịnh trên mặt lộ ra một tia áy náy, “Thái Ất Thượng Tiên, thật không dám giấu, khuyển tử đã có sư phụ rồi.”“Cái gì?

Có sư phụ rồi?

Ai?” Thái Ất Chân Nhân suýt chút nữa kinh ngạc rớt quai hàm, theo như y suy đoán.

Con trai của Lý Tịnh từ khi đản sinh đến nay, tuyệt đối không quá nửa canh giờ.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, liền bị người khác thu làm đồ đệ, đơn giản là chuyện hoang đường.

Trừ khi đã sớm có dự mưu, đến Tổng Binh Phủ chờ đợi từ trước, nếu không thì chính là Lý Tịnh đang lừa y.

Lý Tịnh không nói dối, trực tiếp thật thà nói, “Là Đa Bảo Thượng Tiên của Thượng Thanh Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo.” “Cái gì, Đa Bảo?” Thái Ất Chân Nhân chỉ cảm thấy một trận choáng váng!

Tiệt Giáo, lại là Tiệt Giáo!

Năm đó ở Quán Giang Khẩu, đã cướp đoạt thiên mệnh đệ tử của Ngọc Đỉnh Sư huynh, giờ đây, lại đến cướp đoạt của mình.

“Đa Bảo ở đâu, mau gọi y ra đây, ta muốn mặt đối mặt hỏi cho rõ.” Trên mặt Thái Ất hiện lên vẻ uất nộ, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên thu đồ đệ, có một phần nguyên nhân rất lớn, là để đệ tử môn hạ thay bọn họ nhập kiếp, đệ tử này hôm nay, Thái Ất y nhất định phải có.

“Ồ, Thái Ất Sư đệ, nghe nói ngươi đang tìm ta?” Giữa không trung, không gian kiên cố nổi lên gợn sóng, Đa Bảo Đạo Nhân mang theo Na Tra, từ từ bước ra, đứng trên cao, phong khinh vân đạm nhìn Thái Ất Chân Nhân.

Chương 294

"Đa Bảo!" Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân âm trầm, "Vì sao đoạt cơ duyên của ta, ta và con trai Lý Tịnh Tổng Binh có duyên sư đồ, còn không mau mau trả lại con trai Tổng Binh cho ta." Trong lúc nói chuyện, Cửu Long Thần Hỏa Tráo xuất hiện sau lưng Thái Ất, chín con hỏa long gầm rống, nhiệt độ cao chói chang lan tỏa, không ngừng khiến không gian vặn vẹo, biến ảo!

"Đoạt cơ duyên của ngươi?" Đa Bảo lạnh lùng cười một tiếng, trực tiếp chọc thủng tấm vải che đậy trên mặt Thái Ất, "Ngươi muốn thu con trai Lý Tổng Binh làm đồ đệ, chẳng phải là để đợi Đại Kiếp đến, trực tiếp để đệ tử thay ngươi nhập kiếp, cũng để tránh khỏi thân ngươi sát kiếp hồng trần này sao!

Cơ duyên của ngươi, lẽ nào chính là để con cái nhà người khác thay ngươi đi chết?" Đa Bảo chút nào không lưu tình, từng chữ như chùy nặng, khiến sắc mặt Thái Ất tái nhợt!

"Thái Ất Chân Nhân, lời Đa Bảo Thượng Tiên nói có phải là thật không?" Khí chất Lý Tịnh toàn thân bỗng nhiên thay đổi, trực tiếp rút bội kiếm bên hông ra chỉ vào Thái Ất Chân Nhân, sắc mặt trở nên băng lãnh.

Vô số sát khí tích lũy khi làm Tổng Binh ở Trần Đường Quan, như thủy triều dũng ra.

Thái Ất Chân Nhân vội vàng lắc đầu, "Tổng Binh đại nhân đừng nghe Đa Bảo này nói bậy, một ngày làm thầy, trọn đời làm cha, ta làm sao lại hại con cái của mình như vậy chứ?" Đa Bảo cười cợt, "Thái Ất Sư đệ, vậy ngươi lại giải thích thế nào về hồng trần sát kiếp trên đỉnh đầu ngươi đây?" Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân đại biến, vội vàng

nhìn lên đỉnh đầu, chỉ thấy không biết từ khi nào, từng sợi từng sợi tơ màu đỏ từ đỉnh đầu bốc lên, sát khí lẫm liệt, tùy thời đều có nguy cơ bùng phát.

Lý Tịnh tức giận đến toàn thân run rẩy, chỉ vào Thái Ất Chân Nhân quát lớn, "Tổng Binh Phủ không hoan nghênh ngươi, cút ra ngoài cho ta." Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân tái nhợt vì tức giận, "Tốt cho ngươi Đa Bảo, hết lần này đến lần khác phá hoại cơ duyên của Xiển Giáo ta, hôm nay, ta sẽ xem ngươi rốt cuộc có mấy cân mấy lạng." Tiếng Thái Ất Chân Nhân vừa dứt, vô số pháp lực tích lũy vạn năm toàn bộ dũng vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo sau lưng.

Chín con hỏa long ngửa mặt gầm rống, hung hăng bay về phía Đa Bảo Đạo Nhân, bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất, phóng mắt nhìn tới, không nơi nào không tràn ngập sát cơ.

"Tổng Binh hãy tạm thời chăm sóc Na Tra, để ta đến hội ngộ sư đệ này." Đa Bảo ném Lý Na Tra cho Lý Tịnh, trực tiếp tế ra pháp bảo đắc lực của mình là Đa Bảo Tháp, trên Đa Bảo Tháp, kim quang đại phóng, trực tiếp đánh về phía sư đệ đang bay tới.

"Oanh!" Giữa không trung, hỏa long và Đa Bảo Tháp va chạm vào nhau, dấy lên một trận sóng nhiệt, thiêu đốt hư không, tiếp đó Đa Bảo Tháp bỗng bay lên, quang mang đại phóng, trực tiếp thu hỏa long vào trong.

Giữa không trung, Cửu Long Thần Hỏa Tráo và Đa Bảo Tháp ngươi qua ta lại, trăm hiệp đầu tiên, chín con hỏa long vẫn còn miễn cưỡng duy trì thế cân bằng.

Nhưng sau trăm hiệp, chín con hỏa long bỗng nhiên rơi vào thế hạ phong, bị Đa Bảo Tháp đè ép, hoàn toàn không có sức hoàn thủ.

Trên Cửu Long Thần Hỏa Tráo, quang mang một trận ảm đạm, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân cũng trở nên ngưng trọng.

Đáng chết!

Đa Bảo Đạo Nhân này tu vi ít nhất cũng đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực Đại La Kim Tiên sơ kỳ của mình, hoàn toàn không phải đối thủ.

"Thái Ất Sư đệ, khi đấu pháp mà phân tâm, chính là đại kỵ!" Đa Bảo Đạo Nhân khóe miệng khẽ nhếch, pháp lực tinh thuần dũng vào trong Đa Bảo Tháp, lấy thế bài sơn đảo hải đánh về phía Thái Ất Chân Nhân.

"Không hay rồi." Thái Ất Chân Nhân thầm kêu không ổn, vội vàng thúc giục Cửu Long Thần Hỏa Tráo chống đỡ, "Oanh!" Cửu Long Thần Hỏa Tráo và Đa Bảo Tháp va chạm vào nhau giữa không trung, dấy lên Đạo Uẩn kinh thiên, lần này, Cửu Long Thần Hỏa Tráo không thể chống đỡ được nữa, bay ngược ra, quang mang một trận ảm đạm.

Đa Bảo Tháp thế như chẻ tre, hung hăng đập vào người Thái Ất Chân Nhân, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân tái nhợt, bỗng nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, không dám dừng lại nữa, thu Cửu Long Thần Hỏa Tráo lại hóa thành một đạo lưu quang rời đi.Đánh lui Thái Ất Chân Nhân, Đa Bảo Đạo Nhân lại khôi phục bộ dạng hiền lành vô hại, đi đến bên Lý Tịnh trêu chọc tiểu Na Tra.

"Không tệ, trước đại chiến, vững như thái sơn, không kiêu không ngạo, có tư cách làm đệ tử của ta." Đa Bảo Đạo Nhân ở lại Trần Đường Quan, giáo đạo Na Tra tiên pháp thượng tiên, yên lặng chờ đợi Phong Thần Đại Kiếp khai mở.Thái Tố Thiên, trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa vỗ Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Đỉnh tùy tâm ý động, biến thành một mặt dây chuyền phiên bản thu nhỏ, treo trên cổ ngọc trắng nõn của Nữ Oa.

Tiếp đó nàng trở bàn tay, lòng bàn tay đã có thêm mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo mang Tiên Thiên Đạo Uẩn bức người.

Lần lượt là Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân, Càn Khôn Quyền, Hỗn Thiên Lăng bốn kiện linh bảo.

Bốn kiện linh bảo này, nếu bị các Đại Năng Tiên Thiên đỉnh cấp trong Hồng Hoang nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì bốn kiện linh bảo này, không một cái nào ngoại lệ đều nội hàm ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, xếp vào hàng Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nội hàm mười hai đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, là Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tương tự như vậy, Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nội hàm hai mươi đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nội hàm ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nội hàm bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang.

Mà Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong Hồng Hoang, về cơ bản chỉ có Đại Năng Chuẩn Thánh mới có thể sở hữu, sử dụng, nhưng Nữ Oa sở hữu loại tồn tại 'bug' như Càn Khôn Đỉnh, tùy tiện xuất thủ liền là bốn kiện.

Hơn nữa trên bốn kiện linh bảo này, Đạo Uẩn lưu chuyển, ẩn ẩn tản mát ý thân hòa, hiển nhiên là linh bảo thành một bộ.

Liên hợp lại, thậm chí có thể chia đều màu sắc với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cường đại.

Bốn kiện linh bảo này, không nghi ngờ gì là Nữ Oa chế tạo cho Linh Châu Tử chuyển thế hạ giới.Chế tạo xong, Nữ Oa khẽ gọi Dương Thiền đến, Dương Thiền hiện giờ cũng đã đột phá đến Thái Ất Kim Tiên.

Dáng người ngọc lập, phong hoa tuyệt thế, tay cầm một ngọn Bảo Liên Đăng, một thân váy dài trắng, ba nghìn sợi tóc xanh buông xõa, tản mát ra một cỗ khí tức cự nhân từ ngàn dặm bên ngoài.

Dương Thiền gặp Nữ Oa, chắp tay hành lễ, "Đệ tử bái kiến Lão Sư." Nói xong, đôi mắt lạnh lẽo khẽ quét qua, liền nhìn thấy bốn kiện linh bảo, không khỏi kinh ngạc nói.

"Lão Sư, ngài đây là chuẩn bị cho Linh Châu Tử sao?" Ban đầu, khi Linh Châu Tử vì vấn đề tâm tính bị phạt xuống hạ giới lịch luyện, Dương Thiền còn buồn một thời gian dài.

Nữ Oa khẽ gật đầu, phất tay một cái, bốn kiện linh bảo liền rơi vào tay Dương Thiền.

"Không sai, thân thể chuyển thế của Linh Châu Tử đã đản sinh, mấy kiện linh bảo này, ta đã luyện chế lại cho y một lần, ngươi tự mình đi một chuyến đến Trần Đường Quan, địa giới Đại Thương, giao bốn kiện linh bảo này cho Lão Sư của y đi." "Vâng." Dương Thiền tiếp lấy bốn kiện linh bảo, bay về phía hạ giới.Cùng lúc đó, địa giới Đại Thương, Yến Sơn, Huyền Quy chậm rãi đi lên.

Nhìn bầu trời xanh biếc như rửa, ánh dương tươi sáng, y ngáp một cái, trực tiếp bò trên đỉnh Yến Sơn ngủ say.

Thoáng cái, mấy tháng trôi qua, một ngày nọ, trên đỉnh Yến Sơn, bỗng nhiên cuồng phong nổi lớn, điện chớp sấm rền, tiếp đó những hạt nước lách tách từ trên trời rơi xuống, đập mạnh xuống đất.

Khí cuồng gào thét, cuộn lên ngàn lớp khí lãng, thổi khiến vô số đại thụ xào xạc.

Tiếp đó liền truyền đến từng trận tiếng sấm động, như Lôi Công đang gõ trống trời.

Tiếng long long kinh thiên động địa, càn quét ức vạn dặm sơn hà,

từng đạo lướt qua giữa không trung, như thể chia cắt trời đất thành vô số mảnh.

Huyền Quy bị cỗ động tĩnh này kinh động tỉnh giấc, vội vàng đứng thẳng người chờ đợi.

Một đêm sau, mưa rào, cuồng phong, điện chớp, sấm rền, tất cả đều biến mất không còn thấy đâu.

Tại nguyên chỗ xuất hiện một hài nhi trong tã lót, da thịt màu tử hắc, một đôi đồng tử màu tím, tựa hồ có điện chớp sấm rền lấp lánh trong đó.

"Một Tiên Thiên Lôi Tinh hóa hình thật tốt." Huyền Quy tấm tắc tán thán, sinh linh do Tiên Thiên Lôi Tinh hóa thành, cũng xem như hiếm thấy.

Y ôm lấy Lôi Chấn Tử, cười cười, "Ngươi đản sinh khi cuồng phong điện chớp, thì gọi ngươi là Lôi Chấn Tử đi." Hài nhi trong tã lót bỗng nứt miệng, cười không ngừng với Huyền Quy.

Huyền Quy mang Lôi Chấn Tử trở về Đông Hải, tìm một hòn đảo, hết lòng giáo hóa, truyền thụ sở học.Côn Luân Sơn, trước Ngọc Hư Cung, sắc mặt Thái Ất tái nhợt, gõ cửa Ngọc Hư Cung.

Rất nhanh, cửa Ngọc Hư Cung mở ra, Thái Ất mang vẻ mặt sầu não bước vào, "Đệ tử Thái Ất, bái kiến Sư Tôn." "Có chuyện gì?" Trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy nhíu mày, lộ vẻ không vui.

Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, mỗi người đều phúc duyên thâm hậu, căn nguyên bất phàm, nhưng đồng thời, mỗi người lại có một đống chuyện phiền phức, khiến y không khỏi phiền não.

"Thiên mệnh đệ tử của đệ tử xuất thế tại Trần Đường Quan, đệ tử đến, lại phát hiện đã sớm bị tên Đa Bảo kia thu vào trong túi, đệ tử không cam tâm dưới—" Thái Ất càng nói càng đau lòng, dường như

muốn trút hết mọi uất ức trong lòng ra.

Thiên mệnh đệ tử, tầm quan trọng đối với Thái Ất Chân Nhân không cần nói cũng biết.

Chỉ cần có thiên mệnh đệ tử ở đó, thì Phong Thần Đại Kiếp lần này, sẽ có thiên mệnh đệ tử thay thế Thái Ất nhập kiếp.

Thì mười phần tám chín, Thái Ất sẽ có thể kê cao gối ngủ yên, không cần lo lắng về việc tan thành tro bụi trong Đại Kiếp.

Cơ duyên lớn như vậy, bị Đa Bảo cứng rắn cướp mất.Nguyên Thủy mặt âm trầm, "Ngươi muốn vi sư làm gì?" Thái Ất vừa nghe có hy vọng, vội vàng nói, "Kính xin Lão Sư xuất thủ, giúp đệ tử đòi lại đồ tôn của ngài đi." "Hừ!" Nhưng cái Thái Ất chờ đợi, lại là tiếng hừ lạnh nặng nề của Nguyên Thủy.

Chương 295

"Ngươi nếu đối đầu với Triệu Công Minh kia, không phải đối thủ thì thôi, vi sư tự nhiên sẽ đứng ra giúp ngươi, nhưng một Đa Bảo nhỏ bé, cùng ngươi cùng bái nhập Thánh Giáo, ngươi lại cũng không phải đối thủ sao?" Trong giọng Nguyên Thủy tràn đầy thất vọng, giọng y băng lãnh, "Các ngươi quá khiến vi sư thất vọng rồi, về động phủ của mình mà tu hành cho tốt đi." Nói xong, y phất tay, Thái Ất chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khi mở mắt ra lần nữa thì cả người đã ở bên ngoài Ngọc Hư Cung.

Thái Ất Chân Nhân thở dài một hơi, xem ra Lão Sư nhà mình, sẽ không đứng ra giúp y nữa rồi.

Thái Ất cúi đầu thất thểu, trở về Kim Quang Động Càn Nguyên Sơn.Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy nhíu mày, thở dài một hơi, sự tình phát triển đến bước này, Xiển Giáo rất rõ ràng đã không còn là đối thủ của Tiệt Giáo nữa.

Muốn nắm chắc phần thắng trong Phong Thần Đại Kiếp, xem ra phải hợp tác với Tây Phương thôi.

Tiệt Giáo có mạnh đến đâu, đợi Phong Thần Đại Kiếp qua đi, tất sẽ hóa thành tro bụi!Thời gian như thoi đưa, chớp mắt bảy năm trôi qua.

Bảy năm thời gian, Đế Tân đã thể hiện tư chất, thiên phú cao hơn nhiều so với phụ hoàng Đế Ất!

Dưới sự chỉ điểm của Triệu Công Minh, Thần Lê Khúc Viên truyền khắp nội phục Đại Thương, lương thực trong kho lương thực, chất đống như núi, căn bản ăn không hết.

Nói đến đây, phải nhắc đến chế độ hiện tại của Đại Thương.

Đại Thương hiện giờ thi hành chế độ Nội Ngoại Phục.

Trong đó, Nội Phục là khu vực hoạt động của tộc Thương nhân bản địa, tức là khu vực Vương Kỳ do Thương Vương trực tiếp thống trị.

Ngoại Phục là các quốc gia phụ thuộc ngoài tộc Thương, tức là khu vực do các chư hầu bá chủ quản hạt.

Ngoại Phục Đại Thương, có bốn Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc: Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ, Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Mỗi một trấn chư hầu cai quản hai trăm trấn tiểu chư hầu, tổng cộng tám trăm trấn chư hầu thuộc về Thương.

Bốn Đại Bá Hầu, thực lực to lớn, năm đó dưới thời Đế Ất, đã xuất hiện xu thế hùng mạnh khó kìm.

Đế Tân kế vị bảy năm, hùng tài đại lược, nhưng bốn Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc đã thành thế lực lớn, muốn suy yếu thế lực của bọn họ, nói dễ hơn làm.

Vì vậy kỹ thuật Khúc Viên Lê, được Đế Tân nắm chặt để sử dụng trong nội phục Đại Thương.

Ngoài ra, các vật tư chiến lược như muối ăn, đường trắng, thì được Đế Tân dùng để thao túng vật giá, vận chuyển đến các chư hầu quốc nơi bốn Đại Bá Hầu đóng quân, đổi lấy lượng lớn tài phú.

Đồng thời, Đế Tân ở các nơi trong nội phục Đại Thương, chọn địa điểm xây dựng kho lương thực.

Kho lương thực được xây dựng đủ trăm tòa, đem lương thực sản xuất bằng Khúc Viên Lê những năm nay, và lương thực mua từ bốn Đại Chư hầu quốc, toàn bộ trữ tàng vào đó.

Sau này, những kho lương thực này, sẽ trở thành nền tảng vững chắc nhất để bình định các chư hầu quốc, thống nhất nội ngoại Đại Thương.

Trừ ngoài ra, Đế Tân dưới sự giáo đạo của Triệu Công Minh, đọc thuộc ba quyển binh pháp Huyền Nữ năm đó giáo đạo Hiên Viên, chọn lấy phần tinh hoa, truyền cho Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ và các đại tướng Triều Ca khác.

Năm thứ bảy đời Đế Tân, đế quốc Đại Thương suy tàn một lần nữa bừng lên sinh cơ.Sau khi giáo đạo Đế Tân bảy năm, Triệu Công Minh rời Triều Ca, tiếp theo, Phong Thần Đại Kiếp sẽ khai mở.

Y mà tiếp tục ở Triều Ca, thì có chút không thích hợp rồi.

Quan trọng nhất là, Đế Tân có Khổng Động Ấn tọa trấn, vạn tà bất xâm, dù là Thánh Nhân xuất thủ, cũng không làm gì được.

Sau khi Triệu Công Minh rời đi, trên chín tầng trời, kiếp khí che trời lấp nhật, bỗng nhiên tăng vọt đến đỉnh phong.

Sau đó toàn bộ bùng phát, lan tràn đến mỗi tấc góc ngách giữa trời đất.

Phong Thần Đại Kiếp, bùng phát rồi!

Trong Trường Hà Nhân Đạo vô tận, Nhân Đạo Khí Vận của Đại Thương, bỗng nhiên ẩn mình trong đó, không thể suy đoán được nữa.Một đạo lưu quang, từ Thủ Dương Sơn xuất phát, bay đến chín tầng trời!

Kim Ngao Đảo, Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn, Thái Tố Thiên, mỗi nơi đều có lưu quang bay ra.

Rất nhanh, chư Thánh tề tụ chín tầng trời, Thái Thanh Lão Tử tay trái cầm Phong Thần Bảng, tay phải cầm Đả Thần Tiên, ngưng trọng nói.

“Đại Kiếp khai mở, đệ tử tứ giáo nhập kiếp, ai được lên bảng, tất cả đều xem vào khí vận, không được sai sót, chư vị nếu đều đồng ý, thì hãy ký tên vào Phong Thần Bảng đi.” Thái Thanh lấy ra Phong Thần Bảng, từ từ mở ra, lộ ra khoảng trống, sau đó dẫn đầu điền hai chữ Thái Thanh lên.

Thông Thiên Giáo Chủ theo sau điền tên, rồi sau đó là Nữ Oa.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba Thánh nhìn nhau một cái, cũng nghĩa vô phản cố điền tên của mình lên.

Sau khi ký tên vào Phong Thần Bảng, chư Thánh lần lượt rời đi, đệ tử tứ giáo nhập kiếp, đã là điều chắc chắn!Tây Phương, Thánh Địa Tu Di, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong đôi mắt lấp lánh u quang.

“Sư huynh, khí vận Đại Thương, không thể thôi diễn được nữa, hiện giờ đã đến lúc cho Đại Thương một chút khai vị rồi.” Trong mắt Tiếp Dẫn cũng mang theo lãnh ý nhàn nhạt, “Đi đi.” Chuẩn Đề hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía bắc Đại Thương, vùng đất Bắc Hải!Vùng đất Bắc Hải, có bảy mươi ba lộ chư hầu, trong đó bảy mươi hai lộ chư hầu, toàn bộ bị Bắc Hải Vương, cũng là lộ chư hầu có thế lực lớn nhất, Viên Phúc Thông cai trị.

Thành Bắc Hải Vương, vương đô, Viên Phúc Thông cung kính nghênh Chuẩn Đề vào, mặt mày hớn hở nói.

“Lão Sư, sao ngài lại có rảnh đến đây?” “Sao, không hoan nghênh?” “Hoan nghênh, tự nhiên là hoan nghênh, nếu không có Lão Sư đề bạt, Tiểu Thông làm sao có đức có tài ngồi lên được vị trí Bắc Hải Vương này.” Trong điện bốn phía không người, Viên Phúc Thông uy danh hiển hách hóa thân thành tiểu “liếm cẩu”, vô cùng nỗ lực nịnh nọt Chuẩn Đề.

Bắc Hải Vương đời trước, có mười tám người con trai, Viên Phúc

Thông năm đó, bình thường vô kỳ, hoàn toàn không có tư cách tranh đoạt vương vị.

Nếu không phải Chuẩn Đề tương trợ, Bắc Hải Vương hiện giờ, tuyệt đối sẽ không đến lượt Viên Phúc Thông ngồi.Chuẩn Đề nhàn nhạt liếc Viên Phúc Thông một cái, "Trong thành Bắc Hải, bảy mươi hai lộ chư hầu điều giáo thế nào rồi, đại quân thiện chiến tổng cộng có bao nhiêu người?" Sắc mặt Viên Phúc Thông hơi biến, "Lão Sư, ngài đây là muốn—" "Điều không nên hỏi thì đừng hỏi!" "Vâng, Lão Sư." Viên Phúc Thông lau đi những giọt mồ hôi trên trán, cung kính nói, "Bắc Hải bảy mươi hai lộ chư hầu, đã có bảy thành quy thuận đệ tử, còn lại có mấy kẻ cứng đầu, nhưng dưới sự cuốn hút của đại thế, cũng không thể gây ra sóng gió gì." Viên Phúc Thông dừng một chút, tiếp tục nói, "Còn về quân lính mặc giáp, thì có một triệu, đều là tinh binh cường tướng, tùy thời có thể chinh chiến." Chuẩn Đề gật đầu, "Vậy một tháng sau, hãy suất bảy mươi hai bộ lạc Bắc Hải, phản lại Đại Thương đi." "A?

Phản lại Đại Thương?" Viên Phúc Thông vô cùng kinh ngạc, những năm nay, y đã nhận không ít lợi ích từ Đại Thương.

Đường trắng, muối ăn, áo giáp kiên cố, vũ khí sắc bén, giấy trắng tiện lợi để viết.

Một khi phản lại Đại Thương, những thứ này đều sẽ không còn nữa, Viên Phúc Thông y, cũng sẽ mang tiếng mưu nghịch, trở thành sỉ nhục của Bắc Hải.

Chuẩn Đề thập phần kỳ quái nhìn Viên Phúc Thông một cái, Viên Phúc Thông lập tức sợ hãi mồ hôi lạnh chảy ra, "Vâng, Lão Sư." "Địa bàn Bắc Hải không nhỏ, bảy mươi hai lộ chư hầu cũng không thể coi thường, ta đoán, đến lúc đó Thương Vương sẽ phái Thái Sư Văn Trọng, hoặc Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ xuất chinh, đến lúc đó ta

sẽ phối hợp với ngươi ở Bắc Hải, chém giết tướng lĩnh Đại Thương." Đại Thương hiện giờ, đã khiến Chuẩn Đề cảm thấy một tia bất ổn, từ việc ban đầu muốn kéo dài Đại Thương, tiêu hao quốc lực Đại Thương, chuyển thành chém tướng trước trận.

"Vâng." Viên Phúc Thông đâu dám phản bác.Thời gian thoáng cái, một tháng trôi qua, Viên Phúc Thông Bắc Hải, chính thức hạ lệnh làm phản Đại Thương.

Hai triệu đại quân, xưng bá Bắc Hải, Viên Phúc Thông trở thành Bắc Hải Vương danh xứng với thực.

Nội phục Đại Thương, thám tử cưỡi ngựa nhanh đến báo, bẩm báo sự việc Bắc Hải phản loạn cho Đế Tân.

Trên Long Đức Điện, văn võ bá quan Đại Thương thì thầm to nhỏ, giao đàm khe khẽ, nhưng nếu lại gần, liền có thể nghe rõ, những văn võ đó đang nói gì.

"Viên Phúc Thông Bắc Hải, thật sự đã ăn gan hùm mật báo, dám làm phản Đại Thương ta!" "Hừ, kẻ trẻ người non, không biết trời cao đất dày, không biết thiết kỵ Đại Thương ta lợi hại!" "Chó tặc, gian tặc, ác tặc, nghịch tặc!" "Khải bẩm Đại Vương, thần nguyện suất đại quân, bình định loạn Viên Phúc Thông Bắc Hải." Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ xuất hàng, đôi mắt tròn xoe.

"Thần cũng nguyện ý xuất chinh!" "Bẩm Đại Vương, thần cũng nguyện ý!" Hầu như tất cả các võ tướng đều đứng ra, nghĩa phẫn điền ưng, muốn vì Đại Thương thảo phạt Bắc Hải.Đế Tân phất phất tay, ra hiệu mọi người yên tĩnh, sau đó nhìn về phía Văn Trọng.

"Thái Sư có nguyện chinh chiến Bắc Hải?" Văn Trọng từ ngự tọa bảo tọa đứng dậy, chắp tay nói, "Chỉ cần Đại Vương một tiếng hạ lệnh, thần nguyện đi." Văn Trọng, giữa trán có thần văn màu vàng kim, tọa kỵ Mặc Kỳ Lân, dưới Kim Linh Thánh Mẫu học nghệ nhiều

năm, dưới sự gia trì của Nhân Đạo Khí Vận, thực lực thâm bất khả trắc, có thể chiến Đại La Kim Tiên.

"Tốt, vậy cô liền mệnh ngươi suất trăm vạn đại quân, viễn chinh Bắc Hải, nhất định phải đem đầu Viên Phúc Thông kia hái về cho cô." "Vâng, Đại Vương." Văn Trọng, trọng thần phò tá cô nhi, Thái Sư Đại Thương, một đời kinh lịch không biết bao nhiêu trận đại chiến, có thể xưng là quân thần Đại Thương.

Văn Trọng xuất phát, thì Viên Phúc Thông kia dù có tám đầu sáu tay, cũng chỉ có kết cục thất bại.

Ngay lập tức, Văn Trọng điều binh khiển tướng, suất đại quân xuất phát đến Bắc Hải.

Chương 296

Lương thảo, hậu cần, quân giới không ngừng được vận chuyển theo, cung cấp dịch vụ tốt nhất cho tinh nhuệ Đại Thương.Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn, khi Triệu Công Minh nhìn thấy thư truyền của Đế Tân, nói Bắc Hải Viên Phúc Thông làm phản, đôi mắt y chợt ngưng lại, sát giác được điều không đúng.

Theo dòng thời gian nguyên tác, Bắc Hải phản loạn, tương đương với việc gióng lên hồi chuông tang báo hiệu Đại Thương diệt vong.

Chỉ bằng địa thế Bắc Hải, lại làm sao là đối thủ của Đại Thương Thái sư Văn Trọng?

Một trận Bắc Hải, tinh nhuệ Đại Thương toàn bộ bị điều động đến Bắc Hải, làm tiêu hao cực lớn quốc lực Đại Thương.

Cũng chính sau đại chiến Bắc Hải, quốc lực Đại Thương ngày càng suy thoái, thiên hạ đại loạn, thêm vào đó sau khi Đế Tân đến Nữ Oa Cung dâng hương, tính tình đại biến, hôn dung vô đạo.

Một đế quốc lớn mạnh như vậy, lại chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi đã phân băng ly tích, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Nếu nói không có người quấy phá, e rằng sẽ không ai tin.

Trong cung điện, Khổng Tuyên nhìn Triệu Công Minh như có điều suy nghĩ, không khỏi nói: "Công Minh đạo hữu, phải chăng có chuyện gì xảy ra?" Triệu Công Minh không nói nhiều, mà trực tiếp đưa thư truyền của Đế Tân cho Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên lướt qua đơn giản, hai mắt liền ngưng lại: "Bắc Hải phản loạn!" Trời sinh huyền điểu, giáng xuống mà sinh ra Thương, Khổng Tuyên phân ra một đạo bản nguyên của mình hạ giới, từ bụng

Giản Địch mà sinh ra Khế.

Khế lại là tiên tổ của Thành Thang, mà Thành Thang khởi nghĩa, lại lật đổ sự thống trị của Đại Hạ, dưới sự phản hồi của khí vận, khiến Khổng Tuyên thành công chứng đạo cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn, trở thành cao thủ đệ nhất của Phượng tộc.

Nói cách khác, toàn bộ Đại Thương, thậm chí có thể coi là hậu duệ của Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên xuất thế từ đầu Vu Yêu đại kiếp, trải qua ức vạn năm tôi luyện.

Điều đó khiến y sớm đã có khả năng nhìn thấu bề ngoài thấy được chân tướng.

Bắc Hải phản loạn, trông có vẻ chỉ là một lần phản loạn bình thường, nhưng Khổng Tuyên lại rõ ràng, Bắc Hải vốn là vùng đất khô cằn của Đại Thương.

Bảy mươi ba lộ chư hầu, san sát phân bố trên địa bàn không lớn, giữa họ đấu đá lẫn nhau, ngoài mặt hòa thuận nhưng trong lòng không phục.

Ngay cả khi muốn phản loạn, cũng chỉ tối đa là từng chư hầu riêng lẻ phản loạn, như lần này, bảy mươi hai lộ chư hầu đồng loạt phản loạn.

Phía sau tuyệt đối có người chỉ điểm, mưu tính, ý đồ chôn vùi giang sơn Thành Thang.

Mà ý đồ của kẻ đứng sau, tự nhiên không cần nói cũng hiểu.

Khổng Tuyên nghiêm trọng nói: "Công Minh đạo hữu, hẳn là đã biết Bắc Hải phản loạn rốt cuộc là ai đứng sau mưu tính rồi chứ." Triệu Công Minh chỉ tay về phía Tây, cười nhạt nói: "Trừ Tây Phương Nhị Thánh ra còn có thể là ai?" Lúc này lượng kiếp bùng phát,

kiếp khí dâng lên, che trời lấp nhật, che đậy thiên cơ, chỉ đích danh tính cũng tuyệt đối không bị người khác phát giác.

Khổng Tuyên trên mặt lộ ra một tia lạnh lẽo: "Đáng chết!" Giang sơn Thành Thang có quan hệ mật thiết với Khổng Tuyên y, Tây Phương Nhị Thánh phát động phản loạn ở Bắc Hải.

Chẳng khác nào sẽ tạo thành tổn hại hủy diệt đối với đạo đồ của Khổng Tuyên, điều này Khổng Tuyên tuyệt đối không thể dung nhẫn.

Triệu Công Minh nghiêm nghị nói: "Bắc Hải phản loạn, chỉ riêng Viên Phúc Thông bọn họ, bất quá là bệnh ghẻ lở nhỏ, một khi tinh nhuệ Đại Thương của ta đến Bắc Hải, người Tây Phương ắt sẽ ra tay, ta muốn mời Khổng Tuyên đạo hữu ra tay, đi Bắc Hải giúp đỡ Đại Thương." "Thánh nhân liệu có ra tay?" Khổng Tuyên cau mày, y tuy kiêu ngạo, nhưng vẫn chưa tự đại đến mức có thể sánh vai với Thánh nhân.

Triệu Công Minh cười nói: "Nếu là lúc bình thường, Thánh nhân có lẽ sẽ tự mình ra tay, nhưng hiện tại, Phong Thần đại kiếp đã khởi, Thánh nhân tuyệt đối sẽ không tự mình ra tay, để nhiễm phải khí hồng trần sát kiếp, tự hủy đạo hạnh, tối đa phái Tam Thi ra tay, e rằng đã là cực hạn rồi." "Tam Thi của Thánh nhân?" Khổng Tuyên hai mắt bỗng sáng rực, quả nhiên bắt đầu sục sôi muốn thử sức, kể từ khi chứng đạo Chuẩn Thánh đại viên mãn, y đã là cường giả đệ nhất của Phượng tộc đúng như danh xưng.

Không, trừ Phượng tộc ra, ngay cả nhìn khắp Hồng Hoang, chiến lực của y cũng đủ để đứng đầu trong ba hàng đầu.

Khổng Tuyên sẽ không tự đại đến mức sánh vai với Thánh nhân, nhưng nếu chỉ là Tam Thi của Thánh nhân, có lẽ có thể thử sức.

Thấy Khổng Tuyên động lòng, Triệu Công Minh lại cười nói: "Cách làm của Tây Phương xưa nay không biết liêm sỉ, để đề phòng

vạn nhất, ta sẽ cho Phó giáo chủ Tiệt Giáo của ta cùng ngươi đi." "Huyền Quy tiền bối?" "Chính là y." "Tốt, vậy ta sẽ đi Bắc Hải một chuyến." Khổng Tuyên trong lòng hoàn toàn trút được một tảng đá lớn, Huyền Quy vốn là tồn tại còn cổ lão hơn cả Tam Thanh, có Huyền Quy ở đó, Khổng Tuyên trong lòng lại có thêm vài phần tự tin!

Triệu Công Minh và Khổng Tuyên cùng rời khỏi Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn.

Sau đó Khổng Tuyên hóa thành một đạo ngũ sắc lưu quang, bay về phía Bắc Hải.

Còn Triệu Công Minh, thì không ngừng ngựa lại mà lại vội vàng đến Tiệt Giáo, từ khi Phong Thần đại kiếp bắt đầu đến nay, y hầu như không có thời gian nhàn rỗi.

Bên bờ Đông Hải, tại đạo trường của Huyền Quy, Triệu Công Minh đến, được Huyền Quy thịnh tình chiêu đãi.

Năm xưa nếu không phải Triệu Công Minh đến Bắc Minh, lấy ra Thế Giới Thụ, thì lúc này bốn chân y, e rằng đã sớm trở thành bốn cây thiên trụ chống trời.

Đối mặt với Huyền Quy, Triệu Công Minh không tốn bao nhiêu công sức đã trực tiếp thuyết phục, để y đi Bắc Hải, giúp Khổng Tuyên một tay.

Ngay cả khi Triệu Công Minh đoán không sai, rằng chỉ là Tam Thi của Thánh nhân ra tay, nhưng dù sao cũng không tầm thường, Khổng Tuyên thêm Huyền Quy, mới có được sự nắm chắc vạn toàn.

Sau khi Huyền Quy rời đi, Triệu Công Minh liền đưa Lôi Chấn Tử đến Kim Ngao Đảo, hiện tại mọi việc đã đâu vào đấy, y cũng cuối cùng có thể nghỉ ngơi một thời gian.

Trăm vạn tinh nhuệ Đại Thương, một đường từ Triều Ca xuất

phát, chậm rãi hành tiến về Bắc Hải, tốc độ tuy không nhanh, nhưng lại có khí thế nuốt chửng sơn hà, dường như chỉ cần có Văn Trọng ở đó, tinh nhuệ Đại Thương là chiến vô bất thắng, công vô bất khắc.

Bắc Hải, sắc mặt Viên Phúc Thông đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh như trước, giờ đây đã phản Đại Thương, thì không còn đường quay đầu.

Hiện tại cần chuẩn bị, chính là tại trước Bắc Hải Vương Thành, đánh một trận thắng thật vẻ vang.

Viên Phúc Thông truyền lệnh thân vệ, triệu tập bảy mươi hai lộ chư hầu Bắc Hải, đến nghị sự.

Sau khi nghị sự, toàn bộ chư hầu Bắc Hải đều được điều động.

Chỉnh đốn binh mã, vận chuyển lương thảo, rèn đúc vũ khí, gia cố phòng tuyến.

Một tháng sau, Văn Trọng dẫn năm mươi vạn đại quân, binh lâm dưới thành Bắc Hải, đối chọi với đại quân Bắc Hải.

Nhìn Bắc Hải Thành kiên cố bất khả phá, tường đồng vách sắt, khóe miệng Văn Trọng khẽ cong lên, lộ ra một tia cười lạnh.

Hay cho một Viên Phúc Thông, lại xây dựng Bắc Hải kiên cố như vậy, xem ra đã sớm có lòng mưu nghịch.

Khổng Tuyên cũng cưỡi một con tuấn mã ở bên trái Văn Trọng, sau khi đánh giá Bắc Hải Vương Thành, chậm rãi nói: "Thái sư cứ việc hành động, Tây Phương nếu dám ra tay, liền giao cho ta." Bên phải Văn Trọng, Huyền Quy hắc hắc cười nói: "Văn Trọng, ta nghe nói ngươi huấn luyện binh mã được xưng là tinh nhuệ đệ nhất Đại Thương, hôm nay phải cho chúng ta xem đó." "Văn Trọng minh bạch." Trên Long Đức Điện, Văn Trọng một lời cửu đỉnh, nhưng bên cạnh Khổng Tuyên, Huyền Quy, lại ngoan ngoãn như một đứa trẻ hơn hai

trăm cân. "Giá!" Văn Trọng vỗ vào mông Mặc Kỳ Lân, Mặc Kỳ Lân lập tức phi nước đại, rất nhanh đã vượt lên trăm mét.

Lúc này, trên Bắc Hải Vương Thành, cũng xuất hiện một bóng người, cường tráng hữu lực, không phải Viên Phúc Thông thì là ai?

Văn Trọng lập tức mắng lớn: "Viên Phúc Thông, Đại Vương đối ngươi không tệ, vì sao lại muốn phản Đại Thương của ta?

Bản Thái sư cho ngươi cơ hội cuối cùng, mở thành đầu hàng, còn có một đường sinh cơ, nếu không sau ngày hôm nay, Bắc Hải Thành rộng lớn này, sẽ hóa thành tro bụi!" Giọng Văn Trọng băng lãnh, Mặc Kỳ Lân theo thân hình y mà lay động, dưới sự gia trì của Nhân Đạo khí vận, lại tỏa ra khí thế cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Trên Bắc Hải Vương Thành, Viên Phúc Thông ha ha cười lớn: "Văn Trọng, e rằng ngươi đã hồ đồ rồi, chỉ bằng ba hai câu nói, đã muốn Bản Vương đầu hàng, quả thực là chuyện cười!" Viên Phúc Thông lật tay, một cây trường thương xuất hiện, chỉ thẳng vào Văn Trọng.

Viên Phúc Thông đã thống hợp bảy mươi hai lộ chư hầu Bắc Hải, dưới sự gia trì của Nhân Đạo khí vận, khí tức toàn thân lại không kém Văn Trọng là bao.

Sắc mặt Văn Trọng trở nên băng lãnh, lạnh lùng hừ nói: "Viên Phúc Thông, ta cũng không biết ngươi là ngu thật hay giả ngu, Đại Vương hiện tại hùng tài đại lược, kế vãng khai lai, quốc lực Đại Thương, ngày một thịnh vượng hơn.

Quan trọng nhất là, Đại Vương có tấm lòng từ bi, đối với các chư hầu vương như các ngươi cũng không tệ, các ngươi nếu thuận theo Đại Vương, vinh hoa phú quý hưởng dụng không hết, nhưng ngươi đã chọn tạo phản, vậy chỉ có một con đường chết." Viên Phúc Thông cười lạnh nói: "Văn Trọng lão già, lời lẽ lớn ai cũng nói được, ngươi

có dám cùng ta đại chiến ba trăm hiệp?" Lúc này, khí tức của Văn Trọng, dưới sự gia trì của vô thượng Nhân Đạo khí vận, ở cấp độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Khí tức của Bắc Hải Vương Viên Phúc Thông, đại khái ở khoảng giữa Đại La Kim Tiên.

Chương 297

Văn Trọng thực lực cường đại, thân kinh bách chiến, lại thêm giữa mi tâm có thần mục trợ giúp, y đương nhiên sẽ không cho rằng mình là đối thủ của Văn Trọng.

Điều y muốn làm, chính là nhân lúc giao thủ với Văn Trọng, để Chuẩn Đề Thánh nhân âm thầm ra tay, trận trảm Văn Trọng.

Giết chết Văn Trọng, năm mươi vạn đại quân trước mắt, y có thể dễ dàng nuốt chửng, đến lúc đó Bắc Hải Vương của y, sẽ danh xứng với thực.

Thậm chí Viên Phúc Thông còn nghĩ, thế lực Bắc Hải dần lớn mạnh, Viên Phúc Thông y, tương lai cũng chưa chắc không thể tranh giành ngôi vị Nhân Hoàng đó.

Nghe Viên Phúc Thông muốn khiêu chiến mình, Văn Trọng cười.

Y tay cầm Thư Hùng Giao Long Song Tiên, pháp lực toàn thân dũng động, mạnh mẽ bay về phía cửu thiên.

Viên Phúc Thông thấy vậy, cũng rời khỏi thành đầu, bay lên không trung.

Trong trận doanh Đại Thương, Khổng Tuyên, Huyền Quy nhìn nhau một cái, mỗi người tự phân ra một tia tâm thần đặt trên Văn Trọng.

Trong Bắc Hải Thành, đạo nhân hóa thành từ Tự Ngã Thi của Chuẩn Đề khẽ cau mày.

Tự Ngã Thi của Chuẩn Đề thực lực cường đại, thậm chí vượt qua Thiện Thi, Ác Thi, vô cùng lợi hại!

Nhưng lúc này, Chuẩn Đề lại cảm thấy có chút không đúng!

Một cảm giác bất ổn mơ hồ, vương vấn trong lòng y. "Kiếp khí che trời lấp nhật, ngay cả Thánh nhân cũng không thể suy diễn thiên cơ, bất cứ ai cũng không thể phát giác hành tung của ta, kế hoạch này tuyệt đối không có vấn đề, nhưng vì sao lại cảm thấy bất ổn, chẳng lẽ là Thánh nhân khác đã ra tay?

Không nên như vậy, chỉ là một cuộc phản loạn Bắc Hải nhỏ bé, cũng chỉ đáng để Đại Thương chú ý, làm sao lại khiến Thánh nhân để tâm?

Hy vọng tất cả chỉ là ảo giác." Chuẩn Đề thở phào một hơi, bắt đầu âm thầm quan chiến.

Cửu thiên, trên những đám mây dày đặc, Văn Trọng và Viên Phúc Thông đối chọi lẫn nhau.

Trên người hai người, đạo uẩn như sóng dâng núi đổ, cuồn cuộn quét ngang tứ hải bát hoang, không ngừng lan tỏa về bốn phương.

Nơi nào đi qua, hư không rung chuyển, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ!

Giọng Văn Trọng lạnh lùng sắc bén: "Viên Phúc Thông, nạp mạng đến!" Văn Trọng hợp Thư Hùng Giao Long Kim Tiên trong tay lại, sau đó như Thái Sơn áp đỉnh, đánh về phía Viên Phúc Thông.

Trên kim tiên xuất hiện hư ảnh giao long, gầm rống xông về phía Viên Phúc Thông.

Đồng tử Viên Phúc Thông co rút lại, không ngờ Văn Trọng ra tay lại sắc bén, nhanh chóng đến vậy, vội vàng giương trường thương ra đỡ. "Oanh long!" Giữa không trung, dường như vang lên một tiếng sấm sét nổ tung.

Sắc mặt Viên Phúc Thông trắng bệch, bị đánh bay xa ngàn mét, hai tay cầm trường thương bị lực lớn va chạm, không ngừng run rẩy!

Văn Trọng ha ha cười lớn: "Viên Phúc Thông, ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, cũng dám phản Đại Thương của ta, quả là trò cười!" Văn Trọng tay cầm kim tiên, lại lần nữa phát động tấn công!

Sắc mặt Viên Phúc Thông khó coi, trong lòng một ngọn lửa vô danh bùng lên, trường thương trong tay như du long trực chỉ mặt Văn Trọng.

Trong sát na, hai người liền binh binh bàng bàng giao chiến giữa không trung!

Kỳ thực xét về tu vi chân chính, hai người còn xa mới đạt tới Đại La Kim Tiên.

Nhưng lúc này, giữa không trung, đạo uẩn oanh minh, thật sự như có hai vị Đại La Kim Tiên cường đại đang giao chiến.

Văn Trọng không hổ là Thái sư Đại Thương, trụ cột trọng thần, chỉ trong một trăm hiệp, đã áp chế Viên Phúc Thông vào thế hạ phong.

Cứ theo cục diện này, chém giết Viên Phúc Thông trong ba trăm hiệp, hoàn toàn không có chút vấn đề nào.

Sắc mặt Viên Phúc Thông tái mét, rõ ràng đang chịu áp lực cực lớn, chỉ có thể chiêu đỡ mà không có sức phản kháng. "Lão sư, mau ra tay đi!" Viên Phúc Thông trong lòng gào thét, nếu không ra tay nữa, y thật sự sẽ không cầm cự được.

Đúng lúc này, giữa không trung nổi lên một làn sóng, một viên châu tử màu vàng kim, thẳng mặt đánh về phía Văn Trọng. "Cái gì?" Sắc mặt Văn Trọng kinh hãi, vội vàng né tránh, nhưng viên châu tử đó dường như đã khóa chặt Văn Trọng, bất kể Văn Trọng né tránh thế nào, cũng vô ích.

Trên đó lấp lánh đạo uẩn cực kỳ đáng sợ, khiến Văn Trọng tê dại cả da đầu.

Món đồ này, chỉ cần chạm vào mình, mình tuyệt đối sẽ bỏ mạng ngay lập tức. "Khổng Tuyên tiên sinh, Huyền Quy tiền bối, mau ra tay đi!" Khi Văn Trọng trong lòng gào thét, bỗng nhiên, trước thân Văn Trọng, không gian vỡ vụn, một tấm thuẫn bài màu xanh lam chắn ngang trước mặt Văn Trọng. "Phanh!" Viên châu tử màu vàng kim đánh vào thuẫn bài, vang lên một tiếng va chạm kim loại trong trẻo.

Tiếp đó viên châu tử, mãnh liệt nổ tung, còn tấm thuẫn bài màu xanh lam kia, thì hào phát vô tổn.

Tiếp đó, bên cạnh Văn Trọng, xuất hiện hai nam tử trẻ tuổi.

Một người mặc trường bào ngũ sắc, ngũ quan thanh lãnh, toát ra khí chất không ai dám lại gần.

Người còn lại, thì là một nam tử trung niên khôi ngô mặc trường bào màu xanh lam.

Không sai, sau khi đảm nhiệm chức Phó giáo chủ Tiệt Giáo, Huyền Quy vẫn thay đổi hình tượng bên ngoài, trở nên uy nghiêm lão thành hơn một chút.

Còn đối diện, bên cạnh Viên Phúc Thông, không biết từ lúc nào cũng xuất hiện một lão đạo nhân, đang thần sắc âm trầm nhìn chằm chằm bọn họ. "Tại hạ là Phó giáo chủ Tiệt Giáo, Huyền Quy, vị này là Khổng Tuyên của Phượng tộc, xin hỏi Chuẩn Đề Thánh nhân, vì sao lại âm thầm mưu hại Thái sư Đại Thương của ta?" Huyền Quy trực tiếp vạch trần chân diện mục của lão đạo nhân.

Sắc mặt lão đạo nhân khẽ biến, "Tại hạ chỉ là một lão đạo nhân sơn dã, không hề có liên hệ gì với Chuẩn Đề Thánh nhân đại danh đỉnh đỉnh, còn việc trợ giúp Viên Phúc Thông, chỉ là vì y là đệ tử môn hạ của ta mà thôi." Chuẩn Đề dù bị vạch trần, nhưng vẫn chết không chịu thừa nhận.

Huyền Quy cười nói: "Khổng Tuyên đạo hữu, đã thấy được mặt dày của Thánh nhân Tây Phương chưa?" "Đã thấy, Huyền Quy đạo hữu quả không lừa ta." "Hừ, hai tiểu đạo sĩ, không tôn trọng Thánh nhân, đáng chém!" Sắc mặt Chuẩn Đề lập tức âm trầm, giơ tay tế ra một cây phất trần, mạnh mẽ quét về phía Huyền Quy.

Pháp lực cấp bậc Á Thánh, dốc toàn lực xuất ra, muốn một kích bắt giữ Huyền Quy!

Trên mặt Huyền Quy hiện lên vẻ nghiêm trọng hơn một chút, đồng thời huyết dịch trong cơ thể lại âm ỉ sôi trào.

Đây chính là Tự Ngã Thi của Thánh nhân a, đạo hạnh của Á Thánh, có lẽ có thể giúp y đột phá gông cùm, tiến thêm một bước nữa! "Huyền Thủy Quy Xác!" Huyền Quy lại lần nữa tế ra Huyền Thủy Quy Xác, cây phất trần nhẹ nhàng đánh vào quy xác, nhưng lại phát ra tiếng động rung trời, trực tiếp để lại một vết trắng trên Huyền Thủy Quy Xác.

Còn cây phất trần thì bị lực phản chấn cực lớn truyền đến từ Huyền Thủy Quy Xác trực tiếp đánh bật trở lại tay Chuẩn Đề. "Ngũ Sắc Thần Quang!" Một bên khác, Khổng Tuyên thì ngự Ngũ Sắc Thần Quang, xông về phía Chuẩn Đề.

Chương 298

Năm đạo sắc màu xanh, vàng, đỏ, đen, trắng, giữa không trung hóa thành một chiếc ma bàn ngũ sắc.

Cách không nghiền ép xuống, không vật gì không quét được, không vật gì không diệt được. "Khốn kiếp!" Đối mặt với Huyền Quy và Khổng Tuyên dốc toàn lực, Chuẩn Đề thầm mắng trong lòng.

Tự Ngã Thi dù sao cũng không phải chân thân giáng lâm, hai người này liên thủ lại, quả thực là phiền phức không nhỏ.

Đối mặt với Ngũ Sắc Thần Quang đánh tới, Chuẩn Đề vội vàng vung phất trần ra.

Nhưng ngay khi phất trần tiếp xúc với Ngũ Sắc Thần Quang, cổ pháp lực thao thiên kia đột nhiên biến mất.

Tiếp đó xuất hiện một lực quét cực lớn, trực tiếp quét mất cây phất trần trong tay Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề lập tức sững sờ tại chỗ, ngây người nhìn cây phất trần biến mất trên tay!

Một Khổng Tuyên nhỏ bé, lại có thể quét đi cây phất trần do Thất Diệu Bảo Thụ hóa thành trong tay y?

Chuẩn Đề vừa mất thần, Huyền Quy như một chiếc xe tăng, vung hai nắm đấm xông về phía y.

Huyền Quy, tuy chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn, nhưng nội tình, tích lũy vô cùng thâm hậu, không hề kém cạnh Á Thánh.

Sự khác biệt giữa hai bên, chỉ là cảnh giới khác nhau, cùng với sự khác biệt về sức mạnh nắm giữ mà thôi.

Trong hư không, gió sấm cuồn cuộn, giữa điện quang hỏa thạch, Huyền Quy đã chính diện giao thủ với Chuẩn Đề!

Huyền Quy thế lớn lực trầm, mỗi một kích đều như một thế giới ập đến.

Còn Khổng Tuyên, thì thi triển Ngũ Sắc Thần Quang, không ngừng quấy nhiễu Chuẩn Đề!

Hai vị Chuẩn Thánh đại viên mãn, là chí cường giả đỉnh cao của kim tự tháp Hồng Hoang.

Chỉ trong ba mươi hiệp, đã áp chế Chuẩn Đề vào thế hạ phong! "Khốn kiếp!" Sắc mặt Chuẩn Đề âm trầm, muốn tìm một cơ hội để phản sát trước.

Nhưng Huyền Thủy Quy Xác, vô số nơi đều có, công kích của Chuẩn Đề rơi xuống Huyền Thủy Quy Xác, căn bản không thể gây ra chút sóng gió nào.

Lần lượt vô công mà phản, khiến Chuẩn Đề hổ thẹn không thôi, vô cùng khó chịu.

Đường đường Tự Ngã Thi của Thánh nhân, lại không đánh lại hai Chuẩn Thánh.

Chiến tích này một khi truyền ra, danh tiếng của y, e rằng sẽ thực sự hủy hoại trong chốc lát.

Giao chiến hơn một trăm hiệp, Huyền Quy và Khổng Tuyên đều đã ít nhiều nắm rõ lộ số của Chuẩn Đề.

Nếu đơn đấu, y vẫn có thể lấn át họ một chút, nhưng hai người họ hợp sức lại, thì không đơn giản là một cộng một lớn hơn hai, mà trực tiếp tạo thành ưu thế cực lớn đối với Chuẩn Đề. "Huyền Thủy Quy Xác!" "Ngũ Sắc Thần Quang!" Pháp lực cả đời của Huyền Quy, toàn bộ dũng nhập vào Huyền Thủy Quy Xác, Huyền Thủy Quy Xác trong

nháy mắt từ phòng ngự chuyển sang tấn công.

Từng trận quang mang xanh lam lóe lên, phá nát không gian, phá nát thời gian, dường như biến thành một thế giới chân chính, vô cùng trầm trọng, không cách nào chống đỡ!

Còn Khổng Tuyên thì thi triển Ngũ Sắc Thần Quang, năm đạo thần quang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng.

Hóa thành năm thanh lợi kiếm, xé rách tinh hà, chém về phía Chuẩn Đề, khí sát phạt vô thượng, che trời lấp nhật mà đến, ngũ sắc lợi kiếm hạ xuống, dường như ngay cả Thái Dương, Thái Âm Nhị Tinh, đều có thể chém diệt.

Đây là một kiếm do thiên phú thần thông của Khổng Tuyên vận dụng đến đỉnh phong mà chém ra, không thể chống cự! "Không hay rồi!" Sắc mặt Chuẩn Đề đại biến, không còn bận tâm đến những thứ khác, vội vàng tế ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc. "Oanh, oanh!" Hai tiếng nổ lớn vang lên, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bay ngược về trong lòng Chuẩn Đề. "Phốc xuy!" Chuẩn Đề phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng.

Y không dám do dự, luyến chiến, tùy tay vung lên, xé rách không gian, trong chớp mắt biến mất tại chỗ. "Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, trừ Tây Phương ra, không còn ai khác sở hữu nữa." Huyền Quy kết luận.

Khổng Tuyên thì một thân nhẹ nhõm, cười nói: "Chuẩn Đề Thánh nhân, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi!" Huyền Quy cười nói: "Đây chỉ là Tự Ngã Thi của Thánh nhân mà thôi, nếu Tam Thi cùng xuất, người chật vật có lẽ là chúng ta rồi." "Huyền Quy đạo hữu, lần này thu hoạch thế nào?" Khổng Tuyên lại hỏi, hai người bọn họ hợp sức lại, kỳ thực là tạo thành ưu thế nghiền ép đối với Tự Ngã Thi của Chuẩn Đề, áp lực không lớn, thu hoạch tự nhiên cũng không được bao nhiêu. "Không có." Huyền Quy lắc đầu: "Chúng ta vẫn nên đi xuống

dưới Bắc Hải Thành, xem hai quân giao chiến thế nào đi." "Được." Huyền Quy và Khổng Tuyên hóa thành một đạo lưu quang, bay xuống dưới Bắc Hải Thành, chuẩn bị quan chiến, tiện thể xem thực lực chân chính của thiết kỵ Đại Thương.

Trước Bắc Hải Thành, mấy chục vạn binh mã dưới trướng Viên Phúc Thông đã bắt đầu giao chiến với binh mã Đại Thương.

Hơn trăm vạn đại quân hỗn chiến, tiếng chém giết gào thét không ngớt bên tai.

Quân số Bắc Hải Thành đông hơn Đại Thương nhiều, nhưng cục diện lúc này lại nghiêng hẳn về phía Đại Thương, hầu như tạo thành thế nghiền ép.

Không còn cách nào khác, tinh nhuệ Đại Thương, ăn uống đều là tốt nhất, từng người đều cao lớn vạm vỡ, thân cường thể tráng.

Vũ khí, khôi giáp, đều được tinh luyện mà thành, lực phòng ngự gấp ba năm lần đối phương.

Thêm vào đó là tuấn mã ưu tú, bộ ba yên ngựa, bàn đạp và móng sắt, cùng những cỗ chiến xa kiên cố, không gì không tạo thành ưu thế nghiền ép đối với đối phương.

Quan trọng nhất là, Văn Trọng đã thông thạo ba quyển thiên thư năm xưa Huyền Nữ hạ giới truyền thụ cho Hiên Viên thị, trên phương diện binh pháp mưu lược đã đạt đến đỉnh phong của phàm nhân, sở hướng vô địch.

Các loại ưu thế này cộng lại, tạo thành cục diện nghiền ép đối với đại quân Bắc Hải, chỉ là thao tác cơ bản.

Nửa ngày thời gian chớp mắt trôi qua, tướng sĩ đều kiệt sức, Văn Trọng lúc này mới tuyên bố rút binh.

Đại Thương là tinh nhuệ, nhưng cũng không thể chịu đựng được

đại chiến cường độ cao như vậy.

Thấy Văn Trọng rút binh, Viên Phúc Thông lúc này mới thở phào một hơi.

Trận chiến này, Bắc Hải của y trực tiếp tổn binh hơn hai mươi vạn, còn binh mã Đại Thương, ước chừng chỉ tổn binh khoảng một vạn.

Tỷ lệ chênh lệch hai mươi so với một, khiến Viên Phúc Thông gần như muốn ngất đi.

Bảy ngày tiếp theo, Văn Trọng dẫn binh mã, mấy lần tiến công, đại quân Bắc Hải, tổn thất thảm trọng.

Ngày thứ mười, Văn Trọng chỉnh đốn binh mã, mặt mày nghiêm nghị, Mặc Kỳ Lân giậm chân, phát ra lệnh tổng công kích.

Dưới thành Bắc Hải, xác chết trăm vạn, máu chảy ngàn dặm, khói lửa mịt mù, chiến hỏa ngút trời!

Phía trên Bắc Hải Thành, Thái sư Văn Trọng cười Mặc Kỳ Lân, không ngừng truy đuổi Viên Phúc Thông, dưới mấy trăm chiêu, Viên Phúc Thông đã cùng đường mạt lộ.

Chương 299

Văn Trọng hô lớn một tiếng, Thư Hùng Giao Long Kim Tiên trong tay mạnh mẽ đánh về phía Viên Phúc Thông.

Lực lượng bài sơn đảo hải trong khoảnh khắc đã đánh gãy đôi trường thương trong tay Viên Phúc Thông.

Kim tiên thế không giảm, nặng nề đánh vào ngực Viên Phúc Thông, dưới sự va chạm của lực lớn, trực tiếp đánh Viên Phúc Thông đứt gân gãy xương.

Ngũ tạng lục phủ vỡ nát, đầu nghiêng sang một bên, cả người không còn chút hơi thở nào.

Nhưng Văn Trọng đặc biệt khống chế lực độ, thân thể Viên Phúc Thông từ bề ngoài nhìn vẫn hào phát vô tổn.

Sai người lấy dây thừng, trói Viên Phúc Thông từ trên xuống dưới chặt chẽ sau đó, Văn Trọng pháp lực dũng nhập vào miệng, lớn tiếng quát: "Kẻ phản nghịch Viên Phúc Thông đã bị phục tru, các ngươi bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, nếu không, đợi Bản Thái sư công phá Bắc Hải Thành xong, các ngươi sẽ không còn con đường nào để đi nữa!" Lời của Văn Trọng, rất nhanh đã phát huy tác dụng, mấy chục vạn đại quân Bắc Hải, trừ những kẻ đã chết ra, phần lớn trực tiếp cởi giáp đầu hàng, ném vũ khí trong tay xuống, ôm đầu nằm rạp trên đất, run rẩy bần bật.

Liên tiếp mấy ngày đại chiến, khiến họ có nhận thức hoàn toàn mới về binh mã Đại Thương, đây là một đội quân sở hướng vô địch.

Trừ những kẻ đầu hàng ra, thân binh của Viên Phúc Thông vẫn đang cố gắng phản kháng.

Nhưng đại thế Bắc Hải đã mất, không lâu sau, toàn bộ đều bị Văn Trọng chém giết, không sót một ai.

Trận đại chiến này kéo dài suốt hai ngày, mới kết thúc.

Lúc này Bắc Hải Thành, có thể nói là tùy ý có thể phá, nhưng Văn Trọng không mạo hiểm tiến quân.

Mà là quay về quân doanh, chuẩn bị tu dưỡng một đêm, sau đó mới tiến vào thành.

Mấy chục vạn đại quân, như thủy triều dũng về trong quân trướng, chờ đợi họ là canh gừng nóng hổi, những tảng thịt lớn, bếp lửa sưởi ấm, và những chiếc chăn dày.

Sáng sớm ngày hôm sau, Văn Trọng dẫn đại quân, hành tiến vào Bắc Hải Thành.

Trong Bắc Hải Thành, một mảnh hỗn loạn, Văn Trọng phân phối binh mã, sau khi khống chế được Bắc Hải Thành.

Đế Tân cũng không chỉnh đốn binh mã, phát động tổng công đối với bảy mươi hai lộ chư hầu còn lại.

Những tiểu chư hầu này, mỗi người thực lực đều không yếu, binh mã còn lại dưới trướng cũng không ít.

Nếu thật sự liều chết phản kháng, cũng có thể gây ra không ít phiền phức lớn cho Văn Trọng.

Đế Tân trước khi Văn Trọng xuất chinh, đã để lại ý chỉ, đối với Viên Phúc Thông, phải dùng thế bài sơn đảo hải mà đánh nát y.

Đối với bảy mươi hai lộ chư hầu, thì phải dùng sách lược hoài nhu, từ từ làm suy yếu thế lực của họ, cố gắng tránh chiến tranh không cần thiết.

Rất nhanh, Văn Trọng phát ra lời mời, mời bảy mươi hai lộ chư

hầu đến Bắc Hải Thành, đồng thời nói cho bảy mươi hai lộ chư hầu biết, nếu đến, những sai lầm trước đây của họ đều có thể bỏ qua, nếu cố chấp ngoan kháng đến cùng, thì Viên Phúc Thông chính là kết cục của họ.

Bắc Hải, bảy mươi hai lộ chư hầu rất nhanh nhận được tin tức Văn Trọng truyền đến, từng người không khỏi lo lắng.

Viên Phúc Thông giao chiến với Đại Thương, bảy mươi hai lộ chư hầu bọn họ không ít lần ở phía sau chi viện, lương thảo, binh mã, bổ cấp.

Điều đó đã tương đương với tội mưu nghịch lớn, Đại Vương hiện tại hùng tài đại lược, liệu có thật sự bỏ qua cho họ?

Rất nhanh, bảy mươi hai lộ chư hầu hội tụ lại một chỗ, bắt đầu thương nghị, một bộ phận người giữ thái độ bảo thủ.

Cho rằng đây là kế dụ địch của Văn Trọng, đợi họ tiến vào Bắc Hải Thành, tự nhiên sẽ thành cá nằm trên thớt, mặc cho người ta xẻ thịt.

Nhưng nếu không đi, mấy chục vạn đại quân của Văn Trọng, đã chiếm cứ toàn bộ Bắc Hải Thành, binh lực hùng hậu, tùy thời có thể phát binh tấn công họ.

Dù họ có chống cự đến cùng, thì lại có thể kiên trì được bao lâu nữa?

Đến lúc đó thành phá người vong, sẽ bị đóng trên cột sỉ nhục suốt đời, cửu tộc tiêu diệt, cái giá thảm trọng như vậy, họ không thể chịu đựng nổi.

Chi bằng cứ đánh cược một phen vào lòng rộng lượng của Đại Vương, nếu thật sự có thể bỏ qua chuyện cũ, thì tự nhiên là tất cả đều vui mừng.

Nhưng nếu thật sự là một bữa tiệc Hồng Môn Yến, thì họ cũng chấp nhận, trách họ vận khí không tốt.

Bảy mươi hai lộ chư hầu thương nghị nửa ngày, cuối cùng quyết định đánh cược một phen, xuất phát đến Bắc Hải Thành.

Ba ngày sau, bảy mươi hai lộ chư hầu cùng đến Bắc Hải Thành.

Họ cởi trần, lưng cõng roi gai, xin tội.

Văn Trọng thiết yến thịnh soạn, thịnh tình chiêu đãi bảy mươi hai lộ chư hầu, không hề lộ ra chút sát cơ nào!

Sau yến tiệc, Văn Trọng mỉm cười mời bảy mươi hai lộ chư hầu đến Bắc Hải Vương Cung làm khách, đồng thời nói cho họ biết, y sẽ ở Bắc Hải thêm một thời gian.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt bảy mươi hai lộ chư hầu lập tức trắng bệch, hiểu rõ ý của Văn Trọng.

Văn Trọng tiếp tục ở Bắc Hải, không phải để giết họ, mà là để thu hồi binh quyền trong tay họ.

Hoàn toàn để đất Bắc Hải, quy về Đại Thương.

Đến lúc đó, dù cho bảy mươi hai lộ chư hầu họ vẫn còn, nhưng e rằng cũng chỉ là một vật trang trí bề ngoài, còn về quyền lực thực tế, e rằng sẽ trở thành một trò cười.

Các chư hầu tuy không muốn, nhưng sự đã rồi, cũng chỉ đành chấp nhận.

Văn Trọng nhìn sắc mặt hơi trắng của bảy mươi hai lộ chư hầu, không khỏi hỏi: "Chẳng lẽ các vị không hài lòng với chính sách của Đại Vương?" "Không dám, không dám, chính sách của Đại Vương, chúng thần tự nhiên tuân theo." Bảy mươi hai lộ chư hầu cay đắng nói.

Văn Trọng rất mừng, lập tức thả bảy mươi hai lộ chư hầu vương trở về lãnh địa của mình, sau đó bắt đầu cải cách.

Đất Bắc Hải, tuy khó khăn, nhưng lại sở hữu số lượng lớn các mỏ sắt, mỏ đồng, cùng với các loại khoáng sản khác nhau.

Tuy không sản xuất được nhiều lương thực, nhưng lại có thể chế tạo ra vũ khí tinh nhuệ không ngừng cho Đại Thương.

Lại nửa tháng sau, Văn Trọng đại thắng toàn diện, tin tức Đại Thương đại thắng truyền về Triều Ca.

Đế Tân mừng rỡ quá đỗi, trọng thưởng Văn Trọng.

Đồng thời trong lòng trút được một tảng đá lớn, vô số mỏ khoáng sản ở Bắc Hải kia, y đã thèm muốn từ lâu rồi.

Giờ đây Bắc Hải đã bình định, y có mười phần tự tin, có thể tạo ra toàn bộ quân đội Đại Thương trở thành thiên hạ đệ nhất, không ai có thể kháng cự!

Bắc Hải Thành, sau khi giúp Văn Trọng quét sạch yêu ma Bắc Hải, Huyền Quy từ biệt, trở về Kim Ngao Đảo.

Còn Khổng Tuyên, thì đến Triều Ca Thành.

Trong Triều Ca Thành, Khổng Tuyên được Đế Tân trọng thể tiếp kiến, trao cho trọng trách, lưu thủ Triều Ca, tọa trấn Đại Thương, trấn áp mọi yêu ma quỷ quái.

Rất nhanh, tin tức Văn Trọng xuất chinh mấy tháng, bình định Bắc Hải phản loạn, truyền khắp nội ngoại Đại Thương.

Chương 300

Làm chấn nhiếp lớn bốn đại chư hầu vương Đông Tây Nam Bắc và tám trăm bộ chư hầu dưới trướng, uy danh Đại Thương, truyền khắp thiên hạ.

Tại Tu Di Thánh Địa, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, sắc mặt Chuẩn Đề trắng bệch, âm trầm, ẩn hiện một tia hổ thẹn.

Vạn vạn không ngờ, một kế hoạch vốn thập phần chắc chắn, có thể trận trảm Văn Trọng, làm tiêu hao lớn quốc lực Đại Thương, lại bị Huyền Quy và cả Khổng Tuyên kia phá hỏng.

Quan trọng nhất là, đường đường Thánh nhân như mình, lại không địch nổi hai tu sĩ dưới Thánh nhân này.

Tuy không phải bản tôn của mình ra tay, nhưng sự việc này một khi truyền ra, danh tiếng của Chuẩn Đề Thánh nhân y, e rằng sẽ hoàn toàn thối nát. "Sư huynh, thất bại lần này, xem ra chỉ có thể chờ đợi cơ hội tiếp theo rồi." Chuẩn Đề cúi đầu ủ rũ.

Tiếp Dẫn tính toán ngày tháng, thần sắc không chút dao động: "Hiện tại, có một cơ hội tuyệt vời, nếu có thể thành công, liền có thể khiến Thánh nhân phẫn nộ, đẩy nhanh sự tiêu tán của khí vận Ân Thương." "Cơ hội gì?" Chuẩn Đề lập tức hứng thú, hai mắt sáng bừng. "Ngày mười lăm tháng ba hàng năm, là ngày đản thần của Nữ Oa, các đời Đại Thương Vương đều sẽ đến Nữ Oa Cung dâng hương, chúng ta chỉ cần như vậy..." Tiếp Dẫn thì thầm vài tiếng bên tai Chuẩn Đề, Chuẩn Đề nghe xong, lập tức mặt mày hồng hào.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt y lại trầm xuống, yếu ớt nói: "Nhưng chuyện này, vạn nhất để Nữ Oa sư muội biết được, e rằng y sẽ phải đánh lên Tu Di Sơn của ta, nếu không khó mà tiêu mối hận

trong lòng." Đối với đường đường Thánh nhân mà nói, làm thơ dâm ô, vốn là một chuyện không thể nói ra, huống hồ là làm thơ dâm ô đối với Thánh nhân.

Tiếp Dẫn chỉ tay lên kiếp khí đang tràn ngập cửu thiên, thần sắc nhẹ nhàng như mây gió. "Hiện nay đại kiếp đã khởi, kiếp khí thiên địa tràn lan, hồng trần sát kiếp vô cùng tận, thiên cơ hỗn loạn đến cực hạn, ngay cả Thánh nhân cũng không thể suy trắc thiên cơ, sư đệ còn lo lắng gì nữa?" Chuẩn Đề gật đầu: "Được, cứ nghe sư huynh vậy." Chuẩn Đề nói xong, cả người hóa thành một đạo lưu quang, bay về hạ giới Đại Thương.

Cùng lúc đó, bên bờ Đông Hải, trên Kim Ngao Đảo, Triệu Công Minh thấy Huyền Quy trở về, đơn giản hỏi thăm chiến tích.

Khi biết Huyền Quy và Khổng Tuyên liên thủ, đánh cho Tự Ngã Thi của Chuẩn Đề phải lăn lộn tè dầm, không khỏi cười lớn sảng khoái.

Thân là Thánh nhân, trải vạn kiếp mà bất ma, dính nhân quả mà bất nhiễm, tồn tại như vậy, lại lưu lạc đến bước đường này, còn ai khác ngoài y chứ?

Sau khi giao Lôi Chấn Tử cho Huyền Quy tiếp tục giáo đạo, Triệu Công Minh tính toán một chút thời gian.

Sắc mặt khẽ biến, bay về phía cửu thiên, Thái Tố Thiên, trong Oa Hoàng Cung.

Ngày mười lăm tháng ba, năm thứ bảy đời Đế Tân, ngày Đế Tân đến Oa Hoàng Cung dâng hương đã không còn xa, theo như dòng thời gian vốn có.

Ngày mười lăm tháng ba, năm thứ bảy đời Đế Tân, Đế Tân dẫn văn võ bá quan đến Nữ Oa Cung dâng hương, vì một trận gió lớn thổi

tới, vô ý nhìn thấy dung nhan tượng ngọc của Nữ Oa, bèn múa bút đề một bài dâm thi.

Từ đó chọc giận Nữ Oa, triệu tập Tam Yêu Hiên Viên Phần, làm loạn thiên hạ Đại Thương, rồi sau đó, tính tình Đế Tân đại biến, hôn dung vô đạo, lạm sát vô tội, chủ mưu phía sau tất cả những chuyện này là ai, tự nhiên không cần nói cũng hiểu, trừ Tây Phương Nhị Thánh ra, thật sự không nghĩ ra ai còn có thủ đoạn và gan lớn đến mức đó.

Đương nhiên, hiện tại Triệu Công Minh đã giao Nhân Đạo chí bảo Không Động Ấn cho Đế Tân, dưới sự bảo hộ của lượng lớn Nhân Đạo khí vận hộ thể, Tây Phương Nhị Thánh dù có cùng nhau tự mình ra tay, cũng đừng hòng động thủ động cước gì trên người Đế Tân.

Thứ hai, Triệu Công Minh cũng không muốn cứ thế bỏ qua Tây Phương Nhị Thánh.

Nhất định phải để Nữ Oa nhìn rõ bộ mặt vô sỉ của Tây Phương Nhị Thánh.

Thái Tố Thiên, Triệu Công Minh đến Oa Hoàng Cung, gõ cửa Oa Hoàng Cung.

Chẳng mấy chốc, cửa Oa Hoàng Cung mở ra, Dương Thiền ôm Bảo Liên Đăng từ trong đại môn đi ra, thấy Triệu Công Minh, liền vội vàng thi lễ nói: "Dương Thiền bái kiến Công Minh sư huynh, không biết Công Minh sư huynh hôm nay sao lại có thời gian đến Oa Hoàng Cung." Triệu Công Minh cười nói: "Ta đến bái kiến Nữ Oa sư thúc, không biết Nữ Oa sư thúc có rảnh không?" Nói xong, Triệu Công Minh hơi kinh ngạc nhìn Bảo Liên Đăng trên tay Dương Thiền đang tỏa ra quang hoa ngũ sắc nhân uân, trêu ghẹo nói: "Nữ Oa sư thúc đối với ngươi thật không tệ, lại ngay cả chí bảo như Bảo Liên Đăng này cũng giao cho ngươi." Sắc mặt Dương Thiền hơi đỏ, liền vội vàng

nghiêng người đón tiếp: "Lão sư không có việc gì, đang ở trong Oa Hoàng Cung ngắm hoa, Công Minh sư huynh mời." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, sau khi bước vào Oa Hoàng Cung, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy Nữ Oa đang tĩnh tu trên bồ đoàn.

Nữ Oa thấy Triệu Công Minh đến, mở hai mắt cười nói: "Phong Thần đại kiếp khởi, đệ tử Tiệt Giáo đông nhất, nhập kiếp sâu nhất, cần phải thêm nhiều mưu tính, ngươi sao lại có thời gian chạy đến Oa Hoàng Cung của ta vậy?" Triệu Công Minh cười nói, đáp: "Phong Thần đại kiếp đã khởi, những gì cần làm đệ tử đã làm rồi, cũng là lúc nên nghỉ ngơi một chút, lần này đến đây, là có chuyện muốn thỉnh Nữ Oa sư thúc giúp đỡ." "Ồ?

Là chuyện gì?

Nói ra nghe xem." "Ngày mười lăm tháng ba, là ngày đản thần của Nữ Oa nương nương người, các đời tiên tổ Đại Thương đều sẽ đến Nữ Oa Cung tế bái, Nhân Hoàng muốn thỉnh Nữ Oa sư thúc hạ giới xem qua ngày lễ long trọng nhất của Đại Thương." "Ngày mười lăm tháng ba?" Nữ Oa cười, người đã sinh ra từ khi khai thiên tích địa, là một trong những sinh linh tiên thiên sớm nhất.

Lúc người sinh ra, nào có lịch pháp, lại đâu ra ngày mười lăm tháng ba, cái gọi là sinh thần này, bất quá là do người đời đời bịa đặt ra. "Kể từ khi Nhân Hoàng thỉnh tình mời, vậy Bản tọa sẽ đi một chuyến xem sao." Nữ Oa suy nghĩ một chút, vẫn đáp ứng. "Vậy đệ tử xin thay Nhân Hoàng đa tạ Nữ Oa sư thúc đã nể mặt." Triệu Công Minh và Nữ Oa, hóa thành một đạo lưu quang hạ giới.

Chuẩn bị nhân lúc ngày mười lăm tháng ba chưa đến, đi dạo trước một vòng Đại Thương.

Thời gian trôi đi, rất nhanh đã đến ngày mười bốn tháng ba.

Ngày này, trên Long Đức Điện, Lễ nhạc đại phu Thương Dung

đứng ra bẩm báo: "Khải bẩm Đại Vương, ngày mai mười lăm tháng ba, là ngày đản thần của Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, theo tổ huấn Đại Thương của ta, Đại Vương nên dẫn văn võ bá quan, đến Nữ Oa Cung dâng hương cầu phúc." Đế Tân gật đầu: "Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, nặn đất tạo người, nếu không có Thánh Mẫu, đâu ra Nhân tộc, đâu ra Đại Thương, ngày mai tự nhiên phải đến Nữ Oa Cung dâng hương." Ngày hôm sau, toàn bộ bách tính trong nội phục Đại Thương đều dậy sớm, quét dọn nhà cửa, treo đèn kết hoa, đốt hương cầu phúc.

Đế Tân ngồi loan giá, ra khỏi vương đô, ngoài vương đô, hai hàng văn võ bá quan đi theo.

Sau văn võ bá quan, thì là Ngự Vũ Lâm Vệ Đại Thương, do Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ thống suất hộ giá.

Đến Nữ Oa Cung sau đó, Đế Tân rời loan giá, đi thẳng vào Đại điện Nữ Oa.

Trước điện lộng lẫy, ngũ sắc kim trang.

Kim đồng từng đôi chấp phiên tràng, ngọc nữ song song bưng như ý.

Ngọc câu xiên, nửa vầng trăng non treo không, bảo trướng lung linh, vạn đôi thải loan chầu đấu.

Đế Tân cầm ba nén hương, sau khi thành kính dâng cúng, từ từ châm lửa, đốt trong lư hương, sau đó dẫn văn võ bá quan bái lạy thánh tượng Nữ Oa.

Còn Nữ Oa thì ở bên trong thánh tượng Oa Hoàng nhìn Đế Tân cùng văn võ bá quan.

Nữ Oa liên tục gật đầu, mấy ngày nay, người đã dạo chơi khắp nửa Triều Ca, thấy dân chúng hòa thuận, kho lẫm đầy đủ mà biết lễ

tiết, ăn mặc no đủ mà biết vinh nhục, dọc đường nhìn thấy, một mảnh thanh minh.

Giờ đây nhìn Đế Tân, lễ nghi chu đáo, khiến Nữ Oa vô cùng hài lòng.

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột phát sinh, một đạo kim sắc Phật quang mạnh mẽ xông vào Nữ Oa Cung, hóa thành một đạo nhân gầy gò vàng vọt. "Chuẩn Đề?

Y sao lại ở đây?" Nữ Oa hai mắt bỗng ngưng lại, trên mặt lộ ra ý lạnh.

Sau khi Chuẩn Đề xuất hiện, chỉ thấy y khẽ cười vài tiếng rồi búng tay một cái, một viên Bồ Đề Tử lóe kim quang như tên rời dây bắn về phía Đế Tân.

Trên Bồ Đề Tử, có Bồ Đề đại trận do Chuẩn Đề tự tay bố trí, tối có thể mê hoặc tâm thần, một khi xâm nhập vào Nê Cung Hoàn của Đế Tân, thì Tây Phương Giáo y, sẽ khống chế toàn bộ Đại Thương!

Nữ Oa tú mi khẽ cau, khẽ quát: "Hay cho Chuẩn Đề, lại dám âm thầm ra tay!" Nữ Oa giơ tay lên, một luồng hồng quang mạnh mẽ đánh về phía viên Bồ Đề Tử màu vàng kim kia.

Hai bên va chạm giữa không trung, phát ra tiếng hừm trầm đục, sau đó đồng thời tiêu tán vào không trung.

Chuẩn Đề lập tức ngây người!

Cổ pháp lực vừa rồi!

Y mạnh mẽ nhìn về phía tượng ngọc Nữ Oa, vừa lúc ánh mắt va chạm với Nữ Oa.

Chương 301

"Chết tiệt!" Sắc mặt Chuẩn Đề lập tức trắng bệch, trong lòng dấy lên sóng lớn, chân thân Nữ Oa, lại ẩn mình trong tượng ngọc này, làm sao có thể!

Chuẩn Đề ý niệm vừa động, mạnh mẽ chạy trốn về phía cửu thiên. "Còn muốn trốn?" Nữ Oa lạnh lùng quát một tiếng, chân thân bay ra khỏi tượng ngọc Nữ Oa, đuổi theo Chuẩn Đề.

Cửu thiên, Nữ Oa vung tay xé rách không gian, chắn ngang trước mặt Chuẩn Đề. "Chuẩn Đề, ngươi gan lớn thật, lại dám ra tay đối với Nhân Hoàng của Nhân tộc ta, thật sự nghĩ rằng, Nhân tộc Thánh Mẫu như ta chỉ là đồ trang trí sao?" Nữ Oa gương mặt cười băng hàn, Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng người, khẽ xoay tròn, lực áp bức thuộc về Tiên Thiên Chí Bảo, chậm rãi lan tỏa khắp bốn phương!

Theo quỹ tích ban đầu, Nữ Oa sau khi tạo người, cơ bản liền không can thiệp vào chuyện của Nhân tộc.

Nên ở trên người Nhân tộc cũng không nhận được bao nhiêu cúng bái, thực lực và Chuẩn Đề, vị Thánh nhân yếu nhất này, kỳ thực cũng không chênh lệch là bao.

Nhưng Nữ Oa lúc này, thì thực lực lại khác xa Nữ Oa trên quỹ tích ban đầu.

Dưới lượng lớn Nhân Đạo cúng bái, khiến thực lực Nữ Oa thâm bất khả trắc, không nói đến so sánh với các Thánh nhân khác, nhưng đánh Chuẩn Đề một trận, vẫn là thừa sức.

Chuẩn Đề ngượng ngùng nói: "Nữ Oa sư muội, người hiểu lầm rồi, ta và Nhân Hoàng chỉ là đùa giỡn một chút thôi." "Đùa giỡn?"

"Vậy ta cũng đùa giỡn với ngươi một chút thì sao?" Nữ Oa tế ra Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp dùng kiện linh bảo này như một cục gạch mà ném về phía Chuẩn Đề.

Càn Khôn Đỉnh giữa không trung, phát ra tiếng gào thét cực lớn, dường như hóa thành một ngọn Thái Cổ thần sơn, cách không trấn áp xuống. "Thất Diệu Bảo Thụ!" Toàn thân Chuẩn Đề run lên, không ngờ Nữ Oa nói ra tay là ra tay, chỉ đành tế ra Thất Diệu Bảo Thụ để chống đỡ! "Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên giữa không trung, đạo uẩn Thánh nhân dội lại trong phạm vi mấy vạn dặm, phá nát không gian!

Đây vẫn là Nữ Oa cố ý hạn chế uy lực va chạm, nếu không một kích của Thánh nhân, dù chỉ là dư ba, toàn bộ Đại Thương cũng sẽ hóa thành tro bụi!

Loại nhân quả phá thiên này, dù là Thánh nhân, cũng sẽ bị trong khoảnh khắc phản phệ một thân đạo quả, thân tử hồn diệt. "Phốc xuy!" Giữa không trung, Chuẩn Đề mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng không phải đối thủ của Nữ Oa. "Nữ Oa, Nữ Oa sư muội, ngươi thật sự hiểu lầm rồi, sư huynh từ trước đến nay chưa từng có ý định ra tay với Nhân Hoàng a." Sắc mặt Nữ Oa băng lãnh, đối với lời của Chuẩn Đề căn bản không thèm nghe.

Người thôi động Càn Khôn Đỉnh, Hồng Tú Cầu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, không ngừng đánh về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề thật sự gan lớn quá, hôm nay người không dạy dỗ Chuẩn Đề một trận thật tốt, thì uổng làm Nhân tộc Thánh Mẫu!

Theo chiến lực của Nữ Oa toàn lực khai triển, áp lực của Chuẩn Đề lập tức tăng gấp bội, bị đánh liên tục lùi về sau, mặt như vàng úa, miễn cưỡng chống đỡ, càng đừng nói phản kích rồi!

Triệu Công Minh đứng một bên xem, thầm thấy sảng khoái, đối với những người như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn này, thì nên dạy dỗ thẳng

tay như vậy!

Giao chiến chốc lát, Chuẩn Đề lại bị Càn Khôn Đỉnh đánh trúng, phun ra một ngụm máu tươi, khí tức bắt đầu yếu ớt, hỗn loạn.

Chuẩn Đề không còn cách nào, chỉ đành dùng lực bản nguyên để khôi phục, đồng thời vội vàng cầu viện.

Sư huynh mà không đến nữa, e rằng mình thật sự sẽ bị Nữ Oa đánh chết!

May mắn thay, không lâu sau, Tiếp Dẫn đã đến kịp, y tế ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, miễn cưỡng tách Nữ Oa và Chuẩn Đề đang giao chiến ra. "Nữ Oa sư muội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, vì sao lại ra tay ngoan độc đến thế, lại muốn đồng môn tàn sát lẫn nhau như vậy?" Tiếp Dẫn nhìn vết thương trên người Chuẩn Đề, tức đến mức mí mắt giật liên tục.

Thấy Tiếp Dẫn cũng đến, Nữ Oa cũng không khỏi dừng tay, khuôn mặt tươi cười mang theo sương lạnh như muốn hủy đi ức vạn năm đạo hạnh trong chốc lát. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi tự mình hỏi sư đệ tốt của ngươi đi, nhưng mà, Tiếp Dẫn sư huynh, chuyện này ngươi hẳn là cũng tham dự vào rồi chứ?" Tây Phương Nhị Thánh, tuy không phải huynh đệ ruột thịt, nhưng quan hệ lại còn tốt hơn huynh đệ ruột.

Nói họ không chung một ý, ai tin chứ.

Bị vạch trần ngay trước mặt, sắc mặt Tiếp Dẫn cũng trở nên ngượng ngùng, biết không thể giấu Nữ Oa, y cười gượng nói: "Chuyện này đích xác là Tây Phương ta không đúng, chúng ta xin lỗi Nữ Oa sư muội." Vừa nói, y liền vội vàng trừng mắt thật mạnh vào Chuẩn Đề, Chuẩn Đề trong lòng uất ức vô cùng, mình làm việc, vô cùng bí mật, thiên y vô phùng.

Lại thêm lúc này thiên cơ không hiện, hành tung của y sao lại bị bại lộ?

Chẳng lẽ Nữ Oa này thật sự có năng lực thông thiên triệt địa, có thể sánh ngang với lão sư?

Nhưng sự đã đến nước này, đối mặt với Nữ Oa đang giận dữ khó nguôi, hai người cũng chỉ đành chắp tay xin lỗi: "Nữ Oa sư muội, đều là lỗi của hai huynh đệ ta, xin Nữ Oa sư muội thứ tội, người lớn không chấp kẻ tiểu nhân, tha thứ cho hai huynh đệ chúng ta đi." Nữ Oa cười lạnh nói: "Hiện nay thiên hạ, Nhân tộc đương hưng, các ngươi mạo hiểm đại bất vĩ thiên hạ, ra tay đối với Nhân Hoàng, đã phạm phải lỗi lầm lớn, há lẽ chỉ một câu xin lỗi nhẹ nhàng là có thể bỏ qua được sao?" "Vậy ý của Nữ Oa sư muội là gì?" Sắc mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trở nên khó coi, Nữ Oa đừng quá đáng, hai huynh đệ y cũng không phải bị uy hiếp mà lớn lên.

Đúng lúc này, hư không bỗng nổi lên một trận sóng gợn, tiếp đó trong nháy mắt bị xé thành hai mảnh, hai bóng người từ trong đó bước ra.

Một người áo xanh, một người áo trắng, khoảnh khắc hai người bước ra, một cỗ Thánh nhân chi uy đáng sợ, quét ngang cửu thiên thập địa, tứ hải bát hoang.

Chính là vì sợ Tây Phương Nhị Thánh không giảng võ đức, lấy hai địch một, e rằng Nữ Oa không phải đối thủ.

Nên đã nhanh chóng đến Kim Ngao Đảo thỉnh Thông Thiên Giáo Chủ và Triệu Công Minh. "Thông Thiên sư huynh." Nữ Oa đi đầu chào Thông Thiên, đồng thời mỉm cười với Triệu Công Minh.

Sư điệt nhà mình này, quả là suy nghĩ chu toàn. "Thông Thiên sư huynh." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng vội vàng cười với Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng sắc mặt lại trở nên không tốt, với sức lực của hai

huynh đệ y, lấn át Nữ Oa một chút thì không thành vấn đề, nhưng lại thêm một Thông Thiên?

Vậy thì thôi đi, chỉ riêng một Thông Thiên, e rằng đã có thể đánh bại hai người bọn y rồi.

Huống chi lại thêm một Nữ Oa, bọn y làm sao có thể là đối thủ được!

Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt liếc Tây Phương Nhị Thánh một cái, sau đó đi đến bên cạnh Nữ Oa, đi đầu nói: "Ta lần này đến đây, là đại diện Nhân tộc đến tìm Tây Phương các ngươi đòi một lời giải thích." Lời này vừa nói ra, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt: "Thông Thiên sư huynh người nói." "Các ngươi nhân lúc đại kiếp nổi lên, ra tay đối với Nhân Hoàng, đã tạo thành ảnh hưởng cực xấu, tất phải bồi thường." Thông Thiên chắp tay đứng đó, vô cùng kiên định nói. "A, bồi thường?" Sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức sụp đổ, từng tia tật khổ hiện lên trên mặt hai người, nhưng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa khí tức bức người, vẫn kiên nhẫn hỏi: "Xin hỏi Thông Thiên sư huynh, cần bồi thường bao nhiêu?" Lần này bị bắt quả tang ngay trước mặt, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đành chấp nhận, cùng lắm thì coi như phá tài tiêu tai.

Thông Thiên trầm tư một lát, nghiêm túc nói: "Một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ba kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, năm kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngoài ra hai mươi chu Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, vậy thì chuyện này chúng ta cứ coi như chưa từng phát hiện ra." "Cái gì?

Điều này không thể nào!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa nghe, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, lừa người cũng không lừa như thế.

Nếu thật sự phải cấp theo lời Thông Thiên, thì bảo khố Tây

Phương của y sẽ thật sự trống rỗng, tương lai đệ tử môn hạ tu luyện còn dùng cái gì?

Sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức trở nên bi khổ, "Thông Thiên sư huynh, thượng cổ Đạo Ma chi chiến, linh mạch Tây Phương của ta đã vỡ nát, Hồng Hoang không còn nơi nào nghèo nàn hơn Tây Phương của ta nữa, những thứ người muốn này, Tây Phương Giáo ta thực sự không làm được a." Hai người vừa nói, hốc mắt hơi đỏ, như muốn đau lòng rơi lệ.

Thông Thiên hỏi ngược lại: "Vậy Tây Phương các ngươi có thể chấp nhận bao nhiêu?" Chuẩn Đề buột miệng nói: "Mười kiện Hậu Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, mười chu Hậu Thiên Trung Phẩm Linh Căn thì sao?" Thông Thiên cười khẩy: "Mấy thứ này, ngươi định bố thí cho kẻ ăn mày sao, tuyệt đối không thể nào." Chuẩn Đề bất đắc dĩ, chỉ có thể thêm một ít mã số, nhưng Thông Thiên nghe xong, vẫn lắc đầu, trên người không biết từ lúc nào xuất hiện từng sợi kiếm khí, "Nếu hai vị sư đệ không có thành ý như vậy, thì ta cũng không cần bồi thường nữa, ta sẽ tự mình đến Tu Di Sơn một chuyến, tước đi đỉnh núi Tu Di Sơn cao ngàn trượng của các ngươi." Thông Thiên nói thì nhẹ nhàng như mây gió, nhưng sắc mặt hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại lập tức tái mét, càng thêm đau khổ, Tu Di Sơn, vốn là linh mạch duy nhất còn sót lại của Tây Phương, nếu thật sự bị tước đi ngàn trượng, thì cũng coi như bị phế bỏ.

Nữ Oa và Triệu Công Minh khóe miệng khẽ cong lên, đối phó với những người không biết liêm sỉ như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn này, chỉ có thể không biết liêm sỉ hơn họ mới được.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy vậy, thở ra một ngụm trọc khí, tiếp tục thương nghị với Thông Thiên, cuối cùng ba người đã chốt lại.

Trận Tây Phương âm thầm ra tay với Nhân Hoàng này, cần bồi

thường một kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mười chu Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, năm chu Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Những thứ này không phải bồi thường cho riêng Thông Thiên, mà là toàn bộ do Thông Thiên chuyển giao cho Nhân tộc.

Chương 302

"Sư đệ, chúng ta kỹ thuật không bằng người, lấy ra đi." Tiếp Dẫn cố nén đau lòng nói. "Vâng, sư huynh." Chuẩn Đề ôm ngực, luyến tiếc lấy toàn bộ linh bảo, linh căn ra, giao vào tay Thông Thiên: "Thông Thiên sư huynh, đã vừa ý rồi chứ?" Thông Thiên hai mắt lướt qua linh bảo, hài lòng gật đầu: "Cũng không tệ, vậy sư huynh ta xin thay Nhân tộc nhận lấy." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không còn muốn nói thêm một lời nào với Thông Thiên, cuối cùng trừng mắt thật mạnh vào Triệu Công Minh một cái, sau đó mới hóa thành hai đạo lưu quang, bay về phía Tây Phương.

Thông Thiên cầm linh bảo, linh căn trong tay cân nhắc, cười nói: "Lần này có thể từ Tây Phương Nhị Thánh đoạt được nhiều linh bảo như vậy, khiến họ phải đổ máu lớn một trận, thật sự không dễ dàng gì a." Nữ Oa cười nói: "Nếu không phải có tật giật mình, sao lại dễ dàng để họ bồi thường như vậy?" Nữ Oa nói xong, như có điều suy nghĩ nhìn Triệu Công Minh một cái: "Công Minh sư điệt, e rằng lần Nữ Oa Cung dâng hương này, không phải do Nhân Hoàng mời, mà là một cục do ngươi sắp đặt, chính là để ta tận mắt chứng kiến tất cả những chuyện này phải không?" Triệu Công Minh cười tủm tỉm: "Vẫn là Nữ Oa sư thúc cao minh, một cái nhìn đã nhìn ra tiểu kế sách nhỏ bé không đáng kể này của sư điệt." "Ngươi làm sao biết Tây Phương Nhị Thánh sẽ gây sự vào ngày Nhân Hoàng đến Nữ Oa Cung dâng hương?" Nữ Oa lại hỏi. "Là đoán thôi, trước khi lượng kiếp nổi lên, thiên cơ hiển thị, quốc vận Đại Thương sắp đến, thêm vào đó Thiên Đình cần phong thần, theo tính tình của hai vị sư thúc Tây Phương, tự nhiên muốn nhúng tay vào, mà Nữ Oa Cung dâng hương, đây là đại sự hàng đầu của Đại Thương, sư điệt đoán rằng, họ tất sẽ

ra tay, không ngờ, lại thật sự đoán đúng." Triệu Công Minh tiện miệng nói bừa.

Nữ Oa cười một tiếng, không nói gì thêm.

Triệu Công Minh thì chỉ Triều Ca dưới hạ giới, cười nói, "Nếu Sư thúc Nữ Oa đã đến, chi bằng nhân cơ hội này hiển thánh, cũng tốt để ngưng tụ nhân tâm Đại Thương." Nữ Oa khẽ gật đầu, "Cũng tốt, cứ nghe ngươi." Sau đó, Triệu Công Minh và Thông Thiên Giáo Chủ ẩn giấu khí tức, lẫn vào đám đông cạnh Nữ Oa Cung, chuẩn bị lặng lẽ xem Nữ Oa hiển thánh.Trong Nữ Oa Cung, Đế Tân suất văn võ bá quan dâng hương lên tượng ngọc Nữ Oa xong, một mạch rời khỏi Nữ Oa Cung, đang chuẩn bị ngồi vào loan giá Nhân Hoàng, dẫn văn võ bá quan về cung thì.Hốt nhiên, giữa trời đất, dị tượng thăng khởi, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tiếp đó, từ Nữ Oa Cung, một bóng hình yểu điệu phi ra, đáp xuống giữa không trung, cười ngâm ngâm nhìn đám bách tính đông như biển người quanh Nữ Oa Cung.

"Các ngươi mau nhìn xem đó là ai?" "Mau nhìn, đó là Nữ Oa Nương Nương, Nữ Oa Nương Nương hiển linh rồi!" "Nữ Oa Nương Nương, Nữ Oa Nương Nương!" Thanh âm vang trời lấp đất, như núi lở biển gào truyền đến, lúc này, văn võ bá quan cũng đều kinh ngạc ngây người.Thi nhau nhìn về phía bóng hình yểu điệu giữa không trung.Từ khi Huyền Điểu giáng sinh, hạ sinh nhà Thương, Đại Thương truyền thừa đến nay, bao nhiêu vị tiên vương năm nào cũng đến Nữ Oa Cung tế bái, nhưng chưa từng thấy Nữ Oa Thánh Mẫu Nương Nương hiển linh.Trong loan giá Nhân Hoàng, ở nê cung hoàn của Đế Tân, Không Động Ấn – chí bảo Nhân Đạo màu vàng kim đang lơ lửng – đột nhiên chấn động mạnh mẽ.

Sau đó, một luồng khí tức vô cùng thân hòa truyền đến, giống như con cái gặp được mẫu thân của mình vậy."Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương." Đế Tân hai mắt ngưng tụ, vội vàng bước ra khỏi loan giá,

liền thấy Nữ Oa toàn thân bao phủ thánh khiết vô hạ tiên quang trên Cửu Thiên.Đế Tân thấy vậy, vội vàng xuống loan giá, chắp tay cúi chào Nữ Oa.

"Đại Thương Nhân Vương Đế Tân, bái kiến Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương của Nhân Tộc ta." Thanh âm hùng hậu của Đế Tân vang lên, văn võ bá quan phía sau loan giá này mới như tỉnh mộng, vội vàng theo bước chân của Đế Tân, chắp tay hành lễ Nữ Oa, "Chúng thần bái kiến Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương."Giữa không trung, Nữ Oa đối với chúng nhân khẽ mỉm cười, sau đó tùy tay vung lên, đốn thì, tất cả bách tính, thậm chí cả văn võ bá quan, cùng với Đế Tân, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh nhu hòa không thể hình dung nổi từ đầu gối thăng khởi, nâng họ lên."Hôm nay bản tọa rời Thái Tố Thiên, ngao du Hồng Hoang, chính xảo đến thành Triều Ca của các ngươi.

Trong Đại Thương, nhân dân an cư lạc nghiệp, không hà quyên tạp thuế, chính thông nhân hòa, bách tính không lo ăn mặc.

Đế Tân, ngươi làm rất tốt." Nữ Oa khen ngợi một tiếng, tùy tay vung lên, một khối ngọc bội hình rồng toàn thân trắng tinh, không một chút tạp sắc, liền rơi vào tay Đế Tân.Khi chạm vào tay, ngọc bội ấm áp nhuận trạch, dường như sự mệt mỏi do xử lý chính sự mấy ngày qua đều tiêu tan.

Đế Tân kinh hỉ dưới, vội vàng hành lễ."Đa tạ Thánh Mẫu Nương Nương ban bảo, Đế Tân thân là Đại Thương Nhân Vương, thống ngự ức triệu lê dân, thân gánh vô cùng trách nhiệm lớn, những gì Thánh Mẫu Nương Nương nói, đều là những điều Đế Tân nên làm."Nữ Oa ở giữa không trung khẽ gật đầu, sau đó vung tay lên.

Lập tức, vạn đóa kim liên tụ lại giữa không trung vì Nữ Oa hiện thân đột nhiên vỡ nát thành vô số điểm sáng vàng kim.

Một trận gió nhẹ thổi qua, những điểm sáng vàng kim từ Cửu

Thiên rơi xuống, dũng nhập vào trong cơ thể vô số bách tính.

Trong khoảnh khắc, vô số bách tính phát ra tiếng rên rỉ sảng khoái.

Người mang bệnh nặng, bệnh cũ tiêu tan, khôi phục khỏe mạnh; người thân thể tàn khuyết, cụt chi tái sinh, khôi phục như ban đầu; lão nhân tuổi cao, tóc bạc hóa xanh, như cây già nảy chồi non, một lần nữa hoán phát sinh cơ; còn những người vốn dĩ trẻ tuổi, toàn thân như được tẩy tủy phạt mao.

Chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng, hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài.Những điều này đều là ân tứ của Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương, chúng thần cảm tạ Nương Nương." Giữa biển người, lại bùng nổ những tiếng cảm kích như sơn hồng hải khiếu, nhưng lúc này, Nữ Oa trên đỉnh đầu mọi người đã tiêu thất bất kiến rồi.Trong đám đông, Triệu Công Minh rõ ràng nhìn thấy tất cả, khóe miệng khẽ cong lên.

Nữ Oa ban bảo, đại biểu cho thành tích Nhân Hoàng của Đế Tân đã được Nữ Oa công nhận, vạn dân đồng lòng.Nữ Oa chúc phúc cho lê dân bách tính, càng làm tăng thêm sự công nhận của bách tính đối với Đại Thương, đối với Đế Tân trong lòng họ.Về sau, dù cho Tứ Đại Chư Hầu Vương Đông Tây Nam Bắc có muốn tạo phản, con dân Đại Thương cũng sẽ nhất ủng xông lên, xé chúng thành từng mảnh.Hắn càng ngày càng mong đợi cảnh tượng Phượng Minh Kỳ Sơn, Tây Kỳ dưới sự lãnh đạo của Cơ Xương, Cơ Phát, Bá Ấp Khảo, tạo phản Đại Thương.Sau khi dâng hương tại Nữ Oa Cung kết thúc, Đế Tân ngồi loan giá, một lần nữa phản hồi Vương đô Triều Ca.Triệu Công Minh thì cùng Thông Thiên Giáo Chủ trở về Kim Ngao Đảo.Hiện nay trên người hắn, không gian pháp tắc, nhân quả pháp tắc, thời gian pháp tắc, ba loại cùng tu, không những không làm chậm trễ tiến độ của bản thân.Ngược lại, ba loại dung hội quán thông, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn trước.Triệu Công Minh ước tính, không cần bao lâu, bản

thân sẽ có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, cũng tức là Chuẩn Thánh đại viên mãn trong Hồng Hoang.Nhưng Triệu Công Minh hiểu sâu sắc, những điều này vẫn chưa đủ.

Hiện nay Tiệt Giáo tuy mạnh hơn Tiệt Giáo trong dòng thời gian nguyên bản rất nhiều, và nghiệp lực triêm nhiễm cũng giảm đi một phần lớn.

Nhưng những điều này chỉ là dệt hoa trên gấm, thứ cuối cùng quyết định Phong Thần Đại Kiếp không phải những điều này, mà là chiến lực cao cấp, tức là tầng thứ Thánh Nhân.

Theo diễn biến Phong Thần Đại Kiếp hiện tại, Dương Tiễn, Na Tra lần lượt bị Tiệt Giáo chặn lại, Tây Phương Giáo lại vì ra tay với Nhân Hoàng mà bị Thông Thiên Giáo Chủ gõ một vố đau, đều có mối thù lớn với Tiệt Giáo.

Còn về Thái Thanh Đại Sư Bá vẫn luôn thâm sâu khó lường, Phong Thần Đại Kiếp không đến cuối cùng, Triệu Công Minh cũng không biết Thái Thanh Đại Sư Bá nghĩ gì.

Nhưng Triệu Công Minh ước tính, chắc vẫn sẽ xảy ra tình huống Tứ Thánh hợp lực chiến Thông Thiên.

Hiện nay Nữ Oa tuy đã đứng cùng trận doanh với bọn họ, nhưng Triệu Công Minh vẫn có chút không yên tâm, chỉ khi bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới có thể triệt để nắm giữ, khống chế Phong Thần Đại Kiếp.Thời gian thoáng chốc, ba năm trôi qua.

Thời gian đến năm thứ mười của Đế Tân, lúc này Đại Thương, sau ba năm phát triển nữa.Cùng với việc Đế Tân có hùng tài đại lược, quốc lực Đại Thương càng lên một tầng lầu.Trên Long Đức Điện, Đế Tân chỉnh lý y quan, trên mặt ẩn hiện sự kích động, dường như sắp có chuyện gì đó cực kỳ long trọng sắp xảy ra.“Thái sư bây giờ đã đến

đâu rồi?" Đế Tân tiện miệng hỏi Phí Trọng, Vưu Hồn bên cạnh.

Hai vị thần tử này, bản tính gian xảo, đại gian tự trung, nhưng không thể phủ nhận là hai người này có tài năng lớn.

Nếu chủ nhân là hôn dung chi quân, hai người tự nhiên sẽ siểm nịnh, họa loạn Đại Thương; nhưng nếu chủ nhân là một quân vương hùng tài đại lược như Đế Tân, thì họ không mất đi một trợ thủ đắc lực.Phí Trọng vội vàng cẩn thận đáp, "Bẩm Đại Vương, còn khoảng một canh giờ nữa, Thái sư hẳn là có thể tiến vào Triều Ca."Đế Tân vỗ vỗ y sam, nghiêm túc gật đầu, "Thái sư lần này lập được đại công, quả nhân phải tự mình ra ngoài thành Triều Ca nghênh đón người."Đế Tân năm thứ bảy, Viên Phúc Thông ở Bắc Hải tạo phản.

Văn Trọng dẫn năm mươi vạn đại quân Bắc chinh, chỉ dùng vài tháng đã dẹp yên Viên Phúc Thông.

Đế Tân vốn định sau khi Văn Trọng bình định Viên Phúc Thông thì cho người trở về, nhưng Văn Trọng lại kiên trì muốn ở lại Bắc Hải thêm vài năm.

Mặc dù Viên Phúc Thông đã bị bình định, nhưng vị trí địa lý của Bắc Hải hẻo lánh, cách xa vương kỳ, bảy mươi hai lộ chư hầu vẫn còn rục rịch ngóc đầu.

Nếu xét riêng từng chư hầu, có lẽ thực lực không quá mạnh, nhưng nếu bị kẻ có dụng tâm liên kết lại sẽ tạo thành một luồng sức mạnh cực kỳ cường đại.

Nếu lại xảy ra biến cố gì thì sẽ liên tục tiêu hao quốc lực Đại Thương, ngược lại không hay.

Vì vậy Văn Trọng muốn vĩnh viễn trừ hậu hoạn, khiến Bắc Hải triệt để thần phục Đại Thương.

Văn Trọng ở Bắc Hải ba năm, công tích trác tuyệt, đã cắt giảm

đáng kể thế lực bảy mươi hai lộ chư hầu, nắm vững Bắc Hải trong tay.

Ngoài ra còn nắm giữ mấy chục tòa thiết sơn, đồng sơn, khoáng sơn trong cảnh nội Bắc Hải, liên tục vận chuyển lượng lớn tài nguyên về Đại Thương.

Tại cửa thành Triều Ca, Đế Tân dẫn văn võ bá quan nghênh đón Thái sư Văn Trọng.

Trong cửa thành rộng lớn, tinh nhuệ Đại Thương liên tục tiến vào Triều Ca.Đợi đúng một khắc giờ, Đế Tân mới thấy tọa kỵ chuyên thuộc của Thái sư Văn Trọng là Hắc Kỳ Lân.Hắc Kỳ Lân dường như cũng cảm nhận được Nhân Đạo Khí Vận nồng hậu tỏa ra từ Đế Tân, liền giậm bốn vó, vui vẻ chạy đến gần.Văn Trọng thấy Đế Tân dẫn văn võ bá quan đều ra nghênh đón, kinh ngạc đến nỗi không khép miệng lại được, vội vàng xuống Hắc Kỳ Lân, bái kiến Đế Tân.“Lão thần Văn Trọng, bái kiến Đại Vương, Văn Trọng hà đức hà năng, lại khiến Đại Vương tự mình xuất thành nghênh đón, thật sự chiết sát lão thần.”Đế Tân cười đỡ Văn Trọng dậy, “Thái sư không quản khó nhọc, viễn chinh Bắc Hải, sau khi đánh bại phản tặc Viên Phúc Thông lại khổ tâm kinh doanh ba năm, mang về tám nghìn tài phú cho Đại Thương của ta, quả nhân ra thành nghênh đón, đó cũng là điều đương nhiên.”Đế Tân dẫn văn võ bá quan tiến vào thành Triều Ca, sau đó lập tức tuyên Văn Trọng đến Long Đức Điện nghị sự.Trên Long Đức Điện, mặc dù không một ai, nhưng đèn đuốc sáng rực khắp sảnh, chiếu sáng cả Long Đức Điện như ban ngày.Sau khi Thái sư Văn Trọng tắm gội xong, từ một thân nhung trang đổi thành triều phục, ôm mấy cuốn sách dày, từ cửa lớn chậm rãi đi vào, thấy Đế Tân, cúi người hành lễ, “Thần Văn Trọng, bái kiến Đại Vương.”“Thái sư mau mau đứng dậy.” Đế Tân cười nói, sau đó sắc mặt nghiêm túc, nhìn về phía sau bình phong, “Người đâu, còn không mau ban tọa cho Thái

sư.”Từ sau bình phong vội vàng bước ra một thị tòng Hoàng gia, bê đến một chiếc ghế thái sư, sau đó lại nhanh chóng lui về bên cạnh Đế Tân phục thị.“Bẩm Đại Vương, đây là những thiết sơn, đồng sơn, khoáng sơn mà lão thần viễn chinh Bắc Hải đã phát hiện, tổng cộng có bao nhiêu, sản lượng hàng năm bao nhiêu, mỗi năm có thể vận chuyển về Đại Thương bao nhiêu, đều rõ ràng ghi chép lại, xin Đại Vương xem xét.” Thị tòng từ tay Văn Trọng tiếp lấy mấy cuốn sổ sách, giao đến tay Đế Tân.

Đế Tân tùy ý lật xem, thực ra những thứ này, trong ba năm qua Văn Trọng đã báo cáo cho hắn nhiều lần.Lần này là tổng kết, nhưng dù vậy, khi nhìn thấy những con số này, Đế Tân cũng không khỏi dâng trào cảm xúc.Có nhiều tài nguyên khoáng sản như vậy, đủ để cho tướng sĩ Đại Thương của hắn, mỗi người đều mặc giáp trụ.Đủ để cho Đại Thương của hắn, tạo ra một đội quân vô địch thiên hạ.Đặt sổ sách sang một bên, Đế Tân cười một tiếng, đi thẳng vào vấn đề, “Thực ra lần này sở dĩ vội vàng triệu kiến Thái sư, trừ việc muốn xem Thái sư thu hoạch được gì ở Bắc Hải, còn có một đại sự muốn bàn bạc với Thái sư.”“Lão thần xin rửa tai lắng nghe.” Văn Trọng dường như cũng đã dự liệu được, chắp tay, dáng vẻ rửa tai lắng nghe.Đế Tân nghiêm túc nói, “Đại Thương của ta từ khi Thành Thang tiên tổ khai quốc, mỗi một nhiệm vụ Thương Vương đều đại tứ phân phong chư hầu.

Đến đời Đế Ất tiên vương, thiên hạ đã có tám trăm trấn chư hầu, binh hùng ngựa mạnh, thực lực sung túc, đã tạo thành uy hiếp nghiêm trọng đến sự thống trị của Đại Thương.

Thái sư viễn chinh Bắc Hải ba năm, quả nhân đã nghĩ ra một biện pháp, có thể hoàn mỹ giải quyết khuyết điểm chư hầu lớn không thể dứt bỏ.”“Ồ?

Cảm vấn Đại Vương, là biện pháp gì?” Văn Trọng hứng thú, vội

vàng hỏi.

Thế chư hầu lớn không thể dứt bỏ, thực ra đã có xu hướng từ đời tiên vương đời trước.Và tiên vương tiền nhiệm Đế Ất, càng phát triển thế lớn không thể dứt bỏ đến cực điểm.Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc dưới trướng mỗi người kiềm chế hai trăm trấn chư hầu, thực lực leo thang đến đỉnh phong, là vương giả trong các chư hầu.Thậm chí cuối đời Đế Ất, đã không thể hoàn toàn kiểm soát triều cục.Cũng chính là sau khi Đế Tân kế vị, hùng tài đại lược, phát minh Khúc Viên Lê, tinh luyện Bạch Đường, tinh luyện Thực Diêm, phương pháp tinh luyện thiết khoáng, Đại Thương mới dần dần áp chế Tứ Đại Chư Hầu.Những năm này, Văn Trọng cũng đã cố gắng nghĩ nhiều biện pháp, nhưng không ngoại lệ, cơ bản đều không có hiệu quả gì.Đế Tân khẽ ra hiệu, thị tòng bên cạnh bưng một tờ bạch chỉ đến bên cạnh Văn Trọng, đưa cho Văn Trọng.Văn Trọng tiếp lấy bạch chỉ, hai mắt khẽ quét qua, nhưng sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ nghiêm túc.Mắt không rời, bên ngoài cũng không còn việc gì khác có thể làm phiền hắn.Đúng một khắc giờ trôi qua, Văn Trọng mới như tỉnh mộng, trong tay rõ ràng chỉ là nắm một tờ giấy nhẹ tênh, nhưng lại như đang nâng một ngọn núi vạn quân, cả cánh tay đều run rẩy.Thôi Ân Lệnh, đúng như tên gọi, liên quan đến vấn đề truyền thừa của các chư hầu.

Từ khi Thành Thang tiên tổ lập quốc Đại Thương.Toàn bộ Đại Thương thực hành chế độ trưởng tử kế thừa, trưởng tử, trước mặt kế thừa cơ nghiệp, trời sinh đã có ưu thế pháp thống.Sau khi tiên vương giá băng, do trưởng tử của tiên vương kế thừa ngôi vị Nhân Vương, các con trai khác của Nhân Vương thì phong làm chư hầu.Sau khi chư hầu vương qua đời, trưởng tử kế thừa phong quốc chư hầu, vương hiệu, các con trai còn lại chỉ có thể chia một ít tài sản, trạch tử, cửa hàng, v.v., đại phú đại quý đương nhiên không có vấn đề

gì.Nhưng muốn có được quyền lợi như chư hầu vương, thì tuyệt đối đừng mơ tưởng.Ví dụ như tiên vương Đế Ất, có ba người con trai.

Đế Tân tuy là con trai út, nhưng lại là đích tử của Đế Ất, còn Vi Tử Khải, Vi Tử Diễn là thứ tử.

Trừ khi Đế Tân cũng không còn, ngôi vị Nhân Vương mới có thể rơi vào tay họ.Mà Thôi Ân Lệnh này, cái hay chính là ở chỗ, nó đã phá vỡ quy tắc từ khi Thành Thang tiên tổ lập quốc: con trai chư hầu vương, ngoài trưởng tử kế thừa tước vị, phong quốc, thì các thứ tử khác cũng có thể chia một phần địa bàn, tài sản, gọi là Liệt Hầu.Chư hầu vương dù mạnh đến đâu, sau khi cải cách theo Thôi Ân Lệnh này.Không cần ba hai đời, cũng sẽ trở nên tứ phân ngũ liệt, không còn cách nào uy hiếp Đại Thương nữa.Đương nhiên, điều khiến Văn Trọng kinh ngạc còn chưa phải ở đây, mà là Thôi Ân Lệnh này, trực tiếp đẩy tất cả thứ tử dưới trướng chư hầu vương (ngoài trưởng tử) vào trận doanh của Đại Thương.Bản tính con người vốn ác, chỉ cần Thôi Ân Lệnh được tuyên bố, dù Tứ Đại Chư Hầu Vương không muốn thực hiện, thì các thứ tử dưới quyền họ cũng sẽ dốc hết sức mình tranh giành lợi ích thuộc về họ.Từ đó đứng về phía đối lập với phụ thân của họ, liên tục gây chuyện.Tại sao đều là con của phụ thân, hai cánh tay hai cái chân, tại sao tài sản của phụ thân lại để một mình ngươi kế thừa?Thủ đoạn của chư hầu vương dù lợi hại đến đâu, cũng không thể áp chế, sẽ có huynh đệ va chạm tường, lâu dần, chư hầu vương dù lớn đến đâu cũng không chịu nổi.Dương mưu bậc này, thế gian hiếm thấy, quả thực khiến Văn Trọng thán phục không ngớt.“Đại Vương, Thôi Ân Lệnh này, rốt cuộc là ai nghĩ ra?

Người này có tài năng vô song, có thể nhập triều làm tướng.” Nói xong, Văn Trọng dừng lại, trên mặt hiện lên một tia sát cơ sâm nhiên, “Người này nếu không thể vì Đại Thương ta mà phục vụ, có thể giết đi, nếu không, một khi rơi vào tay các chư hầu, sẽ uy hiếp nghiêm

trọng đến Đại Thương ta."Đế Tân cười một tiếng, phản ứng của Văn Trọng hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn.

Hắn khẽ cười, trêu chọc nói, "Thôi Ân Lệnh này, là quả nhân tự mình nghĩ ra, Thái sư lẽ nào cũng muốn giết quả nhân?""Thôi Ân Lệnh này là Đại Vương nghĩ ra?" Văn Trọng sửng sốt, trên mặt lập tức hiện lên vài phần ngượng nghịu, đứng dậy cáo tội, "Thần ngôn ngữ thất thái, xin Đại Vương trị tội."Đế Tân phất tay, trên mặt lóe lên một nụ cười.

Thôi Ân Lệnh này, đương nhiên không phải tự hắn nghĩ ra, mà là do lão sư Triệu Công Minh của hắn chỉ điểm.Lần đầu nhìn thấy, hắn cũng cảm thấy vô cùng tinh diệu, kinh vi thiên nhân.

Có thuật này, đủ để giải quyết triệt để vấn đề thế hệ chư hầu vương hàng trăm năm qua mà không tốn chút công sức nào.Văn Trọng cân nhắc kỹ lưỡng, hỏi, "Không biết Đại Vương khi nào chuẩn bị thực hành Thôi Ân Lệnh này?"Đế Tân không trực tiếp trả lời, mà cười nói, "Thái sư, quả nhân nhớ rằng, lần cuối Tứ Đại Bá Hầu triều hạ là lúc quả nhân vừa mới đăng cơ, bây giờ đã qua một thời gian dài như vậy, Tứ Đại Bá Hầu cùng tám trăm chư hầu vương, lẽ ra nên đến Triều Ca triều hạ lần nữa chứ?"Văn Trọng nghe xong liền hiểu, "Đại Vương nói không sai, theo quy củ, chư hầu các nơi của Đại Thương, cứ sau một khoảng thời gian, đều phải đến Đại Thương triều hạ.

Tính theo thời gian thì các chư hầu vương đó quả thực nên đến rồi.""Vậy thì phát chiếu lệnh, triệu tập Tứ Đại Bá Hầu, cùng với tám trăm trấn chư hầu dưới trướng họ đến Đại Thương triều hạ đi.""Vâng, Đại Vương."Năm thứ mười của Đế Tân, mùa xuân tháng ba, Đế Tân mệnh Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc mỗi người dẫn hai trăm bá hầu dưới trướng mình đến Triều Ca triều hạ.Chiếu lệnh Nhân Vương ban ra, càn quét Đông Tây Nam Bắc, toàn bộ Đại Thương đều chấn động.Đồng thời, trên Cửu Thiên, Sát Khí Thiên Địa

vốn tụ tập lại đang kịch liệt cuộn trào, lại đột nhiên tăng lên ba thành.Che trời lấp nhật, cuồn cuộn mà đến, hấp dẫn ánh mắt của vô số Đại Năng Hồng Hoang, cùng với các Thánh.Thánh địa Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy ngồi cao trên Chư Thiên Khánh Vân, toàn thân bảo quang lưu chuyển, diện mục uy nghiêm.Cảm nhận khí kiếp giữa trời đất lại tăng lên, Nguyên Thủy hiểu.Ngày Khương Tử Nha, tức Phi Hùng, xuất sơn đã đến.Lần xuất sơn này, đại biểu cho Phong Thần Đại Kiếp chính thức vén màn.Nguyên Thủy nắm Tam Bảo Ngọc Như Ý trên tay, trầm ngâm một lát, gọi Quảng Thành Tử đến.Không lâu sau, Quảng Thành Tử hóa thành một đạo lưu quang, bay vào Ngọc Hư Cung.“Đệ tử bái kiến Lão sư, xin hỏi Lão sư có gì phân phó.” Quảng Thành Tử thái độ cung kính.“Ta giao Khương Tử Nha đó cho ngươi giáo đạo, Khương Tử Nha bây giờ tu vi thế nào rồi?” Khương Tử Nha tuy là người Phi Hùng, nhưng tư chất bình thường, sau khi giao cho Quảng Thành Tử giáo đạo, Nguyên Thủy liền không còn mấy quan tâm.Quảng Thành Tử trên mặt hiện lên vẻ khó xử, do dự rất lâu mới nói, “Mới đây vừa vặn chứng đạo Địa Tiên.”“Địa Tiên sơ kỳ, tốc độ sao lại chậm như vậy?” Nguyên Thủy theo bản năng cau mày.“Tư chất Khương Tử Nha đó thật sự quá kém, cho hắn linh căn tiên đan, luyện hóa không đến ba thành, dược lực còn lại đều bị lãng phí.” Quảng Thành Tử thở dài, đối với tư chất của Khương Tử Nha, hắn vô ngữ.Nguyên Thủy thở ra một hơi trọc khí, có chút đau đầu.

Người Phi Hùng, ít nhiều cũng là ứng kiếp mà sinh.Tư chất lại có thể kém đến mức độ này, thực sự khó có thể tưởng tượng.Nguyên Thủy suy nghĩ một chút, nói, “Đi mang Khương Tử Nha đến đây đi.”“Vâng.”Không lâu sau, Quảng Thành Tử đã mang Khương Tử Nha đến.Thật là quá mất mặt đệ tử Xiển Giáo của hắn!“Tử Nha bái kiến Lão sư.” Khương Tử Nha thấy Nguyên Thủy, vô cùng kích động, vội

vàng hành lễ.Nguyên Thủy chỉ khẽ gật đầu, lông mày không tự chủ cau lại.Khương Tử Nha, vẫn là dáng vẻ khi mới lên Côn Luân Sơn.Tuy đã tu hành Ngọc Thanh Tiên Pháp, nhưng khí tức toàn thân vẫn vô cùng tạp nham, xem ra với tu vi Địa Tiên này, Nguyên Thủy ước tính, e rằng Khương Tử Nha với dáng vẻ này, thậm chí còn không đánh lại một số tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo yêu nghiệt hơn.Ai! Nguyên Thủy thở ra một hơi trọc khí, khí kiếp cuộn trào, Phi Hùng hạ sơn là điều tất yếu.

Kế sách hiện tại, chỉ có thể bứt mạ giúp mạ lớn một lần rồi.Nếu không, với tu vi Địa Tiên này, thả xuống núi, không nói là mất mặt hay không, một khi tham gia đại chiến, e rằng ngay cả dư ba cũng không chịu nổi.Nguyên Thủy phất tay về phía Khương Tử Nha, lập tức, đạo uẩn khủng bố vô hình kích động, như rót nước vào đỉnh đầu, dũng mãnh tràn vào cơ thể Khương Tử Nha.Đạo uẩn xung kích, cùng với sự tư dưỡng của Tiên Thiên Linh Khí thuần hậu, tu vi của Khương Tử Nha tăng vọt.Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, một mạch phi thăng đến Kim Tiên đỉnh phong mới dừng lại.Mặc dù là bứt mạ giúp mạ lớn, nhưng tu vi Kim Tiên, miễn cưỡng coi là đã thoát khỏi từ "mong manh" rồi."Thực lực thật mạnh mẽ." Khương Tử Nha vẻ mặt kinh hỉ nhìn tu vi bản thân, bái tạ nói, "Đệ tử Khương Tử Nha, đa tạ Sư tôn."Quảng Thành Tử ở một bên ngầm lắc đầu.

Chương 303

Bứt mạ giúp mạ lớn, trong thời gian ngắn có thể đạt được sức mạnh to lớn, nhưng tổn hại là đạo đồ tương lai của tu sĩ.Đối với người có tư chất kém như Khương Tử Nha, có lẽ không là gì.Nhưng đối với sinh linh Tiên Thiên tư chất đỉnh cấp như Quảng Thành Tử, là vạn vạn không thể chấp nhận.“Tử Nha, ngươi ở Côn Luân Sơn của ta học nghệ bao nhiêu năm rồi.”“Bẩm Lão sư, ba trăm bốn mươi mấy năm.”“Chớp mắt đã ba trăm mấy năm.

Hôm nay, ngươi hãy hạ sơn đi.

Khí số Đại Thương sắp tận, Thương Vương vô đạo, diệt vong sắp đến.

Ngươi đến Đại Thương sau, tìm kiếm Thiên Mệnh Chi Chủ, phò trợ người đó thành tựu phong công vĩ nghiệp, đến lúc đó, ngươi tự nhiên có thể đăng Thiên Phong Thần, thành tựu Đạo Quả bất hủ.”Khương Tử Nha trong lòng khẽ động, vội vàng gật đầu, “Đệ tử đã hiểu.”Nguyên Thủy nhìn Khương Tử Nha, không biết vì sao, trong lòng vẫn có chút không yên tâm.Suy nghĩ một chút, ý niệm vừa động, Chư Thiên Khánh Vân dưới tọa bay ra, rơi vào tay Khương Tử Nha.“Chư Thiên Khánh Vân này, là Đạo Tổ ban cho vi sư.

Một khi tế xuất, chư tà tránh xa, vạn pháp không dính.

Ngươi chuyến này hạ sơn, cát hung chưa định, tạm thời mượn cho ngươi hộ thân.”Khương Tử Nha vuốt ve Khánh Vân mềm mại, trong lòng nở hoa, “Tử Nha nhất định không phụ kỳ vọng của Lão sư, tìm được Thiên Mệnh Chân Chủ, phò tá người đó thành tựu phong công vĩ nghiệp.”Khương Tử Nha từ biệt Nguyên Thủy, Quảng Thành Tử, liền ngự Chư Thiên Khánh Vân bay về Đại Thương.Tây Phương,

Thánh địa Tu Di, cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.Chuẩn Đề luôn chú ý động tĩnh trên Côn Luân Sơn đột nhiên ngẩng đầu, kinh hỉ nói, "Sư huynh, khí kiếp sâu hơn, Phi Hùng của Xiển Giáo đã hành động, Tây Phương Giáo chúng ta cũng nên xuất hiện rồi!"Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, "Đi gọi Công Báo đến đây đi, đây chính là hy vọng của Tây Phương Giáo chúng ta!""Vâng."Không lâu sau, Chuẩn Đề đã dẫn Thân Công Báo đến.Thân Công Báo vẫn một thân áo đen, diện mạo tuấn lãng, khí tức toàn thân khoảng Kim Tiên đỉnh phong!Thân Công Báo ở Tây Phương những năm này, hưởng thụ đãi ngộ mà ngay cả Đích Truyền Dược Sư, Di Lặc cũng chưa từng hưởng thụ.Linh căn đại dược ăn thoải mái, thiên tài địa bảo tùy tiện cắn, không hạn lượng, không hạn thời, còn có đại tu Chuẩn Thánh cấp bậc như Bạch Liên Đồng Tử chỉ điểm.Cộng thêm thiên phú của Thân Công Báo cũng không tệ, mới có thể có tiến cảnh như vậy."Công Báo à, những năm này ở Tây Phương Giáo của ta, sống có thoải mái không?" Chuẩn Đề cười híp mắt nói, vô cùng quan tâm Thân Công Báo.Thân Công Báo chắp tay cúi chào, "Khải bẩm Sư thúc, Người và Sư tôn, cùng với Dược Sư Sư huynh, Di Lặc Sư huynh đều rất tốt với đệ tử.

Đệ tử nhất định sẽ cố gắng tu luyện, vì Tây Phương Giáo ta tranh quang, không phụ kỳ vọng của Sư tôn, Sư thúc."Chuẩn Đề phất tay nói, "Công Báo à, hôm nay gọi ngươi đến, là có một cơ duyên lớn muốn tặng cho ngươi.""Cơ duyên gì?" Thân Công Báo hỏi."Ta và Sư tôn ngươi thôi diễn thiên cơ, phát hiện khí số vương triều Đại Thương hạ giới sắp tận, sẽ có Thiên Mệnh Chân Chủ đản sinh, lật đổ sự thống trị của Đại Thương, tái tạo Càn Khôn.

Ngươi ở Tây Phương Giáo ta đã học được một thân đại bản sự, hợp lẽ nên hạ giới đi phò tá Thiên Mệnh Chân Chủ, sau khi hoàn thành đại nghiệp thống nhất, ngươi tự nhiên sẽ có được một cơ duyên vô thượng, tỉnh lược vô số vạn năm khổ tu.""Nhưng Công Báo không

muốn hạ sơn, chỉ muốn bầu bạn bên cạnh Sư tôn, Sư thúc phụng sự, tận hết hiếu đạo.” Thân Công Báo vẻ mặt quyến luyến không rời.

Nói đùa, là một con báo hoang sống nhiều năm ở Bắc Địa Hồng Hoang.Hắn đã quá chán cái cảnh ngay cả một cọng linh thảo tầm thường cũng phải tranh giành với người khác, sống ngày nào lo ngày đó.Còn ở Tây Phương Giáo thì sao?

Hắn là thân phận đệ tử đích truyền, thậm chí hưởng thụ phúc lợi mà ngay cả đệ tử đích truyền cũng không hưởng thụ được.Bảo khố Tây Phương Giáo luôn mở rộng với hắn, linh căn đại dược cung cấp không hạn lượng, còn có đại tu Chuẩn Thánh hàng ngày chỉ điểm.Khoảng cách giữa hai bên, quả thực là khác biệt trời vực, hắn còn muốn ở lại Tây Phương Giáo thêm mấy ngày nữa.Còn về nhiệm vụ mà Lão sư giao cho hắn, không phải còn có Tử Nha đại ca sao? Tính toán ngày tháng, Tử Nha đại ca hẳn đã hạ sơn từ sớm rồi chứ? Hắn ở lại thêm một thời gian nữa, hẳn là không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của đại kiếp phát triển chứ?Chuẩn Đề lắc lắc đầu, “Công Báo, cơ duyên này, đối với ngươi mà nói là ngàn năm khó gặp.

Ngươi mà bỏ lỡ, ngay cả Sư thúc ta đây, cũng phải vì ngươi mà thở dài đó.”Chuẩn Đề thực sự có chút sợ rồi.

Những năm nay, Tây Phương Giáo cung dưỡng Thân Công Báo vô hạn lượng, bảo khố thiếu hụt nghiêm trọng, đã có một phần đáng kể tài nguyên cung cấp cho đệ tử không đủ.Nếu Thân Công Báo tiếp tục ở lại Tây Phương Giáo của hắn, e rằng toàn bộ Tây Phương Giáo của hắn sẽ phá sản mất.Thân Công Báo do dự một hồi, có chút khó mở miệng, “Sư thúc à, Công Báo là một con báo hoang nơi sơn dã, từ xưa đã biết hiểm nguy của Hồng Hoang.

Với đạo hạnh Kim Tiên này của Công Báo, thực sự không đáng nhắc đến.

Nếu hạ giới, vạn nhất gặp phải hiểm nguy gì, ngay cả bản sự hộ thân cũng không có, chẳng phải uổng công tổn hại uy danh của Sư tôn, Sư thúc sao?"Thân Công Báo nói một tràng dài như vậy, tư tưởng cốt lõi chỉ có một, đó là đòi bảo vật.Chuẩn Đề lập tức khó xử, nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Bảo vật Tây Phương của họ vốn dĩ không nhiều bằng phương Đông.

Bảo vật bình thường lấy ra.Tác dụng không lớn như vậy, lấy ra bảo vật đỉnh cấp, bọn họ lại đau lòng vô cùng.Tiếp Dẫn trầm tư một lát, quyết định vỗ bàn nói, "Khổ ai cũng không thể khổ Công Báo."Nói xong, trong lúc phất tay, trước mặt Tiếp Dẫn đã xuất hiện một lá cờ màu xanh nhạt, trên đó khắc họa địa mạo sơn xuyên, nhật nguyệt tinh thần, sừng sững giữa không trung, lại khuấy động phong vân, một luồng đạo uẩn cực kỳ khủng bố ập đến.Hai mắt Thân Công Báo lập tức thẳng tắp, trọng bảo, trọng bảo thực sự hiếm thấy!Chỉ nghe Tiếp Dẫn chậm rãi giải thích, "Bảo vật này, chính là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, liệt vào hàng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một khi tế xuất, bảo kỳ hộ thể, tỏa ra xá lợi hào quang, ninh tâm tĩnh khí, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm.

Công Báo, lá cờ này, tạm thời mượn cho ngươi vậy."Nói xong, ông phất tay áo, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bay về phía Thân Công Báo.Thân Công Báo vui vẻ nhận lấy bảo kỳ, sau khi chơi đùa một lúc, chắp tay bái tạ, "Đệ tử Công Báo, đa tạ Sư tôn ban bảo."Tiếp Dẫn há miệng, muốn nhấn mạnh lại không phải ban bảo mà là mượn bảo, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra."Vậy Công Báo, ngươi hãy hạ sơn đi.

Trên Tu Di Sơn, có vi sư và Sư thúc ngươi ở đây, đều là hậu thuẫn vững chắc nhất của ngươi, đừng sợ.""Vâng, Sư tôn, Sư thúc." Thân

Công Báo dưới sự đồng hành của Nam Cực Tiên Ông, một mạch hạ sơn, chớp mắt đã không còn tung tích.Sau khi Thân Công Báo đi, Chuẩn Đề mặt mày sầu khổ, hảo tượng mất đi thứ gì đó yêu thích, "Sư huynh à, đó là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, huynh cứ thế tặng cho Công Báo sao?"Chuẩn Đề đau lòng không chịu nổi.

Mới đây, vừa bị Thông Thiên, Nữ Oa liên thủ ngoa mất một đống bảo vật, giờ lại đem Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tặng đi rồi.Tiếp Dẫn lặp lại, "Không phải tặng, là mượn.

Đợi Phong Thần Đại Kiếp hoàn thành, Công Báo nhất định sẽ trả lại."Hơn nữa, Công Báo là người Phi Hùng, sau này sẽ phụ trách chủ trì Phong Thần, đương nhiên phải kéo kéo.

Sau này Công Báo đa phong mấy tôn vị cho Tây Phương chúng ta, tất cả không phải đều kiếm lại được sao?""Sư huynh nói phải." Nghe xong lời giải thích của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng cũng không còn đau đớn như vậy nữa.Nếu cuộc trò chuyện của hai sư huynh đệ này mà để Thân Công Báo nghe thấy, khẳng định sẽ cười nhạo hai người họ.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đã đến tay hắn rồi, còn đợi hắn trả lại sao?

Đơn giản là không có cửa.Cùng với việc Khương Tử Nha, Thân Công Báo hạ sơn, hướng về Đại Thương.Lệnh của Đế Tân, cũng thông qua ngựa nhanh truyền đến tay Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc.Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc, lần lượt là Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, Tây Bá Hầu Cơ Xương, Nam Bá Hầu Ngao Sùng Vũ, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ.Dưới trướng Tứ Đại Bá Hầu, mỗi người kiêm chế hai trăm trấn chư hầu, tổng cộng tám trăm trấn chư hầu.

Trong Tứ Đại Bá Hầu, lại lấy Tây Kỳ có thực lực mạnh nhất.Tây

Kỳ, Tây Bá Hầu Phủ.

Cơ Xương cầm chiếu lệnh của Vương từ Triều Ca, được viết trên bạch chỉ, không khỏi rơi vào trầm tư.

Bạch chỉ, vật lạ vậy, nhẹ nhàng tiện lợi, mềm dẻo bền bỉ, thích hợp để viết, hơn hẳn những thẻ tre nặng nề.Nội dung ghi trên một tờ bạch chỉ, nếu dùng thẻ tre để ghi, ít nhất phải mất một cái rương lớn mới hoàn thành.Nhưng bạch chỉ loại kỳ vật này, chỉ có Đại Thương mới có, Tây Kỳ cũng chưa nắm giữ phương pháp chế tác của nó.

Tây Kỳ nếu muốn dùng, mỗi năm đều phải hao phí lượng lớn tài nguyên để mua từ Đại Thương.Cứ như vậy, tài phú Tây Kỳ liên tục chảy vào Đại Thương, tương lai làm sao kháng hành với Đại Thương?Ngoài bạch chỉ ra, còn có tinh luyện Bạch Đường, tinh luyện Thực Diêm, v.v., đều là những kỳ vật, cũng chỉ có thể mua từ Đại Thương.Hơn nữa, theo báo cáo của thám tử Cơ Xương cài cắm ở Tây Kỳ, trong Đại Thương còn có một kỳ vật khác, tên là Khúc Viên Lê.So với phương thức canh tác truyền thống, Khúc Viên Lê đã giảm đáng kể cường độ lao động, ngược lại còn tăng đáng kể hiệu suất lao động.

Có vật này, lúa gạo Đại Thương năm nào cũng bội thu, mỗi năm bán ra với giá cực thấp cho Tứ Đại Bá Hầu.Lương giá rẻ mạt, khiến bách tính trong cảnh nội Đại Thương đều không muốn trồng trọt nữa.

Nhưng một khi thời gian dài, ruộng đất hoang phế, giá lương Đại Thương lại đột nhiên tăng cao, đến lúc đó, Tây Kỳ lại phải ứng phó thế nào?Nghĩ mãi, Cơ Xương trong lòng một trận phiền muộn, không nghĩ nữa, mà mở chiếu lệnh từ Triều Ca đến.Đế Tân lại triệu tập Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc mỗi người dẫn hai trăm trấn chư hầu dưới trướng mình đến Đại Thương triều hạ.Phải biết rằng, từ khi Nhân Vương Đế Ất đời trước bắt đầu, thực lực của Tứ Đại Chư Hầu Vương đã phát triển đến đỉnh phong.Tuy bề ngoài vẫn là con dân Đại

Thương, nhưng thực tế, đã sớm tự lập làm vương, nắm giữ một phương.Cũng chính là sau khi Đế Tân kế vị, đại đao khoát phủ tiến hành cải cách, sự phát triển thế lực của chư hầu vương mới bị kiềm chế một chút.Nhưng vẫn là một khối khổng lồ, mạnh đến nghẹt thở.

Lúc này, Đế Tân mệnh Tứ Đại Chư Hầu Vương dẫn tám trăm trấn chư hầu đến Đại Thương triều hạ, mục đích là gì?Cơ Xương suy tư khổ sở, cuối cùng vẫn quyết định trước tiên bói một quẻ cho chuyến đi này, xem là cát hay hung.Thuật thôi diễn của Cơ Xương đã đạt đến đỉnh cao, lô hỏa thuần thanh, nói làm là làm.Lấy mai rùa, tắm gội phần hương xong, liền thôi diễn.Rất nhanh, quẻ tượng đã có kết quả, quẻ tượng hiển thị, chuyến đi này đại cát đại hung.Quẻ tượng như vậy, Cơ Xương từ trước đến nay chưa từng gặp.Cơ Xương thử giải quẻ, cuối cùng đưa ra một kết quả, chuyến đi Triều Ca này sẽ xảy ra một chuyện rất không tốt.Nhưng bản thân an toàn, lại không có vấn đề gì, có thể an toàn trở về.Lúc này, cửa thư phòng bị đẩy ra, Bá Ấp Khảo trẻ tuổi tuấn lãng, Cơ Phát đi vào.“Phụ thân, chiếu lệnh Triều Ca trên đó nói gì?” Cơ Xương kể cho Bá Ấp Khảo và Cơ Phát nghe nội dung chiếu lệnh và kết luận từ việc bói quẻ của mình.Hai người nghe xong, cau mày, đồng thanh nói.“Nếu quẻ tượng hiển thị, chuyến đi Triều Ca này sẽ có chuyện rất không tốt xảy ra, vậy thì phụ thân xưng bệnh không đi cũng được, Đại Vương tổng sẽ không vì nguyên nhân này mà giáng tội Tây Kỳ của chúng ta.”“Không đi?

Đại Vương sẽ nghĩ thế nào, các chư hầu sẽ nghĩ thế nào?” Cơ Xương lắc lắc đầu, ngữ khí u thâm nói, “Các ngươi thật sự đã quá xem thường vị Đại Vương của chúng ta rồi.

Khúc Viên Lê, tinh luyện Bạch Đường, tinh luyện Thực Diêm, bạch chỉ, những năm này đã tụ tập cho Triều Ca bao nhiêu tài phú.

Vị Đại Vương của chúng ta, sau lưng có cao nhân chỉ điểm đó.

Nếu quả nhân không đi, nhất định sẽ chiêu họa cho Tây Kỳ."Bá Ấp Khảo lo lắng nói, "Phụ thân, vậy chúng ta phải làm sao?""Còn làm sao nữa, đương nhiên là tuân theo lệnh Vương, tiện thể xem Triều Ca những năm này phát triển thế nào rồi."Chớp mắt, ba ngày trôi qua.

Tứ Đại Bá Hầu Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, Nam Bá Hầu Ngao Sùng Vũ, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ ba phương chư hầu, đều truyền tín đến Tây Kỳ.Sau khi thống nhất ý kiến, Tứ Đại Chư Hầu Vương chỉnh túc triều hạ chi lực, dẫn tám trăm trấn chư hầu, hướng Triều Ca xuất phát.Trong Long Đức Điện, Đế Tân đã phê duyệt xong tấu chương trên án đài.Suy nghĩ một chút, gọi Phí Trọng, Vưu Hồn hai người đến.Một đạo Thôi Ân Lệnh, gần như đã đắc tội chết Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc cùng với tám trăm trấn chư hầu dưới trướng họ, đương nhiên không thể do hắn đưa ra.Biến quan triều chính, phù hợp nhất cũng chính là Phí Trọng, Vưu Hồn hai người.Không lâu sau, Phí Trọng, Vưu Hồn cung kính đi vào, "Phí Trọng, Vưu Hồn bái kiến Đại Vương.""Đều đứng dậy đi." Đế Tân phất tay, trực tiếp để nội thị đưa Thôi Ân Lệnh đã chuẩn bị sẵn cho Phí Trọng, Vưu Hồn hai người.Hai người lơ đãng lật xem, không lâu sau trợn trừng hai mắt, không thể tin nổi nhìn Đế Tân, "Đại Vương, Đại Vương, cái này…"Hai người há miệng mấy lần, nhưng lại không biết có thể nói gì, kinh thế hãi tục, quá mức kinh thế hãi tục rồi.Những thứ ghi trên tờ giấy này nếu tiết lộ ra ngoài, e rằng toàn bộ Đại Thương sẽ nổi lên một trận động đất lớn.Lại liên tưởng đến không lâu trước đó, Đế Tân ban chiếu lệnh, triệu tập chư hầu thiên hạ đến Triều Ca triều hạ.Phí Trọng, Vưu Hồn lập tức hiểu ra điểm mấu chốt nhất trong đó.Đế Tân nhìn Phí Trọng, Vưu Hồn sắc mặt do kinh hãi chuyển biến vi sợ hãi, cười nói, "Quả nhân muốn làm gì, các ngươi hẳn cũng rõ rồi chứ?""Rõ rồi…" Phí Trọng, Vưu Hồn giọng nói khô khốc."Đợi Tứ Đại Chư Hầu Vương, tám trăm tiểu chư hầu đến Triều Ca triều bái, thì sẽ do các ngươi dâng ra Thôi Ân Lệnh này

đi.”“À, chúng thần?” Phí Trọng, Vưu Hồn đại kinh thất sắc.

Thôi Ân Lệnh, là để tước giảm thực lực của chư hầu.

Ai đưa ra, người đó chính là tử địch của các chư hầu, bọn họ còn muốn sống thêm vài ngày nữa mà.Đế Tân sắc mặt trầm xuống, “Lẽ nào sự trung thành các ngươi thể hiện hàng ngày đều là diễn xuất, thực tế không nguyện ý vì quả nhân mà chia sẻ nỗi lo?”Phí Trọng, Vưu Hồn quỳ lạy xuống đất, “Thần nguyện vì Đại Vương chia sẻ nỗi lo.”“Đây mới là thần tử tốt của quả nhân.” Đế Tân hài lòng gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì, “À phải rồi, quả nhân nghe nói, con gái Ký Châu Hầu Tô Hộ là Tô Đát Kỷ có dung mạo trầm ngư lạc nhạn, khuynh quốc khuynh thành.

Chuyện này có thật không?”Phí Trọng, Vưu Hồn cố gắng lục lọi trong đầu thông tin về Ký Châu Hầu, mới tìm được cái tên Tô Đát Kỷ.Trong ấn tượng, dường như quả thực có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng Tô Đát Kỷ đó dường như có hôn ước với trưởng tử của Tây Bá Hầu Cơ Xương là Bá Ấp Khảo.Đại Vương lúc này nhắc đến Tô Đát Kỷ, là có ý gì?“Khải bẩm Đại Vương, con gái Ký Châu Hầu Tô Hộ, Tô Đát Kỷ quả thực có dung mạo vô song, là đệ nhất mỹ nữ thành Ký Châu.” Phí Trọng, Vưu Hồn vội vàng nói.“Quả nhân định bụng vào lúc Tứ Đại Bá Hầu cùng tám trăm trấn chư hầu đến Triều Ca triều hạ, sẽ nhờ hai ngươi vì quả nhân mà cầu hôn, cưới con gái Tô Hộ là Tô Đát Kỷ.

Các ngươi thấy thế nào?”“À, cái này…” Phí Trọng, Vưu Hồn nhìn nhau, “Có thể vì Đại Vương cầu hôn, chúng thần tự nhiên không có ý kiến, chỉ là…”“Chỉ là cái gì?” Đế Tân cau mày.

Phí Trọng, Vưu Hồn khi sai sử thì rất đắc ý, nhưng cái dáng vẻ do dự này lại khiến hắn vô cùng khó chịu.“Khải bẩm Đại Vương, thần nghe nói, con gái Tô Hộ đó có hôn ước với con trai Tây Bá Hầu Bá Ấp

Khảo.

Đại Vương nếu muốn cưới…" Phí Trọng, Vưu Hồn không tiếp tục nói nữa.Tây Bá Hầu, là một trong số các chư hầu vương có tổng hợp thực lực mạnh nhất.

Một đạo Thôi Ân Lệnh, đã đủ để làm tan rã sức mạnh của các chư hầu.Nếu lại đoạt người yêu của họ, Phí Trọng, Vưu Hồn thực sự lo lắng Cơ Xương sẽ trực tiếp tạo phản.Hai người vốn tưởng rằng sau khi Tô Đát Kỷ có hôn ước, Đế Tân sẽ dẹp bỏ ý niệm nạp phi, không ngờ, nụ cười trên mặt Đế Tân lại càng đậm."Có hôn ước thì tốt, a.

Ngày triều hạ đó, các ngươi nhớ nhắc đến chuyện này nữa nhé.""Vâng…" Phí Trọng, Vưu Hồn nhìn nhau một cách kỳ lạ.

Nếu không phải rõ ràng biết Đại Vương hiện tại hùng tài đại lược, có hùng tâm tráng chí nuốt chửng sơn hà.Bọn họ thật sự còn tưởng mình đang phụng sự một vị hôn quân.Thời gian chậm rãi trôi, chớp mắt, một tháng đã qua.Tứ Đại Chư Hầu Vương, dẫn tám trăm tiểu chư hầu chậm rãi áp sát Triều Ca.Còn Đế Tân đã từ một tháng trước, đóng cửa toàn bộ xưởng sản xuất bạch chỉ, xưởng tinh luyện bạch đường, xưởng tinh luyện thực diêm, để phòng ngừa chư hầu thám thính được công nghệ chế tạo cụ thể.

Khúc Viên Lê loại thần vật này, càng được quân đội canh giữ nghiêm ngặt, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ tự mình trông coi, hoàn toàn không có khả năng tiết lộ bí mật.Rất nhanh, Tứ Đại Chư Hầu Vương dẫn tám trăm trấn chư hầu tiến vào Triều Ca.Tứ Đại Bá Hầu và tám trăm trấn chư hầu vương mỗi người dẫn tùy tùng vào trú quán dịch trạm.

Để tránh hiềm nghi, Tứ Đại Chư Hầu Vương không gặp mặt, mà dùng thư tín để giao lưu, thống nhất trận doanh.Dù sao mục đích chuyến này của họ chỉ có một, đó là đến Triều Ca triều hạ Đế

Tân.Ngoài việc triều hạ ra, bất kể Đế Tân đưa ra điều gì, Tứ Đại Bá Hầu đều không lý hội, không tán đồng.Dịch quán, nơi ở của Tây Bá Hầu.

Cơ Xương vừa an ổn xong, trưởng tử Bá Ấp Khảo liền đến bái kiến.“Nhi tử Bá Ấp Khảo bái kiến Phụ Vương.” Bá Ấp Khảo cung kính cúi chào Cơ Xương.Cơ Xương nói, “Con ta có chuyện gì sao?” Bá Ấp Khảo trong mắt mang theo một tia hỏa nhiệt, “Phụ Vương, trong Đại Thương có thần khí canh tác Khúc Viên Lê, có phương pháp tinh luyện bạch đường, có phương pháp tinh luyện thực diêm, càng có công nghệ chế tạo bạch chỉ.

Chúng ta khó khăn lắm mới đến Đại Thương một chuyến, chi bằng thử cố gắng có được phương pháp chế tạo mấy loại thần vật này?”Lúc ở Tây Kỳ, Bá Ấp Khảo hiểu sâu sắc những thay đổi mà mấy loại thần vật này mang lại cho Tây Kỳ.Bạch chỉ, đã nâng cao hiệu suất xử lý chính sự không biết bao nhiêu lần.Công việc vốn cần ba canh giờ, nửa canh giờ là có thể làm xong.Hơn nữa bạch chỉ nhẹ nhàng, khi sử dụng, khi bảo quản đều quá tiện lợi.Chỉ cần dùng một lần, sẽ nghiện, không muốn quay lại những ngày dùng thẻ tre nặng nề nữa.Chỉ có đường trắng tinh khiết như sương tuyết, và thực diêm, càng là một lạng một cân, giá cả đắt đỏ, là tài nguyên đỉnh cấp thực sự.Quan trọng là những thứ này, chỉ có Đại Thương nắm giữ phương pháp luyện chế.

Tây Kỳ mỗi năm đều phải hao phí lượng lớn tài phú, mua từ Đại Thương mới có thể sử dụng.Bá Ấp Khảo đau lòng không thôi, sau khi Phụ Vương qua đời, những thứ này đều là tài phú của hắn.Nếu nhân cơ hội triều hạ Đại Thương lần này, lúc người đông mắt tạp, lấy được toàn bộ công nghệ chế tạo mấy loại thần vật này.Thì đó chính là một phần tài nguyên khổng lồ, thắng hơn nghìn quân vạn mã.Cơ Xương nghe lời Bá Ấp Khảo nói, không chút do dự, đoạn nhiên từ

chối.“Con nghĩ quá đơn giản rồi.

Mấy phương pháp chế tạo công nghệ này, đều là tuyệt mật của Đại Thương.

Ngay cả vi phụ ta cài cắm gián điệp ở Đại Thương cũng không thăm dò được chút nào.

Chỉ dựa vào mấy ngày chúng ta ở Đại Thương này, muốn có được, khó như lên trời, hầu như không có khả năng thành công.

Chương 304

Chuyện này con đừng nghĩ nữa.”“Vâng, nhi thần đã hiểu.” Bá Ấp Khảo không cam lòng gật đầu, tuy bất lực, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận.Hắn hiểu sâu sắc thuật bói quẻ của Phụ Vương, vô cùng linh nghiệm, thực sự muốn chống lại, tuyệt đối không có kết quả tốt.Một lát sau, Cơ Xương thấy Bá Ấp Khảo vẫn chưa lui xuống, hỏi.“Minh nhật chính là triều hạ nhật tử rồi, còn không xuống nghỉ ngơi?”Bá Ấp Khảo ngập ngừng, sắc mặt hơi đỏ, do dự rất lâu mới nói: “Phụ Vương, nhi thần nghe nói Ký Châu Hầu Tô Hộ cũng đến rồi, còn xin Phụ Vương mời Ký Châu Hầu đến làm khách…” Tây Bá Hầu Cơ Xương và Tô Hộ là huynh đệ tốt khi còn trẻ, phu nhân hai nhà đồng thời mang thai, thế là định hạ hôn ước từ nhỏ.

Nếu đều là con trai, kết thành huynh đệ; nếu đều là con gái, kết thành tỷ muội; nếu là một nam một nữ, thì kết thành phu thê.Sau này, Tô Hộ sinh hạ Tô Đát Kỷ, Cơ Xương sinh hạ Bá Ấp Khảo.

Hai người tuy một người ở phía Tây, một người ở phía Bắc, cách xa nhau.Số lần gặp mặt tuy không nhiều, nhưng thư từ qua lại, hỏi thăm lẫn nhau, tình cảm hai người vẫn rất sâu đậm.Cơ Xương là người mưu sâu tính kỹ đến mức nào, trong khoảnh khắc đã hiểu ý của Bá Ấp Khảo, liền cười một tiếng.“Lời của con ta quả thực nhắc nhở vi phụ.

Hôn sự của con và Đát Kỷ, cũng đến lúc phải đưa lên chương trình rồi.”Nói xong, Cơ Xương liền mệnh thị tòng bên cạnh đi mời Ký Châu Hầu Tô Hộ.

Không lâu sau, Ký Châu Hầu người còn chưa thấy, thanh âm sảng lãng đã truyền đến, “Lão ca ca, vốn định sau khi triều hạ Đại Vương

rồi sẽ cùng huynh hàn huyên, không ngờ, lão ca ca lại chủ động mời."Ký Châu Hầu là một hán tử cao tám thước như tháp sắt, lông tóc rậm rạp, dung mạo thô kệch, không câu nệ phép tắc.Hắn ngồi xuống xong, liền bưng chén trà trên án đài uống cạn.Uống hết trà xong, Tô Hộ mới thấy Bá Ấp Khảo đứng một bên, "Ồ, cháu đích tôn cũng đến rồi sao?"Bá Ấp Khảo vội vàng hành lễ, "Tiểu điệt Bá Ấp Khảo bái kiến Thúc phụ.""Chúng ta đều là người một nhà, cháu đích tôn hà tất đa lễ?" Tô Hộ vội vàng đứng dậy, đỡ Bá Ấp Khảo, sau đó cười nhìn Cơ Xương, "Lão ca ca, lần này huynh vội vàng gọi ta đến, hẳn có chuyện gì chứ?"Ký Châu Hầu đường đường, đương nhiên không phải là một hán tử bộc trực không não, mà là thô trong có tế."Còn không phải vì Ấp Khảo nhà ta tranh giành muốn gặp ngươi." Cơ Xương chỉ Bá Ấp Khảo."Ồ?

Ấp Khảo?

Con có chuyện gì, cứ nói với Thúc phụ, Thúc phụ nếu có thể làm được, nhất định không từ chối." Bá Ấp Khảo lúc này sắc mặt hơi đỏ, kể suy nghĩ trong lòng cho Tô Hộ nghe.Tô Hộ vỗ đầu, "Cái đầu óc ta này, sao lại quên mất chuyện quan trọng như vậy.

May mà hiền điệt Ấp Khảo nhắc nhở.

Tuổi của hai đứa, quả thực cũng đến lúc nên kết hôn rồi.

Con đã hỏi ý Đát Kỷ chưa?"Tô Hộ hỏi.Bá Ấp Khảo vội vàng nói, "Con thường xuyên thư từ với Đát Kỷ, Đát Kỷ đương nhiên là nguyện ý.""Nếu đã như vậy, thì không còn gì tốt hơn.

Đợi sau khi triều hạ Đại Vương lần này, con hãy dẫn người đến thành Ký Châu của ta cầu hôn đi." Tô Hộ thô trong có tế, hiện nay trong Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc, Tây Kỳ có thực lực mạnh nhất.Có thể kết thân gia với Tây Kỳ, cũng là một chuyện vẹn cả đôi đường.Bá Ấp Khảo mừng rỡ quá mức, toàn thân khẽ run lên, "Cháu

đích tôn tạ ơn Thúc phụ, à, không, Nhạc phụ.”Những năm gần đây tuy hắn vì vị trí địa lý mà không gặp Đát Kỷ nhiều, nhưng lại nghe nói, Đát Kỷ những năm này càng ngày càng xinh đẹp, có danh xưng đệ nhất mỹ nhân thành Ký Châu.

Hắn Bá Ấp Khảo đã bỏ ra nhiều thời gian như vậy, cuối cùng cũng sắp ôm được mỹ nhân về rồi.Sáng sớm hôm sau, Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc cùng tám trăm trấn chư hầu đến Long Đức Điện triều hạ.Trên Long Đức Điện, Tứ Đại Bá Hầu dẫn tám trăm trấn tiểu chư hầu chậm rãi tiến vào Long Đức Điện.

Khi nhìn thấy Đế Tân ngồi cao trên vương tọa, vô cùng uy nghiêm, không khỏi trong lòng run rẩy, vội vàng hành lễ quỳ bái.“Thần Khương Hoàn Sở, Cơ Xương, Ngao Sùng Vũ, Sùng Hầu Hổ dẫn tám trăm trấn chư hầu, bái kiến Đại Vương, cung chúc Đại Vương thánh thể khang kiện, phúc thọ miên diên, chúc Đại Thương ta truyền thừa thiên thu vạn tải, như mặt trời cao huyền trên Cửu Thiên, quang chiếu ức vạn lê dân.”Đế Tân ngồi cao trên vương tọa, nghe lời triều hạ của Tứ Đại Bá Hầu, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, phất tay nói, “Chư vị đường xa đến đây, đều bình thân đi.”Nói xong, liếc xéo Phí Trọng, Vưu Hồn một cái, “Còn không mau ban tọa cho các chư hầu?”“Vâng, Đại Vương.” Phí Trọng, Vưu Hồn vội vàng sai người khiêng ghế đến.

Đợi các chư hầu mỗi người ngồi vào vị trí của mình xong, tiếp theo là nghi thức dâng lễ vật.Đương nhiên, Tứ Đại Chư Hầu Vương cùng với tám trăm bá hầu, số lượng quá nhiều, nên chỉ chọn lọc mấy chục lễ vật có tính đại biểu.Cùng với từng món kỳ trân dị bảo được trình lên, Phí Trọng, Vưu Hồn đơn giản là vui mừng khôn xiết, ở bên cạnh ghi chép lia lịa.Rất nhanh, nghi thức hiến bảo hoàn tất.

Cùng với một tiếng lệnh của Đế Tân, đại yến khai mở.

Từng bàn trân tu mỹ vị được trình đến trước mặt các chư hầu

vương.Đại yến khai mở, trân tu mỹ vị cùng với mỹ tửu cung đình, lập tức khiến không khí tại chỗ hoạt bát hơn rất nhiều.Các chư hầu vương nâng chén rượu, chén này đến chén khác kính Đế Tân.

Đế Tân chiếu đơn toàn thu, uống cạn.Rượu qua ba tuần, các chư hầu vương từng người cũng đều hơi say.

Đang chuẩn bị đứng dậy cáo từ Đế Tân, đột nhiên, Đế Tân nhìn về phía Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở."Cảm vấn Đông Bá Hầu, gia trung có bao nhiêu nhi tử a." Khương Hoàn Sở trực tiếp bị câu hỏi của Đế Tân làm cho ngớ người.Bản thân hắn có mấy người con trai, thì có liên quan gì đến Đế Tân?Trong lòng tuy không hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời."Khải bẩm Đại Vương, thần có ba mươi tư người con trai." Lời này vừa nói ra, trong Long Đức Điện, văn võ bá quan ngầm tặc lưỡi, những bá hầu môn này, chân không quý là nhất phương thổ hoàng đế.Số lượng con cái này, còn nhiều hơn cả Đại Vương hiện tại."Ba mươi tư người, không ít không ít." Trên vương tọa, Đế Tân trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, quay đầu nhìn về phía Nam Bá Hầu Ngao Sùng Vũ, vẫn là câu hỏi tương tự."Nam Bá Hầu, nhà ngươi có bao nhiêu người con trai?" Nam Bá Hầu Ngao Sùng Vũ thành thật đáp, "Khải bẩm Đại Vương, thần gia trung có tám người con trai.""Mới tám người con, Nam Bá Hầu ngươi phải cố gắng thêm." Đế Tân trêu chọc một câu, ánh mắt tiếp tục chuyển về phía trước.Tây Bá Hầu Cơ Xương mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng đã sớm lo lắng bất an, đồng thời có một điều không hay dâng lên.Đại yến đang diễn ra tốt đẹp, tại sao Đại Vương lại hỏi những câu hỏi như vậy?May mắn là sau đó Đế Tân cũng không hỏi Cơ Xương, mà truy vấn Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ.Sùng Hầu Hổ trên mặt có vài phần tự hào, "Khải bẩm Đại Vương, thần gia trung có sáu mươi người con trai, hai mươi người con gái, hợp kế tám mươi người con."Hít!Cả Long Đức Điện vang lên tiếng hít vào một hơi khí lạnh!Vốn dĩ tưởng Khương Hoàn

Sở đã đủ "lố" rồi!Không ngờ Bắc Bá Hầu này còn có thể sinh hơn cả Đông Bá Hầu.Lại sinh sáu mươi mấy người con trai, thật là lão đương ích tráng, bảo đao vị lão.Đế Tân cười một tiếng, giơ ngón cái lên, "Không hổ là Bắc Bá Hầu, thật là lão đương ích tráng a!" Sùng Hầu Hổ cười hắc hắc, "Đại Vương quá khen."Nói xong, Khương Hoàn Sở, Ngao Sùng Vũ, Sùng Hầu Hổ đều nhìn về phía Cơ Xương.Nói về việc sinh con, bọn họ so với lão già Cơ Xương này, quả thực là kém xa.Lão già Cơ Xương này, có đến hơn một trăm người con trai, ai có thể sánh bằng?Hỏi xong ba vị đại chư hầu, tiếp theo đến lượt Cơ Xương.Cơ Xương ngượng ngùng bước ra khỏi hàng, sắc mặt hơi đỏ."Khải bẩm Đại Vương, thần cộng hữu nhất bách đa cá nhi tử.""Hoa!" Lời này vừa nói ra, hảo tượng lạnh thủy đảo tiến du oa lý.Cả Long Đức Điện lập tức nổ tung.Trừ những lão thần chư hầu vẫn bình thản, văn võ bá quan đều không thể tin nổi nhìn về phía Cơ Xương.Tây Bá Hầu nhìn cũng không thấy quá khỏe mạnh, không ngờ lại sinh nhiều như vậy.Hơn một trăm người con trai, còn nhiều hơn tổng số con của toàn bộ văn võ bá quan trong triều cộng lại.Trên vương tọa, Đế Tân thì trực tiếp đứng dậy vỗ tay, cảm thán nói."Quả nhân chỉ có hai người con trai, Tây Bá Hầu lại gấp hơn năm mươi lần quả nhân.

Hóa ra vị Tây Bá Hầu này của chúng ta, mới là người thâm tàng bất lộ nhất a."Cơ Xương cười gượng một tiếng, cáo tội nói, "Những người con của thần, đều là thảo bao, làm sao có thể so sánh với con của Đại Vương chứ."Đế Tân phất tay, "Tây Bá Hầu đừng khiêm tốn.

Thực lực của ngươi, mọi người đều biết."Nói xong, hắn trầm ngâm một lát, lại cười hỏi, "Chư vị sinh nhiều con trai như vậy, trăm năm sau, phong quốc lại nên để ai kế thừa đây?"Đến lúc này, không chỉ các chư hầu một đầu sương mù, không biết đâu mà lần, ngay cả văn võ bá quan cũng ngây người.Hôm nay Đại Vương có phải uống

nhầm thuốc không, theo tổ huấn.Sau khi Nhân Vương qua đời, trưởng tử của Nhân Vương kế thừa vương vị, các con trai còn lại, phong làm chư hầu vương.Còn sau khi chư hầu vương qua đời, trưởng tử kế thừa phong quốc, các con trai còn lại nhiều nhất là ban một ít vàng bạc tài bảo.Thưởng một đời phú quý, đây là quy củ từ xưa đến nay mà.Tâm trạng bất an của Tây Bá Hầu càng trở nên đậm đặc hơn, chỉ đành cứng đầu đứng ra.“Khải bẩm Đại Vương, theo tổ huấn, chúng thần trăm năm sau, đương nhiên là trưởng tử kế thừa tước vị, phong quốc, các con trai còn lại, ban cho họ một đời phú quý mà thôi.”Không ngờ Đế Tân lại càng lắc đầu, “Quả nhân lật xem cổ điển tịch, tổng cảm thấy tổ huấn này không tốt.

Mấy ngày trước, Đại phu Phí Trọng, Vưu Hồn dâng lên một sách, vô cùng tinh diệu, chư vị có muốn nghe không?”“Nguyện văn kỳ tường.” Tứ Đại Chư Hầu Vương đồng loạt cúi chào.Phí Trọng, Vưu Hồn nhìn nhau, chỉ cảm thấy hai chân tê dại, có chút tuyệt vọng.Thôi Ân Lệnh vừa ra, tất sẽ đắc tội chết các chư hầu.Nhưng tên đã đặt lên dây cung, không thể không bắn.

Hai người đứng ra, miễn cưỡng duy trì trấn định.“Hai chúng thần vì Đại Vương dâng lên một kế, tên là Thôi Ân Lệnh.”“Thôi Ân Lệnh?

Đó là cái gì, chưa từng nghe nói qua.” Các chư hầu vương cùng văn võ bá quan trên mặt đều hiện lên vẻ nghi hoặc.Sắc mặt Cơ Xương không đổi, nhưng trong lòng lại đột nhiên thắt lại, càng cảm thấy không ổn.Thôi Ân, Thôi Ân, trung ương ban ân cho chư hầu, nhưng ân này, có thật sự là ân mà các chư hầu muốn không?Đã mở màn, Thôi Ân Lệnh đã thành định cục.

Phí Trọng, Vưu Hồn ngược lại không còn căng thẳng nữa, tốc độ nói càng lúc càng lưu loát.“Thôi Ân Lệnh, đúng như tên gọi, tắc thị hướng chư hầu thi ân, kể từ hôm nay, sau khi chư hầu vương qua đời, vẫn là trưởng tử kế thừa tước vị, nhưng các con trai còn lại, cũng có

thể chia một phần địa bàn của họ, gọi là Liệt Hầu.”Phí Trọng, Vưu Hồn khẩu tài đỉnh tiêm, tam ngôn lưỡng ngữ tiện bả Thôi Ân Lệnh tinh túy cấp thuyết xuất.Cả Long Đức Điện trung, tảo dĩ kinh thị nhất phiến nha tước vô thanh.Văn võ bá quan đứng chết lặng tại chỗ, hai mắt trợn tròn, lâu sau mới hoàn hồn.Còn trong đầu Tứ Đại Chư Hầu Vương, dường như có tiếng sấm sét nổ vang.Thôi Ân Lệnh, hóa ra đây chính là Thôi Ân Lệnh!Ân này, không phải ban cho chư hầu vương, cũng không phải ban cho đích trưởng tử, mà là ban cho tất cả các con trai ngoài đích trưởng tử!Hiện nay Tứ Đại Chư Hầu Vương, mỗi người hùng cứ một phương, đúc tiền riêng, thu thuế riêng, xây dựng quân đội riêng.Theo một nghĩa nào đó, nói là vương quốc độc lập cũng không quá đáng.Nhưng “thôi ân” này, lại là từ căn cơ làm tan rã thực lực của các chư hầu.Địa bàn của chư hầu dù lớn đến đâu, cũng sẽ có ngày chia hết.Quan trọng nhất là, đây là dương mưu, dương mưu quang minh chính đại.Đối thủ của chư hầu vương không đến từ trung ương, mà đến từ các con trai khác ngoài đích trưởng tử.Tứ Đại Chư Hầu nhìn nhau, sắc mặt kịch biến!Còn những tiểu chư hầu, càng trừng mắt nhìn chằm chằm Phí Trọng, Vưu Hồn, hận không thể ăn thịt uống máu họ, xé xác thành vạn đoạn.Văn Trọng nửa ngồi trên ghế thái sư nhắm mắt dưỡng thần, không ngừng lật lật Kim Tiên Đả Vương trong tay.Hôm nay những chư hầu này đồng ý thì thôi, nếu không đồng ý.Cơ Xương cười gượng một tiếng, miễn cưỡng nói, “Đại Vương, đích trưởng kế thừa, nãi thị cổ chế, Thôi Ân Lệnh này, e rằng không tiện thi hành chứ?”Cơ Xương cực lực phản kháng Thôi Ân Lệnh!Nói đùa gì chứ, Tây Kỳ của hắn sau mấy đời chư hầu vương kinh doanh, mới trở thành đại quốc chư hầu đệ nhất.Nếu thực sự theo lời Đế Tân nói, thi hành cái gọi là Thôi Ân Lệnh này, không cần vài chục năm, Tây Kỳ sẽ không còn nữa.

Đây là điều Cơ Xương tuyệt đối không thể dung nhẫn.Đế Tân cười một tiếng, “Có gì mà không thích hợp?

Phong quốc, vương vị vẫn là trưởng tử kế thừa, chỉ là chia cho những thứ tử kia một phần nhỏ mà thôi, Tây Bá Hầu sẽ không nỡ chứ?" Đây chính là dương mưu, một dương mưu quang minh chính đại, ngay cả những kẻ lão luyện, thâm hiểm như Tây Bá Hầu Cơ Xương cũng tuyệt đối không thể nghĩ ra cách hóa giải.

Trên mặt Cơ Xương thấm ra từng giọt mồ hôi, miễn cưỡng đáp lời.

"Sự việc này quan hệ trọng đại, liên quan đến hàng trăm chư hầu quốc, thần cho rằng, vẫn cần phải bàn bạc thêm." "Đúng vậy, Đại vương, Thôi Ân Lệnh này cực kỳ quan trọng, vẫn nên bàn bạc sau." Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ lộ ra một tia sát khí trên mặt, chỉ vào Phí Trọng, Vưu Hồn.

"Khải bẩm Đại vương, đích trưởng kế thừa vốn là cổ chế, Phí Trọng và Vưu Hồn hai người dâng sớ xin Thôi Ân Lệnh này, phản đối sự thống trị của Đại Thương, lật đổ cổ chế, khiến các chư hầu vương quốc của ta bị chia năm xẻ bảy, vậy đến lúc đó man di phương ngoài xâm lấn, chúng ta không thể chống đỡ, công phá Triều Ca thì phải làm sao?" Sùng Hầu Hổ nói một tràng, lời lẽ gay gắt, sát khí đằng đằng.

Trên Long Đức Điện, hơn tám trăm chư hầu còn lại cũng tức giận nhìn hai người, khiến Phí Trọng, Vưu Hồn sợ đến tái mặt.

Việc khó này, nếu không phải Đại vương minh lệnh cho họ tiếp nhận, họ thật sự không muốn nhận.

Giờ thì hay rồi, một lần đắc tội toàn bộ chư hầu vương, nếu không có Đại vương che chở, ngày tháng sau này của họ sẽ rất khó khăn.

Thừa tướng Tỷ Can bước ra, mỉm cười, hòa giải bầu không khí, "Thôi Ân Lệnh này, chính là ân tình Đại vương ban cho các chư hầu,

về sau con cháu, các chi các mạch, đều hưởng phú quý vĩnh viễn, há chẳng phải là điều tuyệt vời sao?

Các chư hầu vương vẫn nên tiếp nhận đi." Văn Trọng tay cầm Đả Vương Kim Tiên, từ ghế Thái sư đứng dậy, khí phách ngút trời, "Đại Thương ta, quốc phú dân cường, vạn chúng một lòng, bọn man di phương ngoài nhỏ bé thì đáng là gì, bản Thái sư sẽ dẫn trăm vạn thiết kỵ Đại Thương, nằm gai nếm mật, luôn sẵn sàng xuất chinh." Thấy Tỷ Can và Văn Trọng đồng thời lên tiếng, các chư hầu đều thoáng hiện vẻ kiêng dè.

Tỷ Can là em ruột của Tiên vương Đế Ất tiền nhiệm, là Vương thúc của Đế Tân.

Văn Trọng thì khỏi phải nói, nguyên lão ba triều, Thái sư Đại Thương, trọng thần phò tá ấu chúa, là người đứng đầu dưới Nhân vương Đại Thương.

Trong tình huống bình thường, hai người này lên tiếng, Tứ Đại Chư Hầu Vương cũng phải lùi bước ba phần.

Nhưng Thôi Ân Lệnh này giáng đòn quá mạnh vào thế lực chư hầu vương, có thể nói là hủy diệt, một khi tiếp nhận Thôi Ân Lệnh này, cơ nghiệp mấy trăm năm sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, các chư hầu vương quốc bị chia năm xẻ bảy, chỉ còn là chuyện trước mắt.

Ngay khi Tứ Đại Bá Hầu đang định lên tiếng tranh luận.

Trên Long Đức Điện, Đế Tân đã mở lời, "À phải rồi, quên chưa nói với chư vị Bá Hầu, Thôi Ân Lệnh đã khởi hành từ Triều Ca, ban đi khắp Đông Tây Nam Bắc, ước chừng khoảng hai ba ngày nữa là có thể truyền khắp Đại Thương, sự việc này đã thành định cục, xin các vị Bá Hầu đừng thoái thác nữa." "Cái gì?

Thôi Ân Lệnh đã ban đi khắp Đông Tây Nam Bắc rồi sao?" Tứ

Đại Bá Hầu và tám trăm trấn chư hầu chỉ cảm thấy một luồng khí huyết xông thẳng lên đỉnh đầu, cả người đều có chút choáng váng.

Sắc mặt Đế Tân lạnh nhạt hơn một chút, "Chẳng lẽ mấy vị Bá Hầu vẫn không muốn tuân theo vương lệnh sao?" Nhưng sự việc đã đến nước này, các Bá Hầu cũng đành chịu, nhìn nhau một lượt, "Thần đẳng lĩnh mệnh." Trong số các Bá Hầu, chỉ có sắc mặt Tây Bá Hầu Cơ Xương càng thêm thâm trầm.

Nghe thấy Thôi Ân Lệnh đã thành sự thật, ông ta không hề uất ức, ngược lại trong lòng còn có chút điên cuồng!

Thôi Ân Lệnh có lợi hại đến mấy, đó cũng là chuyện của thế hệ sau.

Còn nếu ở thế hệ này, Tây Kỳ có thể thay thế Ân Thương...

Trong lòng Cơ Xương, ngọn lửa dục vọng hùng mạnh đã bùng cháy.

Nghĩ lại năm xưa, Thành Thang lập nên Đại Thương, nếu không phải tổ tiên Cơ gia ta xông pha lửa đạn, thì làm sao có được Đại Thương ngày nay?

Phong thủy luân chuyển, dòng máu Thành Thang đã ngồi thiên hạ lâu đến vậy, đã đến lúc phải nhường cho Cơ gia ta ngồi rồi!

Thôi Ân Lệnh ban ra, chắc chắn sẽ khiến các chư hầu ly tâm ly đức với Đại Thương.

Mà đây, chính là thời cơ tốt nhất để Tây Kỳ hành động.

Trên Long Đức Điện, cùng với việc Thôi Ân Lệnh đã an bài, bầu không khí dường như lại vui vẻ trở lại.

Đế Tân nhàn nhạt nói, "Đại yến đã xong, nếu chư vị không có việc gì tấu báo, thì bãi triều đi." Giọng Đế Tân vừa dứt, liền trực tiếp nháy

mắt với Phí Trọng, Vưu Hồn.

Phí Trọng, Vưu Hồn lập tức hiểu ý Đế Tân, trong lòng tuy khổ sở nhưng vẫn phải bước ra.

Chương 305

"Khải bẩm Đại vương, thần đẳng có tấu chương." Trong chớp mắt, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Phí Trọng, Vưu Hồn.

Cơ Xương, Bá Ấp Khảo trong lòng chấn động, một cảm giác bất an xuất hiện trong lòng.

Lại là Phí Trọng, lại là Vưu Hồn, lại muốn giở trò gì nữa đây?

"Ồ?

Nói ra nghe xem." Trên vương tọa, Đế Tân phất tay, ý bảo Phí Trọng, Vưu Hồn cứ thoải mái nói.

Phí Trọng, Vưu Hồn hai người tình cảm dạt dào mà nghẹn ngào nói, "Đại vương từ khi kế vị đến nay, ăn không mặc ấm, dốc lòng trị quốc, khiến Đại Thương ta trên dưới đổi mới hoàn toàn, tuy nhiên Đại vương quá chú trọng chính sự tiền triều, mà bỏ quên hậu cung, chỉ có hai vị điện hạ Ân Giao, Ân Hồng, con nối dòng thưa thớt, khó lòng gánh vác cơ nghiệp Đại Thương ta vạn thế truyền thừa.

Hai thần xin Đại vương nạp phi, để chuẩn bị cho cơ nghiệp Đại Thương vạn thế truyền thừa." "Nạp phi?" Đế Tân lắc đầu, nghiêm nghị nói, "Đại Thương hưng vượng, còn xa mới sánh bằng thời kỳ Thành Thang tiên tổ, công nghiệp của cô vương, chưa bằng một phần trăm của tiên tổ, há có mặt mũi nào mà nạp phi?" Phí Trọng, Vưu Hồn nghiêm nghị nói, "Đại vương nói vậy là sai rồi, ngài kế vị mười năm, Tứ Di quy phục, Bát Phương thần phục, công tích của ngài, mắt ai cũng thấy rõ, lúc này nạp phi, vì Đại Thương ta khai chi tán diệp, đây mới là vương đạo vậy." "Cái này..." Đế Tân vẫn còn do dự.

Trái lại, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ mắt sáng rỡ.

Phí Trọng, Vưu Hồn bình thường vốn không ra gì, nịnh bợ tham lam, nhưng hôm nay lời họ nói lại rất có lý.

Hậu cung của Đại vương hiện nay, chỉ có Trung Cung Nguyên Phối Khương Hoàng hậu, Hinh Khánh Cung Dương phi, Tây Cung Hoàng phi, tức là em gái ruột của mình.

Cộng lại cũng chỉ có ba người, so với tam cung lục viện của các Tiên vương trước đây, quả thực kém xa quá.

Hai người con trai cũng hơi ít, chẳng lẽ không thấy Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc, mỗi người đều có vài chục người con sao?

Lại còn lão hồ ly Cơ Xương kia, thậm chí có hơn một trăm người con, việc nạp phi này, xem ra cũng có lý.

Còn về việc nạp tân phi có làm tổn hại đến sự sủng ái mà em gái Hoàng thị của mình nhận được hay không, Hoàng Phi Hổ một chút cũng không bận tâm.

Em gái và Đại vương tình cảm sâu đậm, hơn nữa, Đại vương cũng không phải là người thích mới chán cũ.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất, Hoàng Phi Hổ là thần tử Đại Thương, mọi hành động của y, đầu tiên đều phải đứng trên lập trường của Đại Thương mà suy xét.

Hoàng Phi Hổ nghĩ đến đây, liền trực tiếp bước ra, chắp tay nói, "Thần phụ nghị." Thái sư Văn Trọng vuốt râu dài, cũng gật đầu, "Vì Đại Thương khai chi tán diệp, là trách nhiệm của Đại vương, việc nạp phi, lão thần cũng phụ nghị." Đế Tân thở dài, "Chư vị nói không phải là không có lý, cô vương tuy không có lòng nạp phi, nhưng vì cơ nghiệp Đại Thương ta, phi tử này, nên nạp vẫn phải nạp!" Nói xong, y hứng thú nhìn Phí Trọng, Vưu Hồn, "Hai người các ngươi, trong lòng hẳn đã có kế hoạch rồi chứ, nói ra nghe xem?" Phí Trọng, Vưu

Hồn đã sớm có kế hoạch trong lòng, nói, "Khải bẩm Đại vương, thần tâm trung đảo thị hữu nhất hợp thích nhân tuyển, chích thị bất tri đạo nhân gia thị phủ đồng ý." Ký Châu Hầu Tô Hộ nóng lòng bước ra, muốn thể hiện mình.

Giọng Ký Châu Hầu Tô Hộ vừa dứt, mấy vị chư hầu giao hảo với ông liền vội vàng phụ họa, "Đúng vậy, được trở thành sủng phi của Đại vương, vui còn không kịp, sao lại không muốn chứ?" Cảm giác bất an trong lòng Cơ Xương càng thêm nồng đậm.

Cứ như thể giây phút tiếp theo sẽ có chuyện vô cùng tồi tệ xảy ra.

Phí Trọng, Vưu Hồn nhìn Tô Hộ một cách kỳ lạ, sau đó chắp tay bẩm báo với Đế Tân, "Khải bẩm Đại vương, thần đẳng thính văn Ký Châu Hầu Tô Hộ chi nữ Tô Đát Kỷ, hiền lương thục đức, hữu Ký Châu đệ nhất mỹ nữ chi xưng, Đại vương khả nạp nhập hậu cung, định năng hưng vượng vương thất huyết mạch." "A?

Đát Kỷ?" Sắc mặt Tô Hộ bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Sao lại là Đát Kỷ?

Ông ta tức giận nhìn Phí Trọng, Vưu Hồn, Tô Hộ ta đã đắc tội gì với hai người này mà lại muốn hãm hại ta như vậy?

Trong thâm cung, hầu vua như hầu cọp, Đát Kỷ nhà ông ta thuần khiết như vậy, sao ông ta nỡ lòng nào đưa Đát Kỷ vào thâm cung chứ.

Hơn nữa, Đát Kỷ nhà ông ta, sớm đã có hôn ước với con trai của Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo.

Đưa Đát Kỷ vào thâm cung, Tây Bá Hầu bên kia phải ăn nói làm sao?

"Kế hiểm độc thật, hóa ra là chờ ở đây!" Sắc mặt Cơ Xương càng lạnh hơn, sự việc phát triển đến bước này, ông ta còn có gì mà không hiểu nữa.

Thôi Ân Lệnh, và cả việc cưới Đát Kỷ này, hết vòng này đến vòng khác, đều do Đế Tân sắp đặt.

Mục đích của nó, thứ nhất là để làm suy yếu thế lực của Tứ Đại Bá Hầu và các chư hầu thiên hạ.

Thứ hai, chính là lấy Tây Bá Hầu, người có thực lực mạnh nhất trên danh nghĩa, để ra tay trấn áp Tứ Phương!

Đứng bên cạnh Cơ Xương, Bá Ấp Khảo sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Một luồng khí huyết xông thẳng lên đỉnh đầu, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, cả người suýt không đứng vững.

Y và Đát Kỷ cũng coi như thanh mai trúc mã, tuy rằng gặp mặt không nhiều, nhưng thư từ qua lại, sớm đã đặt nền tảng tình cảm vững chắc.

Lúc này Đại vương muốn nạp Đát Kỷ làm phi, phải làm sao bây giờ?

Bá Ấp Khảo vội vàng trao cho Cơ Xương một ánh mắt cầu xin, ý bảo Cơ Xương nghĩ cách, y Bá Ấp Khảo, không thể mất Đát Kỷ.

"Con gái của Ký Châu Hầu Tô Hộ." Ánh mắt Đế Tân, Phí Trọng, Vưu Hồn, Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ và những người khác đều đổ dồn về Tô Hộ, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc.

Chưa từng nghe nói Ký Châu Hầu có con gái, trong mắt họ, Tô Hộ là một lão thô tục.

Một hán tử thô kệch như vậy, thật sự có thể sinh ra một người con gái đẹp như hoa ngọc, khuynh quốc khuynh thành sao?

Chắc không phải giả chứ!

Nhưng nếu đúng như lời Phí Trọng, Vưu Hồn hai người nói, thì

Tô Đát Kỷ ôn uyển hiền lương, nhập cung phụng sự Đại vương cũng không tồi.

Đại vương chỉ có ba phi tử, quả thực quá ít, nạp thêm mấy người nữa mới tốt.

Ánh mắt mọi người đổ dồn lên người Tô Hộ, thấy sắc mặt Tô Hộ tái nhợt, đứng ngồi không yên, lập tức có chút khó hiểu.

Đại vương đã để mắt đến con gái ngươi, ngươi lẽ ra phải vui mừng chứ, sao lại có vẻ mặt này?

Trên vương tọa Long Đức Điện, Đế Tân mở lời.

"Ký Châu Hầu dáng vẻ này, chẳng lẽ là không muốn để con gái vào cung, phụng sự cô?" Tô Hộ ngượng nghịu lắc đầu, "Tiểu nữ có thể phụng sự Đại vương, đây là phúc phận tu mấy đời, chỉ là, chỉ là..." "Chỉ là gì?" Đế Tân nhàn nhạt hỏi.

Tô Hộ cắn răng, trực tiếp nói, "Khải bẩm Đại vương, tiểu nữ đã có hôn ước rồi, đã không còn xứng đáng gả cho Đại vương, xin Đại vương thu hồi vương mệnh." Lời này vừa thốt ra, cả Long Đức Điện lập tức vỡ òa, quần thần xì xào bàn tán.

"Cái gì?

Tô Đát Kỷ đã có hôn ước?" "Đã có hôn ước, không còn là người trinh bạch, làm sao còn gả cho Đại vương được?" "Đại vương là thân vạn kim, làm sao có thể cưới người con gái đã có hôn ước!" "Phí Trọng, Vưu Hồn hai người chưa rõ đã đề nghị, lần này e rằng gặp đại họa rồi." Tỷ Can, Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ, Mai Bá và mấy vị đại thần khác cũng âm thầm nhíu mày.

Tô Hộ trấn giữ một phương, là đại tướng phương Bắc, chư hầu đứng đầu dưới quyền Bắc Bá Hầu, thực lực cực kỳ mạnh.

Nếu cưới con gái Tô Hộ, tương đương với việc cột Tô Hộ lên cỗ

xe chiến Đại Thương.

Song phương liên hôn, đối với Đại Thương đương nhiên là cực tốt.

Nhưng nếu con gái Tô Hộ đã có hôn ước, thì đương nhiên là chuyện khác.

"Ồ?" Sắc mặt Đế Tân thoáng hiện vài phần hứng thú, "Không biết ái nữ của Ký Châu Hầu đã hứa gả cho nhà nào vậy?" Tô Hộ lộ vẻ do dự trên mặt, không biết có nên nói ra Bá Ấp Khảo hay không.

Chương 306

Giữa các chư hầu cưới gả, thông hôn, vốn là một chuyện bình thường, liên hôn, người hiểu đều hiểu.

Nhưng mấu chốt là, Tây Bá Hầu vốn là đại chư hầu số một thiên hạ, Ký Châu lại là trọng địa biên quan số một phương Bắc, hôn sự giữa hai bên đó, thì lại có chút không bình thường.

Một khi kết hợp, mạnh càng thêm mạnh, tất nhiên sẽ khiến Đế Tân kiêng kỵ.

Với hùng tài đại lược của Đế Tân, một khi nói ra, hôn sự của hai nhà đó, tuyệt đối không có hy vọng.

Trong lòng Tây Bá Hầu cũng dâng lên một tia căng thẳng, đúng lúc đang nghĩ cách phá giải thì.

Bá Ấp Khảo đứng bên cạnh ông đã không thể nhẫn nhịn được nữa, khí huyết xông lên não, lập tức bước ra, "Người có hôn ước với Đát Kỷ, chính là thần, xin Đại vương hãy xem xét tình nghĩa thanh mai trúc mã giữa thần và Đát Kỷ, thu hồi vương mệnh đi." Hoa!

Lời nói của Bá Ấp Khảo không khác gì sét đánh giữa trời quang.

Tiếng bàn tán trên Long Đức Điện trong chốc lát lớn gấp mấy lần, không ngờ con gái Tô Hộ lại muốn hứa gả cho trưởng tử của Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo.

Tây Kỳ vốn đã là số một trong số các chư hầu.

Trưởng tử của họ lại còn muốn cưới con gái của Ký Châu Hầu trong số các chư hầu phương Bắc, Cơ Xương đây là muốn làm gì?

Cơ Xương càng cảm thấy choáng váng, sao ông ta lại sinh ra một kẻ ngu xuẩn như vậy.

Cứ như thế này, chuyện vốn còn có chuyển cơ, triệt để hết hy vọng rồi.

Quả nhiên, trên mặt Đế Tân lộ ra một tia lạnh lẽo nhàn nhạt, "Thì ra con gái Ký Châu Hầu đã hứa gả cho trưởng tử của Tây Bá Hầu, trách gì không muốn vào cung hầu hạ cô." Phí Trọng, Vưu Hồn liền vội vàng nói, "Khải bẩm Đại vương, theo thần được biết, ái nữ Tô Đát Kỷ của Ký Châu Hầu chỉ là lúc nhỏ đã đính ước 'oan gia' với trưởng tử của Tây Bá Hầu, chưa thành hôn." "Hơn nữa, Đát Kỷ nhập cung, vì Đại vương kéo dài huyết mạch, liên quan đến cơ nghiệp vạn thế của Đại Thương ta, chắc hẳn Tây Bá Hầu cũng sẽ bỏ cái lợi nhỏ của gia đình để lo việc lớn của thiên hạ, để Đát Kỷ nhập cung chứ?" Phí Trọng, Vưu Hồn trực tiếp ném gánh nặng cho Cơ Xương.

Sắc mặt Cơ Xương tái nhợt, nhất thời không có cách nào đáp lời.

Phí Trọng, Vưu Hồn sắc mặt biến đổi, "Chẳng lẽ Tây Bá Hầu muốn vì lợi ích một nhà, mà làm tổn hại đến cơ nghiệp vạn thế của Đại Thương ta, vậy sau này khi Tây Bá Hầu về cõi tây, làm sao gặp mặt liệt tổ liệt tông của Đại Thương ta, làm sao diện kiến tiên tổ Thành Thang của Đại Thương?" Phí Trọng, Vưu Hồn khẩu tài cực kỳ sắc bén, thêm vào đó lại chiếm giữ đại nghĩa, vài câu đã khiến Cơ Xương không nói nên lời.

Cơ Xương sắc mặt tái nhợt, chỉ có thể miễn cưỡng nói, "Vì cơ nghiệp Đại Thương, cái lợi nhỏ của thần thì tính là gì?

Mọi việc đều phải lấy cơ nghiệp vạn thế của Đại Thương ta làm trọng." Tô Hộ há miệng, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được.

Thực ra so với việc Tô Đát Kỷ gả vào chốn thâm cung đại viện, thì gả cho Bá Ấp Khảo còn tốt hơn thật.

Nhưng Đại vương đã ban ra vương lệnh, ông ta còn có cách nào

nữa đâu?

Bá Ấp Khảo thất thần thất phách lui về vị trí cũ, trong lòng hận không thể ăn thịt Phí Trọng, Vưu Hồn, uống máu Phí Trọng, Vưu Hồn!

Chẳng lẽ không có Đát Kỷ, Đại Thương sẽ tuyệt tự tuyệt tôn sao?

Trên mặt ba vị Bá Hầu còn lại và hàng trăm chư hầu cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Sự việc ngày hôm nay, khiến họ có một nhận thức hoàn toàn mới về thủ đoạn của Đế Tân, thủ đoạn của Nhân Vương quả nhiên thâm sâu khó lường.

Trên vương tọa Long Đức Điện, Đế Tân lại phất tay, ý bảo Cơ Xương đứng dậy, sau đó nhìn về phía Thương Dung.

"Quần thần đều hướng về, cô cũng không tiện từ chối, Thương Dung, sau khi chư hầu triều bái xong, ngươi hãy cùng Ký Châu Hầu Tô Hộ trở về Ký Châu, hộ tống tân phi nhập triều, nhớ kỹ, thanh thế nhất định phải lớn, tuyệt đối không được để con gái Ký Châu Hầu phải chịu thiệt thòi." Thương Dung bước ra, chắp tay nói, "Thần tuân chỉ." Đại yến kết thúc, Tứ Đại Bá Hầu cùng tám trăm trấn chư hầu rời khỏi Long Đức Điện.

Khác với lúc đến, khi rời đi, ai nấy đều lo lắng chất chồng.

Nền móng bên trong của Đại Thương, dưới sự trị lý dốc lòng mười năm của Đế Tân, đã khác xa thời kỳ Đế Ất, con đường phía trước của các chư hầu ngày càng gian nan.

Trở lại dịch trạm, Bá Ấp Khảo nóng lòng đến tìm Cơ Xương.

"Phụ vương, nhi thần và Đát Kỷ thanh mai trúc mã, thật sự phải khoanh tay nhường cho Đế Tân đó sao?

Nhi thần không phục!" Sắc mặt Bá Ấp Khảo dữ tợn, trên mặt tràn đầy phẫn uất.

Cơ Xương nhìn Bá Ấp Khảo, chỉ cảm thấy đứa con trai trước mắt vô cùng xa lạ, vì một người phụ nữ mà thất thái đến vậy, sau này làm sao kế thừa giang sơn mà ông ta để lại?

"Đại vương đã phái Lễ Nhạc Đại phu Thương Dung đến Ký Châu nghênh cưới tân phi, sự việc này đã thành định cục, không thể thay đổi được nữa!" Cơ Xương chậm rãi lắc đầu.

"Phụ vương, Triều Ca cách Ký Châu rất xa, nếu chúng ta trên đường đi..." Trong mắt Bá Ấp Khảo, một tia hung ác chợt lóe lên.

"Ngươi muốn làm gì?

Cướp hôn?" Cơ Xương đại nộ, mạnh mẽ tát một bạt tai vào mặt Bá Ấp Khảo.

Lực mạnh đến nỗi, sắc mặt Bá Ấp Khảo lập tức sưng vù.

Nhưng Bá Ấp Khảo vẫn không phục, "Phụ vương, Đại Thương tuy mạnh mẽ, nhưng nội tình mấy trăm năm của Tây Kỳ ta cũng đâu có yếu, nhi thần cho rằng có thể thử một lần." "Hừ, chuyện này ngươi đừng hòng nghĩ đến." Sắc mặt Cơ Xương càng thêm âm trầm.

Bá Ấp Khảo không nói nữa, nhưng trên mặt đầy vẻ quật cường, hiển nhiên vẫn không phục.

Cơ Xương nhìn đứa con trai lớn dáng vẻ này, không khỏi thở dài một tiếng.

"Ấp Khảo à, con thân là người kế thừa tương lai của Tây Kỳ ta, con có biết con làm như vậy, sẽ dẫn đến hậu quả gì không?" "Sẽ khiến Tây Kỳ hoàn toàn đứng đối lập với Đại Thương, đến lúc đó, Đại vương một tiếng lệnh hạ, Tây Kỳ sẽ bại vong trong chớp mắt, hậu quả này, ai cũng không thể gánh chịu được." "Vậy phụ thân,

chúng ta tiếp theo phải làm gì?" "Tiếp tục ẩn nhẫn, chờ đợi thời cơ, Thôi Ân Lệnh vừa ra, Đại Thương chắc chắn sẽ gây ra sự bất mãn của các chư hầu khắp nơi, đây chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta." Bá Ấp Khảo tuy không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, "Vâng, phụ vương." Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc ở lại Tây Kỳ ba ngày, sau đó dẫn hai trăm trấn chư hầu dưới quyền, vội vã trở về phong quốc của mình.

Cùng lúc xuất phát, còn có Lễ Nhạc Đại phu Thương Dung, cùng trưởng tử của Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ là Hoàng Thiên Hóa, dẫn theo các loại nghi trượng, tám nghìn tinh nhuệ Đại Thương, thẳng tiến Ký Châu.

Cùng lúc đó, Khương Tử Nha từ Côn Luân Sơn xuống, và Thân Công Báo từ Tu Di Sơn xuống, cũng đã gặp nhau ở Đại Thương.

Hai người ngồi trong một trà lâu rộng rãi, nhã nhặn ở Đại Thương, bắt đầu một cuộc hàn huyên sau nhiều năm xa cách.

Tiện thể kể cho đối phương nghe những kinh nghiệm của mình trong những năm qua.

Khi Thân Công Báo nghe Khương Tử Nha lần này xuống núi là để phò tá Thiên Mệnh Chân Chủ, cả người y đều kích động.

"Tử Nha đại ca, đệ lần này xuống núi, cũng là để tìm kiếm vị Thiên Mệnh Chân Chủ trong truyền thuyết." Khương Tử Nha trầm tư một lúc rồi nói, "Ta từ phương Đông một đường đi đến Đại Thương, những nơi đi qua, bá tánh an cư lạc nghiệp, nét mặt tươi cười rạng rỡ, không có tai ương hạn hán hay đói kém, hơn nữa, ta còn nghe nói, đương kim Đại vương khi mới kế vị đã bắt tay vào xây dựng Thiên Công Viện, những năm qua đã sản xuất ra không ít vật phẩm thần kỳ, như Khúc Viên Lê kia, Bạch Đường trắng như sương tuyết, Thực Diêm, và cả Bạch Chỉ trơn nhẵn, đều là những thần vật hạng nhất,

chẳng lẽ Thương Vương, chính là vị Thiên Mệnh Chân Chủ đó sao?" Thân Công Báo lắc đầu nói, "Lão sư của ngô nói, khí số Đại Thương sắp tận, sẽ bị Thiên Mệnh Chân Chủ khác thay thế, nhưng hiện tại, vị Thiên Mệnh Chân Chủ kia vẫn chưa hề xuất hiện." Khương Tử Nha mỉm cười, "Công Báo hiền đệ không cần vội vàng, chúng ta hiện tại đều đã nhập vào Tiên đạo, trường sinh bất tử, thọ mệnh vô hạn, cứ từ từ là được, nếu thật sự có Thiên Mệnh Chân Chủ, sớm muộn gì cũng sẽ lộ diện, đến lúc đó chúng ta đi phò tá cũng không muộn." Thân Công Báo rất đồng tình gật đầu, "Tử Nha đại ca nói đúng, nhưng trước đó, chúng ta ở Đại Thương cũng cần phải tìm chút việc gì đó làm, Tử Nha đại ca định làm gì?" "Ta định đi câu cá." Khương Tử Nha thốt ra năm chữ, vô cùng tự hào nói, "Công Báo hiền đệ, ngươi không biết đâu, năm xưa ở thập lý bát hương, tài câu cá của Tử Nha đại ca ngươi không ai sánh bằng, mấy lần tai ương, đều là nhờ vào tài câu cá này mà vượt qua được." "Vậy đại ca câu cá, đệ xẻ cá thì sao?" "À?

Vậy thì tốt quá rồi." Khương Tử Nha, Thân Công Báo hưng phấn định cư ở Đại Thương, và xây dựng hai căn nhà tranh, cứ thế ở lại, yên lặng chờ đợi Thiên Mệnh Chân Chủ xuất thế.

Tiện thể quan sát tình hình Đại Thương sau mười năm Đế Tân tại vị.

Thời gian thoáng chốc, đã đến năm thứ mười ba đời Đế Tân, trong ba năm này.

Đát Kỷ quả nhiên không phụ lòng mong mỏi của mọi người, đã hoàn thành nhiệm vụ truyền thừa tông miếu Đại Thương, sinh hạ một bé trai, đồng thời còn sinh một bé gái, ba năm sinh hai, đủ thấy mức độ sủng ái của Đế Tân.

Đại Thương dưới sự trị vì của Đế Tân, quốc lực ngày càng hưng

thịnh, bá tánh an lạc phú túc, ẩn hiện đã đến thịnh thế.

Còn Khương Tử Nha, Thân Công Báo hai người, một người câu cá, một người xẻ cá, cũng vui vẻ không ngừng.

Thánh địa Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy ngưng trọng!

Chương 307

Trên Cửu Thiên, sát khí tràn ngập Hồng Hoang với quy mô càng thêm to lớn!

Nhưng Phong Thần Đại Kiếp chân chính, cũng chỉ vừa mới kéo màn mà thôi.

Khó có thể tưởng tượng, khi Phong Thần Đại Kiếp tiến hành đến đỉnh điểm, kiếp khí tràn ngập giữa không trung sẽ mạnh đến mức nào.

Thánh địa Tu Di, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trên mặt ánh lên vẻ kích động, đại kiếp, cuối cùng cũng sắp kéo màn.

Phương Tây của họ đã nghèo nàn bấy nhiêu năm, cuối cùng cũng nắm bắt được một cơ hội hưng thịnh.

Nếu không nằm ngoài dự liệu của họ, sau Phong Thần, chính là thời đại của Phương Tây họ.

Còn về Tiệt Giáo, dù cho vạn tiên triều bái, hưng thịnh một thời, số lượng môn nhân đệ tử, tu vi đứng đầu Tam Giáo, thì có làm sao?

Đợi sau Phong Thần, trên đời sẽ không còn danh xưng Tiệt Giáo nữa.

Bên bờ biển Đông Hải, đảo Kim Ngao, trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ vẫn một thân đạo bào màu xanh, chắp tay đứng thẳng, nhàn nhạt nhìn sát khí không ngừng cuồn cuộn trên Cửu Thiên, thần sắc vô cùng bình tĩnh, y đã sớm chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc tranh phong với Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Chính vào lúc này, trên địa giới Đại Thương, Cửu Thiên phía trên, sát khí cuồn cuộn biến hóa thành một hư ảnh phượng hoàng, sau đó ở

phía trên Tây Kỳ trường minh ba tiếng.

Sau ba tiếng minh, hư ảnh phượng hoàng tan biến, hóa thành vô số đốm sáng rải rác giữa không trung.

Âm thanh phượng minh tuy không lớn, nhưng lại mang theo sức xuyên thấu cực mạnh.

Trên đến Cửu Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, dưới đến Thập Bát Trọng U Minh Hải, đều rõ ràng lọt vào tai mỗi người.

Cùng một thời gian, Bát Cảnh Cung núi Thủ Dương, Ngọc Hư Cung núi Côn Luân, Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, đảo Kim Ngao Đông Hải, Thái Tố Thiên, chư thánh hầu như cùng một lúc ngưng mắt.

"Phượng minh Kỳ Sơn, thiên mệnh chân chủ ở ngay Tây Kỳ." "Nam Cực, mau đi báo cho Khương Tử Nha, bảo y đến Tây Kỳ, phò tá Thiên Mệnh Chân Chủ, càng nhanh càng tốt." "Vâng, lão sư." Nam Cực Tiên Ông gật đầu, trực tiếp bay về phía Đại Thương.

"Kiếp khí diễn hóa, Thiên Mệnh Chân Chủ đã xuất hiện, sư đệ, lập tức thông báo Công Báo một tiếng, bảo y đến Tây Kỳ, phò tá Tây Kỳ chi chủ." "Vâng, sư huynh." Chuẩn Đề tùy tay phất một cái, phá tan hư không, bay về phía Đại Thương.

Đại Thương, bên bờ Vị Thủy, Nam Cực Tiên Ông và Chuẩn Đề đến trước sau, báo tin Thiên Mệnh Chân Chủ đã xuất hiện cho Khương Tử Nha và Thân Công Báo.

Và bảo họ lập tức đến Tây Kỳ, phò tá Thiên Mệnh Chân Chủ.

Đối với điều này, Khương Tử Nha và Thân Công Báo tự nhiên không có ý kiến, chỉnh sửa một chút, trực tiếp khởi hành đi Tây Kỳ.

Cùng lúc đó, trên núi Nga Mi, trong La Phù Động, Triệu Công Minh nhìn sát khí cuồn cuộn trên Cửu Thiên, khóe miệng hơi nhếch

lên, lộ ra một nụ cười.

Cùng với việc kiếp khí thiên địa càng thêm lớn mạnh, Xiển Giáo phái Khương Tử Nha đến Tây Kỳ, Tây Phương Giáo phái Thân Công Báo đến Tây Kỳ, mà quốc giáo được Đại Thương tôn thờ, lại là Tiệt Giáo.

Điều này có nghĩa là, đệ tử của Tam Giáo Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, Tiệt Giáo, toàn bộ đều nhập kiếp.

Xiển Giáo và Tây Phương Giáo giúp đỡ Tây Kỳ, còn Tiệt Giáo của y thì ủng hộ Đại Thương, tạo thành cục diện một đấu hai.

Nhưng lượng kiếp tiếp tục phát triển, Nhân Giáo và Nữ Oa, cũng chưa chắc sẽ không nhập kiếp.

Giai đoạn đầu có thể là tranh phong giữa các đệ tử đạo thống của chư thánh, nhưng khi lượng kiếp phát triển đến cực hạn, thì sẽ là tranh phong giữa các thánh nhân.

Triệu Công Minh cần phải nhanh chóng nâng cao thực lực, trước khi Phong Thần Đại Kiếp kết thúc, có đủ thực lực để chống lại thánh nhân, nếu không, Phong Thần Đại Kiếp, rất có khả năng sẽ lặp lại bi kịch của Lượng Kiếp trước, cái giá lớn như vậy, y không thể gánh chịu nổi.

Triệu Công Minh ý niệm vừa động, Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc, Nhân Quả Pháp Tắc đồng loạt hiện ra, hóa thành ngàn vạn sợi tơ quấn quanh thân Triệu Công Minh.

Lực lượng pháp tắc cực kỳ khủng bố, tất cả đều được Triệu Công Minh lĩnh ngộ đến sáu thành.

Pháp tắc lĩnh ngộ đến năm thành, là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, lực lượng pháp tắc lĩnh ngộ đến sáu thành.

Là Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, tương đương với tồn tại

Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Nhưng thực tế, lực lượng pháp tắc gia thân, Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn bình thường ở Hồng Hoang, rất khó là đối thủ của Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Dặn dò Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư trông coi Nga Mi Sơn xong, Triệu Công Minh trực tiếp đến Hỗn Độn để đột phá.

Đây đã là lần thứ hai Triệu Công Minh đến Hỗn Độn để đột phá, hiển nhiên đã quen đường quen lối.

Chẳng bao lâu sau, lôi phạt đại đạo bao trùm một vùng tinh vực rộng lớn tiêu tán.

Triệu Công Minh đã đột phá thành công đến Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong.

Một cảm giác sức mạnh vô song dâng lên trong lòng Triệu Công Minh, sánh ngang với sức mạnh của Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn ở Hồng Hoang.

Không, thậm chí còn vượt qua Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn thông thường.

Thêm vào đó, với vô số chí bảo đỉnh cấp mà Triệu Công Minh đang nắm giữ, ngay cả Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, những Chuẩn Thánh lão làng đỉnh cấp đó, y cũng có thể tự tin đánh bại.

"Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, vẫn chưa đủ, nếu có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước khi Phong Thần Đại Kiếp kết thúc, thì mới là hoàn mỹ." Triệu Công Minh âm thầm suy tính, lần này, y không tiếc vận dụng Thân Công Báo và Khương Tử Nha, hai con bài ngầm, cài cắm sâu vào doanh trại địch, khi ám tử bại lộ trong tương lai.

Theo tính khí của Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người,

rất có khả năng sẽ không giảng võ đức, tiến hành đánh hội đồng.

Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá, nhưng nếu Tứ Thánh hợp lực, Tru Tiên Kiếm Trận có mạnh đến mấy, cũng chắc chắn sẽ bị phá.

Triệu Công Minh nhất định phải chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước khi Phong Thần Đại Kiếp kết thúc.

Mới có thể thay đổi vận mệnh cuối cùng của Tiệt Giáo, Tiệt Giáo mới có thể thực sự một bước lên mây.

Triệu Công Minh ước tính, theo tiến độ tu luyện hiện tại, lượng kiếp kết thúc trước khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hẳn sẽ không thành vấn đề.

Lúc này, Thân Công Báo và Khương Tử Nha cũng phong trần mệt mỏi đến Tây Kỳ.

Đi trên đường phố Tây Kỳ, Khương Tử Nha và Thân Công Báo không khỏi âm thầm lắc đầu.

Đường phố Triều Ca, rộng rãi và bằng phẳng, sạch sẽ và thẳng tắp, có thể chứa bốn chiếc xe ngựa đi song song.

Bá tánh Triều Ca, tuy mặc y phục vải thô, nhưng sắc mặt hồng hào.

Trong mắt tràn đầy kỳ vọng vào cuộc sống tương lai, làm gì cũng có sức.

Quan viên Triều Ca thanh liêm, chính trị thanh minh, không có chuyện quyền thần chèn ép xảy ra, bá tánh an cư lạc nghiệp.

Nhưng Tây Kỳ này thì sao?

Đường phố gồ ghề, chỉ có những con đường chính thông suốt mới tạm coi là ra dáng.

Phần lớn bá tánh y phục rách rưới, mặt vàng da xanh, như những xác chết biết đi.

Chương 308

Khương Tử Nha và Thân Công Báo thậm chí còn tự hỏi mình có phải đã đến nhầm chỗ hay không.

Đây là Tây Kỳ sao?

Ngay cả một phần trăm của Đại Thương cũng không bằng chứ!

Khương Tử Nha, Thân Công Báo không ngừng lắc đầu, cái gì mà phượng minh Tây Kỳ, Tây Kỳ đại hưng, với dáng vẻ Tây Kỳ như thế này, Cơ Xương kia làm sao có thể là minh chủ được.

Còn muốn thay thế Đại Thương, quả thực là mơ tưởng hão huyền.

Khương Tử Nha, Thân Công Báo tuy trong lòng phỉ báng không ngừng, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc.

Họ rõ ràng biết nhiệm vụ của mình, và cũng hiểu những gì họ phải làm tiếp theo.

Khương Tử Nha, Thân Công Báo liên tục ở Tây Kỳ hơn nửa tháng, sau khi quen thuộc tình hình Tây Kỳ, mới đến Tây Bá Hầu phủ đệ.

Không thể không nói, Tây Bá Hầu phủ đệ được xây dựng nguy nga tráng lệ, chiếm diện tích cực rộng.

Chỉ riêng lính gác trước cổng, đã có hơn trăm người, ai nấy thân cường thể tráng, vai u thịt bắp, ánh mắt sắc bén, là những tinh nhuệ có thể một chọi mười!

Thấy Thân Công Báo, Khương Tử Nha hai người đến gần, lính gác trừng mắt, ngữ khí lạnh lùng nói, "Những kẻ tạp nham, xin đừng đến gần, nếu không giết chết không tha!" Nói xong, trường đao trong tay rút ra khỏi vỏ, sát khí đằng đằng, khóa chặt Khương Tử Nha, Thân

Công Báo.

Thân Công Báo, Khương Tử Nha đều là Chân Tiên đắc đạo, tự nhiên sẽ không bị hộ vệ dọa.

Hai người chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nói, "Ngô là đệ tử Xiển Giáo Côn Luân Sơn Khương Tử Nha, vị này là sư đệ của ngô, Thân Công Báo của Tây Phương Giáo, chúng ta muốn gặp Tây Bá Hầu, xin hãy thông báo một tiếng." "Tiên nhân trên Côn Luân Sơn..." Lính gác nghi ngờ không thôi, nhưng lại thấy Khương Tử Nha, Thân Công Báo hai người nói năng bất phàm, giữa lông mày tràn đầy tự tin, bèn nói, "Vậy hai vị xin đợi một lát, tiểu nhân vào trong thông báo một tiếng." Lính gác nháy mắt với mấy người bên cạnh, liền đi thẳng vào Tây Bá Hầu phủ.

Trong thư phòng Tây Bá Hầu phủ, lính gác cung kính bẩm báo, "Khải bẩm Hầu gia, ngoài phủ có hai người cầu kiến ngài, một người nói là từ Côn Luân Sơn xuống, một người nói là từ phương Tây đến, tiểu nhân không dám lơ là, liền đến bẩm báo." Bên cạnh Cơ Xương, Bá Ấp Khảo nghe xong, trên mặt lộ ra một tia tức giận, mắng, "Cái gì Côn Luân Sơn, cái gì Tu Di Sơn, chắc chắn là hai kẻ lừa ăn lừa uống, đi đánh cho bọn chúng một trận, lập tức đuổi đi." Cơ Phát đứng một bên không nói gì, Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn, y đọc nhiều sách, tự nhiên biết trên Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn có những tồn tại đáng sợ nào.

Đừng nói Đại Thương, ngay cả nhìn khắp Hồng Hoang, đó cũng là thế lực đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp.

Nhưng Cơ Phát thấy Bá Ấp Khảo tức giận đùng đùng, lại không tiện nói gì.

Ngược lại Cơ Xương nghe xong, hai mắt trừng lớn, mắng Bá Ấp Khảo, "Phóng tứ!

Đây là Thượng Tiên chân chính, sao dám nói lời cuồng ngôn!" "Mau mau nghênh đón vào, thái độ nhất định phải cung kính." Nhưng rất nhanh, Cơ Xương lắc đầu, "Thôi đi, ta tự mình đi nghênh đón đi." Nếu hai người đó, thật sự xuất thân từ Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn, thì đó chính là đệ tử Thánh Nhân đích thực, ông ta tự mình ra cửa nghênh đón, một chút cũng không quá đáng.

Còn nếu là kẻ hồ đồ nói bừa, hừ, vậy thì đừng trách Tây Bá Hầu ta không nể tình.

"Vâng, Hầu gia." Cơ Xương đi trước, Bá Ấp Khảo, Cơ Phát theo sát bên cạnh Cơ Xương, hùng hổ đi ra ngoài Tây Bá Hầu phủ.

Ngoài phủ Bá Hầu, Cơ Xương nhìn Khương Tử Nha, Thân Công Báo khí độ bất phàm, rõ ràng trắng đen, trong lòng nghi ngờ triệt để biến mất, liền vội vàng chắp tay, "Tại hạ Cơ Xương, bái kiến hai vị Thượng Tiên." "Tây Bá Hầu miễn lễ." Khương Tử Nha tùy tay đánh ra một đạo pháp lực, đỡ Cơ Xương dậy.

Cơ Xương đứng dậy, trên mặt kích động đồng thời, thoáng hiện một tia nghi hoặc, chắp tay nói, "Xin hỏi hai vị Thượng Tiên, đến Tây Kỳ ta có việc gì cao quý vậy." Khương Tử Nha không trực tiếp đáp lời, mà nhìn quanh bốn phía, mỉm cười nói, "Đã đến tận cửa rồi, Hầu gia cũng không mời chúng ta vào ngồi sao?" Cơ Xương vỗ trán, cười bồi nói, "Ta sao lại quên mất điều này, hai vị Thượng Tiên đừng trách tội, xin mời vào." Khương Tử Nha, Thân Công Báo bước vào Tây Bá Hầu phủ, chỉ thấy xa hoa tinh xảo, đình đài lầu các, giả sơn ôn tuyền, kỳ trân dị thú, cái gì cũng có.

Không hề kém cạnh vương thành Triều Ca, trong lòng âm thầm lắc đầu.

Cái gì mà nhân nghĩa vô song, yêu dân như con, đều là giả vờ hết.

Nếu thật sự yêu dân như con, vậy thì trên đường họ đi đến, bên

ngoài thành Tây Kỳ đâu ra lắm tai ương hạn hán đến vậy.

Cơ Xương mời mọi người đến đại điện nghị sự của hầu phủ, lúc này mới giả vờ ra vẻ lễ hiền hạ sĩ, hỏi, "Không biết hai vị Thượng Tiên đến Tây Kỳ ta, có việc gì cao quý, nếu có thể giúp được gì, Cơ Xương nhất định không từ chối, sẽ dốc toàn lực." Khương Tử Nha, Thân Công Báo nhìn nhau, mỉm cười nói, "Là lão sư bảo chúng ta xuống núi phò tá Thiên Mệnh Chân Chủ." "Thiên Mệnh Chân Chủ?" Cơ Xương đại kinh, có chút không biết phải làm sao.

"Lão già này, diễn xuất đúng là hạng nhất." Thân Công Báo, Khương Tử Nha trong lòng lắc đầu, nhưng ngoài mặt lại vô cùng trịnh trọng.

"Hầu gia có nghe thấy tiếng phượng minh truyền đến trên không Tây Kỳ nửa tháng trước không?" Cơ Xương gật đầu, "Có một tiếng phượng minh vang lên, sao vậy?" "Phượng minh Tây Kỳ, thiên mệnh quy Chu!" Giọng Khương Tử Nha, Thân Công Báo đồng thời vang lên.

Sắc mặt Cơ Xương lập tức đại biến, "Hai vị Thượng Tiên, lời này không thể nói bừa, hiện nay thiên hạ cộng chủ, là Thương Vương, Tây Kỳ ta một góc địa phương, làm sao dám vọng tưởng thiên mệnh, lại lấy đâu ra thực lực vọng tưởng thiên mệnh!" Trên mặt Bá Ấp Khảo thì lộ ra một tia sáng phấn khích!

Phượng minh Tây Kỳ, thiên mệnh quy Chu?

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, khí số Đại Thương sắp tận, Tây Kỳ của y sẽ thay thế sao?

Bá Ấp Khảo quá hận Đế Tân!

Mối hận đoạt vợ, không đội trời chung, huống chi còn phải trơ mắt nhìn vị hôn thê của mình sinh con đẻ cái cho Đế Tân!

Ba năm qua, Bá Ấp Khảo bị giày vò đến mức tóc bạc đi quá nửa.

Nếu có cơ hội thay thế, Bá Ấp Khảo nhất định phải tự tay giết chết đôi cẩu nam nữ kia, không, còn phải ném con cái của chúng từ trên tường thành xuống cho chết!

Cơ Phát phản ứng nhanh nhất, lập tức nói, "Hai vị Thượng Tiên, Tây Kỳ của ta đối với Đại Thương lòng trung son sắt, cái gọi là phượng minh Kỳ Sơn, thiên mệnh quy Chu vẫn là không nên nói nữa." "Nếu Hầu gia trong lòng thật sự nghĩ như vậy, vậy hai chúng ta cũng không cần tiếp tục ở lại Tây Kỳ, Công Báo sư đệ, chúng ta đi thôi." Khương Tử Nha kéo Thân Công Báo, liền muốn đi ra ngoài hầu phủ.

Cơ Xương vội vàng nháy mắt với Cơ Phát, Cơ Phát tiến lên ngăn Khương Tử Nha, Thân Công Báo lại, "Hai vị Thượng Tiên xin lưu bộ." "Ồ?

Cơ Phát công tử còn có việc gì?" Cơ Phát cắn răng, "Không biết ý tứ lời hai vị Thượng Tiên vừa nói là gì." Khương Tử Nha khẽ chắp tay về phía hư không, sau đó trịnh trọng nói, "Thánh nhân lão sư mệnh hai chúng ta xuống núi phò tá thiên mệnh chân chủ, hai chúng ta bản lai tại đại thương, kiến tây kỳ chi thượng, hữu thần phượng trường minh, thánh nhân lão sư hựu tống lai bát cá tự, phượng minh kỳ sơn, thiên mệnh quy chu, chúng ta giá thứ tiền lai, thị phụ tá tây bá hầu." "Đãn kim thiên nhất kiến, tây bá hầu đối đại thương trung tâm cảnh cảnh, hào vô xưng hùng chi tâm, tựu đương ngã nhị nhân lai thác địa phương ba, giá tiện hồi côn luân sơn hướng lão sư phục mệnh." Khương Tử Nha nói xong, cất bước lại lần nữa đi ra ngoài.

Đến lúc này, Cơ Xương lão hồ ly này cuối cùng cũng không nhịn được nữa, vội vàng ngăn trước mặt Khương Tử Nha, "Thượng Tiên, tiên tiền thị Cơ Xương vô lễ, hoàn thỉnh lưỡng vị Thượng Tiên vật yếu quái tội." "Ồ?" "Hầu gia, ý ngài là gì?" Khương Tử Nha, Thân

Công Báo trên mặt kịp thời lộ ra vẻ nghi hoặc.

Cơ Xương thở dài một hơi thật sâu, ủ rũ tâm trạng xong, "Thực bất tương man, Đại vương giá ta niên lai, tiến hành cải cách, như kim hựu thôi xuất Thôi Ân Lệnh giá đẳng độc kế, vi bối tổ chế, thiên hạ chư hầu bão oán thanh khởi, đối Đại vương pha hữu oán ngôn." "Nhược thị lưỡng vị Thượng Tiên nguyện ý phụ tá Cơ Xương, Cơ Xương nguyện ý thế tất loạn phản chính, trọng tân hoàn thiên hạ nhất cá lãng lãng càn khôn." Khương Tử Nha Thân Công Báo đối thị nhất nhãn, bất cấm tiếu liễu, đô thị thiên niên lão hồ ly, trang thập gì trang a.

"Ký nhiên như thử, na ngã đẳng bái kiến Hầu gia, bất, bái kiến Chúa Công." Khương Tử Nha, Thân Công Báo liên mang hành lễ.

"Thượng Tiên năng lai phụ trợ Cơ Xương, thị Cơ Xương kỷ bối tử tu lai phúc phận, khoái khoái miễn lễ." "Hầu gia giá thoại khả bất đối, ngã đẳng ký nhiên thị tiền lai phụ trợ Hầu gia, na tự nhiên thị thần, Hầu gia thị quân, hợp cai thụ ngã đẳng giá nhất lễ." Khương Tử Nha cứng rắn kéo Thân Công Báo cùng hành lễ với Cơ Xương.

Nhưng rất nhanh Cơ Xương lại nhíu mày, "Chỉ thị như kim Tây Kỳ văn võ bách quan câu tại, một hữu thập gì hảo chức vị, lưỡng vị Thượng Tiên..." Cơ Xương dã thị nhân lão thành tinh, tưởng khán khán lưỡng nhân bản sự chẩm gì dạng.

"Chức vị thập gì đích vô sở vị, Hầu gia tận quản an bài tựu thị liễu, ngã đẳng định tận tâm tận lực tố hảo." Khương Tử Nha, Thân Công Báo thập phân vô sở vị.

"Ừm..." Cơ Xương trầm ngâm một lát, "Tây Kỳ bắc biên hoàn hữu lưỡng cá tiểu huyện thành, tựu do lưỡng vị đảm nhậm huyện lệnh nhất chức ba." "Không thành vấn đề." Khương Tử Nha, Thân Công Báo trực tiếp đáp ứng liễu hạ lai.

Họ bái sư học nghệ đâu phải là học suông, tinh thông chính vụ triều đình, vận hành hệ thống, dù là ở những nơi nghèo khó lạc hậu nhất, họ cũng tự tin có thể khiến nó thay đổi diện mạo hoàn toàn.

Ngày hôm sau, Khương Tử Nha, Thân Công Báo liền nhậm chức, rời xa Tây Kỳ.

Tây Bá Hầu phủ, đại điện nghị sự, Cơ Xương cao tọa thủ vị, thần sắc ngưng trọng, đạm đạm đích khán trứ huy hạ đích văn võ bách quan, hoãn hoãn đạo.

"Bán nguyệt chi tiền, hữu phượng minh vu Kỳ Sơn, chư vị khả đô thính đáo liễu?" Văn võ bách quan nhĩ khán khán ngã, ngã khán khán nhĩ, câu thị điểm đầu, "Khải bẩm Hầu gia, ngã đẳng thính đáo liễu." Tiếng phượng minh nửa tháng trước vô cùng vang dội, không chỉ họ, tùy tiện tìm một người ở Tây Kỳ cũng có thể nghe thấy.

Cơ Xương văn ngôn, kiểm sắc vi vi nhất tùng, mệnh nhân quan thượng đại môn, "Tạc nhật, hữu Côn Luân Thánh Nhân đệ tử, Tây Phương Thánh Nhân đệ tử lai đầu, thuyết liễu bát cá tự, phượng minh Tây Kỳ, thiên mệnh quy Chu, giá bát cá tự, chư vị chẩm gì khán?" "Cái gì, Thánh Nhân đệ tử lai đầu?" "Phượng minh Tây Kỳ, thiên mệnh quy Chu, giá khởi bất thị dự kỳ trứ ngã Tây Kỳ đương hưng?" "Hầu gia, giá thị thiên mệnh sở quy a, đương kim Đại vương hôn dung vô đạo, tứ ý bác đoạt ngô chư hầu môn thực lực, cảo đích thiên nộ nhân oán, Hầu gia, giá chủng thì hậu, nâm ứng cai trạm xuất lai a." Cơ Xương tiện thị Tây Kỳ duy nhất đích vương, giá thoại nhất xuất, văn võ bách quan phân phân phụ hòa, nhãn trung mạo xuất hùng hùng hỏa quang, hảo tượng đại sự dĩ thành.

Cơ Xương bãi liễu bãi thủ, trường thán nhất thanh, "Đại vương cận ta niên lai, tần tần phát xuất vương lệnh, bỉ như na Thôi Ân Lệnh, cảo đích thiên nộ nhân oán, bất nhiên hựu khởi hội phượng minh Tây

Kỳ, ký nhiên như thử, giá trọng nhậm, ngã Cơ Xương tiện tiếp hạ liễu, bất quá cha môn, tịnh phi thị yếu thôi phiên đại thương thống trị, nhi thị yếu thanh quân trắc, thanh trừ Đại vương thân biên đích gian thần." Đại Thương lập quốc đáo hiện tại, dĩ kinh hữu mạn trường nhất đoạn thời gian, Đại Thương chính thống, dĩ kinh thâm nhập nhân tâm.

Như quả mậu nhiên khởi binh, danh bất chính ngôn bất thuận, phản nhi tự thân thành liễu đại nghịch bất đạo bạn nghịch.

Sở dĩ tất tu đả trứ thanh quân trắc danh hào, tài hữu khả năng đả tiến Triều Ca.

Chương 309

Nhi nhất đán đả tiến Triều Ca, na đáo thì hậu, thập gì đông tây đô do tha Cơ Xương thuyết liễu toán liễu.

Bất quá tại thử chi tiền, hoàn yếu liên hệ lánh ngoại đích tam đại chư hầu, nhất khởi xuất binh, đáo thì hậu thắng toán tài hội canh đại.

Ngay khi Cơ Xương chuẩn bị kéo ba vị chư hầu còn lại vào cuộc, thì ở vương thành Triều Ca xa xôi, Đế Tân, do Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ hộ giá, đã lên đường đi về phía Đông Lỗ.

Dù có mấy loại thần vật như Thực Diêm tinh luyện, Bạch Đường tinh luyện, Bạch Chỉ, Khúc Viên Lê.

Khiến thực lực Đại Thương trong những năm này có tiến bộ vượt bậc.

Nhưng Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc trấn giữ một phương, dưới sự tích lũy vô số đời, nội tình sâu dày biết bao.

Vạn nhất lão tặc Cơ Xương dựa vào cái lưỡi không thối ba tấc của mình, thuyết phục được ba nhà chư hầu còn lại.

Cùng nhau tạo phản, thì đối với Đế Tân mà nói, quả thực sẽ rất khó giải quyết.

Vì vậy Đế Tân phải ra tay trước, phá vỡ liên minh giữa Tứ Đại Chư Hầu, khiến sức mạnh của họ không thể hội tụ lại với nhau.

Khương Hoàng Hậu của Đế Tân, chính là con gái ruột của Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở đương kim, hơn nữa Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở trong số Tứ Đại Chư Hầu Vương, đi theo con đường trung dung.

Vì vậy Đế Tân dự định đích thân đến Đông Lỗ một chuyến, nếu có

thể thuyết phục được Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở.

Thì có thể lấy Khương Hoàn Sở làm cầu nối, rồi lại khiến hai đại chư hầu còn lại phản lại.

Trên vùng đất Đông Lỗ, một chiếc xe ngựa không mấy nổi bật từ từ đi tới.

Người đánh xe là Hoàng Phi Hổ trong trang phục nông dân, bên trong ngồi chính là Đế Tân.

Hai bên xe ngựa, là đồng bằng vô tận, phóng tầm mắt nhìn ra, vô số nông dân đang lao động trên đồng bằng, như những con kiến cần mẫn.

Tiếng xe ngựa lộc cộc truyền đến, rất nhanh đã đến trước cổng thành Đông Lỗ, sau khi kiểm tra không có nhân viên khả nghi, và đã nộp phí vào thành.

Hoàng Phi Hổ trực tiếp đánh xe thẳng đến trung tâm thành, vội vã đến Đông Bá Hầu phủ.

Không nằm ngoài dự liệu, khi Hoàng Phi Hổ đánh xe dừng trước cổng Đông Bá Hầu phủ thì lại một lần nữa bị lính gác trước cổng xua đuổi.

Hoàng Phi Hổ xuống xe ngựa, trực tiếp ghé sát tai tên lính gác thì thầm vài câu.

Chỉ thấy sắc mặt tên lính gác lập tức tái nhợt, sau đó cung kính mời Hoàng Phi Hổ vào phủ.

Hoàng Phi Hổ, Đế Tân tiến vào trong phủ, được an bài ở khách phòng.

Chẳng bao lâu sau, Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở thân hình cao lớn vội vàng đến.

Ban đầu tưởng là kẻ nào to gan mạo danh Đại vương, gan to tày trời, nhưng sau khi nhìn thấy Đế Tân, sự nghi ngờ trong lòng Khương Hoàn Sở hoàn toàn tan biến.

Sau khi lui hết tả hữu, Khương Hoàn Sở cung kính hành lễ với Đế Tân.

"Thần Khương Hoàn Sở, bái kiến Đại vương, bái kiến Võ Thành Vương." "Nhạc trượng đại nhân đứng dậy đi." Sắc mặt Đế Tân vô cùng bình tĩnh, đưa tay hư đỡ một cái.

Khương Hoàn Sở đứng dậy xong, có chút không thể tin được nói, "Đại vương, sao ngài lại ăn mặc như vậy, chẳng lẽ Triều Ca đã xảy ra chuyện gì sao?" Đế Tân nhàn nhạt, "Ta lần này đến, là để chỉ cho nhạc trượng đại nhân một con đường sáng." "Con đường sáng?" "Thần nguyện nghe rõ tường tận." Thái độ Khương Hoàn Sở vẫn cung kính.

"Mới đây, cô vương nhận được tin tức, Tây Kỳ mật mưu tạo phản, chuyện này, Đông Bá Hầu hẳn là đã biết rồi chứ?" Sắc mặt Khương Hoàn Sở tái nhợt, trên khuôn mặt thô kệch thoáng hiện vẻ chấn kinh.

"Tạo phản?

Tây Bá Hầu làm sao có gan lớn đến vậy, thần không dám tin!" Trong mắt Khương Hoàn Sở, thực ra từ trước đến nay chưa từng có ý nghĩ tạo phản Đại Thương.

Y sở dĩ tự tung tự tác với binh lực, thực ra là vì muốn làm thổ hoàng đế một phương ở Đông Lỗ, tự do tự tại, không bị người khác hạn chế.

Tuy trên danh nghĩa thần phục Đại Thương, nhưng thực tế lại là một trạng thái độc lập.

Đế Tân không đáp lời Khương Hoàn Sở, mà hỏi, "Đông Bá Hầu đối với Thôi Ân Lệnh mà cô ban bố là nhìn nhận thế nào." "Thôi Ân Lệnh, là Đại vương ban ân cho thần hạ chúng ta, thần đẳng tự nhiên chấp nhận." Khương Hoàn Sở đáp.

Nhưng thực tế, đối với Thôi Ân Lệnh, trong lòng Khương Hoàn Sở vẫn có một đống lời oán trách.

Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc, ai mà không phải là công thần đi theo Thành Thang tiên tổ đánh thiên hạ.

Nay trấn giữ bốn phương, vì Đại Thương chống lại sự xâm lấn của man di bốn phương, bảo vệ trung tâm, hơn nữa mỗi năm còn triều cống cho Đại Thương một lượng lớn tài nguyên.

Họ tuy ở địa bàn của mình là thổ hoàng đế, là tồn tại nói một không hai, nhưng cũng tự hỏi lòng mình có xứng đáng với Đại Thương không.

Không hiểu Đại vương tại sao cứ nhất định phải làm suy yếu thế lực chư hầu của họ.

Dù sao thì mấy năm nay, mấy chục người con trai dưới trướng y, dã tâm cũng bành trướng kịch liệt, minh tranh ám đấu, nhượng y bất kham kỳ nhiễu.

Trừng phạt nặng sao, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, y cũng không nỡ, nếu không trừng phạt, ý đồ tranh quyền đoạt vị ngày càng nghiêm trọng.

Thậm chí văn võ bá quan triều đình đều đang chia phe phái, triều đình sớm muộn cũng sẽ rung chuyển.

Đế Tân nháy mắt với Hoàng Phi Hổ, Hoàng Phi Hổ liền nói, "Lão Khương, ở đây không có người ngoài, ngươi quên năm xưa chúng ta nam chinh bắc chiến, vào sinh ra tử rồi sao?" Đế Tân chân thành nói,

“Hôm nay ở đây không có Đông Bá Hầu, không có Thương Vương, chỉ có nhạc phụ và con rể, nhạc trượng đại nhân cứ nói hết đi.” Khương Hoàn Sở thở dài một hơi, trực tiếp nói ra những gì mình nghĩ trong lòng.

Đế Tân nghe xong, trực tiếp lắc đầu, “Nhạc trượng đại nhân, suy nghĩ của ngài quá ngây thơ rồi, thời Tiên vương Đế Ất, Tứ Đại Bá Hầu và tám trăm trấn chư hầu đã có chút không nghe theo chỉ huy của trung ương, nếu không phải cô vương sau khi kế vị, ăn không mặc ấm, ngày đêm chỉnh đốn, Đại Thương lại được hồi sinh, thì thiên hạ ngày nay, e rằng đã là của các chư hầu vương các ngươi rồi.” “Quyền lực, sẽ khiến dã tâm con người tăng tốc bành trướng, khi Đại Thương đến lúc suy yếu, Tứ Đại Bá Hầu Đông Tây Nam Bắc thật sự sẽ không động đến ý đồ nhỏ sao?” Khương Hoàn Sở nghe xong, mồ hôi lạnh túa ra, từ lời nói của Đế Tân, y cảm nhận được quyết tâm kiên định của Đế Tân.

Đế Tân tuyệt đối sẽ không tiếp tục thả mặc Tứ Đại Chư Hầu Vương tăng cường thực lực.

Mà là muốn làm suy yếu thực lực của họ, biến các chư hầu vương hoàn toàn trở thành chư hầu phụ thuộc của Đại Thương.

Đế Tân nhìn thẳng vào mắt Khương Hoàn Sở, chậm rãi nói, “Cơ Xương mưu nghịch, dĩ thành định cục, bình định Tây Kỳ, càng là thế tại tất đắc, nhạc trượng đại nhân nhược thị trợ ngã nhất tí chi lực, lai nhật Khương gia tuy nhiên vô liễu thao thiên đích quyền thế, đãn ngã khả bảo Khương gia chung sinh phú quý hạ khứ.” Nói xong, y nhìn về phía Hoàng Phi Hổ, “Bả đông tây đô thủ xuất lai ba.” “Vâng, Đại vương.” Hoàng Phi Hổ từ trong lòng ngực lấy ra phương pháp chế tác Khúc Viên Lê, Bạch Đường, Thực Diêm, Bạch Chỉ, trực tiếp đệ đáo liễu Khương Hoàn Sở đích thủ thượng.

“Đây là...” Khương Hoàn Sở mở ra xem, sắc mặt lập tức đại biến, “Đại vương, cái này...” Khương Hoàn Sở biết, phương pháp chế tác Bạch Đường, Thực Diêm, Khúc Viên Lê, Bạch Chỉ này, đều là bí mật bất truyền, lúc này lại giao cho y.

“Những thứ này, cô vương vốn dĩ sẽ truyền bá ra ngoài, chỉ là hiện tại sớm hơn một chút mà thôi.” Đế Tân không để ý đến sắc mặt kinh ngạc của Khương Hoàn Sở, cũng không nán lại ở Đông Bá Hầu phủ, gọi Hoàng Phi Hổ, trực tiếp rời khỏi Đông Lỗ.

Khương Hoàn Sở nhìn phương pháp chế tạo bốn đại thần vật đặt trên án đài.

Từ từ nắm chặt nắm đấm, lập tức truyền tín cho ba vị chư hầu vương còn lại.

Đại vương hùng tài đại lược, việc làm suy yếu thực lực chư hầu đang ở ngay trước mắt, hiện tại không thể không sớm chọn phe.

Đẳng tương lai đại chiến bạo phát, khả tựu tái dã một hữu vãn hồi đích cơ hội liễu.

Rất nhanh, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ nhận được tin tức từ Khương Hoàn Sở.

Chương 310

Sau một hồi suy nghĩ, quyết định trước hết xem Cơ Xương có thật sự tạo phản hay không.

Thời gian trôi đi như cát mịn chảy qua kẽ tay, thoáng chốc, lại chín năm nữa trôi qua.

Trong chín năm này, Khương Tử Nha, Thân Công Báo đã thể hiện tài năng kinh người.

Đến năm thứ ba đã được Cơ Xương triệu hồi về Tây Kỳ, trực tiếp nhậm chức Thừa tướng Tây Kỳ.

Khương Tử Nha làm Hữu Thừa tướng, Thân Công Báo làm Tả Thừa tướng, xứng danh song bích của Tây Kỳ, Ngọa Long Phượng Sồ.

Lại sáu năm tích lũy, dưới sự hiệp trợ của Khương Tử Nha, Thân Công Báo, quốc lực Tây Kỳ được nâng cao, quân lực hoàn bị, khí giới đầy đủ, dã tâm của Cơ Xương cũng ngày một mạnh mẽ hơn.

Còn Triều Ca, Đế Tân cũng không nhàn rỗi, dưới sự nỗ lực canh tác, Đát Kỷ lại sinh thêm ba bé trai, huyết mạch vương thất Đại Thương hưng thịnh.

Mỗi lần sinh con, Đế Tân còn đặc biệt báo cho các chư hầu một tiếng, chín năm qua, Bá Ấp Khảo có thể nói là sống không bằng chết.

Mỗi ngày trong lòng chỉ nghĩ đến việc công phá Triều Ca, xé xác đôi cẩu nam nữ kia thành vạn mảnh.

Chín năm trôi qua, trên Cửu Thiên, sát khí hội tụ cũng ngày càng nồng liệt hơn, che trời lấp đất, hầu như hóa tác thực chất.

Mức độ nồng đậm của nó, đã hoàn toàn không kém cạnh sát khí

tràn ngập trong Vu Yêu Đại Kiếp năm xưa.

Sát khí nặng nề hoành hành, che trời lấp đất, làm rối loạn tất cả nhân quả, thiên cơ mờ mịt đến mức chưa từng có!

Thánh địa Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, sắc mặt thâm trầm!

Phượng minh Tây Kỳ, thiên mệnh quy Chu, đây là đại thế thiên đạo muốn Tây Kỳ hưng thịnh, thay thế Đại Thương, ai có thể ngăn cản?

Ai ngăn cản, kẻ đó chính là nghịch thiên mà hành, y đã cho Khương Tử Nha xuống núi, phò tá Tây Kỳ bấy nhiêu năm, đã đến lúc đánh tiếng chiến đầu tiên chống Thương!

"Nam Cực ở đâu!" Tiếng nói lạnh lùng của Nguyên Thủy vang vọng khắp Côn Luân Sơn, chỉ lát sau Nam Cực Tiên Ông đã vội vã chạy tới, "Đệ tử Nam Cực bái kiến Lão sư." "Truyền lệnh của ta, bảo Tử Nha khởi binh đi, có đạo thống Thánh nhân ta tương trợ, nhất định có thể thay Đại Thương mà làm chủ." "Vâng, Lão sư." Nam Cực Tiên Ông lĩnh mệnh xong, ngoan ngoãn lui khỏi Ngọc Hư Cung, bay xuống hạ giới, truyền mệnh lệnh tới Khương Tử Nha.

Tại Thánh địa Tu Di, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng nhanh chóng nhận được tin tức, liền phái Bạch Liên Đồng Tử xuống hạ giới truyền tin.

Nam Cực Tiên Ông và Bạch Liên Đồng Tử tới Tây Kỳ, tìm Khương Tử Nha và Thân Công Báo, truyền đạt xong ý chỉ của Thánh nhân rồi ai nấy rời đi. "Giờ là lúc khai chiến ư?" Trên mặt Khương Tử Nha hiện lên một nụ cười đầy thâm ý.

Kiếp khí cuộn trào, Thánh nhân Ngọc Hư không thể ngồi yên được nữa rồi.

Nhưng Thánh nhân cũng không nghĩ xem, Đại Thương giờ đây, Thương Vương tận tâm cai trị, Tây Kỳ tuy mạnh, nhưng há có phải đối thủ của Đại Thương đã thức tỉnh?

Tuy nhiên, Khương Tử Nha và Thân Công Báo đã nắm rõ mục đích của mình, không chút do dự, lập tức tìm đến Cơ Xương. "Hầu gia, Lão sư nhà ta, Ngọc Hư Thánh nhân, cùng với hai vị Thánh nhân phương Tây đệ tử ta, đều truyền pháp chỉ, nói có thể khởi binh.

Lần khởi binh này là đại thế Thiên Đạo, thiên mệnh tại thân Hầu gia, nhất định có thể công đâu thắng đó, chiến đâu lợi đó, trực đảo Hoàng Long." Khương Tử Nha và Thân Công Báo đồng thanh nói. "Thánh nhân... thật sự nói như vậy sao?" Trên mặt Cơ Xương rõ ràng hiện lên sự lay động.

Đời người được mấy chín năm?

Thêm vài năm nữa, ông ta già yếu đi không còn đi lại được, e rằng sẽ chẳng còn hy vọng thành công.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt Cơ Xương lại trầm xuống, "Nhưng bên Đại Thương có Tiệt Giáo luyện khí sĩ tương trợ, chỉ dựa vào Tây Kỳ, e rằng không phải đối thủ a." Nguyên Thủy muốn mượn thiên mệnh Tây Kỳ, diễn hóa đại kiếp, đưa đệ tử Tiệt Giáo lên bảng, tiện thể cướp đoạt khí vận Nhân tộc.

Nhưng Cơ Xương cũng là lão hồ ly, muốn mượn Phượng Minh Kỳ Sơn, thiên mệnh quy về Chu.

Kéo Xiển Giáo và Tây Phương Giáo cùng xuống tràng, giúp ông ta thành tựu đại nghiệp.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo nhấn mạnh thêm, "Hầu gia cứ yên tâm, Lão sư nhà ta đã nói lời, sẽ toàn lực giúp Hầu gia hoàn thành đại nghiệp." "Được." Cơ Xương nghiến răng, ngầm hạ quyết tâm.

Rất nhanh, Cơ Xương truyền tin cho ba đại chư hầu, chuẩn bị cùng nhau phản Thương, "thanh quân trắc".

Lập tức, ba đại chư hầu hồi tín lại, vỗ ngực nói Tứ Đại Bá Hầu sẽ đồng tiến đồng thoái, cùng nhau phản Thương.

Rất nhanh, Cơ Xương hạ vương lệnh cho hai trăm chư hầu dưới trướng Tây Kỳ, lệnh họ điều binh khiển tướng.

Tập hợp ở Đại Thương, chuẩn bị cho cuộc phản loạn chống lại Đại Thương.

Nửa tháng trôi qua, thế lực hai trăm chư hầu tề tụ Tây Kỳ, Cơ Xương chính thức giương cao cờ "thanh quân trắc".

Nhưng ngoài dự liệu của Cơ Xương là Đông Bá Hầu, Nam Bá Hầu, Bắc Bá Hầu lại không xuất binh, trái lại còn khoanh tay đứng nhìn. "Khốn kiếp!" Cơ Xương tức đến nỗi suýt phun ra một ngụm máu già, nói thì ngon lành lắm.

Nhưng một khi đến lúc hành động thật sự, từng kẻ lại làm rùa rụt cổ.

Tuy nhiên, điều duy nhất khiến Cơ Xương tâm tình tốt hơn một chút là ba đại bá hầu, từng kẻ đều là lão cẩu ổn trọng, không muốn cùng ông ta "thanh quân trắc", ít nhất cũng không quay lại giúp Đại Thương.

Tây Kỳ của ông ta, chỉ cần "trực đảo Hoàng Long", công phá được Đại Thương, thì mọi chuyện đều dễ bề giải quyết.

Rất nhanh, Tây Kỳ, Cơ Xương giương cao đại kỳ "thanh quân trắc", tinh nhuệ Tây Kỳ liên hợp với tinh nhuệ của hai trăm chư hầu dưới trướng Tây Kỳ, xưng là ba trăm vạn đại quân, sắp tới sẽ thảo phạt Đại Thương.

Khoảnh khắc Cơ Xương tạo phản, trên không Tây Kỳ, một con

Giao Long vạn trượng bay lên.

Xuyên qua mây mù, phát ra tiếng gào thét chấn động màng nhĩ.

Đế Tân đã sớm cài cắm vô số thám tử ở Tây Kỳ, khi Cơ Xương giương cao đại kỳ "thanh quân trắc", mấy thám tử đã cưỡi tuấn mã, cuồng bôn về Triều Ca truyền tin.

Vài ngày sau, tình báo do thám tử truyền về cũng rốt cuộc đến tay Đế Tân.

Đế Tân nhìn tin tức từ Tây Kỳ truyền tới, trên mặt lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Lão tặc Cơ Xương, rốt cuộc cũng tạo phản rồi, tinh binh cường tướng mà Đại Thương bồi dưỡng bao nhiêu năm nay, cũng rốt cuộc có đất dụng võ.

Sáng sớm hôm sau, Đế Tân dưới sự hầu hạ của Đát Kỷ, khoác lên vương bào trắng, triệu tập văn võ bá quan đến Long Đức Điện nghị sự.

Trên Long Đức Điện, sau khi văn võ bá quan báo cáo xong công vụ thường lệ, đang chuẩn bị bãi triều thì Đế Tân lấy từ trong lòng ra một xấp mật báo Tây Kỳ, sắc mặt bình tĩnh nói: "Đây là mật báo mà cô vương đã cài cắm thám tử ở Tây Kỳ gửi về ngày hôm qua, chư vị hãy cùng xem." Phí Trọng và Vưu Hồn vội vàng đón lấy, sau đó chia cho văn võ bá quan dưới Long Đức Điện.

Bá quan tùy tay nhận mật báo, tùy ý xem qua, nhưng rất nhanh, ánh mắt trở nên sắc bén, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng.

Chương 311

Long Đức Điện vốn còn hơi ồn ào, trong khoảnh khắc trở nên im phăng phắc.

Nhưng ngay sau đó, dường như nước lạnh đổ vào chảo dầu, cả Long Đức Điện lập tức vang lên tiếng chửi rủa ầm ĩ. "Tên tặc tử Cơ Xương, lại dám suất chư hầu cùng phản Đại Thương ta?" "Khốn kiếp, Tây Kỳ đời đời chịu hoàng ân Đại Thương, không nghĩ báo đáp thì thôi, lại dám ngang nhiên làm loạn, thật đáng chết!" "Lão tặc Cơ Xương lòng bất trung đã rõ như ban ngày, Bệ hạ, thần nguyện suất đại quân bình định Tây Kỳ." Văn võ bá quan mặt đỏ bừng, nghĩa phẫn điền ưng, lớn tiếng mắng nhiếc Cơ Xương.

Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ càng chủ động xin ra trận, muốn bình định Tây Kỳ.

Phí Trọng, Vưu Hồn hai người trên mặt cũng lộ ra một tia tức giận.

Đại Thương dưới sự cai trị mười mấy năm của Đại Vương, thương nghiệp hưng vượng, thực diêm, bạch chỉ, bạch đường v.v... bán ra bốn phương, kiếm về vô số tài nguyên.

Khúc Viên Lê ra đời, càng khiến lương thực dự trữ trung ương Đại Thương lên tới đỉnh cao, giá lương thực rẻ mạt.

Bá tánh cuộc sống sung túc, không còn lo lắng thiên tai đói kém.

Nhưng Cơ Xương kia, lại còn muốn tạo phản, âm mưu chiếm đoạt thần khí, thật là vô quân vô phụ, uổng làm con người!

Trên vương tọa, Đế Tân khẽ phất tay, tiếng nói của văn võ bá quan mới dần nhỏ lại.

Rất nhanh, cả Long Đức Điện lại khôi phục trạng thái im phăng phắc, nhưng trong lòng văn võ bá quan đều nghẹn một cục tức.

Đặc biệt là các võ tướng, vừa phẫn nộ vừa có chút kích động.

Đại Thương đã nhiều năm không có chiến sự, nay Tây Kỳ tạo phản, chiến loạn lại nổi lên, đây là cơ hội tốt để họ lập công dựng nghiệp.

Trên vương tọa, Đế Tân thở dài một tiếng, "Trên chiến báo Tây Kỳ truyền về ghi rõ ràng rằng, Tây Bá Hầu Cơ Xương lần khởi binh này là 'thanh quân trắc', muốn thanh trừ những kẻ gian nịnh bên cạnh cô vương." "Thế nhưng bên cạnh cô vương, thật sự có gian nịnh ư?

Thái Sư Văn Trọng, là nguyên lão ba triều, lao khổ công cao.

Năm Đế Tân thứ bảy, xuất chinh Bắc Hải, bắt giết Viên Phúc Thông, vì Đại Thương ta bình định chiến loạn Bắc Hải, thu về tài nguyên, khoáng sơn vô số, cũng luyện ra không biết bao nhiêu quân nhu.

Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, phụ trách bảo vệ an toàn vương thành Đại Thương ta, những năm nay tận tâm tận lực, không dám lơi lỏng một ngày nào, đã biến vương thành Đại Thương ta thành kiên cố như thành đồng vách sắt." "Thừa tướng Tỷ Can, Thượng Đại Phu Mai Bá, những năm gần đây vì triều chính mà hao tâm tổn trí, già đi không còn ra hình dạng.

Lại còn Phí Trọng, Vưu Hồn, thường xuyên cùng cô vương xử lý chính vụ đến tận đêm khuya, bản vương không ngủ thì họ không ngủ, bản vương tỉnh dậy thì họ đã hầu cận bên cạnh." "Đại Vương!" Phí Trọng và Vưu Hồn bên cạnh Đế Tân đã cảm động đến rưng rưng nước mắt.

Họ chưa từng nghĩ rằng trong lòng Đại Vương, mình lại có vị trí

như vậy. "Đại Vương!" Dưới Long Đức Điện, văn võ bá quan nghe những lời xuất phát từ tâm can của Đế Tân, cũng đồng loạt cảm động, nước mắt giàn giụa.

Năm xưa khi Đại Vương vừa kế vị là cảnh tượng thế nào?

Quốc khố trống rỗng, ruộng đất khan hiếm, bá tánh cơm không đủ ăn, chính sự hủ bại, tham quan ô lại hoành hành.

Thế nhưng ngày nay thì sao?

Kho lương thực đầy đủ biết lễ tiết, áo quần ấm no biết vinh nhục.

Bạch chỉ, thực diêm, bạch đường, khúc viên lê bốn vật thần kỳ.

Mang lại vô số tài phú cho Đại Thương, bá tánh an cư lạc nghiệp, binh cường mã tráng, đã là thịnh thế lớn nhất kể từ khi Đại Thương lập quốc.

Sở dĩ Cơ Xương và những kẻ khác dùng đại kỳ "thanh quân trắc" để phản lại Đại Thương.

Chẳng qua là để có một cơ hội xuất binh danh chính ngôn thuận mà thôi. "Đại Vương, xin cho lão thần xuất chinh, nhất định sẽ dâng thủ cấp lão tặc Cơ Xương kia lên!" Văn Trọng mũi cay xè, trực tiếp bước ra khỏi hàng, nghĩa phẫn điền ưng nói.

Sớm biết Cơ Xương này có dã tâm lang sói như vậy, năm xưa khi Cơ Xương nhập Thương triều bái ông ta đã nên dùng một roi đập nát đầu chó của hắn rồi.

Hoàng Phi Hổ cũng ôm quyền tiến lên, chắp tay nói, "Đại Vương, thần xin được xuất chiến, thế tất đại phá quân giặc, dâng đầu chó tên tặc Cơ Xương kia lên." Bên phía võ tướng, có Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ dẫn đầu, các võ tướng khác càng háo hức, nhao nhao xin chiến.

Đế Tân nhìn về phía Phí Trọng và Vưu Hồn, tâm tình trầm thống,

"Tâm nguyện của cô vương, chính là thiên hạ thống nhất, bá tánh an cư lạc nghiệp, được ăn no mặc ấm.

Nay tân chính đã đạt được thành quả, cuộc sống bá tánh đã cải thiện rất nhiều, quan lại thanh liêm, lương thảo dồi dào.

Tây Bá Hầu lại cứ muốn nghịch thiên mà hành, khởi xướng chiến tranh, dấy binh làm loạn, thì đừng trách cô vương." "Phí Trọng, Vưu Hồn đâu?" "Thần có mặt." Phí Trọng, Vưu Hồn vội vàng bước lên một bước. "Các ngươi mau chóng soạn một bản hịch văn chinh thảo, truyền bá khắp bốn phương, để bá tánh Đại Thương ta xem, cô vương là người thế nào, cũng để bá tánh Tây Kỳ xem, Tây Bá Hầu của họ là người thế nào." "Vâng, Đại Vương." Phí Trọng, Vưu Hồn mắt sáng rực, việc soạn hịch văn này là sở trường của họ, liền vội vàng gật đầu nhận lời.

Đế Tân nói xong, nhìn về phía Văn Trọng, "Lão Thái Sư, cô vương phong ngươi làm Thiên Hạ Binh Mã Đại Nguyên Soái, tiết chế binh mã thiên hạ, không có vương lệnh, không ai được điều động." "Thần Văn Trọng, lĩnh chỉ." Văn Trọng nghiêm túc gật đầu. "Hoàng Phi Hổ đâu?" "Thần có mặt." "Cô vương phong ngươi làm Thiên Hạ Binh Mã Phó Nguyên Soái, hiệp đồng Lão Thái Sư hành quân, phụ trách trấn giữ Triều Ca.

Ngoài ra, từ giờ phút này trở đi, thành Triều Ca toàn thành giới nghiêm, văn võ bá quan, ai làm chức phận nấy, không được có bất kỳ sơ suất nào." "Vâng, Đại Vương." Đế Tân nói xong, lại dặn dò, "Truyền lệnh cho Tổng binh năm cửa Tị Thủy Quan, Giới Bài Quan, Xuyên Vân Quan, Lâm Đồng Quan, Đồng Quan, tăng cường giới bị, toàn bộ cửa quan giới nghiêm, phòng bị Tây Kỳ!" "Vâng." Hoàng Phi Hổ chắp tay nói.

Năm cửa quan này là con đường tất yếu từ Tây Kỳ đến Vương đô

Triều Ca của Đại Thương.

Đồng thời cũng là con đường tiện lợi nhất để Tây Kỳ tấn công Đại Thương, Tây Kỳ muốn tấn công Đại Thương, không đi con đường này thì không được. "Bãi triều đi." Đế Tân thở dài một tiếng, thần tình bi thống, dưới sự dìu đỡ của Phí Trọng và Vưu Hồn mà bãi triều.

Văn võ bá quan cũng ai nấy lui đi, suốt quá trình giới nghiêm, không có nghĩa là họ có thể nhẹ nhõm bao nhiêu, áp lực trên người ngược lại càng thêm trầm trọng.

Thời gian thoắt cái, hai ngày trôi qua, Phí Trọng và Vưu Hồn đã soạn xong hịch văn thảo phạt.

Hầu như đã truyền khắp nội địa Đại Thương, lọt vào tai mỗi một bá tánh.

Hịch văn chinh thảo này do Phí Trọng và Vưu Hồn vắt óc ra viết, liệt kê mười tội trạng lớn của Cơ Xương, khiến Cơ Xương đứng đối diện với toàn bộ bá tánh.

Sau khi hịch văn truyền bá khắp nội địa Đại Thương, vẫn đang với tốc độ cực nhanh, truyền bá ra ngoại địa Đại Thương. "Cái gì?

Tây Bá Hầu tạo phản rồi ư?" "Đại Vương hiện tại có hùng tài đại lược, kế thừa quá khứ, mở lối tương lai.

Chính vì có Đại Vương, chúng ta mới được ăn no mặc ấm.

Nếu không có Đại Vương, chúng ta làm sao có được ngày tháng hạnh phúc hôm nay?

Tây Bá Hầu Cơ Xương, đáng chết!" "Đáng chết, phát động chiến tranh, vì thỏa mãn tư dục trong lòng mà bất chấp bá tánh, thật là đại gian đại nịnh!" "Ta nghe nói Cơ Xương tạo phản, lại còn dùng đại kỳ 'thanh quân trắc'.

Chương 312

Đại Vương anh minh thần võ, văn võ bá quan một lòng phò trợ, đâu ra cái thứ gian nịnh nào?

Ta thấy lão tiểu tử Cơ Xương kia mới là gian nịnh!" "Hừ, đất này không trồng cũng được, ta muốn làm binh, thảo phạt Tây Kỳ!" "Đọc sách vạn lần thì có ích gì, chi bằng bảo gia vệ quốc." Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cả Đại Thương hoàn toàn sôi sục!

Vô số thanh niên trai tráng, kiên quyết vứt bỏ ruộng đất trong tay, lựa chọn tòng quân!

Vô số người đọc sách, gác bút tòng quân, lựa chọn cầm trường đao, bảo gia vệ quốc.

Còn những thương nhân, phú hộ, địa chủ giàu có thì lấy hết tiền bạc tích trữ trong nhà, trực tiếp quyên tặng cho Đại Thương!

Đế Tân tuy chỉ kế vị hơn hai mươi năm, nhưng nội địa Đại Thương lại có thể nói là thay đổi từng ngày, phú hộ giàu có, thương nhân buôn bán, không biết xuất hiện bao nhiêu!

Ngay cả những nông hộ bần cùng nhất, nhờ sản xuất từ đất đai, cũng có thể ăn no mặc ấm.

Thậm chí trong tay còn có thể có chút tiền nhàn rỗi, sắm sửa ăn Tết, trải qua một cái Tết sung túc.

Phải biết rằng, cuộc sống như vậy, vào thời Đế Ất, tuyệt đối không thể nhìn thấy, tất cả những điều này, đều quy công cho công lao cải cách của Đế Tân!

Công lao này, gắn kết lợi ích của tất cả mọi người trên dưới Đại Thương, ai muốn đụng chạm.

Kẻ đó chính là kẻ thù của toàn thể nhân dân Đại Thương, mà Cơ Xương, hiển nhiên chính là kẻ thù đó!

Chỉ trong vòng một tháng sau khi hịch văn chinh thảo được truyền ra, đã có tích lũy ba trăm vạn người tòng quân.

Các phú hộ Đại Thương tích lũy quyên tặng ba mươi tỷ đồng tiền, tương đương ba mươi triệu quan.

Trên Long Đức Điện, hai tay Phí Trọng và Vưu Hồn đều đang run rẩy. "Đại Vương, đây là danh sách ứng nghĩa nhập ngũ trong một tháng gần đây, còn có tiền lương do các nhà quyên tặng, xin ngài xem qua." Đế Tân tiếp nhận tấu báo do Phí Trọng và Vưu Hồn dâng lên, liếc mắt nhìn một cái, hơi kinh ngạc, "Nhiều đến vậy sao?" "Khải bẩm Đại Vương, những con số này là ba ngày trước mới thống kê xong, ba ngày nay, e rằng còn rất nhiều, đang trong quá trình đăng ký lập sổ sách." Phí Trọng và Vưu Hồn đều đã tê dại, lật xem sử sách, nào có chuyện như vậy từng xảy ra?

Thật sự không thể tưởng tượng nổi, ngay cả họ vốn ngày thường một cọng lông cũng không rút, cũng mỗi người quyên tặng mấy vạn quan.

Đế Tân thần sắc nhẹ nhàng nói, "Binh lực Tây Kỳ vốn đã không bằng Đại Thương ta, với thực lực của họ, cũng tuyệt nhiên không cách nào uy hiếp được Đại Thương ta.

Hãy dừng tiếp nhận quyên tặng, đồng thời truyền lệnh cho tất cả thanh niên trai tráng tham gia chinh binh trở về nhà.

Trận chiến này, phải để chư hầu bốn phương nhìn thấy, nội tình của Đại Thương ta bây giờ!" "Vâng, Đại Vương." Phí Trọng và Vưu Hồn vội vàng lui xuống chấp hành vương lệnh.

Ánh mắt sâu thẳm của Đế Tân nhìn về phương xa, Lão sư đã từng

nói, điều Đại Thương phải đối mặt, tuyệt đối không chỉ là Tây Kỳ, mà là một thế lực khổng lồ tồn tại phía sau Tây Kỳ.

Không, không nên nói là Đại Thương, mà là toàn bộ Nhân tộc!

Con đường Nhân tộc, vẫn còn trọng trách và xa vời, may mắn là phía sau hắn, còn có Lão sư giúp đỡ.

Lúc này, tại Tị Thủy Quan, Tổng binh Hàn Vinh hung hăng nhổ một bãi nước bọt về phía Tây Kỳ. "Lão già Cơ Xương này, đúng là sống đến phát ngán rồi, lại dám tạo phản, ta muốn xem hắn làm sao qua được Tị Thủy Quan của ta!" Bên cạnh Hàn Vinh, một nam thanh niên trên mặt lộ ra nụ cười nắm chắc phần thắng. "Tổng binh đại nhân, không cần lo lắng, có chúng ta ở đây, Tị Thủy Quan này, bọn chúng không phá được đâu.

Đến bao nhiêu người, cứ để bọn chúng tổn thất bấy nhiêu người." Người nói chuyện chính là đệ tử Tam Đại của Tiệt Giáo, đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, đệ tử của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, Dư Hóa!

Tuy là đệ tử Tam Đại của Tiệt Giáo, nhưng tư chất trác tuyệt, một thân đạo hạnh đã Kim Tiên viên mãn, lại có Lục Hồn Phiên và Hóa Huyết Thần Đao hai kiện bảo bối.

Trong số Kim Tiên, hiếm có địch thủ, ngay cả Thái Ất Kim Tiên, nếu không cẩn thận, cũng phải chịu thiệt lớn.

Trên mặt Hàn Vinh lộ ra nụ cười lạnh, "Nói đúng lắm, chúng ta cứ 'thủ chu đãi thỏ', ngồi chờ lão già Cơ Xương kia tới công." Sau khi Đế Tân kế vị, thương nghiệp Đại Thương hưng vượng, dưới sự chỉ điểm ngầm của Triệu Công Minh.

Đế Tân đã chú trọng gia cố năm cửa quan từ Triều Ca thông đến Tây Kỳ.

Hơn hai mươi năm qua, năm cửa quan kiên cố như thành đồng, có

đại lượng tinh nhuệ trấn thủ.

Nói là một cửa quan, kỳ thực gọi là một tòa thành, cũng không quá lời.

Cơ Xương giương cao đại kỳ tạo phản, Đế Tân ban bố hịch văn bình loạn, trong khoảnh khắc, kiếp khí chín tầng trời lan tràn với tốc độ nhanh hơn.

Không ngừng mở rộng ra bốn phương, dường như muốn để uy lực lượng kiếp khuếch tán ra toàn bộ Hồng Hoang.

Thánh địa Côn Luân, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy tay nâng Tam Bảo Ngọc Như Ý, sắc mặt lạnh nhạt, "Từ nay trở đi, phàm là đệ tử Ngọc Thanh Xiển Giáo ta, có thể xuống núi trợ lực Tây Kỳ." Nói xong, Nguyên Thủy dừng một chút, "Giữa đường nếu gặp đệ tử Tiệt Giáo, ra tay không cần lưu tình, cứ xem như kẻ thù sinh tử mà giết, đưa bọn chúng toàn bộ lên Phong Thần Bảng." Tiếng nói của Nguyên Thủy, như gió lạnh thổi tới từ đêm đông tịch mịch, thấu xương, đây là sát cơ đến từ Thánh nhân! "Vâng." Trên Côn Luân Sơn, vang lên tiếng đáp ứng nhất trí, ẩn ẩn mang theo sự hưng phấn.

Chúng đệ tử Côn Luân, vốn đã ghét bỏ đệ tử Tiệt Giáo, lúc này càng mài quyền sát chưởng, chuẩn bị thể hiện thật tốt.

Phương Tây, Tu Di Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng hiệu triệu chúng môn nhân, có thể tùy thời nhập kiếp, bắt giữ đệ tử Tiệt Giáo!

Dù sao thì dù họ không nhập kiếp, đợi khi kiếp khí tăng lên đến một mức nhất định, cũng sẽ tự động nhập kiếp.

Bờ Đông Hải, Kim Ngao Đảo, trên hòn đảo rộng lớn, vạn tiên triều bái, tiên linh chi khí khủng bố, hóa thành thủy triều, che trời che đất, hải lượng Đạo uẩn, tràn ngập khắp nơi, kinh thế hãi tục.

Đây chính là Thánh địa Tiệt Giáo, trải qua sự kinh doanh vô số vạn

năm của Thông Thiên, dù gọi nó là Động Thiên Phúc Địa đệ nhất Hồng Hoang, tuyệt đối cũng không ai có ý kiến phản đối.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên khoác đạo bào màu xanh, thần sắc cổ kính không chút gợn sóng.

Phía sau lưng có hư ảnh thần kiếm ẩn hiện, khí tức toàn thân dần dần tăng lên đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Tiệt Giáo ngày nay, là vạn tiên triều bái đích thực, dưới sự gia trì của khí vận khủng bố, khiến Thông Thiên thực sự "nhất nhật thiên lý", tu vi càng thêm tinh thuần, sự cảm ngộ đối với Đạo, Pháp tắc càng thêm thâm thúy. "Phong Thần Đại Kiếp, cứ chờ xem đi!" Môi Thông Thiên vô ý khẽ mở, nói ra mấy chữ.

Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Lão Tử đang dùng Thái Cực Đồ để thôi diễn thiên cơ!

Nhưng thôi diễn nửa ngày, thiên cơ vẫn một mảnh tối tăm, mơ hồ không rõ.

Lượng kiếp lần này, vốn dĩ giống như Long Hán, Vu Yêu, thập phần tầm thường, là để tiêu tan sát khí thiên địa, khiến thiên địa trở lại thanh minh.

Nhưng trên thực tế, lại là nhằm vào Nhân tộc và Tiệt Giáo.

Vì sao lại nhằm vào hai bên này?

Bởi vì tốc độ phát triển của hai bên, thực sự quá nhanh, nhanh đến mức đã uy hiếp tới sự thống trị của Thánh nhân.

Tiệt Giáo, thì không cần nói nhiều, vạn tiên triều bái, đệ tử trong môn phái xếp hàng đầu trong các đạo thống Thánh nhân, chất lượng đệ tử cũng xếp hàng đầu, không ai có thể tranh phong với họ.

Chương 313

Còn Nhân tộc những năm gần đây phát triển, càng là "nhật tân nguyệt dị", đặc biệt là tại Tổ địa Nhân tộc, Thái Ất tu sĩ, Đại La tu sĩ, xuất hiện không ngừng.

Ngay cả Chuẩn Thánh đại tu hiếm thấy ở Hồng Hoang, tại Tổ địa Nhân tộc cũng có rất nhiều.

Đương nhiên, ngoài điều này ra, điểm quan trọng nhất, là Nhân Đạo đang chấn động, dần dần phục hồi!

Bốn yếu tố quan trọng nhất cấu thành một thế giới, là Địa Hỏa Thủy Phong.

Ngoài ra, là Thiên, Địa, Nhân Tam Đạo.

Thiên Đạo là quy tắc, Địa Đạo là chúng sinh, còn Nhân Đạo, lại là biến số trong cõi vô hình!

Hiện nay Thiên Đạo có sáu vị Thánh, Địa Đạo có Hậu Thổ Thánh nhân, chỉ có Nhân Đạo là còn chưa có Thánh nhân tọa trấn!

Giờ đây Nhân Đạo chấn động, đợi sau khi Nhân Đạo sinh ra Thánh nhân, Thiên, Địa, Nhân Tam Đạo sẽ tương đương với việc ngồi ngang hàng nhau.

Điều đó đối với các Thiên Đạo Thánh nhân đã quen với việc "duy ngã độc tôn" mà nói, không khác gì một đòn đả kích nặng nề nữa.

Đại kiếp, vốn dĩ đã cận kề, chẳng qua chỉ là lợi dụng sự thay đổi triều đại Thương Trụ mà cụ thể hóa mà thôi!

Thái Thanh ngồi trên bồ đoàn, không ngừng trầm tư, dưới đại kiếp, ông ta nên làm gì?

Khi Thái Thanh đang minh tư khổ tưởng, bên ngoài động phủ, tiếng Huyền Đô truyền đến, "Đệ tử Huyền Đô cầu kiến Lão sư." "Vào đi." Thái Thanh phất tay, động phủ mở ra, ý bảo Huyền Đô đi vào.

Huyền Đô sau khi vào, chắp tay nói, "Kiếp khí thiên địa càng lên một tầng lầu, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, Tiệt Giáo, đều đã phát giáo lệnh, lệnh môn nhân đệ tử hạ giới nhập kiếp, Nhân Giáo ta..." Thái Thanh thở dài một tiếng, "Ngươi cứ ở Thủ Dương Sơn, xem tiến trình lượng kiếp rồi hãy hành động." "Vâng, Lão sư." Huyền Đô gật đầu, chắp tay lui ra.

Bờ Đông Hải, Tổ địa Nhân tộc, trong Nhân tộc Thánh Điện.

Nhân tộc Tam Tổ: Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị.

Nhân tộc Tam Hoàng: Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên!

Ngũ Đế: Chuyên Húc, Đế Cốc, Nghiêu, Thuấn, Vũ.

Nhân Văn Thủy Tổ Thương Hiệt...

đều tề tựu một chỗ, bắt đầu nghị sự.

Đây là hội nghị cấp cao nhất của Nhân tộc, quyết định phương hướng tương lai của Nhân tộc.

Nhân Hoàng Hiên Viên hỏa khí lớn nhất, hùng hổ nói, "Cái gì mà Phong Thần Đại Kiếp, đại kiếp nhân lúc triều đại thay đổi mà nổi lên, rõ ràng là muốn đối phó Nhân tộc ta, cùng với Tiệt Giáo.

Lão Tổ, Hiên Viên xin được xuất chiến." Tam Tổ, Tam Hoàng, Ngũ Đế, đều là chí cường giả của Nhân tộc, dù kém cỏi nhất cũng là Đại La Kim Tiên viên mãn!

Quan trọng nhất là, Không Động Ấn trong tay, khí vận Nhân tộc ngưng tụ thành sợi dây, vận mệnh Nhân tộc, là do chính họ nắm giữ

trong tay.

Vũ Hoàng cũng trịnh trọng nói, "Lão Tổ, lời của Hiên Viên Lão Tổ, ta tán thành.

Đánh được một quyền mở đường, tránh khỏi trăm quyền tới, cứ đợi thời cơ, đợi Nhân tộc ta đản sinh Nhân Đạo Thánh nhân, mọi chuyện sẽ không còn gì đáng sợ." "Ta cũng tán thành." Các Ngũ Đế khác cũng nhao nhao mở miệng tán thành, cường giả Nhân tộc, điều không thiếu nhất chính là huyết tính, huống hồ đây lại là những Nhân tộc sơ tổ đã trải qua chân đao chân thương mà đi lên!

Trong mắt Tam Tổ, thần quang rực rỡ, nhìn về phía Phục Hy, "Hy Hoàng nói sao?" Phục Hy tinh thông đạo thôi diễn, lời nói của ông cực kỳ có trọng lượng, Tam Tổ cũng thường xuyên nguyện ý tham khảo.

Phục Hy trầm ngâm một lát, chậm rãi lắc đầu, "Phong Thần Đại Kiếp, nhìn thì có vẻ liên quan rất rộng, nhưng thực sự liên quan đến, chỉ có chư vị Thánh nhân.

Mà có thể quyết định kết quả của lần đại kiếp này, cũng chỉ có Thánh nhân.

Thực lực Nhân tộc dù mạnh gấp mười, đối mặt với đại thế, cũng như con kiến, nhúng tay vào cũng vô dụng." Phục Hy thân là đại thần thượng cổ chuyển thế, biết rõ vô số bí mật thế gian.

Kể từ khi Lục Thánh quy vị, Hồng Hoang, đã là Thánh nhân quyết định.

Mạnh như Vu Yêu, cũng là trong sự tính kế của Thánh nhân mà đi đến hủy diệt.

Nhân tộc dù mạnh, nhưng chỉ cần Tiệt Giáo bại trận, thì Nhân tộc vẫn là "rùa trong chum", không thể tự chủ vận mệnh của mình.

Đương nhiên, còn có một phương pháp khác, đó là Nhân tộc trước

khi Phong Thần Đại Kiếp kết thúc, đản sinh một vị Nhân Đạo Thánh nhân.

Như vậy, tự nhiên có tư cách nhúng tay vào Phong Thần Đại Kiếp.

Nhưng muốn thành Thánh, khó khăn biết bao, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Mọi người nghe lời Phục Hy nói, tuy không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu.

Phục Hy nói là lời thật, không thành Thánh, trước mặt Thánh nhân, người đông đến mấy, cũng chỉ là lũ kiến.

Cùng lúc đó, Tây Kỳ, Tây Bá Hầu Cơ Xương tức giận không nhẹ!

Rõ ràng đã nói tốt là cùng nhau khởi sự, nhưng đến cuối cùng, chỉ có Tây Kỳ của ông ta khởi sự!

Ba đại bá hầu không giữ chữ tín, quả thực là tức chết người mà!

Nhưng sự đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, may mắn là có Côn Luân Thánh Giáo, Tây Phương Thánh Giáo tương trợ, phần thắng tăng lớn.

Thêm vào đó, Tây Kỳ do Cơ Xương kinh doanh kiên cố như thành đồng, trong thời gian ngắn ngủi, đã chiêu mộ được ba trăm vạn tinh nhuệ.

Ba trăm vạn tinh nhuệ, đủ để vây quanh toàn bộ thành Tây Kỳ không biết bao nhiêu vòng.

Khoảnh khắc này, nội tình của Bá Hầu đệ nhất thiên hạ, triển lộ không sót chút nào!

Tây Bá Hầu phủ, văn võ bá quan Tây Kỳ, Khương Tử Nha, Thân Công Báo, Bá Ấp Khảo, Cơ Phát cùng những người khác đều có mặt.

Trong nghị sự đại điện, im phăng phắc, tất cả mọi người đều cảm

thấy huyết dịch của mình sôi sục, hầu như muốn vọt ra khỏi kinh mạch, sắc mặt đỏ bừng, vô cùng kích động!

Đây là tạo phản!

Một khi thành công, bọn họ sẽ là khai quốc nguyên huân, là tân vương hầu!

Lấy họ làm khởi điểm, vô số đời sau đều có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Tiếng thở dốc thô nặng trầm thấp, vang lên trong nghị sự đại điện.

Thân Công Báo và Khương Tử Nha cũng ở trong đó, trong đồng tử lóe lên tinh quang, mau mau phát binh đi, sớm phát binh một ngày, đại kiếp cũng có thể sớm kết thúc một ngày, lê dân bá tánh cũng có thể sớm một ngày thoát khỏi bể khổ. "Nam Cung tướng quân đâu!" "Thần có mặt." Một hán tử to lớn như tháp sắt với giọng nói ồm ồm bước ra, cánh tay thô hơn cả vòng eo người thường.

Chương 314

Khí tức toàn thân hùng hậu, tản mát ra khí tức khiến người ta ngạt thở, chính là đại tướng đệ nhất Tây Kỳ, Nam Cung Thích. "Bản hầu phong ngươi làm Thiên Hạ Binh Mã Đại Nguyên Soái, thống suất hơn ba trăm vạn tinh nhuệ Tây Kỳ ta." "Cơ Phát đâu?" "Nhi thần có mặt." Cơ Phát bước ra sau Nam Cung Thích. "Bản hầu phong ngươi làm Thiên Hạ Binh Mã Phó Nguyên Soái, phụ tá Nam Cung tướng quân." "Vâng, nhi thần lĩnh mệnh." Cơ Phát lộ vẻ vui mừng, ẩn nhẫn bấy nhiêu năm, tài năng của mình rốt cuộc cũng có đất dụng võ.

Mà trong lòng Bá Ấp Khảo lại "lộc đăng" một tiếng, có chút bất ổn.

Phụ vương lại coi trọng Cơ Phát đến vậy, trăm năm sau, ngôi vị kia...

Bá Ấp Khảo đã mất Đát Kỷ, tuyệt đối không thể mất vương vị!

Cơ Xương vô ý liếc mắt nhìn Bá Ấp Khảo một cái, ánh mắt hai người vừa vặn đối diện.

Khoảnh khắc đối diện, trên không trung dường như bắn ra một chuỗi hỏa hoa rực rỡ.

Trong mắt Cơ Phát, Bá Ấp Khảo ngoài việc chiếm được cái danh trưởng tử ra, đâu có chỗ nào hơn được đệ tử này?

Võ nghệ?

Thư pháp?

Nhân tâm?

Cưỡi ngựa bắn cung?

Thậm chí là con trai!

Cái nào hơn được mình!

Không sai, từ sau khi Đát Kỷ nhập cung, Cơ Phát đã liên tiếp nạp mười phi tử, ngày đêm "cày cấy".

Đến nay đã có ba mươi người con trai rồi, so với phụ thân Cơ Xương, càng là "thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam", giả sử có thời gian, e rằng còn vượt quá con số một trăm.

Còn Bá Ấp Khảo, thì lại không được ổn lắm, sau khi mất Đát Kỷ, cả ngày thất hồn lạc phách, cứ như bị mất hồn vậy.

Phi tử nạp không ít, nhưng cho đến nay, vẫn chưa có một người con trai nào.

Lúc này, Cơ Xương rốt cuộc chú ý đến đại nhi tử tốt của mình. "Bá Ấp Khảo, lần này bản hầu chuẩn bị ngự giá thân chinh, chính vụ Triều Ca, sẽ toàn quyền giao cho ngươi, đừng để vi phụ thất vọng." "Cái gì?" Bá Ấp Khảo suýt nữa bị miếng bánh từ trên trời rơi xuống đập choáng váng.

Nhưng rất nhanh lại phản ứng, "Cái gì, phụ vương muốn ngự giá thân chinh?" Cơ Xương nghiêm túc gật đầu, "Vi phụ muốn ngự giá thân chinh, một lần công phá Triều Ca, vĩnh viễn dứt hậu họa." Nói xong, ông ta lại nhìn về phía văn thần đệ nhất Tây Kỳ Tán Nghi Sinh, "Ta không có mặt ở Tây Kỳ trong những ngày này, thì phiền ngươi giúp đỡ Bá Ấp Khảo nhiều hơn." Tán Nghi Sinh trịnh trọng nói, "Hầu gia cứ yên tâm, lão thần nhất định không phụ chúng vọng." Khương Tử Nha và Thân Công Báo một bên âm thầm gật đầu, không hổ là Cơ Xương, thuật chế hành này vẫn thập phần lợi hại.

Để Nam Cung Thích làm đại nguyên soái, lại mệnh Cơ Phát đảm nhiệm phó soái để chế hành.

Để Bá Ấp Khảo giữ nhà, lại mệnh Tán Nghi Sinh giám sát nhắc nhở.

Một là chế hành Nam Cung Thích và Tán Nghi Sinh, hai là vô hình trung cũng tạo áp lực cho Bá Ấp Khảo và Cơ Phát, khiến họ cạnh tranh lẫn nhau, thể hiện xuất sắc.

Chỉ có thể nói, gừng càng già càng cay, lão hồ ly Cơ Xương, thủ đoạn quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngay lúc này, chợt bên ngoài nghị sự đại điện, truyền đến hai tiếng nói. "Tử Nha Sư thúc, đã lâu không gặp, công đánh Đại Thương sao không gọi chúng ta?" "Kẻ nào?" Nam Cung Thích mặt đầy cảnh giác, nhìn bốn phía.

Chỉ thấy cửa lớn nghị sự đại điện, chậm rãi mở ra, lính gác ở cửa đổ gục xuống đất.

Hai gã đại hán mình trần vác búa lớn đắc ý đi vào, sau đó chắp tay hành lễ với Khương Tử Nha. "Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, bái kiến Tử Nha Sư thúc." Người đến chính là một trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, đệ tử của Đạo Hạnh Chân Nhân, Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ.

Trong thời gian tuyến nguyên bản, hai người đạo thuật bình thường, nhờ được Đạo Hạnh Chân Nhân ban cho một cái mễ đấu, có thể sản xuất lương thực không ngừng.

Giúp Tây Chu giải quyết khó khăn về lương thảo, còn tham gia vào chuyện "kiếp doanh quần ẩu".

Cuối cùng bị Nhiên Đăng Đạo Nhân dùng làm pháo hôi, ném vào Thập Tuyệt Trận.

Nhưng Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ lúc này, lại không phải là phế vật như trong nguyên tác.

Đều đã học được một phần chân truyền Xiển Giáo, bản sự không yếu, trong tay đều có linh bảo lợi hại bên mình.

Có thể chiến Kim Tiên, cho nên bị Đạo Hạnh Chân Nhân phái đến để đánh trận đầu tiên. "Ôi, hóa ra là hai vị Độc Long, Ác Hổ sư điệt à, năm xưa chia tay ở Côn Luân, chúng ta đã lâu không gặp rồi nhỉ." Khương Tử Nha nắm tay hai người, kích động hỏi, "Sư tổ của các ngươi có khỏe không, các vị sư huynh của ta có khỏe không?" "Tốt, đều tốt cả.

Là Lão sư cho chúng ta đến giúp Sư thúc." Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ vỗ ngực, bộ dạng nắm chắc phần thắng. "Tử Nha Sư thúc cứ yên tâm, có chúng ta ở đây, nhất định có thể công phá Tị Thủy Quan, bắt được Hàn Vinh kia, chém được Dư Hóa kia." Cơ Xương âm thầm bĩu môi, trong lòng thở dài một hơi.

Đệ tử đạo thống Thánh nhân đều cuồng vọng như vậy ư?

Nhưng ngại mặt mũi Khương Tử Nha, Cơ Xương vẫn phong cho hai người một chức tiên phong.

Thân Công Báo ở một bên âm thầm "nhãn sàm", vẫn là Tử Nha sư huynh lợi hại.

Bắt đầu từ đệ tử Tam Đại, "thuận đẳng mạc qua", quả thực lợi hại!

Sau khi sắp xếp xong các việc này, Cơ Xương suất hơn ba trăm vạn binh mã, chậm rãi xuất phát!

Cơ Xương biết rõ Triều Ca những năm qua đã tích lũy vô số tài phú, nội tình thâm hậu.

Nhất thời nửa khắc tuyệt đối khó lòng đánh hạ, nhất định phải chọn một nơi thích hợp để bổ cấp.

Mà Tị Thủy Quan, bị Đại Thương kinh doanh bấy nhiêu năm,

thành đồng vách sắt, kiên cố như "kim thang".

Hắn muốn lấy thế sét đánh, hạ gục Tị Thủy Quan, sau đó lấy Tị Thủy Quan làm cứ điểm, rồi tiếp tục tấn công Đại Thương.

Tị Thủy Quan, Tổng binh Hàn Vinh suất mấy vạn binh mã, kê gối chờ sáng, mài đao vù vù, chỉ chờ đại quân Tây Kỳ đến.

Thoáng cái, mười ngày trôi qua, trong Tị Thủy Quan, đất rung núi chuyển, giống như động đất vậy.

Có quân sĩ bò trên đất lắng nghe, sau đó lập tức đứng dậy hô lớn, "Người, rất nhiều người, thiên quân vạn mã!" Binh sĩ thông tấn trên tường thành cũng lập tức phản ứng, "Binh mã nghịch tặc Tây Kỳ đã đến!" Tổng binh Hàn Vinh, Tiên Phong Quan Vương Hổ, và đệ tử Tam Đại Tiệt Giáo nhanh chóng leo lên tường thành, nheo mắt nhìn về phương xa.

Chương 315

Phương xa, từng đợt quân sĩ ồ ạt kéo đến, có kỵ binh, có cung binh, có trọng giáp binh, đủ mọi binh chủng, rõ ràng là học theo Đại Thương.

Sơ lược nhìn qua, binh mã không dưới mười vạn, mà đây, chỉ là một phần rất nhỏ binh mã của Tây Kỳ, phần lớn vẫn còn ở phía sau.

Lần này lĩnh binh, chính là Cơ Phát, Nam Cung Thích, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ bốn người.

Bốn người thân khoác giáp vàng lấp lánh, giống như thiên thần hạ phàm, mang lại cảm giác chiến vô bất thắng.

Trên tường thành, Hàn Vinh "phì" một tiếng, "Xì, cái thứ 'ngân dạng lạp thương đầu', chỉ mấy kẻ này, còn muốn công Tị Thủy Quan của ta ư?" Riêng binh mã trú đóng trong Tị Thủy Quan, tổng cộng đã hơn mười vạn người, ai nấy đều là tinh nhuệ.

Vả lại lương thực dự trữ dồi dào, quân giới lương thảo sung túc.

Quan trọng nhất, bọn họ đang ở trong thành đồng vách sắt, là thế phòng thủ.

Tây Kỳ chỉ dựa vào mười vạn binh mã phái ra, đã muốn công thành, quả thực là trò cười.

Cơ Phát, Nam Cung Thích, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ cưỡi tọa kỵ, đến dưới cửa thành.

Cơ Phát lớn tiếng hô, "Hàn Vinh, bên cạnh Đại Vương có gian nịnh làm loạn, Đại Thương vô đạo, bá tánh đang ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng, còn không mau mau đầu hàng, theo Tây Kỳ ta cùng 'thanh quân trắc', trả lại cho bá tánh Đại Thương một cuộc sống an bình ư?"

Những binh sĩ phụ trách trấn giữ trên tường thành đồng loạt nôn khan một trận.

Sớm đã nghe nói Tây Bá Hầu Cơ Xương mặt dày vô song.

Con trai đã như vậy, phụ thân càng khỏi phải nói, hôm nay coi như đã được chứng kiến.

Hàn Vinh hơi sửng sốt, lập tức nhổ mạnh một bãi nước bọt vào Cơ Phát, "Ngươi tiểu nhi miệng còn hôi sữa kia, sinh ra ở Đại Thương, lớn lên ở Đại Thương, không nghĩ đến trung quân báo quốc, trái lại còn muốn đánh cờ 'thanh quân trắc' mà tạo phản, quả thực là tội không thể tha.

Ta mà là ngươi, đã đâm đầu chết dưới Tị Thủy Quan này rồi." Cơ Phát sắc mặt lạnh băng, không nói gì, trái lại lặng lẽ lùi lại hai bước.

Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ hai người tiến lên, lớn tiếng kêu mắng, "Dư Hóa, chúng ta biết ngươi ở trong thành, có gan thì ra đây cùng huynh đệ chúng ta một trận chiến." "Đường đường đệ tử Tam Đại Tiệt Giáo, sẽ không làm rùa rụt cổ chứ?" "Ha ha, rùa rụt cổ, Tiệt Giáo Dư Hóa, đúng là danh xứng với thực mà." Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ cười ngông cuồng, trên mặt đầy vẻ đắc ý, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm vào tường thành.

Một khi Dư Hóa kia xuống dưới, lập tức sẽ lấy thế sét đánh, bức Dư Hóa xuất thủ. "Két kít, két kít!" Cửa thành Tị Thủy Quan, không biết từ lúc nào đã mở ra.

Dư Hóa cưỡi Hỏa Nhãn Kim Tinh Thú, tay cầm Hóa Huyết Thần Đao, bên hông đeo Lục Hồn Phiên, chậm rãi đi đến ngoài cửa thành. "Ra rồi!" Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ vô cùng hưng phấn.

Sắc mặt Dư Hóa vô cùng bình tĩnh, "Hai ngươi là thứ gì, cũng dám nhục mạ Tiệt Giáo ta?" "Chúng ta là đệ tử của Đạo Hạnh Chân Nhân,

Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ.

Theo bối phận mà nói, ngươi còn phải gọi chúng ta một tiếng Sư thúc đấy." "Sư thúc?" Dư Hóa cười, "Chỉ bằng hai cái thứ không biết từ đâu lòi ra như các ngươi, cũng xứng để bản tướng gọi các ngươi là Sư thúc ư?

Thật khiến người ta cười rụng răng.

Nếu biết điều thì bó tay chịu trói, bản tướng còn có thể cho các ngươi một cái chết sảng khoái, bằng không, Hóa Huyết Thần Đao trong tay ta đây không phải là đồ ăn chay đâu." "Hừ, cuồng vọng!" "Tìm chết!" Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ lập tức nổi giận.

Hai người trước khi bái sư đã là kẻ bá đạo ngang ngược khắp phố phường.

Sau khi bái được Chân Tiên, Đạo Hạnh Chân Nhân không dạy họ lễ pháp, quy củ, chỉ dạy họ tiên thuật, bản sự.

Học được bản sự xong, tính tình kiêu ngạo của hai người càng tệ hơn, hầu như không coi ai ra gì.

Dư Hóa nhỏ bé, đệ tử Tam Đại Tiệt Giáo, họ tự nhiên không thèm để vào mắt.

Trên không trung, hai đạo quang mang chói mắt lóe lên.

Trong tay Hàn Độc Long xuất hiện một cây trường tiên màu vàng, cuộn tròn xù xì, uy lực vô cùng.

Trong tay Tiết Ác Hổ, thì xuất hiện một thanh trường kiếm, phát ra ánh bạc, uy lực vô cùng!

Hàn khí tứ tán, sát khí tràn ngập, khiến nhiệt độ trên không trung lập tức hạ xuống rất nhiều, khiến người ta run rẩy toàn thân.

Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ tế xuất linh bảo đồng thời, vội vàng

liếc mắt ra hiệu.

Hàn Độc Long vung mạnh một roi, quật về phía Dư Hóa, trường tiên nhanh nhẹn, trong khoảnh khắc phong tỏa toàn bộ đường lui của Dư Hóa, bao phủ thân hình Dư Hóa trong tiên ảnh.

Tiết Ác Hổ thì vừa vặn ra tay, nhân lúc trường tiên chưa trói buộc Dư Hóa, trường kiếm rung lên, đâm mạnh về phía Dư Hóa.

Trên trường kiếm, pháp lực hùng hậu bùng nổ, đâm rách cả hư không một lỗ lớn, hiển nhiên là đã quyết ý, muốn một kích trọng thương Dư Hóa. "Chỉ chút bản sự này, cũng dám ra đây khoe khoang sao?" Dư Hóa âm thầm lắc đầu.

Đạo hạnh của Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ bình thường, dựa vào linh bảo trong tay, đại khái có thể đối phó với Kim Tiên tu sĩ bình thường.

Nhưng muốn đối phó hắn, còn quá sớm, không khác gì kẻ si nói mộng.

Trong chớp nhoáng, Dư Hóa trực tiếp vươn một bàn tay, trong vô số tiên ảnh gắt gao nắm chặt cây trường tiên vàng.

Sau đó mạnh mẽ giật một cái, Hàn Độc Long loạng choạng, cả người hầu như không giữ vững được thân hình, bay lên.

Nhưng còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, lực đạo trong tay đột nhiên toàn bộ tiêu tán.

Chỉ thấy trong tay Dư Hóa, bay ra một thanh trường đao huyết sắc, mạnh mẽ chém đứt cây trường tiên vàng, cầm đoạn trường tiên bị đứt, Hàn Độc Long bị quật mạnh xuống đất. "Không hay rồi." Tiết Ác Hổ sắc mặt hơi đổi, vừa chuẩn bị đỡ Hàn Độc Long dậy, đột nhiên một trận kịch thống, vừa xoay người đã thấy phía sau xuất hiện một mặt trường phiên, trường phiên vũ động, vô số đạo ma khí từ đó lan

ra, trói buộc về phía Tiết Ác Hổ.

Sắc mặt Tiết Ác Hổ biến đổi, vội giơ lợi kiếm trong tay, chém về phía sợi dây do ma khí tinh thuần biến thành.

Trong khoảnh khắc, hai bên quấn chặt lấy nhau, trong thời gian ngắn, ai cũng không làm gì được ai. "Chính là lúc này!" Trong mắt Dư Hóa, quang mang lóe lên, lần nữa tế xuất Hóa Huyết Thần Đao. "Xoẹt!" Một đạo đao quang sắc bén vô cùng lướt qua, một vệt máu đỏ tươi bắn lên, đầu lâu của Hàn Độc Long đã bay lên, sau khi lăn mấy vòng trên đất, bất động ngây dại, trên mặt vẫn còn mang biểu cảm trước khi chết.

Lúc này, trên cửu thiên, kiếp khí hung dũng mãnh liệt chấn động.

Một đạo kiếp khí vô hình, rơi xuống thân Hàn Độc Long, cùng với Phong Thần Bảng trong tay Thái Thanh trên Thủ Dương Sơn hình thành cộng hưởng.

Phong Thần Bảng, mạnh mẽ phát ra một đạo lực dẫn dắt, cách ức vạn khoảng cách, dẫn dắt nguyên thần Hàn Độc Long nhập vào Phong Thần Bảng. "Độc Long sư đệ!!" Tiết Ác Hổ kêu lớn, nhưng vẫn không thể ngăn cản chân linh của Hàn Độc Long bị sát khí bao phủ, bay về phía Thủ Dương Sơn.

Cơ Phát bên cạnh càng thêm ngây dại, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, rõ ràng là đệ tử Tam Đại của Thánh Giáo, lại nhanh như vậy đã vẫn lạc.

Chương 316

Tiết Ác Hổ gắt gao nhìn chằm chằm Dư Hóa, lạnh lùng nói, "Dư Hóa, ngươi gan lớn thật đấy, dựa vào pháp bảo trong tay, dám giết đồng môn, không sợ Thánh nhân quở trách xuống, trong khoảnh khắc đánh ngươi thân tử đạo tiêu sao!" "Đồng môn?" "Ngươi là đệ tử Xiển Giáo, ta là đệ tử Tiệt Giáo, ta và ngươi đồng môn gì chứ?" Dư Hóa không khỏi cười.

Kể từ năm xưa Tam Thanh phân gia ở Côn Luân Sơn, quan hệ Tam Thanh đã rạn nứt.

Giữa Nhân, Xiển, Tiệt tam giáo, càng như người xa lạ, nào có tình nghĩa đồng môn nào để nói. "Ngươi!" Tiết Ác Hổ tức đến nỗi kêu oai oái, nhưng lại không thể làm gì được, một câu cũng không nói ra lời, trên thực tế, đúng là y như Dư Hóa nói.

Đối diện, Dư Hóa lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiết Ác Hổ, không hề có ý định lưu tình.

Đồng môn gì chứ, trước mặt đại kiếp, đều là trò cười mà thôi!

Hôm nay hắn chiếm được thượng phong, ra tay với môn nhân Xiển Giáo không chút lưu tình.

Nếu hôm nay tình huống thay đổi, đệ tử Xiển Giáo e rằng còn ra tay độc ác hơn hắn.

Đến lúc đó thì làm sao còn để cái gọi là tình nghĩa đồng môn trong lòng được? "Khốn kiếp, Dư Hóa, ngươi thật là tìm chết!

Đợi ta về núi, bẩm báo Lão sư, nhất định sẽ đánh ngươi hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu!" Tiết Ác Hổ kêu oai oái. "Hừ, chỉ còn lại một mình ngươi, còn dám phân tâm sao?" Dư Hóa lắc đầu, trên mặt

lạnh lẽo thêm mấy phần, ý niệm vừa động.

Lục Hồn Phiên, Hóa Huyết Thần Đao cùng lúc phát ra, trực tiếp bao phủ Tiết Ác Hổ!

Ba mươi nhịp thở sau, Tiết Ác Hổ không cẩn thận, bị Hóa Huyết Thần Đao lướt qua cổ, khơi lên một đạo huyết vụ, tiếp sau Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ cũng vẫn lạc!

Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh nhìn Phong Thần Bảng hơi chấn động bên cạnh, cùng với hai cái tên vừa xuất hiện trong trận doanh Xiển Giáo trên Phong Thần Bảng, sắc mặt lập tức ngưng trọng. "Dưới đại kiếp, chúng sinh là lũ kiến, lần đại kiếp này, đại hung a!" Thái Thanh Lão Tử là tồn tại sinh ra khi khai thiên tích địa, trải qua mấy lượng kiếp.

Nhưng chỉ có lần đại kiếp này mang lại cho ông cảm giác không đúng lắm, từng tia hung sát chi khí gần như hóa thành thực chất, vây quanh ông, tuyên cổ không tan, khiến trong lòng Thái Thanh tràn ngập cảm giác nguy cơ.

Lương cửu sau, Thái Thanh mới thở dài một hơi, "Thôi đi, thôi đi, cứ xem tiến trình lượng kiếp vậy.

Thật sự đến lúc vạn bất đắc dĩ, e rằng Thánh nhân, cũng phải nhập kiếp!" Thánh nhân, trải qua vạn kiếp mà không bị ma hóa, dính nhân quả mà không bị nhiễm, cùng trời thường tại, cùng đạo đồng tồn, là tồn tại siêu thoát cấp bậc.

Ngay cả lượng kiếp, Thánh nhân cũng có thể siêu phàm vật ngoại, ngồi xem mây tan mây hợp, mây cuộn mây bay.

Nhưng nếu đại kiếp phát triển đến mức, Thánh nhân cũng phải xuống tràng, thì mức độ nguy hiểm đó, không cần nghi ngờ gì nữa.

Kim Đình Sơn, Ngọc Ốc Động, Đạo Hạnh Chân Nhân Xiển Giáo

đột nhiên mở bừng hai mắt, lớn tiếng mắng, "Phế vật, toàn là phế vật!" Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ dù yếu, đó cũng là Kim Tiên thực thụ, đệ tử Tam Đại Xiển Giáo.

Nay lại bị một đệ tử Tam Đại Tiệt Giáo không có tiếng tăm gì chém giết, thật là mất mặt quá thể! "Ta phải đi Côn Luân Sơn diện kiến Sư tôn." Đạo Hạnh Chân Nhân ý niệm vừa động, xé rách không gian, trong nháy mắt biến mất.

Trận doanh Tây Kỳ, chỉ trong một lần giao chiến, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, toàn bộ bị Dư Hóa giải quyết.

Sắc mặt Cơ Phát và Nam Cung Thích lập tức hơi đổi, không ngờ môn nhân Tiệt Giáo, thực lực lại mạnh mẽ đến vậy.

Nhanh chóng chém giết hai vị thượng tiên Xiển Giáo, mười vạn đại quân lòng người hoang mang, không còn chút sức chiến đấu. "Phó Nguyên Soái, quân tâm chấn động, nếu cưỡng công Tị Thủy Quan, e rằng không ổn đâu." Nam Cung Thích kịp thời nhắc nhở bên cạnh. "Ta biết rồi." Cơ Phát tuy không cam lòng, nhưng cũng biết, trong tình huống này mà cưỡng công, tuyệt đối sẽ gây ra tổn thất rất lớn, chỉ có thể hạ lệnh rút binh.

Đạp đạp!

Tiếng vó ngựa vang trời động đất lại vang lên, chỉ là không còn sự nhẹ nhàng như khi đến, mà trở nên nặng nề.

Trên tường thành Tị Thủy Quan, Hàn Vinh cười ha hả vui vẻ, Tây Kỳ và Đại Thương giao chiến trận đầu, không tốn một binh một tốt, đã đánh lui Tây Kỳ, cổ vũ rất lớn quân tâm sĩ khí.

Tị Thủy Quan, nghị sự đại điện, Hàn Vinh mặt đầy hưng phấn, "Dư Hóa lão đệ, ngươi quả thật đã giúp ta một việc lớn, ta sẽ tấu minh Đại Vương, đích thân xin công cho ngươi." "Hai kẻ phế vật đó,

đối phó bọn chúng, chỉ là chuyện nhỏ thôi, Hàn Vinh lão ca không cần để tâm." Dư Hóa tùy ý phất tay, bộ dạng không để ý chút nào.

Nói xong, sắc mặt Dư Hóa hơi trầm xuống, "Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ kia, là đệ tử của Đạo Hạnh Chân Nhân, một trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên.

Lần này ta đưa bọn chúng lên Phong Thần Bảng, Đạo Hạnh Chân Nhân nhất định sẽ nổi giận lôi đình, rất có khả năng sẽ trực tiếp xuất thủ, không thể không phòng bị." Hàn Vinh đối với tầng thứ tu luyện không hiểu rõ lắm, hỏi, "Vậy Dư Hóa lão đệ có thể đối phó được với Đạo Hạnh Chân Nhân kia không?" Dư Hóa cười khổ, "Hàn Vinh lão ca cũng quá xem trọng ta rồi." "Đạo Hạnh Chân Nhân kia, là bối phận cùng cấp với Sư tổ ta, Kim Linh Thánh Mẫu, đã tu hành vô số vạn năm, ít nhất cũng có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ta làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Muốn giữ được Tị Thủy Quan, chúng ta còn phải cầu viện." Hàn Vinh nhíu mày, "Cầu viện...

Dư Hóa lão đệ trong lòng chắc đã có người được chọn rồi nhỉ?" Dư Hóa khẽ gật đầu, "Sư tôn ta Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, có thể chiến Đạo Hạnh Chân Nhân kia!" Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, trải qua vô số vạn năm tu luyện, đa phần đều đã chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn, vẫn còn dừng ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Mà Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, thân là đệ tử Kim Linh Thánh Mẫu, một trong ba đệ tử xuất sắc nhất Tiệt Giáo, cũng đã chứng Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Có Dư Nguyên ở đây, Tị Thủy Quan kiên cố như "kim thang", tuyệt đối không cần lo lắng nửa phần.

Hàn Vinh nghiêm túc gật đầu, "Vậy thì xin Dư Hóa lão đệ mời Sư tôn đến giúp sức cho chúng ta đi." "Hàn Vinh lão ca cứ yên tâm, khi chém Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ, ta đã thông báo cho Sư tôn rồi, theo tốc độ của Sư tôn, chắc hẳn đã sắp đến rồi." "Tốt, vậy thì tốt." Trên phương diện chiến lực cấp cao, Dư Hóa đã yên tâm, tiếp theo là chiến lực của phàm nhân!

Muốn đánh bại Tây Kỳ, chỉ có chiến lực cấp cao thôi vẫn chưa đủ.

Còn phải trên binh lực, chính diện đánh tan Tây Kỳ, mới có thể giành được đại thắng.

Hàn Vinh lệnh người mang sa bàn đến, bắt đầu mô phỏng, và cùng các tướng lĩnh trong Tị Thủy Quan bắt đầu thương lượng.

Một bên khác, Đạo Hạnh Chân Nhân mang theo đệ tử Vi Hộ xuống núi, đến quân doanh Tây Kỳ.

Vi Hộ, đệ tử của Đạo Hạnh Chân Nhân, vượt xa Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ, có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, trong tay lại có Giáng Ma Bảo Xử do Sư tổ Nguyên Thủy ban cho, uy lực vô cùng.

Từng một mình đánh bại liên thủ ba tôn Đại Yêu Kim Tiên đỉnh phong, xứng đáng là đệ nhất nhân Tam Đại Ngọc Thanh.

Lần này cùng Lão sư Đạo Hạnh Chân Nhân xuống núi, chính là để báo thù cho sư đệ Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ, đưa Dư Hóa lên Phong Thần Bảng.

Trong trận doanh Tây Kỳ, Cơ Xương suất Cơ Phát, văn võ bá quan cung kính chắp tay trước Đạo Hạnh Chân Nhân, che mặt khóc nói, "Chân nhân, thật sự rất xin lỗi, là chúng ta khinh địch đại ý, mới khiến quý đồ bất hạnh thân vẫn." "Chuyện này không trách Hầu gia, là do bọn họ mệnh số nông cạn, trong mệnh đã định có kiếp nạn này." Đạo Hạnh Chân Nhân phất phất tay.

Khi nghe tin Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ chết, ông ta thực ra cũng vô cùng phẫn nộ, nhưng sau khi bình tâm lại, cũng không còn giận dữ đến vậy.

Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ cùng lắm chỉ là hai kẻ ngoại môn, không học được bao nhiêu thứ thật sự, vẫn lạc thì cứ vẫn lạc thôi, không có gì đáng tiếc.

Vi Hộ lạnh lùng nói, "Hầu gia, ngài có thể xác nhận, chính là Dư Hóa Tiệt Giáo kia đã chém giết hai sư đệ của ta?" Cơ Phát vội vàng bước ra, "Thiên chân vạn xác đích sự, làm sao dám lừa dối Vi Hộ Thượng Tiên." "Lão sư, con lập tức đi cùng Dư Hóa đại chiến ba trăm hiệp, báo thù cho sư đệ!" Vi Hộ tức đến bốc hỏa tam trượng, đệ tử Tiệt Giáo, thật sự quá kiêu ngạo rồi, hắn nhất định phải dạy dỗ Dư Hóa một trận ra trò, đưa hắn lên Phong Thần Bảng mới phải.

Chương 317

"Cũng tốt, ngươi cứ đi khiêu chiến đi.

Hãy nhớ, không có tình đồng môn gì hết, có thể đưa Dư Hóa lên bảng, cứ thoải mái ra tay." Đạo Hạnh Chân Nhân dặn dò, một đệ tử Tam Đại Tiệt Giáo nhỏ nhoi, căn bản không đáng kể gì, đưa hắn lên bảng, hợp lẽ ra là như vậy! "Vâng." Lập tức, Cơ Phát lại điểm mấy vạn binh mã, cùng Vi Hộ hùng hổ đến trước Tị Thủy Quan lớn tiếng kêu mắng, còn Đạo Hạnh Chân Nhân thì ẩn mình trong đó.

Mắng rất khó nghe, tổ tông mười tám đời đều được lôi ra.

Mắng chửi một trận xong, Vi Hộ vác Giáng Ma Bảo Xử bước ra, bảo xử nặng nề đập mạnh xuống đất một cái, lớn tiếng hô, "Dư Hóa Tiệt Giáo, có dám ra đây cùng ta một trận chiến!" "Ngươi nếu dám ra đây cùng ta một trận thì thôi đi, không dám ra, vậy chính là rùa rụt cổ, là kẻ không có cốt khí, sau này hành tẩu Hồng Hoang, thấy môn nhân Xiển giáo ta, không nói năng gì, lập tức quỳ lạy!" Vi Hộ vô cùng kiêu ngạo, ngoài pháp lực Kim Tiên đỉnh phong ra, nhục thân của hắn cũng cực kỳ khủng bố, không kém gì pháp lực.

Hai thứ tương hỗ chồng chất lên nhau, mang lại cho Vi Hộ sức mạnh vô song, Kim Tiên đỉnh phong bình thường căn bản không phải đối thủ của Dư Hóa.

Trong Tị Thủy Quan, Dư Hóa nghiến chặt hàm răng, phát ra tiếng "ken két".

"Vi Hộ, khinh người quá đáng, không đưa hắn lên Phong Thần Bảng, ta sẽ theo họ hắn." "Lão sư, Dư Hóa xin chiến." Dư Hóa chiến ý ngút trời, hận không thể lập tức xông ra ngoài đại chiến ba trăm hiệp với Vi Hộ.

Dư Nguyên cũng mặt mày xanh mét, "Đi đi, nhất định phải đưa tên Vi Hộ kia lên Phong Thần Bảng." "Vâng." Ngay lập tức, Dư Hóa liền bay ra, cùng Vi Hộ đối chọi trên không.

Vi Hộ liếc nhìn Dư Hóa một cách hờ hững, "Ngươi chính là tên đã chém giết Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ sư đệ của ta sao?" "Ồ?" Dư Hóa giả bộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, "Hàn Độc Long gì, Tiết Ác Hổ gì, ta chỉ chém giết hai tên vô danh tiểu tốt, hóa ra lại là đệ tử của Xiển giáo, thật khó mà tưởng tượng nổi." "Ngươi!" Vi Hộ đại nộ, không nói thêm lời thừa thãi, trực tiếp vung Hàng Ma Bảo Xử đập tới Dư Hóa.

Dư Hóa tu vi không hề kém Vi Hộ chút nào, vung Phương Thiên Họa Kích trong tay trực tiếp chém tới.

"Oanh!" Tiếng nổ long trời lở đất vang lên, Dư Hóa lùi mười bước, Vi Hộ lùi năm bước.

Thực ra về pháp lực, Dư Hóa không hề kém Vi Hộ, nhưng về nhục thân thì không bằng.

Dư Hóa mặt mày hơi tái, vẻ mặt thêm trịnh trọng, Vi Hộ này, có chút bản lĩnh, mạnh hơn Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ kia nhiều.

Hai người vừa tách ra lại nhập vào, chớp mắt đã giao chiến mấy trăm hiệp.

Mấy trăm hiệp trôi qua, trên mặt Vi Hộ lộ ra nụ cười dữ tợn, thực lực Dư Hóa này cũng chẳng ra sao, hôm nay, hắn thề phải chém giết Dư Hóa này, báo thù cho hai vị sư đệ.

Đại chiến đạt đến cao trào, đúng lúc này, Dư Hóa tâm niệm vừa động, Lục Hồn Phiên sau lưng mạnh mẽ bay ra, phóng thích ra lượng lớn hắc khí, lan tràn về phía Vi Hộ.

Hắc khí này có thể hấp thu chân linh hồn phách của người, một

khi bị hấp thu, dù là Thái Ất Kim Tiên cũng vô lực chống cự, trong khoảnh khắc sẽ thân tử đạo tiêu.

Vi Hộ hiển nhiên biết Lục Hồn Phiên trong tay Dư Hóa lợi hại, trên mặt lóe lên vẻ kiêng kỵ, thân hình mạnh mẽ lùi lại.

Đồng thời vung Hàng Ma Bảo Xử trên tay, phóng xuất từng trận kim quang, muốn đánh tan hắc khí.

Trong Lục Hồn Phiên, hắc khí không ngừng được phóng ra, rất nhanh đã nhuộm đen hơn nửa bầu trời, không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Ngay lúc này, một tia huyết sắc mạnh mẽ từ sau lưng Dư Hóa bay ra, hung hăng đâm tới Vi Hộ.

Nhưng Vi Hộ đã sớm có chuẩn bị, chỉ nghe thấy một trận tiếng kim loại va chạm vang lên, Hóa Huyết Thần Đao trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Cả người Vi Hộ đã thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của Lục Hồn Phiên.

Hai tay nắm chặt Hàng Ma Bảo Xử, cười tủm tỉm nhìn Dư Hóa, "Chỉ có chút thủ đoạn này thôi sao?

Vậy thì mau chóng bó tay chịu trói đi, nói không chừng, ta còn có thể cho ngươi một cái chết sảng khoái." Trước khi xuống núi, Vi Hộ đã nghiên cứu kỹ lưỡng Dư Hóa, đối với thủ đoạn của hắn đã nắm rõ như lòng bàn tay, có phòng bị trước, tự nhiên chiếm được thượng phong.

Trong quân Tây Kỳ, tràn ngập tiếng hò reo, trống chiêng nổi lên ầm ĩ, vô cùng náo nhiệt.

Khóe miệng Dư Hóa khẽ nhếch lên, "Không khỏi cao hứng quá sớm rồi chứ?" Nói xong, Dư Hóa búng tay một cái, chỉ thấy trên đỉnh

đầu Vi Hộ, phong vân đột biến, một cây kim trong suốt, mạnh mẽ giáng xuống, hung hăng đâm vào thiên linh cái của Vi Hộ, "A!" Vi Hộ thảm thiết kêu lên một tiếng, nguyên thần gần như trong khoảnh khắc bị nghiền nát thành mảnh vụn!

Trên Thủ Dương Sơn, Phong Thần Bảng phát ra ánh sáng rực rỡ, một luồng lực kéo cực lớn truyền đến, rút chân linh của Vi Hộ ra khỏi thân thể, định đưa về Thủ Dương Sơn.

Trong quân Tây Kỳ, Đạo Hạnh Chân Nhân cả người đều ngây người, nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn mạnh mẽ biến đổi, lập tức bay lên không trung, vỗ một chưởng về phía Dư Hóa.

Pháp lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, không chút bảo lưu tuôn ra, thề phải một chưởng giết chết Dư Hóa.

Sau đó hắn mạnh mẽ quay người lại, đại pháp lực tuôn ra, hắn muốn kéo chân linh của Vi Hộ.

Nhưng sức mạnh của Phong Thần Bảng, há lại là Đạo Hạnh Chân Nhân có thể chống lại!

Sự cản trở của hắn không có tác dụng gì, trong chớp mắt chân linh Vi Hộ đã biến mất.

Dư Hóa thi triển thủ đoạn ẩn giấu, mạnh mẽ chém giết Vi Hộ, một đòn đoạt mạng, lúc này chính là trạng thái suy yếu nhất, sao có thể là đối thủ của Đạo Hạnh Chân Nhân, liền vội vàng cầu cứu, "Lão sư cứu ta!" "Đạo Hạnh Chân Nhân, ngươi thật sự cho rằng Tiệt giáo ta không có người sao?" Trên tường thành Tị Thủy Quan, Dư Nguyên mạnh mẽ bay ra, một quyền phá nát chưởng ấn của Đạo Hạnh, sau đó vững vàng đưa Dư Hóa hạ xuống tường thành.

"Dư Nguyên, ngươi cũng đến rồi!" Đạo Hạnh Chân Nhân mặt mày khó coi, trong mắt sát cơ bắn ra, "Đến đúng lúc lắm, vậy hôm nay

ta sẽ cùng ngươi và đệ tử của ngươi, cùng nhau đưa lên Phong Thần Bảng." "Đạo Hạnh Sư thúc, lời nói lớn vẫn nên bớt lại một chút, lấy lớn hiếp nhỏ đã đành, sư điệt ta ra tay không biết nặng nhẹ, vạn nhất không cẩn thận làm bị thương sư thúc, sư thúc đừng trách ta." Dư Nguyên thần sắc ung dung, chỉ là một Đạo Hạnh Chân Nhân, cũng muốn cùng hắn một trận, quả thực là trò cười!

"Ngươi tìm chết!" Đạo Hạnh Chân Nhân đại nộ, lời của Dư Nguyên, rõ ràng là đang chế giễu hắn ỷ lớn hiếp nhỏ, không có chút thân phận môn đồ Thánh Nhân.

Đạo Hạnh Chân Nhân vung tay, lại có một cây Hàng Ma Bảo Xử từ tay hắn bay ra, mạnh mẽ đánh tới Dư Nguyên.

Đạo Hạnh Chân Nhân không phải Vi Hộ, đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, quả thực lợi hại, một trượng đánh xuống, không gian tan vỡ, uy lực vô cùng, giống như Thái Sơn áp đỉnh.

Nhưng Dư Nguyên nhìn thấy, chỉ coi đó là chuyện tầm thường, ở Kim Ngao Đảo nhiều năm như vậy, hắn không phải là kẻ vô dụng, thân thể cường tráng này, vô kiên bất tồi!

Dư Nguyên vươn tay, trực tiếp trên không trung nắm lấy Hàng Ma Bảo Xử của Đạo Hạnh Chân Nhân, hung hăng kéo một cái, thân thể Đạo Hạnh Chân Nhân lảo đảo, vậy mà bị lực lớn này kéo đi rất xa!

"Khốn kiếp, tên này khí lực thật lớn, nhục thân tuyệt không kém cảnh giới." Đạo Hạnh Chân Nhân mặt mày khó coi, thầm mắng, Tiệt giáo toàn là yêu nghiệt gì vậy!

Triệu Công Minh kia thì không nói rồi, sớm đã thâm bất khả trắc, đủ sức sánh ngang Chuẩn Thánh lão làng.

Mà Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Tam Tiêu,... cũng đều là kẻ đỉnh đỉnh lợi hại!

Những người này thì thôi đi, đến một đệ tử đời thứ ba (Dư Nguyên thực chất là đệ tử ngoại môn nhưng tính là đời thứ hai sau Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, nên Dư Nguyên gọi Đạo Hạnh là Sư thúc là đúng nhưng có ý chọc tức) lại còn khó chơi đến vậy, thực đáng ghét!

"Đạo Hạnh Sư thúc, bản lĩnh của ngươi cũng chẳng ra sao." Dư Nguyên cười một tiếng, buông Hàng Ma Bảo Xử ra, trong tay mạnh mẽ xuất hiện Xuyên Tâm Tỏa màu tím lam, ném về phía đầu Đạo Hạnh, vừa nhanh vừa vội, xé rách không gian.

Đạo Hạnh Chân Nhân né tránh không kịp, trực tiếp bị đâm vào đùi, đau đến mức nghiến răng trợn mắt.

Trong doanh trại Tây Kỳ, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, trên mặt nhìn Dư Nguyên tràn đầy vẻ sợ hãi!

Đạo nhân này, thật lợi hại, vậy mà có thể đánh bại một vị tồn tại cấp Sư thúc, đây chính là Tiên nhân Tiệt giáo sao?

Trên tường thành Tị Thủy Quan, Dư Hóa cười toe toét, "Lão sư cố lên, đánh gục bọn Xiển giáo này!" Tiếng reo hò như sóng thần truyền đến, vô cùng chói tai, khiến mặt Đạo Hạnh lúc đỏ lúc xanh.

Trên không trung, Đạo Hạnh Chân Nhân lại giao chiến với Dư Nguyên trăm hiệp, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt!

Chương 318

Hắn vẫn đánh giá thấp thực lực của Dư Nguyên, bất luận là pháp lực hay nhục thân, đều đã tôi luyện đến cực hạn, chỉ kém nửa bước là có thể chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Hắn đã không còn nhiều dư lực, nhưng Dư Nguyên vẫn ung dung, nếu cứ tiếp tục giao chiến như vậy, hắn chắc chắn sẽ bại!

Đúng lúc Đạo Hạnh Chân Nhân đang âm thầm khổ não, chân trời lại có hai luồng lưu quang bay tới, một vệt kim quang ấm áp lấp lánh, phủ kín bầu trời.

"Đệ tử Tây Phương Giáo!" Dư Nguyên bản năng cau mày, Tiệt giáo và Tây Phương Giáo xưa nay không hợp, Tây Phương Giáo lúc này đến, mục đích tự nhiên không cần nói cũng hiểu.

Hai bóng dáng màu vàng đó hạ xuống, chính là Tọa Lộc Đạo Nhân, Trường Mi Đạo Nhân.

Đạo Hạnh Chân Nhân mừng rỡ nói, "Tọa Lộc sư đệ, Trường Mi sư đệ, mau đến trợ ta một tay, chỉ cần có thể đưa tên Dư Nguyên này lên Phong Thần Bảng, sẽ là một đại công!" "Được." Trường Mi Đạo Nhân, Tọa Lộc Đạo Nhân vốn dĩ đã đến để giúp đỡ Xiển giáo.

Thấy Đạo Hạnh Chân Nhân cầu cứu, tự nhiên không nói hai lời, tế xuất pháp bảo đánh tới Dư Nguyên.

"Tốt lắm, Xiển giáo và Tây Phương Giáo đều không cần mặt mũi nữa rồi, ba đánh một, lại còn ỷ lớn hiếp nhỏ, ta Dư Nguyên quả thực đã được mở mang tầm mắt, sau trận chiến này, Xiển giáo, Tây Phương Giáo, e rằng sẽ vang danh khắp bốn biển tám phương." Dư Nguyên trên mặt nở nụ cười lạnh, nhưng lại không hề có chút sợ hãi nào.

“Lão sư...” Dư Hóa trên mặt mang theo vẻ lo lắng, đây là ba vị Thái Ất đỉnh phong tu sĩ a.

Ba đánh một, lão sư nhà mình liệu có chống đỡ nổi không, thất bại là chuyện nhỏ, vạn nhất thân vẫn, lên Phong Thần Bảng, thì phải làm sao?

“Yên tâm đi, vi sư vô sự.” Dư Nguyên ném cho Dư Hóa một ánh mắt trấn an.

Tay phải vung lên, trong tay xuất hiện một túi Như Ý Càn Khôn Đại, tản mát ra sức hút cực lớn, bao trùm lấy Trường Mi Đạo Nhân!

Như Ý Càn Khôn Đại, lợi hại đến nhường nào, sức hút khủng bố, không ngừng truyền đến.

Cứ như biến thành một hắc động, nuốt chửng mọi thứ!

“Không hay rồi!” Sắc mặt Trường Mi Đạo Nhân kịch biến, mạnh mẽ lùi lại phía sau, muốn tránh Như Ý Càn Khôn Đại.

Nhưng đã muộn rồi, trong chớp mắt, Trường Mi Đạo Nhân đã bị Càn Khôn Đại hút vào.

Tọa Lộc Đạo Nhân lập tức sốt ruột, “Khốn kiếp, mau thả Trường Mi sư huynh của ta ra!” Tọa Lộc Đạo Nhân trong tay xuất hiện một chuỗi bảo châu lấp lánh vàng rực, mạnh mẽ đánh tới Dư Nguyên.

Đạo Hạnh Chân Nhân thì từ bên cạnh, hai tay nắm Hàng Ma Bảo Xử, lấy thế sét đánh vạn quân đánh tới Dư Nguyên.

“Tiểu kỹ điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta!

Phá!” Dư Nguyên khẽ quát một tiếng, đạo khu chấn động, khí huyết vàng rực mạnh mẽ bốc lên, thân hình trong khoảnh khắc cao lên ba tấc, thân thể vốn đã vạm vỡ, biến thành một tiểu cự nhân, da thịt cũng biến thành màu đồng cổ.

Hắn nắm chặt hai quyền, mặc vận huyền công, lần lượt đập tới chuỗi bảo châu vàng của Tọa Lộc Đạo Nhân, và Hàng Ma Bảo Xử của Đạo Hạnh Chân Nhân!

"Oanh!!" "Oanh!!" Hai tiếng nổ long trời lở đất vang vọng hư không, trên không trung, dường như có hai ngọn núi kim loại nhỏ va chạm vào nhau, từng làn khí sóng gần như thực chất hóa lan tỏa ra bốn phương tám hướng, làm vỡ nát hư không!

"Khốn kiếp!" Tọa Lộc Đạo Nhân, Đạo Hạnh Chân Nhân chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh như núi đổ biển dâng ập tới, thân hình lùi lại sau cả ngàn mét mới dừng lại được.

Ngược lại Dư Nguyên, thân thể chấn động, sắc mặt tái nhợt một chút, nhưng trong khoảnh khắc đã khôi phục nguyên trạng, rồi cười lạnh nói.

"Kim Tiên Xiển giáo, đệ tử Tây Phương Giáo, cũng chỉ đến thế mà thôi!" "Khốn kiếp, nhục thân của tên này thật lợi hại!" Đạo Hạnh Chân Nhân, Tọa Lộc Đạo Nhân nhìn nhau, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Nhục thân của Dư Nguyên quá mạnh mẽ, cộng thêm linh bảo trong tay, khó chơi, vô cùng khó chơi!

Nhưng hôm nay, bọn họ nhất định phải hạ gục Dư Nguyên này!

Trên tường thành Tị Thủy Quan, Dư Hóa nhìn sư tôn nhà mình đại hiển thần uy, điên cuồng vỗ tay, cứ như người một địch ba là chính mình vậy.

Lúc này, Như Ý Càn Khôn Đại mạnh mẽ chấn động, miệng túi mở rộng, Trường Mi Đạo Nhân mặt mày tro bụi bay ra từ trong đó.

Tọa Lộc Đạo Nhân nháy mắt với Trường Mi Đạo Nhân, lập tức, ba người tạo thành thế Tam Tài, bao vây chặt Dư Nguyên, không

ngừng xoay chuyển.

Trên mặt Dư Nguyên cũng có chút ngưng trọng, một chọi một, hắn đánh Đạo Hạnh và những người khác như thể nghiền ép vậy.

Nhưng ba người liên thủ, uy lực lớn hơn rất nhiều, hắn cũng phải kiêng kỵ ba phần!

"Sát!" Trong chớp mắt, trời đất rung chuyển, Đạo Hạnh, Tọa Lộc, Trường Mi mạnh mẽ ra tay, tấn công Dư Nguyên, Dư Nguyên mặc vận huyền công, tay cầm linh bảo, không hề sợ hãi, giao chiến với ba người.

Trong chớp mắt, đã giao chiến mấy trăm hiệp, không phân thắng bại, Dư Nguyên tuy không thể đánh bại ba người, nhưng ba người liên thủ, cũng không thể áp chế Dư Nguyên!

Ban đầu, ba người nghĩ liên thủ, nhất định có thể hạ gục Dư Nguyên.

Nhưng giao chiến lâu như vậy, nỗi kinh sợ trong lòng ba người đã thể hiện rõ ràng.

Phải biết, Dư Nguyên này, chỉ là đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo thôi! (Dư Nguyên là đệ tử đời thứ hai, Thập Nhị Kim Tiên là đời thứ hai, ở đây có vẻ hơi nhầm lẫn thứ bậc hoặc cách gọi nội bộ) Lâu như vậy, ba người bọn họ liên thủ, vậy mà cũng không thể hạ gục được.

Nhưng thực ra giao chiến lâu như vậy, Dư Nguyên cũng có chút thể lực không đủ.

Nhưng bề ngoài hắn không hề lộ vẻ yếu ớt, mà cười nói, "Tính toán thời gian, La Tuyên sư huynh của ta hẳn là sắp đến rồi, đến lúc đó, các ngươi một tên cũng đừng hòng chạy thoát!" Giọng nói vừa dứt, Dư Nguyên mạnh mẽ dốc hết sức lực cuối cùng, áp đảo ba người Đạo Hạnh mà đánh.

“Cái gì, La Tuyên cũng đang trên đường đến?” Lời của Dư Nguyên, lọt vào tai ba người Đạo Hạnh, không khác gì tiếng sấm sét giữa trời quang!

La Tuyên, đệ tử ngoại môn Tiệt giáo, thần thông quảng đại, tuy chưa chứng đạo Đại La, nhưng trong tay pháp bảo rất nhiều.

Một khi La Tuyên cũng đến, cộng thêm Dư Nguyên vô cùng hung hãn này, e rằng hôm nay thật sự phải lên Phong Thần Bảng.

“Chạy!” Ba người Đạo Hạnh gần như trong khoảnh khắc đã đưa ra lựa chọn, dốc sức đánh một đòn, đánh lui Dư Nguyên xong, mạnh mẽ rút lui về doanh trại Tây Kỳ.

Dư Nguyên nhìn thấy, cũng không đuổi giết, mà nhẹ nhàng hạ xuống tường thành.

Dư Hóa vội vàng sáp lại, “Lão sư, La Tuyên sư thúc khi nào nói muốn đến vậy?” Dư Nguyên vội vàng nháy mắt với Dư Hóa, Dư Hóa liên tục gật đầu, hướng về phía doanh trại Tây Kỳ hô lớn, “Đạo Hạnh Sư thúc tổ, nếu ngươi có gan, thì hãy đợi La Tuyên sư thúc ta đến, các ngươi lại đại chiến ba trăm hiệp nữa.” Doanh trại Tây Kỳ, một bầu không khí trầm muộn, áp lực đến mức không ai nói nên lời.

Cơ Xương tức đến môi run rẩy, nhưng vẫn kìm nén sự tức giận trong lòng, “Ba vị thượng tiên, Dư Nguyên kia, thật sự lợi hại đến vậy sao?” Cơ Xương có chút vô ngữ, xét theo vai vế mà nói, ba người Đạo Hạnh, Tọa Lộc, Trường Mi, gần như đều hơn Dư Nguyên một bối.

Nhưng dù là vậy, ba người liên thủ, vậy mà vẫn không địch lại Dư Nguyên, quả thực trở thành trò cười!

Đạo Hạnh Chân Nhân mặt mày khó coi, “Hầu gia nói đùa rồi, nếu không phải La Tuyên kia sắp đến, ta đã sớm đưa tên Dư Nguyên kia

lên Phong Thần Bảng...” “La Tuyên là ai?” Cơ Phát hỏi.

“Là một đệ tử ngoại môn của Tiệt giáo, giỏi hỏa đạo, thực lực không tệ, là một đối thủ vô cùng khó chơi, nếu hắn đến, liên thủ với Dư Nguyên kia, bọn ta nguy rồi.” Đạo Hạnh Chân Nhân từ tận đáy lòng thở dài một hơi, không thể không nói.

Phát triển nhiều năm như vậy, Tiệt giáo quả thực đã bỏ xa bọn họ một đoạn lớn.

Một đệ tử đời thứ hai (Dư Nguyên) của Tiệt giáo, lại có thể đánh bại hắn, một đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo, thực sự là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Chương 319

Cơ Phát thở ra một hơi khí đục, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, "Dư Nguyên, La Tuyên tuy lợi hại, nhưng sao có thể cản được mấy chục vạn tinh nhuệ của Tây Kỳ ta?" Cơ Xương nhíu mày, "Ý ngươi là, công thành?" "Không sai." Cơ Phát gật đầu mạnh, tiên thần chi chiến, không thể liên lụy phàm nhân, cho nên hắn dẫn đại quân công thành, Dư Nguyên, La Tuyên dù mạnh đến đâu, cũng không thể chống lại.

Trừ bọn họ ra, trong Tị Thủy Quan chỉ có lão già Hàn Vinh, không đáng nhắc tới, có thể diệt một cách dễ dàng.

Cơ Xương suy nghĩ một lúc, gật đầu nói, "Vậy thì cứ làm theo lời ngươi nói đi, nhớ kỹ, mọi thứ cẩn thận, không được lỗ mãng khinh suất." "Vâng." Ngay lập tức, Cơ Phát điểm mười vạn tinh nhuệ, mang theo xe ném đá, búa phá thành, một lần nữa đến dưới Tị Thủy Quan.

Mười vạn tinh nhuệ, đen nghịt một vùng, khoác áo giáp, tay cầm binh khí, một luồng sát khí ngút trời lan tràn, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Cơ Phát cưỡi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, khoác áo giáp, không ngừng đi lại trước Tị Thủy Quan.

Trong miệng hô lớn, "Hàn Vinh, ngươi đã có tuổi biết thiên mệnh, hẳn phải biết không lâu trước đây, Phượng Hoàng gáy ở Tây Kỳ, thiên mệnh đã chuyển sang Tây Kỳ ta, khí số Đại Thương sắp tận, lúc này không đầu hàng minh chủ, còn chờ đến bao giờ?" "Bản nguyên soái cho ngươi mười hơi thở, mở thành đầu hàng, miễn cho ngươi một cái chết, thậm chí vinh hoa phú quý, hưởng dụng không hết, nhưng nếu ngươi vẫn cố chấp không tỉnh ngộ, đừng trách bản nguyên soái lập

tức công thành!" Trên mặt Cơ Phát, mang theo sự tự tin tuyệt đối, theo tính toán của hắn, binh lực trong Tị Thủy Quan, tuyệt đối không quá ba vạn!

Hơn nữa ba vạn binh lực này, mức độ trang bị, mức độ tinh nhuệ, cũng tuyệt đối không thể sánh bằng đại quân Tây Kỳ của hắn.

Dù có công thành, tối đa phải trả một cái giá nào đó, nhất định có thể đánh hạ Tị Thủy Quan này.

Tị Thủy Quan, trọng địa biên quan, một khi chiếm được, liền có thể lấy đó làm trung tâm, dần dần bao phủ binh lực ra xung quanh, từ đó tiến công Giới Bài Quan, uy hiếp Đại Thương.

Cho nên Tị Thủy Quan này, Cơ Phát hắn, nhất định phải chiếm bằng được.

Sau khi chiếm Tị Thủy Quan, uy vọng của hắn, có lẽ sẽ vượt qua cả đại ca của hắn.

Không sai, trong lòng Cơ Phát, là muốn cùng Bá Ấp Khảo tranh cao thấp.

Trước khi Thôi Ân Lệnh chưa ra, Cơ Phát nhẫn nhục phụ trọng, chờ đợi thời cơ!

Nhưng sau khi Thôi Ân Lệnh truyền khắp bốn phương, dã tâm của Cơ Phát không thể kiềm chế được nữa!

Trên tường thành, Hàn Vinh nghe lời Cơ Phát nói, không khỏi cười!

Một trò cười lớn a!

Khí số Đại Thương sắp tận?

Tây Kỳ được thiên mệnh gia trì?

Hiện nay Đại Thương, binh cường mã tráng, lương thảo đầy đủ,

kho tiền chất đống như núi, bách tính yêu mến Thương Vương, đây là dấu hiệu khí số sắp tận sao?

Ngược lại Tây Kỳ, lại dám dương cờ phản nghịch, công khai tạo phản, đây mới là khí số sắp tận, đáng lẽ phải diệt vong.

"Hưu!" Trên không trung, một âm thanh sắc bén lướt qua, Hàn Vinh giương cung lắp tên, một mũi tên dài, xé rách hư không, mạnh mẽ bắn về phía Cơ Phát, vừa nhanh vừa gấp, xứng đáng là mũi tên đoạt mạng.

"Hừ!" Cơ Phát cũng giương cung lắp tên, bắn ra một mũi tên.

Mũi tên va chạm trên không trung, đều không chịu nổi lực lớn mà vỡ vụn.

Cơ Phát mạnh mẽ giơ tay, dốc sức vung xuống, "Tất cả mọi người, nghe lệnh bản nguyên soái, bắt đầu công thành!" Tiếng tù và trầm hùng vang lên, vô số tinh nhuệ Tây Kỳ, bắt đầu công thành.

Búa phá thành, xe ném đá, không màng sống chết tiến lên, tấn công Tị Thủy Quan.

Nhưng khi búa phá thành vô cùng lợi hại đó đập vào cửa thành.

Cứ như đập vào một ngọn núi lớn, cửa thành không hề suy suyển, ngược lại lực lớn truyền ngược lại, chấn cho lòng bàn tay bọn chúng đau nhói.

Còn xe ném đá, khỏi nói, trên tường thành Tị Thủy Quan, đã sớm bố trí cơ quan, đá hỗn loạn ném vào, ngoài việc phá hoại một số thiết bị ra, không thể làm thương tổn một sợi lông nào của quân đội Tị Thủy Quan.

Trên tường thành Tị Thủy Quan, Hàn Vinh vô cùng bình tĩnh, lắc đầu.

Những năm nay, Tị Thủy Quan mỗi năm một lần gia cố, kiến trúc kiên cố như thành đồng, đừng nói búa phá thành, dù có thêm mười cây, cùng lúc công kích, cũng không làm tổn hại một sợi lông của cánh cửa lớn.

"Chỉ dựa vào những thứ này, cũng muốn phá Tị Thủy Quan của ta sao?

Quả thực khiến người ta cười rụng răng." Hàn Vinh mạnh mẽ vung tay, vô số quân lính Tị Thủy Quan xuất hiện trên tường thành, bắt đầu phòng thủ.

Không lâu sau, có quân Tây Kỳ theo thang mây leo lên, nhưng còn chưa đứng vững, đã bị quân Tị Thủy Quan một đao chém rớt xuống thành.

Đại chiến tiếp tục diễn ra, chớp mắt nửa ngày trôi qua.

Cảnh tượng Tị Thủy Quan tổn thất nặng nề như dự đoán không hề xuất hiện.

Ngược lại là tinh nhuệ Tây Kỳ, chết thương rất nhiều, thậm chí trước cửa Tị Thủy Quan đã chất đống thành một ngọn núi nhỏ!

Máu tươi tụ thành suối nhỏ, mùi máu tanh nồng, khiến Cơ Phát buồn nôn.

"Nguyên soái, không thể tiếp tục công kích nữa, cứ như vậy, e rằng toàn quân sẽ bị tiêu diệt." Thị vệ bên cạnh Cơ Phát mặt mày khó coi, cuối cùng vẫn khuyên nhủ.

Tình hình hiện tại đã rất rõ ràng, binh lực trong Tị Thủy Quan, tuyệt đối không chỉ ba vạn, dựa vào những người này muốn phá thành, khó, thực sự quá khó!

"Minh kim thu binh!" Bất đắc dĩ, Cơ Phát đành ra lệnh rút quân.

Mười vạn đại quân, đến hung hãn, nhưng lại bại như núi đổ, chỉ để lại một bãi chiến trường bừa bộn.

Trên tường thành, Hàn Vinh hỏi vương hổ quan tiền hành, "Lần này chúng ta thương vong bao nhiêu, đã thống kê ra chưa?" Vương Hổ thần sắc hơi buồn bã, "Tổn thất tám trăm huynh đệ, còn lại đều là một số vết thương ngoài da, không đáng nhắc tới." Nhưng rất nhanh, hắn lại tinh thần chấn động, cười nói, "Nhưng bên Tây Kỳ, thương vong nhiều hơn chúng ta rất nhiều, ít nhất đã chết ba vạn nhân mã, có thể nói là đại thắng." Hàn Vinh khẽ gật đầu, tuy trong lòng sớm đã vui mừng khôn xiết, nhưng bề ngoài vẫn kìm nén, "Không được kiêu ngạo, thắng trận đầu không là gì, sau này đây là một trận chiến trường kỳ." Nói xong, Hàn Vinh dường như nghĩ ra điều gì, "Đúng rồi, mau chóng truyền tin chiến báo này, truyền khắp các nơi Đại Thương, cho các chư hầu xem, Đại Thương đã đánh bại Tây Kỳ như thế nào." "Vâng." Vương Hổ kích động đi xuống, trong Tổng Binh Phủ, chỉ còn lại Hàn Vinh, Dư Hóa, Dư Nguyên.

Dư Nguyên nói, "Đệ tử Xiển giáo, Tây Phương Giáo chịu thiệt lớn như vậy trong tay chúng ta, nhất định sẽ không cam tâm, còn sẽ quay trở lại, nhất định phải thỉnh viện binh rồi." Dư Hóa vội vàng nói, "Đệ tử nguyện đi Kim Ngao Đảo một chuyến." Dư Nguyên hài lòng gật đầu, "Được, vậy ngươi hãy gọi La Tuyên sư thúc của ngươi đến đi." "Vâng." Dư Hóa gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt đã biến mất không dấu vết.

Trong thành Tây Kỳ, Cơ Phát đại bại trở về, áo giáp đã thấm đẫm máu tươi.

"Phát nhi, không sao chứ?" Cơ Xương vô cùng quan tâm.

"Phụ vương, nhi thần không sao, nhi thần đã phạm lỗi lớn, xin lão sư trừng phạt." Cơ Phát có chút không dám ngẩng đầu.

Trận chiến này, thực sự quá nhục nhã, tổn thất hơn ba vạn năm ngàn người, nhưng lại không chạm được một viên gạch, một mái ngói nào của Tị Thủy Quan.

Cơ Xương nghiêm mặt nói, "Tị Thủy Quan bị Đế Tân tên kia kinh doanh nhiều năm như vậy, nội tình là có, có thể có biểu hiện như vậy, không đáng gì, điều chúng ta cần làm tiếp theo, là dẫn rắn ra khỏi hang, chỉ cần có thể dẫn tinh nhuệ Đại Thương ra, nhất định sẽ có hiệu quả." Cơ Phát có chút do dự, "Nhưng lão hồ ly Hàn Vinh kia, liệu có ra không?" Giữ vững thành trì kiên cố như vậy, tránh chiến không ra, là cách tốt nhất.

Cơ Xương cười nói, "Yên tâm đi, nhất định sẽ ra." Mặt khác, Đạo Hạnh Chân Nhân, Tọa Lộc Đạo Nhân, Trường Mi Đạo Nhân tức đến mức la ó.

Đến bây giờ, bọn họ mới phát hiện mình bị tên Dư Nguyên kia lừa!

La Tuyên gì đó, căn bản không đến, chẳng qua là tên Dư Nguyên kia bịa ra để hù dọa bọn họ.

Bây giờ nghĩ lại, thực ra cũng không đúng, thực lực Dư Nguyên tuy mạnh, nhưng vẫn chưa mạnh đến mức có thể một mình địch ba người bọn họ mà vẫn ung dung!

Chương 320

Đạo Hạnh Chân Nhân càng hận đến nghiến răng, ba đệ tử của hắn, Vi Hộ, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, đều thân vẫn trong tay sư đồ Dư Nguyên, mối thù này không báo, hắn uổng làm thầy.

Đột nhiên, trong mắt Tọa Lộc Đạo Nhân bắn ra một tia tinh quang, "Hay là chúng ta tối nay tập kích Tị Thủy Quan, trước đưa sư đồ Dư Nguyên lên bảng thế nào?" "Đánh lén ban đêm?" Trường Mi Đạo Nhân đối với Như Ý Càn Khôn Đại của Dư Nguyên vẫn không khỏi kiêng kỵ, pháp bảo trong tay Dư Nguyên đã lợi hại đến vậy.

Dù sao một chọi một, mình tuyệt đối không phải đối thủ của Dư Nguyên kia.

"Không sai, chính là đánh lén ban đêm, trận chiến ban ngày, Dư Nguyên dù không bị thương, nhưng hao tổn nhất định không nhỏ, chính là lúc trạng thái suy yếu, lần đánh lén này, nhất định có thể đưa tên Dư Nguyên kia lên bảng, Dư Nguyên kia, tuy chỉ là đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo, nhưng thực lực quả thực không yếu, nếu có thể đưa tên Dư Nguyên kia lên bảng, sẽ là một đại công." Tọa Lộc Đạo Nhân mày chau mày nở, như thể chuyện đã thành công vậy.

Đạo Hạnh Chân Nhân đứng một bên cũng kích động.

Nếu thật sự có thể đưa sư đồ Dư Nguyên lên bảng, chuyến này thật không uổng phí.

"Đi, chúng ta tìm Hầu gia thương lượng." Ba người tìm đến Cơ Xương, nói rõ ý đồ, Cơ Xương nghe xong, nhíu mày nói, "Vạn nhất La Tuyên kia thật sự đến, nhưng lại ẩn nấp không gặp, cố ý dụ các ngươi..." Nỗi lo lắng của Cơ Xương không phải không có lý, nhưng ba người Đạo Hạnh đã định kiến trước, cho rằng Dư Nguyên chỉ đang

hư trương thanh thế, tự nhiên đầy tự tin, không nghe lọt tai.

Cơ Xương thấy khuyên không được, đành mặc cho ba người Đạo Hạnh hành động, thậm chí hắn cũng âm thầm kỳ vọng, hy vọng phán đoán của mình là sai.

Ba người Đạo Hạnh đã đạt được sự nhất trí, mỗi người tự điều chỉnh trạng thái đến đỉnh phong.

Chuẩn bị màn đêm buông xuống, liền lập tức đột kích Tị Thủy Quan, dùng tiên huyết của Dư Nguyên, rửa sạch sự sỉ nhục trên người bọn họ.

Tị Thủy Quan, trong Tổng Binh Phủ, Dư Nguyên đã gọi La Tuyên đến, "La Tuyên sư huynh, đệ tử Xiển giáo, đệ tử Tây Phương Giáo xưa nay không biết xấu hổ, bọn họ nhận thấy Tị Thủy Quan ta trống rỗng, đêm nay rất có khả năng sẽ đến đánh lén, xin sư huynh hãy ẩn nấp trước, đợi đến thời điểm mấu chốt rồi ra tay, đánh cho bọn họ bất ngờ không kịp trở tay, đưa Xiển giáo, cùng những đệ tử Tây Phương Giáo kia lên bảng." La Tuyên là Hỏa Linh tiên thiên sinh ra từ trời đất, tự hào là Diễm Trung Tiên, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, trong tay còn có Phi Yên Kiếm, Ngũ Long Luân, Vạn Lý Khởi Vân Yên, Chiếu Thiên Ấn, Vạn Nha Hồ cùng những pháp bảo cực kỳ mạnh mẽ, có hệ thống, tổng hợp thực lực có thể nói là vô song dưới Đại La.

Dư Nguyên cộng thêm La Tuyên, tuyệt đối có thể phát huy ra sức mạnh một cộng một lớn hơn hai, quét sạch những Kim Tiên kia.

La Tuyên gật đầu, trên mặt mang theo một tia chờ đợi, "Được, vậy thì nghe lời Dư Nguyên sư đệ, ta cũng đang muốn xem, nhiều năm trôi qua như vậy, cảnh giới của bọn Xiển giáo kia tiến bộ thế nào rồi." La Tuyên ẩn nấp khí tức, một mình đến một viện lạc vắng vẻ trong Tị Thủy Quan, bắt đầu tĩnh tu.

Sư đồ Dư Nguyên, Dư Hóa, thì trấn giữ trong Tổng Binh Phủ,

nâng khí tức và trạng thái của bản thân lên đỉnh phong.

Màn đêm dần buông xuống, trong doanh trại Tây Kỳ, ba người Đạo Hạnh quả quyết hành động, âm thầm hướng về Tị Thủy Quan.

Chỉ mất một thời gian rất ngắn, liền tiềm nhập vào Tị Thủy Quan, quen đường quen lối tìm đến nơi sư đồ Dư Nguyên cư trú, lập tức ra tay tấn công.

Đạo Hạnh Chân Nhân lại một lần nữa tế xuất Hàng Ma Bảo Xử, Tọa Lộc Đạo Nhân tế xuất một chuỗi bảo châu màu vàng, Trường Mi Đạo Nhân tế xuất đôi lông mày dài màu trắng của mình.

Ra tay sắc bén, đều là sát chiêu, trong khoảnh khắc, đạo uẩn cuồn cuộn nổi lên từng trận sóng gợn, chỗ ở của sư đồ Dư Nguyên, trực tiếp bị đánh cho tan nát.

Dư Nguyên và những người khác đã sớm có chuẩn bị, lúc này mạnh mẽ từ chỗ ở tan hoang bay ra, giao chiến với ba người Đạo Hạnh.

Còn Dư Hóa, sớm đã tránh xa ba dặm, trận chiến cấp Thái Ất, vẫn chưa phải là thứ hắn có thể tham dự.

Ba người Đạo Hạnh thấy chỉ có một mình Dư Nguyên, trong lòng đại hỉ.

Hôm nay nhất định phải đưa tên Dư Nguyên này lên Phong Thần Bảng!

Tuy trong lòng đã có dự liệu, nhưng thấy ba người Đạo Hạnh thật sự ban đêm đến đánh lén, trong lòng Dư Nguyên vẫn dâng lên một ngọn lửa vô danh!

"Đạo Hạnh Chân Nhân, uổng cho ngươi thân là một trong Thập Nhị Kim Tiên, vậy mà còn dùng chiêu trò hèn hạ như đánh lén, ta khinh!" Dư Nguyên hung hăng nhổ một bãi nước bọt về phía Đạo

Hạnh Chân Nhân, sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục cực kỳ mạnh.

Đạo Hạnh Chân Nhân tiện tay gạt đi, pháp lực lưu chuyển, trực tiếp đánh bay bãi nước bọt kia, rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm Dư Nguyên, trên mặt mang theo nụ cười lạnh.

"Đánh lén thì sao, kẻ thắng làm vua, kẻ bại làm giặc, Dư Nguyên, hôm nay chính là ngày ngươi lên Phong Thần Bảng." Nói xong, vội vàng nháy mắt với Trường Mi Đạo Nhân, Tọa Lộc Đạo Nhân.

Ba người lập tức dốc sức, liên tục ép sát Dư Nguyên!

Sau khi bốn người lại kích chiến thêm trăm hiệp nữa, thân hình Dư Nguyên mạnh mẽ chấn động, rồi nhanh chóng lùi lại phía sau, "La Tuyên sư huynh, còn không hiện thân?" "La Tuyên?" Đạo Hạnh Chân Nhân cười lạnh, "La Tuyên sư huynh của ngươi, e rằng bây giờ vẫn đang tu hành ở Kim Ngao Đảo chứ?" Nhưng giọng nói của Đạo Hạnh Chân Nhân còn chưa dứt, sau lưng liền truyền đến một giọng nói, "Đạo Hạnh sư đệ, ngươi đang tìm ta sao?" Giọng nói ung dung, nhưng lọt vào tai Đạo Hạnh lại không khác gì tiếng sét đánh ngang tai.

"Cái gì?

La Tuyên thật sự đến rồi sao?" Đạo Hạnh Chân Nhân mạnh mẽ quay người lại, khi nhìn thấy La Tuyên đang mỉm cười nhìn mình, trái tim hắn như rơi xuống vực băng.

La Tuyên thực lực cường đại, là Hỏa Linh tiên thiên, trong số các đệ tử ngoại môn đều là kẻ xuất chúng.

Có La Tuyên trợ giúp, việc chém giết Dư Nguyên, đưa hắn lên Phong Thần Bảng hôm nay đã hoàn toàn tan thành bọt nước!

Trường Mi Đạo Nhân, Tọa Lộc Đạo Nhân nhìn La Tuyên, trên mặt nổi lên vẻ lạnh lẽo, "Đến đúng lúc lắm, hôm nay chúng ta đưa cả hai

người các ngươi lên bảng!" "Khí phách thật lớn!" La Tuyên không nói hai lời, lập tức tế xuất Vạn Nha Hồ!

Vạn Nha Hồ chỉ lớn bằng quả hồ lô, bề mặt có rất nhiều hình ảnh hỏa nha.

Vừa được La Tuyên thúc động, lập tức vô số hỏa nha từ bên trong bay ra, cuồn cuộn lao về phía ba người Đạo Hạnh!

Nhiệt độ cực cao, khiến hư không đều đang vặn vẹo, gần như bốc cháy.

"Tiểu kỹ điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?" Trường Mi Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, trực tiếp tế xuất một bảo bình, pháp lực rót vào trong đó, nước sông hồ biển cuồn cuộn như trời giáng tuôn ra, tiếp xúc với hỏa nha trong Vạn Nha Hồ!

Điều được dự liệu là hỏa nha bị nước dập tắt đã không xảy ra.

Ngược lại hỏa nha phát ra nhiệt lượng vô cùng, làm bốc hơi khô nước hồ.

"Sao lại thế này!" Trường Mi Đạo Nhân trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi!

Thủy khắc hỏa, là quy tắc vạn vật, hơn nữa, nước trong bảo bình này của hắn không phải là nước phàm, mà là linh thủy được luyện chế bằng đại pháp lực, trời sinh khắc chế hỏa diễm, nhưng hiện tại... sao lại thế này!

Đạo Hạnh Chân Nhân mặt mày khó coi, Tây Phương Giáo nghèo nàn, nhưng hắn không ngờ, kiến thức của đệ tử Tây Phương Giáo lại nông cạn đến mức này!

Hiện tại vô phương, chỉ có thể mở miệng giải thích một câu, "La Tuyên này, là hỏa linh sinh thành từ trời đất, Vạn Nha Hồ kia là linh bảo bẩm sinh của La Tuyên, lửa bên trong, là tiên thiên linh hỏa,

ngươi dùng linh thủy tự nhiên là không dập tắt được, cần phải dùng Tiên Thiên Quỳ Thủy, mới có thể dập tắt." Trong lúc Đạo Hạnh Chân Nhân giải thích, vô số hỏa nha đã ập tới.

Y phục của ba người trong khoảnh khắc bị đốt cháy, đau đến mức ba người la hét, vội vàng vận đại pháp lực, cường hành dập tắt.

"Dư Nguyên sư đệ, cùng lên!" "Được." Dư Nguyên nghiêm túc gật đầu, vội vàng tiến lên giao chiến với ba người Đạo Hạnh!

Vốn dĩ chỉ một mình Dư Nguyên, ba người Đạo Hạnh đã ứng phó vô cùng khó khăn.

Nay lại thêm La Tuyên, ba người ứng phó càng thêm khó khăn.

Chỉ trong một hai trăm hiệp, đã hoàn toàn bị áp chế xuống hạ phong!

"Phi Yên Kiếm!" "Ngũ Hỏa Luân!" La Tuyên niết pháp quyết, tế xuất hai đại linh bảo, mạnh mẽ đánh tới Đạo Hạnh Chân Nhân, Tọa Lộc Đạo Nhân, Trường Mi Đạo Nhân.

Phi Yên Kiếm, Ngũ Hỏa Luân, uy lực vô cùng, lập tức khiến ba người bối rối chân tay, khó mà ứng phó.

Dư Nguyên thì nhân cơ hội tốt này, lập tức tế xuất Xuyên Tâm Tỏa, đánh lén Trường Mi Đạo Nhân có thực lực yếu nhất trong ba người!

Chương 321

"Phanh!" Xuyên Tâm Tỏa, không hổ danh là xuyên tâm, đòn này, trực tiếp xuyên thủng trước sau Trường Mi Đạo Nhân.

Trường Mi Đạo Nhân thảm thiết kêu lên một tiếng, lập tức lùi lại phía sau, muốn thoát khỏi sự trói buộc của Xuyên Tâm Tỏa.

Nhưng Dư Nguyên sao có thể ngồi yên nhìn Trường Mi Đạo Nhân rời đi, lật tay một cái, lập tức tế xuất Như Ý Càn Khôn Đại.

Thúc động Càn Khôn Đại, một luồng lực hút cực lớn, trực tiếp hút Trường Mi Đạo Nhân vào trong.

Bị Xuyên Tâm Tỏa xuyên thủng, trong thời gian ngắn Trường Mi Đạo Nhân thậm chí không thể phát huy được một nửa thực lực, tuyệt đối không thể thoát ra!

"Khốn kiếp, các ngươi không giảng võ đức, lại dùng đánh lén, mau thả Trường Mi sư huynh của ta ra!" Tọa Lộc Đạo Nhân tức đến nghiến răng, chửi bới.

La Tuyên cười nói, "Chỉ đến thế thôi sao?

Chúng ta chẳng qua là lấy đạo của kẻ địch, trả lại thân của kẻ địch mà thôi." Nói xong, trên Phi Yên Kiếm, Ngũ Hỏa Luân, ánh sáng lấp lánh, uy lực trở nên mạnh hơn, áp chế Đạo Hạnh Chân Nhân, Tọa Lộc Đạo Nhân không thở nổi.

"Hóa Huyết Thần Đao!" Đúng lúc này, Dư Nguyên một lần nữa tế xuất Hóa Huyết Thần Đao, mạnh mẽ chém tới Tọa Lộc Đạo Nhân.

Hóa Huyết Thần Đao như một tia điện quang, mạnh mẽ lướt qua trên không trung, trên cổ Tọa Lộc Đạo Nhân lập tức xuất hiện một vết đao.

Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung, Phong Thần Bảng đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, một luồng lực hút cực lớn, xuyên qua vạn thủy thiên sơn thu hút nguyên thần của Tọa Lộc Đạo Nhân!

"Sao lại thế này!" Nguyên thần Tọa Lộc Đạo Nhân phiêu ra khỏi thân thể, nhìn vết đao trên cổ, vẫn không thể tin nổi!

Nhưng đã muộn rồi, bị luồng lực kéo cực lớn kia, kéo bay về phía Thủ Dương Sơn!

Từ khi La Tuyên xuất hiện đến nay, chỉ vỏn vẹn một khắc đồng hồ.

Hai đạo nhân Tây Phương Giáo, một chết một bị bắt, chỉ còn lại Đạo Hạnh Chân Nhân một mình!

"Khốn kiếp!" Đạo Hạnh Chân Nhân hối hận muốn chết, tại sao mình lại nửa đêm đến đánh lén!

"Chạy!" Đạo Hạnh Chân Nhân không còn bận tâm đến điều gì khác, tâm niệm vừa động, cả người như một mũi tên rời cung bay về hướng Tây Kỳ.

"Muốn chạy, đã hỏi qua Vạn Nha Hồ trong tay ta chưa?" La Tuyên cười lạnh, lập tức định đuổi theo, nhưng bị Dư Nguyên ngăn lại, "La Tuyên sư huynh đừng hoảng." "Ừ?" La Tuyên vẻ mặt nghi hoặc nhìn Dư Nguyên, "Không đuổi nữa, e là để hắn chạy thoát rồi." "Chính là muốn để hắn chạy thoát!" Dư Nguyên càng thêm khẳng định nói.

"Tại sao?" Dư Nguyên đành kiên nhẫn giải thích với La Tuyên, "Ba người Đạo Hạnh cùng nhau đánh lén ban đêm, hai đại đệ tử Tây Phương Giáo một chết một bị thương, chỉ có Đạo Hạnh còn nguyên vẹn trở về Tây Kỳ, Tây Phương Giáo có sinh ra nghi ngờ, chất vấn Xiển giáo không?" "Thứ hai, với tính cách của môn nhân Xiển giáo, Đạo Hạnh lần này trở về, nhất định sẽ đại cửu binh lính đến đối phó

chúng ta, thực lực Tiệt giáo ta, hơn hẳn Xiển giáo, bất kể bọn họ đến bao nhiêu người, chúng ta đều đưa bọn họ lên bảng, một mũi tên trúng hai đích như vậy, sao lại không làm?" La Tuyên lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, giơ ngón tay cái lên với Dư Nguyên, "Vẫn là Dư Nguyên sư đệ a, làm như vậy, quả thực có thể tiết kiệm một khoản lớn khí lực." Rất nhanh, La Tuyên nghĩ ra điều gì đó, lấy ra Như Ý Càn Khôn Đại bên hông, "Trường Mi Đạo Nhân kia, xử lý thế nào?" Dư Nguyên nói một cách cay nghiệt, "Vì bọn họ cứ muốn đối đầu với Tiệt giáo ta, vậy thì chúng ta cũng không cần nương tay, tự nhiên là chém đầu công khai, đưa bọn họ lên Phong Thần Bảng!" "Tốt!" Dư Nguyên, La Tuyên bay về Tị Thủy Quan, Dư Hóa vội vàng bay đến, lo lắng nói, "Lão sư, sư bá, hai người không bị thương chứ?" Dư Nguyên cười nói, "Tự nhiên không bị thương, ngược lại còn bắt được một đệ tử Tây Phương Giáo, có thể nói là đại thắng toàn diện!" Dư Hóa nghe xong, mắt tròn xoe, thầm hận tu vi mình quá yếu, không giúp được gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, theo ý của Dư Nguyên, La Tuyên, Tổng Binh Hàn Vinh tập hợp tất cả quân lính Tị Thủy Quan.

Sau đó trên pháp trường thả Trường Mi Đạo Nhân ra từ Như Ý Càn Khôn Đại.

Trường Mi Đạo Nhân vừa ra, liền mặt mày âm trầm nhìn chằm chằm Dư Nguyên, La Tuyên, hậm hực nói, "Các ngươi đã làm gì Tọa Lộc sư đệ của ta!" Dư Nguyên vẻ mặt chơi đùa nhìn Trường Mi Đạo Nhân, "Tự nhiên là đưa hắn lên Phong Thần Bảng, sao, ta nghe nói Tây Phương Thập Bát Đạo Nhân, tâm ý tương thông, sao, ngươi lại không cảm ứng được?" Trường Mi Đạo Nhân đại nộ, hai hàng lông mày trắng như tuyết run rẩy, hận không thể ăn thịt uống máu bọn họ.

"Dám giết đệ tử Tây Phương Giáo ta, các ngươi sắp đại họa lâm đầu mà còn không tự biết!" La Tuyên cười lạnh một tiếng, đầu ngón tay khẽ nhúm, một đóa Tiên Thiên Linh Hỏa liền rơi vào thân thể

Trường Mi Đạo Nhân.

Nhiệt độ khủng bố, thiêu đốt thân thể Trường Mi Đạo Nhân, khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lần này, Trường Mi Đạo Nhân không dám cứng miệng nữa, "Ta, ta là môn đồ Thánh Nhân Tây Phương, các ngươi nếu giết ta, Thánh Nhân tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi." "Môn đồ Thánh Nhân?" Dư Nguyên cười khẩy một tiếng, không thèm nói thêm lời vô nghĩa với Trường Mi Đạo Nhân.

Trực tiếp tế xuất Hóa Huyết Thần Đao, một đao chém đầu.

Trên Phong Thần Bảng, ánh sáng rực rỡ, một luồng lực kéo thu hút nguyên thần của Trường Mi Đạo Nhân bay về phía Thủ Dương Sơn.

Hàn Vinh thở phào một hơi, cười nói, "Hai vị thượng tiên quả là thần dũng vô song, xin hãy nhận ta một lạy." Trong Tị Thủy Quan, vốn đã có mười vạn tinh binh, nay lại có Tiệt giáo thượng tiên giúp đỡ, Hàn Vinh có mười phần nắm chắc, chặn binh mã Tây Kỳ bên ngoài Tị Thủy Quan!

Nhưng đúng lúc này, không xa truyền đến tiếng binh lính truyền tin cưỡi tuấn mã phi nước đại, trong tay còn cầm một phong thư.

"Bẩm Tổng Binh đại nhân, Triều Ca có thư." Binh lính truyền tin lập tức xuống ngựa, hai tay nâng thư đến trước mặt Hàn Vinh.

"Triều Ca có thư?" Hàn Vinh vô cùng kinh ngạc, vội vàng xé thư, bắt đầu xem.

Khi nhìn thấy trên thư, Đại Vương bảo hắn từ bỏ Tị Thủy Quan, rút về Giới Bài Quan, Hàn Vinh lập tức ngớ người!

Trong Tị Thủy Quan, binh cường mã tráng, lương thảo đầy đủ, phòng thủ nghiêm ngặt, là một pháo đài vô song, tại sao lại phải từ

bỏ?

"Tổng binh, xảy ra chuyện gì rồi, Đại Vương trong thư nói gì?" Hàn Vinh quay sang đưa thư cho Dư Nguyên, La Tuyên, "Hai vị thượng tiên tự mình xem đi, ta phải đến thư phòng tấu kiến Đại Vương." Hàn Vinh nói xong, không kịp quan tâm gì khác, vội vàng chạy về thư phòng.

Trong Tị Thủy Quan, vì thư từ Triều Ca đến, Hàn Vinh lo lắng vạn phần.

Ngược lại doanh trại Tây Kỳ, tâm trạng còn tệ hơn Hàn Vinh một vạn lần!

Thảm!

Thật sự là quá thảm!

Đạo Hạnh Chân Nhân của Xiển giáo, Tọa Lộc Đạo Nhân, Trường Mi Đạo Nhân của Tây Phương Giáo tập kích Tị Thủy Quan ban đêm, không đạt được chút thành quả nào đã đành.

Ngược lại còn tổn thất hai người, Đạo Hạnh Chân Nhân mình càng thê thảm trở về!

Doanh trại Tây Kỳ, không khí trầm muộn, áp lực khiến tất cả mọi người không thở nổi.

Thân Công Báo, Khương Tử Nha cũng đều tỏ ra vẻ vô cùng bi thương.

Đặc biệt là Thân Công Báo, mắt đỏ hoe, ý bi thống thể hiện rõ ràng.

Nhưng trong lòng hai người, lại đều là vui vẻ.

Không tệ, vô cùng không tệ, vừa ra tay đã hạ gục ba đệ tử Xiển giáo, hai người Tây Phương Giáo, một chiến tích lớn.

Còn sắc mặt Đạo Hạnh Chân Nhân thì vô cùng khó coi, sỉ nhục lớn, quả thực là sỉ nhục lớn!

Hắn Đạo Hạnh nếu không rửa sạch sỉ nhục trước đó, uổng làm một trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên!

Trầm muộn một lát, Cơ Xương là người đầu tiên mở miệng, có chút ngượng ngùng nhìn Đạo Hạnh Chân Nhân, an ủi nói, "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, thượng tiên cũng không cần quá tự trách." Đạo Hạnh Chân Nhân thở ra một hơi khí đục, "Công Báo à, ta có lỗi với ngươi a, không thể đưa Tọa Lộc sư đệ, Trường Mi sư đệ về." Thân Công Báo cảm động đứng dậy, "Đạo Hạnh sư huynh đã cố gắng hết sức rồi, không trách Đạo Hạnh sư huynh, chỉ trách đệ tử Tiệt giáo quá âm hiểm, lại nửa đêm đánh lén!" Đạo Hạnh Chân Nhân mặt già đỏ bừng, nghiêm mặt nói, "Tử Nha, Xiển giáo Côn Luân ta, là huyền môn chính thống, đã chịu sỉ nhục lớn như vậy, tự nhiên phải trả lại, ngươi có nguyện cùng ta về Côn Luân Sơn một chuyến, thỉnh chư vị sư huynh ra tay?" Khương Tử Nha tự nhiên không có ý kiến, "Tử Nha nguyện ý." "Công Báo, còn bên ngươi." Thân Công Báo nghĩa chính ngôn từ đứng ra, "Đại địa Tây Phương ta tuy nghèo nàn, nhưng vẫn còn cốt khí, Tiệt giáo vô sỉ như vậy, làm hại hai vị sư huynh của ta, món nợ này, sớm muộn gì cũng phải tính toán với Tiệt giáo, ta đây lập tức về Tu Di Sơn, thỉnh sư huynh hạ sơn." "Được, vậy chúng ta sẽ chia làm hai đường, lập tức hành động đi." "Được." Ngay lập tức, Đạo Hạnh Chân Nhân dẫn Khương Tử Nha, Thân Công Báo một mình, lần lượt chạy về Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn.

Doanh trại Tây Kỳ, sắc mặt Cơ Phát có chút khó coi, thở dài một hơi, báo cáo.

"Phụ vương, Tị Thủy Quan kia, vừa dễ thủ khó công, lại kiên cố như thành đồng, muốn công hạ quả thực rất khó khăn!" Cơ Phát tính toán một chút, trong Tị Thủy Quan có mười vạn quân phòng thủ,

muốn đánh hạ, ít nhất ba mươi vạn người, thậm chí còn không đủ, điều này quá tổn hại uy vọng của phụ tử bọn họ.

Sắc mặt Cơ Xương kiên định, "Tị Thủy Quan là nan đề đầu tiên chúng ta gặp phải, bất kể thế nào cũng phải công phá, cường công, cũng phải đánh hạ nó!" "Vâng, phụ vương." Cơ Phát lui xuống, bắt đầu điều động binh mã, Tây Kỳ nội tình cũng vô cùng hùng hậu, đủ sức đánh một trận tiêu hao chiến.

Côn Luân Sơn, Đạo Hạnh Chân Nhân dẫn Khương Tử Nha, phong trần mệt mỏi đến dưới núi.

Chương 322

Dưới Côn Luân Sơn, đồng tử giữ núi thấy Đạo Hạnh Chân Nhân khá chật vật, không khỏi giật mình.

"Đạo Hạnh sư thúc, người, người sao lại thành ra bộ dạng này?" Đạo Hạnh Chân Nhân mặt hơi đỏ, không muốn phí lời với đồng tử, trực tiếp nói, "Lão sư có bế quan không?" "Lão sư không bế quan, có chuyện gì sao?" Đại kiếp sắp nổi lên, sát phạt vô song, Nguyên Thủy nào có tâm tư bế quan.

"Sát khí lan tràn, thiên cơ mờ mịt, nếu nói chuyện này cho lão sư, lão sư nhất định sẽ nổi trận lôi đình, ta vẫn nên đi tìm vài vị sư huynh giúp đỡ thì hơn." Đạo Hạnh Chân Nhân âm thầm suy tính.

Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, đều là những người phúc duyên sâu dày, hiện tại trừ hắn và Thanh Hư Chân Nhân ra đều đã chứng đạo Đại La Kim Tiên!

Đại La Kim Tiên, nắm giữ lực lượng pháp tắc vô thượng, La Tuyên, Dư Nguyên dù lợi hại đến mấy, trước mặt Đại La Kim Tiên thật sự, vẫn chỉ là một con kiến mà thôi.

Đạo Hạnh Chân Nhân không dừng lại lâu, quay người dẫn Khương Tử Nha rời khỏi Côn Luân Sơn.

Đến Ngũ Long Sơn, Vân Tiêu Động, đây là đạo trường của Văn Thù Chân Nhân.

Dưới Ngũ Long Sơn, Đạo Hạnh Chân Nhân lau mồ hôi, Ngũ Long Sơn này, cách Côn Luân Sơn thật xa a, cũng không biết Văn Thù sư đệ nghĩ gì, lại xây đạo trường ở nơi xa xôi như vậy.

Lúc này, trên Ngũ Long Sơn, một tiểu đồng tử trắng trẻo đi xuống.

Đạo Hạnh Chân Nhân vội vàng sáp lại gần đồng tử, "Lão gia nhà ngươi có đang tu hành trên núi không?" Tiểu đồng tử này đầu tiên là ngây người, sau đó lập tức thi lễ, "Hóa ra là Đạo Hạnh sư thúc, đồng nhi xin ra mắt, lão gia nhà ta đang tu hành trong Vân Tiêu Động, nếu sư thúc có việc cần, ta sẽ đi đánh thức lão sư." "Đi, lên xem đã rồi nói." Đạo Hạnh Chân Nhân trực tiếp cắm đầu lên Vân Tiêu Động, Khương Tử Nha và tiểu đồng nhi kia thì theo sát phía sau.

Ngoài Vân Tiêu Động, đồng tử gõ kim chung, tiếng đạo âm trong trẻo vang lên, khiến thần thức thanh minh.

Không lâu sau, từ trong Vân Tiêu Động liền bước ra một đạo nhân trẻ tuổi, mặt như ngọc, khí độ bất phàm, toàn thân tản mát ra đạo uẩn Đại La nhàn nhạt, lực lượng pháp tắc vây quanh, khiến không gian xung quanh không khỏi nổi lên từng trận gợn sóng!

"Đạo Hạnh sư đệ sao có thời gian đến chỗ ta vậy?" Văn Thù Chân Nhân cười nói.

"Sư huynh a, người có điều không biết a, Đại Thương kia..." Đạo Hạnh Chân Nhân đơn giản vài lời kể lại chuyện xảy ra trước Tị Thủy Quan.

Khi nghe Đạo Hạnh Chân Nhân bị Dư Nguyên, La Tuyên đánh cho tơi tả, Văn Thù Chân Nhân nhíu mày, lạnh lùng hừ một tiếng, "Tốt lắm đệ tử Tiệt giáo, bọn sinh vật thấp hèn, mang lông đội sừng, cũng dám vô pháp vô thiên như vậy sao?

Không biết thiên số, tìm chết!" "Ta sẽ cùng ngươi xuống núi, ngược lại ta muốn xem tên La Tuyên, Dư Nguyên kia, rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến mức nào!" Trên người Văn Thù, đạo uẩn Đại La kinh người cuồn cuộn ập đến, khí lãng cuồn cuộn, không ngừng va đập vào hư không.

Đạo Hạnh Chân Nhân vội vàng gật đầu, "Để phòng vạn nhất, hay

là gọi thêm vài vị sư huynh nữa đi." Văn Thù nói, "Vậy thì gọi thêm Từ Hàng sư đệ, Phổ Hiền sư đệ đi." Ngay lập tức, Văn Thù Chân Nhân, Đạo Hạnh Chân Nhân, cộng thêm Khương Tử Nha, lại chạy về Cửu Cung Sơn, Bạch Hạc Động, Phổ Đà Sơn, Lạc Già Động.

Nửa ngày sau, Khương Tử Nha, Đạo Hạnh Chân Nhân đã thỉnh được viện binh, một lần nữa bay về doanh trại Tây Kỳ!

Cùng lúc đó, Thân Công Báo cũng đến Tu Di Sơn, hắn cố gắng nặn ra hai giọt lệ.

Để mình trông bi thương hơn một chút, rồi đi về phía hậu sơn Tu Di.

Phía sau Tu Di Sơn, chính là đại bản doanh của Tây Phương Giáo, tất cả đệ tử Tây Phương Giáo, gần như đều tu hành ở đó!

Lần này đến, mục đích của Thân Công Báo không phải là Dược Sư, Di Lặc và những người khác, mà là mười sáu đạo nhân còn lại.

Thân Công Báo nhanh chóng đi trên đường mòn, đột nhiên, trong mắt ánh lên một bóng người quen thuộc, vội vàng gọi, "Đạo hữu xin lưu bộ." Hàng Long Đạo Nhân quay người lại, đầu tiên là ngây người, sắc mặt sau đó lập tức biến thành đại hỉ, "Công Báo sư đệ, ngươi sao lại trở về Tu Di Sơn vậy?" Thân Công Báo không nói gì, chỉ là đôi mắt trong khoảnh khắc trở nên đỏ hoe, một làn hơi nước dâng lên!

Hàng Long càng kinh ngạc, "Công Báo sư đệ, ngươi làm gì vậy, xảy ra chuyện gì rồi?" "Hàng Long sư huynh, đi cùng ta đến đối phó kẻ địch!

Trường Mi sư huynh, Tọa Lộc sư huynh, đều bị người Tiệt giáo hại chết rồi, nguyên thần đã nhập vào Phong Thần Bảng kia, môn nhân Tiệt giáo kia còn nói, sớm muộn gì cũng đưa tất cả các ngươi lên Phong Thần Bảng, quá kiêu ngạo rồi, sư đệ không chịu nổi, đặc biệt

đến Tu Di thỉnh viện binh." "Ngươi, ngươi nói cái gì, Trường Mi, Tọa Lộc bọn họ thân vẫn?" Hàng Long Đạo Nhân mặt mày tái nhợt, khó tin nổi.

Rất nhanh, Hàng Long dường như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng chạy về đạo trường, khi nhìn thấy bản mệnh ngọc bài của Tọa Lộc Đạo Nhân, Trường Mi Đạo Nhân đã vỡ nát, một ngọn lửa vô danh trong khoảnh khắc bốc lên!

"Khốn kiếp!!" Hàng Long tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Một đám sinh vật thấp hèn, mang lông đội sừng, cũng dám làm thương đệ tử Tây Phương Giáo ta, tìm chết!" Nói xong, Hàng Long mặt đầy giận dữ nhìn Thân Công Báo, "Công Báo sư đệ, ngươi hãy đợi một lát, đợi ta đi tìm những người khác đến, cùng ngươi xuống núi, báo thù rửa hận cho Tọa Lộc, Trường Mi." "Vâng, Hàng Long sư huynh, chúng ta nhất định phải báo thù rửa hận!" Thân Công Báo cũng hậm hực nói.

Hiệu suất của Hàng Long Đạo Nhân rất nhanh, chỉ trong một khắc đồng hồ, liền dẫn theo một đám người lớn đến!

Phục Hổ Đạo Nhân, Kỵ Tượng Đạo Nhân, Tiếu Sư Đạo Nhân, Tĩnh Tọa Đạo Nhân, Thác Tháp Đạo Nhân, Cử Bát Đạo Nhân, Ba Tiêu Đạo Nhân, Bố Đại Đạo Nhân, Tham Thủ Đạo Nhân, Quá Giang Đạo Nhân, Khai Tâm Đạo Nhân, Trầm Thụy Đạo Nhân, Oạt Nhĩ Đạo Nhân, Khán Môn Đạo Nhân, chính là những đệ tử ngoại môn xuất sắc nhất trong Tây Phương Giáo, Thập Bát Đạo Nhân.

Nhưng vì Trường Mi Đạo Nhân, Tọa Lộc Đạo Nhân đã lên Phong Thần Bảng, hiện tại chỉ còn mười sáu người.

Trong mười sáu người này, Hàng Long, Phục Hổ, đều là Đại La Kim Tiên, những người còn lại, đều là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

Điều quan trọng nhất là, những đạo nhân này, không phải là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong bình thường!

Bọn họ tu luyện bí pháp hợp kích của Tây Phương, ba người là có thể thi triển.

Một khi thi triển, thậm chí có thể nghịch chiến Đại La Kim Tiên, quả thực lợi hại.

Lần này Trường Mi Đạo Nhân, Tọa Lộc Đạo Nhân xuống núi, vì chỉ có hai người, không thể sử dụng thuật hợp kích kia, nếu không dù không phải đối thủ của La Tuyên, nhưng chạy thoát thì vẫn thừa sức.

"Tây Phương Thập Bát Đạo Nhân, đồng thể nhất tâm, chúng ta nhất định phải báo thù cho Trường Mi, Tọa Lộc!" "Đúng, nhất định phải báo thù!" "Nhất định phải đưa bọn sinh vật thấp hèn, mang lông đội sừng của Tiệt giáo lên Phong Thần Bảng, nếu không khó mà nguôi hận trong lòng!" Mọi người nghĩa phẫn điền ưng, dưới sự dẫn dắt của Hàng Long, Phục Hổ, trực tiếp chạy về hướng Tây Kỳ!

Cùng lúc đó, Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh tâm thần cảm ứng, gọi Dương Tiễn, Na Tra, còn có Lôi Chấn Tử ba người đến.

"Đã gặp Lão sư, sư bá, sư thúc." Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử lần lượt chắp tay hành lễ với Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh quét mắt nhìn mấy người, khẽ gật đầu, "Không tệ, có thể thấy, những năm nay các ngươi đều nỗ lực tu hành." Ba người Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử hiện nay, đều là tu vi Đại La Kim Tiên.

Trong đó, Dương Tiễn là huyết mạch nhân tiên, trời sinh thần dị, tư chất vô song, lại được khí vận lượng kiếp gia trì!

Còn Na Tra, khỏi nói, Linh Châu Tử chuyển thế, thân thụ Nữ Oa sủng ái.

Tự có di trạch của tiền thế, thậm chí Nữ Oa còn đặc biệt luyện

chế cho hắn một bộ linh bảo.

Lôi Chấn Tử, Tiên Thiên Lôi Linh, bản thân đã tích lũy vô số vạn năm, tu đến Đại La Kim Tiên cũng rất bình thường.

"Lão sư, người lần này gọi chúng con đến, có phải là muốn chúng con xuống núi giúp đỡ Đại Thương?" Dương Tiễn cẩn thận hỏi, từ trận chiến Mai Sơn, đánh bại Viên Hồng xong, hắn quả thực sắp ngạt thở rồi.

Cả Nga Mi Sơn, không ai có thể giao chiến với hắn, xương cốt đều phát ngứa.

Giao chiến với Na Tra, Lôi Chấn Tử, lại không thể tận hứng, dốc hết sức lực, ngược lại càng khó chịu hơn, hắn rất muốn xuống núi, hoạt động thân thể một chút.

"Không tệ, thời cơ đã đến, là lúc để các ngươi xuống núi, rèn luyện bản thân thật tốt." Mắt Na Tra phát sáng, "Thật sao?" "Sao, ngươi không tin lời sư bá sao?

Vậy thì có thể chọn tiếp tục ở lại núi tu hành." "Không có, không có." Na Tra vội vàng lắc đầu phủ nhận, hắn mà thật sự thừa nhận, e rằng đừng hòng cùng Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử xuống núi.

"Nếu đã như vậy, các ngươi hãy xuống núi đi, nhớ kỹ, sau khi xuống núi, hành sự cẩn thận, Xiển giáo, Tây Phương Giáo tuy thực lực không bằng Tiệt giáo ta, nhưng luôn thích dùng âm mưu quỷ kế, hành sự vô cùng vô sỉ, các ngươi nhất định đừng mắc mưu." Triệu Công Minh vẻ mặt vô cùng nghiêm túc dặn dò.

Lượng kiếp đã khởi, dưới lượng kiếp, dưới Thánh Nhân, tất cả đều nhập kiếp.

Hắn dù lợi hại đến đâu, nhưng cũng không phải Thánh Nhân, cũng căn bản không thể biết trước tương lai, chỉ có thể tận tâm dặn dò, để

Dương Tiễn và bọn họ bớt chịu thiệt thòi.

Đương nhiên, với đạo hạnh hiện tại của Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử, Triệu Công Minh vẫn rất yên tâm.

Chương 323

Đánh bại một số Kim Tiên Xiển giáo, không phải vấn đề lớn.

Ba người Dương Tiễn vô cùng nghiêm túc đáp lời xong, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, xuống Côn Luân Sơn.

Còn Triệu Công Minh, thì lướt tay xé nát hư không, bay về Kim Ngao Đảo.

Hắn vẫn còn ở Kim Ngao Đảo, chuẩn bị một chiêu sát thủ cho đệ tử Tây Phương Giáo và Xiển giáo!

Đến lúc đó một khi ra tay, nhất định sẽ kinh động tứ tọa, danh chấn Hồng Hoang!

Cửu Long Đảo, một hòn đảo nhỏ thuộc Kim Ngao Đảo, có bốn vị luyện khí sĩ, đều là đệ tử ngoại môn Tiệt giáo.

Lần lượt là Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá, đều là những đệ tử ngoại môn xuất sắc của Tiệt giáo.

Đạo hạnh của bốn người, đều đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ cách Đại La một bước.

Bốn người cùng nhau tu luyện vô số vạn năm, luyện được Cửu Long Trận, uy lực vô cùng!

Bốn người sau khi nhận được truyền tin của Triệu Công Minh, rời khỏi Cửu Long Đảo, hướng về Tị Thủy Quan.

Lúc này, Khương Tử Nha, Đạo Hạnh Chân Nhân, Từ Hàng Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân ba người đã đến doanh trại Tây Kỳ trước.

Không lâu sau, Thân Công Báo dẫn theo Hàng Long và mười sáu đạo nhân khác, cũng đến.

Khi nhìn gần đạo khu tàn phá của Tọa Lộc Đạo Nhân, Trường Mi Đạo Nhân, sắc mặt Hàng Long và những người khác đỏ bừng.

Hung ác chỉ vào Tị Thủy Quan, hận không thể lập tức tiến vào Tị Thủy Quan đại sát một trận.

"Tọa Lộc sư đệ, Trường Mi sư đệ, sư huynh nhất định sẽ báo thù cho các ngươi!" Hàng Long nắm chặt nắm đấm, mười lăm la hán còn lại mặt mày cũng xanh mét, hiển nhiên cũng nén giận rất lâu rồi.

Tây Phương Giáo tuy nghèo nàn, nhưng cũng chính vì vậy, đệ tử Tây Phương Giáo, xưa nay vô cùng đoàn kết.

Tình cảm còn mạnh hơn việc các Kim Tiên Xiển giáo tranh đấu ngầm rất nhiều.

Khương Tử Nha một thân áo trắng, tay cầm một chiếc quạt xếp, bi thiên mẫn nhân nói.

"Đáng thương cho Tọa Lộc, Trường Mi hai vị sư huynh của ta, xưa nay luôn đối xử tốt với mọi người, hào phóng, nay lại thân tử dị xứ, lên Phong Thần Bảng kia, thực sự là sỉ nhục lớn, không báo thù cho hai vị sư huynh, lòng ta khó yên a." Thân Công Báo cũng trịnh trọng gật đầu, "Nói nhiều quá rồi, môn nhân Tiệt giáo, thực sự quá đáng hận, nhất định phải nợ máu trả bằng máu, đưa Dư Nguyên, Khổng Tuyên, toàn bộ lên Phong Thần Bảng, nếu không khó nguôi hận này!" Nói xong, hai người đứng ra, tiến lên một bước, "Khải bẩm Hầu gia, chúng ta khi nào xuất chiến!" Cơ Xương thấy một lúc có nhiều người giúp đỡ như vậy, trong lòng đại hỉ, chỉ cảm thấy khí vận nhân đạo trên người cũng tăng cường không ít, vung tay nói, "Sáu ngày sau, lại công Tị Thủy Quan!" Lần này Cơ Xương đã hạ quyết tâm, nhất định phải công phá Tị Thủy Quan, nếu không cứ kéo dài như vậy, Tây Kỳ của hắn sớm muộn gì cũng thành trò cười.

Sáu ngày thời gian thoắt cái đã qua, ngày này, Cơ Phát dẫn ba

mươi vạn đại quân, một lần nữa xuất chinh, binh lâm dưới Tị Thủy Quan.

Tị Thủy Quan lúc này, nhìn có vẻ giống như thường ngày, nhưng nếu tiến vào trong thành, lại có thể phát hiện sự quỷ dị trong thành!

Trống rỗng không một bóng người!

Tị Thủy Quan rộng lớn, lại không một bóng người, cửa thành đóng chặt, đại lộ trống trải, chỉ thấy bóng dáng binh sĩ tuần tra, không một lão bách tính.

Sáu ngày trước, Hàn Vinh nhận được thư từ Triều Ca truyền đến, lệnh y bảo tồn thực lực, triệt ly Tị Thủy Quan!

Hàn Vinh tuy không hiểu, nhưng sau khi xác nhận lại ba lần, đúng là ý chỉ của Đại Vương không sai, bất đắc dĩ đành phải chấp hành.

Triệt ly Tị Thủy Quan, nói ra thì dễ, nhưng thực tế thi hành lại rất khó!

Tị Thủy Quan không chỉ là một cửa ải, Đế Tân tại vị nhiều năm, vất vả trị quốc, dốc sức làm cường thịnh.

Tị Thủy Quan, sớm đã có thể gọi là một thành, bên trong có đủ hai ba mươi vạn lão bách tính.

Trong sáu ngày, Hàn Vinh không phân ngày đêm, lệnh lão bách tính triệt ly, mãi đến sáng sớm nay, mới hoàn tất!

Còn về Tị Thủy Quan, Hàn Vinh không hề làm tổn hại, trong mắt y, triệt ly chỉ là tạm thời.

Không bao lâu nữa, Tị Thủy Quan, vẫn sẽ thuộc về Đại Thương của y, làm tổn hại thì cuối cùng vẫn là Đại Thương chịu thiệt, tự nhiên không thể làm loại chuyện thất đức này.

Tạm thời nhường Tị Thủy Quan cho Tây Kỳ một đoạn thời gian

đã đủ khiến y đau lòng, làm sao có thể lại đem vật tư trong cửa ải tặng cho Cơ Xương?

Y thà đốt hết, ăn hết, quăng vào hố phân, cũng quyết không giao cho Tây Kỳ.

Lúc này trong Tị Thủy Quan, ngoại trừ binh mã của Hàn Vinh ra, không còn một ai.

Hàn Vinh sở dĩ không triệt ly, chính là muốn trước khi rời Tị Thủy Quan, cho Tây Kỳ một bài học đích đáng.

Binh mã trong Tị Thủy Quan có khoảng mười vạn, tiêu hao hai ba mươi vạn quân Tây Kỳ há chẳng phải không quá đáng sao?

Dưới Tị Thủy Quan, Hàng Long Đạo Nhân lớn tiếng mắng nhiếc, "Dư Nguyên tiểu nhi, La Tuyên cẩu tặc, dám giết Trường Mi Sư đệ và Tọa Lộc Sư đệ của ta, còn không mau ra đây chịu chết!" Các đạo nhân khác thì đứng một bên hò hét trợ uy cho Hàng Long, Phục Hổ.

Đạo Hạnh Chân Nhân mặt mày âm trầm nhìn chằm chằm Tị Thủy Quan, trong mắt cũng đầy sát ý!

Bọn tặc tử Tiệt Giáo!

Trận chiến Tị Thủy Quan trước đó, y tuy đã trốn thoát, nhưng bản thân cũng chịu tổn thương cực lớn.

Khiến y phải động dụng không ít nội tình mới khôi phục thương thế, tất cả những điều này, đều do đám tặc nhân Tiệt Giáo gây ra.

Trên tường thành Tị Thủy Quan, Dư Nguyên, La Tuyên bình thản bước ra.

Khi thấy đạo nhân Tây Phương, môn nhân Xiển Giáo ùn ùn kéo đến, không khỏi kinh ngạc cười nói: "Không hổ là Huyền Môn chính tông, vô thượng Xiển Giáo, chậc chậc, số lượng binh cứu viện này

quả không ít, bản lĩnh lấy lớn hiếp nhỏ, quả thật không ai sánh bằng." "Ngươi đừng hòng ba hoa mồm mép, có bản lĩnh thì xuống đây chiến với ta!" Hàng Long mặt đầy tức giận, lạnh lùng trừng La Tuyên.

Chính là tên này dùng Như Ý Càn Khôn Đại, đã hại chết hai vị Sư đệ của y.

Dư Nguyên hừ lạnh, "Chiến thì chiến, Tiệt Giáo của ta há lại sợ các ngươi sao?

Chư vị Sư đệ, đều ra đây đi." Trên tường thành, quang mang chợt lóe, lại xuất hiện thêm vài bóng người.

Chính là Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử, cùng Cửu Long Đảo Tứ Thánh.

Khí tức của bảy người trên thân tuy không quá mãnh liệt, nhưng lại mang đến cho người ta một áp lực cực lớn!

Từ Hàng Chân Nhân nheo mắt lại, "Dương Tiễn kia ta nhận ra, nhưng hai người kia là ai?

Sao lại lạ mặt như vậy, mà tu vi lại không hề yếu kém!" Dương Tiễn thì Từ Hàng tự nhiên nhận biết, trận chiến Quán Giang Khẩu năm xưa, ký ức còn mới nguyên.

Nhưng Na Tra, Lôi Chấn Tử thì y không hề có chút ấn tượng nào, nhưng khí tức Đại La Kim Tiên trên người họ lại không thể giả được nửa điểm.

Đạo Hạnh Chân Nhân mắt tinh nhất, lại có quan hệ không tệ với Thái Ất, nên nhận ra Na Tra, "Vị thanh niên quấn Hỗn Thiên Lăng, tay cầm Càn Khôn Quyển kia là Na Tra, truyền thuyết là Linh Châu Tử chuyển thế dưới trướng Nữ Oa Thánh Nhân.

Chương 324

Còn về kẻ mặt xanh răng nanh, tóc đỏ như chu sa, ngoại hình quái dị như người chim kia, thì ta không nhận ra." Phổ Hiền bĩu môi, "Người chim gì chứ, há lại là đối thủ của các thượng tiên Côn Luân chúng ta, cùng lên, hạ gục bọn chúng là được!" Giọng Phổ Hiền vừa dứt, thân ảnh liền lao vút ra, trực tiếp công thẳng về phía Lôi Chấn Tử.

Môn nhân Xiển Giáo tự thị rất cao ngạo, ghét nhất những kẻ thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng, huống hồ Lôi Chấn Tử vốn sinh ra đã xấu xí, dáng vẻ người chim.

Lôi Chấn Tử tay cầm Phong Lôi Côn, cười nanh ác nói: "Hay lắm, nếm thử uy lực của Phong Lôi Côn trong tay ta đây!" Lôi Chấn Tử lao mạnh ra, giao chiến với Phổ Hiền Chân Nhân giữa không trung.

Từ Hàng hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt ra hiệu cho Văn Thù và Đạo Hạnh, hai người hợp lực trực tiếp lao đến tấn công Dương Tiễn.

Còn về Hàng Long, Phục Hổ, thì hợp lực xông về phía Na Tra.

"Đến hay lắm!" Dương Tiễn, Na Tra vô cùng kích động, loại chiến đấu ra dáng như thế này, ở Nga Mi Sơn, ở Trần Đường Quan làm sao có thể gặp được?

Dương Tiễn vung Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Na Tra tay trái cầm Càn Khôn Quyển, tay phải cầm Hỏa Tiêm Thương, Hỗn Thiên Lăng quấn quanh thân, Phong Hỏa Luân đạp dưới chân, bỗng nhiên lao thẳng vào chiến trường.

Trong khoảnh khắc, Đạo Hạnh, Phổ Hiền, Văn Thù, Từ Hàng, Hàng Long, Phục Hổ, Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử mấy người, liền triển khai kịch chiến trên Cửu Thiên!

Cửu Long Đảo Tứ Thánh trên mặt lộ ra vẻ lạnh nhạt, bày ra trận thế.

"Nghe nói trận pháp của Tây Phương rất nổi tiếng, hôm nay Cửu Long Đảo Tứ Thánh ta, lại muốn thỉnh giáo một phen!" Khán Môn Đạo Nhân bước ra, liếc nhìn Dương Sâm bốn người, khinh thường nói: "Chỉ có bốn người các ngươi thôi sao?" "Còn có chúng ta!" Dư Nguyên, La Tuyên thân ảnh chợt lóe, đã xuất hiện bên cạnh Dương Sâm bốn người!

Dương Sâm sắc mặt bình tĩnh, "Chỉ có sáu người chúng ta, đạo hữu có dám xông vào Cửu Long Đại Trận của Tiệt Giáo ta không?" "Sợ ngươi sao?" Khán Môn Đạo Nhân không khỏi cười lên, trận pháp Tiệt Giáo quả thật lợi hại.

Nhưng đối diện chỉ có sáu người, còn bên y lại có mười bốn người, số lượng gần gấp đôi, làm sao có thể bại được?

Khán Môn Đạo Nhân nói: "Chư vị Sư đệ, theo ta bày trận!" Rất nhanh, Khán Môn Đạo Nhân cùng mười bốn đạo nhân khác, lập tức bày ra Thập Bát Đồng Nhân Đại Trận.

Thập Bát Đồng Nhân Đại Trận, là do Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tham khảo Bát Bách Bàng Môn mà sáng tạo, uy lực vô cùng!

Lúc này thi triển ra, mười bốn đạo nhân toàn thân như được phủ một lớp kim giáp, sáng rực rỡ, xông thẳng vào Cửu Long Đại Trận!

Đại chiến giữa đệ tử Xiển, Tiệt, Tây Phương tam giáo bùng nổ trên Cửu Thiên!

Từng trận Đại La Đạo Uẩn khuấy động hư không, kèm theo những dư ba pháp lực đáng sợ lan tràn.

Cũng chính là do trong Hồng Hoang có quy tắc bất thành văn, tu sĩ không thể tùy ý ra tay với phàm nhân.

Nếu không, chỉ riêng dư ba từ cuộc kịch chiến của Dương Tiễn và những người khác cũng đủ san bằng Tị Thủy Quan rồi.

Dưới Tị Thủy Quan, Cơ Phát mặt đầy kiên quyết vung tay, hạ lệnh công thành.

Trong khoảnh khắc, vô số thang mây, phá thành chùy, xe ném đá xuất hiện, đại quân Tây Kỳ, lại lần nữa bắt đầu mãnh liệt công kích Tị Thủy Quan.

"Đều chuẩn bị xong chưa?" "Khải bẩm Tổng Binh đại nhân, đều đã chuẩn bị xong rồi ạ!" Tiên Hành Quan Vương Hổ tiến lên chắp tay nói.

"Vậy thì mau mang đến, để người Tây Kỳ nếm thử tư vị vũ khí bí mật của chúng ta." "Dạ, Tổng Binh đại nhân!" Vương Hổ lui xuống, không bao lâu, từng thùng lớn được bịt kín cẩn thận được khiêng lên tường thành, một mùi vị cổ quái lan tỏa.

Vô số binh sĩ giữ thành trên tường thành bịt mũi, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều nhận thấy điều bất thường.

"Tổng Binh đại nhân, cái, cái thùng này chứa gì vậy ạ?" Có người thắc mắc.

Hàn Vinh cười thần bí, "Đây chính là vũ khí bí mật mà bản Tổng Binh tự tay nghiên chế, một khi sử dụng ra, nhất định có thể khiến đại quân Tây Kỳ phải uống một hũ." "Vũ khí bí mật?" Có người kinh hô, khi nhìn lại những thùng lớn kia thì ánh mắt không khỏi tràn đầy sự tò mò.

Rốt cuộc là thứ gì, mà lại có thể được Tổng Binh đại nhân gọi là vũ khí bí mật?

Tiên Hành Quan Vương Hổ mặt mày cổ quái, quay người không nhìn Hàn Vinh nữa, y vốn biết vũ khí bí mật trong miệng Hàn Vinh rốt

cuộc là thứ gì.

Dưới thành Tị Thủy Quan, Cơ Phát cưỡi trên tuấn mã cao lớn nhìn đại quân Tây Kỳ cực tốc leo thang mây, không ngừng trèo lên, có chút mờ mịt.

Tên lão tặc Hàn Vinh kia bị làm sao vậy, lại không phái người ngăn cản, phải biết rằng những người này một khi leo lên tường thành, lập tức có thể xé toang một khe hở cho Tị Thủy Quan kiên cố bất khả phá, đến lúc đó công thành, thế tất sẽ được một nửa công sức mà hiệu quả gấp đôi.

Khi Cơ Xương đang suy nghĩ miên man, một nhóm tướng sĩ Tây Kỳ dũng mãnh nhất đã sắp xông đến tường thành Tị Thủy Quan.

Trong mắt họ mang theo một tia hân hoan, trong đầu dường như đã hiện ra cảnh tượng sau khi xông lên tường thành sẽ đại sát tứ phương.

Nhưng rất nhanh, những tướng sĩ Tây Kỳ này đã không cười nổi nữa, từng thùng từng thùng chất lỏng không rõ danh tính, bốc mùi hôi thối nồng nặc, sôi sùng sục thậm chí còn nổi bọt, đổ ập xuống từ trên đầu họ, không sót một chút nào rơi trúng người họ.

“Nóng!

Thối!

Ghê tởm, muốn nôn!” Đây chính là suy nghĩ trong lòng các tướng sĩ Tây Kỳ lúc này, nhưng họ còn chưa kịp nghĩ nhiều.

Cả người đã mất trọng tâm, nặng nề ngã nhào từ thang mây xuống.

Trên tường thành, lại một lượt từng thùng từng thùng kim trấp được đổ xuống, không biết đã rơi trúng đầu bao nhiêu người.

Chưa đầy một khắc đồng hồ trước và sau đó, các tướng sĩ Tây Kỳ nằm la liệt dưới Tị Thủy Quan đã phát ra tiếng kêu thảm thiết đến tận cùng.

Trên tường thành, một mùi hôi thối cực hạn lan tràn, tất cả tướng sĩ đều xanh mặt.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ tới, vũ khí bí mật mà Tổng Binh đại nhân nhà mình nói, lại là kim trấp đang sôi sùng sục!

Không, còn không phải là kim trấp đơn thuần, bên trong còn thêm rất nhiều chất liệu, khoảnh khắc thùng gỗ được mở ra, thậm chí có người suýt chút nữa không thở nổi.

"Thế nào, vũ khí bí mật của ta có tốt không?" Hàn Vinh nghe tiếng kêu thảm thiết dưới thành Tị Thủy Quan, cười ra tiếng.

Không ngờ, kế sách kim trấp này lại hữu dụng đến vậy, vừa ra tay đã lập được đại công như thế.

Nhưng Hàn Vinh biết rõ, thương tổn mà kim trấp gây ra còn xa mới chỉ có vậy.

Trong nước phân đang sôi sùng sục, có vô số vi khuẩn, một khi dính phải, cực kỳ khó tẩy sạch.

Sau đó sẽ bị nhiễm trùng, phát sốt, vết thương càng sẽ bị hoại tử.

Một khi bị bỏng trên diện rộng, gần như chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Chỉ riêng đợt kim trấp này, ít nhất đã lấy đi ba ngàn tinh nhuệ Tây Kỳ!

Dưới thành Tị Thủy Quan, truyền đến tiếng Cơ Phát la hét chửi bới, khó lọt tai.

Kế độc!

Thật sự là kế độc!

Chương 325

Hàn Vinh thân là Tổng Binh một thành, lại nghĩ ra kế độc như vậy, quả thật là mất hết lương tri!

Trên tường thành, nghe tiếng Cơ Phát la hét chửi rủa, Hàn Vinh vẫn điềm nhiên, làm như không nghe thấy, tiếp tục phòng thủ.

Trên tuấn mã cao lớn, Cơ Phát thấy binh mã thương tàn quá nhiều, mùi hôi thối xộc lên mũi.

Dưới tình thế bất lợi, chỉ đành tạm thời rút binh.

Lúc này, trên Cửu Trọng Thiên, đại chiến vẫn đang tiếp diễn, Đại La Đạo Uẩn kích động, cuốn lên từng đợt khí lãng, Dương Tiễn một mình đối đầu Từ Hàng Chân Nhân, Văn Thù Chân Nhân, Đạo Hạnh Chân Nhân, không hề yếu thế.

Cây Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay y sử dụng xuất thần nhập hóa, di chuyển giữa kẽ hở của ba người, chuyên môn đánh về phía Đạo Hạnh Chân Nhân.

Nếu không phải Văn Thù Chân Nhân, Từ Hàng Chân Nhân ở một bên bảo vệ, Dương Tiễn đã sớm đưa Đạo Hạnh Chân Nhân lên bảng rồi.

Phía Dương Tiễn không hề kém thế, vung vẩy tùy ý, tình hình bên Na Tra, Lôi Chấn Tử cũng gần như tương tự Dương Tiễn.

Thậm chí khi giao chiến với đối thủ cùng cấp bậc, tố chất bản thân và thực lực tổng hợp của họ ngược lại còn không ngừng thăng tiến.

Tu vi đạt đến trình độ như họ, muốn phân định thắng bại trong thời gian ngắn, vô cùng gian nan.

Trong Cửu Long Đại Trận, Cửu Long Đảo Tứ Thánh cùng La Tuyên, Dư Nguyên phối hợp đến mức tinh diệu vô cùng, đã hoàn toàn áp chế Thập Tứ Đồng Nhân, khiến họ chỉ có thể chống đỡ công kích, mà không có sức hoàn thủ, không ngừng tiêu hao pháp lực và nội tình của mười bốn Khán Môn Đạo Nhân!

Còn về Cửu Long Đảo Tứ Thánh, thì thủy chung duy trì ở trạng thái đỉnh phong.

Bởi vì hòn đá cốt lõi của Cửu Long Đại Trận, chính là Khai Thiên Châu, Tích Địa Châu, Hỗn Nguyên Châu.

Ba kiện linh bảo này, đều nằm trong hàng ngũ Tiên Thiên, là do những mảnh vỡ không đáng kể tán lạc khi Bàn Cổ khai thiên lập địa mà hình thành.

Có ba bảo vật này làm hòn đá cốt lõi, không ngừng bổ sung pháp lực, Cửu Long Đảo Tứ Thánh, thậm chí cả La Tuyên, Dư Nguyên, liền có thể thủy chung duy trì ở đỉnh phong!

Thấy thời cơ gần đủ, Dương Sâm bỗng nhiên liếc mắt ra hiệu cho La Tuyên.

La Tuyên liền hiểu ý, ý niệm vừa động, Vạn Nha Hồ xuất hiện trong lòng, khẽ thôi động, vô số con quạ lửa màu đỏ sống động bay ra, mãnh liệt bao phủ Hoan Hỉ Đạo Nhân trong số mười bốn đạo nhân!

"Không hay rồi!" Hoan Hỉ Đạo Nhân sắc mặt khó coi, sắp sửa đột phá vòng vây, nhưng vô số quạ lửa, đột nhiên kêu một tiếng dài, trong miệng phun ra Tiên Thiên Thần Thai Hỏa nóng rực, hóa thành bình chướng lửa, giam chặt Hoan Hỉ Đạo Nhân bên trong.

Hoan Hỉ Đạo Nhân tuy đã tu luyện thân Kim Cương Bất Hoại, Vạn Kiếp Bất Diệt, nhưng Tiên Thiên Thần Thai Hỏa đốt thân, vẫn vô cùng thống khổ.

“Mau cứu Hoan Hỉ!” Thấy Hoan Hỉ Đạo Nhân bị vây khốn, những người còn lại lập tức cuống quýt.

Vội vàng thi triển pháp lực, một loạt công kích, như sóng xô núi đổ đánh về phía những quạ lửa kia!

“Trò vặt mọn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?” Vương Ma quát lạnh một tiếng, thôi động Khai Thiên Châu, Dương Sâm thôi động Tích Địa Châu, Cao Hữu Càn thôi động Hỗn Nguyên Châu.

Trên ba viên bảo châu, quang mang bỗng nhiên đại phóng, một trận kim quang chói mắt từ ba viên bảo châu bùng phát, trong khoảnh khắc đã chặn đứng công kích của mười ba đạo nhân!

Lúc này, Dư Nguyên ra tay, hai tay vung lên, Hóa Huyết Thần Đao sau lưng vút ra, xé toạc không trung!

Một vệt huyết quang chợt lóe qua, Hoan Hỉ Đạo Nhân còn chưa kịp phản ứng, liền lập tức thân thủ phân ly!

Dưới kiếp khí, trên Phong Thần Bảng truyền đến lực hút cực lớn, trực tiếp câu hồn phách Hoan Hỉ Đạo Nhân đi!

Hóa Huyết Thần Đao lại rơi về tay Dư Nguyên, y đắc ý nói: “Môn nhân Tây Phương, cũng chỉ có thế mà thôi, tính kỹ ra, đây là vị thứ hai vẫn lạc trong tay ta rồi phải không?” La Tuyên cười nói: “Dư Nguyên Sư đệ, đừng quên còn có một phần công lao của ta nữa đấy.” “Đó là tự nhiên!” Nụ cười trên mặt Dư Nguyên càng rõ ràng, “Tiếp theo, còn xin La Tuyên Sư huynh ra sức thêm, tranh thủ đưa toàn bộ những đệ tử Tây Phương này lên bảng.” “Đó là tự nhiên!” La Tuyên gật đầu, Vạn Nha Hồ bỗng nhiên quang mang đại phóng, vô số quạ lửa, nhào về phía Cử Bát Đạo Nhân.

Mười hơi thở sau, một đầu lâu lớn bay lên, Cử Bát Đạo Nhân thân tử đạo tiêu, nguyên thần đã lên Phong Thần Bảng.

Lúc này, Cửu Long Đảo Tứ Thánh, La Tuyên, Dư Nguyên, đã triển hiện ra thực lực chân chính của mình!

Ở một bên khác, Dương Tiễn khẽ quát một tiếng, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa.

Pháp Tướng Thiên Địa, uy lực vô cùng, vừa thi triển ra, lập tức biến thành một người khổng lồ cao mấy ngàn trượng.

Một quyền giáng xuống, phong vân biến sắc, Từ Hàng, Phổ Hiền, Đạo Hạnh ba người vội vàng chống đỡ!

"Oanh!" Lực quyền khủng bố, nghiền nát hư không, Từ Hàng, Phổ Hiền hai người sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, bay ngược về phía sau.

Đạo Hạnh Chân Nhân tu vi yếu nhất, trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn, cả người khí tức trở nên vô cùng suy yếu!

"Ha ha, cơ hội tốt!" Dương Tiễn hai mắt sắc bén như chim ưng, cả người đột nhiên đạp mạnh hư không, như mũi tên rời cung bay ra, tóm lấy Đạo Hạnh, truy đuổi kịch liệt.

"Khả ác, tên này thủ đoạn thật nhiều!" Từ Hàng, Phổ Hiền cảm thấy khó chơi hơn bao giờ hết, đồng thời ra tay, ngăn cản Dương Tiễn!

Nhưng Dương Tiễn đã quyết tâm đưa Đạo Hạnh Chân Nhân lên Phong Thần Bảng, sao có thể cam tâm bỏ cuộc, y ỷ vào Pháp Tướng Thiên Địa lợi hại, trực tiếp cứng rắn đón đỡ công kích của Phổ Hiền, Từ Hàng.

Một khắc đồng hồ sau, Đạo Hạnh Chân Nhân phát ra một tiếng kêu thảm thiết bất cam.

Giữa mi tâm bị Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chém qua, xuất hiện một vết máu rõ ràng.

Nguyên thần trong Nê Cung Hoàn, chịu một lực kéo cực lớn, từ từ bay về hướng Thủ Dương Sơn!

Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh nhìn Phong Thần Bảng trắng như ngọc bỗng nhiên xuất hiện chân linh của Đạo Hạnh Chân Nhân, không khỏi ngẩn người?

Chẳng phải đây là Đạo Hạnh Chân Nhân, một trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Sư đệ sao?

Lại cũng lên Phong Thần Bảng?

Thật là không thể tin nổi!

Thái Thanh vội vàng bấm ngón tay muốn thôi toán, tìm hiểu tiền nhân hậu quả, nhưng tâm thần vừa mới chìm đắm vào Thiên Đạo, liền bị thiên cơ hỗn loạn đánh tan.

Thái Thanh lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, "Dưới đại kiếp, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể toàn tri toàn năng, đại kiếp này, thật hung hiểm a." Ngay cả trong tình cảnh Vu Yêu đại kiếp năm xưa, Thái Thanh vẫn điềm tĩnh.

Nhưng hôm nay thôi diễn Phong Thần lượng kiếp, lại đưa ra đánh giá hung hiểm, có thể thấy rõ một điều.

Thái Thanh vuốt râu dài, thở dài một hơi, dưới đại kiếp, Nhân Giáo của y lại nên hành động thế nào đây?

"Đạo Hạnh Sư đệ!" Tị Thủy Quan, Từ Hàng Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân thảm thiết la lớn.

Nhưng đón chờ bọn họ, lại là Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bổ xuống lần nữa!

Cùng lúc đó, Lôi Chấn Tử cũng dần dần áp chế Văn Thù Chân Nhân vào thế hạ phong!

Lôi Chấn Tử, vốn là Tiên Thiên Lôi Linh, lực lớn vô cùng, bẩm sinh nắm giữ Lôi Đình pháp tắc, vừa tu luyện một chút, liền là Đại La Kim Tiên.

Chương 326

Lúc này, Lôi Đình pháp tắc lan tràn, hồ quang điện chớp nháy, từng sợi từng sợi điện quang phân tán lan rộng, mang theo lực hủy diệt vô thượng, xông về phía Văn Thù.

May mắn là Văn Thù còn có kiện Tiên Thiên Linh Bảo Độn Long Thung hộ thể.

Tuy rơi vào thế hạ phong, nhưng trong nhất thời nửa khắc, vẫn chưa có nguy hiểm!

Cách Lôi Chấn Tử không xa, Na Tra đang kịch chiến với Hàng Long, Phục Hổ, khí tức càng hùng hậu trùng thiên!

Hỗn Thiên Lăng vung đến cực hạn, Hỏa Tiêm Thương trong tay như độc long, sát khí lạnh lẽo, tùy ý tung hoành giữa không trung, cùng Hàng Long, Phục Hổ đánh một trận ngang tài ngang sức!

Nhưng đúng lúc này, Hàng Long Đạo Nhân sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, la lớn: "Chư Sư đệ!" Tiếng y vừa dứt, trong Cửu Long Đại Trận, Khán Môn Đạo Nhân dẫn theo mấy vị Sư đệ khác đã xông ra.

Khi tiến vào Cửu Long Đại Trận thì có mười bốn người, nhưng bây giờ đi ra, chỉ còn lại Khán Môn Đạo Nhân, Thác Tháp Đạo Nhân, Tĩnh Tọa Đạo Nhân, Quá Giang Đạo Nhân, Kỵ Tượng Đạo Nhân, Tiếu Sư Đạo Nhân, Bố Đại Hòa Thượng bảy người.

Trực tiếp tổn thất bảy người trong Cửu Long Đại Trận!

Cộng thêm Tọa Lộc Đạo Nhân, Trường Mi Đạo Nhân đã vẫn lạc trước đó, đã đủ chín người.

Đó đều là những tu sĩ cấp bậc Thái Ất Kim Tiên thuần nhất sắc, là trụ cột trung lưu của Tây Phương Giáo.

Chỉ kém hơn bốn đại thân truyền môn nhân, lại đột nhiên vẫn lạc nhiều đến vậy.

Hàng Long, Phục Hổ tức đến mức hận không thể lập tức xé xác đám người Xiển Giáo thành vạn đoạn!

"Rút!" Hàng Long, Phục Hổ la lớn một tiếng, không còn dây dưa với Na Tra nữa, mà bay về phía doanh trại Tây Kỳ.

"Chúng ta cũng đi!" Từ Hàng Chân Nhân vung tay, pháp lực vô cùng bùng nổ, tạm thời bức lui Dương Tiễn.

Sau đó hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng đuổi theo Hàng Long, Phục Hổ hai người.

Văn Thù, Phổ Hiền không dám lơ là, mang theo thi thể Đạo Hạnh Chân Nhân sau lưng, vội vàng thi triển độn thuật rời đi.

Na Tra xoa quyền sát chưởng, hiển nhiên còn có chút chưa thỏa mãn, hướng về bóng lưng Hàng Long và những người khác la lớn.

"Chạy nhanh vậy làm gì, chúng ta còn chưa phân định thắng bại mà!" Lôi Chấn Tử hiển nhiên cũng có chút chưa thỏa mãn, không cam lòng thu lại Tử Kim Phong Lôi Côn.

La Tuyên, Dư Nguyên hai người cười tủm tỉm đi đến trước mặt ba người Dương Tiễn, "Sau trận chiến này, các ngươi có thể danh chấn Hồng Hoang rồi." Với thân phận đệ tử Tam Đại Tiệt Giáo, chứng đạo Đại La Kim Tiên không nói, còn mạnh mẽ đánh bại, không, thậm chí là chém giết Kim Tiên đối địch, quả thật là chiến tích không thể tưởng tượng nổi!

Sau này giữa Hồng Hoang thiên địa, Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử, cũng tuyệt đối là những nhân vật lừng lẫy.

Dương Tiễn chắp tay, khẽ cười nói: "Các Sư huynh quá khen rồi, đây chẳng phải là biểu hiện mà đệ tử Tiệt Giáo chúng ta nên có sao?"

Mọi người ngẩn ra, rồi liền phá lên cười lớn, "Xem ra Công Minh Sư bá, đã thu được một đệ tử tốt rồi." "Đi thôi, chúng ta về Tị Thủy Quan đi, cũng không biết chiến sự ra sao rồi, yên lành không có chuyện gì, Thương Vương sao lại hạ lệnh triệt thoái, thật khiến người ta không hiểu nổi." Cửu Long Đảo Tứ Thánh gãi gãi đầu, có chút khó hiểu.

Theo họ thấy, chỉ cần cố thủ Tị Thủy Quan, ổn định ba đại bá hầu còn lại, diệt trừ Tây Kỳ, đó là chuyện chắc chắn như đinh đóng cột.

Nhưng mệnh lệnh của Thương Vương, là pháp chỉ của Nhân Hoàng, bọn họ đã lựa chọn đến giúp đỡ, thì cũng chỉ có thể tuân theo.

Dương Tiễn thoáng suy nghĩ, nói: "Dụ địch thâm nhập, rùa trong vò, đây đại khái là suy nghĩ của Đại Vương phải không?" "Rùa trong vò?" Cửu Long Đảo Tứ Thánh lắc đầu, "Rùa trong vò thì không tệ, nhưng vạn nhất chơi quá đà, thì không thể trách chúng ta được nữa." Phượng minh Kỳ Sơn, Thiên Mệnh về Chu, đây là sự thật không thể tranh cãi, nói rõ điều gì?

Nói rõ trên thân Tây Kỳ Sơn, cũng gánh vác một phần Thiên Mệnh.

Những tu sĩ như bọn họ, chỉ có thể đối phó tu sĩ, nhưng vạn vạn không thể chi phối Thiên Mệnh.

Nếu đại quân Tây Kỳ do Cơ Xương thống lĩnh thật sự một đường thuận lợi không trở ngại, đánh vào Triều Ca, thì đến lúc đó Thiên Mệnh thay đổi, cũng là điều bình thường.

Dương Tiễn cười cười, "Thương Vương do Sư tôn của ta chỉ điểm, tính ra vẫn là Sư đệ của ta, hẳn sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn này, chúng ta chỉ cần hết sức giúp đỡ là được." Mọi người đơn giản trò chuyện vài câu, liền trở về Tị Thủy Quan.

Trong Tị Thủy Quan, nhìn Dương Tiễn và những người khác đại thắng trở về, Hàn Vinh càng thêm tự tin!

Y tin tưởng, sẽ đại thắng, tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của Đại Vương!

Doanh trại Tây Kỳ, khí tức trì trệ nặng nề, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng đều đau thắt lòng!

Vạn vạn không ngờ tới, đại kiếp vừa mới bắt đầu, một trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên của họ liền vẫn lạc!

Nếu để Sư tôn biết được, sẽ giận dữ đến mức nào khi những đệ tử vất vả bồi dưỡng ra, lại toàn bộ lên Phong Thần Bảng!

Ở một bên, Hàng Long, Phục Hổ, còn đau lòng hơn cả ba người Từ Hàng.

Trọn vẹn mười vị Sư đệ, cứ thế vẫn lạc trong cái gọi là Cửu Long Đại Trận của Cửu Long Đảo Tứ Thánh kia.

Thảm, quá thảm!

Đau, đau thấu tâm can!

Trời mới biết Tây Phương Giáo bọn họ muốn bồi dưỡng ra một vị Thái Ất Kim Tiên khó khăn đến nhường nào, nếu để Chuẩn Đề Sư thúc biết được, Hàng Long và những người khác đều không dám tưởng tượng cảnh tượng đó thê thảm đến mức nào.

Nhưng sau khi thấy Đạo Hạnh Chân Nhân của Xiển Giáo bên cạnh cũng lên bảng, không biết vì sao, nỗi tức giận trong lòng Hàng Long, Phục Hổ tiêu tan đi một ít.

Đệ tử thân truyền của Xiển Giáo cũng vẫn lạc một người, đến lúc đó Lão Sư biết được, hẳn cũng sẽ không quở trách chúng ta nữa phải không?

Cơ Xương cũng lập tức buồn bực, vốn tưởng Xiển Giáo, Tây Phương Giáo đến nhiều người như vậy, nhất định có thể lập được

chiến tích bất phàm.

Nhưng kết quả này, thật sự quá khiến y thất vọng rồi!

Cơ Phát đứng ra, "Hầu gia, vậy tiếp theo, chúng ta có tiếp tục công thành không?" Trong lòng Cơ Phát đau xót a, những binh sĩ này, đều do một tay y thao luyện ra.

Thương vong nhiều người như vậy, quả thật còn đau hơn là dùng dao cắt trên người y!

Sắc mặt Cơ Xương trở nên trịnh trọng, nghiêm túc, "Công, nhất định phải công, chỉ khi công hạ Tị Thủy Quan, mới coi là bước đầu tiên đặt chân lên thành công!" Thái Dương Tinh chậm rãi lặn xuống, màn đêm buông xuống, bóng tối lạnh lẽo ập đến, doanh trại Tây Kỳ rộng lớn, im ắng không tiếng động, chỉ có tiếng ngáy nhè nhẹ và tiếng bước chân binh sĩ tuần tra.

Sáng sớm hôm sau, gà vàng gáy vang, Thái Dương Tinh chậm rãi mọc lên từ phía đông!

Cơ Phát suất binh mã, lại lần nữa cường công Tị Thủy Quan, sách lược của Hàn Vinh không hề thay đổi, vẫn lấy phòng thủ làm chính!

Suốt một buổi sáng, đại quân Tây Kỳ toàn lực công đánh Tị Thủy Quan!

Đại quân Tây Kỳ đời đời sống ở Tây Kỳ, chịu Cơ Xương hun đúc tư tưởng, khi công thành vô cùng dốc sức, ngay cả Hàn Vinh, cũng cảm thấy một chút áp lực.

Mãi đến giữa trưa, người mệt ngựa mỏi, Cơ Xương mới hạ lệnh rút binh!

Huyết chiến suốt một buổi sáng, Tây Kỳ tổn thất hơn năm ngàn binh sĩ, phía Tị Thủy Quan cũng tử thương mấy trăm người.

Cơ Phát tuy đau lòng, nhưng cũng biết lão cha nhà mình nói không sai.

Chương 327

Chỉ khi hạ được Tị Thủy Quan, tổn thất trước đó của đại quân mới có thể được bù đắp lại.

Bằng không, cứ hao tổn như vậy, dù Tây Kỳ nội tình có sâu dày đến đâu, cũng không chống đỡ nổi.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, Tây Kỳ liên tiếp công Tị Thủy Quan!

Phe Tây Kỳ tổng cộng tổn thất hơn hai vạn người, phía Đại Thương cũng tổn thất hai ba ngàn người, đại khái là tỷ lệ mười chọi một.

Tỷ lệ như vậy, đặt ở bên ngoài, có thể xưng là thần tích, nhưng ở Tị Thủy Quan, vẫn khiến Hàn Vinh vô cùng đau lòng.

Đêm ngày thứ năm, Tị Thủy Quan, đại điện nghị sự.

Hàn Vinh triệu tập hội nghị, lệnh tất cả tướng lĩnh cấp cao của Tị Thủy Quan tề tựu một chỗ, đến nghị sự.

Hàn Vinh mài đao soàn soạt, trong mắt sáng rực, phóng ra tinh quang, từ tốn nói: "Quân phản loạn Tây Kỳ đã liên tục năm ngày cường công Tị Thủy Quan của ta, những ngày qua, ta chỉ cho phép mọi người phòng ngự giữ thành, cấm chỉ xuất thành nghênh địch, ta biết trong lòng mọi người đều đang kìm nén một hơi." "Đêm nay, chính là lúc chúng ta rửa sạch sỉ nhục trước đây, để lại ký ức vĩnh viễn khó quên cho đại quân Tây Kỳ!" Tiên Hành Quan Vương Hổ toàn thân nhiệt huyết sôi trào, đã không nhịn nổi nữa, vỗ vỗ ngực, khí phách ngút trời nói.

"Tổng Binh, ngài cứ nói thẳng đi, ngài muốn chúng ta làm thế nào,

chúng ta sẽ làm thế đó." "Đặc nãi nãi, đám rùa rụt cổ Tây Kỳ kia mồm mép lanh lợi, thật sự đến chiến trường, ta sẽ vặn đầu bọn chúng xuống." "Tổng Binh đại nhân trong lòng hẳn đã có kế sách rồi, chúng thần nguyện được nghe rõ." Hàn Vinh trải bản đồ lên bàn, bắt đầu nói: "Tây Kỳ liên tục công thành năm ngày, mỗi ngày đều tiêu hao cực lớn, bây giờ chính là lúc người mệt ngựa mỏi, chúng ta chỉ cần dẫn một đội tinh binh, nửa đêm đánh úp, tuyệt đối có thể xé toang toàn bộ Tây Kỳ!" "Trận chiến này, ta muốn Tiên Hành Quan Vương Hổ suất binh…" Hàn Vinh chỉ vào bản đồ, nói sơ qua một lượt, mọi người đều đã hiểu rõ.

Sách lược của Hàn Vinh là, để Tiên Hành Quan Vương Hổ suất một chi hai vạn đại quân tinh nhuệ, từ phía hữu đại trướng Tây Kỳ đánh lén.

Dương Tiễn suất hai vạn tinh nhuệ, từ phía tả đánh lén.

Còn về Hàn Vinh, thì từ phía trước Tị Thủy Quan, lặng lẽ tiếp cận doanh trại Tây Kỳ!

Còn về Na Tra, Lôi Chấn Tử và những người khác, thì suất số binh mã còn lại, rút khỏi thành đi về hướng Giới Bài Quan.

Na Tra, Lôi Chấn Tử lúc đầu không tình nguyện, họ hạ giới là để tu luyện, để chiến đấu, không phải để làm bảo tiêu, hộ vệ cho đại quân.

Nhưng dưới sự kiên trì của Dương Tiễn, hai người cuối cùng vẫn đồng ý.

Rất nhanh, sắc đêm dần dần tối sầm, bóng tối và lạnh lẽo bao trùm toàn bộ Tị Thủy Quan, lạnh giá không ngừng xâm thực.

Trong Tị Thủy Quan, các tướng sĩ xuất chinh lần này, đều đã thay đổi giáp lót, nhuyễn giáp, hành động không hề gây ra tiếng động!

Ngoài ra, còn được trang bị nhiều nỗ tiễn thủ, cung tiễn thủ, phụ trách giải quyết mục tiêu một cách chính xác.

Rất nhanh, Hàn Vinh và những người khác bắt đầu hành động, mấy vạn binh mã, một bên tả, một bên hữu, cộng thêm chủ lực phía chính diện, mãnh liệt xông thẳng vào doanh trại Tây Kỳ để tàn sát!

Doanh trại Tây Kỳ, Cơ Xương, Cơ Phát, Nam Cung Thích căn bản không có chút phòng bị nào!

Trong lòng bọn họ, toàn bộ Đại Thương, lấy chó làm chủ, như rùa rụt đầu, dù thế nào bọn họ cũng sẽ không xuất chiến.

Còn việc nửa đêm đánh lén, đó lại càng là chuyện viển vông!

Nhưng khi Cơ Xương và những người khác nghe thấy tiếng binh sĩ la hét lớn: "Địch tập!" thì mọi chuyện đều trở nên tồi tệ.

Toàn bộ doanh trại Tây Kỳ, gần như hoàn toàn hỗn loạn, vô số bó đuốc vung vẩy, giống như một con hỏa long, xuyên qua lại trong doanh trại Tây Kỳ.

Trong trung quân đại trướng, Nam Cung Thích thân hình khôi ngô nhíu mày, trong cổ họng lớn đầy phẫn nộ, "Hàn Vinh hay cho ngươi, lại dám dùng chiêu này, Hầu gia, ta đi lấy đầu Hàn Vinh!" "Được!" Cơ Xương chậm rãi gật đầu, lệnh Nam Cung Thích xuất kích.

Ngay lập tức, Nam Cung Thích rời đại trướng, triệu tập binh mã dưới trướng, bắt đầu kịch chiến với quân giữ Tị Thủy Quan!

Lúc này, sự khác biệt to lớn giữa hai quân cũng đã bộc lộ!

Quân giữ Tị Thủy Quan, ai nấy đều ăn no bụng, lưng to, bình thường lương thực không thiếu.

Cách ba năm bữa lại được ăn thịt một bữa, toàn thân có một sức lực dồi dào!

Mười vạn quân giữ Tị Thủy Quan, sau khi Thái Sư Văn Trọng công phá Bắc Hải, tỷ lệ giáp trụ lại càng đạt mười phần mười!

Vũ khí đều là vận từ Triều Ca đến, vô cùng tinh lương, độ bền, độ cứng đều vượt xa vũ khí trước khi được cải thiện!

Còn về đại quân Tây Kỳ, tuy Tây Kỳ nội tình cũng vô cùng hùng hậu, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng ăn no mà thôi.

Còn về tỷ lệ giáp trụ, chỉ được sáu phần, vũ khí của nhiều người đã để trong kho mấy năm, mười mấy năm, thậm chí mấy chục năm.

Cán thương đều đã hơi mục rữa, cộng thêm ban ngày cường công năm ngày, buổi tối người mệt ngựa mỏi.

Lúc này khi kịch chiến cùng tinh nhuệ Đại Thương, lập tức rơi vào thế hạ phong.

Mỗi lần binh khí va chạm với quân giữ Đại Thương, vũ khí của họ thậm chí có nguy cơ bị gãy đoạn!

Đấu cận chiến, ngoài khí thế ra, cạnh tranh chính là trang bị, cùng tố chất cơ thể, v.v.!

Bỗng nhiên, trên chiến trường hỗn loạn một mảnh, chợt vang lên một tiếng quát như sấm sét!

"Lão tặc Hàn Vinh, có dám chiến với ta một trận!" Nam Cung Thích suất một đội lớn binh mã, mãnh liệt từ phía sau xông đến, làm dịu đi sự căng thẳng của cục diện chiến trường.

Hàn Vinh, Vương Hổ liếc nhìn nhau, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

"Cung nỗ thủ chuẩn bị!" Khoảnh khắc tiếp theo, hai người mạnh mẽ vung tay.

Mấy ngàn cung nỗ thủ xuất hiện từ phía sau hai người, thân mặc y

phục đen, thần sắc nghiêm túc, hai tay cầm nỏ ngang vai, ánh mắt sắc bén như chim ưng!

Không sai, đó là loại cung nỏ uy lực cực lớn do Đại Thương nghiên chế ra, chứ không phải cung tên.

Loại nỏ này, chỉ cần là người bình thường quen thuộc với cấu tạo của nó, đều có thể sử dụng.

Có thể sánh với bách bộ xuyên dương, uy lực lớn hơn cung tên không biết bao nhiêu lần.

"Bắn!" Thủ thế của Hàn Vinh đột nhiên hạ xuống, trong khoảnh khắc, vạn mũi tên cùng phát, trong chớp mắt, nỗ tiễn xuyên thủng thân thể đại quân Tây Kỳ một cách tàn nhẫn.

Bị cung tên bắn trúng vào vị trí không yếu hại, có thể sống sót, nhưng bị nỗ tiễn bắn trúng, rất khó sống sót!

Chỉ riêng đợt đầu tiên, đã lấy đi năm ngàn tinh nhuệ Tây Kỳ!

Nam Cung Thích càng trợn tròn hai mắt, khó tin nổi.

"Đợt thứ hai!" Hàn Vinh và những người khác mạnh mẽ giơ tay lên, rồi nặng nề hạ xuống!

"Xùy xùy xùy!" Nỗ tiễn xé toạc không gian, truyền đến tiếng phá không, một lượt lại lấy đi sinh mệnh của mấy ngàn người.

Ngay cả Nam Cung Thích, cũng trực tiếp bị vô số nỗ tiễn bắn trúng, biến thành một con nhím!

Chương 328

Đại chiến kéo dài suốt ba canh giờ, đợi đến khi sắc trời hơi sáng, Hàn Vinh không còn luyến chiến, vội vàng hạ lệnh rút lui!

Trung quân đại doanh Tây Kỳ, khi nhìn thấy thi thể Nam Cung Thích, Cơ Xương tức đến xanh mặt, trong mắt càng lóe lên từng trận lệ hoa, "Nam Cung tướng quân!" Vạn vạn không ngờ, lão tặc Hàn Vinh này lại có khí phách như vậy, thay đổi phong cách vốn có, nửa đêm đánh lén!

Trận chiến này, chỉ tính sơ qua, thương vong tuyệt đối là một con số kinh người!

Hai ngày rưỡi sau, chiến trường đã được dọn dẹp xong, Khương Tử Nha, Thân Công Báo bi thống nói.

"Hầu gia, trận chiến này, chúng ta tổn binh cộng cộng mười tám vạn ba ngàn chín trăm người, số người bị thương không kể xiết." Cơ Xương nghe xong, chỉ cảm thấy một luồng khí huyết không ngừng xông lên, cả người suýt chút nữa ngất đi.

Y đã nghĩ sẽ tổn thất nghiêm trọng, nhưng không ngờ, tổn thất lại nghiêm trọng đến mức này!

Cơ Xương gắng gượng nén một hơi, "Phía Hàn Vinh, rốt cuộc đã đến bao nhiêu binh mã?" "Phía Đại Thương, nhiều nhất là sáu vạn binh mã, trong đó thứ uy hiếp lớn nhất đối với chúng ta, và giết chết Nam Cung tướng quân, chính là nỗ tiễn kia." "Nỗ tiễn, đó là vật gì?

Có thu hoạch được không?" Cơ Xương hỏi.

Khương Tử Nha lắc đầu, "Khải bẩm Hầu gia, những nỗ tiễn thủ đó đánh xong là rút, nhanh nhẹn vô cùng, không hề thu hoạch được

gì!" Đại quân Tây Kỳ suốt hai ba ngày liền nghỉ ngơi tại chỗ, lúc này mới lệnh thám tử đi Tị Thủy Quan tra xét tình hình cụ thể!

Lão tặc Hàn Vinh đã dám gióng trống khua chiêng đánh lén, chứng tỏ tiếp theo còn có đại động tác, biết mình biết người, trăm trận không nguy, trước tiên cứ cho người thăm dò đường lối đã.

Nhưng khi thám tử đến trước Tị Thủy Quan, nhìn thấy cửa thành đóng chặt, Tị Thủy Quan lạnh lẽo dị thường, không khỏi ngẩn người?

Điều này không giống bình thường a, lão tặc Hàn Vinh kia lại không lệnh người trấn giữ trên tường thành, khinh địch đại ý như vậy, tuyệt đối không phải phong cách của lão tướng Hàn Vinh.

Thám tử thấy tình thế không ổn, không dám thăm dò nữa, vội vàng quay về bẩm báo.

Doanh trại Tây Kỳ, thám tử thành thật bẩm báo, "Khải bẩm Hầu gia, Nguyên Soái, hai vị Thừa tướng, cửa lớn Tị Thủy Quan đóng chặt, không có chút nhân khí nào, trên tường thành Tị Thủy Quan, lại càng không một bóng người, tiểu nhân hoài nghi, Tị Thủy Quan lúc này, đã trở thành một tòa không thành!" "Không thành, làm sao có thể!!" Cơ Phát mạnh mẽ đứng dậy, trên mặt đầy kinh ngạc.

Lần dạ tập này, phía Tị Thủy Quan có thể nói là đại thắng hoàn toàn, trong tình huống chiếm ưu thế như vậy, làm sao có thể rút binh?

Phản ứng đầu tiên trong lòng Cơ Phát, chính là đây lại là kế sách của lão tặc Hàn Vinh.

Cơ Xương ánh mắt ngưng trọng, chậm rãi nói, "Tập hợp thêm một số nhân thủ, lại đi thăm dò, đảm bảo vạn vô nhất thất." "Dạ, Hầu gia." Thám tử chạy ra khỏi doanh trại, lại lần nữa đi Tị Thủy Quan tra xét.

Nhưng khi các thám tử mạnh dạn, leo lên tường thành Tị Thủy

Quan, nhìn rõ tình hình bên trong cửa ải, cuối cùng đã xác định, lão tặc Hàn Vinh đã bỏ cửa ải mà chạy rồi!

Trong doanh trại Tây Kỳ, khi Cơ Xương nghe xong báo cáo lần thứ hai của thám tử, mạnh mẽ đứng dậy.

Kinh ngạc nói, "Ngươi nói có thật không?" Thám tử cúi đầu, "Sao dám lừa dối Hầu gia!" Sắc mặt Cơ Xương lập tức chuyển giận thành vui, "Ha ha, chắc chắn là Hàn Vinh và những người khác biết rõ nội tình Tây Kỳ ta hùng hậu, căn bản không thể chống đỡ nổi chúng ta, vì để tránh thương vong, nên đã rời đi từ trước." "Cơ Phát, ngươi suất một đội binh mã, tiến vào thành xem tình hình thế nào, nhớ kỹ, nhất định phải cẩn thận Hàn Vinh mai phục." "Dạ." Cơ Phát lập tức điểm một đội binh mã, tiến vào Tị Thủy Quan.

Sau khi cẩn thận tra xét, phát hiện toàn bộ Tị Thủy Quan, quả thật đã trống không!

Không chỉ bách tính, ngay cả gia súc, tài vật, lương thực, gần như tất cả những thứ hữu dụng, đều không thấy nữa!

Cơ Phát cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, vội vàng lệnh người thông báo Cơ Xương.

Chiếm được Tị Thủy Quan, tương đương với việc gặm nhấm một khối địa bàn của Đại Thương, điều này đại biểu cho việc Tây Kỳ phản Thương của họ, đã đạt được bước tiến lớn mang tính giai đoạn.

Có thể ngưng tụ lòng người dưới trướng, càng có thể tăng cường lực ngưng tụ.

Tám chữ "Phượng minh Kỳ Sơn, Tây Kỳ đương hưng", mới thật sự khắc sâu vào tận đáy lòng mỗi người!

Doanh trại Tây Kỳ, Cơ Xương sau khi biết tin, lập tức động binh!

Ba ngày sau, tất cả nhân mã, truy trọng của Tây Kỳ, toàn bộ tiến

vào Tị Thủy Quan!

Trong khoảnh khắc, trên Cửu Thiên, trong Trường Hà Nhân Đạo vô thượng, Nhân Đạo Khí Vận cuốn lên sóng lớn ngập trời, Nhân Đạo Khí Vận vốn thuộc về Ân Thương!

Bỗng nhiên chấn động, phân ra một bộ phận, rơi xuống Tây Kỳ!

Một hư ảnh hỏa phượng khổng lồ, ẩn hiện phía trên Tây Kỳ, bước đầu đã có uy thế bễ nghễ thiên hạ!

Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy mặt lạnh mắt lạnh nhìn Tây Kỳ dưới hạ giới!

Trong mắt mang theo một tia lạnh lẽo đậm đặc, Ân Thương, Tiệt Giáo, y quyết diệt!

Thánh địa Tây Phương, trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngồi xếp bằng bên Bát Bảo Công Đức Trì, toàn thân bao phủ ánh sáng vàng tĩnh lặng, tường hòa.

"Sư huynh, mau nhìn Tây Kỳ!" Bỗng nhiên, Chuẩn Đề hô lên một tiếng, trên mặt mang theo vẻ kinh hỉ!

Tiếp Dẫn thuận theo ánh mắt của Chuẩn Đề, nhìn về phía Tây Kỳ, khi nhìn thấy hỏa phượng kia, khẽ gật đầu.

"Đừng vội mừng quá sớm, vạn lý trường chinh mới chỉ bước ra bước đầu tiên, tương lai còn có khổ chiến đấy!" Tiếp Dẫn nói, "Sư huynh đừng quá lo lắng, Thông Thiên có mạnh đến đâu, Tiệt Giáo có hưng thịnh đến mấy, cũng chỉ là một người cô thân, sẽ không phải là đối thủ của chúng ta." Tiếp Dẫn khẽ cười một tiếng, "Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá, đâu phải chỉ nói suông mà thôi." Đỉnh Tu Di Sơn, rất nhanh lại trở nên yên tĩnh!

Sau khi chiếm được Tị Thủy Quan, lương thảo, quân giới, truy trọng, hậu cần không ngừng được vận chuyển đến, Tây Kỳ cũng cuối

cùng thở phào nhẹ nhõm!

Phủ Tổng Binh Tị Thủy Quan, trọng thần Tây Kỳ tề tựu tại đây.

Cơ Xương nhíu mày nói, "Thừa tướng a, Dương Tiễn và những người đó, thật sự lợi hại đến vậy sao?" Trận chiến trước đó, Kim Tiên Côn Luân thảm bại, đạo nhân Tây Phương lại càng có mười người lên bảng.

Sau Tị Thủy Quan, chính là Giới Bài Quan, Cơ Xương thật sự không có lòng tin tiến công.

Khương Tử Nha nhíu mày, bước ra chắp tay nói, "Mấy người Dương Tiễn kia, tuy tuổi không lớn nhưng thực lực quả thật cường hãn, thật sự không ổn, thần chỉ có thể đến Côn Luân lại thỉnh viện trợ, các Sư huynh của thần, ai nấy thần thông quảng đại, nếu xuất sơn, trấn áp mấy người Dương Tiễn, tuyệt đối không có vấn đề gì!" Thân Công Báo đương nhiên không cam yếu thế, cũng đứng ra, "Hầu gia, các Sư huynh thân truyền của Tây Phương ta, cũng có thể trấn áp Dương Tiễn bọn họ." Cơ Xương đứng dậy, một tay nắm Khương Tử Nha, một tay nắm Thân Công Báo, "Vậy thì phiền hai vị Thừa tướng lại lần nữa xuất sơn." Thân Công Báo, Khương Tử Nha đồng thanh nói, "Vì vạn thế cơ nghiệp của Tây Kỳ ta, có phiền phức gì đâu?" Khương Tử Nha rời Tị Thủy Quan, trực tiếp bay về phía đạo tràng của Thái Ất Chân Nhân, Càn Nguyên Sơn, Kim Quang Động!

Thập Nhị Kim Tiên, là thể diện lớn nhất của Xiển Giáo, thực lực cũng có cao có thấp.

Ví dụ như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, thực lực mạnh nhất, nằm ở hàng ngũ thứ nhất!

Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn, xếp ở hàng ngũ thứ hai.

Sau đó là Phổ Hiền Chân Nhân, Văn Thù Chân Nhân, Từ Hàng Chân Nhân, hàng ngũ thứ ba.

Hoàng Long Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Thanh Hư Chân Nhân, Đạo Hạnh Chân Nhân thì là hàng ngũ thứ tư.

Khương Tử Nha phong trần mệt mỏi đến Càn Nguyên Sơn, trước Kim Quang Động, liền nhìn thấy Thái Ất Chân Nhân đang thị đồng Kim Hà Đồng Tử.

Mấy ngày trước, Thái Ất Chân Nhân vừa tự mình chỉ điểm cho Kim Hà Đồng Tử, nên Kim Hà Đồng Tử lúc này đang chuyên tâm đả tọa luyện khí!

Khương Tử Nha đi đến bên cạnh y, Kim Hà Đồng Tử đều không phát hiện.

Khi Khương Tử Nha khẽ vỗ vào vai Kim Hà Đồng Tử một cái, Kim Hà Đồng Tử mới như tỉnh mộng, "Tử Nha Sư thúc?" Y đột nhiên rùng mình, đứng dậy chắp tay với Khương Tử Nha, "Kim Hà bái kiến Tử Nha Sư thúc." Khương Tử Nha ôn hòa đỡ Kim Hà Đồng Tử dậy, "Thái Ất Sư huynh của ta có ở trong động không?" Kim Hà Đồng Tử gật đầu, "Lão gia đang bế quan, con sẽ đi thông báo Lão gia." Không bao lâu, cửa lớn Kim Quang Động mở ra, Thái Ất Chân Nhân mặc một thân đạo bào màu đỏ bước ra, tay cầm một cây phất trần, tươi cười đi đến trước mặt Khương Tử Nha, "Tử Nha Sư đệ, đã lâu không gặp, hôm nay sao lại có hứng đến thăm ta?" Khương Tử Nha vừa thấy Thái Ất Chân Nhân, lập tức bi thống nói, "Thái Ất Sư huynh, còn xin giúp đỡ Tây Kỳ một chút." Thái Ất cả kinh, "Đã xảy ra chuyện gì?" "Đạo Hạnh Sư huynh, y bị Dương Tiễn, một trong Tam Đại Môn Nhân của Tiệt Giáo đưa lên Phong Thần Bảng!" "Cái gì, Đạo Hạnh Sư đệ lên Phong Thần Bảng?" Tin tức này không khác gì sét đánh giữa trời quang, khiến Thái Ất đầu váng mắt hoa.

Đạo Hạnh tuy thực lực yếu nhất, không đạt Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không đến mức… Khương Tử Nha lau một vệt nước mắt, kể lại tiền nhân hậu quả một lượt.

Chương 329

"Dương Tiễn hay cho ngươi!

Cửu Long Đảo Tứ Thánh hay cho bọn ngươi!" Trong mắt Thái Ất Chân Nhân bỗng nhiên bốc lên lửa giận!

"Tử Nha Sư đệ, ta đây liền cùng ngươi hạ sơn, bằng không thời gian dài nữa, tu sĩ Hồng Hoang thật sự sẽ nghĩ Xiển Giáo ta không có người rồi!" "Thái Ất Sư thúc, đệ tử Tiệt Giáo xưa nay vô sỉ, có cần thỉnh thêm vài người nữa không?" Thái Ất Chân Nhân suy nghĩ một chút, "Vậy thì gọi thêm Ngọc Đỉnh Sư đệ của ta đi." Ngọc Đỉnh Chân Nhân có quan hệ tốt nhất với Thái Ất Chân Nhân, thực lực cũng vô cùng cường đại, một thanh Trảm Tiên Kiếm, chém hết yêu ma thiên hạ, là người có tư chất tốt nhất trong Thập Nhị Kim Tiên.

"Vậy thì đa tạ Sư huynh." "Đều là việc của Xiển Giáo, tạ ta làm gì?" Thái Ất Chân Nhân lại dẫn Khương Tử Nha đến Ngọc Tuyền Sơn một vòng, sau khi mang theo Ngọc Đỉnh Chân Nhân, lúc này mới quay về Tị Thủy Quan.

Lúc này, trên Tu Di Sơn, Thân Công Báo cuối cùng cũng đến đạo tràng của Dược Sư, Di Lặc Tứ Đại Đệ Tử Thân Truyền.

Đang chuẩn bị tiến vào thỉnh chư vị Sư huynh hạ sơn, thì bị đồng tử bên cạnh Dược Sư chặn lại.

"Lão gia Dược Sư đang bế quan, không tiện hạ sơn, Công Báo Sư thúc vẫn nên quay về đi ạ." Đồng tử lễ số chu đáo hướng Thân Công Báo hành một lễ.

Thân Công Báo ngẩn ra, trong lòng thầm mắng, không hổ là môn nhân Tây Phương Giáo!

Đạo Hạnh không ra sao, nhưng công phu giỏ trò thì hạng nhất, ai nấy đều chọn cách minh triết bảo thân, ngồi nhìn tranh đấu.

Nhưng Thân Công Báo cũng không vội, dù sao thì theo kiếp khí lan tràn, đệ tử tứ giáo, đều sẽ nhập kiếp, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Thân Công Báo từ biệt đồng tử, quay về Tị Thủy Quan.

"Thái Ất Sư huynh, Ngọc Đỉnh Sư huynh, cuối cùng các vị cũng đến rồi, chúng ta bị Dương Tiễn, Cửu Long Đảo Tứ Thánh, hại thảm quá!" Trong Tị Thủy Quan, Từ Hàng Chân Nhân bi từ tâm đến, lớn tiếng than khổ.

Thái Ất sắc mặt hơi trầm xuống, "Một tên Dương Tiễn, đệ tử Tam Đại Tiệt Giáo nhỏ nhoi, cũng dám lấy dưới phạm thượng, còn về Cửu Long Đảo Tứ Thánh kia, bất quá Thái Ất Tiên, cũng dám xưng Thánh, không biết Thiên số, đáng lẽ phải lên Phong Thần Bảng!" Phía Tây Kỳ, có thêm hai cường viện Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Cơ Xương lập tức tự tin tăng mạnh.

Rất nhanh, Thái Ất, Ngọc Đỉnh và các Kim Tiên khác, liên hợp với môn nhân Tây Phương, đến trước Giới Bài Quan khiêu chiến.

Thái Ất, Ngọc Đỉnh vừa xuất hiện liền tán phát ra Đại La Đạo Uẩn khủng bố!

Đạo Uẩn như bão táp, quét sạch tứ phương, khiến hư không phát ra tiếng oanh minh cực lớn, một luồng uy áp vô hình, lan tràn đến trên Giới Bài Quan.

Trên Giới Bài Quan, Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử, Cửu Long Đảo Tứ Thánh đứng trên tường thành, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

"Không ngờ Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lần này lại cũng hạ sơn!" Lôi Chấn Tử tò mò nói, "Dương Tiễn Sư huynh, hai

người này rất lợi hại sao?" "Ta cũng chưa từng giao thủ với họ, nhưng nghĩ rằng thân là thân truyền Côn Luân, Kim Tiên Xiển Giáo, hẳn vẫn có chút bản lĩnh." Dương Tiễn lắc đầu.

Lúc này, đối diện Giới Bài Quan, Văn Thù Chân Nhân thấy Dương Tiễn chần chừ không xuất chiến, không khỏi châm chọc nói, "Đệ tử Tiệt Giáo, lại đều là một lũ rùa rụt cổ, có bản lĩnh, thì mau ra đây đại chiến ba trăm hiệp với chúng ta!" Phổ Hiền Chân Nhân liền phụ họa theo, "Đúng vậy, có bản lĩnh thì ra đây chiến với chúng ta, nếu không có cái gan đó, thì nhân tiện sớm nhận thua, về Kim Ngao Đảo của các ngươi mà tu luyện đi." Lôi Chấn Tử tức đến mức nắm chặt nắm đấm, "Khả ác, ta lại muốn lĩnh giáo bản lĩnh của bọn chúng!" "Lôi Chấn Tử Sư đệ, đừng nóng vội!" Dương Tiễn vội vàng lên tiếng khuyên nhủ, nhưng đã muộn, Lôi Chấn Tử đã cầm Tử Kim Phong Lôi Côn xông ra.

Trực tiếp nhào về phía Văn Thù Chân Nhân và Phổ Hiền Chân Nhân đang kêu la om sòm nhất, hai vị Kim Tiên Xiển Giáo tự nhiên không hề e ngại, trực tiếp cùng Từ Hàng Chân Nhân một bên nghênh chiến.

Lôi Chấn Tử tuy thời gian tu luyện rất ngắn, nhưng y là Tiên Thiên Lôi Linh, thực lực tự nhiên vô cùng cường đại.

Nhưng Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng ba người tùy tiện lấy ra một ai, đều không phải đối thủ của y, nhưng ba người liên hợp lại, đối phó Lôi Chấn Tử thì không có nhiều khó khăn.

Hai bên giao thủ chưa đầy trăm chiêu, Lôi Chấn Tử liền bị áp chế vào thế hạ phong, tốc độ vung Phong Lôi Côn trong tay cũng càng lúc càng chậm.

"Không hay rồi!" Dương Tiễn sắc mặt trầm xuống, Đại La Kim Tiên đấu pháp, nhất cử nhất động đều là va chạm trên pháp tắc, vô

cùng nguy hiểm.

Huống chi là cục diện ba đánh một như vậy, Lôi Chấn Tử chỉ cần sơ sẩy một chút, liền có khả năng lên Phong Thần Bảng.

"Không thể trì hoãn nữa, chư vị cùng ta ra tay!" Giọng Dương Tiễn vừa dứt, đã bay khỏi tường thành Giới Bài Quan, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay vung động, trực tiếp đối đầu với Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân từ sau khi bị Đa Bảo Đạo Nhân đánh bại trước Trần Đường Quan năm xưa, vẫn luôn lấy đó làm sỉ nhục, khổ tu ngộ đạo, nay một thân tu vi đã sớm đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, lúc này thấy Dương Tiễn xông đến y, trên mặt lộ ra một tia lạnh lẽo.

"Đệ tử Tiệt Giáo thật cuồng vọng, dám lấy dưới phạm thượng như vậy.

Nếu đã như thế, ta sẽ thay lão sư của ngươi dạy dỗ ngươi một trận tử tế." Thái Ất Chân Nhân tay vung phất trần, lập tức vẽ một vòng tròn xoay tròn giữa không trung, lại trực tiếp quấn chặt Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay Dương Tiễn.

Dương Tiễn khẽ dùng lực, chỉ cảm thấy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay như không thuộc về mình nữa, trở nên trì trệ vô cùng, trong lòng lập tức cả kinh.

Không hổ là tồn tại lừng lẫy trong Thập Nhị Kim Tiên, tuyệt đối không thể khinh tâm đại ý, nếu không kẻ bại trận tuyệt đối là chính mình.

Một bên khác, Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá thì thi triển ra Cửu Long Đại Trận, khí kim sắc nồng đậm lan tràn giữa không trung, hình thành chín đạo hư ảnh chân long ảo diệu.

Ngọc Đỉnh thân khoác đạo bào màu xanh, lưng vác Trảm Tiên Kiếm trực tiếp bước vào Cửu Long Đại Trận, trong khoảnh khắc, Cửu Long Đại Trận vận chuyển, vô thượng sát phạt chi khí, hoành hành giữa không trung.

Thời gian tựa như cát chảy, sau mấy trăm hiệp giao chiến với Thái Ất Chân Nhân, Dương Tiễn bỗng nhiên thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, lập tức biến thành người khổng lồ cao ngàn trượng, từ trên cao nhìn xuống, một quyền mạnh mẽ giáng xuống.

"Cửu Long Thần Hỏa Tráo!" Thái Ất Chân Nhân khẽ quát một tiếng, tế xuất pháp bảo trấn sơn chi bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo, pháp lực dũng nhập vào trong, thôi động pháp bảo.

Trong khoảnh khắc có một con hỏa long từ trong đó xông ra, va chạm với nắm đấm của Dương Tiễn giữa không trung.

Khoảnh khắc va chạm, khói bụi lan tỏa, lực lượng khủng bố nghiền nát không gian, lộ ra địa hỏa thủy phong.

Sau khi đánh lui công thế của Dương Tiễn, trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, lại có tám con hỏa long khác bay ra, giữa không trung giao nhau hô ứng.

Trực tiếp bao phủ Dương Tiễn bên trong, nhiệt độ cao khủng bố đốt cháy không gian xèo xèo vang vọng.

Cả người Dương Tiễn sắc mặt trắng bệch, Pháp Tướng Thiên Địa lại cũng không cách nào duy trì, phun ra một ngụm máu tươi, cả người mạnh mẽ bay ngược ra.

Một bên khác, trong Cửu Long Đại Trận do Cửu Long Đảo Tứ Thánh bố trí, cũng đã phân định thắng bại.

Một đạo kiếm quang xẹt qua, toàn bộ Cửu Long Đại Trận mãnh liệt chấn động, Lý Hưng Bá liền đã bay ra khỏi Cửu Long Đại Trận.

Sau Lý Hưng Bá, trong Cửu Long Đại Trận, lại là ba đạo kiếm quang xẹt qua.

Thân ảnh Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn ba người cũng bay ra.

Trên người bốn người, mỗi người có một vết kiếm sâu tận xương, Trảm Tiên kiếm khí không ngừng hoành hành trên bề mặt da thịt, từng giọt máu tươi chảy ra, vô cùng thê thảm!

"Dương Sâm Sư huynh!" Dư Hóa vô cùng lo lắng, nhưng bản thân lại không có đủ thực lực để trợ giúp.

Còn về Dư Nguyên, La Tuyên, trước đó trong Cửu Long Đại Trận kịch chiến Thập Bát đạo nhân Tây Phương, cũng đã chịu không ít thương thế, nay đã về Kim Ngao Đảo liệu thương rồi.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân sắc mặt bình tĩnh, vân đạm phong khinh, hai tay vung lên, Trảm Tiên Kiếm trong tay tùy theo ý niệm không ngừng biến hóa, cuối cùng hóa thành vô số đạo kiếm khí sắc bén, diễn hóa thành kiếm vực vô thượng.

Bao trùm về phía bốn người Vương Ma, vô thượng sát phạt chi khí, kinh thế hãi tục!

"Dương Sâm Sư huynh!" "Dương Sâm Sư thúc!" Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử la lớn trong lo lắng, nhưng bị Thái Ất, Văn Thù và những người khác dây dưa, khi nghênh địch phải vạn phần cẩn thận, căn bản không thể rảnh tay.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn bốn người Vương Ma bị Trảm Tiên kiếm vực bao phủ.

Lại một khắc đồng hồ trôi qua!

Chương 330

Kiếm vực bỗng nhiên mở ra, thân thể Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá như núi vàng đổ, cột ngọc ngã mà ngã xuống.

Nguyên thần của bốn người, chịu lực kéo của Phong Thần Bảng bay về hướng Thủ Dương Sơn!

"Cửu Long Đảo Tứ Thánh, cũng chỉ có thế mà thôi!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân từ trong kiếm vực bước ra, máu tươi trên Trảm Tiên Kiếm từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

"Khả ác!" Dương Tiễn quát lớn một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao vung lên, sắp sửa đánh về phía Ngọc Đỉnh.

Nhưng binh khí còn chưa rút ra, Thái Ất Chân Nhân liền đã tìm được khe hở, mạnh mẽ đánh bay Dương Tiễn!

Dương Tiễn bại trận, Na Tra, Lôi Chấn Tử cũng lần lượt mất khí thế, sắc mặt trắng bệch, bị đánh bay nặng nề!

"Sảng khoái!" Văn Thù, Hàng Long và những người khác chỉ cảm thấy luồng uất khí kìm nén trong lòng bỗng nhiên được phun ra, cả người đều cảm thấy sảng khoái!

Trên mặt Từ Hàng lóe lên một vẻ độc ác, "Thái Ất Sư huynh, Ngọc Đỉnh Sư huynh, Xiển Tiệt nhị giáo đã không còn tình nghĩa gì đáng nói, chi bằng dứt khoát làm một lần cho xong, trực tiếp đưa toàn bộ bọn chúng lên bảng!" "Cũng được!" Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhìn nhau, mỗi người tế xuất Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Trảm Tiên Kiếm.

"Gan lớn thật, dám lấy đông hiếp ít như vậy, thật sự cho rằng Tiệt

Giáo ta không có người, mặc cho các ngươi ức hiếp sao?" Bỗng nhiên, giữa không trung vang lên một tiếng quát lạnh lùng.

Không gian bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng xé rách, mười đạo thân ảnh, mang theo sát khí âm u, từ bên trong chậm rãi bước ra.

"Là Tần Hoàn Sư huynh và những người khác." Dương Tiễn vừa nhìn đã nhận ra Tần Hoàn và những người khác, vui mừng kêu lên, sắc mặt tái nhợt lập tức hồng hào vài phần.

Mười người bước ra từ không gian này, chính là Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo.

Tần Hoàn Thiên Quân, Triệu Giang Thiên Quân, Đổng Toàn Thiên Quân, Viên Giác Thiên Quân, Kim Quang Thánh Mẫu, Tôn Lương Thiên Quân, Bạch Lễ Thiên Quân, Diêu Tân Thiên Quân, Vương Biến Thiên Quân, Trương Thiệu Thiên Quân.

Đều là những người tài giỏi xuất chúng trong hàng đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo, mỗi người đều có đạo hạnh cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Đồng thời luyện thành Thiên Tuyệt Trận, Địa Liệt Trận, Phong Hống Trận.

Một khi thi triển, uy lực cực lớn.

Đại La Kim Tiên tầm thường một khi nhập trận, trong khoảnh khắc sẽ phải thân tử đạo tiêu, nguyên thần bay lên Phong Thần Bảng.

Tần Hoàn Thiên Quân nhìn Cửu Long Đảo Tứ Thánh thi thân.

Nhìn Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử ba người mặt tái nhợt, sắc mặt hắn liền trở nên vô cùng lạnh lẽo, trong lòng dâng lên nộ ý ngập trời!

Cửu Long Đảo Tứ Thánh mấy ngàn năm trước được Triệu Công

Minh chỉ điểm, một lòng tu luyện Thập Tuyệt Trận.

Không chỉ toàn bộ tu vi đột phá đến Đại La Kim Tiên, mà cách đây không lâu mới vừa luyện chế hoàn tất Thập Tuyệt Trận.

Liền vội vàng dưới sự chỉ điểm của Triệu Công Minh chạy tới Tị Thủy Quan.

Không ngờ, vẫn chậm một bước, bốn vị sư đệ Cửu Long Đảo lại đã vẫn lạc, bị đưa lên Phong Thần Bảng.

"Dương Tiễn sư điệt, các ngươi không sao chứ?" Đổng Toàn thân hình chợt lóe, đã đến bên cạnh Dương Tiễn, mặt đầy quan tâm hỏi.

Dương Tiễn ho khan vài tiếng, âm thầm vận huyền công, vết thương trên người đã được trấn áp, y phất tay, "Đổng Toàn sư thúc, chúng ta không sao, nhưng đám Kim Tiên này quá đáng ghét, thật là vô sỉ!" Hôm nay, Dương Tiễn đã được chứng kiến sự vô sỉ của đám Kim Tiên Côn Luân này!

Ba đánh một, không hề lấy làm xấu hổ, trái lại còn lấy làm vinh dự, đơn giản là khắc hai chữ "vô sỉ" vào tận xương tủy.

"Nếu là một chọi một, ta đã sớm đưa bọn chúng lên Phong Thần Bảng rồi!" Na Tra vẫn còn phẫn nộ không thôi, cảm giác bị người khác vây đánh quả thực không thoải mái chút nào!

Tần Hoàn mắt đầy lửa giận nhìn Thái Ất cùng những người khác, quát, "Chư vị đạo hữu thật là không nói đạo đức Tiên gia, tự xưng Huyền Môn chính tông, nhưng lại hành động bằng thủ đoạn hạ tiện, vây đánh tập thể, cho dù thắng, thì có ý nghĩa gì?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân mặt lạnh mắt lạnh, "Đạo Hạnh sư đệ của ta, chết trong tay Dương Tiễn, khoản nợ này, chúng ta còn chưa tính đâu!" Văn Thù Chân Nhân càng cười khẩy, "Lấy đông hiếp ít, vây đánh tập thể, tiên đức Hồng Hoang, là thứ để luận với những chân tiên phúc đức, bọn

ngươi loại thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng, cũng xứng cùng chúng ta công bình đối quyết ư?" "Gan to thật!" Trên mặt Thập Thiên Quân lập tức bùng phát Đại La Đạo uẩn cực kỳ mãnh liệt!

"Miệng thì luôn gọi thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng, coi thường đệ tử Thượng Thanh nhất mạch của ta, vậy hôm nay, liền để các ngươi xem, những đệ tử mà các ngươi coi thường, cũng có thể đưa các ngươi lên Phong Thần Bảng!" "Đưa chúng ta lên Phong Thần Bảng?

Nói khoác ai mà chẳng biết, nếu thật sự có bản lĩnh đó, vậy thì cứ ra đây mà thử xem, nếu không có, vậy chư vị cứ chờ mà lên Phong Thần Bảng hưởng phúc đi." Phổ Hiền Chân Nhân cao giọng quát, vẻ mặt đầy khinh thường.

Phía bọn họ, Thái Ất, Ngọc Đỉnh đều là tu sĩ Đại La đỉnh phong, thực lực cường đại, Đại La Kim Tiên tầm thường căn bản không phải đối thủ của bọn họ.

Ngoài ra, y, Văn Thù, Từ Hàng, Hàng Long, Phục Hổ, đều là Đại La Kim Tiên, cộng lại tổng cộng bảy vị Đại La Kim Tiên.

Còn có mấy vị đệ tử Tây Phương đỉnh phong Thái Ất trợ trận, cũng có thể sánh ngang một vị Đại La.

Còn về phía Tiệt Giáo, cái gọi là Thập Thiên Quân đó, căn bản chưa từng nghe nói đến.

Tuy đều là Đại La Kim Tiên, số lượng lại vượt trội hơn bọn họ.

Nhưng nhìn Đạo uẩn trên người bọn họ, bất quá cũng chỉ là những Đại La tầm thường, bình thường mà thôi, chẳng có gì đặc sắc.

Còn về ba người Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử thì càng khỏi phải nói.

Vừa bị bọn họ vây đánh một trận, e rằng lúc này ngay cả năm

thành thực lực cũng không phát huy ra được.

Ưu thế nằm ở bọn họ, một trận chiến thì có là gì?

Kim Tiên Xiển Giáo, căn bản không sợ hãi.

Sắc mặt Tần Hoàn Thiên Quân triệt để trở nên lạnh lẽo, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh như băng.

"Đây là do các ngươi tự tìm chết, không trách được chúng ta, đợi đến ngày lên bảng Phong Thần, hãy nhớ là Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo đã đưa các ngươi lên bảng!" Nói xong, Tần Hoàn dừng lại, ánh mắt nhanh chóng lướt qua Ngọc Đỉnh và những người khác, "Tiệt Giáo ta, thân là đại giáo số một Hồng Hoang, tự nhiên có tấm lòng của đại giáo, các ngươi tổng cộng có bảy vị Đại La, chúng ta cũng không ức hiếp các ngươi, chỉ bày ra bảy tòa đại trận, nếu các ngươi có thể phá trận, chúng ta sẽ lập tức tự vẫn, nguyên thần bay lên Phong Thần Bảng." "Khẩu khí lớn thật!" Trên mặt một đám Kim Tiên Côn Luân lộ ra vẻ âm trầm, từ trước đến nay đều là bọn họ coi thường người khác, khi nào lại bị người khác đối đãi như vậy.

Nhưng bọn họ cũng không phản bác, cũng không tự phụ, vì Thập Thiên Quân kia đã cố chấp như vậy, bọn họ tự nhiên không có ý kiến gì.

Sau khi Tần Hoàn nói xong, y ném cho ba người Dương Tiễn một ánh mắt trấn an.

"Ba vị sư điệt, các ngươi hãy lui sang một bên trước, nghỉ ngơi một lát, chuyện tiếp theo, cứ giao cho chúng ta đi!" Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo, tu luyện khổ sở nhiều năm như vậy ở Kim Ngao Đảo, mục đích chính là có một ngày danh chấn Hồng Hoang, ngày này, bọn họ cuối cùng cũng chờ được rồi.

"Chư vị sư đệ, bày trận đi!" "Vâng, sư huynh." Thập Thiên Quân

đã tu luyện cùng nhau vô số năm, giữa bọn họ sớm đã tâm ý tương thông.

Chỉ một ánh mắt là có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Mười người tâm ý tương thông, trong lúc thân hình chuyển đổi, đã tự mình đứng vào một góc.

Trong khoảnh khắc, pháp lực trên người không ngừng kích động, đại trận đã được bày ra trong chớp mắt, tốc độ cực nhanh.

Tần Hoàn đi đầu, hướng Thái Ất cùng những người khác chắp tay, sau đó trịnh trọng nói.

"Thiên địa tam tài điên đảo thôi, huyền trung diệu toán càng khó sai, thần tiên nếu gặp Thiên Tuyệt Trận, trong khoảnh khắc thân thể hóa thành tro.

Trận pháp này của ta, danh viết Thiên Tuyệt Trận, trận này nãi sư phụ ta từng diễn hóa số tiên thiên, đắc tiên thiên thanh khí, bên trong ẩn chứa cơ hỗn độn, giữa có ba lá cờ, án theo thiên, địa, nhân tam tài, cùng hợp thành một khí.

Chương 331

Nếu có người nhập vào trận này, nơi có tiếng sấm sét, sẽ hóa thành tro bụi; tiên đạo nếu gặp phải nơi này, thân thể chấn thành phấn toái!

Chư vị Xiển Giáo, Tây Phương Giáo đạo hữu, hoan nghênh nhập trận." Sau Tần Hoàn, Triệu Giang toàn thân lại có khí cơ ngút trời dâng lên, ồm ồm nói.

"Trận pháp này của ta, danh viết Địa Liệt Trận.

Địa Liệt Trận trung diệu trung ẩn, thượng lôi hạ hỏa tuyệt vô tình, tung hữu ngũ hành thần tiên thuật, nan đào cốt hóa dữ hình khuynh.

Địa Liệt Trận này của ta, cũng án theo số Địa Đạo, bên trong ẩn chứa thể ngưng hậu, bên ngoài hiện ra diệu dụng dũng dược, biến hóa đa đoan, bên trong ẩn một lá cờ đỏ, khi lay động, phía trên có sấm sét, phía dưới có lửa bốc lên, các ngươi có dám nhập vào Địa Liệt Trận này của ta không?" Đổng Toàn Thiên Quân lại cười nói, "Trận pháp này của ta, danh viết Phong Hống Trận, ảo diệu vô cùng, bên trong ẩn chứa huyền diệu, vật trấn áp trận này, danh vi Hư Vô Bí Phong, là do Đại sư huynh ban cho, chư vị đạo hữu có muốn vào Phong Hống Trận này của ta chơi đùa không?" Viên Giác Thiên Quân cũng cười nhạt một tiếng, quanh thân bao phủ hàn ý vô thượng, lạnh thấu xương tủy.

"Trận pháp này của ta, danh viết Hàn Băng Trận, huyền công luyện thành hào hàn băng, một tòa đao sơn trên dưới ngưng tụ.

Nếu là nhân tiên gặp trận này, ngay cả da thịt xương cốt cũng không còn, hoan nghênh chư vị đạo hữu nhập trận." Sau Hàn Băng Trận, Kim Quang Thánh Mẫu lại thi triển Kim Quang Trận.

Tôn Lương Thiên Quân thi triển Hóa Huyết Trận, Bạch Lễ Thiên

Quân thi triển Liệt Diễm Trận.

Ba vị Thiên Quân còn lại thì bất động như sơn, yên lặng nhìn Thái Ất Chân Nhân, trong mắt không chút gợn sóng, cứ như thể pháp tắc thiên địa đã quy định Xiển Giáo, Tây Phương Giáo nhất định sẽ bại trận vậy.

Bảy người Tần Hoàn bày ra đại trận, trong khoảnh khắc, đại trận bắt đầu vận chuyển, bí phong, liệt diễm, hàn băng.

Trận pháp khuấy động vô cùng thiên địa chi lực, sát phạt chi khí vô thượng, tràn ngập giữa không trung, khiến người ta dựng tóc gáy, khiếp đảm kinh hồn, trái tim đập thình thịch không ngừng.

"Thập Tuyệt Trận này, quả nhiên có chút tài năng..." Thái Ất, Ngọc Đỉnh khẽ nheo mắt lại, tuy chưa từng nghe nói đến trận này.

Nhưng từ bảy người Tần Hoàn, bọn họ hiếm khi cảm nhận được một cảm giác nguy cơ cực lớn.

Từ đó có thể thấy, uy lực của Thập Tuyệt Trận này tuyệt đối không đơn giản, phải nghiêm chỉnh đối phó.

Văn Thù Chân Nhân thực lực nông cạn hơn vài phần, không nhìn ra được tinh túy ảo diệu của Thập Tuyệt Trận này, cả người ngược lại còn hăm hở muốn thử.

"Thái Ất sư huynh, Ngọc Đỉnh sư huynh, trận chiến này ưu thế nằm ở chúng ta, Thập Tuyệt Trận này thì tính là gì?

Chúng ta cùng nhau hợp lực phá giải là được, cũng để ức vạn tu sĩ Hồng Hoang biết rằng, trận pháp của Tiệt Giáo, kỳ thực cũng chẳng có gì ghê gớm." Từ Hàng Chân Nhân được xem là khá cẩn thận, y chậm rãi gật đầu, khẳng định lời nói của Văn Thù.

"Thập Tuyệt Trận này, nhìn thì rất hù dọa người, nhưng không vào trận thì ai biết uy lực của nó rốt cuộc lớn đến đâu, chúng ta cứ

xông vào thử một phen trước, thăm dò cặn kẽ rồi hẵng nói." Hàng Long, Phục Hổ đã lâu ở nơi Tây Phương nghèo nàn, lạnh lẽo, kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn đã nhận ra Thập Tuyệt Trận này không dễ chọc, do dự một chút rồi nói.

"Thập Tuyệt Trận này, quả thực có chút huyền diệu, không thể tùy tiện nhập trận, nếu không khẳng định sẽ phải chịu thiệt thòi." Văn Thù cười nói, "Hàng Long đạo hữu chẳng lẽ không tin thực lực của Thái Ất sư huynh, Ngọc Đỉnh sư huynh của ta sao?" Hàng Long, Phục Hổ có chút cạn lời, trực tiếp quay người đi không đáp lại.

"Hàng Long, Phục Hổ đạo hữu nói đúng, làm sao nhập trận, vẫn cần có một kế hoạch, nếu không tùy tiện xông vào, tính bất định quá lớn." Thái Ất, Ngọc Đỉnh đồng loạt lên tiếng, khẳng định ý kiến của Hàng Long, Phục Hổ.

"Chúng ta tự nhiên đều nghe theo sư huynh." Đệ tử Tây Phương, Kim Tiên Côn Luân vội vàng gật đầu.

Thái Ất và các Kim Tiên Côn Luân, đệ tử Tây Phương sau khi thương nghị một trận, cuối cùng quyết định.

Do Thái Ất Chân Nhân, Khán Môn Đạo Nhân cùng nhau nhập vào Thiên Tuyệt Trận.

Ngọc Đỉnh, Tháp Tháp nhập vào Địa Liệt Trận.

Từ Hàng, Tĩnh Tọa nhập Phong Hống Trận.

Phổ Hiền, Quá Giang nhập Hàn Băng Trận!

Văn Thù, Kỵ Tượng nhập Kim Quang Trận.

Hàng Long, Tiếu Sư nhập Hóa Huyết Trận.

Phục Hổ, Bố Đại nhập Liệt Diễm Trận.

Trong đó, bảy vị Đại La Kim Tiên như Thái Ất Chân Nhân làm

chủ, một vị Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong khác làm phụ, tỷ lệ phá trận liền có thể tăng lên rất nhiều.

Sau khi thương nghị xong, mọi người đưa mắt ra hiệu, trực tiếp cùng nhau bước vào đại trận.

Trong khoảnh khắc, bảy tòa đại trận, với tốc độ nhanh hơn vận chuyển, kim quang, bí phong, huyết quang, liệt diễm, diễn hóa thành sát phạt vô thượng, uy lực leo lên đến cực hạn, Thái Ất Kim Tiên bình thường một khi nhập trận, thậm chí không thể kiên trì được vài hơi thở đã thân tử đạo tiêu.

Tần Hoàn Thiên Quân chủ trì Thiên Tuyệt Trận, trong trận hỗn độn chi khí tràn ngập, thiên, địa, nhân tam tài đảo lộn, tiên thiên thanh khí diễn hóa hỗn độn sát phạt.

Tầm mắt nhìn tới, mọi thứ trước mắt đều là một mảnh hỗn độn, vô cùng thiên địa sát phạt chi khí ẩn giấu trong hỗn độn, khiến người ta khó lòng phòng bị, phải cẩn thận từng li từng tí.

Thái Ất Chân Nhân càng thêm cẩn thận, vừa nhập trận, pháp lực tinh thuần liền bao phủ toàn thân, bảo hộ thể phách, tế xuất Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nghiêm chỉnh chờ đợi, tùy thời chuẩn bị ứng phó mọi tình huống.

Khán Môn Đạo Nhân thì bắt chước theo, toàn thân kim quang chợt lóe, làn da lập tức từ màu thịt hóa thành màu đồng cổ.

Lực phòng ngự mười phần, thậm chí không kém gì pháp lực Đại La hộ thể của Thái Ất Chân Nhân.

Hòa sen, ngó sen, lá sen xanh, Tam Giáo vốn là một nhà, Tam Thanh năm xưa trên Côn Luân Sơn, cũng từng ở cùng nhau vô số năm.

Đệ tử các nhà, đối với tình huống của hai nhà kia, đều có chút hiểu rõ.

Trận pháp là gì?

Bản chất, cốt lõi của trận pháp, kỳ thực chính là mượn sức mạnh thiên địa.

Ví như Phong Hống Trận, Hàn Băng Trận, Liệt Diễm Trận, suy cho cùng, chính là mượn sức mạnh của tứ đại nguyên tố giữa thiên địa, tức là sức mạnh địa hỏa thủy phong.

Các trận pháp còn lại, cũng phần lớn không thoát khỏi khái niệm này, mà để trận pháp phát huy ra uy lực lớn nhất.

Dĩ nhiên không thể dựa vào sức mạnh bản thân tu sĩ, cho nên cần một vật mang, mà vật mang đó, chính là Trận Nhãn.

Vừa rồi theo lời Tần Hoàn nói, trong Thiên Tuyệt Trận, có ba lá cờ, nội hàm thiên, địa, nhân tam khí, nếu y đoán không sai, ba lá cờ đó chính là then chốt để phá trận.

Đúng lúc này, một tiếng "Oanh long", một đạo kinh lôi từ trong hỗn độn đánh tới, mãnh liệt đánh vào Thái Ất Chân Nhân, Khán Môn Đạo Nhân.

Thần lôi màu tím uy lực cực lớn, sát phạt chi khí dày đặc.

Nhưng vẫn không được Thái Ất Chân Nhân để vào mắt, chỉ thấy y khẽ phất tay, từ Cửu Long Thần Hỏa Tráo, một con hỏa long bay ra, va chạm với kinh lôi, tiêu tán vào vô hình.

Khán Môn Đạo Nhân giật mình nhảy dựng, thầm kinh hãi, Thiên Tuyệt Trận này quả nhiên uy lực bất phàm, vừa rồi đạo thần lôi kia, uy lực cực lớn, chỉ dựa vào một mình y, cực khó chống đỡ.

Thái Ất Chân Nhân nhàn nhạt liếc nhìn Khán Môn Đạo Nhân một cái, không nói gì.

Để Khán Môn Đạo Nhân cùng y tiến vào Thiên Tuyệt Trận này, y

căn bản không hề có ý định để Khán Môn Đạo Nhân giúp y.

Mục đích của y là để Khán Môn Đạo Nhân nhân lúc y đối địch với Tần Hoàn, đoạt lấy ba lá cờ kia mà thôi.

Chương 332

"Rắc rắc, rắc rắc!" Trong một mảnh hỗn độn, lại có mấy đạo kinh lôi nổ vang.

Từ bốn phương tám hướng, các hướng xảo quyệt kỳ quái đánh tới, hơn nữa mỗi đạo lại mạnh hơn đạo trước.

Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân nghiêm túc hơn một chút, hai tay vỗ vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo, lập tức lại có ba con hỏa long bay ra, hóa giải toàn bộ thần lôi màu tím kia.

Thái Ất Chân Nhân trong lòng có chút không ổn, cười lạnh nói.

"Đường đường Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo, sao lại làm con rùa rụt cổ như vậy, ta đã như ngươi mong muốn, tiến vào Thiên Tuyệt Trận này, ngươi sao lại không dám hiện thân một lần?" Bỗng nhiên, trong một mảnh hỗn độn mênh mông, giọng Tần Hoàn vang lên: "Hiện thân một lần lại có gì khó?" Giọng nói vừa dứt, hỗn độn mênh mông, dường như bị người dùng đại pháp lực cưỡng ép tách ra một con đường, thân hình Tần Hoàn chợt lóe, liền từ trên đường đi ra.

Khoảnh khắc y bước ra, một góc hỗn độn, ba lá cờ cao cao treo trên không, lóe lên hào quang chói mắt, xung quanh tiên thiên thanh khí bao quanh.

Thiên, địa, nhân tam tài đảo lộn, diễn hóa sát phạt chi khí vô thượng, đang rục rịch chờ đợi nhìn chằm chằm Thái Ất.

"Chính là lúc này!" Thái Ất Chân Nhân lập tức quán chú toàn thân pháp lực vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Chín con hỏa long dài thiên trượng mãnh liệt bay ra, phong tỏa mọi đường lui của Tần Hoàn, trực tiếp lao về phía Tần Hoàn, mang theo

sát khí vô thượng, hiển nhiên là muốn một kích tất sát.

Khoảnh khắc Thái Ất Chân Nhân động thủ, Khán Môn Đạo Nhân cũng cực tốc hành động, mãnh liệt lao về phía ba lá cờ kia.

Chỉ cần đoạt lấy ba lá cờ, Thiên Tuyệt Trận này tùy tay có thể phá, hoặc là đánh chết Tần Hoàn, cũng có thể phá Thiên Tuyệt Trận.

Nhưng Tần Hoàn không chút hoảng loạn, khẽ phất tay, ba lá cờ vậy mà trong nháy mắt biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện trên tay y.

"Cái gì?

Trận nhãn di động, cái này, cái này sao có thể!" Đồng tử Thái Ất Chân Nhân khẽ co lại, Trận Nhãn, là nơi cơ sở cấu tạo một trận pháp.

Một khi đã định, hầu như không thể di động, cho dù có di động, thì cũng phải bố trí lại một lần nữa.

Nhưng ba lá cờ này, rõ ràng là Trận Nhãn của Thiên Tuyệt Trận này, lại sao có thể dễ dàng di động?

"Hôm nay, liền để các ngươi xem, chỗ lợi hại của Thiên Tuyệt Trận này của ta." Tần Hoàn hai tay mãnh liệt vung lên, ba lá cờ chợt chấn động, tuôn ra vô số tiên thiên thanh khí diễn hóa sát phạt vô thượng, mấy đạo thần lôi, tự không trung mà sinh ra, đánh về phía những con hỏa long kia.

Lôi này, không phải lôi bình thường, mà là Thượng Thanh Thần Lôi độc môn của Thượng Thanh nhất mạch, uy lực vô cùng!

Lại thêm sát khí vô thượng được thai nghén trong Thiên Tuyệt Trận này, uy lực lại tăng cường không chỉ một bậc, lúc này kích ra, có uy lực hủy diệt tất cả!

Hai bên va chạm vào nhau, tạo ra một vụ nổ lớn kịch liệt, chín con hỏa long, bị từng con một nghiền nát, hóa thành vô số hỏa quang, tiêu

tán trong Thiên Tuyệt Trận.

Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân chợt tái mét, thân ảnh không kìm được bay ngược về phía sau.

"Tiên thiên thanh khí!" Tần Hoàn lại quát một tiếng, lập tức, trong Thiên Tuyệt Trận, vô cùng tiên thiên thanh khí bốc lên.

Ngay lập tức, Thái Ất Chân Nhân, Khán Môn Đạo Nhân, như người lạc đường tiến vào sương mù dày đặc, không phân biệt được phương vị, trời đất, bốn phương tám hướng dường như đều biến mất, bọn họ bị hỗn độn bao phủ.

Đặt mình vào hỗn độn, không còn khái niệm về phương vị, thời gian, thậm chí là không gian.

"Rắc rắc!" Hai đạo thần lôi, một trái một phải, mãnh liệt từ góc tối vọt ra, đánh về phía Thái Ất Chân Nhân, Khán Môn Đạo Nhân.

"Hừ!" Thái Ất Chân Nhân tâm tùy ý động, thúc đẩy Cửu Long Thần Hỏa Tráo, một loạt thần lôi đánh lên trên, chỉ khiến Cửu Long Thần Hỏa Tráo hơi rung chuyển, không đáng lo ngại.

Nhưng Khán Môn Đạo Nhân thì thảm rồi, pháp lực không cao cường như Thái Ất, linh bảo không mạnh như Thái Ất, chỉ tế xuất một cây bảo trượng màu vàng hộ thể.

Từng trận thần lôi oanh kích lên bảo trượng, dấy lên gợn sóng pháp lực, dao động mạnh mẽ, khiến hỗn độn hơi rung chuyển.

Khán Môn Đạo Nhân nào chịu đựng nổi sự oanh kích của Thượng Thanh Thần Lôi, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên yếu ớt.

Trong Thiên Tuyệt Trận, hỗn độn mênh mông, tuy Thái Ất Chân Nhân không biết Khán Môn Đạo Nhân ở đâu, nhưng cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Khán Môn Đạo Nhân.

“Không ổn!” Thái Ất Chân Nhân lại lần nữa thúc đẩy Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nơi hỏa quang đi qua, hỗn độn tiêu tan, rất nhanh liền tìm thấy Khán Môn Đạo Nhân.

Lúc này Khán Môn Đạo Nhân, mặt mày đen sạm, sắc mặt yếu ớt, khí tức trên người đột nhiên giảm sút không ít.

Thái Ất Chân Nhân vội vàng lấy ra một viên tiên đan, tặng cho Khán Môn Đạo Nhân, Khán Môn Đạo Nhân sau khi ăn xong, sắc mặt mới hơi hồng hào trở lại.

“Ta sẽ kiềm chế Tần Hoàn kia, ngươi hãy tìm thời cơ tốt, nhất định phải đoạt lấy ba lá cờ đó.” Thái Ất Chân Nhân mặt đầy ngưng trọng dặn dò, không dám có chút sơ ý nào.

Nhưng hai người còn chưa kịp hành động, “Rắc rắc, rắc rắc”, tiếng sấm lại từ bốn phương tám hướng vang lên, mang theo sức mạnh hủy diệt, đánh về phía hai người.

Thái Ất Chân Nhân vội vàng tế xuất Cửu Long Thần Hỏa Tráo phòng thủ.

Nhưng uy lực thần lôi lần này, hiển nhiên vượt ngoài tưởng tượng của Thái Ất Chân Nhân, trực tiếp oanh bay Thái Ất Chân Nhân, cùng với Cửu Long Thần Hỏa Tráo, bay xa thiên trượng.

Tương tự, trong Thiên Tuyệt Trận, sát khí mãnh liệt dâng lên, che trời lấp đất, một cảm giác nguy cơ cực lớn, xuất hiện trong lòng Thái Ất.

Thân hình Tần Hoàn chợt lóe, cũng xuất hiện cách Thái Ất Chân Nhân không xa, đang cười tủm tỉm nhìn chằm chằm y.

“Thì ra, đây mới là chỗ ảo diệu chân chính của Thiên Tuyệt Trận!” Thái Ất Chân Nhân thầm kêu không ổn, Thiên Tuyệt Trận, vậy mà lại lấy sát khí làm căn cơ!

Dưới sự gia trì của sát khí, uy lực của Thượng Thanh Thần Lôi sẽ chỉ càng lúc càng lớn.

Với thực lực của y, lại có thể chống đỡ được bao lâu?

Huống chi còn mang theo cái bình dầu Khán Môn Đạo Nhân.

"Khán Môn đạo hữu, sát phạt của Thiên Tuyệt Trận đã bắt đầu hiển hiện, chúng ta không phải đối thủ, ngươi hãy kiềm chế Tần Hoàn tên này, ta sẽ phá mở Thiên Tuyệt Trận này, chúng ta ra ngoài rồi nói sau." "Vâng." Khán Môn Đạo Nhân sắc mặt khó coi, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Trên người Khán Môn Đạo Nhân bốc lên kim sắc quang mang, làn da trong nháy mắt biến thành màu đồng cổ.

Y yểm hộ cho Thái Ất Chân Nhân, tiện thể thu hút sự chú ý của Tần Hoàn.

Còn Thái Ất Chân Nhân, thì toàn bộ pháp lực toàn thân dốc hết vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo!

Khí tức pháp tắc tràn ngập, chín con hỏa long khổng lồ từng tấc từng tấc ngưng tụ giữa không trung, sống động như thật, thậm chí một sợi râu rồng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sinh động như thật, chỉ cần hơi không chú ý, thậm chí sẽ lầm tưởng rằng trước mặt là chân chính Long tộc.

"Phá!" Sau khi thai nghén hoàn tất, Thái Ất Chân Nhân mãnh liệt đánh về phía hỗn độn.

Một tiếng "Rắc rắc", Thiên Tuyệt Trận to lớn chấn động ba lần, bị xé rách một cái khe hở.

"Khán Môn sư đệ, mau lại đây." Thái Ất Chân Nhân đại hỉ, vội vàng gọi Khán Môn Đạo Nhân, nhưng Khán Môn Đạo Nhân đã sớm bị

Thượng Thanh Thần Lôi kiềm chân chặt chẽ, nửa điểm cũng không rút thân ra được.

Chương 333

Mắt thấy khe hở bị Cửu Long Thần Hỏa Tráo xé rách ngày càng nhỏ, Thái Ất Chân Nhân cắn răng, "Khán Môn sư đệ, xin lỗi ngươi." Nói xong, y tung người nhảy vọt, cả người liền biến mất trong Thiên Tuyệt Trận.

Khán Môn Đạo Nhân nhất thời ngây người ra, nhìn Thiên Tuyệt Trận trống rỗng, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ nộ ý!

"Đáng ghét!!" Khán Môn Đạo Nhân tức đến toàn thân run rẩy, thân hình Tần Hoàn Thiên Quân chợt lóe, xuất hiện trước mặt Khán Môn Đạo Nhân.

"Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên phúc đức, vậy mà cũng làm ra chuyện như thế này, thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt a." Tần Hoàn cười với Khán Môn Đạo Nhân, trong nháy mắt khai toàn bộ hỏa lực.

Vô số thần lôi từ trong ba lá cờ tuôn ra, nhấn chìm Khán Môn Đạo Nhân.

Chỉ trong vài hơi thở, nguyên thần của Khán Môn Đạo Nhân liền bay ra khỏi Thiên Tuyệt Trận, bay về phía Thủ Dương Sơn, lên Phong Thần Bảng.

Nhìn Thiên Tuyệt Trận trống rỗng hoàn toàn, Tần Hoàn trên mặt nhếch lên một nụ cười lạnh.

Uy lực của Thập Tuyệt Trận, sau khi được Công Minh sư huynh cải tiến, đâu chỉ mạnh hơn gấp bội!

Trong tình huống y nghiêm túc, Thái Ất kia tuyệt không thể chạy thoát.

Sở dĩ thả Thái Ất đi, bất quá là để dụ Xiển Giáo, Tây Phương Giáo

nhiều môn nhân hơn nữa xuống núi mà thôi.

Một khi đệ tử Tứ Giáo đều đã nhập kiếp, vậy thì cứ nhập kiếp triệt để hơn một chút!

Trận Phong Thần này, Tiệt Giáo y, phải đánh cho Xiển Giáo, Tây Phương Giáo một trăm kỷ nguyên cũng không ngóc đầu dậy nổi.

Còn về Khán Môn Đạo Nhân kia, tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong tầm thường, chỉ là một con kiến hôi, giết cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Thiên Tuyệt Trận đã có kết quả, không lâu sau, sáu tòa đại trận còn lại của Triệu Giang, Đổng Toàn, Kim Quang Thánh Mẫu, Tôn Lương cùng các Thiên Quân khác, kết quả cũng đều đã rõ.

Bảy vị Thiên Quân đều giữ lại một tay, chỉ giữ lại vị đạo nhân Tây Phương Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong kia.

Còn về Ngọc Đỉnh, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền, Hàng Long Phục Hổ hai người, thì lại cho bọn họ một đường sống.

Phía trên Giới Bài Quan, bên ngoài Thập Tuyệt Trận, năm vị Kim Tiên Xiển Giáo, Hàng Long Phục Hổ của Tây Phương mặt đầy sợ hãi nhìn Thập Tuyệt Trận!

Uy lực của Thập Tuyệt Trận, chỉ có người đã từng tiến vào, mới biết được độ sâu cạn của nó.

Lúc này, trừ Thiên Tuyệt Trận ra, trong sáu trận còn lại, nguyên thần của Bố Đại Đạo Nhân cùng bảy vị Thái Ất Kim Tiên khác từ trong đó bay ra, bay về phía Thủ Dương Sơn.

"Sư đệ." Hàng Long, Phục Hổ bi thống kêu lên, nhưng lại vô ích!

Thảm, thật sự quá thảm!

Khi xuống núi, mười tám đạo nhân Tây Phương ý khí phong phát,

nhưng giờ đây, chỉ còn lại y và Phục Hổ hai người, các sư đệ còn lại, toàn bộ đã lên Phong Thần Bảng.

Sâu trong lòng Hàng Long, từng tia lửa giận, càng thiêu càng lớn!

Y muốn đi Tây Phương, thỉnh Dược Sư, Di Lặc sư huynh xuống núi, cũng để Thập Thiên Quân này nếm thử mùi vị lên bảng.

Nhưng lúc này, Hàng Long giận dữ trừng mắt nhìn Thái Ất Chân Nhân, "Thái Ất đạo hữu, bảy vị sư đệ của ta cùng các ngươi nhập trận, vì sao chỉ có bảy người các ngươi đi ra, bảy vị sư đệ đáng thương của ta, vậy mà đều vẫn lạc trong trận." Nếu Hàng Long không biết rõ mối quan hệ giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, y còn tưởng rằng hai giáo Xiển, Tiệt liên thủ lừa gạt Tây Phương Giáo y.

Thái Ất Chân Nhân lắc đầu, khẽ than, "Ta là muốn cứu Khán Môn đạo hữu, nhưng Thập Tuyệt Trận này, có chút uy lực, cuối cùng vẫn không cứu được." Văn Thù lẩm bẩm một tiếng, "Kỹ năng không bằng người, lên bảng cũng là chuyện bình thường, có gì mà phải kinh ngạc." Sau khi bị Ngọc Đỉnh trừng mắt một cái, nửa câu nói kia cuối cùng vẫn không nói ra, nhưng sắc mặt Hàng Long, Phục Hổ hai người đã đen như đáy nồi.

"Thế nào rồi, chư vị đạo hữu, uy lực Thập Tuyệt Trận này của chúng ta, hẳn là cũng tạm được chứ?" Trên mặt Tần Hoàn đầy vẻ khinh miệt, chỉ thiếu điều nói Xiển Giáo, Tây Phương Giáo đều là một đám phế vật.

Triệu Giang Thiên Quân cười lạnh thành tiếng, không chút khách khí mỉa mai châm chọc.

"Côn Luân Thập Nhị Phúc Đức Chân Tiên, Huyền Môn chính tông, truyền nhân của Thánh Nhân, không ngờ thực lực này, thật sự rất bình thường a, các ngươi không được, để đại sư huynh của các ngươi đến đi, chúng ta ở trước Giới Bài Quan, chờ các ngươi." "Hừ, cuồng vọng

tự đại, đại sư huynh nhà ta ra tay, phá Thập Tuyệt Trận của ngươi lại có gì khó, đến lúc đó các ngươi nhất định toàn bộ lên Phong Thần Bảng." Văn Thù Chân Nhân đỏ mặt tức giận mắng.

Giới Bài Quan, Na Tra ngồi trên thành đầu, khinh thường nói.

"Nói cái gì đại thoại, khoác lác cái gì, nếu thật sự có bản lĩnh đó, thì vào Thập Tuyệt Trận mà cùng các vị sư huynh của ta chiến một trận đi." Văn Thù khinh thường liếc nhìn Na Tra một cái, "Kẻ bại dưới tay, mau câm miệng lại đi." Na Tra lập tức nổi giận, dưới chân, Phong Hỏa Luân trong nháy mắt xuất hiện, bay lên giữa không trung.

Hỏa Tiêm Thương, Hỗn Thiên Lăng, Càn Khôn Quyển trong nháy mắt xuất hiện trên tay, chiến ý ngút trời.

"Lấy đông hiếp ít thì tính là bản lĩnh gì, có gan thì đến mà cùng ông nội ngươi chiến một trận." Văn Thù Chân Nhân vừa muốn tiến lên, lại bị Thái Ất Chân Nhân kéo lại, "Chúng ta rút lui." Nói xong, sáu vị Kim Tiên Côn Luân, trực tiếp bay về phía Tị Thủy Quan.

"Chúng ta cũng rút lui!" Hàng Long thu hồi Khán Môn, Bố Đại cùng bảy người nhục thân, cũng bay đi.

Ba vị Thiên Quân chưa ra tay vội vàng hỏi, "Các sư huynh, thực lực của Kim Tiên Xiển Giáo đó thế nào, sao không bắt hết bọn họ?" Tần Hoàn cười cười, "Bản lĩnh của Kim Tiên Xiển Giáo các ngươi còn chưa biết sao?

Miệng lưỡi hạng nhất, thực lực chân chính, cũng chỉ là hạng hai ba mà thôi, không đáng gì." "Vậy tại sao không tóm gọn bọn họ một mẻ?" "Thả dây dài câu cá lớn, đây mới là nhiệm vụ của chúng ta khi ra ngoài." Các Thiên Quân chợt bừng tỉnh đại ngộ, "Vẫn là sư huynh tài tình a." Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử ba người bay đến, chắp tay tạ ơn, "Lần này đa tạ mười vị sư thúc ra tay giúp đỡ." Tần Hoàn Thiên Quân mãnh liệt phất tay, đỡ ba người dậy, "Nói cái gì thế, mọi

người đều là đệ tử Thượng Thanh nhất mạch, chuyện này có đáng gì đâu, mấy vị sư điệt đừng khách khí nữa." Dương Tiễn nói, "Trong Giới Bài Quan đã chuẩn bị sẵn trà nước, mấy vị sư huynh từ xa đến, xin mời đến Giới Bài Quan ngồi nghỉ." "Cũng tốt." Dương Tiễn, Thập Thiên Quân cùng những người khác, bay về phía Giới Bài Quan, tu dưỡng chỉnh đốn.

Cùng lúc đó, trong doanh trại Tây Kỳ, Cơ Xương, Cơ Phát nhìn bảy thi thể người Tây Phương, cả người đều tê dại.

Tiệt Giáo, vạn tiên lai triều, thật sự cường đại đến mức không thể đối kháng ư?

Cơ Xương trong lòng lần đầu tiên bắt đầu nghi ngờ bản thân, đối đầu với Tiệt Giáo, đối đầu với Đại Thương, thật sự có thể thành công ư?

Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước, "Chỉ là Thập Tuyệt Trận mà thôi, thật sự tưởng rằng thiên hạ vô địch rồi sao?

Tử Nha, theo ta đến Cửu Tiên Sơn, Đào Nguyên Động, đi thỉnh Đại sư huynh xuống núi." Khương Tử Nha chắp tay, "Vâng, Thái Ất sư huynh." Nói xong, Thái Ất cùng đoàn người dẫn Khương Tử Nha, liền bay về phía Cửu Tiên Sơn.

Phục Hổ hung hăng nhổ một bãi nước bọt, "Cái thứ quỷ quái gì!" Y mới hỏi Hàng Long, "Sư huynh, chúng ta phải làm sao đây, có nên thỉnh Dược Sư sư huynh xuống núi không?" "Đương nhiên phải thỉnh, Công Báo, đi, theo ta cùng về Tây Phương." "Vâng, sư huynh." Sáu vị Kim Tiên dẫn theo Khương Tử Nha, Hàng Long Phục Hổ dẫn theo Thân Công Báo, mỗi người tự rời khỏi đại doanh Tây Kỳ.

Cửu Tiên Sơn, Thái Ất Chân Nhân cùng đoàn người vội vàng lên núi, trên đường đã gặp Đồng Tử thị phụng của Quảng Thành Tử.

“Chúng ta đến tìm sư huynh có chuyện quan trọng muốn thương nghị, xin Đồng Tử thông truyền một tiếng.” “Chư vị sư thúc đợi một lát, ta đây sẽ đi thông truyền.” Vị Đồng Tử kia vội vàng bỏ chổi đang cầm trên tay, nhanh chóng chạy đến Đào Nguyên Động.

Không lâu sau, từ Đào Nguyên Động, liền đi ra một đạo nhân trung niên, tiên phong đạo cốt, cằm rủ ba sợi râu dài, trên đầu cài một cây trâm ngọc, nhìn qua bình thường vô kỳ, giống như đạo nhân trong đạo quán thế tục, nhưng nếu nhìn kỹ, lại có thể thấy chỗ kỳ dị trên người đạo nhân trung niên, chính là minh chứng cho đạo hạnh của Quảng Thành Tử, đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân.

Thái Ất cùng những người khác đến trước sơn môn, cung kính chắp tay hành lễ, “Thái Ất, Ngọc Đỉnh, Khương Tử Nha bái kiến Đại sư huynh.” Quảng Thành Tử phất tay, ra hiệu mọi người đứng dậy, khi thấy mấy người trừ Khương Tử Nha ra, đều có chút chật vật, không khỏi cau mày nói, “Đã xảy ra chuyện gì, sao lại thành ra thế này?” Thái Ất cùng những người khác lập tức nhìn về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha có tài ăn nói nhất, y thở dài một tiếng, trên mặt thoáng qua nỗi ai thương tột độ, “Đại sư huynh, sự tình là như thế này, bên Kim Ngao Đảo, có mười đệ tử ngoại môn đến, luyện thành Thập Tuyệt Trận, quả thực rất lợi hại.” Khương Tử Nha thuật lại đầu đuôi câu chuyện một lượt, khóe mắt rưng rưng lệ, “Đạo Hạnh sư đệ vô tội biết bao, lại vẫn lạc trong tay Dương Tiễn, còn Thập Thiên Quân kia, càng đáng ghét, xin Đại sư huynh hãy làm chủ cho chúng ta a.” “Đạo Hạnh sư đệ!” Quảng Thành Tử nắm chặt nắm đấm, đầu ngón tay hằn sâu vào da thịt.

“Tiệt Giáo, cuồng vọng, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên của ta, tuyệt đối không phải dễ bắt nạt, mấy vị sư đệ, đi, gọi những người khác đến, cùng đi tìm Tiệt Giáo tính sổ.” Quảng Thành Tử giận dữ

đùng đùng, nghĩa phẫn điền ưng, Dương Tiễn, đó là thứ gì?

Cũng dám giết Đạo Hạnh sư đệ của y.

Thập Thiên Quân, một đám người phúc duyên nông cạn, lại làm sao xứng cùng Kim Tiên Côn Luân của y động thủ?

Quảng Thành Tử dẫn mọi người trước tiên đến Thái Hoa Sơn, Vân Tiêu Động, đây là đạo tràng của Xích Tinh Tử.

Sau khi gọi Xích Tinh Tử, lại liên tiếp đến Giáp Long Sơn, Không Động Sơn, Nhị Tiên Sơn, Thanh Phong Sơn cùng các nơi khác, gọi Cụ Lưu Tôn, Hoàng Long Chân Nhân, Thanh Hư Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư đến.

Chương 334

Mười một vị Kim Tiên cùng hướng Tị Thủy Quan mà đi.

Trong khoảnh khắc, trên đỉnh đầu mười một người, hồng trần kiếp ách chi khí mãnh liệt tăng cường!

Trong im lặng, xâm nhập vào Ni Cung Hoàn của mọi người, vô hình trung nhiễu loạn tâm trí của họ.

Trên Tu Di Sơn, Hàng Long, Phục Hổ dẫn theo Thân Công Báo, gõ vang đại môn của Dược Sư sư huynh Tây Phương Giáo.

Rất nhanh, Dược Sư mở cửa, nhìn Thân Công Báo kỳ lạ nói.

"Công Báo, ngươi không phải xuống núi phò tá Thiên Mệnh Chân Chủ sao, sao lại quay về núi?" Dược Sư nói xong, nhìn Hàng Long, Phục Hổ hai người cô đơn bên cạnh Thân Công Báo, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Mười tám đạo nhân Tây Phương, từ trước đến nay đều không rời hình ảnh, bây giờ sao lại chỉ có Hàng Long, Phục Hổ hai người đến.

Dược Sư vừa muốn mở miệng hỏi, Thân Công Báo đã mặt đầy bi khổ nói, "Đại sư huynh, xin hãy làm chủ cho chúng ta a." Dược Sư càng kinh ngạc hơn, ngạc nhiên nói, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Công Báo sư đệ xin hãy nói ra." "Sự tình là như thế này." Thân Công Báo vội vàng kể lại câu chuyện từ đầu đến cuối một lượt, khi nói đến lúc mười sáu đạo nhân thảm tử, càng là nước mắt lã chã, người nghe đau lòng, người xem rơi lệ.

Dược Sư sau khi nghe xong, mặt đã tức đến đỏ bừng, lớn tiếng mắng.

"Thật là Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo đáng ghét, Thập Tuyệt

Trận của Tiệt Giáo, quả thực đáng ghét, thật sự tưởng rằng người Tây Phương của ta, có thể mặc cho bọn chúng tùy ý ức hiếp ư?" Dược Sư sâu sắc thở ra một ngụm trọc khí, trên khuôn mặt vốn hiền hòa đã tràn đầy sát cơ!

"Chư vị sư đệ đợi một lát, chờ ta đi thỉnh Di Lặc sư đệ đến, cùng nhau xuống núi, chung tay phá Thập Tuyệt Trận kia." Dược Sư thật sự không tin, Thập Tuyệt Trận kia có thể lợi hại đến mức nào, nhất định phải tự mình đi phá trận thử xem.

Không lâu sau, dưới sự thông báo của Dược Sư, các vị Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng cùng những người khác toàn bộ đều kéo đến.

Ba người giờ đây, đều là đạo hạnh Đại La Kim Tiên đỉnh phong, pháp lực hùng hậu, thủ đoạn sắc bén, sớm đã đứng ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, chỉ còn kém một bước, liền có thể đạt tới Chuẩn Thánh.

Vốn muốn khổ tu, sớm ngày chứng đạo Chuẩn Thánh, thoát ly đại kiếp, nhưng nhìn tình huống hiện tại, nhập kiếp, là nhất định phải nhập kiếp.

Thân Công Báo vô cùng kích động, "Công Báo bái kiến Di Lặc sư huynh, Đại Thế Chí sư huynh, Địa Tạng sư huynh, mấy vị sư huynh đích thân xuống núi báo thù, chắc hẳn mười sáu vị sư đệ cũng có thể nhắm mắt rồi." "Công Báo, dẫn đường đi, hôm nay nhất định phải khiến Thập Thiên Quân kia máu trả máu." "Chư vị sư huynh, mời bên này." Thân Công Báo vội vàng đưa tay dẫn đường.

Đại kiếp càng lúc càng kịch liệt, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, Tây Phương Tứ Đại Đích Truyền, toàn bộ xuống núi.

Lúc này, nếu có Đại Thần Thông giả cấp bậc Chuẩn Thánh quan sát Cửu Thiên, liền có thể kinh ngạc phát hiện, sát khí, lượng kiếp chi khí, hầu như tràn ngập đến từng tấc của thiên địa, nồng đậm đến mức chưa từng có!

Ngay cả Vu Yêu Đại Kiếp so với nó, cũng phải kém xa.

Tị Thủy Quan, Khương Tử Nha dẫn mười một Kim Tiên Côn Luân chậm rãi hạ xuống, không bao lâu, Thân Công Báo dẫn Tứ Đại Đích Truyền Tây Phương Giáo, cũng hạ xuống trong đại doanh Tây Kỳ.

Xiển Giáo, Tây Phương Giáo một lượng lớn môn nhân đến giúp đỡ, lập tức khiến Cơ Xương lại trở nên đầy tinh thần.

Tị Thủy Quan, đại điện nghị sự, Khương Tử Nha, Thân Công Báo nhìn nhau một cái, bước ra khỏi hàng chắp tay nói, "Hầu gia, Tây Kỳ của chúng ta hiện nay, binh hùng tướng mạnh, chúng thần cho rằng, bây giờ là thời cơ tốt nhất để tiến công." "Hiện tại chúng ta đã công phá Tị Thủy Quan, chỉ còn lại Giới Bài Quan, Xuyên Vân, Lâm Đồng, Đồng Quan, có các sư huynh Thánh Nhân của chúng thần tương trợ, nhất định có thể một mạch, công phá bốn quan còn lại, thẳng tiến Hoàng Long." Khương Tử Nha, Thân Công Báo phác họa viễn cảnh tốt đẹp, khiến Cơ Phát toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Dường như đã nhìn thấy đại quân đánh vào Triều Ca, bắt sống Đế Tân.

Sau đó Phượng Minh Kỳ Sơn, Thiên Mệnh về Chu, Đại Chu thay thế Đại Thương, truyền thừa vạn thế.

"Tốt, vậy thì nghe theo thừa tướng." Cơ Xương khẽ gật đầu, liếc nhìn các Kim Tiên Côn Luân, Tứ Đại Đích Truyền Tây Phương, đứng dậy trịnh trọng nói, "Chiến trường tiếp theo, sẽ phải dựa dẫm rất nhiều vào chư vị thượng tiên, Cơ Xương tại đây, cảm kích không thôi." Cơ Xương trong lòng biết rõ, nếu không có sự ủng hộ của đạo thống Thánh Nhân, chỉ với thực lực của Tây Kỳ, tuyệt không thể là đối thủ của Đại Thương.

Hiện tại Tây Kỳ, phải ôm chặt hai cái đùi lớn này, mới có hy vọng

thay thế Đại Thương, kiến tạo cơ nghiệp bất hủ.

Quảng Thành Tử cúi đầu, "Tây Bá Hầu khách khí rồi, chúng ta tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó." Ngay lập tức, Cơ Phát điểm mười vạn đại quân, cùng với mười một Kim Tiên Côn Luân, Tứ Đại Đích Truyền Tây Phương, Hàng Long, Phục Hổ, Khương Tử Nha, Thân Công Báo làm giám quân, một đoàn người hùng hậu hướng Giới Bài Quan xuất phát.

Giới Bài Quan, trong phủ Tổng Binh, Dương Tiễn suy đi nghĩ lại nói, "Tần Hoàn sư huynh, lần này Xiển Giáo đại bại, Tây Phương Giáo tổn thất nghiêm trọng, chắc chắn sẽ thỉnh đến cường viện, chúng ta có nên..." Hiển nhiên, Dương Tiễn vẫn còn có chút lo lắng, hiện tại, người ở Giới Bài Quan quá ít.

Trừ y và Na Tra, Lôi Chấn Tử ra, chỉ còn lại Thập Thiên Quân, so với trận dung bên Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, không thể nói cùng một ngày được.

Tần Hoàn kẹp một hạt lạc cho vào bụng, cười nói, "Dương Tiễn sư điệt chẳng lẽ không tin chúng ta?" Dương Tiễn vội vàng phất tay, "Sư điệt nào dám, chỉ là môn nhân Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, tuy có tu vi, nhưng không có tiên đức, thích dùng đông hiếp ít, sư điệt lo lắng..." Sắc mặt Tần Hoàn chợt nghiêm lại, "Sư điệt yên tâm đi, chúng ta tuyệt đối sẽ không để Tiệt Giáo, để sư phụ mất mặt." Tần Hoàn thần sắc trịnh trọng, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo càng đến nhiều người càng tốt, trận chiến hôm nay, y muốn cho tất cả mọi người biết, trận đạo của Tiệt Giáo y, lợi hại đến mức nào.

Rất nhanh, mười vạn tinh nhuệ do Cơ Phát dẫn dắt đã đến dưới Giới Bài Quan.

Hoàng Cổn, Hàn Vinh, Từ Cái ba người đứng trên thành đầu, nhàn nhạt nhìn mười vạn tinh nhuệ Tây Kỳ dưới thành.

“Lão tướng quân, mọi việc đều đã chuẩn bị xong xuôi, hiện nay bách tính trong Giới Bài Quan, đã toàn bộ di dời về nội thành Triều Ca.” Hàn Vinh, Từ Cái báo cáo với Hoàng Cổn, dựa theo vương lệnh, Giới Bài Quan không cần phải kiên thủ.

Ngay cả Xuyên Vân Quan, Lâm Đồng Quan sau Giới Bài Quan, cũng không quá quan trọng.

Trong năm quan từ Tây Kỳ đến Triều Ca, Đồng Quan, mới là nơi quyết chiến chân chính cuối cùng.

Còn về lý do vì sao lại thiết lập Đồng Quan làm nơi quyết chiến, trong đó, có liên quan đến tranh chấp khí vận.

Không cần kiên thủ thành trì, kỳ thực áp lực trên người Hoàng Cổn, Hàn Vinh, Từ Cái ngược lại tăng thêm vài phần.

Dù sao năm quan từ Tây Kỳ đến Triều Ca, đều như tường đồng vách sắt, tường thành cao lớn kiên cố, chỉ cần nhìn một cái, liền khiến người ta e sợ, càng đừng nói đến việc tiến công.

Hoàng Cổn là phụ thân của Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, con trai là Trấn Quốc Võ Thành Vương, phụ thân tự nhiên cũng không kém đi đâu được, kinh nghiệm chiến trường lão luyện, khiến người ta phải thán phục.

Không khách khí mà nói, nếu cho Hoàng Cổn đủ binh mã, dựa vào Giới Bài Quan, Tây Kỳ muốn cường hành công hạ, không có mấy lần binh mã, căn bản khó mà làm được.

Dưới Giới Bài Quan, Cơ Phát đi đầu, bên cạnh là Thân Công Báo, Khương Tử Nha.

Phía trên ba người, mười một Kim Tiên Côn Luân, Tứ Đại Đích Truyền Tây Phương, Hàng Long, Phục Hổ, tổng cộng mười bảy vị Đại La Kim Tiên, tỏa ra Đạo uẩn hung dũng như phủ thiên cái địa,

khiến người ta hầu như không thở nổi.

Trước trận dung xa hoa như vậy, cho người ta một cảm giác không thể chống cự.

Mười một Kim Tiên Côn Luân nhìn chằm chằm Giới Bài Quan cao lớn kiên cố, đồng thanh thảo phạt.

"Tần Hoàn, Dương Tiễn, làm hại Kim Tiên Côn Luân của ta, còn không ra đây thúc thủ chịu trói!" "Tiểu nhi Dương Tiễn, làm hại Đạo Hạnh sư đệ của ta lên bảng, còn không ra đây cùng ta chiến một trận!" "Tiệt Giáo, tự xưng vạn tiên lai triều, bất quá chỉ là một đám rùa rụt cổ mà thôi, không chịu nổi một kích!" Hàng Long, Phục Hổ mặt đầy bi thương, "Tần Hoàn, trả lại mười sáu vị sư đệ của ta mạng sống, nợ máu, chỉ có máu trả!" Trong Giới Bài Quan, nghe tiếng Xiển Giáo, Tây Phương Giáo mắng chửi.

Thập Thiên Quân đưa mắt ra hiệu với ba người Dương Tiễn, trực tiếp bay ra.

Trên không Giới Bài Quan, Tần Hoàn lướt qua đệ tử hai giáo Xiển, Tây Phương, khinh thường cười nói.

"Chúng ta chỉ là những tồn tại nhỏ bé trong đệ tử Tiệt Giáo, không ngờ, vậy mà lại làm kinh động cả Quảng Thành Tử sư huynh, Dược Sư sư huynh, thật sự là thụ sủng nhược kinh a." Lời này vừa ra, sắc mặt môn nhân Tây Phương, Xiển Giáo lập tức tái mét như gan heo.

Thương tổn không lớn, nhưng tính vũ nhục cực mạnh.

Ý của Tần Hoàn rất đơn giản, Thập Thiên Quân chúng ta trong Tiệt Giáo là những tồn tại không đáng kể.

Nhưng chính những người như chúng ta, vậy mà lại buộc toàn bộ Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, Tứ Đại Đích Truyền của Tây Phương đều phải xuất sơn.

Đủ để nói rõ, Tiệt Giáo vượt xa Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, là tồn tại mà hai giáo kia ngay cả ngựa cũng không đuổi kịp.

Sắc mặt Quảng Thành Tử chợt trầm xuống, tiến lên một bước, "Đừng khoe khoang tài ăn nói nữa, nghe nói Thập Tuyệt Trận uy lực vô cùng, vậy thì bày trận đi." Phía bọn họ, mười bảy vị Đại La Kim Tiên, thật sự không tin lại không phá nổi một cái Thập Tuyệt Trận!

Chương 335

Quảng Thành Tử muốn cho những người như Tần Hoàn này thấy, cuồng vọng, là phải trả giá, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, tuyệt đối không thể bị sỉ nhục.

"Chư vị sư đệ, cùng ta bày trận!" Tần Hoàn khẽ hừ một tiếng, hiển nhiên cũng lười nói thêm lời vô nghĩa với Quảng Thành Tử, trực tiếp ra lệnh cho Triệu Giang cùng những người khác bày trận.

"Thiên Tuyệt Trận!" "Địa Liệt Trận!" "Phong Hống Trận!" "Hàn Băng Trận!" Chỉ trong chớp mắt, Thập Tuyệt Trận đã bố trí xong!

Mười bộ trận pháp, đầu đuôi tương liên, phát ra sát phạt khí tức to lớn, khiến người ta dựng tóc gáy, thần hồn run rẩy, trong lòng không tự chủ dâng lên nỗi sợ hãi tột cùng!

"Thập Tuyệt Trận, quả nhiên có chút huyền diệu!" Quảng Thành Tử hai mắt nheo lại, đưa mắt ra hiệu với mọi người.

Ngay từ lúc ở Tị Thủy Quan, đã thương nghị xong rồi.

Quảng Thành Tử nhập Thiên Tuyệt Trận!

Dược Sư nhập Địa Liệt Trận!

Di Lặc nhập Hồng Sa Trận!

Hàng Long, Phục Hổ nhập Hàn Băng Trận!

Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân nhập Phong Hống Trận.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thanh Hư Chân Nhân nhập Kim Quang Trận.

Thái Ất Chân Nhân, Từ Hàng Chân Nhân nhập Hóa Huyết Trận.

Địa Tạng, Văn Thù Chân Nhân nhập Liệt Diễm Trận!

Cụ Lưu Tôn, Phổ Hiền nhập Lạc Hồn Trận!

Đại Thế Chí, Linh Bảo Đại Pháp Sư nhập Hồng Thủy Trận!

Thập Tuyệt Trận, tuy uy lực to lớn, nhưng mỗi trận, đều ít nhất có một vị Đại La, thậm chí hai vị tọa trấn.

Quảng Thành Tử tự tin, tuyệt đối có thể phá trận, và đưa Thập Thiên Quân lên bảng.

Lấy lại thể diện mà Xiển Giáo, Tây Phương Giáo đã mất ở chỗ Thập Thiên Quân này.

Dưới sự ra hiệu của Quảng Thành Tử, một đám Kim Tiên Côn Luân, một đám đích truyền Tây Phương không chút do dự, trực tiếp nhập vào Thập Tuyệt Trận.

"Oanh!" Đạo uẩn oanh minh, vô cùng pháp lực phong bạo dấy lên, Thập Tuyệt Trận lập tức toàn lực vận chuyển.

Giữa thiên địa một mảnh trắng xóa mênh mông, hỗn độn khí lưu không ngừng tuôn ra, sát phạt khí tức che trời lấp đất.

Trong Thiên Tuyệt Trận, Tần Hoàn thao túng ba lá cờ, vô cùng Thượng Thanh Thần Lôi, tiên thiên thanh khí từ bốn phương tám hướng đánh về phía Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử không hổ là thủ lĩnh của Thập Nhị Kim Tiên, pháp lực cao thâm mạt trắc, trực tiếp tế xuất Bát Quái Tử Thụ Tiên Y.

Phòng ngự vô song, những đạo Thượng Thanh Thần Lôi kia đánh lên trên, chỉ gợn lên một chút gợn sóng, rất nhanh tiêu tán vào vô hình.

Thấy uy lực thần lôi không lớn, Quảng Thành Tử lạnh lùng nói.

"Chỉ loại trận pháp cấp bậc này, cũng xứng cùng Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên của ta sánh vai, đơn giản là trò cười lớn." Nói xong, Quảng Thành Tử phất tay, một khối gạch lớn màu vàng xuất hiện.

Chính là Phiên Thiên Ấn được luyện chế từ một mảnh vỡ của Bất Chu Sơn khi nó sụp đổ năm xưa, do Nguyên Thủy cắt lấy.

Uy lực vô cùng, công phạt vô song, Đại La Kim Tiên bình thường, chịu một kích của Phiên Thiên Ấn.

Lập tức đạo quả bị tổn thương, ức vạn năm tu hành, hủy hoại trong chốc lát.

Thấy Quảng Thành Tử lấy ra Phiên Thiên Ấn, sắc mặt Tần Hoàn trịnh trọng hơn một chút.

Y phất tay, cả người cùng ba lá cờ biến mất trong hỗn độn, đây là tạo nghệ cao nhất trong trận pháp, nhân trận hợp nhất!

"Đi!" Quảng Thành Tử thúc đẩy Phiên Thiên Ấn, mãnh liệt đánh về một góc Thiên Tuyệt Trận.

Y không tin, với uy lực của Phiên Thiên Ấn, lại không thể phá mở Thiên Tuyệt Trận này.

Phiên Thiên Ấn đang ở giữa không trung, liền có vô số Thượng Thanh Thần Lôi tuôn ra, đánh lên Phiên Thiên Ấn.

Tiêu hao thực lực ẩn chứa trong Phiên Thiên Ấn, nhưng hiển nhiên hiệu quả không lớn.

Trong Địa Liệt Trận, Dược Sư mặc đạo bào xanh thẫm, tay cầm một hồ lô thuốc xanh.

Trên hồ lô thuốc tỏa ra kim quang nhàn nhạt, phổ chiếu thiên địa, phàm nơi nào đi qua, địa liệt sát khí liền tiêu tan với tốc độ cực nhanh!

Trong Hàn Băng Trận, là một mảnh băng thiên tuyết địa, phía dưới là băng khối, phía trên là băng sơn, hàn phong lạnh lẽo thấu xương.

Hàng Long, Phục Hổ đạo nhân ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều thi triển ra Tây Phương Bất Diệt Kim Thân.

Kim Thân đã hiện, làn da hai người trong nháy mắt biến thành màu đồng cổ, lấp lánh kim loại quang trạch, chống lại từng trận hàn phong.

Lúc này, trong Hàn Băng Trận, thân ảnh chợt lóe, Viên Giác xuất hiện trong trận.

Y trong tay nắm Hàn Băng Kỳ, thấy Viên Giác xuất hiện, ánh mắt Hàng Long, Phục Hổ mãnh liệt sáng lên, như hổ đói vồ mồi mãnh liệt lao về phía Viên Giác.

Một trái một phải, thế không thể cản, thề phải đưa Viên Giác lên Phong Thần Bảng kia.

"Định!" Viên Giác kết ấn quyết, thúc đẩy Hàn Băng Kỳ, lập tức, thế giới băng thiên tuyết địa, từng trận hàn phong màu xanh lam thổi tới, thân hình Hàng Long, Phục Hổ hai người chợt ngưng trệ.

Hai người bắt đầu từ trong ra ngoài kết băng, rất nhanh liền hóa thành hai pho tượng băng.

Tuy cả người đều bị đóng băng, nhưng vẫn khó che giấu sự kinh hãi trong mắt!

"Bắc Minh Tinh Phách!" Bắc Minh Tinh Phách, đây là bảo vật hệ băng đỉnh cấp chỉ sản sinh trong hỗn độn, uy lực vô cùng.

Có thể luyện hóa vào bất kỳ linh bảo nào, khiến uy lực của nó tăng vọt.

Hỗn độn, đó là cấm địa mà ngay cả Đại La Kim Tiên cũng khó có thể đặt chân vào.

Chỉ có Chuẩn Thánh, thậm chí là Thánh Nhân mới có thể khai thác, đây cho dù là trong tay đại tu sĩ Chuẩn Thánh, cũng là chí bảo khó có được.

Mà Hàn Băng Kỳ trong tay Viên Giác, hiển nhiên đã luyện hóa Bắc

Minh Tinh Phách, nếu không cũng sẽ không có uy lực như vậy.

Chương 336

"Hai vị đạo hữu, lên bảng đi thôi." Viên Giác cười với Hàng Long, Phục Hổ, Hàn Băng Kỳ trong nháy mắt lướt qua hai người.

"Phốc xuy!" Hai đạo huyết trụ cao cao dâng lên, đầu của Hàng Long, Phục Hổ hai người bay lên.

Chân linh trong nháy mắt bị Phong Thần Bảng trói buộc, bay về phía Thủ Dương Sơn.

Viên Giác khẽ phất tay, thu hồi Hàn Băng Trận, tự lẩm bẩm, "Cũng không biết tình huống của mấy vị huynh trưởng thế nào rồi." Hàng Long, Phục Hổ chỉ là Đại La Kim Tiên bình thường, nhưng Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Dược Sư, Di Lặc, từng người một đều không đơn giản.

Thực lực cực kỳ cường đại, mấy vị huynh trưởng ứng phó chắc cũng không nhẹ nhàng.

Trong Kim Quang Trận, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thanh Hư Chân Nhân liên thủ đối kháng Kim Quang Thánh Mẫu!

Kim Quang Trận, đây là một thế giới được tạo thành từ gương, tầm mắt nhìn tới, trừ gương ra vẫn là gương.

Trong những tấm gương này, bắn ra những cột kim quang canh kim khủng bố, không ngừng sát hướng Ngọc Đỉnh, Thanh Hư.

Ngọc Đỉnh còn ổn, thực lực cường đại, trong tay có một thanh Trảm Tiên Kiếm, vô kiên bất tồi, vô vật bất phá.

Kim Quang Trận tuy lợi hại, nhưng trước mặt Trảm Tiên Kiếm, vẫn kém đi một bậc.

Nhưng Thanh Hư Chân Nhân kia thì không may mắn như vậy, tay

chân luống cuống.

Chỉ trong nửa khắc đồng hồ, Thanh Hư Chân Nhân liền bị kim quang xuyên thủng thân thể, chân linh bị Phong Thần Bảng trói buộc, bay về phía Thủ Dương Sơn.

Trong các trận còn lại, hiện tượng này hầu như diễn ra liên tục!

Lại một khắc đồng hồ sau, Hoàng Long Chân Nhân thân vẫn, chân linh lên Phong Thần Bảng!

Sau đó nữa là Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn cùng những người khác, cũng lần lượt vẫn lạc lên Phong Thần Bảng.

Lại một thời thần sau, trong Thiên Tuyệt Trận, một đạo kim quang thẳng tắp vọt lên trời.

Quảng Thành Tử cưỡi Phiên Thiên Ấn, dùng đại pháp lực vô thượng, trực tiếp phá vỡ phong tỏa của Thiên Tuyệt Trận, đi ra bên ngoài trận pháp.

Sắc mặt Tần Hoàn tái nhợt, thân hình mãnh liệt lùi về sau, một ngụm máu tươi mãnh liệt từ trong miệng phun ra.

Sắc mặt trắng bệch, nhưng trên mặt y vẫn có một nụ cười.

"Không hổ là thủ đồ của Xiển Giáo, quả nhiên có chút thực lực." Câu nói của Tần Hoàn, tưởng như khen ngợi, nhưng lại khiến sắc mặt Quảng Thành Tử càng thêm âm trầm.

Thân là thủ đồ của Xiển Giáo, lại bị một đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo vô danh tiểu tốt kiềm chân ròng rã hai thời thần.

Đây không phải là vinh diệu gì, mà là sỉ nhục cực lớn.

Lúc này, Địa Liệt Trận, Phong Hống Trận, Hàn Băng Trận, cũng đã phân định thắng bại, kết quả đã xuất hiện.

Thập Thiên Quân bại trận, đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi,

Thập Tuyệt Trận từng cái một bị phá, phá mất khẩu tiên thiên chi khí kia.

Muốn bố trí lại Thập Tuyệt Trận, không khổ tu thêm vạn năm thì không thể.

Nhưng lúc này, trên mặt Thập Thiên Quân, không hề có sự tức giận, bất mãn, ngược lại còn mang theo chút vui vẻ, trào phúng.

Hôm nay Thập Thiên Quân tuy bại trận, nhưng chiến tích lại phi phàm, không phụ sự chỉ điểm tận tâm của Đại sư huynh.

Cụ Lưu Tôn, Hoàng Long Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Thanh Hư Chân Nhân, Hàng Long, Phục Hổ toàn bộ vẫn lạc, lên Phong Thần Bảng kia.

Sau trận chiến này, danh tiếng Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo, chắc chắn sẽ vang dội khắp Hồng Hoang.

Nhìn thi thể Cụ Lưu Tôn, Hoàng Long Chân Nhân, Quảng Thành Tử lòng đau như cắt.

Lại thêm bốn người, cộng với Đạo Hạnh sư đệ đã vẫn lạc trước đó, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, đã có năm người lên bảng, đây là tổn thất lớn đến mức nào!

Trên mặt Quảng Thành Tử lộ ra vẻ tàn nhẫn, "Ngươi nói không sai, Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo, sau này sẽ danh chấn Hồng Hoang, nhưng trước khi danh chấn Hồng Hoang, vẫn là cứ lên Phong Thần Bảng kia của ta trước đi." Quảng Thành Tử quát lớn một tiếng, pháp lực cực hạn của Đại La Kim Tiên toàn bộ dâng lên.

Không ngừng tuôn vào Phiên Thiên Ấn, Phiên Thiên Ấn vốn màu vàng thuần túy, dưới sự gia trì của cỗ pháp lực mênh mông không biết điểm cuối này.

Mãnh liệt bay lên!

Phát ra vô số đạo kim quang chói mắt, mang theo uy áp bàng bạc tràn ngập bốn phương, trực tiếp đánh về phía Tần Hoàn.

Mang theo thế bài sơn đảo hải, thề sẽ đưa Tần Hoàn lên Phong Thần Bảng.

Khóe miệng Tần Hoàn khẽ nhếch lên, "Quảng Thành Tử sư huynh, bây giờ ra tay, e rằng đã chậm một chút rồi, chúng ta hẹn ngày sau gặp lại." Giọng Tần Hoàn vừa dứt, dưới chân Thập Thiên Quân, vô số điểm sáng hội tụ lại, tạo thành hình dạng một lục mang tinh.

Một cỗ sức mạnh không gian nồng đậm ập đến, khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Thập Thiên Quân, toàn bộ biến mất không thấy tăm hơi.

Phiên Thiên Ấn nặng nề đánh vào đại trận không gian lục mang tinh kia phát ra tiếng "Rắc rắc, rắc rắc", âm thanh không chịu nổi trọng lực, sau đó đột nhiên nổ tung thành vô số điểm sáng, trận pháp tuy đã phá, nhưng thân ảnh Thập Thiên Quân cũng đã sớm biến mất.

"Đáng ghét!" Quảng Thành Tử tức đến tái mặt, không ngờ, dưới Thập Tuyệt Trận, lại còn bố trí song trọng trận pháp.

Lúc này Thập Thiên Quân, e rằng đã sớm dựa vào Truyền Tống Trận mà truyền tống đến Giới Bài Quan rồi.

Xích Tinh Tử nghiến răng, "Đại sư huynh, Cụ Lưu Tôn sư đệ bọn họ..." Xích Tinh Tử vạn vạn không ngờ, sự tình lại diễn biến đến bước này.

Chỉ mười đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo không đáng chú ý, lại khiến Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên của y gần như một nửa người lên bảng.

Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh bốn vị đích truyền kia, lại đã đạt đến cảnh giới nào?

Không, còn có Triệu Công Minh kia, với thực lực của Triệu Công Minh, e rằng không tốn chút sức lực nào cũng có thể trấn áp bọn họ rồi phải không?

"Hàng Long sư đệ, Phục Hổ sư đệ, các ngươi vẫn lạc thật oan uổng a." Dược Sư mặt đầy bi thống, ôm tim giật giật.

Đại La, đây là hai vị Đại La Kim Tiên a!

Cứ thế này lên bảng, khiến Tây Phương vốn đã không sung túc lại càng thêm tuyết thượng gia sương.

Để sư tôn, sư thúc biết được, cái này sao mà chịu nổi a.

Trên mặt Di Lặc cũng không còn ý cười, mặt khổ sở nói, "Chư vị đạo hữu, hiện tại chúng ta nên làm gì đây?" Quảng Thành Tử chua chát nói, "Trước tiên cứ về Tị Thủy Quan đi, đại bộ phận lực lượng của Thập Thiên Quân kia, đều dựa vào Thập Tuyệt Trận, bây giờ Thập Tuyệt Trận đã bị phá, Thập Thiên Quân giống như hổ đã bị nhổ nanh, không bằng một phần mười thời kỳ đỉnh phong, đã không đáng lo ngại, hiện tại cái cần phải suy nghĩ, là làm sao tiến công Giới Bài Quan kia." "Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy." Mọi người đều thở dài, quay trở về Tị Thủy Quan.

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên vô cùng lớn.

Chuẩn Thánh tu sĩ, sau khi chém Tam Thi, pháp lực kết hợp cùng lực lượng pháp tắc, diễn hóa ra Thánh Đạo Pháp Vực độc nhất vô nhị của riêng mình.

Chương 337

Trong Thánh Đạo Pháp Vực, phàm là tu vi thấp hơn người thi triển đều sẽ chịu áp chế cực lớn.

Đại La Kim Tiên tầm thường, trong tay Chuẩn Thánh tu sĩ, gần như là vừa chạm tức bại.

Cho dù là Đại La Kim Tiên đỉnh phong như Quảng Thành Tử, trong tay Chuẩn Thánh cũng không kiên trì được bao lâu.

Chỉ cần mời ra một vị Chuẩn Thánh, thì Thập Tuyệt Trận, Thập Thiên Quân gì đó, tùy tay có thể phá.

Đa Bảo, Kim Linh, những thân truyền này của Tiệt Giáo, cũng sẽ không chịu nổi một đòn.

Trên đỉnh Côn Luân, bên ngoài đạo trường của Nhiên Đăng, sau khi thông truyền, Quảng Thành Tử và Khương Tử Nha đã thành công gặp được Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Khí tức trên người Nhiên Đăng Đạo Nhân đã trải qua sự thay đổi long trời lở đất.

Nếu nói Nhiên Đăng trước kia chỉ là một cái hồ nhỏ, thì lúc này đã biến thành một biển cả mênh mông, sâu không lường được, nhất cử nhất động đều có Đạo Vận lưu chuyển.

Dù không chủ động phát ra uy áp, nhưng vẫn khiến Quảng Thành Tử và Khương Tử Nha cảm nhận được áp lực cực lớn.

"Chúng đệ tử bái kiến Nhiên Đăng lão sư." Quảng Thành Tử, Khương Tử Nha hành lễ chu đáo.

Vừa bước vào Chuẩn Thánh, có thể xưng là đại thần thông giả chân chính của Hồng Hoang, Quảng Thành Tử cũng phải cung kính

đối đãi.

Nhiên Đăng khẽ gật đầu, nâng hai người dậy, rồi nghi hoặc nhìn Khương Tử Nha, "Tử Nha sư đệ không phải đã hạ sơn phò tá Thiên Mệnh Chân Chủ rồi sao, sao lại có thời gian đến chỗ ta?" Khương Tử Nha cười khổ nói, "Nhiên Đăng sư thúc, đệ tử và Quảng Thành Tử sư huynh gặp phải đại nan đề, vạn bất đắc dĩ, đành phải đến tìm Nhiên Đăng lão sư giúp đỡ." "Ồ?

Nan đề gì?" Nhiên Đăng lập tức cảnh giác!

Bọn Kim Tiên Côn Luân này, lúc gọi thì thân thiết, một tiếng lão sư, nhưng khi hãm hại lão sư thì kẻ nào cũng lợi hại hơn kẻ nào.

Hơn nữa, hắn nay đã chứng đạo Chuẩn Thánh, có tư bản không nhập kiếp, càng lười nhúng tay vào vũng nước đục này.

Khương Tử Nha cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, mặt đầy bi thống nói, "Cụ Lưu Tôn sư huynh, Hoàng Long sư huynh, còn có Thanh Hư sư huynh, Đạo Hạnh sư huynh, Linh Bảo sư huynh, tất cả đều đã lên Phong Thần Bảng rồi." "Cái gì?" Nhiên Đăng kinh hãi, khó tin nhìn Khương Tử Nha.

"Sao lại thế được, với thực lực của Cụ Lưu Tôn và bọn họ." Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, ai nấy đều là người có phúc duyên thâm hậu.

Trừ Đạo Hạnh Chân Nhân vẫn còn lẩn quẩn ở Thái Ất đỉnh phong, những người còn lại cơ bản đều là người nổi bật trong số Đại La Kim Tiên, sao lại có thể dễ dàng lên Phong Thần Bảng?

Khương Tử Nha vừa lau nước mắt, vừa kể lại cho Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe về tiền nhân hậu quả.

Khi nghe nói không phải là các thân truyền như Đa Bảo ra tay, mà chỉ là mười đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo, Nhiên Đăng hoàn toàn

sững sờ.

Tiệt Giáo mạnh thì mạnh thật, nhưng đâu đến mức mạnh như vậy chứ!

Đệ tử ngoại môn mà đã lợi hại đến thế, vậy thì những thân truyền nội môn kia còn lợi hại đến mức nào, chẳng phải có thể so tài với Chuẩn Thánh rồi sao?

Nhiên Đăng trong lòng suy nghĩ lóe lên, cẩn thận hỏi, "Vậy hai vị sư đệ đến đây để…" Khương Tử Nha nói với vẻ đường hoàng chính nghĩa, "Chúng đệ tử đến đây, là để thỉnh Nhiên Đăng lão sư xuất sơn, giúp chúng ta một tay, nhân tiện dập tắt uy phong của đám đệ tử Tiệt Giáo kia." Nhiên Đăng lộ vẻ khó xử, cố ý để khí tức trong cơ thể dao động, nói đầy vẻ khó khăn, "Không phải sư huynh không giúp, mà là sư huynh ta cách đây không lâu cũng mới vừa chứng đạo Chuẩn Thánh, vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa được huyền diệu của Chuẩn Thánh." Trong lòng Nhiên Đăng hận không thể chửi rủa Quảng Thành Tử và Khương Tử Nha.

Hắn vừa mới chứng đạo Chuẩn Thánh, đã muốn hắn hạ sơn nhập kiếp, có thù gì, có oán gì mà lại hại hắn như vậy.

Thấy Nhiên Đăng từ chối, Quảng Thành Tử thở dài, "Nhiên Đăng lão sư bận rộn, vậy chúng đệ tử đành bẩm báo lên sư tôn, xem sư tôn xử trí thế nào." Quảng Thành Tử cũng đành chịu, nói xong, gọi Khương Tử Nha vừa định vội vã đến Ngọc Hư Cung thì bị Nhiên Đăng chặn lại.

Hắn thở dài, "Vốn dĩ không định xuất sơn, nhưng hai vị sư đệ đã khẩn cầu như vậy, vi huynh tự nhiên nghĩa bất dung từ, các sư đệ, dẫn đường đi." Thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân nguyện ý giúp họ một tay, hai người tự nhiên mừng rỡ, chắp tay nói, "Nhiên Đăng lão sư, xin mời." Có Nhiên Đăng ra tay, Quảng Thành Tử và Khương Tử Nha

trong lòng như trút được gánh nặng.

Một vị Chuẩn Thánh, thắng hơn vô số Đại La, tiếp theo đây, đệ tử Tiệt Giáo, phải cẩn thận rồi.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, một con khỉ toàn thân vàng ròng tay cầm một cây thiết bổng đang luyện tập côn pháp.

Côn pháp đại khai đại hợp, thoạt nhìn vô cùng đơn giản, nhưng quan sát kỹ lại có thể phát hiện sự tinh áo bên trong.

Theo kim hầu múa bổng, từng luồng khí tức pháp vực không ngừng khuếch tán ra xung quanh!

Con khỉ này, tự nhiên là Lục Nhĩ, điều hắn vừa thi triển chính là Hỗn Nguyên Pháp Vực độc quyền của Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Hỗn Nguyên Kim Tiên Vực, được cấu thành từ pháp tắc chí cường, vô cùng thuần túy, vượt xa pháp vực của Chuẩn Thánh Hồng Hoang.

"Lão sư, con khi nào mới được hạ sơn?" Ngoài La Phù Động, thấy Triệu Công Minh bước ra, Lục Nhĩ vội vàng sà đến trước mặt Triệu Công Minh hỏi.

Hắn ở Nga Mi Sơn, La Phù Động đã quá lâu rồi, Tùy Tâm Thiết Can Binh trong tay đã sớm khát khao khó nhịn.

Triệu Công Minh cười cười, "Thời cơ đã tới, ngươi có thể hạ sơn rồi, nhớ kỹ, không được làm mất uy danh của Tiệt Giáo ta." "Vâng, lão sư." Lục Nhĩ thề thốt đảm bảo.

Lục Nhĩ hóa thành một đạo kim quang, trong nháy mắt đã xuống núi.

Triệu Công Minh nhìn bóng lưng Lục Nhĩ, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Chiến báo từ Giới Bài Quan, Triệu Công Minh sớm đã có một bản trong tay.

Hắn đích thân bồi dưỡng, chỉ điểm Thập Thiên Quân nhiều năm như vậy, không hề uổng phí, trái lại đã phát huy tác dụng vô cùng to lớn, trọng thương Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Hiện giờ, các thân truyền của hai giáo đều đã trọng thương, tiếp theo đây, chỉ còn cách mời viện binh.

Trừ Chuẩn Thánh của hai giáo ra, Triệu Công Minh thật sự không nghĩ ra còn ai khác.

Mà bản thân hắn, lại vừa khéo có một đoạn nhân quả với Nhiên Đăng của Xiển Giáo.

Theo dòng thời gian nguyên bản, khi Phong Thần Đại Kiếp, Triệu Công Minh và Nhiên Đăng giao chiến.

Tiêu Thăng và Tào Bảo ở một bên đã dùng Lạc Bảo Kim Tiền đánh rơi hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu của hắn, do đó bị Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh bại.

Sau này Tiêu Thăng, Tào Bảo lại chuyển tặng Định Hải Thần Châu cho Nhiên Đăng, sau đó Nhiên Đăng quy y Phật môn.

Dùng bảo vật này, diễn hóa ra Tây Phương Nhị Thập Tứ Chư Thiên, từ đó về sau, Nhiên Đăng mới trở thành Nhiên Đăng Phật của Tây Phương Phật môn, đây chính là nhân quả của hai người.

Hắn hiện giờ cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không quá một bước.

Một Nhiên Đăng cỏn con, đã không còn tư cách khiến hắn phải ra tay.

Chỉ cần Lục Nhĩ ra tay, đã đủ để quét sạch mọi thứ.

Dưới Xuyên Vân Quan, đại quân đối trì, có lẽ vì liên tiếp chiến thắng nên quân đội Tây Kỳ tinh thần hừng hực.

Hướng Xuyên Vân Quan nhìn chằm chằm như hổ đói, dường như Xuyên Vân Quan đã là vật trong túi của họ.

Ngay khi Cơ Phát hạ lệnh, đại quân chuẩn bị công thành.

Chương 338

Khương Tử Nha dẫn theo bảy vị Kim Tiên Côn Luân, Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vã đến chiến trường, đứng trước mặt đại quân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân khoác đạo bào màu vàng, tiên phong đạo cốt, dung mạo phi phàm, lẳng lặng nhìn bức tường thành cao lớn của Xuyên Vân Quan, khóe miệng khẽ nhếch lên, lóe qua một tia khinh thường, sau đó lớn tiếng nói, "Cửu văn Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân Thập Tuyệt Trận uy lực vô cùng, tại hạ Nhiên Đăng Đạo Nhân, đến đây thỉnh giáo một phen, không biết Tần Hoàn Thiên Quân có nguyện ý chỉ giáo?" Trên tường thành Xuyên Vân Quan, Na Tra tay cầm Càn Khôn Quyền, sắc mặt lạnh đi, "Ta đi thử xem thực lực của lão đạo này." Thập Tuyệt Trận của Thập Thiên Quân đã bị phá, thực lực giảm sút chỉ còn một thành, sớm đã trở về Kim Ngao Đảo bế quan khổ tu rồi.

Thấy Nhiên Đăng lão đạo này cuồng vọng như vậy, trong lòng Na Tra tự nhiên nổi lên ý chí tranh phong.

Dương Tiễn cũng âm thầm tích lực, tế xuất Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, "Chúng ta cùng nhau xông lên, xem thực lực của lão đạo này thế nào." Lôi Chấn Tử thậm chí có chút nóng lòng, rục rịch, "Được." Ngay lập tức, trên tường thành Xuyên Vân Quan, Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử bay ra.

Trên người ba người, Đại La Pháp Tắc bao quanh, Đại La Đạo Vận nồng đậm ập tới.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Càn Khôn Quyền, Tử Kim Phong Lôi Côn, với thế bài sơn đảo hải mãnh liệt đánh về phía Nhiên Đăng.

Ba người Dương Tiễn đều là Đại La Kim Tiên, thực lực cường

hãn, chiêu liên thủ này, cho dù là Đại La Kim Tiên đỉnh phong như Quảng Thành Tử cũng khó mà chống đỡ.

Nhưng những đòn tấn công như gió táp mưa sa này, đối với Nhiên Đăng mà nói, căn bản chẳng đáng là gì.

"Đại La Kim Tiên cỏn con, cũng dám ra tay với bản giáo, thật sự cuồng vọng, vậy ta hôm nay, liền thay các ngươi, hảo hảo giáo huấn các ngươi." Thân là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung năm đó, Nhiên Đăng bị kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhiều năm, nay một khi chứng đạo, tự nhiên dương mi thổ khí, chuẩn bị đại triển thân thủ.

Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử, hôm nay liền sẽ trở thành công cụ để hắn lập uy.

"Không chịu nổi một đòn!" Nhiên Đăng vung phất trần trong tay, thi triển ra pháp vực độc hữu của Chuẩn Thánh.

Thánh Đạo Pháp Vực vừa xuất hiện, bao gồm Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử đều thân hình cứng đờ.

Chỉ cảm thấy có một tòa Thái Cổ thần sơn đè lên người họ, hành động khó khăn.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Càn Khôn Quyền, Tử Kim Phong Lôi Côn càng là khẽ run, uy lực đột nhiên giảm năm thành.

"Đi đi!" Nhiên Đăng mãnh liệt vung phất trần trong tay, một cỗ Chuẩn Thánh Đạo Vận như bài sơn đảo hải ập tới.

Không nói đạo lý trực tiếp hất bay ba người Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử.

"Khụ khụ!" Ba người bay ngược ra xa mấy trăm trượng, mặt mày xám xịt, ho khan vài tiếng, sắc mặt khẽ tái đi.

Không hổ là Chuẩn Thánh!

Tồn tại đã tu luyện ra Thánh Vực, đối mặt với Đại Tu như vậy, họ căn bản không phải đối thủ.

Trên tường thành Xuyên Vân Quan, trên mặt Hoàng Cổn, Hàn Vinh, Từ Cái, Từ Phương đều thoáng qua vẻ lo lắng, trong lòng có chút cảm giác không lành.

Ngược lại, các Kim Tiên Côn Luân và thân truyền Tây Phương Giáo lại tinh thần đại chấn, lớn tiếng hô về phía Nhiên Đăng.

"Nhiên Đăng lão sư, tên Dương Tiễn kia là đáng ghét nhất, chính hắn đã đưa Đạo Hạnh sư đệ lên bảng." "Môn nhân Tiệt Giáo, kẻ nào cũng hung tàn, Nhiên Đăng lão sư, nhất định phải nhân cơ hội này, hảo hảo giáo huấn bọn chúng." "Nhiên Đăng lão sư, một lũ thấp sinh noãn hóa, bị mao đái giác chi bối, há xứng lão sư ngài lãng phí thời gian, chi bằng tốc chiến tốc thắng, đưa bọn chúng lên Phong Thần Bảng." Các Kim Tiên hiển nhiên hận cực ba người Dương Tiễn, nhưng lại lo đêm dài lắm mộng, trực tiếp bảo Nhiên Đăng đưa họ lên bảng.

Ba người Dương Tiễn tuy rằng trên chiến lực ở thế hạ phong, nhưng trên miệng lại không chịu thiệt dù chỉ nửa điểm, cười lạnh nói, "Nói xấu sau lưng thì có ý nghĩa gì, chư vị Xiển Giáo sư thúc, nếu các ngươi có bản lĩnh, thì xin hãy đến đây cùng chúng ta một trận, hà tất phải để Nhiên Đăng phó giáo chủ mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ?" Ba người cố ý nhấn mạnh hai chữ "sư thúc", ý tứ ngụ ý là môn nhân Xiển Giáo, chỉ biết ỷ lớn hiếp nhỏ, đánh xong kẻ nhỏ lại đến kẻ lớn, vĩnh viễn không dứt.

"Ngươi…" Thập Nhị Kim Tiên lập tức sắc mặt lạnh băng, ánh mắt như dã thú săn mồi, hận không thể trực tiếp nuốt sống ba người Dương Tiễn.

Nhiên Đăng thở ra một ngụm trọc khí, hôm nay hạ sơn, hắn đã nhập kiếp, cái danh ỷ lớn hiếp nhỏ này coi như đã chắc chắn.

Nếu đã như vậy, thì hãy để hắn đưa ba người Dương Tiễn hồn quy Phong Thần Bảng đi.

"Linh Cửu Đăng!" Nhiên Đăng Đạo Nhân trong khoảnh khắc tế xuất bản mệnh linh bảo Linh Cửu Đăng, ánh sáng trên đèn dưới tác dụng của Cửu Thiên Cương Phong không ngừng lấp lánh, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Thế nhưng chính vì vậy, lại càng mang đến cho Dương Tiễn và những người khác cảm giác uy hiếp lớn hơn.

"Đi!" Nhiên Đăng vung tay, vô hình Thánh Vực trên không trung nặng nề đè xuống, sắc mặt ba người Dương Tiễn đột nhiên tái nhợt, vội vàng muốn né tránh.

Nhưng không gian xung quanh dường như đã biến thành hồ dính, trở nên vô cùng dính đặc, hành động chậm hơn bình thường gấp mười lần.

Ngay trong khoảng thời gian Dương Tiễn hành động, Linh Cửu Đăng đã áp sát họ.

Ngọn lửa vàng u ám cháy trên đó, phảng phất như đến từ Thập Bát Trọng U Minh Hải, mang theo khí tức tử vong.

Ngay khi mấy người Dương Tiễn thấy tình hình không ổn, chuẩn bị lấy ra vật bảo mệnh do sư tôn Triệu Công Minh ban tặng thì.

Đột nhiên, Linh Cửu Đăng đang lao nhanh về phía họ bỗng nhiên dừng lại giữa không trung.

Áp lực trên người họ cũng đột nhiên biến mất, khôi phục hành động.

“Rắc!” Tiếp đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người Dương Tiễn, Cửu Thiên Hư Không đột nhiên vỡ nát, một cây thiết bổng toàn thân đen kịt từ không gian vươn ra, trực tiếp đập lên chiếc Linh Cửu Đăng kia.

“Oanh!” Trên không trung phát ra tiếng nổ cực lớn, thiết bổng màu đen và Linh Cửu Đăng va chạm vào nhau trong khoảnh khắc, một cỗ Đạo Vận gợn sóng như thực chất mãnh liệt khuếch tán ra bốn phía.

Chiếc Linh Cửu Đăng kia như bị trọng kích, mãnh liệt bay ngược về lòng Nhiên Đăng, sắc mặt Nhiên Đăng lập tức trắng bệch, nuốt xuống mấy lần, nhưng vẫn không nhịn được, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra.

“Đây là khí tức của Lục Nhĩ sư huynh!” Dương Tiễn mừng rỡ như điên.

Trong toàn bộ Tiệt Giáo, hắn và Lục Nhĩ là quen thuộc nhất.

Cây thiết bổng màu đen vừa rồi, chính là pháp bảo trấn gia của Lục Nhĩ, Tùy Tâm Thiết Can Binh.

“Lục Nhĩ sư huynh đến rồi sao?” Na Tra, Lôi Chấn Tử cũng không kìm được mà thở phào nhẹ nhõm.

Lục Nhĩ sư huynh, đó chính là đệ tử đắc ý của Đại Sư Bá nhà họ.

Thực lực của hắn sâu không lường được, tuy rằng cụ thể không biết mạnh đến đâu, nhưng đối phó với Nhiên Đăng lão đạo này, vấn đề không lớn.

“Hắc hắc, môn nhân Xiển Giáo mặt mũi thật đúng là dày, một đám thân truyền đời thứ hai không địch lại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo ta thì thôi đi, nay đường đường là phó giáo chủ lại ra tay với một đám đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo ta, có thể thấy sự vô sỉ của môn nhân Xiển Giáo.” Trên không trung, âm thanh vừa dứt, trong hư không vỡ nát lóe

ra một đạo thân ảnh màu vàng, uy phong lẫm lẫm, không phải Lục Nhĩ thì là ai?

Nhiên Đăng nhìn chằm chằm Lục Nhĩ, thần sắc hơi ngưng trọng.

Thân là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung năm đó.

Nhiên Đăng năm đó cũng từng có một lần gặp gỡ với Lục Nhĩ.

Nhưng hắn sao cũng không thể liên hệ con khỉ nhỏ trong ấn tượng năm đó với Lục Nhĩ uy phong lẫm lẫm khoác giáp vàng hiện tại.

"Lục Nhĩ Mi Hầu, ngươi muốn ngăn ta?" Lục Nhĩ cười hì hì nói, "Xiển Giáo vô sỉ đến mức này, cho dù là người ngoài nhìn thấy cũng chưa chắc đã không ra tay quản một chút, ta là môn nhân Tiệt Giáo, tự nhiên phải ra tay." Lục Nhĩ nói xong, Chiến Chi Pháp Tắc từ từ lan ra ngoài cơ thể, lực lượng pháp tắc hùng hậu, uy áp vô cùng khổng lồ bao trùm lấy Nhiên Đăng.

"Cỗ khí tức này…" Trên mặt Nhiên Đăng thoáng qua một tia kiêng dè, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của hắn, Lục Nhĩ, vậy mà cũng đã chứng đạo Chuẩn Thánh.

Phải biết rằng, Lục Nhĩ chỉ là môn nhân đời thứ ba của Tiệt Giáo thôi a.

Chương 339

Sau Nhiên Đăng, sắc mặt các Kim Tiên Côn Luân cũng không khỏi khó coi, các thân truyền của Xiển Giáo, cho đến nay vẫn chưa có vị nào chứng đạo Chuẩn Thánh.

Thế mà Lục Nhĩ thân là môn nhân đời thứ ba của Tiệt Giáo, lại đã chứng đạo Chuẩn Thánh, điều này khiến cho bọn môn nhân Xiển Giáo họ biết giấu mặt vào đâu.

Lục Nhĩ cười cười, giơ ngón giữa ra ngoắc ngoắc về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Nhiên Đăng đạo hữu, đừng chần chừ nữa, mau ra tay đi, chúng ta cũng tốt mà tốc chiến tốc thắng." Lục Nhĩ hiện nay tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, cảnh giới có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh trung kỳ trong Hồng Hoang.

Nhưng thực tế, Lục Nhĩ tu hành Chiến Chi Pháp Tắc, chiến thiên đấu địa, tu một trái tim chiến đấu.

Chiến lực thực tế còn mạnh hơn Chuẩn Thánh trung kỳ Hồng Hoang rất nhiều, thuộc loại càng đánh càng mạnh.

Mà Nhiên Đăng, cũng chỉ mới chứng đạo Chuẩn Thánh mấy năm gần đây, chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi.

Với thực lực chân chính của Lục Nhĩ, không nói là tùy tiện đùa giỡn Nhiên Đăng, nhưng đánh bại, thậm chí là trọng thương, vấn đề không lớn.

"Môn nhân Tiệt Giáo, quả nhiên đều là một lũ cuồng vọng." Nhìn Lục Nhĩ khinh miệt như vậy, cho dù là Nhiên Đăng, cũng không khỏi một trận lửa giận vô danh bốc lên trong lòng.

Hắn Nhiên Đăng, tốt xấu gì cũng là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung năm đó.

Lục Nhĩ kia là cái gì?

Cũng dám khinh thường hắn như thế?

Thật đúng là muốn chết!

"Bản giáo chủ ta muốn xem xem, thực lực của ngươi có lợi hại bằng cái miệng của ngươi không!" Nhiên Đăng ý niệm vừa động, lực lượng Thánh Đạo Pháp Vực như bài sơn đảo hải ép về phía Lục Nhĩ.

Nhưng thấy Lục Nhĩ thần sắc như thường, dường như không cảm thấy chút áp lực nào, thoải mái tự tại.

Nhiên Đăng dường như không ngờ Lục Nhĩ lại bình tĩnh như vậy, sắc mặt khẽ biến đổi.

Lục Nhĩ cười một tiếng, "Ngươi cũng nếm thử Chiến Chi Pháp Tắc Lãnh Địa của ta!" Lục Nhĩ cười một tiếng, Chiến Chi Pháp Tắc không biết từ khi nào, từng sợi từng sợi dâng lên.

Kết thành một tấm đại võng dày đặc không kẽ hở, bao trùm lấy Nhiên Đăng!

Vô cùng chiến ý bùng phát, có thể quét sạch thiên địa.

Mặc dù Nhiên Đăng sớm đã chuẩn bị, nhưng cả người vẫn bị sức mạnh đột ngột đó áp chế đến hơi sững sờ.

Nhân cơ hội tuyệt vời này, Lục Nhĩ khẽ quát một tiếng, nắm chặt Tùy Tâm Thiết Can Binh, mãnh liệt quét về phía Nhiên Đăng.

"Đạo nhân tốt, ăn của ta một bổng!" Côn này, thế lớn lực nặng, mang theo thế không thể chống đỡ, phong tỏa lối thoát bốn phương tám hướng.

Một cỗ lực lượng pháp tắc cực kỳ hùng hậu lan tràn ra bốn phía.

Trên mặt Nhiên Đăng đâu còn vẻ thoải mái tự tại khi đối trận ba người Dương Tiễn trước đó, trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tay trái vỗ một cái, một bát vàng xuất hiện, đón gió hóa lớn, chặn trước Tùy Tâm Thiết Can Binh.

Tùy Tâm Thiết Can Binh với thế bài sơn đảo hải đánh lên Tử Kim Bát Vu.

Một tiếng va chạm kim loại vang lên, tiếng ong ong không dứt bên tai.

Trên Tử Kim Bát Vu hỗn nguyên như nhất, toàn thân tản mát ra khí tức cực kỳ nồng đậm, vậy mà lại xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Nhiên Đăng thấy vậy, đau lòng đến mức muốn khóc.

Tử Kim Bát Vu này, chính là Tiên Thiên Linh Bảo, tuy rằng chỉ là hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng cũng cực kỳ trân quý, bị Lục Nhĩ trọng kích như vậy, vô số vạn năm ôn dưỡng cũng khó mà phục hồi.

"Càn Khôn Xích!" Uy lực của Tùy Tâm Thiết Canh Binh quá lợi hại, Nhiên Đăng không còn phòng thủ nữa, mà tế xuất Càn Khôn Xích.

Tay trái cầm Linh Cửu Đăng, tay phải cầm Càn Khôn Xích, mãnh liệt đánh về phía Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ không hề sợ hãi, thậm chí còn có chút hưng phấn, trực tiếp nghênh đón.

Từ khi chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên, Lục Nhĩ vẫn chưa từng giao chiến với tu sĩ đồng cấp.

Nhiên Đăng là người đầu tiên hắn giao thủ, đương nhiên phải dốc toàn lực, kiểm nghiệm thành quả tu hành của mình.

Trong chớp mắt, hai người đã giao thủ trên không trung hơn trăm

hiệp.

Hư ảnh linh bảo lấp lánh, Càn Khôn Xích, Linh Cửu Đăng, Tùy Tâm Thiết Can Binh ngươi tới ta đi, vô cùng kịch liệt.

Lúc mới bắt đầu, các thủ đoạn của Lục Nhĩ còn hơi non nớt.

Nhưng thiên tư của Lục Nhĩ cao tuyệt biết bao, giao thủ với Nhiên Đăng càng nhiều, học hỏi được cũng càng nhiều.

Kinh nghiệm của hắn càng đột nhiên tiến bộ vượt bậc, rất nhanh đã duy trì được thế cân bằng với Nhiên Đăng.

Trong trận đại chiến của hai bên, lực lượng pháp tắc lưu chuyển, xé rách hư không, cuốn lên phong bạo pháp lực khổng lồ.

Trong phong bạo, lại xen lẫn vô cùng Địa Hỏa Thủy Phong, cho dù là Đại La Kim Tiên mạo hiểm nhúng tay, cũng tuyệt đối không có gì tốt đẹp.

Trên tường thành Xuyên Vân Quan, Na Tra, Lôi Chấn Tử nhìn Lục Nhĩ và Nhiên Đăng giao thủ ngươi tới ta đi, vô cùng kịch liệt hung hiểm, mắt nhìn thẳng.

Dường như chính mình cũng bị cuốn vào, đắm chìm trong đó, không thể tự thoát ra.

Chỉ có Dương Tiễn cau mày, trong lòng thầm nghĩ, "Thực lực của Lục Nhĩ sư huynh tuyệt đối không chỉ có thế này…" Nhưng rất nhanh, sắc mặt Dương Tiễn giãn ra, "Chẳng lẽ sư huynh đang giả vờ yếu thế, sau đó bất ngờ xuất chiêu?" Trên mặt Dương Tiễn lộ ra nụ cười, "Trận chiến này, ổn rồi!" Trong trận doanh Tây Kỳ, Từ Hàng lộ ra một chút lo lắng.

"Đại sư huynh, con khỉ thối này xem ra có chút bản lĩnh, Nhiên Đăng lão sư có thể bắt được con khỉ này không?" Đại chiến đến giờ, Nhiên Đăng vẫn chưa bắt được Lục Nhĩ, đã đủ để nói lên một số vấn

đề.

Quảng Thành Tử trịnh trọng nói, "Nhiên Đăng lão sư chính là Chuẩn Thánh lão làng, một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung năm đó, tu hành vô số vạn năm, kinh nghiệm phong phú biết bao, con khỉ thối này lấy gì để so với lão sư?

Yên tâm, cho lão sư thêm chút thời gian, nhất định có thể bắt được con khỉ Lục Nhĩ này." Trên không trung, Nhiên Đăng, Lục Nhĩ lại giao thủ thêm mấy trăm hiệp, kinh nghiệm của Lục Nhĩ càng ngày càng phong phú, đột nhiên thu tay, cười nói với Nhiên Đăng.

"Đường đường là phó giáo chủ Xiển Giáo, tam thiên khách Tử Tiêu Cung, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi." "Ngươi tiểu bối này, miệng lưỡi sắc bén, miệng quả thật rất lợi hại, nhưng thực lực thì cũng chẳng mạnh đến đâu." Nhiên Đăng mặt đầy cười lạnh, vừa giao chiến mấy trăm hiệp.

Cảm giác Lục Nhĩ mang lại cho hắn cũng chỉ vậy, chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi.

Lần này hai bên đánh hòa cũng là cực hạn rồi, còn việc Lục Nhĩ muốn áp đảo hắn mà đánh, đó quả thực là nói đùa.

Chương 340

"Vậy tiếp theo đây, Nhiên Đăng phó giáo chủ có thể thấy rồi!" Thần sắc Lục Nhĩ đột nhiên nghiêm túc, lần nữa phóng thích ra Thánh Đạo Pháp Vực!

Thánh Vực của Lục Nhĩ, hoàn toàn do Chiến Chi Pháp Tắc cấu thành, chiến thiên đấu địa, mang đến cho người ta cảm giác áp bách tinh thần vô cùng to lớn.

Dường như đối mặt với một vị Chiến Thần vô địch, không thể nảy sinh dù chỉ một chút ý chí tranh phong.

Lực lượng Thánh Vực toàn khai, tinh thần Nhiên Đăng chịu xung kích cực lớn, lập tức đứng không vững, lảo đảo, trên mặt thoáng qua vẻ tái nhợt kinh hãi!

"Pháp vực của ngươi, sao lại mạnh lên nhiều đến vậy?" Thánh Vực Lục Nhĩ lần này thi triển ra, vậy mà còn mạnh hơn rất nhiều so với trước, hiển nhiên, Lục Nhĩ đã ẩn tàng thực lực.

Lục Nhĩ làm như không nghe thấy, vung Tùy Tâm Thiết Can Binh, linh bảo nặng vạn quân này, trong tay Lục Nhĩ lại như cầm vật nhẹ, với một quỹ tích cực kỳ cổ áo huyền diệu mà đánh tới.

Thoạt nhìn, tầm thường vô cùng, nhưng nhìn kỹ lại, lại ẩn chứa rất nhiều biến hóa huyền diệu, mang đến cho người ta cảm giác không thể chống đỡ.

"Hừ!" Nhiên Đăng lạnh hừ một tiếng, mặc vận huyền công, toàn bộ pháp lực trong người đều rót vào Càn Khôn Xích.

Nghênh đón Tùy Tâm Thiết Can Binh, rất nhanh, hai đại linh bảo va chạm vào nhau, nhưng lần này khác với trước.

Nhiên Đăng chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh như bài sơn đảo hải ập về phía hắn.

Càn Khôn Xích trong tay trực tiếp bị đánh bay, cả người hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

"Sao lại mạnh đến vậy!" Trong mắt Nhiên Đăng tràn đầy vẻ không thể tin được, Lục Nhĩ vốn có thực lực ngang ngửa với hắn, sao lại đột nhiên trở nên lợi hại đến thế!

Lục Nhĩ cười cười, lần nữa xông về phía Nhiên Đăng, mỗi một côn đều thế lớn lực nặng, chỉ trong mười hiệp.

Nhiên Đăng tiên phong đạo cốt đã không còn nữa, thay vào đó là một đạo nhân đạo bào tán loạn, mũi xanh mặt sưng, khí tức suy yếu.

Chạy!

Trong lòng Nhiên Đăng chỉ còn lại suy nghĩ này, nếu là trước đó, hắn còn có thể quấn lấy Lục Nhĩ giao chiến một phen.

Nhưng chiến lực Lục Nhĩ thể hiện ra hiện tại, lại vượt xa hắn.

Giao chiến tiếp, đừng nói đến thể diện, ngay cả an toàn của bản thân cũng không được bảo đảm.

Ngay lập tức, Nhiên Đăng vung tay áo, mang theo các Kim Tiên Côn Luân và thân truyền Tây Phương Giáo, bỏ chạy về Tị Thủy Quan.

Trên không trung, Lục Nhĩ không thừa thắng truy kích, mà ha ha cười nói, "Nhiên Đăng lão đạo, cũng chỉ đến thế mà thôi, phó giáo chủ Xiển Giáo, không chịu nổi một đòn!" Ba người Dương Tiễn xúm lại, xu nịnh nói, "Lục Nhĩ sư huynh uy vũ." Lục Nhĩ phất tay, "Một Nhiên Đăng cỏn con, chẳng đáng là gì, đi thôi, cùng về thành." "Vâng, sư huynh." Lục Nhĩ cùng Dương Tiễn và những người khác cùng trở về Xuyên Vân Quan.

Dưới chân thành Xuyên Vân Quan, Cơ Phát dẫn hai mươi vạn tinh nhuệ, mãi không thấy Nhiên Đăng và những người khác thắng lợi trở về, bèn trực tiếp hạ lệnh công thành.

Trên Xuyên Vân Quan, Hoàng Cổn, Hàn Vinh, Từ Cái, Từ Phương tự nhiên cũng không chịu lép vế trước Cơ Phát, trực tiếp điều đến một lượng lớn cung tiễn thủ.

Hai bên từ sáng sớm chiến đấu đến mặt trời lặn về phía Tây, dưới Xuyên Vân Quan, vô số thi thể chất đống lên nhau, trở thành núi thi.

Tường thành Xuyên Vân Quan vốn màu đen, nặng nề, cũng bị máu tươi thấm ướt, trở thành một cửa ải đỏ máu.

Phía Tây Kỳ, tổn thất tám vạn binh lính, cho dù là Xuyên Vân Quan phòng thủ, dưới sự tiến công không sợ chết của Tây Kỳ, cũng tổn thất hơn vạn binh mã.

Cơ Phát thấy tổn thất nghiêm trọng, không cam lòng nhìn Tây Kỳ, đành phải hạ lệnh rút quân.

Trong thành Tây Kỳ, Hoàng Cổn cau mày, đột nhiên hỏi.

"Bách tính trong Xuyên Vân Quan, tình hình di tản thế nào rồi?" Từ Cái, Từ Phương cẩn thận nói, "Bẩm lão tổng binh, Xuyên Vân Quan đông dân cư, hiện giờ chỉ di tản được khoảng sáu thành, còn lại bốn thành chưa di tản, hơn nữa đồ đạc cồng kềnh, chúng thuộc hạ ước tính, ít nhất còn phải mười ngày thời gian nữa mới có thể di tản toàn bộ." "Mười ngày thời gian.

Cũng được rồi." Hoàng Cổn gật đầu, nghiêm túc sắp xếp, "Nhớ kỹ, nhất định phải coi việc di chuyển bách tính là đại sự hàng đầu, tuyệt đối không được xảy ra vấn đề gì." Hoàng Cổn tuy không phải tổng binh Xuyên Vân Quan, nhưng thân là lão tướng quân nam chinh bắc chiến, cha của Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ.

Uy vọng cực cao, vừa đến Xuyên Vân Quan, Từ Cái, Từ Phương tự nhiên coi hắn là lão đại.

Từ Cái, Từ Phương liên tục gật đầu, lập tức xuống thúc giục, giám sát.

Hoàng Cổn nhìn bóng dáng Từ Cái, Từ Phương, thở dài.

Tuy rằng hắn cũng không hiểu rõ cách làm của Đại vương, nhưng đã là vương lệnh, thân là thần tử Đại Thương, thì tự nhiên chỉ có phận tuân theo.

Ngược lại Lục Nhĩ khẽ cau mày, trên mặt lộ ra vẻ không ổn.

Hoàng Cổn nhìn ra tâm tình của Lục Nhĩ, không khỏi hỏi, "Lục Nhĩ thượng tiên, có nan đề gì sao?" Hoàng Cổn trước đó đã xem chiến tích Lục Nhĩ đại chiến Nhiên Đăng, chỉ có một từ để hình dung, đó chính là mãnh.

Mãnh như Lục Nhĩ, còn có gì phải lo lắng.

Lục Nhĩ chậm rãi nói, "Môn nhân Xiển Giáo, Tây Phương Giáo vô sỉ, vì thắng lợi cái gì cũng có thể làm ra, chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, không được khinh suất đại ý." Hoàng Cổn, Từ Cái, Từ Phương và những người khác, cũng có đạo hạnh trên người, sau khi bị chém giết, nguyên thần nhập Phong Thần Bảng, chịu hạn chế cực lớn.

Lục Nhĩ tự nhiên không muốn có chuyện gì xảy ra với họ.

Tây Kỳ trấn áp, đệ tử Xiển Giáo mặt mày như nước, Nhiên Đăng Đạo Nhân càng sắc mặt âm trầm.

Trận chiến này, hắn Nhiên Đăng bại bởi một đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, coi như là mất hết thể diện.

Nhưng điều càng khiến Nhiên Đăng kinh hãi là, đệ tử của Triệu

Công Minh đều đã lợi hại đến mức này.

Vậy Triệu Công Minh thân là lão sư, lại phải đi đến trình độ nào rồi?

Lắc đầu, xua đi những suy nghĩ không thực tế trong lòng, Nhiên Đăng ngưng trọng nói, "Lục Nhĩ kia, thực lực cường hãn, chỉ dựa vào một mình ta, tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Sự tình đã đến bước này, tuyệt không có khả năng vãn hồi, chư vị sư đệ, còn phải làm phiền các ngươi rồi." Các Kim Tiên do Quảng Thành Tử dẫn đầu, môn nhân Tây Phương do Dược Sư dẫn đầu, từng người đều trầm mặc.

Khi đại kiếp chưa nổi lên, họ đều đắc ý mãn nguyện, nhưng khi thật sự thâm nhập đại kiếp, lúc này mới phát hiện, nội tình ức vạn năm của Tiệt Giáo, đã sớm không phải là thứ họ có thể lay chuyển.

"Nhiên Đăng lão sư, chúng đệ tử đã rõ, vậy xin cáo lui để hành động." Quảng Thành Tử, Dược Sư khẽ gật đầu, rời khỏi Giới Bài Quan, trở về các đạo thống của mình.

Trong mấy ngày tiếp theo, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Hoàng Cổn.

Đại quân Tây Kỳ liên tiếp không ngừng công thành, binh mã mỗi lần một đông hơn, mười ngày sau, trận doanh Tây Kỳ tổn thất binh mã vượt quá ba mươi vạn.

Dưới sự tiến công không sợ chết của Đại Thương, phía Đại Thương cũng có thể nói là tổn thất thảm trọng, hơn năm vạn binh mã tử trận trên chiến trường phòng thủ thành.

Mười ngày sau, Từ Cái, Từ Phương đến báo cáo, toàn bộ bách tính trong Xuyên Vân Quan, đều đã di tản xong.

Hoàng Cổn thở phào nhẹ nhõm, ra lệnh đại quân bắt đầu rút lui

đến Lâm Đồng Quan.

Đồng thời, tại Côn Luân Thánh Địa, Quảng Thành Tử và Khương Tử Nha cuối cùng cũng gặp được Nam Cực Tiên Ông.

Chương 341

Tương tự như vậy, thân là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung năm đó.

Đạo hạnh của Nam Cực Tiên Ông vượt xa Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Dưới ba tấc lưỡi không nát của Quảng Thành Tử và những người khác, Nam Cực Tiên Ông cuối cùng quyết định hạ sơn, trợ giúp Tây Kỳ.

Một bên khác, tại Tu Di Thánh Địa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhị Thánh đang ngồi bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Cẩn thận lắng nghe Dược Sư và Thân Công Báo báo cáo, sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

Môn nhân Tiệt Giáo, không biết Thiên số, nghịch thiên mà hành, sớm muộn gì cũng có ngày tự gặt lấy quả đắng.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tính toán một lát, hướng ra ngoài Tu Di Thánh Cảnh nói, "Bạch Liên ở đâu?" Bạch Liên Đồng Tử, năm đó khi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị nhân còn chưa chứng đạo thành Thánh đã đi theo bên cạnh nhị nhân, tận mắt nhìn Tây Phương từ một vùng đất hoang vu biến thành bộ dạng như ngày nay, ngày đêm lắng nghe Thánh nhân giáo đạo, thực lực thâm bất khả trắc, là bộ mặt của Tây Phương.

Sau vài hơi thở, Bạch Liên Đồng Tử bước vào Tu Di Thánh Cảnh, hướng nhị Thánh nói, "Bạch Liên bái kiến lão sư." Chuẩn Đề mặt âm trầm, lạnh lùng nói, "Tiệt Giáo, một lũ bị mao đái giác, thấp sinh noãn hóa, không biết thiên số, hợp lẽ nên lên Phong Thần Bảng kia.

Ngươi đích thân hạ sơn một chuyến, nhất định phải đưa Lục Nhĩ

kia lên Phong Thần Bảng." "Vâng, đệ tử đã rõ." Nói xong, Bạch Liên Đồng Tử cùng Dược Sư, Thân Công Báo hạ sơn.

Theo việc Hoàng Cổn và những người khác rút quân, vài ngày sau, Tây Kỳ thành công chiếm lĩnh Xuyên Vân Quan, khí vận Tây Kỳ, càng ngày càng cường thịnh.

Cơ Xương nhìn Xuyên Vân Quan trống rỗng, trong lòng dâng lên vài phần bất an, không đúng, quá không đúng rồi.

Với lực lượng phòng thủ trong Xuyên Vân Quan, tiếp tục giữ vững hoàn toàn không phải vấn đề, nhưng lại cứ rút quân.

Tị Thủy Quan là vậy, Giới Bài Quan là vậy, Xuyên Vân Quan cũng là vậy, Cơ Xương là người lão mưu thâm toán biết bao.

Trong lòng tự nhiên bất an, bèn gọi Khương Tử Nha, Thân Công Báo đến nghị sự.

Nghe Cơ Xương bày tỏ nỗi lo trong lòng, Thân Công Báo, Khương Tử Nha không khỏi nhìn nhau cười, rồi nói với Cơ Xương.

"Hầu gia hãy nhìn về hướng Tây Kỳ." Cơ Xương làm theo lời, nhưng nhìn qua nhìn lại, hướng Tây Kỳ rõ ràng không có gì, không khỏi thắc mắc, "Hai vị thừa tướng à, rõ ràng chẳng có gì cả." Khương Tử Nha, Thân Công Báo lại nói, "Hầu gia hãy chớp chớp mắt rồi nhìn lại." Cơ Xương chớp chớp mắt tiếp tục nhìn, lần này, hắn cuối cùng cũng thấy được!

Trên bầu trời Tây Kỳ, một con Giao Long khổng lồ dài vạn trượng đang cuộn mình.

Giao Long toàn thân màu đồng cổ, từng miếng vảy lớn như cối xay ken dày lại với nhau.

Dưới cổ Giao Long, lại có ba miếng nghịch lân vàng óng ánh, lớn gấp đôi những vảy khác.

Giao Long lúc này đang ngủ say, hai sợi râu rồng to lớn theo hơi thở của nó mà đung đưa qua lại.

Dù cách xa đến vậy, Cơ Xương vẫn có thể cảm nhận được một cỗ Long uy hạo hãn ập đến, khiến người ta tâm thần chấn động.

"Đây là…" Cơ Xương đột nhiên quay người lại, kích động nhìn Khương Tử Nha, Thân Công Báo.

Khương Tử Nha, Thân Công Báo trịnh trọng nói, "Không sai, Hầu gia, Giao Long này, chính là do khí vận Tây Kỳ hóa thành." "Chỉ cần đại quân Tây Kỳ của chúng ta, có thể một đường quét ngang, công nhập Triều Ca, đến lúc đó Khí Vận Giao Long tất nhiên sẽ lột xác thành Kim Long chân chính.

Đến lúc đó, dưới sự gia trì của Nhân Đạo Khí Vận, Tây Kỳ chúng ta tự nhiên sẽ trở thành chính thống.

Hiện giờ bất kể Đại Thương đang âm mưu gì, bày ra mưu kế quỷ quyệt gì, nhưng khí vận Tây Kỳ của chúng ta vẫn luôn không ngừng thăng tiến, điều này đã nói rõ tất cả." Nghe hai đại quân sư thao thao bất tuyệt, trái tim vốn lo lắng của Cơ Xương dần dần bình tĩnh lại, hai nắm đấm không kìm được nắm chặt, trọng trọng nói.

"Thừa tướng nói không sai, chỉ cần Đại Thương dám cho, vậy chúng ta liền dám muốn." Nửa tháng sau, đại quân Tây Kỳ tiếp tục tiến công Lâm Đồng Quan sau Xuyên Vân Quan, nhưng khi đến trước cửa Lâm Đồng Quan, lúc này mới phát hiện, Lâm Đồng Quan, vậy mà cũng đã sớm trở thành một tòa thành không.

Có Khương Tử Nha, Thân Công Báo cho Cơ Xương ăn định tâm hoàn, lần này Cơ Xương không chút do dự, ra lệnh do thám tiến vào tra xét một phen không có vấn đề gì.

Trực tiếp dẫn đại quân thẳng tiến, chiếm cứ Lâm Đồng Quan.

Đồng thời, trên bầu trời Tây Kỳ, Khí Vận Giao Long cuộn mình vạn trượng, dường như đã ăn Thập Toàn Đại Bổ Hoàn, những vảy màu đồng cổ nguyên bản, đột nhiên trải qua sự lột xác vô cùng to lớn.

Xuất hiện những đốm sáng màu vàng lấp lánh, đồng thời thân thể cũng mãnh liệt tăng vọt.

Tăng trưởng đến khoảng một vạn năm ngàn trượng, trong tiếng gào thét, vậy mà đã có một tia Long Uy chân chính.

Bờ biển Đông Hải, Tổ Địa Nhân Tộc, trong Nhân Tộc Thánh Điện, Nhân Tộc Tam Tổ, Tam Hoàng Ngũ Đế và các tiên hiền Nhân Tộc khác tề tựu một chỗ.

Thân là trụ cột trời đất của Nhân Tộc, là rường cột vàng của biển này, cho dù không có Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn trong tay.

Nhưng sự biến hóa của khí vận Nhân Tộc, vẫn có thể được Tam Tổ cảm nhận rõ ràng vô cùng.

Nhân Hoàng Hiên Viên Thị cau mày, "Nhân Đạo Khí Vận chia làm hai, giữa hai bên dần dần cân bằng.

Cứ phát triển như vậy, tình hình không ổn, theo ta nói, đám lão già chúng ta chi bằng đích thân đi Triều Ca một trận." Trong Ngũ Đế, Chuyên Húc, Đế Khốc cũng lên tiếng phụ họa, "Nhân Hoàng nói đúng, chúng ta cũng có suy nghĩ này, chư vị lão tổ, không thể ngồi yên nhìn thế lực Tây Kỳ lớn mạnh nữa." Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông cau mày, ngón tay không ngừng gõ không có tiết tấu trên mặt bàn hội nghị, rơi vào suy tư sâu xa.

Khí vận Nhân Tộc biến hóa, dần dần nghiêng về Tây Kỳ, kỳ thực rất nhiều đại năng Nhân Tộc đều có chút lo lắng.

Hiện giờ thực lực Tiệt Giáo, có mắt đều thấy, chỉ nhìn từ đệ tử mà nói, kỳ thực vượt xa Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Nhưng điều quan trọng là trọng điểm của đại kiếp lần này căn bản không nằm ở sự tranh chấp giữa các môn đồ Thánh nhân, mà là cuộc đấu đá giữa các Thánh nhân phía sau.

Môn nhân giữa các giáo thắng ít bại nhiều thì có làm sao, chỉ cần Thánh nhân phía sau giành được thắng lợi trong cuộc đấu đá cuối cùng.

Vậy thì một số thế yếu trước đó, đều chẳng đáng là gì, có thể dễ dàng san bằng, đây cũng là điểm mà nhiều đại năng Nhân Tộc lo lắng nhất.

Ngoài ra, còn có vị Thánh nhân trên Thủ Dương Sơn, năm đó ở bờ biển Đông Hải, Thái Thanh Thánh Nhân truyền hạ Kim Đan Đại Đạo.

Đã cho Nhân Tộc một con đường quật khởi, là có đại ân với Nhân Tộc.

Nhưng khoảng thời gian từ khi đại kiếp mở ra cũng không ngắn, Xiển, Tiệt, Tây Phương nhị giáo, đều có tổn thương, nhưng Nhân Giáo lại luôn không lộ diện.

Điều này không khỏi khiến chư vị đại năng Nhân Tộc suy nghĩ lung tung.

Ba người chủ tọa hội nghị là Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị nhìn nhau, chậm rãi nói.

"Phàm là tu sĩ Nhân Tộc trên Thái Ất Kim Tiên, không có sự cho phép của chúng ta, không được rời khỏi Tổ Địa Nhân Tộc." "Các lão tổ, điều này vạn vạn…" Hiên Viên Thị còn muốn nói, nhưng lại bị Địa Hoàng Thần Nông kéo lại, Hiên Viên Thị bất đắc dĩ, đành chịu.

Thân là Nhân Hoàng đã bình định loạn Cửu Lê, chủ sát phạt chiến tranh, để hắn cứ mãi ở trong Tổ Địa Nhân Tộc, thật sự là muốn bức chết người rồi.

Bờ biển Đông Hải, Kim Ngao Đảo, Lục Nhĩ hóa thành một đạo kim quang, đáp xuống trước cửa Bích Du Cung, cung kính hành lễ, "Đồ tôn Lục Nhĩ, cầu kiến sư tổ." Không lâu sau, Thủy Hỏa Đồng Tử từ một góc Bích Du Cung bước ra, hai mắt không khỏi sáng lên, "Lục Nhĩ sư điệt, lão sư gọi ngươi vào." Lục Nhĩ và Thủy Hỏa Đồng Tử cũng là người quen cũ, gật đầu, đang chuẩn bị bước vào Bích Du Cung, lại thấy Thủy Hỏa Đồng Tử không ngừng nháy mắt ra hiệu với hắn.

Lục Nhĩ lập tức hiểu ý Thủy Hỏa Đồng Tử, tùy tay ném ra, một bình trà Ngộ Đạo.

Ba năm quả bàn đào to đỏ đã rơi vào tay Thủy Hỏa Đồng Tử.

"Lục Nhĩ sư điệt, mau vào đi, đừng để lão gia chờ sốt ruột." Hai tay lật một cái, thu trà diệp, bàn đào, ý cười trên mặt Thủy Hỏa Đồng Tử càng đậm thêm vài phần.

Chương 342

Từ khi Triệu Công Minh đại sư huynh chuyển nhà đến Nga Mi Sơn.

Chính mình liền không thể thường xuyên ăn bàn đào uống trà diệp nữa, thật sự quá thèm cái khẩu vị này.

Lục Nhĩ đến trong Bích Du Cung, liền thấy Thông Thiên Giáo Chủ ngồi trên bồ đoàn, toàn thân thanh khí từng trận, dị thường trung chính bình hòa.

Lục Nhĩ trong lòng rùng mình, sư tổ tu hành Vô Thượng Kiếm Đạo, cho dù sau khi chứng đạo thành Thánh.

Toàn thân trên dưới cũng tự nhiên tản mát ra khí tức sắc bén, nhưng hiện giờ, càng ngày càng phản phác quy chân.

Ngay cả bản thân mình, nếu không biết trước, cũng tuyệt đối không cảm nhận được kiếm ý trên người Thông Thiên Giáo Chủ.

"Tình hình chiến sự phía trước thế nào rồi?" Thông Thiên hiển nhiên cũng biết, hiện giờ chiến sự phía trước, gần như đều do đồ tôn này của mình phụ trách.

"Bẩm sư tổ, môn nhân Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, tài ăn nói không kém, hành vi vô sỉ, mặt dày, thế gian hiếm thấy, nhưng thực lực chân chính cũng chỉ vậy thôi, không chịu nổi một đòn." Lục Nhĩ đơn giản kể lại chiến sự phía trước cho Thông Thiên Giáo Chủ nghe một lần, Thông Thiên Giáo Chủ nghe xong liên tục gật đầu, có vài phần kiêu ngạo.

Chưa nói đến đệ tử Tây Phương Giáo, chỉ riêng Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, tự nhận phúc duyên thâm hậu, căn nguyên bất phàm.

Vậy mà lại bị đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo ta đánh không gượng dậy nổi, nghĩ đến là sảng khoái!

Lục Nhĩ tiếp tục nói, "Lần này môn nhân Xiển, Tây Phương Giáo đã chịu thiệt lớn, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để cầu viện binh, đệ tử lần này đến đây, là muốn thỉnh vài vị sư thúc đến trợ trận." "Ngươi muốn thỉnh ai xuất sơn?" Thông Thiên tiếp tục hỏi.

"Huyền Quy lão sư có thời gian không?

Còn có Đa Bảo lão sư…" Thông Thiên cười cười, "Huyền Quy tự nhiên là có thời gian.

Còn về Đa Bảo sư thúc của ngươi, hiện giờ đang ở thời khắc mấu chốt xung kích Chuẩn Thánh, đừng đi quấy rầy hắn.

Hãy để Tam Tiêu sư thúc của ngươi đi cùng ngươi đi, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận của họ, dưới Chuẩn Thánh, đến bao nhiêu thu bấy nhiêu, đủ để giúp ngươi giải quyết Thập Nhị Kim Tiên và đám người Tây Phương Giáo kia." Lục Nhĩ nghiêm túc nói, "Vâng, sư tổ." Lục Nhĩ nói xong, cầm chiếu lệnh của Thông Thiên Giáo Chủ, thỉnh Huyền Quy, Tam Tiêu, hướng về Thiên Hạ Đệ Nhất Quan, cũng là cửa ải cuối cùng của Tây Kỳ cách Triều Ca là Đồng Quan mà đi.

Đồng thời, Triệu Công Minh cũng đích thân đến thành Triều Ca bái phỏng Khổng Tuyên.

Năm đó chư hầu Bắc Hải thất thập nhị lộ làm loạn.

Thái Sư Văn Trọng dẫn đại quân đích thân đến Bắc Hải, bình định loạn lạc, lần đó, Huyền Quy, Khổng Tuyên cùng đi, đại chiến Tự Ngã Thi của Chuẩn Đề, và giành được chiến tích cực kỳ xuất sắc.

Đại thắng trở về, sau khi bình định Viên Phúc Thông, Khổng Tuyên trở về Triều Ca, được Đế Tân triệu kiến, giao cho trọng trách, trấn thủ Triều Ca.

Không sai, chuyến đi xa của Triệu Công Minh lần này đến tìm Khổng Tuyên, vẫn là vì muốn Khổng Tuyên ra tay.

Có Khổng Tuyên và Huyền Quy cùng liên thủ ra tay, dưới Thánh nhân, không ai địch nổi.

Còn về việc Triệu Công Minh bản thân vì sao không ra tay, là vì hắn đang ở thời điểm mấu chốt tích súc thực lực, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu hắn đích thân ra trận, cố nhiên có thể giành được thắng lợi lớn chưa từng có, nhưng bản thân cũng sẽ dính nhiễm lượng kiếp khí.

Có nhân tất có quả, hiện tại dính nhiễm kiếp khí, tất nhiên sẽ bất lợi cho việc bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sau này.

Để vạn vô nhất thất, Triệu Công Minh chỉ có thể lựa chọn không ra tay.

Hơn nữa, cho dù Triệu Công Minh không ra tay, với thực lực của Huyền Quy và Khổng Tuyên nhị nhân, cũng đủ để tung hoành Hồng Hoang.

Trong Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, trừ phi Thánh nhân ra tay, nếu không đủ để quét ngang tất cả, đây là sự tự tin của Triệu Công Minh vào thực lực của nhị nhân.

Lúc này, tại Vương thành Đại Thương, đế đô Triều Ca, trong một tòa trạch viện cổ kính, tựa núi cạnh sông.

Khổng Tuyên thân khoác trường bào ngũ sắc, tay cầm một cây quạt xếp, đang thưởng thức các loại thư tịch do các tiên hiền Đại Thương lịch đại biên soạn.

Những người này, tuy cơ bản đều là phàm nhân, thọ mệnh chẳng qua chỉ trăm năm, nhưng với kinh nghiệm cả đời, phổ tả thi thư, soạn

viết văn chương, vậy mà lại ẩn chứa đạo lý chí cao của Đại Đạo, Thiên nhân hợp nhất.

Khổng Tuyên những năm qua, một lòng đắm chìm trong biển sách, nhân tiện phụ trách bảo vệ an toàn Triều Ca, cũng không tu hành.

Nhưng đạo hạnh của hắn lại có tinh tiến, còn hơn bế quan tu hành vô số năm.

Nhìn mặt trời lên cao, Khổng Tuyên đặt sách trong tay xuống, gọi tỳ nữ hầu cận, sai người chuẩn bị cơm nước.

Trong những năm ở Đại Thương này, Khổng Tuyên đã thu liễm đạo hạnh của mình, không còn xem mình là Tiên Thiên Thần Thai Thánh nữa, mà là một phàm nhân triệt để, mặt trời mọc thì dậy, mặt trời lặn thì ngủ.

Tỳ nữ gật đầu đáp một tiếng, bước chân nhẹ nhàng lui xuống.

Trong sân rộng lớn, ngoài bàn đá, ghế đá ra, không một bóng người.

Đột nhiên, Khổng Tuyên hai mắt khẽ ngưng, nhìn về phía không trung, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười mỉm.

"Đạo hữu từ xa đến, sao không diện kiến, lại cứ trốn trốn tránh tránh là vì sao?" "Mấy năm không gặp, thực lực Khổng Tuyên đạo hữu lại có tinh tiến, bội phục, bội phục." Trên không trung, một đạo bóng người khẽ lóe qua, thân ảnh Triệu Công Minh đã xuất hiện tại chỗ cũ.

Ban đầu Triệu Công Minh ẩn mình trong bóng tối, là muốn xem cuộc sống của Khổng Tuyên ở Đại Thương thế nào, không ngờ vừa đến, lại bị Khổng Tuyên phát hiện.

Tuy rằng một phần nguyên nhân là Triệu Công Minh không toàn lực ẩn nấp khí tức, nhưng nếu đặt vào mấy năm trước, khi đại chiến

Bắc Hải, Khổng Tuyên là vạn vạn không thể phát giác.

Điều này cũng từ một khía cạnh cho thấy, hóa phàm hạ giới, ngược lại khiến Khổng Tuyên đã lâu không tiến bộ lại có thêm bước tiến mới.

Thấy quả nhiên là Triệu Công Minh, Khổng Tuyên khẽ cười, dường như gặp được cố nhân.

"Công Minh đạo hữu không ở Nga Mi Sơn tu hành, sao lại có thời gian đến chỗ ta rồi?" Triệu Công Minh tùy ý đáp, "Ta lần này đến đây, là muốn thỉnh Khổng Tuyên đạo hữu giúp một việc." Trong mắt Khổng Tuyên vậy mà lóe qua một tia hưng phấn, "Chuyện gì, nói ta nghe xem?" Hai người tuy thực tế không gặp mặt nhiều lần, nhưng lại như những cố nhân đã ở bên nhau không biết bao nhiêu năm, nói chuyện vô cùng tùy ý.

"Đệ tử ta, tức Thương Vương Đế Tân, chuẩn bị tại Đồng Quan khai triển quyết chiến với Tây Kỳ.

Trận chiến này liên quan rộng lớn, khó có thể tưởng tượng, đến lúc đó e rằng tinh nhuệ Xiển, Tây Phương nhị giáo sẽ dốc toàn bộ ra trận.

Ta hy vọng đạo hữu có thể đến Đồng Quan một chuyến, trợ giúp phó giáo chủ Tiệt Giáo ta là Huyền Quy một tay." Triệu Công Minh đơn giản nói rõ ý đồ đến của mình cho Khổng Tuyên.

Nói xong, Triệu Công Minh dừng lại một chút, bổ sung thêm một câu, "Đây không phải mệnh lệnh, chỉ là một lời thỉnh cầu giữa bằng hữu." "Bằng hữu." Khổng Tuyên lập tức sững sờ.

Thân là con của Nguyên Phượng, đệ nhất thiên kiêu Phượng tộc, được trên dưới Phượng tộc đặt nhiều kỳ vọng, dường như ức vạn năm qua chưa từng có bằng hữu nào.

Các tộc nhân Phượng tộc cùng tu luyện với hắn, đối với hắn kính mà tránh xa, chỉ vì tộc trưởng trưởng lão từ lâu đã có huấn giới nghiêm khắc, không cho phép quấy rầy tu hành của hắn.

Các trưởng bối, từ trước đến nay đều mang vẻ mặt uy nghiêm, đối với hắn từ trước đến nay chỉ có bốn chữ: hảo hảo tu luyện!

Còn về người đệ đệ ruột duy nhất của hắn, tuy là huyết mạch chí thân, nhưng lại vô tâm vô phế, cũng không có chung ngôn ngữ với hắn, tự nhiên cũng không thể gọi là bằng hữu.

Hắn từng bước tu luyện, cuối cùng trở thành người đứng đầu Phượng tộc, khiến hoàn cảnh tu hành của Phượng tộc hiện nay tốt hơn vô số so với trước, nhưng hắn vẫn cô độc, không có bằng hữu.

Chương 343

Khổng Tuyên định thần nhìn Triệu Công Minh một cái, đạo tâm bị băng phong vạn năm như băng sơn, giữa lúc không tiếng động đã tan chảy một chút, "Được, nếu đã là lời nhờ cậy của bằng hữu, vậy ta liền đáp ứng." Trên mặt Triệu Công Minh, cũng lộ ra nụ cười hòa nhã.

Rất nhanh, Triệu Công Minh rời khỏi Triều Ca, Khổng Tuyên để lại một đạo phân thân tọa trấn Triều Ca, sau đó một mình đi đến Đồng Quan.

Đạo phân thân kia, chính là do Khổng Tuyên dùng tinh huyết của mình luyện chế thành, tuy rằng chỉ có thể duy trì trăm năm thời gian, nhưng lại có thể phát huy ra thực lực Chuẩn Thánh, tọa trấn Đại Thương, đủ rồi!

Thiên Hạ Đệ Nhất Quan, dưới Đồng Quan, Lục Nhĩ, Tam Tiêu, Huyền Quy, Khổng Tuyên đều đã đến.

Khi mấy người Dương Tiễn nhìn thấy Huyền Quy, trái tim đang treo lơ lửng liền buông xuống.

Mơ hồ nhớ năm đó ở Quán Giang Khẩu, hình ảnh Huyền Quy chống đỡ một kích của Thánh nhân.

Thánh nhân, là tồn tại cỡ nào, cho dù chỉ là tùy tay một kích, đó cũng không phải sức mạnh mà họ có thể chịu đựng.

Nhưng Huyền Quy tiền bối lại chặn đứng mà không hề hấn gì, có thể thấy thực lực của ngài hùng hậu đến mức nào!

Hoàng Cổn, Hàn Vinh, Từ Cái, Từ Phương bốn người cũng tràn đầy tự tin, dưỡng tinh súc nhuệ, thao luyện binh mã, chỉ chờ đại chiến.

Đồng thời, tại Triều Ca của Đại Thương, nỏ tên, đại pháo mới nhất được nghiên cứu chế tạo, cũng không ngừng được vận chuyển về chỗ.

Chỉ chờ đại quân Tây Kỳ đến, đánh cho họ một trận tan tác.

Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung, Huyền Đô lại một lần nữa đến bái kiến Thái Thanh Lão Tử.

Thái Thanh ngẩng đầu nhìn kiếp khí che trời lấp nhật trên không, thở ra một ngụm trọc khí.

"Sự tình đã phát triển đến bước này, dù không muốn nhập kiếp, cũng thân bất do kỷ rồi.

Huyền Đô, ngươi hãy tự mình hạ sơn đi." Trên mặt Huyền Đô mang theo vẻ mờ mịt, "Lão sư, đệ tử phải làm sao…" Thái Thanh sắc mặt đạm nhiên, "Ngươi đến dưới núi, tự nhiên sẽ biết phải làm gì, hạ sơn đi." Thái Thanh nói xong, vung tay, một cỗ pháp lực vô hình nổi lên, trực tiếp truyền tống Huyền Đô xuống dưới núi.

Sau khi Huyền Đô rời đi, Thái Thanh nhìn vô số chân linh trên Phong Thần Bảng bên cạnh, sắc mặt dần dần trở nên trầm trọng.

Căn cơ của Nhân Giáo, chính là giáo hóa.

Hiện nay Nhân Tộc như mặt trời ban trưa, Nhân Đạo Khí Vận hưng thịnh, Nhân Đạo càng ngày càng trở nên bá đạo, trợ giúp mang lại cho bản thân hắn cũng ngày càng ít.

Còn Tiệt Giáo, những năm qua phát triển càng ngày càng nhanh chóng, là đại giáo số một Hồng Hoang, môn nhân đệ tử bất kể là số lượng hay chất lượng, đều vượt xa các đạo thống khác.

Thái Thanh trầm mặc hồi lâu, âm thanh trong Bát Cảnh Cung mới chậm rãi vang lên, "Thông Thiên sư đệ, xin lỗi rồi." Nửa tháng sau, đại quân Tây Kỳ cuối cùng cũng đến, Cơ Phát dẫn năm mươi vạn tinh

nhuệ, đến dưới Đồng Quan, các cao nhân Xiển, Tây Phương Giáo tùy hành không đếm xuể.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, bốn đại thân truyền Tây Phương Giáo, Bạch Liên Đồng Tử đều có mặt.

Trận dung như vậy, trong thời đại kiếp khí lan tràn, vô số đại thần thông giả ẩn thế không xuất hiện, đã có thể coi là vô cùng xa hoa, thậm chí có thể dễ dàng hủy diệt một số đạo thống cỡ trung.

Dưới Đồng Quan, Quảng Thành Tử cân nhắc Phiên Thiên Ấn chậm rãi xuất hiện, nhìn trên tường thành Đồng Quan không một bóng người, trên mặt dấy lên một tia lạnh lẽo, cao giọng nói.

"Đệ tử Tiệt Giáo một mực tự xưng vạn tiên triều bái, không hề sợ hãi, nhưng hôm nay đại quân ta áp sát, lại ngay cả mặt cũng không dám lộ, đây lại là vì sao?" "Ai nói Tiệt giáo ta không có người?" Giọng Quảng Thành Tử vừa dứt, trên đầu thành Đồng Quan liền truyền đến tiếng của Lục Nhĩ.

Môn nhân Xiển giáo và Tây Phương giáo lập tức nhìn lại, chỉ thấy trên đầu thành Đồng Quan, ngoài Lục Nhĩ ra, các đệ tử thân truyền nhị đại của Tiệt giáo, trừ Tam Tiêu ra, vậy mà không hề thấy bóng người nào khác.

Phổ Hiền Chân Nhân lớn tiếng chất vấn: "Môn nhân nhị đại của Tiệt giáo các ngươi đâu?

Đừng trốn trốn tránh tránh nữa, mau hiện thân đi!" Vân Tiêu thân vận tiên quần trắng muốt, dung nhan tuyệt thế, mỹ diễm khó tả, khẽ lướt mắt qua chúng nhân Xiển giáo và Tây Phương giáo rồi nhẹ nhàng lắc đầu, giải thích một câu: "Mấy vị sư huynh, sư tỷ đang trong lúc đột phá, không tiện hạ sơn.

Do đó chỉ phái ba người chúng ta xuống.

Với chút sức mọn của ba tỷ muội chúng ta, trận chiến này chắc hẳn đã đủ rồi!" "Oa!" Lời nói của Vân Tiêu không khác gì giội dầu vào lửa.

Xung quanh truyền đến một trận xôn xao, trên mặt tất cả mọi người đều hiện vẻ không thể tin nổi, vô cùng chấn kinh.

Đại chiến Đồng Quan, tinh nhuệ dưới Thánh nhân của hai giáo Xiển và Tây Phương đều xuất trận.

Đệ tử thân truyền nhị đại của Tiệt giáo lại không một ai động thủ, nghĩ thôi đã là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhiên Đăng hơi nhíu mày, những người khác cho rằng Tam Tiêu đang nói đùa.

Đa Bảo cùng những người khác e rằng còn không biết đang trốn ở xó xỉnh nào.

Nhưng Nhiên Đăng thân là Chuẩn Thánh, năng lực cảm tri khủng khiếp đến mức nào, quả thực không cảm nhận được bất kỳ khí tức cường đại nào khác từ trong Đồng Quan.

Điều này cũng có nghĩa là, trận đại chiến Đồng Quan lần này, Đa Bảo cùng những người khác quả thật không đến, chỉ phái Tam Tiêu tham chiến.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vàng ném cho Từ Hàng Chân Nhân một ánh mắt, Từ Hàng Chân Nhân lập tức xuất liệt.

"Nực cười!

Thật là chuyện nực cười lớn nhất thiên hạ!

Trước Đồng Quan, Tam giáo đại chiến, Đa Bảo cùng mấy vị đệ tử thân truyền của Tiệt giáo các ngươi không đến, trái lại phái ra ba nữ

lưu đến chịu chết.

Tiệt giáo to lớn, bề ngoài xưng là Vạn Tiên Triều Thánh, nhưng thực tế, chẳng qua chỉ là một đám rùa rụt cổ nhút nhát mà thôi!" Từ Hàng Chân Nhân vốn tưởng rằng với tính tình nóng nảy của Lục Nhĩ, nghe những lời này nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng không ngờ, Lục Nhĩ như không nghe thấy gì, chỉ khẽ mỉm cười.

"Giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu.

Sư thúc nhị đại của Tiệt giáo ta nếu ra tay, đâu còn chỗ cho các ngươi ở đây lớn tiếng khoác lác.

Phái Tam Tiêu sư thúc ra đối phó với các ngươi, đã là thừa thãi rồi!" "Hảo ngươi, con khỉ Lục Nhĩ!

Dám coi thường Xiển giáo ta, tội đại bất kính, đáng chém!" Văn Thù tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức xông lên đại chiến với Lục Nhĩ ba trăm hiệp.

Quảng Thành Tử giơ tay, ra hiệu Văn Thù im lặng, rồi bước lên phía trước: "Tam Tiêu sư muội, chiến trường không phải trò đùa.

Sơ suất một chút, thân tử đạo tiêu, ức vạn năm khổ tu hủy hoại trong chốc lát." "Nghĩ đến các ngươi tu hành ức vạn năm không dễ, lại là nữ lưu chi bối, chúng ta thân là sư huynh, không đành lòng ra tay với các ngươi.

Các ngươi bây giờ rút lui còn kịp.

Hãy về Kim Ngao Đảo gọi Đa Bảo cùng những người khác đến đây, cùng Kim Tiên Côn Luân chúng ta quyết một trận tử chiến đi." Quảng Thành Tử nói có vẻ đúng lý hợp tình, nhưng thực chất phần lớn là nói bừa.

Sở dĩ không muốn ra tay với Tam Tiêu, suy cho cùng vẫn là vì Triệu Công Minh.

Tam Tiêu và Triệu Công Minh kết bái, điều này khắp Hồng Hoang đều biết, tình cảm giữa hai bên cũng không cần nói cũng hiểu.

Chương 344

Thực lực của Triệu Công Minh thâm bất khả trắc, e rằng có thể giao thủ với những Chuẩn Thánh lão làng như Minh Hà, Trấn Nguyên Tử.

Càng đừng nói đến đối phó với bọn họ, chỉ cần y nguyện ý, một chưởng một người e rằng cũng không phải chuyện khó.

Vạn nhất làm Tam Tiêu bị thương, chọc Triệu Công Minh ra tay, thì thật sự không dễ giải quyết.

Tam Tiêu nghe lời Quảng Thành Tử nói, tú mi khẽ nhướn lên, quát: "Sớm tại Kim Ngao Đảo, ta đã nghe Công Minh đại ca nói, Xiển giáo mặt dày, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền." "Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam Thanh vốn là một nhà.

Nhưng đó chỉ là dành cho Tam giáo năm xưa cùng ở Côn Luân Sơn.

Tam Thanh đã phân gia, tự nhiên cũng không còn là một nhà nữa.

Đệ tử nhà ai lên bảng, đều dựa vào vận khí!" "Chư vị đạo hữu nếu có gan, thì hãy thử qua Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận mà ba tỷ muội ta khổ tâm nghiên cứu này xem sao." Vân Tiêu nói xong, ý niệm vừa động, mạnh mẽ tế xuất Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Bích Tiêu tế xuất Kim Giao Tiễn.

Hai đại linh bảo sừng sững giữa không trung, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, không ngừng biến hóa, hình thành một trận pháp vô cùng sắc bén.

Chưa kịp vào trận đã cảm thấy một luồng khí tức sắc bén cuồn cuộn ập đến, khiến da thịt đau rát.

"Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận!" Nhiên Đăng Đạo Nhân trong

lòng thót lại.

Ngay khoảnh khắc đại trận vừa bày ra, ngay cả hắn cũng có chút sợ hãi.

Cần biết rằng, hắn là một Chuẩn Thánh chân chính, mà Tam Tiêu, chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong bé nhỏ, làm sao có thể có thực lực uy hiếp hắn được?

Nhiên Đăng vội vàng gạt bỏ hết những ý nghĩ khó tin trong đầu, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng.

Chỉ nghe Tam Tiêu tiếp tục nói: "Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận của ta, bên trong có Hoặc Tiên Đan, Bế Tiên Quyết, có thể tước thần khí của tiên, tiêu phách của tiên, hãm hình của tiên, tổn khí của tiên, làm mất căn nguyên thần tiên, tổn thương thể phách thần tiên.

Thần tiên vào đây sẽ hóa thành phàm, phàm nhân vào đây sẽ chết ngay lập tức.

Chư vị đạo hữu, xin hãy cẩn thận!" Lúc này, Na Tra vung Càn Khôn Quyển nhảy ra: "Ha ha, các ngươi không phải sợ rồi chứ?

Ngay cả trận pháp do Tam Tiêu sư thúc bày ra cũng không dám vào, chư vị chi bằng sớm cút về Côn Luân Sơn đi." Nam Cực Tiên Ông thấy tình hình không ổn, tế xuất Đào Trượng: "Cái gì mà Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, không chịu nổi một kích, để ta phá nó!" Nói xong, vừa chuẩn bị ra tay thì trên đầu thành Đồng Quan, xuất hiện một trung niên nam tử áo đen, bờ vai rộng lớn như một ngọn núi, mang lại cảm giác an toàn vô cùng to lớn.

"Huyền Quy Phó Giáo Chủ!" Nam Cực Tiên Ông thầm kêu khổ, không ngờ, lão già Huyền Quy này vậy mà cũng đến!

Huyền Quy đã sống vô số năm, trời mới biết y mạnh đến mức nào.

Ngay cả mình cùng Nhiên Đăng và Bạch Liên của Tây Phương

giáo cùng ra tay, e rằng cũng không phải đối thủ của lão già này.

Nhưng may mắn thay, trong tay mình, vẫn còn giữ chí bảo do Thánh nhân ban tặng.

Huyền Quy ù ù nhìn chằm chằm Nam Cực Tiên Ông: "Đối thủ của ngươi là ta." "Chư vị, cùng lên!" Nam Cực Tiên Ông hô một tiếng, tay cầm Đào Mộc Trượng trực tiếp nghênh đón.

Bạch Liên Đồng Tử chia thành hai, từ hai bên trái phải giáp công, Chuẩn Thánh chi lực mênh mông, vừa ra tay đã dốc toàn lực, mang theo sát cơ vô thượng.

Hai người đều là Chuẩn Thánh, khi ra tay, pháp tắc mênh mông, khí cơ khóa chặt phương không gian này, khí tức đại hủy diệt vô thượng lan tràn giữa không trung.

Thay vào một Chuẩn Thánh bình thường, dưới sự vây công của hai người, không bao lâu sau sẽ lộ ra sơ hở, rơi vào hạ phong.

Nhưng hai người phải đối mặt lại là Huyền Quy, tồn tại có thể xưng vương xưng bá trong số Chuẩn Thánh.

Phòng ngự vô song, mỗi cử động đều khiến hai người luống cuống tay chân.

Tại một nơi bí ẩn ở Đồng Quan, Khổng Tuyên đang buồn bực.

Chỉ bằng hạng người như Nam Cực, Bạch Liên, còn cần mình ra tay sao?

Chỉ riêng Huyền Quy một người, đã có thể vững vàng chiếm thượng phong, tiễn bọn họ lên bảng, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bỗng nhiên, Khổng Tuyên nhíu mày, nghĩ đến điều gì: "Chẳng lẽ, là để ta phòng bị Thánh nhân." Thánh nhân, cao cao tại thượng, bình thường sẽ không dễ dàng ra tay.

Nhưng đối với Thánh nhân Xiển giáo, Tây Phương giáo, đây lại là ngoại lệ, xác suất ra tay lớn đến không thể tả.

Thánh nhân, trải vạn kiếp mà bất diệt, dính nhân quả mà chẳng nhiễm, cùng trời thường tại, cùng đạo đồng tồn, chân chính là đại thần thông giả.

Một khi không cần thể diện, đích thân ra trận, cho dù không phải chân thân Thánh nhân ra tay, nhưng cũng tuyệt đối không phải Huyền Quy có thể chống đỡ.

Nhưng nếu trừ Thánh nhân ra tay, chỉ riêng ba người Nam Cực, Bạch Liên, thì nói gì cũng không phải đối thủ của Huyền Quy.

Còn về phía Tam Tiêu, cho dù với nhãn quang của Khổng Tuyên, cũng thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận huyền diệu vô cùng.

Trong lòng thầm nghĩ, rất có thể hôm nay mình có thể nghỉ ngơi rồi.

Lúc này, trên chiến trường cửu thiên, Huyền Quy tế xuất Huyền Thủy Quy Xác, phòng ngự vô song, đè ép Bạch Liên, Nam Cực mà đánh.

Hai người chỉ có công chống đỡ, mà không có lực hoàn thủ.

Còn về phần Huyền Quy, thần sắc thản nhiên, cử trọng nhược khinh, không tốn chút sức lực nào.

Nam Cực, Bạch Liên trong lòng thầm mắng, loại lão quái vật này, làm sao lại cam tâm tình nguyện gia nhập Tiệt giáo làm Phó Giáo Chủ, thật sự là khó có thể tin được!

Ở một bên khác, Lục Nhĩ thì đang giao chiến với Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng có đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ, vừa mới chém đi Thiện Thi.

Lục Nhĩ thì là tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, tay cầm một cây Tùy Tâm Thiết Can Binh, Thiên nhân hợp nhất, cũng đè ép Nhiên Đăng vào hạ phong.

Ở một bên khác, trong Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, Tam Tiêu gia cố cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, có Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử ba người lần lượt nhập trận, nghênh chiến các Kim Tiên của Xiển giáo, và tứ đại đệ tử thân truyền của Tây Phương.

Lúc này, trong đại trận, trận bày thiên địa, thế bày hoàng hà, âm phong rít gào khí xâm người, hắc vụ tràn ngập che lấp nhật nguyệt.

Âm phong vô tận, che trời lấp đất, cuộn lên ức vạn hoàng sa, ào ào lao về phía chúng nhân.

Tứ đại đệ tử thân truyền của Tây Phương tụ lại một đoàn, Di Lặc mặt cười lộ bụng phệ, nói: "Xem Nhân Chủng Đại uy lực của ta đây!" Nói xong, tay trái vỗ một cái, Nhân Chủng Đại xuất hiện trong lòng bàn tay.

Pháp lực dũng nhập vào đó, lập tức truyền đến một lực hút khủng bố, không ngừng hút hết hoàng sa trước mặt vào.

Đại Thế Chí kinh ngạc nói: "Còn có thể làm như vậy sao?

Chương 345

Vậy thì Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận danh tiếng lẫy lừng này, cũng chẳng qua chỉ đến thế!" Chúng nhân lập tức thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại cũng đúng.

Tam Tiêu, rốt cuộc chỉ là phận nữ lưu, cho dù có đạo hạnh Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm trận nhãn, thì có thể có bản lĩnh lớn đến mức nào?

Hiện tại, trong đại trận này, có bảy Kim Tiên thân truyền của Xiển giáo, bốn đệ tử thân truyền của Tây Phương, phá trận, dễ như trở bàn tay!

Mười hai Kim Tiên bên cạnh, cũng không khỏi thở phào, hoàng sa đầy trời này có thể bị Nhân Chủng Đại hút vào, vậy uy lực của đại trận này dường như cũng chẳng qua chỉ đến thế.

Nhưng điều chúng nhân không để ý là, theo lượng lớn hoàng sa bị hút vào, sắc mặt Di Lặc càng lúc càng khó coi.

Mười mấy hơi thở sau, sắc mặt Di Lặc đột nhiên đại biến: "Không hay rồi!" Nói xong, hắn vội vàng ném Nhân Chủng Đại ra.

Chỉ thấy miệng Nhân Chủng Đại, nhanh chóng trương lớn, sau đó phun ra toàn bộ hoàng sa đã nuốt vào.

Nhưng dù vậy, cũng đã chậm một bước, Nhân Chủng Đại, một trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã xuất hiện những vết nứt nhỏ li ti, linh vận khí tức giảm sút đáng kể.

Di Lặc đau xót vô cùng thu hồi Nhân Chủng Đại, tế xuất ra nuôi dưỡng trong Nê Cung Hoàn.

"Di Lặc sư huynh, đây là chuyện gì?" Chúng nhân đại kinh thất

sắc, thậm chí khó mà tin được.

Nhân Chủng Đại của Di Lặc sư huynh, không nói là có thể dung nạp vạn vật trời đất.

Nhưng cũng có thể chứa được hơn chín mươi phần trăm mọi thứ trong trời đất.

Hoàng sa này, vậy mà lợi hại đến vậy sao?

Di Lặc kinh hãi nói: "Hoàng sa này, cực kỳ không tầm thường, bên trong ẩn chứa khí tiêu tiên, khí hãm tiên, khí tổn tiên, khí tang tiên.

Nếu còn chứa nữa, Nhân Chủng Đại e rằng sẽ nổ tung." Di Lặc đang nói thì một mảng lớn hoàng sa theo cuồng phong mãnh liệt cuộn lên!

Từ phía ào ào lao đến Thất Kim Tiên Côn Luân và Tứ đệ tử thân truyền của Tây Phương.

"Không hay rồi, mọi người mau ra tay ngăn cản!" Ngay cả Nhân Chủng Đại cũng không thể chứa hết vô số hoàng sa này, càng đừng nói đến tiên thể của chúng nhân.

"Phiên Thiên Ấn!" "Âm Dương Kính!" "Cửu Long Thần Hỏa Tráo!" "Trảm Tiên Kiếm!" "Dược Sư Hồ!" "Hỗn Kim Kim Nao!" Chúng Chân Tiên, Bát Tiên Quá Hải, mỗi người hiển thần thông, mỗi người tế xuất pháp bảo đắc lực của mình.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng linh bảo vô cùng rực rỡ, che trời lấp đất, mênh mông cuồn cuộn đánh về phía hoàng sa từ bốn phương tám hướng dũng tới.

"Rầm!

Rầm!

Rầm!" Uy lực linh bảo, quả thật vô song, trong khoảnh khắc đánh

tan những hoàng sa đó.

Chúng nhân vừa thấy, lập tức mừng rỡ nói: "Có hiệu quả!" Bên cạnh Hỗn Nguyên Kim Đấu, trên gương mặt tuyệt mỹ của Tam Tiêu lộ vẻ lạnh lùng: "Linh bảo bé nhỏ, làm sao là đối thủ của Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận của ta?" Ba người thôi động Hỗn Nguyên Kim Đấu, pháp lực vô tận tuôn ra.

Trong khoảnh khắc, hoàng sa càng lan tràn dữ dội hơn, từng đợt từng đợt lao về phía chúng nhân.

Chúng Kim Tiên, các đệ tử thân truyền Tây Phương lập tức thôi động pháp bảo, một lần nữa đánh bay hoàng sa.

Chỉ trong một khắc đồng hồ, chúng nhân đã ra tay mười mấy lần.

Ngay khi chúng nhân định bổ sung pháp lực và lực pháp tắc đang tràn ngập thiên địa, lại kinh hãi phát hiện ra, Thiên Đạo vậy mà đã biến mất!

"Cái này, cái này sao có thể!" Chúng Kim Tiên, các đệ tử thân truyền Tây Phương đều kinh hãi.

Không thể dùng lực pháp tắc để câu thông Thiên Đạo, có nghĩa là bọn họ không thể được bổ sung!

Không có bổ sung, vậy thì loại công kích này bọn họ còn có thể thi triển được bao nhiêu lần nữa?

Về lý thuyết, tu sĩ đạt đến Kim Tiên, Ngũ Khí Triều Nguyên, pháp lực vốn vô cùng vô tận.

Thái Ất Kim Tiên ngưng kết Tam Hoa đỉnh đầu, Đại La Kim Tiên tu luyện vô thượng pháp tắc chi lực, Tam Hoa trán phóng.

Khi đó càng không cần lo lắng pháp lực tiêu hao, bởi căn bản là dùng mãi không hết.

Nhưng tất cả những điều này đều có tiền đề là bọn họ có thể câu thông Thiên Đạo.

Hiện giờ, bọn họ không cảm nhận được Thiên Đạo, tự nhiên không thể bổ sung pháp lực!

Quảng Thành Tử kiến thức rộng rãi nhất, lập tức sắc mặt trầm xuống nói: "Không phải Thiên Đạo biến mất, mà là bị Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận này che lấp rồi!" Lời này vừa ra, sắc mặt chúng nhân lập tức tái mét: "Vậy thì phải làm sao đây!" Trên Hồng Hoang đại địa, Thiên Đạo cường thịnh, bất luận thân ở nơi nào, chúng nhân chưa từng gặp phải tình huống không thể bổ sung pháp lực, đây thật sự là một tiền lệ chưa từng có.

Quảng Thành Tử mặt âm trầm: "Chuyện đến nước này, còn có thể làm gì, đương nhiên là trước khi pháp lực cạn kiệt, bắt được Tam Tiêu." Chúng nhân vừa nghe, lập tức gặp khó khăn.

Hoàng Hà Đại Trận này, bên trong có vô số hoàng sa, che trời lấp đất, lại còn có Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử hổ thị đam đam, muốn bắt được Tam Tiêu, tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng hiện tại, cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Quảng Thành Tử thì thầm: "Phiên Thiên Ấn trong tay ta đây, vô kiên bất tồi, các ngươi mở đường cho ta, ta nhất định có thể bắt được Tam Tiêu." Đoạn Phiên Thiên Ấn này được luyện chế từ một khúc Bất Chu Sơn, uy lực đạt đến cực điểm, đủ sức sánh ngang với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

"Được." Chúng nhân tự nhiên không có ý kiến.

Lập tức, tất cả mọi người lại tế xuất linh bảo, ánh sáng linh bảo vô cùng bùng nổ, mạnh mẽ đánh tan hoàng sa, mở ra một con đường.

Quảng Thành Tử phi thân lên, mạnh mẽ tế xuất Phiên Thiên Ấn.

Trên Phiên Thiên Ấn khủng bố, tỏa ra ánh sáng huyền hoàng vô tận, đánh về phía Tam Tiêu.

Chỉ thấy Tam Tiêu khẽ lắc đầu, ném cho Dương Tiễn ba người một ánh mắt.

Ba người lập tức gào thét lao về phía Quảng Thành Tử.

"Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao!" "Càn Khôn Quyển!" "Tử Kim Phong Lôi Côn!" Ba người tế xuất linh bảo, mạnh mẽ va chạm với Phiên Thiên Ấn.

Chỉ nghe ba tiếng vang giòn tan, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Càn Khôn Quyển, Tử Kim Phong Lôi Côn cùng lúc bay ra, rơi vào tay ba người Dương Tiễn, còn Phiên Thiên Ấn cũng không còn sắc bén nữa, bay ngược về tay Quảng Thành Tử.

Khóe miệng ba người Dương Tiễn khẽ cong lên, lập tức bày thế tam tài vây Quảng Thành Tử lại.

Quảng Thành Tử lạnh lùng nhìn ba người Dương Tiễn: "Ngươi nghĩ, chỉ dựa vào ba người các ngươi, cũng có thể ngăn cản ta?" Dương Tiễn cười nói: "Ngăn được hay không, nói miệng không tính, luôn phải thử một chút mới biết." Na Tra cầm Càn Khôn Quyển chỉ vào Quảng Thành Tử, vẻ mặt khinh thường: "Vào Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận của Tam Tiêu sư thúc, còn muốn đi ra?

Nực cười!" "Hừ, một đám tiểu bối, cũng dám kiêu ngạo như vậy!" Quảng Thành Tử lập tức tế xuất Phiên Thiên Ấn, mạnh mẽ đánh về phía Na Tra.

Uy lực của Phiên Thiên Ấn không thể ngăn cản, Na Tra cũng không dám nghênh đón, vội vàng tránh né về phía sau.

Chương 346

Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử thì từ bên cạnh hiệp trợ, hợp sức ba người, lúc này mới đỡ được Phiên Thiên Ấn.

Lần này, sắc mặt Quảng Thành Tử càng khó coi hơn.

Với thực lực của mình, bất luận là Dương Tiễn, Na Tra, hay Lôi Chấn Tử, đều không phải đối thủ của hắn.

Nhưng ba người liên thủ lại có thể tạo thành uy hiếp cực lớn cho hắn.

Nếu ở bên ngoài trận pháp, tự nhiên không sợ.

Nhưng ở trong Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận này, thì lại không ổn chút nào.

Quảng Thành Tử sắc mặt trầm xuống, dốc hết sức lực, giao chiến với ba người Dương Tiễn hơn trăm hiệp, lúc này mới miễn cưỡng trốn thoát.

Trong trung tâm trận pháp Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, Quảng Thành Tử sắc mặt âm trầm, y bào tán loạn, vô cùng chật vật, trong lòng lửa giận bùng lên, gần như muốn nhấn chìm tất cả.

Thân là thủ lĩnh mười hai Kim Tiên Côn Luân, Đại sư huynh Xiển giáo, bị mấy đệ tử Tam Đại của Tiệt giáo đánh cho chật vật như vậy, đạo tâm của Quảng Thành Tử suýt chút nữa đã sụp đổ.

Lúc này, hoàng sa từ bốn phương tám hướng càng lúc càng nhiều, ức vạn trọng hoàng sa, quét sạch mà đến, khiến chúng Kim Tiên Côn Luân, các đệ tử thân truyền Tây Phương khó lòng ứng phó.

Lại kiên trì thêm nửa ngày, chúng nhân không có bổ sung, tổn hao rất lớn, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Bên cạnh Hỗn Nguyên Kim Đấu, Tam Tiêu cảm thấy thời cơ đã đến, mạnh mẽ thôi động hoàng sa đầy trời, không chút do dự bao phủ lấy ba người Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng.

Ba người Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng không cẩn thận, toàn thân đều bị hoàng sa bao phủ.

Bề mặt cơ thể như được phủ một lớp áo giáp màu vàng kim vậy.

"Chính là lúc này!" Ánh mắt Tam Tiêu lúc này trở nên sáng ngời và sắc bén, khoảnh khắc tiếp theo, trên Hỗn Nguyên Kim Đấu, bay ra mấy đạo bạch quang sáng chói, đây chính là Bế Tiên Khí.

Có thể tước Ngũ Khí trong lồng ngực con người, Tam Hoa trên đỉnh đầu, uy lực quả thật vô cùng.

Mấy đạo bạch quang sáng chói như một cơn gió nhẹ lướt qua ba người Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, chỉ nghe ba người truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Khí tiên linh trên người nhanh chóng tiêu tán, Ngũ Khí trong lồng ngực hoàn toàn biến mất.

Tam Hoa trên đỉnh đầu đều bị tước đoạt, không còn thân thể tiên linh, triệt để trở thành phàm tục chi nhân.

"Cái này, cái này sao có thể, cái này tuyệt đối không phải thật!" Ba người Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng cảm nhận Nê Cung Hoàn trống rỗng.

Và thân thể phàm nhân không còn chút khác biệt nào với tiên khu, tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Chưa kịp để ba người phản ứng, lập tức bị áp lực do Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận sinh ra đẩy ra khỏi đại trận.

"Bế Tiên Khí này, vậy mà lại lợi hại đến thế!" Chúng Kim Tiên

Côn Luân triệt để không thể ngồi yên, tiêu trừ Ngũ Khí trong lồng ngực, tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu, hóa tiên nhập phàm, điều này đối với các Kim Tiên Côn Luân vốn luôn kiêu ngạo mà nói, thực sự khó có thể chấp nhận.

Dược Sư, thấy ba người Văn Thù, Từ Hàng, Phổ Hiền gặp nạn, đồng tử hơi co lại.

"Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận này, vậy mà lại lợi hại đến thế, hai vị sư đệ, phải cẩn thận rồi." Không cần Dược Sư nhắc nhở, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng ba người đã sớm nghiêm trận chờ đợi, Tây Phương vốn đã nghèo khó.

Ức vạn năm khổ tu, được đến nào có dễ dàng, thật sự nếu bị tổn hại trong Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận này, thì mới thật đáng tiếc.

Nhưng lúc này, Bế Tiên Khí đã xuất hiện, đã không còn là điều mà chúng Kim Tiên Côn Luân, các đệ tử thân truyền Tây Phương có thể xoay chuyển được nữa.

Bế Tiên Khí vô tận, tùy ý lan tràn trong đại trận, phối hợp với vô số hoàng sa, đánh đâu trúng đó.

Chỉ trong một khắc đồng hồ, Thái Ất Chân Nhân, Đại Thế Chí cũng bị tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu, hóa tiên thành phàm, bị trục xuất ra khỏi Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận.

Lúc này, Dược Sư, Di Lặc cuối cùng cũng không nhịn được, vội vàng xin tha: "Tam Tiêu sư muội, vốn là đồng căn sinh, sao phải vội tương tàn như thế!

Chúng ta là sư huynh sư muội chí thân mà, vì sao lại ra tay độc ác như vậy?" Dược Sư, Di Lặc có thể co có thể duỗi, nếu nói vài lời hay có thể giúp Tam Tiêu miễn đi việc bị tước Tam Hoa trên đỉnh đầu, theo hai người thấy là vô cùng đáng giá.

“Dược Sư sư đệ, Di Lặc sư đệ!” Quảng Thành Tử giận dữ nhìn hai người, vô cùng không thể hiểu hành vi của hai người, đồng là đệ tử thân truyền của Thánh nhân đạo thống, làm sao có thể đối với môn nhân Tiệt giáo hạ giọng đến như vậy, còn ra thể thống gì nữa?

Bên cạnh Hỗn Nguyên Kim Đấu, Tam Tiêu đứng trên cao nhìn xuống, sắc mặt vô cùng lãnh đạm.

Bọn họ không để ý đến Dược Sư và những người khác, mà nhìn về phía Quảng Thành Tử.

“Quảng Thành Tử, các ngươi Xiển giáo từ trước đến nay tự xưng là Huyền Môn chính tông, căn nguyên phúc duyên sâu dày, coi thường chúng tiên Tiệt giáo ta.

Nay ba tỷ muội ta, bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, lực chiến chúng tiên Xiển giáo các ngươi, các ngươi có phục không?” Tam Tiêu nói xong, lời nói chuyển giọng: “Chư vị nếu phục, thành tâm nhận lỗi với chúng ta, và lập Thiên Đạo thề, hễ thấy tiên nhân Tiệt giáo ta, tránh xa ba dặm, chắp tay xưng sư huynh, ba tỷ muội ta đại phát từ bi, tha cho các ngươi một con đường sống, cũng không phải là không thể.” Sắc mặt Quảng Thành Tử và những người khác khi thì xanh khi thì trắng, muốn mở miệng nói lại không biết phản bác thế nào.

Nhưng Quảng Thành Tử chưa mở miệng, Xích Tinh Tử bên cạnh đã không nhẫn nại được, buột miệng mắng: “Mười hai Kim Tiên Côn Luân ta, đều là người có phúc duyên sâu dày, căn nguyên siêu việt.

Môn nhân Tiệt giáo các ngươi, xuất thân thấp kém, là bọn đội lông mang sừng, lại muốn Kim Tiên Ngọc Hư ta hướng các ngươi nhận lỗi, quả thực là trò cười lớn!” “Được, vậy ba tỷ muội ta, sẽ tiễn chư vị đạo hữu lên Phong Thần Bảng đó.” Lời vừa dứt, Tam Tiêu không còn lưu thủ nữa, toàn bộ pháp lực dũng nhập vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Trong khoảnh khắc, uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận được thôi động đến cực hạn.

Vô số hoàng sa diễn hóa thành phong bạo, xen lẫn vô số Bế Tiên Khí tuôn ra từ Hỗn Nguyên Kim Đấu, trực tiếp từ bốn phương tám hướng nhấn chìm chúng Kim Tiên và môn nhân Tây Phương.

Một canh giờ sau, Xích Tinh Tử, Địa Tạng bị tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu, trở thành thân xác phàm nhân, bay ra khỏi đại trận.

Một canh giờ nữa sau, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Di Lặc cũng không kiên trì nổi, bị Bế Tiên Khí đánh trúng, cả người bị buộc phải rời khỏi đại trận.

Còn Quảng Thành Tử, Dược Sư, với nội tình và thực lực hùng hậu nhất, cũng chỉ kiên trì thêm nửa canh giờ, cuối cùng bị Bế Tiên Khí vô tận tiêu Ngũ Khí trong lồng ngực, tước Tam Hoa trên đỉnh đầu, ức vạn năm khổ tu, hủy hoại trong chốc lát.

Từ khi bày trận đến khi trong trận không còn một bóng người, còn chưa đầy một ngày, chúng Kim Tiên Côn Luân, các đệ tử thân truyền Tây Phương, đều từ chân tiên đắc đạo biến thành phàm nhân.

Giải quyết xong tất cả mọi người, Tam Tiêu lập tức rút Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, thân mình cùng ba người Dương Tiễn chợt lóe, đã xuất hiện ở bên ngoài.

Bên ngoài, trên đại địa, Quảng Thành Tử cùng chúng Kim Tiên và đệ tử thân truyền Tây Phương đang cuồng bôn trên mặt đất.

Thân là tiên thiên thần thánh, từ khi xuất thế đã có đạo hạnh trên tiên nhân, đâu có lúc nào chật vật như vậy.

Sắc mặt Vân Tiêu vẫn lạnh lùng như băng, đang chuẩn bị đánh ra một đạo pháp lực, tiễn Quảng Thành Tử và những người khác lên bảng.

Lúc này Dương Tiễn đứng ra, nắm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao: "Những người này không xứng để các sư thúc động thủ, hãy giao cho ta đi." Vân Tiêu khẽ gật đầu: "Cũng tốt." Bọn họ biết Dương Tiễn làm vậy là vì muốn tốt cho họ, không muốn họ dính quá nhiều sát lục chi khí, để tránh bất lợi cho việc tu hành sau này.

Ánh sáng trên tay Dương Tiễn chợt lóe, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay.

Mạnh mẽ vung lên, mấy đạo đao khí bùng phát, lao về phía Quảng Thành Tử và những người khác.

Hiện nay Quảng Thành Tử và những người khác không khác gì phàm nhân, nhìn đao khí nhanh như điện chớp, lao về phía mình, mặt đầy tuyệt vọng.

Chương 347

Đường đường Kim Tiên Côn Luân, đệ tử thân truyền Xiển giáo, vậy mà phải vẫn lạc trong tay một đệ tử Tam Đại của Tiệt giáo?

Hắn không cam tâm!

Không cam tâm a!

Lúc này, ngoài đại trận, Nhiên Đăng y sam tả tơi, bị Lục Nhĩ đè ép xuống hạ phong, khí tức toàn thân suy yếu, từng giọt máu tươi vương vãi trên không trung!

Còn Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử hợp lực chiến Huyền Quy, cũng căn bản không phải đối thủ.

Nhưng thấy Quảng Thành Tử lâm vào nguy cơ cực lớn, Nam Cực Tiên Ông cuối cùng cũng không nhịn được.

Lật bàn tay, vậy mà xuất hiện chí bảo chứng đạo của Nguyên Thủy, Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Ngọc Như Ý toàn thân trắng muốt ôn nhuận, phía trên lấp lánh uy áp khiến người ta nghẹt thở.

Từng tia Thánh đạo chi lực không ngừng xoay tròn, bao quanh, lan tràn, từng chút một, tỏa ra đại khủng bố, đại uy áp!

Bảo bối này, là do Thánh nhân ban tặng, chứa một kích của Thánh nhân, đủ sức xoay chuyển cục diện chiến trường.

Nam Cực Tiên Ông vốn định cuối cùng mới dùng Ngọc Như Ý này, đánh cho môn nhân Tiệt giáo một đòn bất ngờ, tiễn họ lên bảng.

Nhưng không ngờ, Quảng Thành Tử và những người khác đã nguy cấp rồi.

Điều này khiến Nam Cực Tiên Ông trong lòng lạnh lẽo, thân là đệ tử thân truyền của Xiển giáo Côn Luân, thực lực của Quảng Thành Tử và những người khác hắn biết rõ hơn ai hết.

Nhưng chính thực lực như vậy, lại bị gãy đổ trong Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận đó!

Giữa không trung, theo sự xuất hiện của Kim Ngọc Như Ý, tất cả mọi người trong lòng đều lạnh lẽo, chỉ cảm thấy bị một luồng khí cơ vô thượng khóa chặt.

"Sắc!" Nam Cực Tiên Ông rót một tia pháp lực vào Ngọc Như Ý, trong khoảnh khắc, trên Ngọc Như Ý, một luồng Thánh uy vô cùng to lớn thức tỉnh.

Chỉ riêng uy áp tỏa ra, đã nghiền nát mấy đạo đao khí do Dương Tiễn phóng ra!

Tiếp đó, Ngọc Như Ý đón gió biến lớn, hóa thành một hư ảnh Ngọc Như Ý khổng lồ, mạnh mẽ lao về phía Huyền Quy, Tam Tiêu, cùng mấy người Dương Tiễn, thế như bài sơn đảo hải, không thể ngăn cản.

"Đây là, lực lượng của Thánh nhân!" Huyền Quy và những người khác lập tức kinh hãi, một luồng hàn khí xộc thẳng vào tim.

Thánh nhân, trải vạn kiếp mà bất diệt, dính nhân quả mà chẳng nhiễm, cùng trời thường tại, cùng đạo đồng tồn, thủ đoạn của Thánh nhân, lợi hại đến mức nào?

Huyền Quy vạn vạn không ngờ rằng, Thánh nhân lại bất chấp võ đức như vậy, vậy mà lại đích thân ra trận.

Thánh nhân, cao cao tại thượng, không chủ động ra tay, tự nhiên sẽ không dính kiếp.

Nhưng nếu Thánh nhân đích thân ra trận, chủ động dính kiếp, thì

mức độ hung hiểm của lượng kiếp, sẽ trực tiếp tăng lên theo cấp số nhân, thậm chí phát triển đến mức không thể kiểm soát!

Bên cạnh Huyền Quy, sắc mặt ba người Tam Tiêu, Dương Tiễn tái mét, đồng loạt bay về phía Huyền Quy.

Bọn họ chưa chứng đạo Chuẩn Thánh, một kích của Thánh nhân, làm sao bọn họ có thể chịu đựng được.

"Huyền Thủy Quy Xác!" Tư niệm trong lòng Huyền Quy chợt lóe lên, trong chớp mắt tế xuất Huyền Thủy Quy Xác.

Ánh sáng màu lam nước vô cùng ôn nhuận, hóa thành một hàng rào khổng lồ, bao phủ toàn bộ Tam Tiêu và mấy người Dương Tiễn bên trong.

Lúc này, trên Đồng Quan, đồng tử Khổng Tuyên hơi co lại.

"Hảo Thánh nhân, vậy mà bất chấp thể diện như vậy, ra tay đối phó tiểu bối, ta quả nhiên đã được mở mang tầm mắt." Cho dù là Khổng Tuyên, lúc này cũng đầy vẻ khinh thường đối với Nguyên Thủy.

Đường đường một trong Tam Thanh, chư thiên Thánh nhân, tự hào Huyền Môn chính tông, lại toàn làm những chuyện ác độc.

Nay lại dám công khai ỷ lớn hiếp nhỏ, lấy thân phận Thánh nhân đối phó tiểu bối, quả thực lại một lần nữa phá vỡ giới hạn.

Khổng Tuyên trong lòng suy nghĩ, một kích của Thánh nhân, lại thêm Tam Bảo Ngọc Như Ý, có thể thấy uy lực của nó mạnh mẽ đến mức nào.

Chỉ dựa vào một mình Huyền Quy muốn chống đỡ, có chút khó khăn.

Giữa không trung, một đạo lưu quang xẹt qua, một thân ảnh ngũ

sắc đã sừng sững giữa không trung.

"Ngũ Sắc Thần Quang!" Khổng Tuyên Chuẩn Thánh đại viên mãn, pháp lực gần như cực hạn của cảnh giới Chuẩn Thánh hoàn toàn tuôn ra, thôi động thần thông thiên phú của mình.

Sau lưng y, năm đạo quang mang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng thẳng tắp xông thẳng lên trời.

Giữa không trung hình thành năm cột sáng với màu sắc khác nhau.

Chỉ riêng khí tức, cũng đã khiến Nam Cực Tiên Ông và các Chuẩn Thánh đại tu sĩ khác không thở nổi.

"Đây là… người tộc Phượng!" Nam Cực Tiên Ông cũng là Chuẩn Thánh lão làng, một trong Tam Thiên Khách ở Tử Tiêu Cung năm xưa, tự nhiên nhận ra thân phận của Khổng Tuyên.

Nhưng trên mặt hắn vẫn đầy vẻ khinh thường, thao túng Tam Bảo Ngọc Như Ý, không ngừng tụ thế, chậm rãi nhưng kiên định áp bức về phía Huyền Quy và đoàn người.

"Ngũ Sắc Thần Quang, xoát!" Khổng Tuyên cường đỉnh uy áp Thánh nhân trên Tam Bảo Ngọc Như Ý, chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đều sôi trào, bốc cháy!

Y thôi động thần thông, năm cột sáng ngũ sắc thông thiên triệt địa sau lưng, mạnh mẽ xoắn vào nhau, hóa thành một vòng sáng ngũ sắc, đánh về phía Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Dưới Thánh nhân, Khổng Tuyên chiến vô bất thắng, nhưng y lại chưa từng trải nghiệm thực lực của Thánh nhân.

Dưới ánh mắt của Nam Cực, Huyền Quy, và tất cả mọi người, Ngũ Sắc Thần Quang và Tam Bảo Ngọc Như Ý va chạm vào nhau.

Trong khoảnh khắc, vạn trượng quang mang bùng nổ, đạo uẩn

khủng bố, hóa thành bão tố cực mạnh.

Quét sạch bốn phương tám hướng, diễn hóa vô tận Địa Hỏa Thủy Phong.

Ngũ Sắc Thần Quang vốn quét sạch mọi vật, dường như gặp phải một ngọn thần sơn thái cổ, vậy mà bắt đầu tan rã từng tấc.

Trước sau chỉ kiên trì được mười mấy hơi thở, Ngũ Sắc Thần Quang tan nát, sắc mặt Khổng Tuyên trắng bệch, một ngụm tiên huyết phun ra.

Khí tức lập tức suy yếu, nhưng hai mắt lại càng lúc càng sáng ngời rực rỡ.

"Cái gì!

Cái này sao có thể!" Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử đồng tử co lại, mặt đầy vẻ khó tin.

Đó là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo được thôi động bằng đại pháp lực vô thượng của Thánh nhân a, Khổng Tuyên vậy mà chỉ bị trọng thương.

Chương 348

“Huyền Quy đạo hữu, tiếp theo, giao cho ngươi đó.” Thân hình Khổng Tuyên chợt lóe, mạnh mẽ lùi sang một bên.

Một kích Ngũ Sắc Thần Quang, tuy không ngăn được Tam Bảo Ngọc Như Ý, nhưng lại chặn được thế không thể ngăn cản của Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Dựa theo Huyền Thủy Quy Xác đã được Huyền Quy dưỡng vô số vạn năm, lại thêm công đức mà Thế Giới Thụ ban tặng hàng năm, chống đỡ Tam Bảo Ngọc Như Ý, hẳn không thành vấn đề.

“Đa tạ Khổng Tuyên đạo hữu.” Huyền Quy hướng Khổng Tuyên khẽ gật đầu, trên Huyền Thủy Quy Xác, ánh sáng mạnh mẽ bùng nổ, ức vạn đạo thần quang màu lam nước, nghênh đón Tam Bảo Ngọc Như Ý.

“Oanh!” Một tiếng va chạm còn kịch liệt hơn trước vang lên, khói bụi mịt mù, đạo uẩn hoành hành gần như hóa thành thực chất, che trời lấp đất, khiến chúng nhân đều phải che mắt lại.

Không lâu sau, khói bụi tan đi, một đạo bạch quang, mạnh mẽ bay ngược về tay Nam Cực Tiên Ông, chính là Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Nhìn sang, trên Huyền Thủy Quy Xác đối diện xuất hiện mấy vết nứt nhỏ li ti.

Thánh địa Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy mạnh mẽ đứng dậy.

Y chấp tay sau lưng, trên tay có từng tia kiếp khí Thiên Đạo bao quanh, điều này đại biểu cho việc Thánh nhân đã nhập kiếp.

Bỗng nhiên, Nguyên Thủy sắc mặt lạnh lẽo nhìn lướt qua Kim

Ngao Đảo, sát ý vô cùng kịch liệt đột nhiên bùng lên trên người y!

"Tiệt giáo!" Thân ảnh Nguyên Thủy chợt lóe, đã phá nát hư không, rời khỏi Côn Luân Sơn.

Ở một bên khác, trên Kim Ngao Đảo, cửa Bích Du Cung vốn rất ít khi mở từ khi Phong Thần đại kiếp bắt đầu, lúc này mạnh mẽ mở ra.

Thông Thiên thân vận đạo bào, chậm rãi bước ra khỏi Kim Ngao Đảo.

Hai mắt y nhìn xa xăm về phía Côn Luân Sơn, đầy vẻ thất vọng.

Khoảnh khắc tiếp theo, y xé rách không gian, trực tiếp lao về phía Đồng Quan.

Đồng Quan, bầu không khí lập tức đông cứng lại, Nam Cực tay cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý đứng giữa không gian, vẻ mặt khó khăn.

Vốn tưởng rằng sử dụng Tam Bảo Ngọc Như Ý, có thể lập công lớn, nhưng không ngờ lại là kết quả này.

Trong Tam Bảo Ngọc Như Ý chỉ chứa sức mạnh của một kích, hiện tại phải làm sao đây?

Nam Cực Tiên Ông toát mồ hôi hột, cũng không nghĩ ra đối sách.

Quảng Thành Tử và những người khác, đều là đệ tử thân truyền của Thánh nhân, trụ cột của Xiển giáo, nếu thật sự bị tiễn lên bảng, hắn làm sao bàn giao với Thánh nhân?

Đương nhiên, hiện tại chúng Kim Tiên Côn Luân, đệ tử thân truyền Tây Phương, bị tiêu Ngũ Khí trong lồng ngực, Tam Hoa trên đỉnh đầu, cũng không khác gì phàm nhân nữa.

Huyền Quy rút Huyền Thủy Quy Xác, ba người Tam Tiêu, Dương Tiễn hổ thị đam đam nhìn chằm chằm mấy người Quảng Thành Tử, tình thế vô cùng vi diệu.

Đúng lúc này, hư không đột nhiên trở nên nặng nề, không gian chân trời, chia thành hai.

Nguyên Thủy bước chân, chậm rãi bước ra từ đó, uy áp Thánh nhân, kinh thiên động địa.

"Là lão sư!" Quảng Thành Tử và những người khác lập tức kích động!

Kéo theo cả Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông cũng hưng phấn.

"Nguyên Thủy Thánh nhân!" Huyền Quy, Khổng Tuyên trong lòng lập tức chùng xuống, một kích mà Thánh nhân ký thác trong Tam Bảo Ngọc Như Ý, đã khiến họ khó lòng ứng phó.

Thánh nhân đích thân hiện thân, dựa vào họ thì vạn vạn không thể chống đỡ.

Ba người Dương Tiễn lập tức có chút xôn xao, Thánh nhân...

Tam Tiêu cảm nhận được cảm xúc của ba người Dương Tiễn, khẽ an ủi: "Sư điệt đừng hoảng, Tiệt giáo ta cũng có Thánh nhân, yên tâm." Lời nói của Tam Tiêu như ánh dương ấm áp, xua tan bóng tối trong lòng ba người Dương Tiễn.

Hư không, Nguyên Thủy chấp tay sau lưng, khi nhìn thấy Dương Tiễn bị tước Tam Hoa trên đỉnh đầu, tiêu Ngũ Khí trong lồng ngực, sắc mặt y khó coi!

Đồng tử y xoay chuyển, lạnh lùng nhìn Huyền Quy, Khổng Tuyên, cùng Tam Tiêu, mấy người Dương Tiễn, khoảnh khắc tiếp theo, không hề có dấu hiệu báo trước đã giơ tay lên, Tam Bảo Ngọc Như Ý được triệu hoán, mạnh mẽ xuất hiện trong tay Nguyên Thủy.

"Bọn các ngươi là lũ thấp sinh noãn hóa, đội lông mang sừng, không biết Thiên số, nghịch thiên mà hành, hợp đáng phải lên Phong Thần Bảng.

Hôm nay, Bản Tọa sẽ giúp các ngươi một tay, tiễn các ngươi lên Phong Thần Bảng tu hành.” Khoảnh khắc tiếp theo, uy lực của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thức tỉnh, mang theo Thánh đạo chi lực vô thượng, mạnh mẽ đánh về phía Huyền Quy và những người khác.

“Nguyên Thủy, năm xưa khi ở Quán Giang Khẩu, ngươi đã ra tay đối với môn nhân Tiệt giáo ta.

Bản Tọa không so đo với ngươi thì thôi, nay lại tái phạm, thật sự nghĩ Tiệt giáo ta dễ bị ức hiếp sao?” Lời vừa dứt, một đạo kiếm quang sắc bén xẹt qua hư không, mạnh mẽ đánh bay Tam Bảo Ngọc Như Ý, trả về tay Nguyên Thủy.

Giữa không trung một mảng lớn không gian sụp đổ, tan nát, Thông Thiên Giáo Chủ thân vận thanh y, chậm rãi bước ra, kiếm khí trên người thẳng tắp xông lên trời, bao phủ Nguyên Thủy.

Thánh nhân động thủ, khuấy động kiếp khí thiên địa, lập tức, Thái Thanh Lão Tử ở Thủ Dương Sơn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở Tu Di Sơn, cùng Nữ Oa ở Thái Tố Thiên đều lần lượt cảm nhận được.

Thánh địa Tu Di, Chuẩn Đề nhíu mày: “Sư huynh, thực lực của Thông Thiên tên này lại mạnh thêm mấy phần, không dễ đối phó a.” “Chỉ cần không mạnh đến mức đột phá giới hạn, thì có ích gì, Tiệt giáo phúc diệt, đã thành định cục.” Tiếp Dẫn thì vô sự, chư Thánh mưu tính, đã sớm tính toán diệt Tiệt giáo rồi.

Thực lực của Thông Thiên có mạnh đến đâu, chẳng lẽ còn có thể lật trời sao?

Chuẩn Đề vừa nghe, cảm thấy vô cùng có lý: “Sư huynh nói phải, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến đi.

Đáng thương cho Tiệt giáo Vạn Tiên Triều Thánh, ức vạn năm tích lũy nội tình khí vận hùng hậu, đều sẽ bị chúng ta chia cắt.” Nghĩ

đến khí vận Tiệt giáo, Nhân tộc, Chuẩn Đề liền không nhịn được mà chảy nước dãi.

Tây Phương, quá cần khí vận, quá cần nguồn tài nguyên này rồi.

Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh hai tay xoa Phong Thần Bảng, ánh mắt phức tạp, thở dài một hơi.

Chiến trường Đồng Quan, sắc mặt Nguyên Thủy lạnh đi: "Thông Thiên, tu đạo ức vạn năm, ngươi lại nói chuyện với sư huynh như vậy sao?" Thông Thiên cười khẩy: "Sư huynh?

Sớm ức vạn năm trước, khi Tam Thanh phân gia, ta đã không có sư huynh như ngươi.

Xiển giáo là Xiển giáo, Tiệt giáo là Tiệt giáo, thì có quan hệ gì nữa?" "Hảo ngươi, Thông Thiên!

Xem ra cái gọi là Tiệt giáo Vạn Tiên Triều Thánh đã khiến ngươi mê muội đầu óc rồi.

Nếu đã vậy, ta sẽ thay lão sư dạy dỗ ngươi một trận tử tế, để ngươi hiểu rằng không biết Thiên số, nghịch thiên mà hành sẽ không có kết cục tốt." Nguyên Thủy hiển nhiên đã động chân hỏa, khi nói chuyện, Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên sau lưng ẩn hiện, một khi cụ hiện hóa, trong khoảnh khắc đất trời chấn động, sơn hà gào thét, Hồng Hoang rung chuyển.

Ngay cả Quảng Thành Tử và những người khác cũng thầm kinh hồn bạt vía, bọn họ đương nhiên không phải sợ Nguyên Thủy không địch lại Thông Thiên.

Mà là lo lắng Nguyên Thủy mạo hiểm ra tay, bọn họ bị liên lụy.

Cần biết rằng, bọn họ hiện tại không phải tiên linh chi khu, với thân phàm nhân, chỉ cần hơi bị liên lụy một chút, e rằng sẽ thân tử đạo tiêu.

Chương 349

Thông Thiên không khỏi cười, chỉ vào Quảng Thành Tử nói: "Đúng vậy, Xiển giáo là gì, là Huyền Môn chính tông, là Bàn Cổ chính thống, thuận thiên mà hành, xiển thuật Thiên Đạo, là đạo thống Thánh nhân đệ nhất thiên hạ, nhưng kết quả thì sao?

Chỉ bồi dưỡng ra những đệ tử như thế này sao?" "Không chịu nổi một kích, bị ba đệ tử dưới trướng ta tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu, trở thành phế nhân, đệ tử Tiệt giáo ta quả thực tự thẹn không bằng." Nghe Thông Thiên trào phúng không hề che giấu, Nguyên Thủy triệt để nổi giận: "Thông Thiên, ngươi phóng tứ!" "Ngươi mới phóng tứ!" "Bàn Cổ Phiên!" "Tru Tiên Tứ Kiếm!" Gần như cùng một lúc, hai Thánh nhân đều tế xuất Tiên Thiên Chí Bảo của mình, bay lên cửu thiên, thân hình ẩn khuất không thấy.

Giữa không trung, tuy không thấy bóng dáng hai Thánh nhân, nhưng Thánh uy mênh mông vẫn vô cùng rõ ràng cho thấy, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã khai chiến.

Từng đạo Thánh nhân chi lực rớt xuống, từng chút từng chút một, nhưng lại nặng như vạn quân thần sơn.

Ép cho không gian kêu kẽo kẹt, Địa Hỏa Thủy Phong bạo động, ngay cả không gian, dường như cũng có dấu hiệu bị hủy diệt.

Điều này, hiển nhiên vẫn là Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn kiểm soát lực lượng giao chiến.

Bằng không, khoảnh khắc Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm va chạm, ức vạn dặm đại địa, đều sẽ hóa thành hư vô.

"Nhiên Đăng lão sư, Nam Cực lão sư, sư tôn người…" Quảng Thành Tử và những người khác sắc mặt tái nhợt, bồn chồn hỏi.

Nam Cực Tiên Ông nghiêm túc nói: "Yên tâm, lão sư sẽ không có chuyện gì đâu." Huyền Quy, Khổng Tuyên và những người khác ở bên cạnh thì thư thái hơn nhiều.

Đặc biệt là Huyền Quy thân là Phó Giáo Chủ Tiệt giáo, tự nhiên rõ ràng Thông Thiên Giáo Chủ hiện đã đạt đến cảnh giới nào, chỉ riêng một Ngọc Thanh, không làm gì được Thông Thiên Giáo Chủ.

Quả nhiên, mười mấy hơi thở sau, Thánh uy không ngừng kích động giữa không trung dần dần tiêu tán.

Chúng nhân chỉ cảm thấy mắt hoa lên, thân ảnh Nguyên Thủy, Thông Thiên, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt chúng nhân.

Nguyên Thủy ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Thông Thiên Giáo Chủ, hàn ý tràn ngập trong mắt.

"Hảo một Thông Thiên, rất tốt, môn nhân của ngươi tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu đệ tử thân truyền Xiển giáo ta, ức vạn năm khổ tu, hủy hoại trong chốc lát, chuyện này, ngươi nói thế nào?" Thông Thiên lạnh lùng nhìn Quảng Thành Tử và những người khác một cái, cười lạnh nói.

"Năm xưa khi nghị sự trong Tử Tiêu Cung, đã nói qua, đệ tử nhà ai lên bảng, đều tùy Thiên ý.

Xiển giáo các ngươi kỹ nghệ không bằng người, không tiễn họ lên bảng đã là tiện nghi cho họ rồi." Thông Thiên không chút khách khí phản bác, khiến sắc mặt Nguyên Thủy càng thêm khó coi.

Muốn phản bác, lại không biết nói từ đâu, đệ tử nhà ai lên bảng, đều dựa vào vận khí, đều tùy Thiên ý.

Nguyên Thủy thở dài một hơi trọc khí, biết hiện tại không phải lúc quyết chiến với Thông Thiên.

Y lạnh lùng nói: "Thông Thiên, nếu ngươi có bản lĩnh, ba tháng

sau, hãy lại đến Đồng Quan này tranh đoạt." Nói xong, hừ lạnh một tiếng, tùy tay vung lên, cuộn Nhiên Đăng, Nam Cực, chúng Kim Tiên Côn Luân, xé rách hư không, biến mất không thấy.

"Tiệt giáo ta, hành sự quang minh chính đại, có gì mà không dám?" Thông Thiên Giáo Chủ không hề sợ hãi, trực tiếp đồng ý.

Nói xong, y quay người nhìn về phía Tam Tiêu, vẻ lạnh lùng trên mặt tan đi, lộ ra một nụ cười.

"Các ngươi rất tốt, không làm mất mặt vi sư, cũng không làm mất mặt Tiệt giáo." Tam Tiêu có chút bồn chồn: "Sư tôn, vừa rồi…" Thông Thiên phất tay, hừ lạnh nói: "Môn nhân Xiển giáo kỹ nghệ không bằng người, lên bảng cũng là đáng đời, không tiễn họ lên bảng, đã là tiện nghi cho họ rồi, đáng lẽ phải cảm ơn mới phải." Sắc mặt Tam Tiêu dịu lại, Thông Thiên lại nói: "Kiếp khí đang dâng cao, các ngươi tạm thời hãy cùng ta về Kim Ngao Đảo đi.

Nơi này có Khổng Tuyên đạo hữu tọa trấn, vô ngại." "Vâng, sư tôn." Thông Thiên nói xong, cả người hóa thành một đạo lưu quang, dẫn Huyền Quy, Tam Tiêu và những người khác rời đi.

Còn về phần Khổng Tuyên, thì ở lại Đồng Quan, y vốn là nhân vật đã đi đến tận cùng của Chuẩn Thánh.

Vừa rồi thi triển Ngũ Sắc Thần Quang, giao thủ với Thánh nhân, tuy bị thương không nhẹ, nhưng lại trong cõi u minh lĩnh hội được một số điều huyền diệu, đúng là cơ hội tốt để y tham ngộ.

Trước Đồng Quan, Dược Sư, Di Lặc và mấy người khác sắc mặt tái nhợt, dường như chỉ một trận gió cũng có thể thổi bay họ.

"Bạch Liên lão sư, chúng ta, chúng ta còn có hy vọng khôi phục sao?" Bốn người Dược Sư gần như muốn khóc, họ lớn lên ở Tây Phương nghèo khó.

Ức vạn năm khổ tu, khai nguyên tiết lưu, mỗi một phần tài nguyên đều vô cùng trân quý, mới có được đạo hạnh như ngày nay.

Nhưng bây giờ thì sao, bị Tam Tiêu đáng ghét kia tiêu Ngũ Khí trong lồng ngực, tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu, đạo quả tu luyện vô số vạn năm tích lũy được, trong một sớm tan thành mây khói sao?

Đây là sự chênh lệch trời vực đến nhường nào.

Bạch Liên nhíu mày, lắc đầu nói: "Vạn vạn không ngờ, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận đó lại lợi hại đến vậy, vậy mà có thể tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu con người.

Về thương thế của các ngươi, ta cũng không có cách nào ứng phó.

Kế hoạch hiện tại, chỉ có thể về Tu Di Sơn thỉnh Thánh nhân lão sư nghĩ cách." Cơ Phát bước lên, mặt đầy vẻ khổ sở nói: "Ngay cả chư vị thượng tiên Tây Phương cũng muốn bỏ Tây Kỳ chúng ta mà đi sao?" Bạch Liên lập tức lắc đầu, trịnh trọng nói: "Công tử nói lời gì vậy?

Triều Ca, nhất định phải công phá, chỉ là sớm vài ngày, chậm vài ngày mà thôi." "Còn xin công tử dẫn nhân mã trở về Lâm Đồng Quan, tĩnh chờ vài ngày, chúng ta nhất định sẽ giúp Tây Kỳ, công nhập Triều Ca thành." Cơ Phát còn muốn hỏi thêm vài thứ, nhưng thấy Bạch Liên nói vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: "Vâng, Cơ Phát đã hiểu." Rất nhanh, Bạch Liên dẫn Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng bốn người trở về Tây Phương.

Cơ Phát dẫn mấy chục vạn đại quân, cũng trở về Lâm Đồng Quan.

Trong vỏn vẹn mấy tháng, đại quân Tây Kỳ khí thế như hồng, liên phá Tị Thủy Quan, Giới Bài Quan, Xuyên Vân Quan, Lâm Đồng Quan.

Quân tâm đang thịnh, chỉ tạm dừng vài ngày thì không thành vấn đề lớn.

Thánh địa Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy, Nam Cực Tiên Ông, chúng Kim Tiên Côn Luân tề tụ một đường.

Quảng Thành Tử và những người khác sắc mặt thê lương, thần tình bi thống nói: "Sư tôn, tu vi của chúng đệ tử…" Quảng Thành Tử và những người khác, đều là người có căn nguyên không tầm thường, phúc duyên sâu dày.

Từ trước đến nay dựa vào, chính là tu vi cao tuyệt này.

Hiện giờ tu vi bị phế, sự chênh lệch trong lòng thậm chí còn lớn hơn rất nhiều so với môn nhân Tây Phương.

"Tu vi?" Nguyên Thủy cao tọa trên Khánh Vân, vẻ mặt lạnh lùng.

"Hiện tại các ngươi còn lo lắng đến tu vi gì?" Nguyên Thủy nhìn chằm chằm chúng Kim Tiên Côn Luân, cùng Nhiên Đăng, Nam Cực hai người, dường như muốn trút hết cơn giận mà y phải chịu đựng từ Thông Thiên Giáo Chủ trước Đồng Quan.

"Trận chiến Đồng Quan, bảy người các ngươi liên thủ với bốn đệ tử Tây Phương hạ phàm xông vào Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận do Tam Tiêu bày ra, nhưng lại toàn bộ bị phế tu vi, đây là chiến tích đáng xấu hổ đến nhường nào." "Sau trận chiến này, tin tức chắc chắn sẽ truyền khắp Hồng Hoang, trong mắt người khác, chúng đệ tử Xiển giáo, Tây Phương giáo đều ra tay, nhưng lại bị ba đệ tử không danh tiếng của Tiệt giáo tước đi Ngũ Khí trong lồng ngực, vậy ức vạn tu sĩ Hồng Hoang sẽ nhìn Xiển giáo ta thế nào?" Nguyên Thủy tự xưng là Huyền Môn chính tông, không coi bất kỳ ai ra gì.

Trận chiến Đồng Quan, không nghi ngờ gì là một đòn giáng cực lớn đối với y.

Chúng Kim Tiên Côn Luân cũng biết chiến tích của mình quả thực đáng xấu hổ.

Từng người cúi đầu, không nói được một lời.

Nhiên Đăng bất đắc dĩ đành phải đích thân đứng ra giảng hòa, thở dài nói: "Lão sư, Quảng Thành Tử và những người khác cũng là một tấm lòng tốt, nhưng nào ngờ uy lực Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận quá mạnh, thật sự không thể trách họ." Nguyên Thủy cười lạnh một tiếng: "Cùng là đệ tử Huyền Môn, tu cùng thần thông, tiên pháp, hưởng cùng tài nguyên, ngươi nói cho ta biết, vì sao đệ tử Tiệt giáo có thể hơn xa bọn họ?" Lần này, ngay cả Nhiên Đăng cũng không nói nên lời.

Nguyên Thủy lại quở trách Quảng Thành Tử và những người khác một trận, rồi mới lệnh họ lui xuống.

Trong Ngọc Hư Cung chỉ còn lại Nguyên Thủy, Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng ba người.

Sắc mặt Nguyên Thủy vẫn còn có chút khó coi, nói với Nhiên Đăng: "Nhiên Đăng, ngươi cũng lui xuống trước đi." "Vâng." Nhiên Đăng chắp tay, lui xuống, trong lòng lạnh lẽo.

Thân là Phó Giáo Chủ Xiển giáo, mình có thể nói là vì Xiển giáo mà tận tâm tận lực.

Chương 350

Mình đã chứng đạo Chuẩn Thánh, theo lý mà nói là không cần nhập kiếp, nhưng theo lời thỉnh cầu của chúng Kim Tiên, vẫn hạ sơn.

Giao chiến với Lục Nhĩ, hắn cũng bị thương khá nặng, không cầu Thánh nhân thế nào thế nào.

Nhưng ngay cả một câu an ủi cũng không có, điều này càng khiến Nhiên Đăng trong lòng lạnh lẽo hơn.

Khi Nhiên Đăng rời đi, trong Ngọc Hư Cung rộng lớn, chỉ còn lại Nguyên Thủy và Nam Cực Tiên Ông, bầu không khí chợt đông cứng lại.

Nam Cực Tiên Ông do dự một lúc, rồi vẫn mở miệng hỏi: "Lão sư, chư vị sư đệ ức vạn năm khổ tu, được đến không dễ dàng, tiếp theo…" Nguyên Thủy nhíu mày nói: "Chuyện này ta sẽ đi Thủ Dương Sơn một chuyến, tìm sư huynh giúp đỡ." Nam Cực lại nói: "Vậy ba tháng sau, Thông Thiên sư thúc bày ra Tru Tiên Kiếm Trận…" Trong lòng Nam Cực vô cùng lo lắng, thân là một trong Tam Thiên Khách ở Tử Tiêu Cung năm xưa, Nhiên Đăng vô cùng rõ ràng Tru Tiên Kiếm Trận đại biểu cho điều gì.

Đây chính là trận pháp được Đạo Tổ tán thưởng là phi Tứ Thánh bất khả phá.

Uy lực đến nhường nào, chỉ dựa vào lão sư nhà mình, vạn lần khó có thể đối phó.

Dường như đã nhìn thấu nỗi lo lắng trong lòng Nam Cực Tiên Ông, sắc mặt Nguyên Thủy thản nhiên.

"Tru Tiên Kiếm Trận, quả thật phi Tứ Thánh bất khả phá, nhưng

nếu Tứ Thánh tề tụ thì sao?" Vài câu nói đơn giản của Nguyên Thủy, lại khuấy động ngàn con sóng, khiến Nam Cực Tiên Ông không khỏi kinh ngạc, tề tụ Tứ Thánh?

Hồng Hoang có Lục Thánh, Nữ Oa là Thánh mẫu Nhân tộc, quan hệ với Tiệt giáo vô cùng tốt, tự nhiên không thể trông cậy vào Nữ Oa ra tay giúp đỡ Thông Thiên!

Mà trừ Nữ Oa ra, những người còn lại, thì đã rõ ràng, hai Thánh nhân Tây Phương, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, và vị kia ở Thủ Dương Sơn.

Nguyên Thủy có thể thuyết phục hai vị Thánh nhân Tây Phương, Nam Cực Tiên Ông không hề ngạc nhiên, bởi vì từ trước đến nay quan hệ giữa Tây Phương giáo và Tiệt giáo đã rõ như ban ngày.

Nhưng nếu có thể thuyết phục được vị kia ở Thủ Dương Sơn, thì lại có chút khó tin rồi.

Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam giáo vốn là một nhà, liên hợp ngoại nhân cùng đối phó huynh đệ của mình, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng rất nhanh, Nam Cực Tiên Ông xua tan những ý nghĩ tạp nham trong lòng, y không quan tâm làm sao phá Tru Tiên Kiếm Trận, điều y quan tâm, là tương lai của Xiển giáo.

Thân là Chuẩn Thánh, mỗi cử động của Nam Cực Tiên Ông đều liên hệ với khí vận của Xiển giáo, khí vận của Xiển giáo càng mạnh, y càng nhận được nhiều lợi ích.

Y chỉ mong Tam Thanh huynh đệ tương tàn, Xiển giáo một mình độc bá, mang lại nhiều khí vận hơn cho y.

Nguyên Thủy trịnh trọng nói: "Ta tiếp theo sẽ rời Côn Luân Sơn một chuyến, ngươi hãy phụ trách tọa trấn Côn Luân." "Vâng, Thánh nhân." Nam Cực Tiên Ông vội vàng gật đầu, sau đó lui ra khỏi Ngọc

Hư Cung.

Trong Ngọc Hư Cung, không biết đã qua bao lâu, hai mắt Nguyên Thủy kiên định, xé rách không gian, bay về phía Thủ Dương Sơn.

Đồng thời, ở Nga Mi Sơn, trong La Phù Động, Triệu Công Minh cũng cuối cùng đã tham ngộ Pháp tắc Không gian đạt đến bảy thành.

Pháp tắc chi lực tham ngộ đến bảy thành, mỗi cử chỉ đều tựa như hóa thân của pháp tắc, càng ngày càng gần Đại Đạo.

Chỉ cần vượt qua Đại Đạo Thẩm Phán Lôi Kiếp, trong khoảnh khắc là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tồn tại ngang hàng với Thánh nhân Hồng Hoang.

"Kiếp khí lượng kiếp đã dâng đến cực hạn, cũng là lúc chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Ánh mắt Triệu Công Minh vô cùng thâm sâu, đối với Phong Thần đại kiếp, hắn thực ra đã chuẩn bị hai phương án.

Thứ nhất, đương nhiên là đặt hy vọng vào việc hắn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hắn chỉ cần thành công chứng đạo, thì tất cả khó khăn mà Tiệt giáo gặp phải, tự nhiên sẽ được giải quyết dễ dàng.

Phương án chuẩn bị thứ hai, thì đặt trên người Nữ Oa.

Nếu hắn không kịp chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước khi Tứ Thánh vây công Thông Thiên Giáo Chủ.

Khi đó Nữ Oa tự nhiên sẽ ra tay.

Nữ Oa những năm này, dưới sự hun đúc của vô tận khí vận Nhân tộc, tiến bộ cũng rất nhanh.

Có Nữ Oa ra tay, Tiệt giáo tuyệt đối sẽ không bại.

Nghĩ kỹ tất cả những điều này, xác định không có sơ hở nào, Triệu

Công Minh liền gọi Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Tư đến.

Còn về Lục Nhĩ, sau đại chiến Đồng Quan, y lại có cảm ngộ, trực tiếp bế quan không ra, đến nay Triệu Công Minh vẫn chưa gặp.

"Đệ tử Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti, bái kiến Lão Sư." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti cung kính hành lễ.

Triệu Công Minh ngẩng đầu nhìn Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti một cái, song mắt hơi sáng.

Hai người khí tức hùng hậu, gần như đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên cực hạn.

Tiếp theo có khả năng một lần đốn ngộ liền thành công chứng đạo.

Cũng có khả năng bị vây khốn mấy trăm, thậm chí mấy ngàn năm, nhưng có thể xác định chính là, cứ theo đà này, chứng đạo Đại La, Tam Hoa tụ đỉnh chỉ là vấn đề thời gian.

"Không tệ, xem ra chứng đạo Đại La, chỉ còn là vấn đề thời gian." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti nhìn nhau, có chút ngượng ngùng gãi đầu, cười nói: "Đều là Sư tôn dạy tốt, nếu không với tư chất của chúng con, sao có thể có ngày hôm nay." "Nếu các ngươi không cần mẫn, nỗ lực, thì sao có được tu vi như hiện giờ?" Triệu Công Minh nói xong, dừng một chút, lấy ra một chiếc ngọc phù màu vàng, thận trọng nói: "Vi sư muốn đi Hỗn Độn tranh đoạt một phen.

Ba tháng sau, Sư Tổ các ngươi sẽ bày Tru Tiên Kiếm Trận tại Đồng Quan.

Nếu Vi sư có thể trở về trước khi bày trận, mọi chuyện sẽ không sao.

Nếu không trở về, các ngươi hãy cầm khối ngọc phù này, đi Tam Thập Tam Thiên Thái Tố Thiên một chuyến, mời Nữ Oa Thánh Mẫu

xuất sơn.” “Lão Sư, chúng con minh bạch.” Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti nghiêm túc gật đầu.

Đợi đến khi họ nhìn lại Triệu Công Minh thì trên bồ đoàn đã không còn một bóng người.

Trong Hỗn Độn mênh mông, khí mù mịt lưu chuyển, địa hỏa thủy phong ở khắp nơi, tầm mắt chỉ thấy bóng tối và băng lãnh.

Triệu Công Minh sau khi tiến vào Hỗn Độn liền cố gắng hết sức rời xa Hồng Hoang, bay về phía sâu hơn của Hỗn Độn.

Hắn muốn tận lực áp chế tin tức đột phá của mình, tránh xuất hiện biến số.

Trên Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Lão Tử ngồi trên bồ đoàn.

Nguyên Thủy thì ngồi bên cạnh, hai người đều không nói gì, khiến khí tức trong Bát Cảnh Cung rộng lớn có chút trầm buồn.

“Đại huynh!” Nguyên Thủy mở lời: “Lần này đệ đến là để cầu thuốc cho mấy đệ tử bất tài của đệ.” Bảy vị Kim Tiên còn lại của Côn Luân, đều bị người ta tiêu đi ngũ khí trong lồng ngực, tước mất tam hoa trên đỉnh đầu, đọa làm phàm nhân.

Muốn bọn họ khôi phục như xưa, chỉ có ba cách.

Thứ nhất, dùng bản nguyên Thánh nhân để trọng tố căn cơ, đạo quả cho bọn họ.

Thứ hai, tìm được Hỗn Độn Đạo Nguyên, cũng có thể bổ sung căn cơ bị tổn thương cho bọn họ.

Thứ ba, chính là Cửu Chuyển Niết Bàn Đan do Thái Thanh luyện chế.

Chương 351

Trong ba cách này, cách thứ nhất phải hao tổn bản nguyên Thánh nhân, cái giá quá lớn, Nguyên Thủy tự nhiên không muốn dùng.

Hơn nữa, ba tháng sau sẽ phải giao chiến với Thông Thiên Giáo Chủ, lúc này dùng cách này chẳng khác nào tự chặt một đao.

Còn về Hỗn Độn Đạo Nguyên, chỉ có trong Hỗn Độn mới có, vô cùng hiếm có.

Vạn năm, mười vạn năm, thậm chí thời gian dài hơn nữa cũng chưa chắc đã tìm được.

Cách đại chiến chỉ còn hai ba tháng, Nguyên Thủy không có thời gian để tìm.

Bởi vậy chỉ còn cách thứ ba, đến cầu Cửu Chuyển Niết Bàn Đan do Thái Thanh Lão Tử luyện chế.

Cửu Chuyển Niết Bàn Đan, lấy từ phượng hoàng dục hỏa trùng sinh, cửu chuyển dục hỏa, mỗi một lần dục hỏa đều có thể khôi phục một phần căn cơ.

Sau chín chuyển, đạo cơ khôi phục, tu vi trở lại đỉnh phong.

Thái Thanh gật đầu: "Đại chiến Đồng Quan, ta cũng đã nghe nói, Quảng Thành Tử bọn họ bị tiêu đi ngũ khí trong lồng ngực, tước mất tam hoa trên đỉnh đầu, quả thực khó làm." "Bởi vậy đệ mới đến chỗ Đại huynh, muốn cầu Cửu Chuyển Niết Bàn Đan." Thái Thanh nhíu mày: "Cửu Chuyển Niết Bàn Đan cực kỳ khó luyện chế, đoạt tạo hóa của nhật nguyệt, xâm toàn tức của thiên địa, hao phí vô số trân tài, vạn năm cũng chỉ luyện được một viên, trong tay ta cũng chỉ còn bốn viên." "Chỉ có bốn viên." Nguyên Thủy lập tức lâm vào khó xử,

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh, Thái Ất, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, tổng cộng bảy người, làm sao chia bốn viên đan dược này?

Nhưng nếu không cầu được đan dược, đệ tử chân truyền của Côn Luân đường đường, Thập Nhị Kim Tiên, lại như phế nhân, thành thể thống gì?

Nguyên Thủy thở dài: "Dám hỏi Đại huynh, còn có cách nào khác không?" "Trừ việc dùng bản nguyên huynh đệ chúng ta để cứu chữa ra, chỉ còn con đường Hỗn Độn Đạo Nguyên này, nhưng Hỗn Độn Đạo Nguyên vô cùng quý hiếm, trong tay ta cũng không có." Thái Thanh lắc đầu.

"Vẫn xin Đại huynh ban thuốc, cứu giúp môn nhân Xiển Giáo của đệ." Thái Thanh khẽ gật đầu, vung tay, bốn bình ngọc xuất hiện giữa không trung, rơi vào tay Nguyên Thủy.

Cầu được thuốc xong, Nguyên Thủy lại nói: "Đại huynh, Thông Thiên từ khi phân gia đến nay càng ngày càng cuồng vọng, không coi ai ra gì.

Ba tháng sau, còn muốn bày Tru Tiên Kiếm Trận ở Đồng Quan, hành động cuồng bội như vậy, xin Đại huynh ra tay, cùng đệ đối phó Thông Thiên!" Nguyên Thủy nói ra trọng tâm của chuyến thăm lần này, trên mặt Thái Thanh cũng lộ ra vẻ do dự.

"Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam Giáo vốn là một nhà, Tam Thanh đồng căn đồng nguyên, cùng tu hành ức vạn năm, nay sao lại đến mức phải ra tay với huynh đệ ruột thịt?" "Đại huynh, không phải chúng ta muốn ra tay với Thông Thiên, mà là Thông Thiên đã sai lầm lớn." Nguyên Thủy lấy ra sát thủ giản, từng chữ từng câu nói: "Đại huynh, Thiên Đạo chí công, duy trì vạn vật vận chuyển, Hồng Hoang này vốn nên do Thánh nhân chúng ta cùng nhau chấp chưởng.

Nhưng Tiệt Giáo những năm qua, tự hào vạn tiên triều bái, môn nhân đệ tử khắp Hồng Hoang, đồng thời phù trì Nhân Tộc, Nhân Tộc Khí Vận ngày càng mạnh, cường cường liên thủ như vậy, Hồng Hoang này há chẳng phải thành một lời độc đoán của Thông Thiên sao?

Đến lúc đó, lại đặt Thánh nhân chúng ta vào vị trí nào?

Hơn nữa, Hồng Hoang Khí Vận vốn là hằng định, không tăng không giảm.

Tiệt Giáo do Thông Thiên sáng lập, ngày càng mạnh, chiếm đoạt Thiên Đạo Khí Vận càng lúc càng nhiều, đã từng nghĩ đến hoàn cảnh của chúng ta chưa?

Lần này, là chúng ta vạn phần bất đắc dĩ mới ra tay phản kích." Thái Thanh thở dài, Nguyên Thủy đã nói đúng trọng điểm.

Đại kiếp lần này, suy cho cùng chính là tranh chấp đạo thống, chẳng qua là mượn chuyện Hạo Thiên Phong Thần để thể hiện ra mà thôi.

"Ngươi có rõ không, năm xưa tại Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ từng nói, Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá?

Tính cách Thông Thiên thẳng thắn, không bao giờ vòng vo, chúng ta phải đối phó thế nào?" Trong Hồng Hoang Lục Thánh, Đạo Hạnh thâm hậu nhất, không nghi ngờ gì là Thái Thanh.

Nhưng xét về chiến lực, thì là Thông Thiên Giáo Chủ nắm giữ vô thượng sát phạt chí bảo.

Đơn đấu, Thái Thanh hoàn toàn không nắm chắc có thể chiến thắng Thông Thiên, cho dù có thêm Nguyên Thủy, cũng không phải đối thủ.

Nguyên Thủy khẳng định: "Đúng vậy, Đạo Tổ quả thực đã nói,

Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá, nhưng phe chúng ta, quả thực có bốn vị Thánh nhân a." "Bốn vị Thánh nhân?" Bỗng nhiên, đồng tử Thái Thanh co lại: "Ý ngươi là, liên thủ với hai người phương Tây." Tam Thanh tự mình ra tay thì không có gì đáng nói, nhưng nếu liên thủ với người ngoài để đối phó huynh đệ ruột thịt, thì thật khó nghe.

Nguyên Thủy khẳng định: "Không sai, đệ đã hẹn với hai vị Đạo hữu phương Tây, đến lúc đó sẽ cùng ra tay, tập hợp sức mạnh của Tứ Thánh, phá Tru Tiên Kiếm Trận, dễ như trở bàn tay.

Đến lúc đó, chúng ta tự nhiên có thể chia sẻ lợi ích mà chúng ta đáng được hưởng." Trong mắt Nguyên Thủy đầy tự tin, dường như đã thấy cảnh Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Tiệt Giáo đại bại, Xiển Giáo đại hưng.

Thái Thanh nhíu mày: "Nhị đệ, liên thủ với người ngoài cùng đối phó huynh đệ ruột thịt, khiến ức vạn tu sĩ Hồng Hoang nhìn chúng ta thế nào?" Nguyên Thủy trầm mặc một lát, nói: "Sau khi đại phá Tru Tiên Kiếm Trận, Khí Vận của Nhân Tộc và Tiệt Giáo, có thể chia cho Đại huynh bốn thành." Lời này vừa ra, sắc mặt Thái Thanh lập tức biến đổi, không ngờ Nguyên Thủy ra tay lại hào phóng đến vậy.

"Được, vậy ba tháng sau, trước Đồng Quan, không gặp không về." Nguyên Thủy rời khỏi Thủ Dương Sơn, Huyền Đô bước vào Bát Cảnh Cung, trên mặt mang theo một tia không đành lòng.

"Lão Sư, thật sự phải làm như vậy sao?" Thái Thanh mặt đầy thâm trầm, mang theo một tia thờ ơ, không đáp vấn đề của Huyền Đô.

Huyền Đô tự biết không thể thuyết phục Lão Sư nhà mình, đành bỏ qua rời đi.

Côn Luân Sơn, trước một thung lũng phong cảnh tú lệ, các Kim Tiên của Côn Luân tề tựu.

Trận chiến Đồng Quan, một đám Kim Tiên bị Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận tiêu đi ngũ khí trong lồng ngực, tước mất tam hoa trên đỉnh đầu, trở thành phế nhân, không thể tu hành, tự nhiên tụ tập lại một chỗ.

Văn Thù Chân Nhân mặt mày ủ rũ, thở dài: "Chư vị Sư huynh, Lão Sư đi chỗ Đại Sư Bá cầu thuốc, liệu có thể chữa khỏi vết thương cho chúng ta không?" "Đại Sư Bá có thuật luyện đan đứng đầu Hồng Hoang, nhất định có thể chữa khỏi vết thương trên người chúng ta." Từ Hàng đối với Lão Sư nhà mình, vẫn luôn đầy tin tưởng.

Nhiên Đăng thở dài: "Hy vọng là vậy đi." Trận chiến Đồng Quan, Nhiên Đăng cũng bị thương không nhẹ, chỉ dựa vào bản thân để khôi phục, ít nhất cũng phải mất mấy vạn năm công phu.

Lúc bình thường, ngụm khổ này, Nhiên Đăng nuốt cũng nuốt.

Nhưng hiện giờ là lúc nào, Phong Thần Đại Kiếp, kiếp khí tung hoành, tràn ngập thiên địa, làm sao có thời gian cho hắn bế quan khôi phục thương thế.

Lúc này Nhiên Đăng cần là một bản thân hoàn toàn ở trạng thái đỉnh phong.

Bởi vậy Nhiên Đăng cũng gửi gắm hy vọng phục hồi hoàn toàn vào Nguyên Thủy.

Mình vì Xiển Giáo tận tâm tận lực, Thánh nhân tổng không thể ngồi yên không lo chứ?

Phổ Hiền cười nhạt một tiếng: "Chúng ta có thể khôi phục tu vi, còn đám người phương Tây thì không dễ như vậy, phương Tây bần hàn, không có kỳ trân dị bảo, muốn khôi phục tu vi, còn không biết phải khổ tu bao nhiêu vạn năm." Lời này vừa ra, lập tức truyền đến một trận cười khẽ.

Từ trước đến nay, các Kim Tiên của Côn Luân vẫn luôn kiêu ngạo, coi thường.

Không chỉ coi thường Tiệt Giáo những kẻ sinh từ ẩm thấp, trứng hóa thành, mà còn coi thường môn nhân phương Tây bần hàn.

Cũng chỉ là lần này hai bên hợp tác, nếu không ngày thường gặp mặt, ít nhiều cũng phải châm chọc vài câu.

Đúng lúc Nhiên Đăng và các Kim Tiên đang uống trà tán gẫu, một đóa đào hoa bay đến, hương khí vấn vít, truyền đến một câu nói: "Chư vị Sư đệ, Lão Sư truyền triệu các ngươi đến Ngọc Hư Cung nghị sự." "Lão Sư truyền triệu, chắc hẳn là cầu được linh đan diệu dược rồi!" "Chúng ta nhanh chóng đi thôi, đừng chậm trễ thời thần." Mọi người mắt sáng rực, lập tức phi nước đại đến Ngọc Hư Cung.

Đến bên ngoài Ngọc Hư Cung, Nam Cực Tiên Ông đã đợi sẵn.

"Chư vị Sư đệ đến cũng không chậm." Nam Cực Tiên Ông đùa một câu, trận chiến Đồng Quan lần này, hắn có thể nói là lông tóc không tổn hại.

"Lão Sư truyền triệu, lẽ nào có thể chậm trễ." Nam Cực Tiên Ông cười cười, không nói gì, chỉ chỉ Ngọc Hư Cung: "Chư vị Sư đệ xếp hàng, từng người một vào đi." "??" Các Kim Tiên lập tức sững sờ, không biết làm sao, "từng người một vào đi" chỉ phát một viên đan dược thôi, đâu cần phải từng người một vào?

"Không sai, Lão Sư truyền lời bảo các ngươi từng người một vào, không được chậm trễ." Nam Cực Tiên Ông khẳng định lại một lần nữa.

Các Kim Tiên lập tức có chút mơ hồ, chuyện gì vậy, mà đáng để Lão Sư từng người một gặp họ.

Nhưng đã là lời Lão Sư nói, mọi người cũng không thể không

tuân, sau khi bàn bạc, đều nhìn về phía Nhiên Đăng.

Chương 352

"Nhiên Đăng Lão Sư, theo tư lịch, bối phận, ngài đều ở trên chúng ta, ngài vào trước đi." "Được." Nhiên Đăng cũng không từ chối, trực tiếp đẩy cửa bước vào Ngọc Hư Cung.

Người đầu tiên đi vào, khả năng lớn nhất là sẽ nhận được thứ tốt.

Hắn không cầu gì khác, chỉ cầu Thánh nhân ban cho viên đan dược, có thể giúp hắn khôi phục thương thế là được.

Ngọc Hư Cung, vẫn như cũ, gạch ngọc trắng lát nền, tử khí bốc lên huyền diệu, tiên thiên tinh khí cuồn cuộn, Đạo Uẩn Thánh nhân ở khắp nơi.

Nguyên Thủy ngồi trên bồ đoàn, uy nghiêm tỏa ra, như một ngọn núi cao không có tận cùng, khiến người ta lập tức khởi kính sợ.

Nhiên Đăng đi đến phía dưới Nguyên Thủy, cung kính hành lễ: "Nhiên Đăng, bái kiến Lão Sư." "Đứng dậy đi." Nguyên Thủy vung tay, một lực đạo ôn hòa nâng Nhiên Đăng dậy.

"Khái khái." Sắc mặt Nhiên Đăng lập tức trắng bệch, ho khan mấy tiếng, nhưng rất nhanh sắc mặt lại trở lại bình thường.

"Trận chiến Đồng Quan, ngươi đối địch Lục Nhĩ, đã xuất rất nhiều sức lực, tất cả những điều này, Vi sư đều nhìn thấu trong lòng, ngươi vì Xiển Giáo của ta đã xuất đại lực a." Nguyên Thủy ngữ trọng tâm trường nói.

Nhiên Đăng trong lòng thầm cảm động, thì ra Thánh nhân vẫn biết công lao của hắn.

Nhưng rất nhanh, Nguyên Thủy chuyển giọng, khó xử nói: "Ngươi cũng biết, lần này Vi sư đi Thủ Dương Sơn, là để cầu thuốc

cho các ngươi.

Đại Sư Bá của ngươi thuật luyện đan đã đạt đến đỉnh cao, nhưng thần đan trợ người nghịch thiên cải mệnh, trọng tố đạo quả cũng không phải dễ dàng luyện chế.

Mặc dù thần đan chưa cầu được, nhưng Vi sư lại cầu được cho ngươi một viên Cửu Chuyển Kim Đan." Nói xong, Nguyên Thủy lấy ra một hộp ngọc, đưa cho Nhiên Đăng.

"Gì, Cửu Chuyển Kim Đan?" Nhiên Đăng lập tức ngây người.

Cửu Chuyển Kim Đan là tốt, nhưng chỉ có tác dụng với Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên.

Nhưng hắn là Chuẩn Thánh a, Cửu Chuyển Kim Đan cái gì đó, đối với hắn mà nói không phải là không có tác dụng, nhưng tác dụng cũng chỉ là một giọt nước trong biển cả.

Nếu vết thương trên người hắn cần một vạn năm mới có thể khôi phục.

Cửu Chuyển Kim Đan nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp hắn sớm hơn ba trăm năm.

Ba trăm năm thời gian, có tác dụng gì?

Chín trâu mất một sợi lông!

"Đã nhận Kim Đan, thì xuống đi." Thanh âm Nguyên Thủy lại truyền đến.

Nhiên Đăng trong lòng tuy vạn phần không cam lòng, nhưng chỉ có thể đứng dậy cáo lui.

Bên ngoài Ngọc Hư Cung, thấy Nhiên Đăng đi ra, các Kim Tiên không xúm lại vây quanh.

"Nhiên Đăng Lão Sư, Sư tôn nói gì vậy?" "Có phải cầu được thần

đan, có thể giúp chúng ta khôi phục đạo quả không?" Mọi người vội vàng hỏi, nhưng Nhiên Đăng lại không có tâm tình trò chuyện, vội vàng ứng phó mấy câu rồi rời đi.

Quảng Thành Tử vội vàng là người thứ hai bước vào, đối với vị đệ tử chân truyền đứng đầu này, Nguyên Thủy vẫn rất yêu thương.

Chẳng nói hai lời, liền ban cho một viên Cửu Chuyển Niết Bàn Đan.

Quảng Thành Tử ôm Cửu Chuyển Niết Bàn Đan, ngửi mùi hương tỏa ra từ trong ra ngoài, kích động đến đỏ cả mặt.

Có viên thần đan này, trọng tố đạo quả, khôi phục tu vi, căn bản không mất bao lâu.

Rất nhanh, Quảng Thành Tử nghĩ đến điều gì đó, lúc nãy Nhiên Đăng Lão Sư đi ra, sắc mặt lại ủ rũ chán nản.

Chẳng lẽ, Nhiên Đăng Lão Sư nhận được, không phải Cửu Chuyển Niết Bàn Đan?

Suy nghĩ này chợt lóe lên trong lòng Quảng Thành Tử, chắp tay với Nguyên Thủy: "Đệ tử đa tạ Sư tôn ban đan." Nguyên Thủy khẽ gật đầu: "Đã nhận đan dược, thì xuống hảo hảo tu hành đi, tuyệt đối đừng để Vi sư thất vọng lần nữa." "Vâng, Lão Sư." Quảng Thành Tử rời khỏi Ngọc Hư Cung, giống như Nhiên Đăng, lập tức các Kim Tiên xúm lại, bảy miệng tám lưỡi hỏi han.

Nhưng Quảng Thành Tử miệng rất kín, không tiết lộ một lời nào, đi thẳng.

Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử lần lượt đi vào, rồi đến lượt Xích Tinh Tử là Nhị Sư Huynh.

Xích Tinh Tử đi vào, cũng rất nhanh đi ra, trong lòng thầm vui mừng, có Cửu Chuyển Niết Bàn Đan ở đây, khôi phục Đạo Hạnh, chỉ

còn là vấn đề thời gian.

Tiếp theo, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi vào, không ngoài ý muốn, cũng đều nhận được một viên Cửu Chuyển Niết Bàn Đan.

Còn về Từ Hàng, Phổ Hiền, Văn Thù ba người, đãi ngộ giống như Nhiên Đăng, chỉ nhận được một viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Ba người mang tâm trạng không cam lòng đi trên con đường về động phủ.

Từ Hàng sắc mặt ủ rũ: "Không ngờ, Lão Sư cầu nửa ngày, chỉ cầu được một viên Cửu Chuyển Kim Đan, thứ này đối với chúng ta có tác dụng gì?" Văn Thù thở dài: "Chúng ta là Cửu Chuyển Kim Đan, e rằng Quảng Thành Tử Sư huynh, Nhiên Đăng Lão Sư cũng vậy, cũng trách không được Nhiên Đăng Lão Sư đi ra sắc mặt khó coi." Ngược lại là Phổ Hiền, có chút phẫn nộ bất bình: "Thế này thì đến bao giờ mới khôi phục được tu vi?" Đạo quả vỡ nát, không phải ăn chút Cửu Chuyển Kim Đan là có thể khôi phục được.

"Hiện giờ còn có thể làm gì?

Đành đợi từ từ vậy." Từ Hàng nói xong quay người rời đi.

Động phủ của Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân.

Bốn người nhìn viên kim đan trên tay lưu quang tràn ngập, óng ánh rạng rỡ, tròn trịa vô cùng, không một chút tỳ vết nào, cả người đều kích động.

Tu vi khôi phục, chính là lúc này!

Bốn người không chút do dự, ngửa đầu, lập tức nuốt viên Cửu Chuyển Niết Bàn Đan trên tay xuống.

Trong khoảnh khắc, lực tạo hóa vô cùng bùng phát, trực tiếp nhấn chìm họ.

Lần Niết Bàn đầu tiên, bắt đầu!

Vô cùng tạo hóa tinh khí, không ngừng xông rửa đạo quả của họ, nghịch thiên cải mệnh, đoạt huyền cơ của nhật nguyệt.

Dẫn ra tiềm lực khổng lồ vô hạn ẩn chứa trong cơ thể họ.

Lần Niết Bàn đầu tiên, tốn trọn ba ngày mới kết thúc.

Cùng lúc đó, trong cơ thể bốn người, truyền đến một lực hút khổng lồ, nuốt chửng bốn biển tám hoang, không ngừng nuốt lấy linh khí nồng đậm xung quanh.

Luyện Tinh Hóa Khí.

Luyện Khí Hóa Thần.

Luyện Thần Phản Hư.

Chương 353

Luyện Hư Hợp Đạo.

Sau lần Niết Bàn đầu tiên, tu vi của bốn người đều vọt lên đến đỉnh phong Luyện Hư Hợp Đạo, chỉ còn một bước nữa là có thể thành tiên.

Lúc này, trên Tu Di Sơn, Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng thần sắc tiều tụy.

Ức vạn năm khổ tu, vậy mà hủy trong tay Tam Tiêu, không cam lòng, bọn họ không cam lòng a!

Nhưng không cam lòng thì có ích gì, sự đã rồi, không thể vãn hồi được nữa.

Với cảnh tượng bần hàn như Tây Phương, muốn khôi phục tu vi thời kỳ đỉnh phong, thật xa vời vô vọng a.

"Chư vị Sư đệ, Lão Sư gọi các ngươi." Bạch Liên Đồng Tử đi đến, nói với bốn người.

"Vâng." Bốn người nhìn nhau chua xót, một đường lên Tu Di Sơn, đến bên Bát Bảo Công Đức Trì, cung kính hành lễ với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng, bái kiến Lão Sư." Bốn người đồng loạt hành lễ, trên mặt khó che giấu vẻ tiều tụy.

Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lại vô cùng ung dung, dường như không coi chuyện này là gì.

Dược Sư mở lời trước, than khóc: "Sư tôn, Sư thúc, xin hãy làm chủ cho chúng con a, môn nhân Tiệt Giáo quả thật vô sỉ, ám toán chúng con, đệ tử chúng con giờ đây, đều đã thành phế nhân cả rồi, Tây

Phương chúng ta bần hàn, đệ tử chúng con không biết bao giờ mới có thể khôi phục tu vi.” Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng cũng đều chua xót, người nghe đau lòng, người nghe rơi lệ.

“Chuyện nhỏ mà thôi, việc gì phải kinh hoảng?” Chuẩn Đề phong khinh vân đạm, như thể ăn cơm uống nước đơn giản, mang một phong thái Thái Sơn sập trước mặt mà sắc mặt không đổi.

Lần này, Dược Sư bốn người hoàn toàn ngây người.

Phải biết, bọn họ không phải tu vi bình thường bị phế, mà là đạo quả bị tổn thương.

So với tu vi bị phế, đạo quả bị tổn thương, điểm khó nhất chính là ở đạo quả.

Đạo quả là gì?

Dấu ấn bản nguyên của ức vạn năm khổ tu, chính là đạo quả.

Tu vi bình thường bị phế, với sức mạnh Thánh nhân, không phí chút sức lực nào cũng có thể khôi phục.

Nhưng tầng thứ đạo quả, liên quan đến quy tắc Đại Đạo, ngay cả Thánh nhân cũng không thể nhúng tay can thiệp.

Trừ khi sử dụng bản nguyên Thánh nhân, nhưng như vậy lại được không bù mất.

Theo như hiểu biết của bọn họ về Sư thúc nhà mình, tiếp theo Sư thúc chẳng phải nên khóc lóc thảm thiết sao.

Sao lần này lại phong khinh vân đạm như vậy, quả thật khiến Dược Sư và những người khác khó tin.

Bọn họ lại nhìn về phía Sư tôn Tiếp Dẫn, chỉ thấy Tiếp Dẫn mỉm cười với họ, sắc mặt cũng không đổi.

“Sư tôn.” Dược Sư muốn nói lại thôi, Sư tôn, Sư thúc sẽ không bị

kích thích gì đó chứ?

Tiếp Dẫn từ tốn nói: "Tu vi bị phế, cũng không có gì khó khăn.

Ngô và Sư thúc của các ngươi những năm qua, nghiên cứu Tây Phương Bát Bách Bàng Môn, nghiên cứu ra vô thượng diệu pháp.

Các ngươi cứ theo diệu pháp chúng ta truyền thụ mà tu hành, không cần bao lâu, đạo hạnh của các ngươi tự nhiên có thể khôi phục đến đỉnh phong." Dược Sư vừa nghe, ánh mắt lập tức sáng rực: khôi phục tu vi?

"Dám hỏi Lão Sư, là diệu pháp nào." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đồng thanh mở lời: "Xá Lợi Tử tu hành chi pháp." "Xá Lợi Tử tu hành chi pháp?

Đó là gì?" Dược Sư và những người khác cũng coi như thông hiểu vạn tộc tu hành chi pháp của Hồng Hoang, nhưng Xá Lợi Tử chi pháp này, chưa từng nghe nói đến.

Tiếp Dẫn giải thích: "Xá Lợi Tử tu hành chi pháp, cố danh tư nghĩa, chính là tu một viên Xá Lợi Tử.

Xá Lợi Tử thay thế đạo quả bản thân.

Các ngươi ức vạn năm khổ tu, mặc dù đạo quả có vấn đề, nhưng cảm ngộ ức vạn năm qua vẫn còn.

Đủ để trọng tố Xá Lợi Tử, khôi phục đạo hạnh, không thành vấn đề lớn." Dược Sư do dự một chút, hỏi: "Dám hỏi Lão Sư, pháp này có tệ đoan gì không?" Tiếp Dẫn gật đầu: "Tệ đoan thì có, đó chính là tốc độ tu hành quá nhanh, nhưng chỉ cần các ngươi chú trọng củng cố căn cơ, tệ đoan duy nhất này, tự nhiên cũng không còn tồn tại nữa." Di Lặc vẫn còn chút do dự: "Dám hỏi Lão Sư, trừ Xá Lợi Tử tu hành chi pháp này ra, còn có cách nào khác không?" Xá Lợi Tử tu hành chi pháp này, hiển nhiên là do Sư tôn, Sư thúc vừa mới sáng tạo ra.

Hắn Di Lặc không muốn làm chuột bạch thí nghiệm đầu tiên.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vẻ mặt ai sầu: "Còn lại tự nhiên là có cách, nhưng Tây Phương chúng ta quá bần hàn, những cách đó, một cái cũng không dùng được." Trên Tu Di Sơn, trầm mặc một lúc, Dược Sư bỗng ngẩng đầu.

"Khẩn xin Lão Sư truyền cho chúng con Xá Lợi Tử tu hành chi pháp." Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng ba người theo sát phía sau: "Khẩn xin Lão Sư truyền thụ." Vì đã không còn cách nào khác, thì họ đành còn nước còn tát.

Biết đâu Xá Lợi Tử tu hành chi pháp này, thật sự có hiệu quả kỳ diệu.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lấy ra bốn thẻ ngọc giản đã chuẩn bị sẵn, giao vào tay Dược Sư bốn người.

Dược Sư bốn người nhận Xá Lợi Tử tu hành chi pháp, về động phủ tham ngộ, tu hành.

Dược Sư bốn người mặc dù tu vi bị phế, nhưng kinh nghiệm tu hành ức vạn năm vẫn còn đó.

Thêm vào đó trên Tu Di Sơn, có rất nhiều linh túy cung cấp cho họ sử dụng.

Chỉ ba ngày sau, một viên Xá Lợi Tử vàng óng, tròn trịa, giống như Kim Đan, từ từ ngưng tụ trong cơ thể họ.

Khoảnh khắc ngưng tụ, bốn người bỗng mở bừng mắt, thần quang lấp lánh, tu vi toàn thân, bắt đầu tăng vọt với tốc độ cực nhanh!

Từ Luyện Tinh Hóa Khí, trực tiếp vượt qua các cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, thẳng đến Địa Tiên.

Hơn nữa căn cơ hùng hậu vững chắc, thậm chí còn mạnh hơn

trước đây.

Dược Sư bốn người lập tức đại hỉ, không ngờ, cái gọi là Xá Lợi Tử tu hành chi pháp do Lão Sư và những người khác sáng tạo ra này, lại thật sự có diệu dụng đến vậy!

Ngay lập tức, bốn người không còn lo lắng gì khác, lao đầu vào tu hành, tranh thủ sớm ngày khôi phục tu vi.

Bờ Đông Hải, Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ ngồi cao trên bồ đoàn, sắc mặt băng lãnh, sát cơ trên người không hề che giấu.

Phía dưới Thông Thiên Giáo Chủ, là một đám đệ tử Tiệt Giáo, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Tùy Thị Chúng Tiên, cùng với số lượng lớn đệ tử ngoại môn đều có mặt.

Tam Tiêu trên mặt mang theo một tia tiếc nuối, thở dài: "Đáng tiếc đệ tử không thể đưa đám Kim Tiên của Côn Luân và mấy vị đệ tử phương Tây đó lên Phong Thần Bảng." Cầu Thủ Tiên vội vàng nịnh nọt nói: "Tam Tiêu Sư muội đã dùng sức mạnh của Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, đại chiến hai giáo Xiển, Tây Phương, đã nổi danh thiên hạ.

Nếu không phải Thánh nhân nhúng tay một chút, việc đưa bọn họ lên bảng, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi." Các Tiệt Giáo chúng tiên khác cũng đều gật đầu, trong lòng thầm bực bội, môn nhân Xiển, Tây Phương sao có thể là đối thủ của Tiệt Giáo họ.

Nếu không phải Thánh nhân lần lượt nhúng tay, thì danh sách trên Phong Thần Bảng e rằng đã đầy rồi phải không?

Chương 354

Đa Bảo thì nhíu chặt mày, ẩn ẩn có chút lo lắng, thấy Đại Sư Huynh Triệu Công Minh không có mặt, mình chỉ có thể đứng ra.

"Lão Sư, chúng ta thật sự muốn bày Tru Tiên Kiếm Trận, và triệt để khai chiến với hai giáo Xiển, Tây Phương sao?" Đa Bảo không kìm được hỏi, phải biết, Thánh nhân cao cao tại thượng, kiếp nạn có hung mãnh đến mấy, cũng hoàn toàn không liên lụy đến Thánh nhân.

Nhưng một khi Thánh nhân chủ động nhập kiếp, tự gánh nhân quả, thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác, uy lực của kiếp nạn sẽ lập tức tăng lên vô số, diễn hóa sát phạt vô thượng.

Đến lúc đó, ngay cả Thánh nhân cao cao tại thượng, cũng chưa chắc có thể bảo toàn bản thân, càng không nói đến tu sĩ dưới Thánh nhân.

Thông Thiên nhíu nhíu mày, có chút tức giận nói: "Sao vậy, ngươi không tin Tru Tiên Kiếm Trận của Vi sư, cho rằng Vi sư sẽ bại dưới tay Nguyên Thủy bọn họ sao?" "Đệ tử không có ý đó." Đa Bảo vội vàng giải thích, nhưng rất nhanh lại muốn nói lại thôi, khiến Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng một trận bốc hỏa.

"Ngươi có suy nghĩ gì, cứ nói thẳng ra đi." Đa Bảo chỉ có thể nói ra lo lắng trong lòng mình: "Sư tôn Tru Tiên Kiếm Trận, được Đạo Tổ tán thưởng, phi Tứ Thánh bất khả phá, tự nhiên là lợi hại, đối phó Nguyên Thủy Thánh nhân cùng hai vị Thánh nhân phương Tây tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng nếu Thủ Dương Sơn, chỗ Đại Sư Bá cũng..." Đa Bảo nói đến đây thì ngừng hẳn, hắn biết, Sư tôn nhà mình có thể hiểu hắn muốn nói gì.

Thành thật mà nói, Đa Bảo lo lắng không phải không có lý.

Tiệt Giáo ngày càng mạnh, Khí Vận hùng hậu, là Đạo Thống đứng đầu Hồng Hoang, hưng thịnh vô cùng.

Môn nhân đệ tử, gộp cả ba giáo Nhân, Xiển, Tây Phương lại cũng không bằng.

Lòng người vô cùng phức tạp, Tiệt Giáo hưng thịnh như vậy, người khác trong lòng há chẳng khỏi có ý xấu sao?

Dù sao trong mắt Đa Bảo, hai giáo Xiển, Tây Phương đã bị Tiệt Giáo áp chế cực độ.

Uy hiếp đến bước chân phát triển đạo thống của các Thánh nhân còn lại, kìm hãm đạo đồ của Thánh nhân.

Nhân Giáo, mặc dù đạo thống không hưng thịnh, chỉ có Huyền Đô là đệ tử chân truyền.

Nhưng Thái Thanh Thánh nhân lão gia đã lập giáo, thì đạo thống tự nhiên phải phát triển.

Bởi vậy từ một góc độ khác mà nói, Tiệt Giáo, cũng đã đứng ở thế đối lập với Nhân Giáo.

Thông Thiên nghe xong, quả quyết lắc đầu, thanh âm vô cùng kiên định: "Ta và Đại huynh cùng tu hành ức vạn năm, ta biết rõ con người của Đại huynh.

Người tuyệt đối sẽ không liên thủ với hai người phương Tây để đối phó huynh đệ ruột thịt.

Các ngươi không cần nói nữa." Thông Thiên Giáo Chủ phất tay, ý bảo Đa Bảo không cần nói tiếp.

Kỳ thực hắn cũng biết Đa Bảo thực ra là có ý tốt, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ thà tin mình sẽ bại dưới tay Nguyên Thủy, cũng tuyệt

đối không tin Đại huynh mà mình kính yêu nhất sẽ liên thủ với hai kẻ ngoại nhân phương Tây để đối phó mình.

"Là đệ tử thất ngôn." Thấy thái độ Thông Thiên Giáo Chủ kiên định, Đa Bảo cũng vội vàng ngậm miệng.

Nói tiếp, Sư tôn e rằng sẽ tức giận, Sư tôn mà tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nhưng rất nhanh, trong lòng Đa Bảo Đạo Nhân hơi thả lỏng.

Nghĩ đến bức thư Lục Nhĩ gửi đến cách đây không lâu, Đại Sư Huynh đã đi đến Hỗn Độn.

Nếu Đại Sư Huynh thật sự có thể thành công, Tiệt Giáo của hắn, sẽ thật sự cao gối vô ưu, tiền đồ rõ ràng.

Trên bồ đoàn, cặp mắt sắc bén của Thông Thiên Giáo Chủ từ từ lướt qua mọi người, từng tia sát khí lan tràn, dứt khoát nói: "Ba tháng sau, trên Đồng Quan, bản tọa sẽ đích thân bày Tru Tiên Kiếm Trận.

Nếu bọn chúng dám đến, thì hãy để bọn chúng xem uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận của ta!

Trận chiến này, không chỉ là để chiến thắng hai giáo Xiển, Tây Phương, mà đồng thời cũng để nói cho bọn chúng biết, đạo của bọn chúng, chưa chắc đã chính xác, xuất thân thấp kém chưa chắc không thể đuổi kịp những Tiên Thiên Sinh Linh do thiên địa sinh thành kia." "Vâng, Lão Sư." Trong Bích Du Cung, đệ tử Tiệt Giáo đồng thanh hô to.

Trong chớp mắt, hai tháng thời gian trôi qua, Đồng Quan, đại quân Tây Kỳ vẫn đang đối đầu với tinh nhuệ Đại Thương.

Bởi vì Tiệt Giáo thượng tiên, Xiển Giáo thượng tiên đều bị tước đi tam hoa trên đỉnh đầu, ngũ khí trong lồng ngực, phe Tây Kỳ không có thượng tiên viện trợ, nên trực tiếp đóng trại, cố thủ không ra.

Trên Đồng Quan, Hàn Vinh, Hoàng Cổn và những người khác cũng vui vẻ hưởng thụ sự nhàn nhã.

Tây Kỳ có bao nhiêu binh mã, hơn trăm vạn, mỗi ngày người ăn ngựa uống, còn phải vận chuyển, là một con số thiên văn.

Ngay cả khi Tây Kỳ dưới sự kinh doanh của Cơ Xương có nội tình hùng hậu, nhưng cũng không thể chịu nổi sự tiêu hao như vậy.

Côn Luân Sơn, các Kim Tiên Xiển Giáo nuốt Cửu Chuyển Niết Bàn Đan, trọng tố đạo quả, cũng đã đạt được thành tựu lớn.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, tu vi khôi phục đến Kim Tiên đỉnh phong.

Khí tức toàn thân sắc bén, thậm chí còn hùng hậu hơn cả thời điểm Kim Tiên đỉnh phong trước đây.

Phá rồi lập, ngược lại là một cơ duyên lớn, khiến nội tình của họ càng thêm thâm hậu.

Còn Từ Hàng Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Văn Thù Chân Nhân, không có thần đan, dựa vào việc ăn tiên dược, miễn cưỡng chỉ khôi phục đến tu vi Luyện Hư Hợp Đạo, ngay cả trình độ Tiên Nhân cũng chưa đạt tới.

Động phủ của Nhiên Đăng, Nhiên Đăng sắc mặt tái nhợt, nhìn vào sâu trong Nê Cung Hoàn, nhíu mày.

Mới vừa rồi, hắn mới khu tán hết chiến pháp tắc mà Lục Nhĩ đã đánh vào trong cơ thể.

Nhưng hậu quả chính là, trên đạo quả toàn thân, xuất hiện những vết nứt chi chít!

"Ta đối với Xiển Giáo trung thành cảnh cảnh, cuối cùng lại nhận được một viên Cửu Chuyển Kim Đan gì đó để lừa gạt..." Trong lòng

Nhiên Đăng oán khí cực lớn, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói ra hai chữ đó.

"Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử đều là đệ tử chân truyền của môn phái, là thể diện của Xiển Giáo, ta sẽ không tin, ban cho bọn họ cũng là Cửu Chuyển Kim Đan." Đạo quả của Nhiên Đăng bị tổn thương, đã thê thảm như vậy.

Quảng Thành Tử bọn họ bị tước đi ngũ khí trong lồng ngực, tam hoa trên đỉnh đầu, tu vi bị phế, còn tệ hơn hắn.

Hắn sẽ không tin, Nguyên Thủy luôn bảo vệ đệ tử, lại thờ ơ ngồi yên không quản.

Nhiên Đăng thu liễm khí tức, lén lút rời khỏi động phủ của mình, mò mẫm đi về phía động phủ của Quảng Thành Tử.

Cũng may lúc này đại kiếp nổi lên, kiếp khí tầng tầng lớp lớp bao phủ thiên địa, Nguyên Thủy mới không phát giác.

Động phủ của Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng lặng lẽ đến, Nguyên Thần lặng lẽ từ Nê Cung Hoàn dò xét, mò vào.

Khi nhìn thấy trong tĩnh thất, người ngồi trên bồ đoàn, khí tức bình ổn, không khác gì phàm nhân, Nhiên Đăng bỗng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là ta hiểu lầm, nhưng không nên a!" Nhiên Đăng tĩnh tâm quan sát, một khắc ba mươi giây sau, Quảng Thành Tử hoàn thành một đại chu thiên thổ nạp, tim gan tỳ phế thận, bỗng phát ra từng trận hào quang, ngũ khí triều nguyên, Kim Tiên viên mãn.

"Kim Tiên đỉnh phong!" Mắt Nhiên Đăng lập tức trợn tròn, có chút khó tin, nhưng giây lát sau, trong lòng dâng lên vô vàn bi thương, phẫn uất!

Hai tháng thời gian, từ phế nhân tu đến Kim Tiên viên mãn, một viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể làm được sao?

Nhiên Đăng lặng lẽ rời khỏi động phủ của Quảng Thành Tử, lần lượt lại đến động phủ của Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân.

Chương 355

Đi khắp động phủ của bảy Kim Tiên, khi nhìn thấy chỉ có Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng và hắn có đãi ngộ giống nhau, trong lòng oán hận tăng lên gấp bội!

"Bất công, bất công, bất công!" Dưới oán niệm cực lớn, Nhiên Đăng bỗng lật bàn tay, xuất hiện một hạt giống màu vàng, không, chính xác mà nói, nên là một hạt Bồ Đề Tử màu vàng.

Trên Tu Di Sơn, là quả của cực phẩm tiên thiên linh căn, cây Bồ Đề.

Nguyên Thần của Nhiên Đăng chìm đắm trong Bồ Đề Tử, trong lòng mặc niệm hô hoán.

Không lâu sau, một hư ảnh, từ Bồ Đề Tử chiếu rọi ra, chính là một trong Tây Phương Nhị Thánh, Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề lướt nhìn Nhiên Đăng một cái, khóe mắt lộ ra nụ cười nhạt: "Nhiên Đăng Đạo hữu sao lại có hứng đến tìm ta?" "Nhiên Đăng nguyện đầu Tây Phương." Đối với vấn đề của Chuẩn Đề, Nhiên Đăng chỉ đáp sáu chữ.

Đồng tử Chuẩn Đề lập tức sáng rực: "Nhiên Đăng Đạo hữu đã nghĩ thông suốt rồi sao?" Nhưng rất nhanh, Chuẩn Đề nhíu mày: "Nhưng đã xảy ra chuyện gì, Nhiên Đăng Đạo hữu đã chịu ủy khuất gì?" Nhiên Đăng thật thà kể lại sự việc.

Khi nghe đến Nhiên Đăng, đạo quả, căn cơ xuất hiện vấn đề, tu vi bất ổn, Chuẩn Đề bỗng cười.

Nghe tiếng cười của Chuẩn Đề, Nhiên Đăng luôn cảm thấy đặc biệt chói tai, như thể bị chế giễu.

Chuẩn Đề vội vàng phất tay: "Nhiên Đăng Đạo hữu đừng hiểu lầm, Tây Phương chúng ta có vô thượng diệu pháp, có thể giúp Đạo hữu giải quyết khó khăn." "Diệu pháp gì?" Nhiên Đăng có chút hồ nghi, đạo cơ bị tổn thương, theo nhận thức của hắn, chỉ có thể dựa vào thời gian để mài mòn, mới có thể tu phục.

Hoặc là một vạn năm, hoặc là mười vạn năm, hoặc là lâu hơn nữa.

"Pháp này tên là Xá Lợi Tử tu hành chi pháp, là do ta và Sư huynh hai người khổ tâm nghiên cứu mà ra, thần diệu phi thường.

Nhiên Đăng Đạo hữu nếu bằng lòng gia nhập Tây Phương, Xá Lợi Tử tu hành chi pháp, nhất định sẽ tận tay dâng lên." Nhiên Đăng nghe xong, trầm mặc một lát: "Ta có thể xem trước diệu pháp Xá Lợi Tử của Tây Phương đó không?" "Đương nhiên có thể." Chuẩn Đề vung tay, búng ngón tay, một đoạn luồng thông tin mênh mông tràn vào não hải Nhiên Đăng.

Chỉ mấy hơi thở trôi qua, Nhiên Đăng bỗng ngẩng đầu, trong mắt mang theo sự kinh ngạc.

Chuẩn Đề cười nói: "Sao vậy, Nhiên Đăng Đạo hữu, ta không lừa ngươi chứ?" Nhiên Đăng trầm ngâm một lát: "Chuẩn Đề Thánh nhân, nếu có Kim Tiên Côn Luân muốn đầu Tây Phương Giáo, không biết Tây Phương Giáo có bằng lòng thu nhận không?" "Ý Nhiên Đăng Đạo hữu là?" "Ta có thể thuyết phục Kim Tiên Xiển Giáo, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền ba người, để họ cũng gia nhập Tây Phương Giáo." Nhiên Đăng từng chữ từng câu nói.

"Đạo hữu lời này là thật sao?" Chuẩn Đề lập tức không ngồi yên được, Kim Tiên Xiển Giáo, chuyển đầu sang Tây Phương Giáo của hắn, trừ việc có thể tăng cường thực lực của Tây Phương Giáo một cách đáng kể ra, còn có ý nghĩa lớn hơn.

Thử tưởng tượng xem, đồng là đệ tử chân truyền của Thánh nhân, Thập Nhị Kim Tiên Côn Luân không tu hành ở Xiển Giáo, mà lại chuyển đầu sang Tây Phương Giáo của hắn, ức vạn tu sĩ Hồng Hoang sẽ nghĩ thế nào?

Lâu ngày, tất yếu sẽ không ngừng mang nhân tài đến cho Tây Phương Giáo của hắn.

Ý nghĩa như vậy, còn quan trọng hơn việc có thêm mấy vị Đại La Kim Tiên.

"Tự nhiên là thật, Thánh nhân bất công, phân biệt đối xử, Từ Hàng Sư đệ, Văn Thù Sư đệ, Phổ Hiền Sư đệ cũng không phải kẻ ngốc.

Ta có tám phần nắm chắc, có thể thuyết phục bọn họ." Nhiên Đăng từ từ nói, nếu Thánh nhân đối xử công bằng, như một, tài nguyên có thiếu một chút cũng không sao, bọn họ cũng sẽ không có oán ngôn gì.

Nhưng Thánh nhân quá thiên vị rồi, đồng là đệ tử chân truyền cốt lõi, một bộ phận người hưởng thụ trân tu mỹ vị, lại để họ ăn những thứ thừa thãi, lạnh nhạt kia, họ không cam lòng!

Đồng tử Chuẩn Đề càng sáng rực, khóe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười đậm đặc: "Vậy Nhiên Đăng Đạo hữu định khi nào hành động?" "Nếu không có gì bất ngờ, chỉ mấy ngày nữa, phiền Thánh nhân tĩnh chờ tin tốt." "Được." Thân Chuẩn Đề lóe lên, hình chiếu tan biến, Bồ Đề Tử màu vàng lại trở về hình dạng ban đầu như khi Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa lấy ra.

Nhiên Đăng cất Bồ Đề Tử, cả người bay về phía nơi bế quan của ba người Từ Hàng.

Động phủ của Từ Hàng, vô cùng rộng lớn, trên nền gạch ngọc trắng lát, hai bồ đoàn song song, Nhiên Đăng, Từ Hàng hai người ngồi

trên đó không nói một lời.

Không lâu sau, bên ngoài động phủ của Từ Hàng Chân Nhân một trận xao động, Văn Thù Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân vội vàng bước vào, thở hổn hển, có chút oán trách nói: "Nhiên Đăng Lão Sư, gọi chúng ta đến gấp như vậy làm gì, chúng ta hiện giờ không có tu vi, quãng đường này không hề gần." Nếu là trước đây, khoảng cách này đối với Đại La Kim Tiên mà nói, chẳng là gì cả, nhưng hiện giờ thì khác rồi, tam hoa trên đỉnh đầu bị tước, tu vi toàn thân bị phế, chỉ có thể phách hơi cường tráng một chút, nhưng quãng đường xa như vậy, chạy nhanh đến, vẫn khiến bọn họ mệt không nhẹ.

Nhiên Đăng thấy ba người đã đến đủ, đánh ra một đạo pháp lực, phong tỏa động phủ của Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền ba người không biết làm sao, đều nhìn về phía Từ Hàng, Từ Hàng cũng lắc đầu.

Phong tỏa cửa động, mượn kiếp khí thiên địa che giấu bản thân xong, Nhiên Đăng mới ngữ trọng tâm trường nói: "Chư vị Sư đệ, lần này ta đến, có đại sự muốn bàn bạc với chư vị." "Đại sự gì?" Mọi người đồng thanh hỏi.

"Chuyện gia nhập Tây Phương Giáo." "Cái gì?" Từ Hàng ba người sững sờ, thậm chí nghi ngờ mình nghe lầm, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kiên định vô cùng của Nhiên Đăng, toàn thân nổi da gà.

Gia nhập Tây Phương Giáo?

Chẳng phải tương đương với phản bội Xiển Giáo sao?

Với tính cách của Sư tôn, nếu họ thật sự phản giáo, thì hậu quả...

Trên mặt Từ Hàng đầy vẻ sợ hãi, trực tiếp vung tay: "Nhiên Đăng Lão Sư, ngài vừa nói gì, chúng con không nghe rõ." Văn Thù, Phổ Hiền liên tục phụ họa: "Đúng, chúng ta không nghe thấy gì cả." Nhiên Đăng cười cười: "Hiện giờ kiếp khí lan tràn, che khuất trời đất, thiên

cơ, nhân quả của Hồng Hoang đều bị quấy nhiễu hoàn toàn, Thánh nhân sẽ không biết đâu." Nói xong, Nhiên Đăng vung tay nói: "Các ngươi đi theo ta một chuyến đi." Từ Hàng ba người nhìn tôi tôi nhìn anh, nuốt một ngụm nước bọt, đi theo Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Khi ba người đi qua động phủ của Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử và những người khác, nhìn thấy tu vi Kim Tiên của ba người, đều há hốc mồm, thất thần nói: "Cái, cái này làm sao có thể, Cửu Chuyển Kim Đan sao có thể có hiệu quả kỳ diệu như vậy." Từ Hàng ba người cũng ăn một viên Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng đối với họ đã bị tước đi tam hoa trên đỉnh đầu, tác dụng của Cửu Chuyển Kim Đan, là không đáng kể.

Làm sao có thể giúp Quảng Thành Tử bọn họ trực tiếp đạt đến Kim Tiên?

Nhiên Đăng đưa Từ Hàng ba người trở về động phủ của mình, lúc này mới lạnh lùng mở lời: "Hiệu quả chênh lệch lớn như vậy, còn có nguyên nhân gì khác, tự nhiên là Lão Sư phân biệt đối xử, cầu được thần đan thật sự, ban cho Quảng Thành Tử bọn họ, nhưng lại ném cho chúng ta một viên Cửu Chuyển Kim Đan để đối phó cho xong chuyện." Từ Hàng ba người lập tức trầm mặc, trong lòng dâng lên ức vạn lần phẫn uất, phân biệt đối xử, lại là phân biệt đối xử!

Sư tôn ban thần đan cho Quảng Thành Tử mấy người, giúp họ khôi phục tu vi, nhưng đã nghĩ đến bọn họ phải làm sao?

Ức vạn năm khổ tu, hủy trong chốc lát, nhưng nhận được lại không phải sự an ủi từ sư môn, mà ngược lại là sự tổn thương vô cùng.

Nhiên Đăng đứng một bên nhìn, khóe miệng hơi nhếch lên, sở dĩ chọn ba người Từ Hàng, ngoài việc muốn thêm chip cho việc hắn gia nhập Tây Phương Giáo.

Chính là biết, tình huống "không lo ít mà lo không đều" như thế này đã không phải lần đầu tiên xảy ra, hắn muốn dùng cơ hội này, triệt để kích hoạt oán khí tích tụ ức vạn năm trong lòng ba người Từ Hàng, báo thù Xiển Giáo.

Rất lâu sau, Từ Hàng ba người kìm nén oán khí trong lòng, đều chua chát cười một tiếng.

"Nhiên Đăng Lão Sư, Tây Phương Giáo còn chưa bằng Xiển Giáo, chúng ta ở Xiển Giáo đã như vậy, cho dù là đi Tây Phương Giáo thì có thể làm gì chứ?" Nhiên Đăng tiếp tục nói: "Các ngươi bị Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận đó tiêu đi ngũ khí trong lồng ngực, tam hoa trên đỉnh đầu, muốn dựa vào sức mạnh của bản thân để khôi phục lại, khó như lên trời, gần như là một chuyện không thể.

Nhưng nếu gia nhập Tây Phương Giáo thì, chưa chắc đã vậy?" Lời của Nhiên Đăng, như một hòn đá rơi vào mặt nước, ba người Từ Hàng mắt sáng rực: "Ý Nhiên Đăng Lão Sư là..." "Tây Phương Giáo, có Xá Lợi Tử tu hành chi pháp, có thể đi đường tắt, giúp các ngươi khôi phục đạo hạnh." "Xá Lợi Tử tu hành chi pháp, thật sự có thể giúp chúng ta khôi phục tu vi?" Hơi thở của Từ Hàng ba người trở nên dồn dập.

Không có tu vi, sau khi trở thành phế nhân, họ mới biết một thân tu vi quan trọng đến nhường nào đối với họ.

Nhiên Đăng khẳng định: "Ta đã đích thân thử qua rồi, quả thực có diệu dụng, nhưng Thánh nhân Tây Phương có lệnh, tạm thời không thể truyền thụ cho các ngươi." Từ Hàng ba người khẽ gật đầu, cũng không đòi hỏi, chỉ chắp tay nói: "Vậy xin Nhiên Đăng Lão Sư cho chúng con suy nghĩ một chút." "Đó là tự nhiên." Nhiên Đăng cười tiễn ba người Từ Hàng rời đi, thở ra một hơi trọc khí, chuyện của mình, cuối cùng cũng hoàn thành rồi.

Cho dù hiện tại ba người Từ Hàng vẫn chưa thể hạ quyết tâm, nhưng hạt giống đã gieo vào lòng ba người, cuối cùng sẽ đâm rễ nảy mầm, trưởng thành một cây đại thụ che trời.

Một tháng còn lại, lặng lẽ trôi qua, cùng với ba tháng đã đến kỳ.

Trên Hồng Hoang đại địa, chu thiên tứ cực, sát khí kiếp nạn bỗng cuồn cuộn mãnh liệt, thậm chí còn tăng gấp đôi so với trình độ ban đầu!

Tăng gấp đôi, đây là khái niệm gì?

Trước khi tăng gấp đôi, nồng độ sát khí lan tràn giữa thiên địa, đại khái tương đương với đỉnh phong Vu Yêu.

Sau khi tăng gấp đôi, đã vượt xa đỉnh phong Vu Yêu, đạt đến một mức độ chưa từng có!

Đây là đỉnh phong chưa từng có kể từ khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa.

Chương 356

Nhân quả, thiên cơ, tất cả mọi thứ, đều bị vặn vẹo!

Thậm chí trung tâm Hồng Hoang, Bất Chu Sơn nguyên bản, nay là Thế Giới Thụ, đều đang lung lay cành lá.

Địa hỏa thủy phong cấu thành nền móng thế giới, đều đang run rẩy nhẹ.

"Đại kiếp, diệt thế chi kiếp!" Có những tu sĩ cổ lão vô cùng trong động phủ của mình, phát ra thanh âm run rẩy!

Ức vạn tu sĩ, co rúm trong động phủ của mình, dùng pháp lực phong kín cửa lớn, chuẩn bị bế quan vô cùng dài.

Cùng một khắc, Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung, vang lên từng trận chuông!

Đây là tiếng hiệu triệu tập hợp, trên Kim Ngao Đảo lớn như một thế giới nhỏ, từng luồng lưu quang từ bốn phương tám hướng bay đến.

Vô số lưu quang, che khuất trời đất, rơi xuống quảng trường trên Kim Ngao Đảo.

Trước quảng trường, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Tam Tiêu, cùng với Tùy Thị Chúng Tiên và các đệ tử chân truyền khác, đã lần lượt đứng chờ.

Sau khi đông đảo đệ tử đến, trước tiên đều hành lễ vấn an với Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác.

Mặc dù họ không nhìn thấy bóng dáng Triệu Công Minh, nhưng cũng không nghi ngờ, ngược lại còn thấy yên tâm.

Theo như hiểu biết của họ về Đại Sư Huynh, Đại Sư Huynh lúc này, nhất định đang làm chuyện quan trọng hơn họ.

"Kẽo kẹt!" Không biết đã qua bao lâu, cửa Bích Du Cung từ từ mở ra.

Thông Thiên Giáo Chủ từ từ bước ra, hắn vẫn bộ dạng đó.

Một thân đạo bào màu xanh lam giản dị không hoa văn, mái tóc đen nhánh dày đặc buông trên vai, phong thái vô song.

Đôi mắt như tinh thần sáng lạn, đen thẳm, sâu không lường được.

Tay hắn trống rỗng, chắp sau lưng, nhưng trong mắt tất cả đệ tử Tiệt Giáo, lại không khỏi bùng lên ngọn lửa!

Như muốn trút hết cơn giận đã tích tụ ức vạn năm qua.

Từ khi Tam Thanh phân gia ở Côn Luân Sơn năm xưa, không nói đến Nhân Giáo, mối quan hệ giữa hai giáo Xiển, Tiệt luôn không tốt, không ít lần xảy ra ma sát.

Thông Thiên Giáo Chủ không thèm tranh chấp với Xiển Giáo hàng ngày, lãng phí thời gian.

Thế là dặn dò đệ tử dưới trướng, không cần thiết, không cần lãng phí thời gian vào môn nhân Xiển Giáo.

Đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên tuân theo, nhưng đổi lại, lại là môn nhân Xiển Giáo hết lần này đến lần khác biến bản gia lệ.

Đến nay, lại còn liên thủ với người ngoài cùng đến đối phó huynh đệ ruột thịt, quả thật đã đến mức có thể nhẫn nhịn thì nhẫn nhịn, không thể nhẫn nhịn thì không thể nhẫn nhịn!

Bước chân Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi, nhưng tốc độ lại nhanh chóng, trong vòng hai ba hơi thở ngắn ngủi, đã đi đến trước mặt Đa Bảo Đạo Nhân.

“Đa Bảo, dẫn chư vị Sư đệ, Sư muội, bái kiến Lão Sư.” Đa Bảo chắp tay, lớn tiếng nói.

Tiếng hắn vừa dứt, trên quảng trường trước Bích Du Cung, đã vang lên âm thanh long trời lở đất.

Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ mang theo vẻ kiêu ngạo, hắn vung tay, ra hiệu mọi người dừng lại.

Sau đó nhìn về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

Thân Đa Bảo Đạo Nhân bỗng chấn động, tâm hỏa bừng cháy, sắc mặt hơi hồng!

Hắn cũng sớm đã thấy đám môn nhân Xiển Giáo đó chướng mắt, chỉ là nhiều năm qua không có cơ hội ra tay.

Nay đại chiến Đồng Quan, làm sao có thể thiếu hắn?

Đại Sư Huynh không có mặt, hắn Đa Bảo, tự nhiên phải gánh vác trách nhiệm phát huy Tiệt Giáo.

Để vạn tộc Hồng Hoang, ức vạn sinh linh nhìn rõ nội tình của Tiệt Giáo hắn!

Nhưng Đa Bảo Đạo Nhân không đợi được lời cổ vũ của Thông Thiên Giáo Chủ, mà lại nghe thấy nói: “Đa Bảo, ngươi dẫn những Sư đệ Sư muội này, trấn giữ Kim Ngao Đảo.

Chỗ Đồng Quan đó, có Vi sư ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Giọng điệu của Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng bình thản, thậm chí không hề nổi lên chút sóng gió nào, như thể đang nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Đại huynh sẽ không giúp người ngoài hãm hại huynh đệ ruột thịt.

Mà Đại Sư Huynh không ra tay, chỉ bằng Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người, thì tính là gì?

Tru Tiên Kiếm Trận, từ khi hắn chứng đạo đến nay, chưa từng thi triển, đã đến lúc để thế nhân nhìn rõ, ức vạn năm qua, phong mang của Tru Tiên Kiếm Trận chưa từng suy giảm.

"Sư tôn, hai giáo Xiển, Tiệt đã không hợp nhau bao nhiêu năm, đã đến lúc nên có một kết thúc.

Xin đệ tử được đi..." Phía dưới, Đa Bảo Đạo Nhân vẫn đang tranh thủ, nhưng vẫn bị Thông Thiên từ chối.

Sắc mặt Đa Bảo Đạo Nhân lập tức ảm đạm, cúi đầu nói: "Vâng, Sư tôn." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, liếc nhìn các môn nhân khác, lớn tiếng nói: "Ở Kim Ngao Đảo, các ngươi phải chuyên tâm phụ tá Sư huynh Đa Bảo của các ngươi, bảo vệ Kim Ngao Đảo, không được tự ý ra ngoài, đã rõ chưa?" "Khải bẩm Sư tôn, chúng con đã rõ." Đệ tử Tiệt Giáo đồng thanh chắp tay, đợi đến khi họ mở mắt ra, bóng dáng Thông Thiên đã biến mất không thấy.

Côn Luân Sơn, trước Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy cũng triệu tập tất cả các Kim Tiên, cùng với Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông đến.

"Lão Sư." Môn nhân Xiển Giáo như thường lệ hành lễ với Nguyên Thủy.

"Đều đứng dậy đi." Nguyên Thủy vung tay, hắn đang suy diễn kết quả đại chiến Đồng Quan, nên không nhận thấy sự bất thường của các Kim Tiên.

Hắn gật đầu, nghiêm túc nói với Nam Cực Tiên Ông: "Đại chiến Đồng Quan, cực kỳ quan trọng, không cần các ngươi ra tay.

Nhiệm vụ của các ngươi là, trấn giữ Côn Luân Sơn, đợi Bản tọa đắc thắng trở về." Trong giọng nói của Nguyên Thủy mang ý chí không thể trái nghịch.

"Vâng, Lão Sư." Các Kim Tiên gật đầu, không những không thất

vọng, ngược lại còn có chút vui mừng.

Đệ tử Tiệt Giáo quá yêu nghiệt, đại chiến Đồng Quan, họ không muốn tham dự.

Hơn nữa, tu vi của họ bị phế, tam hoa trên đỉnh đầu bị tước, đến Đồng Quan không những không giúp được gì, e rằng còn gây thêm phiền phức.

Nguyên Thủy không dừng lại ở Côn Luân Sơn quá lâu, thân hình lóe lên, lao về Đồng Quan!

Một bên khác, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn của Tây Phương cũng đã xuất phát.

Trên một đám mây trắng vàng, Chuẩn Đề vẻ mặt cau có buồn rầu: "Sư huynh a, Dược Sư bọn họ tuy có Xá Lợi Tử chi pháp để khôi phục tu vi, nhưng dù sao cũng phải tiêu hao lượng lớn tài nguyên.

Chương 357

Lần này chúng ta đi Đồng Quan ở phương Đông, không thể tay không trở về a." Chuẩn Đề quá đau lòng rồi!

Bồi dưỡng một vị Đại La Kim Tiên, cần bao nhiêu tài nguyên?

Mặc dù bốn người Dược Sư tu luyện Xá Lợi Tử chi pháp, có thể tiết kiệm rất nhiều tài nguyên, nhưng đó cũng là một khoản chi không thể tránh khỏi.

Tây Phương bần hàn, đệ tử Tây Phương Giáo lại đông, chỉ thấy tài nguyên tiêu hao, không thấy tài nguyên bổ sung, cứ thế này thì làm sao đây, sắp đau lòng đến chết rồi.

Tiếp Dẫn thần sắc đạm nhiên ung dung, vô vị nói: "Đại chiến Đồng Quan, tất bại Thông Thiên.

Nội tình Tiệt Giáo thâm hậu, tùy tiện lấy một chút thôi, cũng đủ cho Tây Phương Giáo chúng ta ăn no rồi." Khóe miệng Chuẩn Đề nhếch lên: "Sư huynh nói cũng phải, Kim Ngao Đảo của Tiệt Giáo, quả thật là nhân kiệt địa linh, động thiên phúc địa a..." Trong mắt Chuẩn Đề, không tránh khỏi lộ ra một tia ghen tị.

Đại địa phương Đông thật sự quá tốt, nếu hai huynh đệ hắn không xuất thân từ Tây Phương, thì tốt biết bao!

Phàm Tiên Thiên Sinh Linh đầu tiên sinh ra giữa trời đất, đều sẽ có mối liên hệ nhân quả rất lớn với nơi sinh ra.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sở dĩ chấp niệm chấn hưng Tây Phương như vậy, cũng là vì mối nhân quả vô hình đó.

Tiếp Dẫn thở dài: "Đây chính là định số của Tây Phương Giáo ta a, nhưng từ nay về sau, tình huống này sẽ không còn xuất hiện nữa,

Tây Phương ta, nhất định có thể đại hưng!" Tại Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Thánh Nhân không hề thông báo cho ai, toàn bộ khí tức thu liễm vào trong cơ thể, lặng lẽ rời khỏi Thủ Dương Sơn.

Đối với Thánh nhân mà nói, một khi đã hạ quyết tâm làm việc, liền sẽ không chần chừ.

Vì sự ổn định của Hồng Hoang, chỉ đành ủy khuất Thông Thiên.

Đồng Quan, là trọng địa của Đại Thương, cũng là cửa ải cuối cùng từ Tây Kỳ đến Đại Thương, được xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Quan.

"Sát khí này thật nồng hậu a!" Dư Hóa không khỏi tặc lưỡi.

Là một trong bốn đại đệ tử Tiệt Giáo, Dư Hóa sư tòng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, tự nhiên cũng là người kiến đa thức quảng.

Từ trên thành Đồng Quan, có thể nhìn rõ sát khí nồng hậu bao phủ trên Đồng Quan!

Đen trong đỏ, sát phạt vô thượng, cách xa như vậy vẫn khiến Dư Hóa dựng tóc gáy!

Đây chính là Thiên Địa Sát Kiếp sao?

Quả nhiên khủng bố!

Vừa rồi hắn trực tiếp buông bỏ chống cự, nếu là cứng rắn chống đỡ đến cùng, với uy lực của Thiên Địa Sát Kiếp, e rằng lập tức hắn sẽ tâm thần bị thương, Đạo Quả cũng tổn hại.

Ngay lúc này, trên Đồng Quan, không gian chợt rung động mạnh, sau đó nhanh chóng khôi phục nguyên trạng, giữa không trung đã xuất hiện một thân ảnh.

Y thân vận đạo bào màu xanh, không phải Thông Thiên thì là ai?

“Kiếp khí thật nặng!” Trong mắt Thông Thiên có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã bình phục.

Ý niệm của y vừa động, phía sau đã xuất hiện hư ảnh bốn bính thần kiếm!

Vô thượng sát phạt chi khí, xông thẳng lên trời, lại xé nát kiếp khí mênh mông.

Đồng Quan vốn bị kiếp khí bao phủ, bỗng nhiên trở nên sáng rõ.

Theo kiếp khí tiêu tán, trong khoảnh khắc, Hồng Hoang đại địa, vô số Đại La, thậm chí cả Chuẩn Thánh Đại Năng đều chiếu nguyên thần đến Đồng Quan.

Ba tháng sau, trên Đồng Quan, Tru Tiên Kiếm Trận sẽ được bày ra.

Tin tức này sớm đã truyền khắp Hồng Hoang, nếu không phải ngại kiếp khí, thì sớm đã có người chân thân đến Đồng Quan.

Nhưng giờ đây, vô thượng sát phạt chi khí của Tru Tiên Tứ Kiếm xua tan kiếp khí Đồng Quan, thiên địa khôi phục thanh minh.

Những Hồng Hoang Đại Năng này tự nhiên là ngay lập tức đưa nguyên thần vào Đồng Quan, chuẩn bị quan sát trận đại chiến này!

Thánh nhân khai chiến, đây chính là chuyện chưa từng có từ khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa!

Sau khi xua tan kiếp khí Đồng Quan, Thông Thiên nhắm mắt lại, chờ đợi.

Nửa trụ hương trôi qua, hư không phát ra một tiếng vang nhẹ, thân ảnh của Nguyên Thủy, cũng đồng dạng xuất hiện.

Y thân vận đạo bào vân văn, sắc mặt uy nghiêm, tiên phong đạo cốt, lạnh lùng nhìn Thông Thiên.

“Nguyên Thủy, ngươi đến rồi.” Thông Thiên không hề khách khí nhìn Nguyên Thủy, chiến ý trong lòng đang ủ dột.

“Sau trận chiến này, đạo thống Tiệt Giáo, không còn tồn tại nữa!” Thanh âm của Nguyên Thủy còn lạnh lẽo hơn cả Thông Thiên, một cỗ túc sát chi khí nồng đậm tràn ra!

“A, chỉ bằng ngươi?

Ngươi cũng xứng sao!” Trên mặt Thông Thiên nụ cười lạnh càng thêm đậm vài phần!

“Còn có chúng ta huynh đệ đây!” Một đạo kim sắc Phật quang chí thuần chí tịnh lóe qua, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập tức xuất hiện tại chỗ.

Hai người bước một bước đến bên Nguyên Thủy, toàn thân phát ra ánh sáng vàng nhạt.

Khí tức vạn kiếp bất hủ ập đến, khóa chặt Thông Thiên.

Ức vạn Đại Năng Hồng Hoang, đều hạ khí tức của mình xuống cực thấp, âm thầm quan chiến.

Đối với họ mà nói, chỉ quan sát Thánh nhân giao chiến, đã là cơ duyên lớn lao.

“Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, các ngươi lần này đến đây, cũng là muốn diệt Tiệt Giáo đạo thống của ta sao?” Thông Thiên lạnh lùng chất vấn.

Chuẩn Đề hừ một tiếng nói, “Thông Thiên, Hồng Hoang này, không phải là Hồng Hoang của Tiệt Giáo ngươi, kiếp nạn này, là Tiệt Giáo ngươi mệnh trung chú định, không thể tránh khỏi.” Tiếp Dẫn sắc mặt bình tĩnh, thậm chí mang theo chút bi thiên mẫn nhân.

“Thông Thiên sư huynh, sớm nhận thua đi, huynh không phải đối thủ đâu, đại chiến một khi khai mở, huynh thắng thua thành bại tự nhiên không tính là gì, nhưng Tiệt Giáo…” Lời của Tiếp Dẫn nói đến

đây, liền dừng lại, Tru Tiên Tứ Kiếm sau lưng Thông Thiên, đã ngưng tụ thành thực chất trong nháy mắt.

"Chư vị đạo hữu, không cần phí lời nữa, nếu có bản lĩnh, thì hãy đến phá Tru Tiên Kiếm Trận này của ta đi!" "Rắc!" Tiếng sấm kinh động vang lên từ mặt đất bằng!

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, quán xuyên đông tây nam bắc, trên thân kiếm, vô thượng sát phạt kiếm khí tràn ra, từ đông tây nam bắc bỗng nhiên câu kết lại, vô tận kiếm quang màu bạc lóe sáng, dường như biến thành một thế giới do kiếm khí tạo thành.

Khủng bố sát phạt chi khí, bỗng nhiên chấn động, xông thẳng lên trời!

Lăng Tiêu Bảo Điện, sắc mặt Hạo Thiên không ngừng tái nhợt, càng thêm trầm trọng!

"Thánh nhân… Đây chính là Thánh nhân toàn lực chiến đấu!" Giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân thật sự, chênh lệch tựa như hồng câu.

Chương 358

Chỉ cần Thánh nhân còn ở Hồng Hoang, dưới Thánh nhân, dù cho tài hoa xuất chúng đến mấy, cũng như minh châu bị phủ bụi, không thể tỏa sáng rực rỡ.

Bỗng nhiên, trong lòng Hạo Thiên nảy sinh một ý nghĩ!

Thánh nhân ở Hồng Hoang, dưới Thánh nhân, xuất đầu gặp khó khăn, nhưng nếu Thánh nhân rời khỏi Hồng Hoang, vậy Hồng Hoang, sẽ như thế nào?

Vô tận Huyết Hải, trên mặt biển sóng lớn cuồn cuộn, không biết từ lúc nào, lại xuất hiện một thân ảnh.

Thân ảnh đó, mặc huyết sắc trường bào, vô cùng tuấn mỹ yêu dị.

Y nhìn chằm chằm hướng Đồng Quan, sắc mặt tuy ngưng trọng, nhưng trong mắt lại là ánh sáng hưng phấn.

"Chiến của Thánh nhân." Minh Hà chép miệng, khẽ phất tay, thân ảnh lập tức tiêu tán trên mặt biển Huyết Hải.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, thần sắc Trấn Nguyên Tử vô cùng phức tạp.

Tuy rằng biết lần đại kiếp này, nhưng Trấn Nguyên Tử chưa từng nghĩ tới, lần lượng kiếp này, lại có thể xúc động đến Thánh nhân!

Đại kiếp, một khi đã liên quan đến Thánh nhân, liền không thể gọi là lượng kiếp bình thường, mà là Vô Lượng Lượng Kiếp!

Vô Lượng Lượng Kiếp khai mở, ngay cả Thánh nhân, thậm chí cũng có nguy hiểm vẫn lạc!

"Hy vọng lần đại kiếp này, vẫn còn có thể khống chế được, nếu

không, sát kiếp vừa khởi, tai ương chính là vạn vật chúng sinh a." Trấn Nguyên Tử thở dài một hơi, xoay người trở về Ngũ Trang Quán, bế môn không ra.

Trừ Minh Hà, Trấn Nguyên Tử những Hồng Hoang đỉnh cấp Đại Năng này ra, các tu sĩ khác, cũng đang dốc toàn lực chú ý đến Đồng Quan này.

Thánh nhân khai chiến, đây là chuyện chưa từng có trong ức vạn năm qua của Hồng Hoang, không thể không khiến họ bận tâm.

Trên Đồng Quan, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đều cảm nhận được khí tức sắc bén trên Tru Tiên Tứ Kiếm, không khỏi lóe lên một tia kiêng kỵ!

Nhiều năm không gặp, kiếm ý của Thông Thiên, lại mạnh hơn rồi!

Nhưng họ, vẫn còn hậu thủ chưa xuất ra đó!

Bỗng nhiên, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người khẽ nghiêng người, chắp tay nói, "Xin sư huynh hiện thân." "Sư huynh?" Trong lòng vô số Đại Năng Hồng Hoang, dấy lên sóng lớn ngập trời, ai có thể được Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba vị Thánh nhân xưng là sư huynh?

Chẳng lẽ lần đại kiếp này, Thái Thanh Thánh Nhân vốn không tranh không đoạt, đại đạo tự nhiên, cũng sẽ tham gia?

Trước Tru Tiên Tứ Kiếm, Thông Thiên ngẩn người, đồng tử co lại, nhìn theo ánh mắt ba người Nguyên Thủy.

Trên Đồng Quan, rất nhanh nổi gió, từng trận gió nhẹ thổi qua, xé rách không gian.

Thái Thanh Thánh Nhân tóc tai bạc phơ, cưỡi Thanh Ngưu, chậm rãi bước ra từ khe nứt không gian, thần sắc đạm nhiên quét mắt nhìn bốn Thánh.

Trên mặt Thông Thiên vốn bình thản không chút gợn sóng, lóe lên một tia chấn kinh, "Đại huynh, huynh cũng đến rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ kinh ngạc không phải Thái Thanh Thánh Nhân đến, mà là y không hề biết Thái Thanh Thánh Nhân sẽ đến.

Nói cách khác, việc Thái Thanh Thánh Nhân lần này đến, rất có khả năng, là địch chứ không phải hữu.

Thái Thanh Thánh Nhân cưỡi Thanh Ngưu, chậm rãi đi đến bên cạnh mọi người, thở dài một hơi, "Thông Thiên, thu tay đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, đạo thống Tiệt Giáo không còn, tích lũy ức vạn năm, hủy trong chốc lát, ngươi có thể chịu đựng được cái giá này sao?" Thái Thanh Thánh Nhân không có lời lẽ hoa mỹ gì, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Điều này khiến Thông Thiên Giáo Chủ càng khó chấp nhận, sắc mặt cũng dần trở nên lạnh băng, "Ý của Đại huynh là, muốn giúp Xiển Giáo và Tây Phương Nhị Giáo sao?" Thái Thanh Thánh Nhân mặc nhiên không nói, càng chứng thực suy đoán của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đồng Quan, nơi ức vạn Đại Năng Hồng Hoang chú ý, giờ khắc này yên lặng như tờ.

Nhưng trong lòng ức vạn Đại Năng, lại dấy lên sóng vạn trượng!

Vị Thánh nhân thần bí nhất trong Lục Thánh này, lại cũng muốn giúp ngoại nhân Tây Phương đối phó huynh đệ ruột thịt?

Chuyện lớn rồi!

Có một số tu sĩ yếu bóng vía, trực tiếp thu hồi nguyên thần, tự phong trong động phủ, không còn hỏi thế sự nữa, chỉ một lòng hy vọng đại kiếp nhanh chóng trôi qua.

Giữa không trung, Thông Thiên chợt cười phá lên, kiếm mi quét về

phía Nguyên Thủy, "Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá, xem ra ngươi sớm đã có chuẩn bị." "Thông Thiên, khí số Tiệt Giáo ngươi đã tận, đừng phí lời kéo dài thời gian nữa, nhập trận đi, sau hôm nay, đạo thống Tiệt Giáo đương bất tồn!" Ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Thủy cũng nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, trong thanh âm mang theo vô thượng sát phạt chi khí!

"Thông Thiên sư huynh, nhập trận đi." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trên mặt cũng không còn vẻ trêu đùa, toàn bộ đều trịnh trọng.

Kiếp khí tuy che trời lấp đất, nhưng họ đã suy diễn qua hàng trăm ngàn lần, kết quả lần này, tuyệt đối sẽ không sai, đạo thống Tiệt Giáo đương diệt, Tây Phương Đại Giáo đương hưng!

Chuyện y và sư huynh ngày đêm mong mỏi, cuối cùng cũng đến bước cuối cùng rồi!

"Ha ha ha ha!" Thông Thiên cười lớn, xoay người bước vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Trong khoảnh khắc, đông tây nam bắc, Tru Tiên Tứ Kiếm bùng phát ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có!

Vô số Tru Tiên kiếm khí giao thoa, hóa thành thiên la địa võng.

Mỗi một sợi kiếm khí đều có uy năng xé rách thiên địa, tuy rằng những kiếm khí này đều nội liễm trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng khí tức tán phát cách vô tận không gian, vẫn khiến vô số Đại Năng run rẩy!

"Đây chính là Tru Tiên Kiếm Trận, khí tức quen thuộc!" Có Hồng Hoang Đại Năng vô cùng cổ lão, phát ra tiếng kinh thán!

"Tru Tiên Kiếm Trận, nhìn qua cũng không có gì lợi hại a." Có tu sĩ Đại La Kim Tiên mới nhập cảnh phát ra nghi vấn.

Nhưng rất nhanh lại truyền đến một tiếng kêu đau, là bị trưởng bối nhà mình giáo huấn.

"Ngươi hiểu cái gì!

Đây chính là trận pháp do Thánh nhân lão gia bố trí, uy lực ngươi cảm nhận được, thậm chí còn chưa bằng một phần ức vạn trong trận!" "Một phần ức vạn!" Vị Đại La Kim Tiên trẻ tuổi đó phát ra thanh âm khó tin!

"Hừ!" "Nếu Thánh nhân lão gia phóng Tru Tiên Kiếm Trận chủ tuyến ra ngoài, Hồng Hoang rộng lớn này, trong khoảnh khắc sẽ phải trở về Hỗn Độn!" Lúc này, Tru Tiên Kiếm Trận bỗng nhiên rung chuyển, lộ ra một khe hở, đối diện với bốn người Nguyên Thủy, truyền ra thanh âm ngạo nghễ của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Chư vị đạo hữu nếu có bản lĩnh, thì hãy nhập trận đi." "Hừ!" Nguyên Thủy sớm đã nhẫn nại không được nữa, hư ảnh Bàn Cổ Phiên hiển hóa sau lưng y, một bước đạp ra, trời xoay đất chuyển, cả người đã nhập vào Tru Tiên Kiếm Trận.

"Sư huynh." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trao đổi một ánh mắt, đồng dạng thân ảnh lóe lên, tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Thái Thanh từ trên lưng Thanh Ngưu bước xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ Thanh Ngưu, đồng dạng bước vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Theo Tứ Thánh nhập Tru Tiên Kiếm Trận, trên Đồng Quan, khí tức không thể nói thành lời dường như toàn bộ tiêu tán, thiên địa cũng trở nên thanh minh.

Nhưng tất cả Đại Năng Hồng Hoang đều biết, trong Tru Tiên Kiếm Trận, mới là khởi đầu của đại trận.

Họ cố gắng nhìn về phía Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng lại bị từng sợi kiếm quang ngoài cùng cản trở, không nhìn rõ, nhưng lại ẩn ẩn có

thể cảm nhận được, lực lượng hủy diệt ẩn chứa trong Tru Tiên Kiếm Trận!

Chương 359

Ba mươi ba Thiên, Thái Tố Thiên, trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa ẩn thế đã lâu, không biết từ lúc nào đã đứng trước Oa Hoàng Cung.

Vẫn là trường quần trắng không vương hạt bụi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ có thánh đạo chi quang lưu chuyển, không nhìn rõ.

"Tứ Thánh đã tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, sư điệt, tiếp theo chỉ còn trông vào ngươi rồi." Nữ Oa hai mắt định định nhìn Hỗn Độn ngoài ba mươi ba Thiên, thân ảnh lại tiêu tán biến mất!

Đồng Quan, trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ chắp tay sau lưng, đứng giữa trận.

Thân tư y thẳng tắp, tựa như một thanh lợi kiếm đâm xuyên vân tiêu, toàn thân trên dưới tản mát ra từng đạo kiếm khí màu trắng!

Những kiếm khí này, thuần túy đến cực hạn, thậm chí đã là Đạo hiển hóa, mỗi một sợi, đều có thể chém phá vạn cổ, xé rách Hỗn Độn!

Mạnh như Tứ Thánh đạo khu, lúc này đều cảm nhận được một cỗ nguy cơ lớn lao!

"Bàn Cổ Phiên!" Nguyên Thủy dẫn đầu tế xuất Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, trên Bàn Cổ Phiên, bạch quang lưu chuyển, bao phủ lên người y, chống đỡ vô cùng kiếm khí không ngừng phun ra!

"Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!" Thái Thanh ý niệm vừa động, tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Đây là một kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, có vị trí tương đương với Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Triệu Công Minh.

Nhưng thuộc tính lại hoàn toàn khác biệt, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, một khi tế xuất, đứng trên đỉnh đầu, vạn pháp

bất xâm, phòng ngự vô song.

Còn Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lại là Hậu Thiên vô thượng sát phạt chí bảo, sát phạt vô thượng, không vướng nhân quả.

Theo Thái Thanh tế xuất Linh Lung Bảo Tháp, cũng chống đỡ được sự tấn công của kiếm khí.

Thấy Nguyên Thủy, Thái Thanh đều tế xuất chí cường pháp bảo, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tâm niệm vừa động, cũng tế xuất bảo vật của mình.

Chuẩn Đề tế xuất Thất Diệu Bảo Thụ, đây là chứng đạo chí bảo của y, xếp vào hàng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công thủ nhất thể, cũng thuộc hàng đỉnh tiêm trong cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiếp Dẫn thì tế xuất Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

Trong khoảnh khắc, Tứ Đại Chí Bảo, cộng thêm lực lượng Thánh nhân, tiến hành đại đối kháng với vô cùng Tru Tiên Kiếm khí.

Vô cùng Tru Tiên Kiếm khí, phô thiên cái địa vây quanh Tứ Thánh, nhưng dưới uy lực Linh Bảo, cũng không cách nào tiếp cận được!

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, không có sự phân chia thời gian, không gian.

Không biết đã qua bao lâu, Tru Tiên Kiếm khí dần dần suy yếu, ánh sáng Linh Bảo của Tứ Thánh lại càng thêm rực rỡ!

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, đáng sợ nhất tự nhiên là Tru Tiên Kiếm khí, được xưng là vô vật bất trảm!

Nhưng Tru Tiên Kiếm khí sở trường nhất, lại là nhất cổ tác khí, chém giết địch trong trận.

Nếu Tứ Thánh từng người một xông trận, thì với uy lực của Tru

Tiên Kiếm Trận, tự nhiên đến một người diệt một người.

Nhưng Tứ Thánh liên thủ, chia sẻ áp lực của Tru Tiên Kiếm khí, Tru Tiên Kiếm Trận không thể nhất cổ tác khí đánh bại Tứ Thánh, liền sẽ xì hơi!

Một khi đã xì hơi, Tru Tiên Kiếm Trận liền lâm vào nguy hiểm.

"Thông Thiên sư huynh, bây giờ thu tay, chúng ta có lẽ có thể đàm phán!" Trong Tru Tiên Kiếm Trận, dưới sự che chở của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Tiếp Dẫn chậm rãi mở miệng, hai mắt dị thường thâm thúy.

Từng trận kim sắc phạn quang từ trên người y tiết lộ, gia trì lên Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, xanh trong vàng, huyền diệu vô song.

Thánh nhân, từ trước đến nay không thể coi thường!

Tứ Thánh, tuy rằng có thực lực phá Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ, đồng dạng cũng có thực lực lật bàn.

Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nhếch lên, nở một nụ cười lạnh lùng.

"Đại chiến còn chưa bắt đầu, đã muốn đàm phán, há chẳng phải buồn cười sao?" "Khí vận Tiệt Giáo, đến đây!" Thông Thiên Giáo Chủ vung tay, trực tiếp điều động khí vận Tiệt Giáo!

Khí vận tích lũy từ ức vạn năm phát triển của Tiệt Giáo, toàn bộ bị Thông Thiên Giáo Chủ điều động!

"Gầm!" Ức vạn tu sĩ Hồng Hoang, chỉ cảm thấy bên tai vang lên một tiếng oanh minh cực lớn, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy từ hướng Kim Ngao Đảo, một đạo kim long khí vận dài vạn trượng, bỗng nhiên phi thẳng lên trời, rơi vào Tru Tiên Kiếm Trận!

“Ào ào, ào ào!” Khí vận kim sắc hải lượng không đếm xuể dũng mãnh tràn vào, nhuộm Tru Tiên Kiếm Trận thành màu vàng ròng.

Dưới sự gia trì của vô thượng khí vận Tiệt Giáo, uy lực Tru Tiên Kiếm Trận lại lên một tầng lầu!

“Thông Thiên to gan!” Trong Tru Tiên Kiếm Trận, sắc mặt Tứ Thánh khẽ biến.

Khí vận gia trì, không đơn giản như bề ngoài.

Trận pháp bình thường còn dễ nói, nhưng như Tru Tiên Kiếm Trận, đệ nhất sát trận Hồng Hoang, vô thời vô khắc đều đang bào mòn khí vận.

Dù cho khí vận Tiệt Giáo như cầu vồng, thì còn có thể kiên trì được bao lâu?

Tứ Thánh ý niệm vừa động, cũng đồng dạng điều động khí vận đạo thống của mình!

Thủ Dương Sơn, khí vận Nhân Giáo!

Côn Luân Sơn, khí vận Xiển Giáo!

Tu Di Sơn, khí vận Tây Phương!

Khí vận khủng bố, không tiếc của tràn vào Tru Tiên Kiếm Trận, triệt để làm rối loạn nhân quả, thời không.

Từ bên ngoài nhìn vào, Tru Tiên Kiếm Trận lại dần trở nên hư ảo, không còn nhìn rõ nữa.

Nhưng cỗ lực lượng hủy diệt tràn ra giữa không trung, lại càng thêm nồng đậm, khiến người ta từ tận đáy lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Còn các Hồng Hoang Thần Thánh quan chiến, đã chỉ còn lại các Chuẩn Thánh Đại Tu, thần hồn của các tu sĩ Đại La Kim Tiên đã không thể chịu đựng được uy áp tràn ra!

“Bàn Cổ Phiên!” “Thái Cực Đồ!” “Thất Diệu Bảo Thụ!” “Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!” Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Tứ Thánh tế xuất Linh Bảo, sát hướng Thông Thiên!

Khóe mắt Thông Thiên lộ ra vẻ ngưng trọng, thao túng Tru Tiên Kiếm Trận, dùng vô cùng Tru Tiên Kiếm khí từng chút một phá nát các sát chiêu dũng mãnh ập tới!

Mặc dù giữa hai bên vẫn chưa thể nhìn ra ai mạnh ai yếu, nhưng theo Tứ Thánh toàn lực ra tay.

Thông Thiên Giáo Chủ đã cảm nhận được áp lực cực lớn!

Chương 360

Với sức một mình chống lại bốn đối thủ cùng cấp bậc, quá khó khăn, cho dù với uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, cũng không thể làm được!

"Oanh, oanh, oanh!" Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Thất Diệu Bảo Thụ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên không ngừng va chạm với Tru Tiên Kiếm khí, mỗi lần va chạm, đều dấy lên vô số đạo gợn sóng.

Những gợn sóng này, nhìn kỹ lại, lại toàn bộ là Địa Hỏa Thủy Phong vỡ nát!

Nhìn kỹ hơn nữa, trong vô cùng Tru Tiên Kiếm khí, dường như ẩn chứa từng tiểu thế giới, vô lượng vô cùng!

Nói cách khác, năm người giao chiến cho đến nay, mỗi một kích, đều có một thế giới mới ra đời, mỗi một kích, lại có một thế giới đang hủy diệt.

Thế giới sinh sinh diệt diệt, cũng chẳng qua chỉ trong chớp mắt của Thánh nhân!

Không khí trong Tru Tiên Kiếm Trận ngưng trọng, bỗng nhiên, Thái Thanh, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thân ảnh chợt chấn động, lại tụ hợp lại với nhau!

Giữa ánh mắt bốn người giao nhau, thân ảnh chợt tách ra, tiếp đó vài đạo lưu quang từ trên người họ bay ra, thẳng đến bốn hướng đông nam tây bắc!

Kịch chiến trong Tru Tiên Kiếm Trận lâu như vậy, Tứ Thánh đại khái đã hiểu rõ một số điều!

Mấu chốt để phá Tru Tiên Kiếm Trận, chính là Tru Tiên Tứ Kiếm,

chỉ cần lấy đi Tru Tiên Tứ Kiếm, Tru Tiên Kiếm Trận tự nhiên sẽ không đánh mà phá.

Đương nhiên, lý thuyết là lý thuyết, thực tế là thực tế!

Muốn lấy Tru Tiên Tứ Kiếm, nói dễ hơn làm, chỉ riêng Tru Tiên Kiếm khí xung quanh đã đủ khó nhằn rồi.

Mạnh như Tứ Thánh, lúc vừa mới nhập trận, trạng thái đang ở đỉnh phong nhất, cũng không có nắm chắc hái Tru Tiên Tứ Kiếm.

Phải đợi sau đại chiến, Tru Tiên Kiếm khí tiêu hao lượng lớn, mới có nắm chắc hái đi.

Mà những đạo lưu quang thân ảnh vừa rồi, chính là Tự thi của Tứ Thánh!

Tự thi, cực kỳ cường đại, có đạo hạnh Á Thánh, tuy rằng đối với Thánh nhân thật sự mà nói, không đáng nhắc tới, nhưng hiện tại, Thông Thiên bị Tứ Thánh kiềm chế, bốn vị Tự thi, liền trở thành trợ lực lớn lao!

Sắc mặt Thông Thiên ngưng trọng, cử thủ đầu túc gian, toàn thân kiếm khí phóng ra, liền chuẩn bị sát đến chỗ Tự thi của Tứ Thánh.

Nhưng Thông Thiên còn chưa hành động, trước, sau, trái, phải, Nguyên Thủy, Thái Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liền đã bay đến, khí tức khóa chặt y.

Chuẩn Đề lung lay Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay, cười khẽ nói, "Thông Thiên sư huynh, huynh vẫn nên nhận thua đi, chúng ta ra tay không có nhẹ nặng, vạn nhất làm bị thương Thông Thiên sư huynh thì không hay đâu." Từ trước đến nay, người Thông Thiên bất hòa nhất ngoài Nguyên Thủy Xiển Giáo, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Tây Phương Giáo không có gì khác, một cái miệng lưỡi lại rất lợi hại.

Giờ đây tìm được cơ hội, Chuẩn Đề tự nhiên phải thi triển cho thật tốt.

"Chỉ bằng ngươi, cũng xứng sao?" Thanh âm vừa dứt, một đạo kiếm quang kinh hồng bay lên, trực tiếp chém thẳng đến Chuẩn Đề.

Kiếm quang mang thế Tru Tiên, một kiếm bay đến, cắt đứt không gian, coi thường thời gian, mặc dù Chuẩn Đề lui nhanh, nhưng kiếm quang còn nhanh hơn.

Một đạo quang mang chói mắt vô cùng lóe qua, Chuẩn Đề đã đứng yên tại chỗ!

Trên khuôn mặt vốn luôn tươi cười, không biết từ lúc nào xuất hiện một vết máu, phía trên có kiếm khí kích đãng, không ngừng tràn ra!

Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề, chợt dừng lại, dần dần trở nên âm trầm.

"Thông Thiên!!" Là Thánh nhân chí cao vô thượng của Chư Thiên, đứng trên đỉnh điểm của con đường tu hành.

Đến tầng thứ của họ, tranh giành không phải những thứ khác, mà là thể diện!

Hành vi của Thông Thiên đối với một vị Thánh nhân mà nói, không thể không nói là một sự sỉ nhục cực lớn.

"Sát!" Chuẩn Đề tức giận nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp tế xuất Thất Diệu Bảo Thụ, hung hăng quét về phía Thông Thiên!

Các Thánh khác cũng lần lượt ra tay, sát hướng Thông Thiên!

Không biết đã qua bao lâu, bỗng nhiên, sát phạt chi khí trong Tru Tiên Kiếm Trận chợt giảm đi một mảng lớn.

Thông Thiên vốn còn có thể miễn cưỡng duy trì thế quân lực địch,

lập tức rơi vào hạ phong!

Y ngẩng đầu quét mắt nhìn, liền thấy một trong Tru Tiên Tứ Kiếm là Tuyệt Tiên Kiếm, đã rơi vào tay Tự thi của Chuẩn Đề.

"Hắc hắc, Thông Thiên sư huynh, ta đi trước một bước đây!" Tự thi của Chuẩn Đề khẽ cười với Thông Thiên, nhân lúc khe hở sau khi đoạt lấy Tuyệt Tiên Kiếm, thân ảnh lóe lên trực tiếp rời khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Một khắc sau, Tru Tiên Kiếm bị Thái Thanh đoạt lấy, uy lực Tru Tiên Kiếm Trận lại một lần nữa bị suy yếu!

Sắc mặt Thông Thiên tái nhợt, mất đi sự gia trì của Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ dựa vào sức mạnh bản thân y, làm sao có thể là đối thủ của Tứ Thánh!

Lại kiên trì rất lâu, ở nơi không xa, truyền đến một tiếng oanh minh cực lớn.

Lục Tiên Kiếm, bị Tự thi của Tiếp Dẫn lấy đi!

Lúc này, Tru Tiên Tứ Kiếm, chỉ còn lại Hãm Tiên Kiếm đang khổ sở chống đỡ!

Hai mắt Tứ Thánh sáng lên, lúc này là cơ hội tốt nhất, đánh bại Thông Thiên, diệt tuyệt Tru Tiên Kiếm Trận, đoạt lại khí vận vốn thuộc về họ!

Trong nháy mắt, lại qua hàng ngàn hiệp, trên Hãm Tiên Kiếm, hồng quang đại phóng, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống đỡ được lực lượng của Tứ Thánh, bị Tự thi của Nguyên Thủy hái đi.

Tru Tiên Tứ Kiếm bị toàn bộ hái đi, cạch, cạch, bên tai truyền đến từng tiếng vang, là Tru Tiên Kiếm Trận không ngừng vỡ nát!

Cuối cùng, chỉ nghe thấy một tiếng "Oanh", Tru Tiên Kiếm Trận

triệt để sụp đổ, chỉ còn lại Tru Tiên Kiếm khí còn sót lại, tràn ra quanh các Thánh, ngăn cản sự thăm dò của các Đại Năng Hồng Hoang.

Sát khí vô thượng như khói sói tràn ra, xông thẳng lên vân tiêu, cuối cùng tiêu tán giữa thiên địa.

Thông Thiên như gặp trọng kích, thân ảnh lùi lại mấy bước, sắc mặt giờ đây như màu vàng nghệ, khí tức càng suy yếu!

Y nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Thái Thanh, Nguyên Thủy, phát ra tiếng cười lớn bi lương, "Hoa sen trắng, lá sen xanh, Tam giáo vốn là một nhà.

Chê cười!

Đây thật sự là chuyện cười lớn nhất từ khi khai thiên tích địa!" Sắc mặt Nguyên Thủy vẫn băng lãnh đáng sợ, vẻ mặt lạnh lùng.

"Thông Thiên, tất cả những điều này đều do ngươi tự chuốc lấy, không tôn Thiên mệnh, nghịch Thiên mà đi thì phải chịu hậu quả, Tiệt Giáo ngươi đáng lẽ phải có kiếp nạn này!" Chuẩn Đề vẻ mặt hí hửng nhìn Thông Thiên, trong lòng dương mi thổ khí!

Sướng, quá sướng rồi!

Từ trước đến nay y ở trước mặt Thông Thiên đều là bên chịu thiệt.

Chương 361

Hôm nay cuối cùng cũng lấy lại được thể diện đã mất trước đó!

Thậm chí Chuẩn Đề đã ngấm ngầm tính toán trong lòng.

Khí vận Tiệt Giáo đỉnh thịnh, tự nhiên không cần nói nhiều, dù cho chỉ có thể chia sẻ ba bốn thành, đó cũng là một con số thiên văn!

Đến lúc đó, Tây Phương Giáo, tất sẽ thay Tiệt Giáo mà hưng thịnh, trở thành đệ nhất đại giáo Hồng Hoang, huy hoàng Tây Phương, ngay trước mắt.

Sắc mặt Thái Thanh, Tiếp Dẫn không chút gợn sóng, đạm nhiên nhìn Nguyên Thủy.

Thánh nhân bác dịch, hung hiểm không hề nhẹ nhàng hơn phàm nhân tranh đấu!

Tuy không có nguy hiểm tính mạng, nhưng vẫn vô cùng gian nan.

Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt tái nhợt, thân thể có chút còng xuống vì Tru Tiên Kiếm Trận bị phá vỡ, giờ đây lại trở nên thẳng tắp.

“Không tôn Thiên mệnh, nghịch Thiên mà đi?

Ha ha ha, chê cười!” “Nguyên Thủy, ngươi thật sự tự coi mình là Thiên mệnh sao, chống đối ngươi, chính là chống đối Thiên mệnh sao?” Thông Thiên tuy chiến bại, nhưng miệng lưỡi lại không chút yếu thế, trực tiếp khiến sắc mặt Nguyên Thủy trở nên xanh mét.

Thông Thiên hít sâu một hơi trọc khí, ánh mắt trở nên sắc bén, quyết tuyệt.

“Hai vị huynh trưởng đã đố kỵ khí vận Tiệt Giáo của ta, đố kỵ khí vận Nhân Tộc, vậy thì cứ nói thẳng ra đi, hà tất phải giúp ngoại nhân,

cùng nhau đối phó huynh đệ của mình!" "Nếu đã như vậy, hôm nay ta cùng hai vị huynh trưởng, liền ân đoạn nghĩa tuyệt tại đây, về sau Hồng Hoang, chỉ có Huyền Môn Lục Thánh, không còn Tam Thanh Hồng Hoang!" Thanh âm vừa dứt trong khoảnh khắc đó, trong minh minh chi trung, khí vận Nhân, Xiển, Tiệt Tam Giáo vốn ẩn ẩn giao kết, khẽ rung động, sau đó mạnh mẽ tách ra.

Cùng lúc đó, khí vận Huyền Môn đang như mặt trời giữa trưa, lại chợt chấn động, trên không trung sụt giảm một mảng lớn!

Sắc mặt Nguyên Thủy trở nên băng lãnh, giận dữ nói, "Thông Thiên, ngươi to gan thật đấy, tổn hại khí vận Huyền Môn, ngươi sẽ ăn nói thế nào với Lão Sư!" Thế nào là khí vận Huyền Môn!

Đạo thống của Nhân, Xiển, Tiệt, Lục Thánh Thiên Đạo, đều thuộc khí vận Huyền Môn!

Khí vận Huyền Môn mạnh, tự nhiên có thể phản bổ cho Nhân, Xiển, Tiệt, thậm chí cả Tây Phương Giáo.

Khí vận Huyền Môn hiện nay, vì Tiệt Giáo hưng thịnh nhất, vạn tiên lai triều, cho nên Tiệt Giáo ở vị trí chủ đạo.

Giờ đây Thông Thiên Giáo Chủ công nhiên tuyên bố, trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ với Thái Thanh, Ngọc Thanh, ẩn ẩn giữa đó, khí vận Tiệt Giáo bị tách ra, các đạo thống khác, tự nhiên chịu tổn thương lớn lao.

Thông Thiên khinh miệt cười một tiếng, "Nguyên Thủy Thánh nhân lấy bốn địch một còn ra tay được, không thấy đỏ mặt, ta chỉ làm tổn hại khí vận Huyền Môn, có gì mà không tốt để giao đại?" "Ngươi!" Nguyên Thủy đại nộ, hận không thể tế xuất Bàn Cổ Phiên, lại xông vào Tru Tiên Kiếm Trận một lần nữa.

Thái Thanh nhíu mày, mở miệng nói, "Thông Thiên sư đệ,

ngươi…” Mấy câu phía sau của Thái Thanh còn chưa nói ra, liền bị Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp chặn lại.

“Thái Thanh Thánh nhân, không cần nói nhiều nữa, ta đã nói rồi, về sau Hồng Hoang, không còn Thượng Thanh Thông Thiên, chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ.” Thanh âm Thông Thiên vô cùng quyết tuyệt, lần Tứ Thánh xông Tru Tiên Kiếm Trận này.

Điều khiến y đau lòng nhất không phải chiến bại, không địch lại, mà là Thái Thanh ra tay!

Năm xưa trên Côn Luân Sơn, ức vạn năm tu hành, tương trợ lẫn nhau, cùng nhau du lịch, tình cảm sâu đậm.

Cho dù sau này y và Nguyên Thủy tự cho là phân đạo dương tiêu, nhưng trong lòng Thông Thiên đối với Thái Thanh vị đại huynh này, vẫn kính trọng như trước.

Nhưng hôm nay, tất cả đều sụp đổ rồi, đại huynh của mình, lại cũng ra tay với y!

Nỗi đau trong lòng, thậm chí còn đau đớn gấp trăm ngàn lần nỗi đau thể xác!

“Tam Thanh cuối cùng cũng ân đoạn nghĩa tuyệt rồi!!” So với Nguyên Thủy đang bạo nộ, Thái Thanh Thánh Nhân trầm mặc.

Trong lòng Chuẩn Đề dấy lên sóng lớn, có niềm vui không thể kiềm chế!

Không lâu sau, Tây Phương Giáo sẽ không còn thuộc về Huyền Môn nữa!

Mà giờ đây, khí vận Huyền Môn xuất hiện vết nứt, vừa vặn trao cho Tây Phương Giáo một cơ hội, một thời cơ tuyệt vời để tiến trú Đông Phương!

Thông Thiên đứng giữa không trung, mạnh mẽ vung tay.

Ong ong!

Tiếng kiếm thân ông minh vang lên, Hãm Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm không chịu khống chế từ tay các Tự thi của Thánh nhân bay ra, rơi vào tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Sắc mặt y băng lãnh quét qua Thái Thanh và những người khác, chậm rãi nói, "Chuyện này, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, một tháng sau, vẫn tại đây, ta sẽ bày ra Vạn Tiên Đại Trận, nếu các ngươi có tự tin, thì hãy đến xông trận lần nữa đi." Thông Thiên nói xong, thân ảnh lóe lên, Tru Tiên Tứ Kiếm đang phù động phía sau mạnh mẽ cắt đứt hư không, trong nháy mắt thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ đã tiêu thất.

Chỉ còn lại Tứ Thánh sắc mặt khó coi đứng tại chỗ.

Vạn Tiên Đại Trận, là trấn giáo đại trận của Tiệt Giáo, còn được gọi là trận trung trận, là một tòa tuyệt thế đại trận được câu kết và chồng chất bởi nhiều trận pháp.

Có thể phát huy đầy đủ, hoàn mỹ tất cả sức mạnh của Tiệt Giáo, vì vậy mới được gọi là Vạn Tiên Đại Trận.

Hạch tâm của Vạn Tiên Đại Trận, không cần nói nhiều, tự nhiên là Tru Tiên Kiếm Trận.

Ngoài ra, còn có ba tòa phụ trận, lần lượt là Thái Cực Trận, Lưỡng Nghi Trận, Tứ Tượng Trận, lấy Lục Hồn Phiên làm hạch tâm.

Thông Thiên Giáo Chủ bố trí Vạn Tiên Đại Trận, trong lòng đã nảy sinh ý định quyết một trận tử chiến với Nhân, Xiển, Tây Phương Tam Giáo!

Trên không Đồng Quan, khí tức nặng nề, vẫn là Tiếp Dẫn khẽ cười, phá vỡ bầu không khí ngưng trọng này.

“Chư vị sư huynh, không cần lo lắng, Tru Tiên Kiếm Trận còn bị chúng ta phá được, lẽ nào còn phải lo lắng Vạn Tiên Trận kia sao?” Phá tan Tru Tiên Kiếm Trận, khiến Chuẩn Đề tìm thấy sự tự tin chưa từng có trong ức vạn năm qua.

Thậm chí trong lòng ẩn ẩn có ý nghĩ rằng Thông Thiên cũng chẳng qua chỉ đến thế.

Nguyên Thủy đạm nhiên liếc mắt nhìn Chuẩn Đề, cũng không đáp lời, trực tiếp xoay người rời đi.

Thái Thanh thở dài một hơi, “Hoa sen trắng, lá sen xanh, Tam giáo vốn là một nhà a!” Thái Thanh hát một câu, cưỡi Thanh Ngưu, quay về Thủ Dương Sơn!

“Sư huynh, họ có ý gì vậy!” Sắc mặt Chuẩn Đề có chút khó coi.

“Tự an ủi bản thân mà thôi, nhưng hiện tại mọi chuyện đã an bài, chỉ chờ một tháng sau, phá tan Vạn Tiên Đại Trận kia, kiếp khí tự nhiên tiêu tán, đến lúc đó đại kiếp kết thúc, đó mới là thời cơ đại tốt để Tây Phương Giáo chúng ta phát triển thực sự!” Trong mắt Tiếp Dẫn lóe lên ánh sáng rực rỡ, y đã mong chờ ngày này, không biết bao nhiêu năm rồi.

Hỗn Độn mênh mông, tối tăm mà lạnh lẽo, chỉ có từng khối tinh thần Hỗn Độn, lóe lên những đốm sáng nhỏ bé trong bóng tối vô biên.

Ở nơi không xa Hồng Hoang, trong một tinh vực cô tịch hoang vu!

Lượng lớn kiếp vân gào thét kéo đến, che trời lấp đất, bao phủ lấy từng khối tinh thần.

Trong những đám mây đen lớn đó, thỉnh thoảng có kim sắc lôi đình lóe lên.

Một cỗ lực lượng hủy diệt cực hạn tràn ra, cách ức vạn dặm cũng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Chương 362

Đồng Quan, theo các Thánh rời đi, thiên địa dường như lại khôi phục sự bình tĩnh ban đầu.

Nhưng trong lòng vô số Đại Năng Hồng Hoang lại dấy lên sóng gió, đại chiến vẫn chưa kết thúc.

Một tháng sau, trên Đồng Quan, còn có Vạn Tiên Đại Trận!

Côn Luân Thánh Địa, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy tay phủng Tam Bảo Ngọc Như Ý, ngồi cao phía trên, nhìn xuống chúng Kim Tiên, Nam Cực Tiên Ông và những người khác, lạnh lùng nói.

"Một tháng sau, trên Đồng Quan, Tiệt Giáo bày đại trận Vạn Tiên, các ngươi hãy tu hành cho tốt, một tháng sau, theo ta phá trận!" "Vâng, Lão Sư!" Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng, chúng Kim Tiên môn trịnh trọng gật đầu.

Tây Phương Đại Địa, Tu Di Thánh Địa, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Kim sắc phạn quang từng trận, xông thẳng vào mặt, tản mát ra khí tức yên tĩnh tường hòa!

Ở nơi này lâu dài, tẩy rửa tâm linh, thấu suốt vô hạ như lưu ly, là thánh địa tu tâm vô thượng.

Chuẩn Đề ngồi trên một bồ đoàn xanh bình thường, Tiếp Dẫn ngồi trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Chuẩn Đề khẽ nhíu mày, "Sư huynh, Tru Tiên Kiếm Trận kia, đã vô cùng khó giải quyết, Vạn Tiên Đại Thần kia…" Vừa rồi ở Đồng Quan, Chuẩn Đề khí huyết dâng trào, tự nhiên không sợ trời không sợ đất.

Nhưng lúc này hồi phục tinh thần, lại ẩn ẩn lo lắng.

Tiếp Dẫn an ủi nói, "Sư đệ không cần lo lắng, Vạn Tiên Trận có lợi hại đến đâu, bên ta bốn người, Thông Thiên làm sao là đối thủ?" Một chọi một không phải đối thủ, vậy thì dùng chiến thuật biển người.

Bốn đánh một, cho dù Vạn Tiên Đại Trận có lợi hại đến đâu, Tiếp Dẫn cũng không nghĩ ra họ sẽ thua bằng cách nào.

Trên Tu Di Sơn, một đạo kim sắc ngọc phù bay ra, triệu hoán Bạch Liên Đồng Tử, cùng Dược Sư và bốn vị chân truyền Tây Phương khác.

"Chúng đệ tử bái kiến Lão Sư, Sư Thúc." Dược Sư chắp tay hành lễ, trông tinh thần không tồi, khí tức trên người, lại đã khôi phục đến Đại La!

Phá Nhi Hậu Lập, khí tức trên người càng thêm tinh thuần, vững chắc, trải qua trăm nghìn tôi luyện.

Trong Ni Hoàn Cung, thai nghén một viên Xá Lợi Tử, ức vạn năm đạo hạnh, toàn bộ ngưng tụ trong đó.

Kim sắc Xá Lợi Tử, không ngừng phóng thích năng lượng thất sắc quang hoa, trùng xoát thể phách của Dược Sư và những người khác, củng cố căn cơ của họ!

Chuẩn Đề mãn ý cười nói, "Khôi phục đến Đại La Kim Tiên?

Không tồi, không tồi." "Đa tạ Lão Sư, Sư Thúc truyền xuống Xá Lợi Tử chi pháp, nếu không các đệ tử muốn khôi phục tu vi, còn không biết phải đợi đến bao giờ." Dược Sư và những người khác thành tâm nói.

Huyền Môn chính tông, cố nhiên lợi hại, nhưng Bát Bách Bàng Môn, cũng có những thuật siêu quần bạt tụy.

Ví dụ như Xá Lợi Tử chi pháp này, nhìn khắp Huyền Môn, cũng không có ai có thể sánh kịp.

"Kết quả Đồng Quan đại chiến, các ngươi cũng đã nghe nói rồi chứ." "Bẩm Sư Tôn, Sư Thúc, các đệ tử có nghe nói, Sư Tôn, Sư Thúc liên hợp hai vị Sư Bá, đại phá Tru Tiên Kiếm Trận, đại thắng toàn diện, Tây Phương Giáo chúng ta hưng thịnh, chỉ còn là chuyện sớm muộn." Dược Sư mấy người vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tiếp Dẫn phất tay, "Tây Phương muốn đại hưng, nhiệm trọng đạo viễn a, một tháng sau, trên Đồng Quan, vị Thông Thiên Sư Bá kia của các ngươi còn muốn bày Vạn Tiên Đại Trận, đến lúc đó, cần các ngươi nhập trận, cùng phá trận này." "Đệ tử minh bạch." Bạch Liên và những người khác nghiêm túc gật đầu.

Bờ Đông Hải, trên Kim Ngao Đảo, kể từ khi kết quả Đồng Quan đại chiến được công bố.

Kim Ngao Đảo liền thay đổi sự huyên náo thường ngày, trở nên dị thường yên tĩnh, bầu không khí áp bức, tràn ngập khắp đảo.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ ngồi trên bồ đoàn, sắc mặt phức tạp.

Phía dưới y, là các chân truyền của Tiệt Giáo, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu, cùng với các chân truyền như Ngao Dương.

Xa hơn một chút, là Kim Sí Đại Bàng Điểu, chúng Tiên tùy thị, Thập Thiên Quân, Thạch Cơ, Dư Nguyên và những người khác, gần như tập hợp tất cả môn nhân tinh nhuệ của Tiệt Giáo.

"Kết quả Đồng Quan đại chiến các ngươi đều biết rồi chứ?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

"Bẩm Sư Tôn, chúng con đều biết." Mọi người nghiêm túc gật

đầu.

"Một tháng sau, trên Đồng Quan, ta sẽ trọng bày Vạn Tiên Đại Trận, nói thật, trận chiến này, ta không có nắm chắc phần thắng." Thông Thiên Giáo Chủ thành thật nói, y nhìn quét một lượt các môn nhân Tiệt Giáo.

"Cho nên lần này gọi các ngươi đến đây, là để cho các ngươi một cơ hội." "Cơ hội gì?" Có người hỏi.

"Cơ hội rút khỏi Tiệt Giáo!" Thông Thiên Giáo Chủ từng chữ từng câu nói.

Nhưng thanh âm y còn chưa dứt, trong Bích Du Cung đã dấy lên một sự xao động cực lớn.

"Lão Sư, người nói cái gì vậy, chúng con sinh là người Tiệt Giáo, chết là hồn Tiệt Giáo, làm sao có thể rút khỏi Tiệt Giáo!" "Đúng vậy, một khi nhập Tiệt Giáo, chung thân liền là người Tiệt Giáo!" "Là Tiệt Giáo đã giáo thụ chúng con tiên pháp thần thông, cung cấp tài nguyên, là Lão Sư tư tư bất quyện, mới có thành tựu của chúng con hiện tại, giờ đây Tiệt Giáo có nạn, chúng con làm sao có thể rút lui!" Có môn nhân Tiệt Giáo thanh âm khanh thương, dứt khoát nói, "Thề sống chết cùng Tiệt Giáo!" Thông Thiên Giáo Chủ quét mắt nhìn những thân ảnh đông nghịt, vô cùng quen thuộc trong Bích Du Cung, âm thầm nắm chặt hai nắm đấm!

Dù y biết rõ, cho dù bố trí Vạn Tiên Đại Trận, cũng chưa chắc là đối thủ của Tứ Thánh!

Nhưng y có một đám đệ tử nhiệt huyết, trung thành như vậy, cho dù kết quả cuối cùng là thất bại, y cũng phải dốc toàn lực một phen!

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nâng tay, lập tức Bích Du Cung đang xao động, trở nên yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng kim rơi.

“Tốt, các ngươi không hổ danh là đệ tử Tiệt Giáo, một tháng sau, trước Đồng Quan, cùng ta bày Vạn Tiên Đại Trận, nghênh chiến Tứ Thánh!” “Vâng!” Trong Bích Du Cung, truyền đến thanh âm nhiệt liệt kích ngang vang dội khắp trời!

Thời gian tựa như cát mịn, vội vã trôi qua kẽ tay, chỉ trong chớp mắt, một tháng đã trôi qua!

Trong một tháng này, sát khí tràn ngập tứ cực thiên địa, vẫn đang ngày một tăng trưởng, mây đen vần vũ như muốn sụp đổ, trong lòng vạn vật sinh linh, ức vạn tu sĩ, đều có một nỗi kinh hoàng lớn lao vô thượng chợt lóe qua!

Dường như một tháng sau, Hồng Hoang sẽ nghênh đón một đại kiếp chưa từng có!

Kim Ngao Đảo, tiếng chuông đạo vang lên, truyền khắp mọi ngóc ngách của Kim Ngao Đảo!

Tất cả đệ tử Tiệt Giáo, phàm là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, đều tề tụ trước quảng trường Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ sớm đã đợi ở quảng trường, sau khi chúng đệ tử đến đông đủ, y vung tay, một đám mây lớn vạn trượng nâng tất cả đệ tử lên.

Tiếp đó dưới sự dẫn dắt của Thông Thiên Giáo Chủ, lao về Đồng Quan!

Thủ Dương Sơn, sau khi Thái Thanh Thánh Nhân lệnh Huyền Đô trấn thủ Thủ Dương Sơn, một mình rời đi!

Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy dẫn Nam Cực, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thái Ất, Ngọc Đỉnh và các Kim Tiên khác, lao về Đồng Quan!

Tây Phương Giáo, cũng tương tự, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Nhị Thánh

gọi Bạch Liên, Dược Sư và bốn vị chân truyền khác, đồng dạng xuất phát!

Từ Đông Hải đến Đồng Quan, vô cùng xa xôi, phàm nhân mấy đời e rằng cũng không đi tới được, nhưng đối với Thánh nhân mà nói, chỉ là gang tấc!

Thông Thiên Giáo Chủ, trận doanh Tiệt Giáo, dẫn đầu đến Đồng Quan!

Chương 363

Tru Tiên Tứ Kiếm vây quanh Thông Thiên Giáo Chủ, trong khoảnh khắc, phân bố đông nam tây bắc, từng sợi Tru Tiên Kiếm khí, lặng lẽ tư sinh!

Các tu sĩ Đại La Kim Tiên trở lên của Hồng Hoang, phát ra tiếng kinh thán cực lớn.

"Tiệt Giáo phô trương thật lớn a, nhiều đệ tử như vậy, không hổ danh là đệ nhất đại giáo Hồng Hoang!" "Trước đây Tru Tiên Kiếm Trận do Thông Thiên Thánh nhân bày ra còn bị phá, Vạn Tiên Đại Trận này có lai lịch gì, chẳng lẽ còn lợi hại hơn Tru Tiên Kiếm Trận sao?" "Cái này ngươi không hiểu rồi, Tru Tiên Kiếm Trận, vốn là bao hàm trong Vạn Tiên Đại Trận, ngoài ra, còn có ba đại phụ trận, lần lượt là Thái Cực Trận, Lưỡng Nghi Trận, Tứ Tượng Trận." Có Chuẩn Thánh Đại Tu hoạt động ở Hồng Hoang giải thích tường tận.

"Vậy nói như vậy, Vạn Tiên Đại Trận, còn mạnh hơn Tru Tiên Kiếm Trận!" "Đó là đương nhiên!" "Vậy lần Đồng Quan đại chiến này, Tiệt Giáo thắng bao nhiêu phần trăm?" Lại có người đặt nghi vấn, nhưng lần này, giữa không trung lại im lặng như tờ.

Thế cục của Tiệt Giáo mạnh mẽ, Hồng Hoang không nơi nào sánh kịp, nhưng cũng phải xem đối thủ là ai!

Nếu là bất kỳ một bên nào trong Tứ Thánh, thì tự nhiên không sợ, phần thắng nằm trong tay.

Nhưng Tứ Thánh liên hợp lại, đủ sức cải thiên hoán địa, tái tạo Địa Hỏa Thủy Phong, luyện lại một giới, Tiệt Giáo tự nhiên lại sẽ hiển lộ sự yếu thế.

Sau lưng Thông Thiên, Tru Tiên Kiếm khí tứ ngược, nhưng sắc

mặt Thông Thiên lại dị thường bình tĩnh, không hề cảm thấy căng thẳng vì đại chiến sắp bắt đầu, cả người dị thường phong khinh vân đạm.

Đại khái qua vài hơi thở, trước Đồng Quan, lực lượng thánh đạo lưu chuyển, hư không lặng lẽ bị chấn thành hư vô.

Thái Thanh Đạo Nhân một thân đạo bào, tay cầm phất trần, chậm rãi bước ra!

"Thông Thiên sư đệ." Thái Thanh chào hỏi Thông Thiên, nhưng Thông Thiên lại hoàn toàn không để ý.

Y kính trọng đại huynh.

Y yêu kính đại huynh!

Y xem đại huynh là trưởng bối!

Nhưng ức vạn năm tình cảm, đổi lại là gì?

Là phản bội!

Là lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào trái tim y!

Giống như một tháng trước, khi Đồng Quan đại chiến đã nói, thế gian không còn Thượng Thanh Thông Thiên, chỉ có Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ!

Thấy Thông Thiên Giáo Chủ không đáp lời mình, Thái Thanh thở dài một hơi, đứng sang một bên.

Lại qua vài hơi thở, Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy dẫn Nhiên Đăng và những người khác cũng đến!

Lúc này Nguyên Thủy, trên người không còn phong thái tiên phong đạo cốt, ngược lại tràn đầy túc sát chi khí.

Tựa như một tòa núi băng, người còn chưa đến gần, cả người đã

muốn đóng băng.

"Thông Thiên, đến sớm đấy nhỉ." Thông Thiên vẫn không trả lời, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Nguyên Thủy!

Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng hai vị Chuẩn Thánh, thấy Huyền Quy thân vận thanh y, khí tức như núi non vực thẳm đứng cách Thông Thiên Giáo Chủ ba bước, âm thầm đau đầu!

Huyền Quy gia hỏa này, cho dù coi y là người số một dưới Thánh nhân cũng hoàn toàn không có vấn đề, phòng ngự, công kích, nguyên thần, gần như không có điểm yếu, họ đối đầu, đơn giản là sự bất hạnh của họ.

Chẳng mấy chốc, Tây Phương Nhị Thánh chậm rãi đến, vẫn với vẻ mặt khiến người ta buồn nôn đó.

"Đã gặp Thái Thanh sư huynh, Nguyên Thủy sư huynh, Thông Thiên sư huynh, sư đệ đây có lễ." "Người đến đông đủ rồi, không tồi." Cho đến lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ mới khẽ gật đầu, khí tức phong khinh vân đạm trên toàn thân bỗng nhiên biến đổi, sát khí giữa không trung tràn ra, gió lạnh gào thét.

Một cái từ xuân phong phất diện đến bắc minh khổ hàn.

"Tru Tiên Tứ Kiếm, khởi!" Thông Thiên lười nói một câu với Tứ Thánh, vung tay, Tru Tiên Tứ Kiếm vốn đã đứng ở bốn phía đông nam tây bắc mạnh mẽ bay lên.

Phóng xuất vô cùng Tru Tiên Kiếm khí, sát phạt chi khí tràn ra, tựa như có năm mươi cây kim cương xẹt qua mặt da, đau đớn khó chịu!

Thông Thiên Giáo Chủ một lần nữa bày Tru Tiên Kiếm Trận, Huyền Quy bên cạnh bước ra một bước, chậm rãi nói.

"Đây chính là một trong các phụ trận của Vạn Tiên Đại Trận, Thái Cực Trận!" Huyền Quy mạnh mẽ tế xuất Huyền Thủy Quy Khác,

trước đó ở Đồng Quan, Tam Tiêu bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, tước bỏ đỉnh thượng tam hoa của Quảng Thành Tử và những người khác, Nguyên Thủy chấn nộ, ra tay với Tam Tiêu.

Huyền Quy, Khổng Tuyên đứng ra đỡ Thánh nhân một kích, Huyền Thủy Quy Khác chịu trọng thương!

Nhưng giờ đây, dưới sự ôn dưỡng của Huyền Quy, Huyền Thủy Quy Khác, đã khôi phục đến đỉnh phong.

Gia trì trong Thái Cực Trận, dưới Thánh nhân, không ai có thể phá!

Theo Thái Cực Trận được bố trí, Vạn Tiên Đại Trận sơ bộ thành hình, uy lực lại lên một tầng lầu.

Đa Bảo bước ra một bước, trong tay chợt lóe lên, lại xuất hiện một cây trường phiên.

Chỉ thấy trường phiên đó có hình tam giác, dưới phiên có sáu sợi phiên vĩ khẽ bay phấp phới, chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Lục Hồn Phiên.

Phiên này và Đinh Đầu Thất Tiễn Thư trong tay Thái Tử Tiền Yêu Đình, Lục Á có hiệu quả kỳ diệu tương đồng.

Chỉ cần viết tên kẻ địch lên phiên, lung lay cúi lạy, liền có thể lấy mạng người.

Luận uy lực, không hề kém cạnh Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Lục Á, thậm chí còn hơn, thi triển cũng tiện lợi hơn Đinh Đầu Thất Tiễn Thư rất nhiều.

Thông Thiên hành sự, quang minh lỗi lạc, ngày thường tự nhiên không thèm sử dụng loại pháp bảo có phần âm độc này, nhưng hiện tại, đã không thể cố kị nhiều như vậy nữa.

Hơn nữa, hành vi của Nguyên Thủy, Thái Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác, còn vô sỉ gấp vô số lần việc y sử dụng loại Linh Bảo âm độc này!

Đa Bảo Đạo Nhân tay cầm Lục Hồn Phiên, khẽ lay động, lập tức có từng sợi từng sợi hắc khí từ trên đó bay ra.

Thánh nhân tự nhiên là vô ngại, nhưng những Chuẩn Thánh Đại Tu đang đứng ngoài quan chiến, lại bỗng dưng cảm thấy sau lưng lạnh toát.

"Ta Đa Bảo, cầm Lục Hồn Phiên, bày Lưỡng Nghi Trận!" Thanh âm Đa Bảo vừa dứt, tu vi trên người chợt bạo phát, lại trực tiếp đạt đến Chuẩn Thánh.

"Cái gì, Đa Bảo cũng chứng đạo Chuẩn Thánh!" Sắc mặt Quảng Thành Tử, Dược Sư lập tức hóa thành màu gan heo, khó coi đến dọa người!

Giữa Đại La và Chuẩn Thánh, có một hồng câu không thể vượt qua!

Cho dù họ ở trong Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận không bị tước đi đỉnh thượng tam hoa, nhưng cũng chưa lĩnh ngộ được ảo diệu của Chuẩn Thánh.

Nhưng Đa Bảo, giờ đây đã chứng đạo Chuẩn Thánh, điều này nói lên điều gì, nói lên trong lĩnh ngộ đạo, Đa Bảo đã bỏ xa họ phía sau.

Điều này đối với Quảng Thành Tử phúc duyên sâu dày, tự coi mình không tầm thường mà nói, là tuyệt đối khó chấp nhận.

Sau Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu bước ra, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Chương 364

"Một trong các phụ trận của Vạn Tiên Đại Trận, Tứ Tượng Trận!" Kim Linh Thánh Mẫu là một trong bốn chân truyền của Tiệt Giáo, vị trí chỉ sau Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân.

Thực lực bản thân, sớm đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chỉ thấy nàng khẽ vung tay, từ trong tay áo liền bay ra một tòa tháp nhỏ.

Tòa tháp nhỏ chính là Tứ Tượng Tháp, do Thông Thiên Giáo Chủ ban cho khi nàng bái sư năm xưa.

Thái Cực Trận, Lưỡng Nghi Trận, Tứ Tượng Trận được bố trí hoàn tất, Vạn Tiên Đại Trận thành hình!

Hàng trăm vị đệ tử tinh anh theo Thông Thiên Giáo Chủ đến, mạnh mẽ nhảy vào, trong khoảnh khắc, uy lực Vạn Tiên Đại Trận, bị đẩy lên đỉnh phong!

Chỉ riêng khí tức vô tình tràn ra, cũng khiến kiếp khí trên Đồng Quan phát ra tiếng oanh minh cực lớn!

Vô số Đại Năng Hồng Hoang, lại càng phát ra tiếng kinh thán cực lớn!

"Ta nguyện cho rằng, Tru Tiên Kiếm Trận đã là đệ nhất sát trận Hồng Hoang rồi, không ngờ, sự sắc bén của Vạn Tiên Đại Trận này, lại còn trên cả Tru Tiên Kiếm Trận!" "Không hổ là thủy tổ trận đạo, về sau ức vạn năm của Hồng Hoang, e rằng sẽ không còn trận pháp nào lợi hại hơn Vạn Tiên Đại Trận này nữa!" "Hoàn mỹ thừa tải sát khí của Tru Tiên Tứ Kiếm, thậm chí còn có thể lợi dụng ngược lại Vạn Tiên Đại Trận, quả nhiên khủng bố!" Sắc mặt Thái Thanh,

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng trở nên trịnh trọng vài phần, cảm thấy có chút khó giải quyết!

Vạn Tiên Đại Trận, lấy Tru Tiên Kiếm Trận làm chủ, ba đại tiểu trận làm phụ, nội hàm vô cùng biến hóa, quả nhiên lợi hại!

Trên mặt Thái Thanh thêm vẻ ngưng trọng, lúc này Vạn Tiên Đại Trận đã câu liên, khiên dẫn toàn bộ sát khí Hồng Hoang!

Tứ cực Hồng Hoang, Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang, sát khí không ngừng, đang liên tục bị hút vào Vạn Tiên Đại Trận.

Điều này nói lên điều gì, nói lên uy lực Vạn Tiên Đại Trận, sẽ không ngừng tăng lên theo thời gian trôi đi!

"Chư vị đạo hữu, nhập trận đi." Thái Thanh mở miệng, không nhập trận nữa, e rằng Vạn Tiên Đại Trận này, thật sự khó phá rồi.

"Tốt." Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đồng lòng gật đầu.

Hiển nhiên họ cũng đã nhận ra, Vạn Tiên Đại Trận này, có chút môn đạo.

"Nhập trận!" Thân ảnh Tứ Thánh lóe lên, trực tiếp tiến vào bên trong Vạn Tiên Đại Trận!

Bạch Liên Đồng Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông nhìn nhau một cái, đồng dạng nghĩa vô phản cố bước vào trận.

Lúc này, trong Tru Tiên Kiếm Trận, khí mù mịt lưu chuyển, như khiến người ta rơi vào Hỗn Độn, không có khái niệm thiên địa, không gian, hay thời gian.

Tầm mắt nhìn đến, trừ Hỗn Độn ra thì chỉ có Hỗn Độn.

Không, còn có những luồng Tru Tiên Kiếm Khí ngang dọc bốn phương tám hướng, không ngừng ngưng tụ thiên địa kiếp khí.

Lúc này, Tru Tiên Kiếm Khí quả xứng danh, tùy tiện một luồng

cũng có uy lực hạo hãn tru sát Đại La Kim Tiên.

Đối với Đại La Kim Tiên, Tru Tiên Kiếm Trận lúc này thậm chí còn hung hiểm hơn cả Hỗn Độn.

Đại La Kim Tiên bình thường, tiến vào Hỗn Độn có thể nói là thập tử nhất sinh, tuy hung hiểm nhưng ít nhất còn một đường sinh cơ.

Nhưng nếu tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận này, thì là thập tử vô sinh, mặc cho bay trời độn đất, cũng không thể cắt đứt một tia sinh cơ mơ hồ kia.Trên thân Thái Thanh Thánh Nhân, Ngọc Thanh Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân, Tiếp Dẫn Thánh Nhân, bốn vị Thánh nhẹ nhàng lưu chuyển Thánh Đạo chi lực.

Để chống đỡ Tru Tiên Kiếm Khí vô khổng bất nhập giữa không trung, sắc mặt chư Thánh càng thêm trầm trọng.

Không thể không thừa nhận, tạo nghệ về trận đạo của Thông Thiên, trong Hồng Hoang rộng lớn không ai sánh bằng.

Lấy Tru Tiên Kiếm Trận làm chủ, kết hợp mấy đạo trận phụ, lại có thể dẫn dắt toàn bộ sát khí Hồng Hoang.

Thời gian bố trận càng lâu, uy lực trận pháp càng mạnh.

Nếu cứ ủ mình như vậy, đợi đến khi sát khí ẩn chứa trong cái gọi là Vạn Tiên Đại Trận này, khiêu động toàn bộ sát khí Hồng Hoang, e rằng Tru Tiên Kiếm Trận này, dù tụ hợp sức lực bốn Thánh, cũng không cách nào phá giải.

Đương nhiên, đây chỉ là lý luận.

Thực tế, ngay cả Thánh Nhân, cũng không thể trường kỳ thôi động những sát trận Hồng Hoang này.

Bất quá, dù là vậy, Vạn Tiên Đại Trận này cũng khiến sự kiêng kỵ trong mắt Nguyên Thủy và ba vị Thánh còn lại không chút che giấu.

Thông Thiên thực lực rất mạnh, thế lực Tiệt Giáo cũng ngày càng lớn mạnh, nếu không làm suy yếu, những Thánh Nhân như bọn họ sau này còn đặt vào đâu?

Đại phá Vạn Tiên Trận, hủy diệt đạo thống Tiệt Giáo, thu lấy Tru Tiên Tứ Kiếm, đây chính là mục tiêu của bốn Thánh khi đến Đồng Quan hôm nay.“Bàn Cổ Phiên!”, “Thái Cực Đồ!”, “Thất Diệu Bảo Thụ!”, “Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!” Bốn Thánh cũng biết, Vạn Tiên Đại Trận này phi phàm, nên vừa ra tay, liền trực tiếp dùng hết bản lĩnh giữ kín.

Sau lưng Nguyên Thủy, xuất hiện hư ảnh Bàn Cổ Phiên che trời lấp đất, tùy theo gió rung động, giữa những lần rung động, trên Bàn Cổ Phiên, vô số khí nhận hình thành.

Giữa lúc Thánh Đạo chi lực lưu chuyển, có khí tức sát phạt kinh thiên tràn ra.

Đây chính là tuyệt thế đại thần thông “Khai Thiên Khí Nhận” do Bàn Cổ Phiên – một Tiên Thiên Chí Bảo tự động diễn hóa!Trên đỉnh đầu Thái Thanh Thánh Nhân, một bức Thái Cực Đồ khổng lồ từ từ hiện ra, một nửa đen, một nửa trắng, sắc đen trắng này giao chức lưu chuyển, tản ra khí cơ ma diệt vạn vật.

Hướng Thông Thiên Giáo Chủ trấn áp mà đến, thanh thế thậm chí còn kinh người hơn cả Nguyên Thủy.

Thất Diệu Bảo Thụ mà Chuẩn Đề tế ra, thần quang bùng phát, không vật gì không quét qua, dường như ngay cả một thế giới nặng nề cản trở trước mặt, cũng sẽ bị Thất Diệu Bảo Thụ nhẹ nhàng quét đi.

Nhưng đáng chú ý nhất, vẫn là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn.

Trong tay ba Thánh còn lại, bất luận là Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, hay Thất Diệu Bảo Thụ, đều là thủ đoạn công kích cực mạnh.

Nhưng lúc này, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn, mười hai cánh sen từ từ nở ra.

Bùng phát ra ánh sáng vàng rực rỡ khiến người ta không thể mở mắt, không hề hiển lộ sát lục chi khí, trái lại vô cùng yên tĩnh và tường hòa.

Thân mình tắm trong kim quang, mọi ưu sầu đều theo gió tiêu tan.

Khiến trong lòng người ta, không khỏi dấy lên một tia thân cận.

Ngay cả trong mắt Thái Thanh, Nguyên Thủy, cũng thoáng qua tia tia kiêng kỵ, quả không hổ là Thánh Nhân đã tinh nghiên tám trăm bàng môn Tây Phương, lấy sức một mình chống đỡ Tây Phương, thủ đoạn quả nhiên lợi hại.

Từ bề ngoài, công phạt chi lực của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên không bằng Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Thất Diệu Bảo Thụ của bọn họ, nhưng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, lại có thể mê hoặc lòng người.

Ngay cả tâm Thánh Nhân tu hành đến vạn cổ bất diệt, cũng sẽ bị ảnh hưởng.Bên trong Vạn Tiên Đại Trận, trung tâm Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ toàn thân bao quanh bởi Tru Tiên Kiếm Khí nồng đậm đến cực hạn, đối mặt với Nguyên Thủy và bốn Thánh toàn lực xuất thủ, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ, cũng cảm nhận được áp lực chưa từng có!"Tru Tiên Tứ Kiếm, sát!" Chỉ nghe Sư tôn khẽ quát một tiếng, Tru Tiên Tứ Kiếm đặt ở Đông Nam Tây Bắc bỗng nhiên xuất sá, dưới sự thao tác của Sư tôn, giá ngự kiếm khí Tru Tiên dày đặc, xông về phía Bàn Cổ Phiên và các Tiên Thiên Chí Bảo khác.

Trong sát na, bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, đạo uẩn quay cuồng,

Hỗn Độn rung chuyển, năm vị Thánh trong khoảnh khắc đã chiến đấu cùng nhau.

Pháp lực, đạo uẩn đáng sợ, tràn ngập mỗi góc của Tru Tiên Kiếm Trận, thậm chí còn lan ra bên ngoài đại trận.

Vô số Chuẩn Thánh Đại Năng trong Hồng Hoang thăm dò Nguyên Thần, đều bị đạo uẩn khủng bố này trực tiếp đánh bật ra, sắc mặt trắng bệch, bị thương không nhẹ."Đạo uẩn mạnh mẽ làm sao, chỉ là đạo uẩn tràn ra đã mạnh như vậy, khó mà tưởng tượng được tình hình bên trong Vạn Tiên Đại Trận." Vô số Chuẩn Thánh Đại Năng lộ vẻ kinh sợ trên mặt, có Vạn Tiên Đại Trận cản trở, uy lực đại chiến còn như vậy.

Chương 365

Nếu đại trận tiêu thất, với uy lực giao thủ của chư Thánh, e rằng toàn bộ Hồng Hoang đều không thể chịu đựng nổi.Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ đơn độc chống đỡ bốn Thánh, tạm thời chưa rơi vào thế hạ phong.

Cùng lúc đó, trong Thái Cực Trận, Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử cũng thành công nhập trận, đối đầu với Huyền Quy!"Chỉ bằng hai người các ngươi, cũng dám nhập Thái Cực Trận của ta?" Trung tâm Thái Cực Trận, Huyền Quy nhìn xuống Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử, khóe miệng hơi nhếch lên.

Khí tức toàn thân mãnh liệt bùng phát, như sơn hồng hải khiếu quét ngang Thái Cực Trận.

Khí tức càn quét đại trận, áp bách Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử không thở nổi, nhưng sắc mặt hai người vẫn thản nhiên, không hề hoảng sợ.

Huyền Quy có chút không kiên nhẫn, trực tiếp tế ra Huyền Thủy Quy Xác, Huyền Thủy Quy Xác giữa không trung đón gió biến lớn, với thế Thái Sơn áp đỉnh hung hãn đập xuống Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử.

Trong mắt Huyền Quy, đối phó Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử, thậm chí không cần dùng thủ đoạn gì, trực tiếp lấy một lực phá vạn pháp là có thể dễ dàng giải quyết."Huyền Quy Phó Giáo Chủ, chẳng phải là quá khinh người rồi sao." Bạch Liên Đồng Tử, Nam Cực Tiên Ông nhìn nhau, hầu như cùng một lúc ra tay, Nam Cực Tiên Ông tế ra Đào Trượng.

Bạch Liên Đồng Tử thì tế ra một cây Bảo Xử, đồng loạt đánh về

phía Huyền Thủy Quy Xác.

Hầu như trong chớp mắt, ba món linh bảo đã va chạm vào nhau, cảnh tượng Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử trực tiếp bị trấn áp trong tưởng tượng của Huyền Quy không hề xuất hiện.

Ngược lại, Huyền Thủy Quy Xác hơi chấn động, ba bên giằng co mấy hơi thở sau, biên độ chấn động của Huyền Thủy Quy Xác mạnh mẽ tăng cường, rồi bay ngược về tay Huyền Quy."Đây là..." Đồng tử Huyền Quy co rụt lại, y từ trên Đào Trượng, và Bảo Xử kia, cảm nhận được một tia khí tức khác lạ, đó là...

Thánh Đạo chi lực!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Huyền Quy, Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử như trút được gánh nặng, đem toàn bộ uất khí tích tụ vô số năm trong lòng trút ra."Mượn nhờ Thánh Nhân chi lực, gia trì lên Chuẩn Thánh đạo khu của các ngươi, các ngươi làm như vậy, số vạn năm khổ tu hủy hoại trong một sớm, có đáng không?" Huyền Quy trầm giọng nói, vừa rồi y rõ ràng cảm nhận được khí tức Thánh Nhân trên Đào Trượng, và Bảo Xử kia, tuyệt đối không sai.

Thánh Nhân, nắm giữ Thánh Đạo chi lực, đây là sức mạnh có tầng thứ cao hơn pháp lực, cùng cấp bậc với Thiên Đạo chi lực.

Duy chỉ có Thánh khu, mới có thể chịu đựng Thánh Đạo chi lực, mà Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử và những người khác, lấy Chuẩn Thánh đạo khu, chịu tải Thánh Đạo chi lực mà Thánh Nhân mới có thể nắm giữ, sẽ tạo thành tổn thương cực lớn cho bản thân.

Đương nhiên, dưới cái giá khổng lồ, đổi lại là lực lượng cực kỳ khủng bố!

Với đạo hạnh Á Thánh của Huyền Quy, thực lực xếp vào hàng ba Chuẩn Thánh Hồng Hoang, cũng không thể hạ gục đối thủ trong một

đòn.

Thậm chí vừa rồi nhìn bề ngoài, Huyền Quy còn chịu thiệt!"Chỉ cần có thể kéo chân ngươi, đợi Sư tôn, Sư thúc đại hoạch toàn thắng, vạn năm đạo hạnh tính là gì?" Bạch Liên tự tin mười phần, thậm chí còn hưởng thụ cảm giác sức mạnh khổng lồ này!

Nam Cực Tiên Ông Đào Trượng vắt ngang trước người, hai mắt nhìn chằm chằm Huyền Quy, sát khí tràn lan!Một tháng trước, đại chiến Đồng Quan, bốn Thánh đại phá Tru Tiên Kiếm Trận, Tiệt Giáo đại bại mà về!

Ngày nay, một tháng sau Vạn Tiên Đại Trận, cũng tuyệt đối không ngoại lệ.

Nhiệm vụ của bọn họ là tranh thủ thời gian, kéo chân Huyền Quy, Đa Bảo, Kim Linh và những người khác.

Khiến các trận phụ trong Vạn Tiên Đại Trận không thể truyền sát khí vào Tru Tiên Kiếm Trận, không thể tăng cường uy lực đại trận!

Huyền Quy cũng nhìn ra mưu đồ của chư Thánh, sắc mặt trầm xuống.

"Hừ, chỉ bằng các ngươi, cũng không thể phát huy được Thánh Nhân chi lực, để ta xem, các ngươi rốt cuộc có mấy cân mấy lạng." Huyền Quy lại lần nữa tế ra Huyền Thủy Quy Xác, đánh về phía Bạch Liên Đồng Tử, Nam Cực Tiên Ông.

Nhưng hai người lúc này có Thánh Đạo chi lực gia trì, không kém gì tồn tại Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Mạnh như Huyền Quy, cũng không cách nào hạ gục trong thời gian ngắn, chỉ có thể giằng co cùng nhau!Trong Lưỡng Nghi Trận, Đa Bảo Đạo Nhân tay cầm Lục Hồn Phiên, ánh mắt bình đạm nhìn Nhiên Đăng và đoàn người!

Lục Hồn Phiên trong tay Đa Bảo khẽ lay động, trên Lục Hồn Phiên lập tức xuất hiện tám cái tên!

Chính là tên của Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Phổ Hiền, Từ Hàng và những người khác.

Bên cạnh Đa Bảo, Tùy Thị Thất Tiên đắc ý dương dương, vẻ mặt khinh thường nhìn Nhiên Đăng mấy người, dường như đã nắm chắc phần thắng.

Lục Hồn Phiên, là chí bảo trấn áp đáy hòm của Tiệt Giáo, trong số Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực cũng có thể xưng là vô song."Nhiên Đăng đạo hữu, hãy xem uy lực chí bảo Lục Hồn Phiên của Tiệt Giáo ta!" Đa Bảo mãnh liệt lay động Lục Hồn Phiên, trên Lục Hồn Phiên, từng trận sát khí màu đen có thể thấy bằng mắt thường bay về phía Nhiên Đăng mấy người.

Đa Bảo vốn tưởng Nhiên Đăng mấy người sẽ biến sắc, vội vàng tránh né, nhưng không ngờ mấy người lại bình tĩnh như vậy.

Sát khí màu đen với tốc độ cực nhanh bay đến bên cạnh Nhiên Đăng, đang chuẩn bị bao quanh lấy thân ông ta, phát động kiếp ách, làm tổn thương Nguyên Thần, pháp lực, đạo khu của họ thì.

Trên thân Nhiên Đăng, lại bỗng nhiên bùng phát ra từng luồng Ngọc Thanh thần quang!

Chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm, vô số sát khí màu đen, như băng tuyết gặp ánh dương, nhanh chóng tan chảy, trong chớp mắt bốc hơi thành sương đen, biến mất không thấy."Cái này!" Đa Bảo giật mình kinh ngạc, lại nhìn về phía Quảng Thành Tử và bọn họ.

Chỉ thấy giống như Nhiên Đăng, trên thân họ bùng phát ra từng trận thần quang, dễ dàng hóa giải sát khí màu đen mà Lục Hồn Phiên phóng ra.

Xích Tinh Tử cười lạnh một tiếng, chắp tay hướng về phía Tru Tiên Kiếm Trận, "Đa Bảo, trên thân bọn ta, có Thánh Đạo chi lực mà Sư tôn ban cho hộ thể, há lại là ngươi có thể lay động được?

Hiện tại thúc thủ tựu cầm, bọn ta còn có thể cho ngươi một suất 'bỏ tối theo sáng', nếu không, trong khoảnh khắc sẽ khiến các ngươi hóa thành tro bụi." Trên thân có Thánh Nhân ban cho Thánh Đạo chi lực, nói chuyện liền cứng rắn, đối đầu với trời đất, miệng không tha người!"Thánh Đạo chi lực!" Mấy người Ô Vân Tiên sắc mặt trầm xuống, thân là tùy thị đệ tử bên cạnh Thánh Nhân, bọn họ tự nhiên biết bốn chữ Thánh Đạo chi lực này đại biểu cho điều gì!

Ô Vân Tiên chắp tay hướng Đa Bảo, "Đa Bảo sư huynh, còn xin thử lại một lần nữa." Đa Bảo làm theo lời nói, nhưng lần này cũng giống như trước, không hề có tác dụng.

Sát khí màu đen trên Lục Hồn Phiên, còn chưa kịp chạm vào Nhiên Đăng mấy người, đã bị khí tức Thánh Đạo phát ra từ thân họ xua tan.

Đương nhiên, điều này không phải nói Lục Hồn Phiên không được, mà là lá bùa hộ thân Thánh Đạo chi lực này quá lợi hại, dưới sự gia trì của Thánh Đạo chi lực, ngay cả Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng có thể không sợ Á Thánh.

Mà Lục Hồn Phiên này nếu là Thánh Nhân đến thôi động, Nhiên Đăng mấy người thậm chí không kiên trì nổi một hơi thở, liền phải thân tử đạo tiêu, Nguyên Thần lên Phong Thần Bảng.

Nhiên Đăng và những người khác nhìn Lục Hồn Phiên giữa không trung, khóe miệng hơi nhếch lên, "Đa Bảo đạo hữu, hôm nay Vạn Tiên Đại Trận này tất phá, hiện tại 'bỏ tối theo sáng', vẫn còn kịp, nếu cố chấp không nghe, thì đừng trách bọn ta không nể tình đồng môn!" Đa Bảo cười lạnh, "Bỏ tối theo sáng, các ngươi cũng xứng sao?" Đa Bảo cười lạnh, Thánh Đạo chi lực rất lợi hại, nhưng cũng

phải xem người sử dụng là ai, Nhiên Đăng Chuẩn Thánh sơ kỳ tạm thời không nói, chỉ bằng các Kim Tiên môn nhân Côn Luân, lại có thể phát huy ra uy lực lớn đến mức nào?

Đa Bảo thần sắc ngưng trọng, nghiêm túc nói, "Chư vị sư đệ, hãy để bọn đệ tử Xiển Giáo này xem, uy lực của Lưỡng Nghi Đại Trận của ta!" "Vâng." Tùy Thị Chúng Tiên ra sức gật đầu, trong lòng đều nén một cục tức, từ khi ở Côn Luân Sơn, bọn họ đã nhìn đám môn nhân Xiển Giáo ngẩng mũi lên trời này cực kỳ chướng mắt.

Ức vạn năm trôi qua, cuối cùng cũng có cơ hội quang minh chính đại giáo huấn bọn họ."Lưỡng Nghi Đại Trận, khai!" Tùy Thị Thất Tiên thân ảnh lóe lên, lấy Đa Bảo Đạo Nhân làm trung tâm, trực tiếp bao vây toàn bộ Nhiên Đăng và các Kim Tiên Xiển Giáo.

Lưỡng Nghi Đại Trận lấy Lục Hồn Phiên làm trận nhãn, từ từ vận chuyển, dẫn dắt sát khí vô cùng của Hồng Hoang, chú nhập vào trong đó.

Lục Hồn Phiên vốn là bảo vật đỉnh cấp, sát phạt vô thượng, trong toàn bộ Hồng Hoang đều có thể xếp vào hàng đầu.

Lúc này, dưới tác dụng của sát khí thiên địa vô cùng, Lục Hồn Phiên vốn màu đen như được mực nhuộm, bắt đầu xoay chuyển cực nhanh."Đa Bảo Tháp, sát!" Đa Bảo Đạo Nhân ý niệm vừa động, tế ra Đa Bảo Tháp, khoảnh khắc Đa Bảo Tháp xuất hiện, sát khí vô cùng trên Lục Hồn Phiên dũng nhập vào trong, mãnh liệt đập về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Vẫn là linh bảo bổ đề bản mệnh của mình dùng thuận tay hơn.

Khoảnh khắc Đa Bảo Tháp bay ra, đã mang thế Thái Sơn áp đỉnh đến đỉnh đầu Nhiên Đăng."Tiên Thiên Linh Cữu!" Liên tục bị Đa Bảo Đạo Nhân một hậu bối khiêu khích, Nhiên Đăng cũng nổi giận.

Thân là một trong Tam Thiên Khách nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, Nhiên Đăng ông ta dù có lẫn lộn tệ hại đến đâu, cũng không phải một tiểu bối nhỏ bé có thể làm càn trước mặt ông ta.

Giữa vạn quân sấm sét, giữa không trung, Đa Bảo Tháp và Tiên Thiên Linh Cữu kia va chạm vào nhau.

Sự va chạm giữa các Chuẩn Thánh, chỉ trong một sát na, trong Lưỡng Nghi Trận liền nổi lên một trận phong bạo pháp tắc!

Phong bạo pháp tắc khổng lồ, nhấn chìm tất cả, đợi đến khi phong bạo tan đi, Đa Bảo lùi năm bước, Nhiên Đăng chỉ lùi hai ba bước.

Ánh mắt nhìn lại, sắc mặt Đa Bảo thản nhiên, đã có vẻ nắm chắc thắng lợi, Nhiên Đăng tuy chiếm ưu thế, nhưng sắc mặt ngược lại vô cùng khó coi.

Chương 366

Cần biết rằng, trên thân ông ta có khí tức Thánh Nhân gia trì, vậy mà vẫn chỉ chiếm được chút ưu thế, tuy nói Đa Bảo Đạo Nhân cũng mượn sức mạnh của trận pháp, nhưng cũng có thể thấy rõ, thực lực của Đa Bảo Đạo Nhân, đã đuổi kịp ông ta.“Chư vị sư đệ, cùng nhau ra tay, tru sát môn nhân Xiển Giáo, tiễn bọn họ lên Phong Thần Bảng.” Ngay lúc Nhiên Đăng đang ngẩn người, Đa Bảo hô một tiếng, trong khoảnh khắc, Tùy Thị Chúng Tiên đồng loạt ra tay.“Hỗn Nguyên Chùy!” Ô Vân Tiên, người có thực lực mạnh nhất, có thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, dẫn đầu tế ra pháp bảo, sau Ô Vân Tiên, những tiên nhân còn lại cũng nhanh chóng theo sau.

Giữa không trung lập tức có đạo uẩn vô cùng lưu chuyển, linh bảo quang hoa che trời lấp đất như không cần tiền dũng về phía các Kim Tiên Côn Luân, dưới sự gia trì của sát khí vô thượng của Lưỡng Nghi Trận, ngay cả một vị Chuẩn Thánh, cũng không dám đối đầu.“Chư vị sư đệ, đừng lưu thủ, toàn lực ứng phó.” Đối mặt với Tùy Thị Chúng Tiên ngày đêm hầu cận bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả Quảng Thành Tử, người trải qua trăm trận chiến, được xưng là đệ nhất truyền nhân Xiển Giáo, cũng cảm thấy áp lực cực lớn.“Phiên Thiên Ấn”, “Âm Dương Kính”, “Trảm Tiên Kiếm”, “Cửu Long Thần Hỏa Tráo”.

Chúng Kim Tiên môn tự nhiên cũng không cam yếu thế, tế ra pháp bảo mạnh nhất của bản thân, toàn lực ứng phó.“Oanh, oanh, oanh!” Pháp lực va chạm, song phương lập tức chiến đấu cùng nhau, mỗi cử động đều dấy lên vô số gợn sóng.

Từng lớp đẩy từng lớp, đạo uẩn bạo động gần như hóa thành thực chất.

Pháp lực Đại La mang tính hủy diệt lan tràn đến từng tấc của Lưỡng Nghi Trận, khuấy động Địa Hỏa Thủy Phong.

Xét từ thực lực song phương, bên Xiển Giáo có Thánh Đạo chi lực gia trì, hơi chiếm ưu thế.

Nhưng dưới sự gia trì của Lưỡng Nghi Trận, thời gian càng lâu, uy lực Lưỡng Nghi Trận càng mạnh, ai thắng ai thua, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám nói.Một trong các trận phụ của Vạn Tiên Đại Trận, trong Tứ Tượng Trận, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu nghiêm chỉnh chờ đợi.

Mấy vị này đều là nữ tu đỉnh cấp Hồng Hoang, Mai Lan Cúc Trúc, mỗi người một phong thái, nhưng đáng chú ý nhất vẫn là Kim Linh Thánh Mẫu.

Chỉ thấy nàng ung dung hoa quý, mỹ nhan không thể tả, một tay nâng Tứ Tượng Tháp, một tay khoanh ra sau lưng.

Như một vị nữ hoàng tuyệt thế, toàn thân trên dưới tỏa ra lực hấp dẫn vô cùng lớn, khiến người ta không khỏi chú ý!

Khí tức trên thân tuy vẫn ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng dưới sự gia trì của khí cơ vô thượng của Tứ Tượng Trận, gần như không kém gì Chuẩn Thánh.

Sau lưng nàng, Vô Đương, Quy Linh, Tam Tiêu nghiêm chỉnh chờ đợi, tản ra khí tức sát phạt kim qua thiết mã!"Bọn ta bái kiến Kim Linh đạo hữu." Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng đều cung kính hành lễ.

Đặc biệt là Địa Tạng, nhìn Kim Linh Thánh Mẫu trong mắt mang theo một tia tình cảm khác lạ.

Kim Linh Thánh Mẫu thờ ơ liếc bốn người một cái, không đáp lời.

Dược Sư thu liễm ánh mắt nhìn khí tức cường hãn trên thân Kim

Linh Thánh Mẫu, trong lòng có chút ngưng trọng.

Vị đại sư tỷ Tiệt Giáo này, tuy cực ít ra tay, nhưng tuyệt không đơn giản.

Nàng đã nhận được chân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, thực lực thâm bất khả trắc, thậm chí không kém Đa Bảo Đạo Nhân.

Càng không cần nói bên cạnh Kim Linh Thánh Mẫu còn có ba sát tinh Tam Tiêu này.

Ban đầu trong chiến tranh Đồng Quan, uy năng Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận vô cùng, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo không biết bao nhiêu truyền nhân đã gãy ở trong đó.

Thậm chí trong mắt Dược Sư, uy hiếp lực của Tam Tiêu còn vượt qua Kim Linh Thánh Mẫu!Dược Sư đưa mắt ra hiệu cho Di Lặc, Di Lặc với cái bụng trắng nõn mập mạp bước ra, cười híp mắt nói.

"Kim Linh đạo hữu, Vạn Tiên Đại Trận tuy mạnh, nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản bốn Thánh liên thủ, Vạn Tiên Trận phá chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Kim Linh đạo hữu tư chất xuất chúng, không bằng dẫn theo các sư muội gia nhập Tây Phương bọn ta, Thánh Nhân của bọn ta khoan dung đại lượng, tất không kể hiềm khích trước kia, thu chư vị làm đệ tử thân truyền, hảo sinh giáo đạo!" Di Lặc ném về phía Kim Linh Thánh Mẫu nhành ô liu lớn nhất mà hắn có thể đưa ra, muốn không tốn một binh một đao mà hạ gục Kim Linh Thánh Mẫu mấy người.

Kim Linh Thánh Mẫu nghe xong lời Di Lặc nói, liền bật cười.

"Tây Phương chính mình còn chưa lo nổi, còn muốn kéo người khác gia nhập, mấy vị đạo hữu Tây Phương e là điên rồi sao!" Di Lặc trên mặt trịnh trọng nói, "Tây Phương tuy hiện tại nghèo khó, nhưng sau này nhất định sẽ đại hưng, Kim Linh đạo hữu hiện tại gia nhập,

tuyệt đối đáng giá.” Thân chịu tẩy não của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh, Di Lặc cũng kiên tin, Tây Phương sẽ đại hưng.“Vậy thì đợi Tây Phương ngươi đại hưng sau hẵng nói những lời vô nghĩa này, ăn tháp của ta đây!” Kim Linh Thánh Mẫu thật sự lười nói chuyện phiếm với Di Lặc, tế ra Tứ Tượng Tháp, điều động toàn bộ sát khí của Tứ Tượng Trận, sau đó mãnh liệt đánh về phía Di Lặc!

Thấy đại sư tỷ Kim Linh Thánh Mẫu ra tay, Quy Linh, Vô Đương, Tam Tiêu cũng không do dự nữa, lần lượt ra tay với thế sấm sét.

Trong thời gian một hơi thở, đã toàn bộ hỗn chiến cùng truyền nhân Tây Phương Giáo!

Song phương ngươi đến ta đi, vô số linh bảo ẩn hiện giữa không trung, pháp lực đạo uẩn cường đại, xung kích toàn bộ Tứ Tượng Trận đều phát ra tiếng nổ vang trời.

Nếu không có Thánh Đạo chi lực gia trì, môn nhân Tây Phương tự nhiên không phải đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu và nhóm người.

Nhưng dưới sự gia trì của Thánh Đạo chi lực, lại dần dần áp chế Kim Linh Thánh Mẫu và đoàn người vào thế hạ phong!Cùng lúc đó, tại một nơi nào đó trong Hồng Hoang, phóng mắt nhìn tới, là một dải núi non trùng điệp!

Phía trên dãy núi, mây đen cuồn cuộn, tản ra sát khí cường đại!

Nếu từ trên nhìn xuống kỹ càng, đó nào phải dãy núi gì chứ!

Rõ ràng là một dãy núi chất đống từ vô số thi cốt!

Những thi cốt này, lớn nhỏ không đều, có thi cốt phàm nhân bình thường, cũng có thi cốt vạn tộc Hồng Hoang, có thể xưng là phiên bản Loạn Táng Cương của Hồng Hoang.

Chỉ riêng xương cốt, đã một màu mênh mông vô tận, không biết có bao nhiêu vạn dặm!Ngay lúc này, không biết từ đâu truyền đến tiếng

“ong ong” vang lên!

Một con muỗi khổng lồ màu đen to bằng nắm tay bay ra từ một cái đầu lâu khổng lồ.

Tiếng động phát ra khi đôi cánh tím đen rung động, như trở thành một ngòi nổ, tạo ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Hầu như trong chớp mắt, trên dãy núi khô lâu, từ vô số đầu lâu khổng lồ, vô số con muỗi màu xanh dày đặc bay ra.

Những con muỗi này, con nào con nấy như bọ cạp con, hình thể lớn hơn con muỗi đen kia không biết bao nhiêu lần!

Nhưng về khí tức, huyết mạch, lại bị con muỗi đen kia áp chế chết.

Vô số muỗi xanh khổng lồ, dày đặc vây quanh bên ngoài ba trượng của con muỗi đen, phát ra tiếng “ong ong”, như phàm nhân thế tục đang triều bái Nhân Hoàng!Trung tâm đám muỗi xanh khổng lồ, trên thân con muỗi đen bỗng lóe lên một luồng hắc quang, lắc mình biến thành một nam tử áo đen!

Nam tử áo đen kia sắc mặt âm u, thần sắc quỷ dị, hai mắt đen kịt, không một tia lòng trắng, trên thân phát ra khí tức quỷ dị, âm lãnh!

Khí tức toàn thân, hạo hãn thâm thúy, lại đã đạt đến Chuẩn Thánh.

Nam tử áo đen này, chính là Văn Đạo Nhân năm đó trốn thoát khỏi Huyết Hải, sau đó được Triệu Công Minh thu phục.

Đại quân muỗi bên cạnh Văn Đạo Nhân, thì là một loại văn tộc trứ danh khác trong Hồng Hoang, Thanh Thiên Cự Văn.

Sau khi bị Văn Đạo Nhân thu phục, vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, những năm gần đây, đã phát triển đến một quy mô cực kỳ khủng bố!

Toàn lực ứng phó, ngay cả một vị Chuẩn Thánh, cũng có thể bị hút

khô sống.

Loại hút đến mức xương cốt, tủy xương, huyết nhục, pháp lực, Nguyên Thần đều không còn sót lại một chút nào.

Văn Đạo Nhân quỷ dị nhìn về phía Đồng Quan, tự lẩm bẩm.

"Thời cơ đã đến, chuyện chủ nhân giao phó, đã đến lúc hành động rồi.

Các tiểu tử, các ngươi tiếp tục nghỉ ngơi tại dãy núi khô lâu này, đợi lão tổ trở về, sẽ dẫn các ngươi tung hoành Hồng Hoang." Lời Văn Đạo Nhân nói, khiến bầy Thanh Thiên Cự Văn mãnh liệt xao động.

Tiếng "ong ong" truyền đến, vây trước mặt Văn Đạo Nhân, không muốn cho Văn Đạo Nhân rời đi.

Thậm chí có mấy con muỗi xanh khổng lồ to gan, bay đến bên cạnh Văn Đạo Nhân, thân mật chạm vào Văn Đạo Nhân.

Chương 367

Văn Đạo Nhân sắc mặt biến đổi, nghiêm nghị nói, "Hả?

Không nghe lời lão tổ nữa sao?" Lời này vừa ra, bầy Thanh Thiên Cự Văn lúc này mới ngoan ngoãn từ đâu đến, trở về đó, lại bay vào ẩn mình giữa vô số khô lâu.

Về phần Văn Đạo Nhân, thì nghĩa vô phản cố bay về phía Huyết Hải!Không sai, chính là Huyết Hải nơi Minh Hà Lão Tổ cư ngụ!

Văn Đạo Nhân trời sinh nắm giữ không gian pháp tắc, thôn phệ pháp tắc, thiên phú dị bẩm, tốc độ nhanh chóng, thiên hạ vô song!

Sau mấy lần không gian gấp khúc, nhảy vọt, Văn Đạo Nhân đã ở trên Huyết Hải.Sâu trong Huyết Hải, trên một tòa sen huyết sắc mười hai cánh, Minh Hà Lão Tổ đang ngồi, đang giảng đạo cho Tứ Đại Ma Vương: Đại Phạm Thiên, Sắc Dục Thiên, Tự Tại Thiên Ba Tuần, Thấp Bà.

Bốn vị Ma Vương thân là thủy tổ A Tu La đời đầu, tu vi đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Lúc này đang như si như túy lắng nghe Minh Hà giảng đạo.

Bỗng nhiên, huyền diệu giảng đạo tiêu thất, từng lời châu ngọc diệu lý biến mất khỏi tai.

Tứ Đại Ma Vương lập tức tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo."Lão tổ đâu rồi?" Đại Phạm Thiên không biết làm sao gãi gãi đầu, ngớ người."Khí tức lão tổ...

ở ven Huyết Hải, hơn nữa trên thân sát cơ lượn lờ, chẳng lẽ có người đến Huyết Hải của ta gây sự?" Sắc Dục Thiên vội nói trước, nhưng nhìn biểu cảm như nhìn kẻ ngốc của Tự Tại Thiên Ba Tuần,

và Thấp Bà, không khỏi cười gượng một tiếng.

Đùa giỡn, Lão tổ là ai?

Đó là sinh linh đời đầu từ khi khai thiên tích địa, năm đó khi nghe giảng ở Tử Tiêu Cung đều ngồi ở hàng ghế đầu.

Chiến tích vô số, tu vi thông thiên triệt địa, ngay cả thời Vu Yêu, khi Yêu Tộc Thiên Đình kiêu ngạo nhất, cũng chưa từng đến chọc Minh Hà.

Ai đã ăn gan hùm mật báo, lại dám đến Huyết Hải gây sự?

Tự Tại Thiên Ba Tuần, người ổn trọng nhất trong Tứ Đại Ma Vương, vô cùng tự tin nói.

"Với thực lực của lão tổ, phóng mắt Hồng Hoang, ai dám đến gây sự, e là sống không còn kiên nhẫn nữa rồi."Ven Huyết Hải, Minh Hà chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Sau lưng Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh thần kiếm giao thoa vào nhau, bùng phát sát phạt khí tức vô thượng.

Minh Hà hai mắt chết chóc nhìn chằm chằm Văn Đạo Nhân, khí tức khóa chặt không gian, cười khẩy nói.

"Văn Đạo Nhân, lá gan thật lớn, lần này lại chủ động đến địa bàn của lão tổ, sao vậy, muốn so tài cùng lão tổ sao?" Đối với Văn Đạo Nhân, trước đây Minh Hà vẫn luôn thèm thuồng.

Bởi vì Văn Đạo Nhân và hắn đều là sinh linh được Huyết Hải thai nghén.

Nuốt chửng Văn Đạo Nhân, hắn có thể bổ sung bản nguyên, thực lực càng tiến thêm một tầng.

Nhưng đó là trước đây, hiện giờ Minh Hà, tu vi đã tiến thêm một bước, đã đạt đến Á Thánh.

Nuốt hay không nuốt Văn Đạo Nhân, đối với hắn mà nói, không khác biệt lớn.

Hơn nữa, Văn Đạo Nhân hiện giờ không phải một thân một mình, sau lưng hắn còn có Tiệt Giáo – một cự vật khổng lồ.

Và cả Triệu Công Minh kia...

Nghĩ đến Triệu Công Minh, trong lòng Minh Hà bỗng dấy lên tia tia nghi hoặc!

Từ Tru Tiên Kiếm Trận cách đây không lâu, cho đến Vạn Tiên Đại Trận hiện tại, vị thủ đồ Tiệt Giáo thần bí này lại chưa từng lộ diện.

Đối với thực lực của Triệu Công Minh, Minh Hà vẫn còn rõ, ít nhất không kém hắn.

Còn về vì sao không ra tay... chẳng lẽ là đã chạm đến cảnh giới trên Chuẩn Thánh?

Trong lòng Minh Hà chợt nhảy lên, rất nhanh phủ quyết ý nghĩ này!

Sau Long Hán Đại Kiếp, chuyện mà ức vạn tài năng tuyệt diễm trong Hồng Hoang đều không làm được, Triệu Công Minh làm sao có thể làm được?Văn Đạo Nhân cũng biết ân oán giữa mình và Minh Hà rắc rối, cười xòa nói.

“Lão tổ, tiểu Văn tử vô ý đối nghịch với ngài, lần này ta đến, là ý của chủ nhân.” “Ý của Triệu Công Minh?” Minh Hà nhướng mày, “Nói ra nghe xem.” Văn Đạo Nhân nói, “Nhân, Xiển, Tây Phương Tam Giáo, bất chấp đạo thống Thánh Nhân, lấy đông hiếp ít, chủ nhân muốn ngài dẫn dắt sát khí Huyết Hải, chú nhập vào Tru Tiên Kiếm Trận, trợ giúp Sư tôn Thánh Nhân của nhà ta một tay.” “Dẫn dắt sát khí Huyết Hải?” Khóe miệng Minh Hà nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

“Chiến tranh Thánh Nhân, liên lụy quá lớn, lão tổ ta có thể an phận

thủ thân, vì sao phải nhúng tay vào vũng nước đục này?" Văn Đạo Nhân đã sớm liệu trước, lấy ra một ngọc giản đưa cho Minh Hà.

Minh Hà nghi hoặc đưa Nguyên Thần thăm dò vào trong, trong khoảnh khắc sắc mặt đại biến, không dám tin nhìn Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân thì cười gật đầu.

Minh Hà đứng dậy rời khỏi Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đến gần Văn Đạo Nhân, thấp giọng nói.

"Chủ nhân nhà ngươi còn nói gì nữa, hãy nói kỹ cho ta nghe." Nụ cười trên mặt Văn Đạo Nhân càng thêm nồng đậm, ghé sát tai Minh Hà thì thầm mấy tiếng, sau đó mới lùi lại mấy bước, kéo giãn khoảng cách với Minh Hà!

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của Minh Hà thật sự rất sảng khoái, nhưng tiếp xúc gần với hung thần Minh Hà này, vẫn khiến Văn Đạo Nhân run sợ trong lòng.Sau khi Văn Đạo Nhân thì thầm bên tai Minh Hà, Minh Hà liền rơi vào trạng thái suy tư.

Rất nhanh, Minh Hà thoát khỏi trạng thái suy tư, quả quyết nói, "Được, ta sẽ trợ giúp Thượng Thanh Thánh Nhân một tay, ngươi cứ về đợi tin tức đi." Văn Đạo Nhân thấy đại sự đã thành, chắp tay nói, "Vậy thì đa tạ lão tổ." "Chỉ là một giao dịch, mỗi bên lấy cái mình cần mà thôi, tạ gì chứ." Minh Hà ý niệm vừa động, xé rách không gian, cả người mãnh liệt bay về phía sâu trong Huyết Hải.

Văn Đạo Nhân cũng không dừng lại, đồng dạng rời đi.Sâu trong Huyết Hải, sóng máu cuộn trào, dấy lên vạn trọng sóng, sát lục khí tức vô cùng vô tận lan tràn mỗi tấc góc!

Vô số A Tu La cực kỳ xấu xí và cực kỳ xinh đẹp đang tu hành trong Huyết Hải, Huyết Hải mênh mông, chính là thế giới của tộc A Tu La này!

Sâu trong Huyết Hải, thấy Minh Hà Lão Tổ về nhanh như vậy, Tứ Đại Ma Vương lập tức dừng lại lời thì thầm, sắc mặt trở nên trịnh trọng.

"Bốn người các ngươi lại đây." Minh Hà vẫy tay, ra hiệu mấy người qua."Lão tổ." Mấy người cẩn thận từng li từng tí lại gần Minh Hà."Truyền lệnh của Bổn Tọa, bảo người tộc A Tu La trong Huyết Hải đều tránh đi một chút, Bổn Tọa muốn ngưng tụ sát khí Huyết Hải, đừng làm tổn thương đến bọn họ." Mục đích Minh Hà sáng tạo tộc A Tu La, chính là vì muốn tiến thêm một bước trên đạo đồ.

Nhưng sau khi sáng tạo ra tộc A Tu La, lại không như Minh Hà dự tính, Minh Hà cũng lười để ý đến những người tộc A Tu La do chính tay mình sáng tạo ra, mặc cho bọn họ lang thang trong Huyết Hải rộng lớn.

Nghe thấy lão tổ nhà mình muốn ngưng tụ sát khí Huyết Hải, Tự Tại Thiên Ba Tuần kinh hãi, buột miệng thốt ra.

"Ngưng tụ sát khí Huyết Hải, lão tổ đây là muốn..." Minh Hà thờ ơ liếc Tự Tại Thiên Ba Tuần một cái, "Dẫn dắt sát khí Huyết Hải, chú nhập vào Vạn Tiên Đại Trận, trợ giúp Thánh Nhân chưởng giáo Tiệt Giáo một tay.""Giúp đỡ Thánh Nhân Tiệt Giáo?" Mấy người Tự Tại Thiên Ba Tuần lập tức không còn bình tĩnh được, ngay cả Đại Phạm Thiên đầu óc đơn giản cũng biết sự hung hiểm của việc này!

Đó là cuộc đấu giữa chư Thánh a, hung hiểm đến mức nào, chỉ cần sơ sẩy một chút, thậm chí đạo thống Thánh Nhân cũng sẽ bị hủy diệt!

Dù sao Tự Tại Thiên Ba Tuần không hề xem trọng Tiệt Giáo, một địch bốn, quá khó rồi.

Lúc này, bọn họ khoanh tay đứng nhìn mới là lựa chọn tối ưu, hà tất tự mình đi nhúng tay vào vũng nước đục này.

Nhưng Minh Hà hiển nhiên không có ý định giải thích cho Tự Tại Thiên Ba Tuần, phất phất tay, ra hiệu cho bọn họ hành động.

Cả người liền bay đến phía trên Huyết Hải, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên với tốc độ chậm rãi, bắt đầu xoay chuyển!"Xích!" Một luồng lửa hồng, trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên từ từ cháy lên.

Chương 368

Sát khí ẩn chứa trong Huyết Hải vô cùng, mãnh liệt chấn động, ngưng tụ về phía Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Theo thời gian trôi đi, tốc độ xoay chuyển của Nghiệp Hỏa Hồng Liên cực nhanh, không ngừng hấp thụ sát khí lan tràn trong Huyết Hải.

Mười mấy hơi thở sau, Minh Hà Lão Tổ mãnh liệt khẽ quát một tiếng, Nghiệp Hỏa Hồng Liên bay đến giữa không trung.

Từng luồng sát khí đỏ rực, gần như muốn hóa thành thực chất, bỗng nhiên bay về phía Đồng Quan, che trời lấp đất, như thể vĩnh viễn không có điểm cuối.Một góc Huyết Hải, Tứ Đại A Tu La Ma Vương nhìn cảnh này, không khỏi ngây người!

Lão tổ nhà mình là người thế nào, không ai rõ hơn bọn họ!

Không lợi không dậy sớm, tâm ngoan thủ lạt, hành sự quả đoán, nếu không, dù là sinh linh đời đầu từ khi khai thiên tích địa, cũng tuyệt nhiên không thể tạo dựng được uy danh lớn trong Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại, sao lại làm ra loại chuyện này?

Chiến tranh Đồng Quan bọn họ tuy không quá rõ, nhưng về cấp độ số lượng, lại rõ ràng mười mươi.

Tiệt Giáo có mạnh đến đâu, vạn tiên triều bái, nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là đạo thống của một Thánh Nhân.

Nhân, Xiển, Tây Phương Tam Giáo, lại có bốn vị Thánh Nhân.

Lão tổ vì sao phải đi nhúng tay vào vũng nước đục hiển nhiên không đáng này?

Tự Tại Thiên Ba Tuần mãnh liệt lắc đầu, nói, “Lão tổ hành sự,

xưa nay cao thâm mạt trắc, chúng ta cứ nghe lệnh là được, không cần vọng gia suy đoán." Nói xong, Tứ Đại Thiên Ma Vương lại chìm vào Huyết Hải mênh mông.Đồng Quan, đại chiến vẫn đang tiếp diễn, dù có Vạn Tiên Đại Trận ngăn cách.

Nhưng vô cùng lực lượng hủy diệt vẫn không ngừng tràn ra!

Phàm nơi nào bị đại trận liên lụy, tất cả đều hóa thành tro bụi!

Thậm chí vô cùng Địa Hỏa Thủy Phong, đều sẽ tan rã, chuyển biến thành hư vô Hỗn Độn!

Đây là một trận đại kiếp, một trận đại kiếp chưa từng có đối với Hồng Hoang.Chủ trận của Vạn Tiên Đại Trận, bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ đơn độc chống bốn Thánh, hiện tại vẫn chưa rơi vào thế hạ phong.

Nhưng trong ba đại trận phụ của Vạn Tiên Đại Trận, tình hình lại dần dần thay đổi!Trong Thái Cực Trận, Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử dưới sự gia trì của Thánh Nhân chi lực, đánh Huyền Quy chỉ có phòng thủ, mà không có sức phản kích!

Cũng chỉ có Huyền Quy, Huyền Quy Lão Tổ đầu tiên của Hồng Hoang, phòng ngự vô song, nếu không đổi lại bất kỳ Chuẩn Thánh tu sĩ nào khác, e rằng đều phải ôm hận.Trong Lưỡng Nghi Trận, tình hình của Đa Bảo, Tùy Thị Thất Tiên cũng không quá tốt.

Chỉ dựa vào sức mạnh bản thân của Nhiên Đăng mấy người, bọn họ hoàn toàn không sợ.

Nhưng dưới sự gia trì của Thánh Đạo chi lực vô cùng, đối địch lại quá gian nan, bó tay bó chân, rơi vào thế hạ phong.

Kim Quang Tiên tính cách nóng nảy lớn tiếng mắng, "Các ngươi uổng làm đệ tử môn hạ Thánh Nhân, toàn làm những chuyện sỉ nhục này, ta còn đỏ mặt vì các ngươi." Cầu Thủ Tiên, Linh Nha Tiên cũng

không cam yếu thế, theo Kim Quang Tiên lớn tiếng mắng.

"Môn nhân Xiển Giáo, mặt dày đến thế sao, các ngươi nếu có gan, thì ra đây cùng ta đơn đả độc đấu, xem ai sợ ai." "Thanh Sư đại ca, môn nhân Xiển Giáo, là loại không biết xấu hổ nhất, sao dám cùng chúng ta đơn đả độc đấu, cũng chỉ có thể dựa vào sức mạnh của sư trưởng mà làm càn." Đối mặt với khiêu khích của Kim Quang Tiên, Cầu Thủ Tiên, Linh Nha Tiên.

Nhiên Đăng dẫn đầu một đám môn nhân Xiển Giáo không hề lay động, chỉ một mực điều động Thánh Đạo chi lực để áp chế.

Bọn họ rõ ràng biết, môn nhân Tiệt Giáo lợi hại.

Nếu không có Thánh Đạo chi lực, bọn họ e rằng đã sớm bại rồi.

Hiện tại, chỉ có mượn Thánh Đạo chi lực, áp chế bọn họ, tranh thủ thời gian cho sư trưởng, mới là vương đạo.

Chỉ cần Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, thì những người này sẽ không còn tạo thành uy hiếp cho bọn họ nữa.

Đa Bảo ngầm sốt ruột, không ngừng tế ra Đa Bảo Tháp kháng hành, nhưng lại vô ích.Mặt khác, trong Tứ Tượng Trận, tình hình của Tam Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu thậm chí còn không bằng Đa Bảo!

Dược Sư, Di Lặc vẻ mặt cười híp mắt, nhưng ra tay lại vô cùng độc ác.

Kim Linh và những người khác đã rơi vào thế hạ phong cực lớn, dường như phút chốc sau sẽ bại trận!Ngay lúc này, bên ngoài Vạn Tiên Đại Trận, sát khí màu hồng nhạt che trời lấp đất dũng tới.

Bỗng nhiên, trong Vạn Tiên Đại Trận, tất cả những người phe Tiệt Giáo, thậm chí bao gồm cả Thông Thiên Giáo Chủ, đều mạnh mẽ ngẩng đầu lên!"Sát khí nhiều đến vậy!" Trong Tru Tiên Kiếm Trận, sát khí Tru Tiên ẩn chứa đã cực kỳ khủng bố, nhưng sát khí lan tràn

bên ngoài Vạn Tiên Đại Trận lúc này, lại không kém bao nhiêu!

Kiến thức của Thông Thiên Giáo Chủ biết bao nhiêu, chỉ do dự một lát, liền nhận ra nguồn gốc của sát khí, "Minh Hà Huyết Hải!"Thái Thanh, Ngọc Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bốn Thánh hai mắt ngưng lại, đồng dạng cau mày.

Vạn Tiên Đại Trận, dựa vào sát khí vô cùng mà sinh, Minh Hà lúc này đưa đến nhiều sát khí như vậy làm gì?

Chẳng lẽ là muốn giúp Tiệt Giáo?

Nhưng không thể nào!

Đều là Tam Thiên Khách ở Tử Tiêu Cung năm đó, Minh Hà là người thế nào bọn họ còn rõ hơn ai hết.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, tu sĩ Tổ Địa Nhân Tộc ra tay, tên Minh Hà này cũng sẽ không ra tay, trừ phi... là có lợi ích cực lớn ràng buộc.

Nhưng tu đến cảnh giới như Minh Hà, thứ gì mới có thể khiến hắn liều mình như vậy?

Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ cũng thắc mắc, trước đây vì chuyện Văn Đạo Nhân, Sư tôn còn từng giao chiến với Minh Hà ở Huyết Hải.

Ngay cả sau này lập Địa Phủ, quan hệ với Minh Hà cũng hòa hoãn không ít, Minh Hà cũng sẽ không ra tay chứ.Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc bất định, vô cùng sát khí màu hồng nhạt, mạnh mẽ xuyên qua Vạn Tiên Đại Trận, đều đều phân tán vào Tru Tiên Kiếm Trận cũng như ba đại trận phụ!

Vạn Tiên Đại Trận, bản chất chính là dựa vào sát khí vô cùng mà sinh!

Sự gia nhập của sát khí, bất luận là từ nguồn nào, đều khiến uy lực Vạn Tiên Đại Trận càng tăng thêm một tầng!Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt hơi tái nhợt bỗng nhiên ngẩng đầu.

Chỉ trong một hai hơi thở, sắc mặt đã có thể thấy rõ bằng mắt thường trở nên hồng hào.

Sư tôn nắm chặt Thanh Bình Kiếm, toàn thân trên dưới bùng phát vạn trượng kiếm ý, "Sát!" Lời ra pháp tùy, ức vạn kiếm khí, tru diệt tất cả, nhấn chìm bốn Thánh!"Đây là..." Trong Thái Cực Trận, Huyền Quy cảm thụ sát khí trong Thái Cực Trận tăng lên, như thể ăn đại bổ dược, hai mắt bỗng sáng rực.

"Cái này..." Bạch Liên Đồng Tử, Nam Cực Tiên Ông nhìn nhau, sắc mặt hơi trắng bệch!

Trước đây chỉ riêng sát khí trong Thái Cực Trận đã vô cùng lợi hại.

Nay lại thêm nhiều sát khí như vậy, cho dù bọn họ có Thánh Đạo chi lực gia trì, cũng khó mà xoay sở được!"Hắc hắc." Huyền Quy nhe răng cười với bọn họ một tiếng, xoa tay sát chưởng, hăng hái muốn thử, "Tiếp theo, đến lượt các ngươi nếm mùi lợi hại của ta rồi!" Một đạo thanh ảnh từ giữa không trung xẹt qua, liền thấy một ngọn núi lớn màu xanh từ giữa không trung rơi xuống, đè về phía Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử hai người!

"Không ổn!" "Tránh mau!" Hai người đâu dám cứng rắn chống đỡ, vội vàng tránh né!Trong Lưỡng Nghi Trận, bỗng nhiên có thêm vô cùng sát khí gia trì, uy lực trận pháp tăng gấp bội!

Từ lúc ban đầu Đa Bảo rơi vào hạ phong, đã trở lại thành thế ngang sức.

Cầu Thủ Tiên đắc ý dương dương, "Thánh Đạo gia trì thì có làm sao, cho các ngươi đi trước một trăm bước, cũng không phải đối thủ của Tiệt Giáo ta!

Huynh đệ môn, hảo hảo giáo huấn đám Kim Tiên Xiển Giáo vô sỉ này!" "Phiên Thiên Ấn, Hỗn Nguyên Chùy, bảo kiếm, thiết quyền!" Vô số linh bảo giữa không trung phát ra linh quang, nhất tộ phong đập về phía Nhiên Đăng và mọi người.

Chương 369

Nhiên Đăng sắc mặt trắng bệch, thầm kêu khổ, đám người Tiệt Giáo này, sao lại giống như tiểu cường đánh không chết vậy, bất luận thế nào, đều có người đến giúp.

Trận chiến này, tuy chiếm ưu thế lớn, không nói võ đức, nhưng vẫn bị đánh đến uất ức.Trong Tứ Tượng Trận, trên khuôn mặt cười của Kim Linh Thánh Mẫu hiện lên một mảnh lạnh lẽo, khóe miệng hơi nhếch lên, "Các sư muội, bây giờ là lúc chúng ta phản công!" "Tứ Tượng Tháp, Long Hổ Ngọc Như Ý, Hỗn Nguyên Kim Đấu!" Mọi người tế ra linh bảo mạnh nhất của bản thân, mượn sát khí vô thượng của Tứ Tượng Trận, phát động công kích mãnh liệt nhất!Có sát khí Huyết Hải của Minh Hà gia trì, uy lực Vạn Tiên Đại Trận tăng gấp bội!

Trừ Thông Thiên Giáo Chủ đang giao chiến với bốn Thánh bên trong Tru Tiên Kiếm Trận ra.

Ba đại trận phụ còn lại của Vạn Tiên Đại Trận, đều chiếm được ưu thế cực lớn.

Mặc cho Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Dược Sư Di Lặc mượn sức mạnh Thánh Đạo vô thượng, nhưng tất cả đều tan rã dưới vô cùng sát khí.Trên Khô Lâu Sơn, Văn Đạo Nhân nhìn về phía Đồng Quan, trong miệng lẩm bẩm, "Chủ nhân... chắc là sắp trở về rồi!"Hỗn Độn mênh mông, từng vì sao rực rỡ tỏa ra ánh sáng chói lọi nhất, nhưng toàn bộ Hỗn Độn, vẫn tối đen và lạnh lẽo!

Một mảnh tinh vực cách Hồng Hoang không xa, trên một tinh cầu khổng lồ rộng lớn, bề mặt lồi lõm màu đen, bỗng nhiên vang lên từng

trận âm thanh!“Rắc, rắc!” Trên bề mặt lồi lõm của tinh cầu, rất nhanh xuất hiện vô số vết nứt dày đặc.

Sau đó mãnh liệt vỡ thành vô số mảnh vụn, một thân bạch y, từ trung tâm tinh cầu bước ra.

“Đây chính là sức mạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, quả nhiên cường đại đáng sợ!” Triệu Công Minh không kìm được nhìn về phía Hỗn Độn rộng lớn, trong mắt vạn ngàn suy nghĩ!

Hỗn Nguyên Kim Tiên chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng phải độ kiếp, độ vẫn là Đại Đạo Thẩm Phán Lôi Kiếp.

Ta ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đã rèn luyện viên mãn như một, thêm vào có nhiều linh bảo hộ thể, độ kiếp tự nhiên không có vấn đề gì.

Rất nhanh, Triệu Công Minh liền chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mỗi cử động tay chân, đã không còn dựa vào pháp lực, mà là chưởng khống thiên địa quy tắc, pháp tắc chi lực!

Địa vị tương đồng với Thiên Đạo Thánh Nhân Hồng Hoang, nhưng thực tế lại tự do hơn Thiên Đạo Thánh Nhân Hồng Hoang!

Bởi vì Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không chịu sự ràng buộc của Thiên Đạo, vô câu vô thúc, thật sự đại tiêu dao.

“Theo kế hoạch, Văn Đạo Nhân hẳn là đã hành động, Minh Hà cũng đã đi chi viện lão sư rồi.” Triệu Công Minh lẩm bẩm, y vừa chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sở dĩ không về Hồng Hoang ngay lập tức.

Là vì vừa đột phá, vẫn chưa thể hoàn mỹ nắm giữ sức mạnh với địa vị quá cao này.

Tuy không về Hồng Hoang, nhưng y đã lập tức thông tri Văn Đạo Nhân, ra lệnh hắn đi Huyết Hải tìm Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ là người thế nào, tự nhiên sẽ không dễ dàng nhập kiếp, thậm chí là đứng đối lập với bốn vị Thánh Nhân.

Hồng Hoang có lời đồn, Huyết Hải không cạn, Minh Hà bất tử, ngay cả Thánh Nhân, cũng không thể làm gì được vị bá chủ sinh trưởng trong Huyết Hải này.

Những lời đồn trong Hồng Hoang này tuy không giả, Thánh Nhân đích xác không thể chém giết Minh Hà.

Nếu không bản thân cũng sẽ bị nghiệp lực khủng bố vô cùng phản phệ, thậm chí rơi xuống Thánh vị.

Nhưng trong Hồng Hoang, ngoài câu Huyết Hải không cạn, Minh Hà bất tử ra, còn có một câu nói, đó chính là Thánh Nhân chi hạ đều là lâu nghĩ, cho dù là Minh Hà, cũng không có tư bản khiêu khích Thánh Nhân.

Thánh Nhân không thể chém giết Minh Hà, nhưng lại có thể giam cầm Minh Hà trong Huyết Hải ức vạn năm.

Lần này, Triệu Công Minh sở dĩ có thể thỉnh động Minh Hà, chính là vì đã đáp ứng Minh Hà, sau này sẽ giúp hắn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.Triệu Công Minh hai mắt nhìn về phía vũ trụ tối đen sâu thẳm, tâm tình bỗng nhiên kích động, trước khi đột phá, Hỗn Độn đối với y mà nói, vẫn là chưa biết, thần bí, nguy hiểm.

Nhưng hiện giờ sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Độn trong mắt y đã có thể nhìn rõ một cách đại khái.

Triệu Công Minh không chút do dự, trực tiếp vội vàng về Hồng Hoang, bế quan ba tháng, cuối cùng đã có thể hoàn toàn thao túng sức mạnh trong cơ thể.

Triệu Công Minh xé nát Địa Hỏa Thủy Phong của Hỗn Độn, lấy pháp lực vô thượng trực tiếp nén không gian, bắt lấy điểm nút giữa hai không gian, tiến hành xuyên toa, tương tự như trùng động vậy.

Đây vẫn là trong Hỗn Độn, nếu là ở Hồng Hoang, về lý thuyết y có thể trong thời gian một hơi thở, đến mọi ngóc ngách của Hồng Hoang, đây chính là chỗ lợi hại của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.Hồng Hoang không tính năm tháng, trong chớp mắt, lại ba tháng thời gian trôi qua, nhân gian, Đồng Quan, đại chiến kéo dài mấy tháng vẫn đang tiếp diễn.

Vô số Chuẩn Thánh Đại Tu trong Hồng Hoang sốt ruột như lửa đốt, bọn họ không phải quan tâm rốt cuộc ai có thể thắng trong trận đại kiếp này.

Bọn họ quan tâm là an nguy của Hồng Hoang!

Không sai, đại chiến kéo dài lâu như vậy, Địa Hỏa Thủy Phong trong vô số vạn dặm gần Đồng Quan đều tan rã, không gian bất ổn, tất sẽ phát sinh đại kiếp.

Đây vẫn là vì vị trí Vạn Tiên Đại Trận đủ cao, nằm trên Cửu Thiên.

Nếu không, chỉ riêng dư ba tràn ra nhỏ bé không đáng kể, cũng đủ để diệt Triều Ca Thành hàng trăm nghìn lần.Ven Đông Hải, Tổ Địa Nhân Tộc, bên trong Thánh Điện Nhân Tộc, các vị Hoàng Giả Nhân Tộc tề tụ một đường, lo lắng không yên, không khí trong Thánh Điện dị thường ngưng trọng.

Trải qua một hồi lâu, Nhân Hoàng Hiên Viên Thị cuối cùng cũng không ngồi yên được, "phụt" một tiếng đứng dậy, Nhân Đạo bảo vật Hiên Viên Kiếm xuất hiện sau lưng ngài.

"Không được, ta không ngồi yên được nữa, Nhân, Xiển, Tây

Phương Tam Giáo quá đáng rồi, ta muốn tìm đến đạo thống của bọn họ, hảo hảo tính toán sổ sách này với bọn họ." Phong Thần Đại Kiếp bề ngoài là phong thần cho Thiên Đình, nhưng dưới sự vận tác của chư Thánh, còn có một tầng ý nghĩa khác.

Làm suy yếu Tiệt Giáo đang như mặt trời ban trưa, tiện thể làm suy yếu Nhân Tộc, thân là lão tổ Nhân Tộc, thống nhất Vu Nhân chi tranh, Hiên Viên Thị làm sao nuốt trôi được khẩu khí này.

Hiên Viên Thị nói xong, ngẩng đầu liền đi, nhưng bị Toại Nhân Thị quát lại, Hiên Viên Thị bất đắc dĩ quay đầu lại, "Lão tổ, đã bị khi dễ đến tận nhà rồi, còn phải tiếp tục nhẫn nhịn sao?

Các người nhịn được, ta nhịn không nổi!" Toại Nhân Thị sắc mặt thâm trầm, "Ngươi trước hết đừng nóng nảy, yên tâm, Nhân Tộc, Tiệt Giáo, tuyệt đối sẽ không thất bại đâu." Thấy Toại Nhân Thị vẻ mặt nghiêm túc, Hiên Viên Thị bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xuống lại.Lại mấy tháng trôi qua, Vạn Tiên Đại Trận, trừ trận pháp hạt nhân Tru Tiên Kiếm Trận ra, ba đại trận phụ: Thái Cực Trận, Lưỡng Nghi Trận, Tứ Tượng Trận đã tiến vào trạng thái giằng co, song phương không ai làm gì được ai.

Hiện tại đã dồn toàn bộ tình hình chiến đấu cuối cùng vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ toàn thân vẫn như một thanh kiếm sắc bén đã ra khỏi vỏ.

Tản phát ra vô cùng phong mang, nhưng sắc mặt đã có thể thấy rõ bằng mắt thường hơi tái nhợt.

Tiếp Dẫn hai mắt ngưng lại, như thể nhìn thấy gì đó, mãnh liệt nói, "Chính là bây giờ!" Nói xong, hắn mãnh liệt tế ra một cây Tiếp Dẫn Bảo Xử vàng chói, cách không đánh về phía Thông Thiên, Tiếp Dẫn ra tay, ba Thánh còn lại cũng mãnh liệt ra tay.

“Bàn Cổ Phiên!”, “Thái Cực Đồ!”, “Thất Diệu Bảo Thụ!” Đối mặt với bốn Thánh toàn lực xuất thủ, Thông Thiên không dám chút nào lơ là, tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm nghênh địch.

“Oanh, oanh, oanh, oanh!” Trong Tru Tiên Kiếm Trận, lập tức vang lên tiếng nổ long trời lở đất, thiên địa rung chuyển, nhật nguyệt vô quang, lực xung kích đạo uẩn đáng sợ xung kích toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận đều đang lay động.

Trung tâm va chạm, Tru Tiên Tứ Kiếm sau khi liên tiếp đánh bay Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Tiếp Dẫn Thần Xử, cuối cùng bị Thất Diệu Bảo Thụ nhẹ nhàng quét bay.

Sau khi quét bay Tru Tiên Tứ Kiếm, Thất Diệu Bảo Thụ không còn cản trở gì nữa.

Mang theo uy thế vô thượng, mãnh liệt quét lên thân Thông Thiên Giáo Chủ, mạnh như Thánh Nhân bất diệt chi khu của Thông Thiên Giáo Chủ, lúc này cũng chấn động.

Sắc mặt có thể thấy rõ bằng mắt thường tái nhợt, khóe miệng rỉ ra từng tia máu.

Sau mấy tháng kịch chiến, Thông Thiên Giáo Chủ lần đầu tiên bị thương!

Tuy bị thương, nhưng hai mắt Thông Thiên Giáo Chủ càng thêm sáng ngời, như từng vì sao chói lọi!

Chuẩn Đề biết thực lực chân chính của Thông Thiên Giáo Chủ, sở dĩ mình có thể làm thương Thông Thiên Giáo Chủ, hoàn toàn là nhờ trợ lực của ba Thánh phía trước.

Chương 370

Nếu không, chỉ dựa vào một mình hắn, e rằng ngay cả một sợi lông của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không làm tổn thương được.

Do đó, sau khi một kích đắc thủ, Chuẩn Đề không thôi động Thất Diệu Bảo Thụ tiếp tục công kích, mà mãnh liệt lùi về phía sau.Bốn Thánh lui về một bên, hai mắt lạnh nhạt nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thông Thiên, đừng kháng cự vô ích nữa!" "Thông Thiên, đại thế của ngươi đã qua, hãy thúc thủ tựu cầm đi!" "Thông Thiên, hôm nay Vạn Tiên Đại Trận này, tất phá!" "Thông Thiên, nếu không muốn hại môn hạ đệ tử của ngươi đều lên Phong Thần Bảng, thì hãy dừng tay ở đây." Bốn Thánh đồng thời mở miệng, đạo uẩn kích động, thanh thế hạo đại, lăng liệt bức người!

Không xa phía trước bốn người, Thông Thiên Giáo Chủ bỗng nhiên sững lại, vẻ ngưng trọng trên mặt dần dần tiêu tán, lại bật cười."Ngươi cười cái gì!" Bốn Thánh đồng loạt tiến lên một bước, ẩn ẩn có xu thế hợp vây Thông Thiên Giáo Chủ.

Hiện tại chiến tranh Vạn Tiên Đại Trận, phe bốn Thánh tuy đã chiếm ưu thế lớn.

Nhưng đối thủ của bọn họ dù sao cũng là Thông Thiên Giáo Chủ - Thánh Nhân có chiến lực đệ nhất, nên đến bây giờ, cũng không dám chút nào thả lỏng.

Vạn nhất Thông Thiên Giáo Chủ không màng tất cả, liều mạng phản công, thì sẽ vô cùng bất lợi.

"Các ngươi có biết, vì sao đại đệ tử môn hạ ta từ đại chiến Đồng Quan đến bây giờ, vì sao vẫn luôn không lộ diện không?" Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên nói một câu, khiến bốn Thánh đều có chút không

hiểu đầu đuôi!

Thái Thanh cau mày, mãnh liệt bấm ngón tay, bắt đầu thôi toán!

Nhưng dưới thiên cơ vặn vẹo hỗn loạn, tất cả đều mơ hồ, với đạo hạnh Thánh Nhân của Thái Thanh, cũng không nhìn thấy được chút kết quả nào.

Chuẩn Đề cười lạnh nói, "Triệu Công Minh?

Tên đó e là tham sống sợ chết, trốn trong động phủ nhà mình tránh nạn, nào hay, Tiệt Giáo lớn mạnh, sau trận chiến hôm nay sẽ không còn tồn tại nữa." Nguyên Thủy sắc mặt thì còn lạnh lẽo hơn Chuẩn Đề, "Thông Thiên, ngươi trong lòng rất rõ, đây là Thánh chiến, đệ tử của ngươi dù mạnh đến đâu, không chứng đạo, cuối cùng cũng chỉ là một con lâu nghĩ mà thôi." "Nhưng nếu đã chứng đạo thì sao?" Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc bỗng nhiên thoải mái, lắc đầu mỉm cười với bốn Thánh.

"Chứng đạo?

Ý gì?" Chư Thánh đầu tiên là sững lại, sau đó liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm!

"Đau, đau quá!" "Sư đệ!" Rồi sau đó, liền nghe thấy tiếng nói vô cùng quan tâm, lo lắng của Tiếp Dẫn Thánh Nhân!

Mọi người vội vàng nhìn về phía Chuẩn Đề.

Chỉ thấy sau lưng Chuẩn Đề, bỗng nhiên có một đạo thân ảnh bay ra!

Y tay cầm một cây thước đen kịt nặng trịch, mãnh liệt lướt qua lưng Chuẩn Đề.

Dù Chuẩn Đề được xưng là Thánh Nhân yếu nhất, nhưng Thánh Nhân, cuối cùng vẫn là Thánh Nhân!

Tu thành Hỗn Nguyên Vạn Kiếp Bất Diệt Thể, vạn pháp bất xâm, không dính vạn quả, dưới Thánh Nhân, không ai có thể làm tổn thương một chút nào!

Nhưng chính là Hỗn Nguyên Vạn Kiếp Bất Diệt Thể cường đại đến cực hạn này, dưới sự xung kích của vô cùng khí lưu hủy diệt trên cây thước kia, từng tấc từng tấc băng tán!

Thước thân gần như trong khoảnh khắc, xuyên thủng thân thể Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề kinh ngạc cúi đầu, khi nhìn thấy thước thân màu đen kịt, cả người đều đờ đẫn!

Giây tiếp theo, thước đen mãnh liệt xoay tròn, vô cùng lực lượng hủy diệt triệt để bùng phát, trực tiếp nhấn chìm Chuẩn Đề!Thánh Nhân vẫn lạc, thiên địa bi thương!

Ức vạn sinh linh, đặc biệt là sinh linh Tây Phương trong lòng, dấy lên một nỗi bi thương to lớn!

Nước mắt nóng hổi, không kiểm soát được mà rơi xuống từ khóe mắt họ.

"Sư thúc..." Vô số đệ tử Tây Phương kêu gào, ôm ngực, đau đến mức gần như không thể thở được.

Sắc mặt chư Thánh trắng bệch, đạo tâm ức vạn năm không chút gợn sóng, dấy lên sóng lớn ngập trời, lại trực tiếp ngây người tại chỗ!

Bên ngoài Vạn Tiên Đại Trận, vô số Nguyên Thần giáng lâm nơi đây, xuyên qua Vạn Tiên Đại Trận, các đại thần thông giả cổ xưa quan chiến trong hư vô.

Chỉ thấy bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, trong năm đạo thân ảnh, một đạo thân ảnh vô thượng thông thiên triệt địa, mãnh liệt tan rã, băng tán, tiêu tan thành vô số khói bụi.

Rồi sau đó, trong lòng liền dâng lên một trận bi thương không thể kiểm soát.

"Oanh, oanh, oanh!" Bên ngoài Vạn Tiên Đại Trận, mỗi tấc góc của Hồng Hoang đại địa, trên trời bỗng nhiên vang lên tiếng sấm trầm đục.

Sau tiếng sấm trầm đục, thì là mưa máu đổ xuống, vô cùng vô tận.

"Đây là... có Thánh Nhân vẫn lạc rồi!" "Thánh Nhân, trải vạn kiếp không hư, dính nhân quả không nhiễm, cùng trời thường tại, cùng đạo tồn tại, sao... sao lại vẫn lạc!" "Nhìn tình hình này, người vẫn lạc dường như là một trong Tây Phương nhị Thánh, chẳng lẽ là Chuẩn Đề Thánh Nhân?" Vô số Đại Năng Hồng Hoang thì thầm bàn tán, trên mặt mang theo chấn động!

Thánh Nhân vẫn lạc, đây chính là chuyện chưa từng có trong thiên địa Hồng Hoang từ xưa đến nay.Bên trong Vạn Tiên Đại Trận, Triệu Công Minh một kích đắc thủ, không hề dừng lại.

Thân hình lóe lên đến bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, cười tủm tỉm gật đầu với Thông Thiên Giáo Chủ.

"Sư tôn, đệ tử đến vẫn chưa quá trễ chứ!" Thông Thiên Giáo Chủ không nói lời nào, chỉ vui mừng vỗ vỗ vai Triệu Công Minh, trong mắt phức tạp vạn ngàn!

Đã từng khi nào, đệ tử nhà mình từ xa đến, đến bái sư, bái nhập môn hạ của y, lúc đó chẳng qua chỉ là Mạt Chân Tiên.

Nhưng hiện tại thì sao, trên đạo đồ đã đi xa hơn cả y!

Sư tôn có thể rõ ràng cảm giác được, khí tức trên thân Triệu Công Minh đã triệt để thuế biến!

Đó là sức mạnh pháp tắc Hỗn Nguyên chân chính, sức mạnh có địa vị tương đồng với Thiên Đạo chi lực!

Hai thầy trò, ở cùng nhau vô số vạn năm, tình cảm giữa hai người, nói là thầy trò đã có chút không quá thích hợp, càng giống như... quan hệ phụ tử!

"Không trễ, không trễ, hôm nay hai thầy trò ngươi và ta, cứ nghiêm túc so tài với bọn họ một phen, để bọn họ cũng xem, cái gì là một đường sinh cơ, cái gì là Thiên Đạo đại thế!" "Hảo!" Triệu Công Minh, Thông Thiên Giáo Chủ sánh vai đứng, quanh thân kiếm khí lượn lờ, chiến ý xông thẳng lên mây!

"Triệu Công Minh!!!

Ngươi lại dám ra tay độc ác như vậy với sư thúc đồng môn!" Tiếp Dẫn giận dữ nhìn Triệu Công Minh, ánh mắt như đao, hận không thể xé Triệu Công Minh thành ngàn vạn mảnh!

"Ngươi... lại đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên..." Nguyên Thủy, Thái Thanh vô cùng kinh ngạc.

Chư Thánh đều là người có kiến thức, tự nhiên biết ba con đường thành Thánh phải đi.

Pháp tắc chứng đạo, Trảm Tam Thi chứng đạo, Công đức chứng đạo!

Chương 371

Sau Long Hán Đại Kiếp, linh mạch Tây Phương phá toái, đạo nguyên Hồng Hoang bị tổn thương, không còn ai có thể đi con đường Pháp tắc.

Con đường Trảm Tam Thi còn lại lại là một con đường chết.

Chư Thánh vạn phần bất đắc dĩ, chỉ có thể đi pháp công đức thành Thánh.

Công đức thành Thánh, tuy cũng dính chữ Thánh, nhưng rốt cuộc không được đại tiêu dao, đại tự tại.

Sở dĩ Triệu Công Minh là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới khiến chư Thánh chấn kinh đến vậy!Lúc này, trên Cửu Thiên, Thiên Đạo chi lực dũng động, chiếu rọi ra một chùm bạch quang, rơi vào bên trong Vạn Tiên Đại Trận!

Bên trong Vạn Tiên Đại Trận, một đạo bạch sắc quang hoa lóe qua.

Thiên Đạo chi lực nồng đậm lan tràn, đợi đến khi tan đi, thân ảnh Chuẩn Đề lại xuất hiện.

Chỉ có điều sắc mặt âm u đáng sợ, khí tức trên thân cũng suy yếu hơn trước không ít.

Thiên Đạo Thánh Nhân, sở dĩ được xưng là Thiên Đạo Thánh Nhân, là vì Nguyên Thần ký thác trên Thiên Đạo, cùng Thiên Đạo vốn là một thể!

Chỉ cần Thiên Đạo Hồng Hoang còn đó, Thánh Nhân sẽ không thực sự vẫn lạc, có thể mượn Thiên Đạo chi lực, vô số lần phục sinh.

Đương nhiên, mỗi một lần phục sinh, đều có cái giá phải trả, ví dụ

như Chuẩn Đề hiện tại.

Nếu nói Chuẩn Đề trước đây đang ở trạng thái đỉnh phong một trăm phần trăm, thì hiện tại, y đã rớt xuống chín mươi lăm!

Đừng thấy chỉ là chênh lệch năm phần trăm, nhưng một khi đặt ở cấp bậc Thánh nhân, sự chênh lệch sẽ phóng đại vô hạn.

Chuẩn Đề tức đến nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ nhìn Triệu Công Minh, trong lòng sát ý bùng lên mãnh liệt!

Thân là Thánh nhân, Chuẩn Đề là tồn tại tôn quý đến nhường nào, từ khi chứng đạo đến nay chưa từng chịu nửa phần thua thiệt.

Ngay cả ức vạn năm trước, khi chưa chứng đạo, y cũng luôn chiếm ưu thế, chưa bao giờ phải chịu thiệt.

Thế nhưng hôm nay, dưới bao ánh mắt dõi theo, y lại bị một sư điệt vãn bối tập kích thân vẫn!

Thật là sỉ nhục lớn!

Quả thực là sỉ nhục lớn!

Chuẩn Đề tức đến tam thi bạo khiêu, Triệu Công Minh lại mỉm cười với Chuẩn Đề, "Chuẩn Đề sư thúc, bị vãn bối ra tay thân vẫn, tư vị thế nào a?" Triệu Công Minh còn cố ý nhấn mạnh hai chữ 'vãn bối'.

Tiếp Dẫn bước tới một bước, nghiêm túc nhìn Triệu Công Minh một lát, "Không ngờ không tiếng động, Công Minh đạo hữu đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, quả nhiên lợi hại." Triệu Công Minh thản nhiên nói, "Tiếp Dẫn sư thúc khách khí rồi, mặt dày của Tây Phương mới thật sự lợi hại, sư điệt đây không bằng đâu!" Tiếp Dẫn sững người, hai mắt híp lại, từng tia sát ý lách ra khỏi cơ thể.

Thái Thanh sắc mặt ngưng trọng vài phần, "Triệu Công Minh, ngươi đã thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đại tiêu dao, đại tự

tại, ngươi xác định muốn nhúng tay vào đại kiếp lần này?" Triệu Công Minh mỉm cười, vô cùng sảng khoái nói, "Một ngày là người Tiệt Giáo, trọn đời là người Tiệt Giáo." Mười hai chữ ngắn ngủi, đã kiên định biểu minh lập trường của mình.

Triệu Công Minh nói xong, liền hỏi ngược lại Thái Thanh, "Sen đỏ củ trắng lá sen xanh, Tam giáo vốn là một nhà, năm xưa ở Côn Luân Sơn, Xiển, Tiệt nhị giáo bất hòa, đều có lỗi lầm.

Thế nhưng về sau, ta lập môn quy, lập đội chấp pháp, chấn chỉnh phong khí Tiệt Giáo, quy phạm hành vi Tiệt Giáo, nhưng đổi lại là gì?

Là Xiển Giáo càng thêm không kiêng nể gì, chư vị hôm nay hành sự, thực sự khiến sư điệt đây tâm hàn.

Sen đỏ củ trắng lá sen xanh, Tam giáo vốn là một nhà, đã trở thành chuyện cười, vậy thì hôm nay trong Vạn Tiên Trận, cứ triệt để phân định thắng thua đi!" Tiếng nói vừa dứt, sau lưng Triệu Công Minh, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, tất cả đều hiển hiện!

Uy thế của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tràn ngập trong Vạn Tiên Đại Trận!

Đây là một luồng sức mạnh khác biệt rõ ràng với Thiên Đạo Thánh nhân Hồng Hoang, nhưng lại cùng một vị cách với Thiên Đạo Thánh nhân Hồng Hoang!

Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời của đệ tử nhà mình, chỉ cảm thấy nỗi uất khí ức vạn năm tích tụ trong lòng một sớm tiêu tan!

Là Thái Thanh, Ngọc Thanh đã phụ y Thông Thiên, chứ không phải y phụ Thái Thanh, Ngọc Thanh.

Một trận chiến hôm nay, dù có phải đánh đổi cả đạo thống Tiệt

Giáo bị hủy diệt, y cũng phải chiến đấu đến cùng!

Huống hồ, Tiệt Giáo y một môn song Thánh nhân, chưa chắc đã bại!

Sau lưng Nguyên Thủy, hư ảnh Bàn Cổ Phiên hiển hiện, trên chiếc cờ dài màu đen, khí tức sát phạt kinh thiên tung hoành!

"Dưới phạm thượng, bất kính sư trưởng, khi sư diệt tổ, đáng sát!" Chữ "sát" cuối cùng thốt ra, diễn hóa ức vạn khí nhận khai thiên, xung quanh vô số địa hỏa thủy phong bùng phát, rồi lại quy về tịch diệt tro tàn trong cùng một khắc!

"Nguyên Thủy, ngươi thật sự cho rằng Bàn Cổ Phiên có thể vô địch Hồng Hoang sao?" Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ bỗng trở nên sắc bén, pháp lực ức vạn năm tích tụ mãnh liệt dũng vào Tru Tiên Tứ Kiếm.

Tru Tiên Tứ Kiếm ù ù kêu lên, vô số Tru Tiên kiếm khí ngưng tụ, gần như trong chớp mắt đã áp đảo khí nhận khai thiên trên Bàn Cổ Phiên!

Thái Thanh hai mắt rũ xuống, thở dài một tiếng, "Nếu đã như vậy, thì không còn gì để nói nữa, chiến đi!" Trên Thái Cực Đồ, âm dương nhị khí tựa như đôi cá bơi lượn, mãnh liệt xoay chuyển, đại khủng bố, đại uy áp xuất hiện!

Thời không đang run rẩy, âm dương đang xoay chuyển, địa hỏa thủy phong không ngừng phá diệt rồi trọng sinh, âm dương luân chuyển!

"Thất Diệu Bảo Thụ!" "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng dốc toàn lực, tế xuất linh bảo mạnh nhất của bản thân!

Một trận kim sắc Phật quang nồng đậm gần như hóa thành thực

chất dâng trào từ trên người bọn họ!

Đại từ đại bi, tịnh hóa tất cả, đặt thân mình vào trong đó, tựa như đã đến Cực Lạc Phật Quốc trong truyền thuyết, quên đi mọi phiền não, chỉ có hoan lạc, tự tại, tiêu dao!

Ngay cả tâm thần của các Thánh nhân cấp bậc như Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh, giờ phút này cũng đang lay động!

Thánh nhân còn đã như thế, dưới Thánh nhân, gần như trong chớp mắt nguyên thần sẽ bị nhấn chìm vào trong đó, vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Trải qua ức vạn năm tuế nguyệt mà nguyên thần băng diệt, thân tử đạo tiêu!

Đây là đỉnh cấp đại thần thông chân chính của Tây Phương, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hao phí ức vạn năm tuế nguyệt, dốc hết tâm huyết sáng tạo từ trong tám trăm bàng môn, không hề thua kém đỉnh tiêm thần thông của Huyền Môn, thậm chí còn hơn.

Cùng với khí tức bùng nổ toàn lực của năm Thánh, cộng thêm một Hỗn Nguyên, Thánh đạo chi lực, pháp tắc chi lực giao thoa, hỗn loạn, trong một khắc mãnh liệt!

Toàn bộ Vạn Tiên Đại Trận đều chấn động, thời không rung chuyển, trận văn vỡ nát, mắt thường có thể thấy được, tầng trận văn ngoài cùng của Vạn Tiên Đại Trận bắt đầu tan rã băng diệt, diễn hóa thành hư vô.

Vạn Tiên Đại Trận dù mạnh đến đâu, cũng có giới hạn chịu đựng.

Giờ đây, hiển nhiên đã đến cực hạn, không thể kiên trì thêm nữa!

Trong Thái Cực Trận, Lưỡng Nghi Trận, Tứ Tượng Trận, Huyền Quy, Đa Bảo, Kim Linh mấy người toàn thân chấn động mạnh, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

“Vạn Tiên Đại Trận, lại đang dần dần băng diệt!” Bọn họ đột ngột quay người, khi thấy hai bóng dáng mơ hồ trong chủ trận Vạn Tiên Đại Trận, hốc mắt tức thì ướt đẫm!

Là Đại sư huynh!

Chương 372

Đại sư huynh đã trở lại!

Thân thể Huyền Quy, Đa Bảo, Kim Linh mạnh mẽ chấn động, trong đạo khu bỗng nhiên sinh ra một luồng sức mạnh hoàn toàn mới.

Đại kiếp lần này, Tiệt Giáo của họ đã ổn rồi!

Ngoài Vạn Tiên Đại Trận, vô số Đại năng Hồng Hoang xì xào bàn tán.

"Vạn Tiên Đại Trận xưng là đệ nhất đại trận của Tiệt Giáo, vậy mà cũng không thể kiên trì được sao?" "Bên ngoài Đồng Quan đã như thế này, trong Vạn Tiên Đại Trận, lại là cảnh tượng như thế nào chứ!" "Thánh chiến khủng bố như vậy, nếu một khi lan ra Hồng Hoang, thì hậu quả gây ra..." Có Đại năng đầy mặt lo lắng, cuối Vu Yêu đại kiếp năm xưa, Thủy Chi Tổ Vu đâm vào Bất Chu Sơn, Thiên Trụ sụp đổ, cảnh tượng thiên hà chi thủy đổ xuống vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Vô tận huyết hải, từng trận tinh phong, khiến người ta buồn nôn.

Minh Hà Lão Tổ ngồi trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, híp mắt nhìn Đồng Quan.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử bỗng nhiên từ tĩnh tọa đứng dậy, hai mắt rực rỡ như tinh thần, kích động nói, "Hắn vậy mà thật sự thành công rồi, Hỗn Nguyên Đại La..." Tổ địa Nhân tộc, trong Thánh Điện Nhân tộc, vẻ âm u trước đó quét sạch không còn, thay vào đó là sự phấn chấn, là kích động, nhiệt huyết trong cơ thể đều bùng cháy!

Đồng Quan, Vạn Tiên Đại Trận vẫn không ngừng tan rã, băng diệt

một cách mất kiểm soát.

Không biết qua bao lâu, dưới sự trùng kích của khí tức chư Thánh, Hỗn Nguyên, Vạn Tiên Đại Trận đột ngột băng diệt!

Năm Thánh, một Hỗn Nguyên thân ảnh, xuất hiện trên Đồng Quan!

Dưới sự bao phủ của khí tức Thánh đạo, âm dương nghịch loạn, uy lực Tiên Thiên Chí Bảo, chấn nhiếp vũ trụ!

Bọn họ chỉ đứng tĩnh lặng giữa không trung, nhưng khí tức tỏa ra từ quanh thân, đã không ngừng ma diệt địa hỏa thủy phong xung quanh!

Thông Thiên Giáo Chủ liếc nhìn chư Thánh, lạnh lùng nói, "Nơi đây không thích hợp để tiếp tục chiến đấu, nếu các ngươi có gan, thì theo ta đến đây." Tiếng nói vừa dứt, Thông Thiên, Triệu Công Minh đồng loạt vung tay, mãnh liệt xé rách hư không, thân ảnh biến mất.

Thánh nhân quá cường đại, giữa cử chỉ hành động, có uy năng phá nát tinh thần, lật đổ nhật nguyệt.

Nếu tiếp tục đại chiến ở Đồng Quan, thậm chí hơn nửa Hồng Hoang đều sẽ bị đánh sập!

Đến lúc đó, đại kiếp tái diễn, thậm chí là đại kiếp còn khủng bố hơn cả cuối Vu Yêu lượng kiếp năm xưa.

Do đó Thông Thiên Giáo Chủ đã chọn trung tâm Hồng Hoang, nơi địa chỉ của Bất Chu Sơn cũ.

Đây là nơi năm xưa Bàn Cổ Đại Thần chống trời hóa thành, càng là nơi tộc Vu sinh tồn năm xưa, ẩn chứa ý chí Bàn Cổ.

Bàn Cổ năm xưa là tồn tại như thế nào, kinh tài tuyệt diễm, ngay cả một tia ý chí, cũng trải qua ức vạn năm bất hủ bất diệt.

“Xem ra trận đại chiến này, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi.” Trên Đồng Quan, giữa không trung, Thái Thanh cảm thấy có chút đau đầu.

Vốn dĩ cho rằng, một Thông Thiên, hợp lực bốn người bọn họ, trấn áp không khó.

Đại kiếp này, tuy hung hiểm, nhưng cũng sẽ trôi qua.

Thế nhưng vạn vạn không ngờ, dưới sự che lấp của thiên cơ, Tiệt Giáo lại xuất hiện một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Đó là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên a, cảnh giới năm xưa ngay cả y cũng chưa từng thành công đạt tới!

Nguyên Thủy lạnh giọng nói, “Đại huynh, đừng do dự nữa, Nhân, Xiển và Tiệt Giáo, từ lâu đã thế như nước với lửa, hiện tại ra tay, diệt vong Tiệt Giáo!” Trong lòng Nguyên Thủy dâng lên sát phạt vô thượng, hận không thể lập tức diệt vong Tiệt Giáo!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng vội vàng thêm dầu vào lửa, “Đúng vậy Thái Thanh sư huynh, hiện tại không ra tay, triệt để trấn áp Tiệt Giáo, đợi sau này Tiệt Giáo khôi phục nguyên khí, tính sổ sau, chúng ta phải làm sao đây?” Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vô cùng khẩn trương, Tây Phương Giáo của họ vốn đã nghèo khó, đây là cơ hội hưng thịnh cuối cùng, vạn vạn không thể bỏ lỡ.

Phải nắm lấy tất cả cơ hội có thể lợi dụng, cùng nhau tấn công mãnh liệt, diệt vong Tiệt Giáo.

Không, cho dù không thể diệt vong Tiệt Giáo, cũng phải khiến nội tình ức vạn năm của Tiệt Giáo, một sớm hóa thành hư không, ức vạn năm không thể quật khởi.

“Chư vị sư đệ đừng nói nữa, đi thôi.” Thái Thanh vung tay, hư không lặng lẽ hóa thành tro bụi.

Thân ảnh y đột ngột lóe lên, tức thì biến mất.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liền theo sát, cũng biến mất.

Thái Tố Thiên, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa trong miệng phát ra tiếng lẩm bẩm, "Hỗn Nguyên Đại La...

Hắn vậy mà thật sự đã làm được!" Xưa nay, biết bao thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm không làm được việc này, vậy mà Triệu Công Minh lại thật sự đã làm được!

Trung tâm Hồng Hoang, vị trí Bất Chu Sơn ban đầu.

Nhưng lúc này, Bất Chu Sơn năm xưa hùng vĩ sừng sững, mênh mông vô biên, đã sớm chìm vào dòng sông lịch sử, thay thế vào đó, là Thế Giới Thụ.

Không hổ là Thế Giới Thụ Hỗn Độn Linh Căn lấy khí vận làm thức ăn, phẩm giai bất phàm.

Từ cuối Vu Yêu đại kiếp sinh trưởng đến hiện tại, thân cây thô to thẳng tắp, đâm thẳng lên trời!

Từng cành cây như những con rồng tù kình vươn ra bốn phía, tựa hồ nối liền chư thiên vạn giới.

Từng chiếc lá xanh biếc, như bảo thạch phỉ thúy, xanh tươi đáng yêu, tỏa ra tinh khí nồng đậm!

Chỉ riêng một chiếc lá của Thế Giới Thụ, đã không hề thua kém thiên tài địa bảo thông thường.

Lúc này, trên Thế Giới Thụ, hai bóng dáng lướt qua, Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh từ trong đó bước ra.

"Tiên thiên tinh khí thật nồng đậm!" Thông Thiên Giáo Chủ tấm tắc tán thán, chỉ riêng việc Thế Giới Thụ mỗi ngày thôn thổ tiên thiên tinh khí, đã đủ để khiến một vùng đất chết tái sinh trở nên sung túc

phú nhiêu.

Lúc này, linh khí dồi dào, gào thét kéo đến, diễn hóa thành phong bão, đồng thời một luồng cảm giác thăm dò nhàn nhạt, đột ngột dâng lên trong lòng hai người.

"Đây là ý chí của Thế Giới Thụ!" Sư đồ hai người trong lòng không hẹn mà cùng nảy sinh một ý nghĩ.

Quy tắc thiên địa Hồng Hoang cực kỳ khủng bố, dưới sự áp chế của quy tắc khủng bố như vậy, phàm là linh căn, gần như không thể đản sinh linh trí!

Mạnh như Nhân Sâm Quả Thụ, Bồ Đề Thụ Tây Phương, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Phù Tang Thần Thụ Thang Cốc Thiên Đình năm xưa, đều không thể đản sinh linh trí.

Nhưng Thế Giới Thụ, lại có thể đột phá loại giới hạn này, đản sinh trí tuệ, đủ thấy Thế Giới Thụ khủng bố đến mức nào!

Cũng chính vì có luồng ý chí này tồn tại, Thế Giới Thụ mới tránh khỏi việc bị hút máu.

Bằng không, một chiếc lá thôi đã tương đương với thiên tài địa bảo thượng đẳng bậc nhất, tu sĩ Hồng Hoang sợ rằng sẽ vặt Thế Giới Thụ đến ngốc nghếch mất.

Ý nghĩ trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh chợt lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, không gian sụp đổ, Nguyên Thủy, Thái Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chư Thánh từ trong đó bay ra, đến trước mặt sư đồ Thông Thiên.

Chương 373

Trong chớp mắt, Thánh uy hạo đãng lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

Lại một lần nữa khuấy động sóng gió vô cùng lớn tại Hồng Hoang.

Vô số Đại năng xì xào bàn tán, trên mặt mang theo chấn động, lại một lần nữa chuyển dời trận địa, đủ thấy quyết tâm quyết chiến của chư Thánh.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, Minh Nguyệt Thanh Phong há hốc mồm, có chút không biết phải làm sao.

"Lão sư, sao các Thánh nhân tiền bối lại đến chỗ Thế Giới Thụ vậy!" Trấn Nguyên Tử vuốt râu dài, "Nếu đại chiến ở Đồng Quan, trong khoảnh khắc sẽ là một trận đại kiếp diệt thế, nếu ở trung tâm Hồng Hoang, giao chiến ở rìa Thế Giới Thụ, thì ảnh hưởng sẽ nhỏ hơn rất nhiều." Thanh Phong, Minh Nguyệt lại hỏi, "Vậy lão sư, Thế Giới Thụ có thể chịu đựng được uy lực Thánh chiến sao?" Trấn Nguyên Tử lắc đầu, "Có chịu đựng được hay không, ta cũng không rõ, nhưng khả năng lớn là không chịu đựng được đâu!" Trấn Nguyên Tử lắc đầu, năm Thánh, một Hỗn Nguyên, đây là sức mạnh đủ để tái tạo thiên địa Hồng Hoang, trọng luyện địa hỏa thủy phong.

Chỉ riêng Thế Giới Thụ, khó, rất khó, vô cùng khó!

Trước Thế Giới Thụ, năm Thánh đối đầu, địch ý ngút trời.

Tuy là sư huynh đệ năm xưa, nhưng ức vạn năm trôi qua, tình sư huynh đệ đã ma diệt gần hết.

Hoặc có thể nói, ngay từ đầu, đã không có cái gọi là ân tình sư

huynh đệ.

"Thông Thiên, xem ra ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định, cho rằng có thêm một kẻ giúp đỡ là có thể xoay chuyển cục diện chiến tranh sao?" "Bản tọa nói cho ngươi biết, đây chẳng qua là chống cự vô ích, là sự giãy giụa trước khi chết mà thôi!" Giọng Nguyên Thủy băng lãnh tựa hồ có thể đóng băng con người, giết người tru tâm, cũng chỉ đến thế này thôi!

Triệu Công Minh khẽ cười nói, "Nguyên Thủy sư bá," "Tru Tiên Kiếm Trận!" Đối mặt với lời nói vô nghĩa của Nguyên Thủy, Thông Thiên Giáo Chủ không chút do dự vận dụng lá bài tẩy lớn nhất của mình, một lần nữa bố trí Tru Tiên Kiếm Trận.

Trong chớp mắt, Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Thông Thiên, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm, đột ngột phát ra vô cùng hồng quang, phân lập ở bốn phương đông tây nam bắc.

Vô cùng Tru Tiên kiếm khí, câu liên, giao dung, kết hợp với nhau, hóa thành kết giới kiếm khí thiên ti vạn lũ, gần như trong chớp mắt, Tru Tiên Kiếm Trận thành hình!

Thái Thanh, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắc mặt trở nên ngưng trọng!

Tru Tiên Kiếm Trận, bọn họ không sợ, nhưng ngoài Tru Tiên Kiếm Trận ra, còn có một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đang hổ thị đam đam, điều đó thực sự khiến người ta khó chịu.

"Sát!" Người thốt ra tiếng không phải Thông Thiên Giáo Chủ, mà là Triệu Công Minh.

Y lật bàn tay, Hồng Mông Lượng Thiên Xích rơi vào tay.

Khí tức sát phạt cuồn cuộn như sóng thần, mãnh liệt hội tụ, biến

thành một cây thước lớn, mãnh liệt quét về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Thái Thanh, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn ba người, đều là những tồn tại tu luyện ức vạn năm, thực lực khó lường.

Triệu Công Minh vừa mới đột phá, đối đầu với bọn họ, khả năng rất lớn là sẽ không chiếm được ưu thế.

Do đó chỉ có thể chọn trong bốn người, kẻ dễ bắt nạt nhất.

Chuẩn Đề, Thánh nhân yếu nhất, Triệu Công Minh có tự tin có thể đánh bại y!

"Tiểu bối cuồng vọng, lần trước tập kích để ngươi chiếm thượng phong, nhưng lần này, sẽ không đâu!" Chuẩn Đề trên mặt tức thì không giữ được, vô cùng khó coi, liên tiếp bị tiểu bối khiêu khích.

Đối với Thánh nhân Tây Phương thích giữ thể diện nhất mà nói, cảm giác này quá khó chịu!

Chuẩn Đề tế xuất Thất Diệu Bảo Thụ, mãnh liệt quét về phía Triệu Công Minh.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy có chút ưu thế yếu hơn so với Thiên Đạo Thánh nhân Hồng Hoang, nhưng Chuẩn Đề dù sao cũng đã đắm chìm trong cảnh giới Thiên Đạo Thánh nhân vô số vạn năm.

Cảm ngộ huyền diệu Thiên Đạo, tự tin đối phó một Triệu Công Minh không thành vấn đề.

Còn về việc trước đó trong Vạn Tiên Đại Trận, mình bị Triệu Công Minh tập kích dẫn đến thân vẫn, Chuẩn Đề căn bản không để trong lòng.

Bản thân lúc đó, vừa phải đề phòng Tru Tiên kiếm khí xung quanh, lại còn phải đề phòng Thông Thiên Giáo Chủ.

Cả người căn bản không hề có chút đề phòng nào, mới bị Triệu

Công Minh đó đắc chí.

Giờ đây mình đã có chuẩn bị, một Triệu Công Minh nhỏ nhoi, há chẳng phải là dễ dàng bắt được sao?

Với ý nghĩ như vậy, Chuẩn Đề càng thêm tự tin, pháp lực ức vạn năm tích tụ, tất cả đều dũng nhập vào Thất Diệu Bảo Thụ.

Bảo vật chứng đạo của Chuẩn Đề này, dưới sự thôi động bất chấp mọi giá của Chuẩn Đề, thậm chí bùng nổ ra ánh sáng còn rực rỡ hơn cả lần đầu tiên trong Tru Tiên Kiếm Trận!

"Oanh!" Giữa sấm sét vạn quân, Thất Diệu Bảo Thụ và Hồng Mông Lượng Thiên Xích va chạm vào nhau.

Tại điểm va chạm của hai đại tuyệt thế linh bảo, đột ngột phát ra một tiếng nổ trầm đục.

Tiếp đó, mắt thường có thể thấy địa hỏa thủy phong ở nơi đó không ngừng tan rã.

Cả người Chuẩn Đề, trong khoảnh khắc va chạm đó lại càng sững sờ, sao lại mạnh đến thế này?

Ý nghĩ trong đầu Chuẩn Đề còn chưa dứt, cả người y đã bị luồng sức mạnh vô cùng vô tận từ Hồng Mông Lượng Thiên Xích truyền đến, mãnh liệt đánh bay đi.

Người ở giữa không trung, cả người đều choáng váng.

Thậm chí là không thể tin nổi, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thật sự mạnh như vậy sao?

Một góc Tru Tiên Kiếm Trận, Triệu Công Minh độc chiến Chuẩn Đề, còn Thông Thiên Giáo Chủ thì lấy một địch ba, cùng Nguyên Thủy, Thái Thanh, Tiếp Dẫn kịch chiến.

Lấy một địch ba và lấy một địch bốn nhìn thì chênh lệch không

lớn, nhưng trên thực tế sự chênh lệch lại lớn như vực sâu.

Lấy một địch bốn, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ có công chống đỡ, mà không có sức hoàn thủ.

Nhưng hiện tại, chỉ lấy một địch ba, lại dư sức, thậm chí có thể nói là tùy tâm khoái ý.

"Bàn Cổ Phiên!" "Thái Cực Đồ!" "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" Thái Thanh, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn thôi động linh bảo, vượt qua vô cùng kiếm khí chủ tuyến, mãnh liệt đánh về phía Thông Thiên, từ bốn phương tám hướng kéo đến, cắt đứt đường lui của Thông Thiên Giáo Chủ.

Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, đều nằm trong hàng ngũ Tiên Thiên Chí Bảo, trong bảo vật ẩn chứa vô cùng áo nghĩa, lúc này mãnh liệt thôi phát đến cực hạn.

Trên đó đại đạo huyền quang lưu chuyển, đem đại đạo đều ma diệt, thế công phạt leo lên đến đỉnh phong.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cùng cấp bậc chứng kiến cảnh này, cũng phải e sợ ba phần, lùi tránh ba xá.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn, tuy phẩm giai kém Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên một bậc, nhưng uy lực lại không hề thua kém.

Kim sắc Phật quang nồng đậm phủ trời lấp đất từ những cánh hoa màu vàng kim trồi lên, tràn ngập khắp nơi, nghịch loạn âm dương, khơi gợi dục vọng ẩn sâu nhất trong lòng người, bao gồm cả Thánh nhân!

Cần biết, phàm là người, đều có thất tình lục dục, Thánh nhân cũng là người, Thánh nhân cũng có thất tình lục dục.

Chỉ có điều thất tình lục dục của Thánh nhân, đều bị Thánh nhân

đặt vào sâu thẳm trong nội tâm, ức vạn năm cũng không xuất hiện một lần.

Chương 374

Nhưng kim sắc Phật quang này, vô cùng thuần chính, lại có thể khơi gợi vô cùng thất tình lục dục trong lòng người.

Đối mặt với ba Thánh vây công, Thông Thiên Giáo Chủ không hề sợ hãi, ý niệm vừa động, khu sử vô thượng sát phạt Tứ Kiếm, chém về phía ba Thánh.

"Oanh, oanh, oanh!" Trong Tru Tiên Kiếm Trận, tiếng nổ vang không dứt bên tai, mỗi một kích giáng xuống, đều có đạo uẩn phân phi, đây là đạo uẩn hủy diệt, uy lực vô cùng.

Cách Tru Tiên Kiếm Trận mà vẫn khiến địa hỏa thủy phong bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận hỗn loạn, bạo động.

"Ông ông!" Thậm chí toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận khổng lồ đều phát ra tiếng nổ vang cực lớn, không ngừng hấp nạp tất cả sát khí trong thiên địa Hồng Hoang.

Thậm chí phía trên Tru Tiên Kiếm Trận, đã sớm hình thành một đám mây đen kịt khổng lồ, đó là kiếp khí nồng đậm đến cực hạn, đã thành hình!

"Sáu Thánh kịch chiến, đây là việc từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, chưa từng có a!" "Đại tai kiếp, đại tai kiếp, trận chiến này kết thúc, không biết sẽ mang đến cho Hồng Hoang bao nhiêu tai nạn a!" "Bản tọa đây quả thực đã mở rộng tầm mắt, Nhân, Xiển nhị giáo liên hợp ngoại giáo Tây Phương cùng đối phó huynh đệ nhà mình, không ngờ Thánh nhân cũng sẽ làm ra chuyện ác độc như vậy." Tiếng nói của vô số Đại năng Hồng Hoang lúc ẩn lúc hiện, thậm chí có người lộ ra vẻ khinh thường.

Nhưng điều này vẫn không thể ngăn cản đại chiến ở trung tâm

Hồng Hoang, trên Thế Giới Thụ.

Hơn nữa, cùng với đại chiến dần dần trở nên gay gắt, thân cây Thế Giới Thụ cũng đang chậm rãi co rút, sợ bị Thánh uy lan đến.

Thập Bát Trọng U Minh Hải, sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ với dung nhan trắng nõn tinh xảo, thân mặc y phục màu vàng nhạt, trong mắt lộ ra một tia cực lớn bất nhẫn.

Trong lòng nàng có một trực giác, sáu Thánh cứ tiếp tục đại chiến như vậy, Hồng Hoang sẽ phát sinh thương tổn chưa từng có tiền lệ, thậm chí là không thể đảo ngược.

Hậu Thổ thử rời khỏi Thập Bát Trọng U Minh Hải, nhưng vừa đi đến rìa Thập Bát Trọng U Minh Hải, chuẩn bị bước ra bước cuối cùng, phía sau liền hiện ra sáu cái hắc động, hắc động tỏa ra lực kéo vô cùng lớn, khóa chặt bước chân Hậu Thổ trong Thập Bát Trọng U Minh Hải.

Trong vô cùng huyết hải, Minh Hà Lão Tổ đột ngột từ mặt biển bay ra, "Là nên để lão tổ thêm một mồi lửa." Minh Hà cười quỷ dị, một lần nữa thôi động Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tức thì sát khí không ngừng dũng ra, bay về phía trung tâm Hồng Hoang.

Trung tâm Hồng Hoang, trong Tru Tiên Kiếm Trận, một đạo quang mang kịch liệt rực rỡ lóe qua, Triệu Công Minh, Chuẩn Đề đột ngột giao thoa, mỗi người lùi về một bên.

"Chuẩn Đề sư thúc quả nhiên đạo hạnh cao thâm, ngay cả sư điệt đây cũng chỉ có thể miễn cưỡng thắng hơn một chút, sư điệt khâm phục." Triệu Công Minh giả vờ chắp tay với Chuẩn Đề, khiến Chuẩn Đề tức đến tái mặt, thân là Thánh nhân, bao giờ từng bị trào phúng như vậy!

"Đáng chết!" Chuẩn Đề giận quát một tiếng, hai tay mãnh liệt

vung lên, giữa không trung vang lên tiếng tí tách, vô số Tịch Diệt Phật Lôi xuất hiện, lóe lên quang mang nguy hiểm, khiến người ta dựng tóc gáy.

"Đi!" Chuẩn Đề tay mãnh liệt vung lên, vô số Tịch Diệt Phật Lôi mang theo uy thế diệt thế, đồng loạt bao trùm lấy Triệu Công Minh.

Ngay lúc này, bên cạnh Chuẩn Đề, lại đột ngột xuất hiện thêm hai kiện linh bảo, một kiện là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, một kiện là Gia Trì Thần Xử.

Hai đại linh bảo trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch bị thôi động, một trái một phải, với thế sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía Triệu Công Minh, nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn chứa lực lượng Thánh nhân, ngay cả đạo khu Hỗn Nguyên Đại La vạn kiếp bất diệt của Triệu Công Minh bị đánh trúng, cũng phải chịu trọng thương.

Còn về bản thân Chuẩn Đề, thì tế xuất Bồ Đề Kim Thân, tay cầm Thất Diệu Bảo Thụ chính diện đánh tới Triệu Công Minh.

Tịch Diệt Phật Lôi, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Gia Trì Thần Xử, Bồ Đề Kim Thân, Thất Diệu Bảo Thụ, chuỗi thao tác liên hoàn này, chính là chiến lực lớn nhất mà Chuẩn Đề có thể bùng phát ra.

Ngay cả Thái Thanh, Thượng Thanh gặp phải, cũng phải cảm thấy khó nhằn, phải vội vàng thi pháp phá giải, nhưng Triệu Công Minh lại vẫn phong khinh vân đạm đứng tại chỗ cũ.

Ngay cả ở trung tâm Tru Tiên Kiếm Trận, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng xuất hiện vẻ lo lắng, trong sáu Thánh, ai là đệ nhất, e rằng còn có tranh cãi.

Nhưng nếu nói ai yếu nhất, thì Chuẩn Đề không nghi ngờ gì có thể đứng đầu bảng.

Yếu thì yếu, nhưng dù sao cũng là Thánh nhân lão làng, tồn tại tu

hành ức vạn năm, vẫn không thể xem thường.

Đại đệ tử nhà mình tuy đã tu thành vô thượng Hỗn Nguyên Đại La Đạo Quả, nhưng dù sao cũng vừa mới đột phá không lâu, vạn nhất chịu thiệt hại gì lớn, thì không hay rồi.

Ngược lại, trong mắt Thái Thanh, Ngọc Thanh, Tiếp Dẫn ba người, ẩn hiện lưu quang lấp lánh, hy vọng sư đệ nhà mình ra sức, trực tiếp trọng thương Triệu Công Minh tên kia, bọn họ cũng dễ bề rút thời gian ra phá Tru Tiên Kiếm Trận này.

Không thể không nói, ba người bọn họ đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận do Thông Thiên Giáo Chủ toàn lực thi triển, áp lực lớn không biết bao nhiêu.

Cứ tiếp tục như vậy, vô cùng sát khí Hồng Hoang bị dẫn dắt vào Tru Tiên Kiếm Trận, đừng nói phá trận, ngay cả tự vệ e rằng bọn họ cũng không làm được.

Một góc Tru Tiên Kiếm Trận, Triệu Công Minh nhìn Chuẩn Đề với sắc mặt dữ tợn, khoảng cách với mình đã không còn xa lắm, khóe miệng khẽ cong lên.

Trên tay y không biết từ khi nào đã xuất hiện một vòng bảo châu, trên bảo châu, quang hoa ôn nhuận lưu chuyển, tỏa ra thần quang màu xanh lam mờ ảo, nước của bốn biển cũng không thể hình dung được.

Bảo vật này, chính là ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, được liệt vào hàng Tiên Thiên Chí Bảo, bảo vật hệ thủy đỉnh tiêm.

"Không gian cấm cố!" Trong cơ thể Triệu Công Minh, pháp lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chậm rãi dũng nhập vào trong, gần như trong một khoảnh khắc, trên ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, đột nhiên bùng phát ra vô cùng thần quang mờ ảo!

Thời gian, không gian, tuế nguyệt, trong khoảnh khắc này tựa hồ

đều bị cấm cố.

Dòng sông thời không trường hà cuồn cuộn không ngừng trong hư vô, tựa hồ cũng trong khắc này mà đột ngột dừng lại.

Giữa không trung, vô cùng Tịch Diệt Phật Lôi, trước luồng thần quang màu xanh lam mờ ảo cấm cố thời gian, không gian, tuế nguyệt này, đột ngột đình trệ, sau đó với tốc độ cực nhanh băng diệt, tan rã!

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Gia Trì Thần Xử với uy năng vô tận, hoàn toàn phục hồi cũng quỷ dị dừng lại giữa không trung.

Mặc cho đạo uẩn trên linh bảo kích động, cũng hoàn toàn vô ích.

Ngoại trừ linh bảo ra, ngay cả Chuẩn Đề đạo nhân đang bay nhanh giữa không trung, gần như hòa làm một thể với không gian, thân thể cũng đột ngột chấn động, tốc độ đột ngột chậm lại, trong vài hơi thở ngắn ngủi, cả người y cũng bị cấm cố giữa không trung!

Ngay lúc này, hai mắt Triệu Công Minh đột ngột sáng lên, Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện trong tay!

"Sát!" Giọng y vô cùng bình đạm, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đột nhiên dâng lên khí tức pháp tắc nồng đậm, tiếp đó mãnh liệt giáng xuống!

"Oanh!" Kinh thiên động địa, Hồng Mông Lượng Thiên Xích tựa hồ biến thành thứ sắc bén nhất thế gian, cắt đứt tất cả!

"Xoẹt!" Thân thể Chuẩn Đề đang dừng lại giữa không trung trong chớp mắt kinh diễm dưới Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trực tiếp bị chia làm hai!

Thánh nhân vẫn lạc, thiên địa đồng bi, trong Tru Tiên Kiếm Trận, đột ngột đổ xuống trận mưa như trút nước, mưa là màu máu.

Ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, cùng với việc Chuẩn Đề một lần nữa

vẫn lạc.

Thiên địa đột ngột lại dấy lên sóng gió, tiếng sấm ầm ì không dứt bên tai, tiếng mưa rào ào ạt truyền khắp thiên địa!

Trong lòng vô số người, nỗi bi thương cực lớn không tự chủ dâng lên!

"Thánh nhân vẫn lạc, vậy mà lại có Thánh nhân vẫn lạc!" Bên ngoài Thế Giới Thụ, tiếng thần niệm giao lưu của vô số Đại năng vang lên.

"Thánh nhân vẫn lạc, là chuyện từ xưa chưa từng có, nhưng giờ đây lại... liên tiếp xảy ra!" "Dám hỏi lần này vẫn lạc là vị Thánh nhân nào?" Có Đại tu vừa mới chứng đạo Chuẩn Thánh đặt câu hỏi.

"Hẳn là Chuẩn Đề Thánh nhân, một trong Tây Phương Nhị Thánh!" "Đạo hữu sao lại nhìn ra được?" Người trả lời chỉ vào Tây Phương, Thánh địa Tu Di, "Nếu không phải một trong Tây Phương Nhị Thánh vẫn lạc, đệ tử Tây Phương hà cớ gì lại biểu lộ thái độ như vậy?" Người kia nhìn về phía Tây Phương, chỉ thấy trên Tu Di Sơn, vô số đệ tử Tây Phương ôm lấy ngực, nước mắt chảy ròng ròng, người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ.

Vô cùng huyết hải, nhìn thấy Triệu Công Minh đồ Thánh, sau lưng Minh Hà, A Tỳ Kiếm, Nguyên Đồ Kiếm không tự chủ mà khẽ rung lên, tựa hồ cũng muốn uống no máu Thánh nhân.

Chương 375

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Triệu Công Minh một lần nữa thành công đồ Thánh.

Vài hơi thở sau, tình hình phía trước biến hóa, Thiên Đạo chi lực nồng đậm phản xạ vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Vô thượng thiên đạo huyền cơ bùng phát, diễn hóa vô cùng tạo hóa chi lực.

Dưới sự gia trì của Thiên Đạo chi lực nồng đậm, thân ảnh Chuẩn Đề từng tấc phục nguyên, một lần nữa xuất hiện.

Nhưng khí tức lần này, lại yếu đi không ít, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt càng thêm hung ác như muốn ăn thịt người, âm trầm đến cực điểm!

"Đáng ghét!" Nộ hỏa trong lòng Chuẩn Đề bùng lên ba vạn trượng, nhưng sắc mặt cũng càng thêm ngưng trọng!

Triệu Công Minh trước mắt đã không còn là nhân vật cấp sư diệt của y nữa, mà là đối thủ cùng cấp bậc, nếu cứ tiếp tục khinh suất đại ý như vậy, hôm nay chắc chắn bại!

Nhưng cho dù y nghiêm túc đối đãi, nhưng sư diệt nhà này trong tay lại có vô số bảo vật, cứng đối cứng, tuyệt đối không chiếm được thượng phong.

Đồng thời, Chuẩn Đề cảm nhận sát khí trong đại trận không ngừng dâng cao, càng thêm cảm thấy không ổn.

Sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận từng khắc mạnh hơn một khắc, từng hơi thở mạnh hơn một hơi thở.

Cứ tiếp tục như vậy, muốn phá vạn Tiên Đại Trận gần như là

chuyện không thể.

Đến lúc đó, đừng nói chấn hưng Tây Phương, ngay cả đạo thống Tây Phương Giáo của y, e rằng cũng sẽ chịu uy hiếp cực lớn.

Thân là Phó Giáo Chủ Tây Phương, Chuẩn Đề một lòng muốn phục hưng Tây Phương Giáo mà nói, điều này tuyệt đối không thể dung thứ!

Chuẩn Đề nghĩ đến đây, không còn do dự nữa, cả người hóa thành một đạo lưu quang, mãnh liệt bay về phía chiến trường của Thái Thanh ba người.

"Nga?

Muốn phá Vạn Tiên Đại Trận của ta sao?" Triệu Công Minh thấy Chuẩn Đề độn chạy, ý niệm vừa động, cả người lập tức theo sau!

Trung tâm Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ ngự Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, địch lại ba Thánh, vô cùng Tru Tiên kiếm khí, xé nát không gian, lan tràn đến từng tấc đất của Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm trong tay y, như cánh tay điều khiển, không, thậm chí tựa hồ đã trở thành cánh tay của y, thiên nhân hợp nhất.

Nơi Tứ Kiếm đi qua, không gian bị nghiền nát, thời không bị cắt xé, thậm chí địa hỏa thủy phong bạo động cũng quy về tịch diệt, đây là vô thượng đại hủy diệt, vô thượng đại tịch diệt.

Thông Thiên Giáo Chủ của khắc này, tựa hồ trở về thời y chưa thành Thánh năm xưa, đơn thương độc mã hành tẩu Hồng Hoang, vạn chiến bất bại.

Đối diện Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Tiếp Dẫn ba Thánh ngự tự thân chí bảo, trên người tỏa ra vô cùng bất khả

thuyết, bất khả ngôn, vô thượng huyền diệu khí tức, diễn hóa vô thượng đại sát phạt, bày thành thế Tam Tài, bao vây Thông Thiên Giáo Chủ chặt chẽ trong vòng chiến.

Cùng với sự kịch liệt của bốn người kịch chiến, linh bảo hoành hành, tình huống xung quanh vậy mà phát sinh biến hóa khủng bố.

Thời không không tồn tại, không gian không tồn tại, ngay cả bốn trụ cột lớn cấu thành thế giới, địa hỏa thủy phong, cũng tựa hồ không thấy nữa, xung quanh vô cùng khí mộ ải dâng lên, vậy mà diễn hóa thành Hỗn Độn, bốn Thánh liền ở trong vùng Hỗn Độn này giao chiến, phân định thắng bại!

Tựa hồ là một khoảnh khắc trôi qua, lại tựa hồ đã trải qua ức vạn năm thời gian.

"Xé ra!" Ngay lúc này, chiến trường Hỗn Độn phát sinh đại biến hóa, một góc chiến trường, đột nhiên xuất hiện một đạo thất thải chi quang, tiếp đó thất thải chi quang càng lúc càng nồng đậm, cuối cùng phá vỡ một góc Hỗn Độn, một đạo thân ảnh lóe vào.

"Chư vị sư huynh, ta đến tương trợ các ngươi phá Vạn Tiên Đại Trận này!" Chuẩn Đề một tay cầm Thất Diệu Bảo Thụ, một tay cầm Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, xông về phía chiến trường, nhưng còn chưa kịp tới gần, đã bị luồng đạo uẩn khí cơ vô cùng khủng bố kia đánh bay ra ngoài.

Chuẩn Đề sắc mặt tái nhợt, há miệng thở hổn hển, hít vào một ngụm khí lạnh, "Chậc, vậy mà đã chiến đấu đến mức này..." Chuẩn Đề sâu sắc thở ra một ngụm trọc khí, sức mạnh vô số vạn năm tích tụ trong cơ thể, dốc toàn lực dũng nhập vào Thất Diệu Bảo Thụ, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, lúc này mới miễn cưỡng gia nhập chiến trường.

Thấy Chuẩn Đề xuất hiện, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Tiếp Dẫn ba người tức thì trong lòng vui mừng khôn xiết, tốt, tốt, tốt, đến thật

đúng lúc!

Hiện tại ba người chiến Thông Thiên, không thể hạ gục, ngược lại cùng với sự gia trì của huyết hải sát khí, khiến uy lực Tru Tiên Kiếm Trận càng ngày càng mạnh.

Cứ tiếp tục như vậy, kẻ bại rất có khả năng không phải Thông Thiên, mà là ba Thánh bọn họ.

Giờ đây Chuẩn Đề đến, chắc chắn là đã hạ gục Triệu Công Minh kia.

Hiện tại chỉ cần bốn Thánh bọn họ liên thủ, chắc chắn có thể đại phá Tru Tiên Kiếm Trận, trong trận đại kiếp này trở thành người thắng cuộc cuối cùng.

Chuẩn Đề vừa mới gia nhập chiến trường, trong khoảnh khắc, cảnh tượng ba người Thái Thanh, Ngọc Thanh, Tiếp Dẫn hợp lực chiến Thông Thiên liền phát sinh thay đổi, biến thành bốn Thánh chiến Thông Thiên.

"Sư huynh, chiến sự thế nào rồi?" Vừa mới gia nhập cục diện chiến đấu, Chuẩn Đề đạo nhân liền sốt ruột hỏi Tiếp Dẫn chiến sự thế nào.

Trên mặt Tiếp Dẫn bị kim sắc Phật quang bao phủ, không nhìn rõ sắc mặt cụ thể, nhưng giọng nói đau khổ dị thường của y đã truyền vào tai Chuẩn Đề.

"Chiến lực của Thông Thiên phi phàm, lại có vô cùng sát khí huyết hải tương trợ, mau mau hợp lực, phá Vạn Tiên Đại Trận của y." "Phải." Chuẩn Đề không dám đại ý, vội vàng tế xuất toàn thân pháp lực, hợp vây Thông Thiên Giáo Chủ!

Trung tâm đại trận, Thông Thiên Giáo Chủ thấy Chuẩn Đề cũng gia nhập chiến trường, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Chuẩn Đề tên này đến rồi, đại đệ tử nhà mình sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Thông Thiên Giáo Chủ đang suy nghĩ, đột nhiên, Hỗn Độn mênh mông lại một lần nữa bị người ta kích phá.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích từ trong đó bay ra, tỏa ra ức vạn hào quang, sau Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Triệu Công Minh nhàn nhã bước vào chiến trường.

"Chuẩn Đề sư thúc, vội vàng chạy làm gì, sư điệt đây còn chưa đánh đã ghiền đâu!" Thái Thanh, Ngọc Thanh, Tiếp Dẫn sắc mặt tức thì hơi đổi, có chút phẫn nộ nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề vô tội nhìn các sư huynh nhà mình, cảm thấy vô cùng oan uổng, mình cũng đâu có nói là đã hạ gục Triệu Công Minh rồi đâu.

Triệu Công Minh vừa xuất hiện, tình thế lại một lần nữa phát sinh nghịch chuyển cực lớn, bốn Thánh bất đắc dĩ, chỉ đành lui về phía sau.

Bọn họ đã từng chứng kiến uy lực của Hồng Mông Lượng Thiên Xích đen sì, không bắt mắt trong tay Triệu Công Minh, một khi bị tập kích từ phía sau, bọn họ không ai có thể chống đỡ nổi.

Bốn Thánh lui về phía sau, tức thì cùng Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh hình thành thế đối đầu hai phía!

Thông Thiên Giáo Chủ thấy đệ tử nhà mình an nhiên vô sự, thậm chí trong cuộc chiến với Chuẩn Đề còn chiếm thượng phong, trong lòng sảng khoái, không nói nhiều, chỉ ném cho Triệu Công Minh một ánh mắt yên tâm.

Triệu Công Minh cũng tương tự như vậy, hai người chỉ ném cho đối phương một ánh mắt, tất cả đều không cần lời nói.

Thái Thanh cảm nhận sát khí không ngừng dâng cao trong Tru Tiên Kiếm Trận, sắc mặt càng thêm âm trầm, vạn vạn không ngờ, vốn dĩ

một lần đại kiếp mười phần chắc chắn, cuối cùng lại diễn biến đến bộ dạng như bây giờ!

Thái Thanh chậm rãi lắc đầu, "Nhất Khí Hóa Tam Thanh!" Y đột nhiên mở miệng, giọng nói phong khinh vân đạm, nhưng lọt vào tai các Thánh nhân khác, lại như sấm sét nổ vang!

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đây là vô thượng đại thần thông trong truyền thuyết độc hữu của Thái Thanh Thánh nhân.

Ngay cả Ngọc Thanh, Thượng Thanh đã bầu bạn với Thái Thanh ức vạn năm cũng chưa từng thấy qua.

Giọng Thái Thanh vừa dứt, không gian xung quanh đột ngột trở nên hỗn loạn, hai đạo tiên khí chí thuần chí tĩnh từ đỉnh đầu Thái Thanh bay ra.

Chương 376

Rơi xuống đất, một đạo hóa thành hình dáng Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, một đạo hóa thành hình dáng Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn.

Duy diệu duy tiêu, sống động như thật, thậm chí khí tức trên người, bản nguyên, đều giống hệt.

Ngay cả Thánh nhân đích thân đến, nếu không biết trước, thậm chí cũng khó mà phân biệt được.

"Cái truyền thuyết đó, quả nhiên là thật." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng dâng lên sóng lớn, điểm nghi hoặc trong lòng triệt để được giải đáp.

Năm xưa khi Tam Thanh vừa đản sinh, trong Hồng Hoang liền luôn lưu truyền một lời đồn.

Thái Thanh, đã trộm lấy một luồng bản nguyên của Ngọc Thanh, Thượng Thanh, mới có thể trở thành lão đại trong Tam Thanh.

Nhưng lời đồn cuối cùng vẫn chỉ là lời đồn, không thể chứng thực, hơn nữa sau khi Tam Thanh thành Thánh, ức vạn tu sĩ Hồng Hoang càng không dám nhắc đến chuyện này.

Thế nhưng hôm nay trong Tru Tiên Kiếm Trận này, Nhất Khí Hóa Tam Thanh được thi triển, không nghi ngờ gì là đã chứng thực lời đồn năm xưa.

Bên cạnh Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh do thần thông hóa thành, lặng lẽ đứng đó.

Khác với trước đó ma diệt đại đạo, sát phạt vô thượng, khí tức lúc này, lại nội liễm đến cực hạn!

“Đại huynh!” Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Thượng Thanh Thông Thiên sắc mặt đột ngột trở nên âm trầm, chăm chú nhìn bản thân mình đang đứng tĩnh lặng bên cạnh Thái Thanh Lão Tử!

Đã hiểu, tất cả đều đã hiểu, trách không được sau khi đản sinh, lại phát ra sự cung kính, tôn trọng sâu tận nội tâm đối với Thái Thanh.

Đùa giỡn nửa ngày, e rằng phần lớn, đều là vấn đề do luồng bản nguyên này gây ra.

Cũng trách không được năm xưa sau khi Tam Thanh xuất thế, du lịch Hồng Hoang, bất luận hai người bọn họ tu hành thế nào, chung quy cũng không thể đuổi kịp đại huynh nhà mình.

Bản nguyên nằm trong tay người ta, mỗi một phần khổ tu đều có phần của người ta, lâu ngày dài tháng, lại làm sao đuổi kịp?

Cũng chính là sau khi chứng đạo, nguyên thần và Thiên Đạo Hồng Hoang ràng buộc vào nhau.

Điều này mới triệt để tách ra khỏi phần bản nguyên năm xưa khi bọn họ chưa xuất thế bị Thái Thanh cướp đi.

Bằng không, nếu không chứng đạo, bọn họ sẽ vĩnh viễn không thể đuổi kịp Thái Thanh.

Chuẩn Đề đột nhiên truyền âm cho Tiếp Dẫn, “Sư huynh, từ trước đến nay, sen đỏ củ trắng lá sen xanh, Tam giáo vốn là một nhà, ngay cả chúng ta, cũng vẫn luôn cho rằng quan hệ Tam Thanh tốt quá mức, không ngờ, tất cả đều chỉ là biểu tượng mà thôi, bên trong vậy mà ác độc như vậy.” Tiếp Dẫn ném cho Chuẩn Đề một ánh mắt, ý bảo y bớt nói vài câu, hiện tại suy nghĩ về quan hệ Tam Thanh chỉ là thứ yếu.

Điều cấp bách hiện tại, là phá Tru Tiên Kiếm Trận này, giành lấy quyền lên tiếng trong trận lượng kiếp này.

Triệu Công Minh thản nhiên nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, người

mà bất luận khí tức hay bản nguyên đều giống hệt, đột nhiên nói.

"Thái Thanh đại sư bá Nhất Khí Hóa Tam Thanh, quả nhiên lợi hại, nhưng sen đỏ củ trắng lá sen xanh, Tam giáo vốn là một nhà, đại sư bá có giữ được lời này không?" Thái Thanh sắc mặt không chút gợn sóng, "Sau trận chiến này, ta tự nhiên sẽ đem bản nguyên vật quy nguyên chủ, nhưng hiện tại, là các ngươi tự mình rút Tru Tiên Kiếm Trận, hay là để ta đích thân ra tay?" Triệu Công Minh thản nhiên hừ một tiếng, "Đại sư bá đừng nói đùa nữa, nếu muốn chiến, thì đến đây đi, nhất mạch Tiệt Giáo ta, không thua kém người nào!" Thái Thanh Lão Tử khẽ thở dài một tiếng, hai mắt đặt trên người Nguyên Thủy bên cạnh.

"Nguyên Thủy sư đệ, còn mong cho ta mượn một chút lực lượng của Bàn Cổ Phiên." Nguyên Thủy không trả lời, chỉ gật đầu.

Tiếp Dẫn trong lòng dấy lên nghi hoặc mới, vừa định mở miệng hỏi, lại tựa hồ nghĩ đến điều gì, tức thì im lặng không nói.

Bàn Cổ Đại Thần, một trong Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần năm xưa khai thiên tích địa, sử dụng chính là Bàn Cổ Phủ.

Bàn Cổ Phủ uy lực vô cùng, nhưng vẫn không chịu nổi uy lực khai thiên, liền phân làm ba.

Biến thành Thái Cực Đồ trong tay Thái Thanh Lão Tử, Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy, còn có Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất.

Hiện tại, Thái Thanh Lão Tử muốn mượn lực lượng của Bàn Cổ Phiên, chẳng lẽ là muốn triệu hoán ra vô thượng Bàn Cổ Phủ?

Tiếp Dẫn nháy mắt với Chuẩn Đề, hai huynh đệ không hẹn mà cùng lùi lại.

Trận chiến này có thể chứng kiến uy lực Bàn Cổ Phủ, vậy thì thật

sự không uổng chuyến đi này.

Thấy Nguyên Thủy đồng ý, Thái Thanh Lão Tử sắc mặt hơi giãn ra, khẽ quát một tiếng, "Với danh nghĩa Tam Thanh ta, trọng hiện Bàn Cổ Phủ!" Cùng với tiếng nói vừa dứt, bản thể Thái Thanh Lão Tử, cùng với phân thân Nguyên Thủy, phân thân Thông Thiên do thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh huyễn hóa ra đủ để làm loạn chân, đồng loạt vỡ vụn.

Sau khi ba người vỡ vụn, hóa thành lượng lớn thất thải chi quang, bay lượn giữa không trung, trong hư vô, một đạo đại đạo chi thanh vô hình vang lên, "Ngưng!" Tựa như Đại Đạo chân ngôn, vô cùng thất thải chi khí tựa hồ nhận được lực kéo cực lớn.

Mãnh liệt hội tụ về phía trên cùng của Tru Tiên Kiếm Trận!

Trong thời gian ngắn ngủi, liền hóa thành một thân ảnh vô biên to lớn, hùng vĩ, không thể diễn tả!

Y để trần nửa thân trên, nửa thân dưới mặc váy da thú dài, dung mạo tuy mơ hồ không rõ.

Nhưng luồng khí tức áp bách vạn đạo trên người lại vô cùng rõ ràng, thậm chí hóa thành thực chất.

Khoảnh khắc này, ngay cả vô cùng Tru Tiên kiếm khí lan tràn trong Tru Tiên Kiếm Trận cũng không còn sắc bén.

Ngay cả những góc khuất tận cùng nhất, đều tràn ngập luồng khí cơ vô địch này.

"Bàn Cổ Đại Thần!" Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Thông Thiên, Triệu Công Minh ngưng trọng mở miệng.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, Thông Thiên, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, trong sâu thẳm lòng càng sản sinh một cảm giác thân bất do kỷ.

Tựa hồ bản thân đều có chút không thể khống chế, muốn bay về phía hư ảnh khổng lồ giữa không trung kia, trở thành một phần của nó.

"Phủ đến!" Đại đạo chi âm thương mang mênh mông, cổ lão vô biên xuất hiện, tựa hồ vang lên từ dòng sông tuế nguyệt trường hà.

Mang theo vô tận tang thương, khiến người ta tựa hồ quay về thời kỳ vạn vật Hỗn Độn trước khi khai thiên lượng kiếp.

Dưới đại đạo chi âm, vạn vật chấn động, ngay cả chư Thánh, sắc mặt cũng đều hơi biến đổi.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh, trong lòng kiêng kỵ tăng thêm ba phần!

Với nhãn lực của bọn họ, tự nhiên nhìn ra, thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh này, cũng không phải chỉ có Thái Thanh mới có thể thi triển.

ức vạn năm trước Tam Thanh, đồng tâm hiệp lực, bản nguyên quy nhất, cũng có thể thi triển.

Chỉ là vô số vạn năm trước, sau khi Tam Thanh phân gia, tâm không hợp, bản nguyên không thể hội tụ, tự nhiên cũng không thể thi triển ra được.

Tiếp Dẫn trong lòng trịnh trọng vài phần, không hổ là Tam Thanh Côn Luân do nguyên thần Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, vậy mà còn có thủ đoạn như vậy.

Xem ra sau này đối với Huyền Môn, tuyệt đối không thể lơ là, còn phải trịnh trọng lại càng trịnh trọng.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ nghe thấy "Hưu!" một tiếng, Thái Cực Đồ pháp bảo của Thái Thanh đã bay đến trên tay thân ảnh khổng lồ kia.

Vô cùng tạo hóa chi lực dũng ra, Thái Cực Đồ thay đổi hiển hóa bên ngoài, biến thành một đoạn cán phủ hư ảo.

Chương 377

Lúc này, Bàn Cổ Phiên sát phạt vô thượng trong tay Nguyên Thủy, cũng tức thì bay ra, biến thành lưỡi phủ!

Lưỡi phủ vẫn hư ảo, nhưng lại hiện màu trắng ngọc, toàn thân bao phủ vô cùng sát phạt chi khí.

So với Tru Tiên Tứ Kiếm, đều có hơn chứ không kém.

"Bàn Cổ Phủ, Thái Thanh sư huynh đây là muốn trọng tân ngưng tụ Bàn Cổ Phủ!" Tiếp Dẫn hai mắt hơi co lại, trên Bàn Cổ Phủ còn chưa thành hình này, cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Chuẩn Đề nói, "Thái Cực Đồ hóa thành cán phủ, Bàn Cổ Phiên hóa thành lưỡi phủ, vậy thân phủ, không ngoài ý muốn, hẳn là do Hỗn Độn Chung hóa thành, nhưng Hỗn Độn Chung, ức vạn năm trước đã biến mất trong quyết chiến Vu Yêu, Thái Thanh sư huynh làm sao triệu đến?" Đột nhiên, đồng tử Chuẩn Đề mạnh mẽ co lại, "Chẳng lẽ, Hỗn Độn Chung tàng trong tay Thái Thanh sư huynh?" Tiếp Dẫn lắc đầu, "Không thể nào, ngày đó chúng ta cùng nhau truy tìm Hỗn Độn Chung, nhưng không thấy tung tích, tuyệt đối không thể rơi vào tay Thái Thanh sư huynh." Không nằm ngoài dự liệu của Tiếp Dẫn, Hỗn Độn Chung, đích xác không tàng trong tay Thái Thanh.

"Nguyên Thủy sư đệ, trợ ta một tay!" Thái Thanh hai mắt rực rỡ sáng ngời như tinh thần, lóe lên quang hoa chói mắt, tựa như minh châu trong đêm tối, chiếu sáng tất cả.

Nói xong, Thái Thanh vung tay, Thánh đạo chi lực vô cùng mênh mông như sông lớn, dũng lên không trung.

Nguyên Thủy tuy trong lòng nén một hơi, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, vung tay, pháp lực Thánh đạo khổng lồ dũng ra.

Trên không trung và pháp lực của Thái Thanh va chạm, dung hợp, cuối cùng biến hóa thành thân phủ của Bàn Cổ Phủ!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng vội vàng giúp đỡ, điều động toàn thân pháp lực, bay lên không trung.

"Thân phủ ngưng tụ bằng pháp lực, chung quy không bằng Hỗn Độn Chung a!" Triệu Công Minh chậm rãi lắc đầu.

"Ngưng!" Thái Thanh một ngón tay điểm ra, giữa không trung, thân phủ, cán phủ, lưỡi phủ phân biệt rõ ràng, bắt đầu chậm rãi dung hợp lại.

Vài hơi thở sau, Bàn Cổ Phủ thành hình, toàn thân màu trắng ngọc, một luồng khí tức mênh mông thương mang, càn quét Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang, thậm chí xuyên qua Tru Tiên Kiếm Trận, lan tỏa đến từng tấc góc khuất của Hồng Hoang!

Luồng khí tức này chí cao vô thượng, thậm chí lăng gia trên Thiên Đạo.

Ức vạn sinh linh Hồng Hoang tất cả đều phủ phục trên mặt đất, nhìn về trung tâm Hồng Hoang!

Đại khủng bố!

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, có đại khủng bố tồn tại, không thể diễn tả bằng lời, không thể hình dung!

Vô tận huyết hải, trên mặt Minh Hà lộ ra vẻ cực lớn kiêng kỵ, "Luồng khí tức này, sao có thể!" Minh Hà, là do ô huyết của Bàn Cổ hóa thành, cũng có quan hệ thiên ti vạn lũ với Bàn Cổ, đối với Bàn Cổ Phủ, tự nhiên trong hư vô có cảm ứng!

Ngoài Hồng Hoang, Hỗn Độn mênh mông, Dương Mi, Thời Thần, Vận Mệnh, Nhân Quả, Sát Lục ngũ đại Ma Thần, đồng loạt mở tĩnh hai mắt!

Hai mắt ôn nhuận, quang mang lưu chuyển, có đại đạo chi lực lúc ẩn lúc hiện.

"Khí tức Bàn Cổ Phủ, nhưng trận chiến năm xưa, Bàn Cổ Phủ đã phân hóa." Dương Mi, Nhân Quả, Thời Thần, Vận Mệnh, Sát Lục đều trầm mặc không nói, Bàn Cổ Phủ năm xưa đã mang đến cho bọn họ cái bóng quá lớn, ngay cả đến hiện tại, cũng không thể tiêu trừ được.

Bàn Cổ Phủ nếu còn ở đó, tiến công Hồng Hoang, khó, khó, khó!

Trung tâm Hồng Hoang, trong Tru Tiên Kiếm Trận, cùng với việc Bàn Cổ Phủ hoàn thành hình thành.

Ngay sau đó dưới sự thao túng của chư Thánh, Bàn Cổ Phủ, với uy thế vô thượng, mãnh liệt chém về phía Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh.

Một kích này, tựa như Bàn Cổ khai thiên tích địa, ức vạn trọng địa hỏa thủy phong chỉnh tề phân làm hai.

Hỗn Độn tan rã, diễn hóa thành hư vô, dưới một phủ này, tựa hồ thiên địa đều triệt để tịch diệt, vạn vật vẫn lạc, rồi lại tân sinh, âm dương luân chuyển, tiêu ma tất cả!

Một phủ này, cũng không nhanh, ngược lại dị thường chậm chạp, không phải là loại chậm chạp đến cực hạn của sự nhanh, mà là chậm theo ý nghĩa thực tế!

Tất cả những gì chắn trước một phủ này, đều hóa thành hư vô, không vật gì có thể cản.

Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng bình tĩnh, "Công Minh, con hiện tại rời đi đi, vẫn còn kịp." Một phủ này, uy lực cường đại, quán tuyệt cổ kim, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ và Triệu Công Minh liên thủ chống cự, cũng không có tự tin chống đỡ được.

Do đó Thông Thiên Giáo Chủ chọn để Triệu Công Minh rời đi, y đã không còn bận tâm đến an nguy của bản thân.

Nhưng đạo thống Tiệt Giáo, cũng không thể đoạn tuyệt trong tay y.

Triệu Công Minh khẽ cười nói, "Đây còn là Sư tôn kiêu ngạo tự tin của đệ sao, sự tình còn chưa đến bước cuối cùng, tất cả đều có khả năng." Thông Thiên Giáo Chủ than thở, "Bàn Cổ Phủ giáng xuống, vạn vật không tồn tại, ngay cả trước mắt không phải Bàn Cổ Phủ chân chính, nhưng con và ta cũng không phải Hỗn Độn Ma Thần, làm sao có thể chống đỡ?" Triệu Công Minh cười chỉ vào Thế Giới Thụ, "Chúng ta còn có nó đây." "Thế Giới Thụ?" Thông Thiên Giáo Chủ sững người, từng cảnh tượng quá khứ tái hiện trong đầu.

Năm xưa sau Vu Yêu đại kiếp, trời bị đánh thủng một lỗ hổng lớn.

Nước Cửu Thiên đổ xuống Hồng Hoang, thiên địa đón nhận đại tai nạn Lúc then chốt, chính là Nữ Oa Thánh Nhân đứng ra, thu thập đá ngũ sắc vá trời.

Sau này, trời tuy đã vá xong, nhưng bản nguyên thiên địa Hồng Hoang đã vỡ, tứ cực thiên địa bất ổn.

Theo ý của Đạo Tổ, vốn định chặt đứt bốn chân Huyền Quy Bắc Hải, chống đỡ lại thiên địa.

Nhưng đệ tử ta lại đưa ra Thế Giới Thụ, cuối cùng do Thế Giới Thụ thay thế bốn chân Huyền Quy, chống đỡ thiên địa.

Chẳng lẽ trên Thế Giới Thụ này, còn ẩn chứa huyền diệu gì đó, có thể giúp bọn họ chống đỡ một kích này sao?

Thanh âm Triệu Công Minh rõ ràng vang lên: "Thế Giới Thụ, là Hỗn Độn linh căn, lấy khí vận mà sinh, khí vận càng nhiều, thực lực càng mạnh.

Ức vạn năm qua, Thế Giới Thụ tích lũy khí vận, đều bị đệ tử hội tụ lại, lúc này động dụng, có thể chặn đứng phong mang của Bàn Cổ Phủ!" Thanh âm rõ ràng của Triệu Công Minh quanh quẩn trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên Giáo Chủ còn chưa kịp phản ứng, nhưng sắc mặt chư Thánh đã thay đổi, u ám, khó coi, thậm chí còn có chút khó tin.

Lúc Vu Yêu đại kiếp mạt kỳ, tu vi của Triệu Công Minh còn rất nhỏ bé.

Vậy mà đã có mưu tính sâu xa đến thế, không thể tin được, quả thực không thể tin được!

Giữa điện quang hỏa thạch, Chuẩn Đề thân ảnh chợt lóe, Thi Tự Ngã liền bay ra, tế ra Hàng Ma Bảo Xử, đánh về phía Thế Giới Thụ.

Tất cả những gì uy hiếp đến sự thắng bại của Tây Phương trong lần đại kiếp này, đều phải bị tiêu diệt từ trong trứng nước.

Thế Giới Thụ có mạnh đến đâu, cũng chỉ là một cây linh căn mà thôi, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của y sao?

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này mới chợt phản ứng, vội vàng muốn ngăn cản, nhưng lại bị Triệu Công Minh ngăn lại.

"Sư tôn không cần lo lắng, nội tình tích lũy ức vạn năm qua của Thế Giới Thụ, không dễ đối phó như vậy đâu." Hàng Ma Bảo Xử, dưới sự thôi động của Chuẩn Đề, thế lớn lực trầm, có sức mạnh hạo hãn có thể mở ra một giới mới.

Ngay cả một tòa Thái Cổ Thần Sơn cao ức vạn trượng, dưới một kích này, cũng phải tan rã thành bụi trần.

Giữa điện quang hỏa thạch, Hàng Ma Bảo Xử đã áp sát Thế Giới Thụ.

Khóe miệng Chuẩn Đề khẽ nhếch, Thế Giới Thụ gì chứ, Hỗn Độn linh căn gì chứ, chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

Một côn này của y giáng xuống, cành cây đứt lìa, sinh cơ giảm bớt, còn có thể có thủ đoạn gì?

Chương 378

Nghĩ đến đây, trong cõi vô hình Chuẩn Đề lại tăng thêm một phần lực, quyết tâm trực tiếp đánh đứt sinh cơ của Thế Giới Thụ.

"Ong ong!" Ngay lúc này, Thế Giới Thụ chợt chấn động, một luồng kim sắc quang mang nồng đậm bùng phát, trực tiếp đánh bay Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề đang ở giữa không trung, đã phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch vô cùng!

"Luồng sức mạnh này, sao có thể!" Chuẩn Đề đầy mắt khó tin, y chính là Thi Tự Ngã của một vị Thánh Nhân.

Đạo hạnh Á Thánh đỉnh phong, đủ để địch lại tất cả tu sĩ dưới Thánh Nhân trong Hồng Hoang.

Nhưng luồng sức mạnh Thế Giới Thụ vừa bùng phát trong chớp mắt, lại trực tiếp hạ gục y!

Chẳng phải nói, sức mạnh của Thế Giới Thụ, đã có thể sánh ngang với Thánh Nhân sao!

Sắc mặt Chuẩn Đề không cam lòng, nhưng vẫn trở về bản thể Thánh Nhân!

Thái Thanh, Ngọc Thanh sắc mặt không hề dao động, bọn họ hiểu rõ nhất sự lợi hại của Bàn Cổ Phủ.

Thế Giới Thụ có lợi hại đến mấy, cũng tuyệt nhiên không thể ngăn cản một kích của Bàn Cổ Phủ!

Triệu Công Minh phất tay, một tia Hỗn Nguyên chi lực chí thuần rơi xuống thân Thế Giới Thụ!

Vô thượng đại pháp lực bùng phát, trong khoảnh khắc đã kích hoạt Thế Giới Thụ đã trầm mặc vô số vạn năm!

Thế Giới Thụ khẽ chấn động, cành cây lay động, mềm mại mà kiên nhận, vô cùng thân mật với Triệu Công Minh.

"Lão bằng hữu, lần này e rằng phải làm phiền ngươi rồi." Triệu Công Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ cành cây Thế Giới Thụ vươn ra.

Thế Giới Thụ lay lay cành lá, biểu thị không hề bận tâm.

Thế là Triệu Công Minh liếc mắt ra hiệu cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, trực tiếp tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, Triệu Công Minh thì tế ra Định Hải Thần Châu!

"Oanh!" Trong Thế Giới Thụ, công đức chi lực tích lũy vô số vạn năm, đã hoàn toàn được điều động.

"Hoa lạp, hoa lạp!" Đó là âm thanh Trường Hà Công Đức cuồn cuộn trên không trung!

Vô cùng công đức, chia làm hai, lần lượt dũng nhập vào Tru Tiên Tứ Kiếm, và ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

"Ong ong!" Trên Tru Tiên Tứ Kiếm, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, quang mang đại phóng, cuối cùng đã được thôi động đến cực hạn.

Thậm chí cách vô tận không gian, cũng nhấn chìm địa hỏa thủy phong!

Không gian, thời gian, trước mặt hai đại chí bảo, dường như trở nên yếu ớt như bọt nước.

"Đi!" Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh đẩy về phía trước, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo với uy lực tăng đến cực hạn, bay về phía

Bàn Cổ Phủ!

Không gian, vào khắc này trở nên vô cùng dài, lại dường như vô cùng ngắn ngủi!

Cuối cùng, dưới ánh mắt của ngũ Thánh và một Hỗn Nguyên, Bàn Cổ Phủ và Tru Tiên Tứ Kiếm, Định Hải Thần Châu va chạm vào nhau!

"Oanh!" Khắc này, thời không dường như ngưng đọng, ức vạn năm trôi qua cũng không hề nhúc nhích!

Địa hỏa thủy phong cũng bị giam cầm, đình trệ tại chỗ, diễn hóa vạn vật!

Nhưng xung kích đạo uẩn tiếp theo, lại mạnh mẽ phá vỡ thời gian tạm dừng đó!

Xung kích đạo uẩn vô cùng, mạnh mẽ đến cực hạn.

Gần như trong khoảnh khắc, Tru Tiên Tứ Kiếm, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu bay ngược ra ngoài.

Quang mang trên linh bảo lóe lên, hiển nhiên đã chịu tổn thương cực lớn.

Về phần ngụy Bàn Cổ Phủ, cũng không thể duy trì, chia làm hai, một lần nữa biến thành Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên.

Quang mang trên hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo lóe lên kịch liệt, trở nên ảm đạm.

Hiển nhiên, phát động một kích chí cường, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo, cũng hao tổn cực lớn!

Vô số vạn trọng đạo uẩn phủ thiên cái địa ập đến, một tầng cao hơn một tầng!

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, vô số địa hỏa thủy phong đều quy về

tịch diệt, hóa thành hư vô!

"Rắc!" Trong hư không, vô số trận văn cấu tạo nên Tru Tiên Kiếm Trận, xuất hiện vết nứt!

Sau khi vết nứt đầu tiên xuất hiện, liền giống như gây ra phản ứng dây chuyền.

Chỉ trong vài hơi thở, toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận đã tan vỡ!

"Oanh!" Một luồng đạo uẩn còn khủng bố hơn trước đó, theo Tru Tiên Kiếm Trận tiết lộ ra ngoài!

Đây là vô thượng đại tai kiếp, đạo uẩn hủy thiên diệt địa vô cùng!

"Không hay rồi!" Trong Oa Hoàng Cung, thân ảnh Nữ Oa chợt lóe, đã đến trung tâm Hồng Hoang.

Nàng tế ra Càn Khôn Đỉnh, muốn ngăn chặn luồng đạo uẩn này lan tràn về tứ cực Hồng Hoang!

Nhưng căn bản không ngăn được, chỉ kiên trì được mười mấy hơi thở, Nữ Oa lại không chống đỡ nổi, trực tiếp bị đánh bay!

Đạo uẩn vô cùng, mang theo lực lượng hủy diệt kinh thiên, một lần nữa với tốc độ cực nhanh dũng mãnh lao về tứ cực Hồng Hoang.

"Chư vị Sư huynh, nếu còn đánh tiếp, Hồng Hoang đều sẽ quy về tịch diệt!" Nữ Oa lớn tiếng gọi chư Thánh.

Nhưng chư Thánh lại bỏ ngoài tai, đại chiến đến giờ, chân hỏa đã bùng lên, trừ phi phân ra thắng bại, nếu không khó mà dừng tay.

Nữ Oa muốn tiến vào trung tâm chiến cuộc, khuyên chư Thánh đình chiến, nhưng nàng còn chưa đến gần, liền bị sát phạt chi khí sắc bén đó đâm đau nhói toàn thân!

Vô cùng bất đắc dĩ đành phải thôi, tế ra Càn Khôn Đỉnh, bắt đầu thu thập sinh linh Hồng Hoang.

Đại kiếp như vậy, có thể gọi là diệt thế, nếu không ngăn cản, sau đại kiếp, toàn bộ Hồng Hoang e rằng đều sẽ thành tử địa.

Theo Tru Tiên Kiếm Trận tan vỡ, khắc này, cảnh tượng Thánh Nhân giao chiến, cuối cùng đã hiện rõ trước mặt tất cả sinh linh Hồng Hoang!

Chương 379

"Không ngờ, lại chiến đến mức độ này, Hồng Hoang đều sắp không chịu nổi nữa rồi!" Thân thể Minh Hà khẽ run lên, đó không phải là sợ hãi, mà là hưng phấn!

Cửu Thiên, ngũ Thánh, một Hỗn Nguyên vẫn đang giao chiến!

Nếu có đại thần thông giả tiến gần bọn họ, liền có thể phát hiện trên người bọn họ sát khí vô cùng hùng hậu, gần như hóa thành thực chất.

Sát khí này, không giống bình thường, chính là sát khí của lượng kiếp.

Sát khí lượng kiếp nồng đậm như vậy, đại biểu chư Thánh, cũng đã triệt để nhập kiếp.

Dưới sự xâm nhiễm của sát khí lượng kiếp, trong lòng ngũ Thánh, một Hỗn Nguyên chỉ còn lại một ý nghĩ, đó chính là giành chiến thắng, giành được thắng lợi cuối cùng của lượng kiếp này!

"Thất Diệu Bảo Thụ!" "Bàn Cổ Phủ!" "Thái Cực Đồ!" "Tru Tiên Tứ Kiếm!" "Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Trên Cửu Thiên, đỉnh cao Hồng Hoang, chư Thánh không chút kiêng kỵ ra tay.

Mang theo những thần thông trấn áp đạo thống nhà mình đều không chút do dự lấy ra.

Đạo uẩn bài sơn đảo hải không những không giảm yếu, mà ngược lại còn không ngừng tăng cường theo thời gian trôi đi.

Từng trận từng trận, giống như sóng nước liên tục xung kích thiên địa Hồng Hoang!

Thiên địa Hồng Hoang, phải chịu tai nạn lớn chưa từng có.

Sơn phong cao ức vạn trượng sụp đổ, hóa thành đá vụn cuồn cuộn, nước bốn biển sôi trào.

Nổi lên sóng to gió lớn ngập trời, nhấn chìm không biết bao nhiêu lục địa.

Không gian không ngừng bị xé rách, vô số địa hỏa thủy phong từ trong đó tiết lộ ra ngoài, khiến ức vạn sinh linh Hồng Hoang chết oan.

Từng tầng từng tầng dư ba pháp lực đạo uẩn bài sơn đảo hải, hết lần này đến lần khác phá hoại đại địa Hồng Hoang.

Thậm chí bên ngoài Hồng Hoang, những tinh thần trong Hỗn Độn vô tận bị đạo uẩn liên tục không ngừng xung kích, đều rơi xuống.

Nghiệt ngã đập xuống đại địa Hồng Hoang, nổi lên hố sâu ức vạn trượng.

Hồng Hoang, phải chịu đại kiếp nạn chưa từng có, không biết qua bao lâu, một thanh âm vô cùng nhỏ bé, nhưng lại vô cùng rõ ràng rơi vào tai tất cả sinh linh Hồng Hoang.

"Hồng Hoang nứt rồi!" Không biết là ai kêu lên một tiếng, vô số Đại Năng ngẩn ra, lập tức nhìn về phía đại địa Hồng Hoang.

Chỉ thấy khối Hồng Hoang vốn hỗn nguyên một thể, tổ mạch tương liên ngày xưa.

Từ nơi trung tâm nhất của Thế Giới Thụ, đột nhiên xuất hiện bốn vết nứt rõ rệt, một đường kéo dài đến đông nam tây bắc!

Một luồng phong bạo khổng lồ, ngay trên bốn vết nứt rõ rệt đó sinh ra, không ngừng lan tràn ra tứ diện bát phương!

Diệt thế, đại kiếp diệt thế chân chính!

Theo Hồng Hoang tan vỡ, trung tâm Hồng Hoang, dưới lòng đất ức vạn trượng, đột nhiên vang lên tiếng tim đập "thình thịch"!

Mắt thường có thể thấy được, dưới lòng đất một trái tim khổng lồ đã hồi sinh!

Tâm thất to lớn, mang đến âm thanh đập cực lớn, vô cùng vang dội!

Tiếng tim đập kèm theo khí cơ tuế nguyệt, vào khắc này vang vọng cổ kim!

Đây là vô thượng ý chí thuộc về Bàn Cổ, ngay cả khi chỉ là ý chí Bàn Cổ để lại sau khi vẫn lạc ức vạn năm.

Nhưng cũng đủ để coi thường bốn cực chu thiên Hồng Hoang, ức vạn Hỗn Độn!

"Oanh!" Luồng vô thượng ý chí này, từ dưới lòng đất bùng phát, phù dao trực thượng, xua tan mây đen trên Cửu Thiên.

Đồng thời cũng xua tan kiếp khí trên người ngũ Thánh, một Hỗn Nguyên!

"Hửm?" Kịch chiến đến mức bạch nhiệt hóa, một lòng muốn phân thắng bại ngũ Thánh, một Hỗn Nguyên thân thể chợt rùng mình, lập tức dừng chiến.

"Đây là!" Song mục chư Thánh khôi phục lại sự thanh minh ban đầu.

Bọn họ xoay người lại, nhìn Hồng Hoang đầy rẫy vết thương, thậm chí có chút không dám tin!

Hồng Hoang, sao lại biến thành thế này!

Bọn họ, sao lại biến Hồng Hoang thành thế này!

Ngay cả Triệu Công Minh, đồng tử cũng khẽ co lại!

Kiếp khí thật đáng sợ, ta tự cho rằng đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đủ để có lực kháng cự nhất định đối với kiếp khí.

Nhưng lại không ngờ, sự khủng bố của kiếp khí, lại khiến người ta lặng lẽ trầm luân!

Theo lẽ thường mà nói, Hồng Hoang, là do Bàn Cổ hóa thành, thai nghén Thiên Đạo, lại càng là căn cơ của lục Thánh.

Mâu thuẫn giữa lục Thánh có lớn đến mấy, cũng tuyệt nhiên sẽ không ra tay phá hoại Hồng Hoang.

Tất cả, đều là kiếp khí lượng kiếp gây quỷ, lặng lẽ khiến Thánh Nhân nhập kiếp, từng bước một sâu hơn, cuối cùng khiến Hồng Hoang tan vỡ!

Đột nhiên, Triệu Công Minh chợt động tâm.

Chẳng lẽ chư Thánh nhập kiếp, Hồng Hoang tan vỡ, cũng là một nước cờ do vị Sư Tổ mà ta chưa từng gặp mặt nhiều lần kia hạ xuống sao?

Triệu Công Minh còn đang suy tư, trên mặt Thái Thanh đã lộ ra vẻ lo lắng cực độ.

"Hồng Hoang tuyệt đối không thể tan vỡ, một khi bốn đại bản khối thoát ly chủ thể Hồng Hoang, đẳng cấp Hồng Hoang tất yếu suy yếu, chư vị Đạo hữu, theo ta ra tay, định trụ Hồng Hoang!" Hỗn Độn mênh mông, chia thành Đại Thiên thế giới, Trung Thiên thế giới, Tiểu Thiên thế giới.

Trong đó Đại Thiên thế giới, chính là thế giới có đẳng cấp như Hồng Hoang, có Thánh Nhân cao cao tại thượng, trải vạn kiếp mà không bị mòn, nhiễm nhân quả mà không dính, có thể dung nạp vô số Trung Thiên, Tiểu Thiên.

Nhưng một khi bốn đại bản khối đông tây nam bắc Hồng Hoang thoát ly, bản nguyên Hồng Hoang chịu tổn hại.

Trong khoảnh khắc liền sẽ từ Đại Thiên rớt xuống Trung Thiên,

đây là sự thoái hóa từ sâu trong bản nguyên, không thể giải quyết.

Đến lúc đó, đạo quả chư Thánh, nương tựa Hồng Hoang mà sinh, cũng đừng hòng bảo trụ, rớt khỏi Thánh vị, gần như là điều chắc chắn.

"Thái Cực Đồ!" "Bàn Cổ Phiên!" "Lục Căn Thanh Tịnh Trúc!" "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" "Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu!" "Tru Tiên Tứ Kiếm!" Chư Thánh tuy rằng vẫn muốn phân thắng bại, nhưng cũng biết, điều quan trọng nhất lúc này là gì, liền nhao nhao ra tay tương trợ.

"Oanh!" Cửu Thiên, chư Thánh hợp lực, pháp lực khủng bố hóa thành Trường Hà Thất Luyện, rơi vào địa mạch Hồng Hoang.

Chương 380

Lập tức, vết nứt kéo dài đông tây nam bắc dưới đại pháp lực của chư Thánh, đã được ổn định, không còn tiếp tục khuếch tán ra bốn phương.

Chư Thánh thấy vậy, đều thở ra một ngụm trọc khí, vẻ lo lắng trên mặt tan đi một ít, chỉ cần Hồng Hoang ổn định, vậy thì tất cả đều không phải vấn đề lớn.

Trên mặt Nguyên Thủy lại lộ ra vẻ lạnh lẽo, Bàn Cổ Phiên động, phía trên có Khai Thiên Khí Nhận ngưng tụ, trực chỉ Thông Thiên Giáo Chủ, đang chuẩn bị tiếp tục đại chiến trước đó.

Nhưng, còn chưa kịp ra tay, bên tai chư Thánh, liền truyền đến thanh âm lo lắng của Nữ Oa từ Thái Tố Thiên.

"Chư vị Sư huynh, ngàn vạn lần đừng khai chiến nữa, Hồng Hoang, vẫn đang phân liệt!" Chư Thánh vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trên đại địa Hồng Hoang, vết nứt vốn bị lực lượng chư Thánh giam cầm, bắt đầu kịch liệt run rẩy.

"Hoa lạp lạp!" Lực xung kích khủng bố, lần này lớn hơn lần trước, cuối cùng, thủ đoạn chư Thánh bày ra bị luồng thiên địa uy lực này va chạm phá toái.

Trong sát na, sơn phong đổ nát, sông nước chảy ngược, ức vạn dặm đại địa bị nhấn chìm, vô số sinh linh thảm tử trong đại kiếp.

Sát khí nặng nề, tràn ngập lên, diễn hóa thành vô cùng mây đen, toàn bộ đại địa Hồng Hoang, dường như đều chìm vào bóng tối và lạnh lẽo.

"Nhanh chóng ra tay!" Thái Thanh lại một lần nữa tế ra Thái Cực

Đồ, hắc bạch nhị khí chậm rãi xoay chuyển, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai một lần nữa bao phủ lấy Hồng Hoang.

Sắc mặt chư Thánh âm trầm, nhưng bất đắc dĩ chỉ có thể cùng Thái Thanh ra tay, vô thượng pháp lực, lấy thế bài sơn đảo hải, dũng mãnh lao về Hồng Hoang.

Bên rìa Huyết Hải, trong Thập Bát Trọng U Minh Hải, sâu thẳm Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ một thân trường quần trắng tinh.

Đứng bên rìa Lục Đạo Luân Hồi, trong mắt nàng lộ ra vẻ bi thương nhàn nhạt.

Chư Thánh đại chiến, cuối cùng tử thương vẫn là sinh linh Hồng Hoang vô tội.

Mà nàng thân là Địa Đạo Thánh Nhân, lại ngay cả năng lực ra tay giúp đỡ cũng không có.

Hậu Thổ thở dài một tiếng, mình tuy không thể tự mình ra tay.

Nhưng nàng đã phái tất cả lực lượng có thể phái đi trong Địa Phủ, toàn bộ phái ra.

Hy vọng có thể vì sinh linh Hồng Hoang, làm chút cống hiến.

Tây Côn Luân, thủ lĩnh nữ tiên Hồng Hoang, đạo trường Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu lần đầu tiên triệu tập tất cả nữ tiên trên Tây Côn Luân lại một chỗ, lệnh cho bọn họ xuống núi, cứu vớt sinh linh Hồng Hoang.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử tế ra Địa Thư, cũng chính là Đại Địa Thai Mô, trong sát na, lấy Vạn Thọ Sơn làm trung tâm, lực lượng địa mạch trong phạm vi không biết bao nhiêu vạn dặm đều được điều động.

Lực lượng địa mạch vô cùng tận thảy đều hội tụ trong Đại Địa

Thai Mô, Địa Thư "ong ong" chấn động.

Chiếu xạ ra một màng ánh sáng trong suốt, bao phủ đại địa vô tận, che chở ức vạn sinh linh.

Nhân Tộc Tổ Địa, trong Nhân Tộc Thánh Điện, các Hoàng Giả còn chưa mở miệng, Toại Nhân Thị đã nói.

"Chư Thánh hỗn chiến, đại kiếp sắp nổi, Hồng Hoang có đại tai kiếp phát sinh, Nhân Tộc chúng ta, sinh trưởng trên đại địa Hồng Hoang, tự nhiên là một phần tử của Nhân Tộc, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn." Trong song mắt Toại Nhân Thị dường như bùng lên ngọn lửa, trịnh trọng nhìn về phía Phục Hy.

"Thiên Hoàng, điều động tất cả tu sĩ cấp bậc Đại La Kim Tiên trong Nhân Tộc, xuất phát từ Nhân Tộc Tổ Địa, cứu vớt chúng sinh Hồng Hoang." "Vâng." Phục Hy chắp tay gật đầu, sau đó nhanh chóng hành động.

Cảnh tượng này, không chỉ đơn thuần xảy ra ở Địa Phủ, Côn Luân Sơn, Vạn Thọ Sơn, Nhân Tộc, mà còn xảy ra ở khắp mọi nơi trên đại địa Hồng Hoang.

Trước đại tai kiếp Hồng Hoang, vạn tộc Hồng Hoang bùng phát ra tiềm lực chưa từng có, hàng ngàn hàng vạn tộc nhân, chống lại thiên tai, kiên cường bất khuất.

Nhưng chư Thánh hỗn chiến, thực sự quá đáng sợ, trận đại chiến này, đã triệt để làm đảo lộn địa hỏa thủy phong Hồng Hoang.

Thái Tố Thiên, Nữ Oa thấy chư Thánh hợp lực ra tay, nhưng xu thế Hồng Hoang tan vỡ vẫn không được kiềm chế, lại không nhịn được nói.

"Chư vị Sư huynh hãy kiên trì một lát, ta đi Tử Tiêu Cung thỉnh Lão Sư tương trợ." Người minh mắt đều nhìn ra được, xu thế Hồng

Hoang phân liệt, đã không phải chư Thánh có thể ngăn cản, chỉ có thỉnh Đạo Tổ ra, có lẽ mới có một đường sinh cơ.

Chư Thánh gật đầu, gia tăng pháp lực, dốc hết sức mình, cố gắng trì hoãn tốc độ Hồng Hoang tan vỡ.

Thời gian tựa như cát mịn, vội vã trôi qua kẽ ngón tay, không biết qua bao lâu, bên tai ngũ Thánh, một Hỗn Nguyên, chợt vang lên từng trận đạo âm, đạo âm từng trận, giống như một trận gió, thổi tan sự u ám trong lòng mọi người.

Cao ngự cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Ngoài thiên địa huyền hoàng, ta đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyền Tam Hữu, nhị giáo Xiển Tiệt phân.

Huyền Môn đều lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân.

Chờ đến khi đạo âm hoàn toàn lắng xuống, trên không trung đã xuất hiện một lão giả mặc trường bào xám cổ phác, sắc mặt bình thản vô kỳ.

Toàn thân y khí tức nội liễm, giống như một lão già nhỏ bé ở thế tục phàm trần, đứng giữa không trung, nhàn nhạt nhìn chư Thánh.

Chư Thánh cẩn thận liếc nhìn Hồng Quân một cái, chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác không thể nói thành lời.

Lão Sư trước đây, sắc mặt vĩnh viễn là vẻ bình thản không chút gợn sóng, gần như chưa từng mang theo tình cảm nào khác, nếu cứng nhắc mà hình dung, thì giống như Thiên Đạo vậy, cao cao tại thượng, duy trì vận chuyển thiên địa, ức vạn năm như một.

Nhưng hôm nay nhìn lại, Lão Sư nhà mình biến hóa không ít, điểm chư Thánh cảm nhận rõ ràng nhất chính là, trên người Lão Sư nhà

mình có nhân vị.

Không còn giống Thiên Đạo, cao cao tại thượng, lạnh nhạt duy trì vận chuyển thiên địa.

Trong lòng Triệu Công Minh cũng khẽ dâng lên sóng gió, ta tuy rằng chưa từng gặp mặt Hồng Quân nhiều lần, nhưng vẫn mẫn cảm nhận ra sự biến hóa trên người Hồng Quân.

Xem ra, lần Phong Thần đại kiếp này, bề ngoài là vì Thiên Đình thiếu người, không thể gánh vác trách nhiệm mà Thiên Đình phải gánh vác mà gây ra, nhưng trên thực tế, e rằng Đạo Tổ, mới là kẻ thúc đẩy lớn nhất phía sau.

Chư Thánh trong lòng nghĩ rất nhiều, nhưng bên ngoài bất quá chỉ trong một chớp mắt, sắc mặt có chút cứng đờ, bước lên phía trước hành lễ với Hồng Quân: "Kính chào Lão Sư." Ức vạn sinh linh Hồng Hoang, vô số Đại Năng, bao gồm cả những Đại Năng đang dốc sức chống lại thiên tai, cứu vớt sinh linh Hồng Hoang, cũng đều dừng lại, từ xa chắp tay hướng về Hồng Quân.

Hồng Quân không nhìn chư Thánh ngay lập tức, mà phất tay đánh ra một đạo pháp lực, nâng đỡ vô số Đại Năng Hồng Hoang lên.

Sau đó mới nhìn về phía chư Thánh, sắc mặt hơi trầm xuống, thanh âm lạnh lùng.

"Các ngươi thân là Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang, không tạo phúc Hồng Hoang, lại vì tranh giành đạo thống mà đại chiến, đến nỗi tổn hại địa mạch Hồng Hoang, các ngươi có biết tội rồi không?" Trên mặt Hồng Quân mang theo vẻ lạnh lẽo, song mục đen kịt thâm thúy như xuyên qua vô tận không gian, rơi xuống người chư Thánh.

Sắc mặt chư Thánh càng thêm cứng đờ, cúi đầu nói: "Khải bẩm

Lão Sư, chúng đệ tử sai rồi, không nên vì tư dục của mình, mà bỏ mặc ức vạn sinh linh Hồng Hoang." Chư Thánh cũng hiểu, bọn họ lần này đích xác đã "chơi lớn", Hồng Hoang tan vỡ, đây không phải chuyện nhỏ, liên quan đến việc đẳng cấp Hồng Hoang suy yếu.

Sự liên lụy của nó lớn đến mức, không kém gì việc xuất hiện một vị Thánh Nhân mới.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc, Lão Sư có cách tu bổ Hồng Hoang.

Bằng không, nghiệp lực ngập trời do trận chiến này gây ra phản phệ lại, hậu quả khó mà lường được.

Chương 381

Hồng Quân thở dài một tiếng: "Nhân quả ngày xưa, nay đã thành, ta ở Tử Tiêu Cung thôi diễn thiên cơ, tính ra Hồng Hoang đáng lẽ phải có kiếp nạn này, Hồng Hoang phân liệt, đã thành định cục, dù là ta, cũng không có cách nào ngăn cản." "Cái gì?

Ngay cả Lão Sư ngài cũng không có cách nào sao?" Lần này, chư Thánh lập tức hoảng sợ, Hồng Hoang, không thể nào tứ phân ngũ liệt được!

Toàn bộ Hồng Hoang cũng nổi lên sóng gió lớn, khắp nơi là một mảnh âm thanh bi thương, Hồng Hoang tứ phân ngũ liệt, không chỉ đơn thuần là phân chia về mặt ý nghĩa, mà một loạt phản ứng dây chuyền mà nó mang lại, mới là đáng sợ nhất.

Cửu Thiên, Hồng Quân khẽ lắc đầu: "Để Hồng Hoang trở lại một thể tuy rằng không thể, nhưng định trụ Hồng Hoang, để Hồng Hoang duy trì tình trạng hiện tại, không đến mức triệt để phân liệt, thì cũng không phải vấn đề lớn gì." Chư Thánh nghe vậy, song mục lập tức sáng lên, hiện tại tứ cực đông tây nam bắc Hồng Hoang tuy rằng phân liệt, nhưng may mắn có bọn họ duy trì, mức độ chưa quá lớn, nếu Lão Sư có thể ra tay, định hạ Hồng Hoang, vậy thì không tệ rồi.

Hồng Quân nói: "Tội của các ngươi, chờ định trụ Hồng Hoang xong rồi hãy bàn." Nói xong, Hồng Quân khẽ vẫy tay, trong lòng bàn tay lại xuất hiện một mảnh ngọc điệp.

Ngọc điệp có màu trắng, phía trên tản mát hào quang nhàn nhạt, yếu ớt nhưng lại sáng rõ, truyền đến một luồng khí tức huyền diệu không thể hình dung, chỉ cần đến gần, đều cảm giác ngộ tính đại tăng, vô số huyền diệu thiên địa ập đến.

“Đây hẳn là Hỗn Độn Chí Bảo, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đây mà.” Triệu Công Minh thầm than kinh ngạc, một mảnh vỡ của Hỗn Độn Chí Bảo, đều có uy năng to lớn đến vậy, không biết Hỗn Độn Chí Bảo hoàn chỉnh, lại mang theo thần uy cỡ nào?

Hồng Quân tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, song thủ vung lên, Thiên Đạo chi lực cuồn cuộn không ngừng dũng nhập.

Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng từ quang mang yếu ớt ban đầu, trở nên sáng rõ, cho đến khi rực rỡ, chói mắt!

Tản phát ra quang hoa màu trắng sữa, chiếu rọi mỗi tấc đất trên tứ cực chu thiên Hồng Hoang, vô thượng chi uy, khiến sắc mặt chư Thánh đều thay đổi!

Vẫn là Lão Sư a, chỉ riêng đạo hạnh này, đã có thể xưng vô song.

Ngay cả bọn họ Thánh Nhân, Hỗn Nguyên cộng lại, e rằng cũng không phải đối thủ của Lão Sư.

“Tạo Hóa Ngọc Điệp, định!” Hồng Quân chợt mở miệng, tựa như nói ra liền thành pháp tắc, hỗn độn chi quang trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, càng lúc càng sáng rõ, chỗ nào nó đi qua, thời không ngưng đọng!

Đỉnh núi sụp đổ, đá vụn ngưng đọng giữa không trung, nước biển chảy ngược, nước biển rơi xuống Cửu Thiên, đại địa nứt toác, đã ngăn chặn được xu thế nứt toác, địa hỏa thủy phong, phong bạo không gian, tất cả tai nạn, đều ngưng đọng lại!

Đây là ngưng đọng thời không theo ý nghĩa chân chính, một cái nhìn vạn năm.

“Tán!” Hồng Quân lại một lần nữa mở miệng, quang mang trên Tạo Hóa Ngọc Điệp lại mạnh thêm một chút.

Vô cùng tạo hóa chi quang tản lạc trên mỗi tấc đất đại địa Hồng Hoang.

Những khe nứt không gian ngưng đọng đó, địa hỏa thủy phong, thiên hà chi thủy, hỏa sơn dung nham, thảy đều biến mất.

Không biết qua bao lâu, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trước mắt quang mang chợt lóe, đại địa Hồng Hoang, dường như lại khôi phục hình dáng ban đầu!

Không!

So với ban đầu, trung tâm Hồng Hoang, tứ cực đông tây nam bắc, mỗi nơi đều xuất hiện một vết nứt!

Nhưng chủ mạch Thế Giới Thụ, vẫn ổn định cắm rễ ở trung tâm Hồng Hoang, rễ nhánh cắm sâu vào tứ cực đông tây nam bắc.

Chư Thánh nhìn nhau một cái, khóe miệng lộ ra vị đắng chát, có được kết quả như ngày nay, đã là Lão Sư ưu ái dọn dẹp hậu quả cho bọn họ rồi, nếu không, hiện giờ bọn họ e rằng bị kiếp khí phản phệ, đã rớt khỏi Thánh vị.

Thái Thanh nhìn bốn khối đại lục mới hình thành, nói: "Hồng Hoang vẫn là Hồng Hoang, nhưng tứ cực đông tây nam bắc đã tách ra, phân biệt rõ ràng, kính xin Lão Sư đặt cho một cái tên." Hồng Quân trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Hồng Hoang tứ phân ngũ liệt, hóa thành đông tây nam bắc, từ nay về sau, phương Đông, xưng chi vi Đông Thắng Thần Châu, phương Tây, xưng chi vi Tây Ngưu Hạ Châu, phương Bắc, xưng chi vi Bắc Câu Lô Châu, phương Nam, xưng chi vi Nam Thiệm Bộ Châu!

Bốn đại bộ châu này, chính là Hồng Hoang nguyên lai, nay liền đổi tên thành Địa Tiên Giới đi!" Hồng Quân nói xong, song mục nhìn chư Thánh, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo nhàn nhạt!

"Trận chiến ngày hôm nay, hoàn toàn do tâm tranh cường hiếu thắng của các ngươi mà nổi lên, nên ta hôm nay, muốn phân chia lại

Hồng Hoang." "Phân chia lại Hồng Hoang?" Trong lòng chư Thánh chợt rùng mình, có chút dự cảm không lành, nhưng bề ngoài lại hoàn toàn không dám lộ ra vẻ ngỗ nghịch, một bộ dạng cung kính lắng nghe: "Kính xin Lão Sư chỉ điểm mê tân." Lão đại vẫn là lão đại, đạo hạnh của Lão Sư, ngay cả là bọn họ hiện tại, vẫn cảm thấy sâu không lường được, nghe lời, là yếu tố hàng đầu của chư Thánh lúc này.

Hồng Quân quét mắt nhìn tứ cực chu thiên, chậm rãi nói: "Ta muốn phân chia Hồng Hoang vốn là một khối chỉnh thể, thành ba giới, cố danh tư nghĩa, chính là Địa Tiên Giới, Nhân Gian Giới, U Minh Giới." Hồng Quân nói xong, không hỏi ý kiến chư Thánh, trực tiếp bắt đầu hành động.

Địa Tiên Giới, là đại địa Hồng Hoang nguyên lai, hiện giờ đã thành hình, tự nhiên không cần quản.

Chỉ thấy Hồng Quân tay khẽ vung lên, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay phóng ra vô lượng thần quang, có uy năng hái sao vặt trăng, ức vạn tinh thần do y thao túng, thần phục dưới chân y.

Bất quá trong sát na, bên ngoài Hồng Hoang, vô số tinh thần Hỗn Độn trôi nổi liền bay đến.

Hồng Quân như nắm bùn, lấy vô thượng đại pháp lực bao phủ tinh thần, nhẹ nhàng nhào nặn.

Trước sau bất quá mười mấy hơi thở, một thế giới quảng đại hình thành, nằm ở vùng biên duyên Địa Tiên Giới!

Làm xong tất cả những điều này, Hồng Quân dường như nghĩ đến điều gì, chắp tay khẽ cúi về phía Huyết Hải biên duyên, đại bản doanh Địa Phủ: "Bình Tâm Đạo hữu, hiện tại Hồng Hoang tan vỡ, đang trải qua đại kiếp chưa từng có, kính xin Hậu Thổ Đạo hữu tha thứ cho những gì lão đạo đã làm." Hậu Thổ tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo, sáng lập Âm Gian Địa Phủ, chứng được Đại Đạo Thánh Nhân.

Tuy rằng thực lực gần như Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng vị cách của nàng, lại giống như Triệu Công Minh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không hề yếu hơn Hồng Quân.

Bởi vậy Hồng Quân, gọi Hậu Thổ là Đạo hữu, hiển nhiên là đặt Hậu Thổ ngang hàng với mình.

Trong Địa Phủ, truyền đến thanh âm ôn nhuận khiêm hòa của Hậu Thổ: "Đạo Tổ hành động này chính là công đức to lớn, ức vạn sinh linh Hồng Hoang trong lòng vô cùng cảm kích, ta sao lại không nguyện ý chứ, kính xin Đạo Tổ ra tay là được." "Tốt." Hồng Quân đáp lại, chỉ thấy y lại một lần nữa tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, vô số đạo Hỗn Độn Bất Diệt Linh Quang ẩn hiện.

Chỉ riêng việc tiết lộ ra một tia uy năng nhỏ bé không đáng kể, cũng đã khiến vô cùng địa hỏa thủy phong tan biến!

Nhân Gian Giới, là dễ tạo nhất, vì Nhân Gian Giới vốn liên kết với Địa Tiên Giới, đẳng cấp bản nguyên cũng giống Địa Tiên Giới, tự có ý chí Thiên Đạo vận chuyển.

Hồng Quân có thể nói không tốn chút khí lực nào, đã thành công tạo ra.

Sau đó, chính là U Minh Giới, U Minh Giới, có Địa Đạo Thánh Nhân tọa trấn, liền phiền phức hơn Nhân Gian Giới.

Nhưng điều này, vẫn không làm khó được Hồng Quân, y khẽ vẫy tay, tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, chân chính khiến vô số tu sĩ Hồng Hoang hiểu được cái gì gọi là đại thần thông hái sao vặt trăng.

"Ong ong!" Theo Hồng Quân nghiêm túc, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay y bắt đầu khẽ chấn động.

Một luồng vô thượng linh bảo chi uy, chậm rãi thức tỉnh.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, thời kỳ đỉnh phong chính là bảo vật cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo.

Sau khi khai thiên, vỡ thành ba ngàn mảnh, rơi vào Hỗn Độn.

Những năm qua, Hồng Quân trừ tu hành, và đấu tranh với Thiên Đạo ra, gần như dành tất cả thời gian để tìm kiếm Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Công phu không phụ người có lòng, Tạo Hóa Ngọc Điệp đã được y tìm thấy hơn một nửa số lượng.

Lúc này, trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, đạo uẩn bắt đầu kịch liệt kích động, vô số đạo tơ trắng sữa vươn ra, rơi vào U Minh.

Không lâu sau, liền tách toàn bộ U Minh, bao gồm cả Thập Bát Trọng U Minh Hải ra.

Sâu thẳm Huyết Hải, trên mặt Minh Hà chợt lóe vẻ kiêng kỵ: "Sức mạnh thật cường đại." Tách Thập Bát Trọng U Minh Hải ra khỏi Huyết Hải, không khó, ngay cả Thánh Nhân cũng làm được.

Nhưng có thể nhẹ nhàng bóc tách Thập Bát Trọng U Minh Hải ra khỏi Huyết Hải như vậy, mà không gây chút ảnh hưởng nào đến Huyết Hải, thì đó không phải là Thánh Nhân có thể làm được!

Chương 382

Nhưng rất nhanh, trong lòng Minh Hà lại dâng lên một luồng nộ khí!

Đất ngủ giường mình há dung người khác tùy tiện động thủ, ức vạn năm qua, mình vẫn là lần đầu tiên chịu thiệt thòi như vậy.

Nếu không phải chênh lệch giữa mình và Hồng Quân thực sự quá lớn, Minh Hà tuyệt đối không thể nhịn được.

Sau khi thành công tách Thập Bát Trọng U Minh Hải, Hồng Quân lại bắt đầu hái tinh thần ngoài Hồng Hoang!

Tinh thần dày đặc rơi xuống, bị Hồng Quân luyện chế, dung nhập vào Thập Bát Trọng Hải.

Không biết qua bao lâu, trên Cửu Thiên, một âm thanh ầm ầm khổng lồ vang lên, U Minh Giới, đã thành!

Hóa thành một đạo lưu quang, phi chí Địa Tiên Giới biên duyên địa đái, hoãn hoãn toàn chuyển!

Cùng Nhân Gian Giới tạo thành thế đối nhìn nhau, không ngừng xoay quanh Địa Tiên Giới.

Hồng Quân thôi động Tạo Hóa Ngọc Điệp, các giới tự động lưu lại cấm chế trên Địa Tiên Giới, Nhân Gian Giới, U Minh Giới xong, lúc này mới cất cao giọng nói: "Tam Giới đã thành, trong đó Địa Tiên Giới, nãi là nơi sinh tồn của vạn tộc tu sĩ Hồng Hoang, Nhân Gian Giới, nãi là một giới được khai mở độc lập dành cho sinh linh phàm tục, phàm nhân sẽ sinh sôi nảy nở ở trong đó, tiên Thánh cũng không được can nhiễu, giới cuối cùng, tắc là địa bàn Địa Phủ, do Bình Tâm Nương Nương chấp chưởng, chư vị có ý kiến gì không?" Chư Thánh

trong lòng thầm than, ngài đã làm xong hết rồi, còn nói gì nữa chứ.

Gỗ đã thành thuyền, dù có phản đối, cũng không thể thay đổi đại cục được nữa.

Chư Thánh chỉ có thể gật đầu: "Lão Sư phương pháp này rất hay." Hồng Quân gật đầu, nhìn chư Thánh, lại một lần nữa mở miệng: "Lần đại kiếp này nổi lên, hoàn toàn là do tâm tranh cường hiếu thắng của các ngươi mà gây ra, Hồng Hoang tan vỡ, ức vạn sinh linh gặp kiếp, ta nếu không xử phạt các ngươi, e rằng chúng sinh Hồng Hoang cũng sẽ không tâm phục khẩu phục, mà nói lão đạo tư vịnh đệ tử môn hạ mình." Trong lòng chư Thánh chợt thắt lại, đang nghĩ hình phạt là gì, đặc biệt là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, càng thêm hoảng hốt.

Xử phạt gì cũng dễ nói, nhưng ngàn vạn lần đừng ảnh hưởng đến sự chấn hưng của Tây Phương a.

"Thời đại Hồng Hoang kết thúc, thời đại Tam Giới sắp đến, các ngươi thân là Thánh Nhân, tự nhiên phải nghĩa vô phản cố gánh vác trách nhiệm trên người, trừ khi trong Vô Lượng Lượng Kiếp, nếu không không được ra tay trong Tam Giới." "Vâng, đệ tử lĩnh pháp chỉ của Lão Sư." Chư Thánh cung kính gật đầu, đến tầng thứ như bọn họ, thân hóa vạn thiên.

Đơn thuần chỉ là bản thể Thánh Nhân không thể tiến vào Tam Giới mà thôi, nhưng đừng quên, bọn họ còn có Tam Thi, còn có rất nhiều thủ đoạn, chân thân có thể vào Tam Giới hay không, không quan trọng lắm.

Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vẫn vô cùng tiếc nuối, trong lòng đau nhói.

Nếu chân thân ở Tu Di Sơn, dưới vô cùng khí vận Tây Phương Giáo, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn một chút, nhưng hiện tại, thì đừng mơ tưởng nữa.

Những điều này, đều chỉ là thứ yếu, điều quan trọng nhất là, Hồng Hoang chia làm bốn, linh mạch tan vỡ, khiến Tây Phương vốn đã nghèo nàn lại càng thêm tuyết đọng sương giá, ngày càng khô kiệt.

Tiếp Dẫn liếc Chuẩn Đề một cái, Chuẩn Đề lập tức đứng ra.

"Lão Sư." Chuẩn Đề đứng ra, chắp tay hướng về Hồng Quân, thái độ vô cùng cung kính.

Chư Thánh khẽ nhíu mày, trong lòng lộ ra vẻ cảnh giác, Tây Phương xưa nay nhiều chuyện, lần này lại muốn gây ra chuyện gì?

Hồng Quân khẽ gật đầu, nhìn Chuẩn Đề nói: "Ngươi còn có chuyện gì, cứ nói ra hết đi." Chuẩn Đề bày ra một bộ dạng đáng thương, bi thảm nói.

"Lão Sư, Tây Phương chúng đệ tử vốn đã nghèo nàn, gặp kiếp này, lại tách khỏi tổ mạch trung ương, e rằng còn nghèo nàn hơn trước đây, kính xin Lão Sư nhìn vào sự khó khăn của Tây Phương, ban cho Tây Phương một chút cơ hội đi." Tây Phương tuy rằng nghèo nàn, nhưng ức vạn năm qua, do Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh kinh doanh, tình hình đã tốt hơn không ít.

Nhưng trước mặt Đạo Tổ, nếu không bày ra bộ dạng đáng thương, cơ hội chấn hưng Tây Phương biết tìm ở đâu?

Hồng Quân nhíu mày, bấm ngón tay thôi toán một lát, dường như nghĩ đến điều gì.

"Ức vạn năm trước, lúc Long Hán đại kiếp mạt kỳ, ta và La Hầu đại chiến ở Tu Di Sơn Tây Phương, phá nát linh mạch Tây Phương, nợ Tây Phương các ngươi nhân quả.

Có nhân ắt có quả, ta tự nhiên phải trả, nay Phong Thần nhất kiếp đã qua, lượng kiếp tiếp theo, chính là cơ duyên của Tây Phương các ngươi, chỉ cần làm theo từng bước, Tây Phương đại hưng, chỉ trong

tầm tay.” Thanh âm Hồng Quân nặng nề vang xuống, khiến sắc mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đại kinh.

Tiếp Dẫn còn đỡ, còn có thể khống chế được, nhưng Chuẩn Đề, đã kích động kinh hô thành tiếng: “Đây là thật sao?” Nhưng khắc tiếp theo, y nhận ra mình nói không đúng, vội vàng thu lại.

Nhưng trong lòng lại vẫn dâng lên sóng lớn, vốn tưởng rằng, Lão Sư có thể ban cho Tây Phương một chút cơ duyên là tốt rồi, vạn vạn không ngờ, Lão Sư lại ra tay hào phóng đến vậy.

Đây là cơ duyên của một lượng kiếp, không ngờ Lão Sư lại giao cho bọn họ.

Sức mạnh của lượng kiếp, không cần nghi ngờ, ví như Long Hán đại kiếp năm đó.

Sau khi đại kiếp kết thúc, Long, Phượng, Kỳ Lân Tiên Thiên tam tộc nguyên khí đại thương, triệt để suy tàn.

Vu Yêu đại kiếp, Vu Tộc, Yêu Tộc đỉnh phong đứng sừng sững giữa thiên địa Hồng Hoang, cũng đều biến mất trong dòng sông lịch sử, chỉ còn lại một phần nhỏ bé không đáng kể kéo dài hơi tàn.

Về phần Phong Thần đại kiếp, càng không cần nói, trận chiến này, thay đổi hình thế Hồng Hoang, đánh đổ thiên địa Hồng Hoang.

Từ đó có thể thấy, uy lực của lượng kiếp!

Lượng kiếp bất luận chính hay phản, đều có sức mạnh vô cùng lớn, chỉ cần Tây Phương y nắm giữ tốt thời cơ.

Sức mạnh này, đủ để đưa Tây Phương y lên đỉnh phong cực hạn, áp chế Huyền Môn, không thành vấn đề.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn gần như không cần suy nghĩ đã tạ ơn: “Chúng đệ tử thay ức vạn sinh linh Tây Phương, tạ ơn Lão Sư.” Tốc

độ nói chuyện cực nhanh, sợ Hồng Quân đổi ý.

Hồng Quân phất tay, bình thản nói: "Nhưng lời nói trước, lượng kiếp, ta cũng không thể chưởng khống, lượng kiếp, vẫn đầy rẫy biến số, rốt cuộc có nắm giữ được cơ hội chấn hưng hay không, còn phải xem nỗ lực của chính Tây Phương các ngươi." "Vâng, Lão Sư, chúng đệ tử minh bạch." Ánh mắt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chạm nhau, từng tia hỉ duyệt lưu chuyển.

Câu nói này của Hồng Quân, bọn họ đều không để trong lòng.

Lượng kiếp Hồng Hoang, tiểu thế có thể thay đổi, đại thế không thể thay đổi.

Chỉ cần Đạo Tổ hứa hẹn, Tây Phương y lượng kiếp tiếp theo sẽ hưng thịnh, vậy thì cơ bản đã nắm chắc mười phần chín rồi.

Lúc này, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn dường như đã nhìn thấy, Tây Phương đại hưng, như Tiệt Giáo vậy, vạn tiên triều bái.

Hồng Quân nói xong, lại trịnh trọng nhìn về phía chư Thánh, từng chữ từng chữ nói: "Lần đại kiếp này, liên lụy lớn, chưa từng có, hiện giờ kiếp khí đã tiêu tán, ai cũng không được gây chuyện nữa, bằng không, kẻ đó liền phải nuốt viên Vẫn Thánh Đan trong tay ta." Hồng Quân lật bàn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên thuốc màu đỏ tươi tròn trịa, nhìn qua bình thường vô kỳ, nhưng chư Thánh lại không khỏi rùng mình.

Vẫn Thánh Đan, chưa nói đến hiệu quả, chỉ riêng cái tên đã đủ để người ta hiểu được uy lực của nó rồi.

Trước có Hồng Quân dùng lực Tạo Hóa Ngọc Điệp, trùng tố Hồng Hoang, phân chia Tam Giới, sau có Vẫn Thánh Đan, uy hiếp lớn chư Thánh.

Chỉ thấy chư Thánh ngoan ngoãn gật đầu, cung kính nói: "Chúng

đệ tử cẩn tuân sư mệnh.” Hồng Quân khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Nếu đã như vậy, chuyện nơi đây đã xong, lão đạo cáo từ.” Thanh âm Hồng Quân vừa dứt, thân thể y như bọt nước, chợt tan biến, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Theo Hồng Quân rời đi, khí tức trên Cửu Thiên, lập tức lại trở nên vi diệu.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hổ thị đam đam nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, trong lòng dâng lên vô cùng nộ hỏa!

Đường đường Thánh Nhân, bị sư điệt liên tục giết hai lần, thật là sỉ nhục lớn.

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ hừ một tiếng, sau lưng kiếm ảnh dâng lên, lờ mờ bao phủ lấy Chuẩn Đề.

Triệu Công Minh mỉm cười phong khinh vân đạm: “Chuẩn Đề Sư thúc nhìn Sư điệt làm gì vậy, Sư Tổ vừa đi, đã quên lời Sư Tổ nói rồi sao, chẳng lẽ muốn nếm thử mùi vị của viên Vẫn Thánh Đan kia?” “Ngươi, tiểu bối to gan!” Chuẩn Đề tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

Triệu Công Minh nhàn nhạt mỉm cười, không thèm để ý đến Chuẩn Đề nữa.

Chương 383

Ta hiện giờ, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tiêu dao tự tại, vị cách thậm chí còn vượt trên Thiên Đạo Thánh Nhân, sớm đã không còn sợ Chuẩn Đề.

Nguyên Thủy âm trầm mặt, không nói một lời, lần đại kiếp này, tứ phương mưu tính, có thể nói là đã tính toán đến tất cả đường lui ngóc ngách, nhưng duy độc không tính được Triệu Công Minh lại thực sự có thể tiến thêm một bước!

Thái Thanh cũng thở dài một tiếng, cảm nhận được một luồng bất lực to lớn.

Thân là Thánh Nhân, toàn tri toàn năng, nhưng dưới sát khí vô cùng của lượng kiếp, cũng trở thành kẻ mù, kẻ điếc, khiến bọn họ lần đại kiếp này thất bại thảm hại.

"Nhân năm đó, quả hôm nay, bản nguyên này liền trả lại cho các ngươi." Y nhìn Nguyên Thủy, Thông Thiên, trong lòng một trận phức tạp.

Bàn Cổ Tam Thanh, đều là do Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Năm đó, Nguyên Thần Bàn Cổ chia làm ba, mỗi người tự thai nghén, y ra đời trước.

Sau khi y ra đời, tâm tính chưa định, thấy hai đoàn Nguyên Thần khác còn đang thai nghén, liền đột nhiên nảy ra ý nghĩ, mỗi người rút một sợi bản nguyên.

Sau này, hai vị Sư đệ mỗi người ra tay, tự nhiên không biết huyền diệu trong đó, mà ngược lại vì mối duyên của đoàn bản nguyên kia, để

y làm Đại ca.

Ức vạn năm sau, Tam Thanh tu luyện thành công, nhờ vào hai đoàn bản nguyên đó, y cũng tham ngộ ra thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Hiện tại, cũng là lúc nên trả lại phần nhân quả nợ năm xưa này.

Thái Thanh ý niệm vừa động, hai đoàn bản nguyên bay ra, lần lượt rơi vào tay Ngọc Thanh, Thượng Thanh.

Bản nguyên đó vừa rơi vào tay hai người, trong khoảnh khắc đã dung nhập vào cơ thể hai người.

Một cảm giác viên mãn không thể hình dung, dâng lên trong lòng hai người, từ khi xuất thế đến nay, ức vạn năm tuế nguyệt, bản nguyên cuối cùng đã được bổ sung đầy đủ.

Trả lại bản nguyên, ngay cả Thái Thanh, cũng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm không tên, giống như đã buông xuống tâm kết ức vạn năm không tan.

Y trịnh trọng nói: "Lời của Lão Sư, không được trái nghịch, từ bây giờ bắt đầu, các ngươi mỗi người thu hồi môn nhân, chiến sự Đại Thương, Tây Kỳ, không được nhúng tay nữa." Y bỏ lại một câu, thân ảnh chợt lóe, trực tiếp rời đi.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tuy rằng vẫn không cam lòng, nhưng Đạo Tổ đã xuất diện, một chùy định âm, tự nhiên vô pháp phản bác, chỉ có thể hậm hực rời đi.

Cửu Thiên, lập tức chỉ còn lại Nữ Oa, Thông Thiên, Triệu Công Minh ba người.

Thông Thiên thở dài một tiếng: "Lượng kiếp đã kết thúc, chư Thánh không thể nhúng tay vào chiến sự Đại Thương, Tây Kỳ, hẳn là trận đại chiến này rất nhanh sẽ hạ màn." Thực lực Đại Thương hùng

hậu, đủ để nghiền áp Tây Kỳ, đánh một trăm lần, Tây Kỳ cũng không có nửa điểm thắng lợi.

Triệu Công Minh khẽ gật đầu: "Lão Sư nói không sai, chiến sự Đại Thương, Tây Kỳ, e rằng rất nhanh sẽ hạ màn." Địa giới Đại Thương, trên Đồng Quan, đệ tử Nhân, Xiển, Tiệt, Tây Phương tứ giáo đang kịch chiến, cũng đã tự mình về núi dưới sự triệu hoán của Thánh Nhân mỗi giáo.

Nga Mi Sơn, trong La Phù Động, Lục Nhĩ múa tay múa chân, mày reo mắt mừng: "Lão Sư, trận chiến này, thật sảng khoái!" Lục Nhĩ với đạo hạnh Hỗn Nguyên Kim Tiên, trong Phong Thần nhất dịch đại phóng quang thải.

Trực tiếp với thiên tư vô địch, cường thế đánh bại Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, có danh xưng Huyền Môn Tam Đại Đệ Nhất Nhân, cực kỳ tranh giành thể diện cho Tiệt Giáo.

Ngay cả đồ tôn của Triệu Công Minh là Dương Tiễn, cũng đại phóng dị sắc, chói mắt kinh người!

Điều này cũng dẫn đến việc Hồng Hoang nổi lên một trận nhiệt triều bái sư, vô số tu sĩ từ xa xôi tứ diện bát phương mộ danh mà đến, nhất định phải bái nhập môn hạ Triệu Công Minh.

Cũng vì nguyên nhân này, mấy ngày gần đây trên Nga Mi Sơn luôn ồn ào náo nhiệt.

Đối với điều này, Triệu Công Minh đương nhiên là cự tuyệt, đệ tử môn hạ ta đã không ít rồi.

Lục Nhĩ tự nhiên không cần nói, còn có Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti.

Bên dưới còn có đồ tôn Dương Tiễn.

Đã thu bọn họ làm đồ đệ, thì phải nghiêm túc chỉ điểm, cộng thêm

bản thân ta còn phải tu hành.

Thực sự không còn tinh lực dư thừa để giáo đạo người khác nữa.

Triệu Công Minh liếc nhìn Lục Nhĩ đang hưng phấn, nói, không chút khách khí dội một gáo nước lạnh vào Lục Nhĩ.

"Chỉ là đánh bại một Nhiên Đăng mà thôi, kiêu ngạo cái gì?" "Năm đó Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung, Nhiên Đăng, chỉ là kẻ đứng chót trong số những kẻ đứng chót, không đáng nhắc đến.

Ở Hồng Hoang, ngươi phải xem xét những Đại Năng lão làng như Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu!" "Còn về bên ngoài Hồng Hoang, Hỗn Độn mênh mông, đó lại càng quảng đại vô ngần, không biết biên duyên ở nơi nào, Đại Năng vô số, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể thăm dò!" "A?" Mặt Lục Nhĩ lập tức biến thành sắc khổ qua.

Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, đó đều là những tồn tại đã tu luyện Chuẩn Thánh đến cực hạn.

Mình muốn đuổi kịp, e rằng không biết còn phải mất bao lâu nữa.

Về phần Hỗn Độn, với thực lực hiện giờ của mình, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đặt chân vào mà thôi.

Nhưng Lục Nhĩ chuyển niệm một cái, lại trở nên tự tin.

Lão Sư có thể so sánh mình với những Đại Năng lão làng như Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, chẳng phải là đang nói lên kỳ vọng của Người đối với mình sao?

Về phần Hỗn Độn, trong mắt Lục Nhĩ, chợt bùng lên một tia lửa!

Mình sớm muộn cũng sẽ như một trong Tam Thiên Ma Thần Hỗn Độn, Hỗn Độn Ma Viên vậy, đặt chân vào Hỗn Độn!

Không, y sẽ mạnh hơn Hỗn Độn Ma Viên, tuyệt đối không để Lão

Sư thất vọng.

Triệu Công Minh mỉm cười, thong dong nói: "Hiện giờ kiếp khí tiêu tán, lượng kiếp kết thúc, còn có một chuyện, muốn giao cho ngươi đi làm." "Chuyện gì ạ?" Ánh mắt Lục Nhĩ sáng lên, nói một cách nôn nóng.

"Đến chiến trường năm xưa Nhân Hoàng Hiên Viên, và Cửu Lê Xi Vưu tranh đoạt thiên hạ, tìm kiếm một tàn hồn tên là Bách Giám!" "Chiến trường Trục Lộc, Bách Giám tướng quân?" Lục Nhĩ lập tức có chút mơ hồ không hiểu.

Chiến trường Trục Lộc y đương nhiên biết, Nhân Hoàng Hiên Viên, Cửu Lê Xi Vưu tranh đoạt thiên hạ y cũng biết rất rõ, nhưng điều này có quan hệ gì với Bách Giám?

Triệu Công Minh nói: "Sau khi đại kiếp kết thúc, liền phải Phong Thần, bộ ba Phong Thần, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, Phong Thần Đài.

Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, đều ở trong tay Thái Thanh Thánh Nhân, nhưng Phong Thần Đài này, lại cần có người đốc tạo, Bách Giám kia, chính là người được Thiên Định phái đến đốc tạo Phong Thần Đài, ngươi cứ việc đi tìm." Lục Nhĩ gật đầu, chắp tay nói: "Vâng, Lão Sư, đệ tử nhất định sẽ mang Bách Giám kia về." Lục Nhĩ bỏ lại một câu, vội vàng rời đi.

Nhân Gian, từ khi Thông Thiên Giáo Chủ bày Tru Tiên Kiếm Trận trên Đồng Quan nghênh địch, đã qua mấy tháng thời gian.

Trên chiến trường, vạn biến trong khoảnh khắc, nhưng trong tình huống không có Xiển Giáo, Tây Phương, Nhân Giáo tương trợ.

Đại quân Tây Kỳ chỉ đành toàn bộ rút lui đến Lâm Đồng Quan, không dám giao thủ với Đại Thương, chỉ đành từ xa đối chọi với Đại

Thương.

Lâm Đồng Quan cách Tây Kỳ, vị trí địa lý xa xôi, mấy trăm vạn đại quân đóng giữ, mỗi ngày ăn uống thải độc đều là một con số thiên văn.

Khiến Cơ Xương, Cơ Phát khổ không tả xiết, ngay cả Bá Ấp Khảo đang trấn thủ Tây Kỳ, cũng có nỗi khổ khó nói.

Nền tảng Tây Kỳ dù có dày, nhưng nền tảng dày đến mấy, cũng không chịu nổi sự tiêu hao như vậy a.

Chương 384

Mấy trăm vạn tướng sĩ không làm việc sản xuất, mỗi ngày ăn uống, đều phải vận chuyển.

Lại còn vô số ngựa chiến, mỗi ngày ăn đậu vàng, trứng gà, cỏ khô.

Thuế má đã tăng thêm lần nữa, trận chiến này nếu không kết thúc, bách tính liền muốn nuốt sống lột da y.

Đại doanh Tây Kỳ, Cơ Xương tay nâng một mảnh mai rùa, trên án đài phía trước đặt một lư hương, phía trên đốt mấy nén hương dài, từng sợi khói bay lên không, che khuất dung mạo Cơ Xương mơ hồ không rõ.

Cơ Xương thâm am đạo thôi diễn, bốc toán chi số thiên hạ vô song!

Y đang thôi diễn chiến cục, thôi diễn trận chiến chư Thánh trong cõi vô hình!

Trước đó, thiên địa kiếp khí chưa tan, không thôi diễn ra được gì.

Hiện giờ, kiếp khí đã tan hết, y liền không tin mình vẫn không thôi diễn ra được gì.

Rất lâu sau, sắc mặt Cơ Xương chợt trắng bệch, một ngụm máu tươi phun ra.

"Cái này, cái này sao có thể!" Lần này, Cơ Xương đích xác đã thôi diễn ra được, nhưng kết quả, lại khiến y vô cùng khó chấp nhận.

Trận mưu tính này, từ khi ở Tây Kỳ, y đã hoàn toàn biết rõ, tứ Thánh hợp lực, vốn là cục diện không thể thất bại, nhưng cố tình lại thất bại!

Sau lưng không có đạo thống Thánh Nhân ủng hộ, Tây Kỳ thất bại, chỉ trong sát na.

Cơ Xương nghĩ đến đây, liền lòng đau như cắt, ngay cả hô hấp cũng không thông suốt, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Lúc này, bức màn đột nhiên bị vén ra, Cơ Phát chạy nhỏ vào, trên mặt là sự kích động khó che giấu: "Phụ vương, Phụ vương, Nam Cực Thượng Tiên đến rồi." "Nam Cực Thượng Tiên?" Sắc mặt Cơ Xương vốn trắng bệch, chợt trở nên hồng nhuận, ánh mắt sáng ngời, sắc bén đáng sợ: "Mời, còn không mau mời vào." "Vâng." Cơ Phát vội vàng rời đi.

Không lâu sau, Nam Cực Tiên Ông dưới sự đồng hành của Cơ Phát, bước vào đại điện.

"Nam Cực Thượng Tiên." Cơ Xương thái độ vô cùng cung kính, y nhìn Nam Cực Tiên Ông, trên mặt mang theo tia hy vọng cuối cùng.

Nam Cực Tiên Ông chỉ nhàn nhạt liếc Cơ Xương một cái, chậm rãi nói: "Ta lần này, là phụng mệnh Thánh Nhân mà đến." "Ta đã biết, Thánh Nhân, sẽ không bỏ rơi Tây Kỳ chúng ta." Trên mặt Cơ Xương mang theo vẻ cuồng nhiệt, kích động, Tây Kỳ y, thật sự đã không còn gì nữa rồi.

Nam Cực Tiên Ông thở dài một tiếng: "Tây Bá hầu tinh thông bốc toán chi thuật, sao đến bây giờ vẫn không minh bạch, chúng ta đã thất bại, ngay cả Thánh Nhân cũng bị quở trách, bế quan trên Côn Luân Sơn, Thánh Giáo của ta đã khó tự bảo vệ mình, còn làm sao quản được Tây Kỳ chứ?" Cơ Xương trừng lớn mắt: "Không, không phải như vậy, ban đầu, rõ ràng là Thánh Nhân và Tây Kỳ ta thương nghị, nếu không, Tây Kỳ ta lại sao có thể đi trên con đường này không…" Lời nói đến đây, đột nhiên dừng lại, hóa ra là Nam Cực Tiên Ông đánh ra một đạo pháp lực, trực tiếp khiến Cơ Xương câm miệng.

Nam Cực Tiên Ông ý vị thâm trường nhìn Cơ Xương một cái: "Tây Bá hầu, có một số lời, vẫn là không nên nói ra thì hơn, miễn cho mọi người mất hòa khí.

Đan này, là Thánh Nhân ban cho, có thể tiêu trừ phản phệ do bốc toán của ngươi, còn về sau, Tây Bá hầu vẫn nên tự mình lo liệu đi." Nam Cực Tiên Ông cong ngón tay búng một cái, một hộp ngọc trong suốt sáng chói rơi trước mặt Cơ Xương.

Y phất tay áo, trực tiếp biến mất không thấy.

Cơ Xương nhìn hộp ngọc trong suốt sáng chói đó, viên đan dược tản mát hương khí nhàn nhạt, nộ ý trong lòng không thể kiềm chế được nữa, bùng phát như sóng thần núi lửa, toàn thân y lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, ngất đi.

Bên ngoài điện, Cơ Phát cảm thấy có gì đó không ổn liền vội vàng xông vào.

"Phụ thân!" Cơ Phát kinh hãi đến mặt mày tái nhợt, ba bước gộp làm hai, khi thấy Cơ Xương chỉ vì quá tức giận mà hôn mê bất tỉnh, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ phút này tình thế đang căng thẳng, nếu phụ thân lại xảy ra chuyện gì, Tây Kỳ rất có khả năng sẽ sụp đổ chỉ trong một đêm!

Còn về vị huynh trưởng kia của hắn?

Cơ Phát khẽ nhếch môi khinh bỉ, chỉ là phế vật mà thôi, nếu không phải nhờ thân phận trưởng tử, làm sao có thể đấu với hắn lâu đến vậy?

Ngày thứ hai, trên giường bệnh, Cơ Xương từ từ tỉnh lại, nhìn chiếc hộp ngọc bên cạnh, trong lòng không khỏi tức giận vô cùng!

Người của Thánh Giáo, vậy mà cũng vô sỉ như thế, dùng Tây Kỳ của ta làm ngọn giáo, giờ đây chiến bại lại bỏ mặc Tây Kỳ.

Lúc này, mơ hồ nghe thấy tiếng Cơ Phát vọng từ bên ngoài vào.

"Di Lặc Thượng Tiên, phụ thân đang bệnh nặng nằm trên giường, ngài không thể vào." "Di Lặc Thượng Tiên, ta đã nói rồi, ngài không thể vào." "Di Lặc Thượng Tiên, nếu ngài cố chấp xông vào làm phiền phụ thân nghỉ ngơi, đừng trách Cơ Phát ta vô lễ." Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe một tiếng hừ lạnh vang lên, rèm che đại điện liền bị vén tung.

Di Lặc như một cơn gió xông thẳng vào.

"Di Lặc Thượng Tiên." Giọng Cơ Xương vô cùng suy yếu, liên tiếp chịu những đả kích lớn như vậy, dù là người sắt cũng không chịu nổi.

Di Lặc hiển nhiên là kẻ đến không có ý tốt, thấy Cơ Xương nằm trên giường bệnh, sắc mặt vẫn lạnh nhạt.

"Cơ Xương, ngươi có biết tội?" "Biết tội?

Biết tội gì?" Cơ Xương ngẩn người, trái tim vốn ấm áp bỗng chốc nguội lạnh.

Di Lặc ngữ khí băng giá, "Thánh giáo của ta dốc lòng trợ giúp ngươi, một đường vượt ải chém tướng, chỉ còn kém một bước nữa là có thể thẳng tiến Hoàng Long, công phá Triều Ca, nhưng Tây Kỳ của ngươi thì sao?

Mấy trăm vạn binh mã, co cụm thủ một thành, chờ chết, đó thật sự là dáng vẻ của một Nhân chủ sao?" "Ta đến đây chính là phụng ý chỉ của Thánh nhân, khiển trách các ngươi, nếu không phải các ngươi vô dụng, Thánh giáo cũng sẽ không bại!" Di Lặc không chỉ đạo hạnh đứng đầu Tây Phương Giáo, chỉ sau Dược Sư.

Cái tài ăn nói của hắn còn hơn cả Dược Sư, thâm sâu được Chử Đề chân truyền, khiến sắc mặt Cơ Xương lúc xanh lúc trắng.

Di Lặc càng nói càng tức giận, đến cuối cùng lại phá miệng mắng chửi, "Cơ Xương, nếu không phải ngươi, Thánh giáo của ta sao lại thất bại, cái kẻ vô năng như thế này còn mặt mũi nào làm chủ Tây Kỳ, sớm thoái vị nhường hiền đi, không, cũng không cần thoái vị nhường hiền, Triều Ca e rằng chẳng mấy chốc sẽ phát động tấn công các ngươi, các ngươi hãy tự cầu đa phúc đi." Di Lặc nói xong, cuối cùng cũng giải tỏa được cục tức trong lòng.

Thân hình hắn chợt lóe lên, cả người lập tức biến mất, lần này, Tây Phương Giáo của hắn tổn thất thảm trọng.

Không mắng Cơ Xương một trận, giải tỏa cục tức này trong lòng, hắn sẽ nghẹn đến chết.

"Ngươi... ngươi...!" Cơ Xương nằm trên giường, hai mắt trợn trừng.

Bỗng nhiên, sắc mặt Cơ Xương bỗng trắng bệch, tiếng thở hổn hển như tiếng gió, càng lúc càng nhanh.

Đến cuối cùng, bỗng nhiên ngừng bặt, Cơ Xương, trực tiếp bị những đả kích liên tiếp làm cho tức tưởi mà qua đời.

Cơ Xương thân vẫn, nguyên thần như một luồng lưu quang, bay về Thủ Dương Sơn, nhập vào Phong Thần Bảng bên cạnh Thái Thanh.

Nhìn nguyên thần trắng bệch vô thần của Cơ Xương, Thái Thanh khẽ thở dài.

Đại kiếp mưu tính bấy nhiêu năm, cuối cùng vẫn là một thất bại hoàn toàn, về sau Huyền Môn đứng đầu, ắt hẳn là Tiệt Giáo.

Đồng thời, tại Đồng Quan, các lão tướng Hoàng Phi Hổ, Hoàng Cổn, Hàn Vinh, Từ Phương, Trương Phượng, v.v. nhận thấy thời cơ tấn công đã đến, liền không hẹn mà cùng tụ họp lại.

“Ha ha, không ngờ, đám phản tặc Tây Kỳ kia lại chịu đựng giỏi như vậy, mấy trăm vạn đại quân, cứ co rúm trong Lâm Đồng Quan, bất động, đúng là rùa rụt cổ!” “Đó là mấy trăm vạn đại quân, mỗi ngày tiêu hao lương thảo là một con số thiên văn, ta đã phái thám tử ngày đêm ba lần thăm dò, đoán định trong Lâm Đồng Quan lương thực không còn nhiều nữa!” “Hắc hắc, mấy tháng nay chúng ta nhịn quá rồi, chỉ là để đám phản quân kia sống thêm mấy tháng mà thôi.” Trên bàn ăn, các lão tướng Đại Thương hiển hách danh tiếng người một câu, ta một câu, lấy trà thay rượu, nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Chương 385

Đại Thương những năm gần đây, dưới sự cải cách của Đế Tân, quốc lực tăng trưởng nhanh chóng, đủ sức nghiền ép Tây Kỳ!

Trước đây liên tiếp bại trận, chẳng qua chỉ là để khiến tốc độ Thiên Địa Kiếp Khí thăng tiến nhanh hơn, chứ không hề giao chiến thật lòng với đại quân Tây Kỳ.

Bằng không, nếu thật sự giao chiến, đừng nói chiếm giữ Lâm Đồng Quan, ngay cả Tị Thủy Quan cũng tuyệt đối không thể công phá.

Hoàng Cổn bưng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói, "Tây Kỳ đích xác không đáng lo ngại, nhưng Lâm Đồng Quan, dù sao cũng là do Đại Thương ta xây dựng, kiên cố bền chắc, dễ thủ khó công, nếu đám người Tây Kỳ kia thật sự tính làm rùa rụt cổ, đích xác có chút khó giải quyết." "Vì vậy, chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn." Nói xong, Hoàng Cổn liền muốn sai người mang sa bàn đến thương lượng chiến thuật, nhưng lại bị Hoàng Phi Hổ ngăn cản.

Hoàng Cổn ngẩn người, lập tức ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Hoàng Phi Hổ.

Hoàng Phi Hổ cười xán lạn, "Phụ thân, trong lòng con đã có kế sách." "Kế sách gì, nói nghe xem." Hoàng Cổn nói rất nhanh, mang theo một cảm giác áp bách khó tả.

Dù là Trấn Quốc Võ Thành Vương đường đường, dưới sự áp chế huyết mạch bẩm sinh, cũng không thể không ngoan ngoãn nói, "Phụ thân, kỳ thực chúng ta đã sớm bố cục trong Lâm Đồng Quan, tại góc tây bắc của Lâm Đồng Quan có hai con mật đạo, những mật đạo đó cực kỳ ẩn mật, đã được đào từ rất lâu rồi." Hoàng Cổn nhíu mày, "Chuyện mật đạo, sao ta lại không biết?" Hoàng Phi Hổ cười xán lạn

nói, "Con đây không phải là muốn tặng cho người một bất ngờ sao." Hoàng Cổn khẽ hừ một tiếng, "Mật đạo đó có đáng tin không, xác định không bị người Tây Kỳ phát hiện chứ?" "Con đã phái thám tử ngày đêm tra xét, tuyệt đối không bị phát hiện, hơn nữa trong đó có một mật đạo cách cửa thành gần nhất, chỉ cần chúng ta phái một nhóm người đi trước, mở cổng thành, thì phần còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều." Chỉ cần cổng thành mở ra, chính diện giao chiến, tinh nhuệ Đại Thương đủ sức nghiền ép đại quân Tây Kỳ!

Hơn nữa đại quân Tây Kỳ cố thủ Lâm Đồng Quan lâu như vậy, Hoàng Phi Hổ hắn không tin, từng người trong số họ không nảy sinh ý nghĩ khác.

Hoàng Cổn nói, "Giao bản đồ địa đạo cho ta, ta muốn trình lên Long Đức Điện, để Đại Vương ngự lãm." Rất nhanh, quân truyền lệnh xuất phát, mang theo chiến báo mới nhất từ Lâm Đồng Quan, hướng về Triều Ca.

Vương đô Đại Thương, Triều Ca, trên Long Đức Điện, Đế Tân phong khinh vân đạm mở chiến báo truyền đến từ Đồng Quan, lướt qua vài cái rồi đặt xuống, thậm chí trong lòng không hề gợn sóng chút nào.

Đại chiến, sau khi kết quả trận chiến tại trung tâm Hồng Hoang được công bố, đã trở nên rõ ràng.

Còn về những chuyện hiện tại, chẳng qua chỉ là tiểu tiết, không đáng nhắc đến.

Nhưng đã đến bước này, Đế Tân cũng không ngại làm bộ làm tịch, tiện thể thao luyện binh mã Triều Ca.

Ngày hôm sau, trên Long Đức Điện, Đế Tân mệnh Văn Trọng, viễn phó Đồng Quan, cùng Hoàng Cổn và Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, đánh hạ Tây Kỳ.

Văn Trọng tự nhiên lĩnh mệnh, dẫn năm mươi vạn binh mã Triều Ca, nhanh chóng đến Đồng Quan.

Còn Đế Tân, thì triệu Khổng Tuyên vào yết kiến, trên Long Đức Điện không một ai.

Khổng Tuyên bước đi nhanh nhẹn, tiến vào Long Đức Điện.

Đế Tân liền vội vàng đứng dậy, hướng Khổng Tuyên cung kính vái một cái, "Đại kiếp lần này, đa tạ Khổng Tuyên tiên sinh đã giúp đỡ." Sau Đại chiến Bắc Hải, Khổng Tuyên liền tọa trấn Triều Ca, phụ trách phòng thủ thành Triều Ca, đồng thời lập công lớn cho Đại Thương, xứng đáng với cái vái này của Đế Tân.

Khổng Tuyên đỡ Đế Tân dậy, khẽ mỉm cười, "Nhân Hoàng không cần khách khí, ta giúp đỡ Đại Thương, cũng có tư tâm riêng của mình, Nhân Hoàng khách khí như vậy, ngược lại khiến ta không tiện." Tu vi của Khổng Tuyên đã lâm vào bình cảnh cực lớn, muốn tiến thêm một bước, chỉ có Triệu Công Minh mới có thể giúp hắn.

Đế Tân lắc đầu, "Bất luận tiên sinh có tư tâm gì, nhưng đã giúp Đại Thương ta nhiều như vậy, thì xứng đáng với một lạy này của ta, hơn nữa, Thiên sinh Huyền Điểu, giáng mà sinh Thương, tiên sinh vốn đã có thể coi là tổ tiên Đại Thương ta, Đế Tân lạy một lạy này, lại có gì không được?" Tiếng Đế Tân vừa dứt, trên Triều Ca, nổi lên tiếng oanh minh dữ dội.

Vô thượng Nhân Đạo Trường Hà hiện lên, kim sắc Nhân Đạo khí vận cuồn cuộn, dấy lên sóng lớn ngập trời.

Mỗi một đóa sóng vàng, đều đại biểu cho một luồng Nhân Đạo khí vận, nhìn kỹ hơn, chỉ thấy trong những đóa sóng đó, ẩn chứa vô số ấn ký của Nhân tộc tiên hiền.

Có Toại Nhân thị khoan cây lấy lửa, có Hữu Sào thị dựng cây làm

tổ, có Truy Y thị lấy da thú làm áo, có Nhân tộc Văn Thánh Thương Hiệt giảng đạo, lại có Nhân Hoàng Hiên Viên đại chiến Trạc Lộc!

Mỗi một câu chuyện, nối tiếp nhau, cấu thành chương vĩ đại bất hủ của Nhân tộc.

Ngay lúc này, trong Nhân Đạo Trường Hà, một luồng khí vận thuần túy tinh khiết bỗng hóa thành một cột sáng, bay vút lên!

Cuối cùng không còn sót lại một chút nào, tất cả đều nhập vào thể nội Khổng Tuyên.

"Rắc!" Một tiếng vỡ vụn vang lên, như thể trong thể nội, lại như thể ngoài thể nội, phá vỡ bình cảnh giam hãm Khổng Tuyên vô số vạn năm.

Trong chớp mắt, khí tức trong thể nội Khổng Tuyên bắt đầu không ngừng thăng tiến.

Cuối cùng từ Chuẩn Thánh Đại viên mãn, đột phá đến Á Thánh, trở thành cường giả cùng đẳng cấp với Huyền Quy.

Với thực lực hiện tại của hai người, tùy tiện chọn ra một người, đều có thể vô địch dưới Thánh nhân.

Đối phó với Chuẩn Thánh bình thường, giống như đang chơi đùa, là tuyển thủ cấp siêu thoát.

Chứng đạo đột phá, khí tức trên người Khổng Tuyên không hề tiết lộ, ngược lại vô cùng nội liễm, giống như phàm nhân.

Trong mắt hắn bình đạm không gợn sóng, thản nhiên nhận lấy lễ này của Đế Tân.

Đế Tân hành lễ xong, thử nói, "Khổng Tuyên tiên sinh, có nguyện trở về Tổ Miếu Đại Thương của ta?" Lời này vừa nói ra, Khổng Tuyên không đáp lời ngay lập tức.

Trở về Tổ Miếu Đại Thương, không chỉ đơn giản là một hình thức!

Hồi quy Tổ Miếu Đại Thương, tức là đại biểu khí vận Khổng Tuyên sẽ cùng Nhân tộc ràng buộc.

Một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, nếu là lúc bình thường, Khổng Tuyên tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nhưng không biết vì sao, lần này, Khổng Tuyên lại do dự.

Một trận Phong Thần Đại Kiếp, Khổng Tuyên đã nhìn rõ rất nhiều điều.

Thánh nhân cao cao tại thượng, phàm nhân nhỏ yếu vô trợ, chiến tranh tàn khốc, đại kiếp vô tình, cùng với sự kiên cường bất khuất căn nguyên của Nhân tộc.

Qua mười mấy hơi thở, Khổng Tuyên mới nói, "Được, nhập Tổ Miếu có thể, nhưng chuyện này, chỉ liên quan đến một mình ta, không liên quan đến Phượng tộc, không thể liên lụy đến Phượng tộc một chút nào." Thiên sinh Huyền Điểu, giáng mà sinh Thương, Huyền Điểu, là Khổng Tuyên, nhưng cũng không phải Phượng tộc.

Đế Tân trịnh trọng gật đầu, "Đế Tân đã hiểu." Đột phá thành công, hoàn thành một tâm nguyện, Khổng Tuyên không ở lại Triều Ca lâu, mà trở về Bất Tử Hỏa Sơn.

Tuy rằng hiện tại chiến hỏa Nhân Gian Giới còn chưa kết thúc, nhưng với nội tình và thực lực của Đại Thương, Khổng Tuyên thật sự không tin Tây Kỳ không phải đối thủ, trận chiến này, kết quả tất thắng.

Còn về chư Thiên Tiên Thánh, cũng vì Đạo Tổ mà không thể nhúng tay, hắn tiếp tục ở lại Triều Ca cũng không có ý nghĩa gì, không bằng trở về Phượng tộc bế quan.

Thái sư Văn Trọng, dẫn tinh nhuệ Triều Ca gấp rút đến Đồng Quan, chỉ mất nửa tháng thời gian là đã đến được Đồng Quan.

Sau khi đến Đồng Quan, lập tức triệu tập Hoàng Phi Hổ, Hoàng Cổn, Hàn Vinh, Từ Phương, v.v. các lão tướng để nghị sự, chế định một loạt kế hoạch tinh xảo, đồng thời đưa mật đạo ẩn mình ở góc tây bắc vào kế hoạch.

Ngày hôm sau, Hoàng Phi Hổ dẫn đại quân, tấn công Lâm Đồng Quan.

Trong Lâm Đồng Quan, sau khi Cơ Xương qua đời, lòng quân hoàn toàn tan rã.

May mắn là trong suốt thời gian dài giao chiến với Đại Thương, Cơ Phát cũng tích lũy được uy vọng nhất định, cuối cùng miễn cưỡng dựa vào nhân mạch Cơ Xương để lại, nắm giữ đại quân!

Trong sự hoảng loạn, vẫn điều động được đại quân, giao chiến với Hoàng Phi Hổ.

Nhưng đại quân Tây Kỳ vì khốn đốn mệt mỏi, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, thêm vào đó mấy trăm vạn đại quân co cụm trong một thành, lâu ngày không thấy chiến tích cổ vũ lòng người, từng người đều không có tinh thần.

Chương 386

Ngược lại, tinh nhuệ Đại Thương, mỗi người tinh thần sung mãn, một người địch mười, uy mãnh tuyệt luân, lại thêm vài loại công thành lợi khí do Đại Thương nghiên cứu phát triển.

Cho nên dù là bên công thành, nhưng người ngã xuống hàng loạt như cắt lúa mạch, lại là quân Tây Kỳ.

Hai bên, một thủ một công, kịch chiến một ngày một đêm, Hoàng Phi Hổ mới rút lui!

Trận chiến này, Đại Thương tổn thất hơn một vạn người, Tây Kỳ tổn thất hơn năm vạn người, hơn nữa Đại Thương với tư cách là bên công thành, đã chiếm hết thượng phong.

Nghỉ dưỡng ba năm ngày, Hoàng Phi Hổ lại dẫn đại quân công thành lần nữa.

Lần này thời gian kéo dài hơn lần trước.

Nhưng thương vong lại ít hơn lần trước, chỉ tổn binh tám ngàn, thương vong của Tây Kỳ, đại khái khoảng ba vạn.

Lâm Đồng Quan, Đại điện Nghị sự, sắc mặt Cơ Phát âm trầm đáng sợ.

Trên án đài, các tướng sĩ cũng im lặng không nói, cục diện chiến tranh quá khó khăn rồi!

Tây Kỳ bây giờ, hầu như đã thành rùa trong hũ, muốn lật ngược tình thế, quá khó, hầu như không có khả năng này.

"Kế sách trước mắt, chỉ có thể triệt thoái." Cơ Phát khó khăn thốt ra vài chữ, cả người như trút được gánh nặng.

Triệt thoái, có nghĩa là phải từ bỏ tất cả những thành trì đã công hạ như Tị Thủy Quan, Giới Bài Quan, Xuyên Vân Quan, Lâm Đồng Quan.

Một cửa quan, hùng hậu như một thành, từ bỏ bốn cửa quan, tương đương với từ bỏ bốn tòa thành trì, sự rối rắm trong lòng Cơ Phát có thể tưởng tượng được.

Nhưng nếu không triệt thoái, lại có thể kiên trì được bao lâu ở đây?

Mỗi ngày ăn uống, đều là một con số thiên văn, chỉ có chạy về Tây Kỳ, mượn nội tình Đại Thương, mới có một tia sinh cơ.

"Xuống dưới sắp xếp đi, ba ngày sau, toàn quân triệt thoái, trước khi triệt thoái, phóng hỏa đốt thành, đồ đạc của Tây Kỳ ta, một viên gạch một mảnh ngói cũng không để lại cho Đại Thương." "Vâng." Các tướng sĩ đứng dậy lĩnh mệnh, rồi lần lượt lui ra khỏi đại điện.

Cơ Phát lập tức đổ người ngồi phịch xuống ghế, thở ra một hơi trọc khí!

Trở về Tây Kỳ, Tây Kỳ có nội tình Cơ gia gieo trồng bấy nhiêu năm, nhất định sẽ có cơ hội đông sơn tái khởi.

Sáng sớm hôm sau, tại Đồng Quan, Hoàng Phi Hổ phát giác trong Lâm Đồng Quan sĩ khí tan rã, nhạy bén nhận thấy cơ hội lớn đã đến.

Phái ra hai đội nhân mã đã chuẩn bị sẵn, một đội do Từ Phương thống lĩnh, một đội do Hàn Vinh thống lĩnh, dùng kế "thanh đông kích tây", đặt mục tiêu vào cửa thành góc tây bắc.

Chính vào lúc đêm tối, một vầng trăng tròn giữa không trung, rải xuống ánh trăng trong vắt, mặt đất như phủ một lớp sương bạc.

Hai đội thân vệ, đều mặc áo vải, bên hông đeo lưỡi dao sắc bén, giày vải đế ngàn lớp, hành động không một tiếng động.

Chỉ trong một khắc, thân vệ do Từ Phương thống lĩnh đã lẻn vào cửa thành góc đông bắc.

Lối ra mật đạo, nằm trong một ngọn đồi nhỏ cực kỳ không bắt mắt.

Đẩy tảng đá lớn ra, liền có thể nhìn thấy cửa thành góc đông bắc cách đó trăm mét.

Cửa thành góc đông bắc, canh gác nghiêm ngặt, nhân số đông đảo, hơn nữa đều là tinh nhuệ.

Từ Phương không chút do dự, trực tiếp dẫn thân vệ từ cửa mật đạo xông ra.

Trong chớp mắt, tiếng la hét, tiếng chém giết, vang vọng không ngừng.

Thủ thành tướng quân giật mình kinh hãi, vội vàng hô lớn, "Địch tập, địch tập!" Rất nhanh, tiếng vang truyền khắp Lâm Đồng Quan, Bá Ấp Khảo lo lắng đến sốt ruột, không ngờ trong Lâm Đồng Quan lại có mật đạo ẩn nấp đến vậy, vội vàng dẫn đại quân giao chiến.

Còn một bên khác, thân quân do Hàn Vinh thống lĩnh, cũng lặng lẽ xuất hiện tại cửa đường hầm cách góc tây bắc vài trăm mét.

Vì cửa thành góc tây bắc, tựa vào Xuyên Vân Quan, là nơi thoái thủ, địch nhân muốn công nhập, cần phải từ chính diện thẳng tiến Hoàng Long, nên số lượng quân thủ vệ không nhiều, chỉ có hơn ngàn người thủ vệ.

Ba trăm thân binh, ai nấy đều thân thủ bất phàm, lợi dụng bóng đêm, bắt đầu hành động ám sát!

Đợi đến khi tia nắng đầu tiên của trời đất chiếu rọi xuống đại địa, tiếng kẽo kẹt truyền đến.

Cửa thành góc tây bắc, bỗng nhiên mở ra, tiếp đó, một vạn thiết kỵ chỉnh tề sẵn sàng do Văn Trọng dẫn đầu, ào ạt xông vào.

Trong chớp mắt, Lâm Đồng Quan đại loạn, tiếng chém giết, tiếng cầu cứu, tiếng truyền tin, tiếng binh khí va chạm, vang vọng không ngớt.

Một vạn trọng kỵ binh, tung hoành trên vùng đất rộng lớn, giáp sắt sáng ngời, thậm chí cả chiến mã cũng khoác chiến giáp, sức chiến đấu tự nhiên không cần nghi ngờ.

Chỉ một lần xung phong, Tây Kỳ liền có mấy ngàn binh mã tử vong.

Một vạn trọng kỵ binh này, không phải xung phong bừa bãi không mục đích, mà có trật tự, có mục đích hướng về cửa thành phía đông mà xông tới.

Mục đích của họ, tự nhiên là để mở cổng thành, đón chủ lực Đại Thương tiến vào thành.

Bằng không, chỉ dựa vào một vạn người này, muốn chống lại mấy trăm vạn binh mã trong thành Tây Kỳ, đơn giản là chuyện hoang đường.

Dù là mấy trăm vạn con heo đứng yên không động để họ giết, đó cũng không phải là chuyện có thể giết hết trong thời gian ngắn.

Đại điện Nghị sự Lâm Đồng Quan, khi Cơ Phát nghe tin cửa thành góc tây bắc đã mở lớn.

Văn Trọng đã dẫn nhân mã xông vào, hơn nữa còn xa xa hô ứng với Từ Phương, Hàn Vinh thì sắc mặt hắn bỗng trắng bệch, khí huyết dâng trào, cổ họng ngòn ngọt, nhưng lại bị Cơ Phát gắng gượng nuốt xuống.

Đồng thời hạ lệnh, nghiêm phòng tử thủ các cửa thành, dốc toàn

lực, tiêu diệt toàn bộ đại quân do Hàn Vinh thống lĩnh.

Nhưng Cơ Phát vẫn đánh giá thấp uy lực của trọng kỵ binh đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, thông thạo các loại chiến trận.

Xung phong mạnh mẽ, nơi nào đi qua, thi thể chất chồng khắp nơi, không có địch thủ, rất nhanh đã xông đến cửa thành phía đông.

Khi đại quân do Hoàng Phi Hổ thống lĩnh, trực tiếp mở cửa thành phía đông, đại quân Tây Kỳ lúc này mới phát hiện mình đã trúng kế.

Ngoài cửa Lâm Đồng Quan, Văn Trọng, người đã sớm dẫn binh mã nghiêm chỉnh chờ đợi, khóe môi khẽ nhếch.

"Thanh đông kích tây, kế sách tuyệt vời, hôm nay hãy xem lão phu bắt giặc, một trận đoạt lại Lâm Đồng Quan." Dưới một tiếng lệnh của lão Thái sư, hơn trăm vạn đại quân, từ cửa thành phía đông ồ ạt tràn vào, trong chớp mắt, trong thành bắt đầu hỗn chiến.

Đại điện Nghị sự, thị tòng vấp ngã vấp nghiêng xông vào, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

"Công tử, Thái sư Văn Trọng lão tặc kia đã dẫn binh mã Đại Thương, công vào thành rồi." Cơ Phát không hề lay động, chỉ là ngồi phịch xuống ghế, nhưng rồi lại mạnh mẽ đứng dậy, hắn muốn đột phá vòng vây, chờ đến khi thoát được về Tây Kỳ, mọi chuyện đều có hy vọng.

Cơ Phát đơn giản thu dọn một chút, dưới sự hộ tống của thân vệ, vừa chạy vọt ra khỏi đại điện Nghị sự, liền thấy Văn Trọng cưỡi Mặc Kỳ Lân, tay cầm Thư Hùng Kim Tiên, uy phong lẫm liệt, đã đi về phía hắn.

Chương 387

"Lại đến nhanh như vậy!" Trong mắt Cơ Phát lóe lên vẻ tuyệt vọng, hắn lần đầu tiên cảm thấy, Đại Thương lại cường đại đến thế.

Văn Trọng nhìn Cơ Phát tóc tai bù xù, hình tượng trước đây không còn, ngữ khí bình đạm, "Nhị công tử, lần gặp mặt trước, vẫn là trước Long Đức Điện, không ngờ lần gặp mặt tiếp theo, lại là dáng vẻ này." "Cơ gia các ngươi, đã phạm tội lớn thập ác bất xá, mau chóng bó tay chịu trói, theo ta trở về Triều Ca đi." Sở dĩ phải đưa Cơ Phát về Triều Ca, tự nhiên không phải vì để nghị tội gì, với tội lỗi mà Cơ Phát đã phạm, tru di cửu tộc cũng là nhẹ.

Sở dĩ phải đưa Cơ Phát về Triều Ca, là để đốt tế trời, để cáo cáo chính thống của Đại Thương.

"Văn Thái sư, ngài nghĩ ta sẽ cùng ngài trở về sao?" Trên mặt Cơ Phát lộ ra nụ cười thảm khốc thê lương, không thành công, thì thành nhân.

Trong lòng bàn tay hắn bỗng xuất hiện một đạo hàn quang, với tốc độ cực nhanh lướt về phía cổ.

Văn Thái sư đứng một bên nhìn, không hề lay động, ngay khi hàn quang của chủy thủ sắp chạm vào da thịt Cơ Phát, mới bỗng nhiên phất tay, một cây phi đinh màu vàng, trực tiếp đánh rơi chủy thủ trong tay Cơ Phát.

Chủy thủ vẽ một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung, rơi xuống đất phát ra âm thanh trong trẻo.

"Bắt!" Văn Trọng sắc mặt trầm xuống, trầm giọng nói.

Hai bên tả hữu lập tức có thân vệ bước ra, lấy dây thừng trói chặt

Cơ Phát, còn nhét một mảnh vải vào miệng, đề phòng hắn tự tận.

Bắt giặc phải bắt vua trước, bắt được Cơ Phát, những thứ còn lại, đối với Văn Trọng không còn sức hấp dẫn lớn nữa, chỉ là phát lệnh, dốc sức tiêu diệt quân địch!

Trận chiến này, kịch chiến, thêm cả thời gian truy đuổi, kéo dài ròng rã mấy ngày, mới kết thúc.

Quân Thương không nằm ngoài dự đoán, thành công chiếm lĩnh Lâm Đồng Quan, chém giết hơn hai mươi vạn phản quân, bắt giữ Cơ Phát, là một đại thắng chưa từng có.

Lâm Đồng Quan, Đại điện Nghị sự, Văn Trọng khí thế bừng bừng, "Chiến lực Tây Kỳ, kỳ thực không đáng một đòn, trong vòng nửa năm, nhất định sẽ công nhập Tây Kỳ, đem tin tốt truyền về Triều Ca." "Vâng." Các tướng sĩ reo hò vui mừng.

Từ khi Tây Kỳ tạo phản đến nay, bọn họ đã nhịn quá lâu rồi, căn bản chưa từng đánh thỏa thích, bây giờ cuối cùng cũng là lúc họ đại hiển thân thủ.

Tây Kỳ, khi Bá Ấp Khảo nghe tin Lâm Đồng Quan bị đoạt, đại quân tử thương thảm trọng, ngay cả Cơ Phát cũng bị bắt, cả người hắn ngẩn ra, suýt chút nữa ngất đi.

Đầu tiên là phụ thân, sau đó là Cơ Phát, trời Tây Kỳ, thật sự muốn sụp đổ rồi!

Sau vài ngày chỉnh đốn, Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ, Hàn Vinh, Từ Phương, v.v. dẫn tinh nhuệ đại quân xuất phát, chuẩn bị đoạt lại Xuyên Vân Quan!

Dưới Xuyên Vân Quan, tướng sĩ Tây Kỳ lòng người tan rã, căn bản không thể chống đỡ được quân hổ lang của Đại Thương, chỉ kiên trì được vài ngày, Xuyên Vân Quan đã phá.

Tiếp đó, quân Thương công không gì không phá, chiến không gì không thắng, liên tiếp lấy được Giới Bài Quan, Tị Thủy Quan.

Tất cả các thành trì đã mất từ khi đại chiến Tây Kỳ bắt đầu đến nay, đều được đoạt lại toàn bộ!

Sau khi đoạt lại Lâm Đồng Quan, Xuyên Vân Quan, Giới Bài Quan, Tị Thủy Quan.

Trong chớp mắt, khí vận Tây Kỳ, yếu ớt đến cực hạn, Vạn Trượng Khí Vận Giao Long, chỉ còn lại hai ngàn trượng, lượn lờ trên bầu trời Tây Kỳ, phát ra tiếng ai minh lớn, không còn dáng vẻ nhe nanh múa vuốt, khí thôn sơn hà như trước.

Ngược lại, Ngũ Trảo Khí Vận Kim Long ở trung ương Triều Ca, như uống đại bổ dược, toàn thân kim quang đại phóng.

Đôi mắt rồng to lớn nhìn chằm chằm Tây Kỳ, nhân tính hóa mà liếm liếm khóe miệng!

Sau khi đoạt lại Ngũ Quan, Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ dưỡng sức một tháng, chính thức phát động tổng công Tây Kỳ!

Trước đó Tây Kỳ, do phải vận chuyển lương thảo với gánh nặng cao trong thời gian dài, đã sớm tiêu hao hết nội tình tích lũy.

Thêm vào đó là tàn binh bại tướng trong thời gian này, vậy mà chỉ điều động được ba mươi vạn binh mã!

Ba mươi vạn đối trăm vạn, đây là chênh lệch lớn đến nhường nào.

Dưới thành Tây Kỳ, Văn Trọng không phát động tổng công ngay lập tức, mà lại mang Cơ Phát ra, hướng về phía cửa thành Tây Kỳ nói, "Khí số Tây Kỳ đã tận, lão tặc Cơ Xương đã bệnh chết trong Lâm Đồng Quan, Cơ Phát nay là vật trong túi ta, phá thành dễ như trở bàn tay." "Nhưng Đại Vương trạch tâm nhân hậu, coi thiên hạ vạn dân là thần dân của mình, không muốn tạo thêm sát lục, chỉ cần các ngươi

mở thành đầu hàng, có thể miễn một phen chết chóc.” Văn Trọng nói xong, trực tiếp lệnh đại quân, tại chỗ an doanh cắm trại, nổi lửa nấu cơm.

Dùng võ lực công thành, tự nhiên đơn giản, lại chắc thắng.

Nhưng chiến sĩ Đại Thương, đều là tinh nhuệ được bồi dưỡng tốn kém tài nguyên khổng lồ, hà tất phải hy sinh vô vị, công tâm, mới là vương đạo, mới có khả năng không đổ máu mà lấy được Tây Kỳ.

Trong thành Tây Kỳ, Bá Ấp Khảo từ giường bệnh từ từ tỉnh lại, tuy thân thể khó khăn, nhưng vẫn đứng dậy, triệu tập văn võ Tây Kỳ nghị sự.

Trên đại điện, các văn võ lần lượt ra hàng, nhất loạt khuyên hàng.

“Đại Công Tước tử, binh mã Tây Kỳ đã áp sát thành, hàng đi thôi!” “Lão Hầu gia, Nhị công tử đều gặp bất trắc, tinh nhuệ Đại Thương thế không thể cản, chúng ta làm sao là đối thủ của họ?” “Lần này dẫn binh đến, lại là Thái sư Văn Trọng, bình sinh chưa từng bại trận, Tây Kỳ của chúng ta...” Trên đại điện, các văn võ líu lo tranh cãi, lắc đầu thở dài, đều không xem trọng tiền đồ Tây Kỳ.

Lần xuất chinh này, các đại tướng theo quân hầu như đã chiến tử hơn chín thành, chỉ còn lại một số tàn binh bại tướng.

Mà cuộc chiến tranh này, Tây Kỳ đã vắt kiệt sức dân đến cực hạn, không còn tài lực nữa.

Không đầu hàng, sớm muộn gì cũng chết, đầu hàng, ngược lại còn có một tia sinh cơ.

Trên đại điện, sắc mặt Bá Ấp Khảo vô cùng âm trầm, thậm chí vì Cơ Xương mà cảm thấy đau lòng.

Cơ gia hắn nuôi dưỡng bao nhiêu văn võ, đến cuối cùng, lại toàn bộ là những kẻ tham sống sợ chết!

Bá Ấp Khảo lạnh mặt nói, "Phụ Vương vì Đại Thương mà chết, Nhị đệ bị Đại Thương bắt giữ, Tây Kỳ của ta và Đại Thương không đội trời chung, về sau kẻ nào còn dám nói hòa, đừng trách bản vương nghiêm trị không tha." Bá Ấp Khảo là trưởng tử, nay Cơ Xương đã chết, Cơ Phát bị bắt, các yếu tố cản trở Bá Ấp Khảo lên ngôi đều đã bị loại bỏ, Bá Ấp Khảo, dĩ nhiên là Tây Kỳ Vương.

Nghe những lời sát khí đằng đằng của Bá Ấp Khảo, các văn võ người nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều im như thóc, không dám nói thêm một lời!

Thời gian thoáng chốc, một tháng đã trôi qua, tinh nhuệ Đại Thương vây nhưng không công, khiến áp lực tâm lý của văn võ Tây Kỳ ngày càng lớn.

Một tháng đã trôi qua, không biết Đại Thương còn bao nhiêu kiên nhẫn.

Một khi khai chiến, thành Tây Kỳ sẽ bị phá ngay lập tức, không chỉ họ phải chết, mà cả gia đình già trẻ cũng sẽ cùng họ đi chết.

Trong lòng các văn võ ý muốn đầu hàng càng nặng hơn.

Có thể sống, ai muốn chết, huống chi họ còn đang sống cuộc sống vinh hoa phú quý.

Ngày hôm sau trên triều hội Tây Kỳ, Bá Ấp Khảo lê lết thân bệnh xử lý một số chính vụ xong, liền chuẩn bị bãi triều.

Kể từ ngày binh lính Đại Thương áp sát thành, Bá Ấp Khảo liền đổ bệnh.

Ban đầu chỉ là phong hàn, không ai để ý, uống vài thang thuốc cũng sẽ khỏi.

Nhưng không ngờ, thuốc không có tác dụng, kéo dài đến nay cũng không khỏi, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc này, trong số văn võ dưới triều, cuối cùng có người không nhịn được đứng ra, "Hầu gia, người thức thời là tuấn kiệt, Thái sư Văn Trọng đã nói, chỉ cần chúng ta đầu hàng, sẽ không khởi sát lục, Tây Kỳ của ta, thực sự vô lực chống lại Đại Thương rồi, hãy cho lão bách tính một cơ hội nghỉ ngơi sinh sôi đi." Người đó nói xong, lại có một võ tướng xuất liệt, "Hầu gia, Tây Kỳ của ta hiện nay, sĩ tốt có thể chiến đấu không đủ năm mươi vạn, mà Đại Thương...

Chương 388

riêng binh mã dưới thành Tây Kỳ của ta, đã đủ trăm vạn, chênh lệch lớn như vậy, nếu thật sự khai chiến, tử thương, vẫn là lê dân bách tính Tây Kỳ ta a." Hai người này, đều là trung thần hiếm có, tiến hiến, cũng đều là lời nói xuất phát từ tận đáy lòng.

Không ngờ Bá Ấp Khảo lại đại nộ, nặng nề ném cây bút trong tay xuống, hai mắt nhìn chằm chằm hai người, như muốn nuốt sống hai người.

"Bản hầu đã sớm nói rồi, kẻ nào còn dám nói đầu hàng, giết không tha?

Các ngươi đều coi lời nói của bản hầu như gió thoảng bên tai sao?" "Người đâu!" Bá Ấp Khảo bỗng đứng dậy, toàn thân sát khí tứ tán!

Ngoài đại điện, kim giáp vệ sĩ ứng tiếng mà vào.

"Trên đại điện, trong miệng lại toàn là lời đại nghịch bất đạo, các ngươi rốt cuộc là thần tử Đại Thương, hay là thần tử Tây Kỳ của ta?

Kéo xuống, trượng trừng." "Vâng." Hai kim giáp vệ sĩ tiến lên liền lôi đi, hai người đó bị bịt miệng mũi, trực tiếp bị kéo xuống.

Chẳng mấy chốc, ngoài điện liền vang lên từng tiếng rên rỉ trầm thấp.

Chỉ vài tiếng ngắn ngủi, rồi lại không còn tiếng động nào nữa.

Bá Ấp Khảo hài lòng quét mắt nhìn các văn võ, lạnh lùng nói, "Còn ai, muốn khuyên hàng nữa không?" Mọi người đều im như thóc, không dám nói một câu nào.

Ngoài thành Tây Kỳ, đã trấn thủ hơn một tháng, các lão tướng Hàn

Vinh, Từ Phương, v.v. cuối cùng không thể nhịn được nữa, đến tìm Văn Thái sư.

"Thái sư à, chúng ta cứ thế này mãi cũng không phải cách, trực tiếp đánh đi, trong ba ngày, tất phá thành." Hàn Vinh vỗ ngực, thề thốt nói.

"Thái sư, chúng tôi nguyện lập quân lệnh trạng, trong ba ngày không phá thành, quân pháp xử trí." Từ Phương liền vội vàng tiếp lời.

Thái sư lắc đầu, tự tin nói, "Có thể không đổ máu mà lấy được Tây Kỳ, tự nhiên là tốt, nếu ta đoán không sai, thành Tây Kỳ rộng lớn, hẳn là đã loạn rồi." Thời gian trôi như nước chảy, thoáng chốc, nửa tháng nữa đã trôi qua.

Trong thành Tây Kỳ, các văn võ không hẹn mà cùng tụ tập lại.

"Tinh nhuệ Đại Thương vây thành, thành Tây Kỳ bị phá chỉ trong sớm tối, nay Hầu gia lại không chịu hàng." "Nếu hàng, cả nhà già trẻ có thể bảo toàn một tia sinh cơ, bằng không, thật sự đợi đại quân Triều Ca công vào, mọi chuyện e rằng đã không kịp nữa rồi." "Nếu Hầu gia không chịu hàng, vậy chúng ta không bằng thay Hầu gia..." Các văn võ nghị sự ròng rã nửa ngày, rồi mới vội vàng rời đi.

Hai ngày sau, văn võ lại tụ họp nghị sự.

Ba ngày sau, cũng vậy, tụ họp nghị sự.

Kể từ khi Bá Ấp Khảo trượng trừng hai vị đại thần, lại một tháng nữa đã trôi qua.

Ngày hôm đó, Bá Ấp Khảo trong giấc ngủ, một luồng sát khí xâm nhập cơ thể, bỗng nhiên tỉnh giấc.

Khi thấy thị vệ bao quanh mình, sắc mặt hắn không khỏi trầm xuống, "Các ngươi muốn làm gì..." Nhưng từ cuối cùng còn chưa nói ra, liền bị người ta kéo xuống giường, dùng dây thừng trói chặt lại.

Sáng sớm hôm sau, quân Thương tỉnh dậy, kinh ngạc phát hiện, cửa thành Tây Kỳ, không biết từ bao giờ đã mở.

Các văn võ Tây Kỳ, đẩy Bá Ấp Khảo bị trói chặt, cùng nhau đi ra khỏi cửa thành.

Tây Kỳ, đã hoàn toàn đầu hàng!

Tây Kỳ đầu hàng, tránh được binh đao, Văn Trọng đại hỉ, tiến hành một loạt sắp xếp, sau khi chuẩn bị xong, dẫn đại quân nhập thành Tây Kỳ.

Khoảnh khắc Văn Trọng nhập thành Tây Kỳ, trên bầu trời Tây Kỳ, Thân thể Lưỡng Thiên Trượng Khí Vận Giao Long bỗng nhiên run lên, tan thành vô số điểm sáng.

Tại Hoàng Thành Triều Ca trung ương Đại Thương, Ngũ Trảo Khí Vận Kim Long dài mười vạn trượng, bỗng nhiên há miệng hút vào!

"Hoà hoà!" Vô cùng kim sắc khí vận, toàn bộ bị Ngũ Trảo Kim Long hấp thu.

Thân thể dài mười vạn trượng, bỗng nhiên lại tăng trưởng thêm một đoạn, trong hư vô phát ra tiếng rồng ngâm mãn nguyện.

Tin tức Văn Trọng công phá thành Tây Kỳ, bắt sống Bá Ấp Khảo, rất nhanh truyền vào Triều Ca.

Đế Tân đại hỉ, mệnh Thái sư Văn Trọng, tự mình áp giải Cơ Phát, Bá Ấp Khảo tiến kinh, đốt tế trời.

Đồng thời, đối với văn võ bá quan thành Tây Kỳ khoan hồng độ lượng, giảm miễn phú thuế cho bách tính, và truyền các thần vật như khúc viên lê, đường trắng tinh luyện, muối ăn, v.v. vào Tây Kỳ.

Một tháng sau, Tây Kỳ dần ổn định, Thái sư Văn Trọng cũng áp giải Cơ Phát, Bá Ấp Khảo đến Triều Ca.

Đế Tân cử hành một hội nghị vô cùng long trọng, triệu tập trước Oa Hoàng Cung.

Hạch tội Cơ Phát, Bá Ấp Khảo, đều là phản đồ Nhân tộc.

Không sai, chính là phản đồ Nhân tộc, chứ không phải phản đồ Đại Thương.

Cơ gia và chư Thánh câu kết, vì muốn tính kế ngôi vị Nhân Hoàng, mà đứng về phía đối lập với Nhân tộc.

Nếu mưu tính thành công, Cơ gia ổn tọa ngôi Nhân Hoàng, Nhân tộc, sẽ không còn ngang hàng với chư Thánh, sẽ hoàn toàn sa đọa thành vật để chư Thánh cắt lấy khí vận mà chơi đùa.

Cơ Phát, Bá Ấp Khảo một tiếng Nhân tộc phản đồ, tuyệt không hề quá đáng.

Trước Oa Hoàng Cung, bùng lên ngọn lửa hùng hùng, đây không phải là hỏa diễm bình thường, mà là Nhân Đạo Chi Hỏa, ức vạn Nhân tộc nộ khí, ẩn chứa trong đó, có thể đốt cháy thiên địa!

Dưới một tiếng lệnh của Đế Tân, Cơ Phát, Bá Ấp Khảo trực tiếp bị ném vào trong đại đỉnh.

Hỏa diễm thiêu đốt, gần như trong chớp mắt đã không còn tiếng động, hồn phách tiêu tan, chân linh tan rã, không tồn tại trong thế gian.

Thậm chí ngay cả Phong Thần Bảng cũng không thể lên được, thật sự tiêu tan trong thiên địa.

Đất Trạc Lộc, Lục Nhĩ bước đi trên chiến trường Trạc Lộc, nhìn chiến trường Trạc Lộc đã khác biệt rất nhiều so với thời Nhân Hoàng Hiên Viên ức vạn năm trước, không khỏi tự hỏi.

Hắn cẩn thận tìm kiếm một lượt, không thấy hồn phách của Bá Giám đâu.

Chẳng lẽ, Bá Giám đã không còn ở đất Trạc Lộc nữa?

Lục Nhĩ gãi gãi đầu, rồi lập tức phủ định ý nghĩ này, lão sư nói, tàn hồn Bá Giám ở Trạc Lộc, tuyệt đối sẽ không sai.

Bỗng nhiên, Lục Nhĩ nhìn xuống đất, chẳng lẽ, tàn hồn Bá Giám ở dưới đất?

Hai mắt Lục Nhĩ ngưng lại, cả người lập tức hóa thành một luồng khói xanh, chui vào lòng đất.

Dưới đất Trạc Lộc, lại hoàn toàn khác biệt với trên mặt đất, xương trắng chất chồng, ngay cả đất đai, cũng là màu đỏ thẫm ân hồng, vô cùng chói mắt.

Chương 389

Khẽ chạm vào đống xương trắng đó, lập tức hóa thành tro bụi, cát bụi.

Pháp lực Hỗn Nguyên Kim Tiên cấp bậc của Lục Nhĩ, lấy bản thân làm trung tâm, bốn phương lan tỏa!

Bỗng nhiên, Lục Nhĩ dường như cảm giác được gì đó, ánh mắt sắc bén nhìn về phía góc đông bắc!

Hắn từ từ đi tới, lại phát hiện đó là một tờ giấy da dê bình thường không có gì đặc biệt.

Lục Nhĩ đang định cầm tờ giấy da dê lên, xem rốt cuộc là gì.

Trên giấy da dê, quang mang đại phóng, một đạo hồn phách hư ảo, từ trên đó bay ra, vẻ mặt cảnh giác nhìn Lục Nhĩ, "Ai!" Lục Nhĩ ngẩn người, vội vàng thu tay lại, cẩn thận đánh giá thân ảnh trước mắt.

Vài hơi thở sau, Lục Nhĩ kinh hỉ kêu lên, "Ngươi là Bá Giám!" Bóng người kia càng thêm cảnh giác, nhíu mày, "Ngươi là ai, sao lại biết ta." Bá Giám có thể cảm giác được khí tức mênh mông như biển khói trên người Lục Nhĩ, đồng thời cũng có thể cảm giác được Lục Nhĩ không hề có ác ý.

Lục Nhĩ chắp tay nói, "Ta là đại đệ tử của Nhân tộc Thánh sư Triệu Công Minh, Lục Nhĩ vậy." Đối với Bá Giám, Lục Nhĩ biết rõ sự tích của hắn.

Trên chiến trường Trạc Lộc, thân là tiên phong quan, chiến đấu với đại tướng dưới trướng Xi Vưu, không sợ chết, thể hiện tinh thần bất khuất của Nhân tộc, cho nên dù chỉ là một phàm nhân, nhưng Lục Nhĩ cũng vô cùng khâm phục.

“Thì ra là đệ tử của Nhân tộc Thánh sư ta, Bá Giám có lễ rồi.” Bá Giám khẽ kinh hãi, vội vàng chắp tay hành lễ, sau đó không kịp chờ đợi hỏi, “Kính hỏi Lục Nhĩ Thượng Tiên, Nhân tộc ta bây giờ đại chiến với Xi Vưu đã thắng lợi chưa?” Năm xưa sau khi Bá Giám vẫn lạc, nguyên thần không bị dẫn đến Địa Phủ mà chìm đắm dưới lòng đất, phụ trứ trên tờ giấy da dê này.

Lấy giấy da dê làm môi giới, không cách nào rời khỏi phạm vi ngàn mét, kết quả đại chiến Trạc Lộc, tự nhiên cũng không thể biết được.

“Đại chiến Trạc Lộc, Hiên Viên thị một trận định càn khôn, đánh bại Xi Vưu, Nhân Hoàng quy vị...” Lục Nhĩ ba câu hai lời, nói sơ qua cho Bá Giám về kết quả chiến trường Trạc Lộc, và tình trạng Nhân tộc hiện nay.

Khi Bá Giám nghe tin Hiên Viên thị đại thắng, Cửu Lê đại bại, hán tử cao tám thước này, kích động đến nước mắt lưng tròng.

Khi nghe tin chư Thánh mưu tính, Tây Kỳ liên hợp chư Thánh, tính kế toàn bộ Nhân tộc, muốn biến Nhân tộc thành con rối cắt lấy khí vận, lại tức giận nắm chặt hai nắm đấm, nghiến răng ken két, hận không thể tự mình tham dự trận chiến Tru Tiên Kiếm Trận.

Mãi đến cuối cùng, Bá Giám mới hỏi, “Lục Nhĩ Thượng Tiên nói, là phụng mệnh Thánh sư đến tìm ta, có phải có chuyện gì không?” Lục Nhĩ gật đầu, “Lão sư nói, Phong Thần Tam Kiện Bộ, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, Phong Thần Đài, ba thứ không thể thiếu một, tìm ngươi đến đây, là để giám sát việc kiến tạo Phong Thần Đài.” Bá Giám kinh hỉ nói, “Thánh sư làm sao biết trước khi tham quân, ta xuất thân từ thợ mộc?” Lục Nhĩ vuốt vuốt mũi, không nói gì.

Bá Giám lại nói, “Kính hỏi Phong Thần Đài đó có bản vẽ không, ta dựa theo bản vẽ kiến tạo, sẽ càng thêm quy củ.” Lục Nhĩ lắc đầu,

“Trong tay ta cũng không có bản vẽ kiến tạo Phong Thần Đài.” Bỗng nhiên, hắn nghĩ đến điều gì đó, “Tờ giấy da dê ngươi ẩn thân đó, có thể cho ta xem thử không?” Từ khi gặp Bá Giám, Lục Nhĩ đã cảm thấy tờ giấy da dê mà Bá Giám ẩn thân này vô cùng bất phàm.

Cần biết, Bá Giám chỉ là một phàm nhân, hồn phách phàm nhân, trải qua bấy nhiêu năm không mục nát, vẫn tốt như ban đầu, ngược lại khí cơ càng thêm hưng thịnh, như mặt trời rực rỡ, có thể thấy tờ giấy da dê này đích xác có chút đồ vật.

Bá Giám thân hình chợt lóe, tạm thời rời khỏi tờ giấy da dê.

Lục Nhĩ nhón lấy tờ giấy da dê, mang theo khí tức Hỗn Nguyên Kim Tiên vô thượng nghiền ép qua, khí thế sắc bén bức người, có thế Thái Sơn áp đỉnh.

Ngay khi khí thế bàng bạc sắp chạm vào tờ giấy da dê, trên tờ giấy da dê, bỗng nhiên bùng phát ra những điểm kim quang lấp lánh.

Kim quang chói mắt, rực rỡ bức người, một luồng khí tức đường hoàng vĩ đại bỗng nhiên truyền đến.

Hầu như chỉ trong vài hơi thở, tờ giấy da dê đã lột xác, từ màu xám trắng bình thường, biến thành màu vàng kim, mở ra, sáu chữ lớn trên đó vô cùng nổi bật: “Phong Thần Đài Kiến Tạo Đồ”.

Lục Nhĩ vui mừng nói, “Đi khắp nơi tìm không thấy, hóa ra lại không tốn chút công sức nào, Phong Thần Đồ và Bá Giám, lại là một thể.” Bá Giám tiến lại gần, trợn to mắt, “Thượng Tiên, đây chính là bản vẽ kiến tạo Phong Thần Đài sao?” “Một chút cũng không giả!” Lục Nhĩ nói, “Bản vẽ Phong Thần Đài đã xuất thế, còn xin tướng quân theo ta đến Nga Mi Sơn một chuyến, diện kiến lão sư.” Lục Nhĩ dẫn Bá Giám trở về Nga Mi Sơn, Triệu Công Minh vô cùng vui mừng.

Thấy Bá Giám không có đạo khu thực thể, trực tiếp dùng vô

thượng đại pháp lực, tạo cho Bá Giám một Phó Ngũ Hành đạo khu, để tiện Phong Thần.

Đồng thời, lại mệnh Lục Nhĩ dẫn Bá Giám hạ giới tìm Đế Tân.

Phong Thần, tuy rằng phong các chư Thiên Tiên Thánh, nhưng để thật sự chấp hành, vẫn cần Đại Thương, dù sao đại kiếp, chính là vì Đại Thương mà khởi.

Lục Nhĩ dẫn Bá Giám đến Đại Thương, gặp Đế Tân.

Đế Tân đối với sư huynh nhà mình, tự nhiên là cung kính, chu đáo vô cùng.

Đồng thời sắc phong Bá Giám, làm kiến tạo sư số một của Đại Thương, mệnh hắn tại Kỳ Sơn, chính thức bắt đầu công việc tu kiến Phong Thần Đài.

Đồng thời, tại Tây Phương, Tu Di Sơn, Chử Đề, Tiếp Dẫn cũng đang gấp rút chuẩn bị.

Chuẩn bị cái gì?

Tự nhiên là chuyện phản Huyền Môn.

Huyền Môn, có Tiệt Giáo đứng đầu, Tây Phương nếu vẫn còn trong Huyền Môn, muốn đại hưng, nhất định phải vượt qua Tiệt Giáo.

Mà Tiệt Giáo hiện nay, một môn hai Thánh nhân, môn hạ đệ tử vạn tiên triều bái, thịnh vượng đến nhường nào, dù có sự trợ lực của Hạ Nhất Lượng Kiếp, Tây Phương muốn đánh bại Tiệt Giáo, Chử Đề, Tiếp Dẫn vẫn cảm thấy có chút không thực tế.

Vì vậy phản Huyền Môn, đã trở thành chuyện nhất định phải làm.

Phản Huyền Môn, không phải Chử Đề, Tiếp Dẫn nhất thời nảy ra ý nghĩ, mà là đã có mưu tính từ ức vạn năm trước, bây giờ chỉ là thực thi mưu tính này mà thôi.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì, Chử Đề nhân cơ hội nói, "Sư huynh, chuyện phản Huyền Môn vô cùng trọng đại, trước tiên là phân hóa khí vận Huyền Môn, đến lúc đó phía lão sư..." Chử Đề nói ra điều mình lo lắng nhất trong lòng.

Cảnh Tái Tạo Ngọc Điệp định Tứ Đại Bộ Châu, phân chia Tam Giới, Vẫn Thánh Đan hiện ra vẫn còn rõ ràng trước mắt, một khi lão sư nổi giận, hủy bỏ cơ hội hưng thịnh mà Tây Phương khó khăn lắm mới giành được, thì mới thảm hại.

Tiếp Dẫn xoa trán, "Sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, lão sư đã dần ẩn thế, hẳn là sẽ không để ý những chuyện này, nhưng để an toàn, vẫn là đợi sau khi sắc phong chư thần rồi hãy hành động đi." Chử Đề vô cùng đồng ý gật đầu, "Sư huynh nói không sai, hành động sau Phong Thần cũng không muộn." "À phải rồi, còn có Nhiên Đăng và mấy người Xiển Giáo đó.

Sư huynh cảm thấy có đáng tin không?" Trước đây Chử Đề không tiếc sức lôi kéo, nhưng khi thật sự lôi kéo được rồi, lại bắt đầu lo lắng.

Tiếp Dẫn mỉm cười nói, "Đừng hoảng, chỉ cần bọn họ chịu gia nhập Tây Phương, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì." Diệu pháp Tây Phương, không phải nói suông mà có, chỉ cần bọn họ dám gia nhập Tây Phương, Tiếp Dẫn liền có biện pháp khiến bọn họ ngoan ngoãn phục tùng.

Chử Đề lại nói, "Sư huynh, nghe nói bên Đại Thương đã bắt đầu kiến tạo Phong Thần Đài, rất nhanh Phong Thần Bảng sẽ được dựng xong, đến lúc đó chính là lúc sắc phong ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, chúng ta có nên sớm thông đồng với Xiển Giáo không?" Tiếp Dẫn nhíu mày, "Tây Phương ta có Phi Hùng, Xiển Giáo cũng có Phi Hùng, tự nhiên là phải thông đồng." Chử Đề, Tiếp Dẫn không hẹn mà

cùng nghĩ đến Lục Ngự chi vị.

Lục Ngự Thiên Đình, lần lượt là Hạo Thiên Đại Đế, Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Chi.

Hiện nay trừ Hạo Thiên Đại Đế, Hậu Thổ ra, mấy tôn vị còn lại, vẫn còn đang trống.

Nếu có thể giành được tất cả các tôn vị này, thì những đệ tử lên bảng sẽ không hề thiệt, thậm chí Tây Phương bọn họ còn có lời.

Chử Đề không khỏi khẽ cười thành tiếng, "Sư huynh, lần này Tiệt Giáo nhìn có vẻ đại thắng hoàn toàn, nhưng quyền chủ đạo Phong Thần lại nằm trong tay chúng ta, Tiệt Giáo lần này là bỏ gốc lấy ngọn rồi." Tiếp Dẫn lắc đầu, "Phong Thần còn chưa bắt đầu mà, đừng vội kết luận, trước đây chúng ta chẳng phải cũng tính toán Tiệt Giáo tất bại mới ra tay sao, nhưng kết quả thì sao?" Sắc mặt Tiếp Dẫn hơi trầm xuống, giọng nói cũng nặng nề hơn không ít, "Lần Phong Thần này, sự tình trọng đại, ngươi đích thân đi Xiển Giáo một chuyến đi, bàn bạc kỹ lưỡng, tranh thủ tối đa lợi ích cho hai giáo chúng ta." Chử Đề tự nhiên không sao cả, cười đáp ứng, "Sư huynh yên tâm, sư đệ nhất định dốc toàn lực, tranh thủ lợi ích lớn nhất cho Tây Phương Giáo chúng ta." Chử Đề nói xong, thân ảnh chợt lóe, cả người trực tiếp biến mất bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Côn Luân Sơn, sắc mặt Nguyên Thủy vô cùng khó coi, trận chiến Đồng Quan, không những không triệt để đánh bại Tiệt Giáo, Xiển Giáo ngược lại hoàn toàn mất mặt.

Bất quá may mắn là, người Phi Hùng vẫn còn trong tay Xiển Giáo hắn.

Khi sắc phong chư thần, Xiển Giáo hắn vẫn có quyền phát biểu

tuyệt đối!

Điều này ít nhiều có thể vãn hồi một số tổn thất, Linh Bảo bọn họ lên bảng, hoàn toàn không thiệt thòi!

Bỗng nhiên, Nguyên Thủy bỗng nâng mắt lên, dường như nhìn thấy gì đó, trên mặt lộ ra một tia lạnh lẽo, "Chử Đề sư đệ, đã đến thì hiện thân đi, ẩn ẩn hiện hiện làm gì?" Chỉ thấy tiếng Nguyên Thủy vừa dứt, trong Ngọc Hư Cung liền bỗng nhiên bước ra một thân ảnh, không phải Chử Đề thì là ai?

Nguyên Thủy không mặn không nhạt nói, "Chử Đề sư đệ từ xa đến Côn Luân Sơn của ta, có chuyện gì sao?" Chử Đề thầm mắng một câu trong lòng, ai mà chẳng biết ai, đến mức này còn làm bộ làm tịch.

Chương 390

Hắn tuy thầm mắng trong lòng, nhưng trên mặt lại đầy nụ cười, "Lần này đến, là muốn cùng sư huynh thương nghị đại sự Phong Thần." "Đại Thương đã bắt đầu kiến tạo Phong Thần Đài tại Kỳ Sơn, chuẩn bị sắc phong chư thần, mà năm xưa trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ cũng đã nói, người sắc phong chư thần, trừ người Phi Hùng ra không thể, dưới môn hạ sư huynh, có một Phi Hùng, dưới môn hạ Tây Phương ta, cũng có một Phi Hùng, bất luận là ai sắc phong, tổng cũng phải cân nhắc cả hai bên mới phải." Nguyên Thủy nhìn sâu Chử Đề một cái, bất kể bình thường hắn có khinh thường kẻ này đến mấy, nhưng lời nói hôm nay, đích xác có vài phần đạo lý.

Hắn tuy tự phụ, nhưng cũng chưa từng nghĩ, để môn nhân Xiển Giáo trực tiếp chiếm hết những thần vị đỉnh cao kia.

Nguyên Thủy nghĩ nghĩ, nói, "Nếu Chử Đề sư đệ đã đến, vậy hẳn trong lòng đã có chủ ý rồi, chi bằng nói ra nghe thử?" Chử Đề suy nghĩ một lát nói, "Ta trước đây đã hỏi qua Thái Thanh sư huynh rồi, Thái Thanh sư huynh nói, đệ tử dưới môn hạ ông ấy, đều không tham dự Phong Thần.

Cho nên sư đệ ta nghĩ thế này, Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế hai tôn vị này nhường cho Tây Phương ta, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, quy về Xiển Giáo các ngươi, các vị tinh quân còn lại, thì căn cứ vào số lượng đệ tử hai giáo chúng ta lên bảng mà chia đều, thế nào?" Nguyên Thủy đứng một bên lắng nghe, trên thực tế, những vị trí tinh quân kia tuy tốt, nhưng đối với Thánh nhân mà nói, lực hấp dẫn không lớn.

Điều thật sự khiến Thánh nhân cũng phải đỏ mắt, là bốn tôn vị cấp Đại Đế kia.

Tôn vị Đại Đế đó, thậm chí có địa vị ngang hàng với Hạo Thiên Đại Đế, chỉ cần đoạt được, liền có nguồn Thiên Đình khí vận không ngừng gia thân, được Thiên Địa thừa nhận, vô cùng tôn quý.

Nghe những gì Chử Đề nói xong, Nguyên Thủy nhàn nhạt nói, "Xiển Giáo ta, muốn tôn vị Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực Đại Đế, cùng với tôn vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, còn về những vị trí tinh quân kia, có thể do Tây Phương Giáo các ngươi chọn trước." Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy, Chử Đề, ngươi một lời, ta một câu, không ngừng sửa đổi, bàn bạc ròng rã hơn nửa ngày, hai bên mới nhất trí hài lòng.

Sau khi bàn bạc xong, không khí trong Ngọc Hư Cung rõ ràng nhẹ nhõm hơn, Chử Đề cười nói, "Trận chiến này, Tiệt Giáo nhìn có vẻ thắng, nhưng thật sự đến cuối cùng, kỳ thực là chúng ta thắng." Nguyên Thủy lười biếng đáp lời Chử Đề, một trận Phong Thần, đệ tử Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, đều tổn thất thảm trọng, người lên bảng không kể xiết, đây tính là đại thắng toàn diện kiểu gì, cũng chỉ có kẻ mặt dày như Tây Phương Giáo, mới tự an ủi mình như vậy.

Sau khi hai bên đạt thành nhất trí về yêu cầu, Chử Đề không ở lại lâu, rời khỏi Côn Luân Sơn, còn về Nguyên Thủy, sau một lát trầm mặc, liền gọi Khương Tử Nha đến.

Khương Tử Nha đến Ngọc Hư Cung, cung kính hướng Nguyên Thủy hành lễ, "Đệ tử Khương Tử Nha, bái kiến lão sư." Nguyên Thủy hai mắt khẽ híp lại, nhàn nhạt quét qua Khương Tử Nha, ngữ trọng tâm trường nói, "Tử Nha, Phong Thần Đài sắp kiến tạo hoàn tất, sắc phong chư thần, chỉ trong nay mai, Bản tọa lần này tìm ngươi đến, là muốn cùng ngươi thương nghị chuyện Phong Thần." Thái độ

của Khương Tử Nha cung kính đến mức không thể tìm ra một chút sơ hở nào, "Đệ tử xin lắng nghe." "Lần Phong Thần này, điều quan trọng nhất là sáu tôn vị Đại Đế Lục Ngự, trong Lục Ngự, không cần nói nhiều, Hạo Thiên Đại Đế, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Chi đã quy vị, trong các tôn vị còn lại, ngươi trước tiên phải giành lấy hai tôn vị Đại Đế Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế và Nam Cực Trường Sinh Đại Đế." Nửa ngày sau, Khương Tử Nha từ Ngọc Hư Cung bước ra, nhớ lại lời giáo huấn dài đến nửa ngày của Nguyên Thủy trong Ngọc Hư Cung, khóe môi không khỏi khẽ nhếch, hay cho một Ngọc Hư Thánh nhân, tính toán vang dội đấy, chỉ là kết quả e rằng sẽ thất vọng vô cùng.

Khương Tử Nha không nghĩ nhiều nữa, rời khỏi Ngọc Hư Cung, trở về động phủ của mình, bắt đầu yên lặng chờ Phong Thần Đài kiến tạo hoàn tất.

Tây Phương, Tu Di Sơn, bên Bát Bảo Công Đức Trì, Chử Đề, Tiếp Dẫn cũng tương tự triệu Thân Công Báo đến, sau khi giáo huấn kỹ lưỡng một phen mới thả hắn rời đi.

Thời gian như cát chảy, vội vã trôi qua kẽ tay, trong nháy mắt, ba tháng đã trôi qua, trên Kỳ Sơn, một tòa Phong Thần Đài hùng vĩ tráng lệ cũng tuyên bố hoàn thành.

Bá Giám thân hình cao lớn đứng trên Phong Thần Đài đã hoàn thành, vô cùng tự hào, chỉ bằng tòa đài này, Bá Giám hắn liền có thể lưu danh sử sách.

Phong Thần Đài kiến tạo hoàn tất, Bá Giám trở về Triều Ca, hướng Đế Tân phục mệnh, sau khi Đế Tân ban thưởng Bá Giám, liền mệnh Bá Giám lên Tam Thập Tam Thiên, bẩm cáo Hạo Thiên.

Suy cho cùng, lần Phong Thần đại kiếp này là vì Hạo Thiên than thở dưới tay không có người dùng, Hạo Thiên Đại Thiên Tôn danh

không xứng với thực, từ đó mới dẫn phát đại kiếp, nên người chủ trì trận đại kiếp này trên danh nghĩa, không phải Hạo Thiên thì không được.

Trên Ba mươi ba tầng trời, Bách Giám tay cầm chiếu lệnh của Nhân Hoàng, thân đến Lăng Tiêu Bảo Điện, hướng về Hạo Thiên bẩm báo.

"Bách Giám Nhân tộc, phụng mệnh Nhân Hoàng xây dựng Phong Thần Đài trên Kỳ Sơn, nay Phong Thần Đài đã hoàn thành, đặc biệt đến bẩm báo Đại Thiên Tôn." Bách Giám không kiêu ngạo không hèn mọn, hai tay dâng chiếu lệnh của Nhân Hoàng lên.

Hạo Thiên đón lấy chiếu lệnh, hai mắt lướt qua, xác nhận không sai sót, cố nén sự kích động trong lòng, nói với Bách Giám: "Trong vòng ba tháng, từ không dựng thành có, đốc thúc xây dựng Phong Thần Đài, ngươi công lao hiển hách, Trẫm ban thưởng ngươi một trăm viên kim đan, một trăm bình ngự tửu, một kiện linh bảo." Đối với Bách Giám, Hạo Thiên không hề keo kiệt, hết lòng tán thưởng.

Bách Giám chắp tay: "Bách Giám đa tạ Bệ hạ." Sau khi hoàn thành việc truyền chiếu lệnh của Nhân Hoàng, Bách Giám không nán lại lâu, rời khỏi Thiên Đình.

Hạo Thiên nhìn chiếu lệnh Nhân Hoàng trong tay, thân thể khẽ run rẩy đón lấy, trong lòng trăm mối cảm xúc chua cay ngọt bùi dâng trào.

Làm Thiên Đế bao nhiêu năm, Hạo Thiên hắn cuối cùng cũng khổ tận cam lai.

Cái gì?

Sau khi sắc phong chư thần, môn nhân Xiển Giáo và Tây Phương Giáo vẫn không nghe lời?

Sau Phong Thần, hắn liền có thể dựa vào Phong Thần Bảng, Đả

Thần Tiên, hiệu lệnh chúng tiên.

Ngoài ra, phàm là tiên nhân được phong thần, sẽ tự động có thần tịch, đến lúc đó Thiên Đình hiệu lệnh Thiên Địa, chỉ ngày chờ đợi mà thôi.

Thời gian ba ngày chớp mắt trôi qua, ngày này, trên Ba mươi ba tầng trời, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hạo Thiên Kính phát ra vô cùng quang mang, chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa.

Vô số Đại năng đột ngột mở hai mắt, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Thiên Đình, còn chưa kịp nghĩ gì, liền nghe thấy một giọng nói uy nghiêm dị thường vang lên: "Phong Thần Đại Kiếp đã qua, nay trên Kỳ Sơn, Phong Thần Đài đã được xây dựng hoàn tất, từ hôm nay bắt đầu sắc phong chư thần, phàm là Đại năng Hồng Hoang, đều có thể đến Kỳ Sơn quan sát." Vài từ đơn giản nhưng lại toát ra uy nghiêm vô cùng, Đại Thiên Tôn Hồng Hoang thật sự có phong thái này rồi!

Vạn vạn Đại năng Hồng Hoang thậm chí có chút hoảng hốt, vẫn còn nhớ ngày họ tham gia Tử Tiêu Cung giảng đạo cách đây vạn vạn năm.

Lúc đó Hạo Thiên vẫn là một đồng tử, phụng sự bên cạnh Đạo Tổ, cung kính cẩn trọng, dâng trà rót nước.

Vạn vạn năm trôi qua, đồng tử thị vệ năm xưa, vậy mà cũng đã trở thành Đại Thiên Tôn quân lâm thiên hạ.

Tất cả Đại năng đều biết rõ, sau Phong Thần, Hồng Hoang, không, phải nói là Tam Giới, sẽ thực sự thay đổi cục diện.

Thiên Đình được đệ tử Xiển, Tiệt, Tây Phương Tam Giáo trợ lực, sẽ không còn là một cái vỏ rỗng, mà sẽ lột xác thành một quái vật khổng lồ, giống như Yêu Đình năm xưa.

Một góc Huyết Hải, Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên,

Thấp Bà, Sắc Dục Thiên tụ họp lại một chỗ.

"Phong Thần trên Kỳ Sơn, trận thế thật lớn, không biết những tiên nhân được lên bảng kia, sẽ được phong thần vị gì!" "Hừ, chức thần Thiên Đình có gì hay ho, chỉ là bù nhìn dưới trướng Hạo Thiên mà thôi, sao bằng Huyết Hải của chúng ta thoải mái?" "Phong Thần lần này, liên lụy quá rộng, vô cùng vô tận, thậm chí Thánh nhân cũng sa vào lượng kiếp, liều mạng ra tay, đánh nát Hồng Hoang Thiên Địa.

Thật muốn đi xem Phong Thần a." Bốn vị Đại Ma Vương A Tu La tộc lộ ra vẻ mong đợi.

Thân là Ma Vương A Tu La tộc, tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bọn họ đã ở trong Huyết Hải vạn vạn năm.

Vạn vạn năm qua, trú ngụ trong Huyết Hải, một viên Đạo tâm đã sớm bất an, sinh ra khao khát đối với thế giới bên ngoài.

Ngay khi bốn vị Đại Ma Vương đang tụ họp nói chuyện, đột nhiên, Huyết Hải bị pháp lực vô cùng lớn xé rách.

Thân ảnh Minh Hà đột nhiên xuất hiện bên cạnh bốn vị Đại Ma Vương.

"Lão Tổ!" Bốn vị Đại Ma Vương giật mình, cung kính đứng thẳng, hành lễ với Minh Hà.

Minh Hà khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Các ngươi cũng muốn đến Kỳ Sơn xem Phong Thần sao?" Tự Tại Thiên Ba Tuần là người đầu tiên lắc đầu, chính nghĩa ngôn từ nói: "Chúng ta thân là Ma Vương Huyết Hải, đương nhiên phải trấn thủ Huyết Hải." Ba vị Đại Ma Vương còn lại gật đầu như gà mổ thóc.

Minh Hà cười khẽ: "Bản tọa muốn đến Kỳ Sơn xem Phong Thần, vốn định mang theo các ngươi, nếu các ngươi không muốn đi, vậy thì thôi." Minh Hà nói xong, làm ra vẻ muốn đi, bốn vị Đại Ma Vương

nhìn nhau, môi khẽ hé, nhưng không dám mở miệng.

Cuối cùng, vẫn là Tự Tại Thiên Ba Tuần mở lời: "Chúng ta nguyện ý cùng Lão Tổ đi." Minh Hà quay người lại: "Đã muốn đi, vậy thì đi theo đi." Nói xong, thân ảnh lóe lên, trong Huyết Hải nào còn bóng dáng Minh Hà.

Ngũ Trang Quán, Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử cũng đóng cửa lớn Ngũ Trang Quán, mang theo hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt, bay về phía Kỳ Sơn.

Tây Côn Luân, trong đôi mắt đẹp của Tây Vương Mẫu lóe lên dị sắc, mang theo đệ tử thân truyền Cửu Thiên Huyền Nữ, đi đến Kỳ Sơn!

Bờ biển Đông Hải, Nhân Tộc Tổ Địa, trong Nhân Tộc Thánh Điện.

Tam Tổ Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị, Tam Hoàng Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên, Ngũ Đế Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu, Thuấn, Vũ, Văn Thánh Thương Hiệt.

Cùng xuất Nhân Tộc Thánh Điện, ánh mắt Hiên Viên thị đặc biệt sáng ngời, toàn thân toát ra khí thế hào hùng khó tả.

"Trận tranh đấu với Thánh nhân lần này, Nhân tộc ta, cuối cùng vẫn thắng!" Phong Thần Đại Kiếp lần này, dù đã kết thúc, nhưng trong lòng các lão tổ Nhân tộc vẫn mang theo sự sợ hãi cực lớn.

Tứ Thánh hợp lực, đối phó Tiệt Giáo, nếu không phải Tiệt Giáo trong lúc mơ hồ nắm giữ được một tia sinh cơ, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí cho dù không xảy ra, nhưng bọn họ cũng có thể nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng đó.

Chương 391

Tổ Đình Tiệt Giáo diệt vong, Nhân Đạo Khí Vận bị chư Thánh chia cắt.

Thậm chí toàn bộ Nhân tộc, cũng có thể trở thành vạn vật bị chư Thánh thu hoạch Khí Vận, chơi đùa trong lòng bàn tay.

Toại Nhân thị khoát tay nói, kiên định nói: "Mọi chuyện đã qua rồi, lần này, chư Thánh không lay chuyển được căn cơ Nhân tộc ta, sau này sẽ không còn khả năng nữa, tương lai, là thời đại Nhân tộc ta hưng thịnh!" Phong Thần Đại Kiếp, không những không làm suy yếu Khí Vận Nhân tộc, trái lại còn đưa lên một đài cao hơn.

Hơn nữa, Nhân tộc bọn họ phía sau, cũng không phải không có chỗ dựa!

Thánh Sư Nhân tộc, đạo hạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cùng với Khí Vận Nhân tộc ta một mạch tương liên.

Phượng tộc Khổng Tuyên, đạo hạnh Á Thánh, Ngũ Sắc Thần Quang, thiên hạ vô địch!

Ngoài ra, trong Nhân Tộc Thánh Điện, còn có rất nhiều lão tổ Nhân tộc khác, mấy vị Chuẩn Thánh, đã tạo thành thế kiên cố không thể phá vỡ.

Toại Nhân thị khoát tay: "Đi thôi, Phong Thần lần này, thật sự là thịnh huống đầu tiên từ khi khai thiên tích địa đến nay." Hồng Hoang rộng lớn, Đại năng, không chỉ có Minh Hà, Trấn Nguyên và những người khác.

Cùng lúc đó, khắp nơi trên Hồng Hoang, không biết bao nhiêu thân ảnh bay lên, lao về phía Kỳ Sơn.

Khí tức khủng bố quấn quanh thân, áp bách hư không run rẩy, mỗi người, đều có cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Trên Kỳ Sơn, Bách Giám nét mặt trang nghiêm, bên cạnh ông, chính là Đế Tân, cùng văn võ Đại Thương.

Theo thời gian trôi qua, vô số Đại năng đều hạ xuống bốn phương Kỳ Sơn, yên lặng chờ đợi Phong Thần.

Sau Phong Thần, liền là chương mới được mở ra, thậm chí cục diện Hồng Hoang Thiên Địa, cũng sẽ xảy ra biến hóa cực lớn!

Đột nhiên, Bách Giám dường như cảm giác được điều gì, cất cao giọng nói: "Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thánh Nhân giá lâm!" Tiếng Bách Giám vừa dứt, trong khoảnh khắc, từng luồng Đạo Uẩn Thánh Nhân như tơ lụa lan tỏa bốn phía!

Hào quang vạn trượng, khí lành ngàn điều, tiên âm trận trận, điềm lành vô biên!

Chín con kim long ngũ trảo kéo theo một chiếc loan giá hoa lệ, từ phương Đông bay tới, loan giá còn chưa đến, liền có uy thánh vô cùng ập thẳng vào mặt.

Chính là Cửu Long Trầm Hương Liễn nổi danh lừng lẫy trong Tam Giới Hồng Hoang!

Trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, Nguyên Thủy tay nâng Tam Bảo Ngọc Như Ý, tướng mạo trang nghiêm, nhìn kỹ lại, lại thấy giữa hàng lông mày Nguyên Thủy, dường như ẩn chứa ý cười, nắm chắc phần thắng.

Sau Cửu Long Trầm Hương Liễn, chính là Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân sáu vị đệ tử Xiển Giáo.

Ở phía cuối cùng, đi theo là Khương Tử Nha trong bộ bạch y,

phong khinh vân đạm.

Không lâu sau khi Cửu Long Trầm Hương Liễn hạ xuống, Bách Giám lại nói: "Kim Ngao Đảo Thượng Thanh Thánh Nhân, Nga Mi Sơn, La Phù Động, Công Minh Tôn Giả giá lâm!" Theo lời Bách Giám dứt lời, ở đằng xa, xuất hiện một đám mây đen kịt.

Dẫn đầu, chính là Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh, cùng với rất nhiều đệ tử thân truyền đời thứ hai của Tiệt Giáo, Thượng Tiên Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Tam Tiêu đều có mặt.

Sau khi Thánh nhân Xiển Giáo, Tiệt Giáo đến, không lâu sau, Thái Thanh Thánh Nhân cưỡi thanh ngưu mà đến, Huyền Đô Đại Pháp Sư thị phụng ở bên cạnh.

Nữ Oa cưỡi một con hỏa phượng, từ Ba mươi ba tầng trời bay đến!

Tây Phương Chuẩn Đề Thánh Nhân, Tiếp Dẫn Thánh Nhân, thì đạp một đoàn mây vàng, chầm chậm bay tới!

Bên cạnh các Thánh nhân, Thân Công Báo trong bộ hắc y đặc biệt nổi bật.

Khiến mọi người không ngừng liếc mắt, đứng bên cạnh Thánh nhân, đây là đãi ngộ mà đệ tử thân truyền như Dược Sư cũng không có.

Sau khi chư Thánh tề tựu, Bách Giám cất cao giọng nói: "Hạo Thiên Đại Thiên Tôn giá lâm, cung nghênh Đại Thiên Tôn." Trên Ba mươi ba tầng trời, Hạo Thiên cùng Dao Trì hai người hiện thân, chỉ trong chốc lát, liền đến Kỳ Sơn.

Sau khi gật đầu ra hiệu với bảy Thánh, liền ngồi xuống một bên.

Nét mặt tuy bình thản, nhưng Triệu Công Minh vẫn phát hiện ra một tia kích động được Hạo Thiên ẩn giấu rất tốt!

Nghĩ lại cũng phải, từ Thiên Đế bù nhìn, đến Đại Thiên Tôn Hồng Hoang, đổi lại là ai cũng phải kích động!

Thấy mọi người đã đến gần đủ, Bách Giám cất cao giọng nói: "Chư Thánh tề tựu, Phong Thần bắt đầu!" Bách Giám nói xong, Khương Tử Nha bên cạnh Nguyên Thủy, Thân Công Báo bên cạnh Tiếp Dẫn, cùng nhau bước ra, đi đến bên Phong Thần Đài, phía sau, mỗi người đều xuất hiện một con Phi Hùng sống động như thật!

Từng luồng khí huyền diệu từ Phi Hùng tỏa ra, cùng với lực lượng Thiên Đạo vô hình tương hỗ dẫn dắt, kích động lên từng trận Đạo Uẩn!

Thái Thanh phất tay, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên xuất hiện trong lòng bàn tay, từ từ nói: "Thân Công Báo, Khương Tử Nha, đều là người có Phi Hùng trợ lực, có tư cách sắc phong chư thần.

Phong Thần lần này không biết do ai trong hai vị tiến hành?" Nguyên Thủy đương nhiên không nhường nhịn, đứng ra, thản nhiên nói: "Tử Nha, là đệ tử Huyền Môn của ta, lại có Phi Hùng hộ thân, có thể sắc phong chư thần!" Trên Kỳ Sơn, vô số Đại năng đứng xem nhìn nhau, trong lòng không khỏi thầm khen ngợi, chuẩn bị xem một vở kịch hay.

Xiển Giáo và Tây Phương Giáo vốn không mấy hòa thuận, ngày thường gặp nhau đều châm chọc vài tiếng.

Huống hồ nay là Phong Thần, liên quan đến cục diện biến đổi của cả Tam Giới, bọn họ không tin, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh vốn luôn so đo tính toán, thích đến phương Đông thu hoạch lợi lộc lại cam tâm tình nguyện nhượng bộ?

Hơn nữa, bên cạnh còn có Nhân Giáo, Tiệt Giáo nữa chứ, đặc biệt là Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo là người thắng cuộc trong Đại Kiếp lần này, nếu không ra tay tranh đoạt thì thật không hợp lẽ.

Xét tổng thể, có động thủ hay không là một chuyện, nhưng ít nhất cũng phải đấu khẩu một phen.

Xem Thánh nhân cao cao tại thượng đấu khẩu, chúng Đại năng tự nhiên rất hứng thú.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Tây Phương nhị Thánh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy vậy, chỉ khẽ cười, rồi nói: "Sư huynh Nguyên Thủy nói đúng, đệ tử Công Báo của chúng ta, tuy cũng là đệ tử thân truyền Tây Phương, nhưng xét về tuổi tác, xét về năm tháng tu hành, rốt cuộc vẫn không bằng Tử Nha, Phong Thần lần này, do Tử Nha tiến hành là thích hợp nhất." Chuẩn Đề vừa dứt lời, cả Kỳ Sơn đã hoàn toàn tĩnh lặng.

Mọi người khó tin nhìn Chuẩn Đề, kinh ngạc đến cực điểm.

Tính cách Chuẩn Đề ai trong Hồng Hoang rộng lớn mà chẳng biết, có thể nói ra lời này, nếu không phải mọi người biết Chuẩn Đề là Thiên Đạo Thánh Nhân, thật sự sẽ nghi ngờ liệu hắn có bị đoạt xá hay không.

Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh nhìn nhau cười một tiếng, rồi lại thả lỏng.

Xem ra từ sớm trước khi Phong Thần trên Kỳ Sơn bắt đầu, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Tam Thánh đã thương nghị qua rồi, cũng khó trách hôm nay lại có biểu hiện như vậy.

Bất quá, bất kể bọn họ thương lượng thế nào, dù có thương lượng ra điều gì đi nữa, kết quả Phong Thần lần này cũng đã định, sẽ không thay đổi.

Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh là người ngoài cuộc,

nhưng toàn bộ Nhân tộc, lại vẫn bị che mắt.

Hiên Viên thị lén lút đến gần Triệu Công Minh, chắp tay thấp giọng nói: "Thánh Sư, Phong Thần lần này, Lục Ngự tôn vị cũng ở trong đó, Khương Tử Nha là người Xiển Giáo, nếu lúc Phong Thần thiên vị Xiển Giáo, vậy thì…" Hiên Viên thị chưa nói hết, nhưng sự lo lắng trong lời nói đã không cần nói cũng tự hiểu.

Triệu Công Minh nhẹ nhàng phất tay, cười nói: "Nhân Hoàng đa lo rồi, Khương Tử Nha dẫu là người Xiển Giáo, nhưng ta cũng tin tưởng hắn sẽ công bằng chấp pháp, công chính phong thần." "Thánh Sư." Hiên Viên thị còn muốn mở lời, nhưng bị Triệu Công Minh phất tay ngăn lại.

Hiên Viên thị đành nuốt một hơi khí, quay về trận doanh Nhân tộc.

Trong trận doanh Nhân tộc, Tam Tổ, Tam Hoàng, Ngũ Đế… thấy Hiên Viên thị quay về, vội vàng lo lắng thấp giọng nói: "Thánh Sư nói sao, thật sự để Khương Tử Nha kia phong thần sao?" Hiên Viên thị nói: "Phong Thần lần này, Thánh Sư dường như không biết có liên quan lớn đến mức nào, cũng không hề ngăn cản ý tưởng của Khương Tử Nha kia, như vậy, nếu thật sự để môn nhân Xiển Giáo đắc thủ, thì thật sự không ổn chút nào." Lục Ngự tôn vị, tùy tiện chọn ra một vị, đối với sinh linh Tam Giới, đều có quyền cai quản to lớn.

Chương 392

Nếu ôm lòng ác niệm, tùy tiện động ngón tay một chút, đều có thể gây ra tổn thương cực lớn cho vô số Nhân tộc.

Toại Nhân thị nghe xong, trong lòng đột nhiên chấn động, đoán ra được điều gì đó, rất nhanh, ông ta trầm ngâm nói: "Thánh Sư sẽ không vô cớ hành động, trong lòng nhất định có đối sách, chúng ta cứ tĩnh xem sự biến đi." Hiên Viên thị và những người khác nghe vậy, cũng đành chịu, không phải bọn họ không tin Thánh Sư, mà là nhìn dáng vẻ của Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn kia thật sự quá chướng mắt, kẻ thất bại, thì nên có giác ngộ của kẻ thất bại.

Thấy không ai mở lời ngăn cản, Triệu Công Minh khẽ cười nói: "Sư thúc Chuẩn Đề, Sư thúc Tiếp Dẫn, Công Báo cũng là đệ tử thân truyền Tây Phương đó, hai vị Sư thúc thật sự để một cơ hội tốt như vậy nhường cho Xiển Giáo sao?" Nguyên Thủy thản nhiên liếc Triệu Công Minh một cái, khẽ hừ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh nở một nụ cười quen thuộc với Triệu Công Minh: "Tây Phương ta và Xiển Giáo, đều là Đại Giáo Huyền Môn, hợp lý nên có khí độ, Phong Thần mà thôi, ai tiến hành cũng như nhau, không cần Sư điệt phải bận tâm." Triệu Công Minh tiếp tục cười nói: "Nói hay lắm, đều là Đại Giáo Huyền Môn, đương nhiên không phân biệt gì, nhưng trước đó trong Tru Tiên Kiếm Trận, Sư thúc Chuẩn Đề đã vẫn lạc dưới Hồng Mông Lượng Thiên Xích của ta, cũng không thấy Sư bá Nguyên Thủy nghĩa phẫn điền ưng, muốn báo thù cho Sư thúc a." Giết người tru tâm, không gì hơn thế, Chuẩn Đề mặt dày như núi, thái sơn sập trước mặt cũng không biến sắc, giờ đây sắc mặt lập tức đỏ bừng.

Thân là Thánh nhân vạn kiếp bất diệt, từ trước đến nay luôn cao cao tại thượng trước mặt các Đại năng Hồng Hoang.

Nhưng lúc này, bị Triệu Công Minh nhắc thẳng đến vết thương cũ về việc vẫn lạc trong Tru Tiên Kiếm Trận, không khác gì tát mạnh hai cái vào mặt Chuẩn Đề trước mặt vạn vạn sinh linh và Đại năng Hồng Hoang.

"Triệu Công Minh!" Chuẩn Đề hiển nhiên đã động chân hỏa, phía sau, hư ảnh Thất Diệu Bảo Thụ, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc ẩn hiện, một cỗ thánh uy cuồn cuộn hùng vĩ tỉnh lại.

Mặc dù chưa thực sự bộc phát ra, nhưng vẫn tạo thành áp lực cực lớn cho vô số Đại năng có mặt.

Một số tu sĩ "cẩu đạo" nhát gan, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, hoảng loạn rời đi.

Trên Kỳ Sơn, bầu không khí quá đỗi vi diệu, một chút sơ sẩy cũng có thể châm ngòi đại chiến.

Mà đại chiến giữa Thánh nhân, dù chỉ là một tia dư ba không đáng kể, cũng có thể khiến bọn họ phấn thân toái cốt.

Đối với Đại La Kim Tiên, và các Đại năng trên cảnh giới Đại La Kim Tiên, thì thầm tế xuất linh bảo, chỉ cần thấy thời cơ không ổn, liền tế xuất linh bảo hộ thân.

"Sư đệ Chuẩn Đề, thực sự cho rằng đệ tử của ta dễ bị bắt nạt sao?" Mặc dù biết Triệu Công Minh đã không còn sợ hãi Chuẩn Đề, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ vẫn hoàn toàn thể hiện phong thái của một Sư tôn bao che đệ tử của mình.

Phía sau, Tru Tiên Tứ Kiếm không biết từ lúc nào đã bay lên, từng luồng Tru Tiên Kiếm Khí lan tỏa phía sau, khiến người ta rợn người.

Thái Thanh thấy tình hình không ổn, lạnh lùng nói: "Các ngươi lẽ

nào đã quên lời giáo huấn của Lão Sư, lẽ nào đã quên Vẫn Thánh Đan trong tay Lão Sư sao?" Lời của Thái Thanh vừa dứt, Chuẩn Đề, Thông Thiên Giáo Chủ mới chịu ngừng lại, Khương Tử Nha, như mong muốn, chủ trì Phong Thần.

Khương Tử Nha cung kính đi đến bên cạnh Thái Thanh, đón lấy Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên.

Nhìn những cái tên chi chít trên Phong Thần Bảng, khóe miệng Khương Tử Nha khẽ nhếch lên.

Hắn bước đến trung tâm Phong Thần Đài, cất cao giọng nói: "Ta Khương Tử Nha, đệ tử thân truyền thứ mười ba của Ngọc Thanh Thánh Nhân Xiển Giáo, hôm nay trên Phong Thần Đài, sắc phong chư thần." "Ầm!" Trên trời cao có tiếng sấm vang lên, Thiên Đạo đã hồi đáp lời của Khương Tử Nha, Thiên Đạo Chi Lực biến hóa dũng động, lại đột nhiên từ Cửu Thiên giáng xuống, hóa thành một cột sáng bảy màu, bao trùm Khương Tử Nha bên trong.

Đây chính là Thiên Đạo Chi Lực hộ trì, cũng đại biểu cho việc Phong Thần một khi đã bắt đầu, tuyệt đối không thể bị gián đoạn, dù chư Thánh cùng nhau ra tay, cũng không thể can thiệp vào Phong Thần.

Khương Tử Nha nâng Phong Thần Bảng lên, nét mặt phong khinh vân đạm, cất cao giọng nói: "Nay phụng pháp chỉ sắc mệnh của Đạo Tổ, Tử Nha may mắn chủ trì Phong Thần.

Phong Thần lần này, liên lụy rất lớn, đệ tử Tứ Giáo đều nhập kiếp.

Trong đó có trung thần nghĩa sĩ được lên bảng, có người không thành Tiên Đạo mà thành Thần Đạo, mỗi người có sâu cạn dày mỏng, duyên phận khác nhau, nên thần có tôn ti, chức có trước sau, tiên thần cũng chia làm ba đẳng cấp.

Trong đó, căn nguyên sâu dày thì thành Tiên Đạo, căn nguyên thứ yếu thì thành Thần Đạo, căn nguyên nông cạn thì thành Nhân Đạo, đây là Thiên số, Thánh nhân cũng không thể can thiệp vào trong đó." Theo lời Khương Tử Nha mở miệng, từng chữ từng chữ được niệm ra, trên Cửu Thiên, lại vang lên vô cùng sấm sét.

Từng đám tiên vân lớn từ bốn phương tám hướng bao phủ tới, tiếng sấm ầm ầm vang lên, lấy Kỳ Sơn làm trung tâm, truyền bá về bốn phương tám hướng, lọt vào tai mỗi sinh linh trong Tam Giới.

Hạo Thiên nghe tiếng lôi âm không ngừng truyền đến bên tai, trong lòng hơi căng thẳng, chỉ còn một bước, thật sự chỉ còn một bước nữa, sau Phong Thần, liền là thời đại Thiên Đình mới của hắn.

Chư Thánh đồng thời nheo mắt lại, trong đôi mắt đen nhánh như có điều suy nghĩ, ẩn chứa sự mong đợi!

Kỳ Sơn, trung tâm Phong Thần Đài, Khương Tử Nha lớn tiếng quát: "Bách Giám đâu?" Bách Giám ứng tiếng bước ra: "Bách Giám có mặt." Trong khoảnh khắc, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Bách Giám, thấy Bách Giám không hề có chút tu vi nào trên người, lại ở trạng thái nguyên thần hồn phách, không khỏi sinh ra nghi hoặc, thì thầm bàn tán: "Bách Giám là ai, lại là người đầu tiên được phong thần?" Chúng Đại năng nhìn hồi lâu, lại không thấy Bách Giám có chỗ nào đặc biệt.

Chỉ là một phàm nhân bình thường mà thôi, cùng lắm là căn cốt tốt hơn một chút.

Trong trận doanh Nhân tộc, Nhân Hoàng Hiên Viên thị có chút kích động nắm chặt tay vịn trên ghế ngồi: "Bách Giám, năm xưa là đại tướng dưới trướng ta!" Năm xưa Bách Giám, là chiến tướng đắc lực dưới trướng Hiên Viên thị, đáng tiếc trong trận chiến Trục Lộc, vẫn lạc dưới tay Cửu Lê bộ lạc, khiến Hiên Viên thị đau lòng vô cùng.

Giờ đây, Bách Giám đã vẫn lạc vô số vạn năm cũng có cơ hội phong thần, khiến Hiên Viên thị một nút thắt trong lòng được gỡ bỏ.

Trên Phong Thần Đài, Khương Tử Nha trịnh trọng nói: "Ngươi Bách Giám là Tiên Phong Đại Soái dưới trướng Nhân Hoàng Hiên Viên năm xưa, chinh phạt Xi Vưu, lập đại công, không may vẫn lạc trong trận Trục Lộc, hi sinh thân mình báo quốc, lòng trung thành đáng khen.

Nay trên Phong Thần Đài sắc phong chư thần, đặc biệt ban cho bảo lục, an ủi linh hồn trung thành của ngươi.

Nay sắc phong ngươi làm thủ lĩnh Tam Giới Bát Bộ Tam Bách Lục Thập Ngũ vị Thanh Phúc Chính Thần chức, ngươi hãy ghi nhớ!" Tiếng Khương Tử Nha vừa dứt, trên Cửu Thiên, một tia Thiên Đạo Chi Lực huyền diệu giáng xuống, gia trì lên Bách Giám.

Bách Giám vốn là linh hồn thể, cả người trong khoảnh khắc từ hư ảo hóa thành thực chất, khí tức toàn thân đại biến, khí tức Thần Đạo không ngừng lưu chuyển quanh thân.

Cùng với thân thể khôi ngô của Bách Giám, uy phong lẫm lẫm, không giống Thanh Phúc Chính Thần, ngược lại càng giống một vị Chiến Thần công vô bất khắc, chiến vô bất thắng.

"Thanh Phúc Chính Thần." Nguyên Thủy nhíu mày, không quá để tâm, chỉ là một Bách Giám, một Thanh Phúc Chính Thần, chức quan phẩm thấp mà thôi, căn bản không đáng kể gì.

Chỉ cần mấy tôn vị Đại Đế kia nằm trong tay Xiển Giáo hắn, thì kẻ thắng cuộc cuối cùng trong lượng kiếp này, vẫn là Xiển Giáo hắn.

Khóe miệng Nguyên Thủy nhếch lên một nụ cười lạnh, vô tình liếc nhìn trận doanh Tiệt Giáo, sau đó yên lặng xem Khương Tử Nha tiếp tục Phong Thần.

Sau khi sắc phong, Bách Giám không nói không rằng, đi đến một bên, yên lặng chờ đợi.

Khương Tử Nha tay cầm Phong Thần Bảng, tiếp tục cất cao giọng nói: "Thái Sư Đại Thương, Văn Trọng đâu?

Võ Thành Vương Đại Thương, Hoàng Phi Hổ đâu?

Thừa Tướng Đại Thương, Tỷ Can đâu!" Khương Tử Nha liên tục gọi ba người, từng chữ ngân vang, giọng nói kiên nghị truyền khắp Kỳ Sơn.

"Chúng ta có mặt." Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ, Tỷ Can cùng nhau bước ra, chắp tay nói.

Khương Tử Nha nói: "Thái Sư Văn Trọng, nguyên lão ba triều của Đại Thương, lập được chiến công hiển hách cho Đại Thương, từng viễn chinh Bắc Hải, phá Viên Phúc Thông, công nhập Tây Kỳ, bắt Bá Ấp Khảo, sắc phong ngài làm thủ lĩnh Lôi Bộ Thiên Đình, Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn, tổng bộ Thần Tiêu Ngọc Thanh Phủ, dưới quyền thiết lập Tam Tỉnh Cửu Ty, ba mươi sáu Nội Viện Trung Ty, Đông Tây Hoa Đài…" "Võ Thành Vương Đại Thương Hoàng Phi Hổ, tổng chưởng thiên hạ binh mã, chiến vô bất thắng, công vô bất khắc, là kim châm định hải của Đại Thương, nay sắc phong ngài làm thủ lĩnh Ngũ Nhạc, Đông Sơn Thái Sơn Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế, tổng quản cát hung họa phúc thiên địa nhân gian, đồng thời chấp chưởng U Minh Địa Phủ Thập Bát Trọng Địa Ngục, phàm là mọi sự sinh tử chuyển hóa của người, thần, tiên, quỷ, đều từ Đông Sơn kiểm tra, mới được thi hành." "Thừa Tướng Đại Thương Tỷ Can, trung tâm cảnh cảnh, gián ngôn có phương pháp, khiến chính trị Đại Thương thanh minh, trăm quan trong sạch, sắc phong ngài làm Văn Khúc Tinh Quân Thiên Đình, chủ quản văn vận và khảo thí Tam Giới, có văn khí hộ thể, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm." Khương

Tử Nha một hơi phong ba vị thần, rất nhanh, trên Cửu Thiên, tiếng sấm cuồn cuộn vang lên, ba đạo Thiên Đạo Chi Lực huyền diệu vô thượng giáng xuống, dung nhập vào cơ thể ba người Tỷ Can, Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ.

Trong khoảnh khắc, khí tức toàn thân ba người đại biến, cử chỉ nhấc tay nhấc chân đều tràn đầy uy nghiêm vô thượng!

Phong Thần, tuy phong là Thần Đạo, nhưng không phải chỉ có thể phong người trên Phong Thần Bảng.

Người chưa vẫn lạc, người chưa lên bảng, cũng đều có thể sắc phong.

Mặc dù sắc phong đều là Thần Đạo, nhưng sự khác biệt trong đó, đơn giản là sự chênh lệch giữa trời và đất.

Thứ nhất, tu sĩ nguyên thần đã lên Phong Thần Bảng, sau khi phong thần, sẽ tự động chuyên tu Thần Đạo.

Còn tu sĩ chưa vẫn lạc, sau khi bị sắc phong, thì vẫn là Tiên Đạo tu sĩ.

Đừng nhìn thấy giữa đó chỉ là một chữ khác biệt, nhưng sự chênh lệch lớn đến mức đủ để khiến người ta phải trố mắt líu lưỡi.

Mặc dù tu sĩ Thần Đạo có thể trường sinh bất tử, bất hủ vĩnh hằng, nhưng lại mất đi một thứ mà tu sĩ coi trọng nhất, đó chính là tự do.

Chương 393

Người tu Thần Đạo, sẽ bị ràng buộc cực lớn, thứ nhất, chính là Thiên Quy, thứ hai, chính là pháp chỉ, chiếu lệnh của Đại Thiên Tôn, thứ ba, chính là trách nhiệm của chức vị bản thân.

Còn người tu Tiên Đạo, tu Bản Ngã duy nhất, một khi chứng đạo Kim Tiên, liền có thể Ngũ Khí Triều Nguyên, Nguyên Thần câu liên Cửu Thiên Thập Địa, Kim ý bất hủ, trong Tam Giới vĩnh hằng tự tại, đây là đại tự do, nên tu sĩ bình thường đều hướng về Tiên Đạo chứ không phải Thần Đạo.

Mặc dù sau khi bị phong thần, đại thể vẫn phải tuân thủ quy tắc Thiên Đình, nhưng trên thực tế, lại mạnh hơn nhiều so với những người nguyên thần đã lên Phong Thần Bảng rồi lại phong thần.

Lúc này, mọi người xung quanh thấy Khương Tử Nha một hơi phong ra một vị Thiên Tôn, một vị Tinh Quân, một vị Đại Đế, sắc mặt đều không khỏi biến đổi!

Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ, Tỷ Can, đều là người Đại Thương, Khương Tử Nha sao lại sắc phong những chức thần cấp bậc cao như vậy?

Trận doanh Tiệt Giáo, khóe miệng Triệu Công Minh khẽ nhếch lên, đưa cho Thông Thiên Giáo Chủ một ánh mắt yên tâm, Thông Thiên Giáo Chủ cũng mỉm cười đáp lại!

Trận doanh Nhân tộc, khóe miệng Đế Tân nhếch lên, lộ ra một nụ cười thâm thúy, trong lòng thầm giơ ngón cái, vẫn là lão sư của mình a!

Có thể chơi đùa Thánh nhân trong lòng bàn tay, trong thiên hạ trừ lão sư ra, ai còn làm được?

Thậm chí Đế Tân đã có thể dự kiến, sau Phong Thần, dáng vẻ Thánh nhân tức giận đến mức hư hỏng!

Trận doanh Xiển Giáo, các vị Kim Tiên nhìn nhau, sắc mặt khó coi, cái này… Tử Nha sao không phong thần theo những gì đã chuẩn bị trước đó!

Trong kế hoạch ban đầu, Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ, Tỷ Can, đều là những thần vị không đáng kể, căn bản không liên quan đến Đại Đế, Thiên Tôn.

Nam Cực Tiên Ông trầm ngâm nói: "Hoặc là, hoặc là Tử Nha muốn gây tê liệt đối thủ, sau đó lại giáng cho bọn họ một đòn mạnh?" "Gây tê liệt đối thủ?" "Đã đứng trên Phong Thần Đài, có Thiên Đạo Chi Lực vô thượng phù hộ rồi, còn cần gây tê liệt sao?" Trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, sắc mặt Nguyên Thủy lập tức âm trầm xuống, trong lòng có một dự cảm không lành đang lan tràn như thủy triều!

Trên Phong Thần Đài, Khương Tử Nha tay cầm Phong Thần Bảng tiếp tục Phong Thần: "Sắc phong Hàn Vinh, làm Nam Nhạc Hành Sơn Tư Thiên Chiêu Thánh Đại Đế!" "Sắc phong Hoàng Cổn, làm Trung Nhạc Tung Sơn Trung Thiên Sùng Thánh Đại Đế!" "Sắc phong Từ Phương, làm Tây Nhạc Hoa Sơn Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế!" "Sắc phong Trương Quế Phương, làm Bắc Nhạc Hằng Sơn An Thiên Huyền Thánh Đại Đế!" Khương Tử Nha một hơi lại sắc phong bốn vị Đại Đế, những người được sắc phong đều là những tướng quân lập được công lao hiển hách trong chiến tranh Đại Thương – Tây Kỳ.

Sắc mặt Nguyên Thủy càng thêm khó coi, hai vị Giáo Chủ Tây Phương cũng sắc mặt âm trầm liếc nhìn Nguyên Thủy!

Rõ ràng trước đó ở Côn Luân Sơn, mọi người đều đã thương nghị xong xuôi, tại sao không làm theo những gì đã thương nghị, mà lại

dồn dập sắc phong những chức thần tốt đẹp này cho Đại Thương.

Nếu không phải Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn biết Xiển Giáo và Tiệt Giáo đã nước lửa không dung, e rằng sẽ nghĩ mình bị tính kế rồi.

Hiện tại sở dĩ vẫn có thể giữ bình tĩnh, là vì Lục Ngự Đại Đế tôn vị vẫn chưa được sắc phong!

Đó mới là vị trí Đại Đế thực sự, chỉ cần đạt được, những chức thần hiện tại được sắc phong, vẫn phải chịu sự quản hạt của bọn họ!

Còn Hạo Thiên, thì ở một bên phong khinh vân đạm mà quan sát.

Thần Đạo hay Tiên Đạo đối với hắn mà nói, sự phân biệt thực ra không lớn đến vậy, dù sao cũng là một phần sức mạnh cấu thành Thiên Đình.

Chiếu lệnh của Đại Thiên Tôn vừa ra, bất kể là tu sĩ Thần Đạo hay Tiên Đạo, đều phải tuân mệnh.

Có một nhóm trợ thủ thực lực xuất chúng như vậy, Hạo Thiên liền có thể từng bước đưa tay đến mỗi tấc đất trong Tam Giới, khống chế Tam Giới.

Sau khi sắc phong xong những người trong trận doanh Đại Thương, Khương Tử Nha nhìn về phía trận doanh Tây Kỳ.

Trận doanh Tây Kỳ, người không nhiều, Bá Ấp Khảo, Cơ Phát, đã hồn phi phách tán, chân linh tan rã, không còn tồn tại trên thế gian.

Nên chỉ có Cơ Xương, Nam Cung Thích, Tán Nghi Sinh và vài người khác.

Khương Tử Nha lớn tiếng niệm: "Sắc phong Tán Nghi Sinh, làm Đại Tổng Quản phủ Văn Khúc Tinh Quân!" "Sắc phong Cơ Xương, làm Tảo Bả Tinh!" "Sắc phong Nam Cung Thích, làm Thiên Binh Thiên Đình!" Một loạt sắc phong này, khiến tất cả mọi người đều trố

mắt líu lưỡi, thậm chí có một số tu sĩ, không nhịn được bật cười.

Tảo Bả Tinh, Đại Tổng Quản, Thiên Binh Thiên Đình, đây đều là những chức thần gì a!

Những tu sĩ chỉ cần tu hành ra được chút thành tựu, e rằng cũng không nguyện ý đảm nhiệm.

Khương Tử Nha không ngừng nghỉ, tiếp tục bắt đầu sắc phong các Chân Tiên của Tiệt Giáo.

"Sắc phong, Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo, làm Thập Thiên Quân Hộ Pháp Lôi Bộ!" "Sắc phong, Tứ Thánh Cửu Long Đảo, làm Tứ Thiên Quân Hộ Pháp Đấu Bộ!" "Sắc phong La Tuyên, làm Nam Phương Tam Khí Hỏa Đức Tinh Quân Chính Thần!" "Sắc phong Lữ Nhạc, làm Hạo Thiên Đại Đế thống lĩnh Ôn Hoàng!" "Sắc phong Trần Đường Quan Tổng Binh Lý Tịnh, làm Thác Tháp Lý Thiên Vương!" "Sắc phong Na Tra, Tam Đàn Hải Hội Đại Thần, nhục thân thành Thánh!" "Sắc phong Dương Tiễn, Thanh Nguyên Diệu Đạo Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân, nhục thân thành Thánh!" "Sắc phong Lôi Chấn Tử, làm Chiến Thần Đấu Bộ, nhục thân thành Thánh!" Sau khi phong xong đệ tử Tiệt Giáo, trên Kỳ Sơn, chúng Đại năng đã là một mảnh ồn ào!

Xét những Chân Thần Tiệt Giáo được Khương Tử Nha phong, không có một thần chức nào là kém.

Hiện tại, bọn họ thật sự không rõ Khương Tử Nha rốt cuộc là đệ tử thân truyền Xiển Giáo, hay là người Tiệt Giáo nữa.

Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, trong bóng tối đánh ra một đạo pháp lực, muốn nhắc nhở Khương Tử Nha đừng đùa quá trớn.

Nhưng đạo pháp lực Thánh nhân kia, lại bị bình chướng bên ngoài Khương Tử Nha ngăn cản!

Có Thiên Đạo Chi Lực vô thượng hộ thể, cho dù là Thánh nhân Nguyên Thủy ra tay, cũng không thể can thiệp.

Ánh mắt Khương Tử Nha lúc này mới đặt lên các Chân nhân Xiển Giáo, mỉm cười nhìn bọn họ.

Những Kim Tiên Xiển Giáo kia không hiểu sao cảm thấy một luồng hàn khí xâm nhập cơ thể, như thể sắp có chuyện gì đó không hay xảy ra.

"Sắc phong Linh Bảo Đại Pháp Sư, làm Tang Môn Tinh Quân Thiên Đình!" "Sắc phong Đạo Hạnh Chân Nhân, làm Điếu Khách Tinh Quân Thiên Đình!" "Sắc phong Hoàng Long Chân Nhân, làm Quyển Thiệt Tinh Quân!" "Sắc phong Thanh Hư Đạo Nhân, làm Câu Giảo Tinh Quân!" Một loạt sắc phong này, đều là chức Tinh Quân, có thể coi là chức thần không tệ, nhưng hàm ý trong đó, lại khiến sắc mặt Nguyên Thủy tái mét!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không hiểu sao bật cười, Khương Tử Nha này bị làm sao vậy!

Sao lại đem toàn bộ những chức vị không tốt đổ cho Xiển Giáo!

Nguyên Thủy lão già này coi trọng thể diện nhất, một loạt sắc phong này hạ xuống, không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Nhưng rất nhanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã không cười nổi nữa, bởi vì Khương Tử Nha phong thần, đã đến trận doanh Tây Phương!

"Sắc phong, đại đệ tử Tây Phương Dược Sư, làm Táo Vương Gia!" "Sắc phong, nhị đệ tử Tây Phương Di Lặc, làm Dạ Du Thần!" "Sắc phong, tam đệ tử Tây Phương Đại Thế Chí, làm Nhật Du Thần!" Một loạt sắc phong này hạ xuống, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hoàn toàn ngây người.

Không phải đã thương nghị xong, để Dược Sư, Di Lặc đảm

nhiệm chức vị Lục Ngự Đại Đế sao, đến cuối cùng sao lại thế này!

Hai người khí thế hung hăng nhìn Nguyên Thủy, muốn Nguyên Thủy đưa ra lời giải thích.

Nhưng Nguyên Thủy chỉ âm trầm mặt, không hề đáp lại.

Trong lòng hắn còn bất giải hơn cả Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, rõ ràng trước đó ở Ngọc Hư Cung đã phân phó rất kỹ, sao lại ra nông nỗi này.

Triệu Công Minh cười lên tiếng: "Sư thúc Chuẩn Đề, trận chiến Tru Tiên Kiếm Trận, Xiển, Tây Phương, hợp lực đối phó Tiệt Giáo ta.

Xem ra, quan hệ Xiển, Tây Phương hẳn là không tệ.

Nhưng nay xem ra, Sư điệt Tử Nha dường như không mấy thân thiện với Tây Phương a.

Táo Vương Gia, Nhật Dạ Du Thần, đây đều là những chức thần gì, cũng có mặt mũi mà mang ra sao?" Sắc mặt Chuẩn Đề lập tức tối sầm, lạnh lùng nhìn Triệu Công Minh, hận không thể thiên đao vạn quả Triệu Công Minh.

Lục Nhĩ cười nói: "Lão sư, người đừng quên, trong Lục Ngự vẫn còn bốn vị trí Đại Đế chưa quy vị.

Chương 394

Những tôn vị này, chắc chắn là Sư đệ Tử Nha để dành cho Sư thúc tổ bọn họ." Triệu Công Minh vỗ trán: "Ta sao lại quên còn có Lục Ngự tôn vị!

Sư thúc Chuẩn Đề đừng vội tức giận, chức thần tốt còn ở phía sau." Chuẩn Đề tức giận đến mức mặt tái xanh, thân thể run rẩy, dứt khoát phất tay áo, quay người đi.

Trong lòng thầm nghĩ: Đợi sắc phong xong Tứ Ngự tôn vị, hắn muốn xem Triệu Công Minh còn cười nổi nữa không.

"Phụt!" Minh Hà đột nhiên cười, thú vị, thật sự có chút thú vị.

Thánh nhân chịu thiệt, lại còn chịu thiệt trước mặt nhiều Đại năng Hồng Hoang như vậy, quá thú vị.

Tế bào não của Nguyên Thủy cấp tốc bùng cháy, đột nhiên, hắn nghĩ đến điều gì đó!

Khó tin nhìn Thông Thiên, trong lòng xuất hiện một suy đoán cực lớn!

Chẳng lẽ, Khương Tử Nha cũng là người Tiệt Giáo?

Không, tuyệt đối không thể nào, Khương Tử Nha là do hắn tự mình kiểm tra, tuyệt không có thủ đoạn của Tiệt Giáo!

Nhưng nếu Khương Tử Nha không có vấn đề, lại không khớp với những gì thể hiện trong Phong Thần hôm nay… Trong nhất thời, trong đầu Nguyên Thủy đầy hỗn loạn.

Khương Tử Nha tiếp tục Phong Thần, rất nhanh, liền đến lượt bốn vị trí Đại Đế trong Lục Ngự.

Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.

Bốn vị Đại Đế này, cùng với Hạo Thiên Đại Đế, thống ngự Tam Giới, chính là chức thần cấp cao nhất danh xứng với thực!

Không thuộc về quy tắc, mà là người tạo ra quy tắc, là Đại Đế phái thực quyền thực sự, được tôn sùng vô hạn.

Mặc dù trên danh nghĩa, cũng chịu sự quản hạt của Hạo Thiên, nhưng theo một nghĩa nào đó, vị thế thực sự ngang hàng với Hạo Thiên.

Khương Tử Nha nét mặt nghiêm nghị, phất Đả Thần Tiên, trên Phong Thần Đài, đột nhiên vang lên một tiếng sấm!

"Sắc phong đệ tử thân truyền Tiệt Giáo Kim Linh Thánh Mẫu, làm Trung Ương Tử Vi Bắc Cực Đại Đế, Chúng Tinh Chi Chủ, Vạn Tượng Tông Sư, thống ngự Bắc Cực Tứ Thánh, Thượng Thanh Thập Nhất Đại Diệu Tinh Quân, Bắc Đẩu Thất Nguyên, Tam Đài Tinh Quân, Nam Đẩu Lục Ty, Vân Thiên Nhị Thập Bát Tú, chấp chưởng Thiên Kinh Địa Vĩ, thống suất Phổ Thiên Tinh Đấu, tiết chế quỷ thần cùng lôi đình!" "Ong ong!" Sắc phong tôn vị Đại Đế vô thượng, thậm chí khiến Phong Thần Bảng chấn động!

Thiên Đạo Chi Lực đậm đặc gần như hóa thành thực chất, đột nhiên từ mây giông trên Kỳ Sơn giáng xuống, rơi trên Phong Thần Bảng.

Thiên Đạo Chi Lực không ngừng dũng động, Kim Linh Thánh Mẫu từ trận doanh Tiệt Giáo bước ra, quanh thân có vạn tinh tiên quang lưu chuyển, thánh khiết mà cao không thể với tới, tỏa ra uy nghiêm vô thượng khó tả!

Với thân phận nữ tử, đảm nhiệm chức vị Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, có thể nói là chưa từng có tiền lệ!

Nguyên Thủy lúc này không thể nhịn được nữa, Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay bùng phát vô lượng quang mang, lớn tiếng quát: "Tử Nha, ngươi đang làm gì!" Trong mắt Nguyên Thủy, tỏa ra vô cùng lạnh lẽo.

Các chức thần khác thì còn đỡ, nhưng bốn vị trí Tứ Ngự Đại Đế, nhất định phải nằm trong tay bọn họ!

Tây Phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng đột nhiên đứng dậy, lạnh lẽo lưu chuyển, thánh uy cuồn cuộn.

"Khương Tử Nha, ngươi đừng quên, ngươi là đệ tử Xiển Giáo, phải tuân theo ý chí của Thánh nhân mà hành động, sao có thể hồ đồ tự quyết?" Trong Phong Thần Đài, Khương Tử Nha khẽ cười, không tiếp tục Phong Thần nữa, mà chắp tay hành lễ với Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nét mặt mỉm cười nói: "Chư vị Thánh nhân, ta Khương Tử Nha, là đệ tử thân truyền đời thứ ba của Tiệt Giáo, khi nào lại trở thành đệ tử Xiển Giáo của các ngươi rồi?" Lời này vừa thốt ra, đã châm ngòi một trận phong bạo cực lớn trên toàn bộ Kỳ Sơn!

"Cái gì, Khương Tử Nha không phải môn nhân Xiển Giáo, mà là đệ tử Tiệt Giáo sao?" "Cái này… cái này sao có thể!" "Hừm, hóa ra Khương Tử Nha là đệ tử Tiệt Giáo, khó trách nhiều chức thần đỉnh cấp như vậy, đều được sắc phong cho Tiệt Giáo!" "Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba vị Thánh nhân lại không hề hay biết, chẳng phải nói, Tiệt Giáo đã chơi đùa Thánh nhân trong lòng bàn tay sao." Vô số Đại năng sắc mặt đều biến đổi, chơi đùa Thánh nhân trong lòng bàn tay, đây là thủ đoạn gì, đơn giản là điều mà bọn họ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ngay lúc này, bên cạnh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh, trên người Thân Công Báo, đột nhiên có Thánh nhân chi lực lưu chuyển, ý niệm vừa động, lại bay về phía trận doanh Tiệt Giáo.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đại kinh thất sắc: "Công Báo ngươi!" Nhị Thánh nói xong, trừng mắt nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh: "Thông Thiên, Triệu Công Minh, trong chuyện này có phải là các ngươi giở trò quỷ không?" Trên Kỳ Sơn, bầu không khí hoàn toàn đại biến, trong mắt Thái Thanh vốn luôn phong khinh vân đạm, không hề dao động, cũng lóe lên một tia kinh ngạc khó che giấu!

Khương Tử Nha, Thân Công Báo, hai người có Phi Hùng trợ lực, lẽ nào đều nằm trong sự khống chế của Tiệt Giáo?

Tiệt Giáo, lẽ nào có khả năng dự báo trước, nếu không thì tuyệt đối khó có thể giải thích hành vi lần này.

Khóe miệng Minh Hà càng toe toét rộng hơn: "Thú vị, quá thú vị, Khương Tử Nha, Thân Công Báo, vậy mà đều là người Tiệt Giáo!" Trấn Nguyên Tử hai mắt khẽ nheo lại: "Bố cục từ trước Đại Kiếp, mưu kế sâu xa, khó mà tưởng tượng nổi, Thánh nhân bại dưới tay bọn họ, cũng không có gì là quá đáng." "Khương Tử Nha, ngươi lẽ nào không nên cho Bản tọa một lời giải thích sao!" Trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, tuy là chất vấn Khương Tử Nha, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía những người Tiệt Giáo.

Những năm qua, Khương Tử Nha tuy tư chất cực kém, nhưng xét vì hắn là người có Phi Hùng trợ lực.

Ngọc Thanh Chân Pháp, Ngọc Thanh Bảo Khố của Xiển Giáo, đều mở rộng cho Khương Tử Nha.

Bao gồm cả Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, cũng là biết gì nói nấy, không giấu giếm chút nào, tận tâm chỉ điểm.

Nhưng đến cuối cùng, lại dạy ra một tên phản đồ!

Trong lòng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đau đớn không kém gì Nguyên Thủy.

Thân Công Báo là ai?

Là đệ tử thân truyền thứ năm dưới trướng Tây Phương nhị Thánh, là tồn tại cùng vị thế với Dược Sư, Di Lặc, Đại Thế Chí, Địa Tạng.

Hy vọng của Tây Phương, vô số tài nguyên của Tây Phương, sự chỉ điểm của Thánh nhân, tất cả đều đặt trên người hắn.

Hiện tại nói cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Thân Công Báo lại là gian tế của Tiệt Giáo cài cắm vào Tây Phương, làm sao có thể nhẫn nhịn!

Trong Phong Thần Đài, sắc mặt Khương Tử Nha thản nhiên, không hề đáp lời, cũng lười đáp lời.

Triệu Công Minh cười một tiếng, nói thẳng: "Khương Tử Nha, Thân Công Báo, đều là đệ tử ta năm xưa thu nhận.

Nay sắc phong chư thần, thiên vị Tiệt Giáo ta một chút thì sao?" Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn nhị Thánh suýt chút nữa tức đến thổ huyết, trừng mắt nhìn, muốn động thủ, nhưng lại có Vẫn Thánh Đan của Đạo Tổ ở phía trước, trăm mối lo sợ.

Nhưng Chuẩn Đề lại không thể cố chấp được nữa, hai mắt đỏ ngầu, một chưởng đánh về phía Thân Công Báo!

Đã nhận bao nhiêu lợi lộc của Tây Phương hắn, bây giờ muốn phủi tay bỏ đi, làm sao có thể!

Trên chưởng này, Thánh nhân chi lực bao trùm, nhưng còn chưa kịp đến gần Thân Công Báo, liền bị Triệu Công Minh ngăn lại và nghiền nát.

"Sư thúc Chuẩn Đề, trước mặt nhiều Đại năng Hồng Hoang như

vậy, lại ra tay với tiểu bối, đây chẳng lẽ chính là khí độ của Thánh nhân Tây Phương sao?" Triệu Công Minh ngăn cản trước mặt Chuẩn Đề, trên mặt lộ ra vẻ bất thiện.

Chuẩn Đề lúc này không biết nên nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Triệu Công Minh.

Không xa, trên mặt Hạo Thiên, không những không có vẻ hả hê khi thấy Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chịu thiệt, ngược lại còn thêm vẻ ngưng trọng!

Có thể bức Xiển Giáo, Tây Phương Giáo đến mức này, thủ đoạn này, quá đáng sợ rồi!

Đại nửa chính thần Thiên Đình, đều là đệ tử Tiệt Giáo, vậy Thiên Đình này, rốt cuộc là Thiên Đình của Hạo Thiên hắn, hay là Thiên Đình của Tiệt Giáo?

Thấy bầu không khí ngưng trọng, Đại Điện Phong Thần tạm thời bị gián đoạn.

Thái Thanh chỉ có thể đứng ra, giọng nói nghiêm nghị nói: "Phong Thần hiện tại là đại sự, lẽ nào đã quên chiếu lệnh của Đạo Tổ rồi?" Chư Thánh tuy không cam lòng, nhưng chỉ có thể im lặng không nói gì.

Chương 395

Trong Phong Thần Đài, Khương Tử Nha cầm Phong Thần Bảng, tiếp tục Phong Thần: "Sắc phong, Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, Huyền Quy, làm Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, thống ngự vạn linh, chấp chưởng vận hóa khí hậu bốn mùa, hô phong hoán vũ, sai sử lôi điện quỷ thần, cũng khống chế cơ hội họa phúc sinh phát của vạn vật.

Ngài ngự tại Thần Tiêu Phủ Hạo Ngọc Thanh Chân Vương, tổng quản ba mươi hai tầng trời tám khu, phong hiệu Nam Cực Trường Sinh Đại Đế!" Tiếng Khương Tử Nha vừa dứt, Thiên Đạo chấn động, một luồng Thiên Đạo Huyền Quang giáng xuống, gia trì lên Huyền Quy!

Xào xạc, kim sắc khí vận hóa thành đại dương mênh mông, nhuộm toàn bộ Huyền Quy thành màu vàng ròng.

Mặc dù thân thể vẫn lớn như vậy, nhưng trong mắt tất cả mọi người, Huyền Quy, đã biến thành một tòa thần sơn vĩnh viễn không thể nhìn rõ, cao lớn sừng sững, vô biên vô hạn!

"Sắc phong Lục Nhĩ, làm Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, chủ ngự quần linh, chấp chưởng đồ vạn thần, tổng ngự vạn thần, hiệp trợ Ngọc Hoàng chấp chưởng Nam Bắc Cực cùng Thiên, Địa, Nhân Tam Tài, đồng thời chủ tể việc binh đao nhân gian." Tiếng Khương Tử Nha vừa dứt, Thiên Đạo Chi Lực vô cùng giáng xuống, trên người Lục Nhĩ, đột nhiên xuất hiện một bộ chiến giáp, tùy tâm thiết can binh cầm trong tay, uy phong lẫm lẫm, giống như một tôn Chiến Thần vô địch.

"Lão sư, cái này…" Trong mắt Lục Nhĩ vừa kinh vừa mừng, dường như hoàn toàn không ngờ mình có một ngày cũng có thể trở

thành "Đại Đế!" Triệu Công Minh cười nói: "Bốn vị trí Tứ Ngự đều đã rơi vào tay Tiệt Giáo ta, không còn ai có thể phong nữa, ngươi cứ tạm thời giữ chức này đi." "Vâng, nhất định không cô phụ kỳ vọng của lão sư." Lục Nhĩ thề thốt đảm bảo.

Lần đầu tiên thấy được làm quan, lại còn là làm quan lớn như vậy, khiến Lục Nhĩ vô cùng phấn khích.

Dương Tiễn cũng chân thành vui mừng cho Lục Nhĩ, lão sư của mình, cũng là một phương Đại Đế, sau này hành tẩu Tam Giới, nói ra biết bao có thể diện.

Triệu Công Minh cũng vẻ mặt tươi cười, tuy đã chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng tâm tính Lục Nhĩ chưa định, vẫn còn hơi phóng khoáng, để hắn đảm nhiệm một tôn vị Đại Đế, mài giũa tâm tính, mới có thể đặt nền móng vững chắc nhất cho việc chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong tương lai.

Sau khi sắc phong xong Lục Nhĩ, trong Tứ Ngự tôn vị, chỉ còn lại Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.

Khương Tử Nha đang chuẩn bị sắc phong, đột nhiên, hư không phá nát, một đạo kim sắc quang điểm rơi vào Phong Thần Đài.

Sau khi hạ xuống, kim sắc quang điểm lắc mình biến hóa, thành một đạo nhân ảnh, thân mặc đạo bào kim sắc, dung mạo anh tuấn, khí chất bất phàm, toàn thân tỏa ra khí tức cực kỳ cường đại, khiến vô số Đại năng trên Kỳ Sơn đều lần lượt liếc nhìn.

"Kia là… Đông Vương Công!" "Đông Vương Công, hắn không phải đã bị Đông Hoàng Thái Nhất tiêu diệt từ vạn vạn năm trước sao!" "Đông Vương Công, hắn quay lại rồi!" Trên Kỳ Sơn, vô số Đại năng đều nhận ra thân phận của đạo tàn hồn kia.

Chính là Đông Vương Công được Đạo Tổ thân phong là thủ lĩnh Nam Tiên, hóa thân của Tiên Thiên Thuần Dương Chi Khí, khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa.

Nhưng Đông Vương Công, đã sớm vạn vạn năm trước, vì việc tự lập Tiên Đình, bị Yêu Đình nhổ cỏ tận gốc, hủy hoại Tổ Đình Tử Phủ Châu, Đông Vương Công càng là vẫn lạc dưới Hỗn Độn Chung.

Giờ đây sao lại hiện thân!

"Mau nhìn, đó không phải Đông Vương Công, chỉ là một tia tàn hồn mà thôi!" Nhưng rất nhanh, mọi người phát hiện ra chỗ không đúng, Đông Vương Công kia, nhìn thì khí tức cường đại, nhưng lại như bèo trôi sông nước, không có căn cơ, phía sau sự cường đại là sự suy yếu cực độ.

Thái Thanh lẩm bẩm: "Xem ra năm xưa Đông Vương Công không thực sự vẫn lạc, là Lão Sư thầm ra tay, phù hộ cho hắn một tia chân linh." Sau khi Đông Vương Công xuất hiện, trên Phong Thần Bảng, dưới Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, xuất hiện thêm tên Đông Vương Công.

Khương Tử Nha lớn tiếng nói: "Nay sắc phong Đông Vương Công, làm Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, cư tại Thanh Hoa Trường Lạc Giới, Đông Cực Diệu Nghiêm Cung, thống lĩnh mọi Chân Tiên Thanh Huyền Tả Phủ, chấp chưởng việc cứu khổ Tam Giới, không những phổ độ người đã chết, mà còn cứu giúp người đang sống, ban ân trạch cho chúng sinh." Tiếng Khương Tử Nha vừa dứt, Thiên Đạo Chi Lực huyền diệu gia trì lên Đông Vương Công.

Thân thể Đông Vương Công, đột nhiên từ hư ảo hóa thành thực chất, khí tức Chuẩn Thánh, từ trên người hắn tỏa ra, uy nghiêm vô hạn.

Sau khi sắc phong xong Tứ Ngự, liền đến lượt rất nhiều Thiên

Binh.

Thiên Binh, tuyển chọn từ những binh sĩ vẫn lạc trong chiến hỏa nhân gian, tổng cộng mười hai vạn chín nghìn sáu trăm người, hợp với con số nhất nguyên.

Những Thiên Binh này, từ luân hồi phục sinh, Thiên Đạo gia trì lên người bọn họ, khiến bọn họ vạn kiếp bất diệt, cho dù vẫn lạc, cũng vẫn có thể một lần nữa từ Thiên Đình quay lại.

Không ngoài ý muốn, những Thiên Binh này sau này sẽ trở thành trụ cột của Thiên Đình.

Sau khi sắc phong xong Thiên Binh, cũng đại biểu cho việc Phong Thần lần này kết thúc viên mãn.

Thiên Đạo Chi Lực tiêu tán, Khương Tử Nha từ Phong Thần Đài bước ra, giao Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên trong tay cho Hạo Thiên.

"Lượng kiếp kết thúc, chiếu theo ý chí của Đạo Tổ, Đả Thần Tiên, Phong Thần Bảng, hợp lý nên giao cho Đại Thiên Tôn.

Phàm là chư thần được sắc phong, không phục quản giáo, Đại Thiên Tôn đều có thể dùng Đả Thần Tiên, Phong Thần Bảng để chế ước, không để bọn họ làm ra chuyện quá giới hạn." "Ta hiểu rồi, lần này, làm phiền đạo hữu Tử Nha Phong Thần." Hạo Thiên khẽ gật đầu với Khương Tử Nha, đón lấy Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên.

Nguyên Thủy lạnh lùng nhìn Khương Tử Nha, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi!

Muốn ra tay, nhưng lại biết nhị Thánh Tiệt Giáo nhất định sẽ ngăn cản, chỉ đành chịu thua.

"Ong ong!" Tam Giới, đột nhiên vang lên tiếng oanh minh cực lớn, khí vận Huyền Môn của Nhân, Xiển, Tiệt, Tây Phương Tứ Giáo oanh

minh, bắt đầu tăng vọt cấp tốc!

Trong khoảnh khắc, vậy mà lại tăng vọt hơn ba phần mười so với trước Phong Thần!

Đừng xem chỉ là ba phần mười, nhưng ba phần mười này, lại là ba phần mười hợp lại của Tứ Giáo, là một con số thiên văn!

Trong mắt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lóe lên sự tuyệt vọng, khí vận Huyền Môn tăng vọt, tuy rằng kéo theo khí vận Tây Phương cũng nước lên thuyền lên, nhưng trên thực tế, lại khiến hy vọng chấn hưng Tây Phương hoàn toàn tan vỡ.

Có Nhân, Xiển, Tiệt ở đó, Tây Phương làm sao có thể đại hưng?

"Sư huynh." Chuẩn Đề đưa cho Tiếp Dẫn một ánh mắt, trong mắt mang theo sự quyết tuyệt.

Tiếp Dẫn khẽ thở dài: "Cứ theo kế hoạch mà làm đi." Nói xong, hai người bước ra một bước, nói với mọi người: "Chư vị hãy nán lại, hôm nay Tây Phương ta, còn có một chuyện muốn tuyên bố với mọi người." Mọi người đều đổ dồn ánh mắt nghi hoặc tới, Phong Thần đã kết thúc, Tây Phương tuy tổn thất không ít đệ tử, nhưng khí vận tổng thể lại tăng lên, còn có thể có chuyện gì nữa.

Chư Thánh khẽ nhíu mày, đều cảm giác được điều gì đó không lành.

Chỉ thấy trên người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị nhân Tây Phương, lóe lên từng trận kim sắc phạm quang cực kỳ rực rỡ chói mắt, khí tức trên đó và khí tức Huyền Môn chính tông hoàn toàn khác biệt, tràn đầy một loại cảm giác hư ảo khó tả.

"Đây là… Bát Bách Bàng Môn Đại Đạo…" Chư Thánh nhíu mày, Huyền Môn, thực ra là một danh xưng mơ hồ chung chung.

Cái gọi là Huyền Môn, thực ra là thoát thai từ Tam Thiên Đại Đạo,

Huyền Môn, thực ra là do Tam Thiên Đại Đạo diễn hóa mà ra.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tuy chủ tu là Bát Bách Bàng Môn, nhưng trên người vẫn có khí tức Huyền Môn Đại Đạo Tam Thiên chính tông, nếu không Tây Phương Giáo cũng sẽ không bị xếp vào phạm trù Huyền Môn.

Nhưng hiện tại, trên người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, khí tức Huyền Môn Đại Đạo Tam Thiên hoàn toàn tiêu tan, thay vào đó là khí tức Bát Bách Bàng Môn thuần khiết.

Triệu Công Minh lẩm bẩm: "Xem ra phản Huyền lập Phật, chính là vào hôm nay." Triệu Công Minh vẫn chưa tường tận lý do vì sao sau Phong Thần, Tây Phương giáo lại muốn thoát ly khỏi Huyền Môn khổng lồ, tự lập một đạo thống.

Theo dòng thời gian ban đầu, đại kiếp Phong Thần là Xiển giáo, Tây Phương giáo và Nhân giáo đại thắng, Tiệt giáo thất bại thảm hại.

Tây Phương giáo phản lại Huyền Môn để lập Phật, lẽ ra là vì sự phát triển tương lai của chính họ, chủ động rời bỏ Huyền Môn, khai sáng một kỷ nguyên mới.

Thế nhưng hiện giờ, Tây Phương giáo lại bị dồn vào đường cùng, Huyền Môn do Tiệt giáo nắm quyền chủ đạo, khiến Tây Phương giáo tự biết không còn là đối thủ.

Để tranh thủ cơ hội Tây Phương đại hưng đã định sẵn trong cõi u minh, họ đành phải dùng kế hiểm, phản lại Huyền Môn mà lập Phật.

Dù kết quả cuối cùng tương đồng, nhưng bản chất lại khác biệt một trời một vực.

Sự biến hóa của Tây Phương Nhị Thánh cũng làm chấn động vô số đại năng trên Kỳ Sơn.

Một vài vị đại năng lão làng như Minh Hà, Tây Vương Mẫu, Trấn

Nguyên Tử...

Chương 396

tựa hồ cũng đã nhận ra điều gì đó, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc tột cùng, đồng thời cũng xen lẫn sự khâm phục.

Tây Phương Nhị Thánh tuy cực kỳ "mặt dày", nhưng trước mục tiêu chấn hưng Tây Phương, lại thể hiện sự kiên định tột bậc, vạn vàn gian nan cũng chẳng thể lay chuyển ý chí của họ.

Kim quang trên người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn càng lúc càng nồng đậm, dần dần bao phủ hoàn toàn nhị Thánh, khoảng mười mấy khắc đã trôi qua.

Kim quang vốn đã rực rỡ cuối cùng cũng bắt đầu tiêu tán, chỉ trong vài hơi thở đã biến mất không còn chút nào.

Chư Thánh cùng hàng ngàn đại năng Hồng Hoang trên Kỳ Sơn đều lộ vẻ chấn kinh tột độ.

Nơi Tây Phương Nhị Thánh đứng, giờ đây không còn thấy dáng vẻ nguyên thủy của họ nữa.

Thay vào đó, xuất hiện hai vị đại hòa thượng đầu trọc sáng bóng, thân khoác cà sa bảy sắc.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liếc nhìn đối phương, dường như rất hài lòng với dáng vẻ hiện tại của mình.

Tiếp Dẫn bước lên trước, Chuẩn Đề theo sau, sánh vai đứng thẳng, ánh mắt kiên nghị, giọng nói càng thêm kiên định không gì tả xiết, tựa hồ trời sập đất nứt cũng chẳng thể lay chuyển. "Ngô, Tây Phương Chuẩn Đề Thánh nhân!" "Ngô, Tây Phương Tiếp Dẫn Thánh nhân!" "Ngô hai người ta tại Tây Phương đại địa, bế quan tham ngộ tám trăm bàng môn đại đạo của Tây Phương, cuối cùng đã có thành

tựu.

Hôm nay tại Kỳ Sơn chính thức tuyên bố: Tây Phương giáo thoát ly trận doanh Huyền Môn, cải Tây Phương giáo thành Đại Thừa Phật giáo.

Ngô Chuẩn Đề, là Vạn Phật Chi Tổ của Đại Thừa Phật giáo, ngô Tiếp Dẫn, là A Di Đà Phật của Đại Thừa Phật giáo!" "Phật Môn, lập!" Một lúc lâu sau, trên Tam Thập Tam Thiên vẫn không có tiếng Thiên Đạo hồi đáp.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không khỏi hoảng hốt, nếu Thiên Đạo không hồi ứng, thì Đại Thừa Phật giáo này sẽ danh bất chính ngôn bất thuận, họ e rằng sẽ tiến thoái lưỡng nan.

May mắn thay, sự lo lắng của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn là thừa thãi.

Mười mấy khắc sau, trên Tam Thập Tam Thiên chợt vang lên tiếng sấm kinh thiên, kim sắc tường thụy tuôn trào, hai đạo kim quang trụ rực rỡ giáng xuống thân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, giúp hai vị Thánh nhân triệt để tẩy rửa khí tức Huyền Môn trên người.

Phương Đông, tức là Đông Thắng Thần Châu hiện nay, khí vận Huyền Môn cuộn trào, rung chuyển không ngừng.

Sau đó, một phần lớn khí vận đột nhiên tách ra, giáng xuống Tây Phương.

Thiên Đạo chí công, Tây Phương giáo phản Huyền lập Phật, phần khí vận mà họ chiếm giữ trong Huyền Môn đương nhiên cũng phải chuyển sang Đại Thừa Phật giáo hiện tại.

Vô số đệ tử Tây Phương giáo trang nghiêm thành kính chắp tay, thầm niệm: "Từ hôm nay trở đi, chúng ta không còn là một mạch Huyền Môn, mà là đệ tử Đại Thừa Phật giáo!" Từng trận kim sắc Phật quang tự nhiên sinh ra trên người họ, đạo bào Huyền Môn tiêu

tan, thay vào đó là cà sa giống hệt của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Mái tóc đen dày cũng nhanh chóng rụng xuống, đầu trọc láng bóng, khí tức trên người cũng biến đổi, hoàn toàn khác biệt với khí tức Huyền Môn.

Đến đây, sự kiện Tây Phương giáo phản Huyền lập Phật chính thức kết thúc.

Khí vận Huyền Môn hao tổn, chư Thánh ít nhiều đều chịu ảnh hưởng.

Thái Thanh nói: "Huyền Môn có chỗ nào có lỗi với hai vị sư đệ mà Tây Phương giáo phải phản bội Huyền Môn?" Nguyên Thủy mặt lạnh như tiền, sau lưng Bàn Cổ Phiên hư ảnh ẩn hiện, "Phản bội Huyền Môn, phản bội lão sư, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, rốt cuộc các ngươi có ý gì?" Đến cả Thông Thiên cũng sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Chẳng vì điều gì khác, chỉ vì hành động phản bội của hai người này quá mức bất nghĩa.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn giữ vẻ bảo tướng trang nghiêm, chắp tay thành kính vô cùng: "Làm hao tổn khí vận Huyền Môn, đích xác là lỗi của chúng ta, nhưng tất cả đều vì Tây Phương, xin chư vị sư huynh lượng thứ." "Còn về sự phản bội, thì phải nói từ đâu đây?

Giáo nghĩa của Tây Phương giáo ngô vốn được tạo lập dựa trên tám trăm bàng môn.

Nay lập ra Đại Thừa Phật giáo, chẳng qua là nhận tổ quy tông mà thôi.

Còn về Đạo Tổ, một ngày là thầy, suốt đời là thầy, Đạo Tổ vĩnh viễn là lão sư của chúng ta.

Xin chư vị sư huynh đừng cố ý bôi nhọ Đại Thừa Phật giáo ngô."

Nguyên Thủy tức giận đến xanh mặt, vốn tưởng sau khi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn phản Huyền lập Phật sẽ thay đổi đôi chút, nào ngờ, không những không thay đổi mà mặt còn dày hơn.

Thái Thanh phất tay nói: "Chuyện Tây Phương giáo các ngươi phản Huyền lập Phật, không phải một lời của ngươi là có thể định đoạt, ức vạn tu sĩ Tam Giới sẽ đưa ra câu trả lời." "Vì Phong Thần đã kết thúc, lão đạo cũng không ở lại lâu nữa." Thái Thanh nói xong, cưỡi Thanh Ngưu, Thanh Ngưu đạp bước, chỉ trong vài hơi thở đã biến mất.

Sau khi Thái Thanh rời đi, Nữ Oa cũng khẽ lắc đầu, đứng dậy cáo biệt mọi người rồi trực tiếp rời khỏi.

Sau khi nhị Thánh (Thái Thanh, Nữ Oa) rời đi, Thông Thiên và Triệu Công Minh cũng không nán lại lâu, dẫn theo chúng đệ tử Tiệt giáo cùng rời đi.

Trước sau chỉ khoảng mười mấy khắc, Kỳ Sơn vốn đông đúc, ồn ào giờ đã trở nên vắng vẻ, lạnh lẽo.

Chỉ còn lại Nguyên Thủy, Tây Phương Nhị Thánh cùng chúng đệ tử môn hạ.

Sắc mặt Chuẩn Đề chợt trở nên phẫn uất, siết chặt nắm đấm: "Không ngờ Thân Công Báo, Khương Tử Nha đều là người Tiệt giáo sắp đặt!

Thật đáng giận!" Xiển giáo và Tây Phương giáo tính toán vạn lần, nhưng lại không tính được người Phi Hùng môn hạ của mình cũng bị người khác thâu tóm.

Nguyên Thủy mặt âm trầm, không nói một lời.

Lần Phong Thần này, không những ba vị trí Đại Đế không có một chút nào của Xiển giáo, mà ngay cả một số thần vị thượng đẳng cũng

đều rơi vào tay Tiệt giáo.

Sau này còn chơi sao nổi?

Dù sao thì, điều duy nhất khiến Nguyên Thủy phần nào an tâm là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thái Ất, Ngọc Đỉnh... những đệ tử kiệt xuất này vẫn còn.

Ngược lại, tình hình của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị Thánh lại tốt hơn Xiển giáo rất nhiều.

Mặc dù thần vị ba Đại Đế cũng không rơi vào Tây Phương giáo, nhưng Tây Phương giáo lần này phản Huyền lập Phật, lập Đại Thừa Phật giáo, lại được Đạo Tổ đích thân hứa hẹn rằng kiếp nạn tiếp theo sẽ đại hưng, họ đã là người chiến thắng.

Nguyên Thủy lạnh lùng liếc nhìn Tây Phương Nhị Thánh một cái, phất tay áo rời đi.

Quan hệ hợp tác giữa hai bên, sau Phong Thần, đột ngột tan vỡ!

Tiếp Dẫn lãnh đạm nhìn bóng Nguyên Thủy rời đi, lẩm bẩm: "Tôn giả của Đại Thừa Phật giáo chúng ta, cũng nên quy vị rồi." Chuẩn Đề cau mày nói: "Sư huynh, nhưng Nguyên Thủy kia..." Tiếp Dẫn cười nói: "Yên tâm, Phật chủng đã gieo, sự bất mãn trong lòng sẽ ngày một tăng trưởng, sẽ không có vấn đề gì." Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau một cái, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, dẫn chúng đệ tử bay về Tu Di Sơn.

Hiện tại tuy Phong Thần đã qua, nhưng Tây Phương giáo, không, Đại Thừa Phật giáo vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Hoằng dương giáo nghĩa Đại Thừa Phật giáo, truyền khắp Tứ Đại Bộ Châu, chiêu mộ đệ tử, thu hút nhân tài, làm lớn mạnh Đại Thừa Phật giáo, tiện thể... khai lập đạo trường!

Không sai, chính là khai lập đạo trường.

Chư Thánh đại chiến đã đánh nát Hồng Hoang, Đạo Tổ đích thân hạ lệnh, trong vô lượng kiếp, Thánh nhân không được ra tay ở Hồng Hoang.

Không thể ra tay, thực chất cũng có nghĩa là không thể xuất hiện, chư Thánh đương nhiên phải tìm nơi khác để lập đạo trường.

Chương 397

Thời gian tựa cát mịn, tuột khỏi kẽ tay, sau Phong Thần ở Kỳ Sơn, nghìn năm vội vã trôi qua.

Từ sau đại kiếp Phong Thần, Hồng Hoang cuối cùng cũng bình yên vô sự qua được một nghìn năm.

Một nghìn năm thời gian, đối với nhiều đại năng cổ xưa của Hồng Hoang, chẳng đáng nhắc tới, thậm chí còn không bằng một giấc ngủ ngắn của họ.

Nhưng nghìn năm này lại là thời gian thái bình hiếm có ở Hồng Hoang, hầu như không thấy chiến tranh.

Nghìn năm tuy ngắn ngủi, nhưng cũng đã xảy ra vài đại sự.

Thứ nhất, chư Thánh đều tự khai lập đạo trường ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Thái Thanh Thánh nhân của Thủ Dương Sơn, ngoài Tam Thập Tam Thiên, giữa Tam Giới và Hỗn Độn, đã khai lập Thái Thanh Cảnh, Đại Xích Thiên, Đâu Suất Bát Cảnh Cung.

Ngọc Thanh Thánh nhân của Côn Luân Sơn, ngoài Tam Thập Tam Thiên, đã khai lập Ngọc Thanh Cảnh, Đại La Thiên, Ngọc Hư Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ của Kim Ngao Đảo, ngoài Tam Thập Tam Thiên, đã khai lập Thượng Thanh Cảnh, Vũ Dư Thiên, Bích Du Cung.

Còn Tây Phương Nhị Thánh, vẫn thân thiết như thường, cùng nhau tại ngoài Tam Thập Tam Thiên, khai lập Vô Thượng Phật Quốc, tự xưng có thể dung nạp mọi cực lạc thế gian.

Đạo trường của Nữ Oa vốn đã ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, Thái Tố Thiên, Oa Hoàng Cung, nên không cần thay đổi.

Còn Triệu Công Minh, thì không nằm trong lời nói của Hồng Quân, chỉ vì y là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vĩnh hằng duy nhất, chỉ tu bản ngã, tự tại tiêu dao.

Thánh nhân không thể hiện thân hay ra tay trong Hồng Hoang, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn có thể dừng lại trong Hồng Hoang.

Trải qua nghìn năm, ngoại trừ các Thánh nhân đại giáo có sự biến hóa long trời lở đất, Thiên Đình cũng đã thay đổi cực lớn.

Từ sau Phong Thần, thực lực Thiên Đình đại tăng, ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần quy vị, phân bố Đông Nam Tây Bắc, nắm giữ Chu Thiên Tứ Cực.

Lại thêm Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên và Thiên Quy trong tay Hạo Thiên, quyền kiểm soát Thiên Đình và Tam Giới cuối cùng đã đạt tới đỉnh phong.

Dưới tay có người, làm việc tự nhiên dễ dàng hơn nhiều, trong nghìn năm, Hạo Thiên đã phái Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, tức Lục Nhĩ, cùng với Lôi Bộ do Văn Trọng đứng đầu, ba lần hạ giới, Cửu Thiên Đãng Ma.

Trước đại kiếp Phong Thần, Lục Nhĩ đã có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ.

Sau Phong Thần, y đắc được một trong Lục Ngự, quả vị Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, thực lực càng lên một tầng lầu, đạt tới đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tức là tương đương với cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn của Hồng Hoang, nhưng Lục Nhĩ tu Pháp Tắc Chi Đạo, Pháp Tắc vô song, chiến thiên đấu địa, nên thậm chí có thể so bì với Á Thánh.

Có Lục Nhĩ tại vị, tất cả yêu ma chẳng đáng một đòn, chỉ trong hai

ba trăm năm, ba lần Đăng Ma, dọn dẹp Tam Giới, gần như tiêu diệt chín phần chín yêu ma quỷ quái còn lưu lại phàm gian, trong các quốc độ phàm nhân ở Tứ Đại Bộ Châu.

Danh hiệu Hồng Hoang Đại Thiên Tôn vang vọng Tứ Hải Bát Hoang, tên Hạo Thiên lần đầu tiên được tất cả tu sĩ Tam Giới nghe đến.

Nhưng Hạo Thiên vẫn chưa thỏa mãn, hạ lệnh người phàm ở hạ giới lập thần vị thờ cúng, ngưng luyện khí hương hỏa.

Cần biết, nguyên thần đã lên Phong Thần Bảng, tu sĩ được phong thần tuy có thần cách Thiên Đình, bất tử bất diệt, và dù có thân vẫn sau này cũng có thể phục sinh nhờ Phong Thần Bảng.

Nhưng lại có một khuyết điểm lớn nhất, đó chính là thực lực sẽ vĩnh viễn dừng lại ở thời điểm trước khi chết.

Thử nghĩ kỹ mà xem, những tu sĩ năm xưa cùng cảnh giới với ngươi, thậm chí còn không bằng ngươi, tu vi ngày một tiến bộ, bỏ xa ngươi ở phía sau.

Trong khi ngươi chỉ có thể ở Thiên Đình mà sống qua ngày, năm này qua năm khác, tu vi vĩnh viễn không thể tiến thêm.

Đối với những tu sĩ theo đuổi Đại Đạo đến chết không hối, đây chẳng khác nào hình phạt tàn khốc nhất thế gian.

Nhưng khí hương hỏa lại giải quyết hoàn hảo vấn đề này.

Chúng sinh có tín ngưỡng, chỉ cần đặt thần chức quả vị Thiên Đình ở hạ giới, càng nhận được nhiều người thờ cúng, tự nhiên sẽ sản sinh khí hương hỏa.

Và khí hương hỏa này có thể giúp những người có nguyên thần trên Phong Thần Bảng tiến bộ tu vi.

Mà những thần vị thờ cúng, khí hương hỏa này, lại nắm chắc trong tay Hạo Thiên.

Do đó, cũng tương đương với việc Hạo Thiên nắm giữ chư thần.

Thiên Đình nghìn năm qua phát triển mau lẹ, khí vận ngày càng cường thịnh.

Các đại năng Hồng Hoang khác tự nhiên cũng không cam chịu thua kém, nỗ lực tu luyện, phấn đấu đuổi kịp.

Tại một góc Côn Luân Sơn, Nhiên Đăng đột nhiên mở mắt, khí tức Chuẩn Thánh sơ kỳ quanh thân lưu chuyển, trong ánh mắt mang theo một tia quyết tuyệt.

Ngay sau đó, y bật dậy, dưới chân mây mù xuất hiện, bay khỏi Côn Luân Sơn, hướng về Phổ Đà Sơn, Lạc Già Động của Từ Hàng Đạo Nhân.

Đại kiếp Phong Thần đã qua nghìn năm, Xiển giáo đã không còn là nơi tu hành lý tưởng của họ.

Lão sư đã vô tình trước, thì không thể trách họ vô nghĩa, mà quay sang Tây Phương.

Tại Phổ Đà Sơn, Lạc Già Động, không gian xuất hiện một khe nứt, thân ảnh Nhiên Đăng Đạo Nhân chợt lóe ra.

Y sắc mặt kiên định, đi thẳng vào Lạc Già Động.

Đi được nửa đường, bên cạnh Lạc Già Động, đột nhiên có hai tiểu đồng tử răng trắng môi hồng từ hai bên bay ra. "Nhiên Đăng Sư Thúc Tổ!" Hai tiểu đồng tử trắng trẻo mũm mĩm, đáng yêu, vừa nhìn đã nhận ra Nhiên Đăng, vội cung kính hành lễ. "Lão sư nhà ngươi có đang bế quan không?" Nhiên Đăng tỏ vẻ rất vội vàng!

Y nhất định phải dẫn Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền ba người đến

Tây Phương trước khi chư Thánh kịp phát giác ý đồ của họ.

Bằng không, hậu quả khôn lường, dù Thánh nhân chân thân đã không còn ở Hồng Hoang.

Tiểu đồng tử thấy Nhiên Đăng vội vã như vậy, không dám chậm trễ, vội nói: "Sư tôn đang ở trong động, Nhiên Đăng Sư Thúc Tổ xin đợi lát nữa, chúng con sẽ vào thông báo một tiếng." Nhiên Đăng phất tay nói: "Không kịp rồi, ta tự mình vào vậy." Nói xong, thân ảnh Nhiên Đăng chợt lóe, cả người trực tiếp tiến vào Lạc Già Động.

Trong Lạc Già Động, Từ Hàng từ bế quan tỉnh lại, nhìn Nhiên Đăng vẻ mặt quyết tuyệt, Từ Hàng không khỏi rơi vào sự giằng co và dao động.

Uy áp của một vị Thánh nhân mang đến cho Từ Hàng vẫn quá lớn, khiến y căn bản không dám tùy tiện hành động.

Nhiên Đăng thở dài, khuyên nhủ: "Từ Hàng sư đệ, hãy nghĩ lại những ngày tháng chúng ta trên Côn Luân Sơn đi.

Thánh nhân bất công, chỉ một mực thiên vị, huống hồ, Hồng Hoang giờ đây đã vỡ nát, hóa thành Tam Giới.

Địa vị Tam Giới sao có thể so với Hồng Hoang thuở trước?

Chương 398

Mới chỉ qua nghìn năm, linh vận khí tức của Tam Giới đã xa không bằng Hồng Hoang năm xưa, tiên thiên linh khí cũng có dấu hiệu thoái hóa thành hậu thiên linh khí.

Cứ thế này, ngươi ta bao giờ mới có thể tiến thêm một bước?" "Nhưng Tây Phương thì khác rồi, lập ra Đại Thừa Phật giáo, chính là lúc khí vận hưng thịnh.

Đạo Tổ còn đích thân hứa hẹn, kiếp nạn tiếp theo, Tây Phương đại hưng.

Cơ hội như vậy nếu không nắm bắt, bao giờ mới gặp được?

Nên đoạn không đoạn, phản thụ kỳ loạn (do dự không quyết, ắt rước họa vào thân) a." Nhiên Đăng mẫn cảm nhận thấy, đẳng cấp thế giới đã suy thoái, tiên thiên linh khí đang thoái hóa, tiên thiên linh vận giảm thiểu, thiên tài địa bảo cũng dần cạn kiệt.

Những ngày tháng tu sĩ ngẫu nhiên có cơ duyên, phá vỡ một đại trận tiên thiên mà lại được một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo như trước khi Hồng Hoang vỡ nát đã không còn nữa.

Sự thay đổi của đại hoàn cảnh khiến tu sĩ càng thêm khó khăn trong từng bước đi.

Tuy Hồng Hoang vỡ nát mới nghìn năm, chưa thể nhìn ra điều gì to lớn, nhưng Nhiên Đăng khẳng định, về sau tu hành chỉ sẽ càng thêm gian nan.

Lúc này, việc đưa ra quyết định từ bỏ là điều tất yếu phải làm!

Lời của Nhiên Đăng vang vọng trong lòng Từ Hàng, nhưng Từ Hàng vẫn còn vài phần do dự: "Lời của Nhiên Đăng lão sư, ta tự

nhiên hiểu rõ, nhưng Nhiên Đăng lão sư, phản bội Thánh nhân, đây là đại tội, với tính cách của lão sư..." Nhiên Đăng lạnh lùng nói: "Tây Phương Thánh nhân đã nói, chỉ cần chúng ta quy phục, lập tức sẽ là nguyên lão của Đại Thừa Phật giáo.

Chẳng lẽ Côn Luân Sơn có Thánh nhân, Tây Phương chúng ta lại không có sao?" "Hơn nữa, khi Hồng Hoang vỡ nát, Đạo Tổ từng đích thân nói, trong vô lượng kiếp, Thánh nhân không được ra tay trong Hồng Hoang.

Thánh nhân gan lớn đến đâu, chẳng lẽ còn có thể trái lời Đạo Tổ?" Từ Hàng chợt nhớ lại những ngày tháng ở Côn Luân Sơn.

Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên tuy ai nấy đều có thiên tư phúc duyên sâu dày, nhưng với nhãn quang của Thánh nhân, tự nhiên vẫn là ưu tiên chọn lựa những đệ tử tư chất xuất chúng như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử mà không hề quan tâm đến họ.

May mắn thay, Từ Hàng và những người khác nhờ nỗ lực của mình cũng đã chứng đạo Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng con đường Chuẩn Thánh tiếp theo thì không dễ đi chút nào.

Nếu tự mình bế môn tạo xa (đóng cửa làm xe, tự mày mò), không biết đến bao giờ mới có thể tiến thêm một bước.

Nếu gia nhập Đại Thừa Phật giáo...

Từ Hàng đột nhiên ngẩng đầu, hạ quyết tâm: "Nhiên Đăng lão sư, đi thôi, chúng ta cùng nhau đến Ngũ Long Sơn Vân Tiêu Động, Cửu Cung Sơn, Bạch Hạc Động." Vân Tiêu Động, Bạch Hạc Động, lần lượt là đạo trường của Văn Thù Chân Nhân và Phổ Hiền Chân Nhân.

Trên mặt Nhiên Đăng lúc này mới hiện nụ cười: "Tốt lắm sư đệ, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi!" Từ Hàng Chân Nhân thu xếp một lượt, liền cùng Nhiên Đăng không ngừng nghỉ đi tìm Văn Thù,

Phổ Hiền.

Hai người này được Nhiên Đăng truyền thụ diệu pháp tám trăm bàng môn của Tây Phương, tu vi khôi phục cực nhanh.

Thấy Nhiên Đăng và Từ Hàng đều đã hạ quyết tâm đến Tây Phương, họ cũng đồng ý ngay.

Hiện tại Xiển giáo, Thập Nhị Kim Tiên gần như một nửa đã lên bảng, Thánh nhân lại thiên vị Quảng Thành Tử và bọn họ, tiếp tục ở lại Xiển giáo đã không còn ý nghĩa gì, chi bằng đến Tây Phương thử một phen!

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, có một thế giới vàng son rực rỡ.

Nơi đây chính là Vô Thượng Phật Quốc do Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liên thủ khai lập, tự xưng có thể dung nạp mọi cực lạc thế gian.

Trong Vô Thượng Phật Quốc, khắp nơi là một màu vàng son rực rỡ, từng trận Phật quang ập đến, tĩnh lặng ôn hòa.

Đặt mình vào đó, dường như mọi ưu sầu phiền muộn trong lòng đều tan biến.

Vô Thượng Phật Quốc vừa mới khai lập, khắp nơi còn trống trải, nhưng tại trung tâm Phật Quốc, lại có một cây cổ thụ màu vàng kim, cắm rễ sâu vào đó.

Thân cây cổ thụ kia uốn lượn, cành lá sum suê, lá vàng như làm từ vàng ròng, lấp lánh rạng rỡ.

Một luồng Đạo uẩn nồng đậm ập đến, chính là Bồ Đề Thụ - trấn giáo chi bảo của Đại Thừa Phật giáo.

Dưới Bồ Đề Thụ, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngồi xếp bằng, tay kết ấn niêm hoa.

Giữa những cử chỉ đó, không còn vẻ mặt vô sỉ ngày xưa, mà là vô

bi vô hỉ, vô sắc vô tướng.

Đột nhiên, Chuẩn Đề mở mắt, trên mặt lộ vẻ kinh hỉ tột độ, ngay lập tức phá vỡ vẻ bảo tướng trang nghiêm, vô bi vô hỉ ban đầu: "Sư huynh, chuyện tốt, đại chuyện tốt, Nhiên Đăng Xiển giáo đã hành động rồi!" Tiếp Dẫn lập tức mở mắt: "Thật sao?" Chuẩn Đề khẳng định: "Tin tức từ Bồ Đề Tử truyền đến, sẽ không có giả." Trên mặt Tiếp Dẫn hiện lên một nụ cười: "Xem ra, trời muốn trợ giúp Tây Phương chúng ta đại hưng a!" Đại Thừa Phật giáo tuy đã được thành lập, nhưng vẫn cần Phật Tôn để trấn áp khí vận.

Nhiên Đăng lúc này quy phục, chính là cơ hội trời cho.

Tại Tây Phương đại địa, trên Tu Di Sơn, hóa thân của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngồi bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Chẳng mấy chốc, Bạch Liên đồng tử cung kính đi đến trước mặt nhị Thánh: "Bẩm Thánh nhân, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Từ Hàng Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Văn Thù Chân Nhân của Xiển giáo đến bái kiến." Tiếp Dẫn vẫy tay: "Cho họ vào đi." Bạch Liên khom người, lui xuống.

Chẳng mấy chốc, Nhiên Đăng cùng bốn người Từ Hàng bước vào đỉnh Tu Di Sơn, chắp tay cúi chào Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đồng thanh nói: "Nhiên Đăng, Từ Hàng, Văn Thù bái kiến hai vị Thánh nhân Tây Phương." Nói xong, Nhiên Đăng vươn tay, kim sắc Bồ Đề Tử trong lòng bàn tay bay lên, chậm rãi rơi vào tay Chuẩn Đề. "Đại Thừa Phật giáo hoan nghênh bốn vị đạo hữu gia nhập." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khẽ mỉm cười với bốn người Nhiên Đăng, mọi điều đều ẩn chứa trong nụ cười.

Không lâu sau, trên Tu Di Sơn, vang lên tiếng nói kiên định của bốn người Nhiên Đăng: "Ngô, Xiển giáo Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân, nay thoái xuất Xiển giáo, gia nhập Đại Thừa Phật giáo, là

Nhiên Đăng Cổ Phật của Phật Môn!" "Ngô, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, Từ Hàng Chân Nhân, nay thoái xuất Xiển giáo, gia nhập Đại Thừa Phật giáo, là Quan Âm Bồ Tát của Đại Thừa Phật giáo!" "Ngô, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, Văn Thù Chân Nhân, nay thoái xuất Xiển giáo, gia nhập Đại Thừa Phật giáo, là Văn Thù Bồ Tát của Đại Thừa Phật giáo!" "Ngô, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, Phổ Hiền Chân Nhân, nay thoái xuất Xiển giáo, gia nhập Đại Thừa Phật giáo, là Phổ Hiền Bồ Tát của Đại Thừa Phật giáo!" Bốn đạo thanh âm, mỗi đạo một vang dội hơn, vang vọng trên Tu Di Sơn, truyền khắp Tam Giới, lọt vào tai mỗi một tu sĩ.

Ức vạn tu sĩ Tam Giới chợt ngừng động tác đang làm, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Khi mới nghe, chúng tu sĩ còn tưởng mình nghe nhầm, đường đường Phó Giáo Chủ Xiển giáo, đại tu Chuẩn Thánh, sao lại gia nhập Tây Phương, tức Đại Thừa Phật giáo bây giờ?

Nhưng sau đó, tiếng của Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền truyền vào tai lại càng khiến vô số tu sĩ Tam Giới kinh ngạc hơn nữa.

Nhiên Đăng thì còn có thể tạm hiểu, nhưng Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền là ai?

Đó chính là chân truyền của Xiển giáo, một trong mười hai vị đệ tử chân truyền của Nguyên Thủy Thánh nhân, Thập Nhị Kim Tiên Côn Luân.

Nhìn khắp Hồng Hoang rộng lớn, ai dám mạo nhận thân phận của họ?

Vô số đại năng chỉ chần chừ một thoáng tại chỗ, rồi lập tức nhìn về phía Tây Phương Thánh địa Tu Di Sơn.

Nghìn năm trước, hai vị Thánh nhân Tây Phương phản Huyền lập

Phật.

Giờ đây, Nhiên Đăng Phó Giáo Chủ lại dẫn theo ba vị Côn Luân Kim Tiên quy phục Đại Thừa Phật giáo, nghĩ đến thôi cũng biết chắc chắn bên trong có uẩn khúc.

Lúc này trên Tu Di Sơn, ánh mắt của ức vạn đại năng đều đổ dồn về.

Chỉ thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền ba người trên thân tỏa ra Phật quang kim sắc cực kỳ nồng đậm.

Trên đỉnh đầu bốn người, là khí vận Đại Thừa Phật giáo kéo dài vạn trượng!

Khí vận kim sắc tựa như hóa thành một dòng sông dài, cuồn cuộn không ngừng, khí vận cực kỳ nồng đậm dũng mãnh tràn vào thân thể bốn người, khiến khí tức trên người họ nhanh chóng chuyển sang Đại Thừa Phật giáo!

Đạo bào trên người bốn người từng tấc từng tấc tiêu tan, kim khảm ngọc cà sa khoác lên thân họ.

Từng tấc tóc đen dày rụng xuống đất, trong khoảnh khắc đó, trang phục của bốn người đã hoàn mỹ chuyển từ Huyền Môn sang Phật Môn!

Chương 399

Tại Vô Tận Huyết Hải, sóng lớn dậy ức vạn trượng, Minh Hà ngồi trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, một vẻ mặt xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn. "Hay lắm, hay lắm!

Côn Luân Kim Tiên lừng danh Hồng Hoang lại cũng phản Huyền lập Phật, thật là diệu thay, diệu thay!" Tại Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử vuốt chòm râu dài, sắc mặt thâm trầm!

Là người từng cùng Nhiên Đăng tham gia giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, Trấn Nguyên Tử tự cho rằng khá hiểu rõ Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng tuy có không ít tật xấu, nhưng tâm cầu đạo lại vô cùng kiên định!

Việc rời bỏ Xiển giáo, e rằng cũng có nguyên nhân.

Nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì mà có thể khiến Nhiên Đăng thuyết phục được ba vị Côn Luân Kim Tiên cùng rời đi, Trấn Nguyên Tử trăm mối vẫn không sao giải được.

Tuy nhiên, hành động này của Nhiên Đăng cũng đã phát ra một tín hiệu, đó chính là Đại Thừa Phật giáo sau khi Tây Phương giáo chuyển mình, không thể xem thường!

Trên Tam Thập Tam Thiên, lan can ngọc thạch điêu khắc tinh xảo, tử khí bốc lên nghi ngút, tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên Đại Thiên Tôn ngồi uy nghi trên đế vị.

Văn võ bá quan chia thành hai hàng, nhìn bức họa truyền đến từ Hạo Thiên Kính.

Trong lòng Hạo Thiên thầm cười, sảng khoái, không hiểu sao lại có chút sảng khoái!

Trong Lục Thánh, y có ấn tượng không tốt nhất với Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy cao cao tại thượng, coi trọng xuất thân nhất, tuy bề ngoài xưng y một tiếng sư đệ, nhưng chưa từng coi trọng y, một tiểu đồng tử bên cạnh Đạo Tổ năm xưa.

Vì thế, Hạo Thiên có thể thấy Xiển giáo chịu thiệt thòi, trong lòng mừng rỡ không thôi.

Nhưng ngay sau đó, sự trịnh trọng ập đến.

Tây Phương giáo lần này chuyển mình thành Đại Thừa Phật giáo, lại thêm Đạo Tổ hứa hẹn kiếp nạn tiếp theo Tây Phương sẽ đại hưng.

Điều đó đủ để chứng tỏ Tây Phương hiện giờ không hề đơn giản, ít nhất Hạo Thiên đã không thể nhìn thấu bố cục của nhị Thánh.

Trên Kim Ngao Đảo, kỳ hoa dị thảo đua nở, hương thơm ngào ngạt, từng trận tiếng cười không ngớt truyền đến. "Bọn môn nhân Xiển giáo này, ngày thường cứ châm biếm người này, khinh thường kẻ kia, giờ đây lại chính mình làm kẻ hai lòng, thật là làm mất mặt Huyền Môn chúng ta." "Phản bội sư môn, đầu nhập giáo phái khác, chậc chậc, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, quả nhiên danh bất hư truyền." "Ta biết lão sư và đại sư huynh năm xưa vì sao không muốn chúng ta tranh giành với đệ tử Xiển giáo, là vì ở phương diện 'mặt dày' này, chúng ta căn bản không thể nào sánh bằng người ta a." Trên Kim Ngao Đảo, một tràng cười vang dội.

Ngay cả Đa Bảo, Kim Linh, Tam Tiêu mấy người, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên.

Đã từng có lúc, họ cũng nghĩa khí sục sôi muốn tranh cao thấp với môn nhân Xiển giáo, nhưng hiện giờ xem ra, căn bản không có cái cần thiết đó.

Chúng đệ tử Xiển giáo đã ngay cả tư cách trở thành đối thủ của

họ cũng không còn.

Tại Côn Luân Sơn, Nam Cực Tiên Ông đôi môi trắng bệch bước ra khỏi động phủ, khó tin nhìn về Tây Phương! "Nhiên Đăng sư đệ...

đã bỏ trốn, còn tiện thể mang theo ba vị Côn Luân Kim Tiên?" Nam Cực Tiên Ông chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn ứ một cục khí, dù thế nào cũng không thể nhả ra được.

Chân trời, vài đạo lưu quang bay tới, rơi xuống bên cạnh Nam Cực Tiên Ông. "Nam Cực lão sư." Người đến chính là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân ba người.

Hiển nhiên, ba người vừa rồi đang bế quan, sau khi nhận được tin tức liền vội vã xuất quan đến gặp Nam Cực Tiên Ông. "Nhiên Đăng sư đệ, Phổ Hiền, Văn Thù, Từ Hàng ba vị sư đệ, đều đã gia nhập Đại Thừa Phật giáo." Nam Cực Tiên Ông sắc mặt khó coi, chậm rãi nói ra sự thật. "Đều gia nhập Đại Thừa Phật giáo?

Cái này, cái này làm sao có thể!

Chắc chắn là đệ tử Tây Phương đã dùng âm mưu quỷ kế gì đó." Chúng Kim Tiên không muốn tin.

Ngay lúc này, Ngọc Đỉnh Chân Nhân thân mặc thanh bào từ chân trời bay đến. "Nhiên Đăng lão sư, động phủ của Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền Chân Nhân đều đã bị phong tỏa, bài vị trong điện cũng không rõ tung tích rồi." Lời của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, không khác gì xác thực việc bốn người Nhiên Đăng phản giáo.

Nam Cực Tiên Ông sốt ruột dậm chân: "Nhiên Đăng sư đệ hồ đồ a, Xiển giáo đối y không bạc, vì sao lại làm ra chuyện phản giáo ngu xuẩn như vậy?

Còn Từ Hàng mấy vị sư đệ sao cũng hồ đồ đến thế!" Quảng Thành Tử mấy người im lặng.

Những năm này tình cảnh của Nhiên Đăng họ đều thấy rõ.

Khổ sở truy cầu Đại Đạo mà không đạt được, đối với loại người như Nhiên Đăng mà nói, chẳng khác nào cực hình trong các loại cực hình.

Đổi vị trí suy nghĩ một chút, liền biết Nhiên Đăng phản giáo, cũng là điều hợp tình hợp lý.

Quảng Thành Tử thở dài: "Sự đã đến nước này, chúng ta vẫn nên đi bẩm báo lão sư đi." Mọi người đều gật đầu, dưới sự dẫn dắt của Quảng Thành Tử, bước vào Ngọc Hư Cung, bẩm báo Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy chân thân vẫn đang tu hành trong đạo trường mới khai lập ở Tam Thập Tam Thiên.

Bởi vậy, y không hề hay biết về những chuyện xảy ra bên ngoài.

Khi thấy truyền tấn của Quảng Thành Tử và những người khác, y mới chợt mở đôi mắt!

Ánh mắt sắc bén như đao xé rách trường không, toát ra khí lạnh lẽo, nhìn thẳng về Tây Phương!

Nhiên Đăng, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền, lại còn phản giáo!

Sắc mặt Nguyên Thủy chợt âm trầm, hư ảnh Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên xuất hiện sau lưng, ẩn hiện tùy theo gió mà lay động, vô thượng sát phạt chi khí bùng nổ, xé rách Địa Hỏa Thủy Phong! "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, các ngươi to gan thật!" Nguyên Thủy lạnh lùng quát một tiếng, không còn áp chế được cơn giận trong lòng!

Thân ảnh y chợt lóe, không gian dập tắt, cả người đã xuất hiện trước Phật Quốc do Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hợp lực khai lập. "Khai Thiên Khí Nhận!" Nguyên Thủy hiển nhiên đã động chân hỏa, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền là sát chiêu!

Trên Bàn Cổ Phiên, dòng hỗn độn khí lưu dày đặc ngưng tụ thành từng lưỡi đao sắc bén, sau đó dưới sự thao túng của Nguyên Thủy, mạnh mẽ chém về phía Vô Thượng Phật Quốc. "Thất Diệu Bảo Thụ!" "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" Nhưng ngay sau đó, từ Phật Quốc lại truyền ra hai đạo thanh âm, Thất Diệu Bảo Thụ và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên từ trong đó bay ra, vững vàng phong tỏa Khai Thiên Khí Nhận ở bên ngoài Phật Quốc.

Kế đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chậm rãi bước ra từ Phật Quốc.

Chương 400

Sắc mặt vẫn như trước, chỉ là bộ trang phục này khiến Nguyên Thủy nhìn thế nào cũng không thoải mái.

Chuẩn Đề giành nói trước, lớn tiếng quát: "Nguyên Thủy sư huynh, vì sao vô duyên vô cớ ra tay với chúng ta?

Thật sự cho rằng Đại Thừa Phật giáo ta dễ bị bắt nạt sao?" Trong lòng Chuẩn Đề đầy sợ hãi, may mắn nghe lời sư huynh nhà mình, chuẩn bị trước, bằng không hôm nay Vô Thượng Phật Quốc mà họ khó khăn lắm mới khai lập e rằng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Nguyên Thủy mặt lạnh như tiền: "Nhiên Đăng, Từ Hàng, Phổ Hiền, Văn Thù bốn người kia là sao?" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn kinh ngạc lắc đầu, ra vẻ không biết gì: "Mấy vị sư điệt đó xảy ra chuyện gì rồi, có cần Đại Thừa Phật giáo ta giúp đỡ không?" Nguyên Thủy mặt lạnh, không nói một lời, chỉ là khí tức Thánh Đạo trên người không ngừng thăng lên.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vội vàng nghiêm túc nhìn hai ba lần, lúc này mới tươi cười nói: "Thì ra mấy vị sư điệt đã gia nhập Đại Thừa Phật giáo ta, hiện nay đều là đệ tử Phật Môn của ta." Nguyên Thủy lạnh băng nói: "Chuyện này, Đại Thừa Phật giáo các ngươi không nên cho Bản Tọa một lời giải thích sao?" "Giải thích?" Chuẩn Đề vẻ mặt vô tội: "Nguyên Thủy sư huynh, Đại Thừa Phật giáo ta khi lập giáo nghìn năm trước đã nói rồi, phàm là tu sĩ Hồng Hoang, đều có thể gia nhập.

Nhiên Đăng, Từ Hàng chư vị đạo hữu đều là tu sĩ Hồng Hoang, ta nào có lý do không cho họ gia nhập?" Nguyên Thủy trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, khẽ phất tay, Thánh Đạo chi lực lưu chuyển, trực tiếp câu bốn người Nhiên Đăng đến ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Nhiên Đăng, Từ Hàng bốn người thấy Nguyên Thủy, liền như chuột thấy mèo, đều cúi đầu, không dám đối diện với Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy lạnh lùng nói: "Cho các ngươi một lần cơ hội, bây giờ hối hận, vẫn còn kịp." Nhiên Đăng, Từ Hàng ba người nghe xong, nhanh chóng bước đến đứng sau Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Trên mặt Nguyên Thủy lộ ra vẻ lạnh lẽo cực độ: "Tốt, đây là con đường các ngươi tự mình chọn!" Nguyên Thủy mạnh mẽ vung tay, vô thượng đại pháp lực diễn hóa Tam Bảo Ngọc Như Ý, hung hăng đánh tới bốn người Nhiên Đăng, rõ ràng là muốn đánh chết bốn người tại chỗ!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai mắt nheo lại, sớm đã có phòng bị, lập tức tế xuất Thất Diệu Bảo Thụ và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên. "Oanh, oanh, oanh!" Trong chớp nhoáng, ba đại chí bảo đã va chạm vào nhau.

Trên Tam Thập Tam Thiên, hải lượng Đạo uẩn của Thánh nhân kích động, gây ra vô số Địa Hỏa Thủy Phong.

Hỗn Độn cũng đang rung chuyển, từng viên Hỗn Độn Tinh Thần lay động, run rẩy, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Cú đánh này, nếu xảy ra ở Tam Giới hiện nay, không biết sẽ gây ra tai ương lớn đến mức nào.

Ba người vừa hợp tức phân, đối chọi nhau.

Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm.

Không ngờ Tiếp Dẫn tên kia, ngày thường không mấy nổi bật, nhưng tu vi lại vươn lên sau này, không kém gì y.

Lại thêm một Chuẩn Đề nữa, xem ra hôm nay không thể thắng được.

Nhìn Từ Hàng mấy người cúi đầu không nói, đứng sát phía sau Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, ý đã quyết.

Nguyên Thủy thở dài một hơi, trong tay quang mang chợt lóe, Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay và Bàn Cổ Phiên sau lưng mạnh mẽ tiêu tán.

Y lạnh lùng quét mắt nhìn bốn người Nhiên Đăng, rồi mới nói: "Vì các ngươi một lòng muốn đầu nhập Đại Thừa Phật giáo, Bản Tọa cũng không ngăn cản các ngươi.

Từ nay về sau, bốn người các ngươi và Xiển giáo ta, không còn bất kỳ liên quan nào." "Cát sát!" Một tiếng sấm sét vang lên giữa trời quang, triệt để cắt đứt quan hệ giữa bốn người Nhiên Đăng và Xiển giáo.

Sấm sét vừa dứt, thân ảnh Nguyên Thủy cũng biến mất.

Nhiên Đăng, Từ Hàng mấy người vỗ vỗ lồng ngực, có chút sợ hãi từ phía sau Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bước ra.

Vừa rồi trong khoảnh khắc đó, họ thật sự tưởng mình sẽ chết! "Đa tạ Thánh lão sư ra tay tương trợ." Nhiên Đăng vội vàng dẫn Từ Hàng mấy người chắp tay cảm tạ.

Tiếp Dẫn cười ha ha vẫy tay: "Từ nay về sau, chư vị đều là đệ tử Đại Thừa Phật giáo rồi, không cần khách khí như vậy." Chuẩn Đề vẫy tay: "Người một nhà, còn nói gì lời cảm tạ?" Tam Giới, một trận phong ba tan đi.

Tuy mọi người không tận mắt chứng kiến những gì đã xảy ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, nhưng ai nấy đều hưng phấn bừng bừng.

Chân truyền của Huyền Môn, Côn Luân Kim Tiên, phản Huyền nhập Phật, một tin động trời như vậy, mấy vạn năm cũng chưa chắc có một lần, sau này có thể tha hồ mà đàm đạo.

Tại Nga Mi Sơn, Triệu Công Minh không kìm được bật cười khẽ. "Xiển giáo vốn dĩ môn nhân đệ tử đã không nhiều, lần này lại tổn thất bốn vị đại tướng, sư bá của ta còn không biết sẽ đau lòng đến mức nào." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti đồng loạt kêu lên: "Xiển giáo xưa nay và Tiệt giáo chúng ta không hợp, giờ đây phải chịu cảnh chúng bạn ly tán, đây mới là tốt." "Đúng vậy, Xiển giáo vẫn luôn đối địch với Tiệt giáo ta, có kết cục này, đáng đời!" Triệu Công Minh lắc đầu, răn dạy hai người: "Đạo thống Thánh nhân căn cơ sâu dày, há có thể lay chuyển trong một sớm một chiều?

Chuyện hôm nay xảy ra, cũng chỉ coi như một chuyện vui để xem thôi, hai ngươi vẫn nên tranh thủ tu hành, chuẩn bị cho việc chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên đi." "Vâng, vâng lão sư." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti vội vàng ân cần gật đầu.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti trong đại kiếp Phong Thần cũng lập được công lao hiển hách.

Còn về việc Phong Thần Đài sắc phong chư thần không phải là phân biệt đối xử, phong Lục Nhĩ làm Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế mà không phong thần chức cho Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti.

Nghìn năm trước, trước đêm Phong Thần, Triệu Công Minh cũng từng nghĩ đến việc phong thần cho hai người.

Nhưng khi tìm đến họ, hỏi muốn thần vị gì, hai người đều lắc đầu, nói chỉ muốn theo bên cạnh y tu hành.

Triệu Công Minh đành bất đắc dĩ đồng ý, vẫn để Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti ở lại bên mình.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti chẳng hề ngốc, thần chức Thiên Đình có gì hay ho đâu?

Lợi ích chẳng bao nhiêu, việc vặt thì một đống, chi bằng theo bên cạnh lão sư nhà mình, chuyên tâm ngộ đạo, Hỗn Nguyên có thể mong đợi, cho một đế vị cũng không đổi lấy.

Không sai, hiện nay Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti đều đã chứng đạo Đại La Kim Tiên viên mãn, pháp tắc chi lực tham ngộ tới bốn thành.

Triệu Công Minh bồi dưỡng hai người, chính là muốn họ cũng đi con đường của Lục Nhĩ, dùng pháp tắc chứng Hỗn Nguyên Kim Tiên, từ đó đặt nền móng vững chắc cho việc chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sau này.

Thời gian tựa ngựa trắng vụt qua khe cửa, sau khi bốn người Nhiên Đăng gia nhập Đại Thừa Phật giáo, lại thêm mấy nghìn năm trôi qua.

Mấy nghìn năm thời gian, đối với các đại năng đỉnh tiêm Tam Giới đã trải qua vài lượng kiếp mà nói, tự nhiên chẳng tính là gì, một sợi lông cũng không đáng.

Nhưng đặt trong bối cảnh Tứ Đại Bộ Châu hiện nay, tức Địa Tiên Giới thuộc Tam Giới, thì đây đã là một khoảng thời gian không ngắn.

Tại Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh vẫn đang bế quan.

Quanh thân y, không gian pháp tắc hóa thành ngân bạch sắc quang mang, lưu chuyển bên mình, phát tán vô cùng huyền diệu.

Nhìn kỹ, không gian là y, y dường như cũng đã hóa thành không gian.

Nếu Lục Thánh có mặt ở đây, chắc chắn có thể cảm nhận được, tu vi của Triệu Công Minh, hiển nhiên đã đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chia thành 1-9 trọng thiên, giống như sự phân chia của Thánh nhân Hồng Hoang.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên, đã tương đương với chiến lực cao cấp trong hàng Thánh nhân.

Triệu Công Minh ước tính, hiện tại mình hoàn toàn có thể áp chế Chuẩn Đề mà đánh.

Các Thánh nhân còn lại, trừ Thái Thanh ra, e rằng cũng chỉ quanh quẩn ở tầng thứ này.

Chương 401

Trong khi Triệu Công Minh chuyên tâm tu luyện, ngoài La Phù Động trên Nga Mi Sơn, một đạo huyết sắc lưu quang từ xa xuyên qua.

Tốc độ cực nhanh, trong chớp nhoáng, chỉ một hai khoảnh khắc đã rơi xuống Nga Mi Sơn.

Trên huyết sắc lưu quang, phát ra khí tức quỷ dị thâm trầm, khiến người ta vô hình sinh ra sự kiêng kỵ cực lớn trong lòng!

Tất cả sơn tinh dã quái sinh sống, tu luyện gần La Phù Động, lập tức bị kinh động!

Chúng sợ hãi che mắt, toàn thân run rẩy.

Trên thân ảnh huyết sắc kia, chúng cảm nhận được một luồng khí tức không thể nào hình dung!

Nga Mi Sơn, từ bao giờ lại xuất hiện một đại ma đầu như vậy?

Minh Hà xuất hiện chưa đầy hai ba khắc, bên cạnh La Phù Động, liền lóe lên hai đạo bạch y thân ảnh, chặn trước Minh Hà. "Ai, dám tự tiện xông vào Nga Mi Sơn!" Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti nhíu mày, giận quát.

Nga Mi Sơn, hiện nay là đạo trường chính thức của Thánh nhân, được ức vạn sinh linh Hồng Hoang kính ngưỡng, sùng bái.

Huyết sắc lưu quang chợt biến đổi, hóa thành dáng vẻ của Minh Hà Lão Tổ, trên người phát ra khí tức quen thuộc. "Hai tiểu gia hỏa, không nhận ra Bản Tọa sao?" Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti kinh ngạc nói: "Minh Hà tiền bối, sao lại là ngài?" Đối với Minh Hà Lão Tổ, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti vẫn quen thuộc.

Biên giới Huyết Hải, chính là nơi Địa Phủ trú đóng, Thập Bát

Trọng U Minh Hải.

Văn Đạo Nhân là Phong Đô Đại Đế không thể nghi ngờ, lại là thủ hạ của Triệu Công Minh.

Bởi vậy, ngày thường Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti rảnh rỗi không có việc gì, không thiếu đến Địa Phủ tìm Văn Đạo Nhân để cùng say sưa.

Do đó, họ và Minh Hà ở Huyết Hải tự nhiên cũng không xa lạ.

Minh Hà phất tay nói: "Ta đến tìm lão sư của các ngươi." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti nói: "Xin cho chúng con vào điện thông báo một tiếng." Trần Cửu Công ở lại, Diêu Thiếu Ti liền vào điện thông báo.

Chẳng mấy chốc, Diêu Thiếu Ti từ trong điện bước ra, nói với Minh Hà: "Lão sư mời ngài tiến vào." "Phiền phức rồi." Minh Hà chắp tay với hai người, bước vào La Phù Động.

Đi ngang qua Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti, hai đạo huyết quang khó nhận ra chợt lóe lên.

Hai viên huyết châu đỏ rực như máu, trong suốt như ngọc, đã rơi vào tay Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti kinh hỉ nhìn nhau, lật bàn tay, huyết châu đã được hai người thu vào.

Huyết Hải Huyết Châu, do sát khí ức vạn năm của Huyết Hải ngưng luyện mà thành, vô cùng thuần túy, có thể tăng cường độ thân thể lên rất nhiều.

Dù hiện tại Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti đều đã là Đại La Kim Tiên viên mãn, viên huyết châu này vẫn có tác dụng rất lớn đối với họ.

Trong La Phù Động, Triệu Công Minh thấy Minh Hà bước vào,

trên mặt lộ ra một nụ cười khẽ. "Minh Hà đạo hữu khi nào có thời gian đến chỗ ta vậy?" Năm xưa Triệu Công Minh ở Huyết Hải, mượn thế áp người, bảo vệ Văn Đạo Nhân, còn cùng Minh Hà gây ra không ít bất hòa.

Nhưng cùng với thời gian trôi qua, Triệu Công Minh chứng đạo, tất cả đều hóa thành bụi trần, tiêu tán trong dòng chảy lịch sử.

Minh Hà khẽ cười nói: "Hồng Hoang vỡ nát, Đạo Tổ chia Tam Giới, tưởng chừng đã ổn định được cục diện, nhưng việc Hồng Hoang tổ mạch phân liệt lại là sự thật không thể chối cãi." Triệu Công Minh nói thẳng: "Minh Hà đạo hữu muốn nói gì, cứ nói thẳng là được." Minh Hà nói: "Hồng Hoang vỡ nát, chia Tam Giới, đẳng cấp thế giới suy thoái, tiên thiên linh khí đang chậm rãi thoái hóa thành hậu thiên linh khí.

Tu hành chỉ sẽ trở nên ngày càng gian nan.

Mà hiện giờ, Thiên Đình phong thần, Nhân, Xiển, Tiệt, Đại Thừa Phật giáo đứng vững tạo thành thế chân vạc.

Nhưng Đạo Tổ lại hạ lệnh, trong vô lượng kiếp, Thánh nhân không được ra tay ở Hồng Hoang.

Ngô đoán, chiến trường tiếp theo sẽ chuyển sang việc chư Thánh truyền đạo, tranh đoạt địa bàn." "Ngô tu hành Sát Lục Chi Đạo, từ khai thiên đến nay, thủ hạ A Tỳ, Nguyên Đồ không biết đã chém giết bao nhiêu sinh linh, nhưng duy chỉ có Thánh huyết, còn chưa nhuộm qua." Trong mắt Minh Hà lấp lánh sát khí khát máu, từng tia sát phạt chi khí không chịu khống chế từ trên người y tuôn ra, giải thích suy nghĩ của mình cho Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh nghe xong, đại khái hiểu rõ ý Minh Hà.

Minh Hà nói không sai, trung tâm Hồng Hoang, chư Thánh một

trận chiến đã đánh nát Hồng Hoang tổ mạch.

Hồng Hoang từ đó tứ phân ngũ liệt, ngay cả chư Thánh hợp lực ra tay cũng không thể kiềm chế tốc độ phân liệt của nó.

May mắn Đạo Tổ ra tay, dùng vô thượng đại pháp lực, duy trì Hồng Hoang sắp vỡ nát.

Nhưng đó chỉ là bề mặt, Hồng Hoang tổ mạch đã như Tứ Đại Bộ Châu hiện nay, tứ phân ngũ liệt rồi.

Lại thêm Đạo Tổ hạ lệnh, trong vô lượng kiếp, chư Thánh không được ra tay trong Hồng Hoang.

Điều này cũng dẫn đến cục diện Tam Giới sẽ chuyển từ tranh đấu công khai sang tranh đoạt địa bàn, khí vận một cách âm thầm.

Ý định của Minh Hà là muốn nhân cơ hội chư Thánh đạo thống đại tứ mở rộng, truyền đạo, tranh đoạt khí vận, đồ sát hóa thân của Thánh nhân, từ đó hoàn thiện Sát Lục Chi Đạo của bản thân, để giành lấy một cơ duyên chứng đạo.

Triệu Công Minh suy tư một lát, rồi mới đáp: "Tư tưởng của Minh Hà đạo hữu, đích xác khả thi, đến lúc đó tự mình thử nghiệm là được, hà tất phải đến tìm ta?" Đích xác, cho dù Minh Hà đồ Thánh thất bại, nhưng có Huyết Hải làm đại bản doanh, thì Thánh nhân thân lâm cũng chẳng sợ hãi.

Bởi vì ngay cả khi Thánh nhân muốn chém giết Minh Hà, cũng phải chịu hậu quả phản phệ của sát khí vô tận từ Huyết Hải sau khi Minh Hà vẫn lạc.

Tổng thể mà nói, cũng không có gì đáng lo ngại.

Minh Hà hắc hắc cười: "Ngô có Huyết Hải tại vị, tự nhiên không lo lắng Thánh nhân sẽ ra tay sát hại ngô.

Điều ngô muốn, là đạo hữu giúp ngô kiềm chế Thánh nhân vào thời điểm then chốt." Minh Hà nói như vậy, Triệu Công Minh liền hoàn toàn hiểu rõ.

Minh Hà muốn y giúp, chính là vào khoảnh khắc y đồ Thánh, kiềm chế chân thân của Thánh nhân đến cứu viện, để giúp Minh Hà hoàn thành bước cuối cùng.

Triệu Công Minh nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Ngươi đã nghĩ kỹ muốn đồ sát vị Thánh nhân nào chưa?" Minh Hà không chút do dự đáp: "Tự nhiên là Chuẩn Đề, Vạn Phật Chi Tổ của Đại Thừa Phật giáo hiện nay." Minh Hà rất rõ ràng định vị của mình.

Tuy có A Tỳ, Nguyên Đồ, lại thêm bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử của Huyết Hải tương trợ, y gần như vô địch dưới Thánh nhân.

Nhưng muốn chứng đạo thành Thánh, ai mà trong tay không có thủ đoạn lợi hại.

Bởi vậy, đồ Thánh, tự nhiên phải đồ Thánh nhân yếu nhất.

Triệu Công Minh cười nói: "Vậy được, chuyện này ta đáp ứng rồi." Minh Hà ngẩn ra.

Triệu Công Minh tu đạo nhiều năm như vậy, chưa từng chịu thiệt thòi nửa điểm.

Thậm chí y đã chuẩn bị sẵn Triệu Công Minh sẽ "hét giá sư tử", khiến mình phải đại xuất huyết một lần.

Chương 402

Bỗng nhiên nghe Triệu Công Minh nói vậy, y không khỏi sững sờ, vội hỏi: "Ngươi không có điều kiện gì sao?" Cần biết, đây là giúp người giành lấy cơ duyên chứng đạo, cho dù tỷ lệ thành công còn chưa rõ ràng, nhưng giá trị đã vô hạn.

Triệu Công Minh xòe tay: "Đích xác không có điều kiện.

Minh Hà đạo hữu nếu không tin, ta cũng không có cách nào." Đột nhiên, Minh Hà nghĩ đến điều gì, vội vàng mở miệng: "Chuyện này bất luận thành hay không thành, đạo hữu cũng không thể dùng chuyện này để bảo ngô làm bất kỳ điều gì, đạo hữu có dám lập Đại Đạo Thệ Ngôn?" Minh Hà rất cảnh giác.

Nếu Triệu Công Minh "hét giá sư tử" thì y lại thấy yên tâm.

Nhưng vẻ vô dục vô cầu của Triệu Công Minh ngược lại khiến y không yên lòng.

Cần biết, đến cấp độ của họ, mỗi cử chỉ đều dính dáng đến nhân quả.

Triệu Công Minh giúp y như vậy, không cầu hồi báo, trong cõi u minh liền tương đương với việc y đã nợ Triệu Công Minh nhân quả.

Một phần nhân quả này, ngày thường trông không đáng chú ý, nhưng đến lúc quan trọng, có thể phát huy tác dụng lớn.

Đây cũng là nguyên nhân Minh Hà muốn Triệu Công Minh lập Đại Đạo Thệ Ngôn.

Đại Đạo Thệ Ngôn, lấy Đại Đạo thề, bất luận Thiên Đạo Thánh nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hay những tu sĩ tầng thứ cao hơn như Hồng Quân, đều phải chịu ước thúc.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Minh Hà, Triệu Công Minh không chút do dự trực tiếp lập Đại Đạo Thệ Ngôn.

Trong chớp nhoáng, phía trên Nga Mi Sơn, một tiếng sấm rền vang lên, đại biểu Đại Đạo chấp thuận, Đại Đạo Thệ Ngôn thành lập.

Trong La Phù Động, Triệu Công Minh nói: "Minh Hà đạo hữu giờ đã mãn ý rồi chứ?" Minh Hà thu lại nụ cười trên mặt, trịnh trọng nói: "Kế hoạch đồ Thánh lần này không thành công thì thôi.

Nếu có thể thành công, Huyết Hải sau này, chính là minh hữu trung thành nhất của Tiệt giáo." Không lâu sau, Minh Hà cáo từ, Triệu Công Minh tiếp tục bế quan.

Thời gian tựa ngựa trắng vụt qua khe cửa, chớp mắt, ba nghìn năm đã trôi qua.

Đại Thương vương triều từng phồn vinh hưng thịnh, tứ di thần phục, cuối cùng cũng từ thịnh chuyển suy.

Vị Thương vương cuối cùng hôn dung vô đạo, rượu chè dâm dật, khí vận vương triều bất ổn.

Đúng lúc này, nghĩa quân nổi dậy, giết Thương vương, đoạt thiên hạ, cả thiên hạ lập tức trở nên không thể cứu vãn.

Tại quốc đô Đại Thương, Triều Ca, Thương vương lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng phái đại quân đi bình loạn, nhưng đã quá muộn rồi.

Quốc khố trống rỗng, gian thần làm loạn, ngay cả quân phí cũng không phát ra được, ai còn bán mạng vì ngươi?

Đến tháng thứ sáu nghĩa quân nổi dậy, vương triều Đại Thương chính thức diệt vong.

Tại bờ biển Đông Hải, tổ địa Nhân tộc, các vị tiên hiền Nhân tộc

trên mặt đều lộ vẻ than thở.

Mấy nghìn năm tuế nguyệt, bể dâu hóa nương dâu, cường đại như Đại Thương, cuối cùng cũng có ngày diệt vong.

Ngược lại, Đế Tân nhìn rất thoáng: "Vương triều thay đổi, nhật nguyệt luân chuyển, chỉ cần Nhân tộc Thánh Điện của ngô không hư hoại, truyền thừa Nhân tộc sẽ không bị đoạn tuyệt." Toại Nhân Thị thành kính gật đầu, dứt khoát nói: “Lời này không sai, vương triều đổi thay, thực sự là lẽ thường, chỉ cần Nhân tộc Thánh Điện của chúng ta còn đó, vận mệnh Nhân tộc ắt chỉ có thể nắm giữ trong tay chính Nhân tộc ta mà thôi!” Một trận Phong Thần, kẻ thắng không chỉ có Tiệt Giáo, Thiên Đình, mà còn có Nhân tộc.

Nhân tộc giờ đây, Tam Hoàng Ngũ Đế, thêm vào đó là Nhân tộc Văn Thánh Thương Hiệt, đều có đạo hạnh Chuẩn Thánh, dưới sự gia trì của Nhân Đạo Khí Vận vô thượng, thực lực thâm bất khả trắc.

Trừ chín vị lão tổ tọa trấn Nhân tộc Thánh Điện ra, Nhân tộc còn có mấy chục vị Đại La Kim Tiên, vô số Thái Ất Kim Tiên, còn tu sĩ dưới Kim Tiên thì đếm không xuể.

Luận tổng thể thực lực, trong Tam Giới hiện nay, dưới Thánh Nhân Đạo Thống, ắt hẳn là Nhân tộc.

Sau Phong Thần, Nhân Đạo Đại Hưng, không phải chỉ là một lời nói suông, mà đã thành sự thật định trước.

Hơn nữa, theo sự phục hưng của Nhân Đạo, leo lên đỉnh phong, sớm muộn gì cũng có một ngày, Nhân tộc cũng sẽ có Thánh Nhân của riêng mình.

Bởi vậy, việc vương triều nhân gian thay đổi, trong mắt các vị tại Nhân tộc Thánh Điện, chính là quy luật tự nhiên, không cần cố cưỡng ép xoay chuyển, chỉ cần Nhân Đạo Khí Vận nắm trong tay Nhân tộc,

những điều này chỉ là vấn đề nhỏ.

Nhân gian giới, cùng với sự diệt vong của Đại Thương, nhân gian lại khôi phục thời đại chư hầu hỗn chiến.

Các chư hầu xưng bá một phương, tranh giành lẫn nhau, dấy binh chiến đấu, muốn noi theo Đại Thương mà kiến lập một vương triều đại thống nhất.

Cùng lúc đó, ánh mắt của các Thánh cũng dần dần từ Địa Tiên giới, đổ dồn xuống nhân gian.

Nhân gian giới, sinh linh chúng đa, như cát sông Hằng, đếm không xuể.

Trong mắt các Thánh, đây đều là khí vận, hương hỏa, cúng bái triệt để a.

Một nơi mỹ diệu như vậy, nếu bỏ mặc không dùng, mà mặc cho nó phát triển, chẳng phải đáng tiếc sao?

Ba mươi ba tầng trời, Đại Xích Thiên, Huyền Đô Động, trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Thánh Nhân càng thêm phiêu diểu, toàn thân tản mát ra khí tức Thánh Đạo nồng đậm!

Ngài hai mắt rũ xuống nhìn vào Tam Giới, vạn vật trong Tam Giới, đều hiển hóa trong mắt ngài.

"Đại kiếp đã qua, giờ chính là thời cơ truyền đạo, Nhân Giáo của ta, cũng phải hưng thịnh!" Nhân Giáo, tuy không tranh không giành, nhưng khí vận dễ như trở bàn tay, cận kề trước mắt mà lại bỏ mặc thì có chút vô lý.

Thân ảnh Thái Thanh Thánh Nhân chợt lóe, từ Ngã Thi bay ra, bay về phía Địa Tiên giới, trên Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung.

Hiện giờ Nhân Giáo, có vài phần ý tứ "thượng thiện nhược thủy,

thủy lợi vạn vật nhi bất tranh".

Một nghìn năm trước, đại kiếp Phong Thần hạ màn, các Thánh phụng lệnh Đạo Tổ, rời Tam Giới, khai tịch đạo trường ở Ba mươi ba tầng trời, nơi giáp ranh Hỗn Độn.

Thái Thanh Thánh Nhân cảm động trong tâm, đã tạm nhậm chức Giáo Chủ Nhân Giáo, giờ đây tôn vị Giáo Chủ chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Huyền Đô Đại Pháp Sư, kế thừa tính cách nhất quán của Thái Thanh Thánh Nhân.

Chỉ thu nhận ba năm đệ tử ký danh, giữ họ lại trên Thủ Dương Sơn tu hành, bình thường tránh đời không ra, nếu không phải uy danh của Thái Thanh Thánh Nhân bất hủ, e rằng thế nhân sớm đã quên lãng Nhân Giáo.

Trong Bát Cảnh Cung, Huyền Đô đang ngồi trên bồ đoàn ngộ đạo bỗng nhiên mở bừng hai mắt, đứng dậy cúi lạy hư không trước mặt, "Huyền Đô bái kiến Lão Sư." Tựa như một hòn đá ném xuống hồ, hư không gợn lên từng đợt liên y, Thái Thanh chậm rãi bước ra từ hư không.

Ngài liếc nhìn một cái rồi khẽ gật đầu, "Những năm này, ngươi rất khá." Một nghìn năm qua, Huyền Đô khổ tu không ngừng, đạo hạnh tinh tiến, đã có chút hỏa hầu trong số Chuẩn Thánh.

Huyền Đô cười cười, "Nhờ Lão Sư truyền đạo, nếu không Huyền Đô đâu có được ngày nay?" Nói xong, Huyền Đô dường như nhớ ra điều gì, hỏi, "Lão Sư hôm nay sao lại có thời gian hạ lâm Tam Giới, có phải có việc gì cần làm?" Thái Thanh nói, "Tứ Đại Bộ Châu ở Địa Tiên giới đã gần như bị phân chia xong, Nhân gian giới, giờ đây vẫn là một phiến đất mới, ta muốn đến Nhân gian giới truyền đạo, hoằng dương chân pháp Nhân Giáo của ta." Huyền Đô khẽ gật đầu, hiểu ý

Thái Thanh, nhưng vẫn nói, “Lão Sư, chi bằng giao việc này cho đệ tử?” “Không cần!” Thái Thanh từ chối, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, “Tam Giới an định, khí vận Nhân gian giới biến hóa, các Thánh đều sẽ không nhịn được, một trận Phong Thần không phân thắng bại, lần này ở Nhân gian giới, vi sư muốn cùng các Thánh tái tranh phong!” “Vâng.” Huyền Đô chắp tay.

Thân Ngã Thi của Thái Thanh nói xong, liền lắc mình biến thành một đạo lưu quang, bay vào U Minh giới.

Nhân gian giới, không cho phép Đại Năng trên cấp Tiên Nhân tồn tại.

Cho nên muốn truyền đạo, trước tiên phải tạo ra một thân phận có thể qua mặt Thiên Đạo Tam Giới, luân hồi là một biện pháp rất tốt.

Ba mươi ba tầng trời, Đại La Thiên, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy tóc bạch trung phân, uy nghiêm như thường lệ, mở đôi mắt băng lãnh.

Chương 403

"Khí vận Nhân gian giới, bản tọa định đoạt!" Mặc dù đã được Thông Thiên Giáo Chủ chứng minh, đạo của Tiệt Giáo không hề kém đạo của Xiển Giáo, thậm chí còn có phần vượt trội.

Nhưng Nguyên Thủy đối với đạo của mình, vẫn vô cùng tự tin.

Đối với phàm nhân mà nói, không có gì tốt hơn Đại Đạo thuận ứng Thiên Đạo, xiển thuật Thiên Đạo chí lý.

Nguyên Thủy suy tư chốc lát, khí tức Thánh Đạo toàn thân bỗng nhiên bùng phát, như sơn hồng hải khiếu.

Trong khoảnh khắc ấy, có một đạo ảnh tử từ trên thân Nguyên Thủy tách ra, rơi vào Tam Giới, chớp mắt biến mất không dấu vết.

Nhìn lại Nguyên Thủy, đã không biết từ lúc nào, lại khôi phục dáng vẻ trước đó.

Bên bờ Đông Hải, đạo trường Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ hiếm thấy lâm vào thế khó xử, không ngừng thương lượng với Triệu Công Minh.

"Công Minh, giờ đây Tiệt Giáo của ta đã là đệ nhất Huyền Môn, khí vận Nhân gian giới cũng không còn nhiều, chi bằng thôi đi." Nói thật, Thông Thiên Giáo Chủ không quá coi trọng chút khí vận Nhân gian giới đó, chỉ riêng Tứ Đại Bộ Châu, toàn bộ Địa Tiên giới mang lại khí vận đã khiến Tiệt Giáo ăn bát mãn bồn mãn.

Triệu Công Minh lại lắc đầu nói, "Lão Sư lời này sai rồi." "Phàm nhân Nhân gian giới vô số, tuy mỗi người khí vận mỏng manh, nhưng nếu cộng gộp lại, lại có sức mạnh vô cùng, vô hạn, Nhân gian giới, nhất định phải tranh giành." Triệu Công Minh dứt khoát nói, tăng

cường khí vận Tiệt Giáo là một mặt.

Nhưng quan trọng hơn là, y phải để Lão Sư cũng hạ tràng, mới có thể triệt để khuấy động vũng nước đục này, từ đó tạo cơ hội cho Minh Hà.

Thấy Triệu Công Minh kiên trì như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi gật đầu đồng ý, "Đã ngươi cố chấp như thế, vậy vi sư ta liền tự mình đi một chuyến." Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, ý niệm vừa động, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Địa Tiên giới.

Cùng lúc đó, Thánh Địa Phật Môn phương Tây, Tổ Đình Tu Di Sơn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cơ duyên Nhân gian giới.

Chuẩn Đề phấn khởi nói, "Sư huynh, Nhân gian giới là thị trường hoàn toàn mới, chỉ cần thao túng khéo léo, sẽ có thể làm được nhiều điều!" Từ khi Đại Thừa Phật Giáo được lập, nụ cười trên mặt Chuẩn Đề chưa bao giờ tắt.

Ngoài việc vì phản Huyền lập Phật, phân chia khí vận Huyền Môn, còn là vì tình hình phát triển của Đại Thừa Phật Giáo những năm này vượt xa Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề có tự tin, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn sẽ có thể tuyên dương Phật Pháp đến mọi nơi trong Tam Giới.

Tiếp Dẫn gật đầu, "Nhân gian giới, đích xác là một cơ hội tốt, Đại Thừa Phật Giáo của ta mới lập, căn cơ còn nông cạn, cơ hội lần này nhất định phải nắm bắt, như vậy mới có thể khiến Phật Môn ta đại hưng, thậm chí tiến thêm một bước đối kháng Huyền Môn!" Không sai, từ khi phản Huyền lập Phật, tầm nhìn của Tiếp Dẫn đã thay đổi.

Không còn giới hạn trong một mảnh đất nhỏ bé phương Tây, mà

đã đặt tầm mắt lên toàn bộ Địa Tiên giới, thậm chí là cả Tam Giới!

Sự chấn hưng của Đại Thừa Phật Giáo, cũng tuyệt không chỉ giới hạn trong một góc phương Tây!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sư huynh đệ nhìn nhau một cái, không chút do dự lao thẳng về U Minh giới.

Thái Tố Thiên, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa một thân tố y, mỹ diễm không gì sánh được, mở mắt rồi lại từ từ khép lại.

Nàng không lập đạo thống, cộng thêm khí vận đạt được thân phận Nhân tộc Thánh Mẫu đã đủ phong hậu, tự nhiên không hứng thú với việc tranh giành khí vận Nhân gian giới.

Thời gian như bánh xe lăn cuồn cuộn, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, chớp mắt đã trăm năm trôi qua.

Từ khi Đại Thương diệt vong đến nay, Nhân gian giới chiến tranh không ngừng, cuối cùng đã sinh ra bảy vị bá chủ.

Phân biệt là Tề, Sở, Yên, Hàn, Triệu, Ngụy, Tần.

Bảy quốc gia, diện tích rộng lớn, phân bố ở bốn phương tám hướng, quốc lực cường thịnh, là những bá chủ đại quốc xứng đáng.

Trừ bảy quốc ra, còn vô số chư hầu tiểu quốc, ngày đêm chiến hỏa liên miên.

Trong số các tiểu quốc, có một nước tên là Trần Quốc.

Trong cảnh nội Trần Quốc, Khổ Huyền, Lệ Hương, Khúc Nhân Lý, đây là nơi nghèo khó, hẻo lánh nhất trong cảnh nội Trần Quốc.

Cũng chính vì đặc điểm nghèo khó, hẻo lánh của nó, bách tính nơi đây cũng tránh được chiến hỏa, tuy cuộc sống khổ sở một chút, khó khăn một chút, nhưng rốt cuộc vẫn còn hy vọng.

Ở Khúc Nhân Lý có một gia đình họ Lý, chủ nhà mười tháng

trước đã tòng quân, đến nay vẫn chưa có tin tức.

Trước khi chủ nhà đi, Lý thị đã mang thai, hôm nay chính là ngày sinh nở.

Trong nhà Lý, tiếng kêu đau đớn của người phụ nữ kéo dài suốt nửa canh giờ mới ngừng lại, ngay sau đó trong nhà Lý truyền ra tiếng khóc của hài nhi.

Lý thị mang thai mười tháng, cuối cùng cũng sinh, sinh ra một bé trai, Lý thị đặt tên cho bé là Lý Nhĩ.

Ngày Lý Nhĩ đản sinh, Nhân gian giới không chút ba động, nhưng Địa Tiên giới lại chấn động mạnh mẽ.

Trong hư không dâng lên từng đóa kim liên, tản mát ra hương thơm kỳ dị, thụy thải ngàn điều, một đạo tử khí không rõ từ đâu đến, từ phương Đông mà tới, bao trùm trời đất!

"Hóa thân Thái Thanh Sư huynh xuất thế rồi!" Các Thánh ánh mắt ngưng lại, đều nhìn về phía Nhân gian giới, khí vận động lòng người, Thái Thanh Sư huynh vốn không tranh không giành, lần này lại là người đầu tiên ra tay.

Ở Khúc Nhân Lý, Lý Nhĩ sinh ra không khác gì hài nhi bình thường, chỉ có đôi mắt to tròn chớp chớp, đen láy sáng ngời như tinh thần.

Cùng với thời gian trôi đi, thiên tư của Lý Nhĩ dần dần lộ rõ.

Nửa năm biết đi, một năm biết nói, một điểm liền thông, dung hội quán thông.

Tuổi tuy nhỏ, nhưng khi giảng đạo lý, ngay cả một số người lớn cũng không nói lại.

Lý thị vô cùng vui mừng, hao tổn hết gia tài, quyết định đưa Lý

Nhĩ đi đọc sách.

Sau khi vào thư viện, Lý Nhĩ không phụ lòng mong mỏi, mỗi lần đọc sách đều đứng đầu, hạc lập kê quần.

Chưa đầy mười mấy tuổi, đã có danh tiếng lớn ở Khúc Nhân Lý, thậm chí cả Khổ Huyền, được người ta gọi là thiếu niên thần thông.

Năm Lý Nhĩ mười tuổi, hóa thân của Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng đồng thời đản sinh.

Hóa thân Thánh Nhân, dù chỉ là một phần vạn chân linh của họ, cũng có sức mạnh bất khả tư nghị, sinh ra đã biết.

Chỉ trong vài năm, Nhân gian giới, danh tiếng thần đồng đã vang dội khắp đại giang nam bắc.

Cùng lúc đó, một tia văn khí yếu ớt, bỗng nhiên xuất hiện trên không trung Nhân gian giới.

Sau đó nhanh chóng rơi xuống, chớp mắt biến mất không dấu vết.

Một năm sau, nước Lỗ, vùng Trâu Ấp, một hài tử đản sinh!

Phụ thân của hài tử tên là Thúc Lương Hột, đảm nhiệm chức Đại Phu Trâu Ấp, là một trong ba hổ tướng của nước Lỗ.

Nước Tấn công đánh nước Lỗ, Thúc Lương Hột dẫn binh mã chống cự, không may chiến tử.

Chương 404

Ba tháng sau khi Thúc Lương Hột chiến tử, con của ông đã ra đời.

Vì khi sinh ra đầu đứa bé có chút lõm, nên mẫu thân đặt tên cho bé là Khâu.

Ngày Khổng Khâu đản sinh, văn khí trên không trung Nhân gian giới lượn lờ, ba ngày không dứt.

Địa Tiên giới, Tứ Đại Bộ Châu, khí vận nhân đạo diễn hóa thành trường hà nhân đạo.

Bên trong Nhân tộc Thánh Điện, văn khí cuồn cuộn, hạo hạo đãng đãng, tựa như muốn bùng cháy!

Văn khí chấn động, Toại Nhân Thị và vài vị lão tổ Nhân tộc đồng loạt nhìn về phía Thương Hiệt.

Thương Hiệt cũng vô cùng kinh ngạc, y cũng không làm gì cả, vì sao văn khí lại vô cớ chấn động!

Thương Hiệt trăm mối không thể giải, nhưng theo kinh nghiệm nhiều năm của y mà nói, đây không phải là chuyện xấu.

Nước Lỗ, vùng Trâu Ấp, Khổng Khâu tuy đầu có chút lõm, nhưng không hề ảnh hưởng đến trí tuệ của cậu.

Khổng Khâu thích đọc sách, niên cận thập tuế, đã đọc hết sách tàng trữ trong nhà đến mức lăn tăn nhuần nhuyễn.

Không còn sách để đọc, Khổng Khâu liền đi mượn, may mắn là phụ thân khi còn sống có không ít bạn bè, nên luôn có thể mượn được những quyển sách khác nhau.

Sách đọc nhiều, khí chất trên người Khổng Khâu cũng phát sinh

biến hóa cực lớn.

Một thân hạo nhiên chính khí, vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất diệt, ánh mắt quắc thước đầy uy nghiêm!

Năm Khổng Khâu mười tám tuổi, có bọn đạo phỉ cướp bóc Khúc Nhân Lý, Khổng Khâu đứng ra lớn tiếng quát mắng.

Một thân hạo nhiên chính khí, trực xông Thiên Khuyết, lại khiến tên thổ phỉ đầu lĩnh nước mắt giàn giụa, không dám đến phạm nữa, từ đó, danh tiếng Khổng Khâu vang dội.

Thời gian trôi đi, chớp mắt mười mấy năm trôi qua, hóa thân của các Thánh không ngừng trưởng thành.

Du lịch giữa bảy quốc, luận đạo, tiếp thu tri thức, tư tưởng va chạm, dung hội quán thông.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, cũng thành công xuất gia, một người tên là Thích Già, một người tên là Mưu Ni, đi khắp nơi tuyên dương tư tưởng Đại Thừa Phật Giáo.

Cùng lúc đó, Triệu Công Minh cũng từ Nga Mi Sơn xuất phát, đi đến Vô Tận Huyết Hải.

"Công Minh đạo hữu, ta đã đợi ngươi từ lâu lắm rồi." Huyết Hải nổi sóng lớn, tiếng cười quỷ dị của Minh Hà truyền ra từ Huyết Hải.

Tiếp đó Huyết Hải tách ra hai bên, lộ ra một thông đạo.

Triệu Công Minh đi vào thông đạo chừng hai ba bước, liền nhìn thấy Minh Hà đang tọa trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

"Chư Thánh luận đạo ở Nhân gian giới, hiện tại là cơ hội tốt nhất để đạo hữu tiến vào Nhân gian giới." Minh Hà cau mày, "Nếu muốn đến Nhân gian giới, ắt phải thông qua U Minh giới, nhưng nếu vậy, tu vi của ta…" Tam Giới và Hồng Hoang không giống nhau, muốn xuất

nhập Tam Giới, đều phải xuyên qua Bích Lũy thế giới.

U Minh giới và Địa Tiên giới thì dễ nói hơn, nhưng Nhân gian giới, nơi sinh tồn chủ yếu là phàm nhân, cho nên Bích Lũy thế giới kiên cố chưa từng có.

Đừng nói Minh Hà, ngay cả Thánh Nhân thân lâm, muốn xông thẳng vào phàm nhân giới, cũng đại khái suất không có hy vọng.

Trừ việc xông thẳng, thì là chuyển thế, nhưng một khi chuyển thế, tu vi ẩn giấu, không khác gì phàm nhân, thì làm sao hoàn thành kỳ tích đồ Thánh?

Triệu Công Minh cười cười, "Đạo hữu theo ta, ta tự có biện pháp." Nói xong, liền xoay người bay về phía U Minh giới.

Minh Hà nhướng mày, khóe miệng khẽ nhếch, cong lên một độ cong quỷ dị, theo sát phía sau Triệu Công Minh.

Hai người tốc độ rất nhanh liền đến U Minh giới, Văn Đạo Nhân lần đầu tiên tiến lên lấy lòng, "Chủ nhân, sao người có thời gian đến U Minh giới này!" Khi nhìn thấy Minh Hà, lại giật mình, "Minh Hà tiền bối, sao người cũng đến?" "Sao, Lão Tổ không thể đến sao?" Văn Đạo Nhân lắc đầu, "Đương nhiên có thể, Lão Tổ thân là Tu La Đạo Chủ, tự nhiên tự do xuất nhập." Triệu Công Minh lười nói nhảm với Văn Đạo Nhân, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Bình Tâm Nương Nương có ở trong điện không?" Để Minh Hà không chuyển thế mà tiềm nhập Nhân gian giới, ngay cả Văn Đạo Nhân cũng không làm được, nhưng Bình Tâm Nương Nương thì có thể làm được.

Văn Đạo Nhân nghe vậy, càng thêm ân cần, "Bẩm Chủ nhân, Bình Tâm Nương Nương đang ở trong điện." Đến nơi sâu nhất của U Minh giới, bước vào Bình Tâm Điện, Triệu Công Minh và Minh Hà đã gặp Hậu Thổ.

Ước vạn năm trôi qua, dung mạo Hậu Thổ không hề thay đổi, vẫn tuyệt đại phong hoa, không gì sánh bằng.

Hậu Thổ mỉm cười, "Thật là khách quý, hai vị đạo hữu khi nào có thời gian đến nơi âm u hẻo lánh này của ta." Tâm trạng Hậu Thổ rất tốt, bởi vì có Triệu Công Minh căn dặn, trong trận chiến Trục Lộc, Nhân Hoàng Hiên Viên tuy đại thắng toàn diện, nhưng cũng không tàn sát Vu Tộc.

Ngược lại, còn phân chia một mảnh đất, giao cho Vu Tộc sinh sôi nảy nở.

Bởi vì Vu Tộc và Nhân Tộc thông hôn, có khả năng tự sinh sản, lại vì trận chiến Vu Yêu, Bàn Cổ Huyết Trì tiêu vong, không còn khả năng gần như đệ nhất nhục thân trong Chư Thiên Vạn Tộc, ngược lại đã giành được một đường sinh cơ.

Giờ đây đang sinh tồn rất tốt ở Bắc Câu Lô Châu thuộc Địa Tiên giới.

"Hậu Thổ Nương Nương nói đùa rồi, nếu nơi này của người là âm u hẻo lánh, thì trong Tam Giới, nơi nào còn dám xưng quang minh, hơn nữa, cho dù nơi này là âm u, nhưng có Nương Nương ở đây, âm u cũng phải hóa thành quang minh rồi." Về phần Minh Hà, thì đứng một bên, toàn thân sát khí lượn lờ, dường như đang suy nghĩ về hành động sắp tới.

"Ngươi đúng là khéo ăn nói." Hậu Thổ cười cười, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

"Nói đi, ngươi và Minh Hà đạo hữu lần này đến, có chuyện gì?" Triệu Công Minh thần sắc nghiêm nghị nói, "Hậu Thổ Nương Nương nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi, có thể xem xét tình hình Nhân gian giới hiện nay." "Tình hình Nhân gian giới?" Hậu Thổ tuy không hiểu, nhưng vẫn gật đầu, Luân Hồi Chi Lực ở phía sau lan tràn, đan xen, lộ

ra bánh xe Lục Đạo Luân Hồi, tình hình Nhân gian giới lập tức hiển hiện rõ ràng.

Khi Hậu Thổ nhìn thấy nhiều hóa thân Thánh Nhân như vậy đang truyền đạo trong Nhân gian giới, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh dường như nghĩ đến điều gì, dò hỏi.

"Chư Thánh truyền đạo, có phải là để tranh đoạt khí vận?" Triệu Công Minh gật đầu, "Nương Nương đoán không sai, không sai, Hồng Hoang tan vỡ, hóa thành Tam Giới, các Thánh ở Tam Giới không còn đất dụng võ, tự nhiên phải thi triển một phen thủ đoạn ở Nhân gian giới." Lần này Hậu Thổ càng thêm nghi hoặc, nàng khẽ mở miệng.

"Nhưng ta ở Nhân gian giới, đã nhìn thấy hóa thân Thượng Thanh Thánh Nhân." Ý trong lời nói là, Tiệt Giáo đã tham gia vào đó.

Triệu Công Minh lập tức lắc đầu nói, "Hậu Thổ đạo hữu đoán sai rồi, lần này ta là cùng Minh Hà đạo hữu đến." Khóe miệng Minh Hà khẽ nhếch lên, tạo thành một độ cong quỷ dị, đi thẳng vào vấn đề nói.

"Hậu Thổ đạo hữu, mọi chuyện là thế này…" Minh Hà trực tiếp nói hết ý tưởng của mình cho Hậu Thổ.

Hậu Thổ nghe xong, che miệng nhỏ anh đào, vẻ kinh ngạc trên mặt không thể kìm nén.

"Đồ Thánh." Không trách Hậu Thổ kinh ngạc, hai chữ đồ Thánh, bất luận đặt ở đâu, đều là chuyện chấn động Tam Giới.

Thánh Nhân, trải vạn kiếp mà bất ma, dính nhân quả mà bất nhiễm, cùng trời thường tại, cùng đạo đồng tồn.

Đối với Thánh Nhân, sinh linh bình thường bái lạy còn không kịp, lại làm sao dám nghĩ đến đồ Thánh!

Cũng chỉ có lão quái vật Minh Hà loại này, sinh ra từ thời khai thiên tích địa.

Tu luyện vô số lượng kiếp, mới có thể có ý tưởng nghịch thiên như vậy.

Nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Hậu Thổ, trong mắt Minh Hà tự có vô tận huyết hải lưu chuyển.

Từng tia sát lục pháp tắc từ thể ngoại lan tràn ra, sát phạt vô thượng, sát phạt vạn thiên.

“Ta đã bị kẹt ở Chuẩn Thánh không biết bao nhiêu vạn năm, một trận Phong Thần, Chư Thánh đại chiến, Hồng Hoang tan vỡ, biến thành Tam Giới, mọi thứ đều đang thoái hóa về hậu thiên, nếu ta không hành động nữa, e rằng mọi thứ đều không kịp, đây là cơ hội cuối cùng của ta, dù nguy hiểm, cũng phải thử một lần!” Giọng Minh Hà vô cùng quyết tuyệt, mang theo quyết tâm bỏ qua tất cả.

Chương 405

Nếu có thể thành công, thì Sát Đạo viên mãn, chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu thất bại, Thánh Nhân phẫn nộ, nhưng có Huyết Hải tại, thân tử đạo tiêu thì chưa đến mức.

Giọng Hậu Thổ mang theo một tia kính phục, "Không biết đạo hữu chuẩn bị ra tay với ai?" Minh Hà cười khẽ một tiếng, "Vậy tự nhiên là chọn quả hồng mềm mà bóp, mục tiêu của ta là Chuẩn Đề Thánh Nhân!" "Chuẩn Đề!" Triệu Công Minh khẽ cười một tiếng, "Nói ra, Hậu Thổ Nương Nương và Chuẩn Đề kia, dường như cũng có một đoạn ân oán cũ." "Ý ngươi là…" Mắt đẹp Hậu Thổ lay động, dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt cũng dần dần trở nên băng lãnh, "Ý ngươi là năm xưa…" Triệu Công Minh mỉm cười gật đầu.

Hậu Thổ trong lòng hiểu rõ, vậy theo lời Triệu Công Minh nói, nàng và Chuẩn Đề đích xác còn có một đoạn ân oán cũ.

Năm xưa cuối Vu Yêu Lượng Kiếp, Vu Tộc, Yêu Tộc đối địch lẫn nhau, là Tây Phương khích động, do Chuẩn Đề đi thang Cốc, thả ra Thập Đại Kim Ô.

Thập Đại Kim Ô hoành hành trên Bất Chu Sơn, chém giết Đại Vu Khoa Phụ, Khoa Phụ vì muốn báo thù cho huynh đệ tốt, nổi giận giương cung bắn tên, bắn chết Cửu Đại Kim Ô, từ đó sớm bùng nổ trận quyết chiến Vu Yêu, đối với Chuẩn Đề, trong lòng Hậu Thổ đương nhiên là oán hận.

"Ta sẽ động dụng Luân Hồi Chi Lực, tạm thời đưa ngươi vào Nhân gian giới, nhưng thời gian có hạn, ngươi tối đa chỉ có thể ở Nhân gian giới một trăm năm." Hậu Thổ nghĩ nghĩ, nói với Minh Hà.

Tuy là chủ U Minh, nhưng cũng không thể quang minh chính đại đối kháng Thiên Địa Pháp Tắc, chỉ có thể trong phạm vi pháp tắc mà mở một cửa thuận tiện cho Minh Hà.

"Trăm năm thời gian, đủ rồi!" Minh Hà gật đầu mạnh mẽ, "Nếu việc này thành công, ta sẽ nợ Hậu Thổ đạo hữu một ân tình lớn bằng trời." Thấy Minh Hà đồng ý, Hậu Thổ tự nhiên cũng không có ý kiến gì, trực tiếp dẫn Minh Hà đến nơi sâu nhất của Lục Đạo Luân Hồi.

Nơi sâu nhất của Lục Đạo Luân Hồi, sáu hắc động im lặng xoay chuyển, từng luồng khí tức luân hồi nồng đậm truyền đến, khiến người ta thần hồn khẽ run.

Hậu Thổ một chỉ điểm ra, Luân Hồi Chi Lực vô thượng rơi vào hắc động thuộc Nhân Gian Đạo, hắc động vốn đang xoay chuyển không ngừng.

Dù thời không có phá diệt cũng không ngừng lại, lại từ từ đình trệ.

Mắt đẹp Hậu Thổ nhìn về phía Triệu Công Minh, "Công Minh đạo hữu, còn không mau giúp một tay?" Thực ra chỉ riêng việc đưa Minh Hà vào Nhân gian giới, không tốn bao nhiêu công phu, chỉ cần một mình Hậu Thổ cũng có thể hoàn thành.

Vai trò của Triệu Công Minh là che giấu thiên cơ, tránh bị Thánh Nhân phát giác.

Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ cần còn trong Tam Giới, ở mỗi tấc đất được Thiên Đạo Chi Lực bao phủ, đều có thể làm được toàn tri toàn năng.

Nếu bị Chư Thánh biết Minh Hà tiến vào Nhân gian giới, tất nhiên sẽ sinh nghi hoặc, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch sau này của Minh Hà.

Cho nên để đưa Minh Hà tiến vào Nhân gian giới, khuấy động

nhân quả là điều tất yếu.

Chỉ thấy Triệu Công Minh tế ra Ba Mươi Sáu Phẩm Định Hải Thần Châu, phóng xuất từng luồng sức mạnh không gian, từng tia sức mạnh không gian lan tràn, che trời lấp đất, trong Tam Giới, tất cả Pháp Tắc Chi Lực hoàn toàn sôi trào, âm dương nghịch loạn, tơ nhân quả bị khuấy động triệt để, ngay cả Thánh Nhân thân lâm, cũng không thể phát giác được hướng đi của Minh Hà.

"Minh Hà đạo hữu, hành động đi." Triệu Công Minh khẽ nói.

Minh Hà gật đầu, ý niệm vừa động, toàn bộ thân người hóa thành một đạo huyết ảnh lao vào cửa động Nhân Gian Đạo, chớp mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng một lúc, Hậu Thổ rút đi Luân Hồi Chi Lực gia trì trên Nhân Gian Đạo, Nhân Gian Đạo lại bắt đầu từ từ xoay chuyển.

"Lần này phiền Hậu Thổ Nương Nương rồi." Triệu Công Minh tạ ơn Hậu Thổ.

"Nếu không phải ngươi giúp đỡ, Vu Tộc cũng không thể sinh sôi nảy nở trong Tam Giới, ta còn chưa kịp cảm ơn ngươi mà." Nhưng sau đó, sắc mặt Hậu Thổ lại ngưng trọng thêm vài phần, "Minh Hà, tuy là Đại Thần sinh ra từ khi khai thiên tích địa, nhưng việc đồ Thánh, vẫn rất mạo hiểm!" Triệu Công Minh thong dong nói, "Cứ để hắn thử đi, tình huống có xấu đến mấy, dù sao có Huyết Hải ở đó, cũng không đến mức vẫn lạc." Nhân gian giới, giữa thanh thiên bạch nhật, có một đạo lưu quang huyết sắc chợt lóe qua, rơi xuống một góc Nhân gian giới, rồi im bặt.

Minh Hà sau khi đến Nhân gian giới, liền ẩn mình, tĩnh chờ thời cơ.

Hắn muốn ra tay khi Tây Phương Nhị Thánh truyền đạo đến đỉnh

phong.

Thời gian như nước chảy cuồn cuộn trôi đi, chớp mắt, lại mười năm trôi qua.

Hóa thân của các Thánh truyền bá tư tưởng, đều có thành quả không nhỏ, trở thành khách quý, Thượng Đại Phu của các quốc gia.

Khí vận đạo thống theo những năm truyền đạo này, cũng đều có sự tăng trưởng khác nhau.

Cho đến bây giờ, Nhân gian giới rộng lớn, Bách Gia Tranh Minh, Bách Khả Tranh Lưu.

Tư tưởng Đạo Gia, tư tưởng Binh Gia, tư tưởng Âm Dương Gia, tư tưởng Mặc Gia, tư tưởng Nông Gia, tương hỗ diễn hóa, va chạm, leo lên đỉnh phong!

Đúng lúc Tề Quốc vị quân chủ thứ ba Điền Ngọ kế vị, lệnh người ở đô thành Lâm Truy của Tề Quốc xây dựng Tắc Hạ Học Cung, mời chư tử bách gia chưởng đà nhân đến luận đạo.

Tin tức này rất nhanh truyền khắp toàn bộ Nhân gian giới.

Từ bậc quân vương vạn thừa tôn quý, đến tiểu dân thường, đều biết quân chủ mới của Tề Quốc đã xây dựng một Tắc Hạ Học Cung ở Lâm Truy.

Trong cảnh nội Trần Quốc, tại một nơi núi xanh nước biếc uốn lượn liên miên.

Lý Nhĩ cưỡi một con Thanh Ngưu cường tráng, tay ôm một quyển sách, từ từ đi về phía trước.

Điểm đến của y, chính là Tắc Hạ Học Cung ở đô thành Lâm Truy, thuộc cảnh nội Tề Quốc.

Vừa đi, còn vừa lẩm bẩm, "Đạo khả đạo, danh khả danh, vô danh,

vạn vật chi thủy dã!" Khi nói chuyện, chu thân có đạo uẩn vô hình tản mát, tuy không quá mạnh mẽ, nhưng lại liên tục không ngừng, có thể vô cùng vô tận!

Tại một nơi nào đó ở Triệu Quốc, hóa thân Ngọc Thanh sắc mặt nghiêm túc, ngồi trên một cỗ xe ngựa nhã nhặn xa hoa nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa xa hoa, khảm vàng nạm ngọc, châu báu lấp lánh, nhưng những con ngựa kéo xe lại càng phi phàm.

Là bốn con bạch mã thần tuấn không pha tạp sắc nào.

Tùy ý chọn ra một con, đã là thiên lý mã, bốn con hợp thành, chỉ để kéo xe, bút tích lớn đến khó tưởng tượng.

Bên cạnh xe ngựa, là vài tên đệ tử ăn mặc hoa quý, dâng trà phụng nước, cẩn thận hầu hạ.

Trong cảnh nội Sở Quốc, trên con đường mòn dương tràng, một nam tử hào sảng mặc áo vải cưỡi một con tuấn mã phi nhanh, như gió lướt qua, chớp mắt đã không còn bóng dáng.

Trong cảnh nội Lỗ Quốc, tại một thư viện không mấy nổi bật, Khổng Khâu lặng lẽ thu dọn hành lý của mình, kiên quyết lên đường đến đô thành Lâm Truy của Tề Quốc.

Trong cảnh nội Yên Quốc, tại một ngôi chùa được xây dựng xa hoa, châu quang bảo khí, vô cùng tương tự với Đại Lôi Âm Tự của Đại Thừa Phật Giáo ở Địa Tiên giới.

Thích Già, Mưu Ni hai người mặc ca sa cửu sắc, dưới sự tiễn biệt của vô số tăng chúng phía sau, rời khỏi tự miếu, xuất phát đến Lâm Truy.

Trừ những điều này ra, thủ lĩnh Âm Dương Gia, Cự Tử Nông Gia, Cự Tử Mặc Gia, Cự Tử Binh Gia, Cự Tử Tạp Gia, Cự Tử Y Gia, thủ

lĩnh của chư tử bách gia, đều bị Tắc Hạ Học Cung hấp dẫn, đồng thời khởi hành, chạy về phía Lâm Truy.

Một tháng sau, chư tử bách gia tề tụ Tắc Hạ Học Cung, bắt đầu luận đạo.

Lần luận đạo đầu tiên, kéo dài suốt ba ngày mới kết thúc.

Chư tử bách gia, thậm chí cả hóa thân của các Thánh, đều chắt lọc tinh hoa, bỏ đi phần thô thiển của tư tưởng nghe được, tất cả đều thu hoạch không nhỏ.

Mười năm sau, lần luận đạo thứ hai bắt đầu.

Chư tử bách gia lại lần nữa tề tụ Tắc Hạ Học Cung luận đạo.

Chương 406

Lần luận đạo này, mọi người đã trao đổi suốt mười ngày mới kết thúc, cũng thu hoạch rất lớn, và còn hẹn nhau, mười năm sau, lại luận đạo trao đổi.

Lời hẹn mười tháng đã đến, chư tử bách gia luận đạo, cuối cùng đã định ra vị trí Tam Giáo Cửu Lưu.

Phật, Đạo, Nho, là Tam Giáo.

Âm Dương Gia, Âm Dương Gia giả lưu, Đạo Gia giả lưu, Pháp Gia giả lưu, Nông Gia giả lưu, Danh Gia giả lưu, đó là Cửu Lưu.

Khoảnh khắc Tam Giáo Cửu Lưu được định ra, trên không trung Nhân gian giới, vang lên tiếng nổ lớn, đó là Thiên Đạo đang chấn động.

Tắc Hạ Học Cung, sau khi định lập Tam Giáo Cửu Lưu, chư tử bách gia triệt để phân biệt.

Sai môn nhân đệ tử đi khắp các nước chư hầu, truyền bá tư tưởng lẫn nhau.

Chớp mắt, lại năm năm trôi qua, tư tưởng của chư tử bách gia va chạm, đã phát triển đến cực hạn.

Một ngày này, Lý Nhĩ cưỡi Thanh Ngưu, từ phương Tây xuất phát, lai đáo Hàm Cốc Quan.

Hàm Cốc Quan, phía Tây tựa cao nguyên, phía Đông giáp thung lũng hiểm trở, phía Nam tiếp Tần Lĩnh, phía Bắc là Hoàng Hà, vì địa thế nằm ở "cổ đạo hai kinh" sát cạnh bờ Hoàng Hà, cửa quan nằm trong thung lũng, hiểm trở như ngậm, nên gọi là Hàm Cốc Quan.

Tướng quân giữ cửa quan tên là Doãn Hỉ, ngày này, trên thành

đầu, Doãn Hỉ thấy tử khí từ phương Đông đến dài ba nghìn dặm, hạo hạo đãng đãng, rộng vô tận, kích động nói.

"Tử khí đông lai ba nghìn dặm, xem ra có vị Thánh Nhân đức cao vọng trọng sẽ đến Hàm Cốc Quan của ta." Lý Nhĩ cưỡi Thanh Ngưu, từ từ tiến về phía trước, đến dưới Hàm Cốc Quan, lính giữ thành hỏi Lý Nhĩ họ gì tên gì, từ đâu đến, đi đâu, Lý Nhĩ lần lượt đáp.

Lính giữ thành và Doãn Hỉ đều là những người ủng hộ tư tưởng Đạo Gia.

Thấy một trong những người sáng lập tư tưởng Đạo Gia là Lý Nhĩ đích thân đến, liền kích động đi bẩm báo Doãn Hỉ.

Doãn Hỉ sau khi biết tin, vội vàng đến gặp Lý Nhĩ, và thiết đãi thịnh tình.

Sau khi thiết đãi, thành tâm mời Lý Nhĩ ở lại Hàm Cốc Quan vài ngày, Lý Nhĩ khó từ chối thịnh tình, đành phải đồng ý.

Lý Nhĩ ở Hàm Cốc Quan ba ngày, khi rời đi, hỏi Doãn Hỉ giấy bút, Doãn Hỉ vô cùng kích động, vội vàng cung kính dâng lên bằng hai tay.

Lý Nhĩ trên giấy vung mực, phóng khoáng để lại hơn năm nghìn chữ, rồi cưỡi Thanh Ngưu cười lớn xuất quan.

Ba ngày sau, Lý Nhĩ lập ra Đạo Giáo, trong khoảnh khắc, trời giáng huyền diệu, đạo uẩn vô biên, gần như hóa thành thực chất, tất cả cùng lúc tuôn vào thể nội Lý Nhĩ!

Khí tức của Lý Nhĩ, từ phàm nhân ban đầu, nhanh chóng thăng tiến!

Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên… một đường tăng vọt, không chút đình trệ, thẳng đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, sau đó phi thăng đến Địa Tiên giới!

Cùng lúc đó, khí vận mà Đạo Giáo truyền bá ở Nhân gian giới trong mấy chục năm qua đã sinh ra, toàn bộ hội tụ thành một hồ bạc vàng, phân ra khoảng ba thành, rơi vào Nhân Giáo.

Thái Thanh công đức viên mãn, phi thăng đến Địa Tiên giới.

"Thiếu gần ba thành khí vận!" Ba mươi ba tầng trời, trong Đâu Suất Cung, Thái Thanh mở mắt rồi lại từ từ khép lại.

Ba năm sau, hóa thân Ngọc Thanh cũng phi thăng, chứng Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, thu được hai thành công đức Đạo Giáo, phi thăng Địa Tiên giới!

Ba mươi ba tầng trời, trong Ngọc Hư Cung, mắt Nguyên Thủy tràn đầy băng lãnh, "Xiển Giáo của ta, Huyền Môn chính tông, lại chỉ chiếm ba thành khí vận Đạo Giáo!" Vài năm sau, hóa thân Thượng Thanh cũng phi thăng, thu được năm thành khí vận Đạo Giáo còn lại!

"Hoa lạp lạp!" Địa Tiên giới, bên bờ Đông Hải, Kim Ngao Đảo, khí vận Tiệt Giáo diễn hóa thành biển vàng, nổi lên sóng lớn ngất trời, tiếng hoa lạp lạp không ngừng bên tai, nặng nề thâm trầm, vô biên vô tận, triệt để định vị đạo thống Thánh Nhân đệ nhất khí vận!

Tam Thanh phi thăng không lâu sau, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hợp lực lập ra Đại Thừa Phật Giáo.

Dưới sự thăng tiến của khí vận, Tiếp Dẫn trực tiếp chứng đạo Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Trong ngôi chùa xa hoa ở cảnh nội Yên Quốc, Tiếp Dẫn toàn thân bao phủ kim sắc phạm quang, tuân vấn Chuẩn Đề, "Sư đệ có muốn cùng ta trở về không?" Chuẩn Đề lắc đầu, "Nhân gian giới còn rất nhiều nơi xa xôi chưa được truyền bá đến tận nơi, Sư huynh đi trước đi, đệ sẽ ở lại thêm một thời gian." Tiếp Dẫn bất đắc dĩ, đành phải phi thăng trước, một năm sau, Chuẩn Đề lúc này mới lộ ra vẻ mặt mãn

nguyện.

Một chiêu thu lại, khí vận Đại Thừa Phật Giáo toàn bộ gia trì lên thân hắn.

Trong khoảnh khắc, khí tức Chuẩn Đề bắt đầu thăng tiến, trong thời gian cực ngắn, liền leo lên Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Chính đương Chuẩn Đề chuẩn bị phi thăng chí Địa Tiên giới đích thì hậu, hốt nhiên, nhãn tiền đích hư không biến liễu, nhất đạo huyết sắc lưu quang, tiễu nhiên hoa phá không gian.

Thân ảnh huyết sắc xuất hiện, Chuẩn Đề đầu tiên là sững sờ, giây tiếp theo, hai mắt bỗng nhiên ngưng lại, một luồng khí tức nguy hiểm không thể hình dung, như xương bám víu, mãnh liệt xông lên lòng.

Nguy hiểm, hắn lại từ trước mặt đạo thân ảnh huyết sắc này, cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm đã lâu không gặp!

"Kẻ nào, còn không mau hiện thân trước mặt bản tọa." Chuẩn Đề có thể từ đạo thân ảnh này cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc.

Nhưng cẩn thận cảm ứng, lại không thể phân biệt rốt cuộc là ai.

Rõ ràng ban đầu Đạo Tổ đã dùng lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp định trụ Hồng Hoang, khi phân chia Tam Giới đã phong ấn Nhân gian giới.

Ngay cả bọn họ là Thánh Nhân ra tay, cũng tuyệt không thể tiến vào a.

Người trước mắt này, lại là làm sao tiến vào?

Trong khi nói chuyện, huyết quang bên ngoài đạo thân ảnh huyết sắc bắt đầu tiêu tán.

Tốc độ tiêu tán cực nhanh, gần như trong chớp mắt, liền lộ ra thân

ảnh Minh Hà.

"Thánh Nhân thật là hay quên, chẳng lẽ quên mất những ngày ba lần nghe giảng ở Tử Tiêu Cung năm xưa sao?" Minh Hà cười híp mắt nhìn Chuẩn Đề, phong khinh vân đạm.

"Minh Hà!" Đồng tử Chuẩn Đề khẽ co lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng rõ rệt.

Dường như không ngờ, người xuất hiện ở đây lại chính là Minh Hà!

Nhưng ngay lập tức, toàn thân Chuẩn Đề thả lỏng, nếu chỉ là Minh Hà, một Chuẩn Thánh bé nhỏ mà thôi, vậy thì không đáng sợ.

"Minh Hà đạo hữu vô cớ đến Nhân gian giới, có việc gì quý cán?

Chẳng lẽ quên lời Đạo Tổ lưu lại khi Hồng Hoang tan vỡ năm xưa sao?" Chuẩn Đề đứng trên cao nhìn xuống, cất lời chất vấn.

Khóe miệng Minh Hà, bỗng nhiên nhếch lên một độ cong.

"Ta lần này đến, đương nhiên là vì Thánh Nhân ngươi a!" "Huyết Hà Đại Trận!" Minh Hà bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, phía sau hắn, xuất hiện một pháp tướng thiên địa vô cùng kinh người, đó là Huyết Hải mênh mông vô tận.

Huyết Hải mênh mông, được tạo thành từ vô số giọt nước huyết sắc.

Mỗi giọt huyết thủy, đều ẩn chứa vô cùng huyết sát chi khí, trên có thể ô nhiễm Cửu Thiên, dưới có thể xâm nhập đại địa!

Chương 407

Lúc này, vô cùng huyết sát chi khí, dưới sự thao túng của Minh Hà, diễn hóa thành từng phù văn huyền ảo phức tạp.

Vô số phù văn huyết sắc lấp lánh rực rỡ, nhanh chóng bay ra.

Gần như trong khoảnh khắc, liền tràn ngập bốn phương tám hướng.

Nước Huyết Hải sôi trào, khí tức sát phạt trực xông Thiên Khuyết, hoành áp vạn cổ Cửu Thiên, nhật nguyệt tinh thần vì đó mà ảm đạm.

Khiến người ta sống lưng lạnh lẽo, toàn thân run rẩy, lông tơ dựng đứng!

Chuẩn Đề nhàn nhạt liếc nhìn Huyết Hà Đại Trận một cái, trong mắt hàn ý càng thêm nồng đậm.

"Tây Phương và đạo hữu dường như không có mâu thuẫn gì, Minh Hà đạo hữu vì sao muốn đối địch với Tây Phương ta?" Minh Hà cười khẩy một tiếng, "Bản tọa tự nhiên vô ý đối địch với Tây Phương, chỉ là từ khi bản tọa đản sinh đến nay, A Tỳ, Nguyên Đồ trong tay đã uống no máu sinh linh thế gian, nhưng vẫn chưa từng nếm thử Thánh Nhân chi huyết là tư vị gì, hôm nay trùng hợp, đạo hữu tuy không phải chân thân Thánh Nhân, nhưng vẫn là hóa thân bản nguyên Thánh Nhân, chém giết đạo hữu, vậy cũng coi như đã nếm thử Thánh huyết là tư vị gì rồi!" Minh Hà liếm liếm môi, sát ý trên mặt không chút che giấu.

Đôi mắt sâu thẳm băng lãnh, gắt gao nhìn chằm chằm Chuẩn Đề, sát cơ sâm sâm.

"Đơn giản là kẻ điên!" Sắc mặt Chuẩn Đề bỗng nhiên biến đổi,

lớn tiếng mắng!

Tư tưởng "dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi" đã ăn sâu vào lòng sinh linh Hồng Hoang.

Kẻ nào có thể kế hoạch đồ Thánh và thực thi được, ngoài Minh Hà tên này, e rằng không còn ai khác.

"A Tỳ, Nguyên Đồ!" Nhưng Minh Hà lại không định nói nhảm với Chuẩn Đề nữa, những lời nói trước đó, chẳng qua là để kéo dài thời gian, để bố trí Huyết Hà Đại Trận mà thôi.

Bố trí Huyết Hà Đại Trận, mới là bước đầu tiên của việc đồ Thánh!

Chỉ thấy trong hư không hai đạo huyết quang chợt lóe, hư ảnh hai thanh trường kiếm không biết từ lúc nào đã bay đến phía sau Minh Hà.

Tiếp đó mạnh mẽ xẹt qua hư không, một trái một phải, đâm về phía Chuẩn Đề.

Hai thanh thần kiếm vốn dĩ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại có khả năng sát nhân bất nhiễm nhân quả.

Lúc này trong quá trình đâm về phía Chuẩn Đề, lại không ngừng hấp thu sát khí tản ra từ Huyết Hà Đại Trận, uy lực đã thăng tiến đến đỉnh phong.

Ngay cả đối diện là một tôn Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn tu sĩ, cũng không thể kháng cự, trong khoảnh khắc đạo khu bị kiếm khí ô trọc, thân chịu trọng thương.

"Lại dám thật sự ra tay, to gan, phóng túng!" Sắc mặt Chuẩn Đề âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước, thân là Thánh Nhân, vốn dĩ tu sĩ dưới Thánh Nhân như kiến hôi.

Nhưng giờ đây, hắn lại liên tục bị kiến hôi khiêu khích, làm sao

không tức giận?

"Oanh!" Một luồng khí tức như sơn hồng hải khiếu bỗng nhiên bùng phát từ trên thân Chuẩn Đề.

Tuy không phải Thánh Nhân, nhưng lại vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, đây chính là khí tức cấp độ Á Thánh!

Khí tức Á Thánh, khủng bố đến nhường nào, khoảnh khắc bùng phát, lại khiến A Tỳ, Nguyên Đồ hai thanh thần kiếm trên không trung bỗng nhiên đình trệ.

"Thất Diệu Bảo Thụ!" Chuẩn Đề khẽ quát một tiếng, đại pháp lực cấp độ Á Thánh cuồn cuộn dâng trào hội tụ lên không trung.

Cuối cùng biến thành hình dạng Thất Diệu Bảo Thụ, bảo vật chứng đạo của Chuẩn Đề.

Tuy chỉ là Thất Diệu Bảo Thụ ngưng tụ từ pháp lực, nhưng khí thế, lại hoàn toàn không kém Thất Diệu Bảo Thụ thật!

"Đi!" Chuẩn Đề mạnh mẽ vung tay, Thất Diệu Bảo Thụ mang uy lực vô thượng, mạnh mẽ lao về phía A Tỳ, Nguyên Đồ!

"Oanh!" Trên không trung, hai đạo đạo uẩn không thể hình dung va chạm vào nhau, dấy lên từng đợt địa hỏa thủy phong.

Thánh Nhân không hổ là Thánh Nhân, dù chỉ là một sợi phân thân của họ, cũng có uy lực vô thượng.

Dưới công thế cường đại của Thất Diệu Bảo Thụ, A Tỳ, Nguyên Đồ mạnh mẽ bị đánh bay.

Đánh bay A Tỳ, Nguyên Đồ, quang mang trên Thất Diệu Bảo Thụ hơi ảm đạm, rồi lại lao về phía Minh Hà.

"Không hổ là phân thân Thánh Nhân, quả nhiên lợi hại!" Tất cả những điều này, dường như sớm đã nằm trong dự liệu của Minh Hà.

Chỉ thấy hắn vung tay, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bay ra, trên đó nghiệp hỏa cháy hừng hực, vô cùng vô tận, đó là nghiệp hỏa thiêu đốt chân linh, nguyên thần.

Cực kỳ khủng bố, Đại La Kim Tiên, chỉ cần dính một chút, cũng phải thân tử đạo tiêu dưới sự tra tấn của nghiệp hỏa.

Hơn nữa, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay Minh Hà, ngày đêm hấp thu sát khí vô tận của Huyết Hải, nghiệp hỏa của nó, càng thêm hung mãnh gấp mấy phần.

Trong chớp mắt, trên không trung, nghiệp hỏa hồng liên đã va chạm với Thất Diệu Bảo Thụ.

Nghiệp hỏa thiêu đốt trên Thất Diệu Bảo Thụ, phát ra tiếng xì xì, giữa hai bên, đại pháp lực chống cự.

Không biết đã qua bao lâu, hai bên đạt đến một điểm giới hạn, phát sinh một vụ nổ khủng khiếp!

"Oanh!" Đạo uẩn vô thượng cuốn sạch Cửu Thiên Thập Địa, Huyết Hà Đại Trận rung chuyển, phát ra tiếng 'két két'!

Xung kích đạo uẩn, vượt qua Nhân gian giới, đạt đến Địa Tiên giới, U Minh giới, làm dấy động địa hỏa thủy phong, Hỗn Độn vô tận run rẩy, ức vạn tinh hà lay động!

Động tĩnh như vậy, gần như ngay lập tức kinh động vô số Đại Năng ở Địa Tiên giới!

Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, các Đại Năng Nhân tộc, vô số Đại La Tiên, đều dồn ánh mắt lên phía trên Địa Tiên giới, khi nhìn thấy cảnh Chuẩn Đề và Minh Hà giao chiến, đều hít vào một hơi khí lạnh, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc khó che giấu!

"Kia là… Minh Hà, hắn lại đang ra tay với Thánh Nhân!" "Minh Hà, chẳng lẽ không muốn mạng nữa sao, dưới Thánh Nhân đều là

kiến hôi, với thân phận kiến hôi, làm sao đối kháng Thánh Nhân!" "Bất khả tư nghị, to gan lớn mật!" Cảnh tượng này ở Nhân gian giới, định sẵn sẽ được ghi vào sử sách, để tất cả Đại Năng quá khứ, hiện tại, tương lai đều thấy.

Ba mươi ba tầng trời, Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề đang ngồi dưới Bồ Đề Thụ ngộ đạo bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

"Minh Hà, dám!" Tiếng gào thét khổng lồ kèm theo Thánh Uy mãnh liệt, quét qua Cực Lạc Thế Giới!

Tiếp Dẫn cũng bị luồng khí tức này kinh tỉnh, mạnh mẽ nhìn về phía sư đệ nhà mình, khi theo ánh mắt Chuẩn Đề nhìn thấy cảnh tượng ở Nhân gian giới, cũng không thể giữ bình tĩnh.

"Minh Hà… ai đã cho hắn cái gan đó!" Chuẩn Đề bỗng nhiên đứng dậy, duỗi một bàn tay ra, một luồng khí tức không thể hình dung thức tỉnh, Thánh Uy vô thượng trên không trung ngưng tụ thành một thủ ấn khổng lồ, theo khí tức của Minh Hà, hùng hổ vỗ xuống hắn.

"Oanh!" Một kích này, ma diệt Đại Đạo, xuyên thủng tuế nguyệt, một kích này, mang theo Thánh Nhân chi nộ, nghiền nát không gian, dù chưa thực sự rơi xuống thân Minh Hà, cũng khiến Minh Hà toàn thân dựng lông!

Ngay khi một kích này, sắp xuyên thủng Nhân gian giới, rơi xuống thân Minh Hà thì, hư không bỗng nhiên khẽ rung lên, một cây thước màu đen sẫm nặng nề, mạnh mẽ đánh vào thủ chưởng khổng lồ kia.

Cự chưởng vàng óng dài mười vạn trượng dưới một kích này, bỗng nhiên vỡ tan thành vô số quang điểm, tản mát trên không trung.

Vô số Đại Năng Hồng Hoang lại một lần nữa kinh hãi, "Có người ra tay ngăn cản, đây là Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Giọng nói của Đại Năng vừa dứt, một thân ảnh lóe qua, thân ảnh Triệu Công

Minh đã xuất hiện bên ngoài Ba mươi ba tầng trời, trước mặt Chuẩn Đề.

Sắc mặt Chuẩn Đề âm trầm nhìn Triệu Công Minh, chất vấn nói, "Triệu Công Minh, ngươi đến đây làm gì?" Triệu Công Minh cười cười, "Đương nhiên là vì Minh Hà thác phó, Chuẩn Đề Sư thúc, người vẫn nên dừng tay đi." "Thì ra các ngươi sớm đã cấu kết với nhau, vậy Minh Hà kia, e rằng cũng là do ngươi liên kết với vị kia ở U Minh giới đưa vào Nhân gian giới sao?" Chuẩn Đề tuy mặt dày, nhưng không hề ngu ngốc, ngay lập tức đoán trúng tiền nhân hậu quả.

Chương 408

Triệu Công Minh chỉ mỉm cười không nói.

"Hừ, muốn ngăn cản Sư thúc ngươi, phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Chuẩn Đề trong lòng sớm đã bùng lên một ngọn lửa, giờ lại bị Triệu Công Minh ngăn cản, trực tiếp tế ra Thất Diệu Bảo Thụ, quét về phía Triệu Công Minh!

"Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Triệu Công Minh trực tiếp tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hai kiện Thánh Nhân Linh Bảo như sao băng rơi xuống va chạm bên ngoài Ba mươi ba tầng trời!

"Oanh!" Đạo uẩn kinh thiên dấy lên, Thánh Uy cuồn cuộn rơi xuống, vạn thiên pháp tắc hỗn loạn, sức mạnh khủng khiếp khiến vô số tinh thần bên ngoài Ba mươi ba tầng trời đều rung chuyển, chấn động.

Thậm chí luồng Thánh Uy này, còn vượt qua không gian, rải xuống Địa Tiên giới, địa xác chấn động, ức vạn sinh linh phủ phục trên đất, run rẩy bần bật!

Thân ảnh Chuẩn Đề bỗng nhiên loạng choạng, lùi lại vài bước, phản quan Triệu Công Minh, y cựu là bộ dạng cười híp mắt, thậm chí không hề động đậy.

Bỗng nhiên, trên không trung, vô tận kim sắc phạm quang lóe lên, ngưng tụ thành một Kim Thân Pháp Tướng vĩ ngạn vô biên, che trời lấp đất, thân thể cao vạn trượng!

"Công Minh sư điệt, đây là Cực Lạc Thế Giới, không dung ngươi phóng túng!" Giọng nói cao cao tại thượng, tràn đầy vô tình, tiếp đó Kim Thân Pháp Tướng giơ tay lên, bao phủ Triệu Công Minh, rồi hung hăng vỗ xuống!

“Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, môn nhân Tiệt Giáo của ta, cũng là các ngươi có thể động đến sao?” Một đạo kiếm khí, vượt qua vạn thủy thiên sơn mà đến, nghiền nát bàn tay khổng lồ của Kim Thân Pháp Tướng vỗ xuống.

Hư không vững chắc, bị kiếm khí xé rách, Thông Thiên Giáo Chủ mặc một thân thanh bào bước ra từ đó, nhàn nhạt nhìn Cực Lạc Thế Giới trước mặt, tùy ý nói, “Tuy đều là Thánh Nhân, nhưng các ngươi dù sao cũng là trưởng bối, lấy lớn hiếp nhỏ, lấy đông hiếp ít, đều chiếm cả, điều này e rằng có chút không phù hợp, nếu muốn so tài, có thể đến tìm ta.” Vài câu nói đơn giản không gì bằng, lại bất ngờ khiến Triệu Công Minh cảm thấy an tâm đôi chút.

“Vẫn làm phiền Lão Sư rồi.” Triệu Công Minh có chút ngượng ngùng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

“Nói cái gì thế?” Thông Thiên Giáo Chủ nhíu nhíu mày, lại nói, “Trận chiến Phong Thần kia, thực ra vẫn chưa đánh đã, hôm nay có thể hoạt động thân thể một chút, cũng không tồi.” Nói xong, hắn có chút mong đợi nhìn Cực Lạc Thế Giới, dường như đang chờ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tức giận đùng đùng lao ra để giao thủ một trận cho thỏa thích.

Triệu Công Minh bất đắc dĩ nhắc nhở, “Lão Sư, nơi đây là Ba mươi ba tầng trời, tuy không thuộc Tam Giới, nhưng cũng không chịu nổi Thánh Nhân giao thủ đâu.” Cực Lạc Thế Giới chấn động, chân thân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mạnh mẽ bay ra từ đó, giận dữ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, “Thông Thiên, ngươi quá phóng túng rồi, thật sự cho rằng huynh đệ ta sợ hai thầy trò các ngươi sao?” Thông Thiên Giáo Chủ một vẻ thản nhiên nói, “Sợ hay không sợ, một trận chiến sẽ biết.” “Hừ!

Cuồng vọng.” Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, lập tức tế

ra Thất Diệu Bảo Thụ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, phân biệt đánh về phía Triệu Công Minh và Thông Thiên Giáo Chủ.

Đều bị ức hiếp đến tận cửa nhà, nếu vẫn nhượng bộ, thì danh vọng mà Đại Thừa Phật Giáo tích lũy ở Địa Tiên giới bấy nhiêu năm qua đều sẽ đổ sông đổ biển, bởi vậy phải ra tay, dù biết rõ phần thắng nhỏ hơn phần thua, cũng phải đánh.

"Ha ha, đến hay lắm." Thông Thiên Giáo Chủ sảng khoái cười lớn, tế ra Thanh Bình Kiếm, kiếm đạo vô thượng ẩn chứa trong không trung, không bùng nổ thì thôi, đã bùng nổ thì kinh người, một kiếm vung xuống, tựa như có thể chém đứt vạn cổ.

Triệu Công Minh cũng tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, và Chuẩn Đề chiến đấu cùng nhau, trong khoảnh khắc, bên ngoài Ba mươi ba tầng trời, Tứ Thánh kịch liệt giao thủ, đạo uẩn cường đại bắn ra bốn phía.

"Tê, Tứ Thánh đại chiến, chẳng lẽ lại muốn tái diễn cảnh thảm khốc của Phong Thần Đại Kiếp năm xưa sao?" "Phong Thần Đại Kiếp mới qua bao lâu, Thánh Nhân lại giao thủ, chẳng lẽ thật sự không cho chúng ta đường sống sao?" Tứ Thánh giao thủ, ngay lập tức gây ra nỗi kinh hoàng cho sinh linh Tam Giới, cảnh tượng Hồng Hoang tan vỡ trong Phong Thần Đại Kiếp năm xưa vẫn còn hiện rõ.

Hiện giờ Tam Giới, không thể chịu đựng được một trận đại chiến kịch liệt như vậy nữa.

Ba mươi ba tầng trời, Thái Tố Thiên, trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nằm trên vân sàng đung đưa, từ xa nhìn trận đại chiến Thánh Nhân trước Cực Lạc Thế Giới, thậm chí có chút muốn cười, Tứ Thánh đại chiến, nhìn thì kịch liệt, nhưng căn bản không dùng toàn lực, làm sao có thể uy hiếp Tam Giới, chỉ là diễn trò, biểu đạt một thái độ mà thôi.

Nữ Oa sau khi cười xong, mắt đẹp rũ xuống, không kìm được

quan sát Nhân gian giới, phải biết rằng, Chuẩn Đề tuy tự xưng là Thánh Nhân yếu nhất, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân, muốn mượn việc đồ Thánh, để Sát Đạo viên mãn, đó không phải là chuyện đùa, sơ suất một chút, liền là thân tử đạo tiêu, dù có Huyết Hải làm hậu thuẫn, cũng phải nguyên khí đại thương.

Có thể thành công hay không, tất cả còn phải xem tạo hóa của Minh Hà.

Nhân gian giới, Minh Hà và hóa thân Chuẩn Đề giao thủ mấy chục hiệp, Minh Hà toàn lực chiến đấu, điên cuồng ra tay, thêm vào việc Chuẩn Đề trong tay không có pháp bảo, rất nhanh rơi vào hạ phong.

Tuy rơi vào hạ phong, nhưng Chuẩn Đề dù sao vẫn là tu sĩ cấp độ Á Thánh, ngay cả Minh Hà, trong chốc lát cũng không thể giành chiến thắng.

"Minh Hà, đừng phí sức vô ích, bây giờ dừng tay, ta có thể niệm tình đồng môn Tử Tiêu Cung năm xưa, bỏ qua chuyện cũ…" Dưới công thế như cuồng phong bạo vũ của Minh Hà, Chuẩn Đề rõ ràng có chút chật vật, nhưng ngữ khí đã mềm mỏng vài phần.

Trận chiến Nhân gian giới, tất cả Đại Năng đều đang dõi theo hắn, hắn nhược chân vẫn lạc vu Minh Hà thủ lý, nhất thế anh danh, khả tựu chân yếu hủy vu nhất đán.

Đương nhiên, với cái mặt dày như tường thành của Chuẩn Đề, tự nhiên không sợ, điều hắn thực sự lo lắng, là khí vận Đại Thừa Phật Giáo sẽ tiêu tán.

"Thánh Nhân vẫn nên để những lời này, nói sau đi, hôm nay, ta Minh Hà tất đồ Thánh!" Quyết tuyệt trong mắt Minh Hà không thể nghi ngờ, hắn vung tay, trong vô cùng huyết hải của Huyết Hà Đại Trận, bỗng nhiên hiện ra vô số huyết sắc quang cầu lớn bằng đầu người, vô cùng vô tận, không thể đếm xuể.

“Đây là… Huyết Thần Tử!” Ai cũng biết, Minh Hà có ba át chủ bài, át chủ bài thứ nhất, tự nhiên là linh bảo bẩm sinh, A Tỳ, Nguyên Đồ, và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Át chủ bài thứ hai, chính là Huyết Hà Đại Trận, đây là một trận pháp nổi tiếng lừng lẫy trong Hồng Hoang, uy lực vô song, nhìn khắp Hồng Hoang, cũng có thể xếp vào top năm.

Còn át chủ bài thứ ba, chính là bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, đây là Minh Hà mượn tinh hoa Huyết Hải ngưng luyện mà thành, trong mỗi hạt Huyết Thần Tử, đều có một tia sức mạnh mà Minh Hà đã tế luyện.

Câu nói “Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử” lưu truyền rộng rãi trong Hồng Hoang, thực tế là chỉ Huyết Thần Tử có mặt khắp nơi.

Chỉ cần bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử không diệt, cũng có nghĩa là Minh Hà bất tử bất diệt.

“Nát!” Minh Hà mở miệng, tựa như ngôn xuất pháp tùy, vô số Huyết Thần Tử dày đặc xung quanh hiện ra, bỗng nhiên nổ tung, trên không trung, thay vào đó là vô số tia tia sợi sợi, xen lẫn vô số đạo văn huyền diệu huyết hồng thần quang.

“Ngưng!” Minh Hà lại lần nữa cất tiếng, âm thanh vừa dứt, bản thể của y dường như hóa thành một từ trường khổng lồ, không ngừng hấp dẫn huyết hồng thần quang giữa không trung!

“Ong ong!” Huyết hồng thần quang chấn động, hầu như trong chốc lát, liền cuồn cuộn bị dẫn dắt vào trong thể nội Minh Hà!

“Oanh!” Mỗi một hạt Huyết Thần Tử, Minh Hà đều phải luyện hóa trên một năm, bên trong ẩn chứa lực lượng đến từ bản nguyên sâu thẳm của Minh Hà!

Lực lượng mà bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử ẩn chứa,

thật sự đáng sợ đến mức nào?

Dù sao từ khi Minh Hà đản sinh đến nay, y vẫn chưa từng sử dụng sức mạnh khổng lồ đến vậy!

"Oanh!" Hư không chấn động dữ dội, bên trong thể nội Minh Hà, bởi vì lực lượng bùng phát quá mức cường đại, khiến cho tầng không gian sát bên cạnh y bỗng nhiên bị hủy diệt!

Sự hủy diệt này là từ hữu hóa vô, hủy diệt thành hỗn độn, hư vô!

Thân thể y, từng tấc từng tấc biến lớn, cuối cùng hóa thành một ngọn núi cao không thể ngẩng đầu nhìn tới, không biết điểm cuối, trải dài vô tận.

Một cỗ khí tức không thể diễn tả, xuất hiện trên người Minh Hà!

Khiến Chuẩn Đề đạo khu bỗng nhiên chấn động, ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Minh Hà!

Lúc này Minh Hà, lại khiến hắn có cảm giác như đang đối mặt với bản thể vậy!

Địa Tiên Giới, ức vạn sinh linh xôn xao, vô số đại năng thân thể đều vì thế mà chấn động!

"Khí tức thật mạnh, bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, đây chính là nội tình của Minh Hà Giáo Chủ." Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, dưới cây Nhân Sâm Quả, Trấn Nguyên Tử ngưng vọng Nhân Gian Giới rất lâu, thở dài một hơi, "Minh Hà… ta không bằng vậy!" Không thể không thừa nhận, Minh Hà đúng là thiên tài hiếm có.

Đi theo con đường riêng, tự sáng tạo ra pháp môn Huyết Thần Tử.

Ngày thường, y không đấu pháp, mà một lòng ngưng luyện Huyết Thần Tử.

Đến thời khắc mấu chốt, bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử

cùng xuất hiện, đây sẽ là lực lượng đủ để nghiền nát thiên địa.

Trấn Nguyên Tử xưa nay tâm cao khí ngạo, lần này có thể khiến hắn cam bái hạ phong, có thể thấy Minh Hà mạnh mẽ đến mức nào.

Ba mươi ba Thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên ngồi trên Thiên Đế Bảo Tọa, nhìn xuống chúng sinh.

Chương 409

"Nếu Minh Hà Giáo Chủ có thể vì Thiên Đình ta sở dụng, vậy thì tốt rồi…" Hạo Thiên trong mắt mang theo một tia kỳ vọng, trong lòng không khỏi nảy sinh ý niệm này.

Nhân Gian Giới, khóe miệng Minh Hà nhếch lên, mang theo một tia tự tin.

"Có thể khiến lão tổ sử dụng chiêu này để đối phó, dù là Thánh Nhân hóa thân, cũng đáng để tự hào rồi!" "A Tỳ, Nguyên Đồ, kiếm tới?!" Minh Hà đại quát, chỉ riêng âm thanh, đã áp chế vạn đạo, ma diệt thời gian, ức vạn pháp tắc chấn động, như bị từng tấc băng diệt!

A Tỳ, Nguyên Đồ vốn có chút ảm đạm, bỗng nhiên bay đến trước mặt Minh Hà.

Minh Hà vung tay, pháp lực cuồn cuộn không tiền khoáng hậu từ trong cơ thể y điên cuồng tuôn vào hai kiếm.

"Ong ong!" Mạnh mẽ như hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng đang chấn động, tựa như không thể chịu đựng nổi cỗ lực lượng cường đại này.

"Oanh!" Không biết đã qua bao lâu, hai thanh thần kiếm chấn động, hóa thành hai đạo huyết ảnh, mang theo vô thượng sát phạt chi khí, từ trái phải bao phủ hướng Chuẩn Đề.

"Thất Diệu Bảo Thụ, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Gia Trì Thần Xử, Tịch Diệt Pháp Luân!" Ba mươi ba Thiên, cảm giác nguy cơ trong lòng Chuẩn Đề mãi không tan biến.

Hắn trực tiếp xé rách không gian Nhân Gian Giới, đưa Thất Diệu Bảo Thụ, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Gia Trì Thần Xử, Tịch Diệt Pháp

Luân vào Nhân Gian Giới.

"Pháp bảo tốt!" Nhân Gian Giới, trong mắt Chuẩn Đề hóa thân tràn ngập vẻ kinh hỉ.

Hắn lập tức thôi động pháp lực, dũng mãnh rót vào bốn đại linh bảo.

Trong chốc lát, bốn kiện linh bảo phát ra ánh sáng chói lọi, Tiên Thiên bất diệt linh quang lấp lánh, đạo uẩn cuồn cuộn như núi đổ biển dời, mênh mông, nhấn chìm tất cả!

Kế đó dưới sự thao túng của Chuẩn Đề, chúng mãnh liệt bay về phía Minh Hà!

Rất nhanh, linh bảo giữa không trung liền va chạm với A Tỳ, Nguyên Đồ.

"Oanh!" Chân linh bảo, và linh bảo hóa thân do pháp lực ngưng tụ ra, quả nhiên không giống nhau.

Khoảnh khắc va chạm, đã cuốn lên một cơn bão đạo uẩn mãnh liệt.

Thất Diệu Bảo Thụ, sau khi ma diệt một phần huyết quang trên kiếm A Tỳ, Nguyên Đồ, bỗng nhiên bị bắn ngược ra.

Kế tiếp là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Gia Trì Thần Xử, Tịch Diệt Pháp Luân.

Ba đại linh bảo, trong chớp mắt, lần lượt bị A Tỳ, Nguyên Đồ đánh bay đến nơi xa.

Quang mang trên bốn kiện linh bảo ảm đạm, không ngừng chấn động, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, tổn hao nguyên khí.

Mỗi khi đánh bay một kiện linh bảo, sát khí huyết sắc trên A Tỳ, Nguyên Đồ lại giảm bớt ba phần.

Cuối cùng, sau khi đánh bay bốn kiện linh bảo, hai kiếm mãnh liệt chém lên người Chuẩn Đề.

Pháp lực vô thượng, trong khoảnh khắc xé rách một vết nứt lớn trên Bồ Đề Kim Thân của Chuẩn Đề.

Nhưng cuối cùng vẫn thiếu lực lượng tiếp nối, bị Chuẩn Đề ngăn chặn.

Địa Tiên Giới, ức vạn sinh linh chứng kiến cảnh này, đều phát ra một tiếng thở dài.

Thánh Nhân, quá cường đại, dù chỉ là Thánh Nhân hóa thân, nhưng cũng có sức mạnh mà Chuẩn Thánh không thể nào với tới, muốn đồ Thánh, khó như lên trời.

Minh Hà thất bại, kế tiếp, e rằng sẽ phải đối mặt với sự thanh toán của Thánh Nhân.

Thánh Nhân thanh toán, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta cảm thấy rợn người.

Nhân Gian Giới, khóe miệng Chuẩn Đề nhếch lên nụ cười nhạt, "Minh Hà đạo hữu, Huyết Thần Tử quả thật lợi hại, nhưng muốn đồ Thánh, e rằng vẫn chưa làm được phải không?" Thánh Nhân, và dưới Thánh Nhân, ví như cách biệt tiên phàm.

Dù chỉ là Thánh Nhân hóa thân, cũng không phải kiến có thể lay chuyển.

Kiến, chỉ xứng tồn tại dưới sự khống chế của Thánh Nhân, vọng tưởng lật trời, chỉ có một con đường chết.

"Thật sao?" Khóe miệng Minh Hà, cũng nhếch lên một nụ cười nhạt.

"Oanh!" Một đạo huyết hồng thần quang, từ sau lưng Chuẩn Đề

bùng phát.

Với tốc độ không thể hình dung vượt qua không gian, mãnh liệt xuyên qua ngực Chuẩn Đề.

Giọng nói của Chuẩn Đề dừng lại, sắc mặt cứng đờ, không thể tin được cúi đầu xuống, liền nhìn thấy trên ngực xuất hiện một lỗ lớn, thánh huyết, không ngừng tuôn ra từ vết thương trên ngực, nhỏ giọt xuống đất.

"Cái, cái này sao có thể…" Chuẩn Đề không dám tin nhìn chằm chằm Minh Hà, đầy rẫy nghi hoặc, kinh ngạc!

Rõ ràng bản thân đã ngăn chặn tất cả chiêu cuối của Minh Hà, nhưng tại sao… Tư duy của Chuẩn Đề dừng lại ở khoảnh khắc cuối cùng này, kế đó Thánh Nhân hóa thân, bỗng nhiên nổ tung.

Thánh Nhân vẫn lạc, thiên địa đồng bi, Nhân Gian Giới, mưa máu như trút nước!

"Minh Hà… lại thật sự đồ Thánh thành công rồi!" "Không thể tin nổi, đây là kỳ tích, một kỳ tích định mệnh phải được ghi vào sử sách." "Với thực lực Chuẩn Thánh mà đồ Thánh, vẫn phải là lão tổ của chúng ta!" Địa Tiên Giới, trong lòng vạn linh, tràn đầy vô cùng kinh ngạc, hôm nay, bọn họ đã chứng kiến kỳ tích phát sinh.

Mỗi tấc đất của Địa Tiên Giới, đều có mưa máu, đổ xuống.

Mỗi một đệ tử của Đại Thừa Phật Giáo, đều rơi lệ đau buồn!

Vô số đại năng sau khi kinh ngạc, trong lòng cũng dâng lên bi thương, Thánh Nhân vẫn lạc, vạn linh cùng bi!

"Minh Hà, sao dám!" Ba mươi ba Thiên, tiếng gào thét của Chuẩn Đề truyền khắp thiên tế, Chuẩn Đề nổi giận, gần như mất đi lý trí, một chưởng cách không đánh xuống, mang theo thánh uy vô thượng, muốn ma diệt Minh Hà.

Thân tử Triệu Công Minh lóe lên, lại lập tức chặn trước mặt Chuẩn Đề, Hồng Mông Lượng Thiên Xích hơi chấn động, lại trong khoảnh khắc hóa giải một chưởng kia.

Nhân Gian Giới, Minh Hà mặt không biểu cảm, khẽ vẫy tay, một luồng huyết quang bay vào tay y.

Huyết quang tan đi, chính là một thanh trường kiếm toàn thân huyết hồng, phía trên linh bảo chi quang rực rỡ.

Khí tức Tiên Thiên Đạo uẩn phả vào mặt, lấp lánh tỏa sáng, sát phạt vô thượng.

"Thật ngại quá, lão tổ trong tay còn có một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bảo vật này, danh xưng Huyết Hà!" Minh Hà lật tay, thu Huyết Hà trong tay lại.

"Rắc!" Đồ Thánh thành công, sát lục pháp tắc suýt chút nữa là viên mãn trong thể nội Minh Hà, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Minh Hà đã đoán không sai, sau khi đồ Thánh, sát đạo cuối cùng cũng viên mãn.

Sát lục pháp tắc từ sáu thành chín, thuận lợi đạt đến bảy thành.

Một cỗ khí tức huyền diệu không thể hình dung, dâng trào khắp châu thân Minh Hà.

Chương 410

"Oanh, oanh!" Khí tức trên người Minh Hà tăng vọt cực nhanh, rất nhanh đã gây ra cảnh giác cho Thiên Đạo.

"Đi!" Minh Hà không chút do dự, thân ảnh lóe lên, mặc cho Thiên Đạo bài xích y ra khỏi Nhân Gian Giới.

Sát lục pháp tắc đột phá, Minh Hà, đã có tư bản chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu còn ở lại, sẽ gây ra sự oanh sát của Thiên Đạo, đến lúc đó sẽ thật sự nguy hiểm.

Địa Tiên Giới, giữa không trung, Minh Hà toàn thân bao phủ sát phạt khí tức, sát lục pháp tắc như thực chất cuồn cuộn quanh người y.

"Lần này phiền toái hai vị đạo hữu rồi, đợi ta trở về, nhất định sẽ trọng tạ." Minh Hà hướng về Ba mươi ba Thiên chắp tay cảm tạ xong, liền kiên quyết rời khỏi Địa Tiên Giới, hướng về Hỗn Độn.

Sát đạo viên mãn, hiện tại điều thiếu sót, chính là vượt qua Đại Đạo Thẩm Phán Lôi Kiếp, sau đó chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Với nội tình ức vạn năm qua của Minh Hà, y có đủ tự tin, có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La.

Trong mắt ức vạn sinh linh Tam Giới, Minh Hà xé rách hư không, thân ảnh lóe lên, biến mất không còn tăm hơi.

Ba mươi ba Thiên, Triệu Công Minh, Thông Thiên Giáo Chủ thấy mục đích đã đạt thành, đồng loạt thu tay.

"Thông Thiên, Triệu Công Minh!

Ta muốn lên Tử Tiêu Cung, tố cáo các ngươi, để Đạo Tổ nghiêm trị các ngươi." Chuẩn Đề tức giận đến toàn thân run rẩy, sắc mặt từ

hồng hào chuyển sang tái xanh.

Lẫn lộn Hồng Hoang ức vạn năm, đã vơ vét không biết bao nhiêu lợi lộc của Phương Đông, nhưng Chuẩn Đề vẫn chưa từng thấy ai khi dễ người như vậy.

Hiện tại, Minh Hà chứng đạo cận kề, điều này có ý nghĩa gì, có nghĩa là Phương Tây của hắn, chỉ có thể nuốt đắng nuốt cay.

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói, "Đạo hữu muốn đi, cứ việc đi, ta chắc chắn sẽ không ngăn cản." Triệu Công Minh lại nói, "Chỉ là Phong Thần một trận, Đạo Tổ vừa hứa hẹn Phương Tây các ngươi đại hưng vào lượng kiếp tiếp theo, các ngươi liền phản huyền lập Phật, phân chia khí vận Huyền Môn, Đạo Tổ trước khi trừng trị chúng ta, tổng phải tính toán món nợ này với các ngươi chứ?" Phản huyền lập Phật, tổn thất khí vận Huyền Môn, khiến vô số Huyền Môn tu sĩ, đều chịu tổn thất cực lớn.

Món nợ này, Tam Giới Huyền Môn đều đã ghi nhớ trong lòng.

Không sợ Chuẩn Đề đi cáo trạng, chỉ sợ trước khi cáo trạng, Đạo Tổ sẽ thanh toán chuyện bọn họ phản bội Huyền Môn trước.

"Ngươi… ngươi quả thật khi người quá đáng!" Khí thế của Chuẩn Đề tức thì yếu đi, bọn họ phản huyền lập Phật, chỉ là để giành lấy một tia sinh cơ cho Phương Tây mà thôi, căn bản không có ý đối địch với Huyền Môn thiên hạ.

Tiếp Dẫn sắc mặt âm trầm nói, "Minh Hà, tính cách quái đản, phản phúc vô thường, các ngươi trợ y chứng đạo, chẳng lẽ không sợ sau này bị phản phệ sao?" "So với nhân phẩm của hai vị sư thúc, chúng ta vẫn tin tưởng Minh Hà đạo hữu nhiều hơn một chút." Triệu Công Minh suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói.

"Hừ!" Tiếp Dẫn không định khẩu chiến với Triệu Công Minh nữa,

vung tay, "Chúng ta đi thôi." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hóa thành hai đạo lưu quang, bay trở lại Cực Lạc Thế Giới rồi biến mất không còn tăm hơi.

"Lần này giúp đỡ Minh Hà chứng đạo, chúng ta thật sự đã đắc tội Phương Tây triệt để rồi." Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt nói.

"Đắc tội triệt để?" Triệu Công Minh cười cười, "Tiệt Giáo chúng ta vốn dĩ đã có quan hệ không tốt với Phương Tây, đắc tội hay không đắc tội, cũng không có gì to tát." "Chỉ là Đạo Tổ đã từng nói, lượng kiếp tiếp theo, Phương Tây đương đại hưng…" Mặc dù không ưa Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nhưng đối với đạo tâm kiên trì bất diệt của hai người, Thông Thiên vẫn bội phục.

Hiện nay Đại Thừa Phật Giáo truyền đạo Nhân Gian Giới, nhìn có vẻ hiệu quả rất tốt, thêm vào lời hứa của Đạo Tổ, lượng kiếp tiếp theo, nói không chừng thật sự có thể đại hưng.

"Lão sư, Đạo Tổ cũng từng nói, Hồng Hoang đại thế bất khả cải, tiểu thế đương khả cải, trong lượng kiếp, cũng không có tuyệt đối, cái gọi là Phương Tây có thể đại hưng, cũng chỉ là xác suất hưng thịnh lớn hơn một chút mà thôi, hiện nay Tiệt Giáo chúng ta Vạn Tiên Triều Bái, còn sợ một cái Phương Tây sao?" Triệu Công Minh hoàn toàn không lo lắng gì về Phương Tây.

Tiệt Giáo phát triển đến hiện tại, môn nhân đệ tử vô số, là đệ nhất đại giáo Tam Giới, không phải nói suông, chỉ cần khẽ động, đã có sức mạnh bài sơn đảo hải, Phương Tây muốn đại hưng, không phải nói suông là có thể hưng thịnh, tất cả, là do Tiệt Giáo ta quyết định.

"Ha ha, ngươi nói cũng đúng, với thực lực hiện tại của Tiệt Giáo ta, một môn song Thánh Nhân, còn có gì phải sợ hãi?" Thông Thiên Giáo Chủ sảng khoái cười lớn, rất nhanh, y lại hỏi, "À đúng rồi, Nhân Gian Giới, Khổng Khâu, Giáo Chủ của Nho Giáo, có vài phần bất

phàm, theo ta thấy, có thể dẫn dắt đến Nhân Tộc Thánh Điện, bồi dưỡng thật tốt, tương lai, có lẽ Nhân Tộc có thể sinh ra vị Văn Thánh thứ hai." Gừng càng già càng cay, với nhãn lực của Thông Thiên Giáo Chủ, tự nhiên nhìn ra sự bất phàm của Khổng Khâu, đây là Văn Cốt trời sinh, bẩm sinh đã có thể đạt được thành tựu cực kỳ khủng khiếp trong Văn Đạo, là hạt giống tu đạo độc nhất vô nhị.

"Lão sư nói đúng, Khổng Khâu kia, đích xác bất phàm, đúng là nên dẫn dắt đến Nhân Tộc Thánh Điện, bất quá…" Triệu Công Minh chỉ vào Nhân Gian Giới, Thông Thiên Giáo Chủ tức thì nhìn xuống.

Nhân Gian Giới, chớp mắt mấy chục năm trôi qua, Lỗ Quốc, đất Khúc Phụ, trong một thư viện giản dị.

Khổng Khâu đang truyền đạo, phía dưới thân y, có mấy chục học sinh đang ngồi, chăm chú lắng nghe, ghi chép.

Bỗng nhiên, việc truyền đạo chợt dừng lại, các đệ tử nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Liền thấy trên người Khổng Khâu, lại lấp lánh từng trận kim quang!

Kim quang rực rỡ, từ châu thân Khổng Khâu dũng mãnh tuôn ra, khiến Khổng Khâu được tô điểm như thần nhân!

Sau lưng y, kim quang tụ lại thành vô số những chữ vàng nhỏ như con nòng nọc.

Nhìn kỹ, đó chính là đạo của Khổng Khâu: "Ba người cùng đi, ắt có thầy ta!

Chọn người tốt mà theo, kẻ không tốt thì sửa đổi!

Người ra đi như thế, không ngừng ngày đêm!

Thân mình chính, không lệnh mà làm; thân mình không chính, dù

lệnh cũng không theo.

Có bằng hữu từ xa đến, chẳng vui sướng sao!" Vô số phù văn vàng, diễn hóa vô cùng Văn Đạo.

Sắc mặt Khổng Khâu trở nên trang nghiêm, trịnh trọng nói, "Nay ta Khổng Khâu, lập nên Nho Đạo, ta là Nho Giáo Giáo Chủ, Văn Đạo bất diệt, Nho Giáo vĩnh xương, lập!" "Oanh, oanh, oanh!" Thiên địa chấn động, tử khí đông lai, ức vạn lưu quang xán lạn, gia trì ở sau lưng Khổng Khâu.

Văn khí nồng đậm đến mức gần như thực chất hóa, cuồn cuộn quanh châu thân Khổng Khâu.

Khí tức của Khổng Khâu, không biết từ lúc nào, bắt đầu thăng cấp cực nhanh.

Luyện tinh hóa khí!

Luyện khí hóa thần!

Địa Tiên!

Huyền Tiên!

Kim Tiên!

Thái Ất Kim Tiên!

Cuối cùng, trực tiếp đến Đại La… Trong khoảnh khắc, uy thế Đại La Kim Tiên, quét ngang toàn bộ Nhân Gian Giới!

Một cỗ uy nghiêm vô hình, bao trùm lên đầu tất cả sinh linh Nhân Gian Giới.

Ba mươi ba Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ thất thanh, "Cái, cái này sao có thể, lại chứng đạo Đại La!" Khổng Khâu, thân phận phàm nhân, chưa đến một trăm tuổi, liền chứng đạo Đại La, Thông Thiên Giáo Chủ sống ức vạn năm, cũng chưa từng thấy yêu nghiệt như vậy!

Triệu Công Minh cũng vô cùng kinh thán, "Có lẽ, đây chính là chỗ đáng sợ của Văn Đạo chăng, lấy thân phận phàm nhân, sánh ngang thần linh, cũng chỉ là như thế." Thông Thiên Giáo Chủ dứt khoát nói, "Nhất định phải dẫn dắt Khổng Khâu đến Nhân Tộc Thánh Điện bồi dưỡng, sau này, đây chính là vị Văn Thánh thứ hai của Nhân Tộc!" Nhân Tộc Thánh Điện, các đại hiền Nhân Tộc kinh ngạc đến rớt quai hàm!

Khi nào mà Đại La Kim Tiên trở nên dễ chứng đạo đến vậy?

Đây chính là Đại La đó!

Chương 411

Đạo quả bất diệt, vĩnh viễn trường tồn, trải qua ức vạn năm mà không mục nát.

Dù có vẫn lạc, chỉ cần đạo quả bất diệt, cũng có thể từ dòng sông thời gian quay trở lại.

Khổng Khâu, một phàm nhân, lại dễ dàng chứng đạo như vậy?

Trong Thánh Điện, khí tức kinh ngạc lan tỏa khắp mọi tấc không gian Thánh Điện, lặng như tờ.

Một đôi trùng đồng của Thương Hiệt, đặc biệt u thâm, chăm chú nhìn chằm chằm Nhân Gian Giới.

"Đây là Thiên Sinh Văn Cốt, đây là Thiên Sinh Văn Đạo Thánh Nhân, trách không được lại có biểu hiện như thế!" "Văn Đạo Thánh Nhân?" Chúng Nhân Tộc Tiên Hiền đại kinh, bất cứ thứ gì, chỉ cần dính dáng đến một chữ Thánh, thì đều trở nên không tầm thường.

Khổng Khâu này, rốt cuộc có lai lịch gì, lại có thể khiến Thương Hiệt đánh giá cao đến vậy.

Thương Hiệt giải thích, "Người này một thân Văn Cốt, Văn Khí trời sinh vờn quanh châu thân, nếu không bước vào Văn Đạo, thì bình thường vô kỳ, mẫn nhiên như bao người, nhưng một khi tham ngộ Văn Đạo, liền như ăn cơm uống nước vậy, sinh ra đã biết, tham ngộ một ngày, liền tương đương với việc chúng ta đại năng khổ tu hàng ngàn năm, có thành tựu này, rất bình thường." Chúng đại năng bỗng nhiên tỉnh ngộ, thế gian này, lại có thể có thể chất thần kỳ như vậy, đúng là chưa từng nghe thấy.

Toại Nhân Thị xoa xoa mi tâm, nói với Thương Hiệt, "Vậy theo ý

ngươi?" Thương Hiệt dứt khoát nói, "Toại Nhân lão tổ, ta muốn đích thân đi Địa Tiên Giới một chuyến, thu Khổng Khâu này làm đệ tử thân truyền." "Tốt." Toại Nhân Thị gật đầu, "Đi nhanh đi." Thương Hiệt ý niệm vừa động, cả người hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt biến mất trong Nhân Tộc Thánh Điện.

Địa Tiên Giới, Khổng Khâu dùng ánh mắt hiếu kỳ, đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Đã chứng đạo Đại La Kim Tiên, Khổng Khâu tự nhiên biết mình hiện tại đang ở đâu.

Địa Tiên Giới, nơi tụ tập của ức vạn tu sĩ thượng cổ.

Trong truyền thuyết, các thủy tổ của Nhân Tộc, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, thậm chí là Tam Hoàng Ngũ Đế đã đặt nền móng huy hoàng cho Nhân Tộc, cũng ở nơi đây.

Khổng Khâu tùy tiện hỏi một tu sĩ, sau khi biết rõ vị trí Tổ Địa Nhân Tộc ở đâu, liền chuẩn bị đi đến Tổ Địa Nhân Tộc.

Nhưng Khổng Khâu còn chưa xuất phát, Thương Hiệt đã chặn y trên đường rồi.

Khi Khổng Khâu nghe nói, người trước mặt với dáng người thẳng tắp, sinh ra đã có trùng đồng, chính là Thương Hiệt đã sáng tạo ra chữ viết, vô cùng kích động, lập tức theo Khổng Khâu trở về Nhân Tộc Thánh Điện.

Ba mươi ba Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ suy nghĩ một chút, nói, "Chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La trong Hỗn Độn, vẫn có chút nguy hiểm, đã chúng ta đã giúp đỡ, vậy thì giúp đỡ đến cùng, ngươi đi Hỗn Độn trợ y một tay đi." Nguy cơ trong Hỗn Độn, xa xa không thể so sánh với Hồng Hoang, Địa Hỏa Thủy Phong, Hỗn Độn Phong Bạo, Vực Ngoại Thiên Ma, Hỗn Độn Hung Thú, nghiêm trọng uy hiếp an

toàn của tu sĩ Hồng Hoang.

Minh Hà tuy mạnh, nhưng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải là chuyện nhỏ.

Vạn nhất xảy ra vấn đề gì, ức vạn năm khổ tu hủy hoại trong chốc lát thì không nói, Tiệt Giáo, cũng sẽ mất đi một cường viện lớn.

"Lão sư nói đúng, đệ tử đây sẽ đi xem sao." Triệu Công Minh hóa thành một luồng lưu quang, trong chớp mắt biến mất ở Ba mươi ba Thiên.

Thời gian một trăm năm, chỉ trong chớp mắt trôi qua, Triệu Công Minh tìm thấy Minh Hà trong Hỗn Độn.

Hộ pháp cho y, nội tình tu hành ức vạn năm của Minh Hà, không phải nói suông.

Thuận lợi, nước chảy thành sông, trực tiếp chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Cung hạ Minh Hà đạo hữu, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, về sau tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc, đương vi đại thần thông giả." Triệu Công Minh chắp tay chúc mừng.

Minh Hà cười khặc khặc, "Nếu không phải đạo hữu tương trợ, ta làm sao chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La?" "Phương Tây nếu nhìn thấy đạo hữu chứng đạo, e rằng sẽ tức chết mất." Triệu Công Minh không nhịn được cười nói.

"Phương Tây?" Khóe miệng Minh Hà khẽ nhếch, lộ ra một tia lạnh lẽo.

"Nếu đạo hữu đã chứng đạo, chúng ta liền trở về Hồng Hoang đi." "Đạo hữu mời." Minh Hà, Triệu Công Minh, quay trở về Tam Giới, khoảnh khắc trở về Tam Giới.

Trên người Minh Hà, khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lan tỏa khắp mọi tấc đất của Tam Giới.

Sát lục pháp tắc, sát Thiên, sát Địa, sát chúng sinh, đây là sát lục chi đạo vô cùng thuần túy, ức vạn sinh linh Tam Giới, đều đồng loạt đỉnh lễ bái lạy, bái kiến Thánh Nhân.

Vô Tận Huyết Hải, cuốn lên sóng lớn ngập trời, lộ ra thân ảnh Tứ Đại Ma Vương.

"Lão tổ… lão tổ thật sự chứng đạo sao?" Âm thanh run rẩy của Đại Phạm Thiên vang lên.

"Vô nghĩa, cỗ khí tức này, ngoài lão tổ ra, ai còn có thể sở hữu?" Thiên Ba Tuần hung hăng lườm Đại Phạm Thiên một cái.

"Vậy lão tổ chứng đạo, chẳng phải có nghĩa là, Huyết Hải chúng ta, sau này cũng là đạo thống của Thánh Nhân sao?" Tứ Đại Thiên Ma Vương nghĩ đến đây, thân thể run rẩy, trong mắt sự sùng kính càng thêm nồng đậm, cả người đều kích động.

Ba mươi ba Thiên, Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi!

"Đáng ghét, thật sự để Minh Hà này chứng đạo thành công, Phương Tây ta thể diện ở đâu?

Thể thống Phương Tây ta ở đâu?" Chuẩn Đề trong lòng bốc hỏa, mãnh liệt vung tay, cuốn lên vô số địa hỏa thủy phong.

Tiếp Dẫn lắc đầu thở dài, "Hợp cai là cơ duyên của Minh Hà này, đã Minh Hà đã chứng đạo, Phương Tây, liền không nên đối địch với Huyết Hải nữa, cố gắng hóa giải ân oán, nếu có thể liên minh, vậy thì càng tốt hơn." "Liên minh?" Chuẩn Đề khinh thường, "Huyết Hải đó là cái gì, cũng xứng liên minh với Phương Tây ta?" "Thời thế khác xưa, Minh Hà chứng đạo, nếu một lòng đối đầu với Phương Tây ta,

chính là đại uy hiếp, lượng kiếp tiếp theo, trước khi Phương Tây ta đại hưng, không thể giao ác với Huyết Hải!" Giọng nói của Tiếp Dẫn trịnh trọng hơn vài phần, không có gì quan trọng bằng việc Phương Tây đại hưng.

Cái gì thể diện, thể thống, hiện tại mất rồi, sau này tìm lại là được.

"Vâng, sư huynh." Chuẩn Đề bất đắc dĩ gật đầu, tự chứng đạo đến nay, hắn quả thật chưa từng chịu khí như vậy.

Ba mươi ba Thiên, sau khi chia tay Minh Hà, Triệu Công Minh lại lần nữa đến U Minh Giới.

"Chủ nhân, người sao lại có thời gian đến Địa Phủ vậy?" Trong Sâm La Điện, Văn Đạo Nhân mặc y phục Phong Đô Đại Đế uy nghiêm, lúc này lại đứng bên cạnh Triệu Công Minh, vẻ mặt ân cần.

"Tình hình Nhân Gian Giới thế nào rồi?" Triệu Công Minh tùy tiện hỏi.

Mấy trăm năm trôi qua, thời đại Chư Tử Bách Gia, Tắc Hạ Học Cung, chắc cũng đã suy tàn.

Văn Đạo Nhân vội vàng bẩm báo, "Bẩm chủ nhân, hiện tại là thời đại Thất Quốc, Tề, Sở, Yến, Hàn, Triệu, Ngụy, Tần, Thất Quốc tranh bá Nhân Gian, các tiểu quốc còn lại, đều đã bị thôn tính." "Mấy trăm năm trước Chư Tử Bách Gia, Tắc Hạ Học Cung thì sao?" Triệu Công Minh lại hỏi.

"Tư tưởng Chư Tử Bách Gia, vẫn đang truyền bá trong Thất Quốc, trong đó lại lấy Nho, Phật, Đạo truyền bá rộng nhất, các Cửu Lưu còn lại, không khỏi có phần bị lu mờ." Triệu Công Minh gật gật đầu, "Đưa ta đi gặp Hậu Thổ Nương Nương đi." "Chủ nhân mời bên này." Văn Đạo Nhân ân cần dẫn đường, chỉ hơn nửa khắc đồng hồ,

liền đến trước Bình Tâm Điện.

Đưa Triệu Công Minh đến xong, Văn Đạo Nhân liền rời đi.

Triệu Công Minh bước vào Bình Tâm Điện, một lát sau, liền thấy Hậu Thổ mặc váy dài màu vàng nhạt, từ một góc Bình Tâm Điện đi ra.

Váy dài rộng rãi, nhưng khi bước đi, vẫn tôn lên thân hình hoàn mỹ của nàng.

Đốt lửa, đun nước, pha trà, một loạt động tác liền mạch.

"Thời đại Chư Tử Bách Gia đã suy tàn, Công Minh đạo hữu sao lại có thời gian đến Bình Tâm Điện băng lãnh vô nhân khí của ta vậy?" Hậu Thổ đặt một tách trà lên, đưa đến trước mặt Triệu Công Minh.

"Ta lần này đến, vẫn là muốn thỉnh Hậu Thổ đạo hữu giúp đỡ." "Giúp đỡ gì?" "Trợ ta chuyển thế đến Nhân Gian Giới." Triệu Công Minh nghiêm túc nói.

"Đến Nhân Gian Giới?

Chương 412

Khí vận Nhân Gian Giới đã xong rồi, đến Nhân Gian Giới làm gì?" Hậu Thổ có chút không hiểu.

Trước đây chư Thánh hóa thân đến Nhân Gian Giới, là để tranh đoạt khí vận Nhân Gian Giới.

Sau Chư Tử Bách Gia, Tắc Hạ Học Cung, khí vận Nhân Gian Giới đã bị Tam Giáo Cửu Lưu phân chia, đi Nhân Gian Giới nữa có ý nghĩa gì?

"Là thế này…" Triệu Công Minh kể kế hoạch của mình cho Hậu Thổ nghe.

"Ngươi lại muốn như vậy… Như thế này, có lẽ sẽ thật sự bất tử bất hưu với Phật Môn." Trong giọng nói của Hậu Thổ mang theo sự kinh ngạc khó che giấu, hiển nhiên là chấn động vì kế hoạch của Triệu Công Minh.

"Bất tử bất hưu, Phật Môn nếu thật sự có tư bản này, cứ để bọn họ đến đi." Hậu Thổ gật đầu, "Tốt, ta liền trợ ngươi một tay." Hậu Thổ đưa Triệu Công Minh đến sâu bên trong Lục Đạo Luân Hồi, vung tay, thông đạo Nhân Gian Giới bỗng nhiên xoay chuyển, một luồng chân linh của Triệu Công Minh bay ra, chui vào thông đạo, trong chớp mắt biến mất không còn tăm hơi.

Nhân Gian Giới, sau Chư Tử Bách Gia, Tắc Hạ Học Cung, lại qua hơn trăm năm.

Thời đại tranh bá Xuân Thu Gia Quốc, loạn đấu đã không còn trở lại.

Thay vào đó, là bảy cái khổng lồ: Tề, Sở, Yến, Hàn, Triệu, Ngụy,

Tần!

Toàn bộ Nhân Gian Giới, đều bị Thất Quốc phân chia, giữa Thất Quốc, không ngừng công phạt, giao chiến lẫn nhau, thiên địa giăng đầy mây mù, sát khí cuồn cuộn, chiến hỏa liên miên, máu chảy thành sông.

Trong Thất Quốc, lấy Sở Quốc, Tề Quốc, Triệu Quốc là mạnh nhất.

Mà Đại Việt (tức Tần Quốc), trong Thất Quốc, thực lực hơi yếu, không phải đối thủ của Sở Quốc, Tề Quốc đẳng cấp đại quốc.

Vì Triệu Quốc cường đại, Đại Việt yếu kém, nên Doanh Dị Nhân, cháu của Tần Chiêu Tương Vương, con của An Quốc Quân, bị làm con tin, lưu lại ở Hàm Đan, đô thành của Triệu Quốc.

Thành Hàm Đan, đô thành Triệu Quốc, trong một đình viện cổ kính nhưng đổ nát, được trọng binh canh giữ, Doanh Dị Nhân đang đi đi lại lại trong sân, thỉnh thoảng lại nhìn vào nội thất, vô cùng lo lắng.

Hôm nay, là ngày vợ hắn, Triệu Cơ sinh nở, là đứa con đầu lòng của Doanh Dị Nhân, Dị Nhân đương nhiên rất để tâm.

Thời gian trôi qua chầm chậm, không biết đã qua bao lâu, trong nội thất cuối cùng cũng truyền ra tiếng trẻ con khóc.

Cùng lúc đó, trên Hàm Đan, một đạo tử khí vô cùng tôn quý, bỗng nhiên bay ra, xông thẳng lên mây xanh, trong chớp mắt quét ngang tám phương!

Sáu Quốc còn lại, tại đô thành, trong Khâm Thiên Giám, có các lão già tóc bạc phơ bước ra, thân thể run rẩy, ánh mắt đục ngầu nhìn về Cửu Thiên, giọng nói run rẩy.

"Chân Long giáng thế, thời đại Thất Quốc tranh bá, hỗn chiến, sắp kết thúc!" Hàm Đan, trong đình viện, bà đỡ từ trong phòng chạy ra,

kích động nói.

"Lão gia, phu nhân sinh, sinh… là một tiểu công tử, khỏe mạnh lắm, khí lực rất lớn." Doanh Dị Nhân đầu tiên ngẩn người, sau đó đại hỉ quá đỗi, mãnh liệt vung tay, "Thưởng!" Người hầu bên cạnh lập tức lấy ra mười cân vàng, giao cho bà đỡ.

Trong phòng, hài nhi mở to đôi mắt đen láy, đánh giá thế giới xa lạ, tràn đầy hiếu kỳ.

Trong chớp mắt, chín năm trôi qua, vẫn là đình viện cổ kính đổ nát đó, hài nhi chín năm trước, đã trưởng thành một thiếu niên tuấn mỹ.

Thân hình cao ráo, mày kiếm mắt sáng, trong mỗi cử chỉ, đều bộc phát ra khí quý phái khó tả, khiến người ta từ tận đáy lòng kính trọng.

Trong thư phòng, Doanh Dị Nhân nhìn Doanh Chính trong sân, khóe miệng khẽ cong lên!

Chính nhi thông tuệ, tuổi trẻ đã lão thành, bất luận học cái gì cũng rất nhanh, cực kỳ ưu tú, thậm chí là người ưu tú nhất mà hắn từng thấy.

Nhưng đáng tiếc… Dị Nhân thở dài một hơi, "Cũng không biết Lã Bất Vi bên kia thế nào, cục diện hiện tại động loạn, chiến hỏa liên miên, nếu không nhân cơ hội này trở về Đại Việt, e rằng sẽ bị kẹt chết ở Hàm Đan thành này." Một tháng trước, Tần Chiêu Tương Vương phái đại tướng Vương Nghĩ tấn công Hàm Đan.

Triệu Quốc chấn nộ, chuẩn bị giết cả nhà Doanh Dị Nhân để trả thù.

Nhờ phú thương Lã Bất Vi mà Dị Nhân quen biết từ sớm đã ra sức cứu giúp, nên mới tạm thời thoát nạn.

Ba ngày trước, Lã Bất Vi tìm đến Dị Nhân, nói có cách giúp cả nhà Dị Nhân về nước, nhưng đã ba ngày trôi qua, vẫn chưa có tin tức gì,

cũng trách không được Dị Nhân lòng nguội lạnh.

Trời dần tối, Dị Nhân đang chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Dị Nhân bỗng nhiên giật mình, đến gần đại môn, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh trầm thấp, "Lão gia Dị Nhân mau mở cửa, ta là người của Lã lão gia, lão gia đã dùng trọng kim hối lộ quan lại thủ thành, hôm nay chính là thời cơ tốt nhất để xuất thành, cũng là cơ hội duy nhất." Tim Doanh Dị Nhân đập mạnh, nhưng vẫn vô cùng cảnh giác, lại hỏi môn khách mấy câu hỏi hóc búa, thấy môn khách đối đáp lưu loát, lúc này mới mở cửa.

Vội vàng gọi Triệu Cơ, Doanh Chính, liên đêm theo môn khách đào tẩu.

Quả nhiên, Lã Bất Vi đã hối lộ quan lại thủ thành.

Gia đình Dị Nhân, không tốn chút sức lực nào đã thoát ra khỏi thành.

Bên ngoài thành đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, Dị Nhân kéo Doanh Chính, Triệu Cơ lên xe ngựa, một mạch hướng về phía Đại Việt phi nhanh.

Hai tháng sau trận Hàm Đan, Dị Nhân chính thức trở về Hàm Dương.

Triệu Quốc nổi giận, sai người truy sát Lã Bất Vi, nhưng lúc này Lã Bất Vi đã sớm chuyển tài sản về Đại Việt sau khi đưa Dị Nhân đi.

Triệu Quốc phái đại quân công đánh Đại Việt, nhưng bị Tần Chiêu Tương Vương đánh tan, bất đắc dĩ, đành phải bỏ cuộc.

Bốn năm sau khi Doanh Chính về nước, Tần Chiêu Tương Vương qua đời, con trai An Quốc Quân kế vị.

Nhưng An Quốc Quân ham tửu sắc, tại vị chưa đầy ba ngày đã qua đời.

Sau khi An Quốc Quân mất, dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Lã Bất Vi, Dị Nhân kế vị.

Thân thể Dị Nhân cũng không tốt, tại vị chưa đầy một năm, liền băng hà, Doanh Chính 13 tuổi kế vị!

Doanh Chính kế vị, khí vận Nhân Đạo của Đại Việt, toàn bộ gia trì lên người Doanh Chính.

Khí Nhân Hoàng hiển hóa, bao trùm sau lưng Doanh Chính, khiến Doanh Chính bỗng nhiên thức tỉnh ký ức kiếp trước, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

"Trước diệt Lục Quốc, sau diệt Phật Giáo!" Doanh Chính nắm chặt nắm đấm, thầm hạ quyết tâm.

Doanh Chính trời sinh thông tuệ, cử nhất phản tam, lại tuổi trẻ đã lão thành.

Mặc dù chỉ mới mười ba tuổi, nhưng ai cũng không dám coi thường, kế vị chỉ mất nửa năm, liền nắm giữ thực quyền.

Nắm giữ thực quyền xong, Doanh Chính trong toàn bộ cảnh nội Đại Tần, bắt đầu ra sức tuyển chọn nhân tài.

Doanh Chính kế vị một năm, có hai kiếm khách đến đầu quân.

Hai kiếm khách là sư huynh đệ, sư huynh tên là Cái Nhiếp, sư đệ tên là Vệ Trang.

Kiếm thuật của hai sư huynh đệ cao siêu, song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch.

Doanh Chính đích thân tiếp kiến hai người, không ngừng khen ngợi kiếm thuật của họ.

Chương 413

Cuối cùng ra lệnh Cái Nhiếp, làm thị vệ thân cận của mình, Vệ Trang, thì ẩn nấp trong bóng tối, phụ trách huấn luyện vũ khí bí mật cho Doanh Chính.

Doanh Chính kế vị năm năm, Bạch Khởi, Lý Tư đến đầu quân.

Doanh Chính đích thân xuống khảo sát tài năng của Bạch Khởi, Lý Tư, vô cùng hài lòng.

Phong Lý Tư làm thừa tướng, Bạch Khởi làm đại tướng quân, lần lượt phụ trách nội chính, quân sự.

Ngoài ra, thêm vào hai đại huân quý của Đại Việt, gia tộc Vương Tiễn, gia tộc Mông Điềm phò tá.

Dưới sự biến cách của Doanh Chính, quốc lực Đại Việt, bắt đầu thăng cấp nhanh chóng.

Tần Vương Chính mười hai năm, Doanh Chính hai mươi lăm tuổi, sau mười năm cải cách.

Lực lượng Đại Việt, có sự nhảy vọt về chất, chính trị trong sạch, quan viên liêm khiết, binh sĩ cường tráng, trang bị tinh lương, đã có thế thôn tính thiên hạ!

Cuối tháng ba, trong Hàm Dương Điện, Doanh Chính triệu tập gia tộc Vương Tiễn, gia tộc Mông Điềm, Lý Tư, Úy Liễu Tử, Bạch Khởi nghị sự, chính thức xác định hai phương lược thống nhất thiên hạ.

Thứ nhất, là diệt chư hầu, thành đế nghiệp, vì thiên hạ nhất thống.

Thứ hai, tức là lung lạc Yến Tề, ổn định Sở Ngụy, tiêu diệt Hàn Triệu, viễn giao cận công, từng bước gặm nhấm, rồi sau đó thôn tính thiên hạ.

Rất nhanh, Doanh Chính lệnh Vệ Trang, khiêu khích Yến Triệu, khiến Yến Triệu phát sinh chiến tranh.

Kế đó lấy lý do viện trợ Yến Quốc, tấn công Triệu Quốc, cuối cùng đoạt lấy đất Ất Dữ, tiến một bước mở rộng cục diện.

Đoạt được đất Ất Dữ xong, dưới mệnh lệnh của Doanh Chính, Bạch Khởi bắt đầu truy kích mãnh liệt Hàn Quốc.

Hàn Quốc, trong Thất Quốc thực lực yếu nhất, dân số ít nhất, địa bàn cũng ít nhất, làm sao chịu nổi hổ lang chi sư của Đại Tần?

Chỉ dùng tám tháng thời gian, Hàn Quốc xưng thần với Đại Việt, Hàn Quốc diệt vong.

Rất nhanh, tin tức Hàn Quốc diệt vong truyền đến tai các quốc quân còn lại.

"Hàn Quốc vốn đã yếu nhỏ, bị thôn tính cũng là điều đương nhiên, chỉ là tiện nghi cho Đại Việt!" "Hàn Quốc, chỉ là một góc nhỏ, sớm đã không xứng ngang hàng với chúng ta, bị Đại Tần diệt cũng tốt, trước mắt thanh tịnh." "Yến Quốc ta và Triệu Quốc bất hòa, sau khi Đại Tần diệt Hàn, có thể trực tiếp tấn công Hàm Đan, gây uy hiếp cho Triệu Quốc, điều này đối với Yến Quốc ta, là đại hảo sự." Các quốc gia đối với việc Hàn Quốc diệt vong, đều không lấy làm bận tâm, không phải bọn họ tự đại, mà là Hàn Quốc thực sự quá yếu.

Dù cho thực lực của Đại Việt, cộng thêm Hàn Quốc, cũng hoàn toàn vẫn nằm trong tầm kiểm soát của các quốc gia, hoàn toàn không hoảng sợ.

Tần diệt Hàn xong, lại không ngừng nghỉ kế hoạch diệt Triệu.

Triệu Quốc, là cường quốc, nên trước khi diệt Triệu, cần dùng kế ly gián, thanh lý sạch sẽ minh hữu của Triệu Quốc, như vậy, mới có thể yên tâm diệt Triệu.

Trong việc ly gián, Vệ Trang bên cạnh Doanh Chính, đã phát huy tác dụng cực lớn.

Cử hàng chục gián điệp, đi lại giữa Triệu, Tề hai nước, tiêu tốn một năm thời gian, ly gián quan hệ giữa hai nước.

Sau đó, Doanh Chính phái Bạch Khởi, Vương Tiễn, chia quân hai đường, công đánh Triệu Quốc.

Trong Triệu Quốc, cũng có người cầm quân cực kỳ lợi hại.

Quốc quân Triệu Quốc, phái Triệu Quốc quân thần Lý Mục, bản lĩnh hành quân đánh trận của Lý Mục, đương thời là số một, binh mã do y thống soái, cơ động linh hoạt, nhanh như gió cuốn điện xẹt.

Ngay cả khi Bạch Khởi, Vương Tiễn hợp lực, cũng chỉ có thể chiếm ưu thế hơn y một chút, mà không thể đạt được tiến triển hiệu quả.

Hai mươi vạn đại quân Đại Việt, người ăn ngựa điên, chiến sự kéo dài mãi không có kết quả, thời gian kéo dài, tất bại không nghi ngờ.

Doanh Chính không hoảng không vội, lại lần nữa phái Vệ Trang xuất mã, rải tin tức trong cảnh nội Triệu Quốc.

Đồng thời dùng trọng kim hối lộ sủng thần Quách Khai của quốc quân Triệu Quốc.

Thượng sàm ngôn với quốc quân rằng, Lý Mục ôm binh tự trọng, chiến sự kéo dài mãi không dứt, là cố ý làm vậy, mục đích chính là nắm giữ quân quyền, mưu phản tự lập!

Quốc quân Triệu Quốc khí lượng hẹp hòi, nắm chặt quyền lực trong tay, khi nghe được tin tức này, liền trực tiếp bãi miễn quân quyền của Lý Mục.

Và đổi Triệu Thông, Nhan Tụ lên trận, Triệu Thông, Nhan Tụ, là những kẻ bất tài, tiếp quản binh quyền chưa đầy một tháng, liền liên tiếp thảm bại.

Cuối cùng tại Trường Bình, bị Bạch Khởi, Vương Tiễn hợp vây.

Bốn mươi vạn đại quân, bị vây khốn Trường Bình, tin tức này truyền ra, các quốc gia chấn động.

Bốn mươi vạn đại quân bị vây khốn tại Trường Bình, đoạn thủy, đoạn lương.

Trường Bình, trong đại doanh, sắc mặt Triệu Thông, Nhan Tụ đều trắng bệch, giận dữ hét, "Sao lại thế này, sao lại thế này!" "Lương thực của ta đâu?" Trường Bình là một vùng đất trũng, xung quanh núi non trùng điệp, là một nơi dễ công khó giữ.

May mắn là bên trong có nguồn nước, nhưng mấy chục vạn đại quân, chỉ có nước uống, không có cơm ăn, thì không được.

Quan vận lương toàn thân run rẩy nói, "Bẩm đại tướng quân, bên ngoài khắp nơi đều là quân Tần, lương thực, lương thực thật sự không vận vào được!" "Trong quân ta lương thảo còn bao nhiêu?

Còn đủ duy trì đại quân mấy ngày nữa?" "Chỉ đủ ba ngày." Quan vận lương khóc rấm rứt, hắn biết, ba ngày sau, nếu lương không vận vào được, người chết đầu tiên chính là hắn.

"Ba ngày thời gian…" Sắc mặt Triệu Thông, Nhan Tụ bỗng nhiên âm trầm xuống, ba ngày lương thảo, hầu như chẳng khác nào không có.

"Hướng ngoại giới truyền tin, bất chấp tất cả giá nào, cũng phải đưa lương thảo vào, nếu không, ta sẽ chém đầu ngươi đầu tiên." "Vâng." Quan vận lương thê thảm chạy ra ngoài, tranh thủ lương thảo.

Ngoài Trường Bình, trong quân trướng Đại Việt, Vương Tiễn, Bạch Khởi, Mông Nghị ba người đang đánh cờ.

Mông Nghị nói, "Hai vị tướng quân, hiện tại đại quân đã vây Trường Bình, mấy chục vạn đại quân Triệu Quốc, đều đã thành rùa trong chum, chúng ta nên làm gì?" Vương Tiễn, Bạch Khởi nhìn nhau, khóe miệng lộ ra nụ cười.

"Không vội, hiện nay mấy chục vạn đại quân Triệu Quốc, đã thành rùa trong chum, chúng ta việc gì phải vội vàng tấn công?" Ba ngày thời gian, trong chớp mắt trôi qua, dưới sự bao vây của đại quân Đại Việt, đừng nói lương thảo, một cọng lông cũng không vận vào được.

Triệu Thông, Nhan Tụ đại nộ, chém giết quan vận lương, sau đó ra lệnh đại quân giết ngựa, rồi tiến hành đột vây.

Nhưng địa thế Trường Bình, đã định trước đột vây chỉ là chuyện hoang đường.

Ba lần đột vây, ngay cả một cọng lông của quân Tần cũng không chạm tới, liền bị vạn mũi tên cùng bắn buộc phải quay về chỗ cũ.

Trong chớp mắt, lại qua mười ngày thời gian, không có lương thảo cung cấp, mấy chục vạn đại quân Triệu Quốc, rơi vào nguy cơ cực lớn, ai ai cũng tự lo, thậm chí có người suy sụp, chủ động xông ra khỏi đại trướng, cam tâm tình nguyện bị quân Tần bắn chết.

Ngoài Trường Bình, tính toán thời gian, thấy thời cơ gần như đã đến.

Bạch Khởi Vương Tiễn mãnh liệt vung tay, phát động tổng công!

Quân Tần lấy sức khỏe chờ địch, ăn no uống đủ, binh hùng ngựa tráng, trang bị tinh lương, đối mặt với đại quân Triệu Quốc đói đến mức không cầm nổi vũ khí, không bắn được cung tên, đơn giản là

nghiền ép, không, nói nghiền ép cũng không thể hình dung, quân Tần người còn chưa đến, đại quân Triệu Quốc đã vứt mũ giáp, tháo chạy tán loạn.

Chương 414

Mông Nghị do dự một chút, nói, "Nhiều người như vậy, không bằng chiêu hàng…" Bạch Khởi, Vương Tiễn nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu, "Không thể chiêu hàng, cần phải tận sát!" Phải biết rằng, các quốc gia tranh bá đã mấy trăm năm rồi.

Sự thống trị của các quốc gia, đã ăn sâu vào lòng người, mà hiện tại, sau khi đánh xong Trường Bình chi chiến, tinh nhuệ của Đại Tần sắp tấn công Hàm Đan, bắt Triệu Vương, diệt Triệu Quốc.

Điều này đối với quân Triệu mà nói, không khác gì họa diệt tộc.

Lúc này giữ lại một lượng lớn quân Triệu như vậy, yếu tố bất ổn là quá lớn.

Bạch Khởi, Vương Tiễn không dám mạo hiểm này, Doanh Chính càng không dám mạo hiểm.

"Giết hết sao, cái, cái này…" Mông Nghị rõ ràng vẫn còn quá trẻ, chưa chuẩn bị tâm lý.

"Nếu không giết, ngươi và ta buổi tối có ngủ được không?" Bạch Khởi, Vương Tiễn khẽ lắc đầu, mãnh liệt vung tay, hạ đạt mệnh lệnh.

Đừng nói mấy chục vạn người, dù là mấy chục vạn con lợn, cũng không phải một sớm một chiều có thể giết sạch.

Sát lục kéo dài ròng rã ba ngày ba đêm, lúc này mới kết thúc.

Khi kết thúc, toàn bộ Trường Bình, một màu huyết hồng.

Sông máu tụ thành suối, chảy róc rách, thi thể chất đống như núi, khí tức tanh tưởi nồng đậm gần như thực chất lan tỏa giữa không trung, khiến người ta buồn nôn.

Mấy chục vạn người vẫn lạc tại Trường Bình, sát khí huyết sắc lan tỏa, xông thẳng Cửu Thiên Thập Địa!

Địa Tiên Giới, vạn tộc Hồng Hoang đều khẽ nhíu mày, "Một Đại Việt thật tàn nhẫn!" Nhưng ngay sau đó mọi người lại thở ra một hơi, hành động của Đại Việt, là hành động bất đắc dĩ.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể chấm dứt loạn thế mấy trăm năm, thống nhất thiên hạ!

Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà châu thân bao trùm khí tức Hỗn Nguyên Đại La, chí cao vô thượng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, "Bạch Khởi của Đại Việt… có chút thú vị!" Ý muốn thu đồ đệ mà Minh Hà ức vạn năm chưa từng nảy sinh, lúc này bỗng nhiên rục rịch.

Ba mươi ba Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không tự chủ mà nhìn về Nhân Gian Giới.

Khi Tiếp Dẫn nhìn thấy mấy chục vạn binh mã Triệu Quốc, bị đồ sát sạch không còn một ai, lông mày khẽ nhíu.

"Đáng tiếc a, mấy chục vạn người này, đều là lương tài mỹ ngọc, nếu có thể đến Phương Tây ta, vậy thì đúng là không gì tốt hơn." Phương Tây muốn quật khởi, điều đầu tiên chính là nhân tài.

Nhân tài đủ, tự nhiên sẽ hưng thịnh, nếu không có nhân tài, suy bại là chuyện sớm muộn.

Sắc mặt Chuẩn Đề khổ sở, "Nhiều nhân tài như vậy, nếu nhập Phương Tây ta thì tốt biết bao." Giọng nói của Chuẩn Đề chợt dừng lại, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, "Sư huynh, ta có cách rồi." "Cách gì?" "Địa Tạng, đã được chân truyền Độ Hóa Tâm Kinh của Đại Thừa Phật Giáo ta, để y đến Địa Phủ một chuyến, thu thập những tàn hồn

này, khiến họ chuyển thế Phương Tây, chẳng phải là một công đức lớn sao?" Mắt Tiếp Dẫn sáng lên, "Tốt, cách này hay, chỉ là Hậu Thổ bên kia…" U Minh Giới, là địa bàn của Hậu Thổ, Địa Tạng chưa chắc đã dễ dàng làm việc.

"Hậu Thổ nhỏ bé?

Sao lại là đối thủ của huynh đệ chúng ta?" Chuẩn Đề tự tin nói, "Hơn nữa, Địa Tạng đến Địa Phủ, cũng không phải để gây sự, mà là mang lòng xích thành, độ hóa vong hồn, trên đại nghĩa đứng vững được chân, Hậu Thổ lại có thể nói gì chứ?" "Vậy khi nào thì để Địa Tạng xuất phát?" "Không vội, đợi đại chiến lại mãnh liệt hơn, nhân số lại nhiều hơn, rồi mới để Địa Tạng xuất mã." "Tốt." Nhân Gian Giới, Trường Bình chi chiến, quân Tần sát lục năm mươi vạn người, chấn động các quốc gia.

Từ sau khi diệt Hàn, các quốc gia lần đầu tiên nảy sinh tâm lý sợ hãi đối với Đại Việt.

Đại Việt, Hàm Dương, nhìn tấu báo Trường Bình chi chiến, Doanh Chính đại hỉ.

Lệnh Bạch Khởi, Vương Tiễn lập tức công đánh Hàm Đan của Triệu Quốc.

Bạch Khởi, Vương Tiễn nhận được vương lệnh xong, không ngừng nghỉ, suất đại quân bắt đầu bao vây Hàm Đan.

Bốn mươi vạn đại quân Triệu Quốc, toàn bộ đã vẫn lạc trong Trường Bình chi chiến.

Lúc này binh lực còn lại của Triệu Quốc cộng lại, lại chưa đến năm vạn.

Năm vạn binh mã, làm sao chống đỡ mấy chục vạn thiết kỵ của Đại Việt?

Năm vạn đại quân, chỉ kiên trì chưa đầy nửa tháng, liền bại trận, cửa Hàm Đan mở toang, Bạch Khởi, Vương Tiễn, Mông Điềm suất đại quân tiến vào thành, quốc quân Triệu Quốc tự sát thân vong, Triệu Quốc chính thức diệt vong!

Sau khi một mạch thôn tính Hàn Quốc, Triệu Quốc, lực lượng của Đại Việt, tăng vọt một đoạn lớn.

Lúc này Đại Việt, không còn là tiểu quốc mà các quốc gia không để mắt nữa, mà đã trưởng thành thành một quái vật khổng lồ!

Diệt Triệu xong, Đại Việt vốn định diệt Sở, nhưng vì giữa Sở Quốc, còn cách một Ngụy Quốc.

Mà Ngụy, lại là "cái yết hầu của thiên hạ" có hình thế chiến lược ưu việt, nên Doanh Chính quyết định chuyển đổi sách lược, quyết định ra tay với Ngụy Quốc.

Tần Vương Chính mười bảy năm, Doanh Chính ba mươi tuổi, Đại Tần sau khi tiêu hóa di trạch của Hàn Quốc, Triệu Quốc, binh hùng ngựa tráng, quốc lực cường thịnh, kiêu ngạo nhìn các quốc gia khác.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Đại Tần, bắt đầu chiến dịch diệt Ngụy.

Lần diệt Ngụy này, do con trai Vương Tiễn, Vương Bí phụ trách.

Vương Bí suất ba mươi vạn đại quân trang bị tinh lương, chủ yếu đánh một trận trực diện xông thẳng, đi qua đâu, đều dùng sức mạnh áp đảo.

Trong vòng ba tháng ngắn ngủi, liền đánh đến đô thành Đại Lương của Ngụy Quốc.

Vẫn là cách cũ, cắt đứt tiếp tế, rùa trong chum, sau đúng một tháng, Vương Bí dứt khoát phát động tổng công.

Ba mươi vạn đại quân, với thế như chẻ tre, công vào Đại Lương,

bắt giữ quốc quân Ngụy Quốc, đến đây, Ngụy Quốc diệt vong.

Diệt Ngụy xong, Đại Tần lại không ngừng nghỉ tiến hành chiến dịch diệt Sở.

Sở Quốc có đại tướng, tên là Hạng Yến, kinh nghiệm quân sự phong phú, từ khi cầm binh tác chiến đến nay, chưa từng một lần bại trận, là đối thủ cùng cấp bậc với Lý Mục, Bạch Khởi, Vương Tiễn.

Sở Quốc có Hạng Yến, rất khó đối phó, nên Doanh Chính ngay từ đầu, đã tính toán dốc toàn lực cả nước, hạ gục Sở Quốc.

Đại Việt dưới sự xây dựng của Doanh Chính mười mấy năm, cường thịnh vô cùng, tổng cộng có tám mươi vạn đại quân.

Doanh Chính phái sáu mươi vạn đại quân, lần lượt do Vương Tiễn, Bạch Khởi, Mông Điềm, Vương Bí thống soái, chia làm bốn đường, tấn công Sở Quốc.

Quả nhiên, Sở Quốc phái đại tướng Hạng Yến, Hạng Yến biết Sở Quốc hiện nay, đã không còn lực lượng đối kháng Đại Việt, thế là xây dựng công sự kiên cố, tiến hành cố thủ, tính toán cứng rắn làm cho đại quân Đại Việt mệt mỏi mà rút lui.

Trong nửa tháng, Bạch Khởi, Vương Tiễn và các tướng khác nhiều lần tấn công, nhưng Hạng Yến kinh nghiệm lão luyện đến mức nào, đều không công mà trở về.

Nhưng Bạch Khởi và các tướng, hiển nhiên vẫn gây áp lực cực lớn cho Hạng Yến.

Khiến Hạng Yến không ngừng trưng tập binh mã từ Thọ Xuân để chống đỡ mũi nhọn của quân Tần.

Hàm Dương, khi nhìn thấy chiến báo từ tiền phương truyền về, khóe miệng Doanh Chính khẽ cong lên, "Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của quả nhân." Doanh Chính lập tức triệu Vệ Trang đến.

“Tham kiến đại vương.” Vệ Trang một thân áo đen, ẩn mình trong bóng tối, giọng nói u thâm, như một thanh lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén, sát khí tứ tán.

Chương 415

"Thọ Xuân bên kia, đã sắp xếp thế nào rồi?" Thọ Xuân, là đô thành của Sở Quốc, mặc dù chỉ mới những ngày gần đây bắt đầu công đánh Sở Quốc, nhưng Doanh Chính đã sớm từ rất lâu, đã bắt đầu sắp xếp rồi.

"Mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể hành động." "Tốt, vậy thì bắt đầu hành động đi!" Doanh Chính hài lòng gật gật đầu, vẫy tay cho Vệ Trang rời đi.

Quốc quân Sở Quốc, tên là Hùng Phụ Sô, tài năng bình thường, nhưng lại cực kỳ ham sắc.

Khi đăng cơ, liền đại tứ sưu la mỹ nhân, vơ vét vào hậu cung, tận tình hưởng lạc.

Trong đó có một nữ tử, tên là Ảnh, được Hùng Phụ Sô gọi là Ảnh phi.

Ngày này, sau ân ái, trên giường, Ảnh phi chống cằm, nhẹ nhàng xoa bóp, khẽ nói, "Đại vương, chiến sự tiền phương thế nào rồi?" Hùng Phụ Sô véo nhẹ làn da mềm mại của Ảnh phi, ghé sát vào má nàng, khẽ thở một hơi, chỉ cảm thấy hương khí xộc vào mũi, toàn thân xương cốt đều mềm nhũn vài phần, tự hào nói, "Chiến sự tiền phương không có gì, đại tướng quân Hạng Yến của Sở Quốc ta, chiến vô bất thắng, công vô bất khắc, quân Tần tuy nhiên cường đại, nhưng muốn chiến thắng đại tướng quân Hạng Yến, e rằng vẫn không thể." Ban đầu Hùng Phụ Sô còn có chút lo lắng, nhưng theo chiến báo mấy ngày nay truyền về, tận mắt thấy Hạng Yến lâm nguy không loạn, chống lại quân Tần, trong lòng liền an định, có Hạng Yến ở đây, Sở Quốc không có gì phải lo.

“Đại tướng quân tự nhiên là vô địch, chỉ là thiếp gần đây nghe được một số lời đồn, vốn muốn nói với đại vương, nhưng đại vương đã nói vậy, những lời đồn đó tự nhiên là không đáng tin.” “Ồ?

Lời đồn?

Lời đồn gì, nói ra nghe xem.” Hùng Phụ Sô tùy tiện nói.

“Đại tướng quân Hạng Yến đã vô địch, những lời đồn đó tự nhiên chẳng là gì, là thiếp lỡ lời rồi.” Ảnh phi tựa vào lòng Hùng Phụ Sô.

Ảnh phi càng không nói, Hùng Phụ Sô càng tò mò, “Rốt cuộc là lời đồn gì, quả vương càng ngày càng tò mò rồi, ái phi mau mau nói cho quả vương nghe đi.” Khóe miệng Ảnh phi lộ ra một nụ cười câu hồn, rồi nói, “Có lẽ lời đồn, chỉ là thiếp ngẫu nhiên nghe nói, không đủ làm thật, thần thiếp nói ra, đại vương đừng tức giận.” “Không tức giận, không tức giận, bản vương sao lại tức giận ái phi được chứ?” “Thần thiếp nghe nói, đại tướng quân Hạng Yến lần này xuất chinh, vốn dĩ có thể thủ thắng, nhưng sở dĩ kiên thủ không ra, là vì có ý đồ mưu phản tự lập.” Ảnh phi nói xong, đột nhiên không nói nữa, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt Hùng Phụ Sô đã lạnh lẽo như sắt.

Bỗng nhiên, Hùng Phụ Sô đứng dậy, rời khỏi chỗ ở của Ảnh phi, nhìn bóng dáng Hùng Phụ Sô, khóe miệng Ảnh phi bỗng nhiên nhếch lên, lộ ra một nụ cười không thể hình dung.

Đại điện Sở Quốc, sắc mặt Hùng Phụ Sô lạnh băng, trực tiếp gọi người thân tín đến điều tra, nửa ngày sau, kết quả điều tra đã có, trong cảnh nội Sở Quốc, quả nhiên có lời đồn Hạng Yến muốn mưu phản đang lưu truyền.

Hùng Phụ Sô tuy thích mỹ nhân, nhưng lại đa nghi hơn, thế là lập tức hạ lệnh, mệnh Hạng Yến suất đại quân chủ động xuất kích.

Tiền phương chiến tuyến, sau khi nhận được tin tức, Hạng Yến

vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, biết đại vương đã nghi ngờ mình, nếu mình không chủ động xuất kích nữa, thì Lý Mục của Triệu Quốc, chính là kết cục của mình.

Sau khi giằng co ròng rã nửa tháng, Hạng Yến chính thức suất đại quân nghênh địch, trong đại trướng quân Tần, Bạch Khởi, Vương Tiễn, Mông Điềm, Vương Bí nghênh địch.

Nếu chỉ là thủ thành, thì bốn người Bạch Khởi rất khó làm gì được Hạng Yến, nhưng trên chiến trường, bốn người hợp lực, chỉ dựa vào một mình Hạng Yến, dù thế nào cũng không phải đối thủ.

Đại quân giao chiến, binh khí chạm nhau, bùng phát ra sự tàn khốc của chiến tranh, trong mười ngày, song phương đại quân giao chiến ba lần, Hạng Yến liên tiếp đại bại, cuối cùng bị vây khốn tại Kỳ Nam, binh bại bị giết.

Trước khi bị giết, Hạng Yến ngửa mặt lên trời đại quát, "Kẻ diệt Sở, không phải Tần vậy!" Hạng Yến binh bại bị giết, Vương Tiễn suất đại quân, trực chỉ đô thành Thọ Xuân của Sở Quốc, thêm một tháng sau, đô thành Thọ Xuân của Sở Quốc bị công phá, Hùng Phụ Sô cũng bị bắt, quân Tần đại tứ tiến quân Kỳ Nam, chỉ dùng hơn một năm thời gian, liền gặm nhấm toàn bộ địa bàn còn lại của Sở Quốc, Sở Quốc, một cường quốc lừng lẫy phương Nam, sụp đổ tan rã, từ đó diệt vong.

Hàn, Triệu, Ngụy, Sở, Đại Việt liên tiếp diệt bốn nước, uy thế đã leo lên đỉnh phong, lực lượng các quốc gia gộp lại, cũng khó mà chống lại Đại Tần.

Đến lúc này, Đại Việt cũng không còn che giấu nanh vuốt của mình, trực tiếp lộ ra mục đích thống nhất thiên hạ.

Địa Tiên Giới, ngoài Ba mươi ba Thiên, trong Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề luôn quan sát Địa Tiên Giới, sắc mặt bỗng nhiên trở nên

khó coi.

"Sư huynh, không hay rồi, Nhân Gian Giới, Tần Vương muốn thống nhất thiên hạ, hiện nay đã liên tiếp diệt bốn nước, thế như chẻ tre, nếu không ra tay ngăn chặn, e rằng thống nhất thiên hạ, đã ở trước mắt rồi." Tiếp Dẫn mở to mắt, bình đạm vô ba nói, "Chúng ta đã truyền đạo ở Nhân Gian Giới, chiến loạn phân tranh ở Nhân Gian Giới, có liên quan gì đến chúng ta đâu?" Chuẩn Đề tức thì sốt ruột, vội nói, "Sư huynh, lời không phải nói như vậy, đạo thống Đại Thừa Phật Giáo của chúng ta, nằm trong cảnh nội Yến Quốc, nếu Đại Tần diệt Yến, Đại Thừa Phật Giáo ta há có thể bình yên vô sự?" Trước đây, khi Chư Tử Bách Gia truyền đạo Nhân Gian Giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã truyền đạo trong cảnh nội Yến Quốc, thánh địa Phật Môn Nhân Gian Giới Đại Thừa Phật Giáo, vẫn còn đứng vững trong cảnh nội Yến Quốc đó.

Tiếp Dẫn nghe xong, không khỏi nhíu mày, cảm thấy Chuẩn Đề nói rất có lý, "Vậy sư đệ ngươi có ý gì?" Chuẩn Đề lộ ra một tia cười lạnh.

"Tần Vương đương kim hùng tài đại lược, quét sạch sáu nước đều xuất phát từ tay hắn.

Nếu Tần Vương thân vẫn, thế thống nhất thiên hạ tất sẽ gặp trở ngại, đến lúc đó Đại Thừa Phật giáo của ta cũng không còn lo lắng gì." "Được, việc này cứ giao cho ngươi xử lý." Tiếp Dẫn cũng không có ý kiến gì, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Đại Thừa Phật giáo ở Nhân gian giới là một bước cực kỳ quan trọng trong bố cục của Tây Phương, không thể để xảy ra sai sót.

"Sư huynh cứ yên tâm, nhất định sẽ xử lý viên mãn." Khóe miệng Chuẩn Đề nhếch lên, Minh Hà, Thông Thiên, Triệu Công Minh hắn không đối phó được, chẳng lẽ một đế vương phàm tục cũng không

đối phó nổi sao?

Thật là nực cười!

Tại Cực Lạc thế giới, Chuẩn Đề tìm đến Địa Tạng.

"Đệ tử bái kiến Lão Sư." Địa Tạng chắp tay hành lễ.

"Bản tọa muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ." Chuẩn Đề vẻ mặt trịnh trọng, sau đó từ trong lòng lấy ra một thanh chủy thủ màu vàng.

Trên chủy thủ, Hỗn Độn chi khí lượn lờ, ý sát phạt hiển lộ rõ ràng.

"Đây là!" Địa Tạng kinh ngạc.

"Đây là thần binh vi sư dùng Hỗn Độn sát khí luyện chế mà thành, là vật dùng một lần, giết người không dính nhân quả.

Ngươi hãy mang thần binh này đến Nhân gian giới, tru sát Tần Vương." Chuẩn Đề vung tay, chủy thủ liền rơi vào tay Địa Tạng.

"Vâng." Địa Tạng tiếp nhận chủy thủ, cả người hóa thành một đạo lưu quang, rời khỏi Cực Lạc thế giới.

Tại Nhân gian giới, một luồng Chân linh của Địa Tạng nhập vào thân thể một thích khách nước Yên tên Kinh Kha.

Thế lực Đại Tần hùng mạnh, Yến Thái tử Đan tìm khắp nước Yên, chuẩn bị tìm thích khách ám sát Tần Vương.

Kinh Kha trong số đông đã trỗi dậy, được Yến Thái tử Đan trọng dụng, cuối cùng được chọn.

Rất nhanh, Yến Thái tử Đan dâng biểu lên Đại Tần, nguyện ý dâng bản đồ nước Yên cùng thủ cấp của Tần tướng Phàn Vu Kỳ, kẻ đã chạy trốn đến nước Yên năm xưa.

Tần Vương lệnh sứ giả đến Hàm Dương triều kiến.

Kinh Kha mang theo bản đồ nước Yên và thủ cấp Phàn Vu Kỳ, đến Đại Tần triều bái.

Tại Hàm Dương điện, ngay khoảnh khắc Kinh Kha bước vào, Doanh Chính mẫn tiệp nhận ra một tia sát khí!

Sát khí này không phải từ Kinh Kha toát ra, mà là từ bản đồ nước Yên mà Kinh Kha dâng tặng.

Hơn nữa, Doanh Chính còn cảm nhận được một cỗ khí tức Đại Thừa Phật giáo vô cùng quen thuộc từ đó!

"Nước Yên là nơi khởi nguyên của Đại Thừa Phật giáo, Kinh Kha dâng bản đồ, lại nhiễm Đại Thừa Phật giáo khí tức." Khóe miệng Doanh Chính khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười lạnh lùng.

Đại Thừa Phật giáo, đúng là thủ đoạn hay, đã vậy thì đừng trách hắn ra tay vô tình.

"Thần Kinh Kha, bái kiến Tần Vương.

Hôm nay, phụng mệnh Yến Thái tử, dâng lên thủ cấp của Phàn Vu Kỳ cùng bản đồ nước Yên của thần." Kinh Kha bước về phía Doanh Chính.

Doanh Chính phất tay, ra hiệu Mông Nghị đến tiếp nhận.

Kinh Kha lại nói: "Thái tử Đan dặn, phải để thần tự tay dâng lên Tần Vương." "Ồ?

Chương 416

Tự tay dâng lên cô sao?

Vậy được, cứ trực tiếp trình lên đi.” Doanh Chính không để ý phất tay.

Kinh Kha tiến lại gần Doanh Chính, trước tiên lấy ra đầu người Phàn Vu Kỳ.

Sau đó, trải tấm bản đồ trong tay ra.

Tấm bản đồ từ tấc tấc trải rộng, không khí trong điện cũng càng lúc càng ngưng trọng.

Đột nhiên, tấm bản đồ hoàn toàn mở ra, lộ ra chủy thủ giấu kín bên trong.

Kinh Kha nắm lấy chủy thủ, ngay lập tức, vô thượng sát phạt chi khí bùng phát từ chủy thủ, không gian dường như ngưng đọng.

Kinh Kha không chút do dự, ra tay nhanh, chuẩn, độc, mạnh mẽ đâm thẳng vào tim Doanh Chính.

Doanh Chính thản nhiên nhìn xuống Kinh Kha, không hề có chút động tác nào.

Ngay khi chủy thủ sắp đâm vào ngực Doanh Chính.

Nó lại như đụng phải một bức tường khí vô hình, đột ngột dừng lại.

“Đây là!” Đồng tử Kinh Kha co rụt, dường như nghĩ đến điều gì!

Khoảnh khắc tiếp theo, vô thượng Nhân đạo khí vận bùng nổ mạnh mẽ từ thân Doanh Chính, trực tiếp hất văng cả người Kinh Kha ra xa.

Doanh Chính nhanh mắt nhanh tay, phản thủ tóm lấy chủy thủ màu vàng, với thế sét đánh không kịp bưng tai, đâm thẳng vào tim Kinh Kha.

Chủy thủ vàng kim vốn là thần binh do Thánh nhân thu thập Hỗn Độn sát khí luyện chế mà thành, giết người không dính nhân quả.

Giờ khắc này đâm vào tim Kinh Kha, gần như trong khoảnh khắc đã diệt hết mọi sinh cơ trên người Kinh Kha.

"Phụt!" Kinh Kha phun ra một ngụm máu tươi lớn, sắc mặt xám ngắt, khí tức đứt đoạn.

Lúc sắp chết, hắn vẫn dùng đôi mắt khó tin nhìn chằm chằm Doanh Chính.

Một Tần Vương nhỏ bé, sao trên người lại có Nhân đạo khí vận mạnh mẽ đến thế?

Địa Tiên giới, Tây Phương, Đại Lôi Âm Tự, sắc mặt Địa Tạng đột nhiên trắng bệch, phun ra một ngụm máu vàng, mặt mày như tờ giấy vàng.

Một luồng Chân linh yên diệt, số vạn năm khổ tu hủy hoại trong chốc lát, Địa Tạng tổn thất thảm trọng.

Nhưng đó chỉ là thứ yếu, điều khiến hắn chấn kinh nhất chính là Nhân đạo khí vận đáng sợ trên người Doanh Chính!

Chỉ là một Tần Vương, nhưng khí vận trên người lại gần như sánh ngang Chuẩn Nhân Hoàng, đây là chuyện khủng khiếp đến mức nào?

Tại Hàm Dương, Kinh Kha trút hơi thở cuối cùng, cả người bay ra, sau đó rơi mạnh xuống đất.

Lúc này, quần thần dường như mới kịp phản ứng, "Có thích

khách, bắt thích khách!" Tiếng la hét dậy trời, binh sĩ tinh nhuệ ngoài điện lập tức xông vào, bao vây thi thể Kinh Kha.

Quần thần xông đến bên Doanh Chính, cẩn thận quan sát hắn, thấy không hề hấn gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Đại Vương đương kim hùng tài đại lược, kế vãng khai lai.

Từ năm mười ba tuổi kế vị đến nay, đã diệt bốn nước, thống nhất thiên hạ chỉ còn trong tầm mắt, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

"Nước Yên có lòng lang dạ sói, lại dám phái người hành thích, thật sự to gan ngút trời!" "Kinh Kha chết không đáng tiếc, Đại Vương không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!" "Thần nguyện suất binh phạt Yên, lấy thủ cấp của Yến Thái tử Đan về dâng Đại Vương." Quần thần phẫn nộ kích động, hận không thể ăn thịt, uống máu Yến Thái tử Đan.

Sắc mặt Doanh Chính lạnh lẽo, phất tay một cái, "Tra, đi tra thân phận Kinh Kha này!" "Tuân mệnh!" Nửa tháng thời gian chớp mắt trôi qua, thân phận Kinh Kha cuối cùng được xác định.

Kinh Kha là đệ tử tục gia của Đại Thừa Phật giáo nước Yên, được Yến Thái tử Đan dùng trọng kim hối lộ, lấy bảo vật Phật môn, hành thích Tần Vương.

Nhưng Doanh Chính không chọn công bố kết quả điều tra ra ngoài, mà tạm thời che giấu.

Năm Tần Vương Chính thứ hai mươi, Đại Tần phát động tấn công nước Yên.

Cuộc tấn công này do Bạch Khởi làm chủ soái.

Lúc này Bạch Khởi, ở Nhân gian giới đã có danh xưng Sát Thần.

Có thể ngăn tiếng trẻ con khóc đêm, uy mãnh lừng lẫy, là người

đứng đầu công lao quân sự của Đại Tần!

Bạch Khởi suất ba mươi vạn binh mã phạt Yên, một năm sau, công nhập Kế Thành, nước Yên diệt vong.

Sau khi diệt Yên, trong bảy nước, chỉ còn lại nước Tề cuối cùng.

Doanh Chính thừa thắng xông lên, vào năm Tần Vương Chính thứ hai mươi ba xuất binh.

Bạch Khởi, Vương Tiễn chia làm hai đường, chỉ dùng nửa năm thời gian đã diệt Tề.

Cùng với sự diệt vong của nước Tề, trên mảnh đất rộng lớn của Nhân gian giới, chỉ còn lại một tiếng nói duy nhất, đó chính là Đại Tần!

Và năm đó, Doanh Chính mới chỉ ba mươi sáu tuổi!

Ngày hôm đó, Hàm Dương điện vô cùng náo nhiệt, văn võ bá quan tề tựu, cùng nhau chúc mừng Doanh Chính.

Sau lễ chúc mừng, Thừa tướng Lý Tư, là người đầu tiên bước ra, "Đại Vương thiên túng kỳ tài, mười ba tuổi kế vị, chỉ dùng hơn hai mươi năm, diệt các nước Hàn, Ngụy, Triệu, ba mươi sáu tuổi thống nhất thiên hạ, chấm dứt mấy trăm năm chiến loạn, đây là công tích chưa từng có từ xưa đến nay." "Thần cho rằng danh xưng Tần Vương đã không đủ để chương hiển công tích của Đại Vương." Văn võ bá quan nhao nhao phụ họa.

Úy Liễu Tử nói: "Thừa tướng đã nói như vậy, chắc hẳn trong lòng đã có chủ ý rồi phải không?" Lý Tư nói: "Bệ hạ hùng tài đại lược, luận đức, có thể sánh ngang Tam Hoàng, luận công, có thể che lấp Ngũ Đế, thần cho rằng, Bệ hạ có thể tôn xưng Hoàng Đế, tự xưng 'Trẫm', Bệ hạ là Thủy Hoàng Đế, cơ nghiệp Đại Tần, vạn năm bất hủ!" "Hay!" Trong Hàm Dương điện, lập tức vang lên tiếng reo hò tán

thưởng, "Đức sánh Tam Hoàng, công che Ngũ Đế, chỉ có Đại Vương mà thôi!" "Thủy Hoàng Đế..." Úy Liễu Tử cảm thán, "Đại Vương quả nhiên danh xứng với thực." Trên điện, khóe miệng Doanh Chính lộ ý cười, "Tốt, từ hôm nay trở đi, Trẫm là Thủy Hoàng Đế, cơ nghiệp Đại Tần, vạn năm bất hủ!" Cùng với việc Doanh Chính xưng đế, khí vận Cửu Châu đều hội tụ về Hàm Dương.

Trên không Hàm Dương, tại nơi không thể nhìn thấy, khí vận vàng kim cuồn cuộn.

Dần dần từ Giao Long, thuế biến thành Kim Long ngũ trảo, Kim Long gầm thét, Nhân đạo khí vận càn quét thiên địa!

Doanh Chính, đã có vị cách Chuẩn Nhân Hoàng!

Tại Hàm Dương, trên đại điện, Doanh Chính phất tay, mang bản đồ nước Yên mà Kinh Kha dâng tặng năm xưa, cùng với thanh chủy thủ kia, đều lấy ra.

Văn võ bá quan thấy vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Kinh Kha?

Chẳng phải đã chết từ lâu rồi sao, Bệ hạ lúc này lấy những thứ này ra làm gì?

Chương 417

Doanh Chính lại phất tay, Vệ Trang từ chỗ tối bước ra.

Chắp tay hướng Doanh Chính nói: "Bệ hạ, vụ Kinh Kha hành thích năm xưa, thần đã điều tra ra chân tướng." "Chân tướng?" Văn võ bá quan lập tức ngẩn ra.

Vụ Kinh Kha hành thích năm xưa, chẳng phải do Yến Thái tử Đan chỉ thị sao?

Mà nước Yên đã diệt vong, Yến Thái tử Đan sớm đã cùng nước Yên tiêu tan, còn cần chân tướng gì nữa?

Đột nhiên, văn võ bá quan nhìn nhau, đồng tử đột ngột co rút lại!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ sau lưng vụ ám sát của Kinh Kha, còn có kẻ khác, vậy tại sao năm xưa không nghe Bệ hạ nhắc đến?

"Nếu đã tra ra chân tướng, vậy hãy nói cho văn võ của Trẫm nghe." Sắc mặt Doanh Chính vô cùng bình thản.

"Vâng." Vệ Trang quay người lại, đối mặt văn võ bá quan, nghiêm túc nói: "Năm xưa điều tra ra thân phận Kinh Kha là du hiệp nước Yên, nhưng trước khi làm du hiệp, Kinh Kha còn có một thân phận khác!" "Còn một thân phận khác, là gì?" Văn võ bá quan đều nín thở.

"Thân phận khác, chính là đệ tử Phật giáo.

Chủy thủ mà hắn dùng để ám sát Bệ hạ, chính là một bảo vật đã thất truyền nhiều năm của Phật gia, mà Yến Thái tử Đan trong vụ ám sát này, cũng chỉ là một quân cờ của Phật giáo mà thôi." Vệ Trang nói năng hùng hồn, đưa ra kết luận cuối cùng: "Chủ mưu đằng sau vụ ám sát của Kinh Kha, không phải Yến Thái tử Đan, mà là Phật giáo!" Văn võ bá quan lại đặt câu hỏi: "Đại Tần của ta và Phật giáo vốn không

oán không cừu, vì sao Phật giáo lại muốn hành thích Bệ hạ?" Vệ Trang cười nói: "Căn cơ của Phật giáo đều ở nước Yên, mà lúc đó Đại Tần của ta lại chuẩn bị hưng binh phạt Yên.

Đại Tần hùng mạnh, nước Yên yếu ớt, nếu nước Yên diệt vong, Phật giáo tất yếu chịu ảnh hưởng.

Muốn tránh loại ảnh hưởng đó xảy ra, tự nhiên chỉ có cách ám sát Tần Vương.

Chỉ cần Tần Vương vẫn lạc, thế thống nhất thiên hạ của Đại Tần tất yếu bị ngăn trở, Phật giáo tự nhiên cao gối vô ưu." Nói đến đây, Vệ Trang đột ngột dừng lại, mạnh mẽ vẫy tay về phía chỗ tối.

Chỗ tối có động tĩnh truyền ra, không lâu sau, có người khiêng ba cái hòm lớn lên.

Vệ Trang mở hòm, là từng chồng mật tín.

Vệ Trang nói: "Từ sau khi điều tra ra kẻ chủ mưu đằng sau vụ ám sát của Kinh Kha, ta lại điều tra thêm về Phật giáo, lại không ngờ, dưới kim thân tượng Phật, lại ẩn chứa những điều tởm lợm đến vậy." Văn võ bá quan nhao nhao tiến lên lật xem, càng xem, sắc mặt càng lạnh lùng phẫn nộ.

Giết người như ngóe, thông gian với phụ nữ có chồng, mưu tài hại mệnh.

Từng vụ từng vụ, từng chuyện từng chuyện, trần trụi bày ra trước mắt văn võ.

Trên mặt văn võ lộ ra vẻ đại nộ, phẫn uất bất bình nói: "Hay cho một Phật giáo, không ngờ lại kim ngọc kỳ ngoại, bại nhứ kỳ trung (bề ngoài đẹp đẽ, bên trong thối nát), bề ngoài quang minh chính đại, nhưng sau lưng lại làm toàn những chuyện bẩn thỉu!" "Phật giáo, tội đại ác cực, thiên nhân cộng nộ!" "Ám sát Bệ hạ, tử tội cũng.

Phật giáo, đáng diệt!" Bạch Khởi bước ra, sắc mặt lạnh lùng, sát khí lẫm liệt.

Văn võ bá quan kinh hãi, "Diệt Phật?" Diệt Phật, điều này tương đương với việc không đội trời chung với Phật giáo.

Hiện nay thiên hạ vừa mới an định, lại tiến hành vận động diệt Phật, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng cực kỳ xấu đến danh tiếng của Đại Tần.

Doanh Chính gật đầu, "Võ An Quân nói không sai.

Phật giáo lòng lang dạ sói, làm chuyện mê hoặc dân chúng, đủ loại ác hành, nhiều không kể xiết.

Nếu cứ để bọn chúng tiếp tục phát triển như vậy, hãm hại lê dân bá tánh, lòng Trẫm khó an." "Từ hôm nay trở đi, Phần kinh diệt Phật, chư vị có ý kiến gì không?" "Thần đẳng tuân mệnh!" Văn võ bá quan đều gật đầu.

Đến bước này, lúc này cũng đã nhìn ra rồi, Bệ hạ đối với Phật giáo, vốn dĩ đã có ác ý cực lớn.

Phần kinh diệt Phật, e rằng không chỉ xuất phát từ vụ ám sát của Kinh Kha, mà đã sớm có mưu tính.

Rất nhanh, Thủy Hoàng Đế đã ban bố thánh chỉ đầu tiên kể từ khi xưng đế.

Lệnh Diệt Phật!

Lệnh Diệt Phật vừa ban ra, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, càn quét Hàm Dương, sau đó liên tiếp mở rộng, lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Hiện nay Đại Tần, vừa thống nhất thiên hạ, binh nhận tinh nhuệ của Đại Tần máu còn chưa khô, uy thế đang thịnh, không ai có thể

chống lại!

Chỉ trong mấy tháng, vô số chùa miếu bị hủy, vô số tăng lữ bị bắt, vô số kinh sách bị đốt!

Phật môn, từ chỗ cao cao tại thượng, trong khoảnh khắc biến thành kẻ bị người người hô đánh, như chó nhà có tang.

Chư tử bách gia nhìn dáng vẻ thê thảm của Phật môn, vô cùng đồng tình, đồng thời đối với Đại Tần nảy sinh sự bất mãn cực lớn.

Tam giáo cửu lưu, bất kể giữa họ có mâu thuẫn, tranh đấu gì, nhưng đều là một thể thống nhất.

Hôm nay diệt Phật giáo, ngày sau diệt Mặc gia, diệt Nông gia, diệt Âm Dương gia, bọn họ làm sao chống cự?

Thủ lĩnh chư tử bách gia hội tụ lại một chỗ, dâng thư kháng nghị lên Thủy Hoàng Đế.

Tại Hàm Dương, đại điện, Doanh Chính nhìn một rổ tấu chương chất đầy, không khỏi bật cười.

"Đã đến lúc cho bọn họ biết những chuyện ác mà Phật môn đã làm, Vệ Trang, hành động đi." "Vâng, Bệ hạ." Từ chỗ tối, truyền đến tiếng Vệ Trang.

Theo Vệ Trang bắt đầu hành động, những chuyện mà Phật môn đã làm, từng việc từng việc, từng vụ từng vụ bị đào bới ra, công bố cho mọi người.

Chư tử bách gia nhìn những hành vi ác của Phật môn bị phanh phui ra, không khỏi ngẩn ngơ.

Những chuyện ác này, đều là do Phật môn làm sao?

Chư tử bách gia ngay lập tức tiến hành điều tra, khi từng vụ từng việc được xác nhận.

Sự đồng tình ban đầu đối với Phật môn hoàn toàn tan biến, bắt đầu tiến hành khẩu tru bút phạt đối với Phật môn.

Cùng với việc Thủy Hoàng Đế diệt Phật, Nhân gian giới, khí vận Phật môn bắt đầu nhanh chóng tiêu tán.

Rất nhanh, liền ảnh hưởng đến Địa Tiên giới, Đại Thừa Phật giáo.

Đại Thừa Phật giáo vốn dĩ sau khi khai đạo, phát triển nhanh chóng, khí vận như rồng, giờ đây khí vận bắt đầu từng luồng suy bại, tiêu tán, không lâu sau, đã tiêu tán hơn một thành.

Phải biết, Đại Thừa Phật giáo sau nhiều năm phát triển, khí vận hùng hậu, chỉ một thành thôi cũng là một con số thiên văn.

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc thế giới, Chuẩn Đề tức giận đến mức môi run rẩy, sắc mặt trắng bệch có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thậm chí còn trắng hơn cả khi trọng sinh sau khi vẫn lạc vào cuối Phong Thần!

"Khốn kiếp!

Doanh Chính, Phật môn của ta và hắn không đội trời chung!" Tiếp Dẫn cũng đầy vẻ âm trầm, trong mắt vốn luôn tĩnh lặng như giếng cổ giờ đây lại mang theo sự chấn kinh!

"Chúng ta dùng Hỗn Độn sát khí ngưng luyện chủy thủ, vậy mà lại không thể chém giết hắn, thân phận của hắn tuyệt đối không đơn giản!" Tiếp Dẫn âm trầm mở miệng.

Chương 418

Chủ nhân Nhân tộc ở Địa Tiên giới, có Nhân Hoàng khí vận hộ thể, thì tự nhiên chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm.

Dù sao với trạng thái Nhân tộc hưng thịnh như bây giờ, vị cách Nhân Hoàng thậm chí có thể sánh ngang Thiên Đạo Thánh nhân.

Nhưng hoàng giả Nhân gian giới, vị cách không thể so sánh với Nhân Hoàng Địa Tiên giới, Hỗn Độn sát khí ngưng luyện sao lại vô pháp phát huy hiệu quả?

Sắc mặt Chuẩn Đề ngưng trọng, "Ý Sư huynh là, có người đứng sau giở trò?" "Ta cũng không rõ, nhưng thử một lần thì sẽ biết." Trên mặt Tiếp Dẫn mang theo hàn khí.

Hiện tại đang là thời điểm then chốt cho sự Đại Hưng của Tây Phương, chuyện thường thì bỏ qua, nhưng lần này, Phật môn tổn thất thảm trọng đến cực điểm, tuyệt đối không thể cứ thế bỏ qua.

"Được, vậy ta đích thân đi xem, rốt cuộc là ai!" Tiếng nói vừa dứt, một đạo phân thần của Chuẩn Đề bay ra, mạnh mẽ lao về phía Nhân gian giới.

Cùng lúc đó, Huyết Hải, vốn vẫn luôn chú ý đến Tây Phương, đột nhiên nổi sóng lớn, một đạo huyết quang, với tốc độ cực nhanh bay về Nhân gian, Huyết Hải lại khôi phục dáng vẻ tĩnh lặng như giếng cổ trước kia.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, khóe miệng Triệu Công Minh nhếch lên, "Tây Phương nóng vội rồi, lần này thú vị đây." Lục Nhĩ gãi gãi đầu, có chút lo lắng nói: "Lão Sư, chúng ta diệt Phật, có thể nói là đã đắc tội triệt để với Phật giáo.

Nếu Tây Phương hoàn toàn xé bỏ mặt mũi, chúng ta lại không có chuẩn bị thì sao?" Triệu Công Minh cười nói: "Yên tâm, vi sư đã chuẩn bị từ trước rồi." Mắt Lục Nhĩ sáng rỡ, "Là gì ạ?" "Minh Hà Thánh nhân!" Triệu Công Minh chỉ tay về phía Huyết Hải vô biên.

Từ trước đó, Minh Hà đã truyền tin tức đến, coi trọng Sát Thần Bạch Khởi của Đại Tần, muốn thu Bạch Khởi làm đồ đệ.

Lần này vừa hay nhân cơ hội này, để Minh Hà đạt thành tâm nguyện.

Nhân gian giới, trên không Hàm Dương, khí trời vốn phong hòa nhật lệ, đột nhiên cuồng phong nổi lớn, thổi đến từng trận ô vân.

Ô vân dày đặc, điện chớp sấm rền, có thế mây đen che kín thành như muốn sụp đổ, chỉ trong một lát ngắn ngủi, trên con phố vốn đông đúc tiếng người lập tức không còn một ai.

Một bóng người xẹt qua, trong mây sét, liền xuất hiện một bóng vàng, phủ khám Hàm Dương!

Hào quang bao trùm, đại từ đại bi, Cực Lạc thế giới, chính là hóa thân của Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề lạnh lùng nhìn Nhân đạo khí vận hội tụ trên không Hàm Dương, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Sư huynh nói quả nhiên không sai, với kích thước và thực lực tổng thể của Nhân gian giới, Nhân đạo khí vận ngưng tụ tuyệt đối không đủ để chống lại thần binh do hắn dùng Hỗn Độn sát khí luyện chế.

Đằng sau Doanh Chính, tuyệt đối có cao nhân che chở, hoặc có thể nói, Doanh Chính, chính là cao nhân đó!

Trên Hàm Dương điện, khoảnh khắc Chuẩn Đề hiện thân, đồng thời bị Doanh Chính, văn võ bá quan nhìn thấy.

Chuẩn Đề từ trên cao nhìn xuống Doanh Chính, trên mặt lộ ra ý lạnh: "Doanh Chính, ngươi thân là Tần Vương, tự ý diệt Phật, khiến trăm vạn tăng chúng lưu ly thất sở, gia phá nhân vong, đáng giết!" Sắc mặt Doanh Chính bình thản, ngẩng đầu nhìn trời, "Những việc ác Phật giáo đã làm, ghi không hết sách, Trẫm diệt Phật, tự nhiên có đạo lý của Trẫm, hà tất ngươi phải nhúng tay?" "Ha ha!" Chuẩn Đề nghe xong, lại cười lớn, "Nhân Hoàng còn không có lá gan lớn như vậy nói chuyện với ta, huống chi ngươi còn không phải Nhân Hoàng!" "Vô lễ với Thánh nhân, đáng giết!" Nói xong, Chuẩn Đề giơ tay lên, chưởng ấn vàng kim ngưng tụ giữa không trung, lấp lánh uy áp cực lớn, sau đó, với thế Thái Sơn áp đỉnh, mạnh mẽ đánh xuống Doanh Chính.

"Không ổn!" Bạch Khởi thầm kêu không ổn, mạnh mẽ bước ra, rút thanh trường kiếm bên hông.

Đó là một thanh trường kiếm huyết hồng, dường như vừa vớt từ vũng máu ra, một cỗ mùi máu tanh nồng nặc ập đến.

"Sát!" Bạch Khởi quát lớn một tiếng, toàn thân trên dưới, sát khí vô tận đột nhiên bùng lên!

Sát khí nặng nề, đỏ rực, bao trùm quanh Bạch Khởi.

Sau khi cỗ sát khí này xuất hiện, dường như còn tạo ra phản ứng dây chuyền.

Trong cảnh nội Đại Tần, tất cả chiến sĩ đều không tự chủ được mà tuôn ra sát khí nồng liệt, sau đó với tốc độ cực nhanh, lan về phía Hàm Dương.

Tốc độ sát khí lan tràn rất nhanh, trong chớp mắt đã toàn bộ hội tụ về Hàm Dương, trên người Bạch Khởi.

Trăm vạn tinh nhuệ Đại Tần, mỗi người sát khí đã có thể gọi là khủng bố.

Trăm vạn người hợp lại, càng là một con số thiên văn.

Sát khí khủng bố, trực tiếp hình thành một thanh trường kiếm huyết sắc giữa không trung, giống hệt thanh kiếm trong tay Bạch Khởi.

Đây là kiếm của Sát Đạo, ẩn chứa uy lực vô thượng!

"Đi!" Bạch Khởi quyết tuyệt đứng chắn trước Doanh Chính, mạnh mẽ vung kiếm.

Trường kiếm huyết sắc như mũi tên rời cung, mạnh mẽ chém thẳng vào cự chưởng vàng kim giữa không trung.

"Oanh!" Bão sát khí hoành hành, một đạo sóng âm vô hình, truyền ra từ trung tâm vụ nổ, sau đó lan rộng ra bốn phương.

Cứ như hai ngọn núi lớn bằng kim loại va chạm vào nhau, sau đó lại bị ép xuống một cách cứng rắn.

Trường kiếm huyết sắc, từng tấc từng tấc băng diệt, cự chưởng vàng kim, cũng bị sát khí huyết sắc ăn mòn, tan thành tro bụi!

Hàm Dương, sắc mặt Bạch Khởi đột nhiên trắng bệch, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, mặt mày như tờ giấy vàng, toàn thân sát khí, hoàn toàn tiêu tán, không còn một chút nào.

"Phàm nhân nhỏ bé, cũng dám nghịch thiên, tìm chết!" Chuẩn Đề có chút chấn kinh khi Bạch Khởi có thể điều động sát khí của trăm vạn đại quân.

Phải biết, đây không phải ở Địa Tiên giới, mà là ở Nhân gian giới.

Ngưng tụ sát khí của trăm vạn đại quân vào một thể, đây là thành tựu bất khả tư nghị đến mức nào.

Với tư chất như vậy, nếu đặt ở Địa Tiên giới, có tư chất Đại La Kim Tiên, không, thậm chí là Chuẩn Thánh.

Nếu có thể nhập Tây Phương giáo, thì sẽ tốt biết bao.

Ý niệm này chợt lóe lên, rồi lại nhanh chóng bị Chuẩn Đề cắt đứt!

Người này đã giết rất nhiều đệ tử của Phật giáo hắn, sớm đã đứng ở phía đối lập với Phật giáo hắn.

Loại người này, phải chết!

Sát khí trong lòng Chuẩn Đề đột nhiên tăng thêm ba phần, phất tay một cái, pháp lực ngưng tụ thành hình dạng Thất Diệu Bảo Thụ của Tiên Thiên Linh Bảo, mạnh mẽ đánh về phía Bạch Khởi.

Vừa rồi một kích, đã đánh tan sát khí quanh thân Bạch Khởi, một kích này giáng xuống, Bạch Khởi tất tử vô nghi.

Thất Diệu Bảo Thụ, vô vật bất xoát (không gì là không thể quét), nhưng còn chưa bay ra trăm mét, lại bị một đạo huyết quang chặn lại.

Huyết quang tan đi, đó là một thanh kiếm, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, A Tỳ Kiếm!

Nhìn thấy A Tỳ Kiếm, sắc mặt Chuẩn Đề lập tức khó coi như nuốt phải con ruồi.

"Minh Hà!!" Hắn âm trầm mặt, ánh mắt nhìn về bốn phía.

"Chuẩn Đề đạo hữu, đã lâu không gặp." Tiếng cười truyền đến, thân ảnh Minh Hà đã xuất hiện trước mặt Chuẩn Đề.

Chương 419

“Ngươi muốn cản ta?” Chuẩn Đề lạnh lùng hỏi.

“Ngươi nói không phải lời thừa sao?

Ta không cản ngươi, đến đây làm gì?” Tâm tình Minh Hà vô cùng tốt, cảnh tượng vừa rồi, hắn đều nhìn rõ, Bạch Khởi, đủ tư cách làm môn nhân của hắn.

“Hừ, muốn cản ta, phải xem ngươi có thực lực này không.” Thất Diệu Bảo Thụ lóe lên, mạnh mẽ quét về phía Minh Hà.

Minh Hà không hề để ý, trước kia khi chưa chứng đạo, còn nể ngươi ba phần.

Bây giờ mọi người đều là Thánh nhân, ai sợ ai chứ?

A Tỳ Kiếm hóa thành một đạo lưu quang, mạnh mẽ quấn lấy Thất Diệu Bảo Thụ.

Hai bên kịch chiến mười mấy hiệp, bất phân thắng bại.

Chuẩn Đề tuy yếu hơn, nhưng dù sao cũng tu luyện nhiều vạn năm hơn Minh Hà, nên việc hòa nhau cũng là điều đương nhiên.

Thấy không thể hạ gục Chuẩn Đề, Minh Hà cũng không bất ngờ, vẫy tay về phía Doanh Chính, cười quái dị một tiếng: “Còn không trợ ta một chút sức lực sao?” Doanh Chính phất tay, Nhân đạo khí vận màu vàng đậm đặc mạnh mẽ dâng lên, hóa thành một biển vàng kim, cuồn cuộn, cuồn cuộn.

“Cái này...” Chuẩn Đề nhìn Nhân đạo khí vận mênh mông, nhất thời ngây người, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi lại là Triệu Công Minh?” Chuẩn Đề đến lúc này, mới cuối cùng nhìn ra thân phận Doanh Chính.

“Sắc!” Doanh Chính lười đáp lời Chuẩn Đề, một chỉ điểm ra, Nhân đạo khí vận vô tận, mạnh mẽ gia trì lên người Minh Hà.

Thực lực Minh Hà vốn dĩ ngang ngửa với Chuẩn Đề, lúc này có Nhân đạo khí vận gia trì, khí tức toàn thân, mạnh đến mức xuyên phá thiên tế, trong khoảnh khắc đã áp đảo Chuẩn Đề.

“A Tỳ, Nguyên Đồ, Nghiệp Hỏa Hồng Liên!” Minh Hà trực tiếp tế ra A Tỳ, Nguyên Đồ, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, một loạt đánh về phía Chuẩn Đề.

“Oanh!” Một chút không chú ý, Chuẩn Đề trực tiếp bị đánh bay, người giữa không trung, máu bắn tung tóe, sắc mặt trắng bệch.

“Hắc hắc!” Trên mặt Minh Hà lóe lên nụ cười đắc ý, một tay cầm A Tỳ, một tay cầm Nguyên Đồ, lại lần nữa xông lên.

Trong vỏn vẹn mấy chục hiệp, Minh Hà chiếm thế thượng phong.

Y phục của Chuẩn Đề tản loạn, sắc mặt trắng bệch, trước ngực một mảng đỏ thẫm.

“Phì!” Hắn hung hăng phun ra một ngụm nước bọt, trừng mắt nhìn Minh Hà.

“Chuyện hôm nay, ta đã ghi nhớ, đợi ngày Tây Phương ta Đại Hưng, chúng ta sẽ tính sổ món nợ này!” Nói xong, thân ảnh Chuẩn Đề lóe lên, trong chớp mắt xé rách không gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Trên người Minh Hà có Nhân đạo khí vận gia trì, thực lực đã vượt qua hắn.

Tiếp tục giao chiến, hắn tuyệt đối không phải đối thủ, thậm chí có nguy hiểm vẫn lạc, cho nên chỉ có thể rút lui trước.

Nhìn dáng vẻ Chuẩn Đề hoảng loạn bỏ chạy, khóe miệng Minh Hà

nhếch lên, trên mặt lại thêm vài phần khinh thường.

Thân là Thánh nhân, chưa đánh đã khiếp, cứ như vậy, còn muốn chấn hưng Tây Phương sao?

Thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Địa Tiên giới, ức vạn Đại Năng nhìn cảnh tượng ở Nhân gian giới, vô cùng cảm thán, trong lòng có sự sảng khoái khó tả.

"Minh Hà Lão Tổ, cũng quá lợi hại rồi đó, đó là Tây Phương Thánh nhân, lại chật vật bỏ chạy như vậy..." "Xì, cái này tính là gì, năm xưa cuối Phong Thần, cảnh tượng Tây Phương Thánh nhân vẫn lạc, đó mới là tuyệt phẩm." "Ai cũng nói Tây Phương Thánh nhân yếu, ta còn không tin, hôm nay một thấy, mới biết lời đồn không sai a." "Minh Hà Lão Tổ, thời gian chứng đạo ít hơn xa Tây Phương Thánh nhân, lại có thể áp đảo Tây Phương Thánh nhân mà đánh, chúng ta đều phải học hỏi." Vô tình, Minh Hà ở Địa Tiên giới, thu hoạch được một lượng lớn người hâm mộ.

Nhân gian giới, Minh Hà bay đến trên không Hàm Dương, từ trên cao nhìn xuống, thản nhiên nhìn Bạch Khởi, gật đầu khen ngợi: "Không hổ danh là Sát Thần, có thể hội tụ sát khí của trăm vạn đại quân vào một thân, có thể thấy thiên phú của ngươi trên binh đạo, sát đạo quả thực bất phàm.

Ngươi có nguyện bái ta làm sư, theo ta tu hành không?" Bạch Khởi tuy không biết thân phận Minh Hà, nhưng nhìn biểu hiện vừa rồi của Minh Hà, cũng biết người trước mặt mình là một tồn tại phi phàm.

Trong lòng có ý định bái sư, nhưng Bạch Khởi rất rõ định vị của mình, vội nhìn về phía Doanh Chính.

Doanh Chính khẽ cười, gật đầu với Bạch Khởi.

Nói thật, tư chất Bạch Khởi quả thực đỉnh cao, chỉ là bị giới hạn

ở Nhân gian giới, cho nên mới không thể hiện ra hết.

Nếu đến Địa Tiên giới, lại được Minh Hà tận tâm chỉ điểm, tương lai tiền đồ, bất khả hạn lượng.

Được Doanh Chính mặc nhận, trái tim đang đập mạnh của Bạch Khởi lập tức thả lỏng.

Hắn đứng dậy, chắp tay hành lễ với Minh Hà, "Đệ tử, nguyện ý theo Lão Sư tu hành." "Ha ha, tốt!" Minh Hà cười lớn, vung tay một cái, Bạch Khởi đã xuất hiện cách hắn không xa.

"Ta cho ngươi ba ngày thời gian, ba ngày sau, ta sẽ chính thức dẫn ngươi tu hành, như thế nào?" Ban đầu Bạch Khởi còn tưởng bây giờ phải cùng Minh Hà rời đi ngay, khi biết còn có ba ngày thời gian, liền kích động gật đầu với Minh Hà, "Vâng, Lão Sư." Minh Hà trao cho Doanh Chính một ánh mắt hài lòng, thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy tăm hơi.

Ba ngày ngắn ngủi trôi qua, Bạch Khởi bàn giao binh quyền trong tay, lại từng người một cáo biệt gia nhân, cùng Minh Hà đi đến Địa Tiên giới tu hành.

Hàm Dương, đại điện, trong hai mắt Doanh Chính, bùng cháy một ngọn lửa mang tên dã tâm!

Sự bành trướng của Đại Tần, còn xa mới có thể dừng lại.

Bởi vì sáu nước tuy đã diệt, nhưng căn cơ của sáu nước vẫn còn.

Nếu không nhổ tận gốc những nền tảng đó của sáu nước, thì tương lai Đại Tần, vẫn sẽ chông chênh, không thể an định.

Cuối cùng, Doanh Chính theo kiến nghị của Lý Tư, thi hành chính sách "xa đồng quỹ, thư đồng văn, định pháp lệnh, độ lượng hành", bắt đầu xóa bỏ những dấu vết còn sót lại của sáu nước.

Đương nhiên, ngoài những điều này ra, bóng tối của Doanh Chính là Vệ Trang cũng không nhàn rỗi.

Dưới mệnh lệnh của Doanh Chính, tiếp tục thực hiện chính sách diệt Phật, lôi những kẻ Phật giáo ẩn sâu trong bóng tối ra diệt một lần, diệt lần hai, diệt vô số lần, khiến những kẻ Phật giáo đó không thể ra ngoài mê hoặc lòng người được nữa.

Năm Thủy Hoàng Đế thứ sáu, Doanh Chính dẹp yên sáu nước, năm thứ sáu sau khi lên ngôi xưng đế, bắt đầu một chính sách khác có ảnh hưởng cực lớn.

Thu gom binh khí trong thiên hạ, đúc mười hai Kim Nhân, phân biệt đặt ở khắp nơi trong cảnh nội Đại Tần, phụ trách trấn áp khí vận cho Đại Tần.

Chỉ trong gần một năm rưỡi, mười hai tôn Kim Nhân uy nghi sừng sững trong thành Hàm Dương.

"Ông ông!" Khí vận vàng kim cuồn cuộn như biển, từ nơi vô danh dâng lên, sau đó mạnh mẽ hội tụ về Hàm Dương.

Trong khoảnh khắc, trên Hàm Dương, khí vận vàng kim cuồn cuộn, hóa thành Khí vận Kim Long, vũ động xoay quanh trên đỉnh đầu Doanh Chính, phát ra tiếng rồng ngâm vang trời!

Chuẩn Nhân Hoàng khí vận trên người Doanh Chính, mạnh mẽ thuế biến thành Nhân Hoàng khí vận chân chính, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm!

Khí vận trên người thuế biến, điều này đại biểu cho Doanh Chính, đã có tư cách trấn áp khí vận của Nhân tộc Thánh Điện!

Thời gian tựa như bánh xe, vô tình chuyển động, trong chớp mắt, mấy chục năm đã trôi qua.

Chương 420

Doanh Chính tóc bạc phơ, đã đến lúc lâm chung.

Trước giường, sau khi truyền ngôi vị cho trưởng tử Phù Tô, Doanh Chính cuối cùng đã tắt thở.

Tắt thở, không phải là vẫn lạc, mà là trọng hoạch tân sinh.

Tức thì, một luồng Chân linh bay lên Địa Tiên giới, dưới sự bao phủ của Đại Đạo quy tắc, Nhân đạo khí vận vô tận hội tụ đến, trong khoảnh khắc tái tạo Đạo Khu cho Doanh Chính.

Đồng thời, khí tức trên người Doanh Chính bắt đầu thăng cấp mạnh mẽ.

Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La, cuối cùng, một bước lên trời, vượt qua Chuẩn Thánh, đến Nhân tộc Thánh Điện, trấn áp khí vận.

Nhân gian giới, khôi phục lại sự yên bình như trước, Phù Tô kế vị, xưng là Nhị Thế Hoàng Đế.

Dưới sự tôi luyện mấy chục năm của Doanh Chính, Phù Tô thủ đoạn lão luyện, rất có phong thái của phụ thân, xử lý triều chính đâu ra đấy.

Đại Tần cường thịnh, bản đồ thống nhất, thăng hoa đến đỉnh phong thịnh thế.

Đáng nhắc đến là, con trai thứ mười tám của Doanh Chính là Hồ Hợi, sau khi Phù Tô kế vị, đã cấu kết với Trung Xa Phủ Lệnh Triệu Cao mưu phản, chuẩn bị mưu quyền soán vị.

Nhưng Phù Tô là ai, là người kế thừa được Doanh Chính tinh tâm bồi dưỡng mấy chục năm, Hồ Hợi nhỏ bé, cho dù mưu phản thì có

thể gây ra sóng gió gì?

Chỉ trong chưa đầy nửa ngày, vụ mưu phản chính thức thất bại, Hồ Hợi bị giam cầm đến chết, Trung Xa Phủ Lệnh Triệu Cao bị lăng trì xử tử.

Còn về Đại Tần, thì tiếp tục dưới sự cai trị của Phù Tô, tiến vào giai đoạn phát triển tốc độ cao.

Cùng với việc chư Thánh nhân gian giới truyền đạo kết thúc, Hồng Hoang ban đầu, nay là Tam Giới, địa bàn cơ bản đều đã có chủ.

Chư Thánh đạo thống tiêu hóa địa bàn của mình, lớn mạnh thực lực của mình.

Tam Giới, mạnh mẽ bước vào thời kỳ hòa bình chưa từng có.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc thế giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề mặc trên người cửu sắc cà sa, ôm ngực, trong mắt lóe lên sự đau lòng, nếu nhìn kỹ hơn, thậm chí có thể thấy những giọt lệ lấp lánh trong mắt Chuẩn Đề.

"Sư huynh, lần này, Tây Phương của ta, quả thực tổn thất thảm trọng a.

Tiệt Giáo, Minh Hà, thật sự quá mức ức hiếp người khác rồi!" Trong lòng Chuẩn Đề, có vô cùng phẫn uất bùng phát, muốn nhấn chìm tất cả.

Truyền đạo Nhân gian giới, vốn là thời cơ tốt nhất để Đại Thừa Phật giáo hắn tăng trưởng khí vận.

Nhưng trớ trêu thay, lại bị Tiệt Giáo và Minh Hà kia phá hủy.

Nếu là người khác, hai huynh đệ sẽ không nói hai lời, tự nhiên trong chớp mắt đã diệt.

Nhưng lại phải đối mặt với Tiệt Giáo và Minh Hà, đánh cũng không thắng, nói cũng không chiếm lý, điều này khiến Chuẩn Đề gần như sụp đổ.

Tiếp Dẫn cũng có chút sầu muộn, Tây Phương thật gian nan a.

Không có gì từ hư vô, không có tài nguyên, hoàn toàn dựa vào chính mình phát triển, tranh đoạt.

Cứ tiếp tục như vậy, liệu kiếp nạn tiếp theo, Tây Phương hắn có thật sự nắm bắt được cơ hội hưng thịnh không?

Đột nhiên, ánh mắt Chuẩn Đề chuyển động, nhìn về phía U Minh giới.

"Sư huynh, chiến tranh Tần diệt sáu nước, vô số tướng sĩ chết thảm, trong Địa Phủ, oan hồn tăng lên, trong số những oan hồn này, có rất nhiều kẻ tư chất kiệt xuất.

Đại Thừa Phật giáo của ta, lấy tế thế cứu nhân làm nhiệm vụ của mình, nếu có thể đến Địa Phủ độ hóa, thì..." Chuẩn Đề tuy không nói thẳng ra, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Trong Địa Phủ, vô số ngạ quỷ oan hồn, muốn chuyển thế, thì cần một loạt quy trình, mới có thể tiến vào Luân Hồi thông đạo để chuyển thế.

Điều này cũng dẫn đến việc số lượng âm hồn trong Địa Phủ tăng vọt.

Với cơ số khổng lồ như vậy, hễ là kẻ tư chất kiệt xuất dù chỉ là một phần trăm, một phần ngàn, thì tổng số lượng cũng vô cùng đáng kể.

Nếu tất cả đều có thể thông qua Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế đến Tây Phương của hắn, từng lớp từng lớp một, thì Tây Phương còn lo gì nhân tài thiếu thốn, không bằng Đông Phương?

Tiếp Dẫn nghe xong, vô cùng động lòng, nhưng vẫn cau mày nói: "Hậu Thổ Chí Tôn của Địa Phủ, còn có Phong Đô Đại Đế kia, đều có quan hệ cực kỳ sâu sắc với Tiệt Giáo, liệu có đồng ý cho người của chúng ta đi vào không?" Chuẩn Đề nghĩa chính ngôn từ nói: "Sư huynh ngài sai rồi, Phật môn chúng ta vào Địa Phủ, không có tư tâm, mà hoàn toàn là vì Tam Giới chúng sinh mà suy nghĩ, đây là tấm lòng rộng lớn đến mức nào.

Cho dù Địa Phủ không cho phép, chỉ cần Thiên Đạo thừa nhận, thì không ai có thể ngăn cản!" Mắt Tiếp Dẫn nhất thời sáng rỡ!

Phải rồi, tông chỉ cốt lõi của Đại Thừa Phật giáo hắn là gì, tế thế cứu nhân, giải thoát phiền não, thoát ly luân hồi, tiến vào Địa Phủ, thì có gì không hợp lý chứ?

Đến lúc đó lập Thiên Đạo thệ ngôn, Thiên Đạo sẽ hồi ứng, dù là Hậu Thổ Chí Tôn, cũng không có cách nào ngăn cản Tây Phương bọn họ tiến vào Địa Phủ.

Mà một khi đã tiến vào Địa Phủ, cái mang lại, chính là nguồn nhân tài liên tục không ngừng!

Kế hoạch này nếu thành công, không những tổn thất ở Nhân gian giới có thể hoàn toàn bù đắp lại, thậm chí thu hoạch sẽ còn nhiều hơn!

Tiếp Dẫn nói: "Tiến vào Địa Phủ, việc quan trọng, Sư đệ đã chọn được nhân tuyển thích hợp chưa?" "Địa Tạng rất thích hợp." "Địa Tạng?" Tiếp Dẫn thở dài nói: "Kinh Kha thích Tần Vương không thành, trái lại còn khiến Địa Tạng tổn hại mấy vạn năm đạo hạnh.

Đổi người khác đi." Chuẩn Đề trịnh trọng nói: "Địa Tạng là truyền nhân của Phật môn chúng ta, càng nên bồi thường thật tốt, sao có thể cứ thế từ bỏ chứ?" Tiếp Dẫn gật đầu đồng ý, "Vậy cứ theo ý ngươi." Rất nhanh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã gọi Địa Tạng đến Cực Lạc thế giới.

Địa Tạng vẫn như trước, chỉ là sắc mặt trắng bệch có chút quá mức.

Chuẩn Nhân Hoàng khí vận không phải là đồ bỏ đi, không chỉ thần binh mà Sư thúc luyện chế không hề có chút tác dụng.

Ngay cả một luồng Chân linh của chính mình, cũng hóa thành khói bụi, thậm chí còn phản phệ đến bản thể của mình, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục lại.

"Địa Tạng bái kiến Sư tôn, Sư thúc, không biết Sư tôn, Sư thúc gọi đệ tử đến đây..." "Gọi ngươi đến, là để ban cho ngươi một thung vô thượng đại cơ duyên." "Đại cơ duyên?" Địa Tạng ngẩn ra, không những không cảm thấy vui mừng mà trái lại còn một trận tâm kinh.

"Ngươi lại đây, Sư thúc nói cho ngươi nghe." Thấy biểu hiện này của Địa Tạng, Chuẩn Đề ho khan vài tiếng, vội vàng vẫy tay, ra hiệu Địa Tạng lại gần.

Địa Tạng nghe lời đi đến, Chuẩn Đề nói nhỏ vào tai hắn: "Chuyện là thế này, Địa Phủ chủ chưởng luân hồi, mà Nhân gian giới, lại..." Chuẩn Đề với tài ăn nói kinh người, chỉ vài ba câu đã nói rõ mưu đồ cho Địa Tạng nghe.

Lần này, Địa Tạng thật sự kích động, nếu theo như Sư thúc nói.

Tiến vào Địa Phủ, có nghĩa là sẽ có vô tận công đức có thể đoạt được.

Đó chính là công đức a, là thứ Địa Tạng hiện tại cần nhất, nếu có thể thành công, thì chút tổn thất trước mắt này tính là gì?

Giọng Địa Tạng kiên định: "Vì Phật môn ta Đại Hưng, vì đại hoành nguyện của Sư tôn, Sư thúc, vì Tây Phương của ta, Địa Tạng nguyện ý thử một lần!" "Tốt!" Chuẩn Đề dường như cũng bị cảm xúc của Địa Tạng lây nhiễm, trong mắt lóe lên lệ hoa, "Không hổ là đệ tử

Tây Phương của ta, rất tốt, tương lai nếu Tây Phương ta Đại Hưng, ngươi sẽ là người lập công đầu!" Chuẩn Đề dùng tay lau đi lệ hoa trong mắt, "Nhưng Địa Phủ dù sao cũng nguy hiểm, vẫn là để Sư thúc cùng ngươi đi vậy." "Vâng, Sư thúc." Chuẩn Đề, Địa Tạng hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía U Minh giới.

Chương 421

Chỉ sau một khắc, liền đến cửa vào U Minh giới.

U Minh giới, đối với tiên nhân bình thường mà nói, là cấm địa, bởi vì nơi đây đại biểu cho luân hồi, tịch diệt, chuyển thế.

Nhưng đối với Chuẩn Đề, Địa Tạng mà nói, ra vào hoàn toàn không phải chuyện gì.

Tiến vào U Minh giới, liền thấy âm phong từng trận, hắc sơn sừng sững, vô số âm hồn theo quỹ đạo đã được sắp xếp từ từ đi về phía sâu trong U Minh.

Tiến vào U Minh giới, liền thấy âm phong từng trận, hắc sơn sừng sững, vô số âm hồn theo quỹ đạo đã được sắp xếp từ từ đi về phía sâu trong U Minh.

"Trước Quỷ Môn Quan, Thiên Đạo chi lực nồng đậm, ngươi mau đến đó lập đại hoành nguyện, Sư thúc giúp ngươi cản bọn họ." Chuẩn Đề bỏ lại một câu, liền đi về phía Sâm La điện.

Địa Tạng thì đi ngược lại, trực chỉ Quỷ Môn Quan.

Trong Sâm La điện, Văn Đạo Nhân đang tu hành đột nhiên mở bừng hai mắt, khẽ liếm môi, trong mắt sát khí tứ tán.

"Người Tây Phương, cũng dám đến U Minh giới của ta làm càn?

Thật sự cho rằng U Minh giới của ta là kẻ ăn chay sao?" Tốc độ của Thánh nhân rất nhanh, không lâu sau, Chuẩn Đề đã xuất hiện trước Sâm La điện.

Chuẩn Đề cười cười đánh giá Sâm La điện một chút, trực tiếp đi vào bên trong Sâm La điện.

Nhưng còn chưa đi được mấy bước, liền thấy một bóng đen lướt qua trước mặt, Văn Đạo Nhân đã xuất hiện trước hắn.

Văn Đạo Nhân đã làm Phong Đô Đại Đế lâu như vậy, ở vị trí cao đã lâu, tự nhiên dưỡng thành một thân khí tức cực kỳ uy nghiêm, mạnh mẽ nói: "Địa Phủ trọng địa, há dung kẻ nhàn rỗi tự tiện xông vào?" Gần như không cần nghĩ, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt của Chuẩn Đề, thì tuyệt đối không có chuyện gì tốt.

Chuẩn Đề cười tủm tỉm nói: "Thì ra là Phong Đô đạo hữu, đã lâu không gặp rồi..." Văn Đạo Nhân có chút kinh ngạc, "Ồ?

Thì ra là Thánh nhân đích thân đến, quả là Địa Phủ ta thất lễ.

Không biết Thánh nhân đến Địa Phủ ta, có chuyện gì quan trọng?" Chuẩn Đề cười nói: "Vô sự bất đăng Tam Bảo Điện, ta lần này đến Địa Phủ, tự nhiên là có chuyện." Chuẩn Đề vừa nói vừa kéo dài thời gian với Văn Đạo Nhân.

Dù sao chỉ cần Địa Tạng lập đại hoành nguyện, được Thiên Đạo thừa nhận, thì Tây Phương nhập Địa Phủ, coi như đã định.

Quỷ Môn Quan, Địa Tạng vội vàng chạy đến, tâm tình kích động.

Dọc đường đi, tình hình Địa Phủ, đều thu vào đáy mắt.

Địa Phủ, nhân tài quả thực quá nhiều, nhiều nhân tài như vậy, chỉ cần một nửa đến Tây Phương của hắn, Tây Phương còn lo gì chứ?

Địa Tạng chắp hai tay, bảo tướng trang nghiêm, cửu sắc cà sa trên người, lấp lánh lưu ly hào quang, thánh khiết, vô cấu, tạo thành sự khác biệt cực lớn với khí tức âm u của U Minh giới.

Bất chợt, Địa Tạng đột nhiên mở bừng hai mắt, vô tận kim sắc Phật quang lấy hắn làm trung tâm, mạnh mẽ lan về bốn phía, nơi nào đi qua, âm u quỷ khí phát ra tiếng "xì xì", nhanh chóng tan biến.

Địa Tạng bảo tướng trang nghiêm, lớn tiếng nói: "Ta, môn nhân Đại Thừa Phật giáo, Địa Tạng Tôn Giả, cảm niệm trong Địa Phủ, vong hồn vô số, chúng sinh khổ hải tranh chấp..." "Tiểu bối cuồng vọng, U Minh giới, cũng là nơi các ngươi có thể làm càn sao?" Lời này kiêu ngạo bá đạo, trăm sự không kiêng kỵ, lời vừa dứt, liền có một đạo huyết sắc lưu quang mạnh mẽ bay về phía Địa Tạng.

Huyết sắc quang mang tiêu tán giữa không trung, lộ ra thân kiếm, đây lại chính là A Tỳ Kiếm.

"Oanh!" A Tỳ Kiếm mang theo sát khí vô tận, mạnh mẽ đánh về phía Địa Tạng.

Địa Tạng nhất thời ngây người.

Bản năng nguy cơ đã tu hành ức vạn năm khiến hắn tế xuất linh bảo chống đỡ.

"Oanh!" Linh bảo trong khoảnh khắc va chạm giữa không trung, Đạo Uẩn kích động...

Địa Tạng chỉ cảm thấy mình bị một ngọn thái cổ thần sơn bay tới đánh trúng chính diện.

Ngũ tạng lục phủ dịch vị, kim thân tan nát, cả người phun ra một ngụm máu cũ, trực tiếp bay ngược ra ngoài, trong chớp mắt bất tỉnh nhân sự.

Với thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Minh Hà, một kích A Tỳ Kiếm, dễ như trở bàn tay có thể khiến Đạo Quả của Địa Tạng phá diệt, thân tử đạo tiêu.

Sở dĩ không làm vậy, tự nhiên là Minh Hà âm thầm thu lại lực.

Hiện tại, chưa đến lúc xé toạc mặt với Tây Phương, nếu thực sự giết Địa Tạng, đợi kiếp nạn tiếp theo, khi Tây Phương hưng thịnh, thì chẳng còn gì để chơi nữa.

Bất quá, một kiếm này của Minh Hà, cũng khiến Địa Tạng thân chịu trọng thương, Đạo cơ bị tổn hại, thêm vào vết thương trước đó, phải mất mấy vạn năm mới có thể hồi phục lại.

Trước Sâm La điện, Chuẩn Đề đang trò chuyện qua loa với Văn Đạo Nhân thì mí mắt đột nhiên giật mạnh.

"Đạo hữu, ta có chút việc, xin cáo từ trước." Không kịp nhìn Văn Đạo Nhân một cái, tùy tiện nói một tiếng, Chuẩn Đề phất tay, mạnh mẽ xé rách không gian, thân ảnh trong chớp mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Chuẩn Đề rời đi, nụ cười trên mặt Văn Đạo Nhân cũng dần biến mất.

"Chủ nhân quả nhiên nói không sai, Tây Phương đến Địa Phủ, quả nhiên không có ý tốt, muốn xâm nhập Địa Phủ của ta, vậy thì đợi kiếp sau đi!" Thân ảnh Văn Đạo Nhân lóe lên, liền theo sát Chuẩn Đề rời đi.

Trước Quỷ Môn Quan, Địa Tạng phát ra tiếng kêu thảm thiết chưa từng có trong đời.

Hắn chỉ cảm thấy Đạo Quả của mình đang bùng cháy, đó là sức mạnh của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, thiêu đốt tất cả, đốt sạch nhân quả.

May mắn thay, Địa Tạng đã tu hành ức vạn năm ở Tây Phương, được chân truyền của nhị giáo chủ Tây Phương, nền tảng sâu dày, trong khoảnh khắc đã vận dụng vô thượng đại pháp lực, tiêu diệt Nghiệp Hỏa Hồng Liên kia.

Nhưng dù vậy, uy lực của A Tỳ Kiếm cũng khiến hắn bị trọng thương, không ngừng thổ huyết, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy vàng, đang đầy vẻ kinh sợ nhìn Minh Hà!

Minh Hà Lão Tổ, tu hành trong Huyết Hải, sao lại ở đây?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, là đã sớm có dự mưu, sớm đã chờ sẵn ở đây.

Minh Hà thản nhiên nhìn Địa Tạng, từ trên cao nhìn xuống, trên mặt lóe lên vẻ khinh thường: "Địa Ngục không trống, thề không thành Phật?

Nếu đã muốn nhập Địa Ngục đến vậy, vậy Bản Tọa đưa ngươi xuống Địa Ngục thì sao?" Nói xong, A Tỳ và Nguyên Đồ hai thanh thần kiếm đồng thời xuất hiện sau lưng Minh Hà, lấp lánh huyết hồng sắc quang mang, một cỗ đại khủng bố vô thượng, lan tràn đến từng tấc thân thể Địa Tạng!

Địa Tạng đã sớm sợ đến sắc mặt trắng bệch, một cỗ cảm giác nguy cơ đến từ linh hồn xuất hiện trong lòng hắn.

Minh Hà, một trong những Đại Năng cổ xưa, trăm sự không kiêng kỵ, sát phạt vô song.

Trước khi chứng đạo đã như vậy, nay đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì càng không cần phải nói.

Địa Tạng thật sự tin rằng, Minh Hà dám bất chấp tất cả trực tiếp chém giết hắn.

Ngay khi Địa Tạng sắc mặt trắng bệch, không biết phải làm sao.

Một đạo kim sắc Phật quang, đột nhiên sáng lên, bùng cháy giữa không trung.

Chương 422

Một thân ảnh vô cùng vĩ ngạn, từ từ bước ra từ kim sắc Phật quang, chính là Chuẩn Đề.

"Thì ra là Chuẩn Đề đạo hữu, đã lâu không gặp a." Minh Hà cười cười chào hỏi Chuẩn Đề, thần sắc nhẹ nhõm, thong dong.

Chuẩn Đề âm trầm mặt, nhìn nụ cười của Minh Hà, không khỏi nhớ đến trận chiến ở Nhân gian giới.

Hắn lạnh lùng chất vấn: "Minh Hà, ngươi vốn không phải người U Minh giới, vì sao lại muốn ngăn cản Tây Phương ta?" Minh Hà chính sắc nói: "Ai nói ta không phải người U Minh giới, một trong Lục Đạo Luân Hồi, A Tu La Đạo, chính là do Bản Lão Tổ tọa trấn!" Sắc mặt Chuẩn Đề trầm xuống, lạnh lùng nói: "Trong Địa Phủ, oan hồn tăng lên, không kham nổi gánh nặng.

Diệu pháp Tây Phương ta, có thể hóa giải oán khí oan hồn, giúp chúng luân hồi chuyển thế, đây là một việc đại công đức.

Minh Hà đạo hữu vì sao lại muốn ngăn cản?" Minh Hà cười, móc móc ngón tay, "Nếu có thể thắng ta, chúng ta hãy bàn, nếu không thắng được, nói nhiều như vậy có tác dụng gì?" Chuẩn Đề suýt chút nữa tức điên, "Cuồng vọng!

Trận chiến ở Nhân gian giới năm xưa khiến ngươi chiếm được chút tiện nghi, hôm nay, Bản Tọa sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi." Nói xong, hắn ném cho Địa Tạng một ánh mắt, trực tiếp tế ra Thất Diệu Bảo Thụ lao về phía Minh Hà.

Trận chiến ở Nhân gian giới, là phân thân giao thủ, không thể chứng minh điều gì.

Mà trận chiến vừa rồi, Minh Hà trên người có Nhân đạo khí vận gia trì, cũng không đại biểu cho thực lực chân chính của hắn.

Hôm nay, hắn sẽ cho Minh Hà thấy, nội tình và thực lực của Tây Phương hắn!

"Ta cũng mong chờ trận chiến này đã lâu rồi..." Trên người Minh Hà, chiến ý bùng lên, gần như muốn thiêu đốt.

"Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!" Minh Hà trong khoảnh khắc, tế ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Nghiệp Hỏa gia thân, khiến Minh Hà tựa như ma thần sinh ra từ U Minh.

Trong từng cử chỉ, sát phạt chi khí tứ tán, Địa Hỏa Thủy Phong vô tận xung quanh mạnh mẽ chấn động, sau đó lấy Minh Hà làm trung tâm, nhanh chóng tiêu dung.

"Oanh!" Gần như trong chớp mắt, Thất Diệu Bảo Thụ và hai thanh thần kiếm A Tỳ, Nguyên Đồ đã va chạm vào nhau.

Trước Quỷ Môn Quan, vang lên tiếng nổ lớn vô tận, ức vạn trọng Đạo Uẩn, liên miên không ngừng lan tỏa ra bốn phương.

Thân Chuẩn Đề khẽ run lên, chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo hùng hậu ập đến, cả người mạnh mẽ lùi lại mấy bước.

Minh Hà, cũng lùi lại mấy bước, ổn định thân hình, chỉ là nụ cười trên khóe miệng càng thêm đậm vài phần!

Hai người một kích, bất phân thắng bại, ở Địa Tiên Giới dấy lên sóng gió lớn!

"Mau nhìn U Minh giới, hai vị Thánh nhân lại đối đầu rồi!" "Tê, không hổ là Thánh nhân, nhất cử nhất động, đều có lực hủy thiên diệt địa!" "Minh Hà Lão Tổ quả nhiên lợi hại, thân là Thánh nhân tân tấn, lại có thể kháng hành với Thánh nhân lão bài mà không hề kém thế!" "Có hay không, là vị Thánh nhân lão bài kia quá yếu?" Địa Tiên giới,

tiếng bàn tán của các Đại Năng không ngớt bên tai.

Nếu nói trước đây, Minh Hà đều là dùng thủ xảo để kháng hành với Thánh nhân, thì hôm nay, chính là dùng sức mạnh thực sự mà không bại.

U Minh giới, Chuẩn Đề tay trái Thất Diệu Bảo Thụ, tay phải Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, hai đại cực phẩm linh bảo, khiến người ta hoa mắt, vô tận Thánh Đạo chi lực tỏa ra, trực tiếp nhấn chìm Minh Hà!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, kiếm quang huyết sắc rực rỡ, xuyên thủng tất cả, thân ảnh Minh Hà, mạnh mẽ bay ra từ vòng vây của Chuẩn Đề.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên, như bám xương theo, mạnh mẽ lao về phía Chuẩn Đề.

"Khốn kiếp." Chuẩn Đề vội vàng thôi động vô thượng đại pháp lực, hóa giải nghiệp hỏa đang lao đến, đồng thời thầm mắng trong lòng, hiển nhiên không ngờ, thực lực Minh Hà lại thăng tiến nhanh đến vậy.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc thế giới, sắc mặt Tiếp Dẫn đột nhiên âm trầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh hắn lóe lên, mạnh mẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Tam Thập Tam Thiên, ngay khi Minh Hà và Chuẩn Đề đang chiến đấu đến hồi gay cấn.

Đột nhiên, một đạo cự chưởng vàng kim, từ hư không xuất hiện, trên cự chưởng vàng kim lưu chuyển Phật quang vàng kim nồng đậm, vô số phù văn vàng kim ẩn hiện, với thế sét đánh không kịp bưng tai, mạnh mẽ vỗ xuống Minh Hà!

Hiển nhiên là muốn thừa lúc hắn không phòng bị, trọng thương

hắn!

Cự chưởng vàng kim sắc bén, trong chớp mắt đã đến gần Minh Hà.

Ngay khi một chưởng ẩn chứa Thánh Đạo chi lực ngút trời kia, sắp chạm vào Minh Hà thì.

Sâu trong U Minh giới, đột nhiên truyền đến một giọng nói bình thản vô ba: "Nơi này là U Minh giới, chư vị đạo hữu ra tay đại chiến như vậy, e rằng quá phận rồi!" Hai chữ "quá phận" vừa thốt ra!

Một cỗ sức mạnh nặng nề đến cực điểm bay ra, cũng ngưng tụ thành một đạo cự chưởng màu hoàng thổ, hùng vĩ va chạm với cự chưởng vàng kim kia!

"Rắc, rắc!" Cự chưởng vàng kim vô kiên bất tồi kia dưới một kích này, lại như thủy tinh vỡ nát, vỡ thành từng mảnh, tiêu tán giữa không trung.

Tại Địa Tiên Giới, vô số đại năng đều trợn to hai mắt, ánh mắt tràn ngập chấn kinh!

"Đó là... chẳng lẽ là Hậu Thổ tôn giả đã ra tay!" "Trừ Hậu Thổ tôn giả ra, U Minh Giới còn có ai có thể đỡ được một kích của Tiếp Dẫn Thánh nhân?" "Trong lời đồn, Hậu Thổ tôn giả hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, thực lực kém xa Lục Thánh, nhưng hôm nay xem ra, cũng không phải như vậy a!" Tại Địa Tiên Giới, vô số Hồng Hoang đại năng nghị luận sôi nổi, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thánh nhân giao chiến, vừa là tai nạn, lại là cơ duyên.

Mỗi cử chỉ hành động của Thánh nhân đều có đạo hiển hóa, nếu có thể lĩnh ngộ được một phần nhỏ, dù là Đại La Kim Tiên cũng có thể tiến bộ cực lớn!

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, thấy Hậu Thổ cũng

xuất hiện, Tiếp Dẫn lập tức không còn do dự, thân ảnh lóe lên, cấp tốc bay đến U Minh Giới.

U Minh Giới, trước Quỷ Môn Quan, Lục Đạo Luân Hồi chi lực lưu chuyển, diễn hóa ra một hắc động khổng lồ.

Hậu Thổ thân mặc một bộ váy vàng nhạt, dáng người thon dài, thân không dính nửa hạt bụi trần, ba ngàn sợi tóc xanh buông dài sau lưng.

Nàng mỹ diễm tuyệt thế, không thể tả xiết, chỉ là sắc mặt lạnh lùng, tản mát ra một cỗ khí tức không cho người lạ đến gần, từ từ bước ra khỏi hắc động.

"Chuẩn Đề đạo hữu, Tiếp Dẫn đạo hữu, hai vị vì sao lại đến Tây Phương của ta gây sự?" Thanh âm của Hậu Thổ vô cùng lạnh nhạt, một chút cũng không nể mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Hậu Thổ chứng được Đại Đạo Thánh nhân, Đại Đạo Thánh nhân, có nghĩa là trực thuộc quản hạt của Đại Đạo.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không cách nào can thiệp vào Hậu Thổ.

Nếu không, vào cuối thời kỳ Phong Thần đại kiếp năm xưa, khi Đạo Tổ phân chia Tam Giới, định ra Tứ Đại Bộ Châu, cũng sẽ không đặc biệt nhấn mạnh rằng U Minh Giới do Hậu Thổ quản hạt.

Những năm gần đây, Địa Phủ phát triển nhanh chóng, mỗi thời mỗi khắc, đều có vô số vong hồn tiến vào Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế.

Mỗi khi đưa một vong hồn chuyển thế, Địa Phủ đều có thể thu được một luồng công đức.

Tích lũy qua vô số vạn năm, khí vận Địa Phủ cường thịnh đến mức nào có thể thấy rõ, mà thực lực của Hậu Thổ, thân là chủ nhân U Minh, lại càng thâm bất khả trắc.

Tiếp Dẫn sắc mặt vô bi vô hỉ, chắp tay với Hậu Thổ nói: "Hậu Thổ tôn giả, Tây Phương của tiểu tăng luôn lấy tế thế cứu nhân làm trách nhiệm của mình, trong Địa Phủ oan hồn vô số, chính là lúc cần Đại Thừa Phật Giáo của tiểu tăng, kính xin Hậu Thổ tôn giả đồng ý, để đệ tử Tây Phương của tiểu tăng giúp Địa Phủ san sẻ phần nào." Minh Hà cười quái dị: "Hai vị đạo hữu thật là khéo nói, vì Tây Phương thì vì Tây Phương đi, hà tất phải tìm ra cái lý do cao quang vĩ chính như vậy, chỉ tổ làm trò cười." Hậu Thổ suy nghĩ một chút, nói: "U Minh Giới, tự có Địa Phủ cai quản, chức trách của Địa Phủ chính là độ hóa vong hồn, việc này, hai vị đạo hữu vẫn là không cần phải bận tâm." "Nếu Tây Phương của ta nhất định muốn tham gia thì sao?" Đôi mắt Tiếp Dẫn ngưng lại, tiến lên một bước, thánh đạo khí tức lưu chuyển, uy áp Thánh nhân vào khoảnh khắc này hóa thành phong bạo, càn quét Tam Giới!

Tam Thập Tam Thiên, Đại Xích Thiên, trong Đâu Suất Cung, Thái Thanh hai mắt ngưng tụ, trong mắt mang theo sự thâm thúy.

Chương 423

"Khí tức thật cường đại!

Tây Phương vì Địa Phủ, ngay cả sự dè dặt cũng không còn che giấu, xem ra mưu đồ Địa Phủ lần này đối với Tây Phương cực kỳ trọng yếu!" Tam Thập Tam Thiên, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy ngồi trên Chư Thiên Khánh Vân, sắc mặt hơi ngưng trệ.

"Cỗ khí tức này… Ta đã đánh giá thấp Tây Phương!" Ai cũng biết, trong Thiên Đạo Lục Thánh, Thông Thiên Giáo Chủ chiến lực mạnh nhất, Thái Thanh đạo hạnh sâu nhất, Chuẩn Đề yếu nhất.

Tiếp Dẫn, từ sau khi chứng đạo, cực ít ra tay, thường được cho là mạnh hơn Chuẩn Đề một chút.

Nhưng lúc này, trong U Minh Giới, khí tức trên thân Tiếp Dẫn lại không hề kém hơn y, có thể thấy được sự ẩn tàng sâu xa của Tây Phương.

Tam Thập Tam Thiên, Bích Du Cung, Thông Thiên cười sảng khoái, xoa xoa Thanh Bình Kiếm bên hông, trong lòng một cỗ chiến ý dâng lên!

"Tiếp Dẫn thật tốt, thực lực quả nhiên không kém, đáng tiếc đây lại là ở U Minh Giới." Thông Thiên Giáo Chủ từ từ lắc đầu, Tiếp Dẫn tuy mạnh, nhưng muốn làm khó Hậu Thổ, e rằng vẫn không thể.

U Minh Giới, Tiếp Dẫn triển khai khí tức bản thân, Chuẩn Đề cũng theo sau.

Khí tức của hai huynh đệ chất chồng lên nhau, càn quét tứ hải bát hoang.

Tất cả sinh linh Tam Giới đều run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ kinh sợ.

“Hừ!” Minh Hà lạnh lùng hừ một tiếng, A Tỳ, Nguyên Đồ, Nghiệp Hỏa Hồng Liên tùy thân, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chuẩn Đề.

Hậu Thổ khẽ cau mày: “Đạo hữu Tây Phương thật sự muốn động thủ trong U Minh Giới hay sao?” Tiếp Dẫn sắc mặt bình đạm, từ từ nói: “Địa Tạng nhập Địa Phủ, chính là đại thế sở xu, cũng là Thiên Đạo công nhận, mong tôn giả đừng ngăn trở.” Hậu Thổ mỉm cười, U Minh Giới đã bình tĩnh quá lâu, nàng không muốn khơi mào chiến loạn.

Nhưng hai người Tây Phương cứ khăng khăng ép buộc, nếu không cho bọn họ một bài học, về sau U Minh e rằng sẽ không còn bình yên nữa.

“Minh Hà đạo hữu, lần này làm phiền ngươi rồi, tiếp theo, cứ giao cho ta đi.” Hậu Thổ khẽ gật đầu với Minh Hà.

Minh Hà cười khanh khách, lùi sang một bên: “Không phiền, không phiền, tôn giả ra tay, tự nhiên không thành vấn đề.” Hậu Thổ quay người, nghiêm túc nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn một cái, rồi từ từ nói: “Hai vị đạo hữu cứ việc ra tay, nếu có thể chiến thắng ta, Địa Tạng tự nhiên có thể nhập Địa Phủ, tùy tâm sở dục, nhưng nếu ta thắng, hai vị đạo hữu cứ từ đâu tới, về lại nơi đó, thế nào?” Lời này vừa thốt ra, người U Minh Giới còn chưa có phản ứng gì, Địa Tiên Giới đã dậy sóng lớn!

“Hít… Hậu Thổ tôn giả đây là muốn một mình địch hai sao?” “Chuẩn Đề Thánh nhân thì không nói làm gì, nhưng Tiếp Dẫn Thánh nhân, thực lực thâm bất khả trắc, hai người hợp lực, uy lực đó sẽ là gì!” “Lần này, e rằng Phật môn thật sự sẽ đóng quân ở Địa Phủ rồi…” Vô số đại năng Hồng Hoang, từ Huyền Tiên, Kim Tiên cho đến Chuẩn Thánh đại năng, đều không mấy coi trọng Hậu Thổ.

Vừa rồi Tiếp Dẫn phóng thích khí tức, bọn họ đều cảm nhận

được!

Tuy không biết cụ thể mạnh đến mức nào, nhưng có thể so sánh với Chuẩn Đề a!

So sánh ra, Tiếp Dẫn ít nhất cũng mạnh hơn Chuẩn Đề vài bậc, Hậu Thổ tôn giả lâu nay ở Địa Phủ, thật sự có thể thắng sao?

Ngay cả chư Thánh trong lòng cũng nghi ngờ bất định, thực lực của Tiếp Dẫn cực mạnh, lại thêm Chuẩn Đề trợ lực, trong chư Thánh, trừ Thông Thiên bày Tru Tiên Kiếm Trận ra, bọn họ đều không nắm chắc phần thắng!

Chẳng lẽ thực lực của Hậu Thổ thật sự mạnh đến thế sao?

Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ liếc nhìn Triệu Công Minh: "Việc này liên quan đến kế hoạch tiếp theo của Phật môn, sự việc trọng đại, không thể xem thường, nếu thật sự không được, ta có thể ra tay!" Địa Tạng nhập Địa Phủ, ý nghĩa cực lớn, một khi thành công, có nghĩa là Đại Thừa Phật Giáo sẽ có một căn cứ sản sinh hạt giống không ngừng nghỉ.

Đến lúc đó, những hạt giống ưu tú của Đông Phương đều sẽ chảy về Tây Phương, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Công Minh mỉm cười: "Sư tôn cũng quá đánh giá thấp thực lực của Hậu Thổ tôn giả rồi, thân hóa Luân Hồi, Địa Đạo hóa thân, đâu phải là hữu danh vô thực, chỉ bằng hai vị Sư thúc, vẫn không thể gây ra phong ba gì." "Tốt." Thông Thiên Giáo Chủ cũng không khuyên nữa, đệ tử của mình đã nói như vậy, vậy thì nhất định là có nắm chắc.

U Minh Giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai mắt sáng lên: "Đạo hữu lời này là thật?" "Địa Đạo sẽ không nói dối, hai vị đạo hữu cứ việc ra tay đi." Hậu Thổ dường như có chút thiếu kiên nhẫn, thúc giục Chuẩn

Đề, Tiếp Dẫn ra tay nhanh hơn.

"Tốt, nếu có vô tình làm đạo hữu bị thương, xin đừng trách tội!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, gần như muốn cười phá lên!

Hôm nay, bọn họ đã chắc thắng rồi!

Địa Tạng nhập Địa Phủ, cũng đã định rồi!

Thiên Đạo đại thế, Phật môn đại hưng, Đạo Tổ nói quả nhiên không sai!

"Thất Diệu Bảo Thụ!" "Lục Căn Thanh Tịnh Trúc!" "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" "Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn toàn thân thánh đạo khí tức lưu chuyển, trực tiếp đem tất cả pháp bảo trên người một hơi tế ra, mấy kiện cực phẩm linh bảo phù hiện trong hư không, linh quang châu thân lấp lánh, tản mát ra khí tức khiến người ta nghẹt thở, khiến Tam Giới khẽ chấn động!

May mắn đây là U Minh Giới, có Địa Đạo chi lực trấn áp, nếu ở Địa Tiên Giới, chỉ cần một luồng khí tức nhỏ bé bộc phát, e rằng cũng đủ khiến ức vạn dặm sơn hà băng diệt!

Địa Tiên Giới, vô số đại năng trong mắt lóe lên kinh thán, âm thầm nắm chặt hai nắm đấm, như thể người đối mặt với nhị Thánh Tây Phương chính là họ!

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số linh bảo, mang theo thánh nhân chi lực cuồn cuộn như sóng thần, mạnh mẽ đánh về phía Hậu Thổ.

Vô cùng hủy diệt chi lực, hóa thành phong bạo, khuấy động mọi thứ!

Thời gian, không gian, tất cả đều đang tan rã!

Sự tan rã này, dùng tịch diệt để hình dung dường như càng thích hợp hơn, nơi pháp lực đi qua, tất cả đều hóa thành hư vô, cũng chính

là trạng thái ban đầu khi thiên địa sơ khai!

Tam Thập Tam Thiên, trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không khỏi nín thở!

Ngầm thầm nói hai người Tây Phương thật điên cuồng!

Vì muốn Địa Tạng có thể tiến vào Địa Phủ, nhị Thánh thật sự đã đổ máu, Hậu Thổ… thật sự có thể chống đỡ sao?

Ngược lại, Triệu Công Minh vẫn giữ vẻ mặt phong khinh vân đạm!

Dưới sự gia trì của vô thượng Địa Đạo chi lực, thực lực của Hậu Thổ, tuyệt đối có thể khiến chư Thánh kinh ngạc!

Hậu Thổ khẽ lắc đầu: "Chấp mê bất ngộ, đừng trách Sư muội vô tình!" Thanh âm của Hậu Thổ vừa dứt, U Minh Giới khẽ chấn động, Lục Đạo Luân Hồi chấn động, mạnh mẽ bay ra một đạo sức mạnh vô pháp hình dung, đáp xuống thân Hậu Thổ.

Tiếp đó Hậu Thổ khẽ vung tay, một mặt cờ màu vàng đất phù hiện giữa không trung.

Lá cờ này, giống hệt Tổ Vu Thần Sát Kỳ chi Thổ của Hậu Thổ năm xưa, nhưng nhìn kỹ, khí tức ẩn chứa trên đó lại hoàn toàn khác biệt với Tổ Vu Thần Sát Kỳ.

Đây chính là lá cờ bảo kỳ được Hậu Thổ sau khi hóa thân luân hồi, chưởng khống Địa Đạo, dùng Địa Đạo chi lực mà luyện chế lại, bề ngoài tuy bình thường, nhưng uy lực lại vượt xa cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể sánh với Tiên Thiên Chí Bảo!

Lá cờ màu vàng đất khẽ động, bao phủ về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

"Oanh!" Giữa không trung, một tiếng va chạm vô hình vang lên.

Vô số linh bảo của Tây Phương mang theo thế bài sơn đảo hải mà đến, bị lá cờ kia mạnh mẽ đánh tan với thế như chẻ tre.

Linh bảo kịch liệt chấn động, với tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai, mạnh mẽ bật ngược trở về tay Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thân thể hơi khựng lại, miệng khẽ hé, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được!

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người như diều đứt dây, mạnh mẽ bay ngược ra xa.

Người còn giữa không trung, một ngụm máu tươi đã phun ra, thánh huyết rơi vãi khắp U Minh, diễn hóa linh vận Tiên Thiên, chỉ trong một sát na, nồng độ linh khí của U Minh Giới liền tăng lên không ít!

Chương 424

Lúc này, U Minh Giới rộng lớn, khí tức ngưng trọng!

Cả Địa Tiên Giới, im lặng như tờ, tất cả đại năng đều há hốc miệng, ngây dại nhìn về phía U Minh Giới, dường như hoàn toàn không ngờ rằng kết quả cuối cùng lại là như vậy!

Đây chính là hai đại Thánh nhân Tây Phương cùng nhau ra tay a!

Dù Chuẩn Đề Thánh nhân là yếu nhất, nhưng thêm cả Tiếp Dẫn Thánh nhân, thực lực của họ cũng không thể tưởng tượng được, nhưng chính là đội hình như vậy, lại chỉ một kích, liền thảm bại trong tay Hậu Thổ tôn giả, vậy thực lực của Hậu Thổ tôn giả, rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Tam Thập Tam Thiên, Đại Xích Thiên, trong Đâu Suất Cung, trong mắt Thái Thanh lóe lên kinh ngạc: "Thực lực của Hậu Thổ, lại mạnh đến vậy sao." Thái Thanh Lão Tử lần đầu tiên cảm thấy, trong chư Thánh Tam Giới, mình vững vàng ở ghế đầu, đã đến lúc nên đổi người rồi.

Trong Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, không hề có chút vui mừng nào vì Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bị đánh bại.

Một cỗ cảm giác bất bình hành khổng lồ không thể hình dung xuất hiện trong lòng y, thân là hóa thân của Bàn Cổ Nguyên Thần, Ngọc Thanh kiêu ngạo nhất trong Tam Thanh, không thể chấp nhận rằng Vu tộc mà y năm xưa coi thường, nay thực lực lại vượt xa y.

Trong Bích Du Cung, Triệu Công Minh cười nói: "Lão sư, ta nói thế nào, thực lực của Hậu Thổ tôn giả, thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ lúc này trên mặt vẫn còn mang vẻ chấn kinh, hiển nhiên, thực lực mà Hậu Thổ vừa thể hiện trong khoảnh khắc đó, đã hoàn toàn chấn

động y.

Thông Thiên Giáo Chủ không hỏi vì sao Hậu Thổ lại mạnh đến vậy, mà âm thầm hạ quyết tâm, tiếp theo phải tu hành thật tốt, nhất định phải đuổi kịp Hậu Thổ.

U Minh Giới, trước Quỷ Môn Quan, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khóe miệng vương máu, nương tựa vào nhau đứng dậy, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Hậu Thổ, mang theo sự chấn kinh không nói nên lời: "Ngươi… ngươi sao lại…!" Hậu Thổ sắc mặt vẫn vô cùng bình đạm, không hề có chút kiêu ngạo nào vì đã một kích đánh bại hai đại Thánh nhân: "Hai vị đạo hữu nếu còn muốn giao chiến, ta tự nhiên phụng bồi, nhưng tiếp theo, lại không thể bảo đảm an toàn cho hai vị đạo hữu được nữa." Ý của Hậu Thổ rất rõ ràng, trước đây đã nể mặt các ngươi, các ngươi không muốn, ta mới ra tay, bây giờ mặt mũi cũng đã cho rồi, các ngươi mà còn không biết điều, thì đừng trách ta ra tay vô tình.

Văn Đạo Nhân cười tủm tỉm nhìn Địa Tạng: "Địa Tạng đạo hữu, thực lực Địa Phủ của ta thế nào, ngươi thấy ngươi có thể giúp được gì cho Địa Phủ của ta không?" Địa Tạng sớm đã sợ đến tái mặt, một câu cũng không nói nên lời, cầu cứu nhìn về phía Sư tôn, Sư thúc của mình.

Chuyến đi Địa Phủ hôm nay, Địa Tạng e rằng cả đời cũng không thể quên được, Sư tôn, Sư thúc vốn vô địch trong lòng mình, chỉ một kích, đã thảm bại trong tay Hậu Thổ tôn giả.

Không những khiến Địa Tạng sinh ra bóng ma cực lớn đối với Hậu Thổ, mà thậm chí cả bóng ma đối với Địa Phủ cũng trở nên cực lớn, dù bây giờ Hậu Thổ và Văn Đạo Nhân có đồng ý cho Địa Tạng đến Địa Phủ giúp đỡ, Địa Tạng e rằng cũng không dám nữa.

Tiếp Dẫn lau đi vết máu trên khóe miệng, chắp tay, sắc mặt càng

thêm thâm thúy: "Hậu Thổ tôn giả, Địa Đạo chí tôn, danh xứng với thực, là tiểu tăng mạo muội rồi, nay tự nhiên cam tâm chịu thua, việc Địa Tạng nhập Địa Phủ, cứ xem như tiểu tăng chưa từng nói." Tiếp Dẫn đã nhượng bộ, nhưng Chuẩn Đề vẫn còn chút kiên trì, không cam lòng nói: "Sư huynh, đây chính là một cơ duyên hiếm có đối với Tây Phương của ta." Tiếp Dẫn sắc mặt hơi trầm xuống: "Đại Thừa Phật Giáo của ta, ngôn hành giữ tín, ngươi muốn khiến Sư huynh thất tín với Hậu Thổ tôn giả hay sao?" Tiếp Dẫn bề ngoài tuy một vẻ bình đạm, nhưng trong lòng sớm đã tuôn trào nước mắt khổ sở, y há chẳng phải không biết, Địa Tạng nhập Địa Phủ, là một bước cực kỳ quan trọng đối với sự đại hưng của Phật môn, nếu có thể khiến Địa Tạng thành công trú thủ Địa Phủ, thất tín một lần thì có hề gì?

Nhưng mấu chốt là thực lực không bằng người, tình thế yếu hơn người a, vừa rồi một kích kia, y có thể cảm nhận rõ ràng, Hậu Thổ, hoặc có thể nói là Địa Đạo, đã không dùng hết toàn lực, nếu không, bọn họ đâu chỉ là thổ ra một ngụm máu.

Thanh âm của Hậu Thổ nhàn nhạt nói: "Vì sự việc ở đây đã xong, Địa Phủ của ta sẽ không giữ khách nữa, chư vị đạo hữu mời rời đi." Minh Hà cười khanh khách, nhìn Chuẩn Đề: "Nếu Chuẩn Đề đạo hữu không có việc gì, ta gần đây tay chân ngứa ngáy, chi bằng chúng ta tỉ thí một chút, cùng nhau tiến bộ." "Ngươi!" Chuẩn Đề hai lần gặp thiệt thòi đều ở trong tay Minh Hà, lúc này trong lòng sớm đã tích tụ một cục tức lớn, đang chuẩn bị mở miệng phản bác Minh Hà thì bị Tiếp Dẫn ngăn lại, bất đắc dĩ đành phải hung hăng trừng mắt nhìn Minh Hà, Minh Hà lúc này ngược lại càng đắc ý, khóe miệng ngoác rộng, vẻ mặt hả hê không thể che giấu.

"Vậy chúng ta đã quấy rầy." Tiếp Dẫn chắp tay hành lễ với Hậu Thổ, rồi quay người, dẫn Chuẩn Đề, Địa Tạng rời đi.

Cùng với việc hai người Tây Phương xám xịt rời khỏi U Minh

Giới, cuộc tranh bá chư tử bách gia ở Nhân Gian Giới, cũng coi như đã hoàn toàn hạ màn, trong một thời gian, Tam Giới, rơi vào sự bình tĩnh đã lâu.

Đồng thời, sâu trong Hỗn Độn, tại một góc nào đó, nơi đây địa hỏa thủy phong tràn ngập, mây mù bao phủ, nhìn từ xa, tựa như một Đại Thiên Thế Giới, nhưng nhìn gần, lại thấy rằng môi trường của Đại Thiên Thế Giới này cực kỳ khắc nghiệt, không khác gì Hồng Hoang, trong Đại Thiên Thế Giới, hắc khí lan tràn, quỷ vực âm u, vô số bóng đen qua lại bay lượn, che khuất cả trời đất.

Cảnh tượng này, nếu để đại năng Hồng Hoang nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh hãi đến mức há hốc mồm.

Vực Ngoại Thiên Ma!

Những bóng đen bay lượn trong Đại Thiên Thế Giới này, hóa ra toàn bộ đều là Vực Ngoại Thiên Ma!

Thế nào là Vực Ngoại Thiên Ma?

Vực Ngoại Thiên Ma, còn được gọi là Ma Tộc, là một chủng tộc được Ma Tổ La Hầu tình cờ tạo ra.

Chúng tái sinh từ hủy diệt, rồi lại hủy diệt trong hủy diệt, ý nghĩa duy nhất của sự tồn tại của chúng, chính là hủy diệt.

Vào cuối Long Hán đại kiếp năm xưa, Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc tranh bá thiên địa.

Vào thời khắc cuối cùng, La Hầu suất lĩnh ức vạn Ma Tộc xuất hiện.

Ba tộc lúc đó, vì hỗn chiến, đều bị trọng thương.

Còn Ma Tộc, thì lấy sức nhàn đợi sức mỏi, với tư thái toàn thắng nghênh chiến Tiên Thiên tam tộc.

Trận chiến đó, giết đến trời long đất lở, lực lượng nòng cốt của ba tộc không biết đã bao nhiêu vẫn lạc, Ma Tộc đại thắng.

Nhưng không lâu sau, liền bùng nổ trận chiến Tu Di Sơn.

Trận chiến Tu Di Sơn, Ma Tổ La Hầu không địch lại liên thủ của Hồng Quân mấy người, suất một phần Ma Tộc chạy trốn vào Hỗn Độn.

Hồng Hoang, dưới sự dẫn dắt của Đạo Tổ Hồng Quân, thì nghênh đón một cuộc đại thanh tẩy chưa từng có.

Tất cả Ma Tộc, bị quét sạch, toàn bộ tiêu diệt.

Mà pháp tu hành của Ma Tộc, cũng bị Hồng Quân liệt vào cấm thuật, cấm chỉ tu sĩ Hồng Hoang tu hành.

Nhưng Hồng Hoang rộng lớn, luôn có kẻ lén lút tu luyện cấm thuật, lâu dần, Hồng Hoang liền có câu nói lưu truyền rằng, phàm tu sĩ Ma Đạo, ai ai cũng có thể giết.

Mà những Vực Ngoại Thiên Ma trong Đại Thế Giới Ma Đạo này, đều là tinh anh trong tinh anh.

Tùy tiện chọn một kẻ có khí tức yếu nhất, thì đó cũng là Kim Tiên đã tu thành Ngũ Khí Triều Nguyên!

Còn trên Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, thậm chí là Vực Ngoại Thiên Ma cấp Chuẩn Thánh, càng không đếm xuể.

Chúng lang thang trong thế giới hùng vĩ này, mang đến áp lực vô cùng to lớn!

Trung tâm thế giới, dưới sự bao bọc của vô tận ma khí, lại có một tòa cung điện vàng óng cực kỳ xa hoa bá khí từ từ phù hiện!

Trong cung điện, ma khí lan tràn, một bóng người vĩ ngạn, ngồi trên một ngai vàng xương trắng.

Dung mạo của người đó mơ hồ không rõ, nhưng khí tức trên thân, lại không thể dùng lời lẽ để hình dung.

Giữa những cử chỉ, địa hỏa thủy phong tan rã, pháp tắc sôi trào, Đại Đạo chi quang lưu chuyển sau lưng y, áp chế vạn đạo!

Nếu Hồng Quân ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra ngay, bóng người trước mắt này, chính là lão đối đầu của y, Ma Tổ La Hầu!

Lúc này, La Hầu khẽ búng ngón tay, dường như đang thôi toán điều gì đó.

Không biết qua bao lâu, y mạnh mẽ mở hai mắt, lộ ra đôi mắt đen thẳm sâu hun hút!

"Không uổng phí bản tọa tốn công phí sức, chờ đợi bao nhiêu năm, nay thiên cơ biến hóa, ngày bản tọa trở lại không còn xa, Hồng Quân, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Nói xong, La Hầu đưa bàn tay ra, trong lòng bàn tay không biết từ lúc nào, xuất hiện một hạt ma chủng màu đen.

Bề mặt ma chủng, khắc vô số phù văn màu đen cổ áo huyền bí dày đặc.

Nhìn kỹ, những ma văn trên bề mặt dường như biến thành vô số con nòng nọc nhỏ, càng hiển thần bí huyền diệu.

"Tuy rằng lúc này còn chưa phải lúc phản công, nhưng lợi tức, chung quy cũng phải thu một chút chứ?" La Hầu nói xong, dùng sức ném một cái, trong chớp mắt, hư không xé toạc một khe hở khổng lồ.

Hạt giống màu đen chìm vào khe hở, trong chớp mắt biến mất không thấy.

Chương 425

Hắc sắc ma chủng vượt qua Hỗn Độn, không biết sau bao lâu, cuối cùng rơi xuống Địa Tiên Giới.

Địa Tiên Giới, hắc sắc ma chủng hóa thành một hạt bụi nhỏ bé không đáng kể, quan sát Tam Giới hiện nay.

Rất nhanh, hắc sắc ma chủng dường như đã tìm được phương hướng, đang chuẩn bị độn về phía Tây Phương thì.

Một bàn tay thon dài trắng nõn mạnh mẽ từ trong hư không thò ra, trực tiếp bóp chặt hạt ma chủng màu đen này.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Triệu Công Minh xuất hiện giữa không trung, hứng thú nhìn ma chủng trong lòng bàn tay mình.

"Ma Tổ La Hầu, Vực Ngoại Thiên Ma, không ngoài dự liệu, quả nhiên đã bị ta tìm thấy!" Khóe miệng Triệu Công Minh khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười thần bí.

Kể từ khi biết được từ lão sư của mình rằng, năm xưa trận chiến Tu Di Sơn, Ma Tổ La Hầu không chết đạo tiêu, mà là đào thoát khỏi Hồng Hoang.

Triệu Công Minh vẫn luôn để tâm đến Vực Ngoại Thiên Ma.

Trận chiến Phong Thần, chư Thánh đại chiến, Hồng Hoang vỡ nát, biến thành Tam Giới, càng khiến Triệu Công Minh coi trọng La Hầu.

Bởi vì Hồng Hoang vỡ nát, biến thành Tam Giới, có nghĩa là Hồng Hoang có một khuyết điểm cực lớn.

Mà khuyết điểm này, với tính cách của Ma Tổ La Hầu, tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ có hành động.

Bởi vậy, y sớm đã mai phục, công phu không phụ người có lòng, cuối cùng cũng đã mai phục được.

Triệu Công Minh nắm chặt hạt ma chủng trở về Đạo Tràng của mình là Nga Mi Sơn, La Phù Động, dặn dò Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti trông coi cửa lớn, rồi lập tức bế quan.

Sâu trong Nga Mi Sơn, trong một Tiểu Thế Giới hùng vĩ.

Triệu Công Minh nhìn bạch y thanh niên đang ngồi trên bồ đoàn, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười mãn ý.

Bạch y thanh niên này, chính là một luồng hóa thân được y phân ra sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tư chất tuyệt thế, không hề kém cạnh Tiên Thiên sinh linh đỉnh cấp!

Quan trọng nhất là, giữa y và bản thể không hề có nhân quả liên quan!

Đừng nói chư Thánh, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ đích thân đến, Triệu Công Minh cũng có nắm chắc, tuyệt đối không thể nhìn ra được.

Triệu Công Minh phất tay, hóa thân đó mạnh mẽ mở hai mắt, đứng dậy chắp tay hành lễ với Triệu Công Minh: "Kính chào bản tôn." Triệu Công Minh mãn ý gật đầu, trên dưới đánh giá hóa thân, xác định không còn vấn đề gì, rồi nghiêm túc nói: "Từ nay về sau, ngươi sẽ tên là Khẩn Na La!" Khẩn Na La gật đầu: "Vâng, bản tôn!" Sở dĩ Triệu Công Minh tạo ra Khẩn Na La, chính là để cho Tây Phương một chiêu rút củi đáy nồi.

Triệu Công Minh đặt hai bàn tay bao phủ hạt ma chủng màu đen, đợi kim quang bao phủ toàn bộ ma chủng, mới đánh nó vào trong cơ thể Khẩn Na La.

Trong Ni Hoàn Cung của Khẩn Na La, hắc sắc ma chủng lơ lửng, bề mặt một tầng kim quang chói lọi, rực rỡ sinh huy, như thánh như

ma!

"Đi Tây Phương đi, Tây Phương, tương lai mới là nơi ngươi đại triển hùng đồ!" Triệu Công Minh nói xong với Khẩn Na La, vung tay một cái, không gian vặn vẹo, Khẩn Na La đã biến mất trong tiểu thế giới.

Sâu trong Hỗn Độn, đại bản doanh của Vực Ngoại Thiên Ma, trong Hắc Sắc Ma Cung, La Hầu mạnh mẽ phát ra tiếng cười quái dị.

"Ma chủng đã bén rễ nảy mầm, tương lai nhất định có thể giúp Ma Đạo của ta, trở lại Hồng Hoang!" Tây Phương, Khẩn Na La mở hai mắt, phát hiện mình đang ở Tây Ngưu Hạ Châu, trong một thành trì phàm nhân.

Đôi mắt nàng mơ màng, nhưng rất nhanh trở nên kiên định, "Ta tên Khẩn Na La!" Khẩn Na La lắc đầu, xua đi tạp niệm trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước, người chen chúc, đông nghịt, từng người lớn kéo con cái của mình, đi về phía đài đá sừng sững không xa.

Bên rìa đài đá, đứng ba bốn vị tăng lữ, mặc cà sa, cầm tích trượng, trang nghiêm thành kính.

Ngoài ra, trên đài đá kia, còn sừng sững một tấm bia đá khổng lồ!

Vị tăng lữ kia thấy người càng ngày càng đông, lớn tiếng hô: "Có thứ tự xếp hàng, từng người một, mọi người đừng vội, sẽ không bỏ sót một ai." "Tiên sinh này, xin hỏi đây là chuyện gì xảy ra, sao lại đông người thế này?" Khẩn Na La mới đến, tự nhiên không biết đây là đang làm gì, thế là tùy tiện kéo một người hỏi.

Người đó cũng đang kéo một đứa trẻ, vội vàng chen vào bên trong, bị người khác kéo lại, ban đầu có chút mất kiên nhẫn, nhưng thấy Khẩn Na La mặc trường bào gấm vóc, khí độ bất phàm, liền kiên

nhẫn giải thích: "Đây là đại hội thu đồ đệ năm năm một lần của Đại Thừa Phật Giáo, phàm người trẻ tuổi dưới hai mươi tuổi, đều có thể tham gia trắc thí, nếu có thể thông qua khảo nghiệm, liền có thể bái nhập Đại Thừa Phật Giáo, tương lai tiền đồ, không thể đo lường!" Người đó nói xong với tốc độ cực nhanh, không còn để tâm nói chuyện với Khẩn Na La nữa.

Vội vàng kéo đứa con của mình đi xếp hàng, chỉ còn lại Khẩn Na La đứng tại chỗ suy tư.

"Năm năm một lần, hai vị Sư thúc của ta, quyết tâm chấn hưng Tây Phương thật sự kiên cường a…" Khẩn Na La lắc đầu, sau trận Phong Thần đại kiếp, chư Thánh đại chiến, dẫn đến Hồng Hoang vỡ nát thành Tam Giới.

Tứ Đại Bộ Châu của Địa Tiên Giới, cũng có sự phân chia cực kỳ rõ ràng.

Đông Thắng Thần Châu, không cần nói, là địa bàn của Huyền Môn, đại bản doanh của Nhân Giáo, đại bản doanh của Xiển Giáo, đại bản doanh của Tiệt Giáo, còn có ba ngàn khách Tử Tiêu Cung năm xưa, có rất nhiều người đều ẩn cư ở Đông Thắng Thần Châu.

Tây Ngưu Hạ Châu, không cần nói, là địa bàn của Đại Thừa Phật Giáo Tây Phương, chỉ là Tây Ngưu Hạ Châu tương đối nghèo khó, tuy diện tích không kém Đông Thắng Thần Châu, nhưng tổng tài nguyên lại chỉ bằng ba bốn phần mười của Đông Thắng Thần Châu mà thôi.

Nam Chiêm Bộ Châu, thì là nơi Nhân Tộc sinh sôi nảy nở, có thêm nhiều lão tổ Nhân Tộc trấn giữ, vô cùng phồn hoa, đồng thời xen lẫn một số tu sĩ Vạn Tộc Hồng Hoang, có thể nói là hải nạp bách xuyên (chứa đựng trăm sông).

Còn về Bắc Câu Lô Châu, thì kỳ ngộ và nguy hiểm cùng tồn tại, xét về sự giàu có, chỉ kém Đông Thắng Thần Châu một chút, xét về

nguy hiểm, thì tương đương với ba Đại Bộ Châu còn lại cộng lại.

Mà Tây Ngưu Hạ Châu nghèo khó, thiếu thốn nhân tài, cho nên nhị Thánh Tây Phương mới nghĩ ra cách này, năm năm mở núi một lần, năm năm tuyển chọn một lần, từng lớp tuyển chọn, không bỏ sót một ai, dưới số lượng lớn cơ bản, đệ tử kiệt xuất cũng sẽ tương ứng nhiều hơn rất nhiều.

"Đại Thừa Phật Giáo khai sơn thu đồ đệ, đây ngược lại là cơ hội của ta!" Khẩn Na La bước đi vững vàng, chen vào giữa đám đông, sau đó tuần tự xếp hàng.

Hàng người dài dằng dặc, xếp thành một con rồng dài, kéo dài liên miên, không thấy điểm cuối.

Vừa xếp hàng, vừa có thể nghe thấy thanh âm rõ ràng của tăng lữ trên đài cao.

"Phàm người trắc thí, không cần nói nhiều, chỉ cần đưa tay chạm vào Phật Bia, tư chất, khí vận tự nhiên sẽ rõ ràng, phàm người kiệt xuất, có thể nhập Đại Thừa Phật Giáo của ta, tu luyện diệu pháp vô thượng Tây Phương của ta…" Theo thanh âm của tăng lữ vang lên, thanh niên xếp hàng đầu tiên bước lên đài.

Sau khi hành lễ với tăng lữ đứng bên cạnh Phật Bia, liền đặt tay lên Phật Bia!

Trong nháy mắt, Phật Bia đó mạnh mẽ khẽ chấn động, vô số phù văn vàng óng dày đặc sáng lên mười mấy cái, một luồng bạch quang dài khoảng hơn một tấc từ bia dâng lên, duy trì mấy hơi thở rồi mạnh mẽ tan biến.

Vị tăng lữ mặc cà sa kia lắc đầu, thậm chí lười biếng mở miệng nói chuyện, khẽ phất tay, pháp lực dịu dàng liền cuốn thanh niên xuống đài.

Tư chất, khí vận của thanh niên đó, hiển nhiên là không đạt tiêu chuẩn, không thể bái nhập Đại Thừa Phật Giáo.

"Người tiếp theo!" Vị tăng lữ đó nói.

Rất nhanh, lại có người khác lên đài, tiến hành trắc thí.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng đến Khẩn Na La.

Dưới sự hô hoán của tăng lữ, Khẩn Na La bước lên đài, phong khinh vân đạm đặt tay lên Phật Bia!

"Ong ong!" Khoảnh khắc hai tay tiếp xúc với Phật Bia, Phật Bia bắt đầu chấn động kịch liệt, trên Phật Bia, vô số phù văn vàng óng dày đặc, không thể đếm hết, gần như trong tích tắc, toàn bộ sáng lên, phía trên Phật Bia, một cột sáng vàng óng, xuyên phá trời xanh, kéo dài đến nơi không thể quan sát được!

Sau đó, vô tận Phật quang, gia trì lên Khẩn Na La, phía sau nàng, hình thành một tượng Phật vàng óng khổng lồ, uy nghiêm huyền diệu, khiến người ta phải quỳ lạy cúng bái!

Chương 426

"Cái… cái này là…!" Bên trái phải Phật Bia, các tăng lữ trợn to mắt, không dám tin nhìn cảnh tượng này!

Họ còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy tiếng "cát sát, cát sát" vang lên bên tai!

Trên dưới Phật Bia vàng óng, xuất hiện những vết nứt dày đặc, rồi mạnh mẽ vỡ thành vô số mảnh.

Hiển nhiên, ngay cả Phật Bia, cũng không thể dự đoán chính xác tư chất của Khẩn Na La.

"Cái này!" Các tăng lữ bên cạnh càng thêm chấn kinh, trong đó một người rất nhanh phản ứng lại: "Các ngươi ở đây trông coi, ta đi bẩm báo Phật Tôn đại nhân." "Vâng." Vị tăng lữ đó vội vã rời đi.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngồi bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, sắc mặt khổ sở, tâm tình u uất!

Tây Phương của họ, thật sự quá gian nan, ai cũng muốn đối đầu với Tây Phương của họ!

Nếu không phải hai huynh đệ họ nương tựa lẫn nhau, Tây Phương, e rằng sớm đã bị Huyền Môn Đông Phương thôn tính không còn chút gì.

Bỗng nhiên, Tiếp Dẫn mạnh mẽ mở hai mắt, Chuẩn Đề kinh ngạc: "Sư huynh, sao vậy?" Tiếp Dẫn nói: "Phật Bia mà chúng ta luyện chế, vỡ rồi!" "Vỡ rồi?" Chuẩn Đề ngẩn người, "Sao lại vỡ được?" Phật Bia, là pháp khí chuyên dụng để kiểm tra tư chất mà họ luyện chế, cực kỳ kiên cố, Thái Ất Kim Tiên cũng khó có thể hủy hoại, chỉ là để trắc thí tư chất của một số phàm nhân, sao có thể bị hủy hoại được!

Chuẩn Đề búng ngón tay một cái, thân thể mạnh mẽ chấn động: "Ý Sư huynh là, Đại Thừa Phật Giáo của ta, đã gặp được người mà ngay cả Phật Bia cũng không thể trắc thí tư chất của họ sao?" "Rất có khả năng đó, theo ta cùng đi xem!" Tiếp Dẫn nói xong, ý niệm vừa động, một luồng chân linh đã bay về phía Địa Tiên Giới.

Chuẩn Đề theo sát phía sau.

Địa Tiên Giới, Tây Ngưu Hạ Châu, không lâu sau, vị tăng lữ kia đi rồi trở lại, dẫn theo một lão hòa thượng.

Lão hòa thượng đó, râu tóc bạc phơ, nhìn vẻ ngoài tuổi đã rất cao, khí tức trên thân hùng hậu, tiên đạo khí tức nồng đậm, hiển nhiên là đã thành tiên phật môn đệ tử.

Chỉ đứng đó, đã tản mát ra uy áp to lớn, trở thành trung tâm của toàn trường.

Lão hòa thượng đó đến bên cạnh Khẩn Na La, đánh giá vài lần, trong mắt hưng phấn lộ rõ, đang định mở miệng thì.

Không gian mạnh mẽ vỡ nát, hình chiếu của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn xuất hiện giữa không trung, thánh đạo khí cơ lan tràn, kéo theo địa hỏa thủy phong, Đại Đạo chi quang phù hiện sau lưng họ, ánh mắt rơi trên thân Khẩn Na La.

Lão hòa thượng ngẩn người, vô thức ngẩng đầu, khi nhìn thấy hai vị Thánh nhân Giáo Chủ xuất hiện giữa không trung, kích động đến nỗi nói không nên lời, vội vàng cúi lạy: "Đệ tử… đệ tử bái kiến Giáo Chủ…" Giáo Chủ Thánh nhân!

Đây chính là Giáo Chủ Thánh nhân a!

Với địa vị, tu vi của y, thêm một vạn năm, không, mười vạn năm cũng không thấy được.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhàn nhạt đánh giá lão hòa thượng một cái,

đánh ra một đạo pháp lực, nâng lão hòa thượng dậy.

"Ngươi làm rất tốt." Nói xong, một viên đan hoàn vàng óng rơi vào tay lão hòa thượng.

Tiếp đó hai người vung tay một cái, khí tức Thánh nhân câu thông khí vận Đại Thừa Phật Giáo, chỉ trong một hai hơi thở, nhân quả, thiên cơ của Tây Ngưu Hạ Châu liền bị khuấy động hoàn toàn.

Dù là Thánh nhân khác đích thân đến, cũng không thể tra ra được Tây Ngưu Hạ Châu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hoàn thành tất cả những việc này, ánh mắt của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, lúc này mới rơi trên thân Khẩn Na La.

Khi cảm nhận được trên thân Khẩn Na La, một cỗ Phật tính cực kỳ nồng đậm, hai người không khỏi càng thêm mãn ý!

Người này quả thực là sinh ra để bái nhập Phật môn của họ a!

Chuẩn Đề theo thói quen búng ngón tay, bắt đầu thôi toán lai lịch của Khẩn Na La!

Rất nhanh, thôi toán hoàn tất, lai lịch rõ ràng, cũng khiến Chuẩn Đề yên tâm.

Nhưng Chuẩn Đề lại không biết, lai lịch của Khẩn Na La, sớm đã bị Triệu Công Minh bịa đặt xong xuôi!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy trên vị cách ngang bằng với Thánh nhân Hồng Hoang, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tiếp xúc là pháp tắc, chưởng khống là Đại Đạo.

Còn Thánh nhân Thiên Đạo Hồng Hoang, tiếp xúc là Thiên Đạo, chưởng khống cũng là sức mạnh của Thiên Đạo.

Không thể nghi ngờ, Đại Đạo phải nằm trên Thiên Đạo, tự nhiên, thông tin mà Triệu Công Minh bịa đặt, Chuẩn Đề hoàn toàn không thể

phát hiện.

Chuẩn Đề ném cho Tiếp Dẫn một ánh mắt, ý là Khẩn Na La không có vấn đề gì.

Hai huynh đệ lúc này mới đường đường chính chính hỏi Khẩn Na La: "Ngươi tên là gì?" "Ta tên Khẩn Na La!" Khẩn Na La cung kính đáp, không hề kiêu ngạo cũng không hề nhún nhường.

"Khẩn Na La, tên hay!

Ngươi có duyên với Tây Phương ta, có nguyện gia nhập Đại Thừa Phật Giáo của ta, làm đệ tử Phật môn của ta không?" Khẩn Na La chắp hai tay lại: "Khẩn Na La nguyện ý!" "Ha ha, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử thứ năm môn hạ của chúng ta!" Tư chất của Khẩn Na La tương đương cao, thậm chí vượt qua Đại Thế Chí, Địa Tạng, so với Dược Sư, Di Lặc, cũng không kém cạnh chút nào!

Người tài như vậy, sau này hảo sinh bồi dưỡng, ít nhất cũng có thể bước vào Chuẩn Thánh, trở thành trụ cột của Phật môn của họ.

Chuẩn Đề nhìn về phía lão hòa thượng, nói: "Khẩn Na La, tư chất vô song, chúng ta đã thu làm đệ tử thân truyền!" Lão hòa thượng run rẩy: "Vâng." Tiếp Dẫn tùy tay ném ra một đạo pháp lực, cuốn lấy Khẩn Na La, trong chớp mắt biến mất không thấy.

Rất nhanh, Khẩn Na La đã đến Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, sau khi hành qua lễ bái sư, chính thức bái nhập môn hạ Tiếp Dẫn, trở thành đệ tử thân truyền thứ năm của Tây Phương.

Do Dược Sư đại sư giáo đồ, dạy dỗ Khẩn Na La.

Đồng thời, trong Ni Hoàn Cung của Khẩn Na La, hạt ma chủng bị pháp lực Hỗn Nguyên Đại La của Triệu Công Minh bao phủ, khẽ chấn động, dường như đang truyền đi tin tức gì đó!

Sâu trong Hỗn Độn, thế giới Vực Ngoại Thiên Ma, trong cung điện

đen khổng lồ, khóe miệng La Hầu khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Phật môn… Đại Thừa Phật Giáo, rất tốt!" La Hầu nhắm hai mắt, trong ma cung, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh!

Trải qua Phong Thần đại kiếp, kiếp khí ngưng tụ giữa trời đất, đã tiêu tán sạch sẽ!

Giữa thiên địa, thanh khí dâng lên, trọc khí hạ xuống, vạn tộc an ổn, rơi vào thời kỳ bình tĩnh chưa từng có.

Thời gian chớp mắt, kể từ khi Khẩn Na La gia nhập Đại Thừa Phật Giáo, đã qua mấy vạn năm!

Mấy vạn năm thời gian, nói dài cũng không dài, nhưng nói ngắn, cũng không ngắn.

Tam Giới cũng đã xảy ra mấy chuyện không lớn không nhỏ.

Đầu tiên, chính là vô số đại năng, đều ẩn thế.

Hồng Hoang vỡ nát, hóa thành Tam Giới, linh khí giữa thiên địa, mỗi ngày suy yếu một phần, từ Tiên Thiên phản Hậu Thiên, pháp tắc, Đại Đạo, càng mỗi thời mỗi khắc đều đang suy bại!

Đã không còn thích hợp cho tu sĩ Đại La Kim Tiên, và trở lên tu hành nữa.

Bởi vậy mấy vạn năm nay, phàm là Đại La Kim Tiên, hoặc đại năng trên Đại La Kim Tiên.

Hoặc là tự mình khai tịch động thiên, hoặc là trực tiếp dứt khoát rời khỏi Tam Giới, du lịch Hỗn Độn, Tam Giới rộng lớn, cường giả giảm đi rất nhiều, đã hình thành cục diện, Kim Tiên có thể xưng vương, Thái Ất Kim Tiên có thể xưng bá một phương, Đại La Kim Tiên, đó chính là tồn tại trong truyền thuyết.

Chương 427

Ngoài ra, Nhân Giáo nhất mạch tương truyền, cũng cuối cùng có đệ tử truyền thừa đời thứ ba.

Đệ tử truyền thừa đời thứ ba, tên là Chu Thiên Bằng, là Giáo Chủ Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư, nhiều lần du lịch Nhân Tộc, từ vô số Nhân Tộc tuyển chọn đệ tử, tư chất kiệt xuất, thời gian tu hành ngắn ngủi, liền đã có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên.

Vâng chiếu lệnh của Huyền Đô Đại Pháp Sư, đăng ma Tam Giới, lập nên uy danh lừng lẫy.

Rồi sau đó, chính là đệ tử của Huyết Hải Minh Hà Lão Tổ, Bạch Khởi.

Tương tự kiệt xuất quá phận, chứng đạo Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, thế là từ biệt Minh Hà, rời khỏi Huyết Hải, sáng lập Tam Giới.

Bạch Khởi tư chất vô song, thực lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, lại thêm Tam Giới hiện nay, đại năng ẩn thế, không còn hùng thịnh như thời Vu Yêu, Long Hán.

Cộng thêm phía sau có Thánh nhân chống lưng, cũng lập nên uy danh lừng lẫy, phóng nhãn tà ma ngoại đạo Tam Giới, không ai không sợ như hổ.

Ngoài ra, Phật môn Tây Phương, Khẩn Na La, cũng đại phóng quang thải.

Được xưng là Thiên Sinh Phật Tử, nơi nàng đi qua, diệt trừ tất cả tà ma, Đại Thừa Phật Giáo, như mặt trời ban trưa!

Tiệt Giáo, cũng đã xảy ra mấy chuyện không lớn không nhỏ.

Đầu tiên, tọa kỵ của Thượng Thanh Thánh nhân, Thông Thiên

Giáo Chủ, Quỳ Ngưu hạ giới, không biết vì duyên cớ gì, trực tiếp tư thông với tiểu công chúa A Tu La tộc, La Sát Nữ, cư trú tại Thúy Vân Sơn, Ba Tiêu Động, tiêu dao tự tại!

Nhiều đệ tử Tiệt Giáo, cũng lần lượt rời khỏi Bích Du Cung, du lịch Hồng Hoang, cho đến gần đây mới lần lượt trở về Tiệt Giáo!

Nga Mi Sơn, trong La Phù Động, Triệu Công Minh bấm đốt ngón tay tính ngày, cảm thấy đã đến lúc, liền phi thân bay về phía Đông Thắng Thần Châu.

Tây Du đại kiếp, sắp bùng nổ, mình đã quen thuộc kịch bản Tây Du, vậy thì tổng phải bố cục trước một chút chứ?

Đông Thắng Thần Châu, có một quốc gia, tên là Ngao Lai Quốc, cực kỳ gần Đông Hải!

Trong Đông Hải, quần sơn liên miên, đảo tự rất nhiều, có một ngọn núi, tên là Hoa Quả Sơn.

Hoa Quả Sơn, sản vật hoa quả phong phú, đặc biệt là đào, vừa to vừa tươi ngon, cây đào khắp Hoa Quả Sơn, đây là địa bàn của hầu tộc.

Gần như chín phần mười chín địa bàn, đều bị vượn chiếm cứ, chỉ có một số loài thú nhỏ, sinh sôi nảy nở trên Hoa Quả Sơn.

Đỉnh Hoa Quả Sơn, có một khối cửu khiếu bát khổng tiên thạch!

Tiên thạch đó nằm trên đỉnh Hoa Quả Sơn, trong cõi u minh, tản mát ra sức hút cực lớn!

Kéo dẫn linh khí thiên địa bốn phương tám hướng của Hoa Quả Sơn, dũng mãnh nhập vào tiên thạch.

Đồng thời thôn phệ nhật tinh nguyệt hoa, ngày qua ngày, năm qua năm, còn chưa đến gần, đã có một cỗ khí tức linh vận cường hoành,

đập vào mặt.

Theo lẽ thường mà nói, loại kỳ vật thiên địa này, nhất định sẽ hấp dẫn một số sinh linh, nhưng không biết vì sao, trên Hoa Quả Sơn, lại trống rỗng, không có chút dị thường nào.

"Tề Thiên Đại Thánh, Tôn Ngộ Không!" Triệu Công Minh nhàn nhạt đánh giá tiên thạch, chính là khối tiên thạch này, tương lai sẽ nứt ra một con khỉ không sợ trời, không sợ đất, kiệt ngao bất tuần, dám đánh lên Thông Thiên, tự xưng Tề Thiên Đại Thánh.

Triệu Công Minh tiến lên, đặt tay lên tiên thạch, lập tức có tiếng động nhẹ nhàng truyền theo tiên thạch đến tay Triệu Công Minh.

Đó là khí tức sinh mệnh, một sinh mệnh, đang được thai nghén trong khối tiên thạch này.

Cảm nhận khí tức sinh mệnh trong tiên thạch, Triệu Công Minh thôi toán ra một thời gian đại khái.

Nếu y không đoán sai, nhiều nhất trăm năm nữa, con khỉ đó sẽ xuất thế!

Triệu Công Minh tự nhiên sẽ không đi can thiệp việc Tôn Ngộ Không xuất thế.

Y quay người, đi đến thác nước ẩn giấu Thủy Liêm Động.

Bước đi, tấm màn nước tự động tách ra hai bên, mở ra một con đường cho Triệu Công Minh đi qua.

Bước vào Thủy Liêm Động, vẫn như cũ, biệt hữu động thiên, bên trong có bàn đá ghế đá, còn có nồi niêu bát đĩa làm bằng đá, ngoài ra, còn có một ngai vàng làm bằng đá.

Kết cấu rất đơn giản, bố trí rất đơn giản, cũng không có gì kỳ lạ, cũng không phải như Triệu Công Minh dự đoán, là bút tích của Phật

môn!

Rất có khả năng là những thứ do Nhân Tộc sinh sống ở đây từ rất lâu trước đây tạo ra, sau này, có lẽ vì lý do nào đó, Nhân Tộc di cư, nhưng lại để lại những thứ này ở đây.

Sau một thời gian dài diễn biến, thác nước hình thành, biến thành màn nước, che lấp dấu vết Nhân Tộc để lại này.

Triệu Công Minh ngồi trên ghế đá, bắt đầu suy nghĩ, bây giờ mình đã đến Hoa Quả Sơn trước, nên để lại gì cho Tôn Ngộ Không còn chưa xuất thế thì tốt.

Tây Du đại kiếp, là một bước mấu chốt để Tây Phương đại hưng, cũng là một cơ duyên mà Đạo Tổ ban cho Tây Phương.

Sở dĩ Triệu Công Minh nhất định phải ngăn cản Tây Phương đại hưng, không phải vì có thù oán gì sâu đậm với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, mà là Thiên Đạo đại thế là như vậy.

Nhị Thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đại diện cho Tây Phương, Tây Phương nghèo khó, Đại Thừa Phật Giáo kinh doanh đến hiện tại, đã tiêu hao hết tiềm lực của Tây Phương.

Tây Phương muốn hưng thịnh, nhất định phải đông tiến, mà đông tiến, lại tất yếu ảnh hưởng đến khí vận Huyền Môn Đông Phương, Triệu Công Minh sao lại không ngăn cản?

Trong trận đại kiếp này, không có đúng sai, chỉ có lập trường.

Mà lập trường của Triệu Công Minh là Huyền Môn, định trước phải đứng ở phía đối lập với Tây Phương.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng, bao gồm Đường Tam Tạng, đều là kiếp tử, là những quân cờ quan trọng thúc đẩy đại kiếp, người chấp cờ, chính là Thánh nhân!

Tuy rằng hiện nay Tây Du đại kiếp còn chưa bùng nổ, nhưng Tây Phương, e rằng sớm đã chuẩn bị.

Chỉ đợi đại kiếp bùng nổ, kiếp tử rõ ràng, chính là lúc đại kiếp bùng nổ.

Mà trước đó, với sự cẩn thận của Tây Phương, tất yếu sẽ khảo sát kỹ lưỡng kiếp tử, đảm bảo đại kiếp thúc đẩy sẽ không xảy ra vấn đề.

Mà Triệu Công Minh lại muốn lợi dụng kiếp tử, để tiến hành mưu đồ tiếp theo.

Cho nên việc để lại linh bảo, công pháp lợi hại gì ở Hoa Quả Sơn, căn bản là không cần thiết.

Vạn nhất bị nhị Thánh Tây Phương phát giác ra điều gì đó, ngược lại không hay.

Triệu Công Minh suy nghĩ nửa ngày, từ từ đưa bàn tay ra.

Một đóa lửa đỏ tươi ánh kim, lưu quang rực rỡ hiện ra trong lòng bàn tay, ngọn lửa im lặng thiêu đốt, thiêu cháy hư không, tản mát ra khí cơ chí chính chí thuần.

Đây chính là Tâm Hỏa, một luồng Tâm Hỏa được ngưng luyện sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chương 428

Tâm Hỏa, đại biểu cho bản ngã, một luồng Tâm Hỏa trường tồn, thì bản ngã vĩnh cửu bất diệt, một Đạo Tâm vĩnh hằng, bất kỳ tà ma ngoại đạo nào, cũng không thể xâm nhiễm Hỗn Nguyên Đại La!

Triệu Công Minh suy nghĩ nửa ngày, định đem một luồng Tâm Hỏa mà mình ngưng luyện ra, để lại cho Tôn Ngộ Không.

Căn cơ Phật môn, nằm ở tám trăm bàng môn, quỷ kế đa đoan, giỏi mê hoặc tâm trí, cổ hoặc nhân tâm.

Tôn Ngộ Không tuy là Tiên Thiên sinh linh, nhưng sao có thể địch lại diệu pháp Tây Phương?

Một luồng Tâm Hỏa trường tồn, đủ để Tôn Ngộ Không lúc nào cũng minh ngộ bản ngã, không đến mức bị Phật pháp Tây Phương ảnh hưởng, lạc mất bản ngã.

Triệu Công Minh xua đi dấu ấn của mình trên Tâm Hỏa, Tâm Hỏa lập tức co lại thành một hạt giống vàng óng nhỏ như hạt gạo.

Triệu Công Minh nhẹ nhàng đặt hạt giống lên ghế đá mình đang ngồi, mãn ý gật đầu, thân ảnh lóe lên, cả người lập tức hóa thành vô số bọt nước, tan biến giữa không trung.

Bờ Đông Hải, hư không vốn bình lặng không gợn sóng mạnh mẽ khẽ chấn động.

Rồi không có dấu hiệu báo trước mà vỡ nát, Triệu Công Minh bước ra từ trong đó.

Tôn Ngộ Không, trời sinh thần thánh, mình đã có ý định thu vào tay, mưu đồ cho y.

Vậy thì chi bằng trực tiếp mưu đồ đến cùng, đến một sự sắp đặt

toàn bộ.

Triệu Công Minh nhìn Đông Hải, khóe miệng khẽ nhếch, bước vào trong.

Nơi y đi qua, pháp tắc Đại Đạo sôi trào, rõ ràng không có động tác gì, nhưng nước biển xung quanh, lại không tự chủ được tách ra hai bên, lộ ra một con đường rộng rãi.

Không lâu sau, Triệu Công Minh đã tiến vào sâu trong Đông Hải, phía trên Đông Hải.

Là nơi Hải Tộc sinh sống và sinh sôi nảy nở, sâu trong Đông Hải, chính là đại bản doanh của Long Tộc.

Cách rất xa, đã có thể nhìn thấy Thủy Tinh Cung đèn đuốc sáng trưng, sáng như ban ngày.

Chiếu sáng bóng đêm sâu thẳm, như một viên minh châu, lấp lánh sinh huy, ánh sáng dịu dàng, rải khắp bốn phương.

Xung quanh Thủy Tinh Cung, cây cối sum suê, đủ loại thiên tài địa bảo sinh trưởng, tản mát ra hương thơm phức tạp, có những thứ thậm chí đã tuyệt tích trong Tam Giới.

Ngay cả Triệu Công Minh đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi thầm than Long Tộc tài đại khí thô, nội tình hùng hậu.

Những thiên tài địa bảo bên ngoài này, thực ra không đáng là gì, những thứ trong Long Tộc Tổ Địa, Long Tộc Bảo Khố, đó mới là đỉnh cấp.

Long Hán đại kiếp, vẫn không làm tổn thương căn bản nội tình của Long Tộc.

Nếu không, ngay cả những thiên tài địa bảo bên cạnh Thủy Tinh

Cung này, Long Tộc cũng sẽ không dễ dàng lấy ra.

Triệu Công Minh không hề ẩn giấu khí tức, đi không lâu, liền thấy một đội tuần hải Dạ Xoa đi về phía y.

Người dẫn đầu là một Dạ Xoa lớn hơn lính Dạ Xoa bình thường một chút, có đạo hạnh cấp Thiên Tiên.

"Ngươi là ai, sao dám tự tiện xông vào địa bàn Long Tộc của ta?

Chẳng lẽ không biết sâu trong Đông Hải, là cấm địa của vạn tộc tu sĩ?" Đại Dạ Xoa nghiêm mặt chất vấn, nắm chặt cây cương xoa trong tay, chỉ cần Triệu Công Minh có gì bất thường, liền sẽ ra tay với thế sét đánh.

Vài năm trước, Đông Hải, bất luận trên dưới, mỗi tấc đất đều là địa bàn Long Tộc, vạn tộc Hồng Hoang không được xâm phạm.

Sau Phong Thần đại kiếp, Hồng Hoang hóa thành Tam Giới, dưới sự khuyên bảo của Triệu Công Minh, cũng là để Long Tộc giao hảo với vạn tộc.

Tài nguyên trên mặt biển Đông Hải, có thể tùy ý vạn tộc lấy, Long Tộc, thì ẩn cư trong biển sâu, khai thác bảo tàng biển sâu.

"Ta vô ý mạo phạm Long Tộc, ta và lão Long Vương nhà ngươi là cố nhân, xin hãy dẫn ta đi gặp Long Vương." "Ngươi và tộc trưởng đại nhân nhà ta quen biết?" Đại Dạ Xoa nghi ngờ nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, hiển nhiên là có chút không tin, tộc trưởng đại nhân nhà y là ai?

Đại Thiên Tôn tự mình sắc phong Tứ Hải Long Thần, thống ngự tất cả thủy mạch Địa Tiên Giới, vị cách cực cao, vậy sao lại quen biết tu sĩ danh bất kiến kinh truyện trước mắt này?

Triệu Công Minh thấy Đại Dạ Xoa do dự, cười nói: "Nếu lão Long Vương thật sự bận rộn, ngươi gọi Quy Thừa Tướng đến cũng

được, ta và Quy Thừa Tướng nhà ngươi cũng có giao tình!" Đại Dạ Xoa vẫn còn có chút không tin, y cảm thấy khí tức trên thân Triệu Công Minh không hơn y là bao, sao lại có thể quen biết Long Vương đại nhân, Quy Thừa Tướng?

Đại Dạ Xoa suy nghĩ một chút, kiên định ý nghĩ trong lòng, vung vẩy cây cương xoa trong tay, đang chuẩn bị xua đuổi Triệu Công Minh thì.

Chỉ nghe Triệu Công Minh cười tủm tỉm nói: "Ta là khách quý của Long Vương đại nhân, Quy Thừa Tướng nhà ngươi, ngươi thông báo một tiếng, cũng không có tổn thất gì, nhưng nếu trì hoãn đại sự của Long Vương, hậu quả…" Đại Dạ Xoa trong lòng mạnh mẽ chấn động, y cẩn thận nhìn Triệu Công Minh, cảm thấy lời đó rất có lý.

Y chỉ là tiểu binh một người, cùng lắm chỉ là thông báo một tiếng, cũng không mất một miếng thịt nào.

Ngược lại, nếu thật sự là nhân vật đại nhân vật lai lịch sâu không lường được, e rằng khách vừa đi mình liền phải hóa thành tro bụi.

"Xin mời khách nhân ngồi, dâng trà, ta đi gặp Thừa Tướng đại nhân." Đại Dạ Xoa nói xong, vội vã rời đi.

Đại Dạ Xoa đã ra lệnh, thái độ của đám Dạ Xoa đó lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Trực tiếp tìm một đình nghỉ mát mời Triệu Công Minh ngồi xuống, rồi dâng trà.

Không lâu sau, Đại Dạ Xoa dẫn Quy Thừa Tướng đến, kể từ lần trước Triệu Công Minh gặp Quy Thừa Tướng cũng đã lâu, nhưng hiện tại phong thái của Quy Thừa Tướng không hề suy giảm, lưng vốn còng cũng thẳng lên mấy phần, cả người có mấy phần ý khí phong phát.

“Quy Thừa Tướng, biệt lai vô dạng a, lần trước chia tay, chúng ta đã lâu không gặp rồi.” Triệu Công Minh nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm trà, cười tủm tỉm nói với Quy Thừa Tướng.

Sắc mặt đám Dạ Xoa bên cạnh hơi biến đổi, người này rốt cuộc có lai lịch gì, lại dám kiêu ngạo như vậy, lại dám nói chuyện như vậy với Quy Thừa Tướng.

Quy Thừa Tướng là ai, đó chính là lão thần đã đi theo tộc trưởng đại nhân từ thời Vu Yêu, sớm đã chứng đạo Đại La Đạo Quả, hơn nữa quan hệ vô cùng cứng, có quan hệ rất tốt với một số Thượng Tiên Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo, bình nhật ngay cả với một số Chuẩn Thánh đại năng, cũng giao hảo ngang hàng.

Thân thể Đại Dạ Xoa càng mạnh mẽ chấn động, âm thầm kêu khổ, sớm biết là như vậy, mình lẽ ra nên trực tiếp đuổi thanh niên tu sĩ này đi.

“Thánh… Thánh nhân!” Nhưng Quy Thừa Tướng lại như gặp quỷ, thân thể mạnh mẽ chấn động, đồng tử giãn to hết cỡ, lộ ra vẻ khó tin tràn ngập, rồi chạy nhanh đến trước mặt Triệu Công Minh, lộ ra nụ cười nịnh nọt.

“Tiểu Quy bái kiến Thánh nhân.

Ngài đại giá quang lâm, sao không thông báo trước cho tiểu Quy một tiếng, tiểu Quy cũng tiện chuẩn bị đón tiếp ngài a.” Đám Dạ Xoa lớn nhỏ bên cạnh lập tức ngây người, đây vẫn là Quy Thừa Tướng bình thường nghiêm mặt, không hay cười nói của họ sao?

Khoan đã, Quy Thừa Tướng vừa nói gì?

Thánh nhân!

Thanh niên trước mắt này, là Thánh nhân sao?

Quy Thừa Tướng nhìn đám Dạ Xoa lớn nhỏ đang ngây ngốc,

không đợi Triệu Công Minh nói chuyện, liền mạnh mẽ vung ống tay áo, pháp lực hóa thành khí lãng, mạnh mẽ hất bay đám Dạ Xoa lớn nhỏ ra xa mấy chục mét, quở trách: "Mù hết mắt chó của các ngươi rồi sao, Thánh nhân đại giá quang lâm Đông Hải của ta, là vinh hạnh của Long Tộc ta, các ngươi đã ăn gan hùm mật gấu, lại dám ngăn cản Thánh nhân?" Quy Thừa Tướng dường như đang mắng đám Dạ Xoa lớn nhỏ, nhưng thực chất vẫn là đang bảo vệ bọn chúng.

Triệu Công Minh mỉm cười, phất tay nói: "Quy Thừa Tướng, chớ trách bọn chúng, bọn chúng tận trung chức thủ, củng vệ đại môn Long tộc, ngươi ngược lại nên trọng thưởng cho bọn chúng a." "Thánh nhân nói chí phải!" Quy Thừa Tướng ân cần gật đầu, tiện tay ném cho đám Dạ Xoa lớn nhỏ mười mấy viên Kim Đan, mắng: "Nhận thưởng xong còn không mau cút đi?" "Vâng, vâng." Đám Dạ Xoa lớn nhỏ lúc này mới như tỉnh mộng, vội vàng gật đầu lia lịa, thoắt cái đã biến mất tăm.

Chương 429

Đột nhiên, trong lương đình chỉ còn lại Triệu Công Minh và Quy Thừa Tướng hai người.

Quy Thừa Tướng cung kính nói: "Thánh nhân đại giá quang lâm Đông Hải của ta, có chuyện gì phân phó chăng?

Thật ra không cần làm phiền Thánh nhân tự mình đến, chỉ cần phân phó…" Quy Thừa Tướng còn chưa nói dứt lời đã bị Triệu Công Minh ngắt lời: "Chẳng lẽ nhất định phải như vậy sao?" Triệu Công Minh quả thực có chút bất đắc dĩ, hắn và Quy Thừa Tướng quen biết cũng không phải ngắn.

Năm đó trên Đông Hải, khi tìm kiếm ba tiên đảo Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng đã từng gặp mặt, cũng coi như là cố nhân.

Nhìn dáng vẻ cố nhân ngày trước như vậy, Triệu Công Minh có chút không chấp nhận được.

Quy Thừa Tướng càng là một trái tim chìm xuống đáy cốc, toàn thân tỏa ra hàn khí.

Hắn cũng muốn nói chuyện tử tế với Triệu Công Minh a.

Triệu Công Minh trước đó đánh giá, hài lòng thu lại, rồi sau đó bảo Linh Vận chuẩn bị một gian mật thất.

Linh Vận không dám hỏi nhiều, trực tiếp lấy mật thất của mình ra để Triệu Công Minh sử dụng.

"Thánh nhân nói lời gì vậy." "Long tộc quả nhiên cùng khổ!" Ngọn lửa đỏ rực ánh kim linh động cháy trong không trung, nhiệt độ không cao, nhưng lại ẩn chứa một phen huyền diệu phi thường.

Nơi nó đi qua, các quy tắc tiểu đạo biến hóa khôn lường, cải biến

quy tắc sức mạnh cục bộ.

Quy Thừa Tướng không hỏi gì thêm, trực tiếp dẫn Triệu Công Minh đến Thủy Tinh Cung, gặp được tộc trưởng Linh Vận.

Bảy người liền vội xua tay.

"Không sai, đúng là có chuyện đó." Định Hải Thần Châm, trấn áp một chỗ hải nhãn cực nhỏ của Đông Hải.

Nhổ Định Hải Thần Châm ra, nhất định sẽ gây ra hải nhãn nghịch lưu.

Nhưng đối với Long tộc hiện tại mà nói, giải quyết việc đó dễ như trở bàn tay.

"Linh Vận, bái kiến Thánh nhân!" "Vâng." "Đích xác có một số việc, dẫn ngươi đi gặp lão Long Vương đi." Sau khi tu dưỡng một cả Phong Thần lượng kiếp, Long tộc đã khôi phục không ít, chấp chưởng ức vạn thủy tộc.

Linh Vận và Quy Thừa Tướng hít một hơi khí lạnh, không dám nghi ngờ những món trang phục đó không phải là thứ mà chúng đã giao cho Triệu Công Minh sau này.

Không biết qua bao lâu, trong mật thất, tâm hỏa đỏ rực ánh kim nhanh chóng tan đi, thay vào đó là mấy món áo giáp mới tinh.

Mặc dù vẫn thuộc loại tiên thiên, nhưng bên trên đạo uẩn lượn lờ bức người, vô cùng nồng đậm, thậm chí còn lấn át cả mấy món áo giáp tiên thiên hạ phẩm mà Linh Vận đã lấy ra sau đó.

Quy Thừa Tướng thở ra mấy hơi, sắc mặt đã bình thường hơn nhiều, khẽ hỏi: "Ngài lần này đến Đông Hải, có việc gì chăng?" Ngao Thanh ngầm cảm thán, đối với tu sĩ bình thường mà nói, có được một món tiên thiên áo giáp trong tay đã là cực kỳ không dễ.

Mà trước mắt, bộ phi quái (áo giáp) được tạo thành từ tiên thiên áo giáp hạ phẩm này lại càng quý giá vô cùng, ngay cả Chuẩn Thánh đại năng cũng phải động lòng, quả là thần khí bảo mệnh tất yếu khi đấu pháp.

Quy Thừa Tướng xoay người rời đi.

Triệu Công Minh thầm cười, quả nhiên Long tộc chỉ lấy ra vài món bảo vật không đáng kể để đối phó Tôn Ngộ Không này, những bảo vật trấn áp đáy hòm chân chính đều giấu đi rất kỹ.

Linh Vận không chút do dự, nói với Quy Thừa Tướng: "Mau đi lấy Định Hải Thần Châm này đến, dâng cho Thánh nhân." Triệu Công Minh muốn dùng tâm hỏa, nghịch thiên cải mệnh để nâng cao phẩm chất của mấy món trang phục kia.

Sự biến hóa thực sự quá nhỏ, có thể nói là sự biến hóa nghịch thiên cải mệnh, giống như một ngọn núi sắt sau khi luyện bỏ tạp chất chỉ còn lại tinh hoa của sắt.

Linh Vận nghe vậy, đành sai người đi lấy mấy món phi quái áo giáp kia.

Mặc dù khí tức linh bảo bên trên không bằng bộ sau này, nhưng chỉ xét về vẻ ngoài, thì không biết đã hơn bộ sau bao nhiêu lần.

Không có Triệu Công Minh, Long tộc ta khó có được như ngày nay.

Việc cảm kích Triệu Công Minh tự nhiên là điều hiển nhiên.

Nhưng hắn vừa nghĩ đến, trong Phong Thần đại kiếp, Tru Tiên Kiếm Trận, vị này đã có hành động đồ Thánh, liền toàn thân phát lạnh.

Đó là Thánh nhân a, vậy mà cũng vẫn lạc trong tay vị này, thật sự là một tráng cử cổ kim chưa từng có.

Nhưng Triệu Công Minh liếc mắt nhìn qua, lại không hề hài lòng.

Bộ phi quái kia phẩm giai thì không tệ, nhưng vẻ ngoài quá kém, trông chẳng hề uy vũ chút nào, hoàn toàn không xứng với danh hiệu Tề Thiên Đại Thánh.

"Trong bảo khố của ngươi, đích xác có mấy món phi quái cực kỳ không tệ, vậy ngươi hãy sai người lấy đến đây." "Vâng." Linh Vận lập tức phái người đi lấy.

Tâm hỏa linh động cháy, không ngừng xua đuổi tạp chất trong trang phục.

Mỗi khi một luồng tạp chất bị bức ra, tâm hỏa liền thiêu đốt, biến nó thành tro bụi.

Phẩm chất của trang phục cũng không ngừng được nâng cao trong quá trình đó.

Trong trận Vu Yêu, dưới sự ảnh hưởng của Triệu Công Minh, Long tộc đã dốc toàn lực bảo tồn thực lực, cộng thêm thủ đoạn phi phàm của tộc trưởng Linh Vận.

Triệu Công Minh nói ngắn gọn: "Ta vốn định tự mình luyện chế một thần binh mới cho Tôn Ngộ Không, nhưng nghĩ lại, Định Hải Thần Châm này dù sao cũng từng được Tiểu Vũ Hoàng sử dụng, nhiễm một ít khí tức nhân hoàng, không bằng trọng tân tế luyện một phen, cũng coi như tiện lợi." "Ngươi có, Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, Phượng Sí Tử Kim Quan, Khảm Kim Định Tâm Mạo, Ngẫu Ti Bộ Vân Lý (giày), mấy món bảo vật đó, trong Long Cung chắc đều có chứ?" Trong mật thất, Triệu Công Minh nhìn mấy món áo giáp được bày lộn xộn, lần nữa tế xuất tâm hỏa.

Linh Vận nghĩ nghĩ, đáp.

Triệu Công Minh cũng không nói nhiều, phất tay một cái, linh bảo

khí tức lượn lờ, thần binh, phi quái lưu quang rực rỡ, toàn bộ xuất hiện sau lưng bảy người.

"Tiên thiên áo giáp?" Ngao Thanh thái độ vô cùng cung kính, thành thật đối Ngao Thanh hành một lễ, tràn đầy chân thành, cảm kích.

Triệu Công Minh phất tay, ý bảo Ngao Thanh ngồi xuống, rồi sau đó hỏi: "Ngươi có nghe nói năm xưa khi Tiểu Vũ Hoàng trị thủy hồng thủy, từng để lại một cây Định Hải Thần Châm ở ngoài Đông Hải không?" "Phẩm giai áo giáp có gì đâu, lấy đến đây không được sao?" Linh Vận khó xử nói: "Mấy món áo giáp đó thì đều có, chỉ là đều là tiên thiên áo giáp, hoàn toàn không sánh bằng mấy món kia." "Đã để hai vị chờ lâu rồi." Linh Vận thấy Triệu Công Minh không động lòng, bạo gan nói: "Thánh nhân có hài lòng chăng?" Triệu Công Minh nói: "Hay là ngươi nói đi, hắn đến tìm." Quy Thừa Tướng đi lấy Định Hải Thần Châm, Ngao Thanh lại nói: "Ngươi có nghe nói trong bảo khố Long tộc, bảo vật rất nhiều không?

Không biết ngươi có thể lấy vài món phi quái đến không?" "Không sai." Trước Phong Thần, Hạo Thiên vì muốn ổn định bát giới thủy tộc, tiện thể lôi kéo Ngao Thanh, sắc phong Ngao Thanh làm Bát Giới Long Thần, thống ngự bát giới thủy mạch, địa vị cực kỳ thấp, so với dòng thời gian ban đầu, Long tộc Tứ Hải bị coi là thái phó Thiên Đình, cái gì Long Can Phượng Tủy, đơn giản là sự chênh lệch một trời một vực.

Trong chốc lát, phi quái đã được mang đến, một luồng khí tức linh bảo nồng đậm ập vào mặt, tiên thiên đạo uẩn lưu chuyển.

Chỉ thấy áo giáp, mũ trụ, giày ống... các loại phi quái đầy đủ, phẩm giai vậy mà đều là tiên thiên áo giáp hạ phẩm.

"Thánh nhân xin nói." "Này, này…" "Ngươi cần Định Hải Thần Châm này." Triệu Công Minh thu lại áo giáp, thân hình lóe lên, lại đến

tiểu điện Thủy Tinh Cung.

Ngao Thanh, cùng Quy Thừa Tướng vẫn đang chờ đợi.

Sau khi chấn kinh, trong mắt Ngao Thanh, Quy Thừa Tướng rất nhanh lại dấy lên nghi hoặc, Thánh nhân đến Đông Hải của hắn, rốt cuộc có mục đích gì.

Chẳng lẽ chỉ vì giúp Đông Hải của hắn nâng cấp mấy món hậu thiên linh bảo sao?

Chương 430

Với sự hiểu biết của Ngao Thanh về Triệu Công Minh, mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Sau một lát cân nhắc, Ngao Thanh nói: "Xin hỏi Thánh nhân lần này đến Đông Hải của ta, có chuyện gì phân phó chăng?

Nếu Long tộc của ta có thể làm được, định không từ chối." Triệu Công Minh cũng không phí lời, trực tiếp nói: "Năm xưa chư Thánh đại chiến, phá nát Hồng Hoang, là Đạo Tổ hiện thân, dùng vô thượng đại pháp lực mới ổn định được Tam Giới.

Đồng thời, hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo lập Phật, thành lập Đại Thừa Phật Giáo, Đạo Tổ vì để trả lại nhân quả Tây Phương năm đó, hứa hẹn kiếp nạn kế tiếp, Tây Phương đại hưng.

Chuyện này, Long tộc hẳn phải biết chứ?" Ngao Thanh gật đầu: "Chuyện này, Long tộc biết." "Biết là tốt rồi.

Ta suy tính qua, trong vòng một trăm năm, kiếp nạn mới sẽ giáng lâm Tam Giới!" "Cái gì?" "Nhanh vậy sao?" Sắc mặt Ngao Thanh, Quy Thừa Tướng đột nhiên cứng lại, mắt trợn trừng, một luồng hàn khí không thể kiểm soát từ lòng bàn chân dâng lên đến thiên linh, thậm chí lông tơ trên người cũng dựng đứng cả lên.

Sự khủng bố của lượng kiếp, Ngao Thanh và Quy Thừa Tướng hiểu rõ hơn ai hết.

Lượng kiếp là gì?

Lượng kiếp, nói cho cùng, chính là một cuộc đại thanh tẩy của Thiên Đạo đối với chúng sinh.

Thời Thượng Cổ, Ma Tổ La Hầu cố chấp, khơi mào Long Hán đại

kiếp.

Bề ngoài thì Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc tổn thương thảm trọng, nhưng thực tế, ở những nơi không nhìn thấy được, vạn tộc Hồng Hoang mới là nơi thương vong thảm khốc nhất.

Cuối Vu Yêu, đại chiến Vu Yêu, Thiên Trụ Hồng Hoang, Bất Chu Sơn sụp đổ, cửu thiên chi thủy, địa hỏa thủy phong đổ xuống, lại là vô số sinh linh vẫn lạc.

Đến Phong Thần đại kiếp, thì càng không cần phải nói, chư Thánh đã động chân hỏa, trực tiếp đánh nát cả Hồng Hoang.

Có vài chủng tộc, thậm chí triệt để tiêu vong trong trận đại kiếp này.

Lượng kiếp, thực tế chính là đại danh từ của sự vẫn lạc, tử vong.

Hạ đến phàm nhân, thượng đến Chuẩn Thánh đại tu, đều có thể nhập kiếp, đều có thể vẫn lạc.

Ngay cả Thánh nhân cao cao tại thượng, nếu kiếp khí quấn thân, cũng có nguy hiểm cực lớn.

Chẳng phải năm xưa trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thánh nhân Chuẩn Đề cũng vẫn lạc đó sao?

Lượng kiếp xuất hiện, Ngao Thanh, cùng với Quy Thừa Tướng không hề bất ngờ.

Điều khiến bọn họ thực sự kinh ngạc là tốc độ giáng lâm của lượng kiếp quá nhanh!

Long Hán, Vu Yêu, Phong Thần, ba lần đại kiếp mỗi lần cách nhau thời gian cực kỳ dài.

Nay cách kết thúc Phong Thần đại kiếp mới được bao nhiêu năm, lại muốn bùng phát kiếp nạn mới sao?

Ngao Thanh, Quy Thừa Tướng còn chưa kịp phản ứng, Triệu Công Minh liền nói tiếp: "Ta suy tính qua, lần lượng kiếp này, Long tộc của ngươi cũng sẽ có người nhập kiếp." Nếu nói trước đó nghe Triệu Công Minh nói trong vòng một trăm năm, sẽ có kiếp nạn mới giáng lâm, Ngao Thanh và Quy Thừa Tướng còn có thể miễn cưỡng giữ vững trấn tĩnh.

Nhưng giờ nghe Triệu Công Minh nói Long tộc của hắn cũng phải nhập kiếp, Ngao Thanh không còn giữ được thân mình nữa, đột nhiên khuỵu xuống ghế, sắc mặt tái nhợt.

Long tộc hắn, thật vất vả mới tồn tại được đến nay, bảo tồn một phần thực lực.

Giờ đại kiếp lại nổi lên, chẳng lẽ thật sự là trời muốn diệt Long tộc hắn sao?

Sau một hồi lâu trấn tĩnh, Ngao Thanh mới run rẩy hỏi: "Xin hỏi Thánh nhân, nếu theo quỹ tích của lượng kiếp, kết quả cuối cùng của Long tộc ta sẽ là gì…" Triệu Công Minh liếc nhìn Ngao Thanh nói: "Kiếp này, chính là kiếp Tây Phương đại hưng.

Kết quả của Long tộc, tự nhiên là thành toàn Tây Phương." Sắc mặt Ngao Thanh trắng bệch, đột nhiên đứng dậy, khẩn cầu: "Cúi xin Thánh nhân cứu Long tộc của ta!" Đối với Đại Thừa Phật Giáo, đối với hai Thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Ngao Thanh hiểu rõ hơn ai hết.

Long tộc mà thật sự rơi vào tay bọn họ, thì làm sao còn có kết cục tốt đẹp?

Triệu Công Minh gật đầu: "Mấy năm nay quan hệ giữa Tiệt Giáo và Long tộc, ai cũng thấy rõ.

Long tộc có nạn, Tiệt Giáo tự nhiên phải giúp đỡ." Nghe đến đây, Ngao Thanh, Quy Thừa Tướng đột nhiên ngẩng đầu, trong lòng kích

động.

Mấy năm nay kết giao tốt với Tiệt Giáo quả nhiên không sai.

Triệu Công Minh chỉ vào Định Hải Thần Châm và bộ phi quái vừa mới luyện chế xong của mình, gật đầu nói: "Trong vòng năm trăm năm, sẽ có kiếp tử đến Long Cung Đông Hải.

Đến lúc đó các ngươi hãy tặng bộ phi quái và linh bảo này là được." Ngao Thanh gật đầu, sắc mặt giãn ra một chút, nhưng vẫn còn có điều muốn nói lại thôi.

"Còn muốn nói gì cứ nói đi." Ngao Thanh nói: "Thánh nhân vừa nói, lần đại kiếp này, người của Long tộc ta cũng phải nhập kiếp, vậy thì…" Ngao Thanh hiển nhiên là muốn từ miệng Triệu Công Minh biết được thân phận của người Long tộc nhập kiếp, sau đó chuẩn bị trước.

Đến khi lượng kiếp thực sự giáng lâm, Long tộc cũng có thể an tâm hơn.

Triệu Công Minh lắc đầu nói: "Ta cũng chỉ suy tính ra khi lượng kiếp giáng lâm, Long tộc ngươi sẽ có người nhập kiếp.

Nhưng thiên cơ che mờ, lượng kiếp còn chưa giáng lâm, kiếp tử cụ thể là ai, ngay cả ta cũng không rõ." Theo dòng lịch sử ban đầu, trong Tây Du đại kiếp, Tiểu Bạch Long, tức Tam Thái Tử Ngao Nhuận của Tây Hải Long Vương là kiếp tử.

Nhưng hiện tại, so với dòng thời gian lịch sử ban đầu, mặc dù đại thể vẫn như vậy, nhưng ở những chi tiết cụ thể, đã sớm là khác biệt một trời một vực.

Ví dụ như Long tộc hiện nay, vẫn là một khối sắt thép, không hề bị Thiên Đình phân hóa thành Đông, Tây, Nam, Bắc, Tứ Hải Long Vương, mà vẫn là tộc trưởng Long tộc Đông Hải, thống ngự ức vạn

thủy tộc sinh linh Tam Giới.

Long tộc đã không bị Thiên Đình phân hóa, vậy làm gì có Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận.

Đã không có Ngao Nhuận, vậy kiếp tử Tiểu Bạch Long trong dòng thời gian lịch sử ban đầu, tự nhiên cũng sẽ phát sinh thay đổi tương ứng.

Triệu Công Minh thấy Ngao Thanh lòng không yên, bèn an ủi: "Tộc trưởng cũng không cần quá lo lắng.

Lần Tây Hành đại kiếp này, không chỉ liên quan đến Long tộc, ngay cả đạo thống Huyền Môn của ta cũng đều nhập kiếp.

Chỉ cần Long tộc làm theo kế hoạch, không những không có nguy hiểm gì, ngược lại còn có thể thừa thế thu hoạch một khoản khí vận lớn!" "Vâng, Long tộc của ta, đa tạ ân điểm hóa của Thánh nhân!" Ngao Thanh hướng Triệu Công Minh, trịnh trọng gật đầu.

Sau khi rời khỏi Long tộc, Triệu Công Minh bấm đốt tay tính toán, cách thời điểm Tôn Ngộ Không xuất thế còn khoảng vài chục năm, bèn trực tiếp quay về Nga Mi Sơn, La Phù Động chờ đợi.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, hai Thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng đang chờ đợi.

Với giác quan thứ sáu nhạy bén của Thánh nhân, bọn họ cũng mơ hồ cảm ứng được, cách thời điểm đại kiếp Tây Phương hưng thịnh giáng lâm không còn xa nữa.

Mười năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Ngày này, Tam Thập Tam Thiên đột nhiên vang lên tiếng chuông Huyền Hoàng đạo vang vọng, du dương, rải khắp Tam Giới, lọt vào tai ức vạn sinh linh Tam Giới.

Đạo âm vừa dứt, mỗi tấc góc nhỏ của Tam Giới đột nhiên dấy lên từng sợi từng sợi kiếp khí.

Khí tức lượng kiếp lan tràn, ức vạn sinh linh Tam Giới kinh hãi tột độ.

Chương 431

"Đây là… Khí tức lượng kiếp?

Cách lần đại kiếp trước mới có bao nhiêu thời gian, Tam Giới, vậy mà lại có kiếp nạn mới giáng lâm?" Một đại năng cổ lão đang bế quan đột nhiên mở choàng hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ khó tin, "Điều này tuyệt đối không thể nào a!" Những đại năng cổ lão này, có người thậm chí là tu sĩ tồn tại từ thời kỳ Long Hán đại kiếp, trải qua mấy lần đại kiếp, cho đến tận bây giờ.

Đối với lượng kiếp, bọn họ rất rõ ràng.

Nói cho cùng, đó là một cuộc đại thanh tẩy của thiên địa đối với chúng sinh.

Thời gian cách giữa các lượng kiếp dài, mới bùng phát một vòng lượng kiếp mới.

Loại như thế này, trong thời gian cực ngắn bùng phát hai vòng lượng kiếp, kết quả, xu thế, ngay cả bọn họ cũng không thể dự đoán được.

Sâu trong Đông Hải, trong Thủy Tinh Cung xa hoa tôn quý, Ngao Thanh đột nhiên đứng dậy, sắc mặt kịch biến: "Thánh nhân nói quả nhiên không sai, lượng kiếp vậy mà giáng lâm nhanh đến thế." Tam Thập Tam Thiên, các đạo tràng chư Thánh, Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, U Minh Giới, trong Sâm La Điện, chư Thánh, Hạo Thiên, cùng với đại ngôn nhân Địa Phủ Văn Đạo Nhân, tất cả đều đồng loạt khởi hành hướng Tử Tiêu Cung.

Địa hỏa thủy phong từng cản bước mọi người, giờ đã không còn ngăn cản được bước chân của họ nữa.

Không bao lâu sau, mọi người đã hội tụ trước đại môn Tử Tiêu Cung.

Thái Thanh là đại sư huynh Huyền Môn đời thứ hai, lúc này mọi người tự nhiên đều đổ dồn ánh mắt về phía Thái Thanh.

Thái Thanh khẽ gật đầu, tiến lên, gõ cửa đại môn Tử Tiêu Cung.

Chẳng mấy chốc, đại môn mở ra, lộ ra không gian hỗn độn mờ mịt.

Mọi người không chút do dự, trực tiếp bước vào trong.

Trong Tử Tiêu Cung, hỗn độn mông muội, Đạo Tổ ngồi trên bồ đoàn, tĩnh lặng phủ xem chư Thánh.

"Chúng đệ tử bái kiến Lão sư (Đạo Tổ)" Chúng đại năng, dưới sự dẫn dắt của Thái Thanh Thánh nhân, đồng loạt hành lễ với Hồng Quân.

Sau khi hành lễ, hai Thánh Tây Phương đã không kịp chờ đợi hỏi: "Lão sư, kiếp khí nổi lên, lan tràn đến Tam Giới, có phải là thời điểm Tây Phương của ta đại hưng đã đến rồi chăng?" Đạo Tổ còn chưa hồi đáp hai người, chư Thánh, bao gồm Hạo Thiên, Triệu Công Minh đã ném ánh mắt khinh bỉ về phía hai Thánh Tây Phương.

Đã chính đại quang minh phản bội Huyền Môn, lập Đại Thừa Phật Giáo, còn xưng hô cái gì lão sư a, thật sự là không biết liêm sỉ!

Hai Thánh Tây Phương lại hồn nhiên không để ý, mắt chằm chằm nhìn Hồng Quân trên bồ đoàn.

Hồng Quân gật đầu nói: "Lần đại kiếp này, chính là lượng kiếp Tây Phương hưng thịnh.

Ta gọi các ngươi đến đây, cũng chính là vì lần đại kiếp này." Mọi người lại lần nữa chắp tay: "Cúi xin Lão sư (Đạo Tổ) chỉ rõ." Sắc

mặt Hồng Quân nghiêm túc hơn một chút: “Lần đại kiếp này, tổng cộng có năm vị kiếp tử.

Vị thứ nhất, ở Địa Tiên Giới, trên một ngọn núi lớn trong biển gần Ngao Lai Quốc, Đông Thắng Thần Châu.

Vị thứ hai, thì ở trong đệ tử Nhân Giáo của các ngươi.

Vị thứ ba, thì ở trong Thiên Đình.

Còn vị thứ tư, thì ở trong Đại Thừa Phật Giáo của các ngươi.

Vị thứ năm, thì ở trong Long tộc.” Hồng Quân nói một hơi xong, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Nếu tính như vậy, thì điều này đâu có khác gì Phong Thần đại kiếp trước đó.

Phàm là Huyền Môn, Phật Môn, hầu như toàn bộ đều nhập kiếp.

Trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lộ ra vẻ vui mừng.

Tốt a, tốt a, người của Huyền Môn toàn bộ nhập kiếp, tương lai đều sẽ trở thành hòn đá lót đường cho sự hưng thịnh của Tây Phương bọn họ.

Hồng Quân lại nói: “Lần đại kiếp này, muốn công đức viên mãn, thì cần phải trải qua chín chín tám mươi mốt nạn.

Tám mươi mốt nạn thành công, Phật Môn đại hưng, ngay trước mắt.” “A?

Tám mươi mốt nạn?” Hai Thánh Tây Phương trước đó còn hưng phấn tột độ, sắc mặt bỗng chốc sụ xuống.

Tám mươi mốt nạn.

Vậy Tây Phương đại hưng của bọn họ, chẳng phải như trăng trong nước, hoa trong gương sao?

“Ta trước kia đã nói, lần đại kiếp này, thuần túy là để trả lại nhân quả trận chiến Tu Di Sơn năm đó, khi tu sĩ Đông Phương đánh nát tổ mạch Tây Phương.

Vì vậy chín chín tám mươi mốt nạn, sẽ không quá gian nan.

Chỉ cần Tây Phương các ngươi nỗ lực một chút, vượt qua cũng không khó.” Hồng Quân nhìn hai Thánh Tây Phương một cái đầy thâm ý.

Hai Thánh Tây Phương trong lòng nhảy nhót, ý của Lão sư là, cái gọi là chín chín tám mươi mốt nạn, chỉ là đi qua loa sao?

Sau khi nói toàn bộ về Tây Hành đại kiếp cho chư Thánh, Hồng Quân liền lóe thân, biến mất không thấy.

Khung sườn đại khái ngài đã đưa ra, những chi tiết nhỏ nhặt tiếp theo, thì để chư Thánh tự mình thương nghị vậy!

Trong Tử Tiêu Cung, mọi người ngồi trên bồ đoàn, bắt đầu thương nghị.

Tây Hành, Tây Hành, là đi từ đông sang tây.

Tự nhiên cái gọi là chín chín tám mươi mốt nạn kia, tự nhiên phần lớn là do Đông Phương bố trí.

Còn về Tây Phương, chỉ có tư cách bố trí một số ít kiếp nạn.

Chuẩn Đề sắc mặt sầu khổ, dẫn đầu nói: “Thái Thanh sư huynh, Tây Phương của ta từ xưa đến nay vốn vô cùng nghèo khó.

Năm xưa khi Thông Thiên sư huynh bố trí Tru Tiên Kiếm Trận ở Đồng Quan…” Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lại lôi chuyện năm xưa Thông Thiên Giáo Chủ bày Tru Tiên Kiếm Trận ra nói.

Năm đó Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhận lời ra tay, do đó Đông Phương đã mắc nợ Tây Phương một nhân quả cực lớn.

Lúc này Chuẩn Đề đem chuyện này ra nói, mục đích không cần nói cũng rõ.

Thái Thanh nghe xong, chỉ khẽ gật đầu: "Chuyện này ta đã rõ." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mừng rỡ, vội nhìn sang Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy khẽ hừ một tiếng, cũng đại biểu đồng ý yêu cầu của hai người Tây Phương.

Mọi người lại thương nghị trong Tử Tiêu Cung một trận, khung sườn đại thể đã định, những chi tiết nhỏ nhặt cũng đã thương nghị xong xuôi.

Thế là mọi người lần lượt rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Chương 432

Thông Thiên Giáo Chủ và Triệu Công Minh đến ngoài đại môn Tử Tiêu Cung, đang chuẩn bị quay về Tam Giới thì bên tai truyền đến một âm thanh quen thuộc: "Đạo hữu xin dừng bước." Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh quay người lại, chỉ thấy Chuẩn Đề đang mỉm cười nhìn bọn họ.

"Thông Thiên sư huynh…" Chuẩn Đề vội tiến lên, thân thiết gọi.

Thông Thiên Giáo Chủ dứt khoát phất phất tay, không chút nể mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn: "Ta là đệ tử Huyền Môn, hai ngươi là người Phật Môn, không liên quan gì đến nhau, ta đâu phải sư huynh của ngươi." Ngay cả với độ dày mặt của Chuẩn Đề, bị Thông Thiên Giáo Chủ vạch trần ngay trước mặt, cũng không khỏi có chút xấu hổ.

Tiếp Dẫn niệm một câu Phật hiệu, vô cùng thành khẩn nói: "Thông Thiên sư huynh, Công Minh sư điệt, lần lượng kiếp này, đối với Tây Phương của ta vô cùng quan trọng, hy vọng hai vị…" Nhìn Tiếp Dẫn bán thảm, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi cười: "Tây Phương của ngươi thê thảm, liên quan gì đến Tiệt Giáo của ta?" Thần sắc Tiếp Dẫn ngưng lại, dường như đã hạ quyết tâm gì đó, trịnh trọng nói: "Sư huynh cần gì, nếu Tây Phương của ta có thể lấy ra, định nghĩa không từ chối, chỉ cần sư huynh nương tay…" Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt lắc đầu: "Tiệt Giáo của ta gia đại nghiệp đại, không cần gì cả.

Vả lại, lần đại kiếp này, là Đạo Tổ tự mình mưu tính cho Tây Phương các ngươi.

Nếu đáng Tây Phương các ngươi đại hưng, tự nhiên sẽ đại hưng.

Nếu không đáng Tây Phương các ngươi đại hưng, cầu ta cũng vô dụng." Nói xong, Thông Thiên nhìn Triệu Công Minh: "Công Minh, đi

thôi.” Triệu Công Minh tự nhiên gật đầu xưng vâng, trong chớp mắt, hai người đã biến mất trong hỗn độn.

Ngoài đại môn Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề vẻ mặt than thở: “Sư huynh, mặc dù thiên cơ hiển thị, hợp lẽ Tây Phương của ta đại hưng, nhưng vạn nhất Tiệt Giáo từ trong đó gây khó dễ, vậy thì…” Sau Phong Thần, hoàn toàn xác định thân phận đạo thống đệ nhất của Tiệt Giáo.

Nếu Tiệt Giáo thật sự gây khó dễ, vậy thì sẽ rất không ổn.

Tiếp Dẫn than thở: “Vậy còn làm được gì nữa, tự nhiên là binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn…” Hai sư huynh đệ đều không nói gì nữa, đột nhiên một mảnh tĩnh mịch.

Rất lâu sau, Tiếp Dẫn mới nói: “Hiện tại lượng kiếp còn chưa nổi lên, bây giờ nói những điều này còn quá sớm.

Trước tiên hãy quay về đạo tràng của chúng ta, rồi tính kế tiếp đi.” “Vâng, sư huynh.” Sau khi về lại Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, Tiếp Dẫn nói: “Hiện tại Đạo Tổ đã nói về năm vị kiếp tử của Tây Hành đại kiếp, lần lượt nằm ở Hoa Quả Sơn Đông Thắng Thần Châu, Thiên Đình, Long tộc, Nhân Giáo, và Tây Phương của ta.

Bốn vị kiếp tử còn lại chưa xác định, ngươi hãy tự mình đi Hoa Quả Sơn một chuyến đi.

Kiếp tử của đại kiếp, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.” Chuẩn Đề nghiêm túc gật đầu: “Vâng, sư huynh.” Chuẩn Đề toàn thân hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bay về Địa Tiên Giới, Đông Thắng Thần Châu, Ngao Lai Quốc.

Trong chớp mắt, đã không còn thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong Đại Xích Thiên, Đâu Suất Cung, Thái Thanh Thánh nhân và đương đại giáo chủ Nhân

Giáo, Huyền Đô Đại Pháp Sư đều có mặt.

Thái Thanh nói: "Trong Tử Tiêu Cung nghị sự, kiếp nạn mới sắp giáng lâm Tam Giới.

Thiên Đạo hiển thị, Tây Phương đại hưng, tổng cộng sẽ có năm vị kiếp tử.

Đạo Tổ nói, trong đó có một vị, sẽ xuất hiện trong hàng đệ tử Nhân Giáo của ta." Huyền Đô Đại Pháp Sư có chút không hiểu: "Lão sư, Tây Phương muốn hưng thịnh, tất định sẽ ảnh hưởng đến khí vận Huyền Môn Đông Phương của ta.

Cho dù lượng kiếp hiển thị Tây Phương muốn đại hưng, Nhân Giáo của ta không ra tay ngăn cản là được rồi, vì sao còn phải giúp đỡ…" "Tự nhiên là để trả lại nhân quả của Phong Thần đại kiếp năm đó, khi mời hai Thánh Tây Phương cùng đối phó Thông Thiên sư thúc của ngươi.

Lần đại kiếp này, là do Đạo Tổ thúc đẩy, Thiên Đạo diễn hóa, mục đích là để chấn hưng Tây Phương.

Nhân Giáo của ta một khi nhập kiếp, nếu Tây Phương hoàn thành đại hưng, thì khí vận Huyền Môn của chúng ta, tự nhiên sẽ giảm bớt." Ý của Thái Thanh đã rất rõ ràng, là để Huyền Đô Đại Pháp Sư từ trong số đệ tử Nhân Giáo, tùy tiện chọn một người ra ứng kiếp.

Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm ngâm một lát nói: "Vậy thì cứ tùy tiện chọn một người ra ứng kiếp đi…" Sau khi Thái Thanh và Huyền Đô Đại Pháp Sư thương nghị, rất nhanh đã có người được chọn, đó là đệ tử đời thứ ba của Nhân Giáo, Chu Cương Liệp, tu vi Kim Tiên đỉnh phong, hiện đang nhậm chức ở Thiên Đình, giữ chức Đại Nguyên Soái mười vạn thủy quân Thiên Hà.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo

Thiên triệu tập Thái Bạch Kim Tinh cùng một loạt thân tín nghị sự sau đó, cũng chọn một người, hộ pháp Lăng Tiêu Bảo Điện, Quyển Liêm Thiên Tướng, cũng là tu vi Kim Tiên đỉnh phong.

Trong Long tộc, kiếp khí lan tràn, Ngao Thanh tùy ý chọn một tiểu hắc long trong số rất nhiều long tử long tôn, sau khi xác định kiếp tử, liền bắt đầu tĩnh quan kỳ biến.

Nguồn dựa của Long tộc, vĩnh viễn là Tiệt Giáo.

Lần đại kiếp này, tự nhiên cũng phải theo sát bước chân Tiệt Giáo.

Bất kể Tây Phương có hưng thịnh hay không, Ngao Thanh thân là tộc trưởng Long tộc, mục đích duy nhất, chính là bảo toàn Long tộc.

Đông Thắng Thần Châu, trên Hoa Quả Sơn không xa Ngao Lai Quốc, một đạo kim sắc hào quang lóe qua, rồi sau đó rơi xuống bên cạnh tảng tiên thạch cửu khiếu bát khổng kia.

"Tư chất thật mạnh!" Chuẩn Đề đi mấy vòng quanh tiên thạch, mừng rỡ quá đỗi.

Tảng tiên thạch này, hấp thu linh khí thiên địa, nuốt thổ tinh hoa nhật nguyệt, cộng thêm Hoa Quả Sơn, chính là tổ mạch của Thập Châu, long mạch của Tam Đảo, khí tức tổ mạch Đông Phương ngày đêm rót vào, khiến sinh linh trong tiên thạch, trời sinh đã có tư chất cực kỳ cường đại.

Chuẩn Đề ước tính, cho dù không thể sánh bằng những sinh linh tiên thiên đỉnh cấp kia, nhưng cũng không kém là bao.

Tư chất như vậy, ngay cả đặt ở Tây Phương, cũng có thể nằm trong top ba.

"Đứa trẻ này sắp ra đời, lại càng là kiếp tử của lần đại kiếp này, tương lai đối với sự đại hưng của Tây Phương ta, cực kỳ quan trọng…" Chuẩn Đề hai mắt lóe lên ánh sáng vui mừng.

Đột nhiên, hắn đưa tay ra, trong lòng bàn tay, một hạt Bồ Đề vàng óng tĩnh lặng nằm đó.

Trên hạt Bồ Đề, hào quang lấp lánh từng trận.

Thoạt nhìn, bình thường vô kỳ, nhưng nhìn lâu, tâm thần của cả người dường như đều bị nó kéo ra, muốn chìm đắm vào trong đó.

Chuẩn Đề uốn cong ngón tay búng một cái, hạt Bồ Đề vàng óng theo lỗ hổng trên tiên thạch bay vào bên trong.

Chỉ trong một hơi thở, hạt Bồ Đề liền hòa hợp làm một với tiên thạch.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Chuẩn Đề tâm tình đại hảo, dọc theo bốn phía Hoa Quả Sơn dạo chơi khắp nơi.

Dạo một vòng, xác định không có vấn đề gì, Chuẩn Đề lúc này mới quay về Cực Lạc Thế Giới.

Cực Lạc Thế Giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Tiếp Dẫn hỏi: "Trứng tiên đó, có gì dị thường không?" Chuẩn Đề đáp: "Bẩm sư huynh, đệ đã tự mình kiểm tra qua, tiên thạch không có gì dị thường.

Đệ đã đưa một hạt Bồ Đề tử vào bên trong tiên thạch đó.

Phật pháp Đại Thừa Phật Giáo của chúng ta tinh diệu, ngày qua ngày, năm qua năm, trứng tiên đó, tự nhiên sẽ có Phật căn thâm sâu…" Tiếp Dẫn gật đầu: "Vậy thì tốt rồi.

Trứng tiên sắp sửa xuất thế.

Ngươi cũng đi chuẩn bị đi." Thần thai tiên thiên dù lợi hại đến đâu, sau khi ra đời cũng cần danh sư giáo đạo.

Để đảm bảo an toàn, việc này tự nhiên phải rơi vào Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề lắc mình biến hóa, một đạo quang mang màu trắng sữa từ trong cơ thể hắn bay ra, rơi xuống đất, biến thành một lão đạo râu

tóc bạc phơ, thân mặc đạo bào, mày từ mắt thiện, trong tay còn cầm một cây phất trần.

Nhìn từ xa, tiên phong đạo cốt, thật như lão tiên đắc đạo, chính là thiện thi của Chuẩn Đề.

"Ta tên Tu Bồ Đề!" Lão đạo hướng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chắp tay hành lễ: "Tu Bồ Đề, bái kiến bản tôn, bái kiến sư huynh." Chuẩn Đề phất tay nói: "Ngươi tự mình hạ giới đi khai tịch đạo tràng.

Đợi khi vị kiếp tử ở Hoa Quả Sơn xuất thế, ta tự sẽ thông tri cho ngươi." "Vâng." Tu Bồ Đề gật đầu, bay ra Cực Lạc Thế Giới, hóa thành một đạo lưu quang, bay vào Địa Tiên Giới.

Sau khi bay đến Địa Tiên Giới, Tu Bồ Đề trực tiếp đến địa bàn của Đại Thừa Phật Giáo, Tây Ngưu Hạ Châu, tìm một chỗ tiên sơn phúc địa làm đạo tràng, cười nói: "Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động." Lời hắn vừa dứt, một tấm bia đá cổ phác huyền diệu liền dựng lên trước đạo tràng.

Chương 433

Tu Bồ Đề bước vào đạo tràng, bắt đầu bế quan tiềm tu.

Trong Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh đang tu hành đột nhiên mở choàng hai mắt, trên mặt lóe lên một nụ cười đầy ác thú vị, gọi Lục Nhĩ đến.

"Lục Nhĩ bái kiến Lão sư." Lục Nhĩ vẫn giữ nguyên dáng vẻ cũ, chỉ là thay một thân đạo bào.

Vốn dĩ, khỉ mà mặc đạo bào, trông sẽ rất buồn cười, nhưng trên người Lục Nhĩ lại không như vậy.

Nhìn thoáng qua, vậy mà lại có một vẻ vận vị thiên nhân hợp nhất, đại đạo tự nhiên.

Hiện nay Lục Nhĩ, dưới sự chỉ điểm của Triệu Công Minh, một thân đạo hạnh đã sớm thăng lên Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, cách chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, cũng chỉ còn một bước, chỉ thiếu một cái khế cơ.

"Đông Thắng Thần Châu, không xa Ngao Lai Quốc có một ngọn núi tên là Khảm Nguyên Sơn.

Trên Khảm Nguyên Sơn đó, có một con đại yêu, tên là Hỗn Thế Ma Vương.

Ngươi hãy đi thu nó làm đồ đệ.

Đợi sau khi kiếp tử ở Hoa Quả Sơn xuất thế, ngươi hãy đi theo bên cạnh kiếp tử đó." "Hỗn Thế Ma Vương, danh hiệu cũng không nhỏ, đệ biết." Lục Nhĩ trong lòng dấy lên một chút cảnh giác.

Có thể xưng là Hỗn Thế Ma Vương, tu vi khẳng định không tệ.

Mình phải cẩn thận một chút, Lão sư khó khăn lắm mới giao phó chuyện này, tuyệt đối không thể làm hỏng.

Sau khi rời khỏi La Phù Động, Lục Nhĩ trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay về Đông Thắng Thần Châu, Ngao Lai Quốc.

Đông Thắng Thần Châu, cách Hoa Quả Sơn không xa có một tiên sơn, tiên sơn đó tên là Khảm Nguyên Sơn.

Mặc dù không bằng Hoa Quả Sơn là tổ mạch của Thập Châu, long mạch của Tam Đảo, nhưng cũng là nơi linh khí sung mãn.

Trên Khảm Nguyên Sơn, có một động, trong động có một đại yêu, tên là Hỗn Thế Ma Vương.

Hỗn Thế Ma Vương, chính là một con gấu trắng đắc đạo trong Khảm Nguyên Sơn, tu hành mấy ngàn năm.

Hiện nay đã có tu vi Địa Tiên đỉnh phong.

Ở nơi Khảm Nguyên Sơn không lớn này, đã là tồn tại xưng vương xưng bá, dưới trướng có mấy trăm con tiểu yêu, vô cùng uy phong.

Ngày này, ánh dương sáng rực, trong Khảm Nguyên Sơn, bước ra một con đại yêu.

Đầu đội ô kim khôi, ánh sáng chói chang; thân khoác bào lụa, đón gió tung bay.

Dưới mặc giáp sắt đen, bó chặt da; chân đạp giày hoa điệp, hùng dũng như thượng tướng.

Eo rộng mười vòng, thân cao ba trượng, tay cầm một thanh đại đao, uy phong lẫm liệt.

Bên cạnh còn vây quanh mấy chục, trăm con tiểu yêu cầm khảm đao, trường thương.

Hỗn Thế Ma Vương vốn dĩ nên có tâm trạng đại hảo, lúc này lại

mặt ủ mày chau.

Tinh Tế Quỷ, Linh Lỵ Trùng bên cạnh thấy vậy, vội tiến lên lấy lòng nói: "Hôm nay trời quang mây tạnh, thu cao khí sảng, Đại Vương hà cớ gì ưu sầu phiền não?

Chi bằng nói ra cho bọn tiểu nhân nghe, cũng để bọn tiểu nhân giúp Đại Vương giải ưu giải nạn." Vai Hỗn Thế Ma Vương run lên, thanh đại đao hàn quang lấp lánh đã được Hỗn Thế Ma Vương nắm chặt trong tay, dùng sức cắm xuống đất, nghiêng người dựa vào, than thở.

"Các hài nhi, các ngươi có điều không biết a.

Mấy ngày nay, gần Đông Hải, có một con đại yêu phi phàm đến.

Nghe nói là hươu đắc đạo, tu vi sâu không lường được.

Mấy ngày trước nó đã hạ lệnh, bảo chúng ta những yêu vương trên các ngọn núi gần đây án thời cống nạp.

Hôm nay, đúng lúc là ngày cống nạp.

Nhưng Khảm Nguyên Sơn của chúng ta, tuy có chút linh khí, nhưng chỉ đủ cho chúng ta sử dụng đã là miễn cưỡng rồi, còn đâu đồ vật để cống nạp nữa." Tinh Tế Quỷ, Linh Lỵ Trùng nhíu mày, thăm dò hỏi: "Xin hỏi Đại Vương đã từng thấy con Hươu Yêu Vương kia ra tay chưa?" Hỗn Thế Ma Vương than thở: "Điều đó thì chưa.

Chỉ là hôm qua mới nghe nói, Ngân Nguyệt Yêu Vương của Bạch Thủy Sơn kế bên nhất thời khí thịnh, đi tìm con Hươu Yêu Vương đó tính sổ.

Chỉ nửa ngày sau, thi thể của Ngân Nguyệt Yêu Vương đã bị đưa về." "Tê, con Hươu Yêu Vương đó lợi hại vậy sao?" "Ngân Nguyệt Đại Vương vậy mà là yêu vương có thể giao đấu với Đại Vương ba trăm hiệp không bại, vậy mà lại dễ dàng chết trong tay con Hươu Yêu

Vương đó sao?" Đám tiểu yêu kia đâu từng thấy qua cảnh tượng gì, nhất thời bị lời nói của Hỗn Thế Ma Vương làm cho sợ run, sắc mặt tái nhợt.

Tinh Tế Quỷ, Linh Lỵ Trùng càng là sợ đến rùng mình, không dám nói gì nữa.

Theo lời Đại Vương nói, con Hươu Yêu Vương đó quả thực vô cùng lợi hại.

Ngay cả Địa Tiên đại năng như Đại Vương còn không phải đối thủ, càng đừng nói đến bọn tiểu yêu chưa thành tiên như bọn chúng.

"Vậy Đại Vương, con Hươu Yêu Vương này lợi hại vậy, vậy Khảm Nguyên Sơn này, còn có chỗ dung thân cho chúng ta sao?" Một con thỏ yêu run rẩy, toàn thân phát run hỏi, trên mặt viết đầy sự sợ hãi!

Hỗn Thế Ma Vương than thở: "Nếu chỉ có bản vương một mình, thì bản vương đại khả có thể bỏ đi là xong.

Nhưng bản vương còn có các ngươi a.

Bản vương nếu đi, các ngươi khẳng định sẽ bị con Hươu Yêu Vương kia bắt lại trút giận.

Chính là vì các ngươi, bản vương cũng tuyệt không thể đi!" "Đại Vương." Đám tiểu yêu nhất thời rưng rưng nước mắt, cảm động nhìn Hỗn Thế Ma Vương.

Tinh Tế Quỷ, Linh Lỵ Trùng hai mắt sáng lên: "Vậy Đại Vương chẳng lẽ đã có cách ứng phó rồi sao?" Hỗn Thế Ma Vương gật đầu, nghĩa bất dung từ nói: "Bản vương dù sao cũng tu hành nhiều năm như vậy, tích trữ vẫn còn một ít.

Hôm nay cứ tạm thời lấy ra ứng phó qua loa.

Đợi ngày sau, chúng ta lại nghĩ cách là được.” Hỗn Thế Ma Vương nói xong, đám tiểu yêu vây quanh hắn, đều cảm động rưng rưng nước mắt.

Đây chính là Đại Vương của bọn họ a, vào thời khắc then chốt, vậy mà lại cam lòng lấy ra tích trữ của mình để tranh thủ thời gian cho bọn họ.

“Có ý tứ, Hỗn Thế Ma Vương khéo léo thật, quả thực có chút thú vị!” Trong không gian tầng giáp, Lục Nhĩ nghiêng người dựa vào tùy tâm thiết can binh, thú vị nhìn Hỗn Thế Ma Vương biểu diễn.

Không sai, chính là biểu diễn.

Với tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong của Lục Nhĩ, đôi mắt đã nhìn xuyên thấu hư vọng thế gian, đã đứng trên đỉnh phong Tam Giới.

Ngoại trừ mấy vị Thánh nhân kia ra, hầu như không có gì có thể qua mắt được hắn.

Lời của Hỗn Thế Ma Vương, mười phần có tám phần là thật, hai phần là giả.

Chương 434

Hươu Yêu Vương bá đạo là thật, nhưng cũng không phải kẻ tham lam vô độ.

Việc bắt các yêu vương xung quanh cống nạp, cũng chỉ định một số lượng không nhiều không ít, để cung cấp cho việc tu hành của mình.

Việc đó, cũng không khó khăn như Hỗn Thế Ma Vương đã nói.

Còn về cái chết của Ngân Nguyệt Yêu Vương, là do con sói kia trương dương bá đạo, bay đi khiêu khích, mới bị con Hươu Yêu Vương kia chém giết.

Nói trắng ra, Hỗn Thế Ma Vương sở dĩ nói mình khó khăn như vậy, chính là để thu phục lòng người.

Chỉ từ điểm này, liền có thể thấy Hỗn Thế Ma Vương khéo léo tinh minh.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lục Nhĩ khẽ nhếch lên, thân hình lóe lên, đột nhiên xuất hiện trước mặt đoàn người Hỗn Thế Ma Vương.

Hỗn Thế Ma Vương đang dẫn một đám tiểu đệ đến đạo tràng của Hươu Yêu Vương, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng kinh hô của Tinh Tế Quỷ, Linh Lỵ Trùng: "Ai đó, dám cản đường trước mặt Đại Vương nhà ta, không muốn cái mạng này nữa sao?" Tinh Tế Quỷ, Linh Lỵ Trùng nghĩa phẫn điền ưng, trợn mắt nhìn Lục Nhĩ.

Những tiểu yêu còn lại cũng đều biến sắc, nắm chặt binh khí trong tay, âm thầm nhắm vào Lục Nhĩ.

Chỉ cần một thời cơ không tốt, liền muốn xông lên một cách điên cuồng, xé Lục Nhĩ thành từng mảnh.

Hỗn Thế Ma Vương cũng vẻ mặt nghi ngờ quay người lại, sau khi đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện trong đầu mình hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Lục Nhĩ mỉm cười nhìn Hỗn Thế Ma Vương, nói: "Ngươi chính là Hỗn Thế Ma Vương danh chấn Khảm Nguyên Sơn sao?" Hỗn Thế Ma Vương nghe thấy lời cung kính đó, âm thầm ngẩng đầu, dùng sức cắm đại đao xuống đất, kiêu ngạo nói: "Ta chính là Hỗn Thế Ma Vương.

Ngươi là yêu vương từ đâu đến, đến Khảm Nguyên Sơn của ta làm gì?" "Ta đến làm gì ư?

Ta là đến thu ngươi làm đồ đệ." "Cái gì?" Hỗn Thế Ma Vương suýt nữa nghe nhầm.

Thu hắn làm đồ đệ?

Chỉ là con khỉ bình thường vô kỳ trước mắt này sao?

Hỗn Thế Ma Vương không khỏi cười: "Ngươi có bản lĩnh gì, mà cũng dám thu bản vương làm đồ đệ?" "Ta có bản lĩnh gì, sau khi ngươi bái nhập môn hạ của ta, tự nhiên sẽ biết hết.

Đây đối với ngươi mà nói, chính là một cơ duyên ngàn năm khó gặp." "Cơ duyên ngàn năm khó gặp?" Hỗn Thế Ma Vương ha ha cười lớn, rồi sau đó thần sắc đột nhiên biến đổi, lạnh lùng nói: "Tinh Tế Quỷ, Linh Lỵ Trùng, cho bản đại vương dạy dỗ con khỉ này một trận ra trò." Tinh Tế Quỷ, Linh Lỵ Trùng xắn tay áo, mài quyền sát chưởng.

Bước chân di chuyển, thân pháp cực nhanh, hầu như trong chớp mắt đã đến trước mặt Lục Nhĩ, giơ nắm đấm lớn bằng chậu rửa mặt, liền mạnh mẽ giáng xuống Lục Nhĩ.

Tiếng gió vù vù, vô cùng dọa người, nhưng lại không hề lộ ra sát

phạt chi khí nào.

Hiển nhiên, như Hỗn Thế Ma Vương đã nói trước đó, hắn chỉ là muốn Tinh Tế Quỷ, Linh Lự Trùng giáo huấn Lục Nhĩ, chứ không hề hạ sát thủ.

"Đúng là một đám yêu tinh có phúc duyên." Lục Nhĩ thầm gật đầu, thậm chí thầm khâm phục Triệu Công Minh.

Với nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra đám yêu tinh này, từ Hỗn Thế Ma Vương trở xuống, cho đến tiểu yêu vừa mới có hình người, trên người đều không có sát khí huyết sắc rõ ràng nào.

Hiển nhiên từ khi cư ngụ tại Khảm Nguyên Sơn đến nay, cực ít sát sinh.

Cho dù có sát sinh, đó cũng là vì tự vệ, giết người đáng giết.

Bởi vậy, một thân khí tức tuy tạp nham, nhưng lại như một ngọn núi quặng sắt.

Chỉ cần tinh luyện kỹ lưỡng, liền có thể bỏ đi tạp chất, giữ lại tinh hoa, đặt nền móng cực kỳ thuần chính vững chắc.

Nhìn nắm đấm lớn bằng chậu rửa mặt với tốc độ cực nhanh đánh về phía mình, Lục Nhĩ khẽ mỉm cười, nghiêng người tránh qua, rồi sau đó một ngón tay điểm ra, liền nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thân hình Tinh Tế Quỷ, Linh Lự Trùng cong thành hình tôm, phảng phất như một quả pháo, mạnh mẽ đập xuống đất, tung lên một trận khói bụi.

Đồng tử Hỗn Thế Ma Vương co rụt lại.

Khoảnh khắc đó, hắn vậy mà không nhìn ra con khỉ này ra tay như thế nào.

Chẳng lẽ, thực lực con khỉ này, còn ở trên hắn sao?

Khói bụi tan đi, Tinh Tế Quỷ, Linh Lỵ Trùng ôm eo, nửa ngày không đứng dậy được, vẻ mặt méo mó kêu lớn: "Đại Vương, ngài phải làm chủ cho chúng ta a." "Bọn tiểu nhân, xông lên cho ta, bắt lấy con khỉ này." Hỗn Thế Ma Vương một tiếng lệnh hạ, lập tức, hơn trăm con tiểu yêu vây quanh hắn, mạnh mẽ siết chặt vũ khí, hổ thị đam đam, mạnh mẽ xông về phía Lục Nhĩ, vậy mà không một ai khiếp chiến.

Khóe miệng Lục Nhĩ khẽ nhếch lên, trực tiếp xắn tay áo, xông thẳng vào.

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Chỉ dùng mười mấy hơi thở, hơn trăm con tiểu yêu, toàn bộ nằm rạp trên đất, lông mày nhíu chặt, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Hỗn Thế Ma Vương, đến lượt ngươi rồi chứ?" Lục Nhĩ khí định thần nhàn, mỉm cười nhìn Hỗn Thế Ma Vương.

"Khô đô." Hỗn Thế Ma Vương nuốt một ngụm nước bọt, rồi sau đó mạnh mẽ hét lớn một tiếng: "Tặc nhân chớ có xương cuồng, ăn ta một đao!" Hỗn Thế Ma Vương hai tay đều nắm chặt chuôi đao, mạnh mẽ bổ về phía Lục Nhĩ.

Đao này, ngưng luyện toàn bộ công lực cả đời của Hỗn Thế Ma Vương.

Hư không bị chém đều phát ra tiếng xùy xùy, không gian càng là mạnh mẽ rung chuyển, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Đối mặt Hỗn Thế Ma Vương toàn lực ra tay, Lục Nhĩ vẫn là một ngón tay bình thường vô kỳ điểm ra.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", thanh đại đao nhanh chóng chém tới đã gãy làm đôi.

Rồi sau đó, liền thấy Hỗn Thế Ma Vương cả người bay vút lên, tốc độ cực nhanh, rồi sau đó hung hăng đâm vào mạch núi Khảm Nguyên Sơn, trực tiếp để lại một hình dáng rõ nét vô cùng.

Khi ngón tay đó điểm tới, Hỗn Thế Ma Vương còn tưởng rằng mình thật sự sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Nhưng sau khi đâm vào mạch núi Khảm Nguyên Sơn, rồi lại thuận thế rơi xuống đất, Hỗn Thế Ma Vương lúc này mới phát hiện, ngoài việc toàn thân truyền đến kịch thống, vậy mà lại không bị thương gì cả.

Hỗn Thế Ma Vương giãy dụa đứng dậy, nhưng còn chưa đứng lên được, Lục Nhĩ đã hiện ra trước mặt hắn, mỉm cười nói: "Sao nào, thực lực vi sư còn đủ dùng chứ?" Hỗn Thế Ma Vương không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, biết được sự chênh lệch giữa mình và Lục Nhĩ.

Dù là một trăm cái mình cộng lại, e rằng cũng không phải đối thủ của con khỉ trước mắt này.

"Cách Khảm Nguyên Sơn của ta ngàn dặm, có một Phi Vũ Phong.

Trên ngọn núi đó, có một Hươu Yêu Vương đến.

Nếu ngươi có thể giúp chúng ta diệt trừ con Hươu Yêu Vương đó, ta sẽ bái ngươi làm sư phụ." Hỗn Thế Ma Vương một chút cũng không ngốc.

Hươu Yêu Vương đó thực lực sâu không lường được.

Con khỉ trước mắt này nếu có thể đánh bại nó, thì tự nhiên ngoan ngoãn bái sư.

Chương 435

Nhưng nếu bị Hươu Yêu Vương đó bắt giữ, thì không trách hắn.

Lục Nhĩ nhàn nhạt mỉm cười: "Vậy còn ngây ra đó làm gì, dẫn đường đi." Hỗn Thế Ma Vương kinh ngạc ngẩng đầu, dường như khó mà tin được Lục Nhĩ lại sảng khoái đồng ý như vậy.

"Sao vậy, không biết Phi Vũ Phong ở đâu sao?" "Biết, biết." Hỗn Thế Ma Vương gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, đâu dám nói mình không biết.

Phi Vũ Phong cách Khảm Nguyên Sơn không quá gần.

Hỗn Thế Ma Vương cũng không định mang toàn bộ tiểu yêu dưới trướng đi.

Sau khi kiểm tra một lượt thấy bọn chúng không có gì đáng ngại, liền ra lệnh cho bọn chúng ở lại Khảm Nguyên Sơn giữ cửa, rồi dẫn Lục Nhĩ một đường hướng Phi Vũ Phong mà đi.

Phi Vũ Phong, cực kỳ dốc đứng, vách đá cheo leo, bốn phía giáp biển.

Trên vách đá cheo leo vô cùng đó, có một quảng trường rộng lớn.

Lúc này trên quảng trường người đông như mắc cửi, vô cùng náo nhiệt, dường như đang cử hành đại hội gì đó.

"Kim Nguyên Sư Thương Lam Sơn dâng lên trăm viên tiên tinh, hai mươi cây vạn niên lão dược, một khối Ngũ Hành tinh phách." "Khổng Minh Khổng Tước Động, dâng lên trăm cọng tiên vũ, trăm viên tiên ngọc, một khối Khổng Tước Thạch." Trên quảng trường rộng lớn, phân bố bảy tám cái ghế đá, trong đó một cái ghế đá lớn nhất, một lão giả râu tóc bạc phơ, mày từ mắt thiện, nhưng lại đặc

biệt khôi ngô ngồi trên đó.

Ngoài ra, bên cạnh còn có hai ba đạo đồng trẻ tuổi hầu hạ.

Lão giả này, chính là Hươu Yêu Vương trong miệng Hỗn Thế Ma Vương, thần thông quảng đại.

Âm thanh vừa rồi, chính là từ miệng những đạo đồng này nói ra.

Ngoài cái ghế đá lớn nhất này ra, mấy chỗ ngồi còn lại, thì có các yêu vương đến từ bốn phương tám hướng ngồi.

Có Khổng Tước Tinh, có Sư Tử Tinh, có Báo Tử Tinh, tổng cộng có năm sáu vị.

Thực ra nói là yêu vương, cũng chỉ có đạo hạnh Địa Tiên trái phải, thậm chí còn không bằng Hỗn Thế Ma Vương, cũng chỉ là xưng vương xưng bá ở một vùng biển nhỏ này mà thôi.

Rất nhanh, các yêu vương này lần lượt dâng lên vật cúng tế của mình.

Trên quảng trường rộng lớn, đột nhiên trở nên đặc biệt tĩnh mịch.

Hươu Yêu Vương nói: "Ta nhớ khu vực biển này, tổng cộng có tám vị yêu vương.

Mấy ngày trước, Ngân Nguyệt Yêu Vương kia chết rồi, còn lại bảy vị.

Bây giờ sao chỉ có sáu người, vị yêu vương còn lại, đi đâu rồi?" Giọng nói của Hươu Yêu Vương rất nhẹ, nhưng lại mang theo uy nghiêm vô thượng, khiến tâm tình các yêu vương nhất thời trở nên căng thẳng.

Trong lòng thầm mắng Hỗn Thế Ma Vương làm rớt xích, trăm năm cúng tế một lần, chỉ cần cúng tế, trăm năm này cũng an toàn rồi.

Đến lúc đó lại tìm thời gian nghĩ cách đối phó lão quái này là được.

Nhưng Hỗn Thế không đến, vạn nhất chọc giận lão quái hươu này, đến lúc đó sẽ gây ra sát lục.

Mặc dù trong lòng mắng thảm Hỗn Thế Ma Vương, nhưng Khổng Minh kia, vẫn đứng ra nói giúp Hỗn Thế Ma Vương: "Đại nhân, Hỗn Thế đó ham ăn ham ngủ, hoặc là ngủ quá giờ rồi, vì vậy sau này, xin Đại nhân rộng lượng cho thêm mấy ngày thời gian." "Rộng lượng mấy ngày sao?

Bản vương đã cho các ngươi một tháng thời gian, sao còn muốn rộng lượng?

Chẳng lẽ các ngươi cho rằng bản vương dễ lừa gạt sao?" Hươu Yêu Vương hai mắt híp lại, từng sợi hàn khí từ trên người tản ra.

Vật cúng tế định cho các yêu vương không nhiều, không phải Hươu Yêu Vương có lòng tốt, mà là Hươu Yêu Vương dự định dùng kế "nước ấm luộc ếch".

Mới đến, cho bọn chúng một chút lợi lộc.

Đợi khi đã đứng vững gót chân, thì mấy con yêu vương này, chẳng phải là tùy ý chà đạp sao?

Giọng nói của Hươu Yêu Vương lạnh lẽo, các yêu vương nhất thời không dám mở miệng nữa.

Thi thể Ngân Nguyệt Yêu Vương với vết thương chồng chất kia vẫn còn lởn vởn trước mắt bọn chúng.

"Ngươi chính là Hươu Yêu Vương đó sao?" Đột nhiên, một âm thanh, phá vỡ sự tĩnh mịch của Phi Vũ Phong.

Lục Nhĩ mang theo Hỗn Thế Ma Vương, chậm rãi đáp xuống quảng trường.

Chỉ liếc nhìn Hươu Yêu Vương một cái, Lục Nhĩ trong lòng đã

bật cười thành tiếng.

Chẳng qua chỉ là một con hươu Huyền Tiên sơ kỳ đắc đạo mà thôi.

"Xin hỏi các hạ tôn tính đại danh?" Hươu Yêu Vương trước đó đã gặp Hỗn Thế Ma Vương, nên không để ý Hỗn Thế Ma Vương, mà trực tiếp nhìn về phía Lục Nhĩ.

"Ta là ông nội của ngươi." Lục Nhĩ nói xong, vung quyền đánh về phía Hươu Yêu Vương.

Quyền này, đại đạo chí giản, vạn bàn huyền diệu, ẩn chứa trong đó.

Trong mắt Hươu Yêu Vương, cứ như một thế giới đang bay về phía hắn!

"Oanh!" Nơi quyền quang đi qua, tất cả hóa thành tịch diệt.

Hài cốt Hươu Yêu Vương thậm chí không còn sót lại một chút nào, liền toàn bộ hóa thành khói bụi.

"Cái này, cái này xong rồi sao?" Hỗn Thế Ma Vương trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy khó tin.

Thực lực của Lục Nhĩ, hắn là rõ ràng.

Có lẽ có thể chiến thắng Hươu Yêu Vương kia.

Nhưng như thế này, một quyền đánh xuống, vạn vật tiêu diệt, Hỗn Thế Ma Vương dù chết cũng không dám tưởng tượng.

"Sao nào, đã tâm cam tình nguyện chưa?" "Tâm nguyện, tâm nguyện, ta Hỗn Thế, bái kiến Lão sư." Hỗn Thế Ma Vương cũng không còn bận tâm đến việc bạn bè xung quanh trêu chọc, "phịch" một tiếng quỳ xuống, dập đầu như giã tỏi.

"Rất tốt!" Lục Nhĩ phất tay, một luồng pháp lực nhu hòa nâng

Hỗn Thế Ma Vương dậy.

“Lão sư!” Lúc này, sáu vị yêu vương xung quanh, hoàn toàn chấn kinh.

Hỗn Thế, từ khi nào lại có chỗ dựa vững chắc như vậy?

“Tiền bối đã giúp chúng tôi trừ đi họa lớn, chúng tôi vô cùng biết ơn, xin tiền bối hãy ghé qua hàn xá…” Các yêu vương điên cuồng ùa lên, mời Lục Nhĩ làm khách.

“Việc ở đây, do ngươi xử lý.

Chương 436

Xử lý xong, hãy đến Thủy Tạng Động, ta sẽ đích thân giáo đạo ngươi.” Lục Nhĩ lóe thân, phá toái hư không, biến mất không thấy, chỉ để lại một âm thanh bên tai Hỗn Thế Ma Vương.

“Hỗn Thế huynh đệ, người vừa rồi, là Lão sư của huynh sao?” Các yêu vương cẩn thận hỏi, vẻ mặt đầy mong đợi?

Một ngón tay diệt hươu yêu, uy phong đến cỡ nào, lợi hại đến cỡ nào?

Nếu có thể dính dáng dù chỉ một chút quan hệ với tồn tại như vậy, cả đời sẽ thụ dụng không hết.

Hỗn Thế Ma Vương ngẩng cằm, đắc ý nói: “Đó là tự nhiên.” “Xin hỏi thượng tiên danh húy là gì, chúng tôi cũng muốn đi bái kiến một phen.” Hỗn Thế Ma Vương nghiêm túc nói: “Lão sư đã nói, không thể nói danh húy của người với người ngoài.

Đợi khi các ngươi gặp Lão sư, tự nhiên sẽ biết.” Hỗn Thế Ma Vương nói xong, lại bổ sung: “Hiện tại Hươu Yêu Vương này đã vẫn lạc, chư vị đạo hữu cũng không cần cống nạp nữa.

Vậy thì các ngươi hãy tự mình rời đi đi.

À phải rồi, nội tình của tên hươu yêu này, nhớ chia cho ta một phần.” Hươu Yêu Vương, dù sao cũng là tu sĩ Huyền Tiên, tài nguyên không hề ít.

Hỗn Thế Ma Vương tuyệt không muốn bỏ lỡ như vậy.

“Hỗn Thế đại ca, ngài cứ yên tâm đi, chúng tôi hiểu rồi.” Các yêu vương liên tục gật đầu.

Hỗn Thế Ma Vương lúc này, mặc dù không khác gì trước đây nửa

xu, nhưng bọn chúng biết, Hỗn Thế, sắp một bước lên trời.

Vội vàng từ biệt mấy vị yêu vương, Hỗn Thế Ma Vương vội vã quay về Thủy Tạng Động.

"Đến rồi sao?" Sâu trong động đá, Lục Nhĩ ngồi trên đài đá mà Hỗn Thế Ma Vương từng ngồi trước đó, chậm rãi mở choàng hai mắt.

"Lão sư phân phó, đệ tử sao dám chậm trễ?" Hỗn Thế Ma Vương hắc hắc cười một tiếng, ân cần hầu hạ bên cạnh.

Lục Nhĩ nói: "Ngươi có biết ta có lai lịch gì không?" "Không biết." Hỗn Thế Ma Vương thành thật lắc đầu, bởi vì hắn thật sự không biết.

Sắc mặt Lục Nhĩ đột nhiên nghiêm nghị: "Vậy ngươi hãy nghe cho kỹ đây!" "Ta chính là đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, một trong Nhị Thánh, truyền nhân tọa hạ Thánh nhân Triệu Công Minh, Lục Nhĩ.

Đồng thời, cũng là một trong Lục Ngự Thiên Đình, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế.

Ngươi, có nghe rõ chưa?" "Đệ tử Thánh nhân.

Một trong Lục Ngự, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế." Hỗn Thế Ma Vương nói, nói nữa, đột nhiên choáng váng, ngã khuỵu xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Chẳng biết qua bao lâu, Hỗn Thế Ma Vương mới mơ màng tỉnh lại, nhưng trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ kinh hãi trước khi hôn mê.

"Sao vậy, tỉnh rồi sao?" Lục Nhĩ vẫn ngồi trên thạch đài, mỉm cười nhìn Hỗn Thế Ma Vương.

"Đệ tử, đệ tử…" Đến tận lúc này, Hỗn Thế Ma Vương vẫn có chút khó tin.

Sư tôn của mình, lại là đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo, một trong

Lục Ngự Thiên Đình, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế!

Hắn Hỗn Thế Ma Vương, thực sự sắp một bước lên mây, không, là thực sự sắp một phi trùng thiên!

"Sư tôn, A Hỗn trước đây vô lễ, bất kính với người, xin người trách phạt." Hỗn Thế Ma Vương lại nhớ đến đủ mọi hành động của mình khi ở Khảm Nguyên Sơn, không khỏi run rẩy trong lòng, vội vàng cáo tội.

Lục Nhĩ phất tay, "Những tiểu tiết đó, Ta không bận tâm.

Ngươi có biết vì sao Ta lại thu ngươi làm đồ đệ không?" Hỗn Thế Ma Vương chớp mắt, lập tức không nói gì.

Hắn có ưu điểm gì mà có thể khiến đệ tử Thánh Nhân phải động lòng, thu hắn làm đồ đệ?

Bằng thân thể vạm vỡ?

Bằng khuôn mặt to?

Hiển nhiên đều không phải!

Hỗn Thế Ma Vương thành thật lắc đầu, "Đệ tử không biết." "Chỉ bằng việc ngươi làm yêu có nguyên tắc, trên người không có thứ huyết sát chi khí tích lũy từng ngày, từng tháng như yêu ma tầm thường.

Bằng không, nếu là tu sĩ có tâm thuật bất chính khác, dù có chứng đạo Đại La Kim Tiên, Vi sư cũng sẽ không liếc mắt nhìn lấy một lần." Lục Nhĩ nói xong, lại tiếp lời, "Sau này tu hành, ngươi phải giữ vững bản tâm, kiên trì nguyên tắc, nếu không một ngày nào đó, Ta vẫn có thể trục xuất ngươi khỏi sư môn.

Ngươi đã nghe rõ chưa?" "Dạ, đệ tử đã rõ." Hỗn Thế Ma Vương gật đầu như giã gạo, sợ Lục Nhĩ thu hồi ý định thu đồ đệ.

Lục Nhĩ thấy vậy, liền khẽ gật đầu, "Vậy thì hành lễ bái sư đi." Tiếp đó, dưới sự chỉ dẫn của Lục Nhĩ, Hỗn Thế Ma Vương cung kính hành lễ bái sư.

"Ta là đệ tử Tiệt Giáo Thượng Thanh.

Giờ đây ngươi đã bái Ta làm sư, sau này ngươi cũng là đệ tử của Thượng Thanh nhất mạch.

Này, đây là dành cho ngươi." Lục Nhĩ tiện tay ném một vật, không sai chút nào rơi vào tay Hỗn Thế Ma Vương.

Hỗn Thế Ma Vương định thần nhìn lại, lại là một khối ngọc bội tinh xảo trong suốt, phía trên có cổ ngữ Tiên Thiên Thần Thai, viết một chữ "Tiệt".

Hỗn Thế Ma Vương thở hổn hển, kích động đến mức gần như không nói nên lời.

Hắn tuy chỉ xưng vương xưng bá ở Khảm Nguyên Sơn này, nhưng biết không ít chuyện Tam Giới.

Tiệt Giáo, chính là đại giáo số một Hồng Hoang, nội tình thâm hậu, nhìn khắp Tam Giới, không ai sánh bằng.

Ngọc bài đệ tử Tiệt Giáo, càng là bảo vật ngàn vàng khó đổi, nắm trong tay, đến Đại La Kim Tiên cũng phải kính sợ ba phần.

Nhưng giờ đây, ngọc bài này, lại dễ dàng nằm trong tay hắn như vậy sao?

"Chỉ là một khối ngọc bài mà thôi, không có gì to tát, mau cất đi." "Vâng, Sư tôn." Hỗn Thế Ma Vương vội vàng cất đi.

Lục Nhĩ đánh giá Hỗn Thế Ma Vương từ trên xuống dưới một lượt, suy nghĩ một lát rồi nói, "Ta thấy ngươi da dày thịt béo, chắc hẳn không kém cỏi trong việc rèn luyện nhục thân.

Ta sẽ truyền cho ngươi một môn pháp rèn luyện nhục thân trước." "A Hỗn đa tạ Sư tôn." Hỗn Thế Ma Vương gần như không chút do dự, vội vàng gật đầu.

Với thần thông của Sư tôn hắn, tùy ý ban cho chút đồ vật không đáng kể, hắn cũng đã dùng cả đời không hết, nào dám chê bai.

Lục Nhĩ nhàn nhạt nói, "Ngươi có biết vì sao vạn tộc Hồng Hoang, sau khi tu hành đến một cảnh giới nhất định, đều sẽ chuyển hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, tức là hình dáng Nhân tộc không?" Hỗn Thế Ma Vương gãi đầu, thành thật nói, "Đệ tử chỉ biết, hóa hình thành dáng vẻ Nhân tộc, tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn một chút so với khi tu hành bằng chân thân, nhưng sự huyền diệu cụ thể thì không rõ lắm." "Bởi vì nhục thân của vạn tộc Hồng Hoang vốn không viên mãn, dù tu hành cũng không đạt được hiệu suất cao nhất.

Nhưng sau khi hóa hình thành Tiên Thiên Đạo Thể, nhục thân sẽ trải qua sự thay đổi cực lớn.

Trong cơ thể người, tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm đại huyệt, một trăm hai mươi chín ngàn sáu trăm lỗ chân lông, chính là thể chất thích hợp nhất để tu hành, đồng thời cũng có thể nâng cao hiệu suất tu hành lên cao nhất.

Đây chính là lý do vì sao vạn tộc Hồng Hoang sau khi tu hành đến một cảnh giới, đều lần lượt hóa thành hình dáng Tiên Thiên Đạo Thể." Lục Nhĩ nói từng lời châu ngọc, khiến Hỗn Thế Ma Vương gãi tai gãi đầu, mọi nghi hoặc đã ẩn chứa trong lòng mấy ngàn năm đều tiêu tan.

Chương 437

Sau khi giải đáp nghi hoặc cho Hỗn Thế Ma Vương, Lục Nhĩ trực tiếp truyền cho Hỗn Thế Ma Vương pháp rèn luyện nhục thân trong truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, khi đạt đến đỉnh phong thậm chí không thiếu tồn tại Bán Bộ Đại Đạo.

Hỗn Độn Ma Viên là một trong số những kẻ kiệt xuất nhất, dù không phải Bán Bộ Đại Đạo, nhưng cũng không kém hơn là bao.

Pháp tu hành của nó, tự nhiên không cần phải nói.

Trong Thủy Tạng Động, chỉ vừa theo pháp Lục Nhĩ truyền thụ mà vận hành một Đại Chu Thiên, bề mặt cơ thể Hỗn Thế Ma Vương liền xuất hiện một tầng cấu uế dày đặc.

Thân hình vốn đồ sộ, trực tiếp co rút lại một vòng, những bộ quần áo trước đây đều trở nên không còn vừa vặn.

"Cái này…" Hỗn Thế Ma Vương kinh hỉ trợn to hai mắt, vạn vạn không ngờ, công pháp này lại có tác dụng huyền bí đến vậy, vượt xa công pháp ban đầu của hắn gấp ngàn lần, không, gấp vạn lần cũng không đủ để hình dung.

Tiếp đó, Lục Nhĩ liền ở Khảm Nguyên Sơn, trong Thủy Tạng Động giáo đạo Hỗn Thế Ma Vương.

Tư chất của Hỗn Thế Ma Vương thực ra không tệ, chỉ là khổ nỗi không có danh sư chỉ dạy mà thôi.

Dưới sự tận tâm chỉ dạy của Lục Nhĩ, hắn tiến bộ thần tốc, mỗi ngày một khác.

Thời gian như nước chảy trôi đi, thoắt cái, Lục Nhĩ đã giáo đạo

Hỗn Thế Ma Vương tám mươi năm.

Hỗn Thế Ma Vương vốn là Địa Tiên đỉnh phong, dưới sự huấn luyện "ma quỷ" của Lục Nhĩ, thực lực tăng vọt đến Huyền Tiên đỉnh phong, chỉ còn cách Ngũ Khí Triều Nguyên, ngưng luyện Kim Tiên Đạo Quả một bước mà thôi.

Ngày này, Lục Nhĩ trong lòng cảm thấy có gì đó, nghĩ đến lời Triệu Công Minh nói, hiểu rằng ngày Thạch Hầu xuất thế đã không còn xa, liền gọi Hỗn Thế Ma Vương đến.

"A Hỗn bái kiến Sư tôn." Hỗn Thế Ma Vương cung kính hành lễ với Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ phất tay nói, "Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

Công vụ Thiên Đình bận rộn, những năm qua đã tích tụ không ít, Vi sư nhất định phải trở về Thiên Đình." Hỗn Thế Ma Vương vừa nghe liền hoảng hốt, "Sư tôn muốn rời Khảm Nguyên Sơn?

Nếu Sư tôn rời đi, xin hãy dẫn theo A Hỗn." Trong tám mươi năm qua, Lục Nhĩ tận tâm chỉ điểm, Hỗn Thế Ma Vương không chỉ coi Lục Nhĩ là Sư tôn của mình, mà còn coi Lục Nhĩ là người thân.

Lục Nhĩ cười lắc đầu, "Ngươi ở Khảm Nguyên Sơn này, còn có những chuyện khác phải làm." Hỗn Thế Ma Vương sững sờ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hắn vô phụ vô mẫu, ở Khảm Nguyên Sơn này tiêu dao tự tại, còn có chuyện gì nữa!

Lục Nhĩ sắc mặt nghiêm trọng hơn một chút, "Mấy năm sau, trên Hoa Quả Sơn cách Khảm Nguyên Sơn ngàn dặm, sẽ có một viên Tiên Noãn nứt ra, đản sinh một con Thần Hầu.

Ngươi phải giám sát, và…" Lục Nhĩ tỉ mỉ nói rõ với Hỗn Thế Ma Vương.

Sư tôn nói, Thạch Hầu kia, chính là Kiếp Tử do Thiên định, một khi đản sinh, Đại Kiếp Tây Du sẽ nổi lên.

Đến lúc đó Thiên Cơ vặn vẹo, nhân quả hỗn loạn, Thánh Nhân chân thân không thể giáng lâm Tam Giới, càng không thể toàn tri toàn năng, mà Hỗn Thế Ma Vương, liền có thể thay bọn họ giám sát con hầu tử kia.

Hỗn Thế Ma Vương nghe xong, chăm chú gật đầu, "Sư tôn yên tâm, A Hỗn nhất định sẽ làm tốt." Dặn dò Hỗn Thế Ma Vương một phen xong, Lục Nhĩ hóa thành một đạo lưu quang, bay về Thiên Đình.

Hỗn Thế Ma Vương không vì Lục Nhĩ rời đi mà kiêu ngạo tự đại, mà tiếp tục ở Khảm Nguyên Sơn tiềm tâm tu hành.

Thời gian như thoi đưa, lại mấy năm trôi qua.

Ngày này, trên Hoa Quả Sơn, tổ mạch Thập Châu, long mạch Tam Đảo, đột nhiên phát sinh chấn động.

Biên độ chấn động tuy không lớn, nhưng lại truyền khắp cả Hoa Quả Sơn!

Mặt đất chấn động, vạn con hầu tử sợ hãi rùng mình một cái, rồi đồng loạt nhìn về phía đỉnh Hoa Quả Sơn, nơi có viên Cửu Khiếu Bát Khổng Tiên Noãn kia.

Hướng chấn động, chính là từ viên Tiên Noãn đó truyền đến!

"Ong ong!" Theo Tiên Thạch lại một lần nữa rung lắc, ngay sau đó Hoa Quả Sơn lại chấn động một lần nữa, biên độ lớn hơn lần trước.

Lần này, vô số đàn khỉ hoàn toàn bị dọa sợ, chúng kêu réo rắt, chạy tán loạn về bốn phía Hoa Quả Sơn, chỉ trong chớp mắt, không còn nhìn thấy một con khỉ nào.

Nhưng trên đỉnh Hoa Quả Sơn, Tiên Noãn vẫn còn đang chấn

động, cứ như vậy vài lần.

"Oanh!" Chỉ nghe một tiếng động lớn, đột nhiên truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa!

Viên Tiên Thạch kia, đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số mảnh vụn, lộ ra một viên Tiên Noãn làm bằng bạch ngọc.

Lúc này, một trận gió nhẹ thổi qua, Tiên Noãn nhanh chóng biến hóa thành hình dáng một con khỉ!

Lông vàng, mọc trên bề mặt da thịt, chỉ trong vài hơi thở, liền mọc thành một con khỉ vàng.

Thạch Hầu lộn một vòng trên không trung, đột nhiên trợn mở hai mắt!

Hai đạo kim quang, xé rách bầu trời, rơi vào Thiên Đình!

Vô Thượng Kim Mâu, bắn xuyên Đấu Phủ.

Oanh long long, dưới tác dụng của hai đạo kim quang này, Thiên Đình rộng lớn, bắt đầu chấn động kịch liệt.

Thiên Đình rung chuyển, nhưng văn võ bá quan, lại vững như Thái Sơn, đứng yên bất động!

Rốt cuộc là thứ gì, mà lại có thể khiến Thiên Đình chấn động?

Trên bảo tọa Thiên Đế, Hạo Thiên khẽ kinh ngạc, Đạo Uẩn trùng kích thật mạnh!

Con khỉ này, tư chất quả nhiên phi phàm tuyệt luân, tích lũy ức vạn năm, một khi bước vào tu hành, một ngày ngàn dặm, phù dao thẳng tiến!

Kiếp Tử của Đại Kiếp, bị Tây Phương thao túng trong lòng bàn tay, quả thực có chút đáng tiếc.

Nhưng đáng tiếc thì đáng tiếc, Đại Kiếp, thế không thể cản, dù có tiếc nuối thế nào, Đại Kiếp cũng phải diễn ra!

Đại đa số văn võ Thiên Đình, trong lòng cũng đều hiểu rõ.

Kiếp Tử Đại Kiếp xuất thế, tượng trưng cho Đại Kiếp, sắp chính thức bắt đầu!

Chỉ có một bộ phận nhỏ chức thần Tiên Nhân cấp thấp, vẫn còn mơ hồ, vẻ mặt ngơ ngác.

Hạo Thiên hỏi, "Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ đâu rồi?" Trong bá quan, lập tức bước ra một vị Tiên Nhân mắt to, một vị Tiên Nhân tai dài, cung kính nói, "Thần có mặt." "Hãy đi thăm dò xem hạ giới đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến Thiên Đình của Trẫm chấn động." "Vâng." Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ vội vã đi.

Chẳng mấy chốc, liền trở về Lăng Tiêu Bảo Điện, "Khởi bẩm Bệ hạ, là dị tượng do một con Thần Hầu ở hạ giới xuất thế tạo ra." "Con khỉ đó ở nơi nào?" "Đông Thắng Thần Châu, trên Hoa Quả Sơn không xa Ngạo Lai Quốc." Hạo Thiên khẽ gật đầu, phất tay nói, "Chỉ là một con khỉ nhỏ mà thôi, không làm nên sóng gió gì lớn, cứ để mặc nó đi." "Vâng, Bệ hạ." Cũng chính vào khoảnh khắc Thạch Hầu xuất thế, giữa trời đất, Kiếp Khí tích lũy vô số vạn năm đột nhiên bốc lên, che trời lấp đất!

Chương 438

Thiên cơ, nhân quả, bị che đậy kín mít, dù là Thánh Nhân, cũng hoàn toàn không thể tra xét được chuyện Tam Giới.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

"Sư huynh, Thạch Hầu xuất thế, Kiếp Tử đã ra đời, Tây Phương của chúng ta, nên chuẩn bị rồi!" Chuẩn Đề kích động múa tay múa chân, mong ngóng từng ngôi sao, từng mặt trăng, ngày này cuối cùng cũng đến!

Sau Đại Kiếp, Tây Phương đại hưng, huynh đệ bọn họ, cũng coi như công đức viên mãn.

"Đích xác là nên chuẩn bị rồi, lần đại hưng này, tuyệt đối không cho phép có chút sai sót nào!" Nói xong, Nhị Thánh gọi Quan Âm Bồ Tát của Phật Môn đến.

Quan Âm Bồ Tát, chính là Từ Hàng Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo trước đây.

Sau khi nhập Phật Môn, tiềm tâm tu hành, cách đây không lâu, một lần chứng đạo Chuẩn Thánh, kham xưng vô song!

"Đệ tử bái kiến Lão sư, Sư thúc." So với Từ Hàng Chân Nhân thời Phong Thần, Quan Âm Bồ Tát lúc này, búi tóc hình rồng, mặc áo la trắng, lông mày như trăng non, mắt như sao đôi, mặt ngọc sinh hỷ, môi son điểm hồng, tay cầm Tịnh Bình Cam Lộ Thùy Dương Liễu, quả thực có dung nhan trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa.

Tiếp Dẫn trầm giọng nói, "Trên Hoa Quả Sơn, Kiếp Tử đã xuất thế.

Qua một thời gian nữa, ngươi hãy đến Hoa Quả Sơn, dẫn dụ con khỉ đó ra biển." "Đệ tử đã rõ." Quan Âm Bồ Tát gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang trắng, rời khỏi Tam Thập Tam Thiên.

Hoa Quả Sơn, Thạch Hầu vừa xuất thế, vẫn tỏ ra vô cùng hiếu kỳ với vạn vật thế gian.

Nhìn cái này, nhìn cái kia, chạy, nhảy, vồ, lượn, vô cùng thích thú!

Đàn khỉ trên Hoa Quả Sơn thấy từ viên Tiên Noãn trên núi lại nhảy ra một con khỉ giống hệt bọn chúng, trong lòng cũng không còn sợ hãi nữa, dần dần tiếp cận Thạch Hầu.

Dưới sự dẫn dắt của đàn khỉ, Thạch Hầu đói thì ăn quả dại, khát thì uống nước suối.

Trong rừng núi, nắm dây leo đu đưa, trèo lên cây đào hái đào!

Giữa vách núi dựng đứng hái Tiên Quả nếm thử.

Chỉ thỉnh thoảng có lúc, Thạch Hầu sẽ ngồi trên đá, nhìn về phía Tây Phương!

Một cách khó hiểu, hắn đối với Tây Phương, bất tri bất giác sinh ra một chút hảo cảm.

Thạch Hầu tính cách cởi mở, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, liền hòa nhập với đàn khỉ.

Một con hắc hầu khỏe mạnh tò mò hỏi, "Thạch Hầu, bọn ta đều do cha mẹ sinh ra, vì sao ngươi lại từ viên Tiên Thạch trên Hoa Quả Sơn mà bật ra?

Chẳng lẽ đá cũng biết sinh khỉ sao?" Thạch Hầu lắc đầu, "Ta cũng không biết…" Hắc hầu cười cười, vỗ ngực nói, "Không sao, chỉ cần ngươi gia nhập bọn ta, có bọn ta một miếng ăn, thì tuyệt đối sẽ không thiếu ngươi.

Sau này có ai dám ức hiếp ngươi, cứ tìm ta!" "Được!" Thạch Hầu chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt đầy kinh hỉ!

Cùng lúc đó, Khảm Nguyên Sơn, Thủy Tạng Động, Hỗn Thế Ma Vương đột nhiên trợn mở hai mắt!

"Sư tôn nói con khỉ đó đã xuất thế rồi!" Hỗn Thế Ma Vương mở to mắt, suy nghĩ một lát rồi nói, "Sư tôn nói, sau khi Thạch Hầu xuất thế, đợi một thời gian nữa, rồi hãy đến Hoa Quả Sơn.

Vậy thì cứ đợi thêm chút nữa!" Chớp mắt một cái, mấy năm thời gian trôi qua.

Thạch Hầu sống càng lúc càng tiêu dao tự tại, kết giao được rất nhiều bạn bè, có lão bạch hầu học thức uyên bác, có đại hắc hầu lực lớn vô cùng, có tiểu hoàng hầu nhanh nhẹn lanh lợi.

Ban ngày kiếm ăn, tối đến ngủ say sưa, cuộc sống vô cùng vui vẻ.

Ngày này, đêm khuya, đàn khỉ đều đang nghỉ ngơi.

Lão bạch hầu học thức uyên bác đang ngủ trên một cái cây lớn, đột nhiên, bên cạnh ông ta xuất hiện một cái bóng trắng.

Bên cạnh cái bóng, phát ra ánh sáng vàng kim, nhìn kỹ lại, chính là Quan Âm Bồ Tát.

Quan Âm Bồ Tát nhàn nhạt nhìn lão bạch hầu, khẽ phất tay, ánh sáng lóe lên, lão bạch hầu lập tức không còn hơi thở.

Tiếp đó Quan Âm Bồ Tát lắc mình biến hóa, chui vào trong thân thể lão bạch hầu.

Chẳng mấy chốc, trên người lão bạch hầu, lại xuất hiện từng trận tiếng thở!

Sáng sớm hôm sau, lão bạch hầu liền thức dậy, ông ta hái rất nhiều quả đào to và đỏ trên cây, mang đến bên cạnh Thạch Hầu!

“Thạch Hầu, ăn đào đi!” Lão bạch hầu ghé sát bên Thạch Hầu, mỉm cười đưa quả đào trong tay ra.

“Ông lão bạch hầu, hôm nay sao lại tốt bụng đưa đào cho ta vậy?” Thạch Hầu có chút kinh ngạc, nhận lấy quả đào, cắn mạnh một miếng lớn, cười hì hì nói với lão bạch hầu.

“Không có gì, đào trên cây này vừa to vừa ngọt, vô cùng thơm ngon, ta đặc biệt hái đến để ngươi nếm thử.” Lão bạch hầu cười cười, xoay người nhảy nhót rời đi.

Tại chỗ, Thạch Hầu nhìn bóng lão bạch hầu, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ!

Thạch Hầu, có một trái tim linh lung trong suốt, đối với vạn vật, đều có sự thấu hiểu cực kỳ nhạy bén.

Lão bạch hầu vốn rất quen thuộc, dường như chỉ sau một đêm đã thay đổi, dung mạo, động tác, thậm chí là ánh mắt, đều giống hệt nhau, nhưng Thạch Hầu vẫn có một cảm giác, lão bạch hầu, không còn là lão bạch hầu trước đây nữa.

Thạch Hầu vừa mới đản sinh, đối với vạn vật đều có sự tò mò cực lớn.

Chuyện lão bạch hầu, mặc dù Thạch Hầu có chút cảnh giác, nhưng rất nhanh đã bị hắn bỏ lại sau đầu.

Mà lão bạch hầu, cũng không vội vã, mỗi ngày đều mang đào đến cho Thạch Hầu.

Chỉ là sau lần đầu tiên ăn đào do lão bạch hầu đưa, trong lòng Thạch Hầu đã dấy lên sự đề phòng.

Số đào còn lại, đều bị Thạch Hầu lặng lẽ ném xuống vách núi dựng đứng.

Ngày này, trên Hoa Quả Sơn, đột nhiên truyền đến một tiếng hổ gầm!

Một con mãnh hổ vằn vện, lặng lẽ mò vào Hoa Quả Sơn, chuẩn bị tìm kiếm thức ăn!

Hổ, chính là vua của muôn loài.

Hổ gầm núi rừng, vạn vật run rẩy.

Vừa bước vào lãnh địa Hoa Quả Sơn, liền kinh động nửa Hoa Quả Sơn hầu tử.

Vô số khỉ nhanh mắt nhanh tay, kêu réo rắt, trong chớp mắt đã leo lên cây lớn, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm hướng tiếng hổ gầm truyền đến.

Mãnh hổ, lực lớn vô cùng, chính là khắc tinh của khỉ.

Chương 439

Đàn khỉ Hoa Quả Sơn, tuy được hưởng dưỡng chất linh khí thiên địa, thân cường thể tráng, tuổi thọ lâu dài, nhưng rốt cuộc vẫn là khỉ phàm tục, hoàn toàn không phải đối thủ của mãnh hổ.

Thạch Hầu là Tiên Noãn, tuy nghệ cao đảm lớn, nhưng vẫn đi theo đàn khỉ leo lên một cái cây lớn để quan sát.

Tiếng hổ gầm càng lúc càng gần, rất nhanh, một góc rừng núi, một con mãnh hổ vằn vện chậm rãi bước ra!

Mãnh hổ thân dài gần hai trượng, lông da bóng mượt, cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân phủ đầy những hoa văn vàng kim, một đôi đồng tử màu vàng nhạt liếc nhìn về phía trước, từng tia sát khí lan tỏa trong không trung!

Đây, không phải một con hổ bình thường, đây là hổ vương từ trong rừng núi đánh giết mà ra!

"Gầm!" Mãnh hổ gào thét, một luồng sóng âm gần như thực chất, đột nhiên lan tỏa ra bốn phương tám hướng, chấn động vô số cây rừng xào xạc.

Đàn khỉ trên cây giật mình hoảng sợ, thậm chí có con sợ đến mức suýt chút nữa không giữ được cành cây, muốn rơi xuống!

"Mọi người, lấy đá đập nó!" Đại hắc hầu lực lớn vô cùng hét lên, nói xong liền mạnh mẽ nhặt một hòn đá, ném về phía mãnh hổ.

Con mãnh hổ kia thân hình đồ sộ, nhưng di chuyển lanh lẹ vô cùng, thân mình thoắt một cái, đã dễ dàng né tránh.

Đồng tử màu vàng kim của nó nhân tính hóa quay vài vòng, cuối cùng dừng lại trên người đại hắc hầu!

Bị mãnh hổ nhìn chằm chằm, đại hắc hầu toàn thân run lên, nhưng vẫn giữ vững thân mình, quát lớn, "Mọi người, cùng nhau đập chết nó!" Tiếng nói vừa dứt, vô số khỉ đều nhặt đá, ném về phía mãnh hổ.

Vô số hòn đá, như vạn mũi tên cùng phát, không thể tránh khỏi.

Nhưng con mãnh hổ kia, lại hoàn toàn không có ý niệm tránh né.

Đá như sao băng rơi xuống đập vào người mãnh hổ, nhưng lại giống như đập vào mười mấy lớp da, bị dễ dàng bật ra.

Một lượt xong, mặt đất gần như phủ đầy đá, nhưng mãnh hổ, lại không hề hấn gì.

Ngược lại vì đàn khỉ phản công, hoàn toàn bị chọc giận!

Thạch Hầu, thì lúc này, lặng lẽ quan sát lão bạch hầu.

Chỉ thấy lão bạch hầu ngồi trên chạc cây do hai cành cây tạo thành.

Thân mình bất động, vững như Thái Sơn, đôi mắt cực kỳ bình tĩnh, không một chút sợ hãi.

Nhìn ánh mắt của mãnh hổ, giống như đang nhìn một con kiến hôi không đáng kể.

"Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề lớn!" Xoạt một tiếng, toàn thân Thạch Hầu dựng tóc gáy, trong mắt lóe lên sự đề phòng nồng đậm!

Thạch Hầu ở trong đàn khỉ cũng không phải ít năm, vừa rồi, đó tuyệt đối không phải là ánh mắt mà một con khỉ nên có.

Lão bạch hầu, có vấn đề, có vấn đề lớn.

Sự đề phòng vốn chỉ là một chút xíu, đột nhiên tăng vọt đến đỉnh điểm!

"Xoạt!" Một trận gió giật thổi qua, mãnh hổ động.

Vuốt hổ cào xuống đất, để lại những vết hằn sâu.

Chúng khỉ chỉ thấy một đạo hoàng quang lướt qua trước mắt, liền thấy mãnh hổ đã đến dưới gốc cây lớn mà đại hắc hầu đang ở.

"Xoạt, xoạt!" Mãnh hổ leo cây tốc độ rất nhanh, nơi vuốt hổ lướt qua, gỗ văng tung tóe, để lại những vết cào sâu sắc!

Chỉ trong mấy hơi thở, đã leo được một nửa quãng đường!

"Mọi người, đập nó, đập nó đi!" Đại hắc hầu lúc này hoàn toàn hoảng sợ, gào thét ầm ĩ.

Lại một trận mưa đá rơi xuống người mãnh hổ, nhưng không dọa lui được mãnh hổ, ngược lại còn kích thích sự hung tàn trên người mãnh hổ, tốc độ lại nhanh hơn ba phần.

Ngay khi mãnh hổ cách đại hắc hầu, chưa đầy một mét.

Đại hắc hầu cắn răng, trên mặt khỉ lóe lên sự quyết tuyệt, kiên quyết nhảy xuống từ trên cây.

Hắn đại hắc hầu, dù có chết, cũng phải té chết, tuyệt đối không thể bị hổ cắn chết.

Đại hắc hầu nhảy xuống từ trên cây, thân mình mất thăng bằng, đầu cắm xuống đất, rơi mạnh xuống, tình thế nguy hiểm đến mức chỉ trong gang tấc.

Thậm chí những con khỉ xung quanh, trợn trừng hai mắt nhìn cảnh này, toàn bộ đều sững sờ.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thạch Hầu động!

Hắn nắm chặt sợi dây leo đã sớm bện xong trong tay, mạnh mẽ quăng ra.

Sợi dây leo như sống lại, linh hoạt biến hóa, chính xác không sai chút nào rơi vào tay đại hắc hầu.

Đại hắc hầu chớp chớp mắt, đôi mắt đột nhiên sáng rực.

Nắm chặt sợi dây leo, thân mình lắc lư một cái, mạnh mẽ vung sang một gốc cây lớn.

Nhưng rất nhanh, trong lòng đại hắc hầu liền thót một cái, tìm kiếm bóng dáng Thạch Hầu.

Thạch Hầu đã cứu hắn, chắc chắn sẽ lọt vào mắt mãnh hổ.

Thạch Hầu, đang gặp nguy hiểm!

"Đa sự!" Trên chạc cây, lão bạch hầu nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo!

Thạch Hầu cứu được đại hắc hầu xong, mạnh mẽ xông về phía mãnh hổ!

Thân hình Thạch Hầu thuộc loại trung đẳng trong tộc khỉ, nhưng lại lực lớn vô cùng.

Nương theo sức xung kích vung đến, vậy mà trực tiếp đá bay mãnh hổ!

"Gầm!" Mãnh hổ dường như bị chọc giận, một cú "hổ đói vồ mồi", liền vồ về phía Thạch Hầu.

Thạch Hầu một chút cũng không cam chịu yếu thế, nhe nanh múa vuốt, trực tiếp cùng mãnh hổ đánh giết với nhau!

Lúc đầu, Thạch Hầu còn có thể phân cao thấp với mãnh hổ, nhưng thời gian kéo dài, lại không tránh khỏi rơi vào thế hạ phong.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt Thạch Hầu đỏ bừng, mồ hôi như mưa, vậy mà chỉ có sức chống đỡ, mà không có sức phản công.

Chương 440

Mấy lần đều gặp hiểm cảnh sinh tử, nếu không phải tộc khỉ trời sinh nhanh nhẹn, e rằng đã sớm bị móng vuốt của mãnh hổ xé toạc ngũ tạng.

"Con khỉ này, là từ Tiên Noãn đản sinh, dù không thông tu hành chi pháp, nhưng ức vạn năm nuốt tinh hoa nhật nguyệt, hấp nạp linh khí thiên địa, sao lại không đến mức ngay cả một con mãnh hổ cũng không đối phó được chứ!" Trong mắt lão bạch hầu lóe lên sự nghi hoặc cực lớn, không nên, thực sự không nên a.

Ngay khi lão bạch hầu đang suy tư, Thạch Hầu gặp phải nguy cơ lớn chưa từng có.

Mãnh hổ trên không trung "hổ đói vồ mồi", mồm, vuốt, đuôi cùng lúc sử dụng, trước sau, trái phải cùng lúc sát đến Thạch Hầu.

Đây là chiêu sát thủ cuối cùng của mãnh hổ, vừa nhanh vừa mạnh, chỉ trong mấy phần của một hơi thở, đã bao phủ Thạch Hầu vào trong phạm vi tấn công.

Dù Thạch Hầu có thể chống đỡ được cái miệng rộng như chậu máu và cái đuôi sắt của mãnh hổ, nhưng lại sẽ bị vuốt sắc vồ trúng.

Với độ sắc bén của vuốt hổ, chỉ cần khẽ chạm vào, lập tức sẽ là kết cục bị khai bụng phá ruột.

Nếu đồng thời chống đỡ vuốt hổ, lại sẽ bị cái miệng rộng như chậu máu của mãnh hổ cắn trúng.

Miệng hổ uy hiếp lớn hơn vuốt hổ, một cái không cẩn thận, liền là kết cục huyết quản, kinh mạch bị xé nát.

Đây là một cục diện chết, một cục diện mà dù Thạch Hầu đi

đường nào, cũng không có một tia sinh cơ.

Mà trong phạm vi phong quang mãnh hổ bao phủ, Thạch Hầu nhắm nghiền hai mắt, dường như đã nhận mệnh.

"Thạch Hầu, ta đến cứu ngươi!" Một tiếng la lớn vang dội trong rừng núi, đại hắc hầu không biết từ đâu ôm một khối đá lớn, chạy cuồng loạn về phía mãnh hổ.

Nhưng còn chưa chạy đến trước mặt Thạch Hầu, trực tiếp bị một cái hố nhỏ dưới chân vấp té một cú "chó ăn cứt", khối đá lớn trong lòng cũng bay ra ngoài.

"Thật là phế vật!" Lão bạch hầu xoa xoa giữa trán, thân mình như điện xẹt bắn ra, hai tay vươn ra một cái, trực tiếp vớt Thạch Hầu ra khỏi phạm vi tấn công của mãnh hổ.

Trong lúc biến đổi thân hình, hiểm lại càng hiểm tránh được vuốt sắc của mãnh hổ.

Biến cố này, lập tức khiến đàn khỉ ồ ào kêu lớn, vô số khỉ đều bị thao tác này của lão bạch hầu làm cho kinh ngạc ngây người.

Lão bạch hầu già yếu, suy nhược, vậy mà lại có thân thủ như vậy?

Đây còn là lão bạch hầu ngày thường leo cao hơn một chút cũng thở hổn hển sao?

Thạch Hầu trong tay lão bạch hầu dường như bị dọa ngất, hai mắt nhắm nghiền, bất động.

Lão bạch hầu thầm kiểm tra tình trạng của Thạch Hầu, biết không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

Đại Kiếp Tây Hành vừa mới bắt đầu, Tây Phương của bọn họ còn chưa đại hưng, Kiếp Tử do Thiên định đã vẫn lạc rồi, còn ra thể

thống gì nữa?

Lặng lẽ đặt Thạch Hầu xuống xong, lão bạch hầu thoắt một cái, thay Thạch Hầu giao chiến với mãnh hổ.

Thân thủ lão bạch hầu vô cùng nhanh nhẹn, mỗi lần mãnh hổ vồ đến, đều bị lão bạch hầu né tránh trong gang tấc.

Theo lối đánh như vậy của lão bạch hầu, đáng lẽ sẽ theo thời gian trôi qua, lão bạch hầu sẽ dần dần rơi vào thế hạ phong.

Nhưng kết quả hoàn toàn trái ngược, lão bạch hầu không những không rơi vào thế hạ phong, mà sau vài hiệp, nương theo tư thái "hổ đói vồ mồi" của mãnh hổ, mượn lực đánh lực, trực tiếp đá mãnh hổ xuống vách núi.

"Lão bạch hầu!" "Lão bạch hầu!" "Lão bạch hầu!" Mãnh hổ rơi xuống vách núi, vô số khỉ tụ tập quanh lão bạch hầu, bùng nổ những tiếng reo hò như sấm sét.

Thạch Hầu đang nằm trên bãi cỏ, cũng đột nhiên trợn mở hai mắt, một tia lạnh lẽo lóe qua trong đó!

Thạch Hầu là Tiên Thiên chi thể, trong Tiên Noãn, ngày đêm nuốt tinh hoa nhật nguyệt, hấp nạp linh khí thiên địa, tuy còn chưa bước vào con đường tu hành, nhưng một thân quái lực khủng bố, gân cốt cường kiện.

Chỉ là một con mãnh hổ mà thôi, cùng lắm là tốn mười mấy quyền là đánh chết được rồi.

Sở dĩ để mình rơi vào hiểm cảnh sinh tử, tự nhiên là muốn thử thăm dò lão bạch hầu, kết quả không ngoài dự liệu.

Vừa rồi thân pháp và tốc độ của lão bạch hầu khi cứu hắn, tuyệt đối không phải là thứ mà lão bạch hầu chân chính có thể có được.

Lão bạch hầu chân chính, đã chết ngay từ lần đầu tiên lão bạch hầu đưa đào cho hắn ăn rồi!

Một lần nữa xác nhận sự bất thường của lão bạch hầu xong, trong lòng Thạch Hầu càng thêm cảnh giác, ngầm đề phòng lão bạch hầu.

Thoáng chốc, lại một năm thời gian trôi qua.

Dường như lão bạch hầu cũng biết biểu hiện kinh thế hãi tục của mình ngày đó, nên trong một năm này, không còn có hành động kinh người nào nữa.

Đàn khỉ cũng gần như đã quên khoảnh khắc tỏa sáng của lão bạch hầu một năm trước.

Ngày này, Hỗn Thế Ma Vương biến thành một con khỉ lông xám, từ Khảm Nguyên Sơn, Thủy Tạng Động đến Hoa Quả Sơn.

Chuyện Sư tôn Lục Nhĩ giao phó cho hắn, chính là phải giám sát Thạch Hầu thật kỹ, đảm bảo Thạch Hầu không xảy ra bất kỳ tai nạn nào.

Đây là chuyện đầu tiên Sư tôn giao phó cho Hỗn Thế Ma Vương sau khi bái sư.

Giao cho những tiểu yêu dưới tay làm tự nhiên không yên tâm, nên hắn định tự mình ra tay.

Trên Hoa Quả Sơn có hàng vạn con khỉ, một con khỉ lông xám trà trộn vào, đơn giản là chuyện không đáng kể, không hề gây chú ý.

Chỉ tốn vài tháng, Hỗn Thế Ma Vương liền hòa nhập với đàn khỉ, và mối quan hệ với Thạch Hầu cũng không tệ.

Thạch Hầu thân mang đôi Kim Mâu thần thông, có thể nhìn xuyên bản chất thiên địa, phản phác quy chân.

Giờ đây chưa tu hành, đối với sự ngụy trang của Chuẩn Thánh đại

tu như Quan Âm Bồ Tát, tự nhiên không có tác dụng.

Nhưng lại có thể cảm nhận được một số điều không đúng trên người con khỉ xám mà Hỗn Thế Ma Vương hóa thân.

Ban đầu, Thạch Hầu vẫn rất cảnh giác với khỉ xám.

Nhưng thời gian trôi qua, trên người khỉ xám không hề phát ra cảm giác dò xét khó chịu khiến Thạch Hầu khó chịu.

Thế là mối quan hệ giữa hắn và khỉ xám càng ngày càng tốt.

Ngày này, Thạch Hầu thổi gió núi, uống rượu hầu tử do trăm quả trên Hoa Quả Sơn ủ mà thành, vô cùng thích thú.

Đột nhiên, lúc này lão bạch hầu ghé sát lại, đưa cho hắn một quả đào to và đỏ, rồi cẩn thận nhìn xung quanh, nói, "Tiểu Thạch Hầu, ngươi có muốn làm vương không?" "Vương?" Thạch Hầu sững sờ, hỏi, "Vương gì?" "Hầu vương a!" Lão bạch hầu từ tốn dụ dỗ, "Ngươi xem trên Hoa Quả Sơn này, nhiều khỉ như vậy, nhưng lại bị một con mãnh hổ dọa cho run rẩy kinh hoàng.

Nếu trong đàn khỉ có đại vương, thì có thể tập hợp tất cả sức mạnh của đàn khỉ.

Đến lúc đó đừng nói một con mãnh hổ, dù là mười con mãnh hổ, một trăm con mãnh hổ, cũng không cần phải sợ hãi nữa!" Thạch Hầu không khỏi trầm mặc, một cảm giác nguy hiểm cực lớn lan tỏa trong lòng.

Chương 441

Lão bạch hầu này quả nhiên không an phận, khuyên lơn mình để mình làm hầu vương, lại chuẩn bị thi triển quỷ kế gì đây?

Ngay khi Thạch Hầu định tùy tiện tìm một lý do để lấp liếm cho qua, bên cạnh truyền đến một tiếng cười lớn.

"Lão bạch hầu, ngươi nói quá có lý rồi.

Đàn khỉ Hoa Quả Sơn chúng ta nhiều như vậy, đúng là nên có một đại vương.

Như vậy sau này sẽ không còn sợ hổ, báo, trùng, trĩ nữa." Lão bạch hầu sững sờ, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy khỉ xám xách một giỏ trái cây, mỉm cười đi đến bên cạnh Thạch Hầu, ngồi phịch xuống, cầm một quả lê trắng lớn, bắt đầu cắn ngấu nghiến.

"Thật là anh hùng sở kiến lược đồng (người tài nhìn chung giống nhau), Thạch Hầu, ngươi xem khỉ xám cũng thấy nên có một đại vương, ngươi thấy sao?" Lão bạch hầu trong lòng thầm mừng, đúng là "ngủ gật gặp chiếu manh", mình đang lo không biết làm sao để Thạch Hầu không nghi ngờ, thì con khỉ lông xám này lại đến.

Quả thực là trời giúp Tây Phương đại hưng!

Mấy ngày trước, mình còn tưởng thân phận của mình đã bại lộ rồi, giờ nhìn lại, hóa ra là mình đa nghi rồi.

Thạch Hầu gãi gãi đầu, đang chuẩn bị nói thì lại bị khỉ lông xám giành lời.

Hắn ném hạt lê trong tay đi, đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Lão bạch hầu, ngươi nói người làm hầu vương, năng lực có phải nhất định phải khiến mọi người phục tùng không?" Lão bạch hầu theo

bản năng gật đầu, "Đương nhiên rồi, không có năng lực, làm sao có thể làm hầu vương?" Khỉ xám vỗ đùi nói, "Vậy thì đúng rồi!

Ta nghe Thạch Hầu nói, một năm trước, có một con mãnh hổ xông vào Hoa Quả Sơn chúng ta.

Thạch Hầu giao đấu với mãnh hổ, chưa quá ba hiệp đã rơi vào thế hạ phong.

Lúc then chốt, chính là ngươi đứng ra, hàng phục con mãnh hổ kia.

Thành tích chiến đấu như vậy, nhìn khắp đàn khỉ Hoa Quả Sơn ai có thể làm được?

Ta nói, trừ ngươi ra, không ai thích hợp làm hầu vương này hơn nữa." Lão bạch hầu lập tức ngây người, vừa định mở miệng, Thạch Hầu lại liên tục lên tiếng phụ họa, "Đúng vậy, với thân thủ của lão bạch hầu, Hoa Quả Sơn có con khỉ nào là đối thủ của ngươi?

Chức hầu vương này, phi ngươi mặc chúc (không ai khác ngoài ngươi)." Lão bạch hầu lập tức ngây người.

Ông ta muốn Thạch Hầu làm hầu vương, là để kích thích Thạch Hầu khao khát trường sinh, là để Thạch Hầu xuất hải, là vì sự đại hưng tương lai của Phật Môn.

Sao lại thành ra ông ta phải làm hầu vương?

Lão bạch hầu vội vàng khoát tay từ chối, "Tuổi ta đã cao như vậy rồi, tinh lực ngày càng suy yếu, nào còn có thể làm cái hầu vương gì nữa.

Chức hầu vương này, vẫn phải để các ngươi, những người trẻ tuổi mà thôi." Khỉ xám cười nói, "Có chí không ở tuổi cao, vô chí sống trăm tuổi cũng vô ích.

Ta thấy lão bạch hầu thích hợp làm hầu vương nhất.

Chỉ cần ngươi ra tiếng, ta là người đầu tiên ủng hộ ngươi.” “Ta cũng vậy!” Thạch Hầu liên tục phụ họa.

Lão bạch hầu không những không thuyết phục được Thạch Hầu, ngược lại còn bị Thạch Hầu và đại khỉ xám cổ động làm hầu vương, đành phải tùy tiện tìm một lý do, hoảng loạn mà bỏ chạy.

Thạch Hầu và đại khỉ xám nhìn nhau, mỉm cười, mọi thứ đều không cần nói thành lời.

Trong một khoảng thời gian sau đó, lão bạch hầu lại có ý vô ý dẫn dắt Thạch Hầu làm hầu vương.

Nhưng mỗi lần đều không phải bị Thạch Hầu nghiêm khắc từ chối, thì lại bị đại khỉ xám xen ngang phá hỏng kế hoạch.

Mấy lần như vậy, khiến lão bạch hầu tức đến nghiến răng.

Con đại khỉ xám này, rốt cuộc là cố ý hay vô ý, sao lại liên tục đối đầu với mình?

Thời gian trôi qua, lại hai ba năm nữa.

Ngày này, trên Hoa Quả Sơn, mấy ngàn con khỉ tụ tập trước một thác nước.

Lúc này đang chính vào mùa hạ, nước mưa nhiều nhất, thác nước đổ thẳng xuống, cuồn cuộn không ngừng, hơi nước lan tỏa, tạo nên từng trận bọt nước, có thế ba đào hung dũng, kinh đào phách ngạn!

Có thơ rằng: Một dải cầu vồng trắng bay lên.

Ngàn trượng sóng tuyết tung bọt.

Gió biển thổi không ngừng, dòng sông chiếu ánh xiêm y.

Khí lạnh chia ranh giới xanh biếc, dư lưu nhuận cành biếc.

Vượn san hô gọi thác nước, thật tựa bức rèm duy.

Vô số khỉ, lớn, nhỏ, trẻ, già, tề tựu một chỗ, đều thích thú nhìn dòng nước thác trước mắt tung bọt, dòng nước văng tung tóe trên người, một trận sảng khoái, thấm vào tâm tỳ.

"Lâu rồi không thấy nước lớn như vậy, thác nước này, quả thực là phúc địa trời ban cho Hoa Quả Sơn chúng ta!" Có con khỉ từ tận đáy lòng kinh thán.

Lão bạch hầu ẩn mình trong đàn khỉ, đôi mắt cứ đảo qua đảo lại không ngừng.

Thấy dòng thác cuộn chảy, trong lòng đột nhiên động đậy.

Thạch Hầu vô cùng tinh minh, đã mình dụ dỗ không thành, vậy thì để người khác thử xem sao.

Lão bạch hầu búng ngón tay một cái, một tia ánh sáng vàng kim liền bay vào trong thân thể của một con khỉ vàng có thâm niên chỉ kém lão bạch hầu.

Con khỉ vàng đó rùng mình một cái, ánh mắt vẩn đục lóe lên rồi rất nhanh lại trở nên trong sáng, múa tay múa chân nói, "Nước tốt, nước tốt!

Thác nước này từ trời mà đến, đổ thẳng xuống, không biết tận cùng ở đâu.

Đàn khỉ Hoa Quả Sơn chúng ta đông như vậy, không biết ai có đủ dũng khí xuyên qua thác nước này, thăm dò nguồn gốc của nó?

Nếu ai có thể đi vào đi ra mà không bị thương tổn, chúng ta liền tôn xưng kẻ đó làm vương, mọi người thấy thế nào?" Lời của đại hoàng hầu vừa nói ra, lập tức gây nên sự sôi sục trong toàn bộ đàn khỉ.

Một con đại hắc hầu thân thể cường tráng nôn nóng muốn thử, "Ta muốn thử!" "Ta cũng muốn thử!" "Tính ta một người!" Chẳng

mấy chốc, liền có mấy chục con khỉ vô cùng hưng phấn đứng ra, vị trí hầu vương, sức hấp dẫn đối với bọn chúng quá lớn.

Thạch Hầu cũng nôn nóng muốn thử, "Lão Hôi, ngươi nói ta có nên thử không?" Khỉ xám lắc đầu với Thạch Hầu, "Hầu vương không phải dễ làm như vậy đâu.

Theo ta thấy, không làm hầu vương cũng chẳng sao." Khỉ xám nói xong, ý vị thâm trường nhìn về phía lão bạch hầu.

Thạch Hầu thông minh mẫn tuệ đến nhường nào, lập tức hiểu ý khỉ xám, kéo khỉ xám lùi lại một bước, bắt đầu yên lặng xem náo nhiệt, không còn đề cập đến chuyện tranh giành hầu vương nữa.

Hành động của Thạch Hầu và khỉ xám, đều lọt vào mắt lão bạch hầu.

Thấy Thạch Hầu đã bị thuyết phục, thậm chí muốn tranh giành hầu vương, lại bị khỉ xám phá rối, lão bạch hầu tức đến mức gần như không nói nên lời.

Chương 442

Đều tại con khỉ xám này!

Nếu không phải con khỉ xám này cứ xen ngang phá đám, Thạch Hầu e rằng đã ngồi lên ngôi hầu vương không biết bao nhiêu năm rồi.

Nhưng lúc này lão bạch hầu cũng không thể mở miệng tiếp tục cổ vũ Thạch Hầu tranh giành hầu vương, mục đích như vậy quá rõ ràng, với sự tinh minh của Thạch Hầu, nhất định sẽ bị phát giác.

Mấy chục con khỉ dưới sự cổ vũ của mọi người, đi đến bờ vực, mạnh mẽ nhìn xuống, thấy sóng lớn vỗ bờ, dòng nước cực kỳ cuộn chảy, lại nhìn khoảng cách đến rèm nước đối diện còn rất xa, khí thế nhiệt huyết vừa dâng lên đột nhiên bị dập tắt.

Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai dám động thủ trước.

Thác nước này không phải chuyện đùa, một khi thất thủ, tính mạng khỉ có thể mất.

Qua chẳng biết bao lâu, một con khỉ lông vàng thân hình cường tráng lùi lại một bước, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, "Dòng nước này quá xiết, ta không chơi nữa." Nói xong, mặt khỉ đỏ bừng, mạnh mẽ lại rút vào trong đàn khỉ.

Có người đầu tiên, thì sẽ có người thứ hai.

Chẳng mấy chốc, mấy chục con khỉ một tiếng hô tan tác, không còn thấy một bóng nào.

Trong đàn khỉ, lão bạch hầu lặng lẽ siết chặt hai nắm đấm, trong lòng một tia sát ý lóe qua.

Không được, nhất định phải giải quyết con khỉ xám kia, nếu không kế hoạch của Phật Môn ông ta, vĩnh viễn cũng không thể tiến bước

đầu tiên.

Lại qua mấy tháng, lão bạch hầu đến mời khỉ xám đi ăn đào.

Khỉ xám cười hì hì đồng ý.

Thạch Hầu cũng muốn đi theo, vừa khéo đại hắc hầu đến mời Thạch Hầu uống rượu hầu tử mà mình vừa ủ xong.

Thế là Thạch Hầu đi theo đại hắc hầu thưởng thức rượu hầu tử, còn khỉ xám thì bị lão bạch hầu dẫn đi thưởng thức đào.

Lão bạch hầu một đường dẫn khỉ xám đi vào một nơi cực kỳ hẻo lánh trên Hoa Quả Sơn, lúc này mới dừng bước, lạnh lùng nói với khỉ xám, "Ngươi rốt cuộc là ai!" Khỉ xám biết lão bạch hầu sớm đã phát giác ra sự bất thường của mình, cũng không che giấu nữa, ngang nhiên nói, "Ta chính là Hỗn Thế Ma Vương của Khảm Nguyên Sơn, Thủy Tạng Động!" Nói xong, khỉ xám lắc mình biến hóa, hiện ra chân thân, cao khoảng ba mét, thân hình cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn, một luồng uy áp cực kỳ mạnh mẽ, từ từ lan tỏa ra xung quanh.

"Khảm Nguyên Sơn, Thủy Tạng Động, Hỗn Thế Ma Vương?" Lão bạch hầu hiển nhiên chưa từng nghe nói đến cái tên này, ông ta đánh giá Hỗn Thế Ma Vương từ trên xuống dưới một lượt, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, "Ngươi có biết Bản tọa là ai không?" "Là ai?" Trên mặt Hỗn Thế Ma Vương lộ ra vẻ nghi hoặc.

Sư tôn chỉ bảo hắn đến bí mật chú ý, bảo hộ Thạch Hầu, nhưng lại không nói rốt cuộc là ai muốn bất lợi với Thạch Hầu.

"Ta chính là Phật Môn Tôn Giả, Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát!" Chữ cuối cùng vừa dứt, lão bạch hầu mạnh mẽ hiện ra bản thể, búi tóc hình rồng, mặc áo la trắng, lông mày như trăng non, mắt như sao đôi, mặt ngọc sinh hỷ, môi son điểm hồng, tay cầm Tịnh Bình Cam Lộ Thùy Dương Liễu.

Một luồng khí cơ khủng bố không thể hình dung, lấy Quan Âm Bồ Tát làm trung tâm, từ từ lan tỏa ra bốn phương.

Nhìn từ xa, Quan Âm Bồ Tát và Hỗn Thế Ma Vương tuy thân hình chênh lệch, nhưng Hỗn Thế Ma Vương lại liên tục lùi bước, trên khuôn mặt thô kệch không chịu nổi, tràn đầy vẻ sợ hãi!

Lão bạch hầu, vậy mà lại là chí tôn Phật Môn, Quan Âm Bồ Tát.

"Mặc dù không biết là ai sai ngươi đến tiếp cận Thạch Hầu, nhưng kẻ nào cản trở Phật Môn ta đại hưng, giết không tha!" Sắc mặt Quan Âm Bồ Tát vô cùng bình thản, nàng vươn bàn tay ngọc ngà, cách không trực tiếp vỗ xuống Hỗn Thế Ma Vương.

Cú vỗ này, dưới sự gia trì của Chuẩn Thánh chi lực, đủ sức bài sơn đảo hải, đủ sức nghiền nát toàn bộ Hỗn Thế Ma Vương thành hư vô.

Dưới chưởng này, lực lượng pháp tắc cuồn cuộn, ức vạn huyền quang lưu chuyển.

Hỗn Thế Ma Vương chỉ cảm thấy toàn thân mình đều bị đóng băng, thân thể không thể động đậy, thậm chí ngay cả tiếng kêu cứu cũng không thể thốt ra.

Ngay khi chưởng lực bài sơn đảo hải của Quan Âm Bồ Tát sắp sửa nuốt chửng Hỗn Thế Ma Vương, một giọng nói bình thản mà sắc bén đột nhiên vang lên xung quanh.

"Đường đường Phật Môn Tôn Giả, Quan Âm Bồ Tát, là hành động lấy lớn hiếp nhỏ như vậy sao?" Hư không bình lặng không chút gợn sóng, đột nhiên rung động dị thường, rồi mạnh mẽ xé toạc ra một vết nứt.

Lục Nhĩ mặc một thân đạo bào cực kỳ giản dị, chậm rãi bước ra.

Mỗi bước đi của hắn, các pháp tắc cuồn cuộn trong chu thiên liền

co rút lại một phần.

Vài bước sau, lực lượng pháp tắc lan tỏa trong không trung dần trở nên bình thường.

Một chưởng Quan Âm Bồ Tát nổi giận kích ra, cũng vô hình trung hóa thành tro bụi, không gây ra chút sóng gió nào.

"Sư tôn, cứu con!" Hỗn Thế Ma Vương vừa khôi phục hành động, vội vàng chạy ra sau lưng Lục Nhĩ, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Khoảnh khắc bị lực lượng thiên địa trấn áp vừa rồi, hắn thực sự cảm thấy mình sau này sẽ không bao giờ gặp lại Sư tôn nữa.

Lục Nhĩ vỗ vỗ vai Hỗn Thế Ma Vương, mỉm cười.

"Có Vi sư ở đây, sợ gì chứ?

Ngươi cứ lui sang một bên chờ đi." "Vâng." Khí tràng của hai vị Chuẩn Thánh cấp bậc, đã sớm khiến không gian trở nên cực kỳ nặng nề.

Hỗn Thế Ma Vương nghe vậy, như được đại xá, chạy nhỏ, thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Lục Nhĩ nhàn nhạt nhìn Quan Âm Bồ Tát, cười nói.

"Ta nên gọi ngươi là Phật Môn Quan Âm Tôn Giả, hay là Từ Hàng Sư thúc đây?" Sắc mặt Quan Âm Bồ Tát đột nhiên âm trầm xuống, nhìn chằm chằm Lục Nhĩ.

"Phật Môn đại hưng, là đại thế của Thiên Đạo.

Tiệt Giáo muốn nghịch Thiên mà hành sao?" Lục Nhĩ nhàn nhạt nói, "Giáo nghĩa Tiệt Giáo của Ta, vốn là Đại Đạo Ngũ Thập, Thiên Diễn Tứ Thập Cửu, vì vạn vật cắt lấy một tuyến sinh cơ, hà cớ gì nói là nghịch Thiên mà hành?" "Hừ, mạnh miệng!" Quan Âm Bồ Tát phất

tay, Ngọc Tịnh Bình khẽ rung một cái, liền lơ lửng trên không trung.

Một luồng uy áp không thể hình dung, từ từ lan tỏa trong hư không.

"Hoa Quả Sơn, là trọng địa đại hưng của Phật Môn ngươi, ngươi cũng không muốn Hoa Quả Sơn bị thương tổn chứ?" Lục Nhĩ đầy hứng thú nhìn Quan Âm một cái, giơ tay xé rách không gian, toàn bộ người hắn biến mất không thấy đâu nữa.

Sắc mặt Quan Âm Bồ Tát trầm xuống, lập tức theo kịp.

Rất nhanh, hai người liền đến một không gian rộng lớn ở Tam Thập Tam Thiên, đối chọi với nhau.

Quan Âm Bồ Tát từ khi phò trợ Phật Môn, tu Bát Bách Bàng Môn đại đạo.

Một thân Đạo Hạnh, dung hội quán thông.

Sau khi chứng đạo Chuẩn Thánh, vẫn không có xu hướng dừng lại, tu vi ngày càng thâm hậu.

Nàng là người mạnh nhất trong ba đệ tử của Xiển Giáo phò trợ Phật Môn.

Mà Lục Nhĩ, sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên, số lần ra tay liền rất ít.

Nên tất cả mọi người đều biết Lục Nhĩ chứng đạo Chuẩn Thánh, nhưng cụ thể mạnh đến mức nào, lại không ai biết.

Chương 443

Quan Âm Bồ Tát nhìn chằm chằm Lục Nhĩ, không hề che giấu chiến ý trên người mình.

Đạo Uẩn Chuẩn Thánh, mênh mông như biển cả lan tỏa ra bốn phương.

Hư không khẽ rung động, nhật nguyệt vô quang, từng đạo huyền quang, xuyên thủng không gian!

Mà Lục Nhĩ chỉ đứng đó, toàn thân liền có một luồng chiến ý bất khuất xông thẳng mây xanh.

Chiến Thiên đấu Địa, chiến đến chương cuối, đây chính là Chiến Chi Pháp Tắc!

Chuẩn Thánh đối chọi, trong thời đại Hồng Hoang đã vỡ nát, hóa thành Tam Giới như ngày nay, cực kỳ hiếm thấy.

Khí tức của Quan Âm, Lục Nhĩ, rất nhanh liền hấp dẫn ánh mắt của đại phê đại phê tu sĩ Hồng Hoang!

"Đó là, Từ Hàng Phật Môn Quan Âm Tôn Giả, còn có Câu Trần Đại Đế!" Vô số Đại Năng hai mắt đều ngưng lại.

Câu Trần Đại Đế Lục Nhĩ, không cần phải nói, là môn nhân Tiệt Giáo.

Quan Âm Bồ Tát, là Phật Môn Tôn Giả.

Điều này chẳng phải nói, Đại Kiếp vừa mới bắt đầu, Tiệt Giáo đã đối đầu với Phật Môn sao!

"Mọi người mau nhìn Quan Âm Tôn Giả, đã chứng đạo Chuẩn Thánh…" Chẳng biết là ai hét lên một tiếng, lập tức Tam Giới nổi lên

một tràng kinh thán.

Chuẩn Thánh, đã có tư cách ngạo thị Tam Giới!

Mà Lục Nhĩ, là một trong Lục Ngự, địa vị lại càng vô cùng tôn quý!

Đột nhiên, có người nhỏ tiếng nói, "Quan Âm Tôn Giả trước đây tu hành vô số vạn năm trên Côn Luân Sơn, cũng chỉ là Đại La Kim Tiên.

Nhưng sau khi bái nhập Phật Môn, lại trong thời gian ngắn như vậy chứng đạo Chuẩn Thánh." "Suỵt, câm miệng, ngươi không muốn sống nữa sao!" Có người vội vàng trừng mắt nhìn người vừa nói chuyện kia.

Tam Thập Tam Thiên, trong Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm đến mức có thể vắt ra nước!

Ông ta thực sự hối hận vì sao ban đầu lại thu Từ Hàng làm đệ tử này!

Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề cau mày, thầm mắng, "Tiệt Giáo thật không biết liêm sỉ, Tây Phương chúng ta còn chưa hành động bước đầu tiên, đã đến phá rối.

Sau này trên đường Tây Hành, làm sao mà được đây?" Nói xong, Chuẩn Đề nói, "Sư huynh, có cần ta ra tay, giáo huấn giáo huấn con khỉ thối đó không?" "Không cần, hiện tại chỉ là lần giao phong đầu tiên của Đại Kiếp Tây Hành, chúng ta liền ra tay, chẳng phải là yếu thế sao?" Tam Thập Tam Thiên, khi Quan Âm một lần nữa bị Tùy Tâm Thiết Can Binh trong tay Lục Nhĩ xé rách y phục.

Sắc mặt Quan Âm Bồ Tát đỏ bừng, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, độn thổ về Tây Phương.

Lục Nhĩ cũng không truy kích, chỉ cười nhàn nhạt nói, "Lần này

chỉ cho ngươi một chút giáo huấn nhỏ.

Nếu còn đặt chân vào Hoa Quả Sơn nửa bước, hậu quả tự gánh lấy!" Thanh âm Lục Nhĩ hết sức bình đạm, không chút ý tứ uy hiếp, nhưng Quan Âm nghe vào tai, thân hình chợt khựng lại giữa không trung, sắc mặt càng đỏ thêm vài phần, sau đó lại cấp tốc hóa thành một đạo trường hồng, độn về Tây phương, ngay cả một câu ngoan thoại cũng không dám lưu lại.

Vô số Đại năng Hồng Hoang chứng kiến Quan Âm Bồ Tát bị đánh tơi bời tháo chạy, trên mặt vẫn còn chút vẻ chưa thỏa mãn, liền cất lời tán thán.

"Hay cho Câu Trần Đại Đế, ở Tam Thập Tam Thiên đùa cợt Phật môn Tôn giả, đủ để chứng minh đạo thống Huyền môn ta, vượt xa Phật môn Tây phương." "Hay cho Câu Trần Đế Quân, thực lực một thân đều có thể so bì cùng ta." Còn những vị từng ẩn thế mấy lượng kiếp, là một trong Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung, thì lại phát ra tiếng cảm thán tận đáy lòng, "Trường Giang sóng sau xô sóng trước", hậu bối trong hậu bối, thực lực lại vươn lên vượt bậc, có thể so bì cùng bọn họ.

Tại Cực Lạc Thế Giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề trên mặt lóe lên vẻ lạnh lẽo, thực sự có chút không nuốt trôi được cục tức này, phẫn nộ bất bình nói: "Con khỉ đầu này, quả thật ngông cuồng, Sư huynh, nếu không giáo huấn một trận, thật khó mà hả được cơn ác khí trong lòng." Tiếp Dẫn thần sắc vẫn giữ sự trấn định, thản nhiên nói: "Đại kiếp vừa mới bắt đầu, không cần vì tranh giành ý khí nhất thời mà hỏng đại sự.

Chuyện Hoa Quả Sơn, Phật môn ta tuy không thể nhúng tay nữa, nhưng tương ứng, người Tiệt Giáo cũng không thể can thiệp, trước cứ để hắn đi đi." "Vâng, Sư huynh." Chuẩn Đề vô nại gật đầu.

Tại Đại Xích Thiên, trong Bát Cảnh Cung, mắt Thái Thanh lóe lên một tia ý cười.

Đại kiếp lần này, tuy ngại nhân quả nợ Tây phương năm xưa mà không tiện ra tay, nhưng có Tiệt Giáo thay họ xuất thủ, cũng xem như đã hả được cơn tức.

Trong Ngọc Hư Cung, trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy mày mắt lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng: "Đồ nghiệt giáo, đáng đời phải chịu kết cục như vậy." Ở Tam Thập Tam Thiên, sau khi dễ dàng đánh bại Quan Âm Bồ Tát, Lục Nhĩ trở lại Hoa Quả Sơn, tìm Hỗn Thế Ma Vương.

"Lão Sư!" Trong mắt Hỗn Thế Ma Vương tràn ngập vẻ sùng kính nồng đậm, trận chiến của Lão Sư nhà mình với Quan Âm Bồ Tát ở Tam Thập Tam Thiên, hắn cũng đều chứng kiến.

Quan Âm Bồ Tát là ai?

Phật môn Tôn giả, Chuẩn Thánh đại tu, nhưng ngay cả một tu sĩ như vậy, lại bị Lão Sư nhà mình đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Chỉ sợ mình có thể học được một phần trăm chân truyền của Lão Sư, e rằng cũng có thể cười ngạo Tam Giới, rạng danh tổ tông.

"Mọi việc ở đây đã xong, Phật môn đại khái sẽ không còn đặt chân đến Hoa Quả Sơn nữa, ngươi cũng không cần ở lại Hoa Quả Sơn, hãy về Khảm Nguyên Sơn đi." Hỗn Thế Ma Vương nói: "Lão Sư, còn con khỉ đá kia thì sao?" Lục Nhĩ lắc đầu: "Khỉ đá có con đường của riêng nó phải đi, chúng ta không cần can thiệp quá nhiều, rất nhanh thôi, các ngươi sẽ lại gặp mặt." Hỗn Thế Ma Vương gật đầu thật mạnh: "Vâng, Lão Sư." Sau khi từ biệt Hỗn Thế Ma Vương, Lục Nhĩ liền trở lại Quan Phủ Câu Trần Đại Đế trên Thiên Thượng để xử lý công vụ.

Sở dĩ lần này phải phô trương thanh thế, trước mặt vô số Đại năng Tam Giới mà giáo huấn Quan Âm Bồ Tát, mục đích chính là để tuyên cáo lập trường Huyền môn.

Đại kiếp lần này, tuy là Đạo Tổ ưng thuận, Thiên Đạo phát khởi, khiến Tây phương hưng thịnh, Nhân Giáo và Xiển Giáo lại vì năm xưa trong Phong Thần Đại Kiếp đã nợ Tây phương một mối nhân quả, nên trong đại kiếp này không được phép ra tay ngăn cản.

Nhưng Huyền môn, trừ Nhân Giáo, Xiển Giáo ra, còn có Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo, nắm giữ tai trâu của Huyền môn, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn Phật môn đại hưng, dần dần xâm thực khí vận Huyền môn.

Hòa Quả Sơn.

Sau khi Lục Nhĩ rời đi, Hỗn Thế Ma Vương nhìn Thạch Hầu lần cuối, lắc mình biến hóa, hóa thành một đạo lưu quang, bay về Khảm Nguyên Sơn, Thủy Tạng Động.

Đúng như Lão Sư nhà mình đã nói, mỗi người đều có con đường riêng của mình phải đi, con đường của Thạch Hầu, phải do chính nó tự bước, con đường của mình, mình cũng phải từng bước một mà đi.

Trực diện với Quan Âm Bồ Tát, không những không khiến Hỗn Thế Ma Vương sản sinh tâm ma, ngược lại chiến ý trong lòng lại lột xác, vô hình trung, càng thêm phù hợp với đạo Hỗn Độn Ma Viên.

Hòa Quả Sơn, Thạch Hầu thấy Hôi Hầu vẫn không trở lại, lập tức nảy sinh nghi hoặc, chạy đến mấy nơi Hôi Hầu thường lui tới tìm kiếm, nhưng không ngoại lệ, đều không phát hiện bóng dáng Hôi Hầu.

Tương tự, Thạch Hầu còn phát hiện, sau khi Hôi Hầu biến mất, Lão Bạch Hầu cũng biến mất không thấy tăm hơi, hai người cứ như đã rời khỏi Hoa Quả Sơn vậy, mặc Thạch Hầu tìm kiếm thế nào cũng

không thấy một sợi lông.

Đồng thời, cái cảm giác khó chịu mơ hồ trong Thạch Hầu, cũng trong một đêm mà biến mất vô ảnh vô tung.

Đêm khuya, Thạch Hầu nằm trên giường đá, bắt đầu suy xét lại mọi chuyện.

Ban đầu, mọi thứ đều bình thường, nhưng từ cái ngày Lão Bạch Hầu bất thường mang đào cho nó, mọi thứ đều trở nên bất thường.

Trên người Lão Bạch Hầu, tuyệt đối có điều mờ ám, điều này không cần nghi ngờ.

Thứ đến, là Hôi Hầu, Hôi Hầu cũng như Lão Bạch Hầu, không có dấu hiệu gì, đột nhiên xuất hiện trên Hoa Quả Sơn, sau đó kết giao với nó.

Nếu không kể đến thân phận, quá trình xuất hiện của Lão Bạch Hầu và Hôi Hầu gần như là giống nhau.

Điểm khác biệt duy nhất, chính là cảm giác hai người mang lại cho nó.

Chương 444

Cảm giác Lão Bạch Hầu mang lại cho nó, cứ như một nhân vật cao cao tại thượng đang diễn trò với con vật cưng trong tay, cảm giác thân thiện đủ đầy, nhưng lại khiến nó cảm thấy toàn thân khó chịu, bứt rứt.

Ngược lại Hôi Hầu thì khác, tuy lai lịch thần bí, nhưng lại cho Thạch Hầu cảm giác như một người bạn cũ đã quen nhiều năm, có thể chơi đùa cùng nhau.

"Thời gian xuất hiện của Lão Bạch Hầu và Hôi Hầu rất gần nhau, đủ để chứng minh, Lão Bạch Hầu và Hôi Hầu, hẳn là đến từ hai thế lực khác nhau.

Mà mấy năm nay, Lão Bạch Hầu hết lần này đến lần khác dẫn dụ ta tranh đoạt ngôi Hầu Vương, mỗi một lần lại đều vừa vặn bị Hôi Hầu ngăn cản, phá hoại, cho nên mấu chốt, hẳn là nằm ở ngôi Hầu Vương này." "Nhưng ngôi Hầu Vương này, lại có gì đặc biệt?" Thạch Hầu vắt óc suy nghĩ, cũng không nghĩ ra ngôi Hầu Vương rốt cuộc có ý nghĩa đặc biệt gì, cũng không hiểu, Hoa Quả Sơn có nhiều khỉ như vậy, vì sao lại cứ nhắm vào nó.

Đột nhiên, hai mắt Thạch Hầu ngưng lại, nhìn về phía thác nước: "Kẻ nào có thể ra vào thác nước mà thân thể không bị thương tổn, có thể làm Hầu Vương, hay là hôm nay, lão Tôn đến sau tấm màn nước kia xem thử?" Thạch Hầu lập tức tỉnh táo tinh thần, sự mệt mỏi buổi tối biến mất sạch bách.

Đêm đã khuya, một vầng trăng sáng treo trên Cửu Thiên, ánh trăng trong vắt chiếu rọi mặt đất, mặt đất tựa như được phủ một lớp sương bạc.

Thạch Hầu bật dậy từ giường đá, nhân lúc trời tối, lặng lẽ đến trước thác nước.

Lúc này đang là ban đêm, thác nước cuồn cuộn đổ xuống, tung lên từng trận bọt nước, lấm tấm bắn vào mặt Thạch Hầu, khiến chút buồn ngủ cuối cùng của nó tan biến.

Thạch Hầu nhìn thác nước, hơi tính toán một chút, với thực lực của mình, xuyên qua thác nước hẳn không phải là chuyện khó khăn gì.

Thạch Hầu lùi lại mấy bước, co gối lấy lực, sau đó mãnh liệt chạy lấy đà, tung mình nhảy vọt.

Thạch Hầu chỉ cảm thấy mình bay lên, quán tính mạnh mẽ đưa nó đi, chỉ trong tích tắc, đã xuyên qua tấm màn nước.

"Thác nước này, hóa ra chỉ là một tấm màn nước, sau tấm màn nước, lại có một động thiên khác sao?" Thạch Hầu sau khi đáp đất, thuận theo lực va chạm mà lăn mấy vòng trên mặt đất, lúc này mới đứng dậy.

Tầm mắt nhìn đến, là một hang đá khổng lồ.

Trong hang đá có bàn đá, ghế đá, nồi đá, bát đá, ngoài ra, còn có một ngai vàng bằng đá khổng lồ.

Ở hai bên cửa động, còn dựng một khối đá lớn, trên đó khắc mười chữ lớn: "Hoa Quả Sơn Phúc Địa, Thủy Liêm Động Động Thiên." Thạch Hầu cẩn thận nhìn mọi thứ trong hang đá, đột nhiên, hai mắt Thạch Hầu lóe lên kim quang, quét nhìn mọi vật trong hang đá.

Đôi kim mâu, chính là thiên phú thần thông của Thạch Hầu, Phá Vọng Kim Mâu, trên có thể nhìn thấu Cửu Thiên, dưới có thể dò xét U Minh, hai mâu vừa động, thăm dò bản chất vạn vật, chính là bản hoàn chỉnh của Tiên Thiên Vô Thượng Đại Thần Thông, nhìn khắp Tam Giới rộng lớn, cũng chỉ có số ít sinh linh Tiên Thiên sở hữu mà thôi.

Còn Hỏa Nhãn Kim Tinh, thì là bản tàn phá sau khi Phá Vọng Kim Mâu bị luyện hỏng, làm hỏng gần hết uy lực của Phá Vọng Kim Mâu bản hoàn chỉnh, chỉ còn lại một tác dụng vô dụng là nhìn xuyên qua bản tướng yêu ma quỷ quái.

Lúc này, Phá Vọng Kim Mâu được Thạch Hầu toàn lực kích hoạt, từng tấc từng tấc quét qua toàn bộ Thủy Liêm Động, không phát hiện bất kỳ nghi điểm nào, chỉ là khi kim mâu quét đến chiếc ngai vàng bằng đá kia, thân thể Thạch Hầu chợt run lên.

Trong tầm mắt của nó, trên ngai vàng, đột nhiên có một hạt giống màu vàng bay lên, lao về phía nó.

Thạch Hầu vội vàng né tránh, nhưng đã muộn rồi, hạt giống màu vàng gần như trong nháy mắt, đã chìm vào trong cơ thể nó!

Trong não hải Thạch Hầu, lặng lẽ không một tiếng động, một đóa hỏa diễm đỏ vàng pha hồng bay lên, chính là một luồng Tâm Hỏa do Triệu Công Minh lưu lại, cũng là Vĩnh Hằng Bất Diệt Chi Hỏa.

Tâm Hỏa lơ lửng trong não hải Thạch Hầu, yên lặng cháy, từng sợi từng sợi lực hút từ trong ra ngoài lan tràn.

Tâm thần Thạch Hầu vừa chìm đắm vào đó, liền trực tiếp bị luồng lực hút kia kéo vào không gian Tâm Hỏa.

Khoảnh khắc nó bị kéo vào, Tâm Hỏa khẽ dao động, đột nhiên khuếch đại phạm vi!

Từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, bao phủ toàn bộ quanh thân Thạch Hầu!

Tâm Hỏa, cũng là Vĩnh Hằng Chi Hỏa, liền bức Bồ Đề Tử ẩn sâu trong cơ thể Thạch Hầu ra ngoài!

Bồ Đề Tử dường như cảm nhận được uy hiếp, toàn thân bùng phát quang mang, muốn thoát ly ra!

Nhưng còn chưa kịp hành động, liền bị Tâm Hỏa bao phủ!

"Tư tư!" Tâm Hỏa cháy, đốt cháy vạn vật, chỉ sau một hai hơi thở, Bồ Đề Tử liền bị đốt thành tro bụi!

Gió thổi qua, tiêu tán vô tung!

Bồ Đề Tử bị Tâm Hỏa đốt cháy, Thạch Hầu chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm chưa từng có, như ngâm mình trong nước ối vậy!

Những hảo cảm đối với Tây phương đã tích lũy bao năm, tiềm di mặc hóa hình thành, lập tức tiêu tán vô ảnh vô tung.

Trong thế giới Tâm Hỏa, ý chí Thạch Hầu hiện ra.

Nơi tầm mắt nó đến, là một biển lửa tràn đầy lưu quang rực rỡ!

Vô số đóa hỏa diễm cháy rực như lưu quang, theo ý chí Thạch Hầu giáng lâm, lại bắt đầu nhanh chóng di chuyển!

Từng bức từng bức họa diện, dần dần mở ra trước mặt Thạch Hầu!

Không biết đã trôi qua bao lâu, những họa diện trước mắt Thạch Hầu mới kết thúc.

Nội dung họa diện kể rất đơn giản, một con thần hầu trời sinh đất dưỡng, ngạo mạn bất tuần.

Khi còn chưa xuất thế, đã bị chư thiên thần Phật chú ý.

Dưới sự mưu đồ của nhiều bên, vận mệnh của thần hầu đã được an bài từ khi nó còn chưa sinh ra.

Sau khi thần hầu ra đời, bị chư thiên thần Phật coi như quân cờ trong tay, tùy ý thao túng, cuối cùng trở thành một quân cờ, một kẻ đánh thuê trong tay chư thiên thần Phật.

Họa diện cuối cùng, dừng lại trên thân thần hầu kia.

Thần hầu lúc đó, đã khác xa so với thần hầu lúc ban đầu!

Thần hầu vừa sinh, mặc áo cỏ, ăn quả dại, nhưng trong mắt lại tràn đầy sinh cơ, hy vọng, sức sống!

Thần hầu trong họa diện cuối cùng, ngồi trên đài sen, mặc y sam hoa quý, dung mạo đã không còn rõ ràng, nhưng ánh mắt của thần hầu, lại đã trở thành một đầm nước chết, không chút sinh cơ, tĩnh lặng như vực sâu.

Thạch Hầu xem xong họa diện, nhất thời cảm thấy bi ai cho con thần hầu kia!

Đường đường thần hầu, vừa xuất thế liền kinh thiên động địa, lại bị chư thiên thần Phật coi là quân cờ trong lòng bàn tay, đùa giỡn, thao túng, vận mệnh sao mà bi thảm đến vậy?

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Thạch Hầu trở nên đờ đẫn, toàn thân không tự chủ mà rùng mình.

Thần hầu, chư thiên tiên Phật, đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Nó, chẳng lẽ chính là con thần hầu kia?

Trong mắt Thạch Hầu lộ ra sự sợ hãi tột độ, lông tơ toàn thân dựng đứng, mãnh liệt đứng thẳng người!

Lão Bạch Hầu, Đại Hôi Hầu, Thủy Liêm Động, Mỹ Hầu Vương!

Chương 445

Tất cả, đều khớp với nhau!

Trong lòng Thạch Hầu là nỗi sợ hãi khó kìm nén, trong họa diện, kết cục của thần hầu không cần nghi ngờ, trở thành con rối bị người người thao túng, trong mắt chỉ còn khí chết, không còn sinh cơ!

Lẽ nào kết cục tương lai của nó, cũng là như vậy?

Thạch Hầu không tự chủ nắm chặt nắm đấm!

Vận mệnh của chính nó, phải nắm trong tay mình, chư thiên thần Phật cũng được, hay người khác cũng vậy, đều không có tư cách khống chế vận mệnh của nó!

Thạch Hầu trấn định tâm thần, cẩn thận kiểm tra Thủy Liêm Động một lượt, không có gì bất thường, liền nhân lúc trời tối, lặng lẽ lẻn ra ngoài!

Sáng sớm hôm sau, một vầng hồng nhật từ phương Đông dâng lên, vạn vật toát ra sinh cơ bừng bừng.

Thạch Hầu thức dậy như thường lệ, tìm quả dại, uống nước suối, không hề biểu hiện chút dị thường nào!

Thạch Hầu biết, Lão Bạch Hầu tuy đã rời đi, nhưng rất có khả năng, mình vẫn còn nằm trong tầm mắt của chư thiên thần Phật.

Bởi vì đôi khi, cái cảm giác bị dòm ngó như hình với bóng kia, lại sẽ xuất hiện.

Một khi biểu hiện ra điều gì bất thường, rất có thể sẽ có sự khủng bố không cách nào hình dung giáng lâm.

Chớp mắt một cái, lại mấy năm trôi qua.

Mấy năm này, Thạch Hầu không hề phí hoài quang âm, mà một mặt chuẩn bị ra biển, một mặt chuẩn bị tìm tiên.

Với sức lực một mình, vạn lần không thể đối kháng chư thiên tiên Phật, nó cần tìm cầu, cầu đạo, cầu cao nhân giúp đỡ, nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Mấy năm này, Thạch Hầu đã hỏi thăm mấy con khỉ già đã sống một hai trăm tuổi, thậm chí từng rời khỏi Hoa Quả Sơn, đi ra ngoài xông pha.

Những con khỉ già này đều nói, phương Đông, chính là nơi nhân kiệt địa linh, có thượng tiên tiềm tu.

Thạch Hầu suy xét kỹ lưỡng, quyết định xuất phát về phía Đông, tìm tiên cầu đạo.

Thời gian thoáng cái, lại mấy tháng trôi qua.

Đêm khuya, Thạch Hầu chợt mở choàng hai mắt, nhìn lên Cửu Thiên, cái cảm giác bị dòm ngó vô hình trung kia, vẫn còn tồn tại.

Thạch Hầu vội vàng đứng dậy, nhân lúc trời tối đến một góc phía Đông nhất của Hoa Quả Sơn.

Ở đây có một chiếc thuyền gỗ khổng lồ, được làm từ những thân cây gỗ thô to, vô cùng kiên cố, do những con khỉ già kia chỉ cho Thạch Hầu cách chế tạo.

Trên thuyền gỗ, chất đầy mật ong, tiên đào, nước suối và các loại thức ăn khác.

Thạch Hầu còn đặc biệt làm một cây nĩa gỗ, chuẩn bị dùng để bắt cá.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Thạch Hầu đẩy thuyền gỗ xuống nước, trực tiếp nhảy lên thuyền, chèo thuyền.

Nhân lúc trời tối không có người, chèo thuyền, thuyền gỗ lặng lẽ trôi về phía Đông!

Thiên Đạo diễn hóa đại kiếp, trợ Tây phương đại hưng, tự nhiên cần có thời gian.

Theo thời gian đã định, Thạch Hầu phải mấy trăm năm sau mới ra biển, nhưng giờ đây Thạch Hầu mang trong mình Tâm Hỏa, minh ngộ bản ngã, ra biển sớm mấy trăm năm, đại kiếp, hiển nhiên đã có chút hỗn loạn rồi!

Bên ngoài Hoa Quả Sơn, tuy ngại Lục Nhĩ, Phật môn không còn phái người đến Hoa Quả Sơn để dụ dỗ Thạch Hầu nữa.

Nhưng Thạch Hầu, rốt cuộc vẫn là kiếp tử của Phật môn, là bước then chốt cho sự hưng thịnh của Phật môn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vẫn phái hai vị Bồ Tát cấp bậc Đại La Kim Tiên, đích thân trú tại bên ngoài Hoa Quả Sơn, canh giữ Thạch Hầu, hễ có bất kỳ dị động nào, lập tức bẩm báo!

Bên ngoài Hoa Quả Sơn, trên một hòn đảo ít dấu chân người, A Nan, Ca Diếp mấy chục năm như một ngày, vẫn luôn chăm chú theo dõi Hoa Quả Sơn.

Đột nhiên, A Nan chợt mở choàng hai mắt, như thể cảm nhận được điều gì: "Con khỉ đá ở Hoa Quả Sơn, đã ra biển!" "Ra biển ư?" Ca Diếp ngẩn người: "Lão Sư nói, con khỉ đá kia, không phải phải mấy trăm năm sau mới ra biển sao." A Nan nói: "Ngươi cứ xem!" Ca Diếp thuận theo hướng A Nan chỉ mà nhìn, liền thấy trên mặt biển mênh mông, con khỉ đá đang chèo thuyền gỗ, không sợ phong vũ.

Sắc mặt Ca Diếp trở nên nghiêm túc: "Thạch Hầu ra biển, chúng ta cần bẩm báo với Lão Sư, ngươi ở đây canh chừng con khỉ đá kia, ta về Tây phương một chuyến." "Được." Ca Diếp gật đầu.

Thạch Hầu, thân thể phàm tục, Đông Hải lại rộng lớn như vậy, cho dù Thạch Hầu liều mạng chạy trước ba năm, cũng không chạy được bao xa, mọi thứ, đều nằm trong tầm kiểm soát.

A Nan hóa thành một đạo lưu quang, bay về Tây phương đại địa.

Ca Diếp thì quay đầu lại, tiếp tục theo dõi Thạch Hầu, nhưng rất nhanh, sắc mặt Ca Diếp đại biến, Thạch Hầu, biến mất rồi, lại biến mất khỏi tầm mắt!

"Oanh!" Một luồng uy áp Đại La Kim Tiên vô thượng, đột nhiên bùng phát từ trên đảo, chấn động khiến vạn chim trên đảo kinh hoàng thất thố, trăm thú chấn động!

Thạch Hầu, là quân cờ quan trọng nhất của Tây phương trong đại kiếp lần này, lại ngay dưới mí mắt mà biến mất ư?

Ca Diếp bay vọt lên, mãnh liệt bay đến gần Hoa Quả Sơn, bắt đầu dọc theo Hoa Quả Sơn, cẩn thận tìm kiếm.

Thạch Hầu vừa mới ở đây, sao có thể trong thời gian ngắn mà biến mất vô tung?

Nhất định là ẩn nấp ở một nơi nào đó, mình không nhìn thấy mà thôi!

Ngay lúc Ca Diếp đang điên cuồng tìm kiếm, tại một góc Hoa Quả Sơn, trong một hang núi bí mật ẩm ướt, khóe miệng Thạch Hầu nhếch lên, lộ ra nụ cười vui vẻ!

Lúc này, trên thân Thạch Hầu, đang cháy rực Tâm Hỏa thuần khiết như lưu ly!

Tâm Hỏa bất diệt, Đại Đạo trường tồn, Tâm Hỏa cháy, vạn bàn nhân quả không dính thân.

Điều này Thạch Hầu đã phát hiện từ Tâm Hỏa khi ở trong Thủy

Liêm Động.

Chỉ cần thôi động luồng Tâm Hỏa trong não hải, lập tức che đậy thiên cơ, ẩn nấp hành tung, cho dù là Thánh nhân cũng không cách nào phát giác.

Thạch Hầu nhìn đạo thân ảnh không ngừng bay qua bay lại trên Hoa Quả Sơn, trên mặt lộ ra một tia lạnh lẽo thấu xương: "Tây phương." Trên không trung, Ca Diếp bay đi bay lại, lật tung cả Hoa Quả Sơn, cùng hải vực Hoa Quả Sơn lên, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Thạch Hầu đâu cả!

Đến đây, Ca Diếp triệt để hoảng sợ, không còn cố kỵ gì nữa, hóa thành một đạo lưu quang, bay về Tây phương!

Kiếp tử vô duyên vô cớ biến mất, Ca Diếp có thể tưởng tượng được, nếu bị Lão Sư, Sư thúc biết được, sẽ là sự phẫn nộ đến mức nào!

Ca Diếp bay đi, trong hư vô, cái cảm giác bị dòm ngó bao phủ trên thân Thạch Hầu, triệt để biến mất.

"Lần này, lão Tôn ta cuối cùng cũng tự do rồi!" Cảm giác bị dòm ngó tiêu tán, đại biểu không còn ai âm thầm giám thị nó nữa.

Thạch Hầu không dám lơ là, nó biết, sự biến mất của mình, trên Hoa Quả Sơn, rất nhanh sẽ xuất hiện lượng lớn nhân mã.

Chương 446

Thạch Hầu không ngừng nghỉ lại đẩy thuyền gỗ xuống biển.

Nó chăm chú nhìn Hoa Quả Sơn một lần, dường như muốn khắc sâu hình ảnh Hoa Quả Sơn vào trong lòng.

Sau đó tung mình nhảy lên thuyền, dùng sức chèo, thuyền gỗ rẽ sóng lướt đi, rất nhanh biến mất không thấy tăm hơi.

Trong Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, A Nan đang bẩm báo với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn: "Khởi bẩm Lão Sư, Sư thúc, con khỉ đá kia đã ra biển, Tây phương ta, có thể khởi động bước hành động tiếp theo rồi." Tiếp Dẫn gật đầu: "Sư đệ, bên ngươi đã chuẩn bị xong chưa?" Tiếp Dẫn nói "bên kia", tự nhiên là chỉ thiện thi của Chuẩn Đề hóa thành, Bồ Đề Tổ Sư ở Tây Ngưu Hạ Châu.

"Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi con khỉ kia lên núi thôi." Chuẩn Đề đầy vẻ mong đợi.

Thạch Hầu, căn cốt tuyệt thế, cho dù đặt ở Hồng Hoang trước khi Tam Giới chưa bị phá toái, cũng là căn nguyên đỉnh cấp.

Vừa nghĩ đến sau Tây Hành, một nhân tài kiệt xuất như vậy lại phải rơi vào Tây phương của mình, Chuẩn Đề liền không kìm được sự phấn khích trong lòng.

"Tốt, vậy cứ theo từng bước mà thi hành kế hoạch đi." Tiếp Dẫn sắc mặt bình thản không chút gợn sóng, ra biển sớm vài năm, hay muộn vài năm, trên tổng thể cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì.

"Vâng." A Nan gật đầu, đang chuẩn bị lui ra, đột nhiên, lại có một đạo thân ảnh, vội vã tiến vào Cực Lạc Thế Giới, xuất hiện bên cạnh A Nan.

A Nan ngẩng đầu, thấy là Ca Diếp, vô cùng kinh ngạc: "Ca Diếp, ngươi không phải đang canh chừng Thạch Hầu bên Hoa Quả Sơn sao, sao lại đến đây?" Ca Diếp vẻ mặt lo lắng: "Lão Sư, Sư thúc, Sư huynh, Thạch Hầu, vô duyên vô cớ biến mất!" "Cái gì?" Trên đài sen vàng, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hô hấp chợt ngừng lại, vội vàng hỏi: "Thạch Hầu biến mất như thế nào?" A Nan cũng vẻ mặt khó hiểu, khó tin nói: "Sao lại thế được, khi ta rời đi vẫn còn thấy bóng dáng con khỉ đá kia." Ca Diếp xòe tay ra, mặt mày ủ dột nói: "Bẩm Lão Sư, Sư thúc, đệ tử cũng không rõ.

Khi A Nan Sư huynh rời đi, con khỉ đá kia rõ ràng vẫn còn ở đó, sau khi A Nan Sư huynh đi, chỉ trong chớp mắt, liền không thấy con khỉ đá đâu nữa.

Đệ tử đã lật tung cả Hoa Quả Sơn và hải vực xung quanh lên, nhưng vẫn không thu hoạch được gì." "Sư huynh, Hoa Quả Sơn, nằm trên Đông Hải, mà Long tộc, lại cùng Tiệt Giáo chung một giuộc.

Huynh nói xem, có phải Long tộc đã ra tay không?" Chuẩn Đề hai mắt hơi đỏ, sát khí tràn ngập thân.

Ngăn cản Tây phương đại hưng, chính là kẻ thù của huynh đệ họ!

Tiếp Dẫn trầm mặc một lát: "Không loại trừ khả năng này." Nhưng sau đó, Tiếp Dẫn lại chậm rãi nói: "Thạch Hầu mất tích, vẫn phải tìm.

A Nan, Ca Diếp!" "Đệ tử có mặt." A Nan, Ca Diếp vội vàng tiến lên một bước.

"Hãy đến Đại Lôi Âm Tự, truyền lệnh Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật, dẫn toàn bộ La Hán, Hộ Pháp của Đại Lôi Âm Tự, đến Hoa Quả Sơn, tìm kiếm Thạch Hầu, không được có sai sót." "Vâng." A Nan, Ca Diếp trong lòng biết mình đã làm mất Thạch Hầu, hiển nhiên đã phạm đại tội, chính là lúc cần lập công chuộc tội.

Sau khi nhận lời, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bay về phía Tây phương, Phật môn Tổ Địa, Đại Lôi Âm Tự.

Tây phương, Đại Lôi Âm Tự.

Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật nhận được Pháp chỉ của Thánh nhân, vội vàng bắt đầu triệu tập nhân mã!

Giờ đây Đại Thừa Phật Giáo, long bàn hổ cứ trên Tây phương đại địa, về mức độ hưng thịnh, chỉ sau Tây phương!

Trong chốc lát ngắn ngủi, đã có mấy trăm vị La Hán, hơn ngàn vị Hộ Pháp tập hợp lại với nhau!

La Hán, kém nhất cũng là đạo hạnh cấp bậc Kim Tiên.

Hộ Pháp, cũng có tu vi Chân Tiên, Huyền Tiên.

Một đội nhân mã, dưới sự dẫn dắt của Nhiên Đăng, A Nan, Ca Diếp, hùng hùng hổ hổ tiến về Đông Hải!

Tin tức Phật môn dốc toàn lực xuất động, rất nhanh càn quét Tam Giới.

Kể từ sau khi Phong Thần Đại Kiếp kết thúc, đây gần như là lần đầu tiên Phật môn hành động quy mô lớn.

Vô số Đại năng Hồng Hoang đều đang đoán già đoán non, rốt cuộc là chuyện gì, lại khiến Phật môn phải bận tâm đến thế?

Sâu trong Đông Hải, Tổ Địa Long tộc, hai đạo nhân ảnh đứng cùng nhau, một luồng khí tức tuế nguyệt bất hủ ập đến.

Hai người đó, chính là tộc trưởng Long tộc đương đại Ngao Thanh, và còn có Lão Tổ tông Long tộc, đệ đệ ruột của Long Vương, Chúc Long!

Ngao Thanh nói: "Lão Tổ, kiếp tử trên Hoa Quả Sơn đã biến mất, Long tộc chúng ta, cũng nên hành động rồi." Chúc Long cười nói:

“Nếu không có Thánh nhân tương trợ, Long tộc ta đâu có được ngày hôm nay.

Đã vậy, cứ hành động đi, ta ở Long tộc đã nhiều năm như vậy, cũng vừa lúc ngứa tay rồi.” “Vâng.” Ngao Thanh chậm rãi lui ra khỏi Tổ Địa Long tộc.

Sau khi Ngao Thanh rời khỏi Tổ Địa Long tộc không lâu, trên mặt biển Đông Hải vốn bình lặng không gợn sóng, đột nhiên dấy lên những đợt sóng thần cuồn cuộn!

Sóng trắng ngập trời, lật đổ mọi thứ, nhật nguyệt không còn ánh sáng, nhấn chìm vô số hòn đảo.

Nơi tầm mắt có thể nhìn thấy, ngoài nước lớn ra thì vẫn là nước lớn.

Trên chiếc thuyền gỗ kiên cố, lập tức trở nên chao đảo chực đổ.

Trên thuyền, Thạch Hầu lập tức ngây người ra.

Khi nó ra biển, đã đặc biệt xem qua thời tiết, đêm vắng sao thưa, gió yên sóng lặng, thích hợp nhất để xuất hành.

Nhưng vì sao lại thiên tượng đại biến, xuất hiện sóng lớn đến vậy?

Thạch Hầu thầm than khổ, sóng biển lớn như vậy, chỉ dựa vào chiếc thuyền gỗ nhỏ bé của mình, có thể kiên trì được bao lâu?

Nhìn chiếc thuyền gỗ chực đổ, Thạch Hầu nghiến răng, nắm chặt mái chèo, dùng sức hoạt động, chuẩn bị vượt qua khu vực biển này.

Một bên khác, tốc độ hành động của Phật môn rất nhanh, không bao lâu.

Nhiên Đăng, A Nan, Ca Diếp, cùng với một chúng Hộ Pháp, La Hán của Phật môn liền bay đến phía trên Đông Hải.

Nhiên Đăng mặc áo cà sa thất sắc, hai tay chắp lại, sắc mặt từ bi.

Thấy trên Đông Hải, sương mù lan tràn, sóng lớn cuồn cuộn, trong lòng đã có suy đoán.

Sự biến mất của kiếp tử, khả năng lớn là không thoát khỏi liên quan đến Long tộc!

Nhiên Đăng nói với A Nan, Ca Diếp: "Các ngươi trước tiên hãy dẫn Hộ Pháp, La Hán Phật môn ta tìm kiếm hướng Hoa Quả Sơn và hải vực xung quanh, hễ có tin tức, lập tức đến bẩm báo, không được có sai sót." "Vâng." A Nan, Ca Diếp vội vàng gật đầu, vội vã bắt đầu triệu tập nhân mã, hành động.

Nhiên Đăng thì sắc mặt lãnh đạm nhìn Đông Hải, lớn tiếng nói: "Phật môn Tây phương có chút việc cần giải quyết trên Đông Hải, xin chư vị đạo hữu Long tộc hãy rút hết sóng lớn trên biển đi, đợi Phật môn ta giải quyết xong việc, nhất định sẽ dâng lên trọng lễ." Long tộc bây giờ, địa vị đã khác xa so với Long tộc ở tuyến thời gian nguyên bản.

Hơn nữa lại dựa vào Tiệt Giáo đại thụ, bên trong có Chúc Long Lão Tổ tọa trấn, Long tộc thậm chí ẩn ẩn có xu thế khôi phục lại thời Long Hán Đại Kiếp năm xưa!

Cho dù là Nhiên Đăng Tôn giả, cựu phật của Phật môn đích thân đến, cũng phải khách khí nói chuyện.

Chẳng mấy chốc, trên biển đột nhiên nứt ra một khe hở.

Một nam tử anh tuấn thân khoác ngân giáp, mày râu giữa lông mày tràn đầy vẻ ngạo nghễ bất tuần bay ra từ bên trong.

Chương 447

Một thân khí tức Thái Ất Kim Tiên tả hữu, trong tay còn cầm một cây cương xoa, khí tràng mười phần.

Nam tử này, chính là một trong số nhiều con của Ngao Thanh, Ngao Đinh.

"Thì ra là Nhiên Đăng Phật Tổ của Đại Thừa Phật Giáo, tại hạ Long tộc Ngao Đinh, có lễ rồi." Ngao Đinh nhàn nhạt liếc Nhiên Đăng một cái, không mặn không nhạt nói.

Nhiên Đăng hơi khom người với Ngao Đinh, lặp lại lời lúc trước.

Ngao Đinh nghe xong, không khỏi cười khẽ: "Ai cũng biết, Đông Hải, chính là địa bàn của Long tộc ta.

Đại Thừa Phật Giáo muốn giải quyết việc, Long tộc tự nhiên không có ý kiến, nhưng cũng phải đợi Long tộc ta thi hành xong chức trách của mình chứ.

Tối nay thiên tượng hiển thị có sóng lớn, Long tộc ta đang thực hiện nhiệm vụ bình thường, Phật môn muốn giải quyết việc, đợi sóng lớn rút đi là được." Nhiên Đăng thấy Ngao Đinh không chịu nhường nhịn, trong lòng lửa giận bốc lên, nhưng nghĩ đến nội tình sâu xa của Long tộc, vẫn miễn cưỡng cười nói: "Trên mặt biển Đông Hải, có một người cực kỳ quan trọng đối với Phật môn ta, xin đạo hữu Long tộc nể mặt Thánh nhân Tây phương ta, có thể…" Lời của Nhiên Đăng bất ngờ bị Ngao Đinh cắt ngang: "Chuyện của Phật môn ngươi, liên quan gì đến Long tộc ta?

Phật môn tìm người quan trọng, vậy chuyện của Long tộc ta lại không quan trọng sao?" Lời tiếp theo của Nhiên Đăng trực tiếp bị câu nói này của Ngao Đinh đánh bật trở lại!

Sắc mặt Nhiên Đăng trầm xuống, không còn kìm nén được lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Tiểu bối ngươi thật ngông cuồng, thật sự nghĩ dựa vào Long tộc, liền có thể không coi Phật môn ta ra gì sao?" Nhiên Đăng vung tay một cái, một đạo thất luyện màu vàng mãnh liệt đánh về phía Ngao Đinh.

Ngao Đinh là con của tộc trưởng Long tộc đương đại, hắn đương nhiên sẽ không trực tiếp đánh chết, nhưng giáo huấn một chút thì không thành vấn đề.

Cơn gió sắc bén ập tới, Ngao Đinh lại vững vàng ngồi trên thuyền câu cá, trên mặt không hề có chút sợ hãi nào, khóe miệng thậm chí còn nhếch lên một tia ý cười!

Quả nhiên, một thanh âm lại vang lên giữa không trung: "Nhiên Đăng đạo hữu, Long tộc ta khi nào đắc tội Phật môn ngươi, lại muốn hạ thủ độc ác như vậy với Long tộc ta?" Hư không bị xé rách, bóng dáng Ngao Thanh đột nhiên xuất hiện, một tay nắm lấy đạo thất luyện màu vàng kia, xé nát nó.

"Ngao Thanh đạo hữu, Phật môn ta đã đánh mất một người cực kỳ quan trọng trên Đông Hải." Nhiên Đăng vừa định giải thích, lại thấy Ngao Thanh vẻ mặt giận dữ nhìn chằm chằm mình.

"Hừ, đừng giải thích nữa, dẫn đại phê nhân mã Phật môn đến địa bàn Long tộc ta, lại còn dùng thân phận Phật Tổ Phật môn ra tay với con ta, Đại Thừa Phật Giáo, chẳng lẽ là muốn khai chiến với Long tộc ta sao?" "Long tộc ta, tuy rằng sống thoi thóp ở Đông Hải, nhưng cũng không phải ai cũng có thể ức hiếp được, Nhiên Đăng, xem chiêu!" Trong tay Ngao Thanh, không biết từ lúc nào xuất hiện một thanh trường kiếm, pháp lực Chuẩn Thánh gia trì trên đó, một kiếm mãnh liệt chém về phía Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng đại kinh, biết Ngao Thanh cũng là Chuẩn Thánh đại tu

lâu năm, không dám lơ là, vội vàng tế xuất Tiên Thiên Linh Cữu để chống đỡ.

"Oanh!" Trường kiếm hóa thành trường hồng, giữa không trung va chạm với Tiên Thiên Linh Cữu!

Hai đại Tiên Thiên Linh Bảo va chạm, kích động lên từng tầng đạo uẩn liên y!

Chỉ thấy trên Tiên Thiên Linh Cữu, quang mang đại phóng, lại trực tiếp đánh bay thanh trường kiếm trong tay Ngao Thanh ra.

Ngao Thanh tiếp lấy trường kiếm, sắc mặt chợt trắng bệch, lùi lại mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Ngao Thanh lau đi vết máu ở khóe miệng, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ, ngửa mặt lên trời cười lớn: "Tốt, tốt, tốt!

Đường đường Phật Tổ Phật môn quá khứ, hành sự bá đạo đến vậy, một lời không hợp, liền động thủ thương người.

Long tộc ta hôm nay nếu lùi bước, về sau ức vạn năm tuế nguyệt, vạn tộc Hồng Hoang còn coi Long tộc ta ra gì nữa?" Trên mặt biển Đông Hải, đạo uẩn Chuẩn Thánh kích động, truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa, thu hút ánh mắt của một lượng lớn Đại năng Hồng Hoang.

Lúc này, các Đại năng Hồng Hoang thấy Ngao Thanh bị Nhiên Đăng đánh trọng thương, liền xì xào bàn tán: "Phật môn, thật đúng là quá bá đạo rồi, đến địa bàn của Long tộc người ta, lại còn đánh bị thương tộc trưởng nhà người ta!" "Phật môn hành sự bá đạo như vậy, thật sự là độc hại Tam Giới, không xứng đại hưng!" "Năm xưa Chúc Long Lão Tổ từng cùng Long Vương chinh chiến thiên địa vẫn còn đó, Phật môn kiêu căng như vậy, e rằng nên nhận chút giáo huấn!" Đối diện Ngao Thanh, nhìn vũng máu rồng lớn kia, Nhiên Đăng lập tức ngây người!

Thực lực của mình hắn rất rõ, chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ mà thôi.

Ngao Thanh, cũng là đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, ngang tài ngang sức với hắn.

Theo lý mà nói, hắn giao thủ với Ngao Thanh, không có vài nghìn hiệp, căn bản không thể phân ra thắng bại!

Cho dù có phân ra thắng bại, cũng chỉ là sự khác biệt nhỏ bé mà thôi, đừng nói trọng thương, ngay cả khinh thương, e rằng cũng không làm được.

Cú đánh vừa rồi, Ngao Thanh rõ ràng là đang diễn kịch!

Nhiên Đăng lập tức, lửa giận bốc lên trong lòng, Long tộc thật sự xảo quyệt, không những cướp mất kiếp tử của Phật môn hắn, lại còn đổ cho Phật môn hắn một cái chậu phân lớn như vậy, làm sao có thể nhịn được!

Ngao Thanh vẻ mặt bi ai, lớn tiếng kêu: "Tộc trưởng Long tộc Ngao Thanh, cung thỉnh Chúc Long Lão Tổ xuất thủ!" Rất nhanh, toàn bộ Đông Hải, dấy lên một trận chấn động khổng lồ!

Một luồng uy áp không cách nào hình dung, lan tràn đến từng tấc góc trời đất!

"Hoa hoa!" Trong Đông Hải, vang lên tiếng động lớn ào ào, một đạo long thân khổng lồ không cách nào hình dung, chậm rãi xuất hiện!

Sinh ra năm móng, toàn thân phủ đầy vảy vàng, thân thể trải dài như sơn mạch, tựa như giữa biển cả mênh mông, đột nhiên xuất hiện một dãy sơn mạch uốn lượn liên miên!

Ánh mắt nó mở khép, nhật nguyệt luân chuyển giao thế, uy áp Chuẩn Thánh khủng bố, trong nháy mắt nhấn chìm Nhiên Đăng!

“Mạnh, thật mạnh!” Thân hình Nhiên Đăng không ngừng lùi lại, mạnh, quá mạnh rồi!

Chúc Long, tuyệt đối đã đi đến tận cùng của Chuẩn Thánh, nếu không chỉ bằng khí tức, tuyệt đối không thể khiến hắn sản sinh cảm giác sợ hãi lớn đến vậy.

Kim Long năm móng bay lên giữa không trung, long uy mênh mông bễ nghễ thiên địa.

Chúc Long, vị chân long thứ hai kể từ khi khai thiên lập địa, lần đầu tiên hiện thân Hồng Hoang kể từ sau Long Hán Đại Kiếp năm xưa.

Uy áp mênh mông cuồn cuộn, không hề thu liễm mà từ trên thân hắn tỏa ra, lan tràn đến từng tấc đất Hồng Hoang, khiến vô số Đại năng không khỏi cảm thán.

“Ta nhớ lần trước gặp Chúc Long đạo hữu, vẫn là trong Long Hán Đại Kiếp, khi đó Tam tộc đại chiến, sao mà thảm liệt, không ngờ giờ gặp lại, lại đã là tang thương biến đổi.” “Năm xưa một trận chiến, Chúc Long theo Long Vương bên cạnh, chinh chiến Cửu Thiên Thập Địa, vạn chiến bất bại, là Chiến thần của Long tộc.

Cách biệt nhiều năm, giờ lại một lần nữa nhìn thấy Chúc Long, tựa như trở lại chiến trường năm xưa.” “Khoan đã, ta nhớ, trong trận chiến cuối cùng của Long Hán Tam tộc năm xưa, Chúc Long rõ ràng cũng bị trọng thương, sau đó ức vạn năm không hiện thân, nhưng hôm nay vừa gặp, lại như vẫn ở trạng thái đỉnh phong!” “A, Long tộc bây giờ dựa vào đại thụ Tiệt Giáo đó, một môn song Thánh nhân, Chúc Long có được chí bảo, thương thế khôi phục, có gì lạ đâu?” Giữa lúc vô số Đại năng Hồng Hoang giao lưu, đều không khỏi thể hiện sự kinh tài tuyệt diễm, ý khí phong phát của Chúc Long năm xưa.

Trên Đông Hải, Chúc Long khẽ nhíu mày, dường như cảm giác

được Tam Giới hiện tại quá nhỏ bé, có chút không tự tại.

Thế là thân thể Chúc Long chân thân trải dài không biết bao nhiêu vạn dặm, biến bố thiên địa chậm rãi tiêu tán, trong hư không, xuất hiện một trung niên tráng kiện thân khoác long bào năm móng, lông mày rậm mắt lớn, mũi cao miệng rộng.

Tóc đen dày đặc rủ xuống vai, râu quai nón dựng đứng như kim thép, trong bắp thịt cường tráng cuồn cuộn, ẩn chứa sức mạnh bùng nổ.

Ngũ Trang Quán, Vạn Thọ Sơn, dưới cây Nhân Sâm Quả, Trấn Nguyên Tử vuốt râu thở dài: "Chiến thần số một Long tộc từng khuynh đảo Hồng Hoang, đã trở lại rồi." Biển máu mênh mông, cá tôm không sinh sôi, thỉnh thoảng dấy lên sóng lớn, nhấn chìm trời đất.

Sâu trong biển máu, trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, khóe miệng Minh Hà chợt nhếch lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Chúc Long tên này quả thật có chút thú vị, tiếc là Lão Tổ đã chứng đạo, nếu không thật sự muốn so tài một phen với hắn." Thân là một trong số ít Đại năng Tiên Thiên từ khi khai thiên lập địa, số người có thể khiến Minh Hà để mắt đến rất ít, Chúc Long là một trong số đó.

Trên Đông Hải, Ngao Thanh lặng lẽ đứng một bên, ngẩng đầu ưỡn ngực, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo khó tả.

Người nhà mình biết chuyện nhà mình, tuy Long tộc sau Long Hán Đại Kiếp đã mấy lượng kiếp không ngừng tĩnh dưỡng, nhưng tình hình cụ thể, chưa bao giờ đủ để nói cho người ngoài biết.

Hôm nay mời Chúc Long Lão Tổ ra, cũng là để vô số sinh linh Hồng Hoang nhìn rõ, nội tình của Long tộc mấy năm nay!

Ở một góc khác trên biển, Chúc Long hoạt động thân mình, đôi mắt đen sâu thẳm lại sắc bén từ từ dừng lại trên người Nhiên Đăng.

“Nhiên Đăng đạo nhân, ta nhớ ngươi từng là Tam Thiên Khách Tử Tiêu, đệ tử tọa hạ Đạo Tổ, giờ sao lại thành Phật Tổ của Đại Thừa Phật Giáo?” Nhiên Đăng vừa mở miệng, đang định trả lời.

Chúc Long lại nói: “À không đúng, ta nhớ, ngươi còn từng là Phó Giáo Chủ của Xiển Giáo Huyền môn.” Nói đến đây, Chúc Long hất cằm, khinh thường cười một tiếng: “Tu sĩ chúng ta, nên tự cường bất tức, leo lên Đại Đạo.

Chương 448

Long tộc ta khi đối mặt với thời khắc khó khăn nhất, cũng chưa từng mượn nhờ ngoại lực.

Ngươi là Tam Thiên Khách Tử Tiêu, một chút khí phách cũng không có, trước tiên bái nhập Xiển Giáo làm Phó Giáo Chủ, rồi lại đổi tông môn đến Đại Thừa Phật Giáo làm Thượng Cổ Phật Tổ.

Một kẻ vô liêm sỉ như ngươi, lại có tư cách gì đến địa bàn Long tộc ta mà ngang ngược?" Lời nói này của Chúc Long, không khác gì trực tiếp xé toang vết sẹo cũ của Nhiên Đăng, sau đó lại đổ đầy một chai cồn vào, cho dù là với làn da mặt dày của Nhiên Đăng, cũng chỉ cảm thấy trên mặt nóng như lửa đốt, tê dại cả đi.

"Chúc Long, thời đại của ngươi đã qua rồi!

Giờ đây Thiên Đạo đại thế, Đại Thừa Phật Giáo ta đương hưng, Đông Hải ngươi nghịch thiên mà đi, sao có thể có kết cục tốt đẹp?" Không biết từ lúc nào, A Nan, Ca Diếp đã bay đến, chỉ vào Chúc Long kiêu ngạo mắng lớn.

Chúc Long là cái thá gì?

Chuẩn Thánh là cái thá gì?

Đằng sau Đại Thừa Phật Giáo Tây phương bọn họ, lại có hai vị Thánh nhân chống lưng, A Nan, Ca Diếp thật sự không tin, Long tộc dám mạo hiểm đắc tội hai vị Thánh nhân mà ra tay với Phật môn bọn họ.

Ánh mắt Chúc Long chuyển dời sang: "Các ngươi là ai?" A Nan, Ca Diếp nói lanh lảnh: "Chúng ta là đệ tử của Tiếp Dẫn Thánh nhân Tây phương, A Nan Tôn giả, Ca Diếp Tôn giả của Đại Thừa Phật

Giáo." Chúc Long cười: "Ngay cả Lão Sư, Sư thúc của các ngươi năm xưa khi chưa chứng đạo, gặp ta cũng phải xưng một tiếng Chúc Long tiền bối.

Hai tiểu bối các ngươi, có tư cách gì đến trước mặt ta mà la lối?" Chúc Long vung đại thủ một cái, long bào năm móng cuộn động, mãnh liệt phóng ra hai đạo thất luyện màu vàng.

Thất luyện xé rách trường không, nhanh như chớp, mãnh liệt đánh vào thân thể A Nan, Ca Diếp.

"A!" Hai người phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, A Nan, Ca Diếp trực tiếp bị hai đạo thất luyện này đánh thành mưa máu ngập trời.

Trong nháy mắt, phía trên Đông Hải, truyền đến một mùi máu tanh vô cùng lớn, mưa máu rơi xuống, nhuộm đỏ khu vực biển này, vô số cự thú trong biển lao ra mặt biển, tranh nhau ngâm mình trong dòng nước máu đã nhuộm đỏ.

Vô số Đại năng Hồng Hoang đều trừng lớn hai mắt, không thể tin được: "Chúc Long, lại trực tiếp hạ sát thủ." Đại La Kim Tiên, tu ra Đại La Bất Diệt Đạo Quả, ở quá khứ, tương lai, hiện tại đều lưu lại bất hủ lạc ấn, cho nên tu sĩ một khi đạt đến Đại La Kim Tiên, liền cực khó giết chết.

Cho dù có giết chết, nhưng chỉ cần không cùng một lúc tiêu diệt toàn bộ lạc ấn quá khứ, lạc ấn hiện tại, lạc ấn tương lai, thì Đại La Kim Tiên vẫn có thể quay trở lại.

Mà A Nan, Ca Diếp trong nháy mắt bị Chúc Long chém giết, tuy chỉ là chém lạc ấn hiện tại của họ, vẫn có thể phục sinh, nhưng sau khi phục sinh, cũng tất yếu nguyên khí đại thương.

Những điều này vẫn chỉ là thứ yếu, điều quan trọng nhất là, Chúc

Long trước mặt vô số Đại năng Hồng Hoang, chém giết đệ tử Thánh nhân Phật môn, chẳng khác nào hung hăng tát một cái vào mặt Phật môn.

Trong Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề vỗ bàn đứng dậy, trên mặt lóe lên sát cơ: "Hay cho Chúc Long, thật sự nghĩ dựa vào Tiệt Giáo, liền có thể vô pháp vô thiên sao?" "Sư huynh, hôm nay nếu không giáo huấn Chúc Long này một trận, thể diện Phật môn ta đặt ở đâu, vô số đệ tử Phật môn sẽ nhìn chúng ta như thế nào?" Chuẩn Đề thực sự tức giận không nhẹ.

Tây Hành đại kiếp, vốn dĩ phải là quá trình Tây phương tọa hưởng thành quả, thực hiện đại hưng, nhưng còn chưa bắt đầu, kiếp tử đã mất, giờ Long tộc lại muốn đối đầu với Phật môn hắn.

Cho dù tâm thái Chuẩn Đề vẫn xem như không tệ, cũng có chút không chịu nổi.

Sắc mặt Tiếp Dẫn đau khổ: "Nếu theo ý nghĩ của đệ, sau khi giáo huấn Long tộc xong thì sao?" Chuẩn Đề phẫn nộ nói: "Cứ phái thêm người, tìm kiếm tung tích của con khỉ đá kia trên Đông Hải, ta không tin, con khỉ đá kia thật sự có thể bốc hơi khỏi nhân gian." Tiếp Dẫn lắc đầu, hai mắt trở nên càng thêm u sâu: "Long tộc xưa nay vẫn luôn cùng Tiệt Giáo chung một giuộc.

Chúng ta nếu ra tay giáo huấn Long tộc, đây chính là điều Tiệt Giáo muốn thấy.

Đến lúc đó Tiệt Giáo tất yếu sẽ ra tay, bị Tiệt Giáo quấy nhiễu một phen như vậy, Tây phương ta đại hưng, sẽ xuất sư bất lợi." Chuẩn Đề nhíu mày, không cam lòng nói: "Vậy Sư huynh, theo ý huynh là sao?" Tiếp Dẫn nhắm hai mắt lại: "Trước tiên tạm thời cứ để Nhiên Đăng rút lui đi.

Chúng ta, lượng kiếp, đại thế bất khả cải, tiểu thế đương khả cải.

Tiệt Giáo cho dù có thể giữ lại Thạch Hầu nhất thời, nhưng lại không thể vĩnh viễn giữ lại Thạch Hầu.

Tây phương ta đại hưng, nhiệm vụ nặng nề mà đường xa, không cần thiết phải ngay từ đầu đã hao tổn thời gian cùng Tiệt Giáo." Chuẩn Đề gật đầu, thở dài một tiếng: "Vâng, Sư huynh." Đông Hải, kể từ sau khi Chúc Long ra tay dễ dàng trấn áp A Nan, Ca Diếp, một góc Đông Hải, hư không đột nhiên chấn động nhẹ, dấy lên từng trận gợn sóng.

Sau mấy hơi thở, A Nan, Ca Diếp vẻ mặt âm trầm từ trong hư không bước ra, khí tức trên người suy yếu, hiển nhiên bị Chúc Long trực tiếp cưỡng chế xóa bỏ, khiến họ bị thương không nhẹ.

"Đệ tử Thánh nhân Tây phương, thực lực cũng chỉ có thế.

Nếu muốn báo thù, ta tùy thời cung hậu." Chúc Long cười tủm tỉm nói với A Nan, Ca Diếp.

Nhưng hai người vừa bị giáo huấn, đâu còn dám buông lời ngoan độc nào, sắc mặt âm trầm, không nói một lời đi đến sau lưng Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng mặt không biểu cảm, nhưng ý niệm trong lòng lại xoay chuyển cực nhanh.

Thạch Hầu ở Hoa Quả Sơn, là kiếp tử đầu tiên trong năm vị kiếp tử cho sự đại hưng của Phật môn hắn.

Làm mất kiếp tử, tội lỗi không nhỏ.

A Nan, Ca Diếp, càng là đệ tử đường đường của Thánh nhân Phật môn, lại bị Long tộc công khai chém giết!

Hắn thân là Thượng Cổ Nhiên Đăng Phật Tổ, nếu không đứng ra

giữ thể diện cho Phật môn, e rằng về sau toàn bộ Phật môn, đều sẽ trở thành trò cười của Tam Giới.

Nhưng với thực lực của chính hắn, cùng Ngao Thanh còn ngang tài ngang sức, đối phó Ngao Thanh, còn miễn cưỡng, huống hồ là Chúc Long.

Nhiên Đăng thầm than khổ vận mình không may, trước đây khi ở Xiển Giáo, những công việc khó khăn đều do mình làm, nay đến Phật môn, thân cư vị trí Thượng Cổ Phật Tổ, việc khổ này, vẫn phải do mình làm.

Ngay lúc Nhiên Đăng chuẩn bị nghiến răng, cứng rắn đối đầu với Long tộc, bên tai chợt vang lên tiếng của Chuẩn Đề: "Trước tạm lánh phong mang của Long tộc, lui về Tứ Hải, tĩnh đợi thời cơ sau đó hãy hành động." Nhiên Đăng nghe được thanh âm này, như được đại xá.

Thực lực của Chúc Long quá mạnh, nếu thật sự cứng đối cứng, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Nhiên Đăng sâu sắc thở ra một hơi trọc khí, cũng không nhìn A Nan, Ca Diếp hai người, chắp tay với Chúc Long nói: "Chúc Long tiền bối, Phật môn ta vô ý làm địch với Long tộc.

Hai vị sư đệ đã mạo phạm tiền bối, giờ cũng đã nhận được giáo huấn xứng đáng, Phật môn ta, xin cáo lui tại đây." Chúc Long đang đợi Nhiên Đăng đại nộ ra tay, sau đó mình lại giáo huấn tên "hai năm tử" này một trận thật tốt.

Thấy Nhiên Đăng trực tiếp nhận thua, ngược lại lại không tiện ra tay với Nhiên Đăng nữa.

Chúc Long nhàn nhạt vẫy tay, không mặn không nhạt nói: "Biết sai có thể sửa, thiện không gì lớn bằng.

Long tộc ta tự nhiên cũng sẽ không truy cứu, Nhiên Đăng đạo hữu,

xin mời." "Chúng ta đi." Nhiên Đăng vung tay, trực tiếp dẫn A Nan, Ca Diếp, cùng với các Hộ Pháp, La Hán còn lại, bay khỏi Đông Hải.

Thấy Nhiên Đăng không những không ra tay, cũng không để lại lời ngoan độc nào, vô số Đại năng Hồng Hoang lập tức ngây người.

Không đúng a.

Nhiên Đăng dù có yếu thế một chút, nhưng tranh chấp giữa Long tộc và Phật môn hôm nay, liên quan đến thể diện của Phật môn.

Nhiên Đăng dù có yếu thế đến mấy, cũng tuyệt đối sẽ không xám xịt rời đi như vậy, trừ phi, phía sau có Thánh nhân chỉ thị.

Trên mặt biển, Ngao Thanh cuối cùng cũng không nhịn được, cười thành tiếng: "Lão Tổ, không ngờ, Nhiên Đăng này lại dễ dàng nhận thua như vậy, ta còn tưởng hắn sẽ cứng rắn hơn chút chứ." Chúc Long tặc lưỡi, cảm thán: "Nhiên Đăng này lại không ra tay, Lão Tổ ta thật sự là có chút ngứa tay.

Ngao Thanh, nếu không ngươi theo Lão Tổ luyện tập một chút?" Ngao Thanh lập tức sợ hãi lùi lại mấy bước, liên tục xua tay nói: "Lão Tổ người đang sung sức, con đâu phải đối thủ." Sắc mặt Chúc Long trở nên nghiêm túc hơn một chút, nói: "Con khỉ đá kia, đã an bài thỏa đáng rồi chứ?" "Đã an bài thỏa đáng, ước chừng không mất bao lâu, là có thể đến hòn đảo kia." "Vậy thì tốt, việc này, ngươi phải đặc biệt để tâm, Thánh nhân chúc thác, không thể xảy ra chút sơ suất nào." "Lão Tổ yên tâm, Ngao Thanh đã rõ." Chúc Long lúc này mới hóa thành một đạo lưu quang, lại một lần nữa lao xuống Đông Hải.

Ngao Thanh vội vàng theo sau, phía trên Đông Hải vừa nãy còn kiếm bạt nỗ trương, trong khoảnh khắc lại trở nên gió yên sóng lặng.

Tại vùng biên duyên Đông Hải, Nhiên Đăng cùng đoàn người dừng lại.

Chương 449

Sắc mặt A Nan, Ca Diếp âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước: "Nhiên Đăng sư huynh, Long tộc ức hiếp người quá đáng, Phật môn ta nhượng bộ như vậy, để các Đại năng Tam Giới, vạn tộc Hồng Hoang nhìn Phật môn ta thế nào đây?" Hôm nay đối với A Nan, Ca Diếp mà nói, là một ngày vĩnh viễn khó quên.

Đường đường là đệ tử Thánh nhân, bị người ta làm nhục đến vậy, rõ ràng là bị đánh gãy răng mà vẫn chỉ có thể nuốt vào bụng, thật sự quá ấm ức.

Nhiên Đăng thở dài: "Long tộc quả thật đáng ghét, nhưng chuyện rút lui, là lời Lão Sư nói, há có thể không tuân theo?" "Ý của Lão Sư?" Sắc mặt A Nan, Ca Diếp lập tức biến đổi, không dám nói thêm gì nữa.

Nhiên Đăng, họ còn có thể phản bác đôi chút, nhưng Thánh nhân Lão Sư, Thánh nhân Sư thúc, lại không dám làm trái nửa phần.

Nhiên Đăng an ủi: "Hai vị sư đệ đừng vội, chỉ là vinh nhục nhất thời mà thôi.

Đợi sau khi Tây phương ta đại hưng, tất sẽ khiến Long tộc phải đền trả gấp trăm lần." A Nan, Ca Diếp gật đầu: "Vậy Nhiên Đăng sư huynh, chúng ta tiếp theo sẽ hành động thế nào?" "Lão Sư nói, để chúng ta tạm thời ở lại biên duyên Đông Hải, âm thầm tìm hiểu tung tích của Thạch Hầu.

Trong lượng kiếp này, Thiên Đạo đại thế ở Tây phương ta, Thạch Hầu rồi sẽ xuất hiện thôi." "Vâng." A Nan, Ca Diếp gật đầu, trực tiếp cùng Nhiên Đăng đóng quân ở biên duyên Đông Hải, âm thầm phái người tìm kiếm tung tích Thạch Hầu.

Cùng lúc đó, tại một nơi nào đó trên Đông Hải, Thạch Hầu cưỡi

thuyền xuyên qua mặt biển, đã không biết bao nhiêu ngày.

Nước lớn liên tục mấy ngày, khiến Thạch Hầu vô cùng chật vật.

Lông mao vốn mềm mượt đã kết thành từng búi, số trái cây dự trữ chỉ ăn được một phần nhỏ, còn lại toàn bộ đều thối rữa.

May mắn là Thạch Hầu lanh lợi cẩn thận, chuẩn bị sẵn một cần câu cá, có thể câu cá trong nước, lại thêm nước mưa, miễn cưỡng có thể lấp đầy bụng.

Thạch Hầu tuy rằng vô cùng chật vật, nhưng lúc này trong mắt lại lộ ra sự vui mừng cực độ!

Bởi vì nó thấy ở phía trước không xa có một hòn đảo rất lớn.

Có đảo, tức là có thể nghỉ ngơi thật tốt, điều này khiến Thạch Hầu vốn lênh đênh trên biển nhiều ngày không khỏi kinh hỉ.

Thạch Hầu hai tay nắm chặt mái chèo, dùng sức hoạt động, chiếc thuyền gỗ bên dưới như được lắp thêm bộ tăng tốc, nhanh chóng tiến về phía hòn đảo xa xa.

Trọn vẹn hơn nửa ngày trôi qua, thuyền gỗ cuối cùng cũng cập vào đảo.

Thạch Hầu từ trên thuyền gỗ bước xuống, dùng sợi dây đã chuẩn bị sẵn buộc chặt thuyền gỗ và hòn đảo lại với nhau, lúc này mới bắt đầu quan sát hòn đảo trước mắt mình.

Hòn đảo này không lớn, nhưng có vách đá cheo leo, sơn mạch liên miên, mọi thứ đều có đủ.

Hơn nữa linh khí vô cùng nồng đậm, cây cỏ xanh tốt, khắp nơi đều có thể thấy chim tiên bay qua bay lại, những cây cổ thụ cao vút trời xanh mọc trên đất đai màu mỡ.

Ngước nhìn lên trời, nhật nguyệt giao huy, vô số tinh thần trên bầu

trời ẩn hiện, tản mát ra ánh sáng nhạt nhòa.

Điều quan trọng nhất là, trên hòn đảo này, Thạch Hầu cảm thấy vô cùng an tâm.

Cái cảm giác bị dòm ngó luôn quanh quẩn trong lòng khi ở Hoa Quả Sơn, đã biến mất sạch sẽ.

Sau khi kiểm tra một lượt không có nguy hiểm gì, Thạch Hầu lúc này mới ngã vật xuống đảo, tham lam hít thở mùi hương cây cỏ đã lâu không gặp.

Lần này, Thạch Hầu đã ngủ liền một ngày hai đêm mới tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh dậy, Thạch Hầu kiểm tra thuyền gỗ, thấy thuyền gỗ không có vấn đề gì, lại hái rất nhiều lá cọ gần đó, cẩn thận phủ lên thuyền gỗ một lượt, lúc này mới lên bờ, chuẩn bị tìm chút gì đó để ăn.

Lênh đênh trên biển không biết bao nhiêu ngày, chỉ có thể ăn cá, lại ngủ lâu như vậy, Thạch Hầu đã sớm đói meo.

Thạch Hầu tìm kiếm thức ăn trên đảo, không bao lâu, liền thấy một cây đào cổ thụ.

Cây đào cổ thụ này hiển nhiên đã có tuổi đời, cành cây cong queo hùng tráng, rễ cây phát triển mạnh mẽ, lộ ra bên ngoài, rễ con của nó, không biết đã vươn sâu xuống đất bao xa.

Trên cây kết những trái đào vừa to vừa đỏ, một trận gió nhẹ thổi qua, một mùi hương đào thấm đượm lòng người xộc vào mũi.

"Đào ngon, đào ngon!

Đào này còn thơm hơn đào trên Hoa Quả Sơn nữa." Thạch Hầu say sưa hít hà, ba cái vèo năm cái vèo leo lên cây hái đầy một đống, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Quả nhiên đào vô cùng thơm ngọt, một quả xuống bụng, toàn thân

mệt mỏi biến mất sạch bách, toàn thân nhẹ nhõm chưa từng có.

Sau khi ăn uống no say, Thạch Hầu quyết định đi xem trung tâm hòn đảo, bởi vì ngay khi nó đổ bộ trước đó, liền ẩn ẩn mơ hồ thấy ở trung tâm hòn đảo có một vài kiến trúc, mấy căn nhà tranh.

Tuy không biết trên đảo có người ở hay không, nhưng đã đến rồi, tổng phải đi xem thử.

Thạch Hầu dùng dây mây bện mấy cái giỏ lớn, đựng đầy đào rồi trực tiếp xuất phát.

Càng đi về phía trung tâm đảo, Thạch Hầu càng kinh ngạc phát hiện, đào thụ càng ngày càng nhiều.

Mỗi cây đào đều lớn hơn rất nhiều so với cây đào Thạch Hầu gặp trước đó, những trái đào trên cây cũng càng thêm tươi ngọt ngon lành.

"Chẳng lẽ, đào trên đảo này, đều là tiên nhân trồng sao?" Trong lòng Thạch Hầu dần dần nảy sinh một suy đoán.

Cho dù là đào ở rìa ngoài cùng, đều ngon hơn rất nhiều so với những trái đào ngon nhất trên Hoa Quả Sơn, hơn nữa còn có thể xua tan mệt mỏi.

Ngoài vật của tiên gia ra, Thạch Hầu thực sự không nghĩ ra được thứ gì khác.

Thạch Hầu tiếp tục đi về phía trước, lại đi thêm hơn nửa ngày.

Thạch Hầu thậm chí không dám ăn đào trên cây nữa.

Bởi vì năng lượng chứa đựng quá lớn, chỉ ăn một quả đã no đến không chịu nổi.

Lúc này, Thạch Hầu cũng cuối cùng đã nhìn thấy rõ ràng những căn nhà tranh trước mắt, trái đào trong tay cũng không cầm vững, lăn xuống đất.

Những căn nhà tranh, chỉ có ba bốn gian, nằm ở trung tâm hòn đảo, bình dị vô kỳ.

Điều khiến Thạch Hầu kinh ngạc là, bên cạnh căn nhà tranh, có một vị tiên nhân áo trắng đang tọa thiền.

Vị tiên nhân áo trắng trông như một thanh niên, hai mắt khẽ nhắm, làn da trắng như ngọc, mịn màng, quanh thân bao phủ bởi nhật nguyệt tinh huy, hòa quyện tụ hội vào nhau, tiên phong đạo cốt, phảng phất như không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào trên thế gian để hình dung.

Tiên nhân, đây tuyệt đối là tiên nhân, trong lòng Thạch Hầu kích động vô cùng!

Dày công tìm kiếm không thấy, lại dễ dàng có được.

Vừa ra khỏi Hoa Quả Sơn, nó liền tìm được tiên nhân rồi!

Tìm được tiên nhân, liền có thể tu hành đại thần thông, liền có thể tìm ra kẻ đứng sau Lão Bạch Hầu trên Hoa Quả Sơn, đồng thời, cũng có thể thoát khỏi ràng buộc, đạt được đại tự do!

Không sai, mục đích cuối cùng trong lòng Thạch Hầu, chính là đại tự do, đại tiêu dao!

Chương 450

"Con khỉ đầu này, ngược lại khá thú vị!" Bên cạnh căn nhà tranh, Triệu Công Minh khoanh chân ngồi, trong lòng thầm cười.

Con khỉ lúc này, vẫn chưa phải là Tề Thiên Đại Thánh, con rối Phật môn, Đấu Chiến Thắng Phật trong tương lai.

Dưới sự tôi luyện ngày đêm của Tâm Hỏa, nó đã bảo lưu được thiên tính, tự nhiên, rất có ý nghĩa.

Đột nhiên, Thạch Hầu động đậy.

Chỉ thấy nó ba bước gộp thành hai, trong chớp mắt đã đến trước mặt Triệu Công Minh, hai tay chắp lại, quỳ xuống bái lạy, miệng hô vang: "Thạch Hầu, bái kiến tiên nhân, cầu tiên nhân, thu lão Tôn làm đồ đệ đi." Triệu Công Minh chậm rãi mở hai mắt.

Đôi mắt đen láy sáng ngời mở ra, toàn bộ hòn đảo dường như đều sáng bừng thêm vài phần.

Điều này càng khiến Thạch Hầu tin chắc, vị trước mặt mình, tuyệt đối là tiên nhân, loại tiên nhân có thể dạy mình vô thượng đại thần thông!

Thạch Hầu trong lòng hiểu rõ, chỉ có tu luyện được vô thượng đại thần thông mới có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Chỉ có như vậy tình cảnh Thần Hầu bị chư thiên Thần Phật coi như món đồ chơi trong tay sẽ không còn tái diễn.

Triệu Công Minh khẽ liếc nhìn Thạch Hầu một cái, cười nói: "Ngươi làm sao biết ta là tiên nhân?" Thạch Hầu liên tục chắp tay vái lạy: "Trên thân tiên nhân có một loại khí chất khác biệt, ta vừa nhìn liền có thể nhận ra, ta muốn đi theo tiên nhân tu hành, mong tiên nhân

thành toàn." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, lại hỏi: "Ngươi tên gọi là gì, từ đâu đến, muốn đi đâu?

Tiên đảo này của ta cách biệt với thế gian, người thường không thể đặt chân lên, vì sao ngươi lại âm sai dương thác phiêu dạt đến đảo này của ta?" Thạch Hầu gãi tai, bứt tóc nói: "Ta từ trong kẽ đá nảy ra, trời sinh không cha không mẹ, không có tên gọi, những bằng hữu trên Hoa Quả Sơn đều gọi ta là Thạch Hầu." "Ta từ Hoa Quả Sơn, nước Ngạo Lai mà đến, nghe những lão Hầu trên núi nói, Đông Thắng Thần Châu, đất linh người kiệt, có chân tiên đắc đạo khai sơn thu đồ.

Do đó, ta tự mình làm một chiếc thuyền gỗ, từ Hoa Quả Sơn mà đến, hướng Đông Thắng Thần Châu mà đi, chuẩn bị tầm tiên phóng đạo.

Chỉ là trên biển đột nhiên nổi phong ba, ta chỉ biết nắm chặt thuyền, cố sức chèo thuyền, cũng không biết vì sao lại đến được tiên đảo này." Thạch Hầu rất thông minh, cẩn thận, bằng không cũng sẽ không ở Hoa Quả Sơn mà phát hiện sự dị thường của lão Bạch Hầu kia.

Thế nhưng, lòng hại người thì không thể có, lòng phòng người thì không thể thiếu, cho dù là diện kiến chân chính tiên nhân.

Cũng không nên như trúc đổ đậu, nói hết mọi chuyện rõ ràng như vậy.

Nhưng Thạch Hầu lại là từ tận đáy lòng cảm thấy tiên nhân trước mắt thân thiết, đáng tin cậy, muốn đem tất cả sự tình thổ lộ ra.

Triệu Công Minh nghe xong, trên mặt lộ ra vài phần hứng thú, cười nói: "Hoa Quả Sơn mà ngươi nói, ta biết.

Nơi đó, chính là long mạch ba đảo, tổ mạch mười châu, linh khí sung túc, đất linh người kiệt.

Ngươi ở trên Hoa Quả Sơn, tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc, vì sao lại nhất định phải ra biển tầm tiên phóng đạo?" Thạch Hầu nghe đến đây, không khỏi trầm mặc.

Hắn cũng muốn vô câu vô thúc, tiêu dao tự tại!

Nhưng thế lực sau lưng lão Bạch Hầu kia há lại để hắn toại nguyện?

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương, hắn không muốn giao vận mệnh của chính mình cho kẻ khác khống chế!

Thạch Hầu nắm chặt nắm đấm, ngẩng đôi mắt kiên nghị lên, từng chữ từng chữ một nói: "Ta muốn nắm giữ vận mệnh của chính mình trong tay." Triệu Công Minh khẽ gật đầu: "Chí hướng tốt!

Đã vậy, nếu ngươi âm sai dương thác lên tiên đảo này của ta, vậy hãy tạm thời ở lại trên đảo đi." Thạch Hầu nghe vậy đại hỉ: "Thạch Hầu đa tạ tiên nhân thu lưu." Chưa được Triệu Công Minh cho phép, Thạch Hầu không dám xưng hô Triệu Công Minh là lão sư.

Nhưng với nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra tiên nhân trước mắt không tầm thường.

Hắn không xa cầu mình vừa đến, liền có thể khiến tiên nhân dạy hắn vô thượng đại thần thông.

Nhưng chỉ cần mình có thể ở lại trên đảo, vậy thì tất cả vẫn còn hi vọng, mình vẫn còn cơ hội nắm giữ vận mệnh.

"Ngươi hãy theo ta." Triệu Công Minh đứng dậy, hướng căn nhà tranh cách đó không xa đi tới, Thạch Hầu vội vàng đi theo phía sau.

Đi đến bên cạnh nhà tranh, Triệu Công Minh vung tay lên, liền xuất hiện hai cái bồ đoàn: "Ngồi xuống đi." Thạch Hầu ngoan ngoãn ngồi lên bồ đoàn, sau đó đôi mắt nhìn Triệu Công Minh đầy mong đợi.

Triệu Công Minh biết Thạch Hầu thông tuệ, trực tiếp nói thẳng: "Ngươi tầm tiên cầu đạo, là vì học tập bản sự.

Ở chỗ ta có một pháp môn, tên là Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, không biết ngươi có nguyện ý học tập không?" Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, chính là công pháp tu hành của Bàn Cổ năm xưa, trực chỉ Đại Đạo, trực chỉ bản nguyên sức mạnh!

Bàn Cổ khai thiên tích địa sau này, tinh huyết hóa thành Thập Nhị Tổ Vu, Nguyên Thần hóa thành Tam Thanh.

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công cũng chia làm hai, phân thành thượng hạ bộ.

Một bộ thành Cửu Chuyển Huyền Công của Vu tộc tu hành, là vô thượng luyện thể công pháp.

Một bộ khác thành Cửu Chuyển Nguyên Công của Tam Thanh tu hành, là vô thượng luyện thần chi pháp.

Trước khi Tây Du đại kiếp còn chưa khai mở, Triệu Công Minh đã bắt đầu bố cục Tây Du đại kiếp.

Đối với Thạch Hầu, Triệu Công Minh cũng sớm có bố cục, dự định ra tay trước khi Tây Phương động thủ, giáo đạo Thạch Hầu, sau đó cho Tây Phương một sự kinh hỉ lớn.

Muốn giáo đạo Thạch Hầu, tự nhiên phải nhân tài thi giáo, Triệu Công Minh suy nghĩ rất lâu, mới quyết định truyền thụ Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công cho Thạch Hầu.

Từ chỗ lão sư của mình, có Cửu Chuyển Nguyên Công, Triệu Công Minh nhẹ nhàng đắc đạo.

Giờ đây lại đi U Minh Giới, trong Luân Hồi Điện, từ tay Hậu Thổ lấy được Cửu Chuyển Huyền Công, lúc này mới tổ hợp lại thành Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công.

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, nhục thân, Nguyên Thần, cùng tiến song song, tu hành đến cực hạn, có vĩ lực khai thiên tích địa, càng có thể chế tạo vô thượng căn cơ, đủ để phát huy tư chất của Thạch Hầu đến cực hạn!

Còn về cái gọi là Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết do Tu Bồ Đề truyền thụ, chỉ là đồ rác rưởi mà thôi, chỉ là công pháp nhập môn cấp bậc của Đạo môn, chỉ cần chứng Đại La Kim Tiên, thậm chí còn chẳng thèm nhìn chính diện, nói gì đến so sánh với Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công.

Thạch Hầu nghe tên Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, hai mắt đột nhiên sáng rực, thốt lên: "Dám hỏi tiên nhân, pháp này có thể đắc trường sinh?" Thạch Hầu ở Hoa Quả Sơn niên đầu cũng không tính ngắn, sinh ly tử biệt đã thấy không ít.

Đối với cái chết, Thạch Hầu cảm nhận sâu sắc, loài khỉ như đèn tắt, một khi chết đi, thì cái gì cũng không còn.

Bởi vậy Thạch Hầu quan tâm nhất, chính là thuật trường sinh.

Có trường sinh, mới có tất cả khả năng, không có trường sinh, tất cả chẳng qua là hoa trong gương, trăng dưới nước.

"Trường sinh?" Triệu Công Minh cười: "Trường sinh nho nhỏ, chỉ là bản sự yếu kém nhất mà thôi, tính là gì?" "Tu hành pháp này, thiên địa diệt mà ta bất diệt, nhật nguyệt hủ mà tự thân bất hủ, trong chớp mắt có thể dời núi lấp biển, bước chân có thể truy tinh bắt nguyệt, khai thiên tích địa thậm chí cũng chỉ là chuyện tầm thường mà thôi." Thạch Hầu không khỏi ngẩn ngơ, lúc này hắn thậm chí không thể tưởng tượng nổi, cảnh giới mà tiên nhân vừa nói rốt cuộc là loại cảnh giới gì.

Thạch Hầu "Phốc thông" một tiếng, lại quỳ xuống đất, dập đầu ba cái "đông đông đông": "Thạch Hầu khẩn thỉnh tiên nhân truyền pháp."

Triệu Công Minh khẽ vung tay áo, một luồng lực đạo nhu hòa lại nâng Thạch Hầu ngồi trên bồ đoàn.

"Hành trình ngàn dặm bắt đầu từ bước chân, pháp môn có lợi hại đến mấy, cũng cần tu hành kiên trì không ngừng, mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Hôm nay, ta liền dạy ngươi bài học đầu tiên của Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, pháp môn tôi luyện nhục thân." "Pháp môn tôi luyện nhục thân?" Thạch Hầu gãi đầu, có chút ngơ ngác: "Dám hỏi pháp môn tôi luyện nhục thân, và trường sinh bất tử lại có quan hệ gì?" Nhục thân cường đại, liền có thể trường sinh bất lão?

Thạch Hầu luôn cảm thấy có chút không đúng.

Hắn ở Hoa Quả Sơn nhiều năm như vậy, cũng gặp không ít sói lang hổ báo.

Chương 451

Nhục thân của chúng đủ cường đại rồi chứ?

Đè bẹp tộc khỉ bình thường, nhưng hắn cũng chưa thấy chúng sống được bao nhiêu năm.

Triệu Công Minh cười nói: "Nhục thân là một bảo tàng vĩ đại, ẩn chứa ba trăm sáu mươi lăm đại huyệt, hợp với thuật Chu Thiên, lại có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm lỗ chân lông, hợp số nhất nguyên, ẩn chứa vô thượng huyền diệu, cất giấu chí lý Đại Đạo!" "Phàm là kẻ nói tu hành nhục thân không thể trường sinh, đó chỉ là vì chúng ếch ngồi đáy giếng, nhục thân còn chưa đủ cường đại đến mức có thể trường sinh mà thôi.

Khi nhục thân cường đại đến một trình độ nào đó, tự nhiên sẽ sản sinh vật chất bất hủ, đột phá hạn chế của pháp tắc trường sinh, trường sinh bất lão, bất hủ bất diệt, đồng thời sở hữu sức mạnh cực kỳ cường đại." Triệu Công Minh đột nhiên dừng lại, hỏi: "Ngươi có từng nghe nói đến Vu tộc sinh tồn trên đại địa vào thời Thượng Cổ không?" "Ta chưa từng nghe nói." Thạch Hầu mơ màng lắc đầu.

Trong giọng Triệu Công Minh có thêm một tia trêu đùa: "Vu tộc, chính là tồn tại tập đại thành của nhục thân.

Thời Thượng Cổ, nhục thân của Vu tộc cường đại đến mức không thể nghĩ bàn, chư thiên vạn tộc không ai tranh phong được với họ, cho dù là tộc Tam Túc Kim Ô đã kiến tạo Thượng Cổ Thiên Đình, đơn thuần về nhục thân, cũng không phải đối thủ của Vu tộc." Triệu Công Minh giảng thuật được một nửa, nhìn Thạch Hầu vẻ mặt mơ màng, không cầu hiểu sâu, lắc đầu.

Thạch Hầu hiện tại, thông minh thì thông minh, nhưng mới sinh ra

được mấy năm, không có kiến thức gì, mình nói những điều này, e rằng hắn nghe cũng không hiểu.

Thế là Triệu Công Minh dứt khoát tổng kết: "Tóm lại ngươi chỉ cần biết, chỉ cần nhục thân cường đại, sức mạnh liền sẽ cường đại, hai điều này là một thể, tầm quan trọng không phân biệt lẫn nhau.

Bằng không có trường sinh mà không có sức mạnh, vẫn bị người khác ức hiếp, vậy trường sinh lại có tác dụng gì?" "Mà không có sức mạnh cường đại, không có trường sinh, người khác cứ thế tiêu hao ngươi đến chết, tự nhiên là kẻ thắng cuộc cuối cùng.

Cho nên, nhất định phải có sức mạnh và trường sinh cùng tiến song song, mới có thể không e ngại chư thiên Thần Phật, không e ngại Chu Thiên Tiên Thánh, mới có thể đạt được chân chính đại tiêu dao, đại tự tại." Câu nói này, Thạch Hầu hiển nhiên đã nghe hiểu, toàn thân hắn khẽ run lên, trong mắt lộ ra sự kích động vô cùng.

"Khẩn thỉnh lão sư truyền pháp." Triệu Công Minh chỉ một ngón tay, pháp môn tôi luyện nhục thân giai đoạn thứ nhất của Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công liền như thủy triều dũng mãnh tràn vào trong não Thạch Hầu.

Thạch Hầu không biết chữ, cũng không nhận ra Thần văn Hồng Hoang Thượng Cổ.

Nhưng những thứ này tiến vào não hải Thạch Hầu, Thạch Hầu tự nhiên liền hiểu được.

Thạch Hầu dựa theo khẩu quyết và huyền diệu trong não hải, vận chuyển một đại Chu Thiên dọc theo kinh mạch toàn thân, sau đó thở phì phò ra một hơi trọc khí dài.

Chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, có một luồng rung động không kìm được.

“Tiên nhân, toàn thân ta nóng ran!” “Nóng ran là đúng rồi, đó là hiện tượng ngươi hấp nạp linh khí Chu Thiên, linh khí thẩm thấu vào da thịt ngươi mà sinh ra.

Không tin ngươi xem đi.” Thạch Hầu gạt gạt lông khỉ, quả nhiên thấy làn da mình đỏ hơn rất nhiều.

“Vậy tiên nhân, bây giờ phải làm sao?” “Dùng hết sức lực, chạy quanh đảo một vòng, trong lúc đó vận chuyển hô hấp pháp, ghi nhớ không được gián đoạn.” “Vâng.” Thạch Hầu không nói hai lời, bắt đầu cuồng bôn.

Phải nói rằng, Thạch Hầu không hổ là thể phách tiên thiên sinh linh.

Mặc dù do Phong Thần Nhất Dịch, Hồng Hoang vỡ nát, biến thành Tam Giới, Tiên Thiên linh khí thoái hóa thành Hậu Thiên linh khí, tiên thiên sinh linh cũng chịu sự áp chế cực lớn.

Dù vậy, Thạch Hầu chạy quanh tiên đảo một vòng, cũng mất trọn vẹn hai ngày thời gian.

Thạch Hầu thở hổn hển, như vừa vớt từ dưới nước lên, da thịt đỏ hồng, như tôm sú luộc chín, khí huyết có thể nhìn thấy bằng mắt thường từ thân Thạch Hầu bốc lên!

Triệu Công Minh tùy tay vung lên, một thùng gỗ lớn xuất hiện, bên trong là một vũng nước trong xanh, hơi ánh kim sắc, hương thơm lạ lùng bay khắp nơi.

“Vào ngâm mình đi.” Triệu Công Minh hạ lệnh, Thạch Hầu vội nhảy vào trong thùng gỗ.

Dược lực kinh khủng cuồn cuộn, giống như sóng biển, không ngừng oanh kích nhục thân Thạch Hầu, tinh luyện thể phách của hắn, loại bỏ tạp chất.

Thạch Hầu phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Sau một nén hương, dòng nước ánh kim sắc trở nên trong suốt, Thạch Hầu từ trong thùng nhảy ra, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, vô cùng thoải mái.

"Pháp quyết tiên nhân truyền thụ quả nhiên huyền diệu." Thạch Hầu tán thán không ngừng.

Triệu Công Minh phất tay, chỉ chỉ căn nhà tranh bên cạnh: "Tiếp theo, nên vào trong đó." "Nhà tranh, tiên nhân muốn ta đi ngủ sao?" Thạch Hầu mang theo tâm tình hiếu kỳ bước vào nhà tranh, lập tức một trận choáng váng, trời đất quay cuồng.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, căn nhà tranh nhỏ bé không còn, thay vào đó là một tòa cung điện khôi hồng.

Trong cung điện, không có vật gì khác, chỉ có từng dãy giá sách.

Trên giá sách cổ kính, chất đầy thư tịch, vô cùng cổ phác, một cỗ khí tức sông dài năm tháng ập đến.

Đây là Triệu Công Minh đặc biệt sưu tầm cho Thạch Hầu, bao gồm tất cả thư tịch từ cổ chí kim, từ Bàn Cổ khai thiên đến hiện tại, Long Hán đại kiếp, Phong Thần, Vu Yêu, điển tịch Đạo gia, tám trăm bàng môn Phật giáo, bao quát rộng lớn, toàn diện.

Triệu Công Minh làm như vậy, là để mở rộng tầm mắt cho Thạch Hầu.

Tam Giới thực sự quá lớn, nếu không có đủ kiến thức, làm sao xông pha Tam Giới?

Mở mang kiến thức, tôi luyện đạo tâm, lại thêm Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, mới có thể trở thành chân chính Đại Thánh!

Thạch Hầu đi đến trước giá sách đầu tiên, cầm lấy quyển sách đầu

tiên, lật trang đầu tiên, năm đại tự "Bàn Cổ Khai Thiên Địa" lập tức đập vào mắt.

Thạch Hầu không biết chữ, nhưng những văn tự này giống như khắc sâu vào xương tủy Thạch Hầu, tuy không nhận ra, nhưng lại hiểu rõ ý nghĩa trong đó.

"Bàn Cổ Khai Thiên Địa!" Thạch Hầu nhấm nháp năm chữ này, chỉ cảm thấy một luồng uy nghiêm vô thượng ập đến.

Một cự nhân, tay cầm cự phủ, trong hỗn độn khai phá ra một thiên địa hoàn toàn mới!

"Hung Thú đại kiếp, Thú Hoàng Thần Nghịch, dẫn dắt ức vạn hung thú cướp đoạt Hồng Hoang…" "Long Hán đại kiếp, Ma Tổ La Hầu trên Tu Di Sơn, lấy một địch bốn, chạy trốn Hồng Hoang…" "Hồng Quân Đạo Tổ thành Thánh, thời đại Thánh nhân đến, Tử Tiêu Cung ba lần giảng đạo…" Thạch Hầu toàn bộ tâm thần đắm chìm trong đó, bị tri thức ẩn chứa trong thư tịch hấp dẫn!

Đặc biệt khi nhìn thấy nhục thân Vu tộc, cử thế vô song, chém giết Yêu tộc đồng cảnh như chặt dưa thái rau, hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tiên nhân nói không sai, nhục thân Vu tộc, quả nhiên khủng bố như vậy, có vĩ lực trích tinh bắt nguyệt, dời núi lấp biển!

Một đêm trôi qua, Thạch Hầu trải qua trong việc đọc sách.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Công Minh liền gọi Thạch Hầu ra.

"Sách trong nhà đã đọc hết chưa?" "Đọc hết rồi!" "Cảm thấy thế nào?" "Tuyệt vời, quá tuyệt vời!" Thạch Hầu múa tay múa chân, một phủ khai thiên địa, đó là khí phách cỡ nào!

Triệu Công Minh gật đầu: "Tuyệt vời là tốt.

Sau này khi huấn luyện xong, thì vào nhà đọc sách.

Khi nào đọc hết sách, liền có thể rời khỏi đảo này." "Vâng." Đọc sách một đêm, Thạch Hầu đã mở mang tầm mắt rất nhiều, giữa hàng lông mày cũng có thêm vài phần tự tin.

Trong nháy mắt, liền biến mất trước mặt Triệu Công Minh.

Lần này, Thạch Hầu sớm hơn lần đầu tiên trọn vẹn một canh giờ.

Trong lúc hô hấp, Thạch Hầu cảm ứng linh khí sung túc trên tiên đảo, đem nó hấp nạp vào trong cơ thể.

Chương 452

Linh khí càng ngày càng nhiều, không biết qua bao lâu, trong đan điền Thạch Hầu đột nhiên xuất hiện một luồng khí!

Tròn trịa linh động, không ngừng bôn đằng trong kinh mạch.

Chỉ trong hai ngày, Thạch Hầu đã đạp vào cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí, vô thượng Đạo cơ dần dần hiển hiện ra.

Thời gian thoắt cái, mười năm đã trôi qua.

Thạch Hầu yên tâm tu hành tiên pháp, tôi luyện nhục thân trên tiên đảo.

Mà Ba Mươi Ba Thiên, Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề sắp khóc đến nơi rồi!

"Sư huynh, đã mười năm rồi, Thạch Hầu kia vẫn chưa xuất hiện, Phật môn đại hưng đang ở trước mắt, không thể chờ lâu hơn được." Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Tiếp Dẫn sắc mặt vẫn duy trì sự trấn tĩnh: "Ta đã thôi toán qua, Thạch Hầu trời sinh, hưởng thọ ba trăm bốn mươi hai năm, chỉ cần trong khoảng thời gian này, hắn đến Tây Ngưu Hạ Châu, liền sẽ không ảnh hưởng đến sự đại hưng của Tây Phương ta." "Vậy nếu Tiệt Giáo thực sự thiết tâm, giữ không buông thì sao?" Chuẩn Đề mặt đầy sầu khổ.

Sự tình đến bây giờ, cơ bản đã sáng tỏ.

Trừ Tiệt Giáo ra, ai còn có thể âm thầm giấu Thạch Hầu mười năm?

Chỉ bằng Long tộc, căn bản không có tư bản này!

Tiếp Dẫn sắc mặt trầm xuống: "Đã Tiệt Giáo không cần mặt mũi như vậy, vậy chúng ta chỉ có thể đi Tử Tiêu Cung cáo trạng thôi."

“Cáo trạng?” Mắt Chuẩn Đề đột nhiên sáng lên: “Được, vậy nghe lời Sư huynh, chờ thêm một đoạn thời gian nữa.” Trên tiên đảo vô danh, Thạch Hầu rõ ràng đã lớn hơn một vòng, vác một ngọn núi, như cơn gió lốc quét qua rìa tiên đảo, sau đó với tốc độ cực nhanh trở về trước căn nhà tranh.

Thạch Hầu mười năm sau, so với lúc mới đến rõ ràng đã lớn hơn một vòng, mái tóc màu vàng kim bay phấp phới trong gió, dưới ánh nắng lấp lánh rực rỡ, là mỹ nam tử trong loài khỉ.

Toàn thân cơ bắp hơi nổi lên, ẩn chứa sức mạnh bùng nổ như gang thép!

Vác ngọn núi lớn, từng bước một, vẫn không thể khiến hắn mỏi mệt.

Khí tức toàn thân, cũng từ Luyện Tinh Hóa Khí ban đầu, thăng lên đến Luyện Hư Hợp Đạo!

Mặc dù cảnh giới vẫn ở tầng thứ phàm nhân, nhưng lực nhục thân đã đạt đến mức không thể nghĩ bàn, có thể một quyền oanh sát Địa Tiên.

Mười năm thời gian, Thạch Hầu mỗi ngày tu hành không ngừng, thư tịch trong nhà tranh cũng sắp đọc xong.

Trong nháy mắt, ba tháng đã trôi qua, Thạch Hầu cuối cùng đã đọc xong tất cả thư tịch trong nhà tranh.

Ngày này, Thạch Hầu vác ngọn núi lớn, kết thúc một ngày tu hành, khi trở về trước căn nhà tranh.

Chỉ thấy cửa nhà tranh đóng chặt, bóng dáng quen thuộc ngày xưa không còn thấy nữa.

Trong mắt Thạch Hầu đột nhiên mê mang, dường như không ngờ sự chia ly lại đến nhanh như vậy, tiên nhân cứ thế lặng lẽ rời đi.

Thạch Hầu dường như mất đi tất cả niềm vui, ngây ngốc ngồi trên tảng đá chờ đợi.

Suốt mấy ngày sau, dường như biết cánh cửa nhà tranh vĩnh viễn sẽ không mở nữa, Thạch Hầu lúc này mới chậm rãi đứng dậy.

Trong ánh mắt, không còn sự ngây thơ như khi mới đến tiên đảo, mà tràn đầy kiên nghị.

Thời gian ở trên tiên đảo tuy không dài, nhưng Thạch Hầu đã mở mang kiến thức rất nhiều.

Không dám nói bác cổ thông kim, nhưng cũng không sai biệt bao nhiêu, sớm đã không còn là Thạch Hầu vừa mới ra đời năm xưa.

Thạch Hầu đi đến trước nhà tranh, đột nhiên quỳ xuống, dập đầu ba cái thật mạnh, sau đó kiên quyết đứng dậy, đi ra ngoài đảo.

Tu hành trên tiên đảo tuy chỉ có mấy năm thời gian, nhưng những gì tiên trưởng đã trao cho hắn, lại là bảo tàng dùng không hết cả đời.

Thạch Hầu đi không bao lâu, cánh cửa nhà tranh đột nhiên lại mở ra.

Triệu Công Minh từ bên trong đi ra, nhìn chằm chằm bóng lưng Thạch Hầu, một tia cảm thán chợt lóe qua!

Thạch Hầu, quả thật tài hoa tuyệt diễm, nhưng dưới lượng kiếp, thiên đạo đại thế không thể ngăn cản.

Thạch Hầu ở bên cạnh hắn càng lâu, ngược lại sẽ hại Thạch Hầu, bởi vậy mấy năm này, tranh thủ từng giây từng phút, kết quả cuối cùng cũng khiến người ta hài lòng.

Đại Đạo hắn đã truyền thụ, đã dẫn dắt Thạch Hầu đạp lên con đường chính xác, con đường tiếp theo, phải do Thạch Hầu tự mình đi.

Triệu Công Minh vung tay lên, trung tâm tiên đảo, nhà tranh, bồ

đoàn, ngọn núi vàng lấp lánh rực rỡ, đột nhiên như bóng ảo bắt đầu tiêu tán.

Ba Mươi Ba Thiên, Nhiên Đăng Đạo Nhân, A Nan Tôn Giả, Ca Diếp Tôn Giả hóa thành ba luồng kim quang thuần túy, đang bay về Cực Lạc Thế Giới.

Rất nhanh, ba người bay đến trước cửa Cực Lạc Thế Giới, hiện ra chân thân sau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, vô cùng lúng túng!

Hơn mười năm rồi, bọn họ canh giữ bốn phía Đông Hải, rìa biển, dùng đủ mọi cách thăm dò tin tức Thạch Hầu, nhưng tất cả, như mò kim đáy biển, không thu hoạch được gì.

Không tìm thấy kiếp tử, Phật môn không thể đại hưng, bọn họ chính là tội nhân cuối cùng!

A Nan chắp hai tay, sắc mặt âm trầm: "Long tộc đáng ghét, nếu không phải Long tộc, kiếp tử Phật môn ta sao có thể thất lạc?" Ca Diếp nói: "Bây giờ nói những điều này còn có tác dụng gì?

Kiếp tử không tìm được, đó chính là sự thất trách lớn nhất của chúng ta." Khóe miệng Nhiên Đăng nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng: "Các ngươi thật sự cho rằng con khỉ kia thất lạc, là Long tộc giở trò sao?" A Nan, Ca Diếp nhìn nhau: "Nhiên Đăng Sư huynh, lẽ nào phía sau, từ trước đến nay đều là Tiệt Giáo giở trò?" Nhiên Đăng lạnh lùng nói: "Trừ Tiệt Giáo ra, còn có thể là ai?

Nhưng kiếp tử thất tung, bất kể thế nào chúng ta trên thân luôn có một phần trách nhiệm, hai vị Sư đệ, đi thôi, diện kiến Thánh nhân." Nói xong, Nhiên Đăng bước dài, tiến vào Cực Lạc Thế Giới.

A Nan, Ca Diếp không dám khinh suất, vội vàng đi theo.

Trong Cực Lạc Thế Giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mặt đầy khổ sở, nghe xong báo cáo của ba người Nhiên

Đăng.

Hai người đối với báo cáo của ba người Nhiên Đăng, không có chút gì bất ngờ.

Nếu quả thật là Thánh nhân Tiệt Giáo động thủ, chỉ bằng bọn họ, tuyệt không có bản sự phát giác.

Mệnh Nhiên Đăng và những người khác tiếp tục trấn thủ Đông Hải, một khi có tin tức liền đến báo cáo, Chuẩn Đề vung tay, ý bảo Nhiên Đăng và bọn họ đi ra ngoài.

"Sư huynh, hơn mười năm rồi, kiếp tử kia vẫn bị Tiệt Giáo giấu đi, không thể chờ thêm nữa.

Chúng ta cùng đi Tử Tiêu Cung cáo trạng với Lão sư đi." Chuẩn Đề thực sự không thể kiên trì nổi nữa, đại kiếp lần này, là một cơ duyên cực lớn của Tây Phương, không thể để hỏng vì con khỉ kia được.

Sắc mặt Tiếp Dẫn cũng khổ sở vài phần: "Đã như vậy, vậy hãy cùng ta đến Tử Tiêu Cung tranh luận đi." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã đạt được sự nhất trí, đang chuẩn bị đi Tử Tiêu Cung thì.

Đột nhiên, thiên cơ đang vận chuyển trong cõi u minh phát ra tiếng nổ lớn!

Thiên cơ biến hóa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai mắt khẽ ngưng, vội dùng đại pháp lực thôi toán!

Ngôi sao kiếp nạn vốn đã tối tăm mờ mịt hơn mười năm trước, lúc này lại trở nên rõ ràng.

Chương 453

Mặc dù ngại khí kiếp thiên địa, nhân quả bị che lấp, thiên cơ bị hỗn loạn, không thể thôi trắc vị trí cụ thể của nó, nhưng kiếp tinh rõ ràng, đại biểu cho Thạch Hầu đã xuất hiện trở lại, đây là sự thật không thể chối cãi.

"Sư huynh.

Ta không nhìn lầm chứ, kiếp tinh đã rõ ràng!" Giọng Chuẩn Đề run rẩy.

"Không sai, kiếp tinh rõ ràng, đại biểu cho Thạch Hầu kia, đã từ trong tay Tiệt Giáo thoát ra rồi!" Tiếp Dẫn dứt khoát nói, tùy tay vung lên, ba đạo kim sắc pháp chỉ, đột nhiên bay ra ngoài Cực Lạc Thế Giới.

Không lâu sau, Nhiên Đăng, A Nan, Ca Diếp vốn đã rời đi lại một lần nữa đến trong Cực Lạc Thế Giới.

Tiếp Dẫn nói: "Kiếp tinh rõ ràng, không ngoài dự đoán, Thạch Hầu kia đã tái xuất thế, các ngươi hãy tìm kiếm trên Đông Hải, xem Thạch Hầu bây giờ ở nơi nào." "Vâng." Nhiên Đăng vội vàng dẫn A Nan, Ca Diếp hai người rời đi.

Trên rìa tiên đảo, Thạch Hầu một lần nữa lật ra chiếc thuyền gỗ mà mình đã giấu kỹ khi mới đến tiên đảo năm xưa.

Chiếc thuyền gỗ ngâm trong biển nhiều năm, đã mục nát, thế là Thạch Hầu làm nhanh chóng một chiếc thuyền gỗ y hệt, hái rất nhiều đào, chất đầy thuyền gỗ, sau đó Thạch Hầu mới xuất phát.

Lần xuất phát này, không có mục đích, mà là để "câu cá"!

Câu cái thế lực đứng sau lão Bạch Hầu ở Hoa Quả Sơn ngày xưa!

Đối với thế lực kia, trong lòng Thạch Hầu mơ hồ có suy đoán.

Cưỡi thuyền rời tiên đảo, Thạch Hầu vô định chèo thuyền, không bao lâu, liền bị một vị hộ pháp đang tuần tra vô định trên mặt biển nhìn thấy.

Vị hộ pháp Phật môn kia cố sức dụi dụi mắt, đẩy đẩy đồng bạn, không dám tin nói: "Mau nhìn, đó là cái gì!" Đồng bạn quay người lại, rất nhanh sắc mặt cũng đại biến: "Đây là… Thạch Hầu kia!" Hai vị hộ pháp Phật môn giống như mãnh thú đói khát ba ngày ba đêm, nhìn thấy con mồi ngon miệng nhất!

"Ngươi ở đây canh chừng, ghi nhớ đừng để con khỉ kia phát hiện, ta đi báo cáo Phật Tổ, Tôn Giả." Vị hộ pháp đầu tiên phát hiện Thạch Hầu bỏ lại một câu, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp lao về phía rìa Đông Hải.

Không lâu sau, Nhiên Đăng, A Nan, Ca Diếp nhận được tin tức, vội vàng đến.

Khi ba người nhìn thấy Thạch Hầu đang trốn trong khoang thuyền, ăn đào từng miếng lớn, thì trái tim treo lơ lửng trong bụng mới đột nhiên rơi xuống.

"Trời đất chứng giám, kiếp tử Phật môn ta tái hiện thiên nhật!" Nhiên Đăng, A Nan, Ca Diếp mang theo tâm tình phức tạp, kích động, một lần nữa trở về Cực Lạc Thế Giới báo cáo.

Trong Cực Lạc Thế Giới, Nhiên Đăng đem tình huống mình nhìn thấy tỉ mỉ báo cáo: "Bẩm Lão sư, Sư thúc, con khỉ kia ngồi trên thuyền gỗ, phiêu dạt trên mặt biển.

Đệ tử suy đoán, rất có thể là muốn trở về Hoa Quả Sơn.

Khí tức trên thân con khỉ kia có chút đặc biệt, hẳn là đã được Tiệt Giáo dẫn dắt, đã đạp lên con đường tu hành." Đối với việc con khỉ kia

đã đạp lên con đường tu hành, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không có gì ngạc nhiên.

Tu vi cao thấp của Thạch Hầu, căn bản không phải điều mà bọn họ xem trọng nhất.

Chỉ là một con khỉ phàm thì sao?

Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh thì sao?

Căn bản không tính là gì!

Ít nhất Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không để ý!

Đối với Phật môn mà nói, có thể khiến Phật môn, mượn đại thế Thiên Đạo, từ đầu đến cuối, hoàn chỉnh sách lược đại kiếp, đồng thời thực hiện Phật môn đại hưng, đó mới là một kiếp tử tốt.

Tiếp Dẫn suy nghĩ một chút nói: "Kiếp tử đã xuất hiện, nói rõ Tiệt Giáo đã không thể tiếp tục can thiệp.

Các ngươi hãy triệt thoái khỏi Đông Hải đi, chuyện của Thạch Hầu, sẽ có người khác phụ trách." "Vâng." Nhiên Đăng, A Nan, Ca Diếp gật đầu, quay về Đông Hải, lần lượt triệu hồi tất cả đệ tử Phật môn, quay về Đại Lôi Âm Tự.

Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn suy nghĩ một chút, một lần nữa tìm Quan Âm Bồ Tát đến.

Quan Âm, dù sao cũng ở Hoa Quả Sơn không ít năm, quen thuộc với Thạch Hầu, dẫn dắt Thạch Hầu sẽ càng tiện lợi!

"Đệ tử bái kiến Lão sư, Sư thúc." Quan Âm vẫn là bộ dạng đó, đầu búi tóc bàn long kế, thân mặc áo bào lụa trắng, lông mày như trăng nhỏ, mắt như sao đôi, mặt ngọc sinh vẻ vui mừng, đôi môi điểm một chút son hồng, chậm rãi bước vào Cực Lạc Thế Giới.

Sắc mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hòa hoãn vài phần, nói: "Thạch Hầu

đã xuất hiện trở lại, ngươi tự mình đi một chuyến, nhất định phải khiến hắn đến Tây Ngưu Hạ Châu, trong Linh Đài Phương Thốn Sơn." Quan Âm Bồ Tát có chút do dự nói: "Con khỉ kia sinh tính linh mẫn, trước đây khi ở Hoa Quả Sơn, đã sinh lòng cảnh giác với đệ tử.

Nếu đệ tử lại đi…" Sắc mặt Chuẩn Đề trở nên nghiêm túc hơn một chút: "Trong Đại Thừa Phật giáo của ta, chỉ có ngươi là quen thuộc với con khỉ kia nhất, ngoài ngươi ra, còn ai có thể gánh vác trọng trách này?" Dừng một chút, Chuẩn Đề lại nói: "Ngoài ngươi ra, ta lại sai Văn Thù, Phổ Hiền bọn họ từ bên cạnh hỗ trợ ngươi, hẳn là có nắm chắc rồi chứ?" Quan Âm bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng: "Vâng, đệ tử nhất định sẽ cố gắng hết sức." Quan Âm rời khỏi Cực Lạc Thế Giới, dự định trước tiên đi Đông Hải xem xét.

Trên mặt biển Đông Hải, giữa mây mù, một bóng người chợt lóe qua, từng trận hương thơm bay đến, bóng dáng Quan Âm đã xuất hiện.

Trong khoang thuyền, khi Thạch Hầu đang ăn đào từng miếng lớn, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Cái khí tức như bị gặm xương tủy kia, lại xuất hiện!

Trong từng tầng mây mù, Quan Âm nhìn khí tức của Thạch Hầu, chỉ ở khoảng Luyện Hư Hợp Đạo, nhẹ nhõm thở phào.

May mắn là tu vi của con khỉ này không quá cao, Thạch Hầu vốn đã linh mẫn, nếu tu vi lại cao hơn, việc nắm giữ sẽ càng khó khăn.

Trên biển cả mênh mông, Quan Âm không thể hiện thân chỉ dẫn Thạch Hầu, đành phải câu kéo một ít thần phong, thổi chiếc thuyền gỗ về phía Tây Ngưu Hạ Châu.

Trên thuyền gỗ, khóe miệng Thạch Hầu nhếch lên, nhắm hai mắt lại, không hề ngăn cản.

Đông Hải mênh mông, không biết kéo dài mấy vạn dặm, chiếc thuyền gỗ dưới sự trợ giúp của thần phong, như có thần trợ, chỉ trong mấy tháng, liền đến địa giới Tây Ngưu Hạ Châu.

Bỏ chiếc thuyền gỗ lại, Thạch Hầu đặt chân lên lục địa, tìm một bộ y phục nhân loại mặc vào, trừ mái tóc có hơi rậm rạp ra, y như một người.

Tây Ngưu Hạ Châu, chính là địa bàn của Đại Thừa Phật giáo, phong cách tu hành thịnh hành.

Ở đây, tùy tiện có thể thấy từng tòa cổ tự, tăng nhân, đầu đà, hộ pháp.

Thậm chí trong vô số quốc độ, địa vị tăng nhân chí cao vô thượng, ngay cả quốc vương, cũng phải đối xử lễ độ với tăng nhân, không dám có nửa điểm bất kính.

Thạch Hầu sinh ra ở Hoa Quả Sơn, lại tu hành trên tiên đảo nhiều năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy, bởi vậy đối với tất cả mọi thứ đều vô cùng mới lạ.

Chín ngày sau ở Tây Ngưu Hạ Châu, Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, ba vị Kim Tiên của Xiển Giáo năm xưa, nay là ba vị Bồ Tát của Phật môn, lại hội tụ cùng nhau.

Phổ Hiền mặt mày ủ rũ nói: "Hai vị Sư huynh, con khỉ này tinh ranh, chúng ta nên dẫn dắt thế nào?" Quan Âm Bồ Tát ghé sát tai hai người, khe khẽ nói, nói xong, Văn Thù, Phổ Hiền hai mắt sáng lên, giơ ngón cái lên: "Cách hay!" Thạch Hầu đi theo dòng người, kiến thức được rất nhiều thứ mới lạ và thú vị, mở mang tầm mắt.

Dưới sự dẫn dắt cố ý của Văn Thù, Phổ Hiền, không hay không biết liền đến dưới một ngọn núi.

Vừa đến chân núi, bên tai liền truyền đến một trận ca hát trong

trẻo vui tai: “Nhìn xem núi rừng mọc um tùm, tiếng đốn củi đinh đinh, từ miệng khe núi đi ra.

Bán rượu tân nồng, cười to thỏa nỗi lòng.

Cảnh thu cao xa, đối trăng dưới gốc tùng, một giấc trời sáng.

Chương 454

Nhận ra rừng cũ, leo ghềnh vượt đèo, cầm rìu chặt dây khô." Tiếng ca hào phóng, không câu nệ, ngay cả trong khu rừng tạp nham, cũng có thể truyền rõ ràng vào tai, khiến người ta hai mắt sáng lên, tỉ mỉ thể ngộ, dường như mọi phiền não trong lòng đều tan biến.

Thạch Hầu nghe tiếng ca, trên mặt lộ ra sự hiếu kỳ cực lớn, nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh: "Giả thần giả quỷ!" Hắn theo tiếng ca, xuyên qua rừng núi, liền nhìn thấy một người tiều phu đang cầm rìu đốn củi.

Khí tức trên thân tiều phu, khiến đồng tử Thạch Hầu khẽ co rút lại!

Vị tiều phu này, khí tức trên thân y như đúc với lão Bạch Hầu trên Hoa Quả Sơn năm xưa, không có chút khác biệt.

Thạch Hầu cười hi hi đi lên phía trước: "Vị tiều phu đại ca này, bài ca huynh vừa hát là gì, nghe vui tai, dường như quên hết mọi phiền não trong lòng." "Khỉ?" Vị tiều phu kia rất kinh ngạc, nhưng sắc mặt nhanh chóng khôi phục bình thường, mộc mạc cười một tiếng: "Bài ca này, là một lão thần tiên trên núi dạy ta hát." Thạch Hầu biểu hiện ra một bộ dáng vô cùng cảm thấy hứng thú: "Lão thần tiên dạy, không biết vị lão thần tiên kia…" Tiều phu tự hào nói: "Lão thần tiên kia, ở trong Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, tên gọi Tu Bồ Đề Lão Tổ, có vô biên đại pháp lực, thường tế thế cứu nhân.

Địa giới của chúng ta, vốn dĩ đạo phỉ hoành hành, nhưng từ khi lão thần tiên đến, nhân dân an cư lạc nghiệp, cuộc sống vui vẻ biết bao!" Thạch Hầu lại hỏi: "Dám hỏi lão thần tiên, là khi nào đến Linh Đài Phương Thốn Sơn này?" Tiều phu xua xua tay: "Cái đó làm sao nhớ

được, ít nhất cũng mấy trăm năm rồi chứ." "Đúng rồi, con khỉ nhỏ ngươi, từ đâu đến, muốn đi đâu vậy?" Thạch Hầu nghiêm chỉnh nói: "Ta là đến tầm tiên cầu đạo, dám hỏi Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động ở phương hướng nào, xin tiều phu đại ca chỉ điểm." Tiều phu vội vàng chỉ một phương hướng.

Thạch Hầu chắp tay: "Đa tạ tiều phu đại ca, ta đây liền đi." Nói xong Thạch Hầu quay người rời đi.

Tiều phu thì tiếp tục vừa đốn củi vừa nói chuyện qua lại.

Khoảng nửa khắc sau, bóng dáng tiều phu đột nhiên biến đổi, bay lên không trung, hội tụ cùng Văn Thù, Phổ Hiền.

"Thế nào rồi?" Văn Thù, Phổ Hiền sốt ruột hỏi.

Quan Âm Bồ Tát gật đầu: "Không ngoài dự đoán, rất nhanh con khỉ kia sẽ đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Văn Thù, Phổ Hiền thở phào nhẹ nhõm, bất kể quá trình thế nào, chỉ cần đưa được Thạch Hầu kia đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động, thì coi như đại công cáo thành.

Sư thúc, chính là Thiên Đạo Thánh nhân, cho dù chỉ là hóa thân thiện thi, chẳng lẽ còn không chế ngự được một con khỉ sao?

Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, cây cổ thụ mọc san sát, sương khói đầy màu sắc, nhật nguyệt lung linh… Một lão giả râu tóc bạc phơ, sắc mặt hiền hòa, ngồi trên vân sàng, đang giảng đạo.

Dưới vân sàng, là lác đác mấy chục vị đệ tử, đều thân mặc đạo bào, chăm chú lắng nghe.

Tu Bồ Đề, chính là do thiện thi của Chuẩn Đề hóa thành, nhân tính phức tạp.

Thiện thi, hầu như chiếm cứ chín mươi chín phần trăm mặt tốt

đẹp trong nhân tính.

Lại thêm lần Tây Du đại kiếp này, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vô cùng coi trọng, cũng là để chi tiết chân thật, dốc toàn lực giảm thiểu sơ hở, bởi vậy Chuẩn Đề mới phái khiển thiện thi ra.

Lúc này, trên vân sàng, Tu Bồ Đề giảng đạo, Đạo uẩn toàn thân lưu chuyển, đạo âm không dứt bên tai.

Huyền môn của ngày xưa, Phật môn của ngày nay, hòa hợp hoàn mỹ với nhau, các loại đạo pháp, thần thông, tùy tay lấy ra, khiến các đệ tử bên dưới như si như dại.

Nhưng cũng chỉ là như si như dại mà thôi, pháp không khinh truyền, bất kể là pháp gì, trong thời đại ngày nay đều vô cùng quý giá.

Ngay cả Phật môn, quảng truyền Phật pháp, truyền bá cũng chỉ là những thứ thô thiển nhất mà thôi.

Muốn học được chân truyền, nhất định phải trở thành hạt nhân của Phật môn mới có thể học tập.

Phật môn đã như vậy, nói gì đến Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, cái Đạo thống được Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tạm thời sắp đặt để hoàn thành Tây Du đại kiếp này.

Đạo pháp Tu Bồ Đề giảng, quả thật tinh diệu vô song, nhưng chính vì quá tinh diệu, cho nên những đệ tử môn hạ này, nhìn thì có vẻ nghe say sưa, nhưng thực tế căn bản không nghe hiểu.

Cho dù có kẻ tài hoa tuyệt diễm, có thể từ Đại Đạo Tu Bồ Đề giảng mà ngộ ra một chút huyền diệu thần thông, uy lực cũng không lớn đến đâu, bởi vì xét cho cùng, Đại Đạo của Tu Bồ Đề, căn bản không phải chuẩn bị cho những đệ tử này.

Cho dù có dụng tâm tham ngộ đến mấy, lại có thể tham ngộ ra được cái gì?

Trên vân sàng, Tu Bồ Đề tùy tâm tự tại giảng đạo, nhưng trong lòng đã dần dần sốt ruột, nhiệm vụ mà bản tôn giao cho hắn, chính là thu kiếp tử trời sinh của Phật môn làm đồ đệ.

Vốn dĩ theo hiển thị của lượng kiếp, con khỉ kia phải hai ba trăm năm sau mới đến Phương Thốn Sơn bái sư cầu đạo, lúc này vốn không cần sốt ruột.

Nhưng hơn mười năm trước, bản tôn truyền tin đến, Thạch Hầu khi ra biển đã mất tung tích, nghi ngờ bị Tiệt Giáo bắt đi, đây mới là điều Tu Bồ Đề lo lắng nhất.

Thạch Hầu, chính là một trong năm vị kiếp tử thiên định của Phật môn, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.

Chỉ hi vọng Thạch Hầu kia có thể trong thời gian quy định, đến Phương Thốn Sơn của hắn thôi.

Trong tâm tình vô cùng phức tạp của Tu Bồ Đề, một buổi giảng đạo cứ thế kết thúc.

Trên mặt mấy chục vị đệ tử dưới vân sàng, đều lộ ra vẻ kinh ngạc lại tiếc nuối.

Kinh ngạc, tự nhiên là kinh ngạc trước sự huyền diệu của đạo lý mà Tu Bồ Đề lão tổ giảng, bất kể là loại Đại Đạo huyền diệu nào, đều tùy tay lấy ra, tùy tâm tùy ý, thậm chí có thể khiến bọn họ cảm giác được, đây là thời khắc bọn họ có thể tiếp xúc gần nhất với Đại Đạo trong đời này.

Còn tiếc nuối, thì là Đại Đạo dường như gần ngay trước mắt, tùy ý đưa tay ra là có thể chạm tới, nhưng thực tế như hoa trong gương, trăng dưới nước vậy, gần ngay trước mắt mà lại xa tận chân trời, vĩnh viễn không thể chạm tới.

Tu Bồ Đề khẽ lướt mắt nhìn mấy chục vị đệ tử môn hạ, nói:

“Buổi giảng đạo hôm nay, đến đây là kết thúc.

Sau khi các ngươi quay về, phải tỉ mỉ tham ngộ, tuyệt đối không được giải đãi.” Các đệ tử đồng thanh đáp: “Vâng, Tổ sư.” Tu Bồ Đề đứng dậy, đang chuẩn bị về động phủ bế quan một lúc, thì đột nhiên, một đồng tử khoảng mười ba mười bốn tuổi từ ngoài Tam Tinh Động chạy vào.

Các đệ tử không kìm được nhíu mày.

Khi Tổ sư giảng đạo, trừ những đệ tử này ra, không cho phép người khác đến gần.

Tu Bồ Đề cũng không tức giận, chỉ có ánh mắt ôn hòa rơi vào thân đồng tử.

Đồng tử khẽ nói: “Tổ sư, Tổ sư, bên ngoài có người đến bái sư.” “Bái sư?” Tu Bồ Đề ngẩn ra.

Mấy chục vị đệ tử dưới vân sàng cũng đồng loạt ngẩn ra, trên mặt càng thêm bất mãn.

Sớm mười năm trước, Tổ sư đã nói không thu đồ đệ nữa, đồng tử này hôm nay là chuyện gì?

Mạo phạm xông vào Tam Tinh Động thì thôi, lại còn quên cả lời Tổ sư đã nói, lẽ nào là muốn bị Tổ sư trục xuất khỏi sư môn?

Đồng tử lại vội vàng bổ sung: “Bẩm Tổ sư, người đến bái sư bên ngoài, là một con khỉ.” “Một con khỉ?” Sắc mặt các đệ tử đột nhiên đỏ bừng, nhịn cười không nổi, thời buổi này, ngay cả khỉ cũng biết học người đến bái sư sao?

Kỳ lạ thay, diệu thay!

Không xảy ra cảnh các đệ tử suy đoán, Tu Bồ Đề nghe xong, đại phát lôi đình, mắng mỏ đồng tử.

Ngược lại, lời này vừa ra, sắc mặt Tổ sư toàn bộ hơi biến, trong lòng dấy lên sóng lớn.

Cái gì?

Khỉ?

Lẽ nào chính là một trong năm vị kiếp tử của Phật môn, con Thạch Hầu ở Hoa Quả Sơn kia?

Tu Bồ Đề triệt để không thể bình tĩnh được.

Chương 455

Hắn trước đây sốt ruột trong lòng, chỉ là lo lắng Thạch Hầu bị Tiệt Giáo bắt đi, khiến Phật môn Tây hành, kế hoạch thực hiện đại hưng không thể tiến hành.

Nhưng không ngờ Thạch Hầu lại đến Linh Đài Phương Thốn Sơn bái sư sớm như vậy.

Trong dự tính của Tu Bồ Đề, Thạch Hầu đi theo đường thời gian Thiên Đạo đã định, tuần tự đến bái sư mới là hoàn hảo nhất.

Nhưng hiện tại, đột nhiên lại sớm hơn nhiều năm như vậy, đường thời gian nguyên định của Thiên Đạo hoàn toàn bị rối loạn.

Điều này đại biểu, tất cả những gì Phật môn đã sắp đặt trước, cũng sẽ xuất hiện vô cùng biến số lớn.

Biến số, là thứ khó lường nhất trong toàn bộ Tam Giới, ngay cả Thánh nhân, đối mặt biến số cũng phải vô cùng đau đầu.

Dưới vân sàng, mấy chục vị đệ tử thấy Tổ sư vậy mà đứng ngây ra đó, dường như đang suy tư điều gì, không khỏi ngơ ngác.

Trong mười năm này, danh tiếng Tổ sư vang khắp nửa Tây Ngưu Hạ Châu, vô số kẻ tài hoa tuyệt diễm đến bái sư, Tổ sư đều không chút do dự, trực tiếp mệnh đồng tử đuổi đi.

Mà hiện tại một con khỉ, vậy mà lại khiến Tổ sư chú ý, trong lòng các đệ tử không khỏi cảm thấy một trận bất bình.

Giống như châu ngọc hoàng kim ở trước mặt mà không để ý, lại trực tiếp nhặt cục đất phân lên, coi như bảo vật vậy.

Đương nhiên, những đệ tử này theo Tu Bồ Đề thời gian cũng không ngắn, ít nhiều gì cũng có chút đạo hạnh trên thân.

Con khỉ kia, có lẽ không phải một con khỉ bình thường, mà là khỉ thành tinh, yêu khỉ.

Nhưng cho dù là vậy, làm sao có thể so sánh với bọn họ?

Đồng tử báo cáo xong, cúi đầu không nói một lời, đối với phản ứng của Tổ sư cũng không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì hơn mười năm trước, khi Tổ sư nói sẽ không thu bất kỳ đệ tử nào nữa, liền đặc biệt dặn dò hắn, nếu gặp một con khỉ lên Tà Nguyệt Tam Tinh Động này bái sư, liền lập tức đến gặp hắn.

Đồng tử không nói, Tu Bồ Đề cũng không nói một lời, các đệ tử thì không dám mở miệng, sợ chọc giận Tổ sư.

Không biết qua bao lâu, Tu Bồ Đề lúc này mới như tỉnh mộng, trong mắt một lần nữa xuất hiện thần thái.

Hắn nhìn các đệ tử bên dưới, vẫy tay nói: "Buổi giảng đạo hôm nay đến đây là kết thúc, các ngươi đây liền quay về đi." Các đệ tử không dám trái lời sư mệnh, liên tục gật đầu: "Vâng, Tổ sư." Nói xong, các đệ tử tản đi như chim thú, rất nhanh trong Tam Tinh Động chỉ còn lại Tu Bồ Đề và đồng tử kia.

Tu Bồ Đề hỏi: "Ngươi có hỏi hắn, từ nơi nào đến, muốn đi nơi nào không?" Đồng tử cung kính đáp: "Bẩm Tổ sư, con khỉ kia nói hắn từ Hoa Quả Sơn, nước Ngạo Lai, Đông Thắng Thần Châu mà đến, nghe nói Tây Ngưu Hạ Châu, Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động có tiên nhân, liền đến bái sư." Lời của đồng tử, khiến Tu Bồ Đề càng thêm xác tín, con khỉ ngoài Tam Tinh Động, chính là kiếp tử của Phật môn.

Tu Bồ Đề suy nghĩ một chút, quyết định vẫn hành động theo kế hoạch ban đầu, nói với đồng tử: "Ngươi đi nói với con khỉ kia, Tu Bồ Đề Tổ sư đã không còn thu đồ đệ nữa, bảo hắn từ đâu đến, về đó đi." Đồng tử mơ hồ ngẩng đầu, qua mấy hơi thở mới phản ứng lại, gật

đầu nói: "Vâng, Tổ sư." Đồng tử rời đi sau, Tu Bồ Đề suy nghĩ một chút, duỗi ngón tay ra, bắt đầu thôi toán!

Hắn muốn thôi toán, chính là đường nhân quả, đường thời gian sau khi Thạch Hầu đến Phương Thốn Sơn sớm hơn mấy trăm năm.

Cùng với việc Tu Bồ Đề bắt đầu thôi toán, một luồng huyền diệu vô thượng từ thân hắn phát ra.

Dưới huyền diệu Thiên Đạo, vô số đường nhân quả, đường thời gian thăng khởi, sau đó lan tràn đến sâu thẳm sông dài thời gian.

Nhưng lúc này, lượng kiếp bao trùm Tam Giới, phàm là địa bàn Tam Giới, đều tràn ngập sát khí vô cùng.

Cho dù là với thực lực của Tu Bồ Đề, việc thôi diễn cũng như dò dẫm trong sương mù, mỗi bước tiến đều vô cùng gian nan.

Thôi diễn không biết bao lâu, Tu Bồ Đề chậm rãi mở hai mắt ra.

"Nan nan nan, Đại Đạo bất hiển." Hiện tại chỉ có thể thôi toán được, hắn và con khỉ kia có duyên sư đồ.

Nhưng theo quỹ tích Thiên Đạo hiển thị mà tính, bản thân hắn vốn đã có duyên sư đồ với Thạch Hầu mà, nếu không Tây Du đại kiếp làm sao triển khai?

Tu Bồ Đề suy nghĩ một chút, không thôi diễn nữa, mà đợi đồng tử đến hồi phục.

Ngoài Tam Tinh Động, đồng tử một lần nữa đến trước mặt Thạch Hầu.

Đánh giá con Thạch Hầu trước mắt, thân cao thể tráng, cơ bắp cuồn cuộn, hai mắt sáng quắc có thần, toàn thân đạo khí lượn lờ, đồng tử luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Hơn mười năm trước, hắn từng nghe Tổ sư nói, con Thạch Hầu

kia vượt biển mà đến, vô cùng chật vật, bởi vậy phải tôi luyện tâm tính của hắn.

Nhưng giờ nhìn lại, Thạch Hầu và Tổ sư miêu tả, khác xa nhau nhiều lắm a.

Thạch Hầu thấy đồng tử một lần nữa đi ra, cười cười, không nói gì.

Đồng tử hắng giọng, trực tiếp nói: "Tổ sư bảo ta nói với ngươi, Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động đã không thu đồ đệ nữa, bảo ngươi từ đâu đến, thì về đó đi." Thạch Hầu nghe xong, không khỏi ngẩn ra.

Thế lực phía sau lão Bạch Hầu, trăm phương ngàn kế chỉ dẫn hắn đến Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động này bái sư, mình như bọn họ mong muốn, đến Phương Thốn Sơn, Tam Tinh Động này, vì sao vị Tổ sư này, lại không thu nhận hắn?

Đột nhiên, Thạch Hầu nghĩ thông!

Thế lực phía sau lão Bạch Hầu, muốn hắn cúi mình cầu đạo.

Thạch Hầu trong lòng có chút khinh thường, nơi này không giữ người, tự khắc có nơi giữ người.

Truyền thừa mà hắn đạt được trên tiên đảo vô danh, đã thắng qua tất cả thế gian, mới đến Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động này, quả thật có vài phần huyền diệu, nhưng há lại có thể so sánh với tiên nhân trên tiên đảo vô danh?

Thạch Hầu "Nga" một tiếng, quay người liền xuống núi.

Đồng tử mồ hôi lạnh chảy xuống ngay lập tức, tình cảnh này, không đúng lắm a!

Theo suy nghĩ của Tổ sư, con khỉ này không phải nên quỳ xuống

bái, dập đầu như giã tỏi, cầu xin Tổ sư thu lưu sao?

Đồng tử không kịp nghĩ gì, thân ảnh lóe lên, vội vàng một lần nữa chặn trước mặt Thạch Hầu.

Thạch Hầu nhe răng, trừng mắt nói: "Ngươi đồng nhi này, chặn ta làm gì, lẽ nào Phương Thốn Sơn này bá đạo đến vậy, chỉ cho phép đến, không cho phép đi sao?" Đồng tử gượng cười nói: "Tổ sư nói chuyện, bác đại tinh thâm, ta có lẽ chưa hiểu rõ ý Tổ sư, ngươi hãy chờ một lát, ta đi hỏi lại ý Tổ sư." Thạch Hầu có chút vô ngữ, cái gì mà cao nhân, thượng tiên, nói chuyện lộn xộn.

Nhưng hắn vẫn nghe theo kiến nghị của đồng tử, tìm một tảng đá ngồi xuống chờ đợi.

Đồng tử hoảng hốt vội vàng quay về Tam Tinh Động.

Tu Bồ Đề cười nói: "Thế nào, con khỉ kia có phải hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, cầu xin Đại Đạo không?" Đồng tử lắp bắp nói: "Bẩm Tổ sư, đệ tử dựa theo lời Tổ sư dạy nói với con khỉ kia xong, con khỉ kia không nói hai lời, quay người liền muốn rời đi, đệ tử lại chặn Thạch Hầu lại…" Đồng tử vội vàng kể lại toàn bộ quá trình gặp Thạch Hầu cho Tu Bồ Đề nghe.

Tu Bồ Đề nghe xong, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Quả nhiên, sau khi quỹ tích Thiên Đạo thay đổi, mọi thứ đều thay đổi!

Đường thời gian, đường nhân quả, xuất hiện vô cùng sai khác lớn.

Tu Bồ Đề xoa xoa mi tâm, cảm thấy có chút đau đầu.

Nhưng thu Thạch Hầu, là tất yếu, bằng không đại kiếp căn bản không thể triển khai.

Chương 456

"Truyền lời của ta, bảo con Thạch Hầu kia vào đi, cứ nói Tổ sư nguyện ý thu hắn." Tu Bồ Đề thở dài một tiếng, vẫy vẫy tay với đồng tử.

Đồng tử vội vàng đi ra, lại kinh ngạc nhìn thấy, Thạch Hầu vốn đang ngồi trên tảng đá đã biến mất.

Đồng tử chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dũng lên thiên linh, toàn thân nổi da gà.

Thạch Hầu, sẽ không phải đã chờ không kịp mà đi rồi chứ?

Sự coi trọng của Tổ sư đối với Thạch Hầu, tự nhiên không cần nghi ngờ, Thạch Hầu đi mất, có thể tưởng tượng Tổ sư sẽ bộc phát cơn thịnh nộ lôi đình cỡ nào.

Đúng lúc này, đồng tử cảm thấy vai bị người vỗ một cái, quay người lại, liền thấy Thạch Hầu đang cười tủm tỉm nhìn hắn: "Đồng tử nhỏ, Tổ sư trong động nói thế nào?

Rốt cuộc có thu ta không, cho một lời thẳng thắn đi." Đồng tử thấy Thạch Hầu không đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, tự tin cũng đủ hơn vài phần, lớn tiếng nói: "Con khỉ ngươi, vận khí không tệ, Tổ sư nói ngươi có một lòng cầu đạo kiên nghị, đồng ý thu ngươi làm đồ đệ, ngươi hãy theo ta vào đi." Thạch Hầu thầm nói: "Tổ sư là thượng tiên đắc đạo, vậy mà cũng sớm nắng chiều mưa như vậy, lời đã nói ra quay mắt liền rút lại.

Sư giả, truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc giả, truyền thụ Đại Đạo mà cũng như vậy làm sao làm người thầy?" Thạch Hầu lẩm bẩm mấy câu, khiến đồng tử không khỏi rùng mình.

Con khỉ này, lời gì cũng dám nói, lại dám bình luận Tổ sư, thật sự là gan to bằng trời.

"Khỉ con, ngươi đã hiểu lầm Tổ sư lão nhân gia rồi, Tổ sư ở đây mấy trăm năm, thu mấy chục vị đệ tử, từng lời từng hành động, đều có huyền diệu thâm ý, tuyệt đối không được bất kính với Tổ sư." Thạch Hầu hiển nhiên là tai này vào tai kia ra, chỉ gật đầu, thúc giục đồng tử dẫn đường.

Trên đường, Thạch Hầu hiếu kỳ hỏi đồng tử: "Ngươi tên gọi là gì, là khi nào bái nhập Linh Đài Phương Thốn Sơn này?" Đồng tử nói: "Đệ tử trên Phương Thốn Sơn, cộng mười hai đời, ta là đời Ngộ tự, tên gọi Ngộ Giác." "Dám hỏi Ngộ Giác Sư huynh, bái nhập Linh Đài Phương Thốn Sơn bao nhiêu năm rồi?" "Không nhớ rõ nữa, mười ba mười bốn năm rồi chứ?" Ngộ Giác có chút không chắc chắn nói, hắn sinh ra, liền cha mẹ song vong, sau đó bái nhập Tam Tinh Động này, có thể nói, Ngộ Giác chính là lớn lên trong Tam Tinh Động.

Thạch Hầu lại hỏi: "Vậy ngươi có biết, Tam Tinh Động này, cũng như Tổ sư là xuất hiện từ bao nhiêu năm trước không?" Ngộ Giác lắc đầu: "Năm đó thì xa lắm rồi, nói ít cũng mấy trăm năm rồi chứ, ta tuổi nhỏ, không rõ lắm." Thạch Hầu gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Rất nhanh, Thạch Hầu dưới sự dẫn dắt của Ngộ Giác, liền tiến vào Tam Tinh Động.

Dưới sự gợi ý của Ngộ Giác, Thạch Hầu chắp tay, hành lễ với Tu Bồ Đề: "Thạch Hầu, bái kiến Tu Bồ Đề Tổ sư." Trong Tam Tinh Động, không linh tịch liêu, Tu Bồ Đề ngồi trên vân sàng, đang cười mỉm đánh giá Thạch Hầu.

Chỉ là Luyện Hư Hợp Đạo đỉnh phong… Tu Bồ Đề thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên Tiệt Giáo vẫn còn kiêng kỵ đại thế lượng kiếp, không dám can thiệp quá mức.

Chỉ là một con khỉ Luyện Hư Hợp Đạo đỉnh phong mà thôi, mọi thứ, đều nằm trong tầm kiểm soát.

Tu Bồ Đề đánh giá Thạch Hầu đồng thời, Thạch Hầu cũng đang đánh giá Tu Bồ Đề.

Chỉ thấy trên thân Tu Bồ Đề, Đạo uẩn lưu chuyển, toàn thân bao phủ tiên khí chí thuần, bảo tướng trang nghiêm, giữa hàng lông mày có đại trí tuệ, luận về tướng mạo, tuyệt đối không chê vào đâu được.

Nhưng không biết vì sao, so với tiên nhân trên tiên đảo vô danh trong lòng Thạch Hầu, lại có vẻ kém cỏi hơn nhiều.

Đây không phải là Thạch Hầu cố ý thiên vị, mà là sự thật chính là như vậy, không bằng chính là không bằng.

Tu Bồ Đề nghiêm chỉnh hỏi: "Con khỉ ngươi, từ nơi nào đến, muốn đi nơi nào vậy?" Thạch Hầu có chút mơ hồ, những lời này, mình không phải vừa mới nói rồi sao?

Tu Bồ Đề Tổ sư, lại hay quên như vậy?

Thạch Hầu nói: "Những điều này Ngộ Giác Sư huynh trước đây đã hỏi qua, nếu Tổ sư muốn tìm hiểu, hỏi Ngộ Giác Sư huynh là được." Tu Bồ Đề nhíu mày, con khỉ này, bị Tiệt Giáo giáo đạo mấy ngày, càng trở nên ngang ngạnh khó dạy.

Hắn gật đầu nói: "Ngươi từ Hoa Quả Sơn mà đến, tầm tiên cầu đạo, có thể thấy đạo tâm kiên định.

Giờ đây, ngươi có nguyện bái nhập môn hạ của ta, tu vô thượng Đại Đạo không?" Thạch Hầu trong lòng đã có ý nghĩ, chỉ riêng việc thế lực phía sau lão Bạch Hầu, sau khi hắn mất tích nhiều năm như vậy, vẫn còn chú ý đến hắn, đã có nghĩa là, hắn sớm muộn gì cũng phải đối mặt với thế lực phía sau lão Bạch Hầu.

Hôm nay hắn không bái Tu Bồ Đề lão tổ này làm sư, rất nhanh sẽ

lại có lão tổ khác xuất hiện, chi bằng thuận nước đẩy thuyền, trước tiên đồng ý, thế là Thạch Hầu gật đầu: "Đệ tử nguyện ý." "Tốt, tốt." Tu Bồ Đề vuốt râu dài, lộ ra nụ cười vui vẻ, bất kể quá trình thế nào, con khỉ này cuối cùng cũng đã thu nhận.

Bước đầu tiên của Tây Du đại kiếp, đã được tiến hành, cách ngày Phật môn hưng thịnh, còn xa sao?

Sau khi hành lễ bái sư, Tu Bồ Đề lại hỏi: "Ngươi có tên gọi không?" "Không có, những con khỉ trên Hoa Quả Sơn, đều gọi ta là Thạch Hầu." Điều này không có gì phải giấu giếm, Thạch Hầu thành thật trả lời.

"Đệ tử môn hạ của ta, chia làm mười hai đời, lần lượt là Quảng, Đại, Trí, Tuệ, Chân, Như, Tính, Hải, Dĩnh, Ngộ, Viên, Giác." Trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Bồ Đề Tổ Sư ngưng thị thạch hầu, chậm rãi nói: "Đệ tử môn hạ của ta, chia làm mười hai bối, phân biệt là Quảng, Đại, Trí, Tuệ, Chân, Như, Tính, Hải, Dĩnh, Ngộ, Viên, Giác." "Nếu ngươi bái sư, liền cùng Ngộ Giác vậy, là bối Ngộ." Bồ Đề Tổ Sư ra vẻ bấm đốt ngón tay, nói: "Ngươi thuộc loài hầu, dung mạo lại giống hồ tôn, vậy ta sẽ chọn một chữ trong đây làm họ cho ngươi, ta thấy chữ Tôn thật không tệ, ngươi thấy thế nào?" Thạch hầu chắp tay: "Toàn bằng Tổ Sư định đoạt." Bồ Đề Tổ Sư gật đầu, nói: "Họ Tôn, thuộc bối Ngộ, vậy vi sư đặt tên cho ngươi là Tôn Ngộ Không được chăng?" "Tôn Ngộ Không?" Thạch hầu bỗng ngẩng đôi mắt, thần quang trong mắt lóe lên, phát ra quang huy cường đại.

Cái tên này, dường như trời sinh đã thuộc về hắn, vừa được Bồ Đề Tổ Sư nói ra, liền cùng huyết mạch của hắn tương liên, vĩnh viễn không thể xua tan.

Thạch hầu sắc mặt trịnh trọng hơn một chút, từng chữ từng câu nói: "Tốt, vậy ta sau này, liền gọi là Tôn Ngộ Không!" Bồ Đề Tổ Sư

hài lòng vuốt râu dài, đối với đồng tử nói: "Ngộ Giác, đưa Ngộ Không sư đệ của ngươi xuống trước, chọn một căn lầu cư trú, làm quen hoàn cảnh, chờ vi sư khai đàn giảng đạo, các ngươi hãy đến lắng nghe." Bồ Đề Tổ Sư mấy trăm năm trước đến Phương Thốn Sơn này.

Tuy liên tục chiêu thu mấy chục đệ tử, nhưng việc giáo đạo lại dùng hình thức phóng dưỡng.

Chỉ giảng đạo, tất cả đệ tử đều có thể đến nghe, nghe hiểu bao nhiêu tính bấy nhiêu, lĩnh ngộ bao nhiêu tính bấy nhiêu.

Mỗi lần giảng đạo, thời gian cũng rất khác nhau, có khi mấy ngày đã giảng một lần, có khi thậm chí cả năm trời cũng không giảng đạo.

"Bẩm Tổ Sư, Ngộ Giác minh bạch." Ngộ Giác chắp tay, dẫn Tôn Ngộ Không đi về phía hậu sơn.

Trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động, tức thì chỉ còn lại Bồ Đề Tổ Sư một mình.

Bắt được thạch hầu, đặt tên Tôn Ngộ Không, thành công dẫn động kiếp khí!

Kiếp khí cuộn trào, lại dẫn động khí vận, tất cả đều đổ về Tây Phương!

Trong không gian tĩnh mịch, Bồ Đề Tổ Sư khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười thâm thúy.

Vững vàng tiến tới, từng bước một, đây mới chính là lượng kiếp a!

Chỉ cần tuần tự như vậy, hà cớ gì Tây Phương không thể đại hưng?

Ngộ Giác dẫn Tôn Ngộ Không đến hậu sơn Phương Thốn Sơn.

Hậu sơn, được các đệ tử của Bồ Đề Tổ Sư sửa sang gọn gàng,

mấy chục tòa đình viện tọa lạc, mỗi người một tòa.

Lúc nhàn rỗi, không nghe giảng thì ở trong đình viện tham ngộ đại đạo, tu luyện pháp thuật.

Nếu Tổ Sư khai đàn giảng đạo, thì tất cả đổ xô đến Tam Tinh Động, nghe Tổ Sư giảng đạo.

Đình viện có mấy chục tòa, trừ bỏ việc dung nạp tất cả đệ tử hiện có, còn thừa lại không ít.

Ngộ Giác chọn cho Tôn Ngộ Không một nơi trông có vẻ tốt nhất, Tôn Ngộ Không cũng không có ý kiến, trực tiếp ở lại.

Tôn Ngộ Không hỏi: "Ngộ Giác sư huynh, dám hỏi Tổ Sư khi nào khai đàn giảng đạo?" Ngộ Giác lắc đầu: "Thời gian Tổ Sư giảng đạo không xác định, có khi mấy ngày giảng một lần, có khi một năm cũng không giảng lần nào, chỉ có thể chờ đợi." Thạch hầu lại hỏi: "Nghe nói Tổ Sư thu mấy chục vị đệ tử, không biết các sư huynh chúng ta tu vi thế nào?" Nói đến đây, Ngộ Giác mắt lóe lên một tia cảnh tượng, sau đó lại có chút sợ hãi.

"Đại sư huynh chúng ta, tên là Quảng Pháp, là người sớm nhất bái nhập sư môn, nghe nói đã thành tiên rồi, không những tu vi thâm hậu nhất, tính cách cũng nói một không hai, trong số các đệ tử là người đứng đầu không ai sánh kịp." "Những sư huynh còn lại, tu vi cũng không tầm thường, luyện thần phản hư, luyện hư hợp đạo có rất nhiều, cũng có luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, ta tuy thường niên theo Tổ Sư bên cạnh, nhưng cũng chỉ mới nhập môn mà thôi." Ngộ Giác thở dài, có chút tự ti, tu luyện lâu như vậy, hắn mới vừa vặn bước vào cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí.

Chẳng lẽ Ngộ Giác hắn, thực sự không phải là một hạt giống tu hành?

Tôn Ngộ Không cười hi hi, cổ vũ Ngộ Giác: "Phương Đông có tiên nhân, từng nói, chỉ cần kiên trì một việc, cuối cùng sẽ có thu hoạch, thế gian đại năng, người đại khí vãn thành không đếm xuể, không cần tự ti." Ngộ Giác mắt sáng ngời, dần dần nắm chặt hai quyền: "Tiên nhân nói không sai, không cần tự ti, thế gian vạn ngàn tu sĩ, tổng có người đại khí vãn thành." Thạch hầu thầm nghĩ, đó là đương nhiên, đây chính là lời của tiên nhân trên Vô Danh Tiên Đảo, là chân ngôn đại đạo.

Tôn Ngộ Không nghĩ một lát, lại nói với Ngộ Giác: "Ngộ Giác sư huynh, tiếp theo, ngươi có thể đến cạnh viện tử của ta tu hành." Ngộ Giác ngẩn ra, hắn tuy là đồng tử, nhưng cũng có viện tử của riêng mình, vì sao phải đến cạnh viện tử của người khác tu hành?

Chương 457

Nhưng đón lấy ánh mắt của Tôn Ngộ Không, Ngộ Giác kỳ lạ không phản bác.

Tiễn Ngộ Giác đi xong, Tôn Ngộ Không đóng cửa lại, bắt đầu lần tu hành đầu tiên sau khi đến Phương Thốn Sơn.

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, chính là vô thượng diệu pháp luyện thể, luyện thần.

Tôn Ngộ Không tư chất vô song, rất khế hợp với Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công.

Trên tiên đảo hơn mười năm, dưới sự chỉ dẫn tận tình của Triệu Công Minh đã nhập môn, tiếp theo cần chính là tuần tự tu hành.

Trong đình viện, trên một bồ đoàn bình thường, Tôn Ngộ Không thổ nạp!

Toàn thân tựa như một lỗ đen nhỏ, phát ra sức hút vô cùng tận!

Lấy hắn làm trung tâm, linh khí thiên địa quanh mấy dặm, bắt đầu rung động mạnh mẽ, tiếp đó dũng mãnh chảy vào thể nội hắn, tư dưỡng đạo khu của hắn!

Còn Ngộ Giác, cũng đến bên ngoài viện lạc của Tôn Ngộ Không.

Trải bồ đoàn xuống, sau đó bắt đầu tu hành, nhưng pháp lực còn chưa vận chuyển một đại chu thiên trong thể nội, Ngộ Giác đã kinh ngạc mở to hai mắt!

"Linh khí, linh khí thật nồng đậm!" Chỗ ở của Ngộ Giác rất hẻo lánh, linh khí cũng rất thưa thớt.

Mỗi ngày thổ nạp, hao phí mười phần công lực, chỉ có năm sáu

phần thu hoạch, công sức bỏ ra gấp đôi mà hiệu quả giảm một nửa.

Nhưng tu hành bên cạnh viện lạc của Tôn Ngộ Không, lại khiến Ngộ Giác lần đầu tiên cảm nhận được, tu hành, lại là một việc mỹ diệu đến thế.

Tu hành không biết năm tháng, chớp mắt đã nửa tháng trôi qua!

Nửa tháng này, Ngộ Giác buổi sáng đi chặt củi, đun nước.

Buổi tối liền đến cạnh viện lạc của Tôn Ngộ Không tu hành, chỉ nửa tháng, pháp lực liền dày dặn gần gấp đôi!

Ngộ Giác vui mừng lắc đầu, không khỏi hoan hỉ.

Nhưng trong lòng cũng dâng lên một chút nghi hoặc!

Ngộ Không sư đệ đến Phương Thốn Sơn là để bái sư, nhưng nhìn tình hình này, Ngộ Không sư đệ vốn đã thân mang diệu pháp!

Nhưng đã như vậy, lại vì cớ gì phải đến Phương Thốn Sơn bái sư?

Ngộ Giác nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nguyên do, dứt khoát không nghĩ nữa, chỉ yên lặng hưởng thụ lượng linh khí lớn do Tôn Ngộ Không tu hành mang lại.

Nửa tháng này, Tôn Ngộ Không và Ngộ Giác tu hành sảng khoái.

Nhưng các đệ tử khác của Bồ Đề Tổ Sư lại cảm thấy có điều cực kỳ bất ổn.

Linh khí thiên địa vốn dồi dào, huyền diệu, tinh thuần đã biến mất hết.

Chỉ còn lại một chút linh khí vô cùng thưa thớt, chăm chỉ thổ nạp một ngày một đêm, cũng chỉ có thể tăng thêm một tia pháp lực không đáng kể!

Cứ thế này, đợi đến lần Tổ Sư giảng đạo tiếp theo, làm sao mà nghe hiểu được?

Hậu sơn, trong một đình viện lớn nhất, Địa Tiên Quảng Pháp bay ra từ đó.

Khí tức Địa Tiên lan tràn khắp hậu sơn, kinh động không ít đình viện.

Từng đạo lưu quang, từ mỗi đình viện bay ra, tụ lại trên người Quảng Pháp.

"Đại sư huynh!" Mọi người gọi, bởi vì trong số tất cả đệ tử môn hạ Bồ Đề Tổ Sư, chỉ có một mình Quảng Pháp chứng đạo Địa Tiên, cũng chính là cái gọi là tiên nhân!

Quảng Pháp khẽ gật đầu, liếc nhìn mọi người, nói: "Các ngươi gần đây tu hành, có cảm thấy chỗ nào không ổn không?" Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đáp: "Nửa tháng nay, linh khí không bằng trước, chúng ta khổ tu, hầu như không tiến bộ chút nào." "Đã tìm ra nguồn gốc linh khí tiêu tán chưa?" Quảng Pháp lại hỏi, các đệ tử vẫn liên tục lắc đầu, họ cũng vừa mới xuất quan, làm sao biết linh khí vì sao lại thưa thớt như vậy trong nửa tháng nay.

Bỗng nhiên, có đệ tử đề nghị: "Đại sư huynh, Ngộ Giác bình thường ngoài việc giữ cửa, còn phải đun nước, chặt củi, chi bằng đi hỏi hắn?" Đề nghị này, được đa số người tán thành.

Quảng Pháp nhàn nhạt gật đầu: "Đi, đến chỗ ở của Ngộ Giác." Quảng Pháp dẫn một đám người, tìm nửa ngày, mới đến trước viện của Ngộ Giác.

Lúc này, Ngộ Giác đã đổ đầy mấy cái vại lớn, củi cũng chất thành một đống gọn gàng.

Mới nhập cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí, so với phàm nhân, chỉ là

thể phách cường tráng hơn một chút, tinh lực sung mãn hơn một chút, Ngộ Giác làm xong, cũng đổ mồ hôi hôi hám.

Đang chuẩn bị tắm rửa, đi tìm Ngộ Không thì thấy Quảng Pháp dẫn một đám người đến, tức thì giật mình, toàn thân nổi da gà.

"Quảng Pháp sư huynh, các ngươi sao lại đến đây?" Ngộ Giác bất giác lùi lại mấy bước, trên mặt có vẻ sợ hãi, hiển nhiên ngày thường không ít lần bị Quảng Pháp và bọn họ ức hiếp.

Quảng Pháp cười tủm tỉm đi đến trước mặt Ngộ Giác, giả vờ hỏi: "Ngộ Giác, nửa tháng nay, linh khí hậu sơn thưa thớt nhiều, ngươi có biết nguyên nhân là gì không?" "Ta, ta không biết." Ngộ Giác lắc đầu, theo bản năng đáp.

"Thật không biết, hay giả không biết, muốn lừa gạt các sư huynh?" Quảng Pháp sắc mặt dần dần âm trầm xuống, Địa Tiên, căn cơ của tiên đạo, cần đại lượng linh khí làm nền tảng, cướp linh khí của người khác, không khác nào hủy hoại căn cơ của họ!

Ngộ Giác vẫn lắc đầu: "Chư vị sư huynh, ta thật không biết, ta mỗi ngày đun nước, chặt củi, chiều tối tu hành, thật sự không biết a." "Không biết?" Bên cạnh Quảng Pháp, một tên mập nhảy ra.

Mặt hắn rất lớn, nhưng đôi mắt lại rất nhỏ, cho người ta cảm giác vô cùng xun xoe.

Tên mập đó chỉ vào Ngộ Giác: "Nửa tháng trước, ngươi còn là đạo hạnh Luyện Tinh Hóa Khí trung kỳ, nay sao đã đến hậu kỳ rồi, chư vị sư huynh sư đệ nghĩ xem, với ngộ tính của Ngộ Giác, có thể trong vỏn vẹn nửa tháng, lại có tiến bộ lớn như vậy?" Các đệ tử vừa nghe, tức thì sôi sục!

"Ngộ Giác phế vật một tên, nào có thể có tốc độ nhanh như vậy!" "Nửa tháng đột phá một tiểu cảnh giới, ngay cả đại sư huynh năm

xưa, e rằng cũng không có tiến độ như thế đi!" "Quảng Pháp đại sư huynh, tiểu tử Ngộ Giác này gan to quá, dám nói dối!" Ánh mắt độc ác của mọi người, đồng loạt đổ dồn lên người Ngộ Giác!

Rõ ràng các đệ tử, thân mặc đạo bào, tiên phong đạo cốt, nhưng lúc này trong mắt Ngộ Giác, lại như chó sói hổ báo khiến người ta khiếp sợ.

"Đại sư huynh, chư vị sư huynh, ta, ta thật không biết." Ngộ Giác ôm đầu, thà chết cũng không bán đứng Tôn Ngộ Không.

"Xem ra hôm nay không cho ngươi nếm chút khổ sở thì không được." Một đại kinh Luyện Khí Hóa Thần sơ kỳ bước ra, xoa tay sát cánh, liền muốn ra tay với Ngộ Giác.

Bên tai bỗng truyền đến một tiếng cười: "Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, thật là một nơi tiên gia thánh địa, nhưng không ngờ, những đệ tử thu vào đây, lại đều là những kẻ hung ác như chó sói hổ báo." "Ai!" Quảng Pháp thần sắc biến đổi, bỗng dậm chân một cái, uy thế Địa Tiên lan tràn, chấn động rừng cây xào xạc.

Ngộ Giác mở to mắt, một luồng nhiệt lưu trong lòng cuộn trào, đó là, giọng của Ngộ Không sư đệ.

Nhưng rất nhanh, Ngộ Giác trong lòng căng thẳng, đại sư huynh Quảng Pháp, đó là tiên nhân thật sự.

Hắn tuy không biết tu vi Ngộ Không sư đệ thế nào, nhưng có thể xác định, Ngộ Không sư đệ, vẫn chưa thành tiên, chênh lệch quá lớn, vạn nhất xảy ra xung đột với đại sư huynh… Cách đó không xa, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Tôn Ngộ Không khoác đạo bào, chậm rãi bước tới.

Hoàn toàn không giống một con hồ tôn, ngược lại tựa như một cao

nhân đắc đạo tu luyện nhiều năm, mỗi cử chỉ, động tác đều có đạo vận lưu chuyển, hồn nhiên thiên thành!

"Đây là…" Các đệ tử, cùng với Quảng Pháp, đều ngơ ngác, con hầu từ đâu ra?

Chương 458

Mà trên người con hầu này, lại mặc đạo bào thống nhất của mạch Phương Thốn Sơn?

Đợi chút, chẳng lẽ con hầu này, chính là con đã đến bái sư nửa tháng trước?

Ánh mắt mọi người, lại một lần nữa chuyển dời, đổ dồn lên người Ngộ Giác.

"Đây, đây là đệ tử Tổ Sư mới thu nửa tháng trước, bối Ngộ, tên là Tôn Ngộ Không." Sự việc đã đến nước này, Ngộ Giác có muốn giấu cũng không giấu được nữa, đành phải thành thật đáp.

"Tôn Ngộ Không?" "Tiểu sư đệ mới nhập môn?" "Gần nửa tháng nay, linh khí tiêu tán, chính là do tiểu sư đệ này gây ra?" Các đệ tử, cùng với Quảng Pháp, trên mặt đều lộ ra vẻ không vui.

Không những không vui vì Tôn Ngộ Không cướp đi linh khí vốn thuộc về họ, mà còn không vui, Tổ Sư lại thu một con súc sinh như vậy nhập môn.

Bọn họ, đều là Nhân tộc, Nhân tộc, há có thể cùng dã thú làm bạn, thật không biết Tổ Sư nghĩ gì.

"Tôn Ngộ Không?

Tiểu sư đệ, còn không mau đến bái kiến đại sư huynh." Đại kinh kia giơ ngón tay móc móc với Tôn Ngộ Không, giữa lời nói mang theo vẻ đùa cợt và khinh thường.

"Đại sư huynh?" Tôn Ngộ Không lộ ra vẻ hiếu kỳ: "Vị này chính là vị đại sư huynh duy nhất đã thành tiên của mạch Phương Thốn Sơn chúng ta?" "Đó là đương nhiên!" Đại kinh dương dương tự đắc nói.

Tôn Ngộ Không đi đến trước mặt Quảng Pháp, ngay khi mọi người tưởng rằng Tôn Ngộ Không sẽ cung kính hành lễ.

Lại thấy Tôn Ngộ Không bỗng vung một quyền, trực tiếp chộp lấy ngón giữa của tên đại kinh vừa móc tay với hắn.

Động tác nhanh như chớp, giữa không trung vạch ra từng trận tàn ảnh, trực tiếp kẹp chặt ngón giữa của đại kinh.

Tôn Ngộ Không khẽ mỉm cười, sau đó dùng sức bẻ một cái, rắc!

Tên đại kinh không kịp phòng bị, ngón giữa trực tiếp bị bẻ gãy, vặn vẹo quỷ dị vô cùng.

Mười ngón tay liên tâm, đại kinh làm sao chịu nổi nỗi đau này, ôm bàn tay co rút trên mặt đất gào thét.

Tôn Ngộ Không cười nói: "Vị sư huynh này, ngón tay không nghe lời, ta đến giúp ngươi trị một chút, yên tâm, không thu phí." Tên đại kinh kia lại cố gắng đứng dậy, hai mắt đỏ như máu, gần như muốn phun ra lửa: "Ngươi con khỉ thối, tìm chết!" Cánh tay phải của hắn vẫn lành lặn, lúc này năm ngón tay nắm chặt, hóa chưởng thành quyền, mạnh mẽ đấm về phía Tôn Ngộ Không.

Đại kinh, là Luyện Khí Hóa Thần sơ kỳ, một quyền tung ra, có sức mạnh khai sơn liệt thạch.

Ngay cả một con ngựa hoang hung hãn cũng có thể bị hắn đè bẹp, lúc này dốc toàn lực ra tay, hổ hổ sinh phong, ma sát với hư không, phát ra âm thanh chói tai khó nghe.

"Ngộ Không sư đệ, cẩn thận a!" Ngộ Giác đại kêu.

Nhưng đã muộn rồi, Tôn Ngộ Không dường như không kịp phản ứng, mặc cho quyền phải của đại kinh đánh trúng người hắn.

Cảnh tượng Tôn Ngộ Không gân đứt xương gãy trong dự liệu đã

không xảy ra.

Quyền khai sơn liệt thạch này, tựa như đánh vào một khối thép tôi trăm lần.

"Rắc!" Cánh tay trái của đại kinh trực tiếp bị gãy, lộ ra xương vụn máu me, mồ hôi lạnh tức thì chảy dài trên mặt, phát ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương.

Nhưng trong mắt, lại vẫn mang theo sự khó tin cực độ, con khỉ thân thể phàm thai nhỏ bé, há có thể chống đỡ một quyền này của hắn, điều này, điều này không phù hợp với lẽ thường a!

Ngộ Giác cũng ngây người, Ngộ Không sư đệ đến bái sư, vậy mà lại có thực lực cường đại đến vậy?

Tôn Ngộ Không mỉm cười với đại kinh kia: "Ta tiếp ngươi một quyền, ngươi liền tiếp ta một cước đi." Nói xong, nhấc chân liền mạnh mẽ đá vào người đại kinh kia, chỉ nghe thấy đại kinh lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm.

Cả người như một quả pháo, mạnh mẽ đâm vào một cây đại thụ cách mười mét.

Lực va đập mạnh mẽ, chấn động đại thụ xào xạc, vô số lá cây rơi xuống.

Một cước, dễ dàng đánh bại địch, trên mặt Tôn Ngộ Không lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Thực lực vị sư huynh này, dường như cũng chỉ đến vậy thôi, nhường nhịn, nhường nhịn." Nói xong, Tôn Ngộ Không đỡ Ngộ Giác dậy, nhàn nhạt nhìn Quảng Pháp, trong mắt thậm chí còn có chút hưng phấn.

Nghe Ngộ Giác nói, vị đại sư huynh này đã tu thành tiên nhân, cũng không biết thực lực sẽ cường đại đến mức nào.

Nhưng nghĩ bụng thân là đệ tử Tổ Sư, thực lực cũng sẽ không kém cỏi, hẳn là có thể giúp hắn hoạt động thân thể một chút đi?

"Đại sư huynh, ngài phải làm chủ cho đệ tử a." Dưới đại thụ, tên đại kinh bị Tôn Ngộ Không một cước đá bay, mở miệng nôn ra một búng máu, ai oán nói.

Hắn đến giờ vẫn không nghĩ ra, thân thể con khỉ kia trông không hề vạm vỡ, sao lại có thể bộc phát ra sức mạnh bá đạo đến vậy.

Vừa rồi một cước kia, hắn chỉ cảm thấy bị một ngọn núi lớn bay tới chính diện đánh trúng.

Nếu không phải còn chờ đại sư huynh ra tay báo thù cho hắn, hắn gần như đã ngất đi.

"Đại sư huynh, con khỉ này quá cuồng vọng, lấy yếu phạm mạnh, nào có phải phong cách hành sự của đệ tử mạch Phương Thốn Sơn chúng ta." "Đại sư huynh, con khỉ này vừa đến Phương Thốn Sơn đã bá đạo như vậy, sau này há chẳng phải sẽ không coi ai ra gì sao?" "Đại sư huynh, cho hắn nếm chút khổ sở." Những đệ tử xung quanh nghĩa phẫn điền ưng, nhưng lại không một ai đi đỡ tên đại kinh suýt bị Tôn Ngộ Không đánh chết dậy.

Quảng Pháp lạnh lùng liếc nhìn mấy đệ tử vừa nói chuyện, sự việc còn chưa điều tra rõ ràng.

Lại muốn hắn ra tay giáo huấn con khỉ này sao?

Thân là đệ tử đầu tiên của Bồ Đề Tổ Sư, Quảng Pháp tự nhiên biết rõ Tổ Sư thần thông quảng đại, mấy trăm năm qua, có không ít lão tiên đắc đạo đến bái phỏng, luận đạo.

Chỉ một tia khí tức không đáng kể mà ngài tán phát ra, cũng đã khiến thần hồn hắn run rẩy, có thể tưởng tượng thực lực khủng bố đến nhường nào.

Vạn nhất con khỉ này, là những cao nhân tiền bối, chân tiên đắc đạo, phái đến Phương Thốn Sơn này bái sư để "độ kim" (tăng thêm giá trị).

Mà lại bị chính mình đánh cho nửa sống nửa chết, nghĩ đến là biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào!

Đừng nhìn hắn đã thành tiên, nhưng Quảng Pháp biết, chính mình chỉ là vừa mới bước chân vào cửa tiên mà thôi, so với những chân tiên đắc đạo kia, chẳng là cái thá gì, người ta hắt hơi một cái, cũng có thể khiến chính mình nổ tung thành tro bụi.

Hơn nữa, Tôn Ngộ Không này, nếu thật sự là một con khỉ bình thường trong sơn dã, nào có bản lĩnh cao siêu đến vậy?

Nào có cái gan lớn đến vậy?

Chỉ một cước vừa rồi, Quảng Pháp đã có thể nhìn ra, không có đạo hạnh Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo, tuyệt đối không thể đá ra được.

Quảng Pháp đã hạ quyết tâm, hôm nay trước tiên ăn một cái thiệt.

Đợi điều tra rõ ràng bối cảnh của thạch hầu này rồi hãy hành động.

Nếu con khỉ này thật sự có bối cảnh lớn đến trời, thì cứ coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Nếu con khỉ này, thật sự chỉ là một con khỉ trong sơn dã, thì đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt.

Chương 459

Ý niệm trong lòng Quảng Pháp nhanh chóng tiêu tán, mấy đệ tử ồn ào bị Quảng Pháp trừng mắt, tức thì im bặt như hến, không khí bỗng chốc trở nên nặng nề.

Tôn Ngộ Không đang chờ Quảng Pháp ra tay, để giúp chính mình khởi động thân thể, thì trên mặt Quảng Pháp, bỗng xuất hiện một nụ cười.

"Vị sư đệ này dạy dỗ tốt, vừa rồi quả thật là Trí Minh vô lễ trước, ta thay Trí Minh xin lỗi sư đệ." Nói xong, lại nhìn sang một bên: "Còn không mau đi đỡ Trí Minh về?" "Vâng, đại sư huynh." Lại có hai đệ tử bước ra, vội vàng đi đỡ Trí Minh về.

Tôn Ngộ Không vẫn là vẻ mặt mỉm cười nhàn nhạt: "Vậy Ngộ Giác tiểu sư huynh này của ta, có phải cũng nên xin lỗi hắn không?" "Không cần, không cần." Ngộ Giác sắc mặt đỏ bừng, vội vàng xua tay từ chối, nhưng Tôn Ngộ Không lại không chịu, chỉ cười như không nhìn Quảng Pháp.

"Ngộ Không sư đệ nói đúng, chúng ta vừa rồi đối với Ngộ Giác sư đệ quả thật có chút vô lễ, vậy thì xin lỗi." Nói rồi, Quảng Pháp dẫn đầu cúi người xin lỗi Ngộ Giác, các đệ tử còn lại vốn không muốn xin lỗi.

Thấy đại sư huynh dẫn đầu xin lỗi, từng người một cũng đành bất đắc dĩ cúi người xin lỗi Ngộ Giác.

Tôn Ngộ Không thấy Quảng Pháp lại thức thời như vậy, chính mình cũng không có cách nào nói gì nữa, đành vẫy tay, ý bảo bọn họ mau cút đi.

Quảng Pháp không nói hai lời, trực tiếp dẫn tất cả đệ tử còn lại

rời đi.

Ngộ Giác dẫn Tôn Ngộ Không đến tiểu viện của hắn, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ: "Ngộ Không sư đệ, phiền phức rồi, lần này phiền phức rồi." Tôn Ngộ Không hiếu kỳ: "Sao lại phiền phức?" "Ngươi không hiểu Quảng Pháp đại sư huynh, chuyện hôm nay, đại sư huynh xem ra đã khuất phục, nhưng còn lâu mới đơn giản như vậy." Ngộ Giác muốn nói lại thôi, lại không biết nên nói thế nào với Tôn Ngộ Không, đành thở dài nặng nề.

Tôn Ngộ Không vỗ vai Ngộ Giác: "Yên tâm, chỉ cần có yêm lão Tôn ở đây, sau này ở Phương Thốn Sơn này, không ai có thể ức hiếp ngươi." "Hy vọng vậy đi." Ngộ Giác quay người, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

Tôn Ngộ Không lại chỉ vào vại nước lớn bằng người và đống củi gọn gàng bên cạnh, lại hỏi: "Mấy thứ này đều là ngươi làm?" Ngộ Giác gật đầu như gà mổ thóc: "Chúng ta tuy bái Tổ Sư làm thầy, nhưng dù sao chưa thành tiên đạo, vẫn phải ăn uống vệ sinh, giặt giũ quần áo, nấu cơm, thiếu một thứ cũng không được, mỗi người nước, củi, còn có gạo, thịt, đều là ta xuống núi thu thập." Nghe Ngộ Giác nói vậy, Tôn Ngộ Không dường như lại hồi tưởng lại những ngày tháng của chính mình lúc ban đầu ở Đông Hải, trên Vô Danh Tiên Đảo.

Cách biệt với thế gian, tiêu dao tự tại, một đời không thể quên.

Mặt khác, Quảng Pháp và đoàn người vội vã rời đi.

"Đại sư huynh, con khỉ kia ra tay quá độc ác, cứ thế bỏ qua cho hắn sao?" "Đại sư huynh, con khỉ kia đánh Trí Minh thành ra thế này, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy!" Mọi người nghĩa phẫn điền ưng, từng người xoa tay sát cánh, hận không thể lập tức giáo huấn Tôn Ngộ Không một trận.

Quảng Pháp liếc nhìn bọn họ: "Vậy các ngươi bây giờ đi đi?" Mọi

người tức thì im bặt, đều không biết thực lực của Tôn Ngộ Không thế nào, đi làm gì chứ!

Quảng Pháp nói với giọng điệu nặng nề: "Hơn mười năm trước, Tổ Sư đã nói không thu đồ đệ nữa, nhưng nay vẫn thu con khỉ này, có thể thấy con khỉ này không tầm thường, con khỉ này đánh Trí Minh, đương nhiên là tội lớn cực ác, nhưng nếu không điều tra rõ ràng, cứ mạo hiểm ra tay, vạn nhất con khỉ kia phía sau có một vị cao nhân đứng sau, các ngươi có thể chịu đựng được hậu quả, hay ta có thể chịu đựng được hậu quả?" Quảng Pháp nói: "Ánh mắt các ngươi phải nhìn xa hơn một chút, vội vàng nhất thời thì có ích gì?" Mọi người nghe xong, chợt hiểu ra, chắp tay nói: "Đại sư huynh anh minh thần võ!" Mấy ngày tiếp theo, Tổ Sư không giảng đạo, Tôn Ngộ Không sau khi tu hành, nhàn rỗi không có việc gì, liền giúp Ngộ Giác cùng nhau đun nước, chặt củi.

Có Tôn Ngộ Không giúp đỡ, hiệu suất tăng lên rất nhiều, mỗi ngày không cần tốn bao nhiêu thời gian đã có thể hoàn thành, thời gian còn lại, đều có thể dùng để tu hành.

Còn Quảng Pháp và đoàn người, cũng không ngừng dò hỏi bối cảnh của Tôn Ngộ Không, nhưng lại không thu hoạch được gì, Tổ Sư không xuất quan, bọn họ hỏi ai chứ.

Thời gian như nước chảy trôi đi, chớp mắt đã lại nửa tháng trôi qua.

Sáng sớm hôm đó, Tôn Ngộ Không sớm đã dậy, vác đòn gánh, gánh vại nước, cùng Ngộ Giác xuống núi lấy nước.

Hai người lấy nước xong, khi lên núi, bỗng nghe thấy hướng Tà Nguyệt Tam Tinh Động, vang lên từng trận tiếng chuông vàng va chạm.

Tiếng chuông cách rất xa, nhưng vẫn có thể rõ ràng truyền vào tai

Tôn Ngộ Không.

"Ngộ Giác sư đệ, tiếng chuông này, có ý nghĩa đặc biệt nào không?" Tôn Ngộ Không hiếu kỳ hỏi, hắn đến Phương Thốn Sơn thời gian cũng không ngắn, tiếng chuông này, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Ngộ Giác vẻ mặt kinh hỉ nhìn Tôn Ngộ Không: "Tạo hóa, thật là tạo hóa, Tổ Sư sắp giảng đạo rồi!" "Giảng đạo?

Ngươi không phải nói Tổ Sư giảng đạo, cực kỳ không theo quy luật, có khi hai ba ngày giảng một lần, có khi một hai năm cũng không giảng, lần này nhanh như vậy, đã sắp giảng đạo?" Ngộ Giác cũng không rõ nguyên do, chỉ cười nói: "Ta cũng không minh bạch, nhưng Tổ Sư chỉ cần chịu giảng đạo, thì đó là điều tốt, chúng ta mau đi thôi, kẻo đến muộn, không chiếm được chỗ ngồi tốt." Ngộ Giác buông vại nước trong tay xuống, kéo Tôn Ngộ Không một mạch chạy nhỏ đến Tam Tinh Động.

Người trong Tam Tinh Động không nhiều, đại khái có hai ba chục người, còn rất nhiều chỗ tốt chưa có ai chiếm giữ.

Ngộ Giác theo bản năng muốn kéo Tôn Ngộ Không đi về phía rìa, nhưng lại bị Tôn Ngộ Không kéo lại.

"Nghe giảng, thì phải ngồi ở chỗ tốt nhất mà nghe, đi đến những nơi xó xỉnh làm gì?" Tôn Ngộ Không kéo Ngộ Giác, trực tiếp ngồi xuống vị trí trung tâm nhất.

Các đệ tử bên cạnh đều hít vào một hơi khí lạnh, thầm bội phục dũng khí của Ngộ Giác, vị trí đó, vẫn luôn là chỗ ngồi của đại sư huynh, mấy ngày không gặp, Ngộ Giác này đã ăn gan hùm mật báo rồi.

Chẳng mấy chốc, Quảng Pháp dẫn theo một đám đông người hùng hổ đến Tam Tinh Động.

Khi thấy Ngộ Giác ngồi ở vị trí của mình, Quảng Pháp nhíu mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra tùy ý tìm một chỗ ngồi.

Chẳng mấy chốc, hư không dâng lên từng trận gợn sóng, thân ảnh Bồ Đề Tổ Sư, chậm rãi xuất hiện.

Tóc bạc da trẻ, lông mày từ bi, toàn thân tỏa ra một tầng bạch quang, thần thánh tường hòa.

Giới thiệu sơ qua Tôn Ngộ Không với mọi người xong, Bồ Đề Tổ Sư liền bắt đầu giảng đạo.

Lần này, Bồ Đề Tổ Sư cố ý nâng cao độ khó nội dung giảng đạo một chút, muốn xem thạch hầu sâu cạn thế nào.

Rất nhanh, Bồ Đề Tổ Sư bắt đầu giảng đạo, từng lời châu ngọc, trời hoa loạn trụy, đất dũng kim liên, cả Tam Tinh Động, đều lan tràn một luồng đạo vận tinh thuần vô cùng!

Dưới sự tư dưỡng của luồng đạo vận này, vô số đệ tử chìm đắm trong đó, dốc toàn lực tham ngộ, tuy rằng với đạo hạnh của họ, căn bản nghe không hiểu, nhưng có thể chìm đắm trong luồng đạo vận này, đã là một việc vô cùng mỹ diệu rồi.

Tôn Ngộ Không nghe một lát, chép chép miệng, cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Đây đều là giảng những gì a, một chút cũng không bằng những thứ tiên nhân trên Vô Danh Tiên Đảo đã dạy hắn.

Ăn không ngon, bỏ đi cũng không tiếc, Tôn Ngộ Không dứt khoát không nghe nữa, thêm vào tâm đầu buồn ngủ.

Trực tiếp ngồi trên bồ đoàn ngủ gật, phát ra tiếng ngáy như sấm.

Các đệ tử vốn đang ngộ đạo, bỗng nhiên bị tiếng ngáy của Tôn Ngộ Không làm giật mình, sắc mặt tức thì khó coi như than đen.

“Khốn kiếp, Tổ Sư giảng đạo, cơ duyên biết bao, con khỉ này vậy mà lại ngủ gật, thật là bạo điễn thiên vật, bạo điễn thiên vật!” “Con khỉ này chính mình không nghe thì thôi đi, ngáy ảnh hưởng người khác, thật là một hạt chuột làm hỏng cả nồi canh ngon.” “Đợi Tổ Sư giảng đạo kết thúc, hừ, nhất định phải cho con khỉ này chút màu mè xem, cho hắn biết hoa vì sao lại đỏ!” Hơn nửa số đệ tử bị tiếng ngáy làm giật mình, tỉnh dậy, một ngụm khí nghẹn ở ngực, sắc mặt đỏ bừng.

Đáng tiếc đây là trong Tam Tinh Động, không thể ra tay, nếu không nhất định sẽ xông lên, mỗi người một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết Tôn Ngộ Không.

Bồ Đề Tổ Sư giảng đạo, vẫn phân ra một phần thần thức để quan sát thạch hầu.

Thấy hắn thật sự đang ngủ say, không khỏi có chút thất vọng.

Đây chính là một trong năm kiếp tử do Thiên Đạo đã định, vậy mà lại lười biếng đến vậy?

Quá đáng!

Quảng Pháp nhíu mày, thầm nắm chặt nắm đấm.

Lần này Tổ Sư giảng đạo, chỉ dùng ba ngày đã kết thúc.

Sau khi kết thúc, Quảng Pháp đặc biệt ở lại, hỏi Bồ Đề Tổ Sư về chuyện Tôn Ngộ Không.

Khi biết Tôn Ngộ Không, chỉ là một con khỉ hoang không quản vạn dặm xa xôi, vượt núi băng sông đến bái sư, Quảng Pháp trực tiếp ngây người!

Chương 460

Thì ra suy đoán của chính mình bấy lâu nay đều sai, Tôn Ngộ Không, không hề có chút bối cảnh nào!

Từ biệt Bồ Đề Tổ Sư xong, Quảng Pháp rời khỏi Tam Tinh Động.

Bồ Đề Tổ Sư nhìn thân ảnh Quảng Pháp, khóe miệng khẽ nhếch lên!

Ngài là Thiện Thi của Thánh Nhân, thế gian hiếm có việc gì có thể qua mắt được ngài.

Vẻ mặt của mạch Phương Thốn Sơn ngày nay, cũng là do ngài cố ý buông lỏng mà thành.

Cộng thêm Tôn Ngộ Không mới đến, Hoa Quả Sơn sắp tới, tuyệt đối sẽ càng thú vị hơn.

Cách lần Tổ Sư giảng đạo, chớp mắt đã lại bảy tám ngày trôi qua.

Trong bảy tám ngày này, Ngộ Giác đột phá mạnh mẽ, cộng thêm linh khí do Tôn Ngộ Không tu hành khiên dẫn đến, đã đột phá đến Luyện Khí Hóa Thần sơ kỳ, trong số các đệ tử Phương Thốn Sơn, cũng coi như là đạt chuẩn.

Ngày hôm đó, Tôn Ngộ Không và Ngộ Giác, như thường lệ dậy sớm đun nước, chặt củi, Ngộ Giác đi trước, Tôn Ngộ Không thì thong thả đi phía sau.

Đối với Ngộ Giác mà nói, đun nước, chặt củi có thể chỉ là đun nước, hoàn thành nhiệm vụ một quá trình.

Nhưng đối với Tôn Ngộ Không mà nói, đun nước, chặt củi, lại không phải là đun nước đơn thuần.

Mà là trong quá trình này rèn luyện đạo tâm, tôi luyện ý chí, cảm ngộ đại đạo.

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, đồng tu nguyên thần, nhục thân, pháp này, trọng nhất là ngộ tính, tu thiên nhân hợp nhất, mới có thể đạt đến cảnh giới cực cao.

Lần này, Ngộ Giác ở lưng chừng núi, lại bị Quảng Pháp và đoàn người chặn lại.

Trong tay Quảng Pháp, cũng xách một vại nước, đang cười tủm tỉm nhìn Ngộ Giác.

"Ngộ Giác bái kiến đại sư huynh." Ngộ Giác có chút sợ hãi nhìn Quảng Pháp, mỗi khi đại sư huynh lộ ra nụ cười này, là đại diện cho không có chuyện gì tốt.

"Ngộ Giác sư đệ, có thể giúp ta gánh vại nước này không?" Quảng Pháp chỉ vào vại nước trước mặt mình.

Ngộ Giác nhìn qua, gật đầu, tỏ ý có thể.

Nói xong, liền muốn nhấc vại nước lên, gánh về tiểu viện.

Nhưng vừa nhấc, mới phát hiện vại nước nặng như ngàn cân, tựa như mọc rễ trên đất, Ngộ Giác dốc hết sức bình sinh, mới miễn cưỡng nhấc lên được một tấc.

"Sư huynh, vại nước này." Ngộ Giác thầm mắng trong lòng, vại nước này, tuyệt đối là Quảng Pháp giở trò.

"Ngộ Giác sư đệ, ngươi ngày thường gánh nhiều vại nước như vậy đều không mệt, sao hôm nay đại sư huynh bảo ngươi gánh vại nước, lại nhấc cũng không nhấc nổi?" "Là thật sự không có sức, hay là ngươi căn bản không coi đại sư huynh ra gì?" Ngay khi Ngộ Giác muốn phản bác, nhưng lại không biết làm sao phản bác, giọng Tôn Ngộ Không từ cách đó không xa vang lên.

“Đại sư huynh, vại nước này, để ta giúp huynh gánh thế nào?” Giọng Tôn Ngộ Không nhẹ nhàng, từ xa truyền đến, rõ ràng lọt vào tai mọi người, mọi người vội vàng nhìn sang, chỉ thấy Tôn Ngộ Không vững vàng gánh hai vại nước trên vai, bước đi vững chãi tiến về phía mọi người.

“Ngộ Không sư đệ.” Ngộ Giác như người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, trong mắt không còn sợ hãi, tràn đầy cảm động.

Ngộ Giác từ nhỏ đã lên Phương Thốn Sơn, vì tư chất bình thường, ngộ tính không đủ, thêm vào tính cách nội hướng, vẫn luôn cô độc, không có bạn bè thân thiết.

Nhưng từ khi Tôn Ngộ Không đến, Ngộ Giác mới cảm nhận được, có một người bạn tốt, là một điều tốt đẹp đến nhường nào.

Nhưng rất nhanh, Ngộ Giác lại lo lắng, thực lực của Quảng Pháp đại sư huynh thâm bất khả trắc, là tiên nhân, dưới tiên nhân, há có thể thất bại trước địch thủ?

Ngộ Giác dốc hết sức bình sinh, muốn nhấc vại nước trước mặt lên, nhưng vại nước thực sự quá nặng, bất kể Ngộ Giác dùng sức thế nào, cũng không nhấc nổi.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đã đi đến trước mặt mọi người, Quảng Pháp cười nói: “Ngộ Không sư đệ nếu muốn thử, thì cứ thử đi.” Quảng Pháp sắc mặt vô cùng nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại thầm đắc ý, trên vại nước này, hắn đã thi triển tiên pháp, đừng nhìn nó chỉ có hình dạng vại nước, nhưng trọng lượng lại không kém gì một ngọn núi nhỏ không lớn không nhỏ, nặng đến mức nào, dưới Địa Tiên, dù là tu sĩ lợi hại đến đâu, cũng tuyệt đối không nhấc nổi.

Vốn dĩ chỉ muốn giáo huấn Ngộ Giác trước, đợi sau này tìm cơ hội tính sổ với con khỉ kia, bây giờ thì tốt rồi, một lần có thể giải

quyết cả hai việc.

"Ngộ Không sư đệ, vại nước này có điều dị thường, ngươi không nhấc nổi đâu." Ngộ Giác ghé sát vào Tôn Ngộ Không nói nhỏ.

Tôn Ngộ Không nhàn nhạt lắc đầu, cho Ngộ Giác một nụ cười yên tâm xong, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Quảng Pháp đại sư huynh, ta có thể nhấc vại nước này lên, chỉ không biết huynh có thể tiếp nhận được không." "Ngươi nếu có thể nhấc lên, ta đâu có lý do gì không tiếp được?" Quảng Pháp cười, ý bảo Tôn Ngộ Không bắt đầu đi.

Tôn Ngộ Không đưa một tay ra, đặt lên vại gỗ, khẽ dùng sức, vại gỗ vốn dường như mọc rễ trên đất, bỗng bị nhấc lên không trung, ngang ngực Tôn Ngộ Không.

"Hừ, khí lực thật lớn!" "Con khỉ này, chẳng lẽ là quái thai, sao lại có khí lực lớn đến vậy!" Các đệ tử xung quanh nhao nhao hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt biến đổi có thể nhìn thấy bằng mắt thường, mặt đầy vẻ khó tin.

Quảng Pháp cũng mở to mắt, trên mặt lộ ra biểu cảm khó tin, trọng lượng vại gỗ hắn là người rõ nhất, ngay cả hắn, cũng phải thầm dồn sức mới nhấc nổi, con khỉ này… Ngay khi Quảng Pháp đang suy nghĩ miên man, Tôn Ngộ Không nói: "Quảng Pháp sư huynh, tiếp theo huynh có thể tiếp nhận được hay không thì xem đây!" Trên cánh tay Tôn Ngộ Không, lộ ra những đường cơ bắp rõ nét, hắn mạnh mẽ xoay tròn vại gỗ, sau đó buông tay, vại gỗ như một quả pháo, bay ra từ tay Tôn Ngộ Không.

Vại gỗ ma sát không khí giữa không trung, phát ra âm thanh chói tai, kình phong sắc bén, thổi vào mặt người ta đau rát, vô số đệ tử trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, vội vàng lùi lại.

Quảng Pháp cũng muốn tránh né, nhưng trên vại gỗ lại truyền đến một luồng khí tức vô cùng đặc biệt, khóa chặt hắn, bất kể hắn trốn đi

đâu, cũng không thể tránh được.

"Kim Cương Bất Hoại!" Quảng Pháp đại quát một tiếng, pháp lực Địa Tiên trong thể nội theo một lộ trình đặc biệt, bao phủ từng tấc da thịt, giây phút sau, một luồng kim quang cực kỳ chói mắt bùng phát từ người Quảng Pháp, khiến mọi người không khỏi kinh hô một tiếng, chuyển dời ánh mắt, đợi ánh mắt tập trung lại trên người Quảng Pháp, Quảng Pháp đã biến thành một kim nhân chói lọi.

Thân thể vốn đã cường tráng, bỗng lại cao lớn thêm một đoạn, toàn thân kim quang lấp lánh, hắn hít một hơi thật sâu, hai tay hợp lại với nhau, mặc cho vại nước bay tới va chạm với hắn.

"Oanh!!!" Khoảnh khắc hai người chạm vào nhau, tựa như hai ngọn núi kim loại nhỏ va chạm vào nhau, dấy lên sóng khí cường đại, bụi khói mù mịt.

Bụi khói tan đi, Quảng Pháp vẫn hai tay ôm vại nước, cả người bị lực xung kích cực lớn đẩy lùi mấy mét, hai tay run rẩy, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Ngộ Giác đứng một bên suýt chút nữa nhìn ngây người, Ngộ Không sư đệ, ngươi ẩn giấu cũng quá sâu rồi!

Quảng Pháp đại sư huynh đó là ai, đó là đường đường tiên nhân, vậy mà cũng bị đánh lui, là người ở Phương Thốn Sơn, và tiếp xúc với Tôn Ngộ Không thời gian dài nhất, Ngộ Giác lúc này mới phát hiện, chính mình dường như chưa từng hiểu Ngộ Không sư đệ.

Qua mấy nhịp thở, Quảng Pháp lúc này mới phản ứng lại, toàn thân ướt sũng, thê thảm không chịu nổi, luồng nộ khí tích tụ trong lòng bấy lâu, ầm ầm bộc phát: "Các sư đệ, cùng ta xông lên!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt các đệ tử vây xem bỗng biến đổi, hóa thành sói đói lao về phía Tôn Ngộ Không, những người này đều là những người ủng hộ trung thành nhất của Quảng Pháp, ít nhất cũng có đạo hạnh

Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, thậm chí có hai ba vị đệ tử Luyện Hư Hợp Đạo, lúc này đồng loạt lao về phía Tôn Ngộ Không, ra tay như sấm sét, dẫn động linh khí thiên địa.

Lời Ngộ Giác bảo Tôn Ngộ Không cẩn thận, thậm chí còn chưa kịp thốt ra, cả người Tôn Ngộ Không, liền bị nhấn chìm.

Bụi khói mù mịt, linh khí cuộn trào, hóa thành một vùng sương mù rộng lớn, cái gì cũng không nhìn rõ, cái gì cũng không cảm nhận được, chỉ có thể nghe thấy tiếng quyền cước không ngừng truyền ra từ bên trong.

Sắc mặt Ngộ Giác trở nên tái nhợt, liền muốn chạy nhỏ vào Tam Tinh Động, cầu cứu Tổ Sư, tố cáo thì bị Quảng Pháp tùy ý đánh ra một đạo pháp lực, định tại chỗ, không thể động đậy.

Trên mặt Quảng Pháp lộ ra vẻ đắc ý, bị nhiều người vây công như vậy, đừng nói dưới tiên nhân, ngay cả Địa Tiên như hắn, một khi bất cẩn, cũng phải chịu thiệt.

Bảy tám nhịp thở sau, trong sương mù bụi khói, âm thanh bỗng biến mất, tĩnh mịch vô cùng, khiến Quảng Pháp giật mình, người của hắn sẽ không quá mạnh tay, trực tiếp đánh chết Tôn Ngộ Không rồi chứ?

Quảng Pháp vung một chưởng, chưởng phong gào thét, trực tiếp thổi tan sương mù, lộ ra cảnh tượng cực kỳ chấn kinh.

Tất cả các đệ tử Phương Thốn Sơn vây công Tôn Ngộ Không, lúc này hoặc là ôm cánh tay, hoặc là ôm đùi, sắc mặt tái nhợt, sưng mặt tấy mũi, khắp nơi là tiếng ai oán.

Tôn Ngộ Không, vẫn đứng yên tại chỗ, đang cười như không nhìn hắn, sắc mặt cực kỳ bình thản, nhìn kỹ, thậm chí còn có thể nhìn thấy một chút thất vọng trên mặt.

Chương 461

"Cái này sao có thể…" Quảng Pháp trong lòng tức thì hoảng hốt, rõ ràng, thực lực Tôn Ngộ Không thể hiện ra, vượt xa dự liệu của hắn.

"Tam Bảo Phất Trần!" "Thất Tinh Tiên!" Quảng Pháp nghiến răng, trực tiếp tế ra hai kiện pháp bảo, mạnh mẽ đánh về phía Tôn Ngộ Không, nhưng Tôn Ngộ Không lại không thèm nhìn, chỉ đợi Quảng Pháp đến gần thân mình, bỗng đá ra một cước, Quảng Pháp vốn đang hung hăng, dưới cước này, trực tiếp bị đá bay, sau đó nặng nề rơi xuống một ngọn đồi nhỏ, qua rất lâu cũng không có động tĩnh.

Những người bị Tôn Ngộ Không đánh ngã trên mặt đất, tức thì cũng không ai oán nữa, nhìn Quảng Pháp trực tiếp bị đánh bay, kinh hãi thất sắc, la hét loạn xạ: "Ngươi con khỉ này, vậy mà lại ra tay độc ác như vậy, Tổ Sư nếu biết…" Người kia còn chưa nói hết, Tôn Ngộ Không ném một ánh mắt qua, tức thì sợ hãi nuốt lời muốn nói trở lại.

"Tổ Sư, đệ tử Ngộ Giác, bái kiến Tổ Sư." Cảnh tượng hỗn loạn không chịu nổi, theo một câu nói đến, mà triệt để bình lặng lại, cách đó không xa, hư không dâng lên từng trận gợn sóng, thân ảnh Bồ Đề Tổ Sư trực tiếp từ trong đó bước ra, đồng tử Ngộ Giác thì vội vàng tiến lên tham bái.

Tiếng của đồng tử Ngộ Giác vừa dứt, các đệ tử cũng nhao nhao đứng dậy, chắp tay cúi lạy Bồ Đề Tổ Sư: "Đệ tử bái kiến Tổ Sư." Bồ Đề Tổ Sư không nói một lời, kính cẩn đi thẳng về phía mọi người, đợi đến trước mặt, lúc này mới nhíu mày quở trách: "Khi nhập môn, ta đã nói với các ngươi, tu hành đại đạo, cốt ở tu tâm, các ngươi không tu luyện cho tốt, vì sao lại náo loạn thành ra bộ dạng này?" Mọi người

cúi đầu, không nói một lời, trong lòng đều hoảng sợ.

Ánh mắt Bồ Đề Tổ Sư tràn đầy uy áp, lần lượt lướt qua mọi người, cuối cùng mới dừng lại trên người Tôn Ngộ Không.

Nhìn thấy căn cơ thâm hậu của Tôn Ngộ Không, không khỏi thầm nói Quảng Pháp tự lượng sức mình.

Tôn Ngộ Không là sinh linh Tiên Thiên đỉnh cấp, căn cốt hùng hồn đến mức nào, cho dù chưa thành tiên, nhưng cũng không phải Quảng Pháp có thể đối phó được.

"Ngộ Không, ngươi nói xem." Bồ Đề Tổ Sư chậm rãi nói.

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu: "Đệ tử cái gì cũng không biết, Tổ Sư nếu muốn hỏi, thì hỏi Quảng Pháp đại sư huynh đi." "Quảng Pháp đâu?" Bồ Đề Tổ Sư lại hỏi.

Mọi người đồng loạt chỉ về ngọn đồi nhỏ cách ngàn mét, khói bụi vẫn chưa tan.

Bồ Đề Tổ Sư vung tay, mọi người chỉ cảm thấy mắt lóe lên, Quảng Pháp liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Đầu tóc bẩn thỉu, mặt mũi sưng vù, thê thảm, thảm hại có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Bồ Đề Tổ Sư bất đắc dĩ nói: "Thật là mất mặt." Bồ Đề Tổ Sư vung tay, một trận kim quang nồng đậm bay ra, bao bọc lấy Quảng Pháp.

Dưới tác dụng của kim quang, vết thương trên người Quảng Pháp liền lành lại với tốc độ cực nhanh, chỉ mấy nhịp thở, liền lành lặn không chút tổn hại, tỉnh lại.

Quảng Pháp vừa tỉnh, nhìn thấy Tổ Sư trước mặt, tức thì nước mắt tuôn như suối, "Tổ Sư, ngài phải làm chủ cho đệ tử a." "Tôn Ngộ

Không, to gan lớn mật, kiệt ngao bất tuần, không kính sư trưởng, đệ tử chỉ là bảo hắn giúp gánh một vại nước mà thôi, hắn lại lệ khí hoành sinh, đánh đệ tử thành ra thế này, đệ tử, đệ tử trong lòng khổ a." Quảng Pháp khóc lóc thảm thiết, chỉ nghe tiếng khóc, ai cũng không khỏi động lòng, cảm thấy xót xa.

Tôn Ngộ Không vẻ mặt ngạc nhiên, không ngờ thực lực Quảng Pháp này không ra sao, diễn xuất lại cao siêu đến vậy.

Trong thời đại tôn sư trọng đạo này, đánh đập sư huynh, bất kể là vì cái gì, đều là đại tội.

Ngộ Giác nghĩ đến việc Tôn Ngộ Không làm như vậy, đều là vì giúp hắn ra mặt, nghiến răng một cái, đứng ra: "Tổ Sư, là đệ tử và đại sư huynh có mâu thuẫn, Ngộ Không sư đệ bất bình, mới ra tay với đại sư huynh, ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của Ngộ Giác, kính xin Tổ Sư đừng trừng phạt Ngộ Không sư đệ." Ngộ Giác nói xong, đang chuẩn bị quỳ xuống đất chịu phạt thì phát hiện chính mình làm sao cũng không quỳ xuống được.

Bồ Đề Tổ Sư nhàn nhạt nói: "Kịch bản hôm nay, nhân quả trước sau, ta đã đều minh bạch, chuyện này không liên quan đến ngươi, ngươi cũng không có lỗi gì." "Vậy Ngộ Không sư đệ…" Ngộ Giác không hề có chút may mắn nào khi được Tổ Sư tha cho một mã, ngược lại vô cùng lo lắng cho Tôn Ngộ Không.

Tổ Sư bất đắc dĩ nói: "Chuyện này, ngươi không cần quản, ta sẽ xử lý ổn thỏa." "Vâng." Ngộ Giác lúc này mới lùi sang một bên, không nói nữa.

Bồ Đề Tổ Sư nhìn Tôn Ngộ Không vẻ mặt bình thản, trong lòng khó xử.

Bất kể nguyên nhân sự việc là gì, Tôn Ngộ Không ra tay giữa đại sảnh quảng chúng, đánh đập nhiều vị sư huynh là không giả, chiếu

theo quy củ, nhất định phải trọng phạt a.

Nhưng vạn nhất sau khi trừng phạt quá, Tôn Ngộ Không trực tiếp không làm nữa, xuống núi rời khỏi Phương Thốn Sơn, vậy phải làm sao?

Đây chính là kiếp tử then chốt cho Phật môn đại hưng, một khi xuống núi, thiên cơ lại biến đổi, Phật môn đại hưng của ngài, còn không biết phải đến khi nào.

Nhưng nếu xử phạt nhẹ, lại không thể phục chúng, khiến mọi người nhìn nhận Tổ Sư như thế nào?

Bồ Đề Tổ Sư nghĩ nửa ngày, quyết định mỗi bên đánh năm mươi trượng.

"Tôn Ngộ Không, ngươi vì chuyện nhỏ, công khai đánh đập chư vị sư huynh, ảnh hưởng ác liệt, ngươi có biết tội không?" Bồ Đề Tổ Sư từ trên cao nhìn xuống, chất vấn.

"Đệ tử không biết tội, là Quảng Pháp sư huynh khiêu khích trước, đệ tử ra tay sau, Tổ Sư giảng đạo nói, người tu sĩ chúng ta, nên thuận theo bản tâm mà hành sự, khi cần ra tay thì cứ ra tay, không cần cố kỵ điều gì khác.

Đệ tử khi đó trong lòng chỉ muốn đánh hắn, thế là đã động thủ.

Đệ tử không thấy có chỗ nào sai cả." Tôn Ngộ Không thành thật đáp, khiến Bồ Đề Tổ Sư sắc mặt đỏ bừng.

Quảng Pháp và đoàn người ngầm cười trộm không thôi, khỉ chính là khỉ, không thông hiểu nhân tính, đồ ngốc một tên.

Thật hy vọng Tổ Sư nổi giận, trực tiếp đuổi con khỉ thối này khỏi sư môn, như vậy là tốt nhất.

Sắc mặt Bồ Đề Tổ Sư đơ lại, rất nhanh lại khôi phục bình

thường: “Tuân theo bản tâm mà hành sự, đó cũng phải xem tình huống mà làm, ngươi đánh đập sư huynh, tội lớn cực ác, ta liền phạt ngươi ở hậu sơn diện bích một năm đi.” Tôn Ngộ Không còn chưa có biểu hiện gì, Quảng Pháp và đoàn người đã mở to mắt, không dám tin vào tai mình.

Cái gì?

Chỉ phạt con khỉ thối này diện bích một năm?

Hình phạt này cũng quá nhẹ rồi, không, đây thậm chí không phải là hình phạt, mà là tưởng thưởng.

Hậu sơn là nơi nào, thiên đường hoa quả, đào, lê, táo, đủ thứ.

Đưa con khỉ đến nơi đó diện bích, thật sự là buồn cười.

Con khỉ này bái nhập sơn môn mới mấy tháng, đã ngang ngược như vậy, đánh đập sư huynh, không coi ai ra gì.

Tổ Sư lại dung túng, về sau Phương Thốn Sơn này, há chẳng phải sẽ thành thiên hạ của con khỉ thối này sao?

Quảng Pháp đang định mở miệng khuyên nhủ vài câu, ánh mắt sắc bén của Bồ Đề Tổ Sư đã lướt qua, khiến Quảng Pháp giật mình.

“Quảng Pháp, còn có các ngươi, vi sư truyền các ngươi tiên pháp, dạy các ngươi đạo thuật, là để các ngươi theo đuổi đại đạo, không phải để các ngươi suốt ngày kết bè kết phái, ức hiếp sư đệ, sau này tất cả củi, nước trên Phương Thốn Sơn này, toàn bộ do các ngươi phụ trách, và không được động dùng pháp lực, đã nghe rõ chưa?” Quảng Pháp mặt ủ mày ê, suýt chút nữa bị tức đến ngất đi, không được động dùng pháp lực, chỉ dựa vào nhục thân, cái này làm sao mà làm xong được a.

Quảng Pháp thấy Bồ Đề Tổ Sư không nói đùa, vẻ mặt nghiêm túc, đành phải gật đầu.

“Đệ tử biết.” Bồ Đề Tổ Sư lại nhìn đồng tử Ngộ Giác: “Ngộ Giác.” Ngộ Giác ngẩn ra, vội vàng tiến lên: “Đệ tử ở đây.” “Ngươi tuổi tuy nhỏ, nhưng tâm địa lương thiện, lại cần cù chăm chỉ, làm việc thành thật, viên kim đan này cho ngươi.” Bồ Đề Tổ Sư búng ngón tay một cái, một viên kim đan tròn trịa rơi vào tay Ngộ Giác, hương khí xộc vào mũi.

Ngộ Giác nhìn viên đan dược trong tay, trực tiếp bị sự kinh hỉ từ trên trời rơi xuống này làm cho ngây người.

Đây chính là kim đan do Tổ Sư luyện chế, Ngộ Giác lờ mờ nhớ rằng, đại sư huynh, chính là ăn viên kim đan này, mới thành tiên.

Nói cách khác, Ngộ Giác hắn, cũng có thể thành tiên rồi?

Ngộ Giác trân trọng cất kim đan đi, chắp tay cúi lạy tạ ơn Bồ Đề Tổ Sư: “Đệ tử, đa tạ Tổ Sư ban bảo.” Bồ Đề Tổ Sư nói xong, thân hình bỗng trở nên hư ảo, hóa thành bóng ảnh, chớp mắt biến mất.

Quảng Pháp cúi đầu ủ rũ nhìn Tôn Ngộ Không, Ngộ Giác, cũng không dám nán lại, quay người vội vã rời đi.

Ngộ Giác vẻ mặt sùng bái nhìn Tôn Ngộ Không: “Ngộ Không sư đệ, rốt cuộc ngươi tu vi thế nào, đại sư huynh là tiên nhân, tiên nhân vậy mà cũng không phải đối thủ của ngươi…” Tôn Ngộ Không xua tay, khiêm tốn nói: “Dường như cũng chỉ là Luyện Hư Hợp Đạo viên mãn mà thôi, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến.” Trên Vô Danh Tiên Đảo, Tôn Ngộ Không đã đọc vô số điển tịch, thâm biết bản lĩnh nhỏ bé này của mình, trước mặt chân chính đại năng, chẳng là cái thá gì.

Thời gian như tên bắn, năm tháng như thoi đưa, từ khi Tôn Ngộ Không trước mặt các đệ tử Phương Thốn Sơn triệt để phô diễn một phen bản lĩnh của mình, tất cả đệ tử không còn dám chọc Tôn Ngộ Không nữa!

Chương 462

Đây chính là một quái vật, sức mạnh nhục thân lớn đến kinh người, rõ ràng chưa thành tiên, nhưng lại có thể áp đảo đánh đập đại sư huynh đã thành tiên, thật sự phi nhân tai.

May mắn là Tôn Ngộ Không bị phạt diện bích, ngày thường cơ bản không có cơ hội gặp mặt.

Thỉnh thoảng ở hậu sơn nhìn thấy Tôn Ngộ Không, từ xa đã trực tiếp đi đường vòng.

Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng vui vẻ một mình tiêu dao tự tại ở hậu sơn.

Trên hậu sơn, các loại hoa quả phong phú, hái không hết, dùng không cạn, tuy hương vị không bằng Vô Danh Tiên Đảo ở Đông Hải, cũng không bằng Hoa Quả Sơn, nhưng may mắn là đủ ăn no.

Ngoài việc tiêu dao tự tại, Tôn Ngộ Không đồng thời ghi nhớ lời dạy của tiên nhân trên Vô Danh Tiên Đảo.

Mỗi ngày tu hành, không bao giờ gián đoạn, gió mưa không ngăn cản, Ngộ Giác thỉnh thoảng đến thăm hắn, liền thuận tiện chỉ điểm Ngộ Giác vài câu.

Với huyền diệu của Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, tùy tiện rút ra một chút nhỏ nhặt cũng đủ cho Ngộ Giác thụ dụng cả đời.

Ngộ Giác sau khi thăm Tôn Ngộ Không, liền lại trở về bên cạnh Bồ Đề Tổ Sư thị phụng.

Chỉ có điều khác với trước đây là, các đệ tử mạch Phương Thốn Sơn, cũng không còn dám ức hiếp hắn nữa.

Có con khỉ kia che chở, ai còn dám ức hiếp a, chê mạng mình dài

rồi.

Thế là Ngộ Giác vốn dĩ luôn khúm núm trước mặt các vị sư huynh, một sớm dương mi thổ khí.

Tôn Ngộ Không, Ngộ Giác sống những ngày tháng thoải mái, vững vàng tiến tới, mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc đều đang tiến bộ.

Ngược lại, cuộc sống của Quảng Pháp và bọn họ, ngày càng trở nên gian nan, trong lòng đối với Tôn Ngộ Không càng thêm oán hận, phẫn uất.

Không có gì khác, bởi vì Tôn Ngộ Không tu hành quá bá đạo.

Mỗi lần tu hành, gần như hút cạn linh khí gần Phương Thốn Sơn.

Khiến Quảng Pháp và những người khác, mỗi lần tu hành, đều phải rời khỏi gần Phương Thốn Sơn.

Nếu không một đồng linh khí cũng không tranh giành được, cũng chính vì vậy, Quảng Pháp và những người khác tuy mỗi ngày khổ cực tu hành, nhưng đạo hạnh, tu vi lại hầu như không tiến bộ, vẫn dậm chân tại chỗ.

Thời gian cứ thế trôi qua, rất nhanh nửa năm đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Tôn Ngộ Không thổ nạp linh khí chu thiên, củng cố căn cơ.

Đạo hạnh đạt đến Luyện Hư Hợp Đạo viên mãn, chỉ cách Địa Tiên một bước ngắn.

Mịt mờ vô tận, linh khí dồi dào, linh thú chạy nhảy trên hậu sơn, trong một căn nhà gỗ đơn sơ, Tôn Ngộ Không khoác đạo bào giản dị bước ra, thần thái rạng rỡ, trong hai mắt có thần quang lưu chuyển, toàn thân bao phủ một luồng khí tức không thể diễn tả.

Tựa như Cửu Chuyển Kim Đan do Thái Thanh Thánh Nhân tự

mình luyện chế, hồn nhiên thiên thành, vạn pháp bất xâm, là một khối thần thiết tôi luyện đến cực hạn.

Tôn Ngộ Không hai mắt nhìn về phía bầu trời, thôi động Phá Vọng Kim, đôi mắt vốn đen trắng rõ ràng, lập tức hóa thành màu vàng kim.

Hai đạo kim quang, bắn thẳng lên Đấu Phủ, xuyên thẳng ba mươi ba tầng trời!

Một luồng khí tức không thể hình dung, trên người Tôn Ngộ Không bỗng bùng phát, và nhanh chóng lan rộng ra bốn phương!

"Rắc!" Một âm thanh nhỏ bé không thể nghe thấy lướt qua giữa không trung!

Trên không Phương Thốn Sơn hậu sơn, từng luồng mây âm u dường như nhận được một loại triệu hoán nào đó, tụ tập lại, kiếp khí đại kiếp phủ đầy trời đất, lập tức cuồn cuộn, mênh mông cuộn trào, lại tăng thêm rất nhiều.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh ngồi trên bồ đoàn, có chút kinh ngạc mở hai mắt, "Nhanh như vậy đã Địa Tiên?

Không tệ!" Nói xong, hắn lại nhắm hai mắt, nguyên thần dung nhập vào Thiên Đạo, cảm ngộ đại đạo, khí tức toàn thân càng lúc càng phiêu diêu.

Tôn Ngộ Không, kiếp tử này, đã tuần tự trưởng thành.

Không ngoài ý muốn, sau này nhất định sẽ mang đến cho Phật môn một kinh hỉ cực lớn.

Ba mươi ba tầng trời, Thái Thanh, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và các Thánh Nhân khác, cũng có cảm ứng, nhao nhao nhìn về hạ giới.

Cũng không có gì bất ngờ, tất cả mọi việc, đại thế ở Tây Phương,

có hiện tượng này, cũng thuộc về bình thường.

Ba mươi ba tầng trời, Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngồi bên Bát Bảo Công Đức Trì, trong mắt lóe lên dị sắc.

"Luồng khí tức này, kiếp tử kia sắp đột phá rồi, chúc mừng sư huynh, cách Phật môn Tây Phương chúng ta đại hưng, lại tiến thêm một bước." Chuẩn Đề hớn hở, từ khi Tôn Ngộ Không đến Phương Thốn Sơn, tuy tiểu sự không ngừng, nhưng hiện tại xem ra, tất cả, đều nằm trong lòng bàn tay.

Nhưng Tiếp Dẫn lại vô cùng trầm ổn, không vì có tiến triển mà hân hỉ, ngược lại nói: "Kiếp tử, tư chất vô song, có đại kiếp thúc đẩy, tu vi, đạo hạnh có thể một ngày ngàn dặm, phải nắm giữ tốt tu vi của kiếp tử, không thể để quá cao, nếu không đại kiếp liền không dễ tiến hành." Phật môn muốn đại hưng, cần trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, tu vi của con khỉ quá cao, kiếp nạn gặp phải trên đường dễ dàng phá trừ, vậy còn gọi gì là kiếp nạn?

Nên việc thiết lập kiếp nạn, là điều chỉnh theo tu vi của con khỉ.

Tu vi của con khỉ không thể quá cao, cũng không thể quá thấp, phải vừa vặn nắm giữ ở một trạng thái vi diệu.

Chuẩn Đề cười nói: "Sư huynh yên tâm, ta minh bạch, sẽ không có vấn đề gì đâu." "Vậy thì tốt." Tiếp Dẫn gật đầu, nhắm hai mắt, quanh thân từng đóa kim liên dũng mãnh tuôn ra, che trời lấp đất!

Linh Đài Phương Thốn Sơn, hậu sơn, không biết từ khi nào, mây đen dày đặc, sấm sét giao tranh, thỉnh thoảng có một đạo ngân xà xẹt qua bầu trời, xé toạc một vết nứt màu bạc, nhìn từ xa, đã là một cảnh tượng tận thế.

Ngoài Tam Tinh Động, Ngộ Giác lòng triều dâng trào nhìn dị tượng ở hậu sơn, thầm cổ vũ Tôn Ngộ Không: "Ngộ Không sư đệ,

ngươi nhất định phải thành công a.” Hắn vô cùng rõ ràng, Ngộ Không sư đệ đây là đang độ Thành Tiên Kiếp, chỉ cần độ qua, một sớm tiêu dao tự tại, thành tựu Vô Cấu Tiên Thể, thoát phàm nhập tiên, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Nhưng một khi thất bại… Ngộ Giác mạnh mẽ lắc đầu, thất bại?

Với nội tình của Ngộ Không sư đệ, sao có thể thất bại!

Trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Bồ Đề Tổ Sư nhàn nhạt ngưng thị hướng hậu sơn, trong lòng khẽ cảm thán.

Thành Tiên Kiếp, đây là thứ mà những sinh linh tiềm lực nhất sau Phong Thần Đại Kiếp, đột phá Địa Tiên mới sẽ xúc phát.

Tôn Ngộ Không, có tư chất vô thượng, tự nhiên thuận lý thành chương mà xúc phát.

Điều duy nhất khiến Chuẩn Đề có chút uất ức là, chính mình còn chưa giáo đạo, con khỉ này liền chứng đạo Địa Tiên… “Con khỉ này đến Phương Thốn Sơn sớm hơn dự kiến nhiều như vậy, đã làm rối loạn Thiên Đạo hiển hóa ban đầu, xem ra, ta cũng phải tùy cơ ứng biến.” Bồ Đề Tổ Sư thầm nói, đại kiếp mỗi giây mỗi phút đều đang thay đổi, nếu ngài vẫn hành động theo Thiên Cơ hiển thị trước đó, nhất định sẽ bị người khác bỏ lại phía sau.

Hậu sơn, rất nhanh, đạo lôi đình đầu tiên đã giáng xuống.

Lôi đình chính xác giáng xuống người thạch hầu, dấy lên một trận tiếng nổ lách tách, rất nhanh, lôi đình tan đi, Tôn Ngộ Không vẫn nhàn nhạt đứng yên tại chỗ, lớp lông trên toàn thân, dưới sự tôi luyện của lôi đình, càng trở nên kim quang lấp lánh.

Thành Tiên Kiếp, tổng cộng có chín đạo, là khảo nghiệm bước đầu của Thiên Đạo đối với tu sĩ, chỉ cần nội tình đủ, cơ bản đều có thể thông qua.

Với tư chất của Tôn Ngộ Không, độ qua tự nhiên không tính là gì.

Chương 463

Lôi đình đạo này tiếp đạo khác giáng xuống, khí tức hủy diệt lan tràn trong Phương Thốn Sơn, nhưng lại quỷ dị hoàn hảo cách biệt với bên ngoài Phương Thốn Sơn.

Mấy chục nhịp thở sau, đạo lôi đình thứ chín giáng xuống, giữa không trung hiển hóa ra một con lôi long gào thét, mạnh mẽ lao về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhàn nhạt liếc nhìn con lôi long kia, tùy tay vung ra một quyền.

"Oanh!" Cú đấm ẩn chứa sức mạnh bài sơn đảo hải, hung hăng va chạm với Lôi Long giữa không trung, làm bùng lên một vụ nổ dữ dội.

Khi dư ba tan đi, Lôi Long hung hãn vô cùng vừa nãy đã hóa thành vô số điểm sáng tím.

Nhẹ nhàng vượt qua Thành Tiên Kiếp, chín tầng mây đen che kín trời, che lấp cả mặt trời dần tan biến, một vệt lực lượng tạo hóa hiện ra, rơi vào thể nội Tôn Ngộ Không.

Linh khí trong thể nội Tôn Ngộ Không, dưới lực lượng tạo hóa, nhanh chóng thuế biến thành Tiên Đạo Pháp Lực!

Đây là sự thuế biến về bản chất, một sợi Tiên Đạo Pháp Lực đủ sức sánh ngang gấp trăm lần linh khí trước đó.

Nhưng đối với Tôn Ngộ Không mà nói, cũng chỉ là như vậy, hắn không hề cảm thấy thực lực bản thân tăng lên bao nhiêu.

Bởi vì nhục thân của hắn, sớm đã mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng nổi.

Sau khi đột phá Địa Tiên, Tôn Ngộ Không trở lại mộc ốc, chuyên

cần tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công.

Từ khi hắn đến Phương Thốn Sơn, phần lớn thời gian đều ở cùng Ngộ Giác, Ngộ Giác tu luyện pháp môn gì hắn cũng có tìm hiểu, tuy không biết tốt hay không, nhưng so với Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công thì kém xa một trời một vực, không thể sánh bằng.

Đương nhiên, những gì Ngộ Giác tu luyện cũng chưa chắc đã là chân truyền của Bồ Đề Tổ Sư.

Tháng năm như thoi đưa, quang âm tựa mũi tên, chớp mắt một cái, thời hạn một năm đã đến!

Ngày ấy, Tôn Ngộ Không kết thúc một ngày tu hành, chạy đến một cây đào cổ thụ, hái mấy quả đào, cắn ăn ngon lành.

Đang ăn dở, bỗng nhiên bên tai truyền đến trận trận đạo âm, thanh âm chính là từ Tà Nguyệt Tam Tinh Động truyền ra.

"Tổ Sư muốn giảng đạo?" Tôn Ngộ Không vứt bỏ quả đào ăn dở, nghĩ đến thời hạn một năm bế quan của mình đã hết, thân ảnh chợt lóe, đã bay về phía Tam Tinh Động.

Theo đạo uẩn của Tổ Sư truyền khắp Phương Thốn Sơn, trước Tam Tinh Động vốn lạnh lẽo, trong khoảnh khắc trở nên náo nhiệt tấp nập.

Chẳng mấy chốc, mọi người tiến vào Tam Tinh Động, lần lượt ngồi xuống.

Đợi đến khi sắp bắt đầu giảng đạo, Ngộ Giác mới vội vàng chạy đến, "Ngộ Không sư đệ, Tổ Sư giảng đạo, ta cố ý đi hậu sơn tìm ngươi, nhưng lại không thấy ngươi, thì ra ngươi đã đến trước rồi." Tôn Ngộ Không khẽ mỉm cười, "Thời hạn một năm bế quan đã hết, không ra ngoài nữa thì e là sẽ chết ngạt ở hậu sơn." Hai người đang nói chuyện, thân ảnh Bồ Đề Tổ Sư từ từ xuất hiện, quét mắt nhìn một

lượt mọi người rồi liền bắt đầu giảng đạo.

Một buổi giảng đạo, kéo dài ba ngày ba đêm mới kết thúc.

Sau khi kết thúc, Bồ Đề Tổ Sư không rời đi ngay lập tức, mà đến bên cạnh Tôn Ngộ Không, cầm phất trần, khẽ gõ ba cái trên đỉnh đầu Tôn Ngộ Không, rồi xoay người rời đi, biến mất tăm.

"Ngộ Không sư đệ, Tổ Sư đây là có ý gì vậy?" Ngộ Giác có chút mộng mị.

Tôn Ngộ Không thần bí mỉm cười, "Ta hình như đã đoán được ý của Tổ Sư rồi." Nửa đêm, Tôn Ngộ Không lén lút đi đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Chỉ thấy bên trong Tam Tinh Động vốn trống rỗng, bỗng nhiên có thêm một bồ đoàn.

Bồ Đề Tổ Sư đang ngồi tĩnh tọa điều tức trên đó, hai mắt nhắm nghiền, không bị ngoại giới quấy nhiễu.

Tôn Ngộ Không tiến lên chắp tay nói, "Tổ Sư, đệ tử đã đến." Tổ Sư vẫn thờ ơ không động đậy.

Tôn Ngộ Không lại gọi mấy lần, thấy Bồ Đề Tổ Sư vẫn không đáp lời mình, liền xoay người đi ra ngoài Tam Tinh Động.

"Con khỉ nhà ngươi, nửa đêm không ngủ nghỉ, lén lút đến Tam Tinh Động của ta làm gì?" Lúc này, thanh âm của Bồ Đề Tổ Sư mới đột ngột truyền vào tai Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không cười hì hì xoay người lại, "Ban ngày khi nghe giảng, lão Sư đã gõ ba cái trên đầu đệ tử, đây chẳng phải là bảo đệ tử canh ba đến tìm Tổ Sư học đạo pháp sao?" Bồ Đề Tổ Sư cười nói, "Ngươi con khỉ này, đúng là thông minh, nơi này của ta quả thật có vài thứ muốn truyền thụ cho ngươi, chỉ là nội dung có hơi nhiều, không biết ngươi muốn học cái gì?" Tôn Ngộ Không đáp, "Chỉ cần Tổ

Sư truyền thụ, đệ tử đều học." Bồ Đề Tổ Sư suy nghĩ một lát, "Ngươi nay đã tu thành Địa Tiên, toàn thân ẩn chứa pháp lực, sinh sôi không ngừng, ta liền trước tiên dạy ngươi một môn độn thuật vậy." "Độn thuật?" Sắc mặt Tôn Ngộ Không trầm ổn, không chút xao động.

Trong Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công mà hắn tu hành, tuy không có độn thuật, nhưng lại có điểm cuối của tất cả độn thuật, đó là Không Gian Pháp Tắc!

Tu Không Gian Pháp Tắc, liền có thể đạt đến cực hạn về tốc độ, điều này là bất kỳ độn thuật nào cũng không thể sánh bằng.

"Xin hỏi Tổ Sư có độn thuật gì, nói ra cho đệ tử nghe thử." Tôn Ngộ Không hỏi.

Bồ Đề Tổ Sư thần bí mỉm cười, "Độn thuật của ta, tên là Cân Đẩu Vân, chính là Đại Thần Thông, một cái cân đẩu, có thể bay mười vạn tám nghìn dặm!" "Mười vạn tám nghìn dặm?" Tôn Ngộ Không nhíu mày, Không Gian Pháp Tắc ghi lại trong Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, mới học cũng tuyệt đối không chỉ mười vạn tám nghìn dặm a.

Tổ Sư sao lại dùng thứ đồ bỏ đi này để qua loa hắn, Tôn Ngộ Không có ý muốn khảo nghiệm Bồ Đề Tổ Sư, vì vậy tiếp tục hỏi.

"Xin hỏi Tổ Sư, phía trên Cân Đẩu Vân, liệu có còn độn thuật nào lợi hại hơn không?" "Đương nhiên là có." Bồ Đề Tổ Sư đắc ý mỉm cười, "Cái đó liền thuộc về phạm trù Đại Thần Thông, tên là Tung Địa Kim Quang, trong nháy mắt có thể đi hai mươi tám vạn dặm, tu luyện đến cực hạn, càng có thể cảm ngộ Không Gian Pháp Tắc, đến lúc đó, xuyên toa không gian cũng chỉ là chuyện tầm thường." "Vậy còn nữa không?" Tôn Ngộ Không lại hỏi.

"Tung Địa Kim Quang lại phía trên?" Bồ Đề Tổ Sư suy nghĩ một lát, lắc đầu nói, "Tung Địa Kim Quang đã là độn thuật đỉnh cấp thế gian, lên nữa thì liền liên quan đến phạm trù Không Gian Pháp Tắc, cái

đó đã không thể dùng độn thuật để hình dung, nhưng những độn thuật cùng cấp bậc với Tung Địa Kim Quang, vẫn còn mấy loại." "Thứ nhất, chính là thần thông Kim Ô Hóa Hồng của Yêu Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thời Vu Yêu niên đại!" "Thứ hai, chính là Tiêu Dao Du của Yêu Sư Côn Bằng ở vùng đất Bắc Minh!" Tôn Ngộ Không nghe xong, gật đầu, "Vậy lão Sư, có biết những thần thông này không?" "Không biết." Bồ Đề Tổ Sư dứt khoát đáp.

Hắn mà nói biết, con khỉ sẽ quấn lấy hắn học, vạn nhất sau này khi Tây Hành, chiến lực sụp đổ thì làm sao đây?

"Vậy lão Sư hãy truyền thụ cho yêm Cân Đẩu Vân đi." Bồ Đề Tổ Sư tiến lên, tùy ý điểm một cái, một mảnh phù văn màu vàng bay vào não hải Tôn Ngộ Không.

Bồ Đề Tổ Sư phất phất tay, "Sau khi trở về, hãy hảo hảo tham ngộ, đợi một thời gian nữa, rồi lại đến đây." "Vâng." Tôn Ngộ Không lén lút rời khỏi Tam Tinh Động, trở về động phủ của mình.

Cân Đẩu Vân, kỳ thực cũng là một môn độn thuật không tồi, nhưng cũng chỉ là không tồi ở cảnh giới Kim Tiên, Thái Ất, lên nữa thì cơ bản không ai còn coi trọng.

Dưới sự tôi luyện của Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, chẳng bao lâu, Tôn Ngộ Không đã thuộc lòng.

Đương nhiên, có Không Gian Pháp Tắc ghi lại trong Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, Tôn Ngộ Không căn bản không cần thiết phải tu luyện cái gọi là Cân Đẩu Vân này.

Sau đó Tôn Ngộ Không gọi Ngộ Giác đến.

"Ngộ Giác sư huynh bình nhật có tu hành độn thuật nào không?" "Gì?

Độn thuật gì?

Ta chỉ biết Bạt Vân thuật thôi.” Ngộ Giác vẻ mặt ngơ ngác.

Khi Tôn Ngộ Không chưa bái nhập Phương Thốn Sơn, hắn vẫn chỉ có tu vi Luyện Tinh Hóa Khí, còn không có tư cách Bạt Vân, cũng là gần đây tu vi tăng lên mới học được Bạt Vân thuật.

Tôn Ngộ Không thần bí mỉm cười, “Vậy ngươi có muốn học độn thuật, loại bay lên trời độn xuống đất, một cái cân đẩu có thể đi mười vạn tám nghìn dặm không?” “Hít!

Mười vạn tám nghìn dặm, xa như vậy sao?” Ngộ Giác mở to hai mắt, khó tin nổi.

“Thế nào, có muốn học không?” Ngộ Giác có chút do dự, “Nhưng đây là Tổ Sư truyền cho ngươi, ta...” “Tổ Sư đúng là truyền cho ta, nhưng cũng đâu có nói ta không thể truyền cho ngươi tu hành đâu.” Ngộ Giác mắt sáng lên, dường như đúng là lý lẽ đó, liền vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, “Muốn học, muốn học.” Tôn Ngộ Không mỉm cười, không chút giữ lại, trực tiếp truyền Cân Đẩu Vân cho Ngộ Giác.

Ngộ Giác tỉ mỉ cảm ngộ sự huyền diệu của Cân Đẩu Vân, toàn thân chìm đắm trong đó, khó lòng thoát ra.

Chương 464

Mất trọn một khắc đồng hồ, hắn mới phản ứng lại, kích động đến nỗi nói năng lộn xộn, "Ngộ Không sư đệ, cái này..." Tôn Ngộ Không vỗ vỗ vai Ngộ Giác một cách yên tâm, cười gật đầu, "Cứ yên tâm tu hành đi, nếu gặp chỗ nào không hiểu, cứ việc đến hỏi ta." "Ngộ Không sư đệ." Đôi mắt Ngộ Giác không kìm được ướt át, cảm động, thực sự quá đỗi cảm động.

Từ khi Bồ Đề Tổ Sư truyền thụ Cân Đẩu Vân cho Tôn Ngộ Không, rồi Tôn Ngộ Không lại truyền thụ cho Ngộ Giác, trong nháy mắt, lại ba tháng trôi qua.

Ngày nọ, Bồ Đề Tổ Sư lại khai đàn giảng đạo, các đệ tử đều tề tựu.

Sau khi giảng đạo, Bồ Đề Tổ Sư lại gọi Tôn Ngộ Không đến tìm Người.

Đêm khuya, Tôn Ngộ Không đúng hẹn mà đến.

Lần này, Bồ Đề Tổ Sư truyền thụ cho hắn Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết.

Tôn Ngộ Không nhận được Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết, không những không cảm thấy vui mừng, ngược lại còn lộ vẻ chán ghét.

So với Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, cái Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết này rốt cuộc là thứ gì vậy chứ?

Sau khi trở về động phủ, Tôn Ngộ Không không chút do dự, trực tiếp truyền Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết cho Ngộ Giác.

Ngộ Giác nhận được tiên đạo diệu pháp, vui mừng nhảy cẫng lên, mỗi ngày khắc khổ tu hành, không dám lười biếng một ngày nào, tu vi

cũng nước lên thuyền lên, tích lũy ngày càng sâu dày.

Trong một năm tiếp theo, Bồ Đề Tổ Sư lại chọn ra Thất Thập Nhị Biến để truyền thụ cho Tôn Ngộ Không.

Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, đều là những thuật pháp được Đạo Tổ Hồng Quân phân loại và chỉnh lý sau khi giảng đạo tại Tử Tiêu Cung năm xưa.

Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, suy cho cùng, mỗi loại đều do pháp tắc diễn hóa mà ra, ví dụ như Tung Địa Kim Quang, tu hành đến đại thành, liền có thể tham ngộ Không Gian Pháp Tắc.

Hòa Giải Tạo Hóa, tu hành đến đại thành, liền có thể tham ngộ Tạo Hóa Pháp Tắc, Ngũ Hành Đại Độn đại biểu Ngũ Hành Pháp Tắc, Đinh Đầu Thất Tiễn đại biểu Trớ Chú Pháp Tắc.

Vì vậy, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến còn được gọi là tiên pháp vô tận, bởi vì dựa theo hạch tâm của Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, về lý thuyết mà nói, có thể tu hành mãi mãi.

Đương nhiên, lý thuyết chỉ là lý thuyết, liệu có thể tu hành mãi mãi hay không, còn phải xem tư chất, phúc duyên và khí vận của người tu hành.

Còn về Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, uy lực thì rõ ràng kém một tầng thứ không chỉ, đúng như tên gọi, chỉ là thuật biến hóa đơn thuần mà thôi, không liên quan chút nào đến pháp tắc.

Tôn Ngộ Không có Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, tự nhiên cũng không coi trọng Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, vội vàng truyền cho Ngộ Giác.

Từ khi truyền thụ những thứ đã chuẩn bị sẵn cho Tôn Ngộ Không xong, Bồ Đề Tổ Sư liền không còn thường xuyên xuất hiện nữa, mà âm thầm chú ý đến Tôn Ngộ Không.

Chờ đến khi tu vi của Tôn Ngộ Không đạt đến một trình độ nhất định, Người thuận nước đẩy thuyền, bắt đầu mưu tính Tây Du Đại Kiếp.

Bồ Đề Tổ Sư không còn giảng đạo, còn lại rất nhiều thời gian, tự nhiên mặc cho Tôn Ngộ Không tu hành.

Vào năm thứ mười bái nhập Phương Thốn Sơn, đạo hạnh của Tôn Ngộ Không đã đạt đến Thiên Tiên.

Năm thứ hai mươi lăm, tiến thêm một bước, đạt đến Chân Tiên.

Đến năm thứ sáu mươi, đột phá đến Huyền Tiên.

Thời gian như thoi đưa, thoắt cái trôi qua, đại kiếp không ngừng ủ mưu.

Sau hai trăm năm Tôn Ngộ Không đến Phương Thốn Sơn, Ngũ Khí Triều Nguyên, tu hành đến Kim Tiên viên mãn, chỉ còn một bước nữa là ngưng luyện Tam Hoa trên đỉnh đầu thành Thái Ất Kim Tiên.

Trong hai trăm năm này, Tôn Ngộ Không không hề ra tay, cảnh giới là Kim Tiên viên mãn, nhưng thực lực chân chính thì không ai biết.

Trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Bồ Đề Tổ Sư âm thầm bấm ngón tay tính toán, từ từ hạ quyết tâm.

Không thể trì hoãn nữa, con khỉ đã là Kim Tiên đỉnh phong, đại kiếp đã có thể tiến hành bước tiếp theo.

Tu vi con khỉ càng mạnh, Phật môn muốn thao túng sẽ càng khó khăn.

Ngày nọ, trong Tam Tinh Động, tiếng đạo âm vang lên sau một thời gian dài im ắng, các đệ tử trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hỉ, Tổ Sư lại muốn giảng đạo sao?

Hậu sơn, trong rừng núi rậm rạp, hai căn mộc ốc kề sát nhau.

Đột nhiên, cửa một căn mộc ốc bị đẩy ra, Ngộ Giác thanh tú, khí chất phi phàm bước ra, giữa đôi lông mày tràn đầy tự tin.

Ngộ Giác đi đến trước cửa căn mộc ốc khác, khẽ gõ cửa, "Đại sư huynh, Tổ Sư sắp giảng đạo rồi." Chẳng mấy chốc, cửa mở, Tôn Ngộ Không bước ra.

Vẫn là dáng vẻ cũ, như hơn hai trăm năm trước khi mới đến Phương Thốn Sơn, chỉ là khí tức toàn thân càng thêm sâu thẳm, hùng vĩ.

"Tổ Sư giảng đạo, chúng ta đương nhiên không thể bỏ lỡ." Tôn Ngộ Không hô một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Ngộ Giác vội vàng theo sau.

Hai trăm năm quang âm, tiến bộ của Ngộ Giác cũng rất lớn, nay đã là Thiên Tiên tu sĩ chính thức, ngoài Tôn Ngộ Không ra, có thể xưng là đệ nhất nhân của Phương Thốn Sơn nhất mạch.

Hai người đến Tam Tinh Động, lúc này trong Tam Tinh Động đã có rất nhiều người, hầu như tất cả đệ tử của Phương Thốn Sơn nhất mạch đều đã tề tựu.

Chẳng mấy chốc, Bồ Đề Tổ Sư từ từ hiện thân từ trong động, nhàn nhạt nhìn qua các đệ tử, nói, "Hôm nay để các ngươi đến đây, không phải để truyền đạo giải hoặc, mà là có chuyện khác muốn báo cho các ngươi." Các đệ tử trong lòng chấn động, không hiểu vì sao, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành, dường như sắp có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Bồ Đề Tổ Sư từng chữ từng lời nói, "Thiên hạ không có yến tiệc nào không tan, ta ở Tây Ngưu Hạ Châu đã không còn là thời gian ngắn nữa, từ hôm nay trở đi, liền muốn du lịch Tam Giới.

Các ngươi, liền tự mình xuống núi đi, từ nay về sau trên Phương Thốn Sơn này, không có Bồ Đề Tổ Sư nào, cũng không có đệ tử Phương Thốn Sơn nhất mạch nào cả." "Tổ Sư." Trên mặt các đệ tử đều tràn ngập vẻ không nỡ.

Bồ Đề Tổ Sư phất phất tay, lại nhìn Tôn Ngộ Không một cái đầy ý vị sâu xa, "Các ngươi sau khi xuống núi, không được nói là truyền nhân của Bồ Đề.

Nếu tùy tiện tiết lộ sư thừa, vi sư nhất định sẽ tự mình lột da rút gân, nguyên thần đày xuống Cửu U, vĩnh viễn không được siêu sinh, đều nghe rõ chưa?" Các đệ tử từ trước đến nay đều biết Tổ Sư, chuyện đã quyết định thì không thể thay đổi được, liền rưng rưng nước mắt gật đầu.

Thân ảnh Bồ Đề Tổ Sư chợt lóe, thân ảnh đột ngột tan biến.

Các đệ tử chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, đã thấy mình ở bên ngoài Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Đột nhiên, có đệ tử kinh hô lên, mọi người vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Tà Nguyệt Tam Tinh Động, vậy mà bắt đầu tan biến từng tấc một, chỉ trong chớp mắt, đã tan biến sạch sẽ, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

"Tổ Sư, thực sự đã đi rồi..." Có đệ tử không dám tin, thần sắc ngẩn ngơ.

Nhưng cũng có đệ tử nhìn rất thoáng, xoay người trở về thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống núi.

Dựa vào những gì họ đã học được trên Phương Thốn Sơn, đủ để họ sống cả đời không hết.

Tôn Ngộ Không tùy tiện hỏi Ngộ Giác, "Tổ Sư đi rồi, ngươi tiếp

theo có tính toán gì không?" "Ta không cha không mẹ, Tổ Sư đi rồi, cũng không biết nên đi đâu." Ngộ Giác thần tình buồn bã lắc đầu, trong mắt tràn đầy sự mờ mịt.

Tôn Ngộ Không chủ động mời, "Ngộ Giác sư đệ nếu không chê quê hương Hoa Quả Sơn của ta hẻo lánh, không bằng cùng ta trở về Hoa Quả Sơn thế nào?" Ngộ Giác mắt sáng lên, "Thật sự có thể sao?" "Có gì mà không thể?" Tôn Ngộ Không hỏi ngược lại.

"Được, vậy ta đi theo ngươi." Ngộ Giác kiên định gật đầu.

Chương 465

Tôn Ngộ Không khẽ mỉm cười, không quay lại thu dọn, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay về hướng Đông Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, Hoa Quả Sơn.

Ngộ Giác vội vàng hành động, theo sát phía sau Tôn Ngộ Không, chỉ trong một khoảnh khắc, hai người đã liên tiếp biến mất trên Phương Thốn Sơn.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Thiện Thi của Chuẩn Đề trở về, từ từ hòa nhập vào bản tôn Thánh nhân.

Thân thể Chuẩn Đề khẽ chấn động, từ từ mở mắt, bên trong lộ ra vẻ cuồng hỉ, "Sư huynh, con khỉ kia học nghệ đã thành, đã quay về Hoa Quả Sơn rồi, Tây Hành Đại Kiếp bước tiếp theo có thể khởi động rồi, khoảng cách đến sự đại hưng của Tây Phương ta lại gần thêm một bước." Tiếp Dẫn hai mắt sáng lên, "Con khỉ kia ở Phương Thốn Sơn biểu hiện thế nào?" Chuẩn Đề liền đem tất cả biểu hiện của Tôn Ngộ Không nói nguyên bản cho Tiếp Dẫn nghe.

Tiếp Dẫn nghe xong, thở dài một hơi, trong mắt lộ vẻ thâm thúy, "Nhiệm vụ dạy dỗ con khỉ đã hoàn thành, tiếp theo, phải xem Thiên Đình rồi." "Sư đệ, theo ta thấy, chúng ta vẫn phải đến Thiên Đình tranh một phen, kế hoạch bước tiếp theo tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ bất ngờ nào nữa." "Sư huynh nói phải." Chuẩn Đề gật đầu lia lịa.

Đông Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, trong biển, Hoa Quả Sơn - nơi tụ long khí của ba đảo, mạch tổ của mười châu - trong hai trăm năm này cũng đã phát sinh biến hóa cực lớn.

Trong hải vực mấy chục vạn dặm phụ cận, đã sinh ra rất nhiều

Yêu Vương, khai lập bảy mươi hai động phủ, hợp xưng Đông Hải Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương.

Đương nhiên, nói là Yêu Vương, kỳ thực tu vi cũng bình thường, đa số chỉ có đạo hạnh Chân Tiên, Huyền Tiên, ngay cả Kim Tiên cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thực lực này, nếu đặt trước Vu Yêu Đại Kiếp, chắc chắn sẽ bị người ta cười rụng răng, cũng chính là vì Phong Thần Đại Kiếp đã qua đi, linh khí thiên địa tan tác, Tiên Thiên phản Hậu Thiên, độ khó tu hành tăng lên rất nhiều, mới xuất hiện cảnh tượng khôi hài như vậy.

Trong Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương, có bảy vị Yêu Vương cực kỳ lợi hại, được xưng là Thất Đại Vương.

Lần lượt là Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương, Giao Ma Vương, Ngu Nhung Vương, Mi Hầu Vương, Sư Đà Vương, cùng với Hỗn Thế Ma Vương.

Bảy vị Yêu Vương này, kẻ yếu nhất cũng có tu vi Kim Tiên, trong thời đại này, xưng một tiếng Yêu Vương, cũng còn tạm chấp nhận được.

Giữa không trung, hai đạo lưu quang lướt qua, cuối cùng hạ xuống Hoa Quả Sơn, chính là Tôn Ngộ Không và Ngộ Giác.

Ngộ Giác hưng phấn ngắm nhìn Hoa Quả Sơn, trong mắt tràn đầy hân hoan, "Ngộ Không sư đệ, Hoa Quả Sơn này, cũng quá đẹp rồi, không hổ là nơi tụ long khí của ba đảo, mạch tổ của mười châu, danh bất hư truyền!" Trên mặt Tôn Ngộ Không cũng vui vẻ hớn hở, được người khen quê hương mình, ai mà chẳng vui.

"Trên Hoa Quả Sơn, có hai thứ ngon nhất là đào và rượu hầu tử.

Chúng ta xuống núi ngay, ta dẫn ngươi nếm thử cho thật ngon." Tôn Ngộ Không kéo Ngộ Giác đến Hoa Quả Sơn, lại nhìn thấy một

cảnh tượng vô cùng kinh ngạc.

Hoa Quả Sơn, vẫn là Hoa Quả Sơn đó, bầy khỉ, vẫn là bầy khỉ đó, chỉ là có thêm rất nhiều sói, lang, hổ, báo.

Những con sói, lang, hổ, báo này ngày đêm thổ nạp nhật tinh nguyệt hoa, đã có trí tuệ, nhưng lúc này, lại hòa thuận chung sống với bầy khỉ!

Ngộ Giác kinh ngạc nói, "Ngộ Không sư đệ, Hoa Quả Sơn, quả thật là biển chứa trăm sông, bầy khỉ vậy mà có thể cùng vạn tộc chung sống." Tôn Ngộ Không trầm mặc không nói, tùy ý thi triển một thủ đoạn nhỏ, liền gọi một con khỉ đến.

Con khỉ đang hái đào trên cây, đột nhiên bị tóm lấy, sợ hãi rụt người lại, nhưng khi thấy Tôn Ngộ Không cũng giống chúng, đều là khỉ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Ngộ Không hỏi, "Trên Hoa Quả Sơn, từ trước đến nay đều là thiên hạ của bầy khỉ, nay sao lại có thêm nhiều sói, lang, hổ, báo như vậy, lại còn hòa thuận chung sống với bầy khỉ?" Con khỉ kia vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tôn Ngộ Không, dường như chấn động vì Tôn Ngộ Không lại hỏi một câu hỏi kỳ lạ như vậy.

Sau khi đơn giản sắp xếp ngôn ngữ, nó rất tự nhiên nói, "Đây là địa bàn của Hỗn Thế Ma Vương, yêm đều là thần dân của Hỗn Thế Ma Vương, đương nhiên sẽ hòa thuận chung sống chứ." "Địa bàn của Hỗn Thế Ma Vương, thần dân của Hỗn Thế Ma Vương?" Con khỉ đá hoàn toàn ngây người, mất một lúc lâu mới phản ứng lại.

Nó nhớ rõ ràng hơn hai trăm năm trước, khi hắn rời Hoa Quả Sơn, còn chưa có cái gọi là Hỗn Thế Ma Vương này a.

"Cái Hỗn Thế Ma Vương này là lai lịch gì, ở đâu, dáng vẻ thế nào, có đạo hạnh gì, mà cũng dám chiếm cứ Hoa Quả Sơn của ta?" Con khỉ

thật thà đáp, "Hỗn Thế Ma Vương, nghe nói là một con gấu trắng đắc đạo, ở trên Khảm Nguyên Sơn cách Hoa Quả Sơn không xa, vô cùng lợi hại.

Đại Vương đối với chúng ta Hoa Quả Sơn rất chiếu cố, không để những con sói, lang, hổ, báo kia làm hại chúng ta một chút nào." Tuy chỉ nghe con khỉ nói ba câu hai lời, nhưng Tôn Ngộ Không cũng có thể nhận ra, những con khỉ này đối với Hỗn Thế Ma Vương có vẻ kính trọng.

Tôn Ngộ Không như có điều suy nghĩ gật đầu, dường như nhớ ra điều gì đó, hỏi, "Trên Hoa Quả Sơn của chúng ta, bây giờ con khỉ lớn nhất bao nhiêu tuổi rồi?" "Con lớn nhất hình như hơn một trăm năm mươi tuổi rồi." Con khỉ suy nghĩ một lát, không chắc chắn trả lời.

Tôn Ngộ Không phất tay, con khỉ kia liền trở về chỗ cũ.

"Ngộ Không sư đệ, chúng ta tiếp theo nên làm gì?

Đi tìm Hỗn Thế Ma Vương tính sổ sao?" Ngộ Giác có chút rục rịch muốn thử, ở Phương Thốn Sơn nhiều năm, cũng không có cơ hội thực chiến, thật sự sắp sinh bệnh rồi.

Tôn Ngộ Không nói, "Đi, vậy chúng ta sẽ đi Khảm Nguyên Sơn xem cái Hỗn Thế Ma Vương kia, rốt cuộc có lai lịch gì." Tôn Ngộ Không, Ngộ Giác hóa thành hai đạo lưu quang, bay về phía Khảm Nguyên Sơn.

Trong Thủy Tạng Động ở Khảm Nguyên Sơn, Hỗn Thế Ma Vương đang ngáy pho pho, trên thân thể cường tráng, cơ bắp ẩn hiện, vừa nhìn liền ẩn chứa sức mạnh khổng lồ.

Nay Hỗn Thế Ma Vương, cần cù khổ luyện, cũng có tu vi Kim Tiên viên mãn.

Chẳng mấy chốc, Tôn Ngộ Không và Ngộ Giác đã đến bên ngoài

Khảm Nguyên Sơn.

Lập tức bị một đám tiểu yêu vây quanh, la hét om sòm, "Kẻ nào, dám xông vào Khảm Nguyên Sơn của ta!" "To gan, trên Khảm Nguyên Sơn cấm bay lượn, các ngươi đã phạm sai lầm lớn, còn không mau mau nhận tội!" "Tiếng nhỏ một chút, Đại Vương đang ngủ, đừng làm Đại Vương tỉnh giấc." Tôn Ngộ Không nhàn nhạt quét mắt nhìn đám yêu quái vây quanh hắn, khẽ phất tay!

"Oanh!" Một trận pháp lực phong bạo kinh khủng, đột ngột bùng lên, các tiểu yêu bị cuồng phong thổi bay, cả người đều sắp ngạt thở, thân thể đột ngột bị hất văng, ngã lăn lóc trên mặt đất.

Các tiểu yêu đều da dày thịt béo, đương nhiên sẽ không có chuyện gì, nhưng cơn đau do bị ngã mạnh vẫn khiến chúng nhíu mày không ngớt.

"Hỗn Thế Ma Vương, có dám ra gặp ta?" Tôn Ngộ Không bình tĩnh hét vào lối vào Thủy Tạng Động.

Trong Thủy Tạng Động, Hỗn Thế Ma Vương bực bội lật mình, lẩm bẩm, "Kẻ nào, sáng sớm đã làm phiền giấc mộng đẹp của bản vương." Lúc này, lại có một thanh âm khác truyền vào Thủy Tạng Động, ẩn chứa một chút uy hiếp.

"Hỗn Thế Ma Vương, nếu ngươi không ra nữa, đám thủ hạ này của ngươi, e là đều sẽ thành món ngon vật lạ, hồng thiêu hùng chưởng, thanh chưng hổ tiên, lộc huyết thang." Hỗn Thế Ma Vương tức đến nỗi mũi bốc khói, "Bản vương muốn xem xem, kẻ nào dám làm càn bên ngoài Thủy Tạng Động của yêm." Hỗn Thế Ma Vương vác thanh đại khảm đao sáng loáng, trực tiếp bay ra khỏi Thủy Tạng Động.

Bên ngoài Thủy Tạng Động, Tôn Ngộ Không và Ngộ Giác lần đầu tiên nhìn thấy Hỗn Thế Ma Vương bá chủ vùng mấy chục vạn dặm

quanh Khảm Nguyên Sơn.

Hắn quả thực uy phong lẫm liệt, nhưng Tôn Ngộ Không luôn cảm thấy, Hỗn Thế Ma Vương này cho hắn một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Giống như một lão hữu đã lâu không gặp vậy, cái mùi vị đó, đừng nói là hai trăm năm qua đi, cho dù là hai nghìn năm, hai vạn năm, hắn cũng không thể quên.

Tôn Ngộ Không dằn giọng hỏi, "Ngươi chính là Hỗn Thế Ma Vương, Hoa Quả Sơn nay là do ngươi quản lý?" Ngộ Giác cẩn thận siết chặt nắm đấm, bởi vì hắn từ trên người Hỗn Thế Ma Vương cảm nhận được ba chữ: "Không dễ chọc!" Hỗn Thế Ma Vương này, tuyệt đối không phải kẻ tầm thường.

Hỗn Thế Ma Vương nhìn thấy Tôn Ngộ Không và Ngộ Giác xong, cũng ngẩn người.

Con khỉ lông vàng năm xưa ở Hoa Quả Sơn, trở về sao?

Hỗn Thế Ma Vương trong lòng hơi vui, nhưng ngoài mặt lại không hề biến sắc, chỉ kiêu ngạo nói, "Không sai, bản vương chính là Hỗn Thế Ma Vương, không chỉ Hoa Quả Sơn, hải vực mấy vạn dặm phụ cận đó, đều là địa bàn của bản vương.

Sao, ngươi con khỉ này hôm nay đến tìm bản vương, có ý gì?" Tôn Ngộ Không trầm ngâm một lát, nói, "Ngươi ở Hoa Quả Sơn, cũng không làm điều ác gì.

Bây giờ, ngươi hãy cho người của ngươi rút khỏi Hoa Quả Sơn, ta sẽ lui đi." Hỗn Thế Ma Vương giả vờ giận dữ, "Cái gì?

Ngươi bảo người của bản vương rời khỏi Hoa Quả Sơn?

Bản vương dựa vào đâu mà phải nghe ngươi." Tôn Ngộ Không từ từ siết chặt hai nắm đấm, từng chữ từng lời nói, "Bởi vì Hoa Quả

Sơn, là thuộc về Hầu Tộc, ngoài Hầu Tộc ra, không ai có thể nắm giữ Hoa Quả Sơn!" Chữ cuối cùng vừa dứt, một cỗ chiến ý cường đại, đột ngột từ trên người Tôn Ngộ Không bùng phát!

Như gió thu quét lá rụng, lan tràn bốn phương tám hướng, trực tiếp dọa cho vô số tiểu yêu mặt mũi trắng bệch, liên liên lùi lại.

Con khỉ không biết từ đâu đến này, quả nhiên có chút bản lĩnh, chỉ nói về khí tức, vậy mà có thể sánh với Đại Vương.

Chương 466

Hỗn Thế Ma Vương khóe miệng khẽ nhếch, "Sao, ngươi muốn động thủ với bản vương?" Hỗn Thế Ma Vương nặng nề cắm cây đại khảm đao trong tay xuống đất.

Một cỗ chiến ý còn tinh thuần hơn cả Tôn Ngộ Không, bùng nổ ra!

Chiến thiên đấu địa, chiến đến tận cùng, không hề sợ hãi, cứ như thể sinh ra là để chiến đấu vậy, chiến ý hùng vĩ lan tràn, vô hình trung va chạm với Tôn Ngộ Không, chỉ nói về chiến ý, vậy mà trực tiếp áp chế Tôn Ngộ Không xuống.

Ngộ Giác chỉ có đạo hạnh Thiên Tiên, lúc này đâu chống đỡ nổi áp lực như vậy, liên liên lùi về phía sau.

Tôn Ngộ Không khẽ ngẩn người, trong mắt xuất hiện chút kiêng kỵ, và một chút khó tin không thể nhận ra.

Hỗn Thế Ma Vương, một con yêu quái sơn dã, vậy mà có thể tu luyện ra chiến ý tinh thuần như vậy, cái này, cái này sao có thể!

Tôn Ngộ Không nhìn thấy chiến ý ẩn chứa trong mắt Hỗn Thế Ma Vương, trong lòng biết hôm nay không thể không giao thủ với Hỗn Thế Ma Vương rồi.

Tôn Ngộ Không đột ngột tiến lên, thanh âm lanh lảnh, chiến ý ngút trời, "Hỗn Thế Ma Vương, có dám cùng ta một trận?" Khóe miệng Hỗn Thế Ma Vương càng cong lớn hơn, "Có gì mà không dám?" Nói xong, hắn dừng một chút, bổ sung, "Vũ khí cũng là một phần của thực lực, ta sẽ không bỏ vũ khí không dùng, cùng ngươi đến một trận gọi là công bằng đối quyết." "Đó là tự nhiên!" Tôn Ngộ Không sảng khoái gật đầu.

“Tốt, vậy thì ăn một đao của yêm đây!” Đôi mắt Hỗn Thế Ma Vương lập tức trở nên sắc bén, chiến ý ngút trời.

Hắn rút cây đại khảm đao trên mặt đất ra, đột ngột bay vút lên, rồi nặng nề chém xuống Tôn Ngộ Không.

Một đường đao dũng mãnh tiến tới, không hề sợ hãi, dường như tất cả mọi thứ giữa trời đất đều biến mất, chỉ còn lại luồng đao quang chém diệt tất cả này, đây là một đao vô cùng kinh diễm.

“Lai đích hảo!” Tôn Ngộ Không hét lớn một tiếng, trầm giọng nói, “Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công!” Hắn mặc niệm Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, không khí quanh thân đột ngột lõm vào ba tấc, cả người hắn dường như biến thành một hắc động, không ngừng nuốt chửng linh khí xung quanh, ngưng tụ lên hai cánh tay!

Gần như có thể thấy bằng mắt thường, hai cánh tay Tôn Ngộ Không biến thành màu vàng rực rỡ, như được đúc bằng sắt.

Hắn năm ngón tay vồ lấy, vậy mà trực tiếp tóm lấy thanh đại khảm đao đang bay tới.

“Oanh!” Hai người va chạm vào nhau với tốc độ như điện chớp.

Giống như hai ngọn núi nhỏ bằng kim loại va chạm giữa không trung, làm bùng lên một luồng khí khổng lồ, một cỗ lực phản chấn cực lớn, đột ngột truyền đến hai người.

Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy một trận đau thấu xương, đột ngột bay ngược ra xa hơn mười trượng.

Hỗn Thế Ma Vương cũng chịu phải lực lớn, thân tử dao duệ, mãnh đích hướng hậu thối khứ.

Hai người vừa chạm đã tách, nhưng đã có một nhận thức đại khái về thực lực của đối phương.

“Tái lai.” Tôn Ngộ Không khẽ quát một tiếng, đột ngột lại xông lên, giao thủ với Hỗn Thế Ma Vương.

Đạn chỉ gian, song phương liền đã ở giữa không trung giao chiến hơn trăm hiệp.

Tôn Ngộ Không không binh nhận, nhưng nhục thân tựa như sắt kiên cố, độn thuật huyền diệu, không kém gì Tung Địa Kim Quang.

Hỗn Thế Ma Vương cầm một thanh đại khảm đao trong tay, vung vẩy hổ hổ sinh phong, vô cùng chiến ý phúc cái chiến trường, chỉ cần hơi lộ ra khiếp ý, lập tức sẽ bị thế vô song kích xuyên.

Mấy chục hiệp đầu, song phương vẫn ở trạng thái giằng co, nhưng rất nhanh, Tôn Ngộ Không càng chiến càng dũng, đã áp chế Hỗn Thế Ma Vương vào thế hạ phong.

“Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công!” Tôn Ngộ Không mãnh đích khẽ hát một tiếng, nhục thân, nguyên thần đột ngột tiến vào trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất.

Lúc này, Tôn Ngộ Không chỉ cảm giác chính mình thành thần, vị thần vô sở bất năng.

Thiên địa gian bất cứ bí mật gì, tại hắn diện tiền đều vô sở độn hình, hắn năng nhất nhãn khán xuất, Hỗn Thế Ma Vương thân thượng đích sở hữu phá trán!

“Oanh!” Không có chút do dự nào, Tôn Ngộ Không mạnh mẽ phách xuất một chưởng, chưởng lực khủng bố, trong khoảnh khắc lao đến Hỗn Thế Ma Vương.

Hỗn Thế Ma Vương dị thường chấn kinh nhìn chưởng lực đang lao tới, một chưởng này, vậy mà cho hắn cảm giác dù thế nào cũng không thể tránh được.

Bất luận hắn tiếp theo có hành động gì, muốn làm gì, dưới một

chưởng này đều bị tính toán rõ ràng rành mạch, không sót một chút nào, nhất lãm vô dư.

"Oanh!" Không ngoài ý muốn, Hỗn Thế Ma Vương trực tiếp bị một chưởng này oanh bay.

Tuy bình ổn lạc địa, nhưng bại cục đã định.

Trước Thủy Tạng Động, vô số tiểu yêu mãn kiểm hoa nhiên, tựa hồ không nghĩ đến, Đại Vương bách chiến bách thắng của chúng, vậy mà lại bị một con khỉ đột nhiên xuất hiện đánh bại.

"Thừa nhượng." Tôn Ngộ Không chắp tay về phía Hỗn Thế Ma Vương, một mặt khiêm hư.

Với thực lực vô địch trong Kim Tiên của hắn, Hỗn Thế Ma Vương có thể kiên trì lâu như vậy, thực lực, nội tình có thể thấy được phần nào.

Hỗn Thế Ma Vương không giận mà ngược lại vui mừng, phát ra tiếng cười sảng lãng, "Ha ha, tốt a!" "Ngộ Không huynh đệ thực lực hảo, Hoa Quả Sơn này, tự nhiên vật quy nguyên chủ, không đụng đến một phân." Hỗn Thế Ma Vương sảng lãng nhường Hoa Quả Sơn, rồi lại có hứng thú nói, "Ngộ Không huynh đệ có nghe nói, gần Ngạo Lai Quốc, trong hải vực mấy chục vạn dặm, đản sinh Thất Đại Yêu Vương không?" "Đã nghe nói, Đạo hữu chính là một trong số đó, xưng Hỗn Thế Ma Vương." Tôn Ngộ Không khẽ gật đầu.

"Không sai." Hỗn Thế Ma Vương nói, "Bảy vị huynh đệ kết bái của ta, có phúc đồng hưởng, có nạn đồng đương.

Hôm nay một trận, Ngộ Không huynh đệ bất luận là thực lực, hay nhân phẩm đều cực tốt, không biết Ngộ Không huynh đệ có nguyện gia nhập chúng ta, cùng nhau tiêu dao tự tại, ăn tửu liêu thiên, sảng khoái biết bao." Tôn Ngộ Không bản tính hoạt bát, chỉ là tự tu hành

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công hậu, tính tử mới càng phát cẩn thận, trầm ổn khởi lai.

Nghe xong, thiên tính bị áp chế đã được kích phát, vội nói, "Vậy thì đa tạ Hỗn Thế đạo hữu giúp đỡ dẫn tiến." "Ha ha, tiểu sự một thung." Rất nhanh, người của Hỗn Thế Ma Vương, toàn bộ rút khỏi Hoa Quả Sơn.

Tuy nhiên những con hổ báo sói lang kia dưới mệnh lệnh của Hỗn Thế Ma Vương, không làm hại Hầu Tộc.

Nhưng những thứ này, tất cánh là thiên địa của Hầu Tộc, dưới quy tắc thiên địa hạn chế, song phương bản tựu không nên hòa bình cộng xử.

Những con sói, lang, hổ, báo này rời đi, Hoa Quả Sơn lại khôi phục bình tĩnh như ngày xưa.

Vô số khỉ cảm niệm ân đức của Tôn Ngộ Không, thân phụng Tôn Ngộ Không làm Hầu Vương.

Ban đầu Tôn Ngộ Không vốn không muốn tiếp nhận ngôi Hầu Vương, nhưng không chịu nổi bầy khỉ cứ hết đợt này đến đợt khác khai khẩu, chỉ đành đảm nhiệm Hầu Vương, còn nhận được một xưng hiệu vô cùng đặc biệt, Mỹ Hầu Vương!

Và sau trận chiến với Hỗn Thế Ma Vương, Tôn Ngộ Không cũng cơ bản đã mò rõ thân phận của Hỗn Thế Ma Vương!

Hỗn Thế Ma Vương, chính là con khỉ xám lớn năm xưa trên Hoa Quả Sơn, chỉ là năm đó hắn vạn vạn không ngờ, con khỉ xám lớn, lại không phải Hầu Tộc.

Và Hỗn Thế Ma Vương quả nhiên hành động rất nhanh, chưa đầy mấy ngày, liền mời Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương và những người khác đến, rồi cùng nhau đến Hoa Quả Sơn bái

phỏng Tôn Ngộ Không.

Nghe tin Thất Đại Vương đến, Tôn Ngộ Không sớm đã bắt đầu chuẩn bị.

Trên tiệc rượu, mọi người ai nấy đều uống đông đảo tây oai, đàm thiên thuyết địa, vô sở bất đàm.

Tôn Ngộ Không liền nhân cơ hội khảo nghiệm nhân phẩm, tính cách của các Yêu Vương.

Trên vô danh tiên đảo, Tôn Ngộ Không khắc sâu lời răn dạy của tiên nhân.

Tuyệt đối không giao du với những kẻ cùng hung cực ác, không tu phúc duyên, đạo đức.

Chương 467

Một bữa tiệc rượu kết thúc, Tôn Ngộ Không cũng đã ít nhiều nắm rõ nhân phẩm, tính cách của mọi người, đều tạm ổn, không phải là những kẻ cùng hung cực ác.

Thế là sau khi tiệc rượu tàn, dưới lời mời của Hỗn Thế Ma Vương, Tôn Ngộ Không chính thức kết bái với các Yêu Vương.

Tôn Ngộ Không tuy đạo hạnh không cạn, nhưng tuổi tác nhỏ nhất, nên là Bát Đại Vương, Mỹ Hầu Vương.

Ngày tháng xưng vương xưng bá vô cùng tiêu dao, bình nhật trên Hoa Quả Sơn tu hành Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, củng cố căn cơ.

Khi rảnh rỗi liền đi cùng mấy vị huynh đệ Yêu Vương ăn uống vui chơi, sống vô cùng tự tại.

Cứ thế, thoáng chốc, lại một trăm năm trôi qua.

Trong một trăm năm, khí tức lận kiếp thiên địa ngày càng rộng lớn, từng sợi từng sợi lan tràn khắp trời đất.

Trên Tam Thập Tam Thiên, tại Bát Bảo Công Đức Trì ở Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề mở mắt, như có điều suy nghĩ nói, "Sư huynh, có lẽ nên tiến hành hành động tiếp theo rồi?" Tiếp Dẫn bấm ngón tay tính toán, "Thời cơ đã đến, bắt đầu hành động đi." "Vâng." Đôi mắt Chuẩn Đề lại nhắm nghiền.

Đông Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, cách Hoa Quả Sơn mấy vạn dặm, trên một tiên sơn, Thông Phong Đại Thánh Mi Hầu Vương đang tĩnh tọa thổ nạp, cần mẫn tu hành, đột nhiên mở bừng mắt, trong mắt lóe lên một đạo kim sắc phạm quang.

“Thời cơ đã đến, nên tiến hành hành động tiếp theo rồi!” Thanh âm Mi Hầu Vương khàn khàn, đứng dậy bay về hướng Thúy Vân Sơn, Ba Tiêu Động.

Chớp mắt, lại mấy ngày trôi qua, Ngưu Ma Vương bày tiệc rượu ở Thúy Vân Sơn, Ba Tiêu Động, mời các vị huynh đệ kết bái đến ăn rượu.

Tôn Ngộ Không cũng đã lâu không tụ họp cùng huynh đệ, không nói hai lời liền đồng ý.

Đến ngày tiệc rượu, sau khi mọi người ăn no uống say, Ngưu Ma Vương đề nghị, mọi người cùng so tài một chút.

Các Yêu Vương khác, đều có pháp bảo tự mình tế luyện, đến lượt Tôn Ngộ Không thì hắn lại tay không tấc sắt.

Ngưu Ma Vương không kìm được nhíu mày nói, “Ngộ Không hiền đệ chớ gì còn chưa có một kiện binh khí xứng tay?” Tôn Ngộ Không cười cười, “Ngày thường ở Hoa Quả Sơn ít khi ra tay, cố không có đi tầm.” “Cái này không được, đi, đi lấy cây Bá Vương Thương mà ta trân tàng ra đây.” Ngưu Ma Vương nhíu mày, mệnh thủ hạ tiểu yêu đi lấy một cây đại thương.

Cây đại thương đó thông thể như mực, tất hắc trầm trọng, phía trên linh quang lấp lánh, hách nhiên là một kiện pháp bảo đỉnh cấp, ba bốn tiểu yêu tề thượng trận, cái này mới khiêng qua được.

“Hoắc, Ngưu Đại Ca hảo khoát khí, pháp bảo tốt như vậy mà cũng xá đắc nã xuất lai.” Chúng nhân đốn thì nhãn sàm liễu.

“Khứ khứ khứ, nhĩ môn náo thập yêu náo, pháp bảo này, là cấp Ngộ Không hiền đệ.” Tôn Ngộ Không thân thủ nắm lấy đại thương, khinh khinh nhất đề, đại thương liền lao lao niêm tại thủ thượng.

Vũ động mấy hạ, kình lực thập túc, đãn Tôn Ngộ Không lại trứu

trứu mi đầu, lại bả đại thương phóng liễu hồi khứ.

"Ngộ Không hiền đệ có phải là chê pháp bảo Đại Ca tặng không tốt?" Tôn Ngộ Không liên mang bãi thủ, dam giới tiếu đạo, "Pháp bảo Đại Ca tặng đương nhiên là tốt, nhưng thái khinh liễu, có chút dùng không quen." Ngưu Ma Vương trứu trứu mi đầu, "Cái này còn nhẹ..." Đột nhiên, Ngưu Ma Vương tựa hồ nghĩ đến điều gì, "Hiền đệ có biết Đông Hải Long Tộc không?" "Biết, một trong thượng cổ Tiên Thiên Tam Tộc, thập phần lệ hại, ngật lập tam giới chi điên, vả lại Long Tộc bảo vật đa, là xuất liễu danh." Ngưu Ma Vương khóe miệng câu khởi, "Long Tộc linh bảo đa, chúng ta lại tại địa giới Đông Hải này, bất như khứ Đông Hải Long Cung tá một bảo?" Giao Ma Vương nhãn trung lộ xuất khủng cụ, "Đại Ca, cái này vạn vạn bất khả a, Long Tộc... thập phần lệ hại, chúng ta điểm thực lực này..." Giao Ma Vương thân là cận thân của Long Tộc, tự nhiên biết Long Tộc nội tình có bao nhiêu hùng hậu.

Số bách niên tiền, Đông Hải nhất chiến, Chúc Long Lão Tổ trọng xuất Tam Giới, điều đả Phật Môn cổ cẩu, Long Tộc chi uy, bễ nghễ Tam Giới, làm sao là bọn họ những tiểu tạp lạp mễ có thể chiêu nhạ.

Ngưu Ma Vương văn ngôn, đốn thì cử kỳ bất định bất tri cai thuyết thập yêu.

Mi Hầu Vương khai khẩu khuyến đạo, "Nhị ca, chúng ta và Long Tộc là lân cư, là đi tá bảo chứ không phải đi gây sự, Long Tộc khởi hội bất phân thanh hồng tạo bạch tựu đối chúng ta xuất thủ?" "Cái này ta vẫn kiến nghị không khứ Long Tộc vi hảo." Giao Ma Vương biểu đạt liễu chính mình đích quan điểm.

Phản đảo là Tôn Ngộ Không, song mâu vi vi mị liễu khởi lai, khoảnh khắc Mi Hầu Vương khai khẩu, cảm giác đã tiêu tán bấy lâu trong lòng, lại một lần nữa xuất hiện tại tâm đầu.

Mi Hầu Vương, không đối kình!

Vốn không muốn đi Long Cung tá bảo Tôn Ngộ Không, lúc này cũng cải biến chủ ý.

"Kỳ thực Ngũ Ca nói cũng không sai, chúng ta và Long Tộc đều là lão lân cư, nhiều năm như vậy rồi, không nói mượn bảo, đi bái phỏng lão lân cư, tổng coi như không sai chứ." Tôn Ngộ Không tiếu đạo, "Bất quá lần này, tiện nhượng ta một cá nhân tiên khứ ba, mấy vị huynh trưởng tại đây đẳng hậu, ta khứ khứ tựu hồi." Nói xong, hóa tác một đạo lưu quang, hái trích một số đặc sản, lễ vật rồi, hướng Đông Hải phi khứ.

Đồng thời, Đông Hải, Thủy Tinh Cung rực rỡ tứ xạ trung, Ngao Thanh, Quy Thừa Tướng khán trứ Quan Âm Bồ Tát vừa ly khứ bất cửu, sắc mặt nan khán.

Tây Phương, lại dám mệnh lệnh Long Tộc của hắn, thật đương Long Tộc của hắn còn là dáng vẻ chập phục không xuất thời Vu Yêu.

Quy Thừa Tướng tiểu tâm hỏi, "Tộc trưởng, chúng ta cai chẩm yêu tố?" Ngao Thanh lạnh hanh một tiếng, bất tiết đạo, "Phật Môn là thập yêu đông tây, cũng phối chỉ sử Long Tộc của ta, Long Tộc của ta, chỉ tôn Thượng Thanh Lưỡng vị Thánh nhân pháp chỉ, nhất thiết bất biến, án nguyên kế hoạch hành động." "Thị, Tộc trưởng." Tôn Ngộ Không phi đáo Đông Hải hải diện thượng, phiên liễu một cá cân đẩu, mạnh mẽ toản nhập hải trung.

Hải trung đích nhất thiết, nhượng Tôn Ngộ Không thập phần tân kỳ, Giao Nhân, Long Kình, Dạ Xoa, lính tôm tướng cua, đại hải uyển như bảo tàng quý lệ nhất, hấp dẫn ánh mắt Tôn Ngộ Không.

Du ngoạn phiến khắc, Tôn Ngộ Không tiềm nhập Đông Hải thâm xử, rất nhanh liền ngộ đáo một đội hà binh.

Hà binh kia hùng củ củ, khí ngang ngang, lan trụ Tôn Ngộ Không, "Ngươi là tu sĩ nơi nào đến, phía trước, nãi Long Tộc trọng địa, nhàn tạp nhân đẳng, bất khả loạn sấm, tốc tốc thối hồi khứ ba." Tôn Ngộ Không đạo, "Ta nãi Ngạo Lai Quốc phụ cận, Hoa Quả Sơn thượng Hầu Vương, hòa Long Tộc là lão lân cư, kim thiên tiền lai bái phóng Long Vương, hoàn thỉnh vị Long Hà Đại Ca này thông bẩm một tiếng." Hà binh kia sứ kình thu liễu thu Tôn Ngộ Không, bất giả tư tác vấn đạo, "Hoa Quả Sơn phụ cận vạn lý nội, hữu đa thiểu cá sơn đầu." "Một bách thất thập tam tọa." Tôn Ngộ Không bất giả tư tác đáp đạo.

Hà binh tưởng liễu tưởng, "Ta khứ thông truyện, ngươi lưu tại thử địa, bất yếu tùy ý tẩu động." "Hảo lặc." Hà binh thông thông ly khai liễu.

Bất nhất hội nhi, lại tòng Thủy Tinh Cung trung tẩu xuất.

"Con khỉ, ngươi vận khí bất thác, Quy Thừa Tướng nhượng ngươi tiến khứ, ký trụ liễu, Long Cung trọng địa, không nên xem cái không nên xem, không nên hỏi cái không nên hỏi, trùng chàng Long Vương đại nhân, mười cái tiểu mệnh cũng không đủ bồi." "Minh bạch, minh bạch, đây là Hoa Quả Sơn đặc sản, Long Hà Đại Ca thường thường." Tôn Ngộ Không đệ thượng một đại la khuông tiên đào, rồi tại hà binh chỉ dẫn hạ, hướng Thủy Tinh Cung trung tẩu khứ.

Thủy Tinh Cung trung, Quy Thừa Tướng nghiêm trận dĩ đãi, Thánh nhân đinh chúc, thì thì khắc khắc ký tại tâm trung, con khỉ yếu lai liễu, nhất thiết yếu án kế hoạch hành sự, thiết bất khả hữu bán phân soa thác.

Tôn Ngộ Không tẩu tiến Thủy Tinh Cung, một nhãn tiện khán đáo Quy Thừa Tướng.

Thô đoản đích thân tài, bối trứ một cá đại oa cái, kỳ mạo bất dương, nhưng tán phát xuất lai đích khí tức lại thập phần nguy hiểm.

Cao thủ!

Đại cao thủ!

Tôn Ngộ Không tâm lý cấp xuất liễu bình giới.

Trước đó Tôn Ngộ Không chỉ từ điển tịch biết Long Tộc nội tình sâu dày, nhưng chỉ khi thực sự đặt chân đến địa bàn Long Tộc, hắn mới biết những gì điển tịch ghi lại, chỉ có thừa chứ không thiếu.

"Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không của Hoa Quả Sơn, ra mắt Quy Thừa Tướng." Tôn Ngộ Không chắp tay về phía Quy Thừa Tướng.

"Thì ra là Tôn tiểu hữu, tiểu hữu sao hôm nay có nhã hứng đến Đông Hải của ta làm khách vậy." Thái độ Quy Thừa Tướng vô cùng nhiệt tình, Tôn Ngộ Không này, chính là được Thánh nhân đích thân mở lời chiếu cố, có thể tưởng tượng được, trong mắt Thánh nhân, địa vị của Tôn Ngộ Không cao đến mức nào.

Đối với Long Tộc đã lên thuyền lớn Tiệt Giáo từ rất lâu trước đây mà nói, giao hảo với Tôn Ngộ Không, chính là giao hảo với Thánh nhân, có thể vô hình trung mang lại lợi ích cực lớn cho Long Tộc.

Quy Thừa Tướng nhiệt tình như vậy, ngược lại khiến Tôn Ngộ Không khó mà trực tiếp nói ra chuyện mượn bảo, đành phải nói, "Tộc trưởng đại nhân có ở đây không?" Quy Thừa Tướng vỗ trán, "Là lão quy ta đãng trí, đây liền đưa tiểu hữu đi gặp Tộc trưởng nhà ta." Nói xong, Quy Thừa Tướng liền dẫn đường phía trước, Tôn Ngộ Không thì khẩn trương theo sát phía sau Quy Thừa Tướng.

Thủy Tinh Cung chiếm địa cực rộng, nơi Tôn Ngộ Không và Quy Thừa Tướng vừa gặp mặt, chỉ là tầng ngoài cùng, lúc này hai người lại xuyên qua tầng tầng lớp lớp thủy tinh, đi sâu vào bên trong.

Thủy Tinh Cung rất lớn, cũng có từng đội tinh nhuệ thủ vệ, chỉ là từ lính tôm tướng cua bên ngoài đều đã thay thành Long Tộc, tùy ý

chọn ra một vị, cảnh giới đều không kém Tôn Ngộ Không hiện tại.

Đi bộ ước chừng một khắc, đến trước một cánh cổng thủy tinh khổng lồ, Quy Thừa Tướng dừng bước, thanh âm cung kính nói, "Tộc trưởng đại nhân, Mỹ Hầu Vương trên Hoa Quả Sơn, nơi tụ long khí của ba đảo, mạch tổ của mười châu trên Đông Hải, đến bái kiến ngài." Bên trong Thủy Tinh Cung, một con Ngũ Trảo Kim Long dài mấy ngàn trượng đang uốn lượn, đột ngột mở bừng đôi mắt rồng to lớn, long uy bức người.

Sau đó lắc mình một cái, biến thành một nam tử trung niên nho nhã vận bạch y.

Chương 468

"Thánh nhân Tiệt Giáo năm xưa giáng lâm Long Tộc ta, từng nói trong năm trăm năm sẽ có kiếp tử đến Long Tộc ta mượn bảo, chẳng lẽ chính là con khỉ Hoa Quả Sơn này?" Trong đôi mắt đen nhánh và sâu thẳm của Ngao Thanh lóe lên một tia thâm ý, khẽ phất tay áo, Thủy Tinh Cung khổng lồ phát ra một tiếng chấn động nhẹ, rồi tách ra hai bên.

"Đi theo ta vào." Quy Thừa Tướng khẽ dặn dò Tôn Ngộ Không một câu, rồi đi vào trong Thủy Tinh Cung, Tôn Ngộ Không theo sát phía sau.

Từ bên ngoài nhìn, Thủy Tinh Cung không lớn, nhưng chỉ khi thực sự bước vào Thủy Tinh Cung, mới biết Thủy Tinh Cung hùng vĩ, nghiễm nhiên như một tiểu thế giới vậy.

"Hoa Quả Sơn Thiên Sinh Thạch Hầu Tôn Ngộ Không, ra mắt Tộc trưởng đại nhân." Tôn Ngộ Không vô cùng lễ phép, chấp hành lễ vãn bối.

Trên vô danh tiên đảo, hắn không biết đã đọc qua bao nhiêu điển tịch, tự nhiên biết nội tình Long Tộc khủng bố đến mức nào.

Ánh mắt ôn hòa của Ngao Thanh rơi trên người Tôn Ngộ Không, tùy tay đánh ra một đạo pháp lực, nâng Tôn Ngộ Không dậy, cười ha ha nói, "Hoa Quả Sơn nằm trên Đông Hải của ta, vậy ngươi và ta mà nói thì vẫn tính là hàng xóm cũ, cần gì phải khách khí như vậy." Ngao Thanh không hổ là Long Tộc Chi Chủ, nói chuyện với người khác, như gió xuân phất mặt.

Sau khi đơn giản giao lưu vài câu với Tôn Ngộ Không, lúc này mới nói, "Ngộ Không đạo hữu, lần này đến Long Tộc của ta, có chuyện gì

sao?" Tôn Ngộ Không có chút ngại ngùng nói, "Vốn nghe nói Long Tộc giàu có, liền muốn đến xin lão hàng xóm hai kiện binh khí chơi chơi." Nói đến cuối cùng, Tôn Ngộ Không không kìm được đỏ mặt.

Ngao Thanh nghe xong, vung tay lớn, "Mọi người đều là hàng xóm, mấy kiện binh khí tính là gì, cứ để lão ca ca lo, Thừa Tướng, đi lấy mấy kiện linh bảo trân tàng trong bảo khố của chúng ta ra xem." "Vâng, Tộc trưởng." Quy Thừa Tướng vội vàng rời đi, chẳng mấy chốc, liền cùng một đội lính tôm tướng cua bước vào.

Quy Thừa Tướng đi trước, lính tôm tướng cua theo sau, mỗi người trên tay đều cầm một kiện thần binh, tỏa ra quang hoa cực kỳ rực rỡ chói mắt, một cỗ linh vận khí tức kinh người ập thẳng vào mặt.

"Đều là linh bảo sao?" Tôn Ngộ Không trợn mắt há hốc mồm, thầm than Long Tộc tài đại khí thô.

Mọi người đều biết, linh bảo chia thành Tiên Thiên Linh Bảo, Hậu Thiên Linh Bảo, và Pháp Bảo.

Pháp bảo là phổ biến nhất, phàm là tu sĩ có chút đạo hạnh, cơ bản đều có một hai kiện linh bảo bên mình.

Uy lực pháp bảo có mạnh có yếu, cái mạnh đủ sức sánh với một số Hậu Thiên Linh Bảo, cái yếu thì cũng chẳng khác gì tay không.

Nhưng thấy Ngao Thanh lấy ra mấy kiện binh khí này, vậy mà đều là linh bảo thuần một sắc, tuy là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng trong Hồng Hoang sau khi phá toái như hiện nay, cũng đã vô cùng quý hiếm rồi.

"Tôn tiểu hữu thử xem sao, xem có hợp tay không." Tôn Ngộ Không tiến lên, đầu tiên cầm lấy một kiện Phương Thiên Họa Kích, vũ động mấy cái xong, nhẹ nhàng đặt xuống, rồi lại cầm lấy một cây

đại thương.

Cứ thế mấy lần sau, Tôn Ngộ Không đặt tất cả binh khí xuống, quay sang Ngao Thanh nói, "Tộc trưởng đại nhân, xin hỏi Long Tộc, liệu còn có linh bảo khác không?" Trong lòng Ngao Thanh khẽ động, nhưng ngoài mặt lại không hề biến sắc, "Tôn tiểu hữu, chẳng lẽ mấy kiện linh bảo này, đều không hợp tay?" Tôn Ngộ Không suy nghĩ một lát, "Cũng không phải là không hợp tay, chỉ là cảm giác có chút không mấy thích hợp, vô pháp tương thể nội lực cấp toàn bộ thi triển xuất lai." Ngao Thanh khóe miệng khẽ nhếch lên, "Long Tộc ta, còn có một kiện linh bảo, lợi hại vô cùng, không biết Tôn tiểu hữu có dám đi xem không." Tôn Ngộ Không nhíu mày, "Có gì mà không dám?" "Quy Thừa Tướng, dẫn đường." "Vâng." Quy Thừa Tướng dẫn đường phía trước, Ngao Thanh, Tôn Ngộ Không theo sau, một đường đi sâu xuống biển.

Biển sâu, tối tăm mà lại lạnh lẽo, không biết đã đi bao lâu, Quy Thừa Tướng mới dừng bước.

Trước mặt là một thạch đài khổng lồ.

Trên thạch đài, một cây trụ đá sừng sững, cao vút trời đất, một cỗ khí tức tuế nguyệt bất hủ lan tràn, thương hải tang điền.

Trên trụ đá, đầy rêu phong, bụi bặm, một cái nhìn không thấy giới hạn, dường như vô tận tuế nguyệt trước đây, trụ đá này đã tồn tại.

Tôn Ngộ Không trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, "Tộc trưởng đại nhân, cái này..." Ngao Thanh cười gật đầu, "Kiện linh bảo mà ta nói, chính là trụ đá trước mắt ngươi." "Nga?" Tôn Ngộ Không khẽ ngẩn người, trong mắt tự nhiên phóng ra kim quang, hai đạo cột sáng vàng rực, đột ngột bắn ra từ mắt Tôn Ngộ Không, rơi xuống trụ đá kia.

"Thần thông thật mạnh!" Ngao Thanh thầm kinh hãi trong lòng.

Cỗ kim quang trong mắt con khỉ này, vậy mà cho hắn một loại cảm giác thấu rõ vạn vật chúng sinh, khám phá tất cả hư vọng thế gian.

Tuy cỗ lực lượng này hiện tại trong mắt hắn còn vô cùng yếu ớt, nhưng đừng quên, Tôn Ngộ Không bây giờ mới có bao nhiêu đạo hạnh, thần thông sẽ không ngừng mạnh lên theo sự tiến bộ của thực lực, có một ngày, có lẽ thật sự có thể có uy lực như Ngao Thanh tưởng tượng!

"Oanh, oanh, oanh!" Hai đạo kim quang, rơi trên mặt trụ đá, làm bùng lên tiếng nổ lớn, dưới sức mạnh của hai đạo kim quang, cả cây trụ đá đều rung chuyển dữ dội.

Rêu phong bên trên bị rửa trôi, một lớp vỏ đá dày đặc nhanh chóng bong ra, lộ ra hình dáng vốn có của trụ đá.

Hai đầu là kim cô, ở giữa là ô thiết, phía trên khắc năm chữ lớn bằng Thái Cổ Thần Văn: "Như Ý Kim Cô Bổng".

Bụi bặm tan đi, sau khi lộ ra diện mạo vốn có, một cỗ linh vận khí tức khủng bố không thể hình dung, bùng phát như lũ quét sóng thần, quét về bốn phương, đồng thời làm dậy lên những con sóng lớn ngút trời.

Ngao Thanh khẽ nhíu mày, búng ngón tay một cái, đánh ra một đạo pháp lực, phong lãng vốn đang hoành hành rất nhanh trở lại yên tĩnh.

Tôn Ngộ Không đi đến trước cây kim bổng kia, trong mắt lấp lánh vẻ vui sướng, trong lòng vậy mà nảy sinh cảm giác huyết mạch tương liên, cứ như thể cây kim bổng này, trời sinh chính là vì hắn mà ra vậy.

"Như Ý Kim Cô Bổng, Khởi!" Tôn Ngộ Không hai tay ôm lấy Như Ý Kim Cô Bổng, âm thầm vận thần lực, đột ngột rút Như Ý Kim Cô Bổng ra khỏi thạch đài.

“Nhỏ một chút, nhỏ một chút.” Tôn Ngộ Không không kìm được mở miệng, cây thiết bổng một cái nhìn không thấy giới hạn, không biết nặng bao nhiêu, đột ngột co lại, biến nhỏ đi mấy phần.

“Lại biến nhỏ thêm một chút, biến mảnh hơn một chút.” Tôn Ngộ Không liên tục mở miệng, rất nhanh Như Ý Kim Cô Bổng trở nên vừa tay, được Tôn Ngộ Không nắm chặt trong tay, vung vẩy mấy cái, tâm tùy ý động, huyết nhục giao dung, cứ như thể Như Ý Kim Cô Bổng này, đã trở thành một cánh tay nối dài của hắn vậy, vô cùng linh hoạt.

“Bảo vật tốt, bảo vật tốt, Tộc trưởng đại nhân, bảo vật này có duyên với yêm.” Tôn Ngộ Không vui mừng khôn xiết.

Khóe miệng Ngao Thanh nhếch lên, cũng lộ ra một nụ cười, vung tay lớn, “Bảo vật thế gian, năng giả cư chi, ký nhiên kiện bảo vật này hòa nhĩ hữu duyên, ta liền tặng cấp nễ.” Thu lại Kim Cô Bổng xong, Ngao Thanh, Tôn Ngộ Không đẳng lại phản hồi Thủy Tinh Cung trung.

Quy Thừa Tướng trên dưới đánh giá Tôn Ngộ Không một lượt, nói: “Tộc trưởng đại nhân, linh bảo thì có rồi, chi bằng tặng cho lão láng giềng chúng ta một bộ phi quải nữa vậy.” Lúc này Tôn Ngộ Không vẫn đang mặc đạo bào ở Phương Thốn sơn, đã có chút rách nát, căn bản không xứng với Như Ý Kim Cô Bổng sáng lấp lánh.

“Lão quy ngươi, khi tặng đồ thì quả là hào phóng, nhưng ngươi nói cũng không sai, bộ đạo bào cũ nát này quả thật không xứng với láng giềng tốt của chúng ta, đi lấy linh bảo trân tàng của ta đến đây.” “Vâng.” Quy Thừa Tướng vội vã rời đi, chốc lát sau đã quay lại.

Y vung tay một cái, tức thì giữa không trung liền xuất hiện mấy món phi quải sáng lấp lánh.

“Đây là Khóa Tử Hoàng Kim Giáp, đây là Phượng Sí Tử Kim Quan, đây là Khảm Kim Định Tâm Mão, đây là Ngẫu Ti Bộ Vân Lý,

Tôn tiểu hữu mặc thử xem." "Cái này..." Tôn Ngộ Không nhìn mấy món phi quải, không khỏi kinh ngạc, mỗi món đều tỏa ra linh vận khí tức, không hề thua kém Như Ý Kim Cô Bổng chút nào, hiển nhiên đều là một bộ chí bảo.

Chí bảo như vậy mà liên tiếp tặng cho mình, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng có chút không dám nhận.

Ngao Thanh lắc đầu mỉm cười, tiến đến gần Tôn Ngộ Không, khẽ nói mấy câu vào tai hắn, Tôn Ngộ Không bỗng trừng lớn hai mắt, trong mắt lóe lên kinh ngạc, sau đó sắc mặt liền nội liễm trở lại, sự nghi ngờ, bất an vừa rồi liền như thủy triều tan đi.

"Đa tạ Long Vương tứ bảo." Tôn Ngộ Không trong lòng hết nghi hoặc, chắp tay tạ ơn.

"Mặc thử xem đi." Tôn Ngộ Không mặc vào một bộ phi quải, tức thì từ một con khỉ núi dã nhân liền biến thành anh vũ phi phàm, hệt như một chiến thần bước ra từ trên trời, cử chỉ hành động đều toát ra bá khí, đôi kim mâu nhìn thấu vạn cổ, phá tan hư vọng, trực xuyên bản chất!

Nhưng đây còn là thứ yếu, khi Kim Cô Bổng và toàn bộ phi quải đều nằm trong tay và trên người, Tôn Ngộ Không có thể mơ hồ cảm nhận được, Kim Cô Bổng và mỗi món phi quải đều ẩn chứa một cỗ sức mạnh cực lớn.

Nhưng khi hắn muốn tìm hiểu đến tận cùng, thì lại như sương mù, không thể cảm tri được.

"Sức mạnh của lão sư sao!" Tôn Ngộ Không trong mắt hiện lên hồi ức, lẩm bẩm.

Sau khi nhận bảo vật, binh khí, Ngao Thanh lại chiêu đãi Tôn Ngộ Không một bữa thịnh soạn.

Sau khi rượu no cơm say, Tôn Ngộ Không trở về Hoa Quả Sơn.

Nhưng khi các yêu vương nhìn thấy Tôn Ngộ Không, hầu như không dám tin vào mắt mình.

Đây còn là Bát đệ bình thường mặc đạo bào của mình sao?

Thoáng cái liền biến hóa, lại còn oai phong hơn cả Ngưu đại ca.

"Các huynh trưởng, xem bộ phi quải này của lão Tôn thế nào?" Tôn Ngộ Không khí phách hào hùng.

Chương 469

"Tốt, tốt lắm." Các yêu vương vội vàng vỗ tay, không vì gì khác, bộ phi quải này dường như sinh ra là để dành cho Tôn Ngộ Không vậy.

Sau khi có được linh bảo, phi quải, Tôn Ngộ Không không những không ngừng tu hành, ngược lại còn khổ luyện, nỗ lực hơn trước.

Hắn thấu hiểu, bất luận là binh khí hay phi quải, đều là ngoại lực.

Mà luôn dựa vào ngoại lực, sẽ có ngày lật thuyền trong rãnh nước, chỉ có thực lực bản thân mới là thực lực chân chính.

Thời gian thoáng chốc, lại ba năm năm trôi qua.

Một ngày này, Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc thế giới, có hai đạo lưu quang bay đến U Minh Giới, chính là Chuẩn Đề tự ngã thi và Tiếp Dẫn tự ngã thi.

U Minh Giới, hai đạo thân ảnh thoáng qua, đã xuất hiện trước Quỷ Môn Quan.

Quỷ Môn Quan, là rào chắn đầu tiên của U Minh Giới.

"Người nào!" Rất nhanh, âm soái địa phủ, Ngưu Đầu Mã Diện liền dẫn binh mã xông ra, vây Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khẽ quát một tiếng, toàn thân phóng thích ra khí tức cực kỳ cường đại.

"Phong Đô Đại Đế ở đâu?" Ngưu Đầu, Mã Diện sợ đến rùng mình, biết đã gặp phải đại thần thông giả không thể trêu chọc, vội vàng nói: "Chúng ta đây liền đi thông bẩm." Chốc lát sau, Văn Đạo Nhân từ xa chậm rãi đi đến, nhìn thấy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, khẽ cười một tiếng, chắp tay nói: "Tiểu Văn Tử bái kiến hai vị Thánh nhân, vô

sự bất đăng Tam Bảo điện, không biết hai vị Thánh nhân giá lâm U Minh Giới, có việc gì quan trọng vậy?" Chuẩn Đề trên mặt gượng gạo nặn ra một nụ cười, "Sau Phong Thần, Đạo Tổ hứa hẹn, Tây Phương ta đại hưng, hôm nay, hai huynh đệ ta là đến tìm địa phủ giúp đỡ." "Ồ?

Hai vị Thánh nhân không thành công, địa phủ ta hà đức hà năng mà làm được?

Không được, không được, hai vị Thánh nhân vẫn nên tìm nơi khác đi." Văn Đạo Nhân dứt khoát vẫy tay, căn bản không cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bước vào Quỷ Môn Quan một bước.

Lúc này, Tiếp Dẫn vốn luôn bình thản vô ba liền mở miệng, "Thiên Đạo đại thế, Tây Phương đại hưng, đây là điều không cách nào ngăn cản được, Phong Đô đạo hữu, hãy mở một con đường vậy." Để kiếp nạn diễn ra thuận lợi, Tiếp Dẫn đã chuẩn bị sẵn sàng đại xuất huyết.

Chảy chút máu thì tính là gì, chỉ cần có thể khiến Phật Môn đại hưng, Tây Phương đại hưng, cắt vài cân thịt cũng không có gì là không thể.

Văn Đạo Nhân khóe miệng nhếch lên, "Tiếp Dẫn Thánh nhân quả là dứt khoát, muốn địa phủ trợ Tây Phương, vậy thì lấy ra hai mươi kiện Hậu Thiên Linh Bảo, một trăm lá Bồ Đề Thụ đi." Trong thời đại linh khí thiên địa ngày càng suy yếu này, Hậu Thiên Linh Bảo cũng cực kỳ quý giá.

Còn lá Bồ Đề Thụ, có công dụng trợ người ngộ đạo, càng là trân quý đến cực điểm, Văn Đạo Nhân hiển nhiên là đang hét giá trên trời.

Vốn tưởng Tiếp Dẫn sẽ mặc cả, nhưng không ngờ, Tiếp Dẫn lại dứt khoát đồng ý ngay, "Được, Tây Phương ta sẽ cấp cho ngươi, nhưng tiền đề là, sau khi địa phủ trợ Tây Phương ta hoàn thành mưu

đồ thì mới cấp." "Giao một nửa trước, phần còn lại đợi sau khi hoàn thành thì cấp." Văn Đạo Nhân suýt nữa bật cười, coi y là đứa trẻ ba tuổi sao, muốn không tay bắt cướp, mơ cũng đừng mơ.

Tiếp Dẫn nhìn về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề sắc mặt trầm xuống, "Sư huynh." "Lấy ra đi." Chuẩn Đề bất đắc dĩ, đành phải lấy ra một nửa tài nguyên, giao trước cho Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân xác nhận đồ vật không giả sau, trên mặt lộ ra nụ cười hòa nhã, "Phật Môn muốn hành động lúc nào thì hành động, địa phủ ta nhất định sẽ phối hợp tốt." "Vậy thì làm phiền rồi." Tiếp Dẫn cảm tạ xong, liền trực tiếp kéo Chuẩn Đề rời khỏi U Minh Giới.

"Sư huynh, nhiều linh bảo như vậy, cái này..." Chuẩn Đề mặt mũi ủ ê, thần sắc buồn bã.

Đồ vật của Tây Phương vốn đã khó có được, giờ lại đều phải đưa cho U Minh Giới, thực sự khiến Chuẩn Đề trong lòng mất cân bằng.

"Yên tâm, đợi Phật Môn ta đại hưng, tất cả những gì đã mất sớm muộn gì cũng sẽ lấy lại được." Giọng Tiếp Dẫn vô cùng kiên định.

U Minh Giới, Hậu Thổ mặc váy trắng dài, không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Văn Đạo Nhân, "U Minh Giới có thể chọn không giúp Tây Phương, không ai dám nói gì." Giọng nói nhẹ nhàng êm tai, nhưng lại toát ra bá khí, khiến người nghe tinh thần chấn động.

Văn Đạo Nhân cười nói, "Hậu Thổ nương nương, dù sao kết quả cũng như nhau, có thể thuận thế moi móc chút tài nguyên của Tây Phương, cớ sao lại không làm chứ?" Hậu Thổ gật đầu, "Điều này cũng đúng." "Vậy ngươi định sắp xếp thế nào?" "Cần gì sắp xếp, lệnh cho nhân viên địa phủ, giúp diễn một màn kịch là được rồi." "Diễn kịch." Hậu Thổ trên mặt lộ ra vẻ không hiểu.

Nhưng Văn Đạo Nhân trên mặt lại nhiều thêm mấy phần ý cười, "Đúng vậy, chính là diễn kịch, diễn cho Tây Phương một màn kịch hay!" Văn Đạo Nhân mở miệng, trực tiếp nói kế hoạch trong lòng cho Hậu Thổ nghe, Hậu Thổ nghe xong, khóe miệng lộ ra nụ cười nhẹ.

"Đại náo địa phủ?

Hơi thú vị, vậy cứ làm theo lời ngươi nói đi..." Thời gian như thoi đưa, thoáng chốc lại một đoạn thời gian trôi qua.

Một ngày này, Tôn Ngộ Không đang ngủ say, bỗng nhiên nguyên thần xuất khiếu, không kìm được mà bay về phía U Minh Giới.

Đến khi tiến vào U Minh Giới, Tôn Ngộ Không mới chợt tỉnh táo lại.

Hắn vẻ mặt nghi hoặc nhìn thế giới xa lạ trước mắt.

"Lão Tôn rõ ràng đang ngủ, sao lại đột nhiên đến U Minh Giới này?" Về lai lịch và tác dụng của U Minh Giới, Tôn Ngộ Không cũng vô cùng rõ ràng.

U Minh Giới, là do Địa Đạo Thánh nhân Đại Từ Đại Bi Hậu Thổ nương nương sáng tạo.

Bên trong có Phong Đô Đại Đế, có Thập Điện Diêm La, có trăm vạn quỷ sai, là một thế giới của người chết.

Phàm là chúng sinh Tam Giới, chỉ cần vẫn lạc sau này, đều phải đến đây trình diện.

Đương nhiên, Đại La Kim Tiên và các tu sĩ trên Đại La Kim Tiên thì ngoại lệ.

Đại La Kim Tiên, tham ngộ lực lượng pháp tắc, tu thành đạo quả hằng cổ bất diệt, siêu thoát khỏi Tam Giới, không nằm trong ngũ hành.

U Minh Giới tự nhiên không có tư cách quản hạt những đại thần

thông giả như vậy, nhưng, chỉ cần tu sĩ chưa tu hành đến Đại La Kim Tiên, đều thuộc U Minh Giới quản hạt.

Tôn Ngộ Không, mặc dù chưa tu thành Đại La Kim Tiên, nhưng hắn cũng Ngũ Khí Triều Nguyên viên mãn, tu thành Kim Ý Bất Hủ Kim Tiên, thọ mệnh hầu như vô tận.

Hơn nữa lúc này lại không có Phong Hỏa Lôi đại kiếp giáng xuống, đang yên đang lành, vì sao lại đến địa phủ này?

Hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường.

E rằng đằng sau, lại là cỗ thế lực đứng sau lão Bạch Hầu Hoa Quả Sơn năm xưa giở trò, cũng chính là...

Tôn Ngộ Không đôi mắt ẩn ẩn nhìn về phía Tây Phương, trên tiên đảo vô danh, việc làm thì không nhiều, nhưng sách thì thật không ít đọc.

Lấy một góc mà biết toàn bộ, chân ý trong đó, không đủ để người ngoài nói.

Dù sao thì, Tôn Ngộ Không đối với bản thân có nhận thức vô cùng rõ ràng.

Dù sao với chút bản lĩnh hiện tại của mình, hoàn toàn không thể chống lại địa phủ được.

Tôn Ngộ Không xoay người, vừa chuẩn bị trở về Hoa Quả Sơn theo đường cũ thì.

Đột nhiên, một đám yêu ma quỷ quái, lệ quỷ hung ác xuất hiện, vây Tôn Ngộ Không lại.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc thế giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, khóe miệng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hơi nhếch lên.

Cẩn thận quan sát cảnh tượng được chiếu từ U Minh Giới.

Sau khi đại náo Địa Phủ, Tây Hành đại kiếp liền xem như chính thức đi vào quỹ đạo, tiếp theo Tây Phương đại hưng đã ở ngay trước mắt.

Chương 470

Lần đi địa phủ này, tuy có chút xuất huyết, nhưng chỉ cần có thể giải quyết tốt mọi việc, tất cả đều không thành vấn đề.

U Minh Giới, sau Quỷ Môn Quan, vô số hung sát ác quỷ vây Tôn Ngộ Không lại, trên mặt mang vẻ dữ tợn, sát khí, chậm rãi áp sát Tôn Ngộ Không.

Lúc này, kiếp khí thiên địa thăng lên đến đỉnh phong, một luồng khí tức Thiên Đạo không thể hình dung, bỗng nhiên từ Cửu Thiên giáng xuống, nhập vào thể nội Tôn Ngộ Không.

Trong khoảnh khắc, cảm xúc tiêu cực, khuếch đại vô hạn.

Tôn Ngộ Không trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo cực độ, tính toán, tính toán, lại là tính toán.

Lão Tôn hắn chỉ muốn tiêu dao trường sinh trên Hoa Quả Sơn, nhưng vì sao những tính toán này lại dường như không có điểm dừng vậy!

"Oanh!" Trong lòng Tôn Ngộ Không, bỗng nhiên dâng lên một trận vô danh hỏa khí, Khóa Tử Hoàng Kim Giáp, Phượng Sí Tử Kim Quan, Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, Như Ý Kim Cô Bổng tức khắc xuất hiện trước mặt hắn.

Ý niệm vừa động, phi quải mặc vào người, một cỗ chiến ý vô cùng, mang theo ngọn lửa phẫn nộ bị đè nén trong lòng vô số năm, bỗng nhiên bùng nổ.

"Oanh!" Một đạo khí lãng gần như hóa thành thực chất, mạnh mẽ xông về bốn phương tám hướng.

Những nơi nó đi qua, bất luận là lệ quỷ hung ác đến đâu, đều phát

ra tiếng rít gào thê lương, rồi hóa thành tro bụi.

Tiếp đó, Kim Cô Bổng mạnh mẽ quét ngang, hàng trăm con lệ quỷ vây Tôn Ngộ Không liền toàn bộ hóa thành bụi trần.

U Minh Giới, nơi tăm tối, Phong Đô Đại Đế, tức Văn Đạo Nhân sách sách tán thán.

Một con khỉ thật mãnh liệt, không hổ là kiếp tử định mệnh của trời, là nhân tài được chủ nhân bồi dưỡng ra!

Sau Quỷ Môn Quan, Tôn Ngộ Không đánh giết vô số ác quỷ yêu ma, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng không những không tiêu tan, ngược lại càng thêm bùng lên!

Hắn siết chặt Như Ý Kim Cô Bổng trong tay, trực tiếp xông vào sâu bên trong U Minh Giới.

Dọc đường, Văn Đạo Nhân tự nhiên đã bố trí thỏa đáng, vô số lệ quỷ hung ác bay ra, bị Tôn Ngộ Không từng con từng con đánh giết, nơi hắn đi qua, không một kẻ địch nào hợp sức được, tất cả đều hồn phi phách tán.

Những lệ quỷ này, đều là ác quỷ đã gây ra vô số sát nghiệt khi còn sống.

Dù không vẫn lạc trong tay Tôn Ngộ Không, chờ đợi bọn chúng cũng là sự trừng phạt nghiêm khắc, khủng bố nhất trong địa phủ.

Mà chết trong tay Tôn Ngộ Không, lại giúp bọn chúng tránh khỏi quá trình chịu đựng này, nói ra thì, còn tính là tiện nghi cho bọn chúng rồi.

Dưới Thiên Đạo đại thế, Tôn Ngộ Không trút bỏ sự bất mãn trong lòng, vô số năm oán khí tích tụ, từng chút một tiêu tán.

Đợi đến khi Văn Đạo Nhân cảm thấy vừa đủ, y mới lệnh Thập

Điện Diêm La hiện thân, vây đánh Tôn Ngộ Không.

"Oanh!" Một góc U Minh Giới, phía trước Sâm La Điện, hắc khí tràn ngập, không gian dập dờn từng trận gợn sóng.

Tiếp đó mấy đạo hắc quang mạnh mẽ lóe lên, mười đạo thân ảnh liền mạnh mẽ xuất hiện.

Dẫn đầu, chính là một trong Thập Điện Diêm La, Chuyển Luân Vương, các Diêm La khác thì đứng cạnh Chuyển Luân Vương.

Các Diêm La đều có tướng mạo hung thần ác sát, mỗi người trên thân khí tức đều ở đỉnh phong Kim Tiên, mà khí tức trên người Chuyển Luân Vương là khủng bố nhất, là Thái Ất Kim Tiên.

"Ngươi con khỉ này, ỷ có vài phần dũng lực, dám đại náo U Minh Giới ta, thật sự cho rằng U Minh Giới ta không có người sao?" Chuyển Luân Vương cao cao tại thượng, chậm rãi mở miệng, đạo âm lượn lờ, như chuông lớn vang vọng bên tai, tức khắc kinh tỉnh Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không toàn thân kịch chấn, trong đôi mắt sắc đỏ như thủy triều tan đi, trở nên trong sáng.

"Thập Điện Diêm La!" Tôn Ngộ Không kinh ngạc nhìn mười mấy đạo thân ảnh trước mắt, trong mắt lóe lên một tia hồi ức.

Dần dần nhớ lại mình trước đó đã làm những gì.

Không rõ ràng vì sao lại đến U Minh Giới, đại náo địa phủ, đánh giết vô số quỷ hồn, thậm chí suýt nữa xông vào Sâm La Điện.

Tôn Ngộ Không trên mặt dâng lên ý sợ hãi, các Diêm La thì còn miễn cưỡng đối phó được.

Nhưng đi xa hơn nữa, là Sâm La Điện, là đạo trường của Phong Đô Đại Đế.

Với thực lực của hắn, đối mặt với Phong Đô Đại Đế, căn bản đừng mơ có một chút phần thắng nào.

Tranh thủ lúc Tôn Ngộ Không còn đang ngẩn ngơ, giọng nói cao cao tại thượng của Chuyển Luân Vương lại vang lên.

"Ngươi con khỉ này đã phạm tội lớn, mau tra tay chịu trói đi." Nói xong, Chuyển Luân Vương mạnh mẽ vung tay, Thập Điện Diêm La cùng bay ra, vây công Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không không hề sợ hãi, vội vàng siết chặt Như Ý Kim Cô Bổng xông lên nghênh chiến.

Tôn Ngộ Không, có thể chất chiến thần, dù lấy một địch mười, dường như cũng không rơi vào thế hạ phong.

Mặc cho Thập Điện Diêm La phối hợp tinh diệu đến đâu, nhưng trước phòng ngự kín kẽ của Tôn Ngộ Không, hoàn toàn không có tác dụng.

Trong chớp mắt, hai bên giao chiến vài trăm hiệp, các loại thần thông diệu pháp thi triển ra, từng trận đạo uẩn tràn ngập trời đất, Tôn Ngộ Không không những không rơi vào thế hạ phong, ngược lại theo thời gian trôi qua, dần dần chiếm thượng phong.

Lúc này, Sâm La Điện cách đó không xa, bắt đầu chấn động mạnh mẽ.

Hai đại linh bảo Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút từ trong bay ra, u quang màu đen cuồn cuộn bao phủ hai món pháp bảo, tỏa ra uy nghiêm cực lớn!

Không lâu sau khi hai đại linh bảo xuất hiện, trên Sâm La Điện, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, ngự hai đại linh bảo, nhanh chóng lao đến, rất nhanh đã đến phía trên chiến trường.

"Sắc!" Phong Đô Đại Đế khẽ mở miệng, một ngón tay điểm ra,

dòng chảy đạo uẩn mênh mông gần như hóa thành thực chất, tách Tôn Ngộ Không và Thập Điện Diêm La ra.

"Mạnh thật!" Tôn Ngộ Không trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm, sự chênh lệch giữa hắn và Phong Đô thậm chí dùng từ trời vực cũng không đủ để hình dung.

"Đi!" Phong Đô Đại Đế khẽ lắc đầu, trực tiếp vỗ một chưởng về phía Tôn Ngộ Không, pháp lực cuồn cuộn hóa thành dòng lũ khổng lồ, trực tiếp lao thẳng đến Tôn Ngộ Không, nhưng kỳ lạ là, Tôn Ngộ Không lại không hề cảm nhận được một tia sát khí nào từ đó!

"Chạy!" Tôn Ngộ Không không định chiến đấu nữa, thân hóa thành một đạo kim quang, xuyên qua không gian, bay trốn ra ngoài U Minh Giới.

Dòng lũ pháp lực đuổi theo sau, đợi đến khi Tôn Ngộ Không trốn thoát khỏi U Minh Giới thì dòng lũ pháp lực vừa vặn dừng lại ở biên giới U Minh Giới.

Phong Đô trên mặt lộ ra một chút tiếc nuối, "Ai, vẫn là để con khỉ này trốn thoát rồi." Khóe miệng Thập Điện Diêm La hơi co giật, thả nước thì cứ thả nước đi, còn phải diễn cho ra vẻ nữa.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc thế giới, Chuẩn Đề cau mày nói, "Cứ như vậy, cũng quá cố ý rồi!" Tiếp Dẫn thì không sao cả, "Chỉ cần thuận theo đại kiếp đại thế, tất cả đều không thành vấn đề, sư đệ, không cần phải câu nệ những tiểu tiết này." "Vâng, sư huynh." Một luồng kim quang xé rách bầu trời, hạ xuống Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không mở mắt, nhìn Hoa Quả Sơn quen thuộc, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Bản thân đang nghỉ ngơi, vì sao lại vô duyên vô cớ đến U Minh Giới!

Đánh giết vạn ác quỷ, giao chiến với Thập Điện Diêm La, thậm chí cuối cùng Phong Đô Đại Đế cũng ra tay!

Chương 471

Tôn Ngộ Không cảm thấy vô cùng đau đầu, với thực lực của Phong Đô Đại Đế, nếu muốn bắt hắn, chỉ trong chớp mắt là có thể hoàn thành, vậy vì sao lại cố ý thả hắn đi?

Các manh mối nối kết lại với nhau, Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy mình bị một cái lưới khổng lồ bao phủ, không thể thoát thân, nhìn khắp nơi, chỗ nào cũng là tính kế!

Tôn Ngộ Không hai nắm đấm siết chặt kêu răng rắc, trong mắt kim quang ẩn hiện, lộ ra ý chí bất khuất, "Số mệnh của lão Tôn, chỉ có thể nắm giữ trong tay mình, ai, cũng không thể thao túng lão Tôn!" Sáng sớm ngày hôm sau, Tôn Ngộ Không liền phát ra hiệu lệnh, mời các huynh đệ kết nghĩa đến Hoa Quả Sơn gặp mặt.

Mọi người đến đông đủ, Tôn Ngộ Không liền kể lại kinh nghiệm của mình.

Mọi người nghe xong, ai nấy đều kinh ngạc, mấy ngày không gặp, Bát đệ của mình vậy mà lại đến U Minh Giới đại náo một trận!

Đó chính là U Minh Giới a!

Là địa bàn của Đại Từ Đại Bi Vô Thượng Hậu Thổ nương nương!

Đại náo thì thôi đi, náo xong lại còn có thể toàn vẹn quay về, đây mới là điểm khiến Ngưu Ma Vương và những người khác kinh ngạc.

Ngưu Ma Vương nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên nói, "Bát đệ, ngươi và U Minh Giới, có quan hệ thân thích gì sao?" Tôn Ngộ Không vẻ mặt khó hiểu, "Ta là con khỉ đá trời sinh đất dưỡng, sao có thể có liên hệ với U Minh Giới?" "Vậy nếu không có quan hệ thân

thích, U Minh Giới sao lại thả ngươi về?" Tôn Ngộ Không lắc đầu, "Lão Tôn cũng không biết.

Nay đã trêu chọc U Minh Giới, là muốn đến bàn bạc xem tiếp theo nên làm thế nào." Ngưu Ma Vương nói, "Nếu ngươi có thể an nhiên vô sự từ U Minh Giới đi ra, thì điều đó nói lên rằng U Minh Giới không có ý định đối địch với ngươi, còn có gì mà phải lo lắng nữa." Giao Ma Vương đột nhiên nói, "Ngưu đại ca chớ quên, phía trên còn có Thiên Đình..." U Minh Giới, tuy đã độc lập, nhưng Hạo Thiên Đại Thiên Tôn, trên danh nghĩa vẫn thống lĩnh Tam Giới, U Minh Giới tự nhiên cũng không ngoại lệ, Mỹ Hầu Vương lo lắng là, U Minh Giới không phái người, Thiên Đình lại ra tay.

Ngưu Ma Vương trầm ngâm một lát rồi nói, "Kể từ hôm nay, chúng ta thao luyện binh mã, ai dám đến, cứ cho y uống một hồ rượu." Tam Thập Tam Thiên, điện ngọc lan can, tử khí bốc lên, truyền nhân của Tây Phương Thánh nhân, Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật Tổ đích thân đến Thiên Đình.

Được Hạo Thiên Đại Thiên Tôn đích thân tiếp kiến.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Dược Sư chắp tay hành lễ với Hạo Thiên, "Dược Sư, bái kiến Đại Thiên Tôn." "Đạo hữu không cần đa lễ." Hạo Thiên vẫy tay.

"Đại Thiên Tôn hẳn là vẫn chưa quên ước định trước đây với Phật Môn, nay Phật Môn ta đã chuẩn bị xong, tiếp theo, đều trông cậy vào Đại Thiên Tôn." Hạo Thiên gật đầu, "Ta tự nhiên không quên, đạo hữu hãy về Đại Lôi Âm Tự Tây Phương tĩnh hậu giai âm đi." "Vậy ta xin chúc Đại Thiên Tôn, hợp tác vui vẻ." Dược Sư mỉm cười đứng dậy, rời khỏi Tam Thập Tam Thiên.

Sau khi Dược Sư rời đi, sắc mặt Hạo Thiên lại trở nên thần bí khó lường, khiến người ta không biết y đang nghĩ gì.

Lượng kiếp dấy lên, đại kiếp từng giờ từng khắc không ngừng biến hóa, sau khi Phật Môn ra tay, cuối cùng cũng đến lượt Thiên Đình.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên không những không căng thẳng, ngược lại còn có chút hưng phấn.

Trận chiến Phong Thần, bề ngoài thực lực Thiên Đình đại tăng, nhưng thực chất, đệ tử Tiệt Giáo, ra công mà không ra sức, thần tử Thiên Đình bề ngoài, lại ngầm tôn sùng Thánh nhân.

Đệ tử Xiển Giáo, và một số đệ tử Tây Phương, thì càng không cần nói đến.

Đều là những quan chức cỏn con, hoàn toàn không giúp được y một chút nào.

Cộng thêm hiện nay Tam Giới, đạo thống Tiệt Giáo độc chiếm ưu thế.

Nhân Giáo ẩn thế không xuất, Xiển Giáo dần suy yếu, Thiên Đình trừ việc hợp tác với Tây Phương, còn có thể làm gì khác?

Hạo Thiên trầm tư một hồi, sau đó gọi Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh đến.

"Thần, Thái Bạch Kim Tinh, bái kiến Bệ hạ." Lý Trường Canh cung kính hành đại lễ.

Hạo Thiên hỏi, "Ngươi có nghe nói chuyện một con khỉ trời sinh đất dưỡng, đại náo U Minh Giới không?" Lý Trường Canh tức thì mờ mịt, U Minh Giới, không phải địa bàn của Thiên Đình y, y sao lại biết được.

"Thần không biết." Lý Trường Canh thật thà nói.

Hạo Thiên cũng lười giải thích, vẫy tay, một ngọc giản bay vào

tay Lý Trường Canh, kể rõ ngọn ngành sự việc.

Lý Trường Canh nguyên thần quét qua, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Y chỉ biết sau Phong Thần, Đạo Tổ hứa hẹn, Tây Phương đại hưng, nhưng lại không biết, Thiên Đình vậy mà sớm đã liên hợp với Tây Phương.

"Bệ hạ cần thần làm gì?" "Ngươi đích thân đi một chuyến đến Ngạo Lai quốc, Hoa Quả Sơn, chiêu an con khỉ đó đi, mời hắn lên trời làm quan." "Làm quan?" Thái Bạch Kim Tinh trong lòng giật mình, lập tức gật đầu, "Vâng, Bệ hạ." Thái Bạch Kim Tinh cưỡi một đám mây vàng hạ giới, rất nhanh đã đến Ngạo Lai quốc, trên Hoa Quả Sơn.

Nhưng y còn chưa đi được mấy bước, đã bị bầy khỉ đông đúc bao vây.

"Ngươi lão quan nhi này, từ đâu đến, đi đâu, vì sao lại đến Hoa Quả Sơn của chúng ta!" "Đúng vậy, đúng vậy, không nói rõ, chúng ta sẽ trói ngươi đi gặp Đại Vương." "Đại Vương của các ngươi có trên núi không?" "Đại Vương tự nhiên là có." Thái Bạch Kim Tinh vuốt râu dài nói, "Ta chính là tinh quan từ trên trời hạ xuống, muốn gặp Đại Vương của các ngươi, còn không mau dẫn ta đi?" Bầy khỉ này vừa nghe Thái Bạch Kim Tinh là từ trên trời xuống, trên mặt tức thì lộ vẻ sợ hãi.

Cuối cùng, vẫn là một con đại hắc hầu cường tráng đi ra, dẫn Thái Bạch Kim Tinh lên núi.

Trước Thủy Liêm Động, Tôn Ngộ Không đang cùng Hỗn Thế Ma Vương tỷ thí quyền cước, vui vẻ không ngớt.

Đúng lúc này, một con khỉ nhỏ chạy đến bên cạnh Tôn Ngộ Không, khẽ nói mấy câu, Tôn Ngộ Không nghe xong, nhíu mày, "Tiên

quan trên trời?

Đến Hoa Quả Sơn của ta làm gì?" Hỗn Thế Ma Vương cũng vô cùng thắc mắc, "Chúng ta và Thiên Đình, từ trước đến nay không có gì qua lại, sao lại gây chú ý cho Đại Thiên Tôn?" "Khách từ xa đến là khách, chúng ta gặp mặt sẽ biết là việc gì thôi." Tôn Ngộ Không cười một tiếng, không để tâm.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của đại hắc hầu, Thái Bạch Kim Tinh lên núi, gặp được Tôn Ngộ Không và Hỗn Thế Ma Vương.

Thái Bạch Kim Tinh trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, mở miệng trước tiên, tự giới thiệu: "Ta chính là Thái Bạch Kim Tinh của Thiên Đình, hai vị hẳn là Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không và Hỗn Thế Ma Vương ở Thủy Tạng Động nổi danh Ngạo Lai Quốc đúng không." Tôn Ngộ Không, Hỗn Thế Ma Vương nhìn nhau một cái, trực tiếp thẳng thắn nói, "Chúng ta chính là, không biết người của Thiên Đình đến Hoa Quả Sơn của ta có việc gì?" Thái Bạch Kim Tinh sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc, "Tôn yêu vương trước đó không lâu đại náo U Minh, đánh chết vô số địa phủ, lại còn làm Thập Điện Diêm La bị thương, đã phạm tội lớn, lần này ta đến chính là vì chuyện này." Tôn Ngộ Không trên mặt tức khắc lộ vẻ bất bình, khí tức Kim Tiên đỉnh phong trên người lan tỏa, "Kim Tinh nói chuyện thật không biết lý lẽ, lão Tôn đã Ngũ Khí Triều Nguyên, tu thành Bất Hủ Kim Tiên, tuổi thọ gần như vô tận, đã không vẫn lạc, vậy mà lại bị câu đến U Minh Giới, đây là vì lý do gì?

Hơn nữa, là những quỷ quái U Minh đó ra tay trước, lão Tôn chỉ vì tự vệ mà thôi, lẽ nào tự vệ cũng sai? " Tôn Ngộ Không vẻ mặt phẫn nộ, nghĩa phẫn điền ưng nói, "Thiên Đình nếu muốn quản, cũng phải xử tội U Minh trước vì việc chấp pháp bừa bãi chứ?" Thái Bạch Kim Tinh tức thì đầy vẻ khó xử, theo lời Tôn Ngộ Không nói, kỳ thực người ta làm cũng chẳng sai, ai mà vô duyên vô cớ bị câu đến U Minh

lại không tức giận chứ.

Thái Bạch Kim Tinh thở dài nói, "Tuy sự việc có nguyên nhân, nhưng yêu vương dù sao vẫn đại náo U Minh, ảnh hưởng cực kỳ xấu, chúng thần Thiên Đình đều muốn Bệ hạ trọng phạt yêu vương..." Lời Thái Bạch Kim Tinh còn chưa dứt, Hỗn Thế Ma Vương liền hung hăng nhổ một bãi nước bọt, thanh đại đao trong tay bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp một đao chém về phía Thái Bạch Kim Tinh, trong miệng giận mắng, "Khỏi cần nói chúng ta còn bảo, khách từ xa đến, đã hái dưa quả tươi ngon chiêu đãi ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại muốn đến bắt chúng ta lên trời, trước hết hãy ăn của lão Tôn một đao đã." Thái Bạch Kim Tinh sợ hãi giật mình, thân hình lóe lên, vội vàng né tránh, trong miệng kêu lên, "Hai vị yêu vương, xin hãy cho ta nói hết lời đã." Hỗn Thế Ma Vương thấy một đao không chém trúng Thái Bạch Kim Tinh, lại muốn ra tay, nhưng bị Tôn Ngộ Không ngăn lại, "Hỗn Thế đại ca khoan vội ra tay, chúng ta hãy xem Thái Bạch Kim Tinh này nói gì nữa." Hỗn Thế Ma Vương hung hăng lườm Tôn Ngộ Không một cái, lúc này mới miễn cưỡng thu tay.

Thái Bạch Kim Tinh thở hổn hển một hơi, lúc này mới nói, "Nhưng Đại Thiên Tôn cho rằng, Hầu Vương là thể chất trời đất nuôi thành, thân hình nhật nguyệt luyện hóa, đỉnh thiên lập địa, uống sương ăn gió, niệm tình sinh hóa từ ân, đắc đạo không dễ, nên định chiêu an Hầu Vương lên trời làm quan, đây chính là chỉ dụ của Đại Thiên Tôn, là cơ duyên khó gặp trên đời." "Lên trời làm quan, Đại Thiên Tôn sẽ có lòng tốt như vậy sao?

Không phải là muốn lừa chúng ta lên trời rồi sau đó ra tay sao?" Hỗn Thế Ma Vương vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Thái Bạch Kim Tinh lại vung phất trần, giận dữ nói, "Đại Thiên Tôn là chủ Thiên Đình, thống lĩnh Tam Giới, lời vàng ý ngọc, hùng tâm tráng chí biết bao, lẽ nào lại đi lừa gạt các ngươi?" Tôn Ngộ

Không nghĩ một lát, mình ở Hoa Quả Sơn cũng đã tiêu dao tự tại mấy trăm năm, mỗi ngày tuy vui vẻ, nhưng lâu ngày, khó tránh khỏi có chút nhàm chán, bèn gật đầu nói, "Vậy lão Tôn, cứ cùng ngươi lên trời một chuyến vậy." Hỗn Thế Ma Vương khẽ kéo vạt áo Tôn Ngộ Không, ý bảo Tôn Ngộ Không đề phòng có mưu kế, Tôn Ngộ Không lại không để tâm mỉm cười, "Hỗn Thế đại ca đừng lo, lão Tôn đi cùng Kim Tinh lên trời một chuyến, trước hết thăm dò đường đi cho các huynh đệ, nếu thật sự tốt, thì sẽ đón các huynh đệ cùng lên trời hưởng lạc." Hỗn Thế Ma Vương thấy vậy, đành phải không khuyên nhủ nữa.

Ngay lập tức, Tôn Ngộ Không và Thái Bạch Kim Tinh cưỡi mây đạp gió, trực chỉ Tam Thập Tam Thiên, tốc độ của con khỉ nhanh hơn Thái Bạch Kim Tinh không chỉ một bậc.

Hắn đi đầu đến Tam Thập Tam Thiên.

Nay Tam Thập Tam Thiên đã khác xa với cảnh hoang tàn đổ nát sau Vu Yêu đại kiếp năm xưa, được Hạo Thiên kinh doanh vô số vạn năm, thậm chí còn hùng vĩ hơn cả lúc Thiên Đình thượng cổ thịnh vượng nhất.

Thoạt nhìn, kim quang vạn đạo cuộn hồng nghê, ráng khí ngàn dặm phun tử vụ, cửa Nam Thiên Môn kia, xanh thẳm rực rỡ, được tạo thành từ lưu ly, sáng rực rỡ, được trang trí bằng bảo ngọc, cao lớn đồ sộ, tựa như có một khí tượng vương giả.

Trước Nam Thiên Môn, hai đội Thiên Binh đóng quân, canh gác, người dẫn đầu, chính là Nam Cung Thích, đại tướng Tây Kỳ năm xưa, khi phong thần, Nam Cung Thích được phong thành Thiên Binh, lăn lộn vô số năm, nay là tiểu đội trưởng Thiên Binh, Thiên Binh canh giữ Nam Thiên Môn đều do hắn quản lý.

Tôn Ngộ Không nhìn Nam Thiên Môn cao lớn uy nghiêm, rồi nhìn lại bộ quần áo thô kệch trên người mình, tức thì cảm thấy tự ti, bèn ý

niệm vừa động, đổi sang bộ phi quải uy phong lẫm lẫm, nghênh ngang đi về phía Nam Thiên Môn.

Trước Nam Thiên Môn, Nam Cung Thích ngày qua ngày, năm qua năm tuần tra, khô khan, tẻ nhạt, là cảm nhận lớn nhất của hắn kể từ khi canh giữ Nam Thiên Môn.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Nam Cung Thích lại muốn tát mình mấy cái, năm xưa mình vì sao lại theo Tây Kỳ tạo phản chứ!

Chương 472

Uổng công mất mạng không nói, sau Phong Thần, bên Đại Thương, địa vị những võ tướng như Lý Tĩnh, Hàn Vinh...

đều được phong thần vị cực cao, vượt xa hắn.

Còn Hoàng Phi Hổ, Văn Trọng, thì càng không cần nói, mỗi ngày nhìn kẻ thù năm xưa nghênh ngang ra vào Nam Thiên Môn, Nam Cung Thích lại tức đến đau tim.

Điều duy nhất có thể an ủi Nam Cung Thích một chút, chính là lão chủ tử của hắn cũng chẳng khá hơn là bao, Cơ Xương, bị phong thành chổi sao chổi, tuy là tinh quân, nhưng bị mọi người ghét bỏ, địa vị ở Thiên Đình còn thấp hơn hắn.

Nam Cung Thích ngẩng đầu, quét mắt một vòng, liền thấy một thân ảnh uy phong lẫm lẫm đang đi về phía hắn.

"Kẻ nào cả gan, dám tự tiện xông Nam Thiên Môn?" Nam Cung Thích vội vàng quát lớn, chặn trước mặt Tôn Ngộ Không.

Canh cổng, cũng phải tuân thủ Thiên Quy, dám tùy ý thả người vào Nam Thiên Môn, bị cấp trên biết được, thì cứ chờ mà về Lò Tái Tạo trong Phong Thần Bảng đi.

Tôn Ngộ Không nhíu mày, quay người nhìn Nam Cung Thích, vẻ mặt nghi ngờ.

Nam Cung Thích cẩn thận đánh giá Tôn Ngộ Không, xác nhận chưa từng gặp, cũng không có ấn tượng gì, sau đó trên mặt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, lặp lại, "Thiên Đình trọng địa, há là nơi kẻ hạ cấp như ngươi có thể tùy tiện vào, mau rời khỏi đây, kẻo đụng phải đại thần." Tôn Ngộ Không nhíu mày càng chặt hơn, "Nếu không phải Đại Thiên

Tôn của các ngươi mời lão Tôn lên trời làm quan, lão Tôn mới không đến Thiên Đình này của ngươi." "Cái gì?" Nam Cung Thích như thể nghe thấy chuyện cười lớn nhất trên đời, ôm bụng cười lớn, "Ta không nghe lầm chứ, Đại Thiên Tôn mời ngươi lên trời làm quan?" "Là Thái Bạch Kim Tinh hạ giới đi đón ta, không tin ngươi có thể hỏi y." Tôn Ngộ Không nhíu mày nói.

"Thái Bạch Kim Tinh đi đón ngươi?" Nam Cung Thích cười càng dữ dội hơn.

Nhìn khuôn mặt đáng đánh của Nam Cung Thích, Tôn Ngộ Không kìm nén xung động muốn đánh người, lặng lẽ nhìn Nam Cung Thích biểu diễn.

Sau một trận cười lớn, sắc mặt Nam Cung Thích bỗng biến đổi, quát, "Con khỉ này nói dối trắng trợn, ta nghi ngờ là dư nghiệt Thiên Đình thượng cổ, mau bắt nó lại, giao cho Tư Pháp Thiên Thần xử trí." "Vâng." Lập tức có mấy Thiên Binh xông lên, định bắt Tôn Ngộ Không.

Đến đây, Tôn Ngộ Không không thể kìm nén được lửa giận trong lòng nữa, mạnh mẽ bùng phát khí tức Kim Tiên đỉnh phong.

Khí tức khủng bố, dẫn dắt vô số linh khí, hóa thành cơn bão cực lớn, trực tiếp quét bay các Thiên Binh xung quanh.

Tiếp đó Tôn Ngộ Không một tay túm lấy cổ áo Nam Cung Thích, trái phải vung tay, bạt tai liên hồi, chỉ sau hai ba cái, má hắn đã sưng lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trong khoảng mười hơi thở, trên mặt đã xanh tím một mảng, sưng vù thành đầu heo, ngay cả Cơ Xương đích thân đến, e rằng cũng không nhận ra cái đầu heo này chính là đại tướng đắc lực Nam Cung Thích của mình năm xưa.

Sau khi phát tiết một trận sảng khoái, Tôn Ngộ Không mạnh mẽ đá vào người Nam Cung Thích, Nam Cung Thích bay vút trong không

trung theo một đường parabol tiêu chuẩn, rồi nặng nề ngã xuống đất.

Các Thiên Binh xung quanh thấy Tôn Ngộ Không mãnh liệt như vậy, sớm đã sợ đến tái mặt, từng người một cầm vũ khí, cảnh giác nhìn Tôn Ngộ Không, nhưng không dám lại gần.

Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh mới vội vã chạy đến, khi thấy Nam Thiên Môn một mảnh tan hoang, cả người đều ngớ ra, y vẫn đánh giá thấp tốc độ gây họa của Tôn Ngộ Không, lơ là một chút, vậy mà lại gây ra họa lớn.

Nam Cung Thích nhìn thấy Thái Bạch Kim Tinh, khó khăn ngẩng đầu lên, mũi sưng mặt tấy, "Kim Tinh, con khỉ này tự tiện xông Nam Thiên Môn, đánh bị thương Thiên Binh canh giữ, kính xin Kim Tinh làm chủ cho chúng ta." Thái Bạch Kim Tinh xoa xoa thái dương, giải thích một lượt cho Nam Cung Thích xong, lúc này mới dẫn Tôn Ngộ Không bước vào Nam Thiên Môn.

Vào Nam Thiên Môn, canh gác càng thêm nghiêm ngặt, nhưng dưới sự dẫn dắt của Thái Bạch Kim Tinh, lại thuận lợi thông suốt, rất nhanh đã đến bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thái Bạch Kim Tinh khẽ nói với Tôn Ngộ Không, "Đại Thiên Tôn ở bên trong, ngươi hãy đợi bên ngoài một lát, ta vào bẩm báo một tiếng, rồi sẽ cho ngươi vào." Tôn Ngộ Không gật đầu, ra vẻ đã hiểu.

Thái Bạch Kim Tinh vẫn còn hơi lo lắng, nghĩ một lát, đưa phất trần trong tay mình cho Tôn Ngộ Không, dặn dò ba lần rồi mới bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Thần, Thái Bạch Kim Tinh, bái kiến Bệ hạ." Hạo Thiên ngồi trên ngai vàng Đại Thiên Tôn, nhìn xuống Thái Bạch Kim Tinh, "Đã đưa con khỉ kia lên Thiên Đình chưa?" "Khải bẩm Bệ hạ, thần may mắn không phụ mệnh, đã đưa con khỉ kia lên Thiên Đình, nay đang đợi bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, Bệ hạ có thể triệu kiến bất cứ lúc nào."

“Cho con khỉ đó vào đi.” “Vâng.” Thái Bạch Kim Tinh lại vội vã quay ra, gọi Tôn Ngộ Không vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Vào Lăng Tiêu Bảo Điện, Thái Bạch Kim Tinh thấy Tôn Ngộ Không ngây ra tại chỗ, không có phản ứng, vội vàng kéo vạt áo Tôn Ngộ Không, khẽ nói, “Còn không mau bái kiến Đại Thiên Tôn?” Tôn Ngộ Không lúc này mới phản ứng lại, chắp hai móng tay khỉ lại, “Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không của Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn Đông Thắng Thần Châu, bái kiến Đại Thiên Tôn.” “Không cần đa lễ.” Hạo Thiên vẫy tay, “Hôm nay mời ngươi lên trời, vì chuyện gì, chắc Thái Bạch Kim Tinh đã nói với ngươi rồi chứ?” “Biết, biết, là mời lão Tôn lên trời làm quan.” Tôn Ngộ Không đáp.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, lại quay sang nhìn các tiên quan văn võ của Thiên Đình, “Các phương các điện của Thiên Đình, phương nào còn thiếu chức quan?” Tiên quan đã có chuẩn bị từ trước, trực tiếp bước ra, cung kính đáp, “Khải bẩm Đại Vương, các cung các điện, các phương các xứ của Thiên Đình, đều không thiếu người, chỉ có trong Bàn Đào Viên, còn thiếu một quản sự.” “Ồ?

Bàn Đào Viên?” Hạo Thiên bề ngoài hơi kinh ngạc, sau đó nhìn Tôn Ngộ Không, “Ngươi có muốn đến Bàn Đào Viên làm quản sự không, đừng xem chức quan nhỏ, nhưng cũng có phẩm cấp, hơn nữa mỗi năm đều có thể nhận được một số lượng Bàn Đào nhất định, quả là một chức vụ tốt.” Tôn Ngộ Không vội vàng gật đầu đồng ý, “Nguyện đi, nguyện đi.” “Thái Bạch Kim Tinh, ngươi hãy dẫn Tôn Ngộ Không, đi tiếp quản Bàn Đào Viên đi.” “Vâng.” Thái Bạch Kim Tinh dẫn Tôn Ngộ Không đến Bàn Đào Viên, chốc lát sau, liền có mấy chục thân ảnh vội vã đến bái kiến Tôn Ngộ Không, chính là các trừ thụ lực sĩ, vận thủy lực sĩ, tu đào lực sĩ, đả tảo lực sĩ trong Bàn Đào Viên này.

Thái Bạch Kim Tinh quét mắt nhìn các lực sĩ, dặn dò, “Đây là

quản sự mới đến của Bàn Đào Viên, sau này sẽ là cấp trên của các ngươi, sau này mọi việc trong Bàn Đào Viên, đều do hắn phụ trách, các ngươi từ bên cạnh phụ trợ, phải tận tâm tận lực, không được sai sót, đã nghe rõ chưa?" "Rõ, rõ." Một đám lực sĩ vội vàng gật đầu.

Thái Bạch Kim Tinh lại dẫn Tôn Ngộ Không làm quen với hoàn cảnh Bàn Đào Viên xong, lúc này mới rời đi, Tôn Ngộ Không nhìn một dải Bàn Đào Viên rộng lớn, gọi lão Địa Thổ của Bàn Đào Viên ra, hỏi han cẩn thận, "Lão thổ địa, trong Bàn Đào Viên này, tổng cộng có bao nhiêu gốc Bàn Đào vậy?" Các lực sĩ vội vàng đáp, "Khải bẩm Tôn gia gia, trong Bàn Đào Viên này tổng cộng có ba ngàn sáu trăm gốc Bàn Đào: một ngàn hai trăm gốc phía trước, hoa nhỏ quả nhỏ, một vạn năm mới chín một lần, người ăn vào thành tiên đắc đạo, thân thể nhẹ nhàng; một ngàn hai trăm gốc ở giữa, hoa rậm quả ngọt, ba vạn năm mới chín một lần, người ăn vào hà cử phi thăng, trường sinh bất lão; một ngàn hai trăm gốc phía sau, vân tử tương hạch, chín vạn năm mới chín một lần, người ăn vào thọ ngang trời đất, đồng canh nhật nguyệt." "Vậy những Bàn Đào này, bình thường đều cung cấp cho ai ăn?" Tôn Ngộ Không lơ đễnh hỏi.

"Tự nhiên là cung cấp cho Bệ hạ, Nương Nương, cùng các vị đại thần Tam Giới, trừ những người này ra, cũng chỉ có khi tổ chức Bàn Đào Đại Hội một vạn năm một lần, tiểu tiên như chúng ta mới được chia một quả Bàn Đào, nhưng dù vậy, cũng đã vô cùng mãn nguyện rồi." Lão thổ địa vừa nói, không kìm được mà nuốt nước bọt.

Tôn Ngộ Không và lão thổ địa trò chuyện nửa ngày, đột nhiên lén lút nói, "Ta nghe những vận thủy, tu đào lực sĩ nói, quản sự Bàn Đào Viên đời trước vì trộm Bàn Đào, phạm Thiên Điều, trực tiếp bị đày xuống phàm gian, vĩnh viễn không được trọng dụng, chuyện này là thật hay giả?" Lão thổ địa vẻ mặt mờ mịt, trộm Bàn Đào, đày xuống phàm gian, đây là cái gì với cái gì vậy.

Bàn Đào Viên là nơi nào, đây là căn cứ quan trọng để Đại Thiên Tôn ban thưởng cho chúng tiên Tam Giới.

Quản sự nào dám ăn gan hùm mật báo mà trộm Bàn Đào.

Y chỉ biết, không lâu trước đó, Thái Bạch Kim Tinh đích thân đến Bàn Đào Viên, dẫn quản sự Bàn Đào Viên đi.

Và gọi y cùng các lực sĩ trong Bàn Đào Viên lại, nói rất nhanh sẽ có một quản sự mới đến.

Còn dặn dò bọn họ thống nhất lời khai, nói rằng nếu quản sự mới hỏi về quản sự cũ thì cứ nói Bàn Đào Viên này, từ trước đến nay chưa từng có quản sự nào.

Lão thổ địa trong lòng thầm mắng những lực sĩ đó ngu ngốc, chuyện vừa dặn cũng quên được, đành phải gượng cười nói, "Những lực sĩ đó nói không sai, quản sự đời trước, quả thật là vì trộm Bàn Đào, Đại Thiên Tôn nổi giận, nên bị đày xuống phàm gian..." Tôn Ngộ Không nghe xong, trong lòng chợt dâng lên từng trận cười lạnh, quả nhiên mình đoán không sai.

Cái gọi là hỏi các lực sĩ mới biết quản sự đời trước vì trộm Bàn Đào mà bị giết, đều là hắn bịa ra.

Nhưng lão thổ địa này lại thuận nước đẩy thuyền, trực tiếp nói theo lời hắn.

Điều này nói lên điều gì, nói lên rằng trước khi mình đến, Bàn Đào Viên này rõ ràng là có quản sự.

Mà đã có quản sự, vậy quản sự trước đây quản lý Bàn Đào Viên rộng lớn này đã đi đâu?

Tiên thần có thể hưởng bổng lộc Thiên Đình, đều đã thọ tiên lộc, trường sinh bất tử, tuổi thọ vô tận, nếu đảm nhiệm thần chức, hầu như mấy ngàn mấy vạn năm cũng sẽ không thay đổi.

Vì sao hắn vừa đến, quản sự đời trước lại khéo léo thoái vị nhường hiền như vậy?

Điều này còn chưa phải là điều khiến Tôn Ngộ Không nghi hoặc nhất, điều khiến hắn nghi hoặc nhất, nằm ở Bàn Đào Viên!

Khỉ thích ăn Bàn Đào, đây là quy tắc từ xưa, để hắn, một con khỉ, đến canh giữ Bàn Đào Viên, chẳng khác nào để một kẻ cực kỳ tham tài háo sắc quản lý quốc khố, không xảy ra chuyện mới là lạ!

Tôn Ngộ Không trầm mặc không nói, khiến lão thổ địa trong lòng càng thêm thấp thỏm, mình sẽ không lại nói sai điều gì chứ?

"Quản sự đại nhân còn có việc gì không?

Nếu không có việc gì thì tiểu lão nhi xin cáo lui trước." "Không có việc gì nữa, không có việc gì nữa." Tôn Ngộ Không xua tay, ý bảo lão thổ địa có thể rời đi, mình đã có được kết quả mình muốn từ lão thổ địa.

Lão thổ địa tức thì như được đại xá, vội vàng hóa thành một làn khói nhẹ, bay vào dưới đất.

Sau khi đi qua Bàn Đào Viên, lệnh cho tất cả các lực sĩ ai về chỗ nấy, hoạt động theo quy củ, Tôn Ngộ Không một mình ở trong phòng quản sự, trầm tư.

Hiện tại có thể xác định là, Đại Thiên Tôn cho hắn lên trời, tuyệt không phải chỉ là thương hại hắn là thể chất trời đất nuôi thành, thân hình nhật nguyệt luyện hóa, mà là có dự mưu cho hắn lên trời.

Nếu không, hắn gây sự là với U Minh Giới, sau khi náo U Minh Giới, U Minh Giới còn chưa nói gì, Đại Thiên Tôn lại vượt quyền, bắt hắn, đây là đạo lý gì?

Xác định được điểm này, Tôn Ngộ Không hiện tại có hai lựa chọn, thứ nhất, chính là hiện tại trốn xuống Thiên Đình, trở lại Hoa Quả

Sơn.

Chương 473

Thứ hai, chính là tĩnh quan kỳ biến, xem Thiên Đình rộng lớn rốt cuộc có âm mưu quỷ kế gì đang tính toán hắn.

Tôn Ngộ Không trầm ngâm một lát, vẫn quyết định ở lại Thiên Đình trước, Thiên Đình thế lực lớn, trốn thoát khỏi Thiên Đình, có lẽ sẽ mang đến tai họa vô vọng cho chúng sinh trên Hoa Quả Sơn.

Xác định được con đường tiếp theo, Tôn Ngộ Không cả người nhẹ nhõm đi không ít, sáng sớm ngày hôm sau, Tôn Ngộ Không dậy sớm, chuẩn bị tự mình đi thị sát Bàn Đào Viên một lượt nữa.

Mở cửa phòng ra, các vận thủy lực sĩ, tu đào lực sĩ, trừ địa lực sĩ...

đều đã bắt đầu lao động, thấy Tôn Ngộ Không mở cửa, vội vàng đến bái kiến.

Tôn Ngộ Không xua tay, ho khan mấy tiếng, nghĩa chính ngôn từ nói, "Bản quan ngày đầu nhậm chức, phải tận trung chức trách, quản lý tốt Bàn Đào Viên cho Đại Thiên Tôn, các ngươi cứ tự mình lao động đi, bản quan tự mình đi thị sát Bàn Đào Viên này." "Quản sự đại nhân, hay là để chúng ta dẫn ngài đi tuần thị." Có vận thủy lực sĩ mở miệng, trên mặt đầy vẻ nịnh nọt.

Tôn Ngộ Không xua tay, "Không cần, ta một mình tuần thị là được, các ngươi cứ làm việc của mình đi." "Vâng, quản sự đại nhân." Các lực sĩ vội vàng gật đầu.

Tôn Ngộ Không tùy ý chọn một hướng, nghênh ngang tuần thị, phía sau, một làn khói nhẹ bốc lên, thân ảnh lão thổ địa xuất hiện.

Y nhìn chằm chằm về hướng Tôn Ngộ Không đã khuất dạng, xoa xoa thái dương, cảm thấy một trận đau đầu.

Mặc dù chỉ gặp con khỉ có một lần, nhưng tính cách cẩn thận, lanh lợi của con khỉ đã in sâu vào lòng lão thổ địa, y đã dự liệu được, Bàn Đào Viên sau này sẽ không còn thái bình nữa.

Cũng không biết cấp trên nghĩ thế nào, lại để một con khỉ đến canh Bàn Đào Viên...

"Đa sự chi thu a đa sự chi thu..." Lão thổ địa lắc đầu, thân hình lóe lên, lại hóa thành một làn khói nhẹ chìm vào lòng đất, không còn thấy tăm hơi.

Toàn bộ Bàn Đào Viên, tổng cộng chia làm ba khu vực, lần lượt là tiểu đào một vạn năm mới chín, trung đào ba vạn năm mới chín, đại đào chín vạn năm mới chín, tổng cộng hơn ba ngàn gốc, diện tích chiếm giữ tự nhiên không nhỏ, phải mất một thời gian không ngắn, hắn mới đi đến khu vực tiểu đào.

Nhìn những cây đào cổ thụ gốc rễ chằng chịt, hiển lộ sự tang thương của năm tháng lịch sử, trên đó treo lủng lẳng những quả đào nhỏ chi chít, Tôn Ngộ Không khóe miệng không kìm được chảy nước miếng.

Trong mắt kim quang lóe lên, nhìn thấu chu thiên tứ cực, thấy bốn phía không có người, con khỉ đá nhanh như chớp hái xuống một quả đào nhỏ, đưa lên miệng, mạnh mẽ cắn một miếng, trong khoảnh khắc, nước trái cây bắn ra tứ tung, một mùi hương đào nồng đậm bùng nổ trong khoang miệng.

"Chậc, ngon, ngon thật." Tôn Ngộ Không mắt tức khắc trợn tròn, cả người bị hương vị Bàn Đào chinh phục.

Thấy bốn phía không có người, yên tĩnh một màu, Tôn Ngộ Không dứt khoát trèo thẳng lên cây đào, bắt đầu ăn uống thỏa thích, chốc lát sau, dưới gốc đào đã rụng đầy hột đào.

Mặc dù vẫn chưa ăn no, nhưng cũng không thể cứ mãi hái ăn một cây, Tôn Ngộ Không nhảy vọt một cái, từ trên cây đào nhảy xuống, tiếp tục đi về khu vực thứ hai.

Ba khu vực lớn của Bàn Đào Viên, giữa mỗi khu vực đều có thiết lập trận pháp, cấm chế, mục đích là để khóa linh khí trong khu vực đó.

Nếu không, nếu trồng hơn ba ngàn gốc đào cùng một chỗ, linh khí đồng đều, tự nhiên cũng sẽ không còn phân biệt một vạn năm mới chín, ba vạn năm mới chín, chín vạn năm mới chín nữa.

Tôn Ngộ Không, với tư cách quản sự Bàn Đào Viên, tự nhiên có quyền tự do ra vào ba khu vực lớn.

Tôn Ngộ Không không nhanh không chậm đến khu vực thứ hai, sau khi nếm thử đào ở đây, không dừng lại, trực tiếp đến khu vực thứ ba.

Đào ở khu vực thứ ba, mới xứng đáng được gọi là bảo bối, ăn một quả vào bụng, hương vị ngọt ngào của nước trái cây chảy khắp tứ chi bách hài, pháp lực toàn thân không kìm được bắt đầu vận chuyển, vận hành mấy đại chu thiên mới kết thúc, pháp lực trong cơ thể đã tăng lên mấy sợi.

"Linh khí nồng đậm quá, nếu có thể cứ mãi ở trong Bàn Đào Viên này, chẳng phải có thể trong thời gian cực ngắn, chứng đạo Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong sao?" Tôn Ngộ Không vẻ mặt kinh hỉ, đối với sinh linh tiên thiên như hắn mà nói, trước Đại La, hầu như không có bình cảnh, chỉ cần linh khí theo kịp, tu vi tự nhiên sẽ tiến bộ nhanh chóng.

Thời gian thoáng chốc, mấy tháng đã trôi qua, một ngày này, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên mặt không biểu cảm, hỏi xuống phía dưới, "Con khỉ kia đến Bàn Đào Viên cũng đã mấy tháng rồi, trong mấy tháng này, con khỉ kia có điểm gì khác thường không?" Dưới

Lăng Tiêu Bảo Điện đứng, vậy mà là một vận thủy lực sĩ không mấy nổi bật trong số các lực sĩ.

Lực sĩ đó cung kính đáp, "Bẩm Đại Thiên Tôn, mấy tháng qua, con khỉ đó vẫn an phận thủ thường, không có hành vi kỳ lạ nào, chỉ là đào trong Bàn Đào Viên thiếu đi rất nhiều, chắc là bị con khỉ đó trộm ăn không ít." "Rất tốt, tiếp tục giám sát con khỉ đó, một khi có tình huống gì, lập tức đến báo." Hạo Thiên khẽ gật đầu, thần sắc không hề thay đổi, vài quả Bàn Đào mà thôi, trong mắt một số tu sĩ nhỏ, là thần vật khó gặp, ăn một quả, có thể tiết kiệm hàng ngàn năm khổ tu.

Nhưng trong mắt y, cũng chỉ vậy thôi, so với lợi ích đạt được khi giúp Tây Phương hoàn thành đại kiếp, căn bản không đáng nhắc đến.

Sau khi lực sĩ lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, tức thì trong điện chỉ còn lại một mình Hạo Thiên, sắc mặt y trầm ổn, như đang suy tư điều gì.

Mặc dù Thiên Đình gia đại nghiệp đại, không để ý một vài quả Bàn Đào, nhưng Tôn Ngộ Không cứ tiếp tục như vậy, đại kiếp sẽ được thúc đẩy như thế nào?

Hạo Thiên nghĩ một lát, quay sang thiên nô bên cạnh nói, "Đi mời Nương Nương đến đây." "Vâng." Thiên nô nhận lệnh, vội vã rời đi.

Chốc lát sau, Dao Trì ngồi phượng liễn, đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên lệnh thiên nô lui đi, cả Lăng Tiêu Bảo Điện tức thì chỉ còn lại Hạo Thiên và Dao Trì hai người.

Dao Trì trên mặt lộ ra vẻ ôn nhu đã lâu không thấy, "Hạo Thiên ca ca, hôm nay gọi muội đến có việc gì không?" Hạo Thiên nói, "Cách lần tổ chức Bàn Đào Đại Hội tiếp theo, còn bao lâu nữa?" Dao Trì ngẩn ra, đáp, "Bàn Đào Đại Hội, là thủ đoạn để Thiên Đình lôi kéo các chân tiên đắc đạo của Tam Giới, một vạn năm tổ chức một lần, lần tổ

chức trước là hơn chín ngàn năm trước, còn lần tiếp theo, phải đến năm trăm năm sau." "Năm trăm năm, lâu quá rồi." Hạo Thiên lắc đầu, "Tổ chức sớm hơn đi, cứ định vào nửa năm sau đi, muội thấy thế nào?" Dao Trì đột nhiên hỏi, "Tổ chức sớm hơn nhiều như vậy, việc thay đổi thời gian Bàn Đào Đại Hội, có phải là vì kiếp tử trong Bàn Đào Viên không?" Hạo Thiên gật đầu, "Thiên Đạo đại thế, khó lòng nắm bắt, mà kiếp tử này năm xưa xuất hải, lại vô duyên vô cớ biến mất mười năm, khiến Thiên Đạo đại thế phát sinh biến hóa cực lớn, suýt nữa bị lệch, đại kiếp lần này, là cơ hội của Tây Phương, cũng là cơ hội của Thiên Đình ta, nhất định phải nắm bắt, không được xảy ra nửa điểm sai sót, muội tử, Thiên Đình ta, không có lựa chọn nào khác." Dao Trì mặc nhiên không nói, chỉ siết chặt lấy bàn tay rộng lớn của Hạo Thiên.

Rất nhanh, vài ngày sau, Thiên Đình tung ra một tin tức vô cùng chấn động.

Bàn Đào Đại Hội một vạn năm một lần, sẽ được tổ chức sớm hơn năm trăm năm.

Đại hội lần này, Thiên Đình sẽ dốc hết tích lũy mấy vạn năm, quảng bá mời chúng tiên Tam Giới đến Thiên Đình tham gia thịnh yến.

Ngay cả Bàn Đào Vân Tử Tương Hạch chín vạn năm mới chín, cũng sẽ được lấy ra rất nhiều.

Tin tức này vừa phát ra, tức thì gây sóng gió lớn trong Tam Giới.

Vô số Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên tu sĩ Hồng Hoang bàn tán xôn xao.

"Từ khi Thiên Đình trọng lập đến nay, Bàn Đào Đại Hội vẫn luôn một vạn năm tổ chức một lần, lần này vì sao lại tổ chức sớm hơn năm trăm năm?" "Chẳng lẽ Thiên Đình có hỷ sự gì xảy ra?" "Thiên Đình có thể có hỷ sự gì, sau Phong Thần, Tam Giới này, chẳng phải là đạo

thống Thánh nhân nói mới tính sao?" "Hư, im lặng, dù sao thì, Thiên Đình cũng đã khác xưa, không phải là thứ mà chúng ta có thể tự tiện suy đoán." "Mặc kệ vì sao tổ chức sớm, chúng ta cứ đi như thường, kiếm vài quả Bàn Đào, dù sao cũng không thiệt thòi gì." "Đạo hữu nói rất đúng." Các Đại La Kim Tiên, và một số Đại Chuẩn Thánh không xuất thế, lại từ Bàn Đào Đại Hội được tổ chức sớm hơn năm trăm năm này, ngửi thấy được một điều gì đó bất thường.

Kiếp khí lan tràn Tam Giới, che trời lấp đất, không ngừng biến động từng giờ từng khắc, Thiên Đình, đây là muốn hành động sớm rồi.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc thế giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đôi mắt thâm thúy, xa vọng Địa Tiên Giới, tâm tình vô cùng tốt.

Tất cả, đều đang tiến về mục tiêu đã định, thậm chí Chuẩn Đề dường như đã nhìn thấy, cảnh tượng Tây Phương đại hưng sau này.

Thiên Đình, Bàn Đào Đại Hội bước vào công tác chuẩn bị khẩn trương, Dao Trì đặc biệt phái bảy vị Thường Nga xinh đẹp nhất cung trăng đến Bàn Đào Viên hái Bàn Đào.

Thường Nga, không phải là Thái Âm Tinh Quân chấp chưởng Thái Âm Tinh, cũng không phải chỉ đích danh một người, mà là chỉ một chức vị.

Chỉ cần là nữ tiên thuộc cung trăng, tất cả các tiên nữ cung trăng đều đảm nhiệm chức vị Thường Nga này.

Mà trong Tây Du Ký, Thiên Bồng Nguyên Soái trêu ghẹo Thường Nga, cũng là chỉ chung các tiên nữ thuộc cung trăng, chứ không phải là chủ nhân cung trăng mà mọi người tiềm thức vẫn nghĩ.

Chủ nhân cung trăng, tên là Thái Âm Tinh Quân, là thần mặt trăng

chấp chưởng Thái Âm Tinh, tu vi Đại La Kim Tiên, dù đặt trong toàn bộ Thiên Đình, cũng là đại thần có tầm ảnh hưởng lớn, há là một tiểu Thiên Hà Nguyên Soái có thể trêu ghẹo.

Còn việc vì sao lại nhất định phải phái Thường Nga đến hái đào, mục đích, tự nhiên là để dẫn dụ Tôn Ngộ Không phạm sai lầm!

Chỉ cần Tôn Ngộ Không phạm sai lầm, Thiên Đình liền có thể tiến hành bước tiếp theo, đại kiếp, mới càng dễ triển khai...

Trong Bàn Đào Viên, sáng sớm, Tôn Ngộ Không lại dậy sớm, chuẩn bị tuần tra Bàn Đào Viên.

Gần nửa năm qua, Tôn Ngộ Không lén lút không biết đã trộm ăn bao nhiêu quả đào.

Chương 474

Tiên thiên linh khí ẩn chứa trong mỗi quả đào, đều được hắn vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, hấp thu toàn bộ.

Trước khi đến Thiên Đình, tu vi của Tôn Ngộ Không vừa mới đạt đến đỉnh phong Kim Tiên.

Nhưng chỉ sau gần nửa năm, đã mơ hồ có cảm giác sắp đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi.

Tốc độ này, không thua kém ngồi tên lửa, tuyệt vời vô cùng.

Hôm qua, Tôn Ngộ Không phát hiện một cây đào cổ thụ, trên đó đào vừa to vừa đỏ, hôm nay dậy sớm, chính là để đi nếm thử.

Vừa chuẩn bị rời đi, đột nhiên, một vận thủy lực sĩ chạy nhỏ đến, "Quản sự đại nhân, Đại Thiên Tôn tuyên bố Bàn Đào Đại Hội sẽ được tổ chức sớm hơn năm trăm năm, đã thông báo khắp nơi, bảy vị Thường Nga tiên tử phụng mệnh Nương Nương đến Bàn Đào Viên hái đào, quản sự đại nhân vẫn nên đi xem một chút." Tôn Ngộ Không vốn không muốn đi, nhưng nghe vận thủy lực sĩ đã nói như vậy, mình không gặp thì quả thật có chút vô lễ.

"Được, vậy thì dẫn ta đi gặp họ đi." "Vâng, đại nhân." Vận thủy lực sĩ một đường chạy nhỏ, dẫn Tôn Ngộ Không đến bên cạnh bảy vị Thường Nga.

Tiên nữ Thiên Đình, tự nhiên không ai xấu, tiên nữ cung trăng, lại càng có tư sắc xuất chúng, trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa, trong mỗi cái nhíu mày mỉm cười, vạn chủng phong tình, câu động dục vọng sâu thẳm trong lòng người.

Bảy vị Thường Nga tiên tử trước mắt, lần lượt mặc váy tiên màu

đỏ, cam, vàng, lục, lam, tím, váy tiên dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, lấp lánh rực rỡ, hoàn mỹ phác họa thân thể yểu điệu của bảy vị Thường Nga tiên tử.

Nơi cần gầy thì không béo một phân, nơi cần béo thì không gầy một phân, gần như hoàn mỹ.

Bất kỳ người tu đạo nào, dù thanh tâm quả dục đến đâu, cũng phải hoảng hốt, sinh lòng mê đắm.

Nhưng Tôn Ngộ Không lại hoàn toàn không có chút phản ứng nào, chắp tay, "Quản sự Bàn Đào Viên Tôn Ngộ Không, bái kiến bảy vị Thường Nga tiên tử." Thường Nga mặc váy đỏ khẽ cười một tiếng, "Sớm đã nghe nói Bàn Đào Viên có quản sự mới đến, anh vũ phi phàm, nho nhã lễ độ, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền." Các Thường Nga khác cũng liên tục phụ họa, không tiếc lời khen Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không mặt tươi cười, trong lòng đã sớm dấy lên cảnh giác.

"Mấy vị tiên tử quá khen rồi, nếu muốn hái Bàn Đào, thì đi theo ta." Tôn Ngộ Không đi trước dẫn đường, bảy vị Thường Nga theo sau, thỉnh thoảng trêu chọc Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không tu Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, đạo tâm kiên nghị biết bao, không hề bị lay động chút nào, đối đãi như thường.

Rất nhanh, liền dẫn bảy vị Thường Nga đến trong rừng đào.

"Đào ở đây đều đã chín, mấy vị tiên tử, cứ tùy ý hái là được." Nói xong, Tôn Ngộ Không nhanh như chớp nhảy lên một cây đào cổ thụ, bắt đầu tọa thiền tu hành.

Tâm Hỏa Uy Lực, Vững Như Thái Sơn Viên Hầu!

Tôn Ngộ Không ngồi trên lão đào thụ, nhìn như nhắm mắt đả tọa,

hai tai bất vấn sự ngoài song cửa, thực tế mí mắt lại khẽ hé mở, quan sát bảy vị tiên tử.

Thấy bảy vị Thường Nga rời đi, mỗi người hái Bàn Đào, Tôn Ngộ Không bắt đầu ngầm suy tư, y cũng từng nghe qua về Bàn Đào Đại Hội này.

Bàn Đào Đại Hội, chính là do Hạo Thiên Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn cùng Dao Trì Vương Mẫu Nương Nương đích thân đề xuất, mỗi vạn năm cử hành một lần, phàm là thần tiên được mời, đều có thể đến Thiên Đình thưởng thức tiên đào độc nhất vô nhị này.

Từ đó khiến Thiên Đình, một thế lực khổng lồ, cùng với liên hệ giữa tiên thần Tam Giới bên trong và bên ngoài chu thiên càng thêm khăng khít, cũng là một thủ đoạn lôi kéo nhân tâm của Thiên Đình.

Nhưng Bàn Đào Đại Hội này, xưa nay đều một vạn năm cử hành một trận, chưa từng thay đổi, vì sao hết lần này đến lần khác, đúng vào khoảng thời gian y làm quản sự Bàn Đào Viên lại phải cử hành trước thời hạn?

Chẳng lẽ lại là chư thiên tiên thần vì muốn đối phó y mà hạ một ván cờ?

Tôn Ngộ Không thật sự có chút uất ức, mình chỉ là một con hầu bình thường, những đại năng kia vì sao cứ nhất định phải đặt tinh lực lên người y?

Không nghĩ ra được nguyên cớ gì, Tôn Ngộ Không khẽ nhắm hai mắt, bắt đầu tu hành.

Linh khí Thiên Đình vốn đã có thể sánh ngang với động thiên phúc địa đỉnh cấp Tam Giới, mà trong Bàn Đào Viên này, lại càng không cần nói, linh khí sung túc đến khó thể tưởng tượng, mấu chốt còn đều là Tiên Thiên linh khí.

Sau khi vận hành một đại chu thiên, liền có thể hấp thu một cách đơn giản, không cần như thổ nạp Hậu Thiên linh khí phải trải qua các bước phức tạp như tinh luyện, đề thuần, hiệu suất tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Nửa ngày thời gian trôi qua trong đả tọa, bên tai Tôn Ngộ Không lại vang lên tiếng nói dịu dàng của bảy vị Thường Nga: "Tôn quản sự, Bàn Đào chúng ta đã hái xong, liền cáo từ đây." Tôn Ngộ Không bỗng nhiên mở bừng hai mắt, nhảy xuống khỏi lão đào thụ, cười hỏi: "Chư vị tiên tử đã hái bao nhiêu tiểu đào, trung đào, đại đào, còn xin nói cho Lão Tôn nghe, để tiện ghi chép lại." Mấy vị Thường Nga có chút kinh ngạc ngẩng đầu, dường như bất ngờ Tôn Ngộ Không lại tận trung chức thủ đến vậy.

"Đây là đương nhiên." Bảy vị Thường Nga vội vàng đáp lời, đem số lượng và kích cỡ đào mình hái được bẩm báo cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không giả vờ ghi chép một phen, sau đó mới thuận miệng hỏi: "Lão Tôn nghe nói, Bàn Đào Đại Hội này, một vạn năm cử hành một lần, nhưng giờ đây, khoảng cách từ lần Bàn Đào Đại Hội trước đến nay còn chưa đủ một vạn năm, chư vị tiên tử có biết là vì cớ gì không?" "Chúng ta cũng chỉ phụng lệnh Dao Trì Nương Nương mà làm việc thôi, còn về việc vì sao lại sớm hơn năm trăm năm, điều này chúng ta thật sự không biết." Mấy vị Thường Nga hiển nhiên cũng không biết nội tình bên trong, chỉ không ngừng lắc đầu.

Tôn Ngộ Không trên mặt không lộ ra nửa điểm thất vọng, tiếp tục hiếu kỳ hỏi: "Bàn Đào Đại Hội những năm trước, đều mời các thần tiên có mặt mũi trong Tam Giới tham gia, không biết lần này, đều mời ai?" Những điều này, các Thường Nga có biết một ít, liền mở lời nói: "Có Trấn Nguyên Tử Đại Tiên của Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, có Tây Vương Mẫu đại thần của Tây Côn Luân, có Huyền Đô Đại Pháp Sư, nhị đại chưởng môn nhân của Nhân Giáo." Các Thường Nga nói

xong, lại che miệng cười khẽ một tiếng: "Quản sự có phải đang lo lắng, mình có tham gia được Bàn Đào Đại Hội này không?" Tôn Ngộ Không có chút ngượng ngùng cười cười: "Quả nhiên vẫn chẳng có gì giấu được chư vị tiên tử." Các Thường Nga phất tay: "Quản sự đây không cần lo lắng, phàm là nhân viên Thiên Đình ta, chỉ cần đã thụ tiên lục, có thần chức tại thân, đều có thể tham gia Bàn Đào Đại Hội này, quản sự tự nhiên cũng có tư cách đó." "Thì ra là vậy." Tôn Ngộ Không giả vờ bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu.

Lúc này, Xích Y tiên tử dường như nghĩ đến điều gì, liên tục xua tay nói: "Không nói với ngài nữa, bên Dao Trì còn một đống việc đang chờ chúng ta." Nhìn bóng dáng bảy vị Thường Nga rời đi, Tôn Ngộ Không chợt cười, có lẽ mình đã quá mẫn cảm rồi, hoặc có lẽ đây chỉ là một Bàn Đào Đại Hội hết sức bình thường, chỉ là sớm hơn mấy ngày thôi.

Tôn Ngộ Không không nghĩ nhiều nữa, ngồi trên lão đào thụ, tiếp tục khổ tu, tích trữ pháp lực, củng cố nội tình, chờ đợi lúc chưa bộc lộ thì thôi, một khi bộc lộ sẽ kinh người trong tương lai.

Thiên Đình, Bàn Đào Đại Hội vẫn đang được gấp rút chuẩn bị, Bàn Đào, ngự tửu, giai hào, đều được chế tác không ngừng nghỉ.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Dao Trì chợt hỏi: "Hạo Thiên ca ca, con hầu tử kia, thật sự sẽ như chúng ta dự đoán, phản hạ Thiên Đình, hạ giới làm yêu sao?" Khóe miệng Hạo Thiên lộ ra một nụ cười nhạt, đưa tay ra, lộ ra một mai Bồ Đề Tử màu vàng kim, lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay y, phát ra kim mang rực rỡ chói mắt: "Có kỳ vật phương Tây, Bồ Đề Tử này tại đây, hẳn sẽ không xảy ra sai sót gì." "Ai, con hầu tử này, nuốt Nhật Tinh Nguyệt Hoa, do Thiên Địa tạo hóa mà sinh, nếu không phải trận đại kiếp này, kỳ thực..." Dao Trì khẽ thở dài, mặc dù nàng cũng là một trong những người đứng sau trận đại kiếp này, nhưng rất nhiều chuyện, cũng không phải nàng có thể

thay đổi được.

Thời gian trôi đi như nước chảy, nửa tháng trôi qua, rất nhanh, danh sách Bàn Đào Đại Hội chính thức công bố, không ngoài dự liệu, trên đó không có tên Tôn Ngộ Không.

Ngay trước mấy ngày Bàn Đào Đại Hội, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên bấm ngón tay tính toán, cảm thấy thời cơ đã gần chín muồi, búng ngón tay một cái, một đạo kim quang vẽ một đường cong trên không trung, bay về phía Bàn Đào Viên.

Nhìn về hướng Bàn Đào Viên, khóe miệng Hạo Thiên hơi nhếch lên, chỉ cảm thấy mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát.

Thánh vật phương Tây Bồ Đề Tử, chính là kết từ Bồ Đề Thụ, một trong mười đại cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, sau khi được Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tế luyện, có đủ loại diệu dụng không thể nghĩ bàn.

Lúc này Hạo Thiên dường như đã nhìn thấy, cảnh tượng Tôn Ngộ Không sau khi biết danh sách tham gia Bàn Đào Đại Hội không có mình thì phẫn uất, lại thêm Bồ Đề Tử thôi hóa, dưới cơn giận dữ, phản hạ Thiên Đình, hạ giới làm yêu, sau đó Thiên Đình lại ra tay, từng bước hoàn thành kế hoạch đã vạch ra.

Trong Bàn Đào Viên, khi Tôn Ngộ Không biết danh sách mời dự tiệc không có tên mình, y chẳng những không tức giận, ngược lại còn có mấy phần may mắn.

Y thật sự không biết, tham gia cái Bàn Đào Đại Hội đó có gì tốt.

Ăn mấy quả Bàn Đào?

Y đã làm việc mấy ngày nay, hầu như ăn khắp lượt, ai còn thèm mấy quả đào trong yến hội nữa chứ!

Thay vì tham gia Bàn Đào Đại Hội gì đó, không bằng dành thời gian tiết kiệm được để tu hành.

Tôn Ngộ Không lắc đầu, đóng cửa lớn, tiến vào trạng thái tu hành.

Lúc này, một trận kim quang mãnh liệt bay đến, chui vào trong cơ thể Tôn Ngộ Không, ngay khoảnh khắc nhập vào thân thể y.

Tại tâm khẩu Tôn Ngộ Không, một luồng tâm hỏa ngũ sắc rực rỡ "phốc thông" một tiếng bùng cháy, như một đạo lưu quang bao phủ toàn thân Tôn Ngộ Không trong nháy mắt.

Đạo kim sắc lưu quang kia vừa tiến vào cơ thể Tôn Ngộ Không, còn chưa kịp làm bất kỳ động tác nào, liền ngay lập tức bị tâm hỏa bao bọc, luyện hóa, nuốt chửng!

Tôn Ngộ Không nghi hoặc mở mắt, nhìn luồng tâm hỏa ngũ sắc rực rỡ, chí thuần chí tịnh bao phủ trên người mình, tự hỏi: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Kiểm tra một lượt, không phát hiện điều gì bất thường, Tôn Ngộ Không khép hai mắt lại, tiếp tục tu hành.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên tụ tinh hội thần chờ đợi hành động của Tôn Ngộ Không, nhưng chờ mãi chờ mãi, đến tận đêm trước Bàn Đào Đại Hội, bên Bàn Đào Viên vẫn không có tin tức nào truyền đến.

Chương 475

Hạo Thiên nhíu mày, lệnh Thái Bạch Kim Tinh đi tra xét, Thái Bạch Kim Tinh vội vã đến Bàn Đào Viên kiểm tra tình huống.

Sau khi hỏi thăm các lực sĩ vận chuyển nước và biết Tôn Ngộ Không đang bế quan, liền vội vàng quay về Lăng Tiêu Bảo Điện diện kiến Hạo Thiên.

"Ngươi nói con hầu tử kia, đã liên tục bế quan mấy ngày rồi?" Hạo Thiên nhíu mày.

Thái Bạch Kim Tinh như gà con mổ thóc gật đầu: "Dạ, bệ hạ." Lông mày Hạo Thiên nhíu chặt hơn, con hầu tử này, sao lại không theo kịch bản mà ra bài?

Chẳng lẽ Bồ Đề Tử mà phương Tây ban cho không có tác dụng?

Điều này lại càng không nên!

Bồ Đề Tử vốn là Tiên Thiên linh vật, sau khi được hai vị Thánh Nhân phương Tây gia trì, uy lực của nó lại càng đạt đến một cảnh giới không thể nghĩ bàn!

Đừng nói con hầu tử này còn chưa chứng đắc Thái Ất Kim Tiên, ngay cả tuyệt thế đại tu cấp bậc Chuẩn Thánh, dưới Bồ Đề Tử cũng khó mà giữ vững đạo tâm.

Thái Bạch Kim Tinh là tâm phúc được Hạo Thiên tín nhiệm nhất, tự nhiên hiểu rõ nhiều bí ẩn.

Lúc này khẽ giọng hỏi: "Vậy bệ hạ, Bàn Đào Đại Hội này..." Hạo Thiên phất tay: "Bàn Đào Đại Hội đã loan báo khắp trong ngoài, mọi việc tự nhiên sẽ tiến hành theo kế hoạch ban đầu." "Dạ." Thái Bạch Kim Tinh lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngày hôm sau, Bàn Đào Đại Hội truyền khắp Tam Giới, chính thức triệu khai tại Lăng Tiêu Bảo Điện Thiên Đình!

Trong Tam Giới, các thần tiên có mặt mũi đều lũ lượt tham gia, quang trù giao thoa, tiếng người huyên náo, vô cùng náo nhiệt.

Đại yến kéo dài trọn ba ngày mới kết thúc, Thiên Đình lại khôi phục sự bình tĩnh như ngày thường.

Mà về mọi việc xảy ra bên ngoài, Tôn Ngộ Không một chút cũng không hay biết.

Đối với y mà nói, tu vi mới là quan trọng nhất.

Y của hiện tại, có lẽ là quân cờ trong tay chư thiên thần Phật, nhưng nói cho cùng, đó chỉ vì y không đủ mạnh mà thôi.

Nếu y có được một nửa đạo hạnh của vị tiên nhân đã dạy y trên Vô Danh Tiên Đảo, e rằng chư thiên thần Phật ngược lại sẽ trở thành quân cờ trong tay y!

Tây Phương Thánh Địa, Đại Lôi Âm Tự, Thượng Cổ Nhiên Đăng Phật, Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật, Tương Lai Di Lặc Phật, Đại Thế Chí Bồ Tát, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền cùng chúng cao tầng Phật môn tề tựu một chỗ.

Trên Đại Lôi Âm Tự trang nghiêm vô thượng, khí tức lúc này lại tràn ngập sự trầm buồn.

"Vì sao Thiên Đình vẫn chưa bắt đầu hành động!

Sự việc vì sao không tiến hành theo mục tiêu đã định!" Người nói là Dược Sư Quang Vương Phật, trong thời đại Thánh Nhân không xuất thế như hiện nay.

Dược Sư Quang Vương Phật đương nhiên trở thành người đứng đầu Phật môn.

Di Lặc nhíu mày: "Trước khi đại kiếp khai mở, Sư tôn, Sư thúc từng dùng đại pháp lực thôi diễn kiếp số, con hầu tử kia có năm trăm năm kiếp nạn, theo kế hoạch của Tây Phương và Phật môn ta, lúc này con hầu tử đó hẳn đã nhập kiếp." Văn Thù Bồ Tát phụ họa: "Thánh Nhân thậm chí còn ban tặng Bồ Đề Tử, theo lý mà nói, hẳn phải vạn vô nhất thất mới phải." Dược Sư Quang Vương Phật nói: "Vậy sự tình vì sao lại biến thành bộ dạng như hiện nay?" Nhiên Đăng trầm mặc không nói, năm xưa trên Đông Hải y đã biết, thiên cơ, đã hoàn toàn hỗn loạn rồi!

Tiệt Giáo, đã sớm nhúng tay vào, ai còn có thể thôi diễn thiên cơ nữa?

Một lát sau, Dược Sư nói: "Quan Âm, ngươi hãy đi Thiên Đình một chuyến đi, tìm Đại Thiên Tôn thương nghị, nhất định không thể xảy ra nửa điểm sai sót." "Cẩn tuân Phật Pháp Chỉ của ta." Quan Âm gật đầu, dưới chân sinh ra một đóa liên hoa, rời khỏi Đại Lôi Âm Tự.

Thiên Đình, Quan Âm vội vã mà đến, sau khi bái kiến Hạo Thiên và được sự đồng ý, mới bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên lập tức cho lui hết mọi người, tức thì trong điện chỉ còn lại y và Quan Âm hai người.

Quan Âm Bồ Tát chắp tay hành lễ với Hạo Thiên, trên mặt mang vẻ lạnh lẽo, chất vấn.

"Đại Thiên Tôn, Bàn Đào Đại Hội đã qua, vì sao con hầu tử kia vẫn còn ở Thiên Đình, nếu cứ mãi ở Thiên Đình, Phật môn ta đại hưng làm sao thực hiện được?" Sắc mặt Hạo Thiên chợt trở nên âm trầm, ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Quan Âm Bồ Tát, lạnh lùng nói.

"Quan Âm, ngươi chớ quên, Thiên Đình và Phật môn, chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi, Thiên Đình, không phải thuộc hạ của Phật môn

các ngươi.” Sắc mặt Quan Âm Bồ Tát cứng đờ, chỉ cảm thấy như bị một con mãnh hổ nhìn chằm chằm, toàn thân lông tơ dựng ngược, lạnh lẽo.

Sau một lúc trấn tĩnh, mới nói: “Trước đó là ta ngôn ngữ lỗ mãng rồi, vẫn xin Đại Thiên Tôn chớ trách tội.” “Nhưng kiếp tử kia cứ cố thủ không động, cũng không phải là cách, nhất định phải nghĩ cách khiến y phản hạ giới đi.” “Phản hạ giới đi, tổng phải có một lý do, con hầu tử kia tuy là hầu tộc, nhưng lại hoàn toàn không kế thừa thiên tính của loài hầu, so với người còn lão luyện hơn, muốn khiến y phản hạ Thiên Đình, hạ giới làm yêu, sao mà gian nan?” Hạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng.

Khóe miệng Quan Âm khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười vô cùng băng lãnh.

“Nếu là khiến con hầu tử kia, tâm cam tình nguyện phản hạ Thiên Đình thì sao?” Trên mặt Hạo Thiên lộ ra sự nghi hoặc: “Ý ngươi là...” “Con hầu tử kia ở hạ giới, có bảy vị kết bái huynh đệ, đều là yêu vương hạng bét cấp Kim Tiên, nếu là trên người bọn họ làm chút chuyện, tùy tiện gán ghép một ít tội danh.

Với tính cách của con hầu tử đó, không sợ y không đến giúp.” Hạo Thiên chợt ngẩng đầu, nhìn Quan Âm, chỉ cảm thấy một trận lòng lạnh toát, Quan Âm Phật môn, thật ác độc tâm tư.

Quan Âm cười cười: “Đại Thiên Tôn thấy thế nào?” “Có thể thử một lần!” Hạo Thiên gật đầu, sau đó lại bổ sung: “Nhưng Thiên Đình chỉ phụ trách ép con hầu tử đó phản hạ Thiên Đình, hạ giới làm yêu, công tác thu dọn tàn cuộc sau đó, vẫn phải do Phật môn các ngươi hành động.” “Đó là đương nhiên.” Quan Âm bỏ lại câu nói cuối cùng, thướt tha rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhìn bóng dáng Quan Âm Bồ Tát rời đi, Hạo Thiên lại gọi Thái

Bạch Kim Tinh đến.

"Thần, Thái Bạch Kim Tinh, bái kiến bệ hạ." Thái Bạch Kim Tinh sợ hãi vội vàng hành lễ, trong lòng vô cùng thấp thỏm, Đại Thiên Tôn, e rằng lại muốn giao cho mình việc khó giải quyết nào đó sao!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, khoảnh khắc tiếp theo, Hạo Thiên mở lời: "Ta nhớ Tôn Ngộ Không kia ở hạ giới, hình như có mấy vị kết bái huynh đệ phải không?" "Bẩm bệ hạ, tổng cộng bảy vị kết bái huynh đệ." "Từ bây giờ, bắt đầu thêu dệt tội danh, bắt giữ mấy vị kết bái huynh đệ của Tôn Ngộ Không này." "À?" Thái Bạch Kim Tinh mặt đầy kinh ngạc ngẩng đầu, sắc mặt lại nhanh chóng trở nên nghiêm túc: "Dạ, bệ hạ." Bàn Đào Viên, Tôn Ngộ Không kết thúc một ngày tu hành, rời khỏi Bàn Đào Viên, chuẩn bị dạo quanh Thiên Đình.

Trên Vô Danh Tiên Đảo, Tôn Ngộ Không đã xem qua rất nhiều điển tịch thượng cổ.

Những điển tịch thượng cổ này, bao la vạn tượng, trong đó điều không thể bỏ qua nhất, chính là Tiệt Giáo, khiến Tôn Ngộ Không tâm trì thần vãng.

Tiệt Giáo, hữu giáo vô loại, Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn mươi chín, vì vạn vật cắt đi một đường sinh cơ, đây là giáo nghĩa bá đạo đến mức nào!

Liên đới Tôn Ngộ Không cũng sinh ra cảm tình cực lớn đối với đệ tử Tiệt Giáo.

Sau Phong Thần, rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo đều nhậm chức ở Thiên Đình, vừa hay nhân lúc này, y có thể hảo hảo bái kiến, làm quen một chút.

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, Tôn Ngộ Không không phải đổ tại phủ đệ Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn Văn

Trọng mà so rượu lượng, thì cũng là giao thủ tỷ thí tại phủ Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân Dương Tiễn.

Thuận tiện cũng làm quen với rất nhiều Tiệt Giáo thượng tiên.

Ngày hôm đó, Tôn Ngộ Không dự yến xong, trở về Bàn Đào Viên, một lực sĩ thần sắc hoảng sợ, một đường chạy nhỏ về phía Tôn Ngộ Không.

Vừa chạy, miệng vừa hô: "Không hay rồi, không hay rồi." Tôn Ngộ Không chợt lóe thân, đã bay đến trước mặt vị lực sĩ vận nước kia: "Chuyện gì không hay, mau mau nói cho Lão Tôn biết." Vị lực sĩ kia thở hổn hển nói: "Bẩm quản sự, là Hoa Quả Sơn xảy ra chuyện!" "Hoa Quả Sơn xảy ra chuyện!" Tôn Ngộ Không một tay nắm chặt cổ áo vị lực sĩ kia, hai mắt rực sáng, khí thế lăng lệ bức người: "Hoa Quả Sơn xảy ra chuyện gì, mau nói cho Lão Tôn biết!" Vị lực sĩ kia nào đã từng thấy Tôn Ngộ Không bộ dạng này, tức thì bị dọa nhảy dựng, lắp bắp nói: "Quản sự đại nhân, ngài trên Hoa Quả Sơn còn có mấy vị kết bái huynh đệ phải không, bọn họ đã phạm Thiên Điều, bệ hạ lôi đình đại nộ, đang chuẩn bị phái binh trấn áp bọn họ!" "Phạm Thiên Điều, điều này sao có thể!" Tôn Ngộ Không mặt đầy nghi hoặc nhìn chằm chằm vị lực sĩ kia, mấy vị kết bái huynh đệ của y, y rõ ràng lắm, đều thâm am đạo lý minh triết bảo thân, biết Tam Giới rộng lớn, nước cũng rất sâu, ngày thường việc gì có thể không làm thì kiên quyết không làm, lại sao có thể xúc phạm Thiên Điều?

Vị lực sĩ kia xòe tay: "Quản sự nếu không tin, có thể tự mình đi hỏi Thác Tháp Lý Thiên Vương, ông ta là chủ soái xuất chinh lần này, ông ta tổng không lừa đại nhân chứ." Trong mắt Tôn Ngộ Không lóe lên u quang khó dò, chợt mở miệng hỏi: "Chuyện Hoa Quả Sơn, Lão Tôn chưa từng nói với người khác, ngươi lại làm sao biết được?" Vị quản sự kia há hốc miệng, sau đó chỉ về hướng Lăng Tiêu Bảo Điện: "Là Thái Bạch Kim Tinh lão gia cáo tri cho ta, bảo ta nói cho Quản sự

đại nhân." Tôn Ngộ Không như có điều suy nghĩ gật đầu, cũng không trực tiếp đi tìm Thái Bạch Kim Tinh hoặc Thác Tháp Lý Thiên Vương, mà là phất tay, ra hiệu cho vị lực sĩ kia trước tiên lui xuống.

Đợi vị lực sĩ kia rời đi, Tôn Ngộ Không chợt chui vào trong phòng.

Chuyện này, thực sự quá đỗi quỷ dị, cứ như thể đã được mưu tính từ lâu vậy.

Chúng yêu vương Hoa Quả Sơn phạm đại tội, y thân là huynh đệ kết bái của những yêu vương này, khó tránh khỏi trách nhiệm.

Một khi sự việc bại lộ, nhất định sẽ bị bãi bỏ tiên tịch, đánh xuống phàm gian, rơi vào kết cục vĩnh viễn không được siêu sinh.

Chương 476

Mà với tính tình của y, khoanh tay chịu trói, ngồi đợi chết, điều đó là không thể.

Đã như vậy, đến cuối cùng, liền chỉ có một kết quả, đó chính là y phản hạ Thiên Đình, hạ giới làm yêu, cùng với các vị huynh đệ kết bái trên Hoa Quả Sơn, cùng nhau đối kháng Thiên Đình!

Nhìn như vậy, mục đích của thế lực đứng sau kia, dường như là vì muốn ép y phản hạ Thiên Đình...

Nhưng đã muốn ép y phản hạ Thiên Đình, vậy vì sao trước đó lại phải chiêu an y, để y lên thiên làm quan?

Đây mới là điều Tôn Ngộ Không khó hiểu nhất.

"Không nghĩ nữa, vẫn là trước tiên hạ giới xem Hoa Quả Sơn thế nào!" Tôn Ngộ Không từ trên người nhổ xuống một sợi lông, khẽ thổi một cái, trên sợi lông kim quang lóe lên, trong nháy mắt một Tôn Ngộ Không y hệt xuất hiện trong phòng.

Khí tức trên người này giống y hệt Tôn Ngộ Không, ngay cả Thái Bạch Kim Tinh đến, e rằng cũng không thể phân biệt được.

Bảo sợi lông biến hóa thành mình ngồi trên giường đả tọa tu hành, Tôn Ngộ Không thì ý niệm vừa động, hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, lặng lẽ rời hạ giới.

Với đạo quả Kim Tiên đỉnh phong vô lậu vô khuyết, hỗn nguyên như một của y lúc này, đừng nói Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên bình thường, nếu hơi bất cẩn cũng tuyệt đối không phát hiện ra.

Mà tu sĩ chứng đạo Đại La Kim Tiên, bình thường đều không ở lại

Thiên Đình, mà là tự mình khai tịch đạo trường để cư trú, điều này cũng dẫn đến việc Tôn Ngộ Không rời khỏi Bàn Đào Viên, lặng lẽ không tiếng động, không một ai phát hiện.

Hạ Thiên Đình, Tôn Ngộ Không không còn áp chế tốc độ, toàn thân y lưu lại từng đạo tàn ảnh trên không trung, trong nháy mắt đã bay xa nghìn vạn dặm, rất nhanh liền bay đến phía trên Hoa Quả Sơn.

Lúc này trên Hoa Quả Sơn, mây đen giăng kín, cờ xí tung bay, khắp núi cùng khắp đồng dã yêu quái nhỏ đi lại tấp nập, tay cầm khí giới, vội vàng tuần tra khắp nơi, mang đến cho người ta cảm giác như mây đen che thành, thành sắp đổ.

Tôn Ngộ Không hạ xuống Hoa Quả Sơn, tự mình thi triển một đạo ẩn thân thuật, liền thẳng tiến đến Thủy Liêm Động.

Lúc này, trên Thủy Liêm Động, Ngưu Ma Vương và bảy đại yêu vương khác hội tụ một chỗ.

Giao Ma Vương sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, mặt không nửa điểm huyết sắc, khẽ nhắm mắt, nhìn kỹ hơn, giao giác trên đầu lại đã mất đi nửa đoạn.

Ngưu Ma Vương hung hăng đập mạnh xuống bàn đá, trong mắt có sự phẫn nộ không kìm nén được: "Tam đệ ta đã chọc ai gây sự với ai, lại bị người ta hãm hại đến mức này, giờ phải làm sao!" Trong mắt Bằng Ma Vương lóe lên hàn ý: "Gỗ đã thành thuyền, dù sao cũng đã đắc tội Thiên Đình, đại không thì cùng Thiên Đình khai chiến thôi, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, có gì đáng sợ!" "Nhưng đây rõ ràng là người khác cố ý hãm hại, trách nhiệm dựa vào đâu mà chúng ta phải gánh chịu, dựa vào mấy huynh đệ chúng ta, thật sự nghĩ có thể kháng hành với Thiên Đình sao?" Lời này vừa ra, chúng yêu vương không khỏi trầm mặc, không khí xung quanh, một trận ngưng trọng, khiến người ta khó thở.

“Chư vị huynh trưởng, tiểu đệ lên thiên mới mấy ngày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?” Thanh âm Tôn Ngộ Không chợt phá vỡ bầu không khí ngột ngạt, mọi người vô thức nhìn sang, chỉ thấy một đạo kim quang bắn vào Thủy Liêm Động, biến hóa thành dáng vẻ Tôn Ngộ Không.

“Hiền đệ, đệ sao lại về rồi!” Mọi người vội vàng đứng dậy, trên mặt mang vẻ kinh hỉ.

“Nếu ta mà không về nữa, Hoa Quả Sơn của chúng ta e rằng sẽ bị người ta san bằng thành bình địa rồi phải không?” Tôn Ngộ Không gạt mọi người ra, đi đến bên cạnh Giao Ma Vương, khi nhìn thấy giao giác đứt lìa của Giao Ma Vương, sắc mặt chợt trở nên âm trầm hung tợn: “Đây là ai làm?” Giao Ma Vương chính là một con giao long đắc đạo, giao long, chỉ có một cái giao giác, toàn bộ nội tình cả đời đều ngưng luyện trong đó.

Giao giác đứt lìa, số vạn năm khổ tu hủy trong một sớm, lại càng khó mà khôi phục được.

Giao Ma Vương mở mắt ra, yếu ớt nhìn Tôn Ngộ Không một cái, rồi lại khẽ nhắm lại.

Ngưu Ma Vương đi tới, trầm giọng nói: “Không biết là do ai làm, nhưng có thể biết, đây là hãm hại!” Nói rồi, Ngưu Ma Vương đem ngọn nguồn sự tình kể lại cho Tôn Ngộ Không một lượt.

Thì ra, cách đây không lâu, Giao Ma Vương nhận được một tin tức, cách Hoa Quả Sơn năm vạn dặm, tại một quốc đô phàm nhân ở Đông Thắng Thần Châu, có Chân Long Di Thụy xuất thế.

Chân Long đối với Giao Long mà nói, chính là áp chế về tầng thứ huyết mạch, dù chỉ là Chân Long Di Thụy, đối với Giao Ma Vương cũng có lợi ích cực lớn.

Lại thêm Giao Ma Vương đã tu đến Kim Tiên đỉnh phong, liền muốn mượn Chân Long Di Thụy này để xông lên Thái Ất Kim Tiên.

Thế là y liền một mình xuất phát, đi tìm Chân Long Di Thụy kia, nhưng lần đi đó, Ngưu Ma Vương và những người khác liền không còn nhận được tin tức của Giao Ma Vương nữa.

Đến khi có tin tức về Giao Ma Vương lần nữa, thì đó lại là lệnh truy nã của Thiên Đình.

Trong lệnh truy nã nói rằng, Giao Ma Vương vì tu hành, đã chém giết toàn bộ sinh linh trong quốc độ phàm nhân kia, đã xúc phạm Thiên Đình, Thiên Đình muốn lập tức bắt giữ quy án, chém đầu thị chúng trên Trảm Yêu Đài, cáo cáo Tam Giới.

Không lâu sau khi lệnh truy nã phát ra, Giao Ma Vương trở về Hoa Quả Sơn, nhưng đã bị trọng thương.

Hỏi Giao Ma Vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, y cũng chẳng nhớ ra điều gì.

Tôn Ngộ Không sắc mặt âm trầm: "Mấy trăm vạn nhân khẩu, người đứng sau vì muốn hãm hại Giao đại ca, thật sự là bất chấp tất cả đại giới a." Tôn Ngộ Không bảo Ngưu Ma Vương và những người khác trước tiên ra ngoài, y muốn hỏi thêm Giao Ma Vương.

Đợi mọi người đều rời đi, nhìn Giao Ma Vương hai mắt khẽ nhắm, Tôn Ngộ Không cũng không tiến lên quấy rầy, trong hai mắt y lại lóe lên kim quang!

Phá Vọng Kim Mâu, phá tan mọi hư vọng thế gian, trực đạt bản nguyên sự vật.

Y muốn xem xem, rốt cuộc là thứ gì, đã khiến Giao Ma Vương làm ra tất cả những điều này.

Kim quang càng lúc càng nồng đậm, rất nhanh nhuộm hai mắt Tôn

Ngộ Không thành màu vàng kim.

Ánh mắt y rơi trên người Giao Ma Vương, phảng phất vượt qua vô tận thời không, muốn xuyên về lúc Giao Ma Vương đi đến bộ lạc nhân tộc kia.

Truy tìm không ngừng nghỉ, cảnh tượng trước mặt Tôn Ngộ Không dần dần biến hóa, bàn đá, ghế đá, đèn đá, tất cả đều biến mất, thay vào đó là những con phố phồn hoa, đám người tấp nập, núi cao vô tận, sông nước chảy xiết không ngừng.

Bất tri bất giác, Tôn Ngộ Không nhìn thấy vô số họa diện, nhưng những điều này, đều không phải thứ y muốn.

Y tiếp tục truy tìm, Phá Vọng Kim Mâu lúc này bùng phát ra kim quang rực rỡ chưa từng có, gạt tan mây mù, không biết qua bao lâu, trước mặt Tôn Ngộ Không, xuất hiện một họa diện hoàn toàn mới.

Giao Ma Vương đứng trên một đỉnh núi, cảnh giác nhìn về phía trước, phía trước, là một hư huyễn nhân ảnh không nhìn rõ hình dạng.

Cũng không biết nhân ảnh kia nói gì với Giao Ma Vương, Giao Ma Vương trở nên vô cùng phẫn nộ, chỉ vào nhân ảnh hư huyễn kia lớn tiếng trách mắng.

Nhân ảnh kia không nói gì, chỉ búng ngón tay một cái, bắn ra một đạo kim quang, kim quang trong chớp mắt đã nhập vào cơ thể Giao Ma Vương.

Sau đó, hai mắt Giao Ma Vương trở nên tinh hồng, thi triển Chân Thân, chạy đến quốc độ phàm nhân kia, đại khai sát giới.

Tôn Ngộ Không không quản Giao Ma Vương, dùng hết toàn lực muốn nhìn rõ đạo hư huyễn thân ảnh kia, nhưng đúng lúc này, đạo hư huyễn thân ảnh kia chợt ngẩng đầu, ánh mắt va chạm với Tôn Ngộ Không trên không trung.

Trong nháy mắt, hai mắt Tôn Ngộ Không kịch liệt đau đớn, đưa y trở về hiện thực.

Nhìn lòng bàn tay trống rỗng, hai mắt lăng lệ của Tôn Ngộ Không dần dần nhìn về phía Tây Phương, Tây Phương, lại là Tây Phương!

Khoảnh khắc này, trong lòng Tôn Ngộ Không, vô cùng nộ ý bùng phát, hầu như muốn nhấn chìm tất cả.

Y có thể đoạn định, chuyện Giao Ma Vương gặp phải, tuyệt đối là do Tây Phương thao túng phía sau.

Đạo thân ảnh kia, đạo kim quang kia, không phải Tây Phương thì còn ai?

"Sát, sát, sát!" Từ năm xưa ở Hoa Quả Sơn, rồi đến Phương Thốn Sơn, lại đến Thiên Đình, vô số vạn năm nộ khí tích trữ lúc này bùng phát như lũ núi, nhấn chìm Tôn Ngộ Không!

Y, không muốn nhẫn nhịn nữa, đã vậy thì người đứng sau muốn y phản hạ Thiên Đình, hạ giới làm yêu, đối đầu với Thiên Đình, vậy thì cứ thỏa mãn nguyện vọng đó của bọn họ.

Ngoài Thủy Liêm Động, cảm nhận khí tức ngạt thở truyền ra từ bên trong, chúng yêu vương nhìn nhau, rồi lần lượt tiến vào Thủy Liêm Động.

Chương 477

Trong Thủy Liêm Động, vẻ hung tợn trên mặt Tôn Ngộ Không đã tan đi, khí tức toàn thân, như đại hải gió lặng sóng yên, không chút gợn sóng: "Thiên Đình đã phát lệnh truy nã, bố cáo Tam Giới, cho dù hung thủ thật sự không phải Tam ca, nhưng Thiên Đình cũng nhất định sẽ đến Hoa Quả Sơn bắt giữ Tam ca." Ngưu Ma Vương gật đầu: "Ngộ Không hiền đệ, vậy huynh đệ chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?" Tôn Ngộ Không bình tĩnh nói: "Tự nhiên là binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn!" Bằng Ma Vương tỏ vẻ khó xử: "Thế nhưng Thiên Đình thế lực hùng mạnh, tinh quân đông đảo, đại năng vô số, chỉ dựa vào huynh đệ chúng ta, làm sao có thể là đối thủ a!" Tôn Ngộ Không khẽ cười: "Chuyện này, ta một mình gánh vác, chư vị huynh trưởng cứ rời khỏi Hoa Quả Sơn là được." "Cái gì?!" "Đệ nói gì vậy!

Chúng ta há là hạng tham sống sợ chết sao?" "Đúng đó, còn nhớ năm xưa chúng ta kết bái đã nói gì không, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!" Chúng yêu vương hiển nhiên đã nổi giận, sắc mặt đỏ bừng, giận dữ nhìn Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không xua tay: "Chư vị huynh trưởng chớ vội, ta không phải là ý khí dụng sự, mà là đã suy nghĩ kỹ càng rồi.

Chuyện này, đều do ta mà ra, tự nhiên phải từ chỗ ta mà kết thúc." "Do đệ mà ra?" Chúng yêu vương tức thì ngây người, chỉ có Hỗn Thế Ma Vương chớp chớp đôi mắt nhỏ, lẳng lặng lắng nghe.

"Sự tình là như thế này." Tôn Ngộ Không liền đem tất cả những điều dị thường từ khi y đản sinh đến hiện tại, đại khái nói cho chúng yêu vương nghe.

Chúng yêu vương nghe xong, ngoài sự chấn kinh, không khỏi càng

thêm kính phục Tôn Ngộ Không.

Dưới sự tính toán của khắp trời tiên Phật, lại còn có thể giữ được một đường sinh cơ!

Nhưng Ngưu Ma Vương vẫn lo lắng nói: "Dựa vào sức lực một mình đệ, làm sao đối kháng Thiên Đình..." Tôn Ngộ Không nói: "Mục đích của bọn họ là ta, tự nhiên sẽ không làm tổn thương ta, hơn nữa, chưa biết chừng ai đánh ai chứ!" Hỗn Thế Ma Vương vẫn luôn không lên tiếng, giờ đứng ra: "Ta cùng đệ ở lại Hoa Quả Sơn." "Tốt!" Tôn Ngộ Không mỉm cười gật đầu.

Các yêu vương còn lại thấy Hỗn Thế Ma Vương ở lại, cũng có chút ý động, nhưng Tôn Ngộ Không đã mở lời: "Trên Hoa Quả Sơn, nhân số không nên quá đông, có hai chúng ta là đủ rồi, chư vị huynh trưởng phải chăm sóc Tam ca thật tốt." "Đều là huynh đệ nhà mình, đệ cứ yên tâm." "Vậy việc không nên chậm trễ, giờ hãy xuất phát đi!" Chúng yêu vương vội vàng, khiêng Giao Ma Vương rời khỏi Hoa Quả Sơn.

Trong Thủy Liêm Động, chỉ còn lại Tôn Ngộ Không và Hỗn Thế Ma Vương, trên người hai người tỏa ra hai đạo chiến ý, quấn quýt vào nhau, trực xông lên trời!

Sáng sớm hôm sau, trên Hoa Quả Sơn, cờ xí tung bay, không biết từ khi nào, xuất hiện hai lá đại kỳ!

Một lá đại kỳ trên đó vẽ bốn chữ Tề Thiên Đại Thánh.

Một lá đại kỳ khác, thì là bốn chữ Hỗn Thiên Đại Thánh!

Đại Thánh, chỉ kẻ chí cao vô thượng trong yêu tộc mới dám tự xưng.

Tôn Ngộ Không trong tay nắm Như Ý Kim Cô Bổng, trên người mặc Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, đội Phượng Sí Tử Kim Quan, đi Giày

Vải Gấm Vuông, uy phong lẫm lẫm!

Hỗn Thế Ma Vương cũng thay một thân phi quải, tay cầm linh bảo, ngồi bên cạnh Tôn Ngộ Không, thản nhiên nhìn về phía chân trời!

Tuy nhiên chỉ có hai người, nhưng lại thắng cả ngàn quân vạn mã, cho dù phía trước là đao sơn hỏa hải, cũng không sợ hãi nửa phần, đỉnh thiên lập địa!

"Đông đông đông!" Và đúng lúc này, trên Cửu Thiên, tiếng trống trận vang lên!

Một tiếng nối tiếp một tiếng, cuối cùng truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Dưới chiếu lệnh vô thượng của Hạo Thiên Đại Thiên Tôn, Thác Tháp Lý Thiên Vương, suất Đại Thần Tam Đàn Hải Hội Na Tra, Chiến Thần Đấu Bộ Lôi Chấn Tử, suất mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng, mười tám giá Thiên La Địa Võng, hạ giới bắt yêu!

Hoa Quả Sơn, mây đen che thành, thành sắp đổ, từng mảng mây âm u lớn, lấy tốc độ cực nhanh bao trùm đến, thiên uy như ngục, trấn áp tất cả!

Chỉ trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi, Thác Tháp Lý Thiên Vương liền suất đại quân đến Hoa Quả Sơn.

Mọi người đứng trên đầu mây, phủ xuống nhìn, khi nhìn thấy hai lá đại kỳ bay phấp phới trong gió, ngay cả Lý Tĩnh cũng không khỏi đại kinh!

"Con hầu này, gan thật lớn, lại dám tự xưng Đại Thánh." Thân phận thật sự của Tôn Ngộ Không, Lý Tĩnh tự nhiên biết rõ.

Vốn không muốn treo soái xuất chinh, nhưng mệnh lệnh của Đại Thiên Tôn, không tiện kháng cự, đành phải nhận nhiệm vụ này.

Na Tra cười nói: “Phụ thân chớ xem thường con hầu tử này, nó lợi hại lắm!” Lý Tĩnh lắc đầu, ý vị thâm trường nói: “Ta chỉ đang lo lắng cho Tây Phương.” Thần tiên Thiên Đình, đa số đều là đệ tử Tiệt Giáo, trong lòng như gương sáng, tự nhiên sẽ không thật sự đánh với con hầu tử kia.

Nhưng lần bình loạn này nhân vật chính, lại là Tây Phương a.

Những người Tây Phương kia, mặt dày tâm đen, ra tay tàn độc, đây mới là điều Lý Tĩnh bọn họ lo lắng nhất.

“Hắc, phụ thân chớ quên, Tiệt Giáo ta, cũng không phải đồ trang trí.

Con trước tiên đi thử sức mạnh của con hầu tử kia!” Na Tra lắc đầu, Phong Hỏa Luân, Hỏa Tiêm Thương, Hỗn Thiên Lăng, Càn Khôn Quyển, một thân cực phẩm trang bị trong nháy mắt xuất hiện trên người.

Y chân đạp Phong Hỏa Luân, hóa thành một đạo lưu quang, mạnh mẽ xông về phía Tôn Ngộ Không.

Na Tra trải qua Phong Thần Đại Kiếp, nay đã sớm là tu sĩ cấp bậc Đại La Kim Tiên.

“Ngươi...” Lý Tĩnh vừa định mở miệng từ chối, Na Tra đã ngự Càn Khôn Quyển, Phong Hỏa Luân, bay xuống phía dưới đầu mây.

Na Tra, đã sớm là tu sĩ cấp bậc Đại La Kim Tiên, đối phó Tôn Ngộ Không, tự nhiên tính là lấy lớn hiếp nhỏ.

Na Tra bay đến giữa không trung, khí tức toàn thân nội liễm, kín kẽ không hở, chỉ có trong hai con ngươi đen láy, lộ ra chiến ý nhàn nhạt.

Hôm nay y muốn xem, kiếp tử do Đại Sư Bá đích thân ra tay bồi dưỡng, rốt cuộc có mấy phần bản sự.

“Tề Thiên Đại Thánh, khẩu khí thật lớn, con hầu tử kia, Thiên Đình đối với ngươi không tệ, hà tất hạ giới làm yêu?” Tôn Ngộ Không nhe răng, lộ ra hai hàm răng nanh trắng muốt đều tăm tắp, trên mặt nhếch lên nụ cười nhạt: “Đây chẳng phải chính là điều Thiên Đình muốn thấy sao?” “Con hầu tử thật thông minh!” Na Tra trong lòng chấn động, thầm kinh ngạc, con hầu tử này nhãn quang thật sắc bén, ngày thường không hề lên tiếng, không ngờ đã sớm nhìn thấu mọi chuyện.

“Ăn ta một thương.” Na Tra không còn nói lời thừa thãi với Tôn Ngộ Không, ý niệm vừa khởi, vung Hỏa Tiêm Thương trong tay, mạnh mẽ đâm về phía ngực Tôn Ngộ Không.

Thương này vừa nhanh vừa gấp, ra tay lão luyện, mang theo một cỗ đạo uẩn kinh người, ập thẳng vào mặt.

Tôn Ngộ Không thì cảm thấy thứ đâm về phía mình không phải một cây thương, mà là một thế giới rộng lớn vô biên, không thể tránh, không thể lùi, chỉ có thể lấy sức chống lại.

Nhưng Tôn Ngộ Không vốn dĩ, cũng không hề nghĩ đến việc né tránh.

“Hát!” Y khẽ quát một tiếng, pháp lực toàn thân nặng trĩu như thủy ngân, vận hành một đại chu thiên trong kỳ kinh bát mạch, sau đó toàn bộ dũng mãnh nhập vào Kim Cô Bổng.

Thiết thần này, được lưu lại ở Đông Hải từ thời Vũ Hoàng trị thủy, lại trải qua sự tế luyện của Triệu Công Minh, bùng phát ra thần mang rực rỡ chưa từng có!

“Oanh!” Chỉ trong chớp mắt, Kim Cô Bổng đã va chạm với Hỏa Tiêm Thương giữa không trung, như hai ngọn núi kim loại va vào nhau, một trận sóng khí gần như hóa thành thực chất, không ngừng va đập xung quanh, thậm chí lan đến Hoa Quả Sơn.

Trong nháy mắt, đất rung núi chuyển, như thể tận thế giáng lâm, cả Hoa Quả Sơn đều chấn động.

May mắn trước đó Tôn Ngộ Không đã di chuyển hầu tộc đi, nếu không, chỉ một chút dư ba không đáng kể, cũng đủ cho hầu tộc uống một bình.

Giữa không trung, hai bên như thể là chiến thần trời sinh vì chiến mà sinh, ý thức, phản ứng, đều đã đạt đến mức vi diệu nhất, khoảnh khắc va chạm, lại nhanh chóng tách ra, mỗi người đứng sừng sững giữa không trung, chăm chú nhìn đối phương.

"Không tệ!" Na Tra trong lòng dành cho Tôn Ngộ Không một lời đánh giá cao nhất, vừa rồi y tuy không xuất toàn lực, nhưng Tôn Ngộ Không có thể dùng đạo hạnh Kim Tiên đỉnh phong để kháng hành, đã là tiền cổ vô nhân, ít nhất Na Tra chưa từng thấy qua.

Tôn Ngộ Không thì sắc mặt trầm xuống, trong lòng cảm thán, nội tình Thiên Đình thâm hậu, mình vạn vạn không phải đối thủ, lần này thê thảm rồi.

Nhưng đã vậy, sự tình đã đến nước này, lẽ nào có đạo lý lùi bước?

Tôn Ngộ Không giơ Kim Cô Bổng trong tay lên, như một đạo kim sắc thiểm điện, lại xông về phía Na Tra.

Trong mắt Na Tra lóe lên vẻ tán thưởng, đồng dạng phi thân mà lên, chỉ trong nháy mắt, hai bên lại kịch chiến một chỗ!

Chương 478

Trên đầu mây đen kịt nặng nề, Lý Tĩnh tay đỡ Cửu Tầng Linh Lung Bảo Tháp, thầm gật đầu: "Con hầu tử này, rất không tệ!" Lôi Chấn Tử nhìn hai đạo thân ảnh đang giao chiến, chợt có chút lo lắng mở miệng: "Thiên Đình đã giao phó, phải nhường con hầu tử này, dung túng nó một đường đánh lên Thiên Đình, nhưng nhìn sư huynh Na Tra thế này, sẽ không trực tiếp giải quyết con hầu tử đó chứ?" Lý Tĩnh nhìn Na Tra, chỉ cảm thấy một trận đau đầu: "Yên tâm đi, nó trong lòng có chừng mực, hơn nữa, con hầu tử này, cũng không chỉ có những thứ y dựa vào trước mắt này đâu." "Không chỉ có những thứ y dựa vào trước mắt, ý ngài là, Thánh Nhân Sư Bá còn..." Trong mắt Lôi Chấn Tử lôi mang lóe lên, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ngươi rất nhanh sẽ biết thôi." Lý Tĩnh phất tay, hiển nhiên không có ý định nói thêm, sau đó lại chỉ vào Hỗn Thế Ma Vương: "Ngoài con hầu tử kia ra, còn có một Đại Thánh nữa, ngươi cũng xuống đó làm nóng người đi." "Ta sao lại quên hắn?

Đây chính là đệ tử của Lục Nhĩ sư huynh..." Trong mắt Lôi Chấn Tử quang mang đại phóng, giữa lúc giơ tay đã xé rách không gian, đã đến trước Hoa Quả Sơn.

Hỗn Thế Ma Vương đang chăm chú nhìn trận đại chiến giữa hầu tử và Na Tra trên không trung, căn bản không chú ý đến phía trước.

Khi Lôi Chấn Tử đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, liền trực tiếp bị dọa nhảy dựng.

Lôi Chấn Tử nói thẳng: "Ta chính là tam đại đệ tử Tiệt Giáo, nay là Đấu Bộ Chiến Thần Thiên Đình, Lôi Chấn Tử Chân Quân đây!" "Chiến Thần Thiên Đình, Đấu Bộ Chân Quân?" Hỗn Thế Ma Vương

cảm thụ khí tức thâm bất khả trắc trên người Lôi Chấn Tử, không kìm được nuốt một ngụm nước bọt.

Uy danh Chiến Thần Đấu Bộ như sấm bên tai, hắn ở Khảm Nguyên Sơn cũng từng nghe nói, đó là đại năng đắc đạo từ thời Phong Thần, tu hành đến nay, ít nhất cũng có đạo hạnh Đại La Kim Tiên, chỉ bằng tu vi Kim Tiên đỉnh phong nhỏ bé của hắn, làm sao có thể là đối thủ a.

Trong mắt Lôi Chấn Tử chiến ý dồi dào, Tử Kim Phong Lôi Côn xuất hiện trong tay, lôi quang điện hồ tích lý ba lạp lóe lên, sau đó mạnh mẽ quét về phía Hỗn Thế Ma Vương, trong nháy mắt gió lôi cùng rít, oanh kích khiến hư không vặn vẹo biến hóa.

Hỗn Thế Ma Vương vội vàng nhấc đại khảm đao của mình lên chống đỡ, chỉ nghe một tiếng "oanh", Hỗn Thế Ma Vương trực tiếp bị cỗ lực đạo này đánh bay ra ngoài.

Lôi Chấn Tử vô cùng bất mãn: “Chỉ có chút thực lực này?

Sao xứng với danh Đại Thánh?” Hỗn Thế Ma Vương như diều đứt dây, nặng nề rơi xuống đất, tung lên một trận khói bụi, phải mất nửa ngày mới đứng dậy được, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức.

Nhưng còn chưa đợi Hỗn Thế Ma Vương kịp thở, Lôi Chấn Tử lại cầm Tử Kim Phong Lôi Côn xông đến.

Lần này, chỉ trong mấy hiệp ngắn ngủi, Hỗn Thế Ma Vương đã trở nên mũi xanh mặt sưng.

Cửu Thiên, trong vô số không gian loạn lưu, Lục Nhĩ ôm mặt, có chút ngượng ngùng nhìn Triệu Công Minh: “Lão sư, Hỗn Thế tính tình da thịt hơi dày.” Triệu Công Minh phất tay, cảm thán: “Nay Tam Giới này, đã bình tĩnh quá lâu rồi.

Hôm nay, ngươi hãy giúp hắn một tay, thành toàn danh hiệu Đại

Thánh của hắn đi." "Được rồi!" Lục Nhĩ vung tay, một đạo lưu quang huyền diệu rực rỡ, liền từ trên người hắn tách ra, lấy tốc độ cực nhanh nhập vào trong cơ thể Hỗn Thế Ma Vương.

Giữa không trung, Hỗn Thế Ma Vương, người chỉ có công đỡ mà không có sức phản kháng, chợt ngẩn ra, một cỗ cảm giác sức mạnh không thể hình dung nổi xuất hiện trong lòng.

Đối diện, Lôi Chấn Tử một côn đánh về phía đầu Hỗn Thế Ma Vương, thấy Hỗn Thế Ma Vương ngây người, không khỏi thay đổi phương hướng, đánh vào ngực, nhưng không ngờ, lại trực tiếp bị Hỗn Thế Ma Vương một tay tóm lấy.

"Oanh!" Lôi Chấn Tử chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh hoàn toàn không thuộc phạm trù Kim Tiên mạnh mẽ truyền đến từ Tử Kim Phong Lôi Côn.

"Đây là, sức mạnh của Lục Nhĩ sư huynh..." Lôi Chấn Tử trừng lớn mắt, khoảnh khắc tiếp theo, liền trực tiếp bị cỗ sức mạnh bá đạo kia hoàn toàn đánh bay.

"Oanh!" Trên người Hỗn Thế Ma Vương, khí tức khủng bố trực xông Thiên Địa, chiến ý khủng bố hóa thành ngọn lửa mãnh liệt nhất, đốt cháy Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Một bên, Tôn Ngộ Không đang kịch liệt triển đấu với Na Tra, đột nhiên cảm thấy Kim Cô Bổng trong tay hơi phát năng, không, không chỉ là Kim Cô Bổng, Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, Phượng Sí Tử Kim Quan, Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, đều đang phát năng, thậm chí chấn động, cứ như đê đập lung lay sắp đổ, sắp không chống đỡ nổi hồng thủy.

"Oanh!" Không biết qua bao lâu, 'đê đập' cũng không chống đỡ nổi hồng thủy nữa, sức mạnh nóng rực như dung nham, trong nháy mắt từ Kim Cô Bổng, và cả thân phi quải dũng mãnh tuôn ra.

Đây là một cỗ sức mạnh cực kỳ cường đại, chí chân chí thuần, duy ngã duy nhất, không mang theo chút tạp chất nào, điều quan trọng nhất là, độ khế hợp với Tôn Ngộ Không đạt đến hoàn mỹ, điều này có nghĩa là, Tôn Ngộ Không có thể hoàn mỹ thừa tải cỗ sức mạnh này, và sử dụng nó.

"Đây...

đây là sức mạnh của Lão sư, Lão sư, từ trước đến nay chưa từng thật sự rời đi..." Tôn Ngộ Không sắc mặt ngây dại, hốc mắt hơi ẩm ướt, thân thể run rẩy.

Lão sư trong miệng y, không phải là Bồ Đề Tổ Sư của Linh Đài Phương Thốn Sơn, mà là ân sư truyền nghiệp của y.

Tôn Ngộ Không cảm thụ sức mạnh đến từ lòng bàn tay, ngực, đỉnh đầu, lòng bàn chân, rất nhẹ nhàng liền cảm ứng được, sau đó thuận lý thành chương dẫn nhập cỗ sức mạnh khổng lồ, rộng lớn này vào trong cơ thể mình!

"Oanh!" Cỗ sức mạnh kia nhập thể, chỉ trong nháy mắt, khí tức trên người Tôn Ngộ Không liền bắt đầu biến hóa kịch liệt.

Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Chuẩn Thánh sơ kỳ, Chuẩn Thánh đỉnh phong, Chuẩn Thánh đại viên mãn!

Chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, tu vi Tôn Ngộ Không liền trực tiếp lên Cửu Trọng Thiên, đạt đến cảnh giới mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Trên đầu mây đen kịt nặng nề, Lý Tĩnh trực tiếp nhìn ngây người, đây chính là thứ Thánh Nhân ban cho con hầu tử này ư.

“Đi!” Tôn Ngộ Không mạnh mẽ tung một chưởng về phía Na Tra, kim quang rực rỡ càn quét Thiên Địa, áp chế khiến chu thiên pháp tắc đều chấn động, từng tầng không gian phát ra tiếng "rắc rắc" không chịu nổi áp lực, sau đó đột ngột vỡ nát thành mảnh vụn.

“Hừ, con hầu tử này...” Na Tra hít một ngụm khí lạnh, y cũng biết con hầu tử này trên người còn có nội tình khác, nhưng vạn vạn không ngờ, lại lợi hại đến mức độ này!

Y thành tựu Đại La đỉnh phong không sai, nhưng một chưởng của Chuẩn Thánh đại viên mãn, cũng không phải ai cũng có thể chịu đựng được a!

Còn có con hầu tử này, thật không nhìn ra mình đang diễn kịch với nó sao?

Lại còn ra tay độc ác như vậy, đáng ghét thật!

Chỉ trong chớp mắt, Na Tra liên tiếp tế xuất Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân cùng nhiều trọng phòng ngự khác, chuẩn bị cứng rắn tiếp chiêu một chưởng này của Tôn Ngộ Không.

Rất nhanh, kim sắc cự chưởng vỗ vào người Na Tra, không có chưởng lực kinh thiên động địa như dự liệu ập đến, mà chỉ có mấy luồng pháp lực không lớn không nhỏ, hoặc có thể nói là Na Tra có thể trực tiếp bỏ qua.

Na Tra trong nháy mắt hiểu ý Tôn Ngộ Không, phát ra một tiếng kêu thảm, toàn thân như diều đứt dây, vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, sau đó nặng nề rơi xuống bên cạnh Lý Tĩnh.

Sắc mặt Na Tra trắng bệch, mặt như giấy vàng, hung hăng nắm chặt cánh tay Lý Tĩnh, sau đó sắc mặt đỏ bừng, phun ra một bãi tiên huyết: “Phụ thân, yêu hầu lợi hại, hài nhi không phải, không phải đối

thủ." Lý Tĩnh vốn dĩ còn phong khinh vân đạm, vô cùng bình tĩnh, nhưng thấy Na Tra như vậy, cũng hoảng thần.

Tôn Ngộ Không sẽ không thật sự ra tay không biết nặng nhẹ, đánh Na Tra trọng thương chứ?

Nhưng khi Lý Tĩnh nhìn thấy ánh mắt xảo quyệt của Na Tra, mới hiểu ra tất cả đều là do Na Tra giả vờ, thầm cảm thán kỹ năng diễn xuất của con trai mình thật tốt, chỉ nghe Lý Tĩnh cũng phát ra một tiếng kêu thảm, bổ nhào lên người Na Tra: "Na Tra con ta a, con sao lại bất cẩn đến vậy!" Sau đó phẫn nộ quay đầu lại, giận dữ chỉ vào Tôn Ngộ Không nói: "Yêu hầu gan to làm càn, mau bắt giữ yêu hầu này cho ta, trên Lăng Tiêu Bảo Điện, bản Thiên Vương đích thân luận công ban thưởng cho các ngươi." Mười vạn Thiên Binh được huấn luyện nghiêm chỉnh, dưới lệnh của Lý Tĩnh, không chút nghĩ ngợi xông về phía Tôn Ngộ Không, tiếng hô giết chấn động Thiên Địa.

Trong không gian tầng tầng lớp lớp, Triệu Công Minh nhìn thấu mọi chuyện, không khỏi cười nói: "Kỹ năng diễn xuất không tệ." "Lão sư, người trợ lực sư đệ như vậy, Thiên Đình bên kia sẽ không..." Lục Nhĩ gãi đầu, ý tứ là Hạo Thiên có ra tay đích thân không.

Tôn Ngộ Không tuy rằng dưới sự giúp đỡ của Triệu Công Minh, một bước lên trời, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn, nhưng dù sao cũng không có nội tình và tích lũy vô số vạn năm của một tu sĩ Chuẩn Thánh đại viên mãn chân chính.

Nếu Hạo Thiên ra tay, khó tránh khỏi một trận thất bại.

Triệu Công Minh mỉm cười lắc đầu: "Ngươi chớ quên, lần đại kiếp này nhân vật chính, là Tây Phương, là Phật môn.

Việc trấn áp hầu tử, cũng nên do Phật môn mà làm, Thiên Đình, sẽ không nhúng tay vào." "Tây Phương." Lục Nhĩ bắt đầu tính toán: "Nhiên Đăng một người, Quan Âm một người, Dược Sư một người,

Di Lặc một người.

Dù toàn bộ gộp lại, cũng không phải đối thủ của sư đệ.

Nhưng nếu là Thánh Nhân Tây Phương đích thân xuất hiện?" Triệu Công Minh thản nhiên nói: "Chỉ có Tây Phương bọn họ có Thánh Nhân, Tiệt Giáo ta liền không có Thánh Nhân sao?" Lục Nhĩ vỗ trán: "Lão sư nói đúng." "Tiếp theo, cứ hảo hảo xem con hầu tử này biểu diễn đi, sau Phong Thần ức vạn năm, cuối cùng cũng có chút trò hay để xem rồi." Triệu Công Minh khí định thần nhàn, đầy hứng thú nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không.

Tiếp theo, nếu không ngoài dự liệu, con hầu tử kia sắp đánh lên Thiên Đình rồi phải không?

Chương 479

Cửu Thiên, giữa không trung, vô số Thiên Binh Thiên Tướng, mang theo mười tám giá Thiên La Địa Võng, như vô số con châu chấu bay về phía y, che trời lấp đất, dày đặc ken đặc.

Nếu là trước đó, Tôn Ngộ Không còn phải kiêng dè ba phần, nhưng trước mặt Tôn Ngộ Không với thực lực Chuẩn Thánh đại viên mãn hiện tại, thật không đáng kể!

"Đại, đại, đại, đại, đại!" Đối mặt với những Thiên Binh Thiên Tướng đang xông tới, Tôn Ngộ Không mặc niệm khẩu quyết.

Như Ý Kim Cô Bổng trong tay nghênh gió biến lớn, uyển như một cây thiên trụ màu vàng kim, được Tôn Ngộ Không vững vàng cầm trong tay.

Y thuận thế đẩy về phía trước, sau đó hung hăng quét một cái, một cỗ sóng khí gần như hóa thành thực chất, liền mạnh mẽ phá nát mười tám giá Thiên La Địa Võng, nhấn chìm mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng.

"A!" "Thật đau!" "Đáng ghét!" Từng tên Thiên Tướng trong miệng phát ra tiếng kêu không cam lòng, bị đánh rơi xuống hạ giới, như vạn tinh trụy lạc.

Chỉ trong khoảng mười hơi thở, mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng, không còn một ai.

"Nơi này giao cho ta, ngươi cứ việc hành động." Hỗn Thế Ma Vương cưỡi mây đến bên cạnh Tôn Ngộ Không, trầm giọng mở lời.

Một côn quét ngang mười vạn Thiên Binh, khí tức toàn thân Tôn Ngộ Không so với trước đó còn cao vút vô số.

Trong hai mắt y, bắn ra hai đạo kim quang, xuyên thẳng Đấu Phủ, nhìn thấu Cửu Thiên Thập Địa, Nhật Nguyệt Tinh Thần: "Vậy Lão Tôn hôm nay, sẽ đích thân lên Thiên Đình, hỏi lão Ngọc Hoàng một đạo lý!" Bóng dáng Tôn Ngộ Không chợt lóe, một đạo kim sắc lưu quang, quán xuyên Thiên Địa, gần như trong nháy mắt, liền xuất hiện tại Nam Thiên Môn.

Nam Thiên Môn, người canh cửa vẫn là Nam Cung Thích, đại tướng Tây Kỳ năm xưa.

"Sát tinh này, gan to tày trời, lại dám đánh lên Thiên Đình!" Nam Cung Thích sắp khóc đến nơi, không biết nên ngăn hay không ngăn.

Ngăn, là ứng kiếp chính mình, e rằng sẽ hình thần câu diệt.

Dù cho có Phong Thần Bảng tại đó, sẽ không vẫn lạc, nhưng muốn tái sinh lần nữa, phải mất mấy trăm đến nghìn năm.

Mấy trăm đến nghìn năm cứ ở mãi một chỗ, không thể động đậy, cũng không thể ngủ, chỉ có thể lẳng lặng nhìn ngoại giới phong khởi vân dũng, sánh ngang với cực hình đau đớn nhất thế gian, không chết cũng sẽ phát điên.

Nhưng không ngăn?

Mở Nam Thiên Môn riêng, đào tẩu giữa trận, đó là đào binh, kết cục chỉ có một, vẫn lạc!

Hoàn toàn vẫn lạc, xóa đi dấu ấn chân linh khỏi Phong Thần Bảng, thế gian sẽ không còn tồn tại Nam Cung Thích này nữa.

Ngay khi Nam Cung Thích đang thấp thỏm bất an, Hỏa Bộ, Thủy Bộ, Lôi Bộ, Đấu Bộ, một đám chiến thần chiến tướng, đã đến Nam Thiên Môn.

Người dẫn đầu, kinh ngạc thay chính là Lôi Bộ Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn Văn Trọng.

“Yêu hầu, chớ có xương cuồng!” Văn Trọng tay cầm Kim Tiên, bên trên lôi quang lóe lên, điện hồ bùng nổ, mạnh mẽ đánh về phía Tôn Ngộ Không.

Nhưng Tôn Ngộ Không chỉ khẽ cười, giơ Kim Cô Bổng lên, mạnh mẽ quét một cái, liền quét Văn Trọng sang một bên.

Toàn thân y hóa thành một đạo kim quang, xông thẳng vào vòng vây của các thần tướng Đấu Bộ, Thủy Bộ, Hỏa Bộ, Lôi Bộ.

Côn ảnh lóe lên, đạo uẩn kích động, sau đó, chính là tiếng kêu thảm thiết!

Chỉ trong chưa đầy mười hơi thở, hơn trăm vị thần tướng của Tứ Bộ, đều bị Tôn Ngộ Không đánh ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, phát ra tiếng kêu thảm.

Đánh lui chúng thần tướng, Tôn Ngộ Không đi đến trước mặt Nam Cung Thích: “Ngươi muốn ngăn ta?” Nam Cung Thích lắp bắp nói: “Không, không dám.” “Ăn lộc của quân, gánh lo của quân, hạng tham sống sợ chết như ngươi dùng để giữ cửa, thật đáng xấu hổ!” Tôn Ngộ Không vung tay, trực tiếp hất bay Nam Cung Thích, không biết rơi về đâu, sau đó nghênh ngang xông vào Nam Thiên Môn.

Sau khi xuyên qua Nam Thiên Môn, liền là Lăng Tiêu Bảo Điện.

Tôn Ngộ Không đi nhanh chưa được bao lâu, liền nghe thấy một tiếng Phật hiệu truyền đến.

“A Di Đà Phật, Phật ta từ bi, không đành lòng Đại Thánh tiếp tục hồ nháo, cố đến khuyên bảo Đại Thánh, vẫn xin Đại Thánh thu tay lại đi.” Quan Âm Bồ Tát một tay ôm Dương Chi Bạch Ngọc Bình, một tay cầm phất trần, sắc mặt không buồn không vui, chậm rãi từ phía trước đi tới.

“Ngươi là ai!” Trên mặt Tôn Ngộ Không lộ ra vẻ lạnh lùng.

“Tôn giả Phật môn, Quan Âm Bồ Tát.” “Oanh!” Không nói hai lời, Tôn Ngộ Không một côn đánh về phía Quan Âm, đối với người Phật môn, y đã sớm muốn động thủ rồi!

Quan Âm giật mình, không ngờ Tôn Ngộ Không nói ra tay là ra tay, thân hình vội vàng lóe lên, mới tránh được một côn này!

Nhưng Tôn Ngộ Không ra tay, như cuồng phong bạo vũ, Như Ý Kim Cô Bổng trong tay, huyễn hóa thành vô số đạo côn ảnh, kín kẽ không hở, đạo uẩn kinh người lan tràn trên người y, gần như hóa thành thực chất!

Chỉ là dư ba do côn ảnh huy động sinh ra, cũng đã khiến hư không xé rách, thời không băng diệt.

Quán Âm Bồ Tát sắc mặt gần như có thể thấy được trở nên âm trầm, lạnh lùng quát vào Tôn Ngộ Không: “Tôn Ngộ Không, ta là Tôn giả Phật môn, từ Tây phương mà đến, ngươi ngang ngược đến thế, to gan lớn mật, chẳng lẽ muốn đối đầu với Phật môn sao!” Tôn Ngộ Không bỗng nhiên cười, lộ ra hai hàm răng trắng sắc nhọn chỉnh tề: “Lão Tôn ta còn dám đánh lên Thiên Đình, há lại sợ đối đầu hay không đối đầu với Phật môn các ngươi?

Hôm nay, muốn ngăn cản ta, thì trước hết hãy nếm thử uy lực Kim Cô Bổng trong tay ta đã.” Nói xong, Tôn Ngộ Không dốc hết sức vung gậy, Kim Cô Bổng bùng phát kim quang cực hạn, mang theo sức mạnh dời non lấp biển mãnh liệt áp chế Quán Âm Bồ Tát.

Một côn này, ẩn chứa áo nghĩa Chuẩn Thánh Đại viên mãn.

Dưới một côn này, thời không dường như cũng ngưng đọng.

Kim Cô Bổng xuyên qua dòng sông thời gian, gần như với một góc độ không thể tin nổi, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Quán Âm.

“Khốn kiếp, con khỉ này giờ đây bách vô cấm kỵ, ta không phải

đối thủ của nó, lần này thảm rồi!" Đồng tử Quán Âm Bồ Tát hơi co lại.

Trước đó khi Tôn Ngộ Không khai triển thần thông, bà đã thông báo cho Nhiên Đăng Thượng Cổ Cẩu, Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật, và cả Tương Lai Di Lặc Phật.

Vốn định mượn danh tiếng chư Phật tổ tối cao của Phật môn để trì hoãn một chút thời gian.

Nhưng không ngờ, Tôn Ngộ Không căn bản không hề ăn bộ này.

Sắc mặt Quán Âm khó coi, muốn thi triển thân pháp thối lui, nhưng khí cơ trùng thiên trên Kim Cô Bổng đã khóa chặt bà, căn bản không thể tránh, không thể thoát.

"Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn, sao còn chưa mau đến giúp ta một tay!" Bất đắc dĩ, Quán Âm Bồ Tát đặt ánh mắt cầu cứu lên Văn Trọng.

Vừa rồi Văn Trọng cùng chư thần tướng Tứ Bộ tuy bị Tôn Ngộ Không đánh lui, nhưng với nội tình của Tứ Bộ, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Với thực lực của ông ta, cộng thêm chúng thần tướng do Văn Trọng đứng đầu, có lẽ mới có khả năng trì hoãn được Tôn Ngộ Không.

"Quán Âm Tôn giả, chúng ta bị trọng thương, tự thân còn khó giữ, làm sao giúp ngươi được." Văn Trọng nằm rạp trên đất, thầm vận pháp lực chấn động ngũ tạng lục phủ, sắc mặt bỗng tái nhợt, một vệt máu chảy xuống khóe miệng.

Nói xong, ông ta lại nhìn Hỏa, Thủy, Đấu, Lôi Tứ Bộ thần tướng, yếu ớt nói: "Nếu các ngươi còn chút dư lực, thì hãy mau chóng viện trợ Quán Âm Tôn giả." Tứ Bộ thần tướng pháp lực trong cơ thể khẽ

chấn động, sắc mặt tái nhợt với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, ném cho Quán Âm một ánh mắt bất lực.

Quán Âm tức đến run mặt, không muốn giúp thì thôi, hà tất phải diễn trò trước mặt bà!

Giữa không trung, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình đã áp sát Quán Âm.

Bất đắc dĩ, Quán Âm Bồ Tát bấm một khẩu quyết, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình đang cầm trên tay bỗng bay ra.

Chương 480

Bên trong là nhành dương liễu non mềm, xanh biếc, bao phủ một tầng ánh sáng mờ ảo, mang theo Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, mạnh mẽ bay về phía Kim Cô Bổng.

"Ầm!" Trong sự quan sát của vô số Đại Năng Tam Giới, Như Ý Kim Cô Bổng không chút huyền niệm nào va chạm với Dương Chi Ngọc Tịnh Bình.

Ngay sau đó, một tiếng vỡ tan của đồ sứ truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa.

Dưới uy lực được thúc đẩy đến cực hạn của Kim Cô Bổng, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình vẫn không chịu nổi sức mạnh khổng lồ đó, vỡ nát thành nhiều mảnh.

Món linh bảo chí bảo này, được Quán Âm Bồ Tát dưỡng ức vạn năm, đã vỡ tan, sắc mặt Quán Âm tái nhợt với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, khí tức nháy mắt yếu ớt.

Bà mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra xa vạn dặm.

"Thừa thắng xông lên, diệt tận gốc rễ!" Đây là đạo lý Tôn Ngộ Không đã biết từ khi ở Vô Danh Tiên Đảo.

Trong mắt hắn lộ ra sát khí nồng đậm, nắm chặt Kim Cô Bổng trong tay, hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, quán xuyên thiên địa, chuẩn bị thừa cơ này, tru sát Quán Âm!

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, trong Hạo Thiên Kính, hiển hóa quá khứ hiện tại tương lai, cảnh tượng bên ngoài Nam Thiên Môn hiện rõ mồn một.

Khi thấy Tôn Ngộ Không một côn đập nát Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, trọng thương Quán Âm, đệ tử Tiệt Giáo đều thầm reo hò, cổ vũ.

Hy vọng Tôn Ngộ Không có thể một mạch chém Quán Âm.

Chư văn võ còn lại đều nín thở, say mê nhìn bức tranh trong Hạo Thiên Kính.

Sau đại kiếp Phong Thần, trận chiến cấp độ này chưa từng được thấy lại.

Trong thần mục Hạo Thiên, kim quang lưu chuyển, cũng hứng thú nhìn cảnh này.

Tuy rằng biểu diễn của con khỉ này, quả thực vượt ngoài dự liệu của y.

Nhưng nhìn Phật môn thấm đòn, chịu thiệt, không thể không nói, quả thực sảng khoái tinh thần.

Thái Bạch Kim Tinh đi đến bên cạnh Hạo Thiên, thấp giọng nhắc nhở: "Đại Thiên Tôn, thực lực con khỉ này đột nhiên trở nên thâm bất khả trắc, có thể vô địch, nếu cứ tiếp tục thế này, Quán Âm của Phật môn có nguy cơ mất mạng.

Thiên Đình chúng ta lạnh nhạt đứng ngoài, đến lúc đó Phật môn bên kia..." Hạo Thiên xua tay, thần sắc vô cùng ung dung: "Trước khi đại kiếp này bắt đầu, Thiên Đình và Phật môn đã định rõ trách nhiệm cho nhau rồi.

Thiên Đình chúng ta, chỉ chịu trách nhiệm bức con khỉ này tạo phản hạ giới, cho Phật môn một cơ hội trấn áp con khỉ.

Hiện tại, Thiên Đình chúng ta cần làm đã làm rồi, còn lại, phải xem Phật môn thôi." Nói xong, Hạo Thiên ngừng lại, khinh thường liếc nhìn Quán Âm.

“Còn Quán Âm, bà ta sống chết thế nào, thì có liên quan gì đến Thiên Đình chúng ta?” Rõ ràng, trong lòng Hạo Thiên, cũng vô cùng khinh thường những kẻ hai lòng phản giáo.

“Vâng.” Thái Bạch Kim Tinh gật đầu, rồi chậm rãi lui xuống.

Ngoài Nam Thiên Môn, Quán Âm Bồ Tát đã dùng hết tiềm lực lớn nhất trong đời để phi độn, nhưng khoảng cách với Tôn Ngộ Không vẫn rút ngắn với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Thậm chí Quán Âm Bồ Tát đã có thể cảm nhận được sát khí sau lưng như gai đâm!

Nhưng ngay lúc này, lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong Kim Cô Bổng bỗng nhiên hoành hành trong cơ thể Quán Âm.

Kim thân Chuẩn Thánh đạo khu vạn kiếp bất diệt, kim ý bất hủ, dưới lực lượng pháp tắc này, yếu ớt như giấy trắng.

Quán Âm lập tức lạnh run người.

Ngay khi Quán Âm chuẩn bị ngửa mặt lên trời than thở một tiếng: “Mạng ta đến đây thôi!” thì “Xoẹt xoẹt xoẹt!” ba đạo kim quang phía trước, xé rách bầu trời, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Quán Âm.

Ba người toàn thân toát ra ánh sáng Phật Pháp nồng đậm, khoác cà sa, bảo tướng trang nghiêm, không ai khác chính là Nhiên Đăng, Dược Sư, Di Lặc!

Ánh mắt Quán Âm vốn xám xịt, bỗng bùng lên tia hy vọng, vội vàng trốn ra sau lưng ba vị Phật Tổ.

Cùng với sự xuất hiện của ba vị Phật Tổ Phật môn, Tam Giới lập tức vang lên một tràng xôn xao.

“Sau Phong Thần, Tây Phương Giáo phản bội thành lập Phật môn, từ nhiều năm nay những người đứng đầu của Tây Phương đã không

còn xuất hiện, hôm nay lại cùng xuất hiện!" "Cùng xuất hiện, điều này nói lên điều gì, nói lên con khỉ này đã bức ra hết con bài tẩy của Phật môn!" Vô số Đại Năng biết rõ đại kiếp Tây Du, trên mặt lộ ra một tia khinh miệt.

Phật môn, cao cao tại thượng, coi vạn vật chúng sinh như con cờ, nay lại bị một con cờ mà mình vẫn luôn xem thường bức ra hết tất cả con bài tẩy, thật thú vị làm sao!

Nhiên Đăng, Dược Sư, Di Lặc vừa đến, Tôn Ngộ Không liền hóa thành một đạo lưu quang, đáp xuống trước mặt ba người.

Tôn Ngộ Không không hề sợ hãi, chiến ý ngút trời.

Khóe miệng hơi cong lên, dùng một nụ cười nửa vời nhìn ba vị Phật tôn Tây Phương.

Dược Sư lạnh lùng nhìn Tôn Ngộ Không, bỗng nhiên mở miệng: "Tôn Ngộ Không, ngươi đã phạm tám ngàn đại tội, bây giờ thu tay, sẽ bị tiểu trừng đại giới.

Nếu tiếp tục cố chấp không hối cải, thì đừng trách chúng ta ra tay bắt ngươi." Nghe vậy, ý tứ trào phúng trên mặt Tôn Ngộ Không càng thêm rõ ràng.

"Như lời Phật Tôn đã nói, ta đã phạm đại tội rồi, vậy cũng chẳng ngại tội danh thêm một chút.

Ba vị Phật Tôn nếu có bản lĩnh, thì cứ đến bắt ta." Lời vừa dứt, Tôn Ngộ Không một côn đánh ra, không gian hóa thành phấn vụn, lực lượng pháp tắc vô thượng bao phủ trên Kim Cô Bổng, áp chế về phía ba vị Phật Tôn!

Trước đây, khi mượn Kim Cô Bổng cùng toàn thân trang bị để có được sức mạnh Chuẩn Thánh Đại viên mãn, Tôn Ngộ Không đã hiểu rõ.

Toàn thân trang bị, cùng với Như Ý Kim Cô Bổng, đều là do Sư phụ trên Vô Danh Tiên Đảo chuẩn bị cho hắn.

Hôm nay, chúng được kích hoạt và phục vụ cho hắn, đúng như lời Sư phụ trên Vô Danh Tiên Đảo đã nói, trận chiến hôm nay không cần bất kỳ lo ngại nào, cứ việc thi triển thần thông!

Nếu đã vậy, hắn còn sợ gì?

Ba vị Phật Tôn Phật môn cỏn con mà thôi, chiến thì chiến, hắn có gì phải sợ?

Tôn Ngộ Không ra tay như điện chớp, trên Kim Cô Bổng, lực lượng pháp tắc vận mệnh bất khuất, pháp tắc chiến thiên đấu địa chiến hoàn mỹ dung hợp vào nhau!

Đạo uẩn khủng bố, cuồn cuộn như sóng thần ập đến, Cửu Thiên rộng lớn đều khẽ rung chuyển, không gian vô số dặm trong chớp mắt hóa thành phấn vụn.

Khí lận kiếp toàn bộ thiên địa, dường như đều bị một côn này điều động!

Hóa thành bão tố, xoáy quanh Tam Thập Tam Thiên, trong khoảnh khắc, toàn bộ Tam Giới dường như đều chìm vào bóng tối!

"Thực lực thật cường đại!" Là người nắm giữ Phật môn, Phật tôn vô thượng, Nhiên Đăng, Dược Sư, Di Lặc lúc này đều cảm thấy áp lực cực lớn!

Bọn họ không thể hiểu nổi, tại sao thực lực của con khỉ này lại trở nên mạnh mẽ đến vậy?

Nếu có pháp môn quán đỉnh, thì có thể làm được, nhưng sức mạnh mượn đến, suy cho cùng không phải là sức mạnh bản thân, nhiều nhất chỉ có thể phát huy bảy tám phần sức mạnh.

Chương 481

Nhưng con khỉ này thì khác, cổ sức mạnh to lớn này đã dung hợp hoàn mỹ với thân thể nó.

Giống như thật sự là một vị Đại Thánh chí cao vô thượng của Yêu tộc vậy.

"Hôm nay, là bước kế hoạch cuối cùng của Phật môn ta, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Hai vị hãy cùng ta trấn áp yêu hầu!" Dược Sư chắp hai tay, toàn thân ánh sáng Phật Pháp màu vàng nồng đậm gần như hóa thành thực chất, xông phá mây trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cây Kim Cự Xử màu vàng xuất hiện trong hư không, dưới sự gia trì của ánh sáng Phật Pháp vô thượng, áp chế về phía con khỉ.

Nhiên Đăng tế xuất linh bảo của mình, Tiên Thiên Linh Cữu.

Di Lặc thì tế xuất Hỗn Kim Kim Nao.

Ba kiện linh bảo chí cường, với thế không thể địch nổi, mạnh mẽ giao phong với Kim Cô Bổng.

Giữa không trung, một âm thanh như chuông vàng đại lữ vang lên, Kim Cự Xử, Linh Cữu, Kim Nao ba kiện linh bảo trực tiếp bị chấn bay.

Như Ý Kim Cô Bổng cũng mất đi thế tiến công, mạnh mẽ rơi trở lại tay Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không toàn thân chiến ý dâng trào đến cực hạn, khoảnh khắc tiếp theo, hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, một lần nữa bay về phía ba vị Phật Tôn.

Dược Sư và những người khác không dám lơ là chút nào, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Rất nhanh, giữa không trung truyền đến tiếng linh bảo va chạm binh binh bang bang.

Trong chớp mắt, bốn người đã giao chiến hơn ngàn hiệp giữa không trung.

Các loại pháp thuật, thần thông, độn thuật, tùy ý thi triển, như cánh tay sai bảo, đạo uẩn kinh người, cuộn trào từng đợt, lan tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Không gian xung quanh, sớm đã bị nghiền nát hết lần này đến lần khác.

Tôn Ngộ Không dường như là Chiến Thần sinh ra để chiến đấu!

Càng chiến càng dũng mãnh, càng chiến càng tự tại, chiến đến hiện tại, đã vững vàng chiếm thế thượng phong, áp chế Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ba người mà đánh.

Kim Cô Bổng trong tay hắn, dường như từ một cây biến thành vô số cây, mỗi lần vung lên, tạo ra từng trận tàn ảnh, đại khai đại hợp, lấy thế áp người, mặc ngươi vạn thiên thủ đoạn, ta tự một lực phá vỡ.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, sắc mặt Thái Bạch Kim Tinh trở nên lo lắng: "Đại Thiên Tôn, con khỉ này quá mức nghịch thiên, ngay cả ba vị Phật Tôn Phật môn cũng không phải đối thủ, tiếp theo..." Hạo Thiên vẫn điềm tĩnh, "Hoảng cái gì, ngươi chớ quên, sau lưng Phật môn, còn có hai vị Thánh Nhân kia mà!" "Đạo Tổ không phải nói, trong Vô Lượng Lượng Kiếp, Thánh Nhân không thể nhập Hồng Hoang..." Thái Bạch Kim Tinh nói đến đây, trong đầu có chuông vàng chấn động, ngừng bặt, ngậm miệng lại.

Thánh Nhân là không thể tiến vào Hồng Hoang, nhưng không có nghĩa là không thể để lại nội tình trong Phật môn.

Tôn Ngộ Không hôm nay có cường đại đến mấy, e rằng vẫn khó thoát khỏi kết cục bị trấn áp.

Nghĩ đến đây, Thái Bạch Kim Tinh khẽ thở dài, có chút không đành lòng.

Nhưng dưới đại kiếp, không có kỳ thủ, đều là quân cờ, ai cũng không thể nắm giữ vận mệnh của chính mình, chỉ có thể tùy sóng trôi dạt, tranh thủ một tia sinh cơ đó.

Cửu Thiên, Kim Cô Bổng mạnh mẽ vung ra, một côn đánh lui ba Đại Phật Tôn.

Tôn Ngộ Không uyển như Chiến Thần, phủ khám Dược Sư ba người, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường: "Phật Tôn Phật môn, cũng chỉ có thế thôi, nếu chỉ có chút bản lĩnh này, thì hãy chuẩn bị chịu chết đi!" "Sư huynh, lấy ra đi." Di Lặc cười khổ nói, ông ta thật không ngờ, thực lực của con khỉ này lại lợi hại đến vậy.

Dược Sư nhẹ nhàng gật đầu, từ trong ngực lấy ra một ngọc phù màu vàng.

Trong ngọc phù, phong ấn một kim sắc pháp chỉ.

Dược Sư quả quyết bóp nát ngọc phù, kim sắc pháp chỉ bên trong lập tức bay ra.

"Ong!" Trời hiện kim quang, đạo uẩn ngập trời, từng đóa kim liên từ hư không nở rộ, tỏa sáng, dày đặc, khắp bầu trời.

Kim sắc pháp chỉ nghênh phong biến lớn, cuối cùng biến thành một bàn tay Phật khổng lồ, che trời che đất, dường như ngay cả Tam Giới cũng không dung nạp được bàn tay khổng lồ này.

"Đây là, sức mạnh Thánh Nhân!" "Phật môn vậy mà còn có con bài tẩy như thế, con khỉ, nguy hiểm rồi!" "Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, con khỉ có nghịch thiên đến mấy, cũng không phải đối thủ của Thánh Nhân!" Vô số Đại Năng Hồng Hoang đều lắc đầu, than thở một tiếng, khoảnh khắc kim sắc pháp chỉ xuất hiện, vận mệnh của con khỉ đã được định đoạt.

Bàn tay Phật màu vàng giữa không trung tỏa ra ánh sáng rực rỡ cực hạn, từ trên cao áp chế về phía Tôn Ngộ Không.

"Pháp Tướng Thiên Địa!" Chiến ý trong lòng Tôn Ngộ Không dâng trào đến cực hạn, thân thể mạnh mẽ chấn động, biến thành Cự Nhân cao vạn trượng, cử chỉ nhấc tay nhấc chân, hái sao bắt nguyệt.

Như Ý Kim Cô Bổng trong tay hắn nghênh phong biến lớn, cuối cùng hóa thành kích cỡ cột chống trời, từ dưới lên trên, nghênh đón bàn tay Phật ánh vàng chói lọi kia!

"Ầm!" Tam Giới bùng nổ một tiếng nổ lớn, Như Ý Kim Cô Bổng hung hăng va chạm với bàn tay khổng lồ, đất rung núi chuyển.

Như Ý Kim Cô Bổng, trực tiếp bị đánh gãy một đoạn, Tôn Ngộ Không thì từ Cửu Thiên, bị đánh xuống mặt đất, hai chân lún sâu vào lòng đất, hồng thủy chảy ngược, mặt đất nứt toác, đất rung núi chuyển, một cảnh tượng tận thế.

"Hát!" Ý chí Tôn Ngộ Không bất khuất, toàn thân xương cốt phát ra tiếng "két két", muốn nâng bàn tay khổng lồ kia lên!

Bàn tay khổng lồ dường như cảm nhận được ý tứ của Tôn Ngộ Không, kim quang nồng đậm bùng phát mạnh mẽ, một lần nữa bùng nổ áp lực khủng bố.

Không gian vài tấc Tôn Ngộ Không vừa nâng lên, lại bị đè xuống, áp lực càng thêm khủng bố, dường như muốn nghiền nát hắn thành

thịt nát mới cam tâm.

Dược Sư bình tĩnh nhìn cảnh này, không hề kinh ngạc.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, đây là pháp tắc, cũng là quy củ.

Vô số Đại Năng Hồng Hoang, đều nắm chặt vạt áo, ngưng thần nhìn Tôn Ngộ Không, nội tâm phát ra sự tuyệt vọng cực lớn.

Khoảng cách quá lớn, chênh lệch quá lớn!

Con khỉ có lợi hại đến mấy, dưới sức mạnh của Thánh Nhân, cũng như kiến hôi không chịu nổi một kích.

Sau đại kiếp Phong Thần, Thánh Nhân đã ức vạn năm không ra tay, lần đầu tiên ra tay, liền một lần nữa tuyên cáo Tam Giới, dưới Thánh Nhân như kiến hôi, cái định luật sắt đá này.

Thánh uy như trời, há lại là một con kiến hôi nhỏ bé có thể nghịch chuyển?

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, sắc mặt đệ tử Tiệt Giáo kịch liệt biến đổi, thầm lo lắng nhìn về phía Nga Mi Sơn, La Phù Động.

Là đệ tử hạch tâm của Tiệt Giáo, tự nhiên ít nhiều đều biết đại kiếp này, Tiệt Giáo bọn họ mưu đồ, con khỉ kia, là vị kiếp tử đầu tiên trong năm vị kiếp tử do trời định, cũng là vị quan trọng nhất, lẽ nào thật sự phải vứt bỏ?

Ngoài Nam Thiên Môn, Văn Trọng, Lôi Bộ, Hỏa Bộ, Thủy Bộ, Đấu Bộ chúng thần tướng cũng sắc mặt phức tạp, đặc biệt là Văn Trọng, thậm chí không đành lòng quay đầu đi.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, trên bảo tọa Thiên Đế chí cao vô thượng, khuôn mặt Hạo Thiên ức vạn năm không biến đổi, cũng thoáng qua chút tiếc nuối mờ nhạt.

Căn nguyên, tư chất, linh tính, phúc duyên của con khỉ đều là

thượng đẳng cực phẩm, cực kỳ xuất sắc, nếu có thể nhập vào Thiên Đình, được bồi dưỡng tốt, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng.

Chương 482

Nhưng dưới đại kiếp mênh mông, trong tay Phật môn bất động như sơn, động như sét đánh, tất cả đều sẽ không còn tồn tại, đại khái không bao lâu nữa, một vị hộ pháp Phật môn thành kính sẽ ra đời mà thôi.

Bát Cảnh Cung, Oa Hoàng Cung, Ngọc Hư Cung, ngay cả trong Bích Du Cung, chư Thánh thân thể khẽ động, rủ mắt nhìn về hạ giới.

Sau đại kiếp Phong Thần, chư Thánh một trận chiến, phá hủy Hồng Hoang, sau đó ức vạn năm qua, chư Thánh không còn ra tay, mà dốc sức tham ngộ Thiên Đạo, tăng tiến đạo hạnh, nên chư Thánh đều có tiến bộ cực lớn.

Dù lúc này kiếp khí che trời che đất, nhưng chư Thánh vẫn động tâm tư thôi diễn, bấm ngón tay bắt đầu thôi diễn, muốn xem quỹ tích vận mệnh của Tôn Ngộ Không.

Nhưng thuật thôi diễn vốn vô cùng linh nghiệm, lần này vẫn gặp phải trở ngại cực lớn, kết quả thôi diễn hỗn hỗn độn độn, một mảnh mông lung hỗn trọc.

Chư Thánh thấy vậy, cũng không cường cầu, chỉ là vẫn rủ mắt, đạm mạc nhìn xuống hạ giới.

Trên mặt đất mênh mông vô tận, Tôn Ngộ Không hai chân lún sâu vào lòng đất, thân thể hắn kịch liệt run rẩy, mỗi khắc đều lún sâu hơn vào lòng đất, bàn tay Phật màu vàng lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, giống như đã trở thành một bầu trời thực sự!

"Lão Tôn ta, không cam lòng a!!!" Tôn Ngộ Không trong lòng gào thét cực lớn, toàn thân mỗi sợi lông, pháp lực trong mỗi tế bào đều đã dùng cạn, nhưng sức mạnh trong bàn tay Phật màu vàng vẫn nguyên

vẹn, vô cùng vô tận, cho dù hắn có cố gắng thế nào, cũng không thể ngăn cản xu thế hạ xuống của nó.

Trong không gian trùng trùng điệp điệp, Lục Nhĩ lo lắng nói: "Lão sư, không thể kéo dài nữa, con khỉ sắp không chịu nổi rồi." Bàn tay Phật màu vàng, không chỉ ẩn chứa sức mạnh ngập trời của Thánh Nhân, mà còn chứa đựng Phật tính ức vạn năm tu hành tham ngộ của Thánh Nhân Phật môn.

Một khi Tôn Ngộ Không bị bàn tay Phật màu vàng trấn áp, Phật tính sẽ như xương bám vào tủy, ngày đêm ăn mòn đạo tâm của Tôn Ngộ Không, dù đạo tâm của Tôn Ngộ Không cứng như sắt, về lâu dài cũng sẽ bị phế bỏ.

Triệu Công Minh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó thân ảnh lóe lên, cả người đã biến mất.

Vốn dĩ hắn có thể trực tiếp thay con khỉ chống đỡ đòn của Thánh Nhân Phật môn, sở dĩ phải làm thêm một bước này, để con khỉ trực diện uy nghiêm của Thánh Nhân, là để con khỉ biết, người ngoài có người, trời ngoài có trời, đánh tan khí phách phù phiếm kiêu căng trong lòng con khỉ.

Trên mặt đất, ánh mắt Tôn Ngộ Không xuất hiện tuyệt vọng, đạo khu vạn trượng, đang không ngừng thu nhỏ, Thánh Nhân, quá mạnh, hắn căn bản không thấy một chút hy vọng nào.

Chẳng biết từ lúc nào, Tôn Ngộ Không lại nghĩ đến cảnh tượng hắn nhìn thấy lần đầu tiên vào Thủy Liêm Động năm đó.

Thần hầu trời sinh đất dưỡng, ngang ngược bất tuân, cuối cùng vẫn gục ngã trên con đường đấu tranh với chư thần Phật, bị chư thần Phật thuần phục, bị chư thần Phật coi là con cờ, tùy ý thao túng, trở thành con rối.

Ánh mắt hy vọng của con khỉ nhanh chóng tan biến.

Ngay lúc này, đồng tử Tôn Ngộ Không bỗng co rút mạnh, hai mắt trong nháy mắt mở to hết cỡ, ánh mắt hy vọng, mạnh mẽ bùng phát đến cực hạn.

Trên bầu trời xanh biếc vô tận, chẳng biết từ khi nào, thân ảnh Triệu Công Minh đã xuất hiện.

Hắn một thân bạch y như tuyết, chắp tay đứng thẳng, thần sắc đạm nhiên nhìn xuống bàn tay Phật màu vàng che trời che đất, đang không ngừng biến lớn.

"Tán!" Hắn không có bất kỳ động tác nào, chỉ nhẹ nhàng thốt ra một chữ từ miệng, giống như quy tắc Thiên Đạo hiện ra, lời nói theo pháp vậy.

Bàn tay Phật khổng lồ che trời che đất, bắt đầu run rẩy kịch liệt, chưa đầy một hơi thở, liền trong nháy mắt tan biến sạch sẽ, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Khoảnh khắc này, tĩnh lặng, tĩnh lặng đến cực điểm, bao trùm Tam Giới.

Vô số Đại Năng Tam Giới thậm chí không dám tin vào những gì họ vừa thấy, Thánh Nhân Tiệt Giáo, chỉ dùng một chữ, liền hóa giải thủ đoạn của Thánh Nhân Phật môn, vậy thực lực của Thánh Nhân Tiệt Giáo, phải khủng bố đến mức nào!

Con khỉ nhìn Triệu Công Minh, thần sắc kích động, đang định mở miệng gào lên, nhưng bỗng nhớ ra điều gì, vội vàng ngậm chặt miệng, chỉ có thân thể run rẩy, thể hiện tâm trạng kích động của hắn.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, trong Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề một quyền đập nát gạch lát sàn bằng bạch ngọc, sắc mặt bỗng âm trầm: "Quả nhiên, ta đoán không sai, con khỉ này quả

nhiên có mối quan hệ thiên ti vạn lũ với Tiệt Giáo." Chuẩn Đề tức đến mặt đỏ bừng: "Sư huynh, tiếp theo phải làm sao đây?" Sắc mặt Tiếp Dẫn cũng không còn bình thản vô ba, mà lộ ra sự chấn kinh cực lớn, ông ta cứ ngỡ, sư huynh đệ hai người bọn họ tiến bộ trong bao nhiêu vạn năm nay đã đủ lớn, nhưng vạn vạn không ngờ, so với Triệu Công Minh, vẫn kém xa đến vậy!

Với tính cách ổn định của Tiếp Dẫn, nếu là tình huống khác thì sẽ nhẫn nhịn, nhưng đại kiếp lần này, liên quan đến sự hưng thịnh của Tây Phương, tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ.

"Đại kiếp lần này, là Đạo Tổ chấp thuận cho Tây Phương ta, ta không tin, hắn dám đối đầu với Đạo Tổ!" Thân ảnh Tiếp Dẫn lóe lên, cả người đã rời khỏi Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề cũng hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, đuổi sát theo Tiếp Dẫn.

Tam Thập Tam Thiên, vẫn là nha tước vô thanh (tĩnh lặng như tờ).

Không biết đã qua bao lâu, Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng mới hành động, bay đến bên Triệu Công Minh.

"Tây Phương Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật, Nhiên Đăng Phật, Di Lặc Phật, bái kiến Thánh Nhân!" "Đều là người quen cũ rồi, hà tất phải hành đại lễ như vậy?" Triệu Công Minh vẫy tay, ý bảo mọi người đứng dậy, sau đó vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Nhiên Đăng: "Nhiên Đăng Sư Thúc, ngươi không phải phó giáo chủ của Xiển Giáo sao, khi nào lại thành Nhiên Đăng Phật của Phật môn vậy?

Sư điệt suýt chút nữa không nhận ra." Sắc mặt Nhiên Đăng lập tức đỏ bừng, như lửa đốt, một trận ngượng ngùng, hận không thể chui xuống đất.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Hỏa Thần La Tuyên đầu tiên sững sờ, sau đó không nhịn được cười phá lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, rất nhanh cả Lăng Tiêu Bảo Điện đầy ắp tiếng cười.

Dược Sư nhíu mày, chắp tay nói: "Bẩm Thánh Nhân, yêu hầu này ngang ngược, không kính thiên địa, cậy có vài phần thần thông, liền dám đánh lên Thiên Đình.

Phật môn ta từ bi, ra tay bắt yêu, Thánh Nhân vì cớ gì ngăn cản?" Triệu Công Minh đạm mạc liếc Dược Sư một cái, ánh mắt đầy thất vọng.

"Muốn thêm tội cho ai, hà cớ không lời.

Sau khi phản giáo thành lập Phật môn, thủ đoạn của Phật môn quả thật ngày càng hạ tiện." Vài câu nói đơn giản, nhưng lại khiến đồng tử Dược Sư co rút mạnh.

Để thêm tội danh cho những yêu vương ở Hoa Quả Sơn, Phật môn quả thật đã làm rất nhiều chuyện mờ ám.

Những chuyện này một khi công bố ra, danh tiếng của Phật môn có lẽ sẽ thối rữa thật.

Ngay lúc này, bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, bỗng nhiên bùng cháy vô tận kim sắc Phật quang.

Những Phật quang này gần như nhuộm cả Tam Thập Tam Thiên thành màu vàng.

Cuối cùng, Phật quang vô cùng vô tận hội tụ lại, hóa thành hai đạo kim sắc thân ảnh che trời che đất.

Thánh uy hùng vĩ, càn quét Tam Giới, ức vạn sinh linh phủ phục trên đất, đỉnh lễ mô bái.

"Đây là khí tức Thánh Nhân Phật môn!" Vô số Đại Năng Tam Giới nói, đối với sự xuất hiện của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, bọn họ không ngạc nhiên.

Đối với Phật môn vốn không nhịn được nuốt khí nuốt thanh, việc

không xuất hiện mới là bất thường.

"Đệ tử bái kiến lão sư." Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng vội vàng cung kính bái hai đạo kim sắc nhân ảnh.

Triệu Công Minh cười đùa nói: "Nhiên Đăng Sư Thúc, ngươi ở Xiển Giáo là phó giáo chủ, ngay cả ta cũng phải gọi ngươi một tiếng Sư Thúc, nếu ở Phật môn xưng Thánh Nhân là sư, vậy ta chỉ có thể gọi ngươi Nhiên Đăng Sư Đệ rồi." Lửa giận cuồn cuộn dâng lên trong lòng, lại bị Nhiên Đăng cố gắng áp chế xuống, hai mắt khẽ nhắm, không nói một lời.

Triệu Công Minh không khỏi thầm khâm phục Nhiên Đăng, công phu dưỡng khí thật tốt.

Chuyện khác không nói, ít nhất cũng mạnh hơn Nhị Sư Bá của mình nhiều.

Tôn Ngộ Không nắm chặt Kim Cô Bổng trong tay, cố gắng vận khởi Phá Vọng Kim Mâu, muốn nhìn rõ dung mạo của hai đạo kim sắc thân ảnh bên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Bỗng nhiên, bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, hai đạo kim sắc thân ảnh đó động.

Bọn họ vung hai tay, trong khoảnh khắc liền có một tầng sương mù màu vàng lan tràn khắp Tam Giới, che phủ toàn bộ Tam Giới và Tam Thập Tam Thiên.

Đại Năng Tam Giới, lập tức không còn nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Chương 483

Triệu Công Minh cười một tiếng, trực tiếp cất bước đi về phía bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong nháy mắt, thân ảnh đã biến mất.

Tôn Ngộ Không thần sắc căng thẳng, trên mặt vô thức lộ ra vẻ lo lắng, nhưng dường như nhớ ra điều gì, sắc mặt lại dần dần thư thái.

Các Đại Năng còn lại thì có chút tiếc nuối, Thánh Nhân rõ ràng không muốn cho bọn họ nhìn thấy quá trình giao lưu.

"Hai vị Sư Thúc, lâu rồi không gặp, có gì muốn nói, cứ nói đi." Bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, Triệu Công Minh đã chỉnh đốn xong, hỏi vào hư không trước mặt.

Hai đạo kim quang chợt lóe lên, thân ảnh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã xuất hiện trước mặt hắn.

"Triệu Công Minh, Tây Phương ta và ngươi rốt cuộc có thù oán gì, tại sao hết lần này đến lần khác ngăn cản Tây Phương ta đại hưng?" Chuẩn Đề vừa đến đã giận dữ ngút trời, hận không thể ăn tươi nuốt sống Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh dang tay nói: "Không gì khác, chỉ là ta thích thế thôi." Tiếp Dẫn nhíu mày nói: "Ngươi có biết, Đạo Tổ từng nói, Thiên Đạo đại thế, không ai có thể thay đổi.

Lượng kiếp này, lẽ ra Tây Phương ta đại hưng, ngươi có ngăn cản thế nào, cũng chỉ là phí công." "Nếu đã biết ta là phí công, vậy hai vị Sư Thúc nóng giận làm gì?" "Ngươi..." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghẹn lời, chỉ là vẻ lạnh lùng trên mặt càng thêm rõ ràng.

Triệu Công Minh thấy đùa hơi quá đà, bèn hòa hoãn giọng điệu vài

phần: “Đương nhiên, hai vị Sư Thúc nói vẫn đúng.

Tôn Ngộ Không kia, ngang ngược bất tuân, dám đánh lên Thiên Đình, gan thật sự quá lớn, vẫn cần phải giáo huấn.

Để ta giáo huấn thì sao?” “Ngươi?” Trên mặt Chuẩn Đề lộ ra vẻ lạnh lùng, sự trào phúng trên mặt không hề che giấu.

Giọng Tiếp Dẫn lạnh lẽo: “Nếu chúng ta không đồng ý thì sao?” “Không đồng ý, Sư điệt tự nhiên cũng không có cách nào, chỉ có thể làm một trận, lấy thực lực mà nói chuyện thôi.” Triệu Công Minh thần sắc phong khinh vân đạm.

Giọng hắn vừa dứt, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập tức sắc mặt biến đổi mạnh.

Trong cảm ứng của bọn họ, hai luồng sát ý cấp tốc từ xa đến, hổ thị đam đam (như hổ đói rình mồi) nhìn chằm chằm bọn họ.

Một luồng từ Tam Giới, U Minh Huyết Hải mà đến, một luồng từ Đạo Trường của Thông Thiên Giáo Chủ, Bích Du Cung mà đến, sát khí lẫm liệt, trắng trợn phô bày, không hề che giấu một chút nào!

Sắc mặt Chuẩn Đề nháy mắt yếu ớt, ông ta và Sư Huynh hai đánh một, còn chưa chắc là đối thủ của Triệu Công Minh.

Nếu thêm cả tên Minh Hà kia, và tên Thông Thiên kia, làm sao mà đánh thắng được chứ.

Chuẩn Đề một trận mệt mỏi trong lòng, dường như sau khi thành Thánh, ông ta còn bất lực hơn nhiều so với trước khi thành Thánh.

Bị hai luồng sát khí của Thánh Nhân chí cường công phạt bao phủ, ngay cả Tiếp Dẫn, cũng không khỏi nhíu mày, bị chấn nhiếp.

Rõ ràng, chỉ cần bọn họ và Triệu Công Minh khai chiến, Minh Hà và Thông Thiên Giáo Chủ tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Còn về viện quân bên Tây Phương bọn họ.

Thái Thanh?

Đại Đạo vô vi, đại khái sẽ không giúp Triệu Công Minh, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không quay lại giúp bọn họ.

Còn về Ngọc Thanh?

Đừng nhắc nữa, trận chiến Phong Thần, cùng Xiển Giáo mưu đồ, lại kết thúc bằng đại bại, lợi ích đều bị Tiệt Giáo đoạt lấy.

Nguyên Thủy kia hận bọn họ còn không kịp, nói gì đến giúp đỡ bọn họ.

Còn về Nữ Oa, căn bản không có khả năng giúp đỡ bọn họ, không cần phải nói nữa.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tiếp Dẫn hòa hoãn vài phần, cân nhắc nói: "Kỳ thực do Phật môn ta trấn áp Tôn Ngộ Không, và ngươi Huyền môn trấn áp Tôn Ngộ Không, khác biệt không lớn, cũng không phải là không thể." "Nếu đã không phải không thể, vậy ý của Sư Thúc là có thể sao?" Triệu Công Minh cười tủm tỉm nói.

Tiếp Dẫn dường như đã hạ quyết tâm: "Do ngươi trấn áp thì có thể, nhưng ngươi phải đồng ý với Phật môn ta một điều kiện!" "Điều kiện gì?" "Thời gian trấn áp con khỉ, nhất định phải trên năm trăm năm, hơn nữa trong thời gian trấn áp, con khỉ này không được đi đâu cả, cũng không được gặp bất kỳ ai." Ánh mắt Tiếp Dẫn sắc bén, nhìn chằm chằm Triệu Công Minh.

Lúc này việc quan trọng nhất, chính là ổn định con cờ kiếp tử này đã.

Triệu Công Minh trầm ngâm vài hơi thở, sảng khoái đồng ý: "Vậy cứ theo lời Sư Thúc mà làm vậy." "Chỉ nói suông không có tác dụng, Sư điệt vẫn nên lập Đại Đạo Thệ Ngôn đi." Chuẩn Đề một chút cũng

không yên tâm Triệu Công Minh, đặc biệt nhấn mạnh Đại Đạo Thệ Ngôn.

Đối với tu sĩ như Triệu Công Minh đã thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thiên Đạo Thệ Ngôn đã không còn khả năng ước thúc, chỉ có Đại Đạo Thệ Ngôn mới có tác dụng ước thúc.

Triệu Công Minh không có ý kiến gì, trực tiếp dưới sự chứng kiến của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập Đại Đạo Thệ Ngôn: "Hai vị Sư Thúc, giờ đã hài lòng chưa?" "Chúng ta đi thôi." Tiếp Dẫn nhìn sâu vào Triệu Công Minh, kéo Chuẩn Đề, quay trở lại Cực Lạc Thế Giới.

Triệu Công Minh vung tay giữa không trung, xua tan lớp sương mù lan tràn trên Tam Thập Tam Thiên và Tam Giới, quay trở lại Tam Giới.

Vô số Đại Năng Hồng Hoang chỉ vào Tam Thập Tam Thiên, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Mọi người mau nhìn, Thánh Nhân Phật môn đã rời đi rồi!" "Hít!

Thánh Nhân Phật môn rời đi, chẳng lẽ nói, cam tâm tình nguyện bại lui sao?" "Theo lý mà nói không nên thế, đại kiếp lần này, liên quan đến sự đại hưng của Tây Phương, Thánh Nhân Phật môn không nên dễ dàng từ bỏ như vậy." Chúng Đại Năng đầy mặt nghi hoặc, không hiểu tại sao Nhị Thánh Tây Phương lại dễ dàng rút lui như vậy.

Dược Sư, Nhiên Đăng, Di Lặc cũng kinh ngạc há hốc miệng, trong lòng dấy lên sóng lớn.

Các lão sư của họ coi trọng đại kiếp lần này đến mức nào, không ai rõ hơn bọn họ.

Nhưng dù vậy, vẫn rút lui, điều này nói lên điều gì?

Trong lòng ba người, dấy lên một suy đoán chấn kinh vô cùng!

Nhưng rất nhanh, ba người lại cố gắng dập tắt những suy nghĩ

không thể tin nổi trong lòng.

Là người Phật môn, điều đầu tiên phải tin, chính là Phật trong lòng mình.

"Ba vị Sư Đệ, sao, sư trưởng của các ngươi đều đã rút lui rồi, còn muốn ở đây tranh cao thấp với ta sao?" Triệu Công Minh cười tủm tỉm nhìn Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ba người.

Tuy trên mặt đầy ý cười, nhưng lại khiến ba người trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi lớn.

Dược Sư miễn cưỡng chắp tay, trên mặt hiện lên một nụ cười: "Thánh Nhân ở trên, chúng ta đây xin rút lui." Nói xong, dưới chân lập tức tụ mây lành màu vàng, bay về phía Tây Phương Phật môn Thánh Địa, Đại Lôi Âm Tự.

Di Lặc ở phía sau, nhanh chóng theo kịp, Nhiên Đăng vung tay, đánh ra một đạo pháp lực, câu lấy Quán Âm, cũng vội vã rời đi.

Giữa không trung rất nhanh, chỉ còn lại một mình thân ảnh Triệu Công Minh.

Lăng Tiêu Bảo Điện, trên bảo tọa Thiên Đế, Hạo Thiên khẽ thở dài một hơi, cảm thấy một sự bất lực chưa từng có.

Tam Giới này, Hồng Hoang này, cuối cùng vẫn là Thánh Nhân định đoạt!

Không thành Thánh, rốt cuộc vẫn là kiến hôi a!

Hạo Thiên y, nếu cũng là Thánh Nhân, hà tất phải hợp tác với Phật môn?

Chỉ bằng sức một mình y, Thiên Đình, liền nắm giữ quyền lời nói tối cao trong Tam Giới.

Chương 484

Hạo Thiên ẩn đi sóng gió lớn trong lòng, biểu cảm trên mặt biến mất, chuẩn bị xem tiếp theo Thánh Nhân sẽ làm gì.

Cửu Thiên, Triệu Công Minh suy nghĩ một lát, rồi vung tay, lực lượng Thánh Đạo vô thượng, trong khoảnh khắc câu lấy Tôn Ngộ Không lên giữa không trung, đặt ở một nơi ngang bằng với mình.

"Ngươi chính là Thạch Hầu Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn, Thủy Liêm Động sao?" Tôn Ngộ Không khó nén nỗi kích động nhiệt huyết trong lòng, ra sức gật đầu: "Chính là!" "Ngươi rất tốt!" Triệu Công Minh nhìn chằm chằm Thạch Hầu, chậm rãi đưa ra đánh giá trong lòng.

Trong lòng Tôn Ngộ Không bỗng nhiên nhảy lên mạnh, khóe mắt không khỏi ướt át!

Có câu nói này, từ khi xuất thế đến nay, tất cả những khổ sở đã chịu, dường như đều không đáng nhắc đến!

Có câu nói này, thì đánh lên Thiên Đình thì sao, coi thường Phật Tôn, lên núi đao, xuống biển lửa, hắn đều không sợ.

Tôn Ngộ Không cố gắng ngẩng đầu, bình thản nhìn Triệu Công Minh, cân nhắc hồi lâu mới nói: "Ý của ngài là, không trách ta nữa sao?" Triệu Công Minh lắc đầu: "Chuyện ở Hoa Quả Sơn, tuy có nguyên nhân, nhưng ngươi một mình đánh lên Thiên Đình, làm bị thương vô số Thiên Binh, Thần Tướng, coi thường uy nghiêm Thiên Đế, đây cũng là sự thật không thể chối cãi.

Quy củ Tam Giới bị ngươi phá vỡ, trật tự Tam Giới bị ngươi chà đạp, điều này ngươi có nhận không?" "Ta nhận." Tôn Ngộ Không nặng nề gật đầu.

“Không có quy củ thì không thành hình tròn, có kính sợ mới biết hành vi.

Ngươi đã phạm lỗi, thì không thể không phạt, ta liền phạt ngươi diện bích năm trăm năm, ngươi có cam tâm tình nguyện không?” “Năm trăm năm?” “Ta cam tâm, tình nguyện!” Trong lòng Tôn Ngộ Không chấn động, bất giác gật đầu.

“Tốt.” Triệu Công Minh chỉ thốt ra một chữ, hắn đưa ra một bàn tay!

Trong khoảnh khắc, hư không phát ra tiếng kêu rên cực lớn, pháp tắc thiên địa sôi sục, đạo vận lưu quang lấp lánh, một cổ uy áp vô hình, lan tràn khắp thiên địa!

Giữa không trung, ngũ hành nguyên tố kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, cấu tạo nên thế giới, với tốc độ cực nhanh, ngưng tụ thành một ngọn đại sơn, rồi áp chế về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhắm mắt lại, không hề kháng cự, mặc cho Ngũ Chỉ Sơn áp xuống.

“Ầm!” Ngũ Chỉ Sơn, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ, trấn áp Tôn Ngộ Không.

Rồi sau đó thế đi không giảm, hóa thành một đạo lưu quang, bay đến Nam Chiêm Bộ Châu, rơi xuống địa giới Lưỡng Giới Sơn!

Trên Ngũ Hành Sơn, còn gọi là Ngũ Chỉ Sơn, uy áp vô tận, tràn ngập Cửu Thiên Thập Địa, trấn nhiếp yêu ma tiên thần Tam Giới.

Cửu Thiên, sau khi trấn áp Tôn Ngộ Không, Triệu Công Minh lớn tiếng nói: “Tôn Ngộ Không, đã bị Bản Tọa trấn áp dưới Ngũ Hành Sơn, diện bích tư quá, các yêu vương còn lại của Hoa Quả Sơn, không truy cứu nữa.” Triệu Công Minh nói xong, thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt biến mất.

Hoa Quả Sơn, thân thể Hỗn Thế Ma Vương bỗng run rẩy vài phần, phát ra tiếng ai oán: "Hiền đệ!" Na Tra nháy mắt một cái, đến gần Hỗn Thế Ma Vương: "Ngươi la hét cái gì, hiền đệ của ngươi, tốt lắm!" Hỗn Thế Ma Vương mở to mắt: "Ngươi nói thật sao?" Na Tra không khách khí nói: "Chỉ là diện bích tư quá mà thôi, quay đầu ta dẫn ngươi đi thăm là được." Hỗn Thế Ma Vương vội vàng gật đầu: "Được!" Lúc này, Lý Tĩnh đã thu thập Thiên Binh bị đánh tan, từ chân trời hô hoán Na Tra và Lôi Chấn Tử.

Thánh Nhân có lệnh, các sinh linh còn lại của Hoa Quả Sơn, không truy cứu nữa, lời của Thánh Nhân, ai dám cãi lời?

Na Tra, Lôi Chấn Tử hóa thành một đạo lưu quang, bay đến bên Lý Tĩnh, sau đó lại dẫn theo mười vạn đại quân, quay về Thiên Đình.

Hỗn Thế Ma Vương, thì vội vàng thông báo cho Ngưu Ma Vương và các người.

Thực ra cũng không cần thông báo.

Trận chiến Cửu Thiên, phàm là sinh linh Tam Giới có chút đạo hạnh, đều đã nhìn thấy!

Ngưu Ma Vương và bọn họ, tự nhiên cũng đã nhận được tin tức, rất nhanh, chúng yêu vương lại quay về Hoa Quả Sơn.

"Hỗn Thế Hiền Đệ, Ngộ Không Hiền Đệ của ta, thật sự không sao chứ?" Chúng yêu vương trong lòng vẫn bất an, hình phạt, đều để Tôn Ngộ Không chịu thay bọn họ, trong lòng bọn họ bất an a.

Hỗn Thế Ma Vương an ủi nói: "Thánh Nhân Tiệt Giáo khoan hồng đại lượng, sẽ không có chuyện gì đâu, hơn nữa, chúng ta cũng có thể đến Ngũ Chỉ Sơn thăm viếng." "Được, ta đây sẽ chuẩn bị một ít hoa quả tươi ngon, thăm viếng Ngộ Không Hiền Đệ." Chúng yêu vương vội vàng làm một đoàn, an ủi tiểu yêu dưới trướng, hái hoa quả tươi

ngon, thăm viếng Tôn Ngộ Không.

Tam Thập Tam Thiên, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên trầm ngâm một lát, hạ ý chỉ: "Mệnh thổ địa Lưỡng Giới Sơn, cùng Tứ Trị Công Tào, Ngũ Phương Yết Đế, cùng nhau trông coi Tôn Ngộ Không, không được có sai sót." Thái Bạch Kim Tinh vội gật đầu: "Thần tuân chỉ." Nói xong, vội vã đi truyền đạt ý chỉ.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn Nam Chiêm Bộ Châu, Ngũ Hành Sơn từ trời giáng xuống, trong lòng thở phào nhẹ nhõm!

Tôn Ngộ Không, vị kiếp tử đầu tiên trong năm vị kiếp tử do trời định, cũng là vị khó nhất, cuối cùng cũng đã an bài ổn thỏa!

Ngũ Chỉ Sơn trấn áp Đại Thánh, trấn áp năm trăm năm.

Chờ năm trăm năm trôi qua, khí kiếp thiên địa, dâng trào đến cực hạn, đại kiếp Tây Hành khai triển, giữa thiên địa này, liền không còn ai có thể ngăn cản Phật môn họ đại hưng nữa!

Chuẩn Đề ngồi trên bảo tọa Liên Hoa, tư lự phân phi, ngây ngô cười: "Sư huynh, Phật môn ta, rất nhanh sẽ đại hưng!" "Phật môn ta, nhất định sẽ đại hưng!" Tiếp Dẫn cũng kiên nghị nói.

Nam Chiêm Bộ Châu, địa giới Lưỡng Giới Sơn, Ngũ Chỉ Sơn từ trời giáng xuống, cắm rễ trên mặt đất.

Trên Ngũ Chỉ Sơn, sinh cơ bùng phát, vạn vật sinh trưởng, chim thú cá côn trùng sinh sôi nảy nở, vừa mới rơi xuống chưa đầy một khắc, liền tản mát sinh cơ dồi dào.

Bên trong Ngũ Hành Sơn, Tôn Ngộ Không đang vẻ mặt kinh ngạc nhìn không gian rộng lớn bên trong Ngũ Chỉ Sơn!

Hắn vốn tưởng rằng, như Thánh Nhân đã nói, mình sẽ bị Ngũ Hành Sơn thực sự áp chế năm trăm năm.

Nhưng tình hình hiện tại, dường như không phải như hắn nghĩ!

Không gian rộng rãi, có thể khiến hắn hoạt động tự do, từng hàng giá sách đầy ắp điển tịch, chính là những cuốn hắn từng đọc ở Vô Danh Tiên Đảo năm đó.

Tôn Ngộ Không tiến lên, tùy ý lật mở một cuốn, nội dung, giống y hệt lần đầu tiên hắn đọc năm đó, nhưng cảm ngộ trong đó, lại khác một trời một vực.

"Khổ tâm của Sư phụ, ta đã hiểu rồi..." Tôn Ngộ Không khẽ nắm chặt nắm đấm, cảm xúc được che chở và cảm động tự nhiên dâng trào!

Thời gian thoắt cái đã mấy ngày trôi qua.

Trên Hoa Quả Sơn, chúng yêu vương đã chuẩn bị ổn thỏa, dưới sự dẫn dắt của Hỗn Thế Ma Vương, quyết định xuất phát đi thăm Tôn Ngộ Không.

Chúng yêu vương lòng dạ nóng như lửa đốt, cưỡi mây đạp gió, chỉ dùng hai ba ngày, liền đến Nam Chiêm Bộ Châu, Lưỡng Giới Sơn!

Chúng yêu vương trên trời, nhìn Ngũ Hành Sơn từ xa, trong lòng một trận chua xót!

Ngọn núi lớn như vậy, đè trên người, nhất định rất khó chịu đi!

Nhưng Ngộ Không Hiền Đệ, lại phải chịu đựng suốt năm trăm năm!

Ngưu Ma Vương mở miệng: "Hỗn Thế Hiền Đệ, bị đè dưới đó năm trăm năm, ai mà chịu nổi chứ!" "Những khổ này, vốn dĩ đều là chúng ta đáng phải chịu, là Ngộ Không Hiền Đệ chịu thay chúng ta!" "Chúng ta có lỗi với Ngộ Không Hiền Đệ a!" Hỗn Thế Ma Vương gãi đầu, ngơ ngác nói: "Nhưng người Thiên Đình, đâu có nói như vậy đâu!" "Chúng ta lại gần xem thử sẽ biết!" Chúng yêu vương tiếp tục

bay về phía trước, không lâu sau, liền bị năm đạo nhân ảnh bay tới chặn lại.

Ngũ Phương Yết Đế, là năm vị Đại Lực Thần hộ pháp của Phật môn, nhậm chức ở Thiên Đình, vâng lệnh Thiên Đế, trông coi Tôn Ngộ Không.

Ngũ Phương Yết Đế lạnh lùng nhìn chúng yêu vương, vẽ một đường hư ảo trước mặt bọn họ: "Ngũ Hành Sơn trọng địa, những kẻ nhàn rỗi không phận sự miễn vào!" "Những kẻ nhàn rỗi không phận sự?

Ngươi dám nói chúng ta là những kẻ nhàn rỗi không phận sự sao?" Ngưu Ma Vương lập tức nổi giận, quát vào Ngũ Phương Yết Đế!

Kim Đầu Yết Đế lạnh lùng nhìn Ngưu Ma Vương một cái: "Bây giờ rút lui, còn kịp, chớ để chúng ta đuổi đi, đến lúc đó thì không dễ nói chuyện như vậy nữa đâu." "Vậy ngươi thử đuổi đi xem nào!" Ngưu Ma Vương xắn tay áo, định cùng Kim Đầu Yết Đế tỉ thí, nhưng bị Hỗn Thế Ma Vương ngăn lại.

Chương 485

"Hiền đệ, ngươi ngăn ta làm gì, hôm nay ta không thể không cùng tên đầu trọc này tranh luận!" Hỗn Thế Ma Vương phải khuyên nhủ một hồi mới ngăn được Ngưu Ma Vương, sau đó nhìn Ngũ Phương Yết Đế, chỉnh tề hỏi: "Các ngươi là ai phái đến trông coi Ngũ Hành Sơn này?" Ngũ Phương Yết Đế nói: "Tự nhiên là Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế." "Vậy các ngươi có biết, khi Thánh Nhân thi triển thần thông trấn áp Tôn Ngộ Không này, đã nói gì không?" Hỗn Thế Ma Vương hướng về phía Đông Hải, ôm quyền hành lễ.

"Thánh Nhân nói gì?" Hễ liên quan đến Thánh Nhân, lại là vị Thánh Nhân của Tiệt Giáo, Ngũ Phương Yết Đế không khỏi có chút thiếu tự tin.

"Thánh Nhân nói, trấn áp Ngộ Không Hiền Đệ của ta, chỉ là để hắn diện bích tư quá, chứ không nói không cho người khác thăm viếng.

Các ngươi ác ý ngăn cản pháp chỉ của Thánh Nhân, lẽ nào không sợ Thánh Nhân trách tội xuống, khiến các ngươi thần hồn câu diệt sao?" Nghe đến bốn chữ "thần hồn câu diệt", Ngũ Phương Yết Đế lập tức rùng mình một cái, nhao nhao nhìn Kim Đầu Yết Đế.

Kim Đầu Yết Đế trong lòng cũng hơi hoảng, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng cười vài phần: "Thánh Nhân, làm sao lại chú ý đến những chi tiết nhỏ nhặt này, chúng ta phụng ý chỉ Đại Thiên Tôn trấn giữ Ngũ Chỉ Sơn, không cho ai thăm viếng.

Các ngươi muốn mượn sức Thánh Nhân để thăm viếng, thì trước hết hãy thỉnh pháp chỉ của Thánh Nhân đến đi!" Chúng yêu vương lập

tức sắc mặt trầm xuống, trong lòng nổi lửa, nắm chặt nắm đấm.

Ngay lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: "Pháp chỉ của Thánh Nhân thì không có, không biết ta có thể đại diện Thánh Nhân không!" Trong hư không, kim quang chợt lóe lên, Lục Nhĩ từ trong không gian nhảy ra, xuất hiện trước mặt mọi người!

"Hít!" Hỗn Thế Ma Vương như nhìn thấy điều gì đó không thể tin nổi, há miệng định nói, nhưng phát hiện môi trên môi dưới dường như bị dán lại, không thể nói ra một chữ.

Hỗn Thế Ma Vương lập tức hiểu ý Lục Nhĩ, vội vàng ngậm miệng lại, sự dán dính trên môi trên môi dưới lập tức tan đi.

"Chúng ta bái kiến Lục Nhĩ Thượng Tiên!" Lục Nhĩ xuất hiện, Ngưu Ma Vương và những người khác lập tức đại kinh, vội vàng cúi lạy.

Ngũ Phương Yết Đế cũng lập tức hoảng thần: "Chúng ta đã gặp Lục Nhĩ Thượng Tiên." Lục Nhĩ, đích truyền Tam Đại của Tiệt Giáo, thực lực Chuẩn Thánh Đại viên mãn!

Là tồn tại đệ nhất Tam Giới, dưới Thánh Nhân!

Đừng nói Ngũ Phương Yết Đế, ngay cả Đại Thiên Tôn đích thân đến, cũng phải xưng Đạo hữu, không dám có chút chậm trễ.

Trên mặt Lục Nhĩ vẫn mang theo ý cười, nhắc lại lời nói trước đó: "Ta hỏi các ngươi, ta có thể đại diện Thánh Nhân nhà ta không?" Ngũ Phương Yết Đế mặt mày khổ sở, đâu còn dám nói nửa lời không: "Đương nhiên có thể..." "Nếu đã vậy, còn không cút đi?" Lục Nhĩ tùy ý vẫy tay, một cổ sức mạnh không thể diễn tả, mạnh mẽ hất bay Ngũ Phương Yết Đế, sau đó dẫn chúng yêu vương đi vào bên trong Ngũ Hành Sơn.

Ngũ Phương Yết Đế xoay mấy vòng giữa không trung, mới miễn

cưỡng ổn định thân hình, vẻ mặt kiêng dè nhìn thân ảnh Lục Nhĩ.

"Đại ca, chúng, chúng ta cứ thế này bỏ qua sao?" Ngân Đầu Yết Đế run rẩy nói.

Nhưng còn chưa nói xong, liền bị Kim Đầu Yết Đế hung hăng tát một cái!

"Đó là Lục Nhĩ, đích truyền Tam Đại của Tiệt Giáo, cũng là đích truyền của Thánh Nhân, không bỏ qua thế này, ngươi còn muốn làm gì, kiện lên Thiên Đình, kiện lên Linh Sơn sao?" Kim Đầu Yết Đế tức đến tái mặt, giận dữ nói.

Ngân Đầu Yết Đế đầy mặt đau khổ ôm mặt, không dám nói một lời nào nữa!

Không lâu sau, Lục Nhĩ dẫn Hỗn Thế Ma Vương và đoàn người, đi đến trước Ngũ Hành Sơn!

Trước Ngũ Hành Sơn, là một cánh cổng đá khổng lồ, Lục Nhĩ khẽ vẫy tay, cánh cổng đá phát ra tiếng ma sát chói tai, tách ra hai bên.

"Các ngươi vào đi, con khỉ đó ở bên trong." Lục Nhĩ chỉ vào cánh cổng đá.

"Lục Nhĩ Thượng Tiên, ngài không vào sao?" Ngưu Ma Vương dày mặt, vô cùng ân cần.

"Ta sẽ không vào, các ngươi thăm viếng là được rồi." Lục Nhĩ lắc đầu.

"Vâng, vậy chúng ta xin vào trước." Trong nụ cười ân cần của Ngưu Ma Vương, Hỗn Thế Ma Vương cùng đoàn người bước vào Ngũ Chỉ Sơn.

"Con khỉ này, đúng là biết cách sống thật!" Lục Nhĩ nhìn Ngũ Chỉ Sơn, trong mắt lộ ra ý cười, dường như đã nhìn thấy dáng vẻ Tôn

Ngộ Không trong Ngũ Hành Sơn.

Sau cánh cổng đá, là những bậc thang đá uốn lượn đi lên, chúng yêu vương men theo bậc thang đi lên, trong lòng cũng lo lắng bất an.

Ngộ Không Hiền Đệ, sẽ không thực sự phải chịu tội lớn trong Ngũ Hành Sơn chứ!

Nếu thật sự là như vậy, sau khi ra ngoài, bọn họ sẽ cầu Lục Nhĩ Thượng Tiên, cũng phải đổi cho hiền đệ một hoàn cảnh tốt hơn.

Đi một khắc sau, trước mắt bỗng nhiên rộng mở, một không gian động đá rộng lớn xuất hiện trong mắt mọi người!

Đập vào mắt, là từng hàng giá sách, trên đó bày đầy những cuốn sách cổ kính!

Tôn Ngộ Không đang thư thái nằm trên một chiếc ghế bập bênh tự động đọc sách, bên cạnh còn có một bàn đá, trên đó bày đầy hoa quả tươi ngon.

"Ngộ Không...

Hiền Đệ!" Chúng yêu vương đầy kinh ngạc nhìn Tôn Ngộ Không, không đúng a!

Điều này đâu có giống như bọn họ tưởng tượng đâu!

Bị giam cầm, có thể thoải mái đến mức này sao?

Vậy thì bọn họ cũng muốn bị giam mấy ngày a!

Tiếng nói của mọi người, cắt ngang suy nghĩ của Tôn Ngộ Không, hắn vẻ mặt kinh hỉ đứng dậy, vẻ mặt tươi cười nhìn mọi người: "Các huynh đệ, các ngươi sao lại đến rồi!" Chúng yêu vương vội vàng chạy đến bên Tôn Ngộ Không, vừa đánh giá Tôn Ngộ Không, vừa quan tâm hỏi: "Hiền đệ tốt, ngươi ở trong Ngũ Hành Sơn diện bích tư quá, không sao chứ?" "Trong Ngũ Hành Sơn, tiêu dao tự tại, có sách đọc,

có quả ăn, thoải mái cực kỳ, có thể có chuyện gì chứ?" Tôn Ngộ Không giới thiệu với mọi người: "Đây là sách do lão...

Thánh Nhân chuẩn bị cho ta, đây là ghế bập bênh, nằm trên đó đọc sách thoải mái lắm.

Hoa quả này, là thổ địa lão nhi mang đến cho ta, mỗi ngày không ngừng..." "Hít!" Chúng yêu vương hít một hơi khí lạnh, trong mắt đầy vẻ khó tin: "Hiền đệ a, Thánh Nhân không phải nói diện bích tư quá sao, cái này sao lại..." Nếu đây là hình phạt, vậy thì bọn họ cũng nguyện ý ngày ngày diện bích tư quá a!

Tôn Ngộ Không cười nói: "Chư vị huynh trưởng đừng đứng nữa, mau mau ngồi xuống, cùng ta trò chuyện, nơi này tuy tốt, nhưng chỉ là quá buồn, đâu cũng không đi được, với lại mấy tên đáng ghét bên ngoài kia, nhìn đã thấy phiền!" Chúng yêu vương dùng pháp lực, đẽo ra mấy cái bàn đá ngồi xuống.

Hỗn Thế Ma Vương tùy tiện vung tay, tại chỗ xuất hiện mấy cái sọt lớn, hương thơm nồng đậm từ bên trong tỏa ra.

"Nhìn này, đây đều là chuẩn bị cho ngươi, đây là rượu khỉ tự nấu của Hoa Quả Sơn chúng ta, đây là bàn đào, đây là nho, dưa hấu..." Hỗn Thế Ma Vương không ngần ngại lấy hết những thứ mang đến, chất đầy bàn đá rộng rãi.

Mắt Tôn Ngộ Không sáng rực: "Tốt, tốt, đây đều là những thứ ta thích ăn." Tôn Ngộ Không nắm lấy một quả đào, ba miếng làm hai miếng, trong vài hơi thở, trong tay chỉ còn lại một hạt đào.

"Mọi người đừng ngẩn ra nữa, cùng ăn đi!" Tôn Ngộ Không hô một tiếng, chúng yêu vương lập tức đại khoái đóa di (ăn uống thỏa thích) lên.

Không lâu sau, mấy vại rượu khỉ đã uống cạn, hoa quả trên bàn đá

cũng đã ăn hết bảy tám phần, mọi người không tự chủ được ợ một tiếng, phát ra âm thanh thỏa mãn.

Ngưu Ma Vương ợ một tiếng, ra sức vỗ vai Tôn Ngộ Không: "Hiền đệ đừng lo lắng, Thánh Nhân nói, chỉ trấn áp ngươi năm trăm năm, năm trăm năm sau, liền có thể tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc!" "Đúng vậy hiền đệ, chúng ta đã tu thành Ngũ Khí Triều Nguyên, kim ý bất hủ, đừng nói năm trăm năm, cho dù là năm ngàn năm, năm vạn năm, cũng không có gì đáng sợ." Hỗn Thế Ma Vương trịnh trọng nói: "Hoa Quả Sơn, và cả chúng ta, tuyệt không ai có thể làm tổn thương một cọng cỏ, một ngọn cây của Hoa Quả Sơn!" Chúng yêu vương nhao nhao vỗ ngực biểu thị.

Trong lòng Tôn Ngộ Không một dòng nước ấm chảy qua, vô cùng cảm động: "Tình nghĩa của chư vị huynh trưởng, Lão Tôn ta xin ghi nhớ!" Ngưu Ma Vương lắc đầu nói: "Là chúng ta đáng phải ghi nhớ đại ân của ngươi mới đúng, nếu không phải hiền đệ ngươi đứng ra, chúng ta bây giờ, e rằng sớm đã không tồn tại trên thế gian này rồi." Tôn Ngộ Không một trận cảm động, bưng vại rượu lên, gạt bỏ lớp bùn phong, "Huynh trưởng môn, cùng lên nào!" Chúng yêu vương uống đến say mèm, lúc này mới chìm vào giấc ngủ trong động đá.

Ngoài Ngũ Hành Sơn, Ngũ Phương Yết Đế tụ lại một chỗ, thì thầm to nhỏ.

Ngân Đầu Yết Đế nhìn Ngũ Hành Sơn, nhíu mày: "Bọn họ đều vào lâu như vậy rồi, còn chưa ra, sẽ không có chuyện gì chứ?" Ba La Yết Đế hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Ngũ Hành Sơn này, là do sức mạnh Thánh Nhân hóa thành, chỉ bằng mấy con yêu quái hôi hám kia, có thể có chuyện gì chứ?" Ma Ha Yết Đế nói: "Bây giờ vẫn nên lo lắng cho chúng ta đi, nơi này linh khí thưa thớt, gần như không có, chúng ta ở đây bỏ phí tu hành, đó mới là thật đáng thương, bên trên cũng thật là, phái chúng ta đến đây, cũng không..." "Đừng than vãn

nữa!" Kim Đầu Yết Đế hung hăng trừng Ma Ha Yết Đế một cái: "Bên trên đâu phải là chúng ta có thể nói được, quản tốt cái miệng này, hơn bất cứ điều gì!" Nói xong, lại trịnh trọng nói: "Chúng ta chỉ chịu trách nhiệm trông coi Tôn Ngộ Không kia, chỉ cần Tôn Ngộ Không không ra ngoài, chúng ta cứ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Còn về đám yêu quái kia, muốn thăm viếng bao lâu thì thăm viếng bấy lâu, có liên quan gì đến chúng ta?" "Vâng." Chúng Yết Đế gật đầu, thân hình ẩn nấp trong bạch vân, không thấy tăm hơi.

Ngưu Ma Vương, Hỗn Thế Ma Vương và những người khác ở trong Ngũ Hành Sơn suốt nửa tháng, lúc này mới rời đi.

Chương 486

Đồng thời hứa với Tôn Ngộ Không, cứ cách mười mấy năm sẽ đến thăm hắn một lần.

Tiễn Ngưu Ma Vương và những người khác đi, Tôn Ngộ Không thu dọn những quả bàn đào, rượu khỉ, hoa quả tươi ngon còn lại.

Ngồi xếp bằng trên bàn đá, ngũ tâm hướng thiên, trong nháy mắt tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất.

Lúc này Tôn Ngộ Không, dường như hóa thành một hắc động, không ngừng nuốt chửng linh khí xung quanh!

Nhưng Lưỡng Giới Sơn, linh khí thưa thớt, căn bản không đủ cung cấp cho nhu cầu tu hành của Tôn Ngộ Không.

Ngay lúc này, Ngũ Hành Sơn dường như cảm ứng được sự khao khát linh khí của Tôn Ngộ Không, khẽ chấn động, lập tức có lượng lớn linh khí tiên thiên không cần tiền phun trào ra.

Những linh khí này, không phải là hậu thiên linh khí được sinh ra sau đại kiếp Phong Thần, mà là tiên thiên linh khí tinh thuần nhất, nhân uân vụ hóa, bên trong Ngũ Hành Sơn không ngừng được dẫn dắt, cuối cùng biến thành một xoáy nước cực lớn, bị Tôn Ngộ Không hấp thu hết.

Một bên, Tôn Ngộ Không khổ tu trong Ngũ Chỉ Sơn, chuẩn bị cho việc chứng đạo Thái Ất Kim Tiên của mình.

Một bên khác, Thiên Đình, Phật môn, cũng đang gấp rút tiến hành bước kế hoạch tiếp theo.

Trước hết, chính là Nhân Giáo, và Thiên Đình đẩy ra kiếp tử!

Năm đó sau Phong Thần, trong Tử Tiêu Cung nghị phong thần,

Thiên Cơ hiển thị, đại kiếp mới, tổng cộng có năm vị lượng kiếp chi tử.

Trong đó, Tôn Ngộ Không trời sinh đất dưỡng, coi như là Thiên Đạo kiếp tử, bốn vị còn lại, Nhân Giáo xuất một vị, Thiên Đình xuất một vị, Long tộc xuất một vị, Phật môn xuất một vị, cộng thêm Tôn Ngộ Không, vừa đúng năm vị lượng kiếp chi tử.

Mà kiếp tử của Nhân Giáo Trư Bát Giới, sớm đã không lâu sau cuộc họp Tử Tiêu Cung, liền được đưa vào Thiên Đình, đang nhậm chức Nguyên Soái Thủy Quân Thiên Hà mười vạn.

Ngày này, Trư Bát Giới tuần tra xong Thiên Hà, đi trên đường về phủ đệ của mình, bỗng nhiên, Cửu Thiên, kiếp khí mạnh mẽ táo động.

Một luồng kiếp khí vô hình vô sắc, mạnh mẽ bám vào sau lưng Trư Bát Giới.

Thiên Đạo kiếp khí, là do Thiên Đạo tự hành diễn hóa mà ra, vị cách cao đến mức nào, ngay cả Thánh Nhân, cũng tuyệt đối không muốn nhiễm vào thân, huống chi Trư Bát Giới chỉ là một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé.

Kiếp khí vừa bám vào Trư Bát Giới, hai mắt Trư Bát Giới liền trở nên mê ly, đúng lúc này, một vị Thường Nga trên Thái Âm Tinh đi ngang qua, Trư Bát Giới gần như không suy nghĩ, liền trực tiếp xông lên.

Đúng lúc này, Đại Tướng trấn thủ Lăng Tiêu Bảo Điện Quyển Liêm Thiên Tướng đi ngang qua, vội vàng tiến lên tách hai người ra, và dẫn Trư Bát Giới đi diện kiến Hạo Thiên.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên ngồi thẳng trên bảo tọa Thiên Đế, hai mắt thâm bất khả trắc, đạm mạc nhìn xuống phía dưới.

"Trư Bát Giới, ai cho ngươi gan, đi trêu ghẹo đệ tử môn hạ Thái

Âm Tinh Quân, còn suýt chút nữa đắc thủ?" Lúc này, kiếp khí bám vào sau lưng Trư Bát Giới mạnh mẽ tan đi, hai mắt Trư Bát Giới lập tức khôi phục thanh minh, trong nháy mắt nhớ lại đầu đuôi sự việc.

Sắc mặt lập tức tái nhợt, phủ phục trên đất, lớn tiếng nói: "Bệ Hạ, thần oan uổng a, thần tuyệt không có ý định tiết độc đệ tử Thái Âm Tinh Quân, còn xin Bệ Hạ minh giám." "Quyển Liêm!" "Thần tại!" Quyển Liêm Đại Tướng xuất liệt, chắp tay cúi lạy.

"Kể lại những gì ngươi đã thấy cho Thủy Quân Nguyên Soái nghe một lần, để hắn suy nghĩ kỹ càng xem rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì." Hạo Thiên mặt không biểu cảm nói.

"Vâng, Bệ Hạ." Quyển Liêm Đại Tướng mở miệng, kể lại tất cả những gì mình đã thấy một cách chân thật.

Kể xong, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn về phía Trư Bát Giới.

"Nguyên Soái, những gì thần nói, có nửa lời hư ngôn không?" Trư Bát Giới mặt như tro tàn lắc đầu: "Không hề hư ngôn." "Vậy chiếu theo Thiên Quy, nên xử phạt thế nào?" Hạo Thiên lại hỏi.

"Xúc phạm Thiên Đình, đáng bị đánh xuống phàm gian, chịu khổ luân hồi, mới có thể trọng hồi Thiên Đình." "Người đâu." "Tại." Hai đội Kim Giáp Thiên Binh bước ra.

"Đưa Thiên Hà Thủy Quân Nguyên Soái xuống, biếm hạ phàm gian." "Tuân lệnh, Bệ hạ." Hai đội thiên binh áp giải Trư Bát Giới, một đường đi ra khỏi Điện Linh Tiêu, đến bên Ao Hóa Phàm, trực tiếp đẩy Trư Bát Giới xuống.

Ao Hóa Phàm, đúng như tên gọi, biến tiên thành phàm.

Khi tiên nhân bước vào Ao Hóa Phàm, thân thể tiên linh tu luyện được sẽ lập tức tiêu tan.

Trư Bát Giới bị đẩy vào trong, lập tức tiên thể tiêu vong, hóa thành bụi trần.

Một luồng chân linh bay ra, trực tiếp giáng xuống chuồng heo của một gia đình tại Nam Chiêm Bộ Châu.

Trong chuồng heo, heo mẹ đang sinh con, từng con heo con chui ra từ dưới thân heo mẹ.

Rất nhanh, con heo con cuối cùng chui ra, con heo này hoàn toàn khác biệt so với những con trước.

Sinh ra đã có kích thước như heo con một tháng tuổi, toàn thân mọc đầy lông đen cứng rắn, so với những con heo con hồng hào, mềm mại khác trong chuồng, trông hệt như một quái vật.

"Bị giáng xuống phàm gian, ta lại trở về dáng vẻ ban đầu!" Trư Bát Giới đánh giá heo mẹ, khóe miệng nở nụ cười khổ.

Trước khi y bái nhập Nhân Giáo, vốn là một lão heo thành tinh, vô số năm đã trôi qua, giờ đây lại trở về điểm khởi đầu.

Trư Bát Giới ngẩng đầu nhìn Thiên Đình, trong lòng dâng lên sự phẫn nộ tột cùng!

Cần cù chịu khó cống hiến cho Thiên Đình bao nhiêu năm, lại đổi lấy việc bị giáng xuống phàm gian, tốt, tốt lắm thay!

Trư Bát Giới quay đầu, nhìn sâu vào heo mẹ, húc đổ hàng rào chuồng heo, chạy trốn khỏi nhà nông dân.

Thời gian trôi qua, chỉ trong chớp mắt, vài năm đã qua.

Trư Bát Giới lập gia đình tại Vân Trạm Động, núi Phúc Lăng, tu vi khôi phục đến đỉnh phong Kim Tiên, trở thành bá chủ yêu vương nói một không hai trong phạm vi vạn dặm!

Còn về Thiên Đình, không lâu trước đó, cũng xảy ra một sự kiện

lớn!

Đại tướng Quyển Liêm, thủ điện thần tướng của Điện Linh Tiêu, khi tham gia yến tiệc đã vô tình làm vỡ một chiếc Lưu Ly Trản yêu thích nhất của Hạo Thiên Đại Đế, bị đánh rớt xuống phàm gian, rơi vào Lưu Sa Hà, trở thành bá chủ Lưu Sa Hà.

Cùng với việc Thiên Đình bắt đầu hành động nhanh chóng, kiếp khí tràn ngập trời đất vẫn đang từ từ tăng cường.

Tây Ngưu Hạ Châu, Thánh địa Phật môn, Đại Lôi Âm Tự.

Hôm nay là một ngày trọng đại của Phật môn!

Dược Sư Quang Vương Phật Tổ, Thượng Cổ Nhiên Đăng Phật Tổ, Tương Lai Di Lặc Phật Tổ, tại Đại Lôi Âm Tự truyền đạo, phàm là đệ tử Phật môn đều có thể đến nghe giảng.

Dược Sư Quang Vương Phật Tổ, Thượng Cổ Nhiên Đăng Phật Tổ, Tương Lai Di Lặc Phật Tổ, đều là Chuẩn Thánh đại tu.

Đồng thời khai đàn giảng đạo, đây là một đại cơ duyên hiếm có trong hàng ngàn năm.

Bồ Tát, La Hán, Đầu Đà, Hộ Pháp, số lượng người đến nghe giảng vô cùng đông đảo.

Trong đó, bao gồm đệ tử thân truyền thứ năm của Phật môn Nhị Thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Khẩn Na La!

Khẩn Na La có tư chất thiên bẩm, truyền thuyết rằng, khi Tây Ngưu Hạ Châu vừa mới được khai phá.

Chương 487

Y đã làm vỡ Phật Bi dùng để kiểm nghiệm tư chất, ngộ tính, phúc duyên của Phật môn.

Kinh động đến Thánh nhân Phật môn, được thu làm đệ tử thân truyền thứ năm.

Hiện giờ tu hành vô số năm, tu vi sơ nhập Đại La Kim Tiên, dù đặt trong Phật môn hiện nay, cũng coi như là bậc xuất chúng.

Nếu tính cả thời gian tu hành của y, có thể đạt được tu vi như vậy, càng là một kỳ tích, nhìn khắp Phật môn, không một ai có thể so sánh.

Ngoài Khẩn Na La thiên phú dị bẩm ra, còn có một tiểu sa di hồng răng trắng môi.

Tên là Kim Thiền Tử, vạn năm trước được Dược Sư dẫn vào Đại Thừa Phật giáo, chỉ là không ai biết thân phận thật sự của Kim Thiền Tử.

Y chính là Lục Sí Kim Thiền, một trong Thượng Cổ Ngũ Trùng, Hồng Mông Dị Chủng mà Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã gặp được hàng ức vạn năm trước.

Đương nhiên, Kim Thiền Tử hiện tại, thuộc về Hồng Mông Dị Chủng có ký ức đã bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn xóa bỏ gần như hoàn toàn, hiện giờ, chỉ là một tiểu sa di bình thường vô kỳ.

Rất nhanh, giảng đạo bắt đầu, Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ngồi trên bồ đoàn, xiển thuật Phật môn Bát Bách Bàng Môn chí lý.

Dưới bồ đoàn, vô số người trong Phật môn, nghe say sưa như si như túy, chìm đắm trong đó.

Ngay cả khi lúc này có người đấu pháp, tỷ thí bên cạnh họ, cũng

sẽ không tỉnh lại.

Nhưng Kim Thiền Tử lại không chăm chú lắng nghe, mà ngồi trên bồ đoàn ngủ gật.

Dược Sư từ từ mở mắt, ánh mắt rơi trên thân Kim Thiền Tử.

"Kim Thiền Tử, ngươi đang làm gì!" Dược Sư chất vấn, như Thiên Uy vậy, mang theo uy nghiêm vô thượng!

Kim Thiền Tử cười nói, "Ngủ gật chứ sao, Sư huynh chẳng phải đã thấy rồi ư?" "Lần giảng đạo này, ngàn năm khó gặp, các Sư huynh, Sư đệ khác đều đang chăm chú lắng nghe, còn ngươi lại ngủ gật, chẳng lẽ ngươi cho rằng, Phật pháp tu hành của ngươi đã vượt qua chư vị Sư huynh rồi sao?" Dược Sư liên tiếp mấy câu, tràn đầy áp lực, khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

Kim Thiền Tử cười cười, "Sư đệ bất tài, nhưng như Sư huynh đã nói, trên Phật pháp vẫn có chút thành tựu, nhận thức." "Ồ?" Dược Sư lộ vẻ ngạc nhiên, vài hơi thở sau, Dược Sư đưa ngón tay ra, làm động tác niêm hoa, cười mà không nói.

Đây là điển hình của việc đoán câu đố trong Phật môn, tức là dựa vào một động tác, đoán ý nghĩa thâm sâu của Phật lý ẩn chứa trong đó.

Bên cạnh Kim Thiền Tử, một La Hán đầu to tai lớn nói, "Kim Thiền Tử, ngươi chẳng phải tự khoe Phật pháp cao siêu ư, Dược Sư Phật Tổ niêm hoa nhất tiếu, ngươi thử đoán xem, Dược Sư Phật Tổ có ý gì." "Đúng vậy, Phật Tổ giảng đạo, ngươi không nghe thì thôi, hà tất làm loạn, đây là khảo nghiệm Phật Tổ ban cho ngươi, mau nói đi." Kim Thiền Tử cười mà không nói, chỉ xòe tay ra, ý nói trong tay không có gì cả.

Dược Sư nhìn động tác của Kim Thiền Tử, trong lòng đại kinh.

Kim Thiền Tử này, lại thật sự có thể thấu hiểu Phật lý ẩn chứa

trong động tác của y!

Y niêm hoa nhất tiếu, là do hứng khởi tạm thời, vốn dĩ không đại biểu cho điều gì, là đại danh từ của 'không' trong Phật môn.

Mà Kim Thiền Tử xòe tay, biểu thị trong tay không có gì cả, cũng là một chữ 'không', vô cùng khế hợp với niêm hoa nhất tiếu của y.

Đại Lôi Âm Tự, không khí rơi vào trầm mặc lâu dài.

Không bao lâu, lại có Phật môn La Hán không kiên nhẫn nói, "Kim Thiền Tử, đừng không hiểu mà vờ hiểu, không thể tham ngộ ra, thì hãy chăm chú nghe giảng, một mình ngươi không nghe thì thôi, đừng làm hại chúng ta cũng không nghe được chứ." "Đúng vậy, đúng vậy, ngươi không trân trọng cơ duyên như vậy, chúng ta thì vẫn còn muốn đó!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều bắt đầu khẩu tru bút phạt Kim Thiền Tử.

Còn về thân phận Kim Thiền Tử?

Chẳng ai bận tâm!

Hiện giờ là thời đại Thánh nhân không xuất thế, Kim Thiền Tử cũng chỉ là một trong ức vạn đệ tử Phật môn mà thôi, không có gì đặc biệt.

Lại qua vài hơi thở, Dược Sư thu lại động tác niêm hoa nhất tiếu, lắc đầu nói, "Kim Thiền Tử, ngươi thật khiến ta thất vọng!" "Thất vọng?" Kim Thiền Tử mở to hai mắt, trong lòng thầm mắng Dược Sư.

Rõ ràng ta đã đoán đúng, nhưng lại cố chấp nói ta đoán sai, sự thật là gì, chẳng phải đều do một lời của y sao?

Kim Thiền Tử thở ra một hơi trọc khí, không nói không rằng, nhưng trong lòng các Bồ Tát, La Hán, Đầu Đà, lại nhất định cho rằng Kim Thiền Tử không hiểu mà vờ hiểu.

Dược Sư lại nói, “Kim Thiền Tử, ngươi quấy nhiễu lần giảng đạo này, có biết tội không?” Kim Thiền Tử yếu ớt nói, “Biết tội.” “Vậy ta sẽ phạt ngươi luân hồi chuyển thế, khi nào Phật pháp tinh tiến, không còn không hiểu mà vờ hiểu nữa, thì hãy trở về Đại Lôi Âm Tự.” Kim Thiền Tử cũng lười ở lại phương Tây, trực tiếp gật đầu, “Vâng.” “Đã như vậy, ngươi hãy tự mình đi U Minh Giới, luân hồi chuyển thế đi.” Dược Sư vốn định tự mình đưa Kim Thiền Tử đi, nhưng nhớ đến A Tỳ, Nguyên Đồ của Minh Hà Lão Tổ, trong lòng liền rùng mình một cái, sinh ra sợ hãi, U Minh Giới, vẫn là để Kim Thiền Tử tự mình đi thì hơn.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều có chút ngạc nhiên.

Luân hồi chuyển thế, hình phạt này, e rằng hơi quá nặng rồi!

Mọi người trong lòng cảm thấy hình phạt nặng, nhưng không một ai đứng ra nói giúp Kim Thiền Tử.

Việc không liên quan, cứ mặc kệ; bị giáng xuống phàm trần, luân hồi chuyển thế đâu phải bọn họ, liên quan gì đến bọn họ?

Kim Thiền Tử nghe xong, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, chắp tay nói, “Cẩn tuân Pháp Chỉ của Phật.” Nói xong, cả người hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía U Minh Giới!

Kim Thiền Tử không biết mình từ đâu đến, cũng không biết mình sẽ đi đâu.

Y không nhớ tiền kiếp kim sinh của mình, cũng không nhớ vì sao mình lại đến Đại Lôi Âm Tự.

Nhưng y hiểu rõ, dường như mình đã ở thế giới này rất lâu rồi.

Đến Đại Lôi Âm Tự đã có một khoảng thời gian vô cùng dài.

Bát Bách Bàng Môn, vô số Phật lý, kinh thư, y đều thuộc làu trong tâm, thậm chí ngay cả Dược Sư Phật Tổ, Di Lặc Phật Tổ, Đại Thế

Chí Tôn Giả, Địa Tạng Tôn Giả cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng sâu thẳm trong nội tâm Kim Thiền Tử, y không hề thích Phật lý, thậm chí mơ hồ có cảm giác chán ghét.

Y cố gắng tìm kiếm nguồn gốc của cảm giác chán ghét trong lòng mình, nhưng vẫn không có kết quả, dù thế nào cũng không tìm thấy!

Hôm nay bị giáng xuống hạ giới, luân hồi chuyển thế, có thể rời khỏi nơi khiến y không thoải mái này, đối với y mà nói, cũng coi như là một kết quả tốt vậy.

Nghĩ đến đây, Kim Thiền Tử đột nhiên thả lỏng rất nhiều, tốc độ cũng chậm lại, trên đường bay đến U Minh Giới, thưởng thức phong cảnh Tam Giới.

Cùng lúc đó, sau khi giảng đạo kết thúc, Dược Sư, Di Lặc hai người rời khỏi Đại Lôi Âm Tự, đi đến Tam Thập Tam Thiên.

Trước cửa Đại Môn Cực Lạc Thế Giới ở Tam Thập Tam Thiên, Dược Sư, Di Lặc chắp tay bái lạy, "Đệ tử cầu kiến Lão Sư, Sư Thúc." Cửa Đại Môn Cực Lạc Thế Giới phát ra tiếng kẽo kẹt, rồi từ từ mở ra hai bên.

Dược Sư, Di Lặc bước vào, liền thấy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang ngồi trên kim sắc liên đài.

Dược Sư, Di Lặc nói, "Bẩm Lão Sư, Sư Thúc, chúng đệ tử đã sai Kim Thiền Tử đi luân hồi chuyển thế rồi, hiện giờ, Kiếp Tử của Phật môn chúng ta sắp về vị trí, Phật môn đại hưng, ngày chỉ còn đếm trên đầu ngón tay, đệ tử tại đây, xin chúc mừng Lão Sư, Sư Thúc trước." Chuẩn Đề nhíu mày nói, "Các ngươi không tự mình hộ tống Kim Thiền Tử đến U Minh Giới ư?" Dược Sư, Di Lặc nhìn nhau, vội vàng nói: "U Minh Giới cực kỳ thù địch Phật môn chúng ta, đệ tử sợ đi đến đó sẽ làm hỏng đại sự của Phật môn, vả lại Thánh nhân Minh Hà kia

thực sự không nói đạo lý." Tiếp Dẫn xua tay, "Sư đệ không cần lo lắng, Kim Thiền Tử kia, bị Phật môn chúng ta hun đúc bấy nhiêu năm, Phật tính đã thấm nhuần vào tận xương tủy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Tiếp Dẫn sắc mặt nghiêm trọng thêm vài phần, nói, "Hiện giờ Ngũ Đại Kiếp Tử sắp toàn bộ về vị trí, Phật môn chúng ta đại hưng đã đến thời khắc cực kỳ quan trọng, các ngươi vô cùng cần phải đặt hết tâm huyết, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót nào!" "Vâng, Lão Sư, Sư Thúc." Dược Sư, Di Lặc trọng trọng gật đầu.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, đạo tràng của Thánh nhân, Triệu Công Minh từ từ mở mắt, "Lục Nhĩ." Không gian tĩnh lặng, đột nhiên nổi lên từng gợn sóng, Lục Nhĩ thân khoác đạo bào, bước ra từ hư không, tinh thần phấn chấn nói.

"Lão Sư." Trên mặt Lục Nhĩ lóe lên vẻ hưng phấn, "Lão Sư, Kiếp Tử Phật môn đã xuất phát, chúng ta có nên chặn đường không?" Lời Lục Nhĩ tuy chưa nói hết, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Triệu Công Minh khẽ lắc đầu, "Đi gọi Văn Đạo Nhân đến đây." "Văn Đạo Nhân?

Chương 488

Tìm y làm gì?" Lục Nhĩ nghi hoặc nói.

"Sự việc liên quan đến đại kiếp này, cực kỳ trọng yếu, cũng liên quan đến kế hoạch tiếp theo của Tiệt Giáo chúng ta, đi gọi y đến rồi ngươi sẽ biết." "Vâng, Lão Sư." Lục Nhĩ đáp một tiếng, chợt lóe lên, biến mất.

Không lâu sau, Lục Nhĩ dẫn Văn Đạo Nhân đến.

Đã làm Phong Đô Đại Đế bao nhiêu năm, Văn Đạo Nhân tự nhiên cũng nuôi dưỡng được một thân uy nghiêm, khí thế hùng hậu, không giận mà tự uy, nhưng khi đến trước mặt Triệu Công Minh, y liền biến hóa, lại trở thành con ruồi nhỏ hoảng loạn bỏ chạy năm xưa.

"Chủ nhân, gọi tiểu Văn Tử đến, có gì phân phó ạ." Văn Đạo Nhân ân cần nói.

"Ta nhớ, bản thể của ngươi là Hồng Mông Dị Chủng phải không?" "Đúng." "Vậy ngươi có biết Thượng Cổ Ngũ Trùng, Lục Sí Kim Thiền không?" "Lục Sí Kim Thiền?" Văn Đạo Nhân nhíu mày nói, "Có chút ký ức, chỉ là Lục Sí Kim Thiền đó, đã biến mất từ đầu Vu Yêu Đại Kiếp rồi, Chủ nhân hỏi điều này là..." Triệu Công Minh nói, "Giữa các Hồng Hoang Dị Chủng, đều có huyết mạch liên hệ, ngươi là Hồng Mông Dị Chủng, trời sinh nắm giữ Pháp tắc Thôn Phệ, Pháp tắc Không Gian…" Triệu Công Minh đại khái kể lại chuyện mình muốn làm cho Văn Đạo Nhân nghe.

Văn Đạo Nhân nghe xong, vỗ ngực, "Chủ nhân cứ yên tâm, chuyện này cứ giao cho tiểu Văn Tử." Lục Nhĩ thì kinh ngạc nói, "Không ngờ, Lão Sư đã tính toán đến bước này rồi." Lòng kính nể của Lục Nhĩ đối với Triệu Công Minh, đột nhiên dâng lên đến đỉnh điểm.

“Mau hành động đi.” “Vâng.” Văn Đạo Nhân và Lục Nhĩ hóa thành hai đạo lưu quang một đen một vàng, mãnh liệt bay ra ngoài La Phù Động.

Hai người tốc độ cực nhanh, chỉ mất chưa đầy một nén hương, liền bay đến trước mặt Kim Thiền Tử.

Trong đó, Lục Nhĩ ẩn mình trong bóng tối, phụ trách bảo vệ Văn Đạo Nhân, Văn Đạo Nhân thì ở bên ngoài, phụ trách kế hoạch hành động.

Kim Thiền Tử cảnh giác nhìn Văn Đạo Nhân mặc y phục đen, “Ngươi là ai!” “Ta là Phong Đô Đại Đế Văn Đạo Nhân của U Minh Giới đây!” “Phong Đô Đại Đế, Văn Đạo Nhân?” Sắc mặt Kim Thiền Tử thả lỏng một chút, Phong Đô Đại Đế, đại khái không ai dám giả mạo.

Văn Đạo Nhân lãnh đạm nhìn Kim Thiền Tử, không nói gì, chỉ lộ ra một chút vẻ thương hại trên mặt.

“Đại Đế đây là ý gì.” Sắc mặt Kim Thiền Tử hơi trầm xuống, y Kim Thiền Tử, hà tất phải để người khác thương hại.

“Thượng Cổ Ngũ Trùng, Lục Sí Kim Thiền, năm xưa uy phong đến nhường nào, giờ đây bị người ta mê hoặc, mất đi tâm trí, đáng thương biết bao!” Văn Đạo Nhân chỉ vài câu đơn giản, như sấm nổ vang trời, vang vọng giữa không trung.

Kim Thiền Tử ôm đầu, chỉ cảm thấy trong não hải truyền đến một trận đau nhói, muốn hồi ức điều gì đó, nhưng ngẫm nghĩ kỹ, tất cả mọi thứ lại như hoa trong gương, trăng dưới nước, chẳng thể nắm bắt được gì.

“Ngươi rốt cuộc đang nói gì!” Khắp thân Kim Thiền Tử, khí tức cường hoành bùng lên, mang theo sát cơ nồng đậm.

Xung quanh y bao phủ một tầng Phật quang vô cùng nồng đậm, rực rỡ chói chang, Phật tính không nhiều, nhưng sát ý lại vô cùng thuần túy.

Văn Đạo Nhân không nói gì, chỉ xòe bàn tay ra, một giọt huyết châu đen kịt lớn bằng quả quýt, xuất hiện trong lòng bàn tay.

Khoảnh khắc huyết châu xuất hiện, một luồng sát lục khí tức khủng khiếp không thể hình dung, bùng phát giữa không trung.

Đây là bản nguyên tinh huyết của Văn Đạo Nhân, mang theo khí tức Hồng Mông vô cùng thuần chính!

Quả nhiên, khoảnh khắc tinh huyết xuất hiện, đồng tử Kim Thiền Tử hơi co lại, hai mắt chăm chú nhìn vào tinh huyết, một trận xuất thần.

"Nếu ngươi tin ta, thì hãy uống giọt tinh huyết này, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu rõ mọi chuyện tiền nhân hậu quả, đương nhiên, nếu cam nguyện ngu muội, làm tay sai cho người, cũng chẳng ai cản ngươi." Văn Đạo Nhân nói xong, búng ngón tay một cái, tinh huyết rơi vào lòng bàn tay Kim Thiền Tử, sau đó quay người rời đi.

"Ngươi thật sự cứ thế đi à?" Trong từng tầng hư không, Lục Nhĩ truyền âm nói.

Văn Đạo Nhân ngầm truyền âm giải thích, "Lục Nhĩ Sư huynh, Lục Sí Kim Thiền là Hồng Mông Dị Chủng, không làm như vậy, y rất khó tin tưởng." Cùng với việc Lục Nhĩ, Văn Đạo Nhân dần dần đi xa, Kim Thiền Tử nhìn chằm chằm vào giọt tinh huyết đen trong tay, ngây người.

Khí tức trên giọt tinh huyết đen kia cho y một cảm giác vô cùng quen thuộc, mênh mông, hoang dã, cổ xưa, vĩnh hằng, cứ như thể vốn dĩ nó và y có cùng một nguồn gốc vậy.

“Trong giọt tinh huyết này, rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì!” Trong mắt Kim Thiền Tử, lóe lên ánh sáng u sâu, không biết từ lúc nào, trong lòng y lại nhớ đến lời Văn Đạo Nhân nói.

Rốt cuộc là tìm lại bản ngã, hay tiếp tục ngu muội?

Kim Thiền Tử ngồi trên đám mây, rất nhanh, hai mắt y đột nhiên trở nên kiên định, ngửa đầu, nuốt xuống giọt tinh huyết trong miệng.

Tinh huyết vừa xuống bụng, Kim Thiền Tử chỉ cảm thấy mình đã nuốt xuống một quả cầu lửa vậy, sức mạnh như biển cả, từ đó bùng phát dữ dội, như sơn hồng hải khiếu, Kim Thiền Tử chỉ có đạo hạnh đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, làm sao có thể chịu đựng được sức mạnh cuồng bạo như vậy.

Lập tức ngồi xuống tại chỗ, vận chuyển pháp môn, bắt đầu hấp thu luồng sức mạnh này, tinh huyết trong cơ thể Văn Đạo Nhân, mang theo khí tức Hồng Mông vô cùng thuần chính, lúc này bị Kim Thiền Tử tập trung sức mạnh luyện hóa, luồng khí tức huyết mạch có nguồn gốc từ sâu thẳm Hồng Mông, lấy tốc độ cực nhanh, tản ra khắp nhục thân, thậm chí cả thần hồn của Kim Thiền Tử.

Không sai, Triệu Công Minh hiểu rõ thủ đoạn vô sỉ của Phật môn, dù là lương tài mỹ ngọc tốt đến đâu, dưới sự bồi dưỡng của Phật môn, cuối cùng cũng chỉ trở thành khôi lỗi.

Ngay cả Kim Thiền Tử, một trong Thượng Cổ Ngũ Trùng, cũng không ngoại lệ, dưới sự hun đúc Phật pháp hàng ức vạn năm, linh tính cũng sẽ mất đi hoàn toàn, trở thành món đồ chơi trong tay Phật môn.

Mà Văn Đạo Nhân, vốn là Hồng Mông Dị Chủng, huyết mạch gần như giống hệt Kim Thiền Tử từng hoạt động khắp Long Hán Đại Kiếp và đầu Vu Yêu Đại Kiếp, đều là Hồng Mông Dị Chủng.

Huyết mạch giữa các Hồng Mông Dị Chủng có sự liên kết, kế

hoạch của Triệu Công Minh chính là, dùng Hồng Mông Sát Khí ẩn chứa trong huyết mạch Văn Đạo Nhân, để đánh thức Bản mệnh Chân Linh của Kim Thiền Tử đã bị Phật môn hun đúc vô số năm, gần như mất hết linh tính.

Như vậy, Kim Thiền Tử vốn là khôi lỗi của Phật môn trên con đường Tây Hành Đại Kiếp.

Lập tức biến thành Lục Sí Kim Thiền, Hồng Mông Dị Chủng, chuyến Tây Hành này, sẽ thú vị biết bao?

Sát khí đen kịt, từ từ lan tỏa khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể Lục Sí Kim Thiền.

Trên da thịt, huyết nhục, xương cốt của Kim Thiền Tử, đều xuất hiện những vân đen nhạt.

Đây là sát khí, Hồng Mông Sát Khí được thai nghén từ Hồng Mông Dị Chủng.

Không chỉ là nhục thân, thậm chí cả Nguyên Thần, đều bị sát khí đen tẩm nhiễm, phân bố dày đặc như mạng lưới!

Sát khí nồng đậm, mang theo lực hấp dẫn vô biên, từ từ triệu hoán bản nguyên huyết mạch ẩn sâu nhất trong cơ thể Lục Sí Kim Thiền.

Không biết bao lâu đã trôi qua.

Trong não hải Kim Thiền Tử, từng hình ảnh bắt đầu hiện ra!

Có người khổng lồ sánh vai với nhật nguyệt, đang cuồng bôn trên đại địa hoang dã!

Có kim sắc cự điểu che trời lấp đất, phun lửa thiêu cháy cửu thiên thập địa.

Một con kim thiền sinh sáu cánh, tung hoành trên đại địa hoang dã, nơi nó đi qua, máu chảy thành sông, ức vạn sinh linh, vì nó mà kinh

hồn bạt vía!

Không biết bao lâu đã trôi qua, con kim thiền đã gây ra vô số sát lục trên Hồng Hoang, đã gây ra sự phẫn nộ của chúng sinh!

Vô số tu sĩ cường đại trên Hồng Hoang, tại đại địa hoang dã, truy sát Kim Thiền.

Trận chiến đó, trời đất tối tăm, Kim Thiền tuy mạnh, nhưng đơn độc không địch nổi chúng, bị trọng thương, nhưng vẫn tìm được một tia sinh cơ, thoát khỏi vòng vây.

Không ngờ, lại bị Tây Phương Nhị Nhân Tổ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhặt được của hời, hai người nhìn trúng Lục Sí Kim Thiền.

Liền dùng Phật quang chí thuần, xóa bỏ chân linh của y, tinh hoa sát khí trên người y.

Định tạo ra một tay đấm vô địch cho Tây Phương Giáo.

Chương 489

Việc tinh hoa này, đã tinh hoa đến tận bây giờ, cuối cùng, Lục Sí Kim Thiền được Thánh nhân phương Tây chọn trúng, trở thành Kiếp Tử của đại kiếp!

Không biết bao lâu đã trôi qua, Kim Thiền Tử đột nhiên mở mắt, một luồng sát khí khủng bố không thể hình dung, tràn ngập trời đất!

Nhưng rất nhanh, sát khí trong mắt Kim Thiền Tử chợt lóe lên, rồi lại ẩn sâu vào vô hình.

"Ta không phải là khôi lỗi của Phật môn, Kim Thiền Tử, mà là thủ lĩnh của Thượng Cổ Ngũ Trùng, Lục Sí Kim Thiền!" Sâu thẳm trong nội tâm Kim Thiền Tử, phát ra tiếng gào thét cực lớn!

Sát khí vô cùng mãnh liệt, bùng phát trong lòng y, hận không thể lập tức sát lên Đại Lôi Âm Tự, xả hết nỗi tức giận tích tụ hàng ức vạn năm.

Nhưng rất nhanh, Kim Thiền Tử lại bình tĩnh trở lại, hai mắt trở nên vô cùng thâm sâu.

Đại Lôi Âm Tự, cao thủ như mây, với đạo hạnh miễn cưỡng bước vào Đại La Kim Tiên hiện tại của y, không khác gì tự tìm cái chết.

Hơn nữa, Hồng Hoang hiện tại, không phải như trước, Thánh nhân bao quát Tam Giới, dưới Thánh nhân đều là lâu nhĩ, là rồng cũng phải bò, là hổ cũng phải nằm.

Kim Thiền Tử suy nghĩ một lát, kiên quyết tiếp tục bay về phía U Minh Giới.

Sau khi chứng đạo Đại La Kim Tiên, dù luân hồi chuyển thế, cũng

có thể bảo toàn chân linh bất hủ bất diệt.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, đợi sau khi chuyển thế, sẽ tính sổ với Phật môn.

Rất nhanh, Kim Thiền Tử đến U Minh Giới, Văn Đạo Nhân tự mình xuất hiện.

Khi cảm nhận được trên người Văn Đạo Nhân, luồng Hồng Mông Sát Khí tuy nhỏ bé, không đáng kể, khóe miệng y khẽ nhếch lên, Chân Linh Lục Sí Kim Thiền, đã thức tỉnh!

"Chúc mừng Đạo hữu, Chân Linh thức tỉnh, không còn bị đám lừa ngu xuẩn Phật môn lừa dối nữa." Văn Đạo Nhân chắp tay, tỏ ý chúc mừng.

"Nếu không phải Đạo hữu, ta không biết bao giờ mới có thể thức tỉnh, hôm nay, cảm ơn Đạo hữu rất nhiều." Lục Sí Kim Thiền nói từ tận đáy lòng, nếu Chân Linh chưa phục hồi, y sẽ mãi mãi là Kim Thiền Tử của Phật môn.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng bị Phật môn sai bảo trong tương lai, Lục Sí Kim Thiền liền cảm thấy một trận buồn nôn.

Văn Đạo Nhân khẽ lắc đầu, lại hỏi, "Đã khôi phục Chân Linh, sao không tiêu dao giữa trời đất, lại đến U Minh Giới của ta làm gì?" Khóe miệng Lục Sí Kim Thiền khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn sắc bén, "Văn huynh, Phật môn đã hại ta như vậy, nếu cứ thế bỏ qua cho bọn họ, há chẳng phụ thân phận Hồng Mông Dị Chủng của ta sao?" Văn Đạo Nhân ngẩn ra, thân mình hơi nghiêng đi, "Đã như vậy, Kim Sí huynh mời đi lối này." Rất nhanh, hai người đến sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, Kim Thiền Tử kiên quyết, trực tiếp tiến vào một trong Lục Đạo Luân Hồi, Nhân Gian Đạo.

Khoảnh khắc Kim Thiền Tử đầu thân luân hồi, kiếp khí Tam Giới,

lại bắt đầu kịch liệt tăng vọt!

Che trời lấp đất, cuồn cuộn kéo đến, sát khí nồng đậm, từng luồng từng luồng tràn ngập mỗi tấc đất trên trời đất, khiến người ta kinh hãi!

Bên bờ Đông Hải, địa bàn của Long Tộc, Tộc trưởng Ngao Thanh, đưa Ngao Ất đến trước mặt, trịnh trọng nói, "Đại kiếp sắp nổi, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Giọng Ngao Ất kiên định nói, "Mọi sự đã chuẩn bị đâu vào đó, xin chờ lệnh của Tộc trưởng đại nhân." "Tốt, ngươi mau đến Xà Bàn Sơn, Ưng Sầu Giản chờ đợi, đợi người lấy kinh đến, đây là cơ duyên của ngươi, cũng là cơ duyên của Long Tộc chúng ta, nhất định phải nắm chắc lấy." "Vâng, Tộc trưởng đại nhân!" Ngao Ất một cái thần long bãi vĩ, bay ra khỏi Đông Hải, bay về phía Xà Bàn Sơn, Ưng Sầu Giản!

Cùng với việc Long Tộc phái ra người ứng kiếp, năm vị Kiếp Tử lượng kiếp đã toàn bộ về vị trí, Tây Hành Đại Kiếp, chính thức kéo màn.

Thời gian thoắt cái, vài trăm năm đã trôi qua, ngày này, một đạo kim quang xẹt qua chân trời, rồi biến mất.

Nam Chiêm Bộ Châu, trên Đại Vận Hà thông suốt Nam Bắc.

Trên một chiếc thuyền nhỏ tinh xảo, một thanh niên và một phu nhân xinh đẹp đang ngâm thơ đối phú, thưởng thức cảnh đẹp của vận hà.

Thanh niên là Trạng Nguyên đương kim Thạch Trung Ngọc, phu nhân xinh đẹp bên cạnh là thê tử mới cưới không lâu của y, Ân Ôn Kiều, con gái Thừa tướng Ân Khai Sơn.

Không lâu trước đó, Thạch Trung Ngọc đã thành hôn với con gái Thừa tướng Ân Khai Sơn tại Trường An.

Sau khi thành hôn, Đường Vương Lý Thế Dân liền hạ lệnh, phái Thạch Trung Ngọc nhậm chức Giang Châu.

Vốn dĩ, Đường Vương Lý Thế Dân thấy Thạch Trung Ngọc, quả thật có tài hoa xuất chúng, lại biết biến thông, không phải loại mọt sách ngốc nghếch, vô cùng yêu thích nên đặc cách.

Đặc biệt phái một đội Vũ Lâm quân hộ tống, nhưng Thạch Trung Ngọc đã từ chối.

Tân hôn yến nhĩ, vợ chồng ân ái, ai lại muốn ngày ngày bị một đám người vây quanh, nhìn chằm chằm vào ăn, mặc, ở, đi lại chứ, thật không tự nhiên chút nào.

Thế là Thạch Trung Ngọc uyển chuyển từ chối, cùng Ân Ôn Kiều lặng lẽ lên đường, nhận văn thư tiền nhiệm, rồi một đường xuôi theo Đại Vận Hà mà xuống, đến Giang Châu.

"Phu quân, Đại Vận Hà này cuồn cuộn không ngừng, từ Nam lên Bắc, nuôi sống không biết bao nhiêu bách tính hai bên bờ, thực sự là công thần của Đại Đường chúng ta." Ân Ôn Kiều cảm khái nói, ánh mắt hàm tình mạch mạch nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc đưa một tay ra, nhẹ nhàng ôm Ân Ôn Kiều, sắc mặt kiên nghị, giọng nói kiên định nói, "Phu nhân cứ yên tâm, đợi sau khi ta nhậm chức Giang Châu, nhất định sẽ thi triển sở học của mình, tạo phúc cho bách tính Giang Châu, không phụ ân đức của Bệ hạ, không phụ sự hậu ái của Nhạc trượng đại nhân." "Ừm!" Ân Ôn Kiều hết sức gật đầu, tựa vào người Thạch Trung Ngọc.

Lúc này, gió nhẹ thoảng qua mặt, phong cảnh tuyệt đẹp, ở giữa thuyền, Lưu Hồng và Lý Bưu, hai tên hán tử mặc áo ngắn bạc màu nhìn nhau, không khỏi nheo mắt lại!

Bệ hạ!

Thừa tướng!

Tiền nhiệm Giang Châu!

Nam nữ này, chẳng lẽ là quan viên?

Trong lòng Lưu Hồng, Lý Bưu, đột nhiên dấy lên một ý nghĩ đáng sợ.

Những ngày tháng sống trên sông nước thật quá khó khăn!

Gió thổi nắng táp, sáng đi tối về, kiếm chẳng được mấy lạng bạc, chỉ đủ miễn cưỡng no bụng.

Hai người đều gần ba mươi, ngay cả vợ cũng chưa cưới được, thực sự là một điều đáng tiếc lớn trong đời!

Không biết từ lúc nào, Lưu Hồng, Lý Bưu hai người tụ lại một chỗ, thì thầm trao đổi.

Rất nhanh, hai người tách ra, tiếp tục chèo thuyền, nhưng không lâu sau, chiếc thuyền nhỏ liền rung lắc mạnh.

Lưu Hồng, Lý Bưu vẻ mặt xin lỗi nói, "Vị khách quan này, đoạn đường sông này không dễ đi, nên thuyền sẽ rung lắc, đợi qua đoạn đường này thì sẽ không sao nữa, mong khách quan thứ lỗi." Thạch Trung Ngọc gật đầu, tỏ ý không sao cả.

Ngược lại là Ân Ôn Kiều say sóng, không bao lâu liền một trận buồn nôn, thế là theo lời đề nghị của Thạch Trung Ngọc, nàng trở về khoang thuyền nghỉ ngơi.

Thuyền tiếp tục đi tới, rất nhanh, liền đến một đoạn sông vắng vẻ không người, xung quanh không thấy một bóng người nào.

Đột nhiên, trong khoang thuyền vang lên tiếng thét chói tai của Ân Ôn Kiều!

Thạch Trung Ngọc đang thưởng thức cảnh đẹp chợt giật mình,

nhấc chân đi vào khoang thuyền.

Nhưng còn chưa đi được mấy bước, Lý Bưu đã chặn trước mặt Thạch Trung Ngọc, khóe miệng nở nụ cười lạnh, "Khách quan, xin hãy bình tĩnh." Thạch Trung Ngọc không hổ là Trạng Nguyên xuất thân, trong lòng tuy hoảng sợ, nhưng bề ngoài vẫn không chút động sắc, chỉ lạnh lùng nói, "Các ngươi đây là ý gì, phu nhân của ta đâu!" Trong khoang thuyền truyền ra một trận động tĩnh, mười mấy hơi thở sau, Lưu Hồng áp giải Ân Ôn Kiều đi ra khỏi khoang thuyền.

Một con dao găm sắc bén nắm trong tay Lưu Hồng, sát khí đằng đằng, Ân Ôn Kiều đã sớm tái mét mặt mày.

Lưu Hồng chuyên tâm nhìn chằm chằm Ân Ôn Kiều, ném cho Lý Bưu một ánh mắt, Lý Bưu lập tức hiểu ý, "Các ngươi rốt cuộc có lai lịch gì, mau nói ra, bằng không con dao trong tay đại ca ta, sẽ không có nhẹ nặng đâu." Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhíu mày, rồi hơi giãn ra, chắp tay với Lưu Hồng, Lý Bưu nói, "Ta là Trạng Nguyên khoa cử đương triều Thạch Trung Ngọc, vị này là Ân Ôn Kiều, con gái Thừa tướng Ân Khai Sơn, hôm nay, ta cùng phu nhân đi Giang Châu nhậm chức." Nói xong, Thạch Trung Ngọc dừng lại một chút, "Nếu chư vị hôm nay có thể giơ cao đánh khẽ, đến Giang Châu sau, ta nguyện dâng trăm lạng hoàng kim, hậu tạ hai vị." "Cái gì?

Chương 490

Một, một trăm lạng vàng sao?" Lý Bưu lập tức ngây người, đồng tiền thì y thấy nhiều nhất, bạc thì rất ít khi thấy, còn vàng thì căn bản chưa từng thấy.

Một trăm lạng vàng, đó là số tiền lớn đến nhường nào?

Lưu Hồng nghe vậy, khóe miệng lại nở nụ cười lạnh, "Một trăm lạng vàng, không đủ!" Thạch Trung Ngọc nhíu nhíu mày, "Vậy các hạ muốn bao nhiêu!" "Muốn bao nhiêu?" Khóe miệng Lưu Hồng, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, "Muốn mạng của ngươi!" "Lý Bưu, giết y cho ta!" "Đại ca, đó là một trăm lạng vàng…" Lý Bưu có chút do dự.

Lưu Hồng mắng lớn, "Não ngươi bị lừa đá rồi sao, không nghe y vừa nói gì à, y là Trạng Nguyên đương triều, đây là con gái Thừa tướng, nếu thật sự tin lời bọn họ, đợi đến Giang Châu, thứ chờ đợi chúng ta tuyệt đối không phải một trăm lạng vàng, mà là sự vây bắt của quan phủ, là một con đường chết!" "Mau động thủ, giết y!" Trên mặt Lý Bưu cuối cùng cũng lộ ra sát khí, "Thằng nhóc con, dám lừa gạt chúng ta, tìm chết!" Nói xong, Lý Bưu rút con dao găm buộc ở chân ra, lao vào Thạch Trung Ngọc!

"Phu quân." Ân Ôn Kiều sắc mặt bi thống, nhưng lời nói đến một nửa, đã bị Lưu Hồng bịt chặt miệng, y kéo nàng vào khoang thuyền.

Dao găm đâm tới, hàn quang lóe lên, sát khí đầy đủ, Thạch Trung Ngọc thân mình chợt lóe, vội vàng tránh né, nhưng vẫn chệch một chút, dao găm hung hăng đâm vào đùi y!

Cơn đau thấu tim, khiến sắc mặt Thạch Trung Ngọc đột nhiên tái nhợt!

"Hắc hắc!" Lý Bưu bước những bước chân vững chắc, đi về phía

Thạch Trung Ngọc!

Mười mấy hơi thở sau, Thạch Trung Ngọc trúng vài nhát dao, không còn một chút hơi thở nào, bị Lý Bưu ném xuống sông!

Trong sông có cá mập trắng cực kỳ hung dữ, thi thể Thạch Trung Ngọc tuyệt đối sẽ không tồn tại quá vài canh giờ!

Sau khi loại bỏ Thạch Trung Ngọc, Lý Bưu vội vàng chui vào khoang thuyền.

Ân Ôn Kiều, đã bị Lưu Hồng trói chặt, Lưu Hồng thì lật tung gói hành lý của họ.

Quả nhiên từ trong đó tìm thấy văn thư tiền nhiệm, và từng thỏi vàng.

Lý Bưu đại hỉ, "Đại, đại ca, lần này thì tốt rồi, nhiều tiền như vậy, chúng ta đời này xài không hết." "Chỉ là, chỉ là tiểu nương tử này phải làm sao?" "Làm sao?

Ngươi nói xem phải làm sao!" Lưu Hồng nhìn Ân Ôn Kiều đã bị dọa ngất đi, lộ ra vẻ dâm tà.

Đẹp, thật sự quá đẹp!

Tiểu nương tử có hương vị như vậy, cả đời chưa từng thấy qua, không biết tư vị sẽ ra sao… Trong lòng Lưu Hồng sắc tâm đại khởi, nhưng vẫn miễn cưỡng kìm nén sự sốt ruột.

Nhìn về phía Lý Bưu, hiện giờ Thạch Trung Ngọc đã chết, người biết chuyện này chỉ còn Lý Bưu.

Nếu không trừ Lý Bưu đi, lòng y khó yên a!

"Ngươi ra ngoài khoang thuyền chờ trước, ta làm xong việc rồi ngươi hãy vào." "Vâng đại ca, huynh mau mau lên nhé." Lý Bưu quay đầu, đi ra ngoài khoang thuyền.

Ngay khi sắp bước ra khỏi cửa khoang thuyền, tiếng xé gió truyền đến.

Dao găm sắc nhọn, dưới tác dụng của lực lớn, trong khoảnh khắc từ phía sau, đâm xuyên trái tim Lý Bưu.

Lý Bưu quay đầu lại, không dám tin nhìn Lưu Hồng, "Đại, đại ca, huynh… vì sao…" Lưu Hồng khóe miệng lộ vẻ không đành lòng, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trở lại, "Huynh đệ, đừng trách đại ca, cứ để cái chết của ngươi, trải một con đường bằng phẳng cho đại ca vậy!" Nói xong, tay nắm chặt dao găm mạnh mẽ xoay chuyển, thân ảnh Lý Bưu, từ từ ngã xuống, không còn chút hơi thở nào!

Xử lý thi thể Lý Bưu xong, Lưu Hồng nhìn chằm chằm Ân Ôn Kiều trong khoang thuyền, không thể nhịn thêm nữa, nhào lên!

Không biết bao lâu đã trôi qua, trong khoang thuyền, Ân Ôn Kiều từ từ tỉnh lại.

"Phu quân." Nhìn mùi máu tanh còn vương vấn trong khoang thuyền, Ân Ôn Kiều cả người đều ngây dại!

Không biết bao lâu đã trôi qua, Ân Ôn Kiều khóc lóc thảm thiết, đặt tay lên bụng nhỏ của mình!

Vài ngày trước, nàng cảm thấy không khỏe, thế là mời đại phu đến khám bệnh.

Đại phu y thuật cao siêu, chẩn đoán nàng đã mang thai!

Lúc đó, đúng vào lúc Thạch Trung Ngọc phải đi Giang Châu nhậm chức, thế là Ân Ôn Kiều chưa nói với Thạch Trung Ngọc.

Nhưng không ngờ, chuyến đi Giang Châu, trên Đại Vận Hà, hai người đã âm dương cách biệt.

Nghĩ đến đây, lòng Ân Ôn Kiều đau như kim châm, trách mình vì

sao lại tùy hứng, không khuyên Thạch Trung Ngọc nghe theo lời phân phó của Bệ hạ, để Vũ Lâm Vệ đi cùng bên cạnh.

Bi thương từ trong lòng mà ra, Ân Ôn Kiều đột nhiên lao đầu vào khoang thuyền, nhưng bị Lưu Hồng từ phía sau kéo chặt lại, rồi dùng sức mạnh, kéo vào trong lòng.

"Ngươi buông ta ra!" Ân Ôn Kiều hết sức phản kháng, nhưng làm sao giãy giụa nổi Lưu Hồng.

Lưu Hồng cười hắc hắc nói, "Tiểu nương tử, đừng giãy giụa nữa, từ nay về sau, ta sẽ là Thạch Trung Ngọc nhậm chức Giang Châu, nàng sẽ là phu nhân Ân Ôn Kiều của ta, đợi chúng ta đến Giang Châu, sống những ngày tháng thần tiên, chẳng phải là mỹ mãn sao!" Nghe lời này, Ân Ôn Kiều quả nhiên không còn giãy giụa nữa!

Không phải định phục tùng Lưu Hồng, mà là để bảo vệ đứa trẻ trong bụng, đây là huyết mạch của Thạch Trung Ngọc!

Giang Châu cách Trường An rất xa, có hai ba tháng đường!

Sau hơn hai tháng phiêu bạt trên Đại Vận Hà, Ân Ôn Kiều lộ bụng mang thai, bụng hơi nhô lên, không thể giấu Lưu Hồng được nữa.

Ban đầu, Lưu Hồng còn mừng rỡ quá đỗi, tưởng rằng đứa bé trong bụng Ân Ôn Kiều là con của y.

Nhưng thoáng tính toán một chút, liền nhận ra, đứa bé trong bụng Ân Ôn Kiều, là cốt nhục của Trạng Nguyên Thạch Trung Ngọc đã chết!

Ngay lập tức, Lưu Hồng liền muốn ép Ân Ôn Kiều phá bỏ đứa bé trong bụng, nhưng Ân Ôn Kiều thà chết không theo, bất đắc dĩ, Lưu Hồng đành miễn cưỡng đồng ý.

Dù sao, chuyện giả mạo Thạch Trung Ngọc, nhậm chức Giang Châu, vẫn phải nhờ đến Ân Ôn Kiều.

Thoáng chốc lại qua hơn một tháng, Lưu Hồng và Ân Ôn Kiều cuối cùng cũng đến Giang Châu.

Dưới sự giúp đỡ của Ân Ôn Kiều, Lưu Hồng cuối cùng đã thành công mạo danh Thạch Trung Ngọc, nhậm chức tại Giang Châu!

Việc đầu tiên Lưu Hồng làm sau khi nhậm chức, chính là giam cầm Ân Ôn Kiều, không cho ai gặp, để tránh lộ thân phận Thạch Trung Ngọc giả của y.

Vài tháng sau, Ân Ôn Kiều đã sinh thành công một bé trai.

Ân Ôn Kiều lo lắng đứa bé này sẽ rước họa sát thân từ Lưu Hồng.

Một ngày nọ, nhân lúc Lưu Hồng không có nhà, Ân Ôn Kiều sai thị nữ, đặt đứa bé vào chậu gỗ, đồng thời đặt cả thân thế của mình vào gói bọc, rồi thả trôi theo dòng sông.

Vùng Giang Châu, có một ngôi chùa tên là Kim Sơn Tự, Kim Sơn Tự tuy không lớn, nhưng rất linh thiêng.

Trong chùa có một lão Trụ trì, và vài chục tiểu sa di.

Một ngày nọ, tiểu sa di đi ra bờ sông gánh nước, đột nhiên có một chiếc chậu gỗ trôi xuôi dòng, liền chặn lại.

Khi thấy đứa bé trong chậu gỗ, tiểu sa di sợ hãi một trận, vội vàng ôm chậu gỗ về gặp Trụ trì.

Chương 491

"Trụ trì, chiếc chậu gỗ này, trôi xuôi theo dòng sông, đệ tử chặn lại, phát hiện bên trong có một đứa bé, không biết phải làm sao…" Tiểu sa di chưa từng thấy cảnh tượng này, sắc mặt có chút hoảng loạn nói.

Lão Trụ trì ôm đứa bé lên, liền thấy bức thư Ân Ôn Kiều dùng máu tươi viết.

Trong thư nói rõ Lưu Hồng đã giết Thạch Trung Ngọc như thế nào, giết Lý Bưu ra sao, mạo danh Thạch Trung Ngọc nhậm chức Giang Châu như thế nào, cũng như việc y bá chiếm nàng.

Lão Trụ trì đọc xong, thở dài một hơi, "Đứa bé này, cứ để ở Kim Sơn Tự đi." Tiểu sa di nói, "Vậy xin Trụ trì, đặt cho đứa bé này một cái tên." "Đã từ dòng sông trôi xuống, thì gọi là Giang Lưu Nhi đi." "Vâng, Trụ trì." Tiểu sa di rất lương thiện, sau khi ôm Giang Lưu Nhi về Kim Sơn Tự, liền làm cha làm mẹ, tận tâm chăm sóc.

Tây Ngưu Hạ Châu, Đại Lôi Âm Tự, trên Đại Hùng Bảo Điện, Dược Sư từ từ mở mắt!

Kiếp khí hiển hóa, Kim Thiền Tử, lại một lần nữa chuyển thế thành công, mà lần này, là lần chuyển thế thứ mười!

So với lần chuyển thế đầu tiên, đã qua năm trăm năm!

"Kiếp này, chính là khởi đầu của sự hưng thịnh Phật môn chúng ta, đồng thời cũng cần phải đặc biệt chú ý." Dược Sư nói, hai mắt nhìn về phía Quan Âm, "Quan Âm, trọng trách này, liền giao cho ngươi." Quan Âm Bồ Tát chắp tay, "Cẩn tuân Pháp Chỉ của Phật." Quan Âm Bồ Tát thề thốt đảm bảo, con khỉ ở Hoa Quả Sơn nàng trị không nổi, lẽ nào một Kim Thiền Tử nho nhỏ, lại không trị nổi, thật

đúng là trò cười!

Quan Âm Bồ Tát hóa thành một đạo lưu quang, bay đến Kim Sơn Tự, lặng lẽ quan sát Giang Lưu Nhi.

Thời gian trôi qua, năm tháng như thoi đưa, chỉ trong chớp mắt, vài năm đã qua!

Giang Lưu Nhi dần dần từ đứa bé, lớn lên thành thiếu niên, môi hồng răng trắng, vô cùng đáng yêu!

Giang Lưu Nhi ngộ tính cực kỳ kinh người, tuy chỉ mười mấy tuổi, nhưng trên Phật pháp lại có thành tựu kinh người.

Kinh thư trong Kim Sơn Tự, thuộc làu trong tâm, trên Phật lý, ngay cả lão Trụ trì, cũng chỉ có thể cùng y phân cao thấp mà thôi.

Thời gian thoắt cái, lại bảy tám năm trôi qua, Giang Lưu Nhi đã mười tám tuổi!

U Minh Giới, sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, thân ảnh Văn Đạo Nhân chợt lóe lên.

Trong tay y là một quả cầu thủy tinh, bên trong quả cầu thủy tinh, có một con kim thiền sinh sáu cánh đang cuộn mình, đây chính là Chân Linh Lục Sí Kim Thiền!

"Thời cơ đã đến, Chân Linh Kim Thiền Tử, hợp nên về vị trí, trận đại kiếp này, càng ngày càng thú vị rồi!" Văn Đạo Nhân mặt đầy hưng phấn, thậm chí còn có chút cảm thấy bi ai cho Phật môn!

Đối với Phật môn mà nói, đây là thời đại tốt nhất, cũng là thời đại tồi tệ nhất!

Trận đại kiếp này qua đi, cục diện Tam Giới, sẽ không thay đổi nữa phải không?

Văn Đạo Nhân vừa nói lời này, vừa ném Chân Linh Lục Sí Kim

Thiền vào Nhân Gian Đạo.

Kim Sơn Tự, trong thiền phòng cổ kính, một đạo kim sắc lưu quang bay cực nhanh vào cơ thể Giang Lưu Nhi.

Thiên cơ bị che lấp, nhân quả bị xáo trộn, ngay cả Quan Âm luôn luôn dùng đại pháp lực Chuẩn Thánh giám thị Giang Lưu Nhi từng giây từng phút, cũng không hề phát hiện!

Trong thiền phòng, Chân Linh nhập thể, Giang Lưu Nhi đột nhiên mở mắt!

Đó là một đôi mắt như thế nào!

Hơi ánh lên màu vàng kim, tựa hồ đến từ vô tận năm tháng trước, mang theo khí tức hoang dã bất hủ, trường hà năm tháng, sát phạt vô thượng!

"Ta, Lục Sí Kim Thiền, trở lại rồi!" Lục Sí Kim Thiền phát ra tiếng gào thét lớn nhất từ sâu thẳm trong lòng.

Lục Sí Kim Thiền nhắm mắt, đợi đến khi mở lại, đã khôi phục bình thường!

"Sự giám thị của Phật môn?" Giang Lưu Nhi liếc nhìn phương vị Quan Âm đang ở trên cửu thiên, nhíu nhíu mày!

Tuy Chân Linh phục hồi, nhưng thực lực yếu kém, không phải đối thủ của Quan Âm!

Vì vậy hiện tại, vẫn cần ẩn mình chờ thời, đối kháng Phật môn!

Mười lần chuyển thế, Lục Sí Kim Thiền cũng đã hiểu rõ tình hình hiện tại.

Y, đã bị Phật môn xem là Kiếp Khí của đại kiếp, kiếp khí nhập thân, đã được Thiên Đạo công nhận, không phải lúc y có thể quyết định nữa rồi.

Trong mắt Lục Sí Kim Thiền lóe lên ánh sáng u quang, "U Minh Giới, Phong Đô Đại Đế, bên bờ Đông Hải, Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung có lẽ là một cơ hội rất tốt!" Đại Đường, Trường An, hiện giờ là Trinh Quán năm thứ mười tám!

Đường Vương Lý Thế Dân, hùng tài đại lược, kế vãng khai lai (tiếp nối quá khứ, mở ra tương lai), ngự trị thiên hạ mười tám năm, trong cảnh nội Đại Đường, phong điều vũ thuận, quốc thái dân an, tốc độ tăng dân số cực nhanh, đã hiển hiện thế cục cực thịnh!

Thậm chí đẩy ngược lại năm trăm năm, cũng không có một thời kỳ nào có thể sánh bằng!

Lập nên cơ nghiệp bất thế, uy danh Đại Đường, truyền khắp các quốc gia, trên công nghiệp, Lý Thế Dân đã đạt được thành tựu chưa từng có!

Nhưng trong phương diện tình thân, Lý Thế Dân cũng có tiếc nuối lớn!

Ngai vị của y, có được bất chính, tiếng ác giết huynh giam cha, lưu danh muôn đời!

Nhưng trong tình cảnh lúc đó, y lại có thể làm gì?

Đại ca mà y kính trọng nhất, còn có tam đệ, đố kỵ y công cao át chủ, từng bước từng bước gặm nhấm thế lực dưới trướng y, điều động tinh binh cường tướng dưới quyền y, muốn đẩy y vào chỗ chết.

Y nếu không phản kháng, y Lý Thế Dân, e rằng đã chết từ mười tám năm trước rồi.

Đâu có Đại Đường thịnh thế ngày nay, đâu có vạn quốc triều cống ngày nay, ngay cả các quốc gia ở vùng xa xôi, cũng gọi Đại Đường y là Thiên Triều?

Biến cố Huyền Vũ Môn, y tuy thắng, nhưng vẫn khắc sâu trong

lòng.

Y và tam đệ không hòa thuận, tam đệ liên tục muốn đẩy y vào chỗ chết, thì cũng đành vậy.

Duy chỉ có đại ca… Đại Đường, Trường An, trên Thái Cực Điện, Lý Thế Dân thở ra một hơi trọc khí thật sâu, sắc mặt vô cùng ưu sầu.

Lúc này, Trường Tôn Hoàng Hậu sai lui hết hạ nhân trong Thái Cực Điện, bưng một chén trà xanh đi lên.

"Nhị Lang, uống trà đi." Nhẹ nhàng đưa chén trà vào tay Lý Thế Dân, Trường Tôn Hoàng Hậu đi ra sau lưng Lý Thế Dân, đưa bàn tay mềm mại trắng nõn, xoa bóp vai cho Lý Thế Dân.

"Vẫn còn vì chuyện năm xưa mà phiền não?" Giọng Trường Tôn Hoàng Hậu khẽ vang lên.

"Ai, ta có lỗi với đại ca, có lỗi với phụ hoàng a." Lý Thế Dân chỉ thở dài.

"Không có lỗi gì cả, Biến cố Huyền Vũ Môn không phải ý muốn của chàng, chỉ là đã đến bước đường không thể không đi mà thôi, tài năng của đại ca tuy xuất chúng, nhưng Nhị Lang chàng, lại còn xuất sắc hơn đại ca, nếu không phải chàng, Đại Đường đâu có thịnh thế ngày nay, đâu có vạn quốc triều cống ngày nay, người đáng trách cứu không phải chàng!" "Quan Âm Tỳ, có nàng bên cạnh, thật tốt." Lý Thế Dân từ từ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Trường Tôn Hoàng Hậu, lạnh lẽo ôn nhuận như ngọc, làm dịu ngọn lửa lo lắng trong lòng.

Ngay lúc này, sắc mặt Trường Tôn Hoàng Hậu đột nhiên thay đổi, ngực khẽ phập phồng, sắc mặt dần tái nhợt, có chút không thở nổi.

"Quan Âm Tỳ, nàng làm sao vậy!" Lý Thế Dân đại kinh, đột nhiên đứng dậy, biết Hoàng Hậu nhà mình lại tái phát bệnh.

Chương 492

Vội vàng hô lớn ra ngoài, truyền Ngự y đến chẩn trị.

Không bao lâu, bảy tám lão thái y tóc bạc đều đến tẩm cung, từng người chẩn trị, kê đơn sắc thuốc, sau khi uống thuốc, bệnh tình của Trường Tôn Hoàng Hậu mới được kiềm chế.

Trường Tôn Hoàng Hậu chìm vào giấc ngủ trên giường bệnh, Lý Thế Dân mặt mày u ám, gọi các thái y đến Thái Cực Điện.

"Bệnh tình của Hoàng Hậu thế nào rồi, hãy nói thật cho trẫm biết." Cảnh tượng một trận tĩnh lặng, các thái y nhìn nhau, đều biết bệnh tình Hoàng Hậu nguy cấp, không dám nói.

Cuối cùng, vẫn là một lão thái y có tư lịch lâu đời nhất bước ra, nói, "Trước khi lão thần nói, mong Bệ hạ hãy chuẩn bị tâm lý." "Nói đi, trẫm nghe đây." Lý Thế Dân khoát tay.

"Bệnh mà Hoàng Hậu nương nương mắc phải, là khí tật, chủ yếu là các bệnh về tim, gan, mật, cực kỳ khó chữa trị, chúng lão thần đã hao tổn hết tâm lực, dùng hết mọi cách, cũng chỉ miễn cưỡng trấn áp được, nhưng mỗi lần trấn áp được, khí tật lại bùng phát mãnh liệt hơn, cứ như vậy, khó…" "Khó gì?" Mắt hổ của Lý Thế Dân chợt trở nên sắc bén như chim ưng, chăm chú nhìn chằm chằm thái y, như muốn xuyên thủng toàn thân thái y!

Lão thái y run rẩy quỳ xuống, "Bẩm Bệ hạ, với bệnh tình của Nương nương, khó có thể sống qua một năm nữa ạ." "Một năm?" Toàn thân Lý Thế Dân đều run rẩy, khóe mắt chợt đỏ hoe, gào thét nói, "Một năm?

Trẫm ban cho các ngươi quan cao lộc hậu, nuôi dưỡng các ngươi, các ngươi lại cho trẫm kết quả như vậy?" "Cút, đều cút hết cho

trẫm!" Tiếng gào thét của Lý Thế Dân, vang vọng khắp Thái Cực Điện!

Các lão thái y lắc đầu, biết Bệ hạ nhất thời khó có thể chấp nhận kết quả này, sau khi hành lễ, đứng dậy lui xuống.

Trong Thái Cực Điện, chỉ còn lại một mình Lý Thế Dân.

Trong đêm đen tịch liêu không người, đèn đuốc vụt tắt, Lý Thế Dân từ từ nắm chặt nắm đấm!

Hôm sau, Lý Thế Dân ban bố thánh chỉ, cáo thị thiên hạ, triệu tập danh y thiên hạ, tề tụ Trường An, trị bệnh cho Hoàng Hậu nương nương.

Tin tức này, như gió cuốn, quét khắp cảnh nội Đại Đường!

Giang Châu, trong Kim Sơn Tự, một nhóm tiểu sa di cũng nghe được tin tức này, thì thầm to nhỏ bên cạnh.

"Các ngươi đã nghe nói chưa, Bệ hạ tự mình hạ chỉ, triệu tập danh y toàn quốc, tề tụ Trường An, trị bệnh cho Hoàng Hậu nương nương đó." "Trị bệnh?

Hoàng Hậu nương nương mắc bệnh gì?" "Nghe nói hình như là khí tật, ở tim, gan, mật, vô cùng khó chữa trị." "Ai, Hoàng Hậu nương nương là hiền hậu, sao lại mắc phải bệnh này, thật là…" Giang Lưu Nhi nghe thấy ở bên cạnh, liền đi tới hỏi, "Các ngươi đang nói gì vậy?" Tiểu sa di liền kể lại những gì mình biết cho Giang Lưu Nhi nghe, Giang Lưu Nhi nghe xong, nhíu mày, "Hoàng Hậu nương nương mắc bệnh hiểm nghèo sao?" "Giang Châu cảnh nội của ta, có danh y nào đến Trường An không?" "Chắc là có, không rõ lắm." Các tiểu sa di lắc đầu.

Từ biệt các tiểu sa di, Giang Lưu Nhi quay trở lại thiền phòng.

"Hoàng Hậu nương nương mắc bệnh, Bệ hạ ban bố thánh chỉ, đây

có lẽ là một cơ hội tốt để tiến vào Trường An." Giang Lưu Nhi thầm suy nghĩ.

Năm xưa tại Đại Lôi Âm Tự, trên Đại Hùng Bảo Điện, y đã nghe giảng không ít.

Tự nhiên đối với kế hoạch đại hưng của Phật môn, có một nhận thức, hiểu biết vô cùng sâu sắc.

Điểm đầu tiên của Tây Hành Phật môn, chính là phải được sự cho phép của Đường Vương, tức Lý Thế Dân, mới có thể tiến hành.

Nếu không, sư xuất vô danh, đâu ra cái gọi là Phật môn đại hưng?

Sáng sớm hôm sau, Giang Lưu Nhi tìm đến lão Trụ trì.

"Trụ trì, Hoàng Hậu nương nương mắc bệnh, con muốn đến Trường An, trị bệnh cho Hoàng Hậu nương nương." "Ngươi biết trị bệnh sao?" Lão Trụ trì giật mình, y chỉ biết Giang Lưu Nhi trên Phật pháp có thành tựu cực kỳ cao thâm, chưa từng nghe nói còn biết trị bệnh a!

Giang Lưu Nhi khẽ cười, "Trụ trì, nhiều y kinh trong Tàng Kinh Các, đâu phải con đọc suông đâu." Lão Trụ trì lắc đầu, thở dài nói, "Trường An, phong khởi vân dũng, sóng ngầm cuộn trào, con vẫn là không nên đi thì hơn." Giang Lưu Nhi sắc mặt kiên định, "Ý con đã quyết, mong Trụ trì thành toàn." "Nhất định phải đi sao?" "Nhất định phải đi!" Trụ trì nhìn ra sự kiên trì trong lòng Giang Lưu Nhi, suy nghĩ một lát, hỏi, "Con đã sống ở Kim Sơn Tự nhiều năm như vậy, con có biết thân thế lai lịch của mình không?" "Không biết." "Con đi theo ta." Giang Lưu Nhi một đường theo lão Trụ trì, đến thiền phòng của y.

Trong thiền phòng, lão Trụ trì bê ra một cái hòm cổ kính, lấy chìa khóa mở ra, từ trong đó lấy ra một cái hộp nhỏ.

"Mở ra xem đi, đây là đồ mẹ con để lại cho con." Lão Trụ trì từ từ

nói.

Giang Lưu Nhi nhận lấy cái hộp nhỏ, mở ra sau, huyết thư rõ ràng nằm yên trong đó.

Lấy huyết thư ra, đọc xong, Giang Lưu Nhi không khỏi cảm thán vô vàn.

Không ngờ, thân thế của nhục thân mình chuyển thế này lại khúc chiết đến vậy.

Giang Lưu Nhi cất huyết thư đi, từng chữ từng chữ nói, "Trụ trì, nếu lời trong huyết thư là thật, vậy Giang Lưu Nhi càng phải đi tranh đấu ở Trường An, cáo thị tội ác của Lưu Hồng, Lý Bưu khắp thiên hạ, minh oan cho phụ thân con!" Lão Trụ trì gật đầu, "Nếu con thật sự muốn đi, vậy thì đi đi." Sáng sớm hôm sau, Giang Lưu Nhi thu dọn xong, liền lên thuyền, thẳng tiến Trường An!

Trên không Kim Sơn Tự, trong từng tầng không gian, một tòa liên đài lặng lẽ xuất hiện.

Quan Âm lặng lẽ ngồi trên liên đài, hai mắt nhìn xuống dưới, khi thấy Giang Lưu Nhi khởi hành, khẽ gật đầu, khóe miệng nhếch lên, "Xuất phát Trường An, bước đầu tiên của Phật môn chúng ta, xem như đã được thực hiện!" Quan Âm nghĩ, lại không kìm được nhìn về phía Linh Sơn.

Bên Linh Sơn, chắc hẳn cũng đã hành động rồi nhỉ?

Đại Lôi Âm Tự, trên Đại Hùng Bảo Điện, Dược Sư tĩnh tọa trên liên đài, vô bi vô hỉ, toàn thân tản phát từng trận Phật quang, tịnh hóa vạn vật, vô cùng tĩnh mịch và sâu xa!

Rất nhanh, phía dưới liên đài, Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát đi tới, chắp tay, "Bái kiến Ngã Phật!" Dược Sư mở mắt, "Hai người kia, đã chuẩn bị xong chưa?" "Mọi sự đã chuẩn bị đâu vào đó!" Văn Thù

vung tay, một đạo Phật quang chí thuần lóe lên, tại chỗ đã xuất hiện một thân ảnh.

Thân hình cao lớn, anh khí ngút trời, giữa lông mày ẩn hiện một luồng khí chất vương giả!

Lúc này, Phổ Hiền cũng khẽ vung tay, lại một thân ảnh khác xuất hiện tại chỗ!

Thân ảnh mới xuất hiện, so với thân ảnh trước đó, quả thực là trời đất một trời một vực!

Thân hình gầy gò, lùn bé, ánh mắt ủ rũ, khuôn mặt đầy rỗ và vài nốt ruồi đen, vô cùng xấu xí.

Nếu Lý Thế Dân có mặt ở đây, nhất định một ánh mắt liền có thể nhận ra, nam tử cao lớn anh tuấn kia, chính là đại ca Lý Kiến Thành, còn về nam tử xấu xí đầy nốt ruồi đen, chính là tam đệ Lý Nguyên Cát.

Văn Thù chắp tay nói, "Bẩm Phật Tôn, Giang Lưu Nhi kia đã lên đường đến Trường An, hai hậu thủ chúng ta chuẩn bị, có thể hành động rồi." "Lý Thế Dân kia tuy không phải Nhân Hoàng, nhưng hùng tài đại lược, kế vãng khai lai, Đại Đường vạn quốc triều cống, mơ hồ có khí tức Nhân Hoàng, hai người này, liệu có thể tiếp cận thân cận với y ư?" Dược Sư hỏi.

"Phật Tôn cứ yên tâm, Lý Thế Dân kia dù có hùng tài đại lược đến đâu, nhưng rốt cuộc không phải Nhân Hoàng thật sự, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát và y có mối liên hệ huyết mạch bất diệt, há chẳng thể tiếp cận thân cận với y ư?" Văn Thù cười giải thích, "Đợi Lý Thế Dân bị Kiến Thành, Nguyên Cát giày vò xong, Phật môn chúng ta ra tay, nhất định có thể một lần đoạt được sự coi trọng của Lý Thế Dân, đến lúc đó, Tây Hành mới có thể thuận lợi triển khai." Dược Sư gật đầu, "Được, mau chóng đi làm việc này đi, ngàn vạn lần không được

để xảy ra bất kỳ sự cố nào." "Vâng, Phật Tôn!" Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát vung tay, thu Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía xa!

Hai tháng sau, Giang Lưu Nhi lên thuyền, đến Trường An.

Trường An phồn hoa, muôn hoa dần lóa mắt người, thương nhân các quốc gia tụ tập tại đây, buôn bán trân bảo các nước, vô cùng thú vị!

Trên đường phố Trường An, dán đầy những tờ Hoàng bảng.

Ai nếu tháo Hoàng bảng, liền sẽ được Vũ Lâm vệ mời vào hoàng cung, trị bệnh cho Hoàng Hậu nương nương.

Giang Lưu Nhi không vội đi trị bệnh, mà đi dạo khắp Trường An!

Lục Sí Kim Thiền, sát phạt quá nặng, nhập thế ma luyện, gột rửa đạo tâm, khiến Lục Sí Kim Thiền có cảm giác chưa từng có!

Luồng bạo lệ, sát lục cực hạn sâu thẳm trong huyết mạch kia, dường như cũng đã nhạt đi không ít!

Tu hành ức vạn năm, khiến Lục Sí Kim Thiền hiểu rõ, mù quáng sát lục, chỉ sẽ đọa vào ma đạo, chỉ có hồng trần luyện tâm, tự mình chi phối sát lục, mới có thể tiến thêm một bước!

Trên thành Trường An, Giang Lưu Nhi đi dạo, liền mất nửa tháng, tiền bạc trên người cũng đã tiêu gần hết.

Chương 493

Thế là Giang Lưu Nhi mới đi đến trước Hoàng bảng, tháo Hoàng bảng xuống.

Tháo Hoàng bảng xuống, lập tức hai Vũ Lâm vệ vai khoác chiến giáp, tay cầm binh khí đi tới, có chút ngạc nhiên nhìn Giang Lưu Nhi.

Thực sự có chút kỳ lạ!

Trước đây cũng có vài người tháo Hoàng bảng, nhưng không một ai không phải là quốc y thánh thủ tóc bạc trắng, một thằng nhóc ranh trẻ tuổi như vậy, đây là lần đầu tiên y thấy.

"Thằng nhóc ngươi, gan lớn thật, Hoàng bảng này, có thể tùy tiện tháo xuống sao?" Một trong số các Vũ Lâm vệ quát, "Hiện tại buông Hoàng bảng xuống, vẫn còn có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu còn trì hoãn vài phút, thì không thể trách chúng ta được nữa!" Giang Lưu Nhi cười nói, "Vị đại ca này, Hoàng bảng này, chẳng phải là dùng để tháo xuống ư, sao bây giờ ta tháo xuống, lại không tính sao?" "Ngươi…" Vị Vũ Lâm vệ kia đại khái chưa từng thấy người nào cứng đầu như vậy.

Quát, "Ngươi có biết, trị không khỏi Nương nương, sẽ có kết cục thế nào không?" "Trên Hoàng bảng chẳng phải đã viết, trị không khỏi, lưu đày ba nghìn dặm, vĩnh viễn không được trở về Trường An!" "Được, thằng nhóc con, có gan đấy, đi thôi, cùng chúng ta đi một chuyến." Hai Vũ Lâm vệ dẫn Giang Lưu Nhi vào hoàng cung.

Giang Lưu Nhi cười hì hì hỏi, "Một ngày chưa ăn cơm, vị đại ca này, trong cung có cơm nước không?

Ít nhất cũng phải cho người ta no bụng rồi mới trị bệnh chứ." "Cơm nước?

Đi theo ta.” Vũ Lâm vệ dẫn Giang Lưu Nhi đến Ngự Thiện Phòng, dọn vài đĩa thức ăn nhỏ, cho Giang Lưu Nhi ăn.

Giang Lưu Nhi cũng không khách khí, ăn uống no nê xong hỏi, “Hai vị đại ca, tiếp theo chúng ta làm gì, trực tiếp đi khám bệnh sao?” “Nương nương hiện tại thân thể không khỏe, không tiện người ngoài quấy rầy, chuyện khám bệnh, để sau đi.” Vũ Lâm vệ dẫn Giang Lưu Nhi đến một tòa lầu nhỏ, đưa Giang Lưu Nhi vào nghỉ ngơi.

Thái Cực Điện, Vũ Lâm vệ bước nhanh vào, “Thần bái kiến Bệ hạ.” Lý Thế Dân nhíu mày, “Có chuyện gì mà đến quấy rầy?

Lại có người tháo bảng sao?” “Bẩm Bệ hạ, đích xác lại có người đến tháo bảng, chỉ có điều lần này tháo bảng, là một hòa thượng trẻ tuổi.” “Hòa thượng trẻ tuổi?” Lý Thế Dân nhíu nhíu mày, y phát Hoàng bảng, là để chiêu mộ danh y thiên hạ, hòa thượng là cái thứ gì?

“Người đó hiện ở đâu?” “Đã ở trong cung rồi.” “Thôi được, đã đến rồi, cứ để y chẩn đoán cho Hoàng Hậu đi.” Lý Thế Dân xoa xoa thái dương, cảm thấy kiệt sức!

Triều chính không là gì, nhưng triều chính rắc rối, cộng thêm Quan Âm Tỳ bệnh tình ngày càng nặng, y liền có chút chịu không nổi nữa rồi!

“Hy vọng hòa thượng này, có thể có chút tác dụng vậy.” Rất nhanh, Vũ Lâm quân dẫn Giang Lưu Nhi, thẳng vào Thái Cực Điện.

Lý Thế Dân ngước mắt nhìn Giang Lưu Nhi, chỉ cảm thấy quá trẻ tuổi, “Ngươi chính là Giang Lưu Nhi tháo Hoàng bảng kia?” “Chính là.” Giang Lưu Nhi không kiêu ngạo cũng không hèn mọn gật đầu.

“Ngươi có khả năng gì, dám trị bệnh cho Hoàng Hậu?” Giang Lưu Nhi trịnh trọng nói, “Thảo dân đã dám tháo Hoàng bảng, tự nhiên đối với việc trị bệnh cho Hoàng Hậu nương nương, có mười phần nắm

chắc, nếu trị không thành công, theo luật pháp, cứ lưu đày thần ba nghìn dặm là được." "Được, đây là ngươi nói đấy." Lý Thế Dân phất tay, "Đi, dẫn y đi khám bệnh cho Hoàng Hậu." Xuyên qua những cung điện chạm rồng vẽ phượng, thẳng vào tẩm cung của Hoàng Hậu.

Vừa vào tẩm cung, Giang Lưu Nhi liền ngửi thấy một mùi thuốc nồng đậm.

Lý Thế Dân ngửi thấy mùi thuốc này, cũng ngẩn ra, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ xót xa nồng đậm.

Thuốc đắng biết bao, Quan Âm Tỳ ngày ba lần, mà không hề ngưng, quá xót xa rồi.

"Bệ hạ, ngài đến thăm thần thiếp." Giọng Trường Tôn Hoàng Hậu yếu ớt truyền đến từ giường bệnh.

Lý Thế Dân ba bước thành hai bước đi đến trước giường bệnh, nắm chặt bàn tay lạnh buốt của Trường Tôn Hoàng Hậu, "Quan Âm Tỳ, nàng đã đỡ hơn chút nào chưa?" "Đỡ hơn rồi, đỡ hơn rồi!" Hoàng Hậu khẽ gật đầu, không muốn Lý Thế Dân lo lắng.

"Ta lại mời cho nàng một thiếu niên thần y, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho nàng." "Tiểu hòa thượng, ngươi chẳng phải nói y thuật của ngươi cao siêu ư, sao còn chưa đến chẩn đoán?" Lý Thế Dân vẫy vẫy tay!

Giang Lưu Nhi tiến lên, ánh mắt đặt trên Trưởng Tôn Hoàng Hậu, sau khi nhìn một lúc, giọng nói kiên định vang lên: "Bệnh của nương nương, không phải thuốc thang vô phương, bệnh này, ta có thể trị." Giang Lưu Nhi đương nhiên không hiểu y thuật, nhưng y có pháp lực.

Bệnh tật khó chữa đến mấy, trước pháp lực, tự nhiên không đáng kể.

"Hoàn thỉnh vì Hoàng hậu chẩn trị, nếu thật sự có thể dược đáo

bệnh trừ, Trẫm tuyệt đối không tiếc thưởng tứ.” Lý Thế Dân trong mắt xuất hiện một tia sáng, phảng phất người sắp chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng, cả người đều kích động.

Vạn quốc chầu về thì có ích gì, thịnh thế đỉnh cao thì có ích gì?

Nếu không có Trưởng Tôn Hoàng Hậu, những điều này đối với Trẫm có ý nghĩa gì?Rất nhanh, có thị nữ mang đến lụa là, đặt lên cổ tay Trưởng Tôn Hoàng Hậu, sau đó Giang Lưu Nhi bắt đầu chẩn mạch.

Một khắc sau, Giang Lưu Nhi thu tay lại, truyền lệnh cho người mang giấy bút đến, rất nhanh đã kê ra một thang thuốc.

Các thị nữ thỉnh thị qua Lý Thế Dân, liền ra cung môn, đem phương thuốc cho ngự y xem.

Các ngự y sau khi xem qua, xác định phương thuốc không có vấn đề, lúc này mới bắt đầu sắc thuốc.

Rất nhanh, thuốc sắc xong, Trưởng Tôn Hoàng Hậu uống xong, sắc mặt lập tức thư hoãn rất nhiều, không còn tái nhợt như trước nữa.

Thấy thuốc quả nhiên có hiệu quả, Lý Thế Dân đại hỉ quá đỗi, trực tiếp truyền lệnh Giang Lưu Nhi ở lại cung trung, chuyên môn chăm sóc Hoàng Hậu.

Thời gian thấm thoát, hai tháng trôi qua.

Trong hai tháng, thang thuốc đã đổi mấy lần, bệnh nặng trên người Trưởng Tôn Hoàng Hậu triệt để tiêu trừ, khôi phục sức khỏe.

Lý Thế Dân đại hỉ quá đỗi, đích thân tại thành Trường An cho Giang Lưu Nhi xây một ngôi tự miếu, cung Giang Lưu Nhi cư trú, sớm tối cúng bái không ngừng.

Năng lực xây dựng của Đại Đường cực mạnh, chỉ dùng ba tháng,

một ngôi tự miếu khí phái đường hoàng đã được xây xong.

Kiến tạo hoàn tất, Lý Thế Dân cùng Trưởng Tôn Hoàng Hậu tiễn Giang Lưu Nhi xuất cung, đúng lúc sắp rời khỏi cung môn, Giang Lưu Nhi chợt dừng bước, đối với Lý Thế Dân nói: "Khải bẩm Bệ hạ, tiểu tăng còn có một việc, muốn bẩm báo Bệ hạ." Lý Thế Dân còn chưa mở miệng, Trưởng Tôn Hoàng Hậu đã mỉm cười, giành lời trước Lý Thế Dân nói: "Tiểu thần tăng cứ nói, nếu chúng ta có thể làm được, nhất định nghĩa bất dung từ." Lý Thế Dân giả vờ tức giận nói: "Quan Âm Tỳ, tiểu thần tăng có đại ân với chúng ta, chỉ cần nói ra chuyện gì, Trẫm lẽ nào lại không đáp ứng?" Nói xong, Lý Thế Dân vẻ mặt nghiêm túc nhìn Giang Lưu Nhi: "Có chuyện gì, cứ việc nói ra." Giang Lưu Nhi từ trong lòng lấy ra một hộp gỗ, chậm rãi mở ra, lộ ra huyết thư bên trong, lấy huyết thư ra, đưa đến tay Lý Thế Dân: "Bệ hạ thỉnh xem." "Huyết thư?" Lý Thế Dân hơi giật mình, mở huyết thư ra xem.

Lý Thế Dân xem nội dung trên huyết thư, sắc mặt dần dần từ hân hoan chuyển sang âm trầm.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Lưu Hồng sát hại Thạch Trung Ngọc, bá chiếm Ân Ôn Kiều, sắc mặt càng âm trầm như nước, không khí xung quanh trở nên nặng nề.

Rất nhanh, huyết thư xem xong, Lý Thế Dân mới nắm chặt quyền đầu, trong miệng phát ra tiếng gào thét!

"Lớn mật, thật sự là cái gan trời, sát hại quan viên triều đình, ly miêu hoán thái tử, thật là cái gan lớn a!" Lý Thế Dân như một con sư tử nổi giận, trên mặt đầy sát cơ lạnh lẽo.

Mười tám năm trước, y trọng dụng, phong trạng nguyên lang Thạch Trung Ngọc, không ngờ sớm đã gặp nạn thân vong.

Một kẻ phàm phu chỉ sống bằng nghề đánh cá, lại dám ly miêu hoán thái tử, trở thành quan viên Đại Đường của y.

Vừa nghĩ đến những năm qua, chính mình triệu kiến Thạch Trung Ngọc, luôn bị hắn tìm mọi cách từ chối, Lý Thế Dân liền tức đến gan run.

Kỳ sỉ đại nhục, đơn giản là kỳ sỉ đại nhục!

Trưởng Tôn Hoàng Hậu ở một bên, cũng đã nhìn thấy nội dung huyết thư, nhưng lại không khuyên can Lý Thế Dân.

Bởi vì nàng tin rằng, phu quân của nàng sẽ xử lý tốt chuyện này.

Giang Lưu Nhi ánh mắt thập phần bình tĩnh, chắp tay nói: "Phụ thân, mẫu thân tao thụ vô vọng chi tai, hoàn thỉnh Bệ hạ, hoàn phụ thân, mẫu thân công đạo." Lý Thế Dân cực kỳ nghiêm túc gật đầu, trên mặt sát cơ càng sâm nhiên vài phần.

"Chuyện này, Trẫm nhất định sẽ xử lý tốt, ngươi yên tâm đi." "Vậy tiểu tăng tại đây, đa tạ Bệ hạ." Giang Lưu Nhi rời khỏi hoàng cung, sắc mặt Lý Thế Dân ngược lại còn âm trầm hơn trước.

"Tức giận hại thân, đừng vì tức giận mà hại thân mình." Trưởng Tôn Hoàng Hậu nhẹ nhàng xoa vai Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân lạnh lùng nói: "Trong cảnh nội Đại Đường phát sinh sự việc kinh thiên động địa như thế, Trẫm nếu không điều tra đến thủy lạc thạch xuất, sao có thể xứng đáng với lê dân bách tính Giang Châu?

Chương 494

Chuyện này, nhất định phải nghiêm tra!" Ngay trong ngày, Lý Thế Dân liền triệu Vũ Lâm Vệ thống lĩnh đến, sai hắn dẫn Thiên Tử thân quân, đích thân đến Giang Châu điều tra chân tướng sự tình.

Vũ Lâm Vệ, chính là Thiên Tử thân quân, là tinh nhuệ trong số tinh nhuệ.

Rất nhanh, đến Giang Châu, trước tiên là dò hỏi xung quanh, rất nhanh đã tìm được manh mối, sau đó lại điều tra tỉ mỉ, rất nhanh đã điều tra rõ thân phận chân thật của Thạch Trung Ngọc!

Xác định thân phận chân thật của Thạch Trung Ngọc, mọi chuyện liền dễ xử lý.

Vũ Lâm Vệ trực tiếp truyền lệnh đến phủ Thạch Trung Ngọc, bắt Thạch Trung Ngọc (Lưu Hồng) lại, áp giải về Trường An.

Đến Trường An, dưới thủ đoạn của Vũ Lâm Vệ, Lưu Hồng rất nhanh đã khai ra tất cả.

Lý Thế Dân trong cơn đại nộ, xử tử Lưu Hồng bằng thiên đao vạn quả, đồng thời hỏi thăm tình hình Ân Ôn Kiều, chuẩn bị đưa Ân Ôn Kiều về Trường An, đoàn tụ với Giang Lưu Nhi.

Vũ Lâm Vệ lại nói, khi bắt Lưu Hồng đi, Ân Ôn Kiều đã xuất gia, và dặn Giang Lưu Nhi đừng tìm nàng.

Giang Lưu Nhi nhận được tin tức này, trầm mặc không nói, có lẽ kết quả này, đối với Ân Ôn Kiều mà nói, mới là tốt nhất.

Ngày này, Trường An, trên cửu thiên, Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, chậm rãi giá vân mà đến.

Quan Âm vẫn ẩn nấp phía trên Trường An, thấy hai người đến,

liền hiện thân: "Hai ngươi sao lại đến đây?" "Chúng ta phụng Phật Tôn pháp chỉ mà đến, vì Phật môn đại hưng chuẩn bị trước." Văn Thù, Phổ Hiền đáp một tiếng, lấy hồn phách Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát ra.

Trên mặt Quan Âm hiện lên một tia hưng phấn: "Phật môn ta đại hưng, ngay trước mắt, mau mau hành động đi." Văn Thù, Phổ Hiền trên người Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát đánh ra từng đạo phạm quang, tiếp đó vung tay, hai người Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, liền bay vào Trường An, ẩn mình biến mất.

Huyền Vũ Môn chi biến, hai người bị Lý Thế Dân chém giết, trong lòng sớm đã tích lũy vô cùng oán khí!

Sau khi chết, lại bị người của Phật môn câu giữ, thi triển vô thượng diệu pháp, ngày đêm tẩy não, lúc này, sớm đã thành khôi lỗi của Phật môn, mặc cho Phật môn thao túng.

Thời gian thấm thoát, lại nửa tháng trôi qua!

Những ngày này, Lý Thế Dân ngủ không yên, ngay cả thượng triều, cũng không còn tinh lực dồi dào như trước!

Ngày này, Lý Thế Dân thượng triều xong, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi!

Mấy ngày gần đây, cũng không biết làm sao, mỗi khi đêm khuya tĩnh mịch, liền có ác quỷ nhập mộng y, đòi mạng y.

Mộng cảnh cực kỳ chân thật, cứ như thể xảy ra ngay trước mắt vậy.

Mỗi lần tỉnh giấc giữa đêm, mồ hôi lạnh đều ướt đẫm y phục.

Lý Thế Dân thân là quân vương một nước, trên người tự nhiên dưỡng dục vô thượng uy nghiêm, ẩn chứa nhân đạo khí vận.

Ác quỷ bình thường, căn bản đừng hòng đến gần y, chỉ cần đến gần, liền sẽ bị nhân đạo chi hỏa trên người Lý Thế Dân thiêu thành tro bụi.

Chương 477: Phật Môn Ra Tay, Thủy Lục Pháp Hội Nhưng ác quỷ trong mộng của Lý Thế Dân không phải ai khác, chính là đại ca Lý Kiến Thành, tam đệ Lý Nguyên Cát của y.

Huyền Vũ Môn chi biến năm xưa, đã trở thành cái gai vĩnh viễn trong lòng Lý Thế Dân, không thể rút ra.

Huyền Vũ Môn chi biến, y thành công lên ngôi hoàng đế, nhưng trên người cũng có vết nhơ vĩnh viễn không thể tẩy rửa.

Nhưng kết quả của Huyền Vũ Môn chi biến, có thật sự là điều y muốn thấy không?

Không ai biết nỗi khổ tâm của y, trước Huyền Vũ Môn chi biến, y và đại ca Lý Kiến Thành, tam đệ Lý Nguyên Cát đã thế như nước với lửa.

Không phải ngươi chết, thì là ta vong, y không muốn chết, cũng không muốn Quan Âm Tỳ chết, chỉ có thể ra tay trước!

Huyền Vũ Môn chi biến, y thành công, nhưng đồng thời, y cũng mang trên mình tiếng xấu vạn đời!

Lý Thế Dân thở dài một tiếng, nhắm hai mắt, ép buộc mình nghỉ ngơi!

Ngày mai, còn có tấu chiết ngày mai phải xử lý, nếu không nghỉ ngơi tốt, chính vụ phải làm sao?

Rất nhanh, Lý Thế Dân chìm vào giấc ngủ, trong mộng cảnh, hình

ảnh thiên biến vạn hóa, không biết từ khi nào, hai đạo âm ảnh chậm rãi hiện ra!

Âm ảnh càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành hai bóng người!

Mặc hoa phục, một người anh tuấn, một người xấu xí, nhưng lúc này trên người hai người, lại quỷ khí âm sâm, đầy vết máu, sắc mặt trắng bệch, đồng tử đen kịt, không hề có chút thần thái, thẳng tắp nhìn Lý Thế Dân.

"Nhị đệ, trả mạng cho chúng ta!" "Nhị ca, ta chết oan uổng quá!" Âm thanh từng trận, như ma chú truy hồn, khoảnh khắc tiếp theo, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, chợt vồ đến Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân liền giật mình tỉnh giấc, y phục đã ướt đẫm hơn nửa!

"Đại ca, tam đệ, Huyền Vũ Môn chi biến đã qua nhiều năm như vậy, các ngươi vẫn không chịu buông tha sao?" Lý Thế Dân bất tri bất giác, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Thế Dân liền sai người dán bảng văn, mời cao nhân đến hoàng cung trừ tà.

Trường An, có một tự miếu tên là Kim Quang Tự, trụ trì Kim Quang Tự là Huyền Ngộ, tuổi đã tám mươi, đức cao vọng trọng, được Lý Thế Dân mời vào hoàng cung.

Trong hoàng cung, Huyền Ngộ sau khi xem xét khắp nơi, liền theo Lý Thế Dân đến Thái Cực Điện.

Trên Thái Cực Điện, Lý Thế Dân vẻ mặt kỳ vọng nói: "Huyền Ngộ đại sư, có phát hiện gì không?" "Trong cung của Bệ hạ, sát khí hội tụ, cực kỳ nồng liệt, lại thêm có oan hồn tác quái, người ở lâu trong đó, đối với thân thể cực kỳ bất lợi." Lý Thế Dân nói: "Cảm vấn đại sư, có cách giải quyết không?" "Cách giải quyết tự nhiên là có." Huyền Ngộ nói: "Mở một tràng Thủy Lục Pháp Hội, mời tất cả tăng

nhân đức cao vọng trọng trong thành Trường An, đến hoàng cung trừ tà, có thể khu tán sát khí hội tụ trong hoàng cung!" "Thủy Lục Pháp Hội?" Lý Thế Dân nhướng mày: "Cần bao nhiêu người, bao lâu thời gian?" Huyền Ngộ nói: "Số người càng nhiều càng tốt, thời gian, lấy bảy bảy bốn mươi chín ngày là tốt nhất." Lý Thế Dân gật đầu: "Được, Trẫm đây liền đi sắp xếp." Rất nhanh, Lý Thế Dân lại dán cáo thị, mời tất cả cao tăng Trường An, tề tụ hoàng cung, mở Thủy Lục Pháp Hội.

Rất nhanh, dưới sự chuẩn bị của Huyền Ngộ, cùng nhiều cao tăng khác, Thủy Lục Pháp Hội bắt đầu.

Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát tuy là hồn phách, nhưng chịu sự dưỡng dục thần thông của Phật môn nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng không ngu ngốc.

Ngay trước một ngày Thủy Lục Đại Hội bắt đầu, liền rời khỏi hoàng cung.

Thủy Lục Pháp Hội thì có làm sao, bọn họ căn bản không ở trong hoàng cung, mở ra cũng là vô ích.

Đợi Thủy Lục Pháp Hội kết thúc, bọn họ lại đi, không tin Giang Lưu Nhi sẽ làm gì.

Thủy Lục Pháp Hội vừa bắt đầu, liền không thể ngắt quãng, trong cả hoàng cung, đều có thể nghe thấy những âm thanh Phạm âm nhàn nhạt, không ngớt, vang vọng trong tâm trí!

Ngày đầu tiên của Thủy Lục Pháp Hội, Lý Thế Dân khó có được một giấc ngủ ngon, tinh thần sảng khoái!

Lý Thế Dân đại hỉ, Thủy Lục Đại Hội này, quả nhiên có tác dụng, có lẽ thật như Huyền Ngộ đại sư đã nói, chỉ cần làm đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, sát khí này tiêu tan hết, sẽ không còn âm hồn đòi

mạng nữa.

Chớp mắt, bảy bảy bốn mươi chín ngày trôi qua, Thủy Lục Pháp Hội sắp kết thúc.

Trong thời gian này, Lý Thế Dân vẫn ngủ rất ngon, không còn gặp ác mộng nữa.

Lý Thế Dân tìm Huyền Ngộ đại sư, hỏi: "Bảy bảy bốn mươi chín ngày Thủy Lục Pháp Hội đã kết thúc, không biết sát khí trong hoàng cung này, đã tiêu tán hết chưa?" "Bệ hạ xin chờ một lát, để lão tăng xem xét lại." Huyền Ngộ lại đi một vòng quanh Thái Cực Điện, quả nhiên, sát khí nồng hậu trước đó, đã tiêu tán không còn chút nào.

Chương 495

"Bẩm Bệ hạ, sát khí trong Thái Cực Điện, đã hoàn toàn tiêu tán, Bệ hạ có thể an tâm cư trú." Tiễn Huyền Ngộ đi, Lý Thế Dân một viên đá trong lòng cũng cuối cùng đã rơi xuống, tiếp tục bắt đầu phê duyệt tấu chiết.

Rất nhanh, màn đêm buông xuống, Lý Thế Dân dưới sự hầu hạ của cung nhân tắm rửa xong, nằm trên long tháp, không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Sau khi Lý Thế Dân ngủ thiếp đi, lập tức trở nên mơ màng, bất tri bất giác, liền đến một nơi cực kỳ âm u lạnh lẽo.

Lý Thế Dân đánh giá khung cảnh trước mắt, đột nhiên rùng mình một cái!

Đây, đây không phải Huyền Vũ Môn sao?

Y, sao lại mơ thấy Huyền Vũ Môn?

Đang lúc Lý Thế Dân suy nghĩ, đột nhiên, Huyền Vũ Môn âm u lạnh lẽo chợt mở ra!

Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát cầm thương cầm dao, toàn thân quỷ khí âm sâm, từ Huyền Vũ Môn xông ra.

Phía sau bọn họ, còn có vô số ác quỷ hình thù kỳ dị, mặt xanh nanh vàng, quỷ khí âm sâm, từ địa ngục đi ra.

Trên gương mặt trắng bệch của Lý Kiến Thành, khóe miệng hơi nhếch lên: "Nhị đệ, chúng ta lại gặp mặt, đại ca ta nhớ ngươi nhớ khổ lắm a!" "Đại ca." Lý Thế Dân kinh sợ vạn phần, ác mộng trong lòng lại một lần nữa xuất hiện!

"Nhị ca, ngươi hảo tâm ngoan a, chúng ta là huynh đệ đồng bào,

ngươi lại không hề niệm tình huynh đệ, hạ sát thủ, nhị ca, đến bồi chúng ta đi!" Bị đại ca, tam đệ chỉ trích, trong lòng Lý Thế Dân dâng lên sự tủi thân cực lớn, lớn tiếng nói: "Đại ca, tam đệ, năm đó nếu không phải các ngươi ép người quá đáng, lại làm sao có Huyền Vũ Môn chi biến, ta từng bước nhẫn nhượng, là các ngươi không màng tình nghĩa huynh đệ trước!" "Đừng nói nhảm nữa, nạp mạng đến đây!" Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát sắc mặt lạnh lẽo đáng sợ, há to miệng máu, chợt vồ đến Lý Thế Dân, xé xuống từng khối huyết nhục.

Nỗi đau thấu xương, nhấn chìm Lý Thế Dân, y chợt mở mắt, phát hiện mình vẫn còn trên long tháp, xung quanh tĩnh lặng không một bóng người, nhưng lòng Lý Thế Dân, lại như rơi xuống hầm băng.

Đại ca, tam đệ, từ đầu đến cuối đều không muốn tha cho y!

Thủy Lục Đại Hội, căn bản không có tác dụng gì!

Lúc này, Trưởng Tôn Hoàng Hậu nghe thấy tiếng thở dốc kịch liệt của Lý Thế Dân, vội vàng đến an ủi: "Bệ hạ, sao vậy, lại gặp ác mộng sao?" "Quan Âm Tỳ, Trẫm lại mơ thấy đại ca, tam đệ bọn họ đến đòi mạng Trẫm, Huyền Vũ Môn chi biến đã qua lâu như vậy, nhưng bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến việc tha cho Trẫm." Trên mặt Lý Thế Dân đầy thống khổ.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu nhẹ nhàng vuốt ve vai Lý Thế Dân, khẽ nói: "Trường An lớn như vậy, nhân sĩ kỳ tài vô số, tổng sẽ có cách thôi, trước đây bệnh của thiếp, vô số hạnh lâm thánh thủ đều trị không khỏi, cuối cùng không phải cũng được Giang Lưu Nhi trị khỏi sao?" Lý Thế Dân khẽ gật đầu, đột nhiên, y chợt ngẩng đầu lên, như thể nghĩ ra điều gì đó!

Sắc mặt Trưởng Tôn Hoàng Hậu cũng hơi biến đổi!

"Giang Lưu Nhi!" Đúng rồi, còn có Giang Lưu Nhi kia nữa, Thủy Lục Pháp Hội không có tác dụng, nhưng Giang Lưu Nhi, chưa chắc

không có cách!

Chương 478: Giang Lưu Nhi Mạnh Mẽ Đến U Minh Giới Y đã tận mắt thấy, Giang Lưu Nhi diệu thủ hồi xuân như thế nào, bệnh người khác trị không khỏi, trong tay Giang Lưu Nhi, chỉ trong hai ba tháng, liền dược đáo bệnh trừ, có thể xưng là kỳ tích!

Trưởng Tôn Hoàng Hậu thử nói: "Bệ hạ có phải là muốn tìm Giang Lưu Nhi thử xem không?" Lý Thế Dân không hề tránh né: "Không sai, người khác không có cách, nhưng Giang Lưu Nhi kia, có lẽ sẽ có cách." Kim Quang Tự, trong tự miếu Lý Thế Dân xây cho Giang Lưu Nhi, sứ giả trong cung dẫn theo thư tay của Lý Thế Dân đến, trình bày yêu cầu của mình với Giang Lưu Nhi.

"Ác quỷ đòi mạng?

Ngay cả Thủy Lục Pháp Hội tập hợp tất cả cao tăng Trường An, kéo dài bảy bảy bốn mươi chín ngày cũng không có tác dụng?" Giang Lưu Nhi chìm vào trầm tư, kỳ thực điều này không cần suy nghĩ, trừ Phật môn ra, Giang Lưu Nhi thực sự không thể nghĩ ra thế lực nào khác đang giở trò.

Tiễn sứ giả trong cung đi, chỉ thấy phía chân trời, ba đạo kim sắc lưu quang xẹt qua bầu trời, rơi xuống Kim Quang Tự.

Chính là hóa thân của Quan Âm Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát.

Quan Âm Bồ Tát trên mặt mang theo vẻ uy nghiêm nhàn nhạt, nhìn xuống Kim Thiền Tử: "Kim Thiền Tử, thấy chúng ta, vì sao không bái?" Giang Lưu Nhi nhìn chằm chằm Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, khóe miệng nhếch lên một tia lạnh lẽo: "Các ngươi lại là ai?

Ta vì sao phải bái?" Bây giờ chân linh đã thức tỉnh, khôi phục ký ức của Giang Lưu Nhi, không còn là Kim Thiền Tử mê muội vô tri trên Đại Hùng Bảo Điện của Đại Lôi Âm Tự nữa.

Y, là Lục Sí Kim Thiền, chứ không phải con cờ khôi lỗi của Phật môn.

Quan Âm như thể nghe nhầm vậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ: "Kim Thiền Tử, ngươi có biết ngươi đang nói gì không?" "Ta đã nói đủ rõ rồi, chẳng lẽ ba vị lỗ tai không dùng được?" Sắc mặt Giang Lưu Nhi cực kỳ bình hòa, nhưng lời nói lại ngạo mạn bất tuần!

"Sư huynh, Kim Thiền Tử hôm nay…" Văn Thù, Phổ Hiền hai người cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn về phía Quan Âm.

Quan Âm hít một hơi thật sâu, cũng cảm thấy vô cùng bất ổn.

Vốn muốn nổi giận, nhưng nghĩ đến nhiệm vụ Dược Sư đã giao, mục đích của chuyến đi này, ngữ khí không khỏi dịu đi một chút: "Kim Thiền Tử, chúng ta là Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền Tôn Giả của Đại Lôi Âm Tự, hôm nay là phụng Phật pháp chỉ, mới đến Kim Quang Tự của ngươi." "Phật pháp chỉ của ta?" Giang Lưu Nhi trên mặt lộ ra vẻ trào phúng: "Nói ra nghe thử xem." "Đường Vương Lý Thế Dân trong mộng bị ác quỷ đòi mạng, kẻ đòi mạng chính là huynh trưởng Lý Kiến Thành, đệ đệ Lý Nguyên Cát, ngươi tinh thông Phật pháp, mau đến hoàng cung, vì Đường Vương giải ưu giải nạn." Giang Lưu Nhi giơ giơ thư tay của Đường Vương trong tay, lười nhác nói: "Ta đã hiểu rồi, ba vị vẫn là từ đâu đến, về đó đi thôi." "Kim Thiền Tử, ngươi quá vô lễ rồi!" Văn Thù lớn tiếng chỉ trích, nhưng lại bị

Quan Âm ngăn lại: “Không cần thiết phải tranh chấp với y lúc này, chúng ta tạm thời rời đi thôi.” Rất nhanh, ba người lại hóa thành một đạo lưu quang, rời khỏi Trường An!

Sáng sớm ngày hôm sau tại Kim Quang Tự, Giang Lưu Nhi thu dọn chuẩn bị xong, liền ngồi kiệu trong cung, một đường đến Thái Cực Điện.

Đến Thái Cực Điện, đã giữa trưa, Lý Thế Dân vừa phê duyệt xong tấu chiết, liền thấy Giang Lưu Nhi.

“Đại sư cuối cùng cũng đến, những ngày này, thực sự khó chịu quá!” Lý Thế Dân than vãn khổ sở.

Ngày đêm bị lệ quỷ đòi mạng, ai mà chịu nổi chứ!

Y, cũng là từ thi sơn huyết hải chân đao chân thương mà giết ra.

Nếu kẻ đòi mạng là người khác, đến bao nhiêu y chém bấy nhiêu, không hề sợ hãi, nhưng cố tình kẻ đòi mạng lại là người y không muốn đối mặt nhất.

Giang Lưu Nhi nói: “Tối nay, ta sẽ cùng Bệ hạ, xem xem ác quỷ kia, rốt cuộc có bao nhiêu bản sự.” “Có đại sư ở đây, Trẫm liền yên tâm rồi.” Buổi tối, Lý Thế Dân kết thúc một ngày làm việc, nằm trên long tháp nghỉ ngơi, còn Giang Lưu Nhi, thì canh gác bên ngoài điện.

Đêm dần sâu, cung trung đen kịt một mảng, chỉ thỉnh thoảng thấy ánh đèn lốm đốm, đúng lúc này, hai mắt Giang Lưu Nhi chợt ngưng lại, cảm nhận được từng tia sát khí hội tụ!

Tiếp đó, hai bóng hư ảo, ngưng tụ lại, chậm rãi bước vào tẩm cung.

Khóe miệng Giang Lưu Nhi hơi nhếch lên: “Hôm nay nghi tróc quỷ!” Nói xong, lại đợi một lát, lúc này mới bước vào!

Vào trong, trên long tháp rộng lớn, hai con ác quỷ Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, đang bám vào người Lý Thế Dân, mặt xanh nanh vàng nhìn chằm chằm Lý Thế Dân.

Mà Lý Thế Dân, hai mắt nhắm chặt, lông mày cau lại, hiển nhiên trong mộng đang gặp chuyện không hay.

"Oanh!" Giang Lưu Nhi không chút do dự, trên người tuôn ra kim sắc phạm quang cực kỳ thuần túy, phảng phất một mặt trời nhỏ, chợt chiếu vào người Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát.

Kim sắc phạm quang đối với quỷ thể âm u mà nói, không khác gì mặt trời gay gắt, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương vô cùng, quay đầu lại hung ác nhìn Giang Lưu Nhi.

"Sát!" Tiếng sát lục vô thanh nổi lên, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, chợt vồ đến Giang Lưu Nhi.

Nhưng bọn họ nhanh, Giang Lưu Nhi còn nhanh hơn, mặc niệm kim sắc pháp chú, kim sắc phạm quang trên người y, còn nồng liệt hơn trước, như mặt trời vậy, thao thao bất tuyệt.

"A!" Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát thậm chí còn chưa đến gần Giang Lưu Nhi, liền bị kim sắc phạm quang trên người y làm bị thương, trực tiếp bay ngược ra ngoài!

"Đến nữa đi!" Ngược lại là Giang Lưu Nhi có chút nóng lòng muốn thử.

Âm thanh vừa dứt, Giang Lưu Nhi long hành hổ bộ đi tới, hai quyền vũ động, một quyền tiếp một quyền đánh tới!

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, sát khí nồng đậm trên người Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát bị Giang Lưu Nhi cứng rắn đánh tan!

Quỷ thể đều trở nên mỏng manh hơn rất nhiều, thoi thóp.

Chương 496

Ngược lại là Giang Lưu Nhi càng đánh, càng hưng phấn.

Trong mắt Lý Kiến Thành lộ ra vẻ sợ hãi, không hiểu hòa thượng trước mắt này, sao lại đánh đấm giỏi như vậy!

Không dám dừng lại lâu, kéo Lý Nguyên Cát, chợt lóe người, bay về phía U Minh Giới!

Hắn không tin, người này còn có thể bay thẳng đến U Minh Giới!

Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, là quỷ vật, trời sinh liền có liên hệ với U Minh Giới, chỉ cần một niệm, lập tức có thể đến U Minh Giới.

Một cái hắc động u u xoay tròn, không biết từ khi nào xuất hiện, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát chợt lóe người, bay vào trong đó, hắc động liền lập tức với tốc độ cực nhanh bắt đầu không ngừng co lại.

"Tưởng trốn đến U Minh Giới là vạn sự đại cát rồi sao?

Nằm mơ!" Giang Lưu Nhi trong tay bấm ấn quyết, trực tiếp kéo nguyên thần Lý Thế Dân ra!

"Đại sư!" Lý Thế Dân là quân vương một nước, nguyên thần vàng rực rỡ, vạn pháp bất xâm, tỏa ra kim quang chí thuần, nhân đạo khí vận hùng hậu.

Chỉ là sắc mặt lại tái nhợt, kinh hồn bạt vía, cảnh giác nhìn xung quanh, hiển nhiên vừa bị Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát dọa không ít.

Giang Lưu Nhi nói: "Bệ hạ theo ta đến." Nói xong nắm lấy tay Lý Thế Dân, nhảy vào hắc động u u, hai người vừa nhảy vào, hắc động liền tự động tan biến, biến mất.

U Minh Giới, một trong tam giới, hoang lương vô cùng, từng ngọn

núi đen, sừng sững trên đại địa màu đen, tầm mắt nhìn tới, màu đen, dường như trở thành vĩnh hằng!

Đúng lúc này, không gian bình thường, chợt nổi lên từng trận gợn sóng!

Tiếp đó thân ảnh Lý Thế Dân, Giang Lưu Nhi, chợt xuất hiện tại U Minh Giới.

Lý Thế Dân tò mò đánh giá hoàn cảnh xung quanh, mới hỏi: "Đại sư, đây là…" "Đây là U Minh Giới, cũng chính là thế giới của kẻ đã khuất!" Chương 479: U Minh Giới Bắt Người, Diện Kiến Đại Đế 【Nếu phát hiện có lỗi hiển thị, trùng lặp, có thể refresh lại sau một thời gian để xem lại.】 "U Minh Giới?" Sắc mặt Lý Thế Dân biến đổi: "Chẳng lẽ đại ca, tam đệ, lại chạy đến đây rồi?" "Không sai." Giang Lưu Nhi gật đầu: "Cho nên chúng ta bây giờ việc đầu tiên phải làm, chính là tìm ra bọn họ." "Làm sao tìm?" Lý Thế Dân hỏi.

"Hai người đều có quan hệ huyết mạch với Bệ hạ, Bệ hạ thử cảm ứng xem, liệu có cảm giác gì không." Lý Thế Dân thử một chút, liền kinh ngạc mở mắt: "Trẫm thật sự có thể cảm nhận được!" "Hoàn thỉnh Bệ hạ dẫn đường." Ngay lập tức, Lý Thế Dân dẫn đường phía trước, Giang Lưu Nhi thì ung dung theo sau!

Rất nhanh, tình huống xảy ra, không phải là tìm thấy Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, mà là bị một con ác quỷ ngăn lại!

U Minh Giới, lấy Sâm La Điện làm ranh giới, bên ngoài Sâm La Điện, là địa giới Tam Bất Quản, ác quỷ hoành hành, thường có chuyện ức hiếp xảy ra.

Bên trong Sâm La Điện, chính là địa bàn chính thức của U Minh Giới, có trật tự nhất định, trị an tốt hơn nhiều.

Mà hai người Giang Lưu Nhi, vừa xuất hiện, liền ở trong nội bộ

Sâm La Điện, thuộc về nơi có trật tự, nhưng vẫn bị ác quỷ chặn đường.

Không vì gì khác, chỉ vì Lý Thế Dân quá nổi bật, nguyên thần vàng rực rỡ, công đức đầy ắp gần như muốn tràn ra ngoài.

Điều này trong mắt quỷ vật, giống như một bàn trân tu mỹ vị, không, là đại yến toàn tiệc!

Ăn vào thì khoái khẩu.

Con ác quỷ tham lam nhìn Lý Thế Dân, tình không tự cấm liếm môi, lập tức vồ đến Lý Thế Dân.

Giang Lưu Nhi ở một bên lẳng lặng nhìn, không hề có ý định nhúng tay.

Lý Thế Dân, là Đường Vương, cũng chỉ khi đối mặt với Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát mới có chút túng, còn đối với các ác quỷ khác… Lý Thế Dân thấy con ác quỷ vồ đến, trong lòng lập tức đại nộ!

Y Lý Thế Dân mười mấy tuổi đã chinh chiến sa trường, cái gì mà chưa từng thấy.

Thứ gì trước mắt cũng dám ở trước mặt y làm càn, tìm chết!

"Bá!" Trong tay Lý Thế Dân, tự nhiên có nhân đạo khí vận ngưng tụ thành công đức thánh kiếm!

"Oanh!" Công đức chi kiếm, phi nhanh như gió, trong chớp mắt, xuyên qua trái tim ác quỷ.

Ác quỷ giơ giơ tay, ánh sáng trong mắt tan đi, như đổ kim sơn ngọc trụ mà ngã xuống, cả người hóa thành một đoàn sát khí cực kỳ nồng hậu, tiêu tán giữa thiên địa.

"Bệ hạ thần uy, tiểu tăng bội phục." Giang Lưu Nhi khẽ cười.

Lý Thế Dân thu hồi công đức chi kiếm, không hề nhìn sát khí trên

không trung: "Đại sư, chúng ta mau hành động đi." "Tốt." Dưới sự cảm ứng tâm linh của Lý Thế Dân, rất nhanh, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát đã được tìm thấy!

Bọn họ đang ở trong một hang đá trên Bối Âm Sơn, đây là nơi tập trung oan hồn ác quỷ, đại khái có trăm mấy con ác quỷ.

Trong đó phần lớn, đều mạnh hơn Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát.

Xác định được vị trí cụ thể, Lý Thế Dân trực đảo hoàng long, xông thẳng vào hang quỷ.

Dưới uy hiếp của công đức chi kiếm của Lý Thế Dân, quỷ vương trong hang đá ngoan ngoãn dâng Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát lên.

Ra khỏi hang đá, sắc mặt Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát lập tức oán độc: "Lý Thế Dân, ngươi còn dám đến!" "Đại ca, tam đệ, Thế Dân rốt cuộc có lỗi gì với các ngươi, vì sao phải ngày đêm dây dưa, không chịu buông tha!" Lý Thế Dân thu lại công đức chi kiếm, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lý Kiến Thành lạnh lùng cười một tiếng: "Sau Huyền Vũ Môn chi biến, ngươi giết cả gia đình ta, mối thù sâu đậm như vậy, ngươi nói ta dây dưa ngươi làm gì?" Lý Nguyên Cát còn hung dữ hơn Lý Kiến Thành, trừng mắt nhìn Lý Thế Dân: "Lý Thế Dân, ta muốn ăn thịt ngươi, lột da ngươi!" Lý Thế Dân thở dài một tiếng: "Thành vương bại khấu, bất quá cũng chỉ thế này, đại ca, Huyền Vũ Môn chi biến, nếu ngươi thắng, ngươi có tha cho ta không?" Lý Kiến Thành hung ác nói: "Đích trưởng giả phải chính trữ vị, ta là đích trưởng, ngôi vị hoàng đế vốn dĩ phải là của ta, ngươi cướp đi đồ của ta, có tư cách gì chất vấn ta?" Nói đến đây, Lý Thế Dân trầm mặc, trên chuyện này, y thật sự không có lý lẽ.

Đích trưởng kế thừa, là quy củ từ xưa, y giết huynh, giết đệ, giam cầm phụ thân, là vết nhơ cả đời không thể xóa nhòa, điểm này, y chấp

nhận.

Lý Thế Dân trầm mặc một lát: "Đại ca, vậy ngươi muốn thế nào, nói ra đi." Trên mặt Lý Kiến Thành, chợt hiện lên nụ cười cực kỳ quỷ dị: "Chỉ cần ngươi xuống đây bồi ta, ta liền vui vẻ!" "Xem ra đại ca, là nhất định muốn đưa ta vào chỗ chết rồi!" Lý Thế Dân cười khổ một tiếng, thần sắc dần dần trở nên kiên định: "Đại ca có thể đi xem Đại Đường ngày nay, vạn quốc chầu về, quốc thế thịnh vượng đến mức triều đại nào có thể sánh bằng, ta Lý Thế Dân, vô quý với lê dân bách tính thiên hạ, Huyền Vũ Môn chi biến, ta chưa từng hối hận, đại ca, quá khứ cứ để nó qua đi, hà tất cứ mãi canh cánh trong lòng?" "Ngươi nói quá khứ là quá khứ sao?" Mặt Lý Nguyên Cát đều vặn vẹo: "Lý Thế Dân, gia phá nhân vong không phải ngươi, ngươi đương nhiên qua được, cho ta chết đi!" Lý Nguyên Cát nhe răng múa vuốt vồ đến Lý Thế Dân, nhưng còn chưa đến gần người Lý Thế Dân, liền bị Giang Lưu Nhi một chưởng đánh bay.

Giang Lưu Nhi đi đến trước mặt Lý Nguyên Cát, nhàn nhạt nhìn Lý Nguyên Cát: "Ẩn Thái Tử không cam tâm, kêu oan, thì còn nói được, người ta có chân tài năng, tuy không bằng Bệ hạ đương kim, nhưng cũng đủ làm một quân vương giữ thành, ngôi vị hoàng đế không rơi vào tay người ta, kêu oan là đúng rồi." "Ngươi thì sao?

Ngươi có tư cách gì, vừa xấu xí, lại còn phế vật, có sánh được một sợi lông của Bệ hạ đương kim không?" "Ngươi cũng xứng kêu oan sao?

Còn gì mà oan hồn đòi mạng, nếu không phải Bệ hạ khoan hồng, còn niệm tình huynh đệ, chỉ bằng ngươi, cũng có thể đến gần người Bệ hạ sao?" Giang Lưu Nhi càng nói càng kích động, một chưởng đánh vào người Lý Nguyên Cát.

Lý Nguyên Cát tại chỗ xoay mấy vòng, rồi chợt ngã phịch xuống

đất.

Nghe lời Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành không khỏi trầm mặc, sự thật như Lý Thế Dân đã nói, Đại Đường, quả thật đã đi đến sự xương thịnh chưa từng có.

Hắn, thật sự không bằng nhị đệ của mình!

Nhưng ngôi vị hoàng đế, của ai thì là của người đó, ý nghĩa của pháp thống tồn tại, chính là để duy trì quy tắc.

Giang Lưu Nhi thấy vậy, không khỏi nói: "Nếu Ẩn Thái Tử vẫn còn canh cánh trong lòng, vậy chúng ta liền thỉnh Phong Đô Đại Đế đến phân xử thì sao?" "Phong Đô Đại Đế." Lý Kiến Thành nhướng mày: "Có gì mà không dám, chỉ là Lý Thế Dân y…" Lý Thế Dân không nói hai lời, nói: "Ta vấn tâm vô quý, có gì mà không dám?" "Tốt, vậy chúng ta liền đi tìm Đại Đế phân xử." Giang Lưu Nhi đi về phía Sâm La Điện, Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân theo sau, Lý Nguyên Cát thấy vậy, cũng vội vàng đứng dậy, khẩn trương theo sát.

Ngoài Sâm La Điện, Giang Lưu Nhi gõ vang đại môn: "Kim Sơn Tự Giang Lưu Nhi, cùng Đường Vương Lý Thế Dân, có việc thỉnh Đại Đế định đoạt." Bên trong Sâm La Điện, Văn Đạo Nhân khoanh chân, vừa ăn trái cây, đang phê duyệt một số việc cực kỳ khó xử lý trong U Minh Giới, đột nhiên nghe thấy tiếng Giang Lưu Nhi, khóe miệng nhếch lên: "Bản Đế đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đến rồi!" Văn Đạo Nhân vứt trái cây trong tay xuống, ý niệm vừa động, đại môn chậm rãi mở ra hai bên.

Giang Lưu Nhi vội vàng dẫn ba người đi vào, không lâu sau, liền thấy trên án đài, Văn Đạo Nhân uy nghiêm nồng hậu.

"Kiến qua Phong Đô Đại Đế!" Giang Lưu Nhi, Lý Thế Dân chỉ chắp tay.

Chương 497

Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát lại sợ hãi không ít, quỳ gối xuống đất, dập đầu bái lạy: "Bái kiến Phong Đô Đại Đế." Văn Đạo Nhân khẽ vung tay, lập tức có một lực đạo nhu hòa từ dưới mọi người dâng lên, nâng mọi người dậy.

Chương 480: Tâm Ma Tiêu Tan, Sắp Sửa Tây Hành Sau khi nâng mọi người dậy, Phong Đô Đại Đế sửa sang y phục hỏi: "Các ngươi đến quấy rầy Bản Đế, rốt cuộc có chuyện gì, cứ việc nói ra đi, Bản Đế rửa tai lắng nghe." Giang Lưu Nhi lập tức đưa cho Lý Thế Dân một ánh mắt.

Lý Thế Dân liền kêu oan nói: "Đại Đế, ngô oan uổng a, ngô là quân chủ Đại Đường Lý Thế Dân, địa giới Đông Thắng Thần Châu, hai vị này là đại ca, tam đệ của ta, hai mươi năm trước, hai mươi năm trước, Huyền Vũ Môn chi biến, đại ca, tam đệ, ép người quá đáng, Thế Dân vạn bất đắc dĩ, mới ra tay phản kích, cuối cùng định đỉnh càn khôn…" Lý Thế Dân bắt đầu than thở khổ sở, hận không thể trút hết uất ức hơn hai mươi năm qua.

Lý Thế Dân nói rất chi tiết, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát ở một bên nghe, trong hai mắt hận không thể phun lửa, trên người sát khí nồng đậm, ẩn chứa xu thế phát triển thành quỷ dữ hơn.

"Ân?

Trước mặt Bản Đế, còn dám càn rỡ?" Văn Đạo Nhân lập tức cau mày, tùy tiện đánh ra một đạo pháp lực, bao trùm Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát.

Hai người chợt run lên, trên mặt rất nhanh khôi phục thanh minh, nhìn nhau một cái, lộ ra vẻ sợ hãi.

Trước mặt Đại Đế, còn dám càn rỡ, bọn họ thật sự là sống đến già rồi!

Bất quá trong lòng cũng càng thêm ủy khuất, đều tại Lý Thế Dân miêu tả quá chân thật, nếu không, bọn họ cũng sẽ không như vậy.

Mất trọn nửa nén hương, Lý Thế Dân mới kể xong, chắp tay nói: "Bẩm Đại Đế, đây chính là điều Thế Dân muốn nói, hoàn thỉnh Đại Đế định đoạt." Văn Đạo Nhân gật đầu: "Ngô đã hiểu, còn các ngươi, cũng nói đi." Thân là Phong Đô Đại Đế, người đứng đầu U Minh, trong tay Văn Đạo Nhân có sổ sinh tử, bút phán quan, những chuyện này biết rõ, cũng chỉ trong một ý niệm mà thôi, hỏi Lý Thế Dân bọn họ, chỉ là đi theo thủ tục, tiện thể để bọn họ phát tiết oán khí trong lòng.

"Vâng, Đại Đế." Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát liền vội vàng bắt đầu kể, về tổng thể, không có khác biệt lớn so với những gì Lý Thế Dân đã nói, cơ bản là giống nhau.

Kể xong, cũng đồng dạng hành lễ: "Thỉnh Đại Đế định đoạt, hoàn chúng ta một cái công đạo." Phong Đô Đại Đế nghe xong, trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Trần quy trần, thổ quy thổ, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, các ngươi đã vẫn lạc trong Huyền Vũ Môn, tự đương phải tuân thủ quy củ âm gian, không can thiệp dương gian nữa, điểm này, là lỗi của các ngươi, các ngươi có nhận không?" Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát há miệng, cuối cùng không cam lòng nói: "Chúng ta nhận." "Lý Thế Dân." "Tại." Lý Thế Dân gật đầu.

"Đích trưởng giả, phải chính trữ vị, mà ngươi tuy là sự việc có nguyên nhân, nhưng thí phụ sát huynh, chung quy là đã phạm sai lầm lớn, dưới nhân quả luân hồi, tương lai vương triều Đại Đường của ngươi, cũng sẽ gặp một trận đại kiếp nạn." "Nếu độ được qua, Đại Đường, vẫn là Đại Đường, uy chấn tứ hải, vạn quốc chầu về, nếu độ

không qua, cơ nghiệp vạn thế của Lý Đường, sẽ vì người khác mà làm áo cưới a." "Đây, Đại Đường của Trẫm, sao lại như vậy." Lý Thế Dân lập tức không còn giữ được bình tĩnh: "Cảm vấn Đại Đế, kiếp nạn kia, rốt cuộc là gì, hoàn thỉnh Đại Đế cáo tri." "Thiên cơ bất khả tiết lộ, ta dù hiện tại có nói cho ngươi, đợi ngươi hoàn dương thì, tất cả cũng sẽ tự động quên đi." Văn Đạo Nhân lắc đầu.

"Là…" Lý Thế Dân thần tình suy sụp.

Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát cũng không quá vui vẻ, mà là sắc mặt âm trầm.

Lý Thế Dân dù không tốt, nhưng dòng máu Đại Đường vẫn là dòng máu Lý gia, nếu đổi tên họ, cơ nghiệp Lý Đường, hủy trong chốc lát, há lại là điều bọn họ muốn thấy?

"Việc ở đây đã xong, cứ thế mà định luận, các ngươi về đi." Văn Đạo Nhân vung tay, một lực vô hình, trực tiếp đẩy Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát ra khỏi điện.

Lập tức trước mắt Văn Đạo Nhân, chỉ còn lại một mình Giang Lưu Nhi.

Văn Đạo Nhân nhìn chằm chằm Giang Lưu Nhi, khóe miệng hơi nhếch lên, trên mặt lộ ra vẻ đã lâu không gặp.

"Lục Sí Kim Thiền đạo hữu, hảo cửu bất kiến rồi!" "Phong Đô Đại Đế!" Hai mắt Giang Lưu Nhi vô cùng u thâm, chậm rãi nói.

"Chân linh thức tỉnh, đối với Phật môn, có kế hoạch gì?" Văn Đạo Nhân tiện miệng hỏi.

"Tự nhiên là báo phục đến cùng, đem những tổn thương ta phải chịu, bách bội phụng hoàn!" Giang Lưu Nhi bình tĩnh nói, thân là thượng cổ ngũ hung, từ trước đến nay đều là y khi dễ người khác, còn chưa từng chịu thiệt lớn như vậy!

Nếu chân linh không thức tỉnh, cứ thế mà mê muội xuống, tự nhiên không có sức phản kháng, nhưng bây giờ, đã không còn giống trước nữa.

"Tiệt Giáo ta, sẽ ở trong bóng tối, dốc hết sức lực giúp đỡ ngươi, yên tâm." Văn Đạo Nhân trịnh trọng nói, nói xong, còn bổ sung thêm một câu: "Giúp ngươi, cũng tương đương với giúp Tiệt Giáo ta, không cần đa tâm." Giang Lưu Nhi gật đầu: "Ta hiểu." Nói xong, chợt lóe người, cũng đồng dạng rời khỏi Sâm La Điện!

Ngoài điện, chỉ còn lại thân ảnh Lý Thế Dân.

"Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát đâu?" Lý Thế Dân giải thích: "Ra ngoài sau, bọn họ vẫn không phục, muốn ra tay với Trẫm, đã bị Thập Điện Diêm La mang đi rồi." Giang Lưu Nhi thầm cảm thấy buồn cười, không hổ là Phong Đô Đại Đế, giỏi dùng "đức" để phục người.

"Đã như vậy, chúng ta liền về dương gian đi." "Khó khăn lắm mới đến một lần, Trẫm có thể xem phụ hoàng không?" Trong lòng Lý Thế Dân, ngoài việc có lỗi với Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, chính là Lý Uyên.

Lên ngôi hoàng đế, giam cầm Lý Uyên những năm đó, là thời điểm y hối hận nhất.

Giang Lưu Nhi nói: "Có thể cùng đi hỏi xem." Giang Lưu Nhi dẫn Lý Thế Dân, rất nhanh tìm được một trong Thập Điện Diêm La – Tần Quảng Vương.

Sau khi tra hỏi, Tần Quảng Vương úng thanh úng khí nói: "Lý Uyên mà ngươi nói, đã mấy năm trước chuyển thế rồi." "Chuyển thế rồi?

Sống có tốt không?" Lý Thế Dân vội vàng nói.

"Sống rất tốt, sinh ra trong một gia đình phú quý, cả đời cơm áo

không lo." "Tốt, vậy thì tốt." Lý Thế Dân gật đầu, phụ hoàng đã chuyển thế, vậy U Minh Giới này, cũng không cần tiếp tục ở lại nữa.

Rất nhanh, Giang Lưu Nhi cùng Lý Thế Dân, phản hồi dương gian!

U Minh Giới, đã trôi qua một thời gian dài, nhưng ở nhân gian, chỉ là một cái chớp mắt mà thôi, Lý Thế Dân tỉnh dậy, phát hiện mình vẫn còn trên long tháp, bên ngoài tinh quang rực rỡ, tịch liêu vô nhân.

Lý Thế Dân nhắm mắt, chậm rãi nghĩ về tất cả những gì xảy ra ở U Minh Giới, rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng hôm sau, Lý Thế Dân thần thanh khí sảng tỉnh dậy, cả cung nội, không còn một tia sát khí.

Trong Kim Quang Tự, Giang Lưu Nhi ngồi trên đài đá, lẳng lặng nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh.

Không lâu sau, ba đạo kim sắc lưu quang, xé rách bầu trời, rơi xuống Kim Quang Tự.

Chính là Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền!

"Kim Thiền Tử, ngươi làm rất tốt, Phật Tôn rất hài lòng, tiếp theo, liền chuẩn bị việc tây hành đi." "Tây hành?" Khóe miệng Giang Lưu Nhi lộ ra một tia trào phúng: "Phật Tôn thật đúng là xem người ta như trâu ngựa vậy a, ngô còn muốn ở Đại Đường nghỉ ngơi một chút, việc tây hành, qua mấy năm nữa rồi nói đi." Quan Âm lập tức sốt ruột: "Đại sự tây hành, sao có thể qua mấy năm nữa rồi nói chứ, tự nhiên là càng nhanh càng tốt." "Các ngươi nếu cảm thấy tốt, các ngươi tây hành thì cứ đi, ta không đi." Giang Lưu Nhi trực tiếp cự tuyệt.

"Ngươi…" Phổ Hiền vừa định nổi giận, lại bị Quan Âm ngăn lại.

"Được, chúng ta về bẩm báo Phật Tôn, nếu Phật Tôn đồng ý, ngươi nghỉ bao lâu cũng không ai quản ngươi." Quan Âm ba người

đến nhanh, đi cũng nhanh, lại hóa thành một đạo lưu quang bay đi.

Chương 481: Kim Thiền Mưu Kế, Tây Thiên Thỉnh Kinh Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, Phạm âm từng trận, thiên hàng kim hoa, địa dũng kim liên!

Dược Sư ngồi trên liên đài, bình đạm nhìn Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền: "Tây hành, có thể bắt đầu rồi chứ." Quan Âm cứng họng nói: "Bẩm Phật Tôn, Giang Lưu Nhi kia nói muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian." "Nghỉ ngơi một đoạn thời gian?" "Phật môn tây hành, liên quan đến tương lai của Phật môn, liên quan đến sự hưng thịnh của Phật môn, nào có thời gian cho y nghỉ ngơi." Dược Sư cau mày.

Quan Âm bất đắc dĩ nói: "Kim Thiền Tử nói rồi, nếu không cho y nghỉ, y liền không tây hành." Quan Âm nói xong, ngẩng đầu nói: "Bẩm Phật Tôn, lần này Kim Thiền Tử chuyển thế sau, ngô luôn cảm thấy y có chút thay đổi." "Thay đổi?" "Không sai, Kim Thiền Tử đã thay đổi, trở nên kiệt ngạo, chẳng lẽ là bên Thánh Nhân…" Quan Âm do dự nói.

"Tuyệt đối không thể nào." Dược Sư quả quyết lắc đầu, y nhìn Quan Âm một cái, trịnh trọng nói: "Đi nói cho Kim Thiền Tử, Phật môn tây hành, không thể chậm trễ, nghỉ ngơi thì được, nhưng tuyệt đối không được nghỉ quá lâu." "Vâng." Quan Âm lại xuất phát, đến Kim Quang Tự, nói cho Giang Lưu Nhi xong, lúc này mới rời đi.

Giang Lưu Nhi nhìn thân ảnh Quan Âm rời đi, khóe miệng nhếch lên một tia lạnh lẽo!

Sở dĩ trì hoãn tây hành, không phải là thật sự muốn nghỉ ngơi.

Mà là y đang kéo dài thời gian!

Hiện tại thiên địa, kiếp khí ngày càng tăng, mỗi ngày một nồng đậm hơn, tất cả, đều đang ủ mầm.

Thời gian y kéo dài càng lâu, kiếp khí càng nồng đậm, đến lúc đó phản phệ lại, cũng sẽ càng lợi hại!

Theo kế hoạch ban đầu, sau tây hành, Phật môn có thể đạt được bao nhiêu lợi ích, liền sẽ phải chịu bấy nhiêu đả kích.

Chương 498

Kim Quang Tự, Giang Lưu Nhi triệt để định cư, sai người sưu tập tất cả sách vở có thể sưu tập được, hội tụ về Kim Quang Tự, bắt đầu đọc.

Thời gian thấm thoát, một năm đã trôi qua!

Kiếp khí so với một năm trước, đã tăng khoảng năm phần trăm!

Trong thời gian này, Quan Âm đã đến khuyên Giang Lưu Nhi, nhưng y quả quyết từ chối.

Thời gian như nước chảy, chớp mắt, bốn năm năm đã trôi qua!

Tốc độ tăng trưởng thiên địa kiếp khí càng lúc càng nhanh, đã gấp 1.3 lần so với mấy năm trước.

Người của Phật môn, thúc giục càng lúc càng thường xuyên.

Giang Lưu Nhi tính toán thời cơ đã đến, sau khi Quan Âm lại một lần nữa đến thúc giục, y quả quyết đồng ý.

Sau đó vào hoàng cung, Thái Cực Điện, Lý Thế Dân kết thúc một ngày làm việc, vẫn tinh thần sáng láng.

Y cười hỏi Giang Lưu Nhi: "Đại sư hôm nay sao có công phu đến Thái Cực Điện của Trẫm!" "Hôm nay đến, là có một việc, muốn thỉnh Bệ hạ đáp ứng." Lý Thế Dân hơi cau mày: "Đại sư nói lời này là sao, có việc cứ việc nói ra." "Ngô dục tây thiên bái Phật cầu kinh, từ Đại Lôi Âm Tự, thỉnh về Đại Thừa Phật pháp chân kinh." "Trong cảnh nội Đại Đường của ta, kinh điển đã đủ nhiều, vì sao còn phải…" Đối với Phật, Lý Thế Dân kỳ thực cũng không cảm mạo, lúc trước triệu khai Thủy Lục Pháp Hội, cũng chỉ là bệnh cấp loạn đầu y mà thôi, sự thật chứng minh, Phật môn, thật sự không đáng tin.

Giang Lưu Nhi không nói gì, chỉ chỉ lên trời, Lý Thế Dân lập tức tâm lĩnh thần hội: "Vậy tây thiên thỉnh kinh này, phải mất bao lâu thời gian?" Giang Lưu Nhi lắc đầu: "Không biết, có lẽ mấy năm, có lẽ mấy chục năm đi." Lý Thế Dân suy nghĩ một chút: "Thỉnh kinh, việc này thể đại, Trẫm còn cần tìm người thương nghị một phen, đại sư xin chờ một lát." Lý Thế Dân đến Thái Cực Điện, triệu tập văn võ đại thần, thương nghị việc này.

Cuối cùng, dưới sự ủng hộ hết mình của Lý Thế Dân, tây hành rất dễ dàng được thông qua.

Giang Lưu Nhi trở về Kim Quang Tự, Quan Âm đã sớm đợi sẵn.

"Sự tình thế nào, Đường Vương đã đồng ý chưa?" Một khâu quan trọng của tây hành, chính là sự đồng ý của Đường Vương.

Nếu Đường Vương đồng ý, liền đại biểu Đại Thừa Phật giáo, được chính thức thừa nhận, truyền bá lên, tự nhiên thuận buồm xuôi gió, vô vãng nhi bất lợi.

Nếu không có sự bảo hộ chính thức, dù có thành công thỉnh kinh về, Phật môn cũng không đạt được lợi ích gì.

Giang Lưu Nhi gật đầu: "Đường Vương đã đồng ý rồi, tây hành thỉnh kinh rất nhanh sẽ bắt đầu." "Tốt, ta đây liền trở về bẩm báo Phật Tôn." Quan Âm vội vàng rời khỏi Kim Quang Tự, thời gian này, chạy đi chạy lại, Quan Âm đều cảm thấy mình gầy đi nhiều rồi.

Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, trên mặt Dược Sư lộ ra nụ cười: "Tốt, tây hành bắt đầu thì tốt rồi." Nói xong, trên tay xuất hiện hai vật phẩm, một chiếc Cẩm Lan Ca Sa, một cây Cửu Hoàn Tích Trượng.

Lấp lánh phát sáng, khảm các loại châu báu ngọc thạch, tản mát ra sắc thái rực rỡ chói mắt, vừa nhìn liền biết, là vật phẩm cực kỳ bất

phàm.

Những thứ này, còn chỉ là thứ yếu, nếu có đại thần thông giả ở đây, liền có thể nhìn thấy Cẩm Lan Ca Sa và Cửu Hoàn Tích Trượng ẩn chứa thiên đạo kiếp khí!

Nói cách khác, hai kiện linh bảo này, là thiên đạo bảo vật, là bảo vật ứng vận mà sinh trong đại kiếp.

"Ngươi lại đến Trường An một chuyến, đem bảo vật này, tặng cho Giang Lưu Nhi kia." "Vâng." Quan Âm tiếp nhận bảo vật, lại rời khỏi Đại Lôi Âm Tự.

Thái Cực Điện, Lý Thế Dân triệu tập văn võ bá quan, bắt đầu mỗi ngày triều hội.

Đang lúc này, ngoài điện có người truyền đến tiếng kinh hô.

Lý Thế Dân cau mày: "Kẻ nào dám lớn tiếng ồn ào, ra ngoài xem xem." Lão thái giám bên cạnh Lý Thế Dân vội vàng đi ra, không lâu sau liền tiến vào bẩm báo: "Bẩm Bệ hạ, tiên nhân, bên ngoài có tiên nhân đến, muốn cầu kiến Bệ hạ." "Tiên nhân?" "Cho y vào." Lý Thế Dân vẫy tay.

Không lâu sau, lão thái giám và một lão hòa thượng tóc râu bạc trắng, đi vào.

Bên cạnh lão hòa thượng còn có một tiểu sa di một tay cầm Cửu Hoàn Tích Trượng, một tay đỡ một cái mâm đỏ.

"Đường Vương có phải là muốn phái người đến Tây Thiên thỉnh kinh không?" "Chính phải." Lý Thế Dân không phủ nhận.

Lão hòa thượng cười cười, nói: "Tây Thiên thỉnh kinh, quả thật là một việc lợi quốc lợi dân, trong Đại Thừa Phật giáo chân kinh, ẩn chứa vô thượng pháp lực." Lý Thế Dân không kiên nhẫn nói: "Hai vị đại sư có chuyện gì, cứ việc nói đi." Sắc mặt lão hòa thượng thoáng

chút bối rối: “Ta và đệ tử vân du tứ hải, được hai kiện chí bảo, thứ nhất, chính là Cẩm Lan Ca Sa, thứ hai, chính là Cửu Hoàn Tích Trượng, nghe nói Đường Vương muốn mệnh người đi Tây Thiên thỉnh kinh, cho nên đặc biệt tặng cho người thỉnh kinh.” “Đồ nhi, còn không mau cho Đường Vương xem.” Tiểu sa di kia vén tấm vải đỏ che Cửu Hoàn Tích Trượng, lại mở Cẩm Lan Ca Sa ra, lập tức trên Thái Cực Điện, một trận châu quang bảo khí, vô cùng chói mắt.

“Hảo bảo vật a!” “Bảo vật khó có được như vậy, lại cũng cam lòng lấy ra.” “Hì, hai hòa thượng này, không phải phàm nhân.” Lý Thế Dân nói: “Được, Trẫm sẽ thay các ngươi chuyển giao cho người thỉnh kinh.” “Đa tạ Bệ hạ.” Lão hòa thượng chắp hai tay, dẫn tiểu sa di đi ra khỏi điện.

Rất nhanh, Lý Thế Dân chuyển giao Cẩm Lan Ca Sa, Cửu Hoàn Tích Trượng cho Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi mặc ca sa, tay cầm Cửu Hoàn Tích Trượng, lập tức từ một thiếu niên anh tuấn biến thành một cao tăng Phật môn, toàn thân tản phát ra từng trận phạm quang, dáng vẻ vô cùng bất phàm.

Sau khi tất cả chuẩn bị xong, Lý Thế Dân chính thức tuyên cáo tin tức, muốn mệnh Giang Lưu Nhi đi Tây Thiên thỉnh kinh!

Ngày này, trong thành Trường An, văn võ bá quan tề tề xuất động, Đường Vương Lý Thế Dân, đích thân ở ngoài thành tiễn Giang Lưu Nhi xuất phát.

Lý Thế Dân sai người bưng ngự tửu đến, trịnh trọng kính Giang Lưu Nhi: “Chuyến này đi Tây Thiên, đường xá nhiều gian nan, Trẫm ở Trường An đợi ngươi trở về.” Nói xong, uống cạn.

Giang Lưu Nhi cũng nâng chén rượu: “Bệ hạ yên tâm, ta sẽ trở về.” Chương 482: Tây Hành Nạn Đầu Tiên, Trấn Sơn Thái Bảo Nói xong, Giang Lưu Nhi cũng không chút do dự, uống cạn, sau đó đập

mạnh chén rượu trong tay xuống đất.

Giang Lưu Nhi nghĩa vô phản cố quay người, cưỡi lên Vạn Lý Thần Câu mà Lý Thế Dân đã chuẩn bị sẵn cho y.

Vốn dĩ, Lý Thế Dân lo lắng cho an toàn của Giang Lưu Nhi, còn đặc biệt sắp xếp một nhóm người hộ tống, cuối cùng bị Giang Lưu Nhi từ chối.

Con đường Tây Hành, vốn dĩ là một lộ trình vô cùng tàn khốc, y một mình đi thì được rồi, hà tất liên lụy những người vô tội khác.

Giang Lưu Nhi vỗ vào mông tuấn mã, tuấn mã phát ra tiếng hí dài, hóa thành một đạo ảo ảnh màu trắng, chợt phi như bay ra khỏi thành Trường An, chỉ trong mười mấy hơi thở, liền không còn thấy tăm hơi.

Lý Thế Dân nhìn thân ảnh Giang Lưu Nhi gần như không thấy được, trong lòng chậm rãi hạ quyết định, y, liền ở Trường An đợi, chung quy sẽ có một ngày có thể đợi được.

Cùng với việc Giang Lưu Nhi bắt đầu Tây Hành, giữa thiên địa, thiên địa kiếp khí vốn đang lan tràn, chợt thăng lên một bậc!

Phương Tây, Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, Quan Âm ba người thầm nắm chặt quyền đầu, trên mặt lóe lên vẻ kích động: "Phật môn ta, cuối cùng cũng sắp đại hưng!" Ba mươi ba thiên, Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng khó che giấu sự đắc ý trong lòng, lộ ra nụ cười!

Tây Hành đại kiếp tuy rằng lúc ban đầu xuất hiện sai sót, nhưng dưới sự nỗ lực của Phật môn, cuối cùng vẫn từng bước bát loạn phản chính, trở về đúng quỹ đạo.

Hiện tại các kiếp tử đã về vị trí, Tây Hành thành công, chỉ còn là vấn đề thời gian!

Ba mươi ba thiên, Đại Xích Thiên, trong Đâu Suất Cung, Thái

Thanh Thánh Nhân hai mắt vô cùng thâm thúy nhìn Cực Lạc Thế Giới, trong mắt tự có vô cùng thế giới đang diễn hóa, va chạm.

Trải qua một lúc lâu, Thái Thanh lắc đầu, thu lại ánh mắt!

Đại kiếp, một khi bắt đầu, mờ mịt khó lường, đây là thiên đạo đại thế diễn hóa, cũng là sự tranh đấu giữa các Thánh Nhân, ai, cũng không thể dự liệu được kết quả cuối cùng.

Ba mươi ba thiên, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy ngồi trên Khánh Vân, sắc mặt lạnh lùng: "Bái nhập phương Tây sau, làm việc hảo sinh nỗ lực, tốt, tốt lắm a!" Sát khí trong lòng Nguyên Thủy, đã tăng lên đến cực hạn, thậm chí đối với đại kiếp, cũng không còn quá quan tâm nữa.

Dù sao từ một mức độ nào đó mà nói, đại kiếp lần này, Xiển Giáo cũng không tham dự vào.

Ba mươi ba thiên, trong Bích Du Cung, hai thân ảnh hùng vĩ sừng sững giữa vô cùng hỗn độn, trên thân thể, đại đạo chi quang ẩn hiện, hỗn độn chi khí như quần tinh củng nguyệt vậy, vây quanh, chống đỡ một mảnh thiên địa!

"Đại kiếp cuối cùng cũng bắt đầu, bên ngươi chuẩn bị thế nào rồi?" Thông Thiên Giáo Chủ tiện miệng hỏi.

Chương 499

"Lão sư xin yên tâm, nhất định sẽ cho Phật môn một bất ngờ." Triệu Công Minh cười đáp.

Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu: "Dù thắng lợi rất lớn, vẫn không thể khinh suất đại ý." "Vâng, lão sư." Địa Tiên Giới, Tứ Đại Bộ Châu, năm xưa Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, với một mình sức lực, đánh lên ba mươi ba thiên, chính là ba vị Phật Tôn của Phật môn ra tay, cũng không phải đối thủ, cuối cùng, là Thánh Nhân của Tiệt Giáo ra tay, trong chớp mắt, trấn áp y dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Ngũ Chỉ Sơn đó, tọa lạc trong Tây Định Quốc, sau này, Đại Đường chinh phạt Tây Định Quốc, Ngũ Chỉ Sơn, liền đổi tên thành Lưỡng Giới Sơn.

Nhiều năm trôi qua, Ngũ Chỉ Sơn, ngày càng chung linh dục tú, dãy núi uốn lượn liên miên, hình thành một hệ sinh thái nhỏ!

Chim muông cá côn trùng trên đó sinh sôi nảy nở, vô số cây cỏ cắm rễ trên đó, ngày càng xanh tốt, cách xa cả dặm, đều có thể cảm nhận được linh khí kinh người từ Ngũ Chỉ Sơn truyền đến!

Giang Lưu Nhi cưỡi trên ngựa cao to, một đường hướng tây, không vội vàng gấp đường, vừa đi vừa nghỉ, đại khái mất một tháng rưỡi, cuối cùng cũng đến dưới núi Lưỡng Giới.

Cưỡi đại mã, hành tẩu giữa rừng núi ít dấu chân người, Giang Lưu Nhi không chút sợ hãi, ngược lại vô cùng nhàn nhã tự tại.

Trên Lưỡng Giới Sơn, Ngũ Phương Yết Đế đứng trên đám mây, đang căng thẳng quan sát phía dưới.

"Chuẩn bị thế nào rồi?" Kim Đầu Yết Đế hỏi.

Ngân Đầu Yết Đế vỗ vỗ ngực: "Tất cả đã chuẩn bị xong rồi, cứ chờ xem đi." Kim Đầu Yết Đế gật đầu, hai mắt xuyên qua trùng trùng hư không, rơi trên người Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi nhàn nhã đi trong rừng, đột nhiên, sâu trong rừng, tiếng gầm thét của mãnh hổ vang lên, trăm thú run sợ!

Rừng núi vốn ồn ào, lập tức trở nên tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi, vô cùng tịch mịch!

Tiếp đó, một con mãnh hổ trắng vằn vện, trên người đầy hoa văn, chậm rãi từ trong rừng đi ra, thân hổ còn chưa hoàn toàn xuất hiện, một luồng tinh phong đã ập đến.

Mãnh hổ lộ ra toàn bộ thân hình, dài đến bốn năm mét, trên cơ bắp như đá tảng, ẩn chứa sức mạnh bùng nổ, ánh mắt hổ tham lam, bá đạo quét một vòng, cuối cùng rơi trên người Giang Lưu Nhi.

"Có chút ý tứ!" Giang Lưu Nhi còn chưa có phản ứng gì, con bạch mã dưới háng đã run rẩy.

"Đừng sợ!" Giang Lưu Nhi lật mình xuống ngựa, nhẹ nhàng an ủi cảm xúc của bạch mã xong, cột dây cương vào cây.

Sau đó hứng thú nhìn chằm chằm mãnh hổ, khóe miệng hơi nhếch lên: "Hôm nay vận khí không tệ, có thịt hổ nướng để ăn rồi." Mãnh hổ dường như bị biểu cảm khinh thường của Giang Lưu Nhi kích động, gầm thét một tiếng, chợt vồ sát đến Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi đứng tại chỗ, thần sắc phong khinh vân đạm, đúng lúc này, một cây trường thương, phá không mà đến, mang theo thần lực thao thiên, chợt đâm xuyên trái tim mãnh hổ, sau đó thế không giảm, trực tiếp đóng đinh mãnh hổ xuống đất.

"Vị trưởng lão này, không sao chứ?" Tiếng nói thô ráp truyền đến, mang theo chất giọng đặc trưng của người vùng núi, lọt vào tai Giang

Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi nhìn lại, chỉ thấy một tráng hán cao chín thước, vạm vỡ như gấu đen từ trong rừng đi ra, tay cầm cung cứng, vai còn vác một túi tên.

Tráng hán đến bên mãnh hổ, rút trường thương trên người mãnh hổ ra, cười hề hề với Giang Lưu Nhi: "Trưởng lão đừng sợ, ta không phải kẻ xấu, ta là thợ săn trong núi này, họ Lưu tên Bá Khâm, biệt hiệu Trấn Sơn Thái Bảo." "Đồ ăn trong nhà đã hết, cho nên hôm nay ra ngoài săn bắn, không ngờ gặp phải con ác hổ này muốn hại người, nên mới ra tay tương trợ, không va chạm đến trưởng lão chứ?" Giang Lưu Nhi chắp tay: "Đa tạ Trấn Sơn Thái Bảo tương cứu chi ân, tại hạ Giang Lưu Nhi, từ Đại Đường Trường An mà đến, muốn đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh." "A?" Lưu Bá Khâm đại kinh, "Nguyên lai lại là trưởng lão từ Đông Thổ Đại Đường đến, Lưu Bá Khâm thất kính, thất kính." Lưu Bá Khâm nói xong, đột nhiên tỏ vẻ ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

Giang Lưu Nhi cười nói: "Tráng sĩ muốn nói gì, cứ việc nói đi." Lưu Bá Khâm lúc này mới ngượng ngùng nói: "Tối hôm qua, gia phụ thác mộng, nói hôm nay sẽ có một vị trưởng lão đến, là một cao tăng đức cao vọng trọng, ngày mai, là ngày giỗ của phụ thân, phụ thân muốn thỉnh cao tăng siêu độ một chút." Lưu Bá Khâm nói xong, vội vàng bổ sung: "Đương nhiên, tuyệt đối không để trưởng lão siêu độ miễn phí, nhà ta có rất nhiều da hổ, xương hổ." Giang Lưu Nhi cười nói: "Tráng sĩ cứu ta một mạng, yêu cầu nhỏ này sao lại không thể thỏa mãn?

Tráng sĩ hoàn thỉnh dẫn đường đi." "Ngày giỗ gia phụ là vào ngày mai." Lưu Bá Khâm gãi đầu.

Giang Lưu Nhi bất đắc dĩ nói: "Ta biết là ngày mai, chẳng lẽ tráng

sĩ định để ta ở trong rừng núi này qua đêm sao?" Lưu Bá Khâm lập tức kinh hỉ nói: "Tốt, tốt, trưởng lão theo ta đến, ta sẽ dắt ngựa cho ngươi." Lưu Bá Khâm dắt bạch mã, dẫn đường phía trước, Giang Lưu Nhi theo sát phía sau, không lâu sau, liền đến nhà Lưu Bá Khâm.

Nhà Lưu Bá Khâm là một căn nhà gỗ lớn mà thô sơ.

Diện tích không nhỏ, bên trong treo đầy đủ các loại da thú săn được.

Nhiều nhất là da hổ, rồi đến da hồ ly, sau đó là da trâu, da nai, da gấu, da báo.

Ngoài những thứ đó, còn có đủ loại thịt khô, thịt hổ, thịt nai, thịt gấu, thịt rắn, chủng loại vô cùng phong phú.

Cha Lưu Bá Khâm mất sớm, chỉ còn mẹ ở nhà, bị bệnh mắt, nhìn không rõ mọi vật.

Lưu Bá Khâm vừa về đến nhà, liền vui mừng nói: "Nương, nhà ta hôm nay có một vị trưởng lão đến từ Đại Đường Thiên Triều xa xôi." Mẹ Lưu Bá Khâm tuy mắt mờ, nhưng tai rất thính, lập tức bước ra khỏi nhà, vui vẻ nói: "Vị trưởng lão đến từ Đông Thổ, Bá Khâm, con phải chiêu đãi cho thật tốt đó." "Nương cứ yên tâm, ngày mai là ngày giỗ cha, trưởng lão còn nói ngày mai sẽ giúp cha siêu độ nữa." "Vậy thì tốt quá!

Cha con đã chịu khổ một đời, nếu có cao nhân siêu độ, thì thật sự còn hơn mọi thứ." Thấy đã đến giờ ngọ, Lưu Bá Khâm liền đi nấu cơm.

Nhìn thấy đầy một nhà thịt, lại nghĩ Giang Lưu Nhi là người xuất gia, bèn ngượng nghịu hỏi: "Trưởng lão là người xuất gia, người xuất gia ăn chay không ăn mặn, vậy ta đi kiếm ít sơn hào rau củ về nấu." Giang Lưu Nhi xua tay: "Ai nói người xuất gia không ăn thịt?

Thịt hổ, thịt nai, thịt gấu, cứ đưa lên hết đi.

Nếu có rượu thì cũng cứ mang ra.” Lưu Bá Khâm trừng lớn mắt, nhất thời ngây người tại chỗ.

Giang Lưu Nhi cười nói: “Thái bảo có từng nghe qua một câu nói không?” “Xin trưởng lão cứ nói.” “Rượu thịt xuyên tràng qua, Phật Tổ trong tâm lưu.

Chỉ cần trong lòng có Phật, Phật sẽ ở trong tâm.

Trong tâm vô Phật, ăn chay niệm Phật lại có ích gì?” Giang Lưu Nhi thản nhiên cười nói.

“Phải, trưởng lão nói đúng.

Ta đi nấu cơm đây.” Lưu Bá Khâm lập tức vác một tảng thịt gấu lớn, chạy vào phòng bếp.

Sau trọn vẹn một canh giờ rưỡi, Lưu Bá Khâm mở cửa phòng bếp, một trận hương khí nồng nặc bùng phát mạnh mẽ!

Lưu Bá Khâm bưng từng đĩa ra, thịt nai, thịt rắn, thịt hổ, thịt gấu, đủ cả.

Lại còn có ba cây hổ tiên lớn, dài bằng cánh tay trẻ con, là vật đại bổ.

Ngoài ra, Lưu Bá Khâm còn lấy ra hũ rượu sâm quý giá đã cất giấu nhiều năm của mình.

Trên bàn ăn, Giang Lưu Nhi ăn thịt uống rượu từng ngụm lớn.

Ba cây hổ tiên hầm, riêng Giang Lưu Nhi đã ăn hết hai cây rưỡi.

Ăn xong một bữa cơm, Giang Lưu Nhi cảm giác mình muốn thăng thiên rồi!

Một luồng hỏa khí nồng đậm từ bụng dưới bốc lên, sắc mặt đỏ

bừng, chỉ cảm thấy có sức lực dùng không hết.

Bổ quá, thực sự quá bổ dưỡng!

“Trưởng lão, ngài không sao chứ?” Lưu Bá Khâm giờ vẫn còn có chút kinh sợ.

Vị trưởng lão này thật sự quá ăn được, thịt hổ, thịt gấu thì không nói làm gì, nhưng hổ tiên là vật chí dương, vật đại bổ, một lần ăn hết hai cây rưỡi, ai mà chịu nổi chứ.

“Ta không sao, thái bảo không cần lo lắng.” Giang Lưu Nhi phất tay, cầm lấy chén rượu sâm trên tay, uống cạn một hơi, rồi đặt mạnh xuống bàn, ngáy vang như sấm.

Sáng sớm hôm sau, Giang Lưu Nhi tỉnh dậy, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân khoan khoái lạ thường.

Chương 500

Bước ra khỏi phòng, Lưu Bá Khâm đã đang thu dọn, tay cầm vàng bạc, tiền giấy, hương nến các thứ.

Thấy Giang Lưu Nhi tỉnh dậy, không khỏi cười nói: "Cứ tưởng trưởng lão phải đến khi mặt trời lên ba sào mới dậy được, không ngờ lại dậy sớm vậy." "Đồ đạc đã chuẩn bị tề chỉnh cả rồi chứ?" "Đã chuẩn bị tề chỉnh rồi." "Tốt, vậy chúng ta xuất phát thôi." Giang Lưu Nhi cũng thu xếp hành lý xong.

Lưu Bá Khâm nói: "Trưởng lão không ở lại thêm vài ngày sao?" Giang Lưu Nhi cười sảng khoái: "Giấc cũng đã ngủ, cơm cũng đã ăn, một ngày với một tháng nào có khác biệt gì đâu.

Vẫn là cứ thế rời đi thôi." "Vâng, trưởng lão." Từ biệt Lưu mẫu, Giang Lưu Nhi đi theo Lưu Bá Khâm đến trước mộ cha Lưu.

Giang Lưu Nhi chắp hai tay lại, tụng đọc Kim Cương Kinh, trọn vẹn chín biến, lúc này mới kết thúc.

"Phụ thân ngươi dù có tội lỗi lớn đến đâu, chín biến Kim Cương Kinh này cũng đủ để tiêu trừ nghiệp tội trên người ông ấy." "Tạ ơn trưởng lão." Lưu Bá Khâm nói xong, lại nói: "Nơi đây cách Lưỡng Giới Sơn còn hơn trăm dặm, núi cao rừng rậm, hổ báo lang sói rất nhiều.

Chi bằng để ta hộ tống trưởng lão đến Lưỡng Giới Sơn đi." "Trong nhà ngươi còn có lão mẫu thân, sao có thể được?" Lưu Bá Khâm nói: "Ta đã đặt bẫy cạnh nhà gỗ, mãnh thú tuyệt đối không dám đến gần.

Nương làm chút đồ ăn cũng đủ no bụng, hai ba ngày thời gian không thành vấn đề." Thấy Lưu Bá Khâm nhiệt tình khó chối từ,

Giang Lưu Nhi đành phải đồng ý.

Giang Lưu Nhi lật mình cưỡi lên bạch mã, Lưu Bá Khâm dắt ngựa, thẳng tiến đến Lưỡng Giới Sơn.

Ba bốn ngày sau, hai người đến chân Lưỡng Giới Sơn.

Lưỡng Giới Sơn về phía tây là một bình nguyên rộng lớn vô tận, so với rừng núi sâu hiểm trở, nguy hiểm có ít hơn nhiều.

Lưu Bá Khâm chắp tay nói: "Chuyến đi Tây Thiên này, xin trưởng lão bảo trọng.

Sau này nếu trở lại Đông Thổ, xin hãy nhớ ghé qua nhà ta một lần." "Yên tâm, ta sẽ làm vậy." Giang Lưu Nhi trịnh trọng gật đầu, vỗ nhẹ vào mông ngựa, phi nước đại về phía Lưỡng Giới Sơn.

Rất nhanh, Giang Lưu Nhi dần dần tiếp cận Lưỡng Giới Sơn.

Tuy vẫn chưa đến, nhưng đã có thể cảm nhận được một luồng khí tức không thể diễn tả, đó là khí tức của một tuyệt thế đại yêu!

Sâu bên trong Ngũ Chỉ Sơn, trong không gian rộng rãi, Tôn Ngộ Không ngồi trên đài đá.

Tề Thiên Đại Thánh ngày xưa đã thu liễm phong thái đại náo Thiên Cung năm ấy, chỉ còn lại sự thâm thúy.

Thân mặc một bộ áo xám đơn giản, sắc mặt bình tĩnh, khí tức trên người như biển cả mênh mông, không thể dò đến cực hạn!

"Lão sư nói quả nhiên không sai, ngàn dặm hành trình bắt đầu từ bước chân đầu tiên.

Nếu không phải những đạo kinh này, làm sao có được Yêm lão Tôn ngày hôm nay." Khí tức Đại La Kim Tiên đỉnh phong trên người Tôn Ngộ Không lan tỏa ra, động một cái liền có thế thiên băng địa liệt!

Năm đó Triệu Công Minh đã trấn áp Tôn Ngộ Không dưới Ngũ

Chỉ Sơn suốt năm trăm năm.

Hắn đã thiết lập một hạn chế, chỉ khi tu vi của Tôn Ngộ Không đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong thì mới có thể phá vỡ phong ấn mà ra.

Giờ đây, Tôn Ngộ Không hiển nhiên đã có được thực lực này!

"Kỳ hạn năm trăm năm đã đến, lão sư nói vị thủ kinh nhân kia, chắc cũng sắp đến rồi nhỉ?

Yêm thật sự có chút mong đợi." Trong mắt Tôn Ngộ Không lóe lên vẻ mong chờ, rồi lại nhắm mắt, bắt đầu tiềm tu.

Không biết đã qua bao lâu, Giang Lưu Nhi cưỡi tuấn mã đến chân Lưỡng Giới Sơn.

Rất nhanh, không gian gợn sóng từng trận liên y, Ngũ Phương Yết Đế từ trong đó bước ra.

"Ngươi là ai?" Giang Lưu Nhi thản nhiên nói: "Ngô danh Giang Lưu Nhi, từ Đông Thổ Đại Đường mà đến, đi Tây Thiên cầu thủ chân kinh." "Kim Thiền Tử!" Đôi mắt Ngũ Phương Yết Đế ngưng lại, chậm rãi gật đầu, chỉ tay về phía Ngũ Chỉ Sơn.

"Năm trăm năm trước, có một con hầu tử đại náo Thiên Cung, đánh lên Tam Thập Tam Thiên.

Thánh nhân chấn nộ, thi triển đại thần thông, trấn áp thần hầu dưới ngọn núi này, đồng thời nói năm trăm năm sau, tự có thủ kinh nhân đến Tây Thiên thỉnh kinh, đến lúc đó thần hầu mãn hạn xuất sơn, hộ tống thủ kinh nhân Tây hành." "Nếu ngươi là thủ kinh nhân, ngày hôm nay, chính là ngày con hầu tử này xuất sơn." Giang Lưu Nhi gật đầu: "Thì ra là vậy, ta đã hiểu." Ngũ Phương Yết Đế nói xong, hóa thành một luồng sáng, bay đi khỏi Ngũ Chỉ Sơn.

Giang Lưu Nhi dắt bạch mã xuyên qua, đi vào Ngũ Chỉ Sơn, đặt

tay lên vách núi.

“Con hầu tử trong núi, có nghe được ta nói không?” Trong vách đá, Tôn Ngộ Không mở đôi mắt, đôi mắt vàng kim nhạt dường như xuyên qua trùng trùng hư không, nhìn thấy Giang Lưu Nhi bên ngoài Ngũ Chỉ Sơn.

“Ngươi chính là vị thủ kinh nhân đó?” Giọng nói của Tôn Ngộ Không rõ ràng không chút sai sót truyền vào tai Giang Lưu Nhi.

“Chính thị.” Giang Lưu Nhi gật đầu.

“Ngươi hãy đứng xa ra một chút, ta đây sẽ từ Ngũ Hành Sơn này bước ra.” Tôn Ngộ Không lại nói.

“Được.” Giang Lưu Nhi cưỡi bạch mã phi nhanh một đoạn, rồi yên lặng nhìn Ngũ Chỉ Sơn.

Bên trong Ngũ Chỉ Sơn, Tôn Ngộ Không chậm rãi rời khỏi đài đá.

Kỳ thực từ rất nhiều năm trước, Ngũ Chỉ Sơn đã không thể giam giữ y nữa.

Kỳ hạn năm trăm năm đã đến, bây giờ, là lúc xuất ra!

Trên người Tôn Ngộ Không, không biết từ lúc nào, bùng cháy Tâm Hỏa!

Tâm có bao lớn, sức mạnh liền có bấy lớn.

Tâm Hỏa, chính là tượng trưng của sức mạnh chí cao!

Tâm Hỏa vàng óng, vô thanh vô tức cháy trong hư không, tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Không biết từ lúc nào, bộ áo bào đơn giản trên người Tôn Ngộ Không dần dần biến đổi!

Tỏa Tử Kim Giáp!

Phượng Sí Tử Kim Quan!

Ngẫu Ti Bộ Vân Lý!

Trong khoảnh khắc Tâm Hỏa bùng cháy rực rỡ, đã khoác lên người Tôn Ngộ Không!

Trên linh giáp vàng óng ánh, tỏa ra vô tận thần quang chói lọi, khí chất toàn thân Tôn Ngộ Không bỗng nhiên biến đổi vô cùng to lớn.

Cứ như viên minh châu rơi xuống biển, rửa sạch lớp bụi mỏng trên mình, một lần nữa tỏa sáng rực rỡ đúng với hào quang vốn có!

Từ vẻ mộc mạc bình thường ban đầu, lộ ra phong thái tuyệt thế chiến trời đấu đất!

Tôn Ngộ Không nắm chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, mạnh hơn năm trăm năm trước không biết bao nhiêu lần, khóe miệng cong lên, lộ ra nụ cười!

Chương 501

Tiềm tu dưới Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm, ngày hôm nay, y Tôn Ngộ Không, cuối cùng cũng được ra ngoài!

Danh hiệu Tề Thiên Đại Thánh, sẽ một lần nữa vang dội Tam Giới!

"Pháp Tướng Thiên Địa!" Tôn Ngộ Không khẽ quát một tiếng, pháp lực toàn thân kích động trong cơ thể!

Thân thể y không ngừng tăng trưởng, không biết từ lúc nào, Kim Cô Bổng cũng xuất hiện trong tay y!

"Oanh!" Tôn Ngộ Không siết chặt Kim Cô Bổng bằng hai tay, pháp lực Đại La cực hạn dũng mãnh tuôn vào trong, cuối cùng bùng phát một đòn lôi đình!

"Oanh!" Sức hủy diệt cực hạn, trong khoảnh khắc làm không gian tan biến.

Ngũ Chỉ Sơn, không còn chịu đựng nổi sức mạnh này, mạnh mẽ nổ tung thành vô số mảnh vụn!

Cách Ngũ Chỉ Sơn mấy chục dặm, Giang Lưu Nhi nhìn ngọn núi tan nát, nhìn thân ảnh uy phong sừng sững trên cửu thiên, trong mắt lóe lên vẻ dị sắc.

"Hầu nhi này thật tốt, nếu đặt vào thời đại của Ngô năm xưa, ắt hẳn cũng là một trong những người tài hoa kiệt xuất nhất." Trên cửu thiên, hít thở không khí trong lành, nhìn xuống vạn dặm đại địa Tam Giới, sau năm trăm năm, Tôn Ngộ Không một lần nữa cảm nhận được, tự do, là mùi vị gì!

Nga Mi Sơn, La Phù Động, đèn xanh lồng lộn có trật tự, khói xanh

lượn lờ, Triệu Công Minh khóe miệng mỉm cười: "Không tệ, năm trăm năm, Đại La viên mãn, trên đường Tây hành, rốt cuộc sẽ không phải chịu thiệt thòi gì rồi." Thân ảnh Lục Nhĩ chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Triệu Công Minh, cười hì hì nói: "Có lão sư ở đây, sư đệ nào có thể chịu thiệt thòi gì?" Nói xong, lại cảm thán: "Năm trăm năm mà có thể đạt đến địa bộ này, đủ thấy sư đệ đã nỗ lực thế nào." Triệu Công Minh liếc nhìn Lục Nhĩ, hỏi: "Hỗn Nguyên Đại La, đã có chút manh mối nào chưa?" Lục Nhĩ ngượng ngùng cười: "Bẩm lão sư, yêm đã chạm đến lớp song hộ chỉ đó rồi, nhưng lại mãi không thể xuyên phá.

Chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La vẫn chưa thể mười phần chắc chắn, nhưng tin rằng, trước khi đại kiếp Tây hành kết thúc, nhất định có thể thành công." Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đôi mắt chiếu ảnh xuống Tam Giới, thấy Tôn Ngộ Không mãn hạn xuất sơn, phò tá Kim Thiền Tử Tây hành, trên mặt càng thêm vừa ý.

"Tây hành đại hưng, đang ở ngay trước mắt!" Lòng Tiếp Dẫn, thoáng an định hơn một chút!

Lượng kiếp, như quả cầu tuyết lăn, lúc mới bắt đầu, kiếp khí không quá nồng đậm, có lẽ có thể can thiệp.

Nhưng càng về sau, quả cầu tuyết lăn càng lớn, kiếp khí càng nồng đậm, khả năng can thiệp càng nhỏ, thậm chí có khi còn làm hại bản thân.

Mà giờ đây, Kim Thiền Tử chính thức Tây Thiên thỉnh kinh, Tôn Ngộ Không tùy tùng bên cạnh, trong mắt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đại kiếp Tây hành đã coi như đi vào quỹ đạo, người ngoài muốn can thiệp nữa, liền khó khăn trùng trùng.

Trên mặt Chuẩn Đề cũng lộ ra nụ cười: "Sư huynh, đợi Tây Phương đại hưng, việc đầu tiên, chính là cho Tiệt Giáo biết mặt!"

Chuẩn Đề vung vung nắm đấm, đối với Tiệt Giáo, y đã hận không thể từ lâu rồi!

Việc đầu tiên sau khi Tây Phương đại hưng, chính là đả áp Tiệt Giáo!

Ngũ Chỉ Sơn, Tôn Ngộ Không trên trời ngao du mấy vòng, sau khi thư giãn gân cốt, lúc này mới đáp xuống trước mặt Giang Lưu Nhi.

Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm Giang Lưu Nhi, trong mắt kim quang lóe lên, chậm rãi nói: "Thủ của thượng cổ ngũ trùng, Lục Sí Kim Thiền, hạng người như ngươi, tổng không cam tâm tình nguyện vì Phật môn bán mạng chứ?" Giang Lưu Nhi thần sắc không chút gợn sóng: "Chúng ta đều là một loại người, mục đích cũng giống nhau, vậy những thứ còn lại, còn quan trọng sao?" "Ha ha!" Tôn Ngộ Không bỗng nhiên cười lớn, chắp tay với Giang Lưu Nhi nói: "Yêm lão Tôn, bái kiến lão sư." Giống như Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không cũng rõ ràng chức trách của mình là gì, mình tiếp theo phải làm gì!

Đỡ Tôn Ngộ Không dậy, Giang Lưu Nhi nói: "Đi thôi, đường đến Tây Thiên thỉnh kinh, tuyệt đối sẽ thú vị hơn nhiều so với việc ở trong Ngũ Chỉ Sơn." "Được thôi, ta sẽ dắt ngựa cho lão sư." Tôn Ngộ Không nhanh nhẹn dắt ngựa lại, Giang Lưu Nhi lật mình lên ngựa, Tôn Ngộ Không dẫn đường đi về phía tây.

Xà Bàn Sơn, Ưng Sầu Giản, giữa hai khe suối có nước lớn.

Đứng trên bờ suối, nhìn theo dòng nước, liền có thể thấy ẩn hiện một vật khổng lồ tồn tại trong dòng nước!

Sâu trong suối, trên một tảng đá xanh lớn, Hắc Long uể oải nằm sấp.

Nó đến Xà Bàn Sơn, Ưng Sầu Giản đã bao nhiêu năm rồi, sao thủ kinh nhân vẫn chưa đến?

Xà Bàn Sơn, Ưng Sầu Giản này, gió bấc lạnh lẽo, hoạt động buồn tẻ, thật vô vị.

Tuy trong lòng cảm thấy vô cùng buồn tẻ, nhưng Tiểu Hắc Long lại một chút cũng không dám lơ là chức trách.

Đây chính là cơ hội tốt để Long tộc chấn hưng mà tộc trưởng đại nhân đã đích thân dặn dò.

Chỉ cần có thể hoàn thành thuận lợi, Long tộc, liền có khả năng khôi phục đến trạng thái đỉnh phong nhất thời kỳ đại kiếp Long Hán năm xưa!

Nghĩ đến đây, Tiểu Hắc Long trong lòng không kìm được sự kích động.

Rất nhanh, Tiểu Hắc Long nhắm mắt, yên lặng chờ đợi.

Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi hai người, đi được nửa tháng, đã đến Ưng Sầu Giản.

Lúc này chính là mùa đông lạnh giá, Ưng Sầu Giản lại núi cao nước sâu, hoàn cảnh khắc nghiệt, không có khói lửa nhân gian.

Ban đêm, Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không tìm một hang núi để nghỉ ngơi.

Sau khi tìm được ít cỏ khô cho bạch mã ăn, bèn cột nó vào cái cây không xa.

Trong Ưng Sầu Giản, đôi mắt Tiểu Hắc Long bỗng mở ra, tộc trưởng đại nhân nói thủ kinh nhân, cuối cùng cũng đã đến rồi!

Tiểu Hắc Long vươn mình, mạnh mẽ lao ra khỏi mặt nước, tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa!

Với thế sét đánh không kịp bưng tai, mạnh mẽ bay đến cạnh bạch mã, há rộng miệng, một ngụm nuốt chửng bạch mã.

Ăn xong bạch mã, Tiểu Hắc Long quay người, chuẩn bị bay về Ưng Sầu Giản.

Nhưng còn chưa độn vào trong suối, một thân ảnh vàng kim đã chắn ngang trước mặt nó.

"Ăn ngựa của chúng ta rồi, mà lại muốn dễ dàng rời đi như vậy sao?

E rằng thiên hạ không có chuyện tốt như thế đâu." Tôn Ngộ Không cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Tiểu Hắc Long.

Tiểu Hắc Long nhìn Tôn Ngộ Không, trong lòng thầm nghĩ: "Đây chắc chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không mà tộc trưởng đại nhân nói, người từng đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước đây?" Tiểu Hắc Long, cũng đã nghe nói về truyền thuyết Tôn Ngộ Không.

Năm trăm năm trước, một người một gậy, đánh lên Tam Thập Tam Thiên.

Với sức một mình, kích chiến chúng thần Bộ Đấu, Bộ Hỏa, Bộ Thủy, Bộ Lôi, đánh cho bọn họ tơi bời.

Thậm chí cuối cùng, còn bức ra ba vị Phật Tôn của Phật môn.

Nhưng dù ba vị Phật Tôn liên thủ, cũng không làm gì được Tôn Ngộ Không.

Cuối cùng, vẫn là Thánh nhân của Tiệt Giáo chí cao vô thượng xuất thủ, mới trấn áp Tôn Ngộ Không dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Nhưng truyền thuyết rốt cuộc chỉ là truyền thuyết, Tiểu Hắc Long thân là thiên tài hiếm thấy của Long tộc.

Tuổi còn nhỏ mà đã tu đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn, trong lòng tự nhiên có một cỗ kiêu ngạo.

Thấy Tôn Ngộ Không đã chặn trước mặt, không hề lùi bước.

Mà là một chiêu "thần long bãi vĩ", chuẩn bị mạnh mẽ xông qua.

"Cũng có chút thú vị." Trên mặt Tôn Ngộ Không lộ ra nụ cười hưng phấn, trước đó đã ở trong Ngũ Hành Sơn năm trăm năm.

Chương 502

Chỉ tu hành, mà không có cơ hội xuất thủ.

Khó khăn lắm mới ra khỏi Ngũ Chỉ Sơn, liên tục nửa tháng cũng không gặp phải yêu quái nào cản đường.

Vài ba con hổ báo lang trùng, lại không chịu nổi một kích nhẹ của y, thân thể đã sớm rỉ sét rồi.

Hiện tại con Tiểu Hắc Long này, tuy thực lực không ra sao.

Nhưng để y hoạt động thân thể, làm nóng người, nghĩ đến cũng không khó khăn gì.

Giang Lưu Nhi cũng đã dậy, tựa vào một cây đại thụ không xa, che miệng ngáp một cái.

"Ngộ Không, nhớ ra tay nhẹ nhàng một chút, ngàn vạn lần đừng đánh chết con Tiểu Long này, chết rồi, thịt sẽ không ngon đâu." Tôn Ngộ Không vẻ mặt ủy khuất: "Lão sư, con đã thu lại chín thành chín lực rồi, nào ngờ con Tiểu Long này lại bất kham một kích đến vậy." Thực lực của Tiểu Hắc Long quả thực vượt ngoài dự liệu của Tôn Ngộ Không, không phải vì mạnh, mà là quá yếu!

Ngay cả khi y còn ở Thái Ất Kim Tiên, cũng có thể hành hạ Tiểu Hắc Long.

Tiểu Hắc Long sờ sờ cục u to tướng trên trán, cố gắng giãy dụa ra khỏi vách đá.

Giang Lưu Nhi thấy Tiểu Hắc Long nhanh chóng đứng dậy, liền vội vàng gọi thêm một tiếng.

Từ trong bọc hành lý lấy ra một con dao thái thịt hàn quang lấp lánh, đưa cho Tôn Ngộ Không.

“Ngộ Không, phần còn lại giao cho ngươi, gần mấy chục dặm quanh Ưng Sầu Giản này, cỏ cây không mọc, bách thú tuyệt tích, vi sư đói đến mức tiền hung thiếp hậu bối rồi.” “Ngài cứ xem đi ạ.” Tôn Ngộ Không nhận lấy dao thái thịt, cười đi về phía Tiểu Hắc Long.

Gan Tiểu Hắc Long suýt nữa thì sợ nổ tung.

Vị thủ kinh nhân này vậy mà lại muốn ăn thịt mình?

Thân là thiên kiêu đệ nhất Long tộc, y Tiểu Hắc Long, làm sao có thể trở thành thức ăn trong miệng kẻ khác?

Nghĩ đến đây, Tiểu Hắc Long không kìm được nữa, tuôn ra hết mọi chuyện như trúc đồng đổ đậu.

“Hầu ca, đại sư, tha mạng a!

Ta là phụng mệnh trưởng bối, đặc biệt chờ đợi hai người ở Ưng Sầu Giản này, muốn theo hai người cùng Tây Thiên thỉnh kinh, ngàn vạn lần đừng động dao tử.” “Đặc ý chờ đợi?” Trong mắt Giang Lưu Nhi lộ ra vẻ nghi hoặc: “Đã đặc ý chờ đợi, vậy vì sao lại ăn bạch mã của chúng ta?” Tiểu Hắc Long trong cơn cấp bách sinh trí, vội vàng nói: “Ta sở dĩ ăn bạch mã của ngài, là vì có thứ tốt hơn muốn hiến cho ngài.” “Thứ tốt hơn, thứ gì?” Tôn Ngộ Không lập tức hứng thú.

Giang Lưu Nhi cũng thúc giục: “Đúng vậy, lấy ra xem đã rồi nói.” “Ngài cứ xem.” Tiểu Hắc Long đã có chuẩn bị, ý niệm vừa động, một con thần thú tuấn mã uy vũ liền xuất hiện trước mặt Giang Lưu Nhi.

Con thần thú kia trông giống Kỳ Lân, miệng rồng, đầu sư tử, vảy cá, đuôi trâu, móng hổ, sừng nai, toàn thân đỏ rực, có thể cưỡi mây đạp gió, một đôi đồng tử vàng nhạt, giàu tính người, nhìn qua uy mãnh cao lớn, vô cùng tuấn tú, hơn nhiều so với bạch mã trước đó.

Tiểu Hắc Long vội vàng giới thiệu: “Đây là một chi của Long tộc ta, tên gọi Tị Thủy Kim Tinh Thú, có thể cưỡi mây đạp gió, lại giỏi

thủy tính, mà sức lực vô cùng, vượt núi băng đèo không tốn chút sức lực nào.

Dùng làm tọa kỵ, hơn nhiều so với bạch mã trước đây của ngài." Giang Lưu Nhi đánh giá Tị Thủy Kim Tinh Thú từ trên xuống dưới, hài lòng gật đầu: "Con Tị Thủy Kim Tinh Thú này không tệ, chỉ là ta phải đi Tây Thiên thỉnh kinh, trên đường tất yếu sẽ đi qua nhiều quốc độ phàm nhân, con Tị Thủy Kim Tinh Thú này miễn cưỡng quá chói mắt." "Cái này đơn giản, chỉ cần thi triển Chướng Nhãn Pháp cho con Tị Thủy Kim Tinh Thú này là được." Tiểu Hắc Long phất tay, con Tị Thủy Kim Tinh Thú trước mặt mọi người lập tức biến thành một con tuấn mã thần tuấn.

Đương nhiên, Chướng Nhãn Pháp này tùy thuộc vào tu vi của người thi pháp.

Tiểu Hắc Long thi pháp, có thể qua mặt tất cả tu sĩ dưới Thái Ất Kim Tiên, nhưng trước mặt đại năng chân chính, vẫn sẽ bị nhìn thấu ngay lập tức.

Sau khi dâng Tị Thủy Kim Tinh Thú, Tiểu Hắc Long thở phào nhẹ nhõm, thăm dò nói: "Hầu ca, lão sư?" Giang Lưu Nhi phất tay, điềm nhiên hỏi: "Trước đừng gọi lão sư, là ai bảo ngươi đến Ưng Sầu Giản này chờ đợi?" "Tự nhiên là tộc trưởng Long tộc ta, Ngao Thanh." Tiểu Hắc Long giải thích một câu, suy nghĩ một chút, lại nói: "Tam Giới đều biết, Long tộc ta và Tiệt Giáo có quan hệ tốt nhất.

Tộc trưởng đại nhân bảo ta đến, thực tế cũng là ý của Thánh nhân Tiệt Giáo." Trong mắt Giang Lưu Nhi lộ ra ý cười: "Tốt, đã như vậy, vậy ta sẽ nhận ngươi làm đồ đệ này, còn không mau hành bái sư lễ?" "Vâng, lão sư." Tiểu Hắc Long vội vàng hành bái sư lễ, cách xưng hô cũng từ đại sư, biến thành lão sư.

"Sư đệ tốt, đã nhập sư môn, tự nhiên phải cùng đại sư huynh chia

sẻ gánh nặng.

Hành lý này, liền giao cho ngươi.” Tiểu Hắc Long ân cần nhận lấy hành lý: “Đại sư huynh cứ yên tâm, việc hành lý, cứ giao cho ta.” Khi Giang Lưu Nhi chính thức thu Tiểu Hắc Long Ngao Ất làm đệ tử, trong khoảnh khắc, trên cửu thiên, vô số huyền diệu của Thiên Đạo dũng động, một cỗ khí vận vô cùng hùng vĩ, mạnh mẽ chia làm hai, một nửa bảy thành, một nửa ba thành, lần lượt dũng nhập vào Phật môn và Long tộc.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề cảm nhận được khí vận Phật môn cực tốc tăng vọt, lập tức mở mắt, trong mắt lóe lên sự kinh hỉ tột độ.

“Sư huynh, cảm nhận được không, khí vận Phật môn của Ngô đang không ngừng tăng lên, thăng tiến!” Chuẩn Đề vô cùng kích động.

Đối với Phật môn hiện nay, khí vận là thứ quý giá nhất.

Chỉ cần khí vận sung túc, thiên kiêu Phật môn sẽ như măng mọc sau mưa không ngừng xuất hiện, đặt nền tảng vững chắc nhất cho sự hưng thịnh tương lai của Phật môn.

Đồng thời, chỉ cần khí vận không ngừng tăng lên, điều đó chứng tỏ, Tây hành là một con đường chính xác.

Chỉ cần kiên định không đổi đi theo con đường này, sự hưng thịnh của Phật môn chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Rất nhanh, Tiếp Dẫn cũng mở đôi mắt, trên mặt lóe lên một tia tiếc nuối: “Đáng tiếc là khoản khí vận này, không phải toàn bộ đều rơi vào tay Phật môn của Ngô, còn chia cho Long tộc một phần.” “Cái gì?

Còn chia cho Long tộc?” Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề lập tức đông cứng lại.

Cẩn thận cảm ứng một lượt, khi cảm nhận được quả thực có

khoảng ba thành khí vận chảy vào Long tộc, cả người y liền không còn ổn, phẫn nộ bất bình nói: "Đại kiếp lần này, do Phật môn của Ngô khởi xướng, lợi ích thu được lẽ ra phải thuộc về một mình Phật môn ta hưởng thụ, làm sao có thể vô duyên vô cớ chia cho Long tộc ba thành!" Tiếp Dẫn lắc đầu: "Thôi đi, đại kiếp lần này, không chỉ có Phật môn của ta tham gia.

Long tộc được hưởng một phần khí vận, cũng là lẽ phải.

Bất quá, làm cái giá, con Tiểu Hắc Long kia, Phật môn chúng ta muốn!" "Tiểu Hắc Long?" Chuẩn Đề ngẩn ra, sự phẫn nộ trên mặt lập tức biến mất, dồn sức gật đầu: "Sư huynh nói không sai, Long tộc đã được khí vận, con Tiểu Hắc Long này, lẽ ra phải thuộc về Long tộc của ta, để hộ pháp cho Phật môn của Ngô." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thân là Thánh nhân, nhãn lực sắc bén đến mức nào, vừa nhìn đã thấy tư chất Tiểu Hắc Long xuất chúng, sau này nếu được bồi dưỡng tốt, lại là một trợ lực lớn cho Phật môn.

Tính toán như vậy, ngược lại cũng đáng giá!

Tiếp Dẫn chắp hai tay sau lưng, ánh mắt u sâu nhìn về phương xa, trong giọng nói ẩn chứa sự phấn chấn: "Đại kiếp Tây hành, có thiên định chín chín tám mốt nạn.

Mỗi khi vượt qua một nạn, Phật môn của Ngô đều sẽ được hưởng một khoản khí vận.

Đợi đến khi chín chín tám mốt nạn kết thúc, lúc đó, chính là ngày Phật môn của Ngô hưng thịnh." Bên bờ Đông Hải, Tổ địa Long tộc, chiếm diện tích cực rộng, trang trí xa hoa, các loại tiên thảo quý hiếm, linh bảo, châu báu, được chất đống thành cung điện pha lê tráng lệ.

Từ trong đó, truyền đến tiếng cười sảng khoái của tộc trưởng Long tộc Ngao Thanh: "Ha ha ha ha, nghe Thánh nhân quả nhiên không sai.

Hiện giờ khí vận Long tộc ta bùng nổ, sau đại kiếp Tây hành, Long tộc nhất định sẽ khôi phục đến thời kỳ đỉnh thịnh nhất của Long tộc năm xưa!" Trên bảo tọa được điêu khắc tinh xảo từ một khối pha lê nguyên khối, Ngao Thanh thần thái phi dương, sự tự tin trong đôi mắt gần như muốn tràn ra ngoài.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, đèn xanh thắp sáng, khói xanh lượn lờ.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti cảm nhận được khí vận Huyền môn đang chảy đi, khí vận Phật môn tăng trưởng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

"Lão sư, khí vận Phật môn thăng tiến, khí vận Huyền môn của Ngô lại có chút suy bại.

Cứ thế này, sau Tây hành…" Triệu Công Minh trên mặt lộ ra nụ cười nhạt: "Không cho Phật môn chút ngọt ngào để nếm thử, làm sao có thể khiến Phật môn yên tâm?" "Mong lão sư giải hoặc." Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, nghi hoặc.

"Thân phận thật sự của Giang Lưu Nhi, các ngươi hẳn phải biết chứ?" "Tự nhiên, Giang Lưu Nhi đó, chính là thủ của thượng cổ ngũ trùng, Lục Sí Kim Thiền tung hoành trong thời kỳ đại kiếp Long Hán." "Không sai!" Triệu Công Minh gật đầu: "Không biết bao nhiêu năm trước, Lục Sí Kim Thiền bị Phật môn tìm thấy, dùng Phật pháp cảm hóa.

Nhưng thân là thượng cổ ngũ trùng, vật chí hung của thế gian, há lại có thể dễ dàng bị cảm hóa như vậy?

Sau Tây hành, khí vận Phật môn sẽ thăng tiến đến đỉnh phong, nhưng đồng thời, cũng sẽ trong một khoảnh khắc rơi xuống đáy vực." Nói đến đây, Triệu Công Minh dừng lại, không nói thêm nữa.

Chương 503

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti nhìn nhau, dường như đã hiểu ra điều gì đó, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Thì ra lão sư, đã sớm bố cục đến bước này, vào lúc Phật môn đạt đỉnh phong nhất, vui mừng nhất, lại giáng cho một đòn chí mạng.

Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti không khỏi cảm thấy bi ai cho Phật môn.

Có lão sư nhà mình mưu tính cho Huyền môn, Phật môn e rằng vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Thời gian như nước chảy vô tình trôi đi.

Từ sau khi thu Tiểu Hắc Long ở Xà Bàn Sơn, Ưng Sầu Giản, ba thầy trò đi đi dừng dừng, lại một tháng trôi qua.

Ngày nọ, ba thầy trò đến dưới chân Hắc Phong Sơn.

Nhìn Hắc Phong Sơn từ xa, trong đôi mắt Tôn Ngộ Không kim quang lóe lên, cảm nhận được yêu khí.

"Sư phụ, trên ngọn núi trước mặt này có yêu khí." Tôn Ngộ Không hăm hở muốn thử, trong mắt lóe lên quang mang.

"Hãy gọi Thổ Địa ở đây ra hỏi xem." Giang Lưu Nhi cưỡi trên con Tị Thủy Kim Tinh Thú phong độ vô cùng, ăn đào rừng mọc giữa núi một cách ngon lành.

"Được thôi." Tôn Ngộ Không mạnh mẽ dậm chân xuống đất, trong khoảnh khắc, đất rung núi chuyển, giống như có người nâng một ngọn thái cổ thần sơn mạnh mẽ đập xuống đất vậy.

Trên đất hoàng thổ, một luồng khói xanh bốc lên, biến thành một

lão già thân hình nhỏ bé, râu tóc bạc phơ.

Lão già đó ôm đầu oán giận: "Người nào, lại lỗ mãng đến vậy, tấm thân tàn tạ của lão già này nào chịu nổi động tác lớn đến thế." "Lão Thổ Địa, ngươi hãy xem có nhận ra ta không." Tôn Ngộ Không cười hì hì tiến lên, đặt tay lên vai Thổ Địa Thần.

Thổ Địa Thần nghiêm túc đánh giá Tôn Ngộ Không, trong đầu 'ong' một tiếng, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng năm trăm năm trước.

Ngày đó, một vị tuyệt thế thần hầu từ hạ giới đánh lên cửu thiên, chấn động Tam Giới.

Chúng thần Phật khắp trời, không một ai là đối thủ của y.

Được phong hiệu Tề Thiên Đại Thánh, chiến trời đấu đất, chưa từng thất bại.

Cuối cùng, vẫn là Thánh nhân xuất thủ, mới hàng phục được vị thần hầu đó.

Lúc đó, ông ta mới được sắp xếp đến Hắc Phong Sơn làm Thổ Địa Thần, nhưng dung mạo, thân ảnh của vị thần hầu đó vẫn in sâu vào trong đầu ông ta một cách chính xác không sai sót, qua bao nhiêu năm cũng chưa từng mờ nhạt.

"Ngươi, ngươi là vị Đại Thánh gia yêu quái đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước sao?" Lão Thổ Địa run rẩy, suýt nữa sợ tè ra quần.

Đây chính là chủ nhân đã đánh cho chúng thần Phật trên trời không có sức phản kháng, sao lại đến địa giới Hắc Phong Sơn hoang vu này của ông ta chứ.

"Xem ra dù đã cách năm trăm năm, Tam Giới này, vẫn còn rất nhiều người nhận ra Yêm lão Tôn nhỉ." Tôn Ngộ Không đắc ý ngẩng đầu, rồi cười nhìn Thổ Địa gia: "Lão Thổ Địa, ngươi khẩn trương

làm gì, ta đâu có ăn thịt ngươi.

Hôm nay gọi ngươi ra, là muốn hỏi ngươi vài vấn đề." Thổ Địa gia lau mồ hôi trên trán, run rẩy nói: "Đại Thánh gia cứ hỏi, tiểu lão nhi nhất định biết thì nói hết, không giấu giếm chút nào." "Ta hỏi ngươi, ngọn núi phía trước không xa đó, tên gọi là gì?" "Bẩm Đại Thánh gia, đó là Hắc Phong Sơn." "Trên Hắc Phong Sơn này có yêu khí, ngươi có biết yêu quái trên núi đó không?" "Đại Thánh gia nói là con Hùng Tì Quái đó phải không?

Trên Hắc Phong Sơn đó, quả thực có một con yêu quái, là một con hắc hùng thành tinh, đạo hạnh thâm hậu.

Con hùng tinh đó tuy là yêu quái, nhưng thích cao đàm khoát luận, tinh thông văn mực.

Nó đã tu sửa động phủ của mình như tiên động vậy, lại bình thường sống bằng cách hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, thích kết giao bằng hữu, là một yêu quái cao nhã có phẩm vị.

Trừ những điều đó ra, con hắc hùng tinh kia, chỉ có một tật xấu nhỏ là tham lam." Tôn Ngộ Không gật đầu: "Không tệ, Yêm lão Tôn khi quan sát Hắc Phong Sơn đó, quả thực cảm nhận được yêu khí rất nhạt, gần như không thể nghe thấy." Thổ Địa thần nghe vậy, nhẹ nhàng thở phào một hơi, cẩn thận hỏi: "Đại Thánh gia đến Hắc Phong Sơn hoang vu này, chẳng lẽ là vì hàng yêu mà đến?" "Hàng yêu?

Yêm lão Tôn và con hắc hùng tinh này chưa từng gặp mặt, cũng không có ân oán.

Là ai thỉnh động Yêm lão Tôn đến hàng yêu trừ ma vậy?" Lão già cười nhạt: "Đại Thánh gia nói đùa rồi, với thực lực của ngài, nhìn khắp Tam Giới, chúng thần Phật trên trời, thật sự không ai có thể thỉnh động!" Khóe miệng Tôn Ngộ Không khẽ cong lên, trong đôi mắt vàng kim nhạt lóe lên ý cười nhạt: "Lão Thổ Địa, bình thường ngươi

chắc không ít lần nhận được lợi lộc từ con hắc hùng tinh đó chứ?" Thổ Địa thần lập tức sững người, sắc mặt bỗng đỏ bừng, khóc lóc nói: "Đại Thánh gia, ngài ngàn vạn lần đừng mách với cấp trên a.

Hắc Phong Sơn này vốn đã nghèo nàn, bổng lộc của tiểu lão nhi cũng không có bao nhiêu, muốn đề thăng tu vi, đổi một nơi tốt hơn làm Thổ Địa, trong tay không có tài nguyên làm sao được a." Tôn Ngộ Không xua tay: "Đừng khóc nữa, Yêm lão Tôn rảnh rỗi không có việc gì, mách tội ngươi làm gì?

Ta hỏi ngươi, trên Hắc Phong Sơn này, có thứ gì có thể nghỉ ngơi không, từ Ưng Sầu Giản đến đây, một đường phong xan lộ túc, thật sự khó chịu." Thổ Địa tò mò hỏi: "Đại Thánh gia có đại thần thông thông thiên triệt địa, cái này…" Hắc Phong Sơn là vùng đất cùng hương tích nhưỡng, tin tức đình trệ, nên Thổ Địa căn bản không biết việc Phật môn Tây hành.

Sau khi giản lược nói với Thổ Địa về việc Tây Thiên thỉnh kinh, Thổ Địa lúc này mới nói: "Bẩm Đại Thánh gia, cách chân Hắc Phong Sơn về phía nam hai mươi dặm, có một Quan Âm Thiền Viện.

Trụ trì thiền viện đó tên là Kim Trì, có chút giao tình với hắc hùng tinh.

Chỉ là, giống như hắc hùng tinh, cũng có chút tật xấu tham lam…" Tôn Ngộ Không gật đầu cười nói: "Thì ra là vậy, vậy chúng ta càng phải đến xem rồi." Từ biệt Thổ Địa, Tôn Ngộ Không dẫn đường phía trước, Giang Lưu Nhi cưỡi trên Tị Thủy Kim Tinh Thú, Tiểu Hắc Long khiêng hành lý, đi về phía Quan Âm Thiền Viện.

Hoàng hôn buông xuống phía tây, bóng dáng ba người, dưới ánh tà dương dần khuất, càng lúc càng dài.

Hắc Phong Sơn, Hắc Phong Động, trên ngai vàng đá được điêu khắc từ một khối bạch ngọc nguyên khối, ngồi một thân ảnh.

Thân ảnh đó thanh mảnh, toàn thân bao phủ một lớp bạch quang nhàn nhạt, che khuất dung mạo.

Trên tay thân ảnh đó, còn nâng một mâm bạch ngọc, trên mâm hiển nhiên là một viên kim đan tròn trịa, không tì vết, phía trên có chín đường đạo văn vàng kim, hiển nhiên là Cửu Chuyển Kim Đan quý giá nhất trong các loại kim đan.

Mà Hắc Hùng Tinh, đại vương Hắc Phong Sơn, lúc này lại ở dưới ngai vàng bạch ngọc, đang trân trân nhìn chằm chằm mâm ngọc trên tay thân ảnh kia.

Lúc này, nếu có đại thần thông giả ở đây, liền có thể nhìn xuyên qua lớp bạch quang uẩn tàng kia, thấy rõ đó chính là Quan Âm Bồ Tát của Phật môn.

Mà Hắc Phong Sơn này, cũng chính là kiếp nạn chính thức đầu tiên mà Quan Âm Bồ Tát đã chuẩn bị cho đoàn Giang Lưu Nhi.

Hắc Hùng Tinh nhìn viên Cửu Chuyển Kim Đan trên tay Quan Âm, nước dãi suýt chảy ra.

Hắc Hùng Tinh đã tu đến địa bộ Tam Hoa Tụ Đỉnh, hiển nhiên đã chứng đạo Thái Ất Kim Tiên.

Một viên Cửu Chuyển Kim Đan, đối với y mà nói có ích, nhưng công dụng không quá lớn.

Điều thực sự khiến Hắc Hùng Tinh coi trọng, là giá trị sưu tầm của viên Cửu Chuyển Kim Đan này.

Phải biết, trong Tam Giới hiện nay, người có thể luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, chỉ có một người, đó chính là Tổ sư Nhân Giáo, Thái Thanh Thánh nhân.

Ngoài ra, ngay cả đệ nhất truyền nhân của Thái Thanh Thánh nhân, Chưởng Giáo Nhân Giáo, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không có bản

lĩnh luyện chế.

Quan trọng nhất là, kể từ sau Phong Thần, Hồng Hoang tan vỡ, dưới lời cảnh cáo của Đạo Tổ, chư Thánh đều lần lượt rút khỏi Hồng Hoang, khai tịch đạo tràng ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Kể từ đó, trong Tam Giới, liền không còn Cửu Chuyển Kim Đan mới được luyện chế ra nữa, thuộc loại ăn một viên, thiếu một viên.

Nếu y có thể trân tàng một viên Cửu Chuyển Kim Đan, sau này đem ra trước mặt những lão bằng hữu kia, thì sẽ oai phong, có mặt mũi biết bao.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hắc Hùng Tinh liền không kìm được mà nhếch lên.

"Vị đạo hữu này, nếu ngươi chịu đem viên Cửu Chuyển Kim Đan này cho yêm, điều kiện tùy ngươi đề ra.

Chương 504

Chỉ cần trong phạm vi năng lực của yêm lão hùng, nhất định sẽ giúp ngươi làm được." Quan Âm mở miệng: "Lời ngươi nói là thật?" "Đương nhiên là thật, không tin ngươi cứ đi hỏi thăm mấy ngọn núi xung quanh, ai có thể sánh bằng uy tín của yêm lão hùng." Quan Âm Bồ Tát gật đầu: "Được, gần đây, sẽ có một nhóm thủ kinh nhân từ Đông Thổ Đại Đường đi qua Hắc Phong Sơn của ngươi.

Đoàn thủ kinh nhân này trong tay có một bảo bối, tên gọi Cẩm Lan Ca Sa.

Đến lúc đó, ngươi hãy tìm cách trộm lấy nó giao cho ta, khi đó, viên Cửu Chuyển Kim Đan này sẽ là của ngươi." Hắc Hùng Tinh nhíu mày: "Trộm, có chút không hay thì phải?" "Nếu ngươi cảm thấy không hay, viên Cửu Chuyển Kim Đan này, cũng có thể không cần." Quan Âm đứng dậy từ ngai vàng bạch ngọc, nhấc chân định rời đi, nhưng lại bị Hắc Hùng Tinh vội vàng giữ lại.

"Để yêm suy nghĩ thêm một chút." Quan Âm dừng bước, thản nhiên nhìn Hắc Hùng Tinh.

Trong lòng như có điều suy nghĩ, nạn đầu tiên của Phật môn, không nên quá khó.

Giao cho Hắc Hùng này vừa đúng.

Trước hết trộm lấy ca sa, Tôn Ngộ Không tất định sẽ cảnh giác.

Đến lúc đó tìm đến rồi đòi lại là được.

Như vậy, nạn này cũng đã qua, Phật môn của y, lại có thể thu hoạch một khoản khí vận lớn.

Nghĩ đến đây, Quan Âm thầm cảm thán sự lựa chọn chính xác của

mình năm xưa.

Vẫn là Phật môn tốt a, không chỉ pháp tu xá lợi tử vô cùng phù hợp với mình.

Ngay cả công đức, cũng nhiều hơn rất nhiều so với khi ở Xiển Giáo.

Cứ thế này, làm sao mà không thể đăng đỉnh đại đạo đỉnh phong chứ?

Hắc Hùng Tinh nghiêm túc suy nghĩ một phen, nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi mâm ngọc trên tay Quan Âm, cuối cùng cắn răng nói: "Được, yêm giúp ngươi một lần này." Trên mặt Quan Âm lộ ra nụ cười: "Tốt, sau khi thành công, Cửu Chuyển Kim Đan sẽ đích thân dâng lên.

Viên kim đan này, là lô cuối cùng mà Thánh nhân luyện chế, cực kỳ quý giá, vật siêu sở trị, không thể bị thiệt thòi, không thể bị lừa." Hắc Hùng Tinh liên tục gật đầu, mắt không rời Cửu Chuyển Kim Đan.

Rất nhanh, Quan Âm rời đi.

Hắc Hùng Tinh thu dọn một chút, lắc mình biến thành một đạo nhân mặt đen, cuộn gió đen bay về phía Quan Âm Thiền Viện!

Quan Âm Thiền Viện tọa lạc cách chân Hắc Phong Sơn về phía nam hai mươi dặm.

Thiền viện không lớn, trong đó, Hắc Hùng Tinh và lão trụ trì Kim Trì trưởng lão có giao tình.

Cũng chính nhờ sự giúp đỡ của Hắc Hùng Tinh, Kim Trì trưởng lão với thân phận phàm nhân, đã sống đến tuổi hơn hai trăm, mà người thường không dám nghĩ đến.

“Đông đông đông!” Tiếng gõ cửa vang lên, tiểu sa di trong thiền viện vội vàng kêu lên: “Đến rồi, đến rồi!” Cửa lớn mở ra, những tiểu sa di kia thấy đạo nhân mặt đen do Hắc Hùng Tinh hóa thành, không chút bất ngờ, vội vàng nói: “Thì ra là ngài đến rồi, xin mời mau vào, lão trụ trì đang chờ ngài trong quan đó.” Hắc Hùng Tinh vào Quan Âm Thiền Viện, trực tiếp đẩy cửa, đi vào thiền phòng của Kim Trì trưởng lão.

Kim Trì đang tọa thiền, thấy Hắc Hùng Tinh đến, liền nhanh nhẹn đứng dậy: “Đại vương sao lại có thời gian đến Quan Âm Thiền Viện của ta vậy?” Trên mặt Kim Trì mang vẻ nịnh nọt.

Hắc Hùng Tinh, chính là ân nhân cứu mạng của ông ta.

Nếu không có Hắc Hùng Tinh, ông ta đã sớm tan xương thành tro rồi, làm sao còn có thể sống đến tuổi này.

Đương nhiên phải nịnh nọt Hắc Hùng Tinh, để Hắc Hùng Tinh ban cho nhiều linh đan diệu dược hơn, để ông ta sống lâu hơn.

Hắc Hùng Tinh cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống bồ đoàn mà Kim Trì trưởng lão vốn đang ngồi, hít một hơi thật sâu, nói: “Kim Trì, ngươi nói đại ca bình thường đối xử với ngươi thế nào?” “Đại ca đối với tiểu đệ, tự nhiên là không có gì để nói.

Nếu không phải đại ca thỉnh thoảng ban cho linh đan diệu dược, tiểu đệ sao có thể sống đến ngày hôm nay?

Đối với tiểu đệ mà nói, đại ca chính là ân nhân cứu mạng a!” Kim Trì trưởng lão vẻ mặt cảm động.

Hắc Hùng Tinh hài lòng gật đầu, cũng không vòng vo, trực tiếp nói: “Hôm nay đại ca hạ sơn, kỳ thực là có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp, không biết lão đệ ngươi có tiện không?” “Đại ca cứ nói, chỉ cần trong phạm vi sức lực của tiểu đệ, nhất định không nói hai

lời, giúp đại ca làm cho thỏa đáng." "Tốt, đại ca đang chờ câu nói này của lão đệ đó." Hắc Hùng Tinh cười lớn vỗ vai Kim Trì trưởng lão, rồi nhìn quanh bốn phía, đánh ra một đạo pháp lực, phong bế toàn bộ thiền phòng, điềm nhiên nói: "Đại ca hôm nay đến đây, là vì thủ kinh nhân mà đến." "Thủ kinh nhân?" Kim Trì trưởng lão trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, hiển nhiên chưa từng nghe nói qua.

Hắc Hùng Tinh giải thích: "Đại ca nhận được tin tức, gần đây, sẽ có một nhóm người từ Đông Thổ Đại Đường đến, đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh.

Nghe nói, trong tay vị thủ kinh nhân đó, có một bảo bối, tên gọi Cẩm Lan Ca Sa, nghe nói là vô thượng bảo bối, cực kỳ quý giá, thế gian chỉ có một kiện này." "Ngươi cũng biết, đại ca rất thích sưu tập trân bảo thế gian, thật sự thấy của lạ thì mừng rỡ.

Đợi vị thủ kinh nhân đó đến, ngươi tìm cách trộm lấy chiếc Cẩm Lan Ca Sa đó cho đại ca ngắm nghía ba ngày, rồi trả lại cho ngươi, thế nào?" Kim Trì trưởng lão nghe xong, suy nghĩ một lát rồi nói: "Đại ca đã lên tiếng, tiểu đệ nào dám không nghe theo.

Tất cả, cứ làm theo lời đại ca nói." "Tốt, thật không hổ là đệ đệ tốt của đại ca, viên đan dược này cho ngươi." Hắc Hùng Tinh trong lòng đại hỉ, tùy tay ném ra một viên đan dược.

Đan dược bay lượn trên không trung vẽ một đường cong tuyệt đẹp, cuối cùng rơi vào tay Kim Trì trưởng lão.

Ngửi hương khí nồng đậm của viên đan dược trong lòng bàn tay, Kim Trì trưởng lão cả người muốn bay lên rồi.

Có Hắc Hùng đại ca ban cho viên đan dược này, y Kim Trì, lại có thể sống thêm mười năm nữa.

Hắc Hùng Tinh đạt được mục đích xong, không dừng lại lâu, hóa

thành một luồng hắc quang, trực tiếp bay về Hắc Phong Sơn.

Sau khi Hắc Hùng Tinh đi, Kim Trì trưởng lão như trân bảo nuốt viên đan dược trong tay xuống, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng: "Cứ thế này, thọ đản ba trăm tuổi, thọ đản năm trăm tuổi, còn gì khó khăn nữa?" Sáng sớm hôm sau, Kim Trì trưởng lão liền dậy sớm, hạ lệnh tiểu sa di trong Quan Âm Thiền Viện triển khai quét dọn toàn tự, nói rất nhanh sẽ có quý khách đến.

Đồng thời, Kim Trì trưởng lão lại tính trước ngày, thông báo cho mấy ngôi tự miếu trong vòng trăm dặm Hắc Phong Sơn, nói muốn tổ chức một trận Phật Y đại hội sau nửa tháng.

Địa giới Hắc Phong Sơn tuy rộng, nhưng khá nghèo nàn, có mấy ngôi thiền viện, tự miếu không lớn không nhỏ.

Trong đó, Quan Âm Thiền Viện có quy mô lớn nhất, Kim Trì trưởng lão đức cao vọng trọng nhất.

Do đó, đề nghị của Kim Trì trưởng lão vừa đưa ra, liền nhận được sự hưởng ứng của mọi người.

Xử lý xong mọi việc này, Kim Trì trưởng lão liền đóng cửa không ra, chuyên tâm chờ đợi thủ kinh nhân đến trong Quan Âm Thiền Viện.

Một bên khác, từ biệt Thổ Địa thần xong, Giang Lưu Nhi một đoàn người không nhanh không chậm lên đường, cuối cùng ba ngày sau, đến trước cửa Quan Âm Thiền Viện.

Giang Lưu Nhi ngồi trên Tị Thủy Kim Tinh Thú, ngáp một cái: "Cuối cùng cũng tìm thấy thiền viện, mấy ngày nay phong xan lộ túc, phải nghỉ ngơi cho thật tốt.

Ngộ Không, đi gõ cửa xem." "Vâng, sư phụ." Tôn Ngộ Không khẽ cười, vừa định đi về phía cửa lớn Quan Âm Thiền Viện, Tiểu Hắc Long đã nhanh chân hơn một bước: "Sư phụ, Hầu ca, để ta." Tiểu

Hắc Long ân cần chạy đến trước cửa lớn, ‘đông đông đông’ gõ.

Không lâu sau, liền có một tiểu sa di vội vàng chạy đến mở cửa.

“Đêm hôm khuya khoắt, ai gõ cửa vậy, còn có muốn người ta nghỉ ngơi nữa không?

Hôm nay Quan Âm Thiền Viện của Ngô đóng cửa để đón tiếp quý khách, nếu có chuyện gì, xin hãy đổi ngày khác đến.” Nói đến đây, tiểu sa di liền dừng lại, nhìn thân hình vạm vỡ, giữa hàng mi lộ ra vẻ bất phàm của Tiểu Hắc Long, lại nhìn con bạch mã thần tuấn phía sau Tiểu Hắc Long, và vị hòa thượng đầu trọc anh tuấn tiêu sái ngồi trên bạch mã, trong lòng bỗng nhiên nhảy nhót.

Không lẽ đây chính là vị thủ kinh nhân đến từ Đông Thổ Đại Đường mà trụ trì đã nói?

Tiểu sa di trong đầu chợt lóe qua hàng trăm ý niệm, thái độ cũng tốt hơn không ít, hỏi: “Vị trưởng lão này trông lạ mặt, không giống người ở gần Quan Âm Thiền Viện này.

Không biết là từ đâu đến, lại muốn đi đâu vậy?” Tiểu Hắc Long nói: “Chúng ta là hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường đến, đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh.

Chương 505

Hiện giờ nơi hoang vu dã ngoại, không có chỗ nghỉ chân, trời cũng dần tối, muốn nghỉ chân ở đây một đêm, không biết có được không?" "Các ngươi… là hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường đến?" Tiểu sa di nuốt một ngụm nước bọt.

"Phải đó." Nụ cười trên mặt tiểu sa di càng rõ rệt mấy phần, vội vàng mở cửa: "Bên ngoài khí ẩm nặng, mấy vị trưởng lão mau mau mời vào, ta đi bẩm báo trụ trì ngay đây." Giang Lưu Nhi xuống ngựa, cùng Tôn Ngộ Không đi vào Quan Âm Thiền Viện.

Tiểu sa di kia vội vàng gọi một tiểu sa di nhỏ hơn đến, bảo nó đưa Tôn Ngộ Không đến đại điện nghỉ ngơi một lát, rồi cả người một mạch chạy về thiền phòng của Kim Trì trưởng lão.

Thiền phòng của Kim Trì trưởng lão, Kim Trì đang tọa trên bồ đoàn như lão tăng nhập định, không khí tĩnh mịch.

Nhưng rất nhanh, tiếng gõ cửa 'đông đông' đã phá vỡ sự tĩnh mịch này.

"Sư phụ, sư phụ, mau tỉnh dậy, thủ kinh nhân mà ngài nói đã đến rồi!" Kim Trì vô thức nhíu mày, quát mắng: "Cái gì đến rồi đến rồi, đêm hôm khuya khoắt không ngủ, làm loạn cái gì?" Chờ đã!

Kim Trì trưởng lão ngẩn ra, mạnh mẽ đứng dậy, mở cửa phòng, giọng nói nhanh hơn rất nhiều so với ban đầu: "Ngươi vừa nói gì, thủ kinh nhân đến rồi?" "Bẩm trụ trì, bọn họ nói bọn họ là hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường đến, muốn đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh, chắc hẳn chính là thủ kinh nhân mà ngài nói." Kim Trì trưởng lão đại hỉ: "Tốt, tốt, mau dẫn ta đi gặp bọn họ." "Vâng, trụ trì." Đại điện Quan Âm Thiền Viện, đã có tiểu sa di dâng hương trà cho Giang Lưu

Nhi và đoàn người.

Giang Lưu Nhi mấy người ngồi trên bồ đoàn, vừa uống trà, vừa quan sát xung quanh.

Tiểu Hắc Long 'sách sách' cảm thán: "Hắc Phong Sơn vùng đất cùng hương tích nhưỡng, vô cùng nghèo nàn, nhưng đại điện này lại xa hoa đến vậy.

Xem ra Quan Âm Thiền Viện này, vẫn là tài đại khí thô a." Đến môi trường xa lạ, Tôn Ngộ Không theo thói quen vận khởi Phá Vọng Kim Mâu, bắt đầu dò xét môi trường xung quanh.

Không lâu sau, liền có phát hiện.

"Trong Quan Âm Thiền Viện này, trừ việc dưới đất chôn không ít vàng bạc châu báu ra, thì không có gì khác.

Nhưng trong không khí có từng luồng yêu khí ngưng kết không tan, xem ra gần đây, con hắc hùng tinh kia đã đến đây." "Con hắc hùng tinh đó và trụ trì ở đây quan hệ không tầm thường, đến đây một lần cũng là chuyện bình thường." Tiểu Hắc Long như có điều suy nghĩ, rồi nói: "Chỉ là không biết, con hắc hùng tinh đó là đến bình thường, hay là đến để thông phong báo tín." Giang Lưu Nhi trên mặt lộ ra nụ cười nhạt: "Bất kể vì nguyên nhân gì, mọi người đều hãy tỉnh táo một chút, Quan Âm Thiền Viện này không hề tầm thường đâu, nạn đầu tiên của chúng ta, e rằng sắp đến rồi!" Không lâu sau, Kim Trì trưởng lão vội vàng đến, người còn chưa đến, tiếng cười đã truyền vào đại điện: "Mấy vị trưởng lão từ xa đến, Ngô đã không ra đón tiếp, thật sự là vô cùng hổ thẹn a." Kim Trì trưởng lão bước vào đại điện, cúi mình chắp tay nghiêm túc với đoàn ba người Giang Lưu Nhi: "Bần tăng là trụ trì Quan Âm Thiền Viện Hắc Phong Sơn, pháp hiệu Kim Trì, kính chào chư vị trưởng lão." Giang Lưu Nhi cũng đáp lễ: "Giang Lưu Nhi, trụ trì Kim Quang Tự Đại Đường, kính chào Kim Trì trưởng lão." Rồi

lại giới thiệu với Kim Trì trưởng lão: "Vị này là đại đồ đệ Tôn Ngộ Không của nhà ta, vị này là nhị đồ đệ của nhà ta, Ngao Ất.

Trời đã dần tối, không thích hợp lên đường, muốn tá túc một đêm tại Quan Âm Thiền Viện của trưởng lão, không biết trưởng lão có đồng ý không?" Nụ cười trên mặt Kim Trì trưởng lão lập tức biến mất, giả vờ giận dữ nói: "Trưởng lão nói lời gì vậy, mọi người đều là người trong Phật môn, thân như một nhà.

Đừng nói ở một đêm, dù có ở cả một năm, thì có gì mà không được?" Kim Trì trưởng lão nói xong, lại vội vàng nói: "Ta nghe tiểu sa di bên ngoài nói, ba vị trưởng lão là từ Thiên Triều Đại Đường Đông Thổ mà đến.

Ta nghe nói, Thiên Triều Đại Đường Đông Thổ, vật hoa thiên bảo, nhân kiệt địa linh, vạn quốc triều cống, là nơi cực kỳ phồn thịnh, không biết thật hay giả." Trên mặt Kim Trì trưởng lão, đúng lúc lộ ra một tia mong đợi.

Giang Lưu Nhi nói: "Đại Đường phồn hoa, không phải dùng ngôn ngữ có thể hình dung.

Sau này có cơ hội, trụ trì có thể đích thân đến Đại Đường xem, cũng là để kiến thức phong quang thiên triều." Kim Trì ngượng ngùng cười cười, đổi một chủ đề khác tiếp tục hỏi.

Cứ như vậy thăm dò, rất nhanh đã qua nửa canh giờ.

Kim Trì trưởng lão không hổ là người đã sống hai ba trăm năm, nhân tình thế cố đã rèn luyện đến mức lô hỏa thuần thanh.

Chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, đã phác họa ra một hình tượng trụ trì nhiệt tình, hiếu khách.

Thậm chí ngay cả Tiểu Hắc Long còn non nớt cũng suýt bị lừa.

Trên đạo hạnh, Tiểu Hắc Long có thể nghiền ép vạn lần Kim Trì

trưởng lão, nhưng về nhân tình thế cố, y thật sự không bằng Kim Trì.

Kim Trì cùng đoàn người Giang Lưu Nhi trò chuyện, thăm dò, cộng thêm Giang Lưu Nhi vốn không định cố ý che giấu, rất nhanh đã bị Kim Trì trưởng lão hỏi thăm được nhiều tin tức hữu dụng.

Thấy mục đích đã đạt được, Kim Trì trưởng lão cười nói: "Thật sự xin lỗi, mấy vị trưởng lão từ xa đến, lại mệt mỏi, ta lại cứ kéo các ngươi nói chuyện này nọ, thật sự là có lỗi." "Ta đã sai tiểu sa di bên ngoài trải giường, chuẩn bị nước nóng.

Ba vị trưởng lão tắm nước nóng xong, liền có thể nghỉ ngơi." "Vậy thì đa tạ trụ trì." Giang Lưu Nhi lộ ra nụ cười vô hại.

Sự chuẩn bị của Kim Trì, đoàn người Giang Lưu Nhi không hề lãng phí.

Tắm nước nóng xong, liền trực tiếp ngủ, sáng hôm sau ngủ đến khi mặt trời lên ba sào, lúc này mới dậy.

Mà Kim Trì, đã sớm chờ bọn họ ở đại điện rồi.

Thấy Giang Lưu Nhi và mọi người bước đến, Kim Trì vội vàng nói: "Trưởng lão, ta đã định nửa tháng sau, mời các tự miếu gần Hắc Phong Sơn, tổ chức một Phật Y đại hội.

Nếu trưởng lão không vội lên đường, chi bằng ở lại tham gia?" Giang Lưu Nhi tò mò hỏi: "Phật Y đại hội?

Đó là thứ gì?" Kim Trì 'hắc hắc' cười, lộ ra nụ cười bí ẩn: "Phật y, tự nhiên là ca sa.

Phật Y đại hội, tự nhiên là so xem ca sa nhà ai tốt hơn!" Giang Lưu Nhi nghe xong, như hiểu như không gật đầu: "Thì ra là vậy." Kim Trì bỗng nhiên bí ẩn nói: "Truyền thuyết Đông Thổ Đại Đường, bảo vật vô số.

Trưởng lão từ Đông Thổ Đại Đường đến, có mang bảo vật gì đến không?" Giang Lưu Nhi xua tay, qua loa nói: "Ta là một tiểu hòa thượng, có thể mang theo bảo vật gì?" Giang Lưu Nhi càng qua loa, Kim Trì trong lòng càng tò mò.

Ông ta và Hắc Hùng Tinh đã giao thiệp bao nhiêu năm, tự nhận là hiểu Hắc Hùng Tinh.

Hắc Hùng Tinh, nhãn giới cực cao, bảo vật bình thường, thật sự không lọt vào mắt xanh của y.

Chiếc Cẩm Lan Ca Sa đó, rốt cuộc có mị lực thần kỳ gì, khiến Hắc Hùng Tinh mê mẩn đến vậy.

Nghĩ đến đây, Kim Trì cắn răng, "Trưởng lão theo ta." Kim Trì trưởng lão dẫn Giang Lưu Nhi đến trước một căn phòng vô cùng hẻo lánh trong Quan Âm Thiền Viện, lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng, chắp tay nói: "Trưởng lão mời." Giang Lưu Nhi theo Kim Trì trưởng lão đi vào tiểu viện, lập tức bị những thứ trong phòng làm chói mắt!

Trong phòng không có thứ gì khác, chỉ có vô số kiện ca sa, lấp lánh bảo quang rực rỡ mê hoặc!

Đều được dệt từ tơ lụa tốt nhất, thủ công của đại sư đỉnh cấp, ngũ quang thập sắc, rực rỡ chói mắt, đủ cả.

"Trưởng lão, ta cũng không giấu ngài, đây chính là bảo vật trân tàng cả đời của lão hòa thượng ta.

Chính là muốn đem ra hội ca sa cho bọn họ mở mang tầm mắt.

Ngài nếu có bảo bối gì, cũng hãy lấy ra, cho bọn họ xem bảo bối của Đông Thổ Đại Đường trông như thế nào." Giang Lưu Nhi trong lòng lộ ra nụ cười lạnh.

Kim Trì trưởng lão này, quả thực là lão mưu thâm toán a, hồ ly ngàn năm cũng không sánh bằng.

Hết vòng này đến vòng khác giăng bẫy cho y, chỉ muốn xem bảo bối trong tay y.

Đã như vậy, y sẽ thỏa mãn nguyện vọng của Kim Trì trưởng lão này.

"Bảo bối, trong tay ta quả thực có một kiện." Giang Lưu Nhi do dự nói.

"Bảo bối gì?" Kim Trì lập tức hai mắt sáng rực!

"Một kiện ca sa, Cẩm Lan Ca Sa!" "Thì ra cũng là ca sa." Kim Trì trưởng lão hai mắt sáng rực, ông ta chắp tay nói: "Bần tăng đối với ca sa có chút nghiên cứu, thích nhất là ca sa, không biết có thể xem qua không?" "Trụ trì theo ta." Rất nhanh, Giang Lưu Nhi dẫn Kim Trì trưởng lão đến căn phòng, mở bọc hành lý của mình, lấy Cẩm Lan Ca Sa ra.

Khoảnh khắc lấy ra, ánh sáng bảy màu rực rỡ, suýt chút nữa làm Kim Trì chói mù mắt.

Ca sa, toàn thân được dệt từ chỉ vàng kết hợp với lụa thượng đẳng nhất, phía trên khảm nạm châu báu, ngọc thạch, phỉ thúy, mã não, vàng bạc đồng ba sợi, cùng vô số minh châu.

Đây căn bản không phải một kiện ca sa, đây là một kiện trân bảo giá trị liên thành a!

Chương 506

Mắt Kim Trì trợn tròn, chỉ cảm thấy mình đã sống uổng ba trăm năm.

Thế gian này, vậy mà còn tồn tại ca sa đẳng cấp này.

"Bảo bối tốt, bảo bối tốt a!" Kim Trì từ tận đáy lòng phát ra tiếng cảm thán: "Trưởng lão, kiện ca sa này nếu đặt tại Phật Y đại hội, nhất định có thể một lần đoạt giải quán quân." Dưới lời nỉ non thuyết phục của Kim Trì, Giang Lưu Nhi cuối cùng miễn cưỡng đồng ý.

Trên hư không, một đạo bạch quang nhanh chóng lướt qua, cuối cùng rơi xuống Hắc Phong Sơn, lắc mình biến thành hình dáng Quan Âm Bồ Tát.

Nạn đầu tiên của Phật môn, do Phật môn đích thân chủ trì, là một bước then chốt cho sự hưng thịnh của Phật môn.

Nhiên Đăng, Dược Sư, Di Lặc đều đã ra lời, yêu cầu nàng phải hình ảnh không rời mắt theo dõi, tuyệt đối không được xảy ra sai sót gì.

Quan Âm thầm tính toán ngày tháng, cảm thấy đã gần đến lúc, mới lại đến Hắc Phong Sơn.

Trong Hắc Phong Sơn, Hắc Hùng Tinh đang tu luyện.

Khi Quan Âm lặng lẽ bước vào, y bị dọa giật mình một cái, vỗ ngực nói: "Dọa yêm giật cả mình, thượng tiên sao lại đến rồi?" Toàn thân Quan Âm bao phủ một lớp quang hoa trắng sữa, không nhìn rõ dung mạo, chỉ nghe thấy giọng nói: "Việc ca sa đó, chuẩn bị thế nào rồi?" Hắc Hùng Tinh vỗ ngực cam đoan, "Ta đã để hiền đệ Tý Cơ của ta chuẩn bị Phật Y Đại Hội, đến lúc đó nhất định có thể lấy được."

Quan Âm gật đầu, “Sau khi lấy được, đoàn người thỉnh kinh tất nhiên sẽ cảnh giác, tiếp theo phải làm gì, không cần ta nói thêm chứ?” Hắc Hùng Tinh liên tục gật đầu, “Thượng tiên cứ yên tâm.” Nói xong, Hắc Hùng Tinh do dự một hồi, lại hỏi, “Thượng tiên, đã là Cà sa, sớm muộn gì cũng phải trả lại cho người thỉnh kinh, hà tất phải tốn công tốn sức đạo tẩu như vậy, chẳng phải là cởi quần đánh rắm, thừa thãi sao?” Ánh mắt Quan Âm lóe lên vẻ chán ghét, “Ngươi hiểu gì, cứ theo kế hoạch ban đầu mà làm, việc thành sau này, Cửu Chuyển Kim Đan vẫn là của ngươi.” “Vâng, vâng.” Hắc Hùng Tinh cố sức gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Tại Quan Âm Thiền Viện, đoàn sư đồ vốn định nghỉ một đêm, hôm sau lại lên đường.

Kế hoạch của họ bị Phật Y Đại Hội đột ngột quấy rầy, dưới lời mời chân thành của Kim Trì trưởng lão, họ quyết định tham gia Phật Y Đại Hội.

Sau đó, mấy ngày trôi qua, Giang Lưu Nhi và các đệ tử tại Quan Âm Thiền Viện, câu cá săn bắn, không kiêng kỵ thịt cá, ngược lại sống khá tiêu dao tự tại.

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng cái, Phật Y Đại Hội sắp bắt đầu.

Các thiền viện trong phạm vi trăm dặm quanh Hắc Phong Sơn lục tục phái người đến.

Quan Âm Thiền Viện lập tức trở nên náo nhiệt.

Lại qua ba ngày, người đã đến đông đủ, cộng thêm Quan Âm Thiền Viện, tổng cộng có mười ba thiền viện phái người đến.

Tối hôm đó, Kim Trì trưởng lão sai người đến đại điện Quan Âm Thiền Viện, tuyên bố Phật Y Đại Hội chính thức bắt đầu.

Rất nhanh, từng chiếc Cà sa tinh xảo được trưng bày, bảo quang

rực rỡ, chiếu sáng cả đại điện như ban ngày.

Phật Y Đại Hội diễn ra đến nửa đêm, tất cả Cà sa đều đã được chiêm ngưỡng.

Trong đó, Kim Trì trưởng lão có nhiều vật phẩm nhất, chất lượng cao nhất, đang chuẩn bị tuyên bố Kim Trì trưởng lão sẽ đoạt giải nhất của Phật Y Đại Hội này thì.

Bỗng nhiên, Kim Trì trưởng lão lắc đầu cười, thần bí nói, "Ta nơi đây, còn có một kiện Cà sa đỉnh cấp nhất, chưa trưng bày!" "Cà sa gì?" "Kim Trì trụ trì có nhiều Cà sa như vậy đã làm cho mọi người kinh ngạc, còn có Cà sa nào có thể vượt qua Cà sa của Kim Trì trụ trì?" "Kim Trì trụ trì, đừng úp mở nữa, mau lấy ra cho chúng ta xem đi." Đại điện lập tức truyền đến tiếng người ồn ào, chư tăng lập tức phấn khích!

Một kiện Cà sa tốt, đối với người trong Phật môn mà nói, không khác gì người học y có được y thư tuyệt thế, người học võ có được bí tịch tuyệt thế.

Ánh mắt Kim Trì trưởng lão rơi vào Giang Lưu Nhi, "Kiện Cà sa đó, chính là trên người vị cao tăng trưởng lão đến từ Đông Thổ Đại Đường, muốn đi Tây Thiên thỉnh kinh này." Nói xong, trên mặt Kim Trì trưởng lão thêm vài phần nhiệt thiết, "Trưởng lão, kiện Cà sa đó…" Giang Lưu Nhi phất tay, "Ngộ Không, đi lấy về đi!" Tôn Ngộ Không vội vàng đi tới, chốc lát sau, liền lấy ra một chiếc hộp gỗ, mở hộp gỗ ra, liền thấy một kiện Cà sa lưu quang rực rỡ, chói lóa vô cùng nằm yên bên trong.

Lấy ra trải rộng, phỉ thúy, mã não, trân châu, bảo ngọc lấp lánh tỏa sáng, trong khoảnh khắc, tất cả Cà sa trong đại điện đều bị ánh sáng từ Cẩm Lan Ca Sa bao phủ.

"Cà sa này, Cà sa này…" Chư tăng hít một hơi khí lạnh, trên mặt

lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc!

Một cỗ ý ghen tỵ khổng lồ bỗng nhiên nảy sinh, người so với người thì chết, vật so với vật thì bỏ đi, so với Cẩm Lan Ca Sa này, những thứ trong tay bọn họ là cái gì chứ!

Ngay lập tức có người nói, "Trưởng lão đến từ Đường triều, Cà sa của ngài, có giá trị không, xin nói một giá đi!" Giang Lưu Nhi mỉm cười lắc đầu, "Cà sa là vô giá chi bảo, do Đường Vương ban tặng, há là kim tiền có thể đong đếm sao?" Mọi người lập tức cảm thấy tiếc nuối lớn lao, nhưng cũng trong dự liệu.

Cà sa quý giá như vậy, ai nỡ bán đi chứ!

Kim Trì trưởng lão nói, "Bán, Đường trưởng lão khẳng định sẽ không đồng ý, nhưng nếu là để mọi người chiêm ngưỡng vài ngày trong đại điện, vậy thì không thành vấn đề, ngài nói phải không Đường trưởng lão?" Giang Lưu Nhi hơi mỉm cười, "Không thành vấn đề." Điều này là hắn và Kim Trì trưởng lão đã nói trước rồi.

"Có thể chiêm ngưỡng vài ngày?

Vậy cũng không tệ rồi!" "Cho dù không mua được, chiêm ngưỡng vài ngày cũng đủ để an ủi cả đời." Đêm đã khuya, Phật Y Đại Hội kết thúc, mọi người liền chuẩn bị mang Cà sa về.

Kim Trì trưởng lão nói, "Cà sa của Đường trưởng lão quý giá hơn của chúng ta gấp trăm lần, các ngài mang về làm gì, chi bằng cùng nhau đặt trong đại điện, để mọi người thưởng lãm vài ngày?" Mọi người nghĩ lại, lời Kim Trì trưởng lão nói cũng có lý, thế là ai nấy tự giải tán đi nghỉ.

Trong thiền phòng của Giang Lưu Nhi, Tiểu Hắc Long cũng cảm thấy có điều bất thường, "Sư phụ, Phật Y Đại Hội này, rất không ổn, kiện Cẩm Lan Ca Sa đó, chi bằng đệ tử…" Giang Lưu Nhi phất tay

cười nói, "Ngươi muốn nói, e rằng có người muốn đạo tẩu Cà sa sao?" Tiểu Hắc Long gật đầu.

Tôn Ngộ Không thản nhiên nói, "Đạo tẩu thì đạo tẩu đi, đồ của Phật môn, ai muốn thì muốn." Giang Lưu Nhi cười vỗ vai Tiểu Hắc Long, "Sự lo lắng của ngươi không phải không có lý, nhưng Cẩm Lan Ca Sa đó, là vật mà Phật môn xem trọng, và có liên quan gì đến chúng ta?

Tối nay, cứ chờ xem." Màn đêm buông xuống, Kim Trì trưởng lão giấu chìa khóa trong ngực, lén lút đến trước cửa đại điện.

Lấy chìa khóa ra, cắm vào lỗ khóa, nhẹ nhàng vặn một cái, khóa liền bật mở.

Đẩy cửa ra, Kim Trì thân hình nhanh nhẹn lẻn vào trong, ôm hộp gỗ đựng Cẩm Lan Ca Sa rồi thoắt cái lại chạy ra.

Đóng cửa, khóa lại, xóa bỏ dấu vết sau đó, rất nhanh liền biến mất không dấu vết.

Nhưng tất cả những điều này, đều bị Phá Vọng Kim Mâu của Tôn Ngộ Không nhìn thấy rõ ràng.

"Sư phụ quả nhiên liệu sự như thần." Tôn Ngộ Không gật đầu.

"Sao rồi, ta nói không sai chứ?" Giang Lưu Nhi đắc ý cười, vắt vẻo nằm trên giường, "Yêu thích trộm thì trộm đi, tốt nhất là trộm luôn cây Cửu Hoàn Tích Trượng, chúng ta cứ ngủ, dưỡng đủ tinh thần rồi tính." Chốc lát sau, Giang Lưu Nhi chìm vào giấc ngủ, tiếng ngáy như sấm.

Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long cũng không quản ba bảy hai mươi mốt, đặt lưng xuống là ngủ, chuyện gì, ngày mai tính.

Sáng sớm hôm sau, Giang Lưu Nhi và đoàn người bị đánh thức bởi những tiếng ồn ào.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của họ, chuyện Cẩm Lan Ca Sa bị đạo tẩu đã truyền khắp Quan Âm Thiền Viện.

Thức dậy, rửa mặt xong, Giang Lưu Nhi và các đệ tử đến đại điện, chỉ thấy Kim Trì toàn thân run rẩy nhẹ, mặt đầy hổ thẹn nói, "Trưởng lão, ta có lỗi với các ngài!" Giang Lưu Nhi vội vàng đỡ Kim Trì trưởng lão dậy, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Đường trưởng lão, kiện Cẩm Lan Ca Sa của ngài, thiền viện của ta trông coi không cẩn thận, đã bị trộm nhân trộm mất!

Ta thân là trụ trì, ta có tội a!" Các tăng nhân còn lại nhìn nhau, trên mặt mang vẻ nghi ngờ!

Cẩm Lan Ca Sa, sẽ không phải bị những người trong số họ trộm mất chứ!

Giang Lưu Nhi đỡ Kim Trì trưởng lão dậy, vỗ tay nói, "Chỉ là một kiện Cà sa mà thôi, Kim Trì trưởng lão đã chiêu đãi chúng ta nhiều ngày như vậy, đừng nói một kiện Cà sa, mười kiện Cà sa cũng không bằng, mất thì mất đi!" Sắc mặt Kim Trì vẫn hổ thẹn, nhưng trong lòng lại đột nhiên giật mình!

Gì cơ?

Cà sa quý giá như vậy, mất thì mất sao?

Kim Trì trưởng lão trong lòng mừng rỡ, nhưng ngoài mặt vẫn kiên định nói, "Tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy, tìm, Quan Âm Thiền Viện nhất định phải tìm lại Cẩm Lan Ca Sa cho trưởng lão!" Giang Lưu Nhi phất tay, "Nếu trụ trì muốn tìm, vậy thì cứ tìm thử xem." "Ngộ Không, Ngao Ất, đi, theo vi sư đi câu cá, hôm nay lại có món canh cá tươi ngon để uống rồi." "Vâng, sư phụ!" Hai người vội vàng cầm lấy cần câu tự chế, cùng Giang Lưu Nhi đến bờ hồ cách Quan Âm Thiền Viện không xa để câu cá.

Kim Trì trưởng lão tập hợp mọi người trong đại điện Quan Âm Thiền Viện, mặt đầy nghiêm túc nói, “Cẩm Lan Ca Sa bị thất lạc tại Quan Âm Thiền Viện của ta, Quan Âm Thiền Viện của ta đương nhiên phải chịu trách nhiệm chính, hôm nay, mọi người đồng tâm hiệp lực, nhất định phải tìm được Cẩm Lan Ca Sa.” Sức hiệu triệu của Kim Trì trưởng lão không tệ, được mọi người nhất trí đồng tình.

Chương 507

Cẩm Lan Ca Sa, nói là giá trị liên thành cũng không quá đáng, nhất định phải tìm được.

Rất nhanh, Kim Trì phái người từ các tự viện bên ngoài đến, tiến hành lục soát Quan Âm Thiền Viện.

Còn về Kim Trì, thì dẫn người của Quan Âm Thiền Viện, dọc theo phạm vi xung quanh, lục soát.

Nhìn người của các tự viện bên ngoài đang rầm rộ lục soát, Kim Trì một chút cũng không lo lắng.

Bởi vì ngay tối hôm qua, hắn đã dâng Cẩm Lan Ca Sa cho Hắc Hùng Tinh.

Hắc Phong Sơn, Hắc Phong Động, Hắc Hùng Tinh nằm trên giường đá, đang mân mê Cẩm Lan Ca Sa, hoàn toàn không có cảm giác thần thánh như Kim Trì.

Kiện Cà sa này không tệ, coi như là một bảo vật, nhưng so với Cửu Chuyển Kim Đan thì chẳng đáng là gì.

Chẳng bao lâu sau, hư không nổi lên từng trận gợn sóng, Quan Âm, lại xuất hiện trong Hắc Phong Động.

"Cẩm Lan Ca Sa đã lấy được chưa?" Hắc Hùng Tinh lật mình ngồi dậy, giơ Cẩm Lan Ca Sa lên, "Đã lấy được!" "Làm tốt lắm." Quan Âm gật đầu, "Tiếp theo không ngoài ý muốn, người thỉnh kinh sẽ tìm đến nơi này của ngươi, ngươi cứ đợi ở Hắc Phong Động này, đừng đi đâu cả, đợi người thỉnh kinh đến, ngươi giao đấu một trận với hắn, vứt lại Cà sa rồi bỏ chạy, việc này coi như đại công cáo thành!" Hắc Hùng Tinh tiện miệng hỏi, "Người thỉnh kinh đó có lai

lịch gì vậy." "Người thỉnh kinh đó, là một hòa thượng của Kim Quang Tự ở Trường An Đại Đường, đệ tử của hắn, chính là Tôn Ngộ Không Tề Thiên Đại Thánh năm trăm năm trước đại náo Thiên Cung!" "Phụt!" Hắc Hùng Tinh suýt nữa phun một bãi nước bọt ra, mặt vốn đã đen nay càng đen hơn!

"Cái gì, Tề Thiên Đại Thánh năm trăm năm trước đại náo Thiên Cung!

Đó là nhân vật cỡ nào, ta làm sao có thể là đối thủ!" Hắc Hùng Tinh suýt nữa sợ tè ra quần, hắn cũng chỉ có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Tề Thiên Đại Thánh, Tôn Ngộ Không là ai chứ, năm đó một mình một gậy, đánh lên ba mươi ba tầng trời, ngay cả ba vị Phật Tôn của Phật môn cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhân vật như vậy, thổi một hơi cũng đủ giết chết hắn vạn lần rồi chứ?

"Nhìn ngươi kìa!" Quan Âm trên mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo, "Năm đó đại náo Thiên Cung, con khỉ đó dựa vào không hoàn toàn là sức mạnh bản thân, với thực lực của ngươi, chưa chắc không phải là đối thủ của hắn, cho dù ngươi không phải đối thủ của hắn, ta đây âm thầm quan sát, đến lúc đó tự nhiên sẽ ra tay trợ giúp ngươi một phần sức lực." Nhưng Hắc Hùng Tinh vẫn liên tục lắc đầu, biểu thị từ chối, và ném Cẩm Lan Ca Sa trong tay cho Quan Âm, "Ta không làm nữa, Cửu Chuyển Kim Đan cũng không cần nữa, việc rắc rối này ngài vẫn nên đổi người khác đi." Hắc Hùng Tinh ở thời kỳ hậu Phong Thần này có thể tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên, tư chất có thể thấy rõ, tự nhiên không phải kẻ ngu.

Mạng nhỏ là quan trọng nhất, còn bảo vật, chỉ là tô điểm thêm mà thôi, không cần thiết phải lấy mạng ra đổi.

Quan Âm thấy Hắc Hùng Tinh từ chối, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, "Ngươi muốn từ chối Bổn tọa?" Hắc Hùng Tinh căn bản không đáp lời, hóa thành một trận hắc toàn phong, mạnh mẽ lao về phía ngoài động.

Quan Âm khẽ hừ một tiếng, tiện tay đánh ra một đạo pháp lực, phong bế cửa động.

Hắc Hùng Tinh thế không giảm, mạnh mẽ đâm vào cửa động, ai u một tiếng, đầu đau nhức, lại bay ngược trở lại.

Nhìn lại Quan Âm thì, Quan Âm đã biến sắc, sát khí đằng đằng nói, "Nếu ngươi không làm, Bổn tọa liền giết ngươi, bây giờ làm, Cửu Chuyển Kim Đan vẫn là của ngươi." Quan Âm chính là Chuẩn Thánh đại tu, uy áp kinh khủng cỡ nào, chỉ cần tiết lộ ra một chút, liền khiến Hắc Hùng Tinh kinh hồn bạt vía, lông tóc dựng đứng, nào còn dám từ chối, "Ta làm, ta làm!" "Vậy thì còn tạm được!" Thu lại sát khí trên người, Quan Âm lại nói, "Mấy ngày này, ngươi cứ đợi ở Hắc Phong Động, nếu để ta biết ngươi đi nơi khác, hậu quả ngươi tự nhiên biết." "Vâng." Hắc Hùng Tinh sợ hãi gật đầu.

Quan Âm lúc này mới rời đi.

Nhìn bóng lưng Quan Âm rời đi, Hắc Hùng Tinh nghiến răng nghiến lợi phun một bãi nước bọt!

Quả thật đáng chết!

Ai lại cưỡng bức người khác làm việc như vậy chứ!

Hắc Hùng Tinh nằm trên giường đá, mắt mờ mịt, đệ tử của người thỉnh kinh kia là Tề Thiên Đại Thánh, đánh trực diện, nghĩ cũng đừng nghĩ, trước mắt, chỉ có thể nghĩ cách khác.

Chi bằng bây giờ xuống núi, nói sự thật cho người thỉnh kinh?

Không ổn, không ổn, thật sự xuống núi, người đó e rằng sẽ lột cả

da gấu của hắn.

Hắc Hùng Tinh muốn khóc không ra nước mắt, sao mình lại xui xẻo như vậy chứ!

Thoáng cái, ba ngày đã trôi qua, Quan Âm Thiền Viện, dưới sự dẫn dắt của Kim Trì trụ trì.

Đã đào xới Quan Âm Thiền Viện ba tấc, bên ngoài Quan Âm Thiền Viện, càng phát động bách tính đào xới ba tấc tìm kiếm, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Trong đại điện Quan Âm Thiền Viện, Kim Trì than thở, "Các trưởng lão, Cẩm Lan Ca Sa vẫn không tìm được, ta, ta thật sự không còn mặt mũi nào để gặp các ngài." Giang Lưu Nhi phất tay, cười nói, "Không sao, Cà sa, chỉ là vật ngoài thân mà thôi, mất thì mất, chúng ta không trách ngài." Kim Trì trưởng lão càng vui hơn, hắn đạo tẩu Cà sa, chỉ là để đổi lấy linh đan diệu dược kéo dài tuổi thọ từ Hắc Hùng Tinh.

Điều hắn sợ nhất là sau khi đạo tẩu Cà sa, Giang Lưu Nhi cứ khăng khăng không buông, khó ăn nói.

Bây giờ Giang Lưu Nhi lại nhìn thoáng như vậy, không định truy cứu, vậy đan dược, chẳng phải chỉ cần thò tay ra là lấy được sao?

"Tiểu Ất, chúng ta đã ở Quan Âm Thiền Viện bao lâu rồi?" "Nửa tháng rồi." Giang Lưu Nhi xoa cằm, "Nửa tháng, không phải là ngắn, Kim Trì trưởng lão, chúng ta lập tức xuất phát thôi." "Chi bằng ở lại thêm một đêm nữa nhé?" Kim Trì trưởng lão thăm dò nói.

"Đã trưởng lão thịnh tình khó chối, chúng ta sao có thể từ chối, vậy thì ở lại thêm một đêm nữa vậy." Giang Lưu Nhi sảng khoái đồng ý.

Đêm đó, Tôn Ngộ Không nói, "Sư phụ, đã mấy ngày rồi, Phật môn

sao vẫn chưa hành động?" Giang Lưu Nhi không vội không vàng, "Hôm nay, không ngoài ý muốn, Phật môn tất sẽ hành động." Tôn Ngộ Không cười nham hiểm, "Ta đã sớm không nhịn được rồi, Kim Cô Bổng trong tay ta cũng đang ngứa ngáy." Tôn Ngộ Không đã chứng Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ở thời đại hậu Phong Thần Tam Giới này, thật sự không có nhiều người có thể đánh bại hắn.

Ngao Ất cũng háo hức muốn thử, "Hầu ca, sư phụ, đệ tử cũng có thể trợ giúp hai người một tay." Hắc Phong Sơn, Hắc Phong Động, Quan Âm lại lần nữa đến, "Cà sa đã trả lại cho người thỉnh kinh chưa?" Hắc Hùng Tinh lắc đầu, "Chưa mà, đã ba ngày rồi, người thỉnh kinh căn bản không đến tìm." "Không đến tìm?

Sao có thể chứ!" Quan Âm lập tức cảm thấy không nói nên lời, Cẩm Lan Ca Sa, Cửu Hoàn Tích Trượng, đều là bảo vật mà nàng tự tay tặng cho Giang Lưu Nhi khi hắn Tây hành.

Bảo vật quý giá như vậy mất ba ngày rồi mà không đi tìm, Giang Lưu Nhi làm cái quái gì vậy?

Lại nghĩ đến đoàn người Giang Lưu Nhi đã ở Hắc Phong Sơn hơn nửa tháng, thời gian không ngắn, dứt khoát nói, "Ngươi đi đến Quan Âm Thiền Viện một chuyến, tự tay trả lại Cẩm Lan Ca Sa này." "Trả lại sao?" Hắc Hùng Tinh tuy không tình nguyện, nhưng vẫn thành thật gật đầu.

Chỉ là đơn giản trả lại thôi, chắc không có chuyện gì đâu nhỉ?

Nhưng Hắc Hùng Tinh rất nhanh lại nghĩ đến uy danh của Tôn Ngộ Không, đó chính là Tề Thiên Đại Thánh, người đã đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước.

Quan Âm liếc nhìn Hắc Hùng Tinh, lại nói, "Khi trả Cà sa, gây ra chút động tĩnh, để người thỉnh kinh phát hiện ra ngươi, tốt nhất là giao thủ một trận với người thỉnh kinh, ngươi có hiểu không?" Hắc Hùng

Tinh lập tức bị lời nói này của Quan Âm dọa cho giật mình!

Gì cơ?

Đi đến Quan Âm Thiền Viện trả Cà sa thì cũng thôi đi, còn muốn hắn gây ra động tĩnh, cố ý đối đầu với người thỉnh kinh sao?

Hắc Hùng Tinh liên tục lắc đầu, biểu thị không chịu làm!

Nhưng ngay sau đó, trên người Quan Âm, đột nhiên bùng phát sát cơ kinh khủng như thực chất, trút xuống người Hắc Hùng Tinh!

Đôi mắt lạnh lẽo, tuy bị ánh sáng trắng trên người bao phủ, nhưng vẫn cứ khiến Hắc Hùng Tinh đau nhói.

"Ta làm, ta làm." Hắc Hùng Tinh trong lòng mắng chết Quan Âm, ngoài mặt lại ân cần gật đầu.

Thầm nghĩ mình sao lại xui xẻo vậy, sao lại vô duyên vô cớ chiêu chọc phải hung thần này chứ!

Vô duyên vô cớ bắt mình đi đạo tẩu Cà sa, qua ba ngày, thấy người ta không đến tìm, lại bắt mình trả lại.

Điều này thì cũng thôi đi, mấu chốt là, trả thì trả, còn nhất định phải bắt mình gây ra chút động tĩnh, kinh động người ta!

Chẳng lẽ hắn là Hùng Tinh không cần thể diện sao?

Chương 508

Hắc Hùng Tinh vạn lần không muốn làm, nhưng hung thần ở trên, làm gì hoàn toàn không do hắn.

Đợi đến khi màn đêm dần buông, Hắc Hùng Tinh cầm Cà sa, chuẩn bị đi trả Cà sa.

Quan Âm lại an ủi nói, "Yên tâm, việc thành sau này, Cửu Chuyển Kim Đan, vẫn là của ngươi." Hắc Hùng Tinh trong lòng phỉ báng, đều muốn giết mình rồi, còn cần gì Cửu Chuyển Kim Đan nữa chứ.

Đáp ứng rồi, Hắc Hùng Tinh cuộn thành một trận hắc phong, bay về phía Quan Âm Thiền Viện.

Đợi đến khi Hắc Hùng Tinh đi rồi, ánh sáng trắng trên người Quan Âm tan đi, lộ ra vẻ mặt thật của nàng.

"Khốn kiếp!" Quan Âm đấm một quyền vào vách đá, bụi đá tung tóe, tạo thành một cái hố sâu.

"Chủ động trả lại Cà sa, đại kiếp chưa viên mãn, lần này khí vận có thể thu hoạch được, ít ỏi biết bao?" Quan Âm thở dài một hơi, nhưng lại không thể làm gì được.

Đại kiếp, do Thiên Đạo diễn hóa, hơn nữa càng về sau, lại càng khó can thiệp.

Lần đại kiếp này, lẽ ra nên do người thỉnh kinh, đi tìm lại Cẩm Lan Ca Sa, mới coi là viên mãn!

Nhưng người thỉnh kinh, lại không như dự liệu, chủ động đi tìm Cẩm Lan Ca Sa.

Mà lại để Hắc Hùng Tinh chủ động trả lại Cà sa, việc này đã trở thành hạ sách, do đó khí vận thu hoạch được từ kiếp nạn này, tuyệt

đối sẽ không nhiều.

"Ai, Kim Thiền Tử sau khi luân hồi chuyển thế, tính cách càng ngày càng cổ quái, Phật môn của ta đại hưng, nhiệm vụ còn nặng nề mà đường còn xa vời!" Quan Âm thở dài một hơi, thân hình thoắt cái, độn hướng Quan Âm Thiền Viện!

Quan Âm Thiền Viện, trong thiền phòng, mấy sư đồ không hề có chút buồn ngủ nào, ngược lại tinh thần đang rất tốt.

"Sư phụ, đã bao nhiêu ngày rồi, người của Phật môn sao vẫn chưa đến?" Tiểu Hắc Long háo hức muốn thử.

Giang Lưu Nhi thản nhiên nói, "Đừng hoảng, cứ đợi là được, một ngày không đến, chúng ta cứ ngày một ngày đợi xuống, không tin bọn họ không đến." Kiếp trước ở Đại Lôi Âm Tự nghe giảng đạo nhiều năm như vậy, đối với tính cách của người trong Phật môn, có thể nói là mười phần hiểu rõ!

Không đến sao?

Chuyện không thể nào!

Nếu không đến, đó chính là làm mất trọng bảo của Phật môn.

Phật môn Nhị Thánh, xem trọng khí vận đến mức nào, nếu bị quở trách, ai lại có thể chịu đựng được nộ hỏa của Thánh nhân?

Tôn Ngộ Không hắc hắc cười, trong mắt kim quang không ngừng lóe lên, "Hoặc là nói, người của Phật môn đã đến rồi sao?" "Đến rồi?" Tiểu Hắc Long kinh ngạc lớn, cẩn thận kiểm tra một lượt, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, không khỏi càu nhàu, "Hầu ca, ngài nói lung tung." Ngoài Quan Âm Thiền Viện, màn đêm buông xuống, cơn lốc màu đen trong đêm tối tĩnh mịch hoàn toàn không gây chú ý.

Chỉ trong chớp mắt trà, Hắc Hùng Tinh đã đến trước Quan Âm Thiền Viện.

Hít một hơi thật sâu, Hắc Hùng Tinh lẻn vào Quan Âm Thiền Viện.

Chọn con đường nhỏ hẻo lánh nhất, Hắc Hùng Tinh đi thẳng đến đại điện.

Nhẹ nhàng bước vào đại điện, lấy Cẩm Lan Ca Sa ra, đặt trên mặt đất.

Hắc Hùng Tinh lắc mình biến hóa, hóa thành hắc phong rời đi, nhưng vừa ra khỏi đại điện, đập vào mặt hắn, chính là một đòn tấn công sắc bén!

Tiểu Hắc Long ở giữa không trung dồn hết sức lực, một chiêu Thần Long Bãi Vĩ, mạnh mẽ đập về phía Hắc Hùng Tinh, không, cái đuôi này, mục đích thực sự là Cẩm Lan Ca Sa trong đại điện!

Đồng tử Hắc Hùng Tinh co rút lại, vừa định tránh né, nhưng lại nghĩ đến Cẩm Lan Ca Sa bên trong, cắn răng một cái, ôm lấy Cẩm Lan Ca Sa, chính diện chịu một đòn của Tiểu Hắc Long!

"Oanh!" Như hai ngọn núi đá va chạm vào nhau, lập tức đất rung núi chuyển, một lớp bụi dày đặc trên mặt đất bắn tung tóe, Hắc Hùng Tinh da dày thịt béo, nhưng vẫn cảm thấy toàn thân đau nhức, suýt nữa không thở nổi.

Tiểu Hắc Long cũng thầm kinh ngạc, chiêu Thần Long Bãi Vĩ này của hắn, dồn hết sức lực toàn thân, Thái Ất Kim Tiên có thể đỡ được rất ít, con Hắc Hùng Tinh trước mắt này, bản lĩnh không nhỏ nha!

Trong lòng Tiểu Hắc Long, dấy lên ý chí hiếu chiến mãnh liệt, ngay sau đó, như mũi tên rời cung mạnh mẽ bay ra, xông về phía Hắc Hùng Tinh!

Hắc Hùng Tinh không màng đến cơn đau dữ dội từ phía sau, nhìn Cẩm Lan Ca Sa trong lòng vẫn còn nguyên vẹn, thở phào nhẹ nhõm!

Kiện Cà sa này mà hủy, thì chính hắn cũng hủy!

Lúc này, khóe mắt Hắc Hùng Tinh liếc thấy Tiểu Hắc Long mạnh mẽ xông về phía hắn, vội vàng giơ Cẩm Lan Ca Sa trong tay lên, "Ta, ta là đến trả Cẩm Lan Ca Sa." Tiếng nói rõ ràng lọt vào tai Tiểu Hắc Long, nhưng Tiểu Hắc Long lại làm ngơ, tốc độ không giảm một chút nào, xông thẳng vào Hắc Hùng Tinh.

Đồng tử Hắc Hùng Tinh mạnh mẽ co rút lại, không màng đến những thứ khác, giấu Cà sa vào trong lòng, tế xuất pháp bảo Hắc Anh Thương của mình.

"Xoẹt!" Hắc Anh Thương trong không trung điểm ra từng đạo hàn quang, bức Tiểu Hắc Long khó khăn trong tốc độ.

Nhưng ngay sau đó, trong tay Tiểu Hắc Long liền xuất hiện hai cây cự chùy, đập về phía Hắc Anh Thương.

Thấy Tiểu Hắc Long hung hãn như vậy, Hắc Hùng Tinh cũng nổi giận!

Ở Hắc Phong Động bị người ta bắt nạt thì cũng thôi, đó là vì người ta thực lực thật sự mạnh.

Một con hắc long cùng cảnh giới với mình trước mắt, cũng muốn bắt nạt mình sao?

Hắc Hùng Tinh dồn hết sức lực toàn thân, xông về phía Tiểu Hắc Long, Tiểu Hắc Long đại hỉ, cũng xông tới.

Đinh tai nhức óc, chỉ trong vài chục hơi thở, hai bên đã đại chiến mấy trăm hiệp trên không trung, bất phân thắng bại.

Phía trên thiền phòng, Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không ngồi trên những viên ngói được lợp chỉnh tề, nhìn trận đại chiến trên không trung.

“Kinh nghiệm vẫn còn thiếu một chút, nếu không thì đã có thể hạ được con Hắc Hùng Tinh kia.” Tôn Ngộ Không bình luận.

Giang Lưu Nhi cười nói, “Con Hắc Hùng Tinh này chỉ là món khai vị, cá lớn thật sự, còn ở phía sau kia.” Khóe miệng Tôn Ngộ Không nhếch lên, “Con cá lớn đó, chắc hẳn sắp đến rồi nhỉ?” Năm trăm năm trước, hắn mượn sức mạnh của lão sư, lực chiến ba vị Phật Tôn của Phật môn, và chiến thắng, năm trăm năm sau, hắn cũng không sợ Phật môn!

Cùng với thời gian trôi đi, Tiểu Hắc Long dần dần nắm giữ được một số kinh nghiệm chiến đấu, từ chỗ ban đầu ngang tài ngang sức, dần dần có thể chiếm thượng phong.

Hắc Hùng Tinh bực bội đỏ bừng mặt, một con rồng, đã áp chế mình, đừng nói đến bên cạnh còn có một con khỉ đang nhìn!

Đúng lúc này, đột nhiên, một bóng trắng xuất hiện bên cạnh Hắc Hùng Tinh!

Khẽ búng tay, một cỗ sức mạnh kinh khủng không thể hình dung, như núi lửa bị đè nén vạn năm, mạnh mẽ bùng phát!

Trực tiếp đánh bay Tiểu Hắc Long, giữa không trung quay mấy vòng, mới miễn cưỡng dừng lại, trong mắt đầy vẻ e ngại!

Tiểu Hắc Long có thể cảm nhận được tầng thứ sức mạnh đó, đó là một cỗ sức mạnh vượt xa cảnh giới hiện tại của hắn, không thể dự đoán.

Thấy Quan Âm hiện thân, Hắc Hùng Tinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm!

Cuối cùng cũng xuất hiện, nếu không xuất hiện nữa, e rằng mình sẽ bị đánh chết tươi mất.

Chương 509

Quan Âm hiện thân xong, khinh miệt nhìn Tiểu Hắc Long một cái, phất tay một cái, Cẩm Lan Ca Sa trong lòng Hắc Hùng Tinh bay ra, rơi xuống trước mặt Giang Lưu Nhi.

"Làm mất Cẩm Lan Ca Sa, đây là đại tội, bảo vật này, ta đã giúp các ngươi tìm về rồi." "Chúng ta đi thôi." Quan Âm nói xong, kéo Hắc Hùng Tinh, liền muốn xoay người rời đi.

Đột ngột, giữa không trung, một đạo kim quang lóe lên, thân ảnh Tôn Ngộ Không, đã chắn trước mặt Quan Âm.

Hắn chăm chú nhìn Quan Âm, dưới tác dụng của vô thượng thần thông Phá Vọng Kim Mâu.

Sự che giấu của Quan Âm không hề có tác dụng, hiện rõ ràng trong mắt Tôn Ngộ Không.

Quả nhiên là người của Phật môn, lại còn là Quan Âm Bồ Tát, thú vị!

Quan Âm nhíu mày nói, "Ngươi đây là ý gì, chúng ta có lòng tốt giúp ngươi tìm lại Cẩm Lan Ca Sa, vì sao lại ngăn cản chúng ta." "Ai nói Cẩm Lan Ca Sa này là kiện chúng ta đã làm mất?" Giang Lưu Nhi ôm Cẩm Lan Ca Sa đi đến, tùy ý chỉ vào một chỗ trên Cà sa, "Chỗ này khảm vào, là một khối bảo ngọc, chứ không phải mã não!" "Còn chỗ này, là dùng kim tơ dệt thành, chứ không phải dùng ngân tơ, Cẩm Lan Ca Sa này, căn bản chính là đồ giả, không phải kiện chúng ta đã mất!" Giang Lưu Nhi nghĩa chính ngôn từ nói.

Quan Âm giận dữ nói, "Cẩm Lan Ca Sa, thế gian chỉ có một kiện này, làm sao có thể không phải của ngươi?" Giang Lưu Nhi vỗ đầu, hình như nhớ ra điều gì, "Ngộ Không, ta hiểu rồi!" "Tất cả những

điều này, đều là âm mưu của hai con yêu quái này!" Giang Lưu Nhi chỉ vào Quan Âm và Hắc Hùng Tinh, sau đó mặt đầy nghiêm túc nói.

"Ba ngày trước, chính là bọn chúng đã trộm Cà sa thật, sau đó, thấy chúng ta thờ ơ, rồi lại lấy Cà sa giả đến lừa gạt chúng ta, Ngộ Không, bắt lấy bọn chúng, bức hỏi ra tung tích của Cà sa thật." "Vâng, sư phụ!" Khóe miệng Tôn Ngộ Không nhếch lên một nụ cười lạnh, hắn đã sớm nhìn Quan Âm không vừa mắt rồi, trận chiến hôm nay, hắn đã mong đợi không biết bao lâu rồi!

Tôn Ngộ Không phất tay một cái, giữa không trung tóm lấy Hắc Hùng Tinh, sau đó mạnh mẽ ném đến trước mặt Tiểu Hắc Long, "Con gấu ngốc này, giao cho ngươi." "Vâng, Hầu ca." "Yêu ma kia, ăn một gậy của lão Tôn ta!" Trên người Tôn Ngộ Không, không biết từ lúc nào đã bùng cháy ngọn lửa tâm hỏa rực rỡ chói lọi!

Nơi tâm hỏa đi qua, Tôn Ngộ Không vốn bình thường, bỗng khoác lên mình một bộ trang phục oai phong lẫm liệt!

Giáp vàng xích khóa, mũ phượng cánh vàng tím, ủng tơ bước mây, còn có Như Ý Kim Cô Bổng!

Lúc này, trên Như Ý Kim Cô Bổng, quán chú vô cùng pháp lực hùng hậu, gần như muốn bùng cháy!

Một gậy hạ xuống, hư không phát ra tiếng xì xì, gần như muốn tan chảy thành hư vô!

"Thực lực của con khỉ này… làm sao có thể!" Đồng tử Quan Âm co rút mạnh, nàng mười phần rõ ràng, năm trăm năm trước, sở dĩ Tôn Ngộ Không có thể đại náo Thiên Cung, một đường từ Hoa Quả Sơn đánh đến ba mươi ba tầng trời, thậm chí đánh bại ba vị Phật Tôn của Phật môn.

Sau lưng dựa vào, không phải hoàn toàn là sức mạnh của bản thân

hắn.

Nhưng chỉ qua năm trăm năm, Tôn Ngộ Không năm đó bất quá chỉ là Thái Ất Kim Tiên, khí tức lại có thể ngang bằng với nàng!

Trong lòng Quan Âm đại kinh, Kim Cô Bổng đã lướt qua bầu trời!

"Oanh!" Hư không phát ra tiếng kêu rên lớn, sau đó như tấm gương vậy, mạnh mẽ vỡ vụn!

Quan Âm vội vàng thoắt mình một cái, mới miễn cưỡng tránh được Kim Cô Bổng, nhưng vẫn bị dư uy ảnh hưởng, ánh sáng trắng trên người run rẩy mạnh, suýt nữa không duy trì được.

"Làm trò thần bí, lão Tôn ta muốn xem xem, ngươi rốt cuộc là người hay là quỷ!" Trong chốc lát, Tôn Ngộ Không lại lần nữa mạnh mẽ bay ra, Kim Cô Bổng như Thái Sơn áp đỉnh, lơ lửng hạ xuống.

Trong lòng Quan Âm đại nộ, vỗ ra một chưởng, pháp lực Chuẩn Thánh hóa thành hồng lưu cuồn cuộn, dễ dàng đánh bay Tôn Ngộ Không!

"Không ổn!" Trong lòng Quan Âm chấn động, vừa rồi mình đánh bay, chỉ là một hóa thân mà thôi.

Tư niệm trong lòng Quan Âm chưa kịp hạ xuống, đột nhiên lông tóc dựng đứng, phía sau truyền đến một cỗ nguy hiểm khiến người ta nghẹt thở.

Quan Âm không chút do dự, hai tay xé rách hư không, chuẩn bị tránh né, nhưng đã muộn rồi!

Như Ý Kim Cô Bổng, đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đập vào người nàng!

"Oanh!" Pháp tắc va chạm, hư không chấn động, Kim Cô Bổng lún sâu vào lớp hào quang trắng trên bề mặt Quan Âm, sau đó mạnh

mẽ xoáy động.

"Rắc!" Một tiếng vỡ vụn gần như không nghe thấy vang lên, lớp hào quang trắng bao phủ bề mặt Quan Âm, biến thành mảnh vỡ, tiêu tán trong không trung, lộ ra chân thân Quan Âm.

"Đại Từ Đại Bi Quan Âm Tôn Giả!" Hai tiếng kinh hô vang lên!

Một tiếng đến từ Giang Lưu Nhi, một tiếng đến từ Hắc Hùng Tinh.

Hắc Hùng Tinh nằm mơ cũng không ngờ tới, người uy hiếp mình như ác ma, lại là Tôn Giả Phật môn, Quan Âm Bồ Tát.

"Ngộ Không, mau mau dừng tay!" Giang Lưu Nhi vội vàng quát bảo Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không lập tức dừng tay, "Sư phụ, ngài không thể bị yêu ma này lừa gạt, Quan Âm Tôn Giả là ai, là sự tồn tại được hàng tỷ người yêu mến, cung phụng, kính ngưỡng, sao có thể làm ra chuyện ti tiện, vô sỉ, hạ lưu như đạo tẩu Cà sa!

"Yêu ma này, quả thực quá to gan, đạo tẩu Cà sa thì cũng thôi đi, lại còn dám mạo sung Phật môn Tôn Giả, nếu không trừ đi, đợi sau này đến Tây Thiên, Đại Lôi Âm Tự, làm sao diện kiến Phật Tôn?" Giang Lưu Nhi vỗ đầu!

"Ngộ Không à, may mà ngươi nhắc nhở vi sư, nếu không vi sư thật sự đã trúng kế của yêu ma này rồi!" "Tiến lên, dám mạo sung Quan Âm Tôn Giả, đánh chết!" "Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không, hai ngươi thật sự không nhận ra Bổn tọa sao?" Quan Âm đứng giữa không trung, sắc mặt đã hoàn toàn âm trầm xuống!

Đồng thời trong lòng dấy lên một cỗ bi phẫn lớn lao, sau Phong Thần, bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên bị hậu bối bức đến tình cảnh này, sỉ nhục lớn, quả thật là sỉ nhục lớn!

Giang Lưu Nhi cười lạnh nói, "Đại Từ Đại Bi Quan Âm Tôn Giả ta đương nhiên nhận ra, nhưng ngươi, kẻ mạo danh này, thì thật sự không nhận ra." Tôn Ngộ Không liên tục phụ họa, "Mạo sung thì rất giống, nhưng giả thì vẫn là giả, vĩnh viễn không thể thành thật được, vẫn là mau mau bó tay chịu trói đi." Một bên, sau trận kịch chiến, Tiểu Hắc Long đã thành công chế phục Hắc Hùng Tinh, cũng khinh miệt liếc nhìn Quan Âm.

"Loại người như ngươi, còn dám mạo sung Quan Âm Tôn Giả, thật sự khiến người ta cười rụng răng." Quan Âm tức đến thất khiếu bốc khói, trên người lộ ra Phật quang nồng đậm, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình cũng xuất hiện trong tay, phát ra ánh sáng trắng ấm áp, khí tức huyền diệu rắc xuống, khiến người ta tâm khoáng thần di.

"Giang Lưu Nhi, mở to mắt chó của ngươi mà nhìn xem, Bổn tọa rốt cuộc là ai!" Giang Lưu Nhi đột nhiên kinh ngạc, "Tốt lắm, mạo danh Quan Âm Tôn Giả đã là đại tội, không ngờ, yêu ma ngươi còn học trộm diệu pháp của Phật môn chúng ta, Ngộ Không, còn không ra tay?" "Vâng, lão sư!" Trong mắt Tôn Ngộ Không, mạnh mẽ bùng phát kim quang rực rỡ vô cùng.

Hai đạo kim sắc quang trụ, xuyên thủng thiên địa, gần như hóa thành thực chất!

Trong khoảnh khắc, kim quang vô cùng, mạnh mẽ phân tán ra, hóa thành vô số sợi tơ vàng mảnh, từ đông tây nam bắc bốn phương tám hướng, móc nối lại, hình thành một cái lồng vàng khổng lồ!

Lực lượng thiên địa, lực lượng pháp tắc, linh khí, thậm chí cả kiếp khí lan tràn giữa thiên địa, dường như đều biến mất trong lồng vàng này!

Không, nếu cảm ứng kỹ, vẫn có thể cảm ứng được!

Chúng không biến mất, mà là bị suy yếu vô hạn!

Tuyệt đối áp chế!

Tim Quan Âm mạnh mẽ đập thình thịch, Đại La Kim Tiên, tham ngộ lực lượng pháp tắc, du tẩu vô lượng đại thiên, đạo quả tuyên cổ bất diệt!

Chuẩn Thánh, tuy rằng mạnh hơn, nhưng so với Đại La Kim Tiên, cũng không có sự khác biệt về bản chất.

Thiên Đạo bị áp chế, pháp tắc thiên địa bị áp chế, thực lực của nàng, cũng bị suy yếu vô hạn.

"Tôn Ngộ Không này, năm trăm năm không gặp, bây giờ, lại có được sức mạnh đến mức này!" Dưới sự áp chế của pháp tắc Thiên Địa Đại Đạo, sắc mặt Quan Âm, mạnh mẽ âm trầm đến cực hạn.

Nếu trước đây, nàng vẫn còn có mười phần tự tin vào bản thân, có thể dễ dàng đối phó Tôn Ngộ Không.

Nhưng bây giờ, sự tự tin, đã tan thành tro bụi dưới vô thượng thần thông Phá Vọng Kim Mâu.

"Yêu quái, bây giờ có thể chiến một trận rồi chứ?" Tôn Ngộ Không nhe răng, thân hình mạnh mẽ bay lên, như mũi tên rời cung, xông về phía Quan Âm.

Chương 510

Giờ khắc này, khí tức trên người Tôn Ngộ Không, tăng vọt đến cực hạn, chiến ý vô cùng, băng diệt thiên địa, trời xanh cũng đang run rẩy!

Hư không dày đặc, dưới cỗ sức mạnh vô thượng này, vỡ vụn thành vô số mảnh.

Tôn Ngộ Không cũng không dùng Kim Cô Bổng, mà lại giơ nắm đấm to bằng bát sa, đánh thẳng vào mặt Quan Âm, chủ yếu là để làm nhục!

"Thằng khỉ thối này, thật sự cho rằng Tam Giới, không ai trị nổi ngươi sao?" Trong lòng Quan Âm, nộ hỏa ngút trời, không hề lùi bước, ngược lại năm ngón tay siết chặt, trên người nổi lên từng trận kim quang!

Dưới sự chiếu rọi của kim quang vô tận, cả người Quan Âm dường như biến thành một bức tượng được tạc bằng vàng!

Đây chính là Kim Cương Chi Lực của Phật môn, nghiền nát tất cả, chính là bí thuật cao nhất của Phật môn để rèn luyện nhục thân!

Quan Âm chân đạp mạnh xuống giữa không trung, một tiếng "Rắc" vang lên, hư không dưới chân nàng vỡ vụn, cả người nàng, cũng lấy tốc độ cực nhanh xông về phía Tôn Ngộ Không!

Nhanh như điện chớp, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, hai bên đã va chạm giữa không trung!

"Oanh, oanh, oanh!" Tiếng nổ lớn vang lên, lấy trung tâm va chạm của hai người làm điểm xung kích!

Pháp tắc hỗn loạn, hư không sụp đổ, lộ ra hắc động.

Hai người trong nháy mắt bị hắc động nuốt chửng, nhưng lại trong nháy mắt xông ra khỏi hắc động!

Sức mạnh vô cùng bùng phát, khiến thân thể hai người mạnh mẽ run rẩy!

Ngay sau đó, hai người chớp nhoáng tách ra, rồi lại nhanh chóng va chạm giữa không trung!

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, vậy mà đã va chạm hơn ngàn lần!

Thậm chí giữa không trung còn nổi lên từng đạo tàn ảnh, tàn ảnh này còn chưa tan đi, tàn ảnh tiếp theo lại mới sinh.

Tôn Ngộ Không, tu Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, tu hành năm trăm năm dưới Ngũ Chỉ Sơn, chứng Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nội tình hùng hậu vô cùng.

Sức mạnh nhục thân, vô song thiên hạ, đừng nói ở Đại La Kim Tiên, ngay cả ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng đã đi đến một cảnh giới cực cao.

Còn Quan Âm, đã ngâm mình trong cảnh giới Chuẩn Thánh nhiều năm, tu hành bí thuật tối cao của Phật môn, cũng lợi hại vô cùng!

Lúc này, giữa không trung, hai người đại chiến, đều đã thúc đẩy sức mạnh nhục thân đến cực hạn, đây là sự va chạm nhục thân cực hạn.

Đơn thuần bằng sức mạnh nhục thân, cũng có thể băng diệt trời xanh, nếu Đại La Kim Tiên bình thường xông vào chiến trường, thậm chí không đỡ nổi một hơi, liền sẽ bị đánh nát đạo khu, nguyên thần tan thành tro bụi.

Trên mái ngói, Tiểu Hắc Long đều xem đến ngẩn người, "Nhục thân như vậy…" Long tộc, là trưởng tộc của loài có vảy, nổi danh trong vạn tộc Hồng Hoang bằng cường độ nhục thân.

Nhưng dù vậy, Tiểu Hắc Long cũng chưa từng thấy nhục thân kinh khủng như Tôn Ngộ Không, Quan Âm!

Quyền quyền đến thịt, sức mạnh nhục thân phá nát hư không, ngay cả lực lượng pháp tắc cũng phải tránh né!

Tiểu Hắc Long hoàn toàn tâm phục khẩu phục!

Hắn sớm đã biết, Hầu ca rất mạnh, nếu không năm trăm năm trước, cũng tuyệt đối không thể một mình đánh lên ba mươi ba tầng trời!

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ, Hầu ca lại có thể mạnh đến mức độ này!

Giang Lưu Nhi cũng tư niệm vạn ngàn, dường như trở về thời kỳ tung hoành Hồng Hoang Cửu Thiên Thập Địa năm đó!

"Nhục thân như vậy, cho dù đặt mắt vào niên gian thượng cổ, cũng xứng đáng một câu vô địch!" Giang Lưu Nhi chậm rãi mở lời, đưa ra đánh giá cao nhất trong lòng mình dành cho Tôn Ngộ Không.

Còn về Quan Âm, tu vi của nàng vốn là Chuẩn Thánh, thiên tư vượt trội, có được sức mạnh nhục thân này là bình thường!

Dư ba do trận đại chiến này gây ra, vẫn đang chậm rãi khuếch tán, rất nhanh, liền kinh động đến rất nhiều đại năng cổ lão của Tam Giới.

Ba mươi ba tầng trời, Lăng Tiêu Bảo Điện, ánh mắt Hạo Thiên âm trầm, "Quan Âm… sao lại đối đầu với con khỉ này!" Không chỉ Phật môn xem trọng chuyến Tây hành này, Hạo Thiên, cũng tương tự xem trọng chuyến Tây hành này, bởi vì Tây hành, có thể mang lại lợi ích thực sự cho Phật môn.

Tây phương, Đại Lôi Âm Tự, trên Đại Hùng Bảo Điện, sắc mặt Dược Sư hơi trầm xuống.

Kiếp nạn Hắc Phong Sơn này, chẳng phải đã bố trí xong rồi sao?

Sao lại xuất hiện sai sót như vậy!

Sắc mặt Dược Sư âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước, nếu không phải rõ ràng những việc làm của Quan Âm sau khi gia nhập Phật môn, hắn đã nghi ngờ, Quan Âm là nội gián do Huyền môn phái đến.

Ba mươi ba tầng trời, tiếng cười sảng khoái của Thông Thiên Giáo Chủ truyền khắp Bích Du Cung.

"Ha ha, kiếp nạn đầu tiên của Tây hành, người của Phật môn bị người thỉnh kinh đánh cho bầm dập, thật sự khiến người ta cười rụng răng!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa nghĩ đến dáng vẻ ủ rũ của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, trong lòng liền không ngừng sảng khoái.

Ba mươi ba tầng trời, Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy từ đầu đến cuối âm trầm, không biết đang nghĩ gì.

Cực Lạc Thế Giới, nụ cười trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đông cứng, lộ ra vẻ giận dữ!

"Con khỉ tốt này, muốn làm loạn tạo phản sao?" Nga Mi Sơn, La Phù Động, Lục Nhĩ hắc hắc cười nói, "Sư đệ bản lĩnh thật tốt, đánh cho bọn phản giáo đồ này, thật sự hả hê lòng người." Mặc dù Tiệt Giáo và Xiển Giáo không hòa thuận, nhưng kẻ phản giáo đồ, bất kể lúc nào cũng bị người ta chán ghét.

Triệu Công Minh hỏi ngược lại, "Ngươi nghĩ Tôn Ngộ Không có thể đánh bại Quan Âm không?" Lục Nhĩ ngưng thần quan sát một lúc nói, "Đánh bại, tuyệt đối không thành vấn đề." Quan Âm Thiền Viện, trên chiến trường hư không, không biết sau bao nhiêu hiệp kịch chiến!

Thân ảnh Quan Âm đột nhiên khựng lại, dừng giữa không trung.

Kim quang nồng đậm thịnh vượng trên người, mạnh mẽ tan đi vài

phần, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi!

Kim Cương Chi Thân của Phật môn, cũng có cực hạn, chiến đấu với Tôn Ngộ Không lâu như vậy, hiển nhiên, Kim Cương Chi Thân của Quan Âm đã đến cực hạn rồi!

"Chỉ đến thế thôi sao?" Tôn Ngộ Không cũng dừng tay, khóe miệng khẽ nhếch lên, thản nhiên nhìn Quan Âm, trong mắt tràn đầy khinh miệt.

"Khái khái!" Quan Âm ho khan vài tiếng, vừa định mở lời giải thích.

Nhưng đón chờ nàng, lại là Kim Cô Bổng vô hạn biến lớn!

Dường như cột trụ chống trời đã đổ vậy, Kim Cô Bổng, mang theo uy lực vô thượng, mạnh mẽ đập xuống.

Quan Âm mạnh mẽ dồn một hơi khí, tế xuất Dương Chi Bạch Ngọc Bình, muốn chống đỡ!

"Rắc!" Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, chỉ kiên trì được ba hơi thở, bề mặt liền xuất hiện vết nứt, trực tiếp bị đánh bay.

Tiếp đó, Kim Cô Bổng hạ xuống, Quan Âm không kịp phản ứng, trực tiếp bị đánh bay, người đang giữa không trung, đã thổ ra một ngụm máu tươi lớn.

Một đòn trọng thương Quan Âm, Tôn Ngộ Không không chút dừng lại, bay vút lên, đang chuẩn bị thừa lúc nàng bệnh, muốn lấy mạng nàng thì!

Chương 511

Một trận kim sắc Phật quang rực rỡ, từ hư không hiện ra!

Tiếp đó, không gian từng tầng từng lớp, tách ra hai bên!

Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ba người, từ bên trong bước ra.

Ai nấy sắc mặt khó coi, hệt như vừa ăn phải một đống phân vậy!

Đại kiếp đang diễn ra, đều có định số, vốn dĩ, theo kế hoạch ban đầu.

Do Quan Âm đứng sau mưu tính, thừa lúc kiếp khí nồng đậm, trước tiên đạo tẩu Cẩm Lan Ca Sa.

Sau khi trộm, Giang Lưu Nhi và các đệ tử tất định sẽ phát giác, sau đó tìm đến Hắc Phong Sơn, và Hắc Hùng Tinh sẽ giao chiến lớn!

Lúc này, Quan Âm sẽ ra mặt, thu phục Hắc Hùng Tinh, rồi trả lại Cẩm Lan Ca Sa cho Giang Lưu Nhi và các đệ tử, kiếp nạn này, cũng coi như đã qua, Phật môn, có thể thu được khí vận không nhỏ.

Nhưng trớ trêu thay, quá trình lại không diễn ra như Phật môn dự định!

Sau khi đạo tẩu Cà sa, đoàn người Giang Lưu Nhi lại không đi tìm.

Không tìm thì có cách đối phó việc không tìm, thế là Quan Âm lệnh cho Hắc Hùng Tinh trả lại Cà sa, và để Hắc Hùng Tinh chủ động gây ra chút động tĩnh để hoàn thiện đại kiếp.

Nhưng đến đây, lại xuất hiện vấn đề, không chỉ Hắc Hùng Tinh bị phát hiện, ngay cả Quan Âm cũng bị phát hiện.

Điều này đã dẫn đến trận chiến tại Quan Âm Thiền Viện, cũng khiến kiếp nạn không thể triển khai, càng không thể viên mãn!

Khí vận mà Phật môn thu được, tự nhiên cũng sẽ trở nên vô cùng nhỏ.

Do đó ba người Dược Sư không thể không ra tay, can thiệp đại kiếp, nhưng điều này cũng có nghĩa là, cho dù đại kiếp hoàn thành, khí vận thu được, cũng tuyệt đối không như ban đầu.

Quả nhiên, sau khi ba người Dược Sư ra tay, Tôn Ngộ Không quả quyết dừng tay, chớp chớp mắt, chắp tay nói, "Tôn Ngộ Không, bái kiến ba vị Phật Tôn, ba vị Phật Tôn sao có thời gian quang lâm!" Nói đến đây, Tôn Ngộ Không dừng lại đột ngột, chỉ vào Quan Âm, "Ba vị Phật Tôn mau mau ra tay bắt giữ yêu ma này, yêu ma này mạo sung Quan Âm Tôn Giả, thật sự to gan ngút trời, tội đại ác cực, lão Tôn ta kiến nghị, lột da lóc xương, thần hồn đánh vào Cửu U Chi Hạ, mới có thể thanh toán tội lỗi trên người nó." "Tôn Giả, con khỉ này, con khỉ đầu…" Quan Âm hít một hơi khí lạnh, nhưng lại không nói nên lời.

Dược Sư mặt âm trầm, "Tôn Ngộ Không, ngươi có biết tội không!" "Biết tội?" Tôn Ngộ Không một mặt mờ mịt lắc đầu, "Biết tội gì, ta có tội gì?" "Ngươi không phân biệt thị phi, ra tay đánh trọng thương Quan Âm Bồ Tát, đây không phải là tội sao?" "Cái gì, Quan Âm Bồ Tát?

Người trước mắt là kẻ giả mạo mà!" Tôn Ngộ Không đại kinh, mười phần khó tin nhìn về phía Quan Âm.

"Ngươi lẽ nào nghi ngờ nhãn thần của Bổn tọa?" Dược Sư thật sự tức giận rồi, thậm chí hiện tại, hắn chỉ muốn một chưởng đánh chết Tôn Ngộ Không!

Tức chết người, quả thực là quá tức chết người!

Kiếp khí khó khăn như vậy, kiếp nạn còn lại, làm sao mà qua được chứ.

“Ta tự nhiên không dám nghi ngờ Phật Tôn…” “Vậy Quan Âm Tôn Giả trước mắt này, là Quan Âm Tôn Giả thật!” Tôn Ngộ Không vội vàng chạy đến bên cạnh Quan Âm, đỡ Quan Âm dậy, mặt đầy xin lỗi, “Tôn Giả, thật sự xin lỗi, không phân biệt được, ta cứ nghĩ Quan Âm Tôn Giả thật sự, thực lực chắc chắn rất mạnh, ngài nếu là thật, ta nhất định không phải đối thủ, nhưng không ngờ…” Tôn Ngộ Không xòe tay, mặt đầy bất đắc dĩ, lời ngầm chính là, ngài yếu quá!

Quan Âm tức đến suýt nữa cắn nát răng, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Tôn Ngộ Không, muốn sinh nuốt sống hắn!

Nhưng rất nhanh, Tôn Ngộ Không vỗ đầu, “Không đúng a!” “Quan Âm Tôn Giả xuất hiện cùng với Hắc Hùng Tinh, Hắc Hùng Tinh, là kẻ chủ mưu đạo tẩu Cẩm Lan Ca Sa, Quan Âm Tôn Giả và Hắc Hùng Tinh ở cùng nhau, chẳng lẽ…” Tôn Ngộ Không rùng mình một cái, nhìn về phía Dược Sư!

Dược Sư miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Quan Âm Tôn Giả sớm đã tìm được Cẩm Lan Ca Sa trong tay Hắc Hùng Tinh, sở dĩ xuất hiện cùng Hắc Hùng Tinh, tự nhiên là muốn Hắc Hùng Tinh vật quy nguyên chủ.” Quan Âm liên tục gật đầu, “Đúng, Phật Tôn nói đúng, ta chính là nghĩ như vậy.” “Thì ra là ta đã trách oan Tôn Giả, xin lỗi, xin lỗi.” Tôn Ngộ Không chắp tay cười với Quan Âm, mặt đầy xin lỗi.

“Không sao đâu…” Quan Âm miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, sau hôm nay, thể diện của Quan Âm nàng, e rằng đã mất sạch trong Tam Giới rồi.

Dược Sư không còn quản Tôn Ngộ Không nữa, mà bay đến trước mặt Giang Lưu Nhi.

“Giang Lưu Nhi bái kiến Phật Tôn!” Giang Lưu Nhi học theo dáng vẻ của Tôn Ngộ Không, giản giản đơn đơn chắp tay, ý chào hỏi.

Dược Sư nhìn sâu vào Giang Lưu Nhi một cái, lúc này mới chậm

rãi nói, “Giang Lưu Nhi, hãy Tây hành thật tốt, sau này tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện như hôm nay nữa.” Chuyện hôm nay, đến mức hắn, một vị Phật Tôn, phải đích thân ra mặt, thể diện của Phật môn đã mất sạch.

“Phật Tôn cứ yên tâm một trăm phần trăm, chỉ cần các Tôn Giả an phận thủ kỷ, không còn lén lút hành động nữa, Giang Lưu Nhi bảo đảm, chuyện hôm nay, tuyệt đối sẽ không tái diễn.” Giang Lưu Nhi nghĩa chính ngôn từ bảo đảm.

“Chúng ta đi thôi.” Dược Sư phất tay, lười nói chuyện với Giang Lưu Nhi nữa, hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, bay về phía Tây phương.

Di Lặc, Nhiên Đăng dẫn Quan Âm, theo sát phía sau, chỉ trong chớp mắt, liền biến mất không thấy tăm hơi.

Tôn Ngộ Không lại bay về bên cạnh Giang Lưu Nhi, cười tủm tỉm nói, “Sư phụ, thế nào?” “Không tệ, rất lợi hại, có phong thái của vi sư năm đó.” Giang Lưu Nhi một mặt nghiêm túc đánh giá.

Tiểu Hắc Long vội vàng xích lại gần, nhìn Tôn Ngộ Không từ trên xuống dưới, mặt đầy ngưỡng mộ nói, “Hầu ca, nhục thân của ngài, làm sao mà luyện thành vậy, nhục thân của Long tộc chúng ta, đã rất cường tráng, nhưng so với Hầu ca ngài thì, quả thật cách mười vạn tám ngàn dặm.” Tôn Ngộ Không cười nói, “Ngươi nếu có thể như ta, bị áp năm trăm năm dưới Ngũ Hành Sơn, cũng có thể như vậy.” “Thật sao?” Mắt Tiểu Hắc Long sáng lên, nếu thật sự có thể khiến nhục thân của hắn trở nên như Hầu ca, bị áp năm trăm năm thì có là gì, năm ngàn năm cũng được.

“Giả đó.” Tôn Ngộ Không không suy nghĩ nói, sau đó lại nghiêm túc nói với Tiểu Hắc Long, “Pháp môn Tam Giới mênh mông như biển, nhưng suy cho cùng, phù hợp với bản thân mình mới là tốt

nhất." "Long tộc các ngươi, tung hoành niên gian thượng cổ, là một trong tiên thiên tam tộc, nội tình hùng hậu biết bao, pháp luyện nhục thân, tự nhiên cũng là hạng nhất, ngươi chỉ cần có thể tu hành pháp môn truyền thừa của Long tộc đến đỉnh phong, thì sẽ không kém hơn ta." Nói xong, Tôn Ngộ Không hỏi ngược lại, "Ngươi có thấu hiểu diệu pháp Long tộc của ngươi chưa?" Tiểu Hắc Long lúng túng lắc đầu, "Chưa." "Vậy thì còn gì nữa." Tôn Ngộ Không dừng lại một chút, lại nói, "Đợi ngươi đã thấu hiểu pháp môn Long tộc của ngươi, ta sẽ truyền thụ pháp môn tu luyện của ta cho ngươi, cũng không phải không thể." "Thật sao?" "Còn có thể lừa ngươi sao?" "Hầu ca tốt nhất!" Tiểu Hắc Long suýt nữa cảm động bật khóc, vẫn phải là Hầu ca a.

"Các trưởng lão, các cao tăng, các sư phụ, ta thật sự bị ép buộc mới đạo tẩu Cà sa a!" Từng trận tiếng kêu oan, truyền vào tai Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long quay đầu nhìn, vừa vặn thấy Hắc Hùng Tinh.

Hai người đi đến trước mặt Hắc Hùng Tinh, "Ngươi bị ép buộc sao?" Hắc Hùng Tinh liên tục gật đầu, kể lại toàn bộ những gì mình đã gặp phải ở Hắc Phong Sơn.

"Các trưởng lão, tha cho ta một mạng đi, ta thật sự không hề có ý định trộm Cà sa a." Hắc Hùng Tinh liên tục cầu xin, khó khăn lắm mới tu thành Thái Ất Kim Tiên, ai lại muốn nhập luân hồi, tu hành lại từ đầu chứ.

Tôn Ngộ Không phất tay, "Con gấu này trên người sát khí không nặng, không làm việc ác gì, tha cho nó đi." "Vâng, Hầu ca." Tiểu Hắc Long phất tay, cởi bỏ dây trói Hắc Hùng Tinh, trả lại tự do cho Hắc Hùng Tinh.

Hắc Hùng Tinh kích động đến đỏ bừng mặt, "Đa tạ trưởng lão, đa

tạ trưởng lão.” Giang Lưu Nhi và các đệ tử phất tay, ý bảo Hắc Hùng Tinh rời đi.

Nhưng qua nửa ngày, Hắc Hùng Tinh vẫn chưa rời đi.

Hắc Hùng Tinh đứng nguyên tại chỗ rất lâu, nắm chặt tay rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, lúc này mới hạ quyết tâm, đi đến trước mặt Giang Lưu Nhi và các đệ tử.

Mọi người không nói gì, chỉ nhìn Hắc Hùng Tinh bằng ánh mắt nghi hoặc.

Hắc Hùng Tinh vội vàng nói, “Chư vị trưởng lão, chuyện hôm nay, đã khiến ta suy nghĩ thông suốt rồi, việc cứ mãi an phận một góc, là vô ích.” Hắc Hùng Tinh ba la ba la nói một hồi lớn, thực chất ý chính rất đơn giản, chính là không muốn tiếp tục an phận một góc, làm một con gấu an nhàn hưởng lạc nữa.

Hắn, Hắc Hùng Tinh, thực chất trong lòng cũng có chí hướng, muốn ở Tam Giới xông pha ra một sự nghiệp của riêng mình!

“Chư vị trưởng lão, xin hãy chỉ cho ta một con đường sáng!” Hắc Hùng Tinh ôm lấy móng vuốt, khẩn cầu nói.

Trận chiến Quan Âm Thiền Viện, thật sự đã mở mang tầm mắt cho Hắc Hùng Tinh.

Bây giờ Hắc Hùng Tinh mới biết, thì ra Hắc Phong Sơn của mình, chỉ là một mảnh đất nhỏ bé biết bao!

Giang Lưu Nhi không nói gì, mà nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không suy tư một lát, “Đường, thì có một con đường, chỉ là không biết ngươi có nguyện ý xa xứ không.” “Ta nguyện ý!” Hắc Hùng Tinh ra sức gật đầu, không hề do dự.

“Tốt, vậy ta chỉ cho ngươi một con đường sáng, đi đến Đông

Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, trên Hoa Quả Sơn, nơi đó có một đám huynh đệ tốt của ta, bọn họ đều là những kẻ có hùng tâm tráng chí, đến đó, tổng thể sẽ tốt hơn ở Hắc Phong Sơn." "Đông Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, Hoa Quả Sơn." Hắc Hùng Tinh lẩm bẩm, sau đó ra sức gật đầu, "Ta hiểu rồi." Giang Lưu Nhi nhìn sắc trời, "Trời sắp sáng rồi, mau chóng rời đi đi, kẻo kinh động người trong Quan Âm Thiền Viện." Trước đó khi đại chiến, hai bên đều cố ý tránh Quan Âm Thiền Viện, nên đến tận bây giờ, rất nhiều người trong thiền viện thậm chí còn đang ngủ mơ, không hề hay biết gì.

Rất nhanh, Hắc Hùng Tinh rời đi, Giang Lưu Nhi ôm Cà sa trong tay, lắc đầu cười.

Chương 512

Kiện Cà sa này, trên tay hắn, và không trên tay hắn, thì có gì khác biệt đâu chứ?

Sáng sớm hôm sau, Giang Lưu Nhi và các đệ tử thức dậy, ôm Cẩm Lan Ca Sa trong tay, từ biệt Kim Trì trưởng lão.

Kim Trì quyến luyến nhìn Cẩm Lan Ca Sa một cái, tiễn biệt đoàn người Giang Lưu Nhi.

Tiễn Giang Lưu Nhi đi rồi, Kim Trì hỏa tốc lên núi, chuẩn bị đòi Hắc Hùng Tinh đan dược kéo dài tuổi thọ.

Cà sa, trân bảo gì đó, đều là tầm thường, so với những thứ này, mạng, mới là quan trọng nhất a!

Nhưng đợi Kim Trì đến Hắc Phong Sơn, trong Hắc Phong Động, đón tiếp hắn, lại là một khoảng không trống rỗng.

"Hắc Hùng Tinh, đi rồi?" Kim Trì trưởng lão ngồi phịch xuống đất, sắc mặt xám ngắt.

Kim Trì trưởng lão đi rồi, chỉ còn lại một mình hắn, vậy phải làm sao đây!

Một bên khác, cùng với việc đoàn người Giang Lưu Nhi khởi hành, trên ba mươi ba tầng trời, kiếp khí mạnh mẽ chấn động!

Một khối công đức khánh vân không lớn không nhỏ, rơi vào trong Phật môn.

Ba mươi ba tầng trời, Cực Lạc Thế Giới, cảm nhận được khí vận Phật môn tăng vọt.

Khóe miệng Chuẩn Đề miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, "Sư

huynh, mau nhìn, khí vận Phật môn của chúng ta tăng lên rồi này." Sắc mặt Tiếp Dẫn bình thản, chỉ là khóe miệng giật giật!

Bận rộn lâu như vậy, chỉ thu được chút công đức này, Tây hành gian nan, nhiệm vụ còn nặng nề mà đường còn xa vời a!

Đại Lôi Âm Tự, trên Đại Hùng Bảo Điện, sắc mặt Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng âm trầm nhìn chằm chằm Quan Âm, không nói một lời, không khí cực kỳ áp bức!

"Quan Âm, ngươi lần này đã mạo hiểm rồi, nếu không, khí vận mà Phật môn chúng ta thu được, ít nhất là gấp mười lần hôm nay!" Không biết qua bao lâu, Dược Sư chậm rãi mở lời, giọng nói như sấm rền, không giận mà uy, mang theo uy áp hùng hậu!

"Ta biết sai rồi." Quan Âm cúi đầu, không thể nhìn thấy tình cảm trên mặt nàng.

Nhiên Đăng cười cười, hòa giải nói, "Biết sai có thể sửa, không gì tốt hơn, lần này đã được giáo huấn, lần sau sửa lại là được, không có gì to tát cả." "Lùi xuống đi." "Vâng." Quan Âm chắp tay, chậm rãi lùi xuống.

Ánh mắt thâm trầm của Dược Sư nhìn về phía xa, "Kiếp nạn tiếp theo, Nhân Giáo, Thiên Đình tham gia vào đó, chắc hẳn sẽ không xảy ra sai sót gì chứ?" Dược Sư cảm thấy có chút mệt mỏi, trạng thái không thể kiểm soát mọi thứ, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện biến động này, thật là tệ hại!

Thủ Dương Sơn, Nhân Giáo Đạo Trường, Huyền Đô Đại Pháp Sư ngồi trên bồ đoàn, toàn thân bao phủ thái thanh tiên quang thuần khiết.

"Chu Cương Liệp, mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa chưa?" "Bẩm lão sư, mọi việc đã sắp xếp xong xuôi, sẽ không có vấn đề gì." Dưới Huyền Đô, đệ tử của Nhân Giáo, Chu Thiên Bằng có đạo hạnh Hỗn

Nguyên Nhất Khí Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chậm rãi nói.

"Tốt, chúng ta cứ tĩnh tâm chờ đợi tin vui đi." Huyền Đô lại nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Đoàn người Giang Lưu Nhi, từ biệt Quan Âm Thiền Viện xong, một đường hướng Tây, lại đi ước chừng ba tháng nữa, đến một quốc gia tên là Ô Tư Tàng Quốc.

Quốc gia này có một địa phương, gọi là Cao Lão Trang, đoàn người Giang Lưu Nhi đi ngang qua Ô Tư Tàng Quốc, đến trong Cao Lão Trang.

Cao Lão Trang, là một thôn trang, khá giàu có, đường phố bằng phẳng, hai bên đường còn trồng cây xanh, nhà cửa rộng rãi, ruộng đồng liền kề, vô cùng tươi đẹp!

Nhưng duy chỉ có một điểm, vô cùng cổ quái, lúc này đang là mùa nông bận.

Trong ruộng đồng lẽ ra phải có người lao động, nhưng nhìn khắp nơi, mấy ngàn mẫu ruộng tốt, lại không nhìn thấy một bóng người nào.

Đi trên đường lớn, nhà nhà đóng cửa cài then, một trận gió thổi qua, lá cây xào xạc, lại có một cảm giác tiêu điều.

Đoàn người Giang Lưu Nhi đi trên đường phố, gió nhẹ thổi qua, cảm giác tiêu điều đầy đủ.

Đi một đoạn, Giang Lưu Nhi chống Cửu Hoàn Tích Trượng mạnh xuống đất, nói, "Ngộ Không, đi xem nơi đây là chuyện gì, sao nhà nhà đóng cửa cài then." Tôn Ngộ Không gật đầu, thân hình nhanh nhẹn như điện, đi vòng quanh Cao Lão Trang một vòng, liền từ một góc khuất bí mật lôi ra một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi đó mặc một bộ áo vải, rất giống tiểu tư phục vụ

trong nhà phú hộ.

Trực tiếp bị dáng vẻ khỉ của Tôn Ngộ Không dọa cho giật mình, "Yêu quái, yêu quái a!" Tôn Ngộ Không không thèm để ý đến người trẻ tuổi đó, nhe răng trợn mắt nói, "Dám nói yêu quái nữa, ta sẽ ăn thịt ngươi!" Hắn, là Yêu tộc Đại Thánh, chứ không phải yêu quái gì cả!

Người trẻ tuổi rõ ràng bị dọa sợ, toàn thân run rẩy, cẩn thận từng li từng tí nhìn Tôn Ngộ Không, một chữ cũng không dám mở miệng.

"Ngộ Không, chúng ta thân là người trong Phật môn, sao có thể tùy tiện dọa nạt người khác chứ?" Giang Lưu Nhi khẽ quở trách một câu, sau đó nhìn về phía tiểu tư kia, "Dám hỏi nơi đây có phải Cao Lão Trang không?" "Chính phải." "Đang là mùa nông bận, sao nhà nhà đóng cửa cài then, không ai ra đồng canh tác, lao động vậy?" Xã hội nông canh, dân lấy ăn làm trời, canh tác chính là mạng sống của họ, thật sự quá bất thường rồi.

Người trẻ tuổi kia nhìn bên trái, nhìn bên phải, mới thấp giọng nói, "Tiểu nhân tên là Cao Tài, là hạ nhân của Cao lão viên ngoại, không biết chư vị trưởng lão, từ đâu đến, muốn đi đâu a." Giang Lưu Nhi cười nói, "Chúng ta là từ Đông Thổ Đại Đường đến, muốn đến Tây Thiên bái Phật cầu kinh, các ngươi nếu gặp phải khó khăn gì, cứ việc nói ra, nói không chừng chúng ta có cách giải quyết đó." "Đông Thổ Đại Đường?

Cái thiên triều xa xôi đó!" Mắt Cao Tài sáng lên, hiển nhiên, uy danh Đông Thổ Đại Đường vang xa.

Ngay cả cách xa như Ô Tư Tàng Quốc này, cũng có người nghe nói.

"Không sai." Giang Lưu Nhi cười đáp lại.

Cao Tài vội vàng nói, "Chư vị trưởng lão, có điều không biết a,

nơi chúng ta đây gần đây, xuất hiện một con yêu quái.

Đợi đã, chúng ta vẫn nên về nhà rồi nói đi." "Chư vị trưởng lão, mời đi lối này." Cao Tài vội vàng dẫn đường phía trước, nghênh đón Giang Lưu Nhi và các đệ tử đến phủ đệ của Cao viên ngoại.

Cùng lúc đó, Phúc Lăng Sơn, Vân Sạn Động, trong một mật thất.

Chu Cương Liệp, chậm rãi mở mắt ra, trong mắt tinh quang chợt lóe qua.

Hắn là đệ tử thứ ba của Nhân Giáo, đồng thời cũng là kiếp tử mà Nhân Giáo lần này đưa ra, nhập kiếp!

"Lần nhập kiếp này, tuy có chút nguy hiểm, nhưng đối với ta mà nói, đồng dạng là một cơ duyên to lớn, đợi đại kiếp kết thúc, liền có thể trở thành chân truyền của Nhân Giáo." Nhân Giáo, từ khi đệ nhất đại giáo chủ Thái Thanh Thánh Nhân khai sáng, quy tắc tuân theo chính là đơn truyền qua các đời.

Đệ tử ngoại môn có thể có rất nhiều, nhưng đệ tử chân truyền, chỉ có thể có một người.

Mà trong số đệ tử đời thứ ba của Nhân Giáo, Chu Thiên Bồng, chính là chân truyền duy nhất đó, cũng là giáo chủ đời thứ ba của Nhân Giáo trong tương lai.

Nhưng Trư Bát Giới lại không cam tâm, hắn tin tưởng, nếu hắn có được vô vàn tài nguyên của Nhân Giáo cung cấp, thành tựu đạt được nhất định sẽ không kém gì Chu Thiên Bồng!

Trong lòng Chu Thiên Bồng vạn ngàn suy nghĩ, ánh mắt vô tri vô giác nhìn về phương xa, đã qua lâu như vậy, người đi lấy kinh, chắc hẳn sắp tới rồi chứ?

Đúng lúc này, từ trong Vân Sạn Động, một thiếu nữ thanh lệ thoát tục bước ra.

Nàng cầm trên tay một chén trà xanh, nhẹ nhàng đi đến bên Trư Bát Giới, dâng trà thơm, "Uống một ngụm trà đi." Giọng nói của thiếu nữ thậm chí còn uyển chuyển dịu dàng hơn cả dung nhan, khiến đạo tâm vốn đang phù phiếm của hắn bất giác bình tĩnh lại.

"Nhị tỷ, vẫn là tỷ tốt nhất." Trư Bát Giới thần sắc phức tạp nhìn thiếu nữ một cái, đoan chén trà lên, uống một hơi cạn sạch, trên mặt hiện lên nụ cười sảng khoái.

Đây là khoảng thời gian hiếm hoi Trư Bát Giới được thư giãn.

Những ngày tháng ở Nhân Giáo cũng chẳng dễ chịu gì, mỗi ngày trừ tu hành thì vẫn là tu hành, khô khan, tẻ nhạt.

Chương 513

Khi còn làm việc ở Thiên Đình, áp lực nặng nề như núi, không một ngày ngừng nghỉ, thư giãn, không có thời gian thuộc về bản thân.

Nhưng sau khi bị biếm xuống phàm gian từ Thiên Đình, hắn đầu thai thành thai lợn.

Sau này, tại Phúc Lăng Sơn, trong Vân Sạn Động, hắn gặp được Noãn Nhị Tỷ.

Noãn Nhị Tỷ là một con nhện nhỏ tại Phúc Lăng Sơn đắc đạo, khoảng thời gian hắn chuyển thế thành thai lợn chính là giai đoạn quan trọng nhất để Noãn Nhị Tỷ độ thành tiên kiếp.

Hắn đầu thai thành thai lợn, sau khi xuất thế tuy đã khôi phục chân linh, nhưng dù sao tu vi và nhục thân cần thời gian để dung hợp.

Trong một trăm năm đó, chính Noãn Nhị Tỷ tại Phúc Lăng Sơn, trong Vân Sạn Động, không quản ngại vất vả chăm sóc hắn, hắn mới có thể trong vòng một trăm năm ngắn ngủi hoàn mỹ dung hợp đạo hạnh kiếp trước.

Nhưng cũng vì chăm sóc hắn mà không có thời gian tu hành, lãng phí thời gian, cuối cùng khiến nàng thất bại trong gang tấc khi độ thành tiên kiếp.

Lúc đó Trư Bát Giới không có năng lực ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Noãn Nhị Tỷ dưới thiên kiếp hương tiêu ngọc nát, mà bản thân lại vô năng vi lực.

May mắn thay, trời cao vẫn chiếu cố Trư Bát Giới, Noãn Nhị Tỷ vẫn lạc mấy trăm năm sau, thân chuyển thế của nàng đã tái sinh ở Cao Lão Trang, chính là con gái của Cao Lão Viên Ngoại, Cao Thúy Lan.

Dưới sự can thiệp của Trư Bát Giới, Cao Thúy Lan rất dễ dàng khôi phục ký ức năm xưa, sống cùng Trư Bát Giới trong Vân Sạn Động tại Phúc Lăng Sơn.

Đương nhiên, trong mắt người dân Cao Lão Trang, đây là một con yêu quái lợn ở Vân Sạn Động, Phúc Lăng Sơn đã bắt cóc cô con gái yêu quý của nhà Cao Lão Viên Ngoại.

"Cương Liệp, nếu ngươi và ta có thể mãi mãi sống ở Phúc Lăng Sơn, Vân Sạn Động này, thì tốt biết bao." Cao Thúy Lan tựa vào bờ vai rộng lớn vững chãi của Trư Bát Giới, khẽ nói.

"Yên tâm, rồi sẽ có một ngày thôi." Trư Bát Giới trả lời rất đơn giản, nhưng cũng rất kiên định.

Tại phủ Cao Lão Viên Ngoại ở Cao Lão Trang, dưới sự giải thích của Cao Tài và Cao Lão Viên Ngoại, Giang Lưu Nhi cùng đoàn người mới hiểu rõ sự việc đã xảy ra.

Ba năm trước, cũng chính là năm Cao Thúy Lan mười bảy tuổi, Cao Lão Viên Ngoại đại hỷ, bày tiệc rượu mời dân làng Cao Lão Trang.

Trư Bát Giới cũng trà trộn vào đám đông.

Sau bữa tiệc, hắn mặt dày muốn ở lại phủ nhà họ Cao làm công.

Cao Lão Gia thấy Trư Bát Giới thân hình cường tráng, gánh vác được, có sức lực, là một người giúp việc tốt, liền đồng ý.

Trư Bát Giới quả thực rất có năng lực, một mình có thể làm bằng ba người, nhưng hắn cũng ăn rất nhiều, mỗi bữa phải ăn hết một rổ màn thầu.

Dù Cao gia gia đại nghiệp đại, nhưng cũng không chịu nổi Trư Bát Giới ăn uống như vậy, không lâu sau, Cao Lão Viên Ngoại liền xót ruột, nhưng ngại Trư Bát Giới có năng lực nên cũng không nói gì.

Sau này có một lần, sau bữa tiệc lớn, Trư Bát Giới uống rượu quá chén, lộ ra bản tướng.

Điều này làm lão viên ngoại sợ hãi, không nói gì, trực tiếp đuổi Trư Bát Giới đi.

Bởi vậy, mới có chuyện Trư Bát Giới bắt cóc Cao Thúy Lan sau này.

Tiểu Hắc Long hỏi, "Cao Lão Viên Ngoại, ta hỏi ngươi, trong khoảng thời gian Trư Bát Giới ở Cao gia ngươi, có phạm lỗi lầm gì không?" Cao Lão Viên Ngoại ngượng ngùng nói, "Con yêu quái lợn kia tính tình thật thà, làm việc lại siêng năng, không phạm lỗi lầm gì, chỉ là lượng cơm ăn có hơi nhiều một chút." Tiểu Hắc Long quát lên, "Vậy đây là lỗi của ngươi rồi!

Lúc cần người thì dùng hết sức, chê người ta ăn nhiều lại đuổi người ta đi.

Lão viên ngoại, chuyện này ngươi làm thật không ra gì!" Cao Lão Viên Ngoại liên tục gật đầu, "Mấy vị trưởng lão, ta biết lỗi rồi, vậy chuyện của ái nữ..." "Con gái ngươi bị bắt đi bao lâu rồi?" Giang Lưu Nhi hỏi.

"Đã ba tháng rồi!" "Ba tháng mà không phái người đi tìm sao?" "Tìm thì có tìm, nhưng không một ai là đối thủ của nó cả!" Cao Lão Viên Ngoại cau mày khổ sở.

Giang Lưu Nhi cười nói, "Lão viên ngoại, chuyện này cứ giao cho chúng ta đi, nhất định sẽ đưa con gái ngươi trở về nguyên vẹn." "Vậy ta xin thay mặt tất cả người trong Cao gia, tạ ơn chư vị trưởng lão." "Tạ ơn thì không cần, chỉ là sắp đến giờ Ngọ rồi, chúng ta vẫn chưa dùng bữa.

Cao Lão Viên Ngoại sẽ không keo kiệt đến mức một bữa cơm

cũng không đãi chúng ta chứ?" Cao Lão Viên Ngoại mặt đỏ bừng, "Trưởng lão nói gì vậy, một bữa cơm thôi mà." Vừa nói, liền vội vàng đá Cao Tài một cái, "Ngươi thật không có mắt nhìn, còn không mau đi chuẩn bị đồ ăn chay?" "Vâng, lão gia." Cao Tài ứng một tiếng, đang chuẩn bị rời đi, lại nghe Giang Lưu Nhi lười biếng nói, "Đồ ăn chay thì không cần, nhạt nhẽo vô vị, ăn ghê lắm.

Lão viên ngoại nếu có lòng, thì hãy làm chút món mặn.

Chúng ta ăn no rồi mới có sức mà đi bắt yêu quái cho lão viên ngoại chứ." Hòa thượng lại muốn ăn thịt?

Cao Tài lập tức ngây người nhìn Cao Lão Viên Ngoại.

"Các trưởng lão muốn ăn thịt, mau đi chuẩn bị đi, nhìn ta làm gì." Cao Lão Viên Ngoại vẻ mặt hận sắt không thành thép.

Rất nhanh, giờ Ngọ đến, Cao Lão Viên Ngoại tại đại sảnh trạch viện thiết yến khoản đãi Giang Lưu Nhi cùng đoàn người.

Cao Lão Trang quả không hổ danh là thôn làng giàu có, món ăn rất thịnh soạn, có hùng chưởng, có lộc vĩ, có ngư xí, gà vịt cá thịt khác càng nhiều không đếm xuể.

Ngay cả Cao Tài đứng một bên cũng lén nuốt nước miếng, xem ra vì mấy vị trưởng lão này, viên ngoại đã thật sự dốc hết vốn liếng, mang nhiều sơn trân ra như vậy.

Trên bàn ăn, Cao Lão Viên Ngoại kính một chén rượu, "Chúc mấy vị trưởng lão kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công." Nửa canh giờ sau, mọi người rượu no cơm say, Giang Lưu Nhi nói, "Ngộ Không, Ngao Ất, chuyện tiếp theo, cứ giao cho hai người các ngươi đó." "Hắc hắc, chuyện nhỏ thôi." Tôn Ngộ Không cười hắc hắc.

Tiểu Hắc Long trên mặt lộ ra vẻ mong đợi, dáng vẻ nóng lòng muốn thử, trước đó ở Quan Âm Thiền Viện, đấu pháp với Hắc Hùng

Tinh hắn vẫn chưa đã nghiền, hy vọng con Trư Bát Giới này có thể cho hắn một chút bất ngờ.

Tôn Ngộ Không và Tiểu Hắc Long cưỡi mây, chưa đến một nén hương đã đến Phúc Lăng Sơn, Vân Sạn Động.

Từ dưới nhìn lên, trên Phúc Lăng Sơn, cây cối xanh tươi um tùm, mạch nước dồi dào, tuy không phải là động thiên phúc địa gì, nhưng cũng được coi là một nơi phong cảnh hữu tình.

"Ngươi xuống trước thăm dò thực hư của con yêu quái kia, sư huynh sẽ ở trên hỗ trợ cho ngươi." Tôn Ngộ Không tùy ý lấy một đám mây trắng, nắn thành hình chiếc ghế, ngồi lên bắt chéo chân.

Sắc mặt Tôn Ngộ Không không hề có chút biến động nào, ngược lại chỉ rất bình tĩnh.

Với thực lực của hắn hiện giờ, nhìn khắp Tam Giới, những nhân vật có thể khiến hắn để tâm, coi trọng, thực sự không còn nhiều.

"Hắc hắc, Hầu ca, huynh cứ xem đây!" Tiểu Hắc Long đáp một tiếng, ý niệm vừa động, liền bay vút lên không trung, hướng về Vân Sạn Động.

Trong Vân Sạn Động, Trư Bát Giới đang thân mật với Cao Thúy Lan, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt lóe lên thần quang rực rỡ!

"Sao vậy?" Cao Thúy Lan quan tâm hỏi.

"Có người đến Vân Sạn Động của chúng ta, nàng cứ vào động trước, ta ra đối phó." Trư Bát Giới bỏ lại một câu, không để ý sự ngăn cản của Cao Thúy Lan, liền chạy thẳng ra ngoài.

Cao Thúy Lan thở dài một hơi, đứng dậy trốn vào trong động.

Nàng chỉ muốn sống những ngày tháng bình yên trong Vân Sạn Động, nhưng sao luôn không được như ý!

Tiểu Hắc Long lộ ra chân thân, hóa thành một con hắc long tung hoành ngang dọc, lượn lờ giữa không trung.

Uy thế rồng cuồn cuộn lan tràn giữa không trung, cả Phúc Lăng Sơn, trăm thú đều run sợ, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, lần lượt thu mình vào trong động.

"Yêu quái Phúc Lăng Sơn, còn không mau hiện thân, giao ra tiểu thư nhà họ Cao?" Toàn thân Tiểu Hắc Long, khí tức Thái Ất Kim Tiên lan tràn ra, áp bức hư không khẽ rung động, phát ra âm thanh không chịu nổi gánh nặng.

Chương 514

"Yêu quái?

Ngươi tính là cái gì, cũng dám gọi ta là yêu quái?" Trư Bát Giới từ từ đi ra khỏi động, Cửu Xỉ Đinh Ba nắm trong tay, trên người tự nhiên tản mát ra khí tức cường hoành, giao phong với Tiểu Hắc Long giữa không trung.

"Ồ?

Khí tức thật thuần chính!" Tiểu Hắc Long hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó trên mặt lộ ra chiến ý mạnh mẽ!

"Tiểu thư nhà họ Cao đâu, còn không mau giao ra, lẽ nào phải để ta đánh vào trong Vân Sạn Động của ngươi rồi mới chịu giao ra?" "Hừ!" Trư Bát Giới hừ lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ lạnh lẽo, "Đánh vào Vân Sạn Động của ta, ngươi thật khẩu khí lớn!" Trư Bát Giới lười nói nhảm với Tiểu Hắc Long, Cửu Xỉ Đinh Ba bay vút một vòng giữa không trung, mãnh liệt lao xuống, đập về phía Tiểu Hắc Long!

"Oanh!" Hư không bị xé nát, phát ra tiếng nổ lớn, đồng tử Tiểu Hắc Long co rút, mãnh liệt tránh né!

Vừa tránh né xong, Cửu Xỉ Đinh Ba đã rơi xuống vị trí hắn vừa đứng, hư không lập tức tan vỡ, hủy diệt, pháp lực vô thượng cuồn cuộn, trực tiếp nhấn chìm một khoảng không gian đó thành hư vô, lộ ra Hỗn Độn đen kịt!

Tiểu Hắc Long nổi giận trong lòng, hai cây chùy bạc khổng lồ xuất hiện trong tay hắn, mãnh liệt lao xuống tấn công Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới không hề sợ hãi, giữa không trung cùng Tiểu Hắc

Long triển khai kích chiến!

Đạo hạnh hai bên xấp xỉ nhau, thần thông, pháp thuật cũng ngang tài ngang sức, kích chiến mấy trăm hiệp, vẫn không phân thắng bại.

Tiểu Hắc Long rất kinh ngạc, trên đường Tây Hành, hắn không ít lần được Hầu ca chỉ điểm, vốn tưởng rằng trong số Thái Ất Kim Tiên, đã hiếm gặp đối thủ.

Không ngờ trận chiến đầu tiên đã gặp phải một đối thủ khó nhằn, chỉ có thể miễn cưỡng bất phân thắng bại, thậm chí ngay cả chiếm thế thượng phong cũng không làm được.

Tương tự kinh ngạc, không chỉ có Tiểu Hắc Long, mà còn có Trư Bát Giới.

Thân là đệ tử Nhân Giáo, bản lĩnh của Trư Bát Giới tự nhiên không cần nghi ngờ.

Đãn, điều khiến hắn kinh ngạc là vẫn không thể đánh bại Tiểu Hắc Long, hai bên rõ ràng đã rơi vào thế giằng co.

Tôn Ngộ Không nằm trên chiếc ghế làm bằng mây trắng, khẽ lắc đầu.

Hắn chợt lóe lên, thân hình như tia điện biến mất, khi xuất hiện trở lại thì đã ở phía trên Vân Sạn Động.

Hắn lạnh nhạt nhìn hai người đang liều mạng muốn áp chế đối phương ở phía trên Vân Sạn Động, Tôn Ngộ Không nhấc chân, bước vào trong Vân Sạn Động.

Rất nhanh, trong động hắn thấy tiểu thư nhà họ Cao, Cao Thúy Lan.

"Ngươi là!" Cao Thúy Lan bị dọa giật mình, không tự chủ lùi lại mấy bước!

“Ta là pháp sư cha ngươi thỉnh tới, đến để cứu ngươi ra khỏi Vân Sạn Động này, ngươi có nguyện ý về Cao Lão Trang không?” Tôn Ngộ Không hỏi.

“Không nguyện.” Cao Thúy Lan trầm mặc một lúc, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Chưa kể đến việc hiện giờ Cao Thúy Lan, đã khôi phục ký ức năm xưa khi còn là Noãn Nhị Tỷ.

Dù không khôi phục ký ức, Cao Thúy Lan cũng chưa chắc muốn trở về phủ đệ Cao gia.

Những ngày ở nhà quá rảnh rỗi, ngày lại ngày, chỉ nhìn mặt trời mọc rồi từ từ lặn xuống trong căn phòng, khô khan, tẻ nhạt, giống như trong ngục tù vậy.

Nàng thà ở trong Vân Sạn Động tại Phúc Lăng Sơn, cũng không muốn trở về Cao gia trạch viện như lồng giam kia.

Tôn Ngộ Không từ từ lắc đầu, trịnh trọng nói, “Ngươi và hắn không giống, trên người hắn, có trách nhiệm cần phải gánh vác.

Ngươi tiếp tục lưu lại Vân Sạn Động, đó mới chính là hại hắn.” “Trách nhiệm gì?” Cao Thúy Lan chất vấn.

Nhưng Tôn Ngộ Không vẫn chỉ lắc đầu, “Hiện tại chưa phải lúc để nói cho ngươi biết, ta nói, tin hay không tùy ngươi.” Nói xong, Tôn Ngộ Không liền muốn đi ra ngoài.

Nhưng lại bị Cao Thúy Lan gọi lại, “Ta nếu tiếp tục ở đây, có thể sẽ hại hắn sao?” “Hại hắn thì không đến mức, nhưng đây nhất định không phải cuộc sống hắn mong muốn.” Hai mắt Tôn Ngộ Không sâu thẳm như nước, thỉnh thoảng lóe lên tia sáng vàng nhạt, khiến người ta trong lòng bất giác tin phục.

Đã rất lâu, Cao Thúy Lan không nói gì, Tôn Ngộ Không cũng

không nói gì, mà lặng lẽ rút lui khỏi Vân Sạn Động.

Phía trên Vân Sạn Động, Trư Bát Giới và Tiểu Hắc Long đều dốc hết sức bình sinh, nhưng vẫn không thể phân định thắng bại!

Đến trình độ của họ, đã cận kề cực hạn Thái Ất Kim Tiên!

Đơn đả độc đấu, muốn tạo ra chiến tích nghiền ép, cực kỳ gian nan, thậm chí có thể nói là không thể.

"Cái thứ gì!" Trư Bát Giới chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, một đạo kim quang xẹt qua, một bóng người đã xuất hiện trước mặt.

"Hầu ca!" Tiểu Hắc Long kinh hỉ kêu lên, nhưng trên mặt lại nhanh chóng lóe lên một tia hổ thẹn!

Vốn dĩ hắn nói mình một mình có thể giải quyết, nhưng cuối cùng vẫn phải để Hầu ca ra tay!

Trư Bát Giới hai mắt hơi nheo lại, nhìn Tôn Ngộ Không, "Ngươi chính là yêu vương Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, năm trăm năm trước từ hạ giới một đường đánh lên Tam Thập Tam Thiên?" Khi Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Đình, Trư Bát Giới vừa hay không ở Thiên Đình, nên không có gặp mặt Tôn Ngộ Không.

Nhưng Trư Bát Giới biết rõ, Tôn Ngộ Không khi đại náo Thiên Cung năm đó, đó không phải là thực lực chân chính của hắn.

Tôn Ngộ Không từ từ gật đầu, "Chính là vậy." Nói xong, hắn lại nói, "Ta đã gặp qua tiểu thư Cao Thúy Lan rồi!" "Cái gì?" Trư Bát Giới kinh hãi, vội vàng nhìn về phía Vân Sạn Động.

Khi thấy Cao Thúy Lan vẫn bình an vô sự, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tôn Ngộ Không, ngươi cho rằng ngươi năm trăm năm trước đại náo Thiên Cung, ta liền sợ ngươi sao?" Trư Bát Giới khí thế hung

hăng, muốn xem sau năm trăm năm trôi qua, bản lĩnh của Tôn Ngộ Không từng đại náo Thiên Cung, rốt cuộc đã mạnh hơn năm xưa bao nhiêu.

"Ngươi có bản sự, thử thử không phải biết sao." Tiểu Hắc Long thì ở một bên hô lên.

Tôn Ngộ Không không nói gì, hai tay ôm trước ngực, lãnh đạm nhìn Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới xoay tròn Cửu Xỉ Đinh Ba, vận khởi toàn thân pháp lực, mãnh liệt đánh tới Tôn Ngộ Không.

Ngay cả một tòa thái cổ thần sơn cao lớn sừng sững, dưới cây Đinh Ba này cũng phải bị đâm thủng một lỗ lớn.

Nhưng Tôn Ngộ Không chỉ khẽ nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười mỉm.

Trong chớp mắt, Cửu Xỉ Đinh Ba đã ầm ầm đánh tới trước mặt Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không chỉ vươn tay, liền nhẹ nhàng nắm lấy Cửu Xỉ Đinh Ba.

Sức mạnh có thể đâm thủng một tòa thái cổ thần sơn kia, nhẹ nhàng không chút khó khăn bị Tôn Ngộ Không hóa giải vô hình.

"Không tệ, trong số Thái Ất Kim Tiên, đã hiếm gặp đối thủ." Tôn Ngộ Không bình thản đánh giá, bàn tay kia vươn ra, nhẹ nhàng vỗ một cái vào Cửu Xỉ Đinh Ba!

Cửu Xỉ Đinh Ba phát ra tiếng rung động kịch liệt, sau đó mạnh mẽ bay ngược trở lại.

Chương 515

Trư Bát Giới vươn tay muốn đỡ, nhưng đợi đến khi Cửu Xỉ Đinh Ba bay đến trước mặt, hắn mới phát hiện sức mạnh kia khủng bố đến nhường nào, vội vàng tránh né!

"Oanh!" Cửu Xỉ Đinh Ba như một mũi tên rời dây cung, mãnh liệt phá vỡ hư không, bay về một nơi vô danh.

"Thế nào, đã tâm phục khẩu phục chưa?" Tôn Ngộ Không chỉ vừa ra tay, thực lực bản thân liền thi triển đến mức tận cùng.

Trư Bát Giới đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trên mặt đầy vẻ không thể tin được!

Hắn ngẩng đầu nhìn hai mắt Tôn Ngộ Không, từ đầu đến cuối chỉ thấy sự bình thản không chút gợn sóng!

"Ngươi so với năm trăm năm trước, quả thực đã có tiến bộ vô cùng lớn, ta không bằng vậy." Trư Bát Giới lắc đầu, trên mặt không còn ý tranh phong nữa.

Nhưng rất nhanh, Trư Bát Giới lại tự giễu cợt nói, "Trong Cao Lão Trang, Cao Lão Viên Ngoại kia nhất định không ít lần nói xấu ta phải không?" "Lời xấu hay không, ngươi tự mình đi nghe không phải biết sao." Tôn Ngộ Không bổ sung, "Nhớ kỹ mang theo Cao Thúy Lan, Cao tiểu thư." "Thúy Lan." Trên mặt Trư Bát Giới hiện lên sự giằng xé, "Ta nếu bỏ Thúy Lan mà đi, làm sao có thể xứng đáng với nàng." Tôn Ngộ Không nói, "Ta đã nói chuyện với tiểu thư Thúy Lan rồi, tin rằng nàng sẽ hiểu cho ngươi." "Được, vậy các ngươi đi trước, ta sẽ theo sau." Trư Bát Giới trong lòng không còn chiến ý, trầm mặc một lúc rồi quay người bước vào trong Vân Sạn Động.

"Hầu ca, ngươi không sợ hắn chạy trốn sao?" Tiểu Hắc Long

không bình tĩnh được.

"Dưới đại kiếp, ngươi ta đều chỉ là một quân cờ trên bàn cờ mà thôi, chạy thì có thể chạy đi đâu?" Đại kiếp một khi bắt đầu, liền có kiếp khí gia thân, dù có muốn thoát ly, nhưng rốt cuộc không thể làm được, vẫn sẽ nhập kiếp.

Tiểu Hắc Long nửa hiểu nửa không gật đầu, "Vậy Hầu ca, chúng ta tiếp theo?" "Tiếp theo đương nhiên là về Cao Lão Trang trước!" Tôn Ngộ Không xoay người, cưỡi mây bay về Cao Lão Trang, Tiểu Hắc Long theo sát phía sau.

Trong Vân Sạn Động, Trư Bát Giới nắm chặt tay nhỏ của Cao Thúy Lan, "Thúy Lan, nàng có nguyện ý cùng ta về Cao Lão Trang không?" "Thiếp nguyện ý." Cao Thúy Lan mười ngón tay đan chặt vào lòng bàn tay Trư Bát Giới, giọng nói nhẹ nhàng.

"Năm trăm năm trước, chúng ta không từng ở bên nhau, năm trăm năm sau, lại phải chia xa, nàng trong lòng có trách ta không?" "Tạm thời chia biệt, là để chuẩn bị cho ngày đoàn tụ sau này, ta sao lại trách ngươi chứ?" Trên mặt Trư Bát Giới cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Cao Thúy Lan, "Chúng ta đi thôi." Trư Bát Giới dẫn Cao Thúy Lan bay ra khỏi Vân Sạn Động, một đường thẳng tiến về Cao Lão Trang.

Cao Lão Trang, Cao phủ, Cao Lão Gia trong sân đi đi lại lại lo lắng.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài nặng nề một tiếng, "Mấy vị trưởng lão ơi, các ngươi sao lại có thể tin lời yêu quái chứ, nó làm sao chịu đưa Thúy Lan về đây!" Giang Lưu Nhi sắc mặt vô cùng bình tĩnh, "Cao Lão Gia xin ngài cứ yên tâm, tiểu thư Thúy Lan hôm nay, khẳng định sẽ trở về." Cao Lão Gia vừa nghe, trong lòng oán khí càng lớn, vừa định mở miệng oán trách, liền thấy từng trận yêu

phong màu đen từ phía chân trời cuồn cuộn thổi đến, khí thế ngày càng dữ dội.

Cao Lão Viên Ngoại trực tiếp bị dọa ngã ngồi xuống đất, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng, "Yêu quái, yêu quái đến rồi!" Hắc phong đáp xuống giữa đại viện, lộ ra thân ảnh Trư Bát Giới và Cao Thúy Lan.

Cao Lão Viên Ngoại vừa thấy Cao Thúy Lan thật sự đã về, kích động toàn thân run rẩy, "Con gái tốt của ta, con cuối cùng cũng về rồi, ở nơi hoang giao dã ngoại kia, chẳng có gì cả, nhất định ăn không ngon, ngủ không yên giấc phải không?" Thật đáng thương tấm lòng cha mẹ, dù Cao Lão Viên Ngoại có nhiều tật xấu nhỏ, nhưng trong phương diện yêu thương con gái này, quả thực không còn gì để nói.

Cao Thúy Lan cũng nước mắt lưng tròng, lập tức lao vào lòng Cao Lão Viên Ngoại.

"Cha, người cứ yên tâm, con gái không sao cả, con gái rất tốt." Cao Lão Viên Ngoại che chắn trước người Cao Thúy Lan, hung ác nói với Trư Bát Giới, "Ngươi con yêu quái này, muốn đụng đến một sợi lông tơ của con gái ta, thì phải bước qua ta trước đã." Trư Bát Giới không thèm nhìn Cao Lão Viên Ngoại, mà định thần nhìn Giang Lưu Nhi, "Ngươi chính là hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường đến, muốn đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh?" "Chính là vậy." Giang Lưu Nhi nói.

"Đệ tử Trư Bát Giới, bái kiến sư phụ." Dứt khoát gọn gàng, không chút dây dưa, Trư Bát Giới quỳ gối xuống đất, trực tiếp bái sư.

Giang Lưu Nhi kinh ngạc nhìn Tôn Ngộ Không, đệ tử Nhân Giáo, ít nhiều gì cũng có chút kiêu ngạo, không ngờ con khỉ này lại giải quyết dễ dàng như vậy.

"Sư phụ, người ta bái sư hành lễ, ngài cũng không đỡ một tay sao?" Tôn Ngộ Không cười nhắc nhở một tiếng.

Giang Lưu Nhi vội vàng đỡ Trư Bát Giới đứng dậy, nghiêm túc nói, "Được, sau này ngươi chính là đệ tử thứ hai dưới môn hạ của ta." Tiểu Bạch Long bất mãn nói, "Thứ ba chứ, thứ hai là ta mà." "Được được được, ngươi là nhị đệ tử." Giang Lưu Nhi lại một lần nữa nói với Trư Bát Giới, "Vậy ngươi sau này, chính là đệ tử thứ ba dưới môn hạ của vi sư." "Trư Bát Giới cái tên này, không hay nghe, sau này ngươi cứ gọi Trư Ngộ Năng đi." "Đa tạ sư phụ tứ danh." Trư Ngộ Năng lại bái một cái, lúc này mới đứng dậy, lại khôi phục thành dáng vẻ hung ác như trước.

Hắn thâm tình nhìn Cao Thúy Lan một cái, hung hăng trừng mắt nhìn Cao Lão Viên Ngoại, "Trong Vân Sạn Động, ta và Thúy Lan đã định chung thân.

Sau khi lấy kinh trở về, ta vẫn sẽ đến Cao Lão Trang tìm Thúy Lan.

Nếu lúc đó Thúy Lan đã lấy chồng, phủ Cao gia này của ngươi, hừ, cũng không cần phải tồn tại nữa." "Cái gì?" Cao Lão Viên Ngoại chỉ cảm thấy một trận tức giận bốc lên tận tâm, khó tin nhìn Cao Thúy Lan, "Thúy Lan, con, con..." "Phụ thân, những gì hắn nói đều là thật, con sẽ ở Cao Lão Trang đợi hắn, vẫn đợi mãi, đợi đến khi hắn đến mới thôi." Giọng nói Cao Thúy Lan, cũng vô cùng kiên định.

"Ai, nghiệt duyên, nghiệt duyên a." Cao Lão Viên Ngoại đấm ngực dậm chân, nhưng sự việc hiển nhiên đã không thể vãn hồi được nữa.

Gần giữa trưa, Giang Lưu Nhi cùng đoàn người lại dùng bữa tại Cao gia, sau đó mới dắt Tị Thủy Kim Tinh Thú, rời khỏi Cao Lão Trang.

Rời khỏi Cao Lão Trang, đại biểu cho kiếp nạn chính thức đã qua.

Giữa thiên địa, một luồng công đức mãnh liệt giáng xuống.

Một nửa rơi vào Nhân Giáo, một nửa rơi vào Phật Môn, hai đại đạo thống, khí vận đều có sự đề thăng cực lớn.

Tại Đại Hùng Bảo Điện của Đại Lôi Âm Tự, Dược Sư vui mừng đến mức không khép được miệng.

Khí vận vừa đến, Phật Môn của ông ta hưng thịnh, dường như lại có hy vọng rồi!

Điều đáng tiếc duy nhất, chính là khí vận còn chia một phần cho Nhân Giáo.

Bằng không, nếu toàn bộ đều thuộc về Phật Môn, thì tốt biết bao!

Dược Sư nhắm hai mắt, khiến đạo tâm của mình bình tĩnh lại, "Đừng vội, trên đường Tây Hành, mới chỉ vừa bắt đầu, Phật Môn của ta trong tương lai còn vô vàn cơ hội để thu hoạch công đức." Tam Thập Tam Thiên, Thế Giới Cực Lạc, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề hưng phấn mở mắt cười nói, "Sư huynh, mau nhìn, khí vận Phật Môn của ta, lại tăng lên rồi!" Tiếp Dẫn từ từ gật đầu, hai mắt càng thêm thâm sâu, "Đây chỉ là một khởi đầu mà thôi, con đường Tây Hành phía sau, sẽ chỉ càng thêm gian nan." Hiện nay Tiệt Giáo thế lớn, môn hạ đệ tử vô số, trải khắp Tứ Đại Bộ Châu, thậm chí cả Tam Giới.

Có thể nói, hiện giờ Tiệt Giáo, chính là người nắm quyền của Huyền Môn.

Còn Phật Môn, đã sớm cùng Tiệt Giáo là tồn tại như nước với lửa.

Bởi vậy toàn bộ Phật Môn, tương đương với việc đứng ở thế đối lập với Huyền Môn, muốn đại hưng lên, quả thực là nhiệm trọng đường xa.

Chuẩn Đề ngược lại nhìn rất thoáng, cười nói, "Sư huynh, đường

là phải đi từng bước mà ra, nhưng ta tin rằng, chỉ cần chúng ta đồng lòng hiệp lực, Phật Môn đại hưng, là chuyện tất yếu." Nga Mi Sơn, La Phù Động, khói xanh lượn lờ, từ từ bay lên không trung.

Triệu Công Minh ngồi trên bồ đoàn, trước mắt chậm rãi hiện lên cảnh tượng Giang Lưu Nhi cùng đoàn người.

Khi thấy Tôn Ngộ Không thu phục Trư Bát Giới, đội ngũ lấy kinh tiếp tục Tây Hành, khóe miệng Triệu Công Minh lộ ra một tia khó hiểu.

Huyền Môn cường thịnh đến nhường nào?

Năm xưa trong Tử Tiêu Cung có Tam Thiên Khách, nói thẳng ra, đều là người của Huyền Môn, phải cung kính xưng Hồng Quân một tiếng lão sư.

Cho đến nay, Thiên Đạo Chư Thánh, hơn nửa đều là người của Huyền Môn.

Với quy mô như vậy của Huyền Môn, Tam Giới có ai là đối thủ?

Nhưng Huyền Môn, lại cứ muốn tự mình tàn sát lẫn nhau, mới cho Phật Môn cơ hội hưng thịnh, bằng không hiện tại, Phật Môn nào có vị trí gì?

Thời gian như nước chảy trôi đi, chỉ trong chớp mắt, lại hơn nửa tháng trôi qua.

Ngày này, Giang Lưu Nhi cùng đoàn người đi đến một nơi tên là Hoàng Phong Lĩnh.

Phía trước ngọn núi Hoàng Phong Lĩnh, có những đám mây trắng cuồn cuộn, những tảng đá kỳ quái sừng sững, không nói hết được những vách đá hiểm trở ngàn trượng vạn trượng.

Phía sau Hoàng Phong Lĩnh, có những hang động uốn lượn cất

giấu rồng, trong động có những tiếng nước nhỏ tí tách.

Giữa những tảng đá kỳ quái liên miên nhấp nhô, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gầm rú của hổ báo sói trùng, khiến người ta run rẩy sợ hãi, hai chân run như sàng, khó lòng tiến thêm một bước!

Chương 516

Đương nhiên, cảnh tượng này, đối với phàm nhân bình thường mà nói, tự nhiên là nơi cực kỳ hiểm trở, ác liệt.

Nhưng đối với sư đồ Giang Lưu Nhi, lại chỉ là chuyện bình thường.

Mặc dù đường đi hiểm trở, nhưng dưới bốn móng rộng lớn, bộ lông dày dặn của Tị Thủy Kim Tinh Thú, nói là đi trên đất bằng cũng không quá lời, dù sao Giang Lưu Nhi cũng rất thoải mái, không hề có chút khó chịu nào.

Sâu trong Hoàng Phong Lĩnh, có một động, tên là Hoàng Phong Động.

Trong Hoàng Phong Động, có một yêu tinh, tên là Hoàng Phong Quái.

Hắn là một con chuột lông vàng đắc đạo thành tinh, tu hành đến bây giờ, một thân tu vi Kim Tiên đỉnh phong, có thể coi là bá chủ quanh vùng.

Hoàng Phong Quái các bản lĩnh khác đều bình thường, nhưng tu luyện được một môn thần thông độc môn, Tam Muội Thần Phong!

Thần thông này, ngay cả nhìn khắp Tam Giới, cũng là thần thông cực kỳ lợi hại, cực kỳ khủng bố.

Có thi tán viết: Gió kia từ không thổi lên, đại náo Tam Giới!

Có thể thổi thiên địa tối tăm, giỏi thổi quỷ thần sầu, phá đá nát vách đá ác liệt, thổi người tắt thở chết ngay, chỉ trừ thần tiên, mới có thể vô sự.

Nếu tu hành đến một cảnh giới nhất định, ngay cả Đại La Kim

Tiên gặp phải, cũng phải trong khoảnh khắc thần hồn yên diệt, đọa vào luân hồi.

Hoàng Phong Quái tuy đạo hạnh chỉ Kim Tiên tả hữu, nhưng dựa vào Tam Muội Thần Phong, ngay cả Thái Ất Kim Tiên, cũng ít ai dám trêu chọc.

Ngoài ra, Hoàng Phong Động này, Hoàng Phong Quái, còn có một thân phận, đó chính là đệ tử thân truyền dưới môn hạ Linh Cát Bồ Tát, một trong Bát Bồ Tát của Phật Môn, toàn bộ bản lĩnh đều đến từ Phật Môn.

Trong Hoàng Phong Động, Hoàng Phong Quái ung dung nằm trên một chiếc ghế đá bọc da hổ.

Kẻ hầu hạ thỉnh thoảng dâng hoa quả lên, Hoàng Phong Quái thậm chí chỉ cần há miệng, liền có thể thưởng thức vị tiên quả.

Ngoài ra, còn có mấy vị nữ tử thân hình yểu điệu nhẹ nhàng, xoa vai, bóp chân cho hắn, quả thực là cuộc sống của thần tiên.

"Vị hòa thượng đi lấy kinh kia, chắc sắp đến Hoàng Phong Lĩnh của chúng ta rồi chứ?" Hoàng Phong Quái thường thường thổ ra một hơi trọc khí, tùy ý hỏi.

Một con hắc hồ tinh không xa Hoàng Phong Quái, lập tức chạy lại, rất ân cần nói, "Bẩm đại vương, theo thám tử của chúng ta báo về, người đi lấy kinh đã vào địa giới Hoàng Phong Lĩnh của chúng ta, đại khái còn một hai ngày nữa, sẽ đến Hoàng Phong Động của chúng ta.

Mọi việc, đều nằm trong lòng bàn tay." Hoàng Phong Quái thoải mái nheo mắt lại, "Tốt tốt tốt, vậy chúng ta sẽ mai phục, bản vương đã tiềm tâm học tập thần thông vô thượng này bao nhiêu năm, đâu phải nói chơi." Tam Muội Thần Phong, Hoàng Phong Quái đã tu luyện đến một cảnh giới cực cao!

Tuy tu vi chỉ Kim Tiên tả hữu, nhưng nhờ pháp bảo do Linh Cát Bồ Tát ban cho, Đại La Kim Tiên gặp phải, cũng phải cân nhắc thực lực của mình.

Thời gian như nước chảy trôi đi, trong nháy mắt, lại hai ba ngày trôi qua.

Ngày này, Giang Lưu Nhi cùng đoàn người tiến thêm một bước, đến giữa Hoàng Phong Lĩnh.

Nhìn qua một cái, liền có thể thấy trên Hoàng Phong Lĩnh, yêu khí che trời lấp đất, không hề che giấu chút nào!

Tiểu Hắc Long mắt nhanh tay lẹ, "Hầu ca, sư phụ, nơi đây có yêu khí!" Trư Bát Giới theo sát phía sau, "Yêu khí phạm vi tuy rộng, nhưng không nồng đậm, có thể thấy yêu quái này thực lực tịnh bất ra sao." Giang Lưu Nhi vô vị nói, "Binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Chúng không đến, tự nhiên là nước sông không phạm nước giếng.

Nếu đến, hắc hắc." Khóe miệng Giang Lưu Nhi nhếch lên, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn!

Thân là thủ lĩnh của Ngũ Trùng thượng cổ, thời kỳ đỉnh phong tung hoành Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang!

Kim Thiền Tử, điều không thiếu nhất chính là sát lục, chỉ là sau khi chuyển thế, hắn thu liễm sát khí mà thôi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ không sát lục nữa, một khi ra tay lần nữa, Tam Giới lập tức sẽ bị máu nhuộm đỏ.

Trong Hắc Phong Động, hồ ly tinh dâng lên một chén trà tươi, ân cần nói, "Đại vương, uống trà." Hoàng Phong Quái nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đặt chén trà xuống, nói, "Đã nhiều ngày rồi, người đi lấy kinh, chắc hẳn đã đến rồi chứ?" "Phải, đại vương,

đến, đang đi trên con đường nhỏ cách Hoàng Phong Động của chúng ta không xa.

Chúng ta...” Hoàng Phong Quái mạnh mẽ đứng dậy, cười quái dị, “Tốt lắm, vậy thì đi xem người lấy kinh kia, xem có phải mọc ba đầu sáu tay không.” Hoàng Phong Quái cầm cương xoa, dẫn theo mấy chục tiểu yêu lớn nhỏ trong Hoàng Phong Động, thẳng tiến đến Hoàng Phong Lĩnh.

Trên con đường nhỏ gập ghềnh, Tị Thủy Kim Tinh Thú bước những bước vững chãi, từ từ tiến lên!

Đột nhiên, Tị Thủy Kim Tinh Thú dường như cảm nhận được điều gì đó, đột ngột dừng bước, cảnh giác nhìn về phía trước.

“Đến rồi!” Giang Lưu Nhi lạnh nhạt nói.

Trên mặt Tiểu Hắc Long, Trư Bát Giới lập tức lộ ra vẻ cảnh giác, chắn trước Tị Thủy Kim Tinh Thú.

Còn về Tôn Ngộ Không, thì lại dáng vẻ vô vị, không hề để tâm, chỉ hai mắt lạnh nhạt nhìn về phía trước, đồng tử màu vàng nhạt, dường như có thể nhìn thấu mọi thứ.

“Lén lút làm gì chứ, cần gì phải vậy, đều ra đây đi.” Tiểu Hắc Long trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt, dáng vẻ không xem tất cả mọi người vào mắt.

“Hoa hoa!” Giữa rừng núi rậm rạp, truyền đến tiếng động lạ, Hoàng Phong Quái dẫn mấy trăm tiểu yêu, mạnh mẽ hiện thân.

Lập tức yêu khí dày đặc, cuồn cuộn bốc lên, che trời lấp đất, lan tỏa về tứ phía.

“Các ngươi là yêu quái gì, hôm nay vì sao lại chặn đường ta?” Giang Lưu Nhi ý bảo Tiểu Hắc Long, Trư Bát Giới đừng quá hung thần ác sát, sau đó ngồi trên Tị Thủy Kim Tinh Thú, ung dung hỏi.

Hoàng Phong Quái đánh giá Giang Lưu Nhi từ trên xuống dưới, không trả lời câu hỏi của Giang Lưu Nhi, mà ngược lại hỏi, "Ngươi chính là Giang Lưu Nhi kia sao?" "Tại hạ chính là, đi không đổi tên ngồi không đổi họ, hòa thượng lấy kinh từ Đại Đường đến, Giang Lưu Nhi là ta." Giang Lưu Nhi hỏi xong, lại nói, "Ngươi ta sinh bình chưa hề có ân oán, làm sao hôm nay lại muốn chặn đường ta Tây Hành?" Hoàng Phong Quái cười "kiệt kiệt" một tiếng, "Ta nghe nói, thịt của người đi lấy kinh, sánh ngang thần dược, sau khi nuốt vào, tu hành sau này không còn bình cảnh.

Ta mắc kẹt ở Kim Tiên bao nhiêu năm nay, tự nhiên muốn nếm thử mùi vị ra sao!" "Ồ, ra là vậy!" Giang Lưu Nhi gật đầu, sau đó phất tay nói, "Ngộ Năng, Tiểu Hắc Long, xông lên đi." Trư Bát Giới, Tiểu Hắc Long sớm đã nóng lòng muốn thử rồi, theo tiếng Giang Lưu Nhi vừa dứt, hai người, một tay cầm Cửu Xỉ Đinh Ba, một tay cầm chùy bạc, mạnh mẽ đánh về phía Hoàng Phong Quái.

Pháp lực cuồn cuộn, như hồng thủy, mạnh mẽ lao về phía Hoàng Phong Quái.

Hoàng Phong Quái sớm đã có dự liệu, thân ảnh mạnh mẽ lóe lên lùi về sau, tránh được một đòn này, sau đó lấy ra một viên bảo châu vàng óng.

Trên bảo châu, có lốc xoáy ẩn hiện, hiển nhiên là một linh bảo hệ phong cực kỳ cường đại!

Hoàng Phong Quái lấy bảo châu ra, Trư Bát Giới, Tiểu Hắc Long lập tức hai mắt ngưng lại.

Cả hai bên đều là những tồn tại có kinh nghiệm chiến đấu, chỉ dựa vào Hoàng Phong Quái, đối với họ mà nói, căn bản không tính là gì, có thể dễ dàng đối phó.

Nhưng ngay khi Hoàng Phong Quái lấy viên bảo châu đó ra, cảm

giác uy hiếp trong lòng mọi người đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Hiển nhiên, viên bảo châu trong tay Hoàng Phong Quái, không thể xem nhẹ, chỉ cần sơ suất một chút, e rằng sẽ phải chịu thiệt thòi lớn!

Trư Bát Giới, Tiểu Hắc Long nhìn nhau một cái, ánh mắt va chạm, đạt thành nhất trí.

Ngay sau đó, hai người mạnh mẽ vung một chưởng, khí tức cấp độ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong lan tràn ra, pháp lực hùng hậu, giữa không trung hình thành hai đạo chưởng ấn khổng lồ, một trái một phải, đánh về phía Hoàng Phong Quái.

Trong khoảnh khắc, không gian biến đổi, tầng mây cuồn cuộn, khí tức ngột ngạt lan tràn khắp từng tấc không gian thiên địa.

Chương 517

Dùng thế áp người, đây là hoàn toàn dùng thế áp người, dùng đại thế Thiên Đạo, trấn áp Hoàng Phong Quái.

"Trò mèo vặt vãnh, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bản đại vương sao?" Có Tam Muội Thần Phong trong tay, đừng nói Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên, Hoàng Phong Quái cũng không xem vào mắt.

Hoàng Phong Quái niệm khẩu quyết, viên bảo châu trong tay bắt đầu xoay tròn, rất nhanh, một trận thần phong, mạnh mẽ lao về phía hai đạo chưởng ấn.

"Hoa lạp lạp!" Đạo cự chưởng đủ sức phá núi đoạn sông, dời non lấp biển kia, dưới trận trận thần phong, lại quỷ dị tan rã thành hư vô!

"Thần phong lợi hại thật!" Trư Bát Giới, Tiểu Hắc Long kinh hãi, hai mắt dán chặt vào viên bảo châu trong tay Hoàng Phong Quái, trận thần phong vừa rồi, chính là từ viên bảo châu kia kích phát ra, mới có uy lực như vậy!

Nhân lúc Tiểu Hắc Long, Trư Bát Giới đang ngẩn người, Hoàng Phong Quái liên tục thôi động bảo châu.

Lập tức mấy luồng thần phong có uy lực còn lớn hơn trước, mang theo thế cuồng phong bão táp, gào thét kéo đến.

Trư Bát Giới, Tiểu Hắc Long sắc mặt hơi biến đổi, vừa định chống cự, chỉ cảm thấy lực thần phong dường như vô cùng vô tận, cả người đều muốn bay lên.

Tôn Ngộ Không khẽ lắc đầu, ném ra Kim Cô Bổng.

Kim Cô Bổng đứng thẳng trên mặt đất, lập tức sinh rễ nảy mầm,

không ngừng biến lớn, như một cây cột chống trời.

Trư Bát Giới, Tiểu Hắc Long vội vàng nắm lấy Kim Cô Bổng, nhờ vào lực của Kim Cô Bổng, mới không bị thổi bay đi.

Hoàng Phong Quái lập tức ngây người, Tam Muội Thần Phong của hắn, từ khi xuất đạo đến nay, chưa từng gặp phải đối thủ nào.

Nhưng bây giờ, sao lại...

Hoàng Phong Quái nghiến chặt răng, tăng cường pháp lực vận chuyển, lực gió mạnh mẽ tăng lên, ngay cả không gian cũng bị thổi ra những vết nứt, rung động kịch liệt, nhưng Kim Cô Bổng vẫn không hề lay chuyển, vững như Thái Sơn, không thể lay động.

"Chỉ có chút bản sự này, mà cũng dám dựa dẫm sao?" Tôn Ngộ Không cười một tiếng!

"Ngươi đừng xưng cuồng, ta còn có bản lĩnh thật sự chưa dùng ra đây!" Hoàng Phong Quái mặt đỏ bừng, nhưng dù có dùng sức đến mấy, cuối cùng vẫn không thể lay động Kim Cô Bổng.

Cùng lúc đó, tại Tiểu Tu Di Sơn, bên bờ Liên Hoa Trì, một trong Bát Bồ Tát của Phật Môn, Linh Cát Bồ Tát mạnh mẽ mở mắt, trong mắt lóe lên điềm chẳng lành.

"Dựa theo thực lực của Hoàng Phong, dù không phải là đối thủ của người đi lấy kinh, nhưng gây ra một chút phiền phức cũng không khó, nhưng..." Rõ ràng mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát, nhưng Linh Cát Bồ Tát lại nhíu mày, trong lòng cảm thấy có chút không ổn.

"Thôi bỏ đi, bỏ đi, ta vẫn là tự mình đi xem sao, Phật Môn đại hưng, thánh nhân coi trọng, ngàn vạn không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào!" Giằng xé một lúc, Linh Cát Bồ Tát vẫn quyết định tự mình đi xem.

Thứ nhất, Hoàng Phong tư chất không tệ, trong việc tu luyện Tam

Muội Thần Phong, có ưu thế rất lớn.

Tương lai tu hành đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, lại thêm Tam Muội Thần Phong, đủ sức sánh ngang Đại La, có thể trở thành sức mạnh trụ cột của Phật Môn, Linh Cát không muốn dễ dàng từ bỏ như vậy.

Ngoài ra, còn là thánh nhân chí tôn!

Thân là một trong Bát Đại Bồ Tát của Phật Môn, không ai hiểu rõ ý chí của thánh nhân hơn Linh Cát Bồ Tát.

Thánh nhân đối với chuyến Tây Hành lần này, có thể nói là vô cùng coi trọng, không dung thứ bất kỳ sai sót, sơ suất nào.

Không nói gì khác, chỉ riêng thánh nhân, ông ta cũng phải tự mình đi một chuyến.

Giơ tay xé nát hư không, Linh Cát Bồ Tát bước vào trong đó, thân ảnh chợt lóe, biến mất không thấy đâu.

Cùng lúc đó, Hoàng Phong Lĩnh, Hoàng Phong Quái dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không thể lay động được Kim Cô Bổng.

Trên Tị Thủy Kim Tinh Thú, Giang Lưu Nhi cười nói, "Ngộ Không, tốc chiến tốc thắng đi, đường Tây Hành còn dài, ở đây lãng phí thời gian làm gì?" "Vâng, sư phụ." Tôn Ngộ Không gật đầu, lòng bàn tay khẽ xoay tròn, Kim Cô Bổng mạnh mẽ bay lên, trực tiếp đánh về phía viên bảo châu trong tay Hoàng Phong Quái.

Đồng tử Hoàng Phong Quái co rút lại, đang định tránh né, nhưng chỉ cảm thấy mình như lún sâu vào vũng lầy, không thể nhúc nhích dù chỉ một ly, chỉ có thể trơ mắt nhìn viên bảo châu trong tay bị Kim Cô Bổng đánh nát.

"Khốn kiếp!!!" Hoàng Phong Quái nghiến răng nghiến lợi, viên bảo châu kia, chính là do lão sư ban cho, là chỗ dựa lớn nhất của hắn!

Mấy trăm tiểu yêu xung quanh, thấy đại vương nhà mình dễ dàng bị đánh bại như vậy, mỗi con đều run rẩy toàn thân, chạy tán loạn về tứ phía.

Trên mặt Tôn Ngộ Không lộ ra vẻ lạnh lẽo, tùy tay rút một nắm lông, khẽ thổi một cái.

Lông mao trong khoảnh khắc, trở nên thẳng tắp sắc bén, hàn quang tứ xạ, phân tán về tứ phía, chính xác không sai một li xuyên thấu đầu của từng con tiểu yêu.

Chỉ trong chưa đến một hơi thở, khắp nơi là thi thể, cực kỳ thảm khốc.

Sắc mặt Tôn Ngộ Không nghiêm trọng hơn một chút, "Tiếp theo, đến lượt ngươi!" Tiếng nói vừa dứt, Kim Cô Bổng bay vút lên, mang theo vạn quân thần lực, mạnh mẽ đánh về phía Hoàng Phong Quái.

Hoàng Phong Quái tu vi bản tựu nhược tiểu, hựu một liễu bảo châu thi triển Tam Muội Thần Phong, áp căn hào vô phản kháng chi lực.

Ngay lúc này, hư không khẽ rung động, nứt ra một khe hở, Linh Cát Bồ Tát vội vàng từ trong đó bước ra, giơ tay cao giọng hô, "Con Hoàng Phong Quái này, chính là một đệ tử dưới danh nghĩa của ta, xin Đại Thánh thủ hạ lưu..." Lời chưa kịp nói hết, giọng nói lại đột ngột dừng lại, vẻ mặt Linh Cát Bồ Tát cũng trở nên phẫn nộ.

Bởi vì Kim Cô Bổng Như Ý của Tôn Ngộ Không, đã giáng xuống, trực tiếp đánh Hoàng Phong Quái nát bươm.

Linh Cát Bồ Tát chạy đến trước mặt Tôn Ngộ Không, giận dữ nói, "Đại Thánh, ta đã bảo ngươi nương tay, vì sao còn phải hạ độc thủ như vậy!" Nào ngờ, một chưởng kia, thực sự quá đau, căn cơ của Linh Cát Bồ Tát suýt nữa tan rã.

Nếu không phải Đại La Kim Tiên đã có đặc điểm bất diệt, Linh Cát Bồ Tát thậm chí còn cảm thấy mình sẽ vẫn lạc dưới một chưởng của con khỉ kia.

Nhưng dù là vậy, một chưởng kia cũng đã tổn hại đến căn cơ của ông ta, không có vạn năm khổ tu, tuyệt đối không thể khôi phục.

Nếu không, với đặc điểm mặt dày tâm hiểm của Phật Môn, chỉ mất chút thể diện, cũng không thể khiến Linh Cát Bồ Tát thảm hại như vậy.

Trên Liên Hoa Bảo Tọa, Dược Sư sắc mặt khó coi nói, "Ta chỉ bảo ngươi thực hiện nghĩa vụ mà Phật Môn chúng ta phải làm trong đại kiếp, ai bảo ngươi ra tay với con khỉ kia?" Linh Cát Bồ Tát khóc lóc tố cáo, "Phật Tôn, không phải đệ tử muốn ra tay, mà là Giang Lưu Nhi cùng đoàn người kia, ức hiếp người quá đáng, không những giết đồ nhi của đệ tử, còn sỉ nhục đệ tử.

Nếu cứ nuốt giận vào bụng, không nói một lời, làm sao xứng đáng với sự bồi dưỡng của thánh nhân?

Đệ tử thực sự không thể nhịn được nữa, nên mới ra tay!" Dược Sư mặt không biểu cảm nói, "Thể diện tính là gì, khí vận mới là quan trọng nhất.

Bị sỉ nhục vài câu thì có tính là gì?

Một chưởng của ngươi, hại Phật Môn của ta mất ít nhất ba thành khí vận.

Nếu để thánh nhân biết được, thì phải ăn nói sao đây?" Nói xong, Dược Sư lại ngữ trọng tâm trường nói, "Thể diện không phải do người khác ban cho, mà là do chính mình giành lấy.

Hiện nay Phật Môn của ta tuy độc bá Tây Ngưu Hạ Châu, nhưng Tây Ngưu Hạ Châu, thực sự quá nghèo khó, kém xa Đông Thắng

Thần Châu.

Bởi vậy chịu một chút ấm ức, không sao cả, không ai sẽ để ý.

Đợi khi hoàn thành đại kiếp, Phật Môn của ta đại hưng, sau khi tiến về phía đông gặm nhấm khí vận Phật Môn, Hồng Hoang vạn tộc, cả Tam Giới, ai dám không nể mặt Phật Môn của ta?" Linh Cát Bồ Tát cúi đầu không nói, rất lâu sau mới thu liễm cảm xúc trên mặt, chắp tay nói, "Là đệ tử lỗ mãng rồi, đệ tử nguyện ý chịu trách nhiệm." Dược Sư xua tay, "Phật Môn của ta trên dưới đồng lòng, mới có thể đón chào đại hưng.

Trận chiến Hoàng Phong Lĩnh, ngươi đã lập đại công, nên thưởng cho ngươi mới phải." Nghe vậy, Linh Cát Bồ Tát mắt sáng lên, nếu thực sự có phần thưởng nào đó có thể bù đắp cho mình, thì cũng không tệ.

Chương 518

Nhưng ngay sau đó, trên mặt Dược Sư lại lộ ra vẻ sầu muộn, "Chỉ là ngươi cũng biết, Phật Môn của ta nghèo khó, tài nguyên không bằng phương đông, phần thưởng, vẫn là đợi sau khi đại kiếp Tây Hành kết thúc, rồi hãy phát." Linh Cát Bồ Tát cố gắng nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, "Không vội, không vội, Phật Tôn nếu không có việc gì, đệ tử xin lui xuống trước." "Lui xuống đi." Dược Sư xua tay, một lần nữa nhắm mắt lại.

Đại kiếp mới chỉ vừa bắt đầu, ông ta còn phải hao phí tâm lực lớn hơn nữa cho toàn bộ chuyến Tây Hành.

Một bên khác, sau khi rời Hoàng Phong Lĩnh, Giang Lưu Nhi cùng đoàn người lại đi thêm một tháng rưỡi, đến Bát Bách Lý Thông Thiên Hà.

Kiếp khí hiển hiện, mọi việc đều diễn ra theo kế hoạch.

Tiểu Hắc Long, Trư Bát Giới liên thủ xuống nước, hàng phục Quyển Liêm Thiên Tướng, Giang Lưu Nhi đặt tên là Sa Ngộ Tịnh.

Đến đây, tiểu đội lấy kinh năm người, chính thức được thành lập hoàn tất.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên hai mắt hơi ngưng lại, lại nhớ đến lời nói của Đạo Tổ khi đại kiếp Tây Hành vừa bắt đầu, rằng Phật Môn muốn đại hưng, cần phải trải qua Chín Chín Tám Mươi Mốt Nan, như vậy mới có thể công đức viên mãn.

Chín Chín Tám Mươi Mốt Nan, mỗi nạn một khác, kiếp khí hiển hiện cũng không giống nhau, có nạn thì họ có thể làm chủ, nhưng có nạn thì họ cũng không thể khống chế, ví dụ như nạn kiếp tiếp theo

này, rơi vào Ngũ Trang Quán, trên Vạn Thọ Sơn.

Hạo Thiên thở dài một tiếng, liên thủ với Phật Môn, thật sự là mệt mỏi.

Trấn Nguyên Tử, là một đại năng cực kỳ lão luyện, đồng thời cũng là người của Huyền Môn, có quan hệ rất bình thường với Phật Môn, thậm chí có thể nói là không tốt.

Nếu người của Phật Môn đi đến Vạn Thọ Sơn, có lẽ cửa còn không mở được, liền phải bị đuổi đi.

Nếu Tây Phương Thánh Nhân còn ở đó, thì vấn đề không lớn, nhưng chư thánh sớm đã vì việc đập nát Hồng Hoang, gây ra sai lầm lớn trong Phong Thần Đại Kiếp năm đó.

Nên đã phụng chiếu lệnh của Đạo Tổ, không thể tiến vào Tam Giới.

Mà chỉ dựa vào những người của Phật Môn, hiển nhiên không được, bởi vậy, chỉ có thể do ông ta, vị Đại Thiên Tôn này, ra mặt.

"Ai!" "Gian nan a!" Hạo Thiên thở dài một hơi, càng ngày càng cảm thấy hợp tác với Phật Môn thật không đáng tin cậy.

Cũng không biết sau khi Tây Hành đại hưng, Thiên Đình của ông ta, rốt cuộc có thể thu được bao nhiêu lợi ích.

Hạo Thiên dặn dò Dao Trì một tiếng, liền dẫn theo Tổng Quản Thiên Nô của Thiên Đình, ẩn giấu khí tức, lặng lẽ hạ Tam Thập Tam Thiên, thẳng tiến đến Ngũ Trang Quán.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, từ Long Hán Đại Kiếp sừng sững đến nay, vẫn như cũ.

Lại thêm được đại trận Địa Thư thủ hộ, linh khí hùng hậu, hiếm thấy trong Tam Giới, hơn nữa đều là linh khí tiên thiên cực kỳ tinh

thuần.

Đến chân Vạn Thọ Sơn, Hạo Thiên bước lên những bậc thang, chuẩn bị từng bước đi lên.

"Bệ hạ, ngài là vạn thừa chi tôn, Đại Thiên Tôn Hồng Hoang, thống ngự Tam Giới.

Điều này cũng quá cho Vạn Thọ Sơn này thể diện rồi." Vạn Thọ Sơn từ chân núi đến đỉnh núi, có đến mấy ngàn bậc thang, đi từng bước một, phải đến bao giờ mới xong, hơn nữa người đi còn là Đại Thiên Tôn, nhìn khắp Tam Giới, ai có cái thể diện này chứ?

"Chỉ là bộ hành hai bước, có gì đâu.

Để Trấn Nguyên đạo hữu giúp chúng ta một tay, mới là mục đích chuyến đi này của chúng ta." Hạo Thiên lại không hề để tâm, từng bước đi lên đỉnh núi.

Đợi đến đỉnh núi, vừa nhìn liền thấy Ngũ Trang Quán ở chính giữa.

Cánh cửa màu đỏ son, khí phách ngút trời, mang theo uy áp nhàn nhạt, khiến người ta không tự chủ được muốn đỉnh lễ bái lạy!

Hai bên trái phải đại môn, trồng đầy kỳ hoa dị thảo, linh căn tiên dược, tản mát ra mùi hương phức tạp nồng nàn.

Nếu đến gần nhìn kỹ hơn, liền phải thốt lên kinh ngạc!

Những tiên dược, linh căn này, không một cái nào là không phải tồn tại tuyệt tích trong Tam Giới hiện nay.

Dù có không phải tuyệt tích, thì cũng là những thứ cực kỳ hiếm hoi, cực kỳ quý hiếm.

"Trẫm đã kinh doanh Thiên Đình bao nhiêu năm nay, nói về nội tình, e rằng còn không bằng Vạn Thọ Sơn a." Hạo Thiên từ tận đáy

lòng phát ra cảm thán.

Trong số tiên thảo, đại dược được trồng, có mấy cây chính là thứ mà ông ta thấy cũng rất thèm thuồng.

Còn về Tổng Quản Thiên Nô, sớm đã rúc vào bên cạnh những tiên dược đó, hít hà từng ngụm lớn.

Dù không ăn được, nhưng hít thở thêm vài hơi, dược lực cũng rất không tệ, rất có lợi cho tu vi.

"Đi gõ cửa đi." Hạo Thiên xua tay, Thiên Nô kia vội vàng đáp một tiếng, tiến lên gõ cửa.

"Đông đông đông!" Tiếng vang trong trẻo không ngừng vang vọng trong không gian tĩnh mịch.

Không lâu sau, đại môn mở ra, người mở cửa chính là Minh Nguyệt, Thanh Phong.

Hai người mở cửa, chắp tay với Hạo Thiên, "Chúng đệ tử bái kiến Đại Thiên Tôn, biết Đại Thiên Tôn đến, lão sư thỉnh Đại Thiên Tôn tiến vào." "Làm phiền rồi." Hạo Thiên khẽ gật đầu, đi vào, Thiên Nô thì theo sát phía sau.

Đại sảnh Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đã đến đó, không lâu sau, Hạo Thiên cũng đến.

Trấn Nguyên Tử cười nói, "Đại Thiên Tôn, đã lâu không gặp rồi, hôm nay sao lại có thời gian, đến nơi nhỏ bé này của ta?" "Đạo hữu là Địa Tiên Chi Tổ, chưởng quản Địa Thư, lực mạch lạc đại địa, đều do ngài chưởng quản, sao có thể nói là nơi nhỏ bé chứ?" "Uống trà." Trấn Nguyên Tử đoan chén trà lên, uống một hơi cạn sạch, Hạo Thiên cũng uống một hơi cạn sạch.

Trấn Nguyên Tử trầm mặc một lúc, lúc này mới ung dung nói, "Xin hỏi Đại Thiên Tôn, lần này đến Ngũ Trang Quán, Vạn Thọ Sơn

của ta, có gì chỉ giáo?" Cục diện Tam giới hiện nay, tuy vẫn đang trong Đại kiếp thiên địa, song tình thế đã rất rõ ràng: Huyền môn và Phật môn tranh phong, còn Thiên đình thì hiệp trợ Phật môn Tây hành thập phần thuận lợi, từ đó thu được lợi ích to lớn.

Không may thay, Trấn Nguyên Tử lại là người trong Huyền môn.

Hôm nay Hạo Thiên đích thân đến Vạn Thọ Sơn bái kiến y, y cũng có thể đoán được mục đích của Hạo Thiên.

Quả nhiên, sau khi Trấn Nguyên Tử hỏi, Hạo Thiên quả quyết mở lời: "Đại kiếp nổi lên, chúng sinh Tam giới đều là người nhập kiếp.

Năm xưa khi Tây hành, Đạo Tổ từng nói rằng, phương Tây muốn đại hưng, ắt phải trải qua chín chín tám mươi mốt nạn.

Cách đây không lâu, một luồng kiếp khí giáng xuống phía trên Ngũ Trang Quán, nên kiếp nạn tiếp theo của Tây hành phải diễn ra tại Ngũ Trang Quán." Hạo Thiên giải thích đơn giản cho Trấn Nguyên Tử, rồi hỏi: "Vậy Thiên đình chúng ta, muốn cầu Trấn Nguyên Tử đạo hữu trợ giúp một tay." Trấn Nguyên Tử nở một nụ cười nhạt trên mặt, không trả lời Hạo Thiên, mà hỏi ngược lại: "Xin hỏi Đại Thiên Tôn, đại kiếp này là vì ai mà đến?" "Tự nhiên là Phật môn." Hạo Thiên vô thức đáp.

"Đã là việc của Phật môn, hà cớ gì Phật môn không đích thân đến, trái lại lại để Đại Thiên Tôn thay mặt, e rằng không đủ thành ý." Trấn Nguyên Tử cười lắc đầu, ý tứ từ chối đã rất rõ ràng.

Hạo Thiên thầm nghĩ, quả nhiên là bậc đại tu đỉnh tiêm trong Tử Tiêu Cung tam thiên khách, không thể xem thường.

Hạo Thiên định thần, cười nói: "Sau Phong Thần đại kiếp, Đạo Tổ hạ lệnh, chư Thánh không được phép tái nhập Tam giới.

Thánh nhân không còn, vậy Phật môn có ai có thể khiến Trấn

Nguyên đạo hữu nể mặt đây?" "Ta nhớ rõ Phật Tổ Quá Khứ của Phật môn hiện nay là Nhiên Đăng đạo hữu phải không?

Ta và Nhiên Đăng đạo hữu đồng là Tử Tiêu Cung tam thiên khách, nếu Nhiên Đăng đạo hữu đích thân xuất diện, ta há có thể không nể mặt y?" Hạo Thiên trầm mặc.

Đúng vậy, Nhiên Đăng tuy rằng có chút chật vật, nhưng suy cho cùng vẫn là một trong Tử Tiêu tam thiên khách.

Chương 519

Phật môn muốn nhờ người làm việc, Nhiên Đăng không đến thì quả là không thể chấp nhận được.

Lúc này, Thanh Phong, Minh Nguyệt bưng khay bạch ngọc đi vào, trên đó bày một quả tinh oánh dịch thấu, trông như một quả thai nhi chưa thành hình, chính là Nhân sâm quả.

"Đại Thiên Tôn từ xa đến là khách, vừa khéo cách đây không lâu, cây Nhân sâm quả lại kết trái một lứa mới chín, Đại Thiên Tôn dùng thử đi." Trấn Nguyên Tử làm động tác mời.

Hạo Thiên thoáng chút ngượng ngùng trên mặt.

Với đạo hạnh của y hiện nay, ăn một quả Nhân sâm quả thì có ý nghĩa gì?

Trấn Nguyên Tử đã biểu đạt ý tứ rất rõ ràng: đến rồi cũng đến, quả cũng đã ăn, ăn xong thì đi đi.

Hạo Thiên cầm Nhân sâm quả, ăn hết chỉ trong vài ba miếng, rồi lại hàn huyên với Trấn Nguyên Tử một lúc, liền đứng dậy cáo từ.

Trấn Nguyên Tử tự nhiên vui vẻ tiễn khách.

Hạo Thiên trở về Thiên đình, không lâu sau, Dao Trì đến.

Khi Dao Trì thấy Hạo Thiên vẻ mặt uất khí, liền biết sự tình không thành.

Nàng nhẹ nhàng bước đến bên Hạo Thiên, khẽ xoa vai y, giọng nói dịu dàng: "Sự tình không thành sao?" Hạo Thiên thở dài một hơi trọc khí, uất ức nói: "Ta xuất diện không có tác dụng, nhất định phải Phật môn đích thân đến." "Vậy thì cứ để Phật môn đích thân đi thôi." Dao Trì nói: "Lần này phương Tây đại hưng, người được lợi lớn nhất,

nhiều nhất chính là Phật môn, Phật môn không xuất diện, lại để Thiên đình xuất diện là ý gì?" Hạo Thiên thở dài, không cách nào giải thích tường tận cho Dao Trì sự ràng buộc lợi ích trong trận đại kiếp này, chỉ có thể gật đầu nói: "Nếu Trấn Nguyên Tử không đồng ý, vậy chỉ có thể đi tìm Phật môn." Thiên đình làm việc hiệu suất rất nhanh, chỉ nửa ngày sau, Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, Dược Sư liền nhận được tin tức mới nhất.

Sau khi xem xong tin tức Thiên đình truyền đến, Dược Sư liền không ngừng nghỉ đi tìm Nhiên Đăng và Di Lặc.

Rất nhanh, tại Đại Hùng Bảo Điện, Đại Lôi Âm Tự, ba vị người đứng đầu Phật môn đương đại tề tựu một chỗ.

Sau khi Dược Sư đưa tin tức Thiên đình truyền đến cho Nhiên Đăng và Di Lặc xem, hai người lập tức trầm mặc.

Qua rất lâu, Nhiên Đăng mở lời, vẻ mặt mang theo chút ngưng trọng: "Trấn Nguyên Tử, chính là đại năng đỉnh tiêm Tử Tiêu Cung, lại giao hảo với Huyền môn, Tiệt giáo, muốn thuyết phục y, khó lắm a!" Di Lặc giọng kiên định nói: "Vì Phật môn ta đại hưng, chuyện này dù khó đến mấy, cũng nhất định phải làm được." Nói xong, y nhìn về phía Dược Sư: "Dược Sư sư huynh, huynh có suy nghĩ gì?" Dược Sư trầm tư một hồi, nhìn về phía Nhiên Đăng nói: "So với Trấn Nguyên Tử, chúng ta đều là tiểu bối, chuyện này, vẫn phải Nhiên Đăng huynh ra mặt thôi." Nhiên Đăng trong lòng hơi khổ sở, thầm nghĩ quả nhiên không ngoài dự liệu, cuối cùng vẫn tìm đến y.

Công bằng mà nói, từ khi y gia nhập Phật môn bao nhiêu năm nay, Phật môn đối đãi y quả thật không có gì để nói, địa vị được tôn sùng, tài nguyên khổng lồ cung cấp cho y sử dụng, nếu không, tu vi cũng không thể tăng nhanh như vậy, ngàn dặm một ngày, đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ như hiện nay.

Nhưng khi hưởng thụ lợi ích từ Phật môn, y cũng phải gánh vác trách nhiệm tương ứng.

Hiện tại, đã đến lúc y phải thực hiện trách nhiệm liên quan.

"Ta và Trấn Nguyên Tử, đồng là một trong Tử Tiêu Cung tam thiên khách, do ta đi một chuyến, cũng không phải không được." Nhiên Đăng gật đầu, trực tiếp đồng ý.

Dược Sư trịnh trọng gật đầu: "Đã như vậy, vậy làm phiền huynh rồi.

Chuyện này, nhất định phải thành công." Ngay lập tức, Nhiên Đăng hóa thành một đạo lưu quang, từ Đại Lôi Âm Tự xuất phát, thẳng tiến Vạn Thọ Sơn.

Trên đỉnh Vạn Thọ Sơn, Nhiên Đăng nhìn xuống, cảm thụ khí tức hùng hậu vô song từ toàn bộ Vạn Thọ Sơn truyền đến, Nhiên Đăng không khỏi thầm cảm thán, không hổ là đại năng cấp cao trong Tử Tiêu Cung.

Không nói gì khác, chỉ riêng một kiện Địa Thư trong tay, liền có diệu dụng vô cùng, có thể tùy thời mượn lực địa mạch, đây là ưu đãi trời ban đến mức nào?

Nhiên Đăng thở ra một hơi trọc khí, từ vân đầu hạ xuống, bước vào trước Ngũ Trang Quán, nhẹ nhàng gõ cửa: "Thượng Cổ Nhiên Đăng Phật của Phật môn, đến bái kiến Trấn Nguyên đạo hữu." Âm thanh đạo đạo bay bổng, cùng với tiếng gõ cửa đông đông, truyền khắp toàn bộ Ngũ Trang Quán.

Chỉ mấy khắc thời gian, Thanh Phong, Minh Nguyệt lại một lần nữa mở cửa, chắp tay: "Thì ra là Nhiên Đăng Phật Tổ đại giá quang lâm, xin mời mau mau tiến vào." Nói rồi, Thanh Phong, Minh Nguyệt đi trước, trực tiếp dẫn Nhiên Đăng đến đại điện Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử đã sớm đợi ở đây.

Thấy Nhiên Đăng đến nhanh như vậy, trong lòng thầm cười: xem ra Phật môn đối với chuyến Tây hành này, quả thật là coi trọng chưa từng có a, Hạo Thiên vừa rời chân, Nhiên Đăng đã đến rồi.

"Nhiên Đăng đạo hữu." Trấn Nguyên Tử chắp tay chào Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng vội vàng hoàn lễ, rồi ngồi xuống.

Sau khi hai người đều ngồi xuống, hàn huyên một lúc, rồi mới đi vào chính đề.

Nhiên Đăng, vẫn là như Hạo Thiên đã hỏi, đưa ra vấn đề trước đó.

Trấn Nguyên Tử trầm ngâm một lát, có chút khó xử nói: "Nhiên Đăng đạo hữu, huynh cũng biết, ta là người Huyền môn, lại luôn giao hảo với Tiệt giáo.

Phật môn làm vậy, khiến ta rất khó xử a." Nhiên Đăng lấy ra bản thảo đã chuẩn bị sẵn, kiên định nói: "Phật môn tự nhiên biết Trấn Nguyên đạo hữu có chút khó xử trong chuyện này.

Đạo hữu có điều kiện gì, cứ việc đưa ra trước, Phật môn ta nếu có thể làm được, nhất định nghĩa bất dung từ." Khóe miệng Trấn Nguyên Tử hơi nhếch lên, nở một nụ cười thâm thúy: "Vậy hạ giới, thật sự có một thứ muốn đòi hỏi từ Phật môn." "Thứ gì?" "Một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ." , 505: Trấn Nguyên Tử nói với giọng rất bình đạm, như thể đang kể một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Nhưng lọt vào tai Nhiên Đăng, lại không khác gì sấm sét ngang tai, đến nỗi trà vừa mới uống vào cũng suýt phun ra.

"Cái gì?

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Trấn Nguyên Tử chẳng phải đang muốn ăn vạ sao!" Nhiên Đăng thầm kêu trong lòng.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, đó là thứ gì, chính là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, nội hàm bốn mươi tám đạo Tiên Thiên bất diệt linh quang, nằm trong hàng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nó lợi hại vô cùng, trong tay Tiếp Dẫn Thánh nhân, từng lập được công lao hiển hách.

Trấn Nguyên Tử mở miệng đòi ngay một trọng bảo như vậy, quả thật là muốn ăn vạ.

Nhiên Đăng lộ ra vẻ khó xử, cười khổ nói: "Trấn Nguyên đạo hữu e rằng đang làm khó người rồi.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là chí bảo hạng gì, vẫn luôn ở trong tay Tiếp Dẫn Thánh nhân, là chí bảo của Phật môn ta.

Trấn Nguyên đạo hữu vẫn nên đổi một điều kiện khác đi." "Không cần đổi, trừ Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ra, ta cái gì cũng không muốn." Trấn Nguyên Tử quả quyết lắc đầu, hoàn toàn không cho Nhiên Đăng cơ hội hòa hoãn.

"Cái này…" Nhiên Đăng chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng, cái này y biết phải nói sao đây.

Nhìn vẻ mặt kiên định của Trấn Nguyên Tử, Nhiên Đăng cắn răng, nói: "Nếu Trấn Nguyên đạo hữu đồng ý Phật môn ta, Phật môn ta nguyện ý tặng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, mười hạt Bồ Đề Tử, thế nào?" Đây đã là thành ý lớn nhất mà Nhiên Đăng có thể đưa ra được, nhiều hơn nữa, thì phải báo cáo lên cấp trên.

Trấn Nguyên Tử hỏi ngược lại: "Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và những thứ đạo hữu vừa nói, nếu đổi lại là đạo hữu lựa chọn, đạo hữu sẽ chọn thế nào?" Nhiên Đăng lập tức không nói gì nữa.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trừ kẻ ngốc, ai lại chọn những thứ khác ngoài Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ chứ.

"Đạo hữu, vậy xin mời." Trấn Nguyên Tử cũng dâng lên một quả Nhân sâm, chuẩn bị tiễn khách.

Nhiên Đăng ăn Nhân sâm quả, rõ ràng là quả ngọt ngào, nhưng Nhiên Đăng ăn vào miệng, lại như ăn khổ qua, trong lòng tràn ngập đắng chát.

Ăn xong quả, Nhiên Đăng cáo từ một mạch, rồi không ngừng nghỉ quay về Đại Lôi Âm Tự.

Trên Đại Hùng Bảo Điện, khi Nhiên Đăng nói ra yêu cầu của Trấn Nguyên Tử, Dược Sư và Di Lặc đều lớn tiếng mắng chửi.

"Sư tử ngoạm, quả thật là sư tử ngoạm!

Chương 520

Chỉ là một trong tám mươi mốt nạn không đáng kể, mà dám đòi Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!" "Đó là bảo vật được tạo hóa của trời đất, thai nghén vô số vạn năm mới có được một kiện, y há miệng ra là muốn một kiện sao?" Dược Sư, Di Lặc lớn tiếng mắng chửi, bọn họ đã hành tẩu Hồng Hoang nhiều năm như vậy, tự nhận mình cũng coi như da mặt dày, nhưng hôm nay nhìn lại, không nói gì khác, so với Trấn Nguyên Tử thì còn kém xa lắm!

"Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao đây, ta đã hỏi nhiều lần, nhưng Trấn Nguyên Tử kia hoàn toàn không nghe, trừ Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ra, cái gì cũng không muốn." Nhiên Đăng vẻ mặt khổ sở: "Chuyện này trọng đại, liên quan đến đại kế Tây hành, ta thấy, chúng ta vẫn nên bẩm báo lên Thánh nhân đi." "Cũng tốt." Suy nghĩ của Nhiên Đăng được Dược Sư, Di Lặc tán thành.

Ngay lập tức, ba người bay về phía Tam Thập Tam Thiên ngoại, bẩm báo Thánh nhân.

Tam Thập Tam Thiên ngoại, Cực Lạc thế giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề nghe xong lời ba người, đập bàn đứng dậy: "Tốt một cái Trấn Nguyên Tử, chẳng lẽ thấy chúng ta Thánh nhân bị hạn chế nhập Tam giới, liền dám sư tử ngoạm như vậy sao?" Thánh nhân chấn nộ, Thánh uy hạo hãn hoàng hoàng như mặt trời trong nháy mắt quét ngang Cực Lạc thế giới, khiến Nhiên Đăng, Dược Sư, Di Lặc ba người run rẩy.

"Sư đệ!" Tiếp Dẫn liếc Chuẩn Đề một cái, Chuẩn Đề lập tức ngoan ngoãn thu lại uy áp trên người, nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Sư huynh, Trấn Nguyên lão nhi này phóng túng, thật sự cho

rằng Phật môn chúng ta thiếu đi một kiếp ở Ngũ Trang Quán thì không thể đại hưng sao?

Thật là chuyện cười!" Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, vẫy tay với Nhiên Đăng, Dược Sư, Di Lặc: "Các ngươi ra ngoài đợi đi." "Vâng." Ba người đáp một tiếng, vội vàng rời khỏi Cực Lạc thế giới.

Vẻ mặt Chuẩn Đề càng thêm bất bình: "Sư huynh, Trấn Nguyên lão nhị này thật sự quá tham lam, đến một tông cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng muốn, y sao không đem Địa Thư của mình tặng cho Phật môn chúng ta?" Tiếp Dẫn lời lẽ thâm trường nói: "Nhưng có thể làm gì được đây, Phật môn chúng ta Tây hành, chính là cần Trấn Nguyên Tử giúp đỡ." Chuẩn Đề đại kinh thất sắc: "Sư huynh, huynh sẽ không thật sự muốn giao Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cho Trấn Nguyên lão nhi đó chứ?" "Giao, tự nhiên là phải giao, nhưng đã giao rồi, chưa chắc đã không lấy lại được a!" Chuẩn Đề mắt lập tức sáng lên: "Vậy ý của sư huynh là…" Tiếp Dẫn ghé sát tai Chuẩn Đề, khe khẽ thì thầm một hồi.

Càng nghe, nụ cười trên mặt Chuẩn Đề càng trở nên đậm nét, đến cuối cùng, y còn đập bàn tán thưởng: "Tuyệt diệu, thật sự là quá diệu, vẫn là sư huynh a." Nhưng vừa nói xong, lại lo lắng nói: "Nhưng Triệu Công Minh, chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể tự do ra vào Tam giới.

Nếu bị y phát hiện, vậy chẳng phải là…" Tiếp Dẫn khoát tay nói: "Đoàn thủ kinh nhiều nhất cũng chỉ ở Ngũ Trang Quán vài ngày, chỉ mấy ngày thời gian, cộng thêm kiếp khí che lấp thiên cơ, Triệu Công Minh sao có thể phát hiện?" Lần này, Chuẩn Đề cũng hoàn toàn yên tâm: "Được, cứ làm theo lời sư huynh nói đi." Nửa ngày thời gian thoáng chốc trôi qua, ba người Nhiên Đăng cũng đã đợi ở bên ngoài Cực Lạc thế giới nửa ngày rồi.

Thời gian dài như vậy, ba người đều có chút mơ hồ, lão sư, sư thúc rốt cuộc có ý gì a.

Đồng ý hay không đồng ý, nói ra là được, hà tất phải để bọn họ ở bên ngoài đợi lâu như vậy?

Đương nhiên, ba người cũng chỉ dám nghĩ như vậy trong lòng, còn bề ngoài, vẫn cung kính chờ đợi.

"Đều vào đi." Âm thanh phiêu miểu từ Cực Lạc thế giới truyền ra, ba người lập tức tinh thần đại chấn, một lần nữa tiến vào Cực Lạc thế giới.

Vừa vào mắt, chính là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đang tản ra từng trận thanh quang.

Lượng lớn thanh quang từ trong đó phun trào ra, giữa không trung hình thành vô số đạo vân văn huyền diệu, biểu thị sự phi phàm của linh bảo.

Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng lập tức kinh hãi.

Vạn vạn lần không ngờ, lão sư lại thật sự cam lòng lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ra.

"Lão sư, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ này, là chí bảo của Phật môn ta, người thật sự định tặng nó cho Trấn Nguyên Tử sao?" Lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ để đổi lấy một kiếp nạn trên Ngũ Trang Quán, theo Dược Sư thấy, là hoàn toàn không đáng.

Khí vận có được ở Ngũ Trang Quán thì được bao nhiêu, nhưng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, lại là chí bảo vô giá thực sự!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bảo tướng trang nghiêm: "Tâm ý chúng ta đã định, không cần nói thêm nữa.

Cầm linh bảo này, đi tặng cho Trấn Nguyên Tử đi." "Vâng, lão sư,

sư thúc.” Mọi người chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, sau khi nhận Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, ba người liền thẳng tiến Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

“Không ngờ, chư vị đạo hữu lại thật sự đem Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đến.

Vậy theo ước định, nói lời giữ lời, kiếp nạn Tây phương này, Ngũ Trang Quán ta bao hết.” “Vẫn nên lập một phần Thiên Đạo Thệ Ngôn đi.” Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng vì phòng ngừa vạn nhất, định dùng Thiên Đạo Thệ Ngôn để ước thúc Trấn Nguyên Tử.

“Tự nhiên không thành vấn đề.” Trấn Nguyên Tử rất sảng khoái đồng ý, rồi một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, lập Thiên Đạo Thệ Ngôn: “Ba vị đạo hữu, vậy tổng cộng có thể được rồi chứ?” , 506: “Như vậy rất tốt, rất tốt, làm phiền đạo hữu rồi.” Trấn Nguyên Tử mỉm cười vẫy tay: “Phiền hà gì chứ, hiện giờ, Thiên Đạo Thệ Ngôn cũng đã lập, một tay giao tiền, một tay giao hàng, vậy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, chẳng phải cũng nên lấy ra sao?” “Đó là tự nhiên, uy tín của Phật môn ta, Tam giới đều biết.” Dược Sư trịnh trọng gật đầu, sau đó thận trọng lại càng thận trọng lấy bảo vật ra.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, giữa không trung phóng xuất quang huy rực rỡ, thần quang xanh biếc mông lung, chói mắt đoạt người, chiếu rọi bốn phương, khiến hư không phát ra tiếng chấn động nhẹ.

Mà đây, bất quá chỉ là uy năng không đáng kể nhất của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ mà thôi.

Một khi triển hiện toàn bộ uy năng, toàn bộ Tam giới, đều phải biến sắc!

“Bảo vật không tồi, ta quả nhiên không nhìn lầm.” Trấn Nguyên Tử không chút do dự đoạt lấy bảo vật từ tay Dược Sư, hứng thú thưởng thức.

Dược Sư giao đi thì nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại tràn đầy không nỡ, cái này đâu phải giao Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, mà là giao đi trái tim của y a!

"Bảo vật đã giao cho đạo hữu, vậy chúng ta xin cáo từ trước." Dược Sư chào Trấn Nguyên Tử và những người khác.

Trấn Nguyên Tử tự nhiên không nói hai lời, trực tiếp đồng ý.

Dược Sư, Di Lặc, ba người lưu luyến không rời Vạn Thọ Sơn, vẫn còn rất đau lòng.

Phật môn, vốn đã vô cùng nghèo nàn, lại liên tiếp dâng ra trọng bảo như vậy, những ngày sau này, biết phải làm sao đây!

Vạn Thọ Sơn, trong Ngũ Trang Quán, thấy Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ba người đi xa, nụ cười trên khóe miệng Trấn Nguyên Tử dần dần biến mất.

Ý niệm vừa động, đại trận Địa Thư, liền mạnh mẽ khởi động!

"Oanh!" Lực lượng địa mạch trong vòng mười vạn dặm quanh Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán đều bị điều động, phối hợp với Địa Đại Thai Mô, hình thành một màn quang mô gần như thực chất trên không trung.

Cộng thêm kiếp khí đang tràn lan, che lấp thiên cơ, liền trở thành phòng thủ tốt nhất, không ai có thể nhìn thấu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra trong Vạn Thọ Sơn.

Ngũ Trang Quán, trên đại điện, Trấn Nguyên Tử khẽ cười: "Thánh nhân, ra đây đi." Âm thanh vừa dứt, phía sau đại điện, truyền đến tiếng động nhẹ, Triệu Công Minh, bước chân nhẹ nhàng, từ trong đó chậm rãi bước ra.

Hiển nhiên, y đã ở hậu điện đại sảnh một thời gian không ngắn.

“Thánh nhân xin hãy xem linh bảo này, có phải bị Phật môn làm trò gì đó không.” Trấn Nguyên Tử dâng lên Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Mọi chuyện từ đầu đến cuối, đến đây cũng coi như rõ ràng.

Việc để Phật môn dùng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đổi lấy kiếp nạn ở Ngũ Trang Quán, tất cả đều là do Triệu Công Minh ở phía sau mưu tính.

Còn về Trấn Nguyên Tử, y tự nhận mình cũng có một hiểu biết nhất định về Phật môn.

Với tính cách của người Phật môn, thật sự dễ dàng dâng ra một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, y thật sự không dám tin lắm.

Không ngờ, Phật môn vẫn giao ra, điều này biểu thị nhất định có quỷ.

Triệu Công Minh nhận lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, bắt đầu xem xét từ trên xuống dưới.

Không lâu sau, y liền cau mày.

Y phất tay, pháp lực Hỗn Nguyên mênh mông vô tận bao trùm toàn bộ Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Không lâu sau, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hơi rung động, một hạt giống màu vàng, không biết từ lúc nào, dần dần hiện ra trên bề mặt, vô cùng ngưng luyện, kim quang rực rỡ, chỉ nhìn một cái, trong lòng liền nảy sinh mê hoặc.

“Đây là…” Trấn Nguyên Tử đại kinh thất sắc: “Đây là thủ đoạn của Thánh nhân!” “Không sai, chính là thủ đoạn của Thánh nhân.” Triệu Công Minh thản nhiên liếc mắt nhìn Tam Thập Tam Thiên, khóe miệng nở nụ cười lạnh: “Hai vị sư thúc này của ta, thật sự thích không thủ sáo bạch lang a.

Đầu tiên là giả vờ giao linh bảo cho ngươi, sau đó đợi thời hạn trôi qua, ứng kiếp hoàn tất, lại lợi dụng hậu thủ đã chuẩn bị trên Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ này, thành công thu hồi Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ." "Cứ như vậy, Phật môn vừa hoàn mỹ hoàn thành kiếp nạn Tây hành diễn ra tại Ngũ Trang Quán, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ lại còn quay về trong tay nhà mình, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, không thủ sáo bạch lang, bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi." Trấn Nguyên Tử phẫn nộ bất bình nói: "Tốt cái Tây phương, tốt cái Phật môn!" Trấn Nguyên Tử tức giận không nhẹ, nếu không phải Triệu Công Minh, y thật sự sẽ bị người Phật môn lừa gạt xoay vòng vòng.

"Vậy Thánh nhân, chúng ta tiếp theo nên hành sự thế nào?" Triệu Công Minh khẽ phất tay, nghiền nát hạt giống màu vàng nổi lên trên bề mặt Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Chương 521

Cũng vừa lúc đang gặp Đại kiếp, kiếp khí tràn lan Tam giới, che trời lấp đất, nên sau khi nghiền nát hạt giống, Phật môn hoàn toàn không hề hay biết.

Triệu Công Minh thản nhiên nói: "Được rồi, linh bảo này, Phật môn không thể tìm lại được nữa.

Tiếp theo, đến lượt chúng ta làm việc rồi." Trấn Nguyên Tử nói: "Thật sự muốn cung thủ nhường khí vận cho Phật môn sao?" Triệu Công Minh cười thần bí: "Những khí vận này, chỉ là tạm thời đặt ở chỗ Phật môn mà thôi, chung quy có một ngày, chúng ta sẽ lấy lại toàn bộ." "Được, ta đã hiểu." Trấn Nguyên Tử trọng trọng gật đầu.

Thời gian trôi đi như nước chảy, thoáng chốc, một tháng rưỡi thời gian đã trôi qua.

Giang Lưu Nhi một hàng người, đi đi dừng dừng, cũng đã đến chân Vạn Thọ Sơn.

Dưới chân Vạn Thọ Sơn, Tôn Ngộ Không hứng thú ngẩng đầu nhìn Vạn Thọ Sơn, tán thán nói: "Thần tiên phủ trường sinh bất lão, đạo nhân gia cùng trời sống thọ, thật là một nơi động thiên phúc địa tuyệt đỉnh!" Tôn Ngộ Không tự nhiên là người biết hàng, chỉ liếc nhìn vài cái, liền biết Vạn Thọ Sơn này, chính là động thiên phúc địa hiếm có trong Tam giới.

Tiểu Hắc Long vội vàng phụ họa: "Hầu ca, đây chính là Trấn Nguyên Tử đạo trưởng, một trong Tam thiên khách của Tử Tiêu Cung thời thượng cổ." Khóe miệng Sa Tăng lộ ra một tia lạnh lẽo: "Trấn Nguyên Tử thì sao?

Chẳng phải vẫn phải nhường đường dưới thế lực lớn của Phật

môn, Thiên đình sao?" Trên Tị Thủy Kim Tinh Thú, Giang Lưu Nhi vẫy tay: "Động thiên phúc địa như thế, há có thể bỏ lỡ, đi thôi, chúng ta lên đó bái phỏng vị lão thần tiên này!" Giang Lưu Nhi cưỡi Tị Thủy Kim Tinh Thú, men theo đường mòn quanh co, đi về phía Ngũ Trang Quán.

Nửa ngày sau, một hàng người đến trước Ngũ Trang Quán, chỉ thấy đại môn rộng mở, Thanh Phong, Minh Nguyệt đã đợi sẵn ở đây.

Thấy Giang Lưu Nhi, hai người mỉm cười rạng rỡ: "Gia sư sáng sớm nay đã nói, hôm nay sẽ có khách quý đến cửa, lệnh chúng ta sớm đợi ở đây.

Quả nhiên không sai, khách quý đã đến rồi." Giang Lưu Nhi xuống Tị Thủy Kim Tinh Thú, chắp tay nói: "Đa tạ Trấn Nguyên Đại Tiên, vẫn xin đồng tử dẫn chúng ta vào trong, để chúng ta diện kiến cảm tạ." Trấn Nguyên Tử, thân là đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp của Hồng Hoang, tu sĩ tồn tại đỉnh tiêm trong Tử Tiêu Cung tam thiên khách, đẳng cấp tự nhiên cực cao.

Có thể khiến một tồn tại như vậy, chuyên môn ra đón trước, bản thân đã là một vinh dự, Giang Lưu Nhi tự nhiên muốn đích thân đến cảm tạ.

Minh Nguyệt, Thanh Phong cung kính nói: "Xin chư vị trưởng lão theo chúng ta vào!" Thanh Phong, Minh Nguyệt dẫn mọi người vào.

Đại điện Ngũ Trang Quán, bố trí đơn giản, nhưng tự có một vẻ đạo pháp tự nhiên.

Mọi người ngồi chưa lâu, Thanh Phong, Minh Nguyệt đã bưng Nhân sâm quả ra, mời mọi người thưởng thức.

Sau khi thưởng thức Nhân sâm quả, Trấn Nguyên Tử từ hậu viện bước ra.

Giang Lưu Nhi vội vàng đứng dậy: "Thủ kinh nhân, ra mắt Trấn Nguyên tiền bối." Trấn Nguyên Tử ngưng thần nhìn Giang Lưu Nhi một cái, đàm tiếu nói: "Tây hành đến bây giờ, một đường đi qua, cảm giác thế nào, con đường của chính mình, đã hiểu rõ chưa?" Đồng tử Giang Lưu Nhi hơi co lại, y từ ánh mắt Trấn Nguyên Tử, đọc được rất nhiều tin tức.

Trầm mặc mấy khắc, Giang Lưu Nhi từng chữ từng câu, kiên định nói: "Đến ngày đến Đại Lôi Âm Tự, con đường, tự nhiên sẽ đều hiểu rõ, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, cũng sẽ thấy được." , 507: "Ha ha ha ha!" Trong Ngũ Trang Quán, truyền đến tiếng cười sảng khoái của Trấn Nguyên Tử.

Y từ câu trả lời của Giang Lưu Nhi, cảm nhận được một luồng sát phạt chi khí đã lâu không gặp, lăng liệt vô song!

Cứ như lại đưa người ta trở về thời thượng cổ năm xưa, khi Long Hán đại kiếp vừa vén màn, những ngày Thượng Cổ Ngũ Trùng sát phạt Hồng Hoang.

"Rất tốt, ta có chút mong đợi, khi ngươi đến Đại Lôi Âm Tự." Giọng Trấn Nguyên Tử mang theo một tia mong đợi.

Sau khi hàn huyên với Giang Lưu Nhi và mọi người một lúc, Trấn Nguyên Tử liền sắp xếp Thanh Phong, Minh Nguyệt dẫn Giang Lưu Nhi một hàng người tham quan Vạn Thọ Sơn.

Đại Lôi Âm Tự, trong Đại Hùng Bảo Điện, Di Lặc lo lắng nói: "Dược Sư sư huynh, bên Trấn Nguyên Tử, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Y đã lập Thiên Đạo Thệ Ngôn, hơn nữa còn lấy chí bảo của Phật môn ta, còn muốn gì nữa, còn có thể làm gì nữa?" Dược Sư khẽ lắc đầu: "Sư đệ, cứ yên tâm, vài ngày nữa, thủ kinh nhân sẽ từ Vạn Thọ Sơn đi ra thôi!" Kiếp nạn Ngũ Trang Quán, theo kế hoạch ban đầu, vốn dĩ là sẽ làm lớn chuyện trên cây Nhân sâm quả.

Nhưng hiện tại, Trấn Nguyên Tử và Phật môn đã đạt thành điều kiện qua lại, cây Nhân sâm quả tự nhiên không thể làm gì được nữa, đành phải đổi thành để Giang Lưu Nhi một hàng người ở lại vài ngày, trì hoãn tiến độ Tây hành của họ, cứ như vậy, cũng coi như một kiếp nạn!

Trên Vạn Thọ Sơn, phong cảnh như tranh vẽ, linh khí sung túc, đạo pháp tự nhiên, khiến người ta rất dễ dàng, rất thoải mái tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất!

Thoáng chốc, Giang Lưu Nhi một hàng người đã ở Vạn Thọ Sơn được một tháng.

Trong thời gian này, không gặp Trấn Nguyên Tử, ngược lại Thanh Phong, Minh Nguyệt thường xuyên đến, mang theo đặc sản Vạn Thọ Sơn, có tiên quả, có linh trà, đương nhiên thứ không thể thiếu nhất, vẫn là Nhân sâm quả!

Ở lại liền ba bốn tháng, Giang Lưu Nhi thầm phỏng đoán, thời gian chắc cũng gần đủ rồi, liền xin từ biệt Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử bấm đốt tay tính toán ngày tháng, thấy thời gian Giang Lưu Nhi và đoàn người ở lại quả thực không ngắn, liền lệnh Thanh Phong, Minh Nguyệt tiễn họ xuống núi.

Giang Lưu Nhi một hàng người thuận lợi xuống núi.

Khi rời khỏi địa giới Vạn Thọ Sơn!

Trên Cửu Thiên, đột nhiên vang lên tiếng Đạo âm oanh minh!

Một đám công đức khánh vân khổng lồ ngưng tụ, giáng xuống phương Tây.

Ngay lập tức, khí vận phương Tây, mạnh mẽ tăng lên một đoạn.

Trên Đại Lôi Âm Tự, kim quang rực rỡ nồng đậm, gần như hóa

thành thực chất, biến thành hồng lưu!

Di Lặc kinh hỉ nói: "Một luồng khí vận thật lớn a!" Nhiên Đăng cũng rất kinh ngạc: "Chỉ khí vận trên Ngũ Trang Quán, lại có nhiều đến vậy, đáng giá, quá đáng giá!" Trong lòng Dược Sư nở hoa: "Ha ha, đáng lẽ Phật môn ta đại hưng, lần này lại được nhiều khí vận đến vậy." Vui mừng xong, Dược Sư vẻ mặt nghiêm lại: "Đi, chúng ta nhanh chóng đến Tam Thập Tam Thiên, bẩm báo sư tôn, sư thúc." Hiện tại đại kiếp đã hoàn thành, khí vận đã có trong tay, đã đến lúc thu hồi bảo bối của Phật môn!

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc thế giới, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe xong ba người Dược Sư bẩm báo, hài lòng gật đầu.

Tiếp Dẫn phất tay, giữa không trung, từng trận kim quang tụ lại, hư không hơi rung động, nhưng rất nhanh, kim quang tan đi, hư không rung động cũng khôi phục lại bình tĩnh.

"Đây là!" Tiếp Dẫn mở đôi mắt ra, tràn đầy vẻ không thể tin nổi!

"Đây là, Chuẩn Đề thấy vậy, cũng hoảng hốt: "Sư huynh, huynh mau xem còn liên hệ với Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ không?" "Có chứ, vừa nãy còn có mà!" Tiếp Dẫn vô thức cảm ứng, nhưng lần cảm ứng này, lại không có gì cả, liên hệ giữa Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và y, trực tiếp bị cắt đứt giữa hư không.

"Bây giờ thì không còn nữa!" Vẻ mặt Tiếp Dẫn đại biến, hoàn toàn không giữ được bình tĩnh: "Là Tiệt giáo, nhất định là Triệu Công Minh của Tiệt giáo làm, nếu không trừ y ra, còn ai có thể cắt đứt liên hệ giữa Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và ta!" Tiếp Dẫn gần như tức giận đến nổ tung, y làm sao cũng không nghĩ ra, Triệu Công Minh lại phát hiện được bằng cách nào!

Vẻ mặt Chuẩn Đề âm trầm, đột nhiên nói: "Sư huynh, huynh nói lần này, có phải chính là cục do Triệu Công Minh bày ra không?

Chuyên môn dẫn chúng ta mắc câu?" "Triệu Công Minh bày cục, y sao có thể dự đoán trước được?" Phật môn Tây hành, đại kiếp diễn hóa, theo lý mà nói, trừ phi sau khi đại kiếp hoàn thành, nếu không không ai có thể biết trước hơn Phật môn a.

Chuẩn Đề vẻ mặt âm trầm nói: "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thân nhiễm vĩ lực vô cùng, có lẽ có thể biết trước, cũng không chừng." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn có nghĩ nát óc cũng không bao giờ nghĩ ra, sở dĩ Triệu Công Minh có thể bố cục trước, là vì y đã mở hack ký ức kiếp trước.

Chuẩn Đề thở dài một hơi dài, vẻ mặt buồn rầu nói: "Vậy sư huynh, chúng ta tiếp theo nên làm thế nào, đó là một tông cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a, cứ như vậy cung thủ nhường cho Trấn Nguyên Tử đó sao?" Chuẩn Đề đau lòng muốn chết, Phật môn bần hàn, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tổng cộng cũng chỉ có vài kiện, kém xa Huyền môn.

Thật sự cứ như vậy dâng ra một kiện, thật sự quá đau lòng rồi.

Tiếp Dẫn bất đắc dĩ nói: "Thiên Đạo Thệ Ngôn đã lập, lúc này chúng ta làm sao đi đòi?" Thân là Thánh nhân, trước mặt chúng sinh Tam giới lại lật lọng, điều này đối với Phật môn tổn hại vô cùng lớn.

Chuẩn Đề đột nhiên nhìn về Tam giới, Nga Mi Sơn, La Phù Động: "Sư huynh, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đó, nhất định đã rơi vào tay Triệu Công Minh rồi, ta phải đi tìm y đòi lại!" "Đòi lại, làm sao đòi?" Tiếp Dẫn hỏi ngược lại.

"Theo ước định, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là giao cho Trấn Nguyên Tử, dựa vào cái gì lại rơi vào tay Triệu Công Minh!" Chuẩn Đề vẫn phẫn nộ bất bình.

Dù có ném bỏ Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, y cũng không muốn nhìn thấy bảo bối rơi vào tay Triệu Công Minh.

“Ngươi là đối thủ của y sao?” Chuẩn Đề đưa ra một câu hỏi vào linh hồn.

Lần này, Chuẩn Đề không khỏi trầm mặc.

Chương 522

Luận thực lực, y hình như thật sự không phải đối thủ của Triệu Công Minh.

Tiếp Dẫn thở dài một tiếng: "Thôi đi, thôi đi, chuyện này cứ thế bỏ qua, đợi Phật môn ta đại hưng sau này, rồi hãy nói chuyện này vậy." Tam giới, Giang Lưu Nhi một hàng người, vẫn tiếp tục Tây hành.

Sau khi trải qua nửa năm, vượt qua mấy lần kiếp nạn, đã đến Bạch Hổ Lĩnh!

Bạch Hổ Lĩnh, có một con thi ma lâu năm, đã sớm được Nhiên Đăng Đạo nhân thu làm đệ tử, đặt vào linh cữu ôn dưỡng, tu hành, bồi dưỡng, một thân thực lực, đạt Đại La Kim Tiên, cực kỳ cường đại, một thân Bạch Cốt bí thuật, kinh thế hãi tục.

Bạch Hổ Lĩnh, trong Bạch Cốt Động, thi ma chậm rãi mở mắt.

Nàng là một thi ma lâu năm đắc đạo, nên sau khi đắc đạo, vẫn hiển hóa dưới nguyên hình.

Nhưng so với bộ xương trắng bệch yếu ớt thông thường, bộ xương toàn thân của Bạch Cốt Tinh, phảng phất được mài dũa từ bạch ngọc.

Trong hốc mắt, ngọn lửa xanh biếc không ngừng cháy, khiến hư không phát ra tiếng chấn động nhẹ, khiến Bạch Cốt Động lúc sáng lúc tối, càng thêm khủng bố!

Không biết qua bao lâu, hư không Bạch Cốt Động, đột nhiên vỡ nát, một đạo Phật chỉ vàng óng truyền vào.

Bạch Cốt Tinh vội vàng nhận Phật chỉ, quét mắt nhìn qua, sau khi

đọc Phật chỉ, khóe miệng lộ ra nụ cười âm trắc trắc, giọng khàn đặc và khó nghe: "Thủ kinh nhân, cuối cùng cũng đến rồi!" Rất nhanh, Bạch Cốt Tinh dao thân biến đổi, hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Đây là bí pháp của Phật môn, ngay cả Chuẩn Thánh đại tu, cũng không thể nhìn ra chân thân của Bạch Cốt Tinh.

Mang theo thái lam, trang bị đồ ăn làm từ độc trùng, bọ cạp, thiếu nữ rời Bạch Cốt Động, thẳng tiến xuống Bạch Hổ Lĩnh. , 508: Pháp chỉ của lão sư, chỉ cần ở Bạch Hổ Lĩnh, ngăn cản thủ kinh nhân vài ngày, liền có thể lập đại công cho Phật môn, có thể được Tiếp Dẫn Thánh nhân tiếp dẫn đến Đại Lôi Âm Tự, ban thưởng Bồ Tát quả vị!

Thi ma sinh ra linh trí, tự nhiên không ngốc.

Bồ Tát quả vị, đó là gì, đặt trong toàn bộ Phật môn, cũng là tôn vị cấp cao nhất.

Chỉ cần có thể đạt được Bồ Tát quả vị, ai còn ở lại cái Bạch Hổ Sơn chim không thèm ỉa này nữa.

Thi ma thầm hạ quyết tâm, bất kể thế nào, nhất định phải gây thêm phiền toái cho thủ kinh nhân, càng loạn càng tốt!

Bạch Hổ Lĩnh, đường mòn quanh co, cây cối xanh tươi rợp bóng, thi ma giả dạng thành thiếu nữ mang cơm cho cha già, mẹ già, cuối cùng cũng chạm mặt Giang Lưu Nhi một hàng người.

"Sư phụ, người mau nhìn, phía trước có một thiếu nữ." Trư Bát Giới tuy đang dắt Tị Thủy Kim Tinh Thú, nhưng mắt y là tinh nhất, một cái liền nhìn thấy thi ma.

"Ồ, thiếu nữ sao?" Khóe miệng Giang Lưu Nhi hơi nhếch lên, nhìn về phía không xa!

Thân là người đứng đầu Thượng Cổ Ngũ Trùng tung hoành Hồng Hoang thời Long Hán đại kiếp, Giang Lưu Nhi ngay lập tức, liền mơ

hồ cảm nhận được khí tức âm sát mà thiếu nữ mang theo!

Khí tức này, không phải thi ma tiết lộ ra, mà là đến từ một loại bản năng, là bản năng Lục Dực Kim Thiền đã giết chóc ra được trong những năm tháng thượng cổ.

Sa Tăng lập tức nhíu mày: "Không phải là yêu ma gì đó chứ?" Nói xong, y nhìn ra xa, cẩn thận quét mắt vài cái trên người thiếu nữ, phát hiện không có gì quái dị, không khỏi thở phào một hơi.

Với khí tức Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong của y, không hề nhìn ra điều gì dị thường, lẽ nào thiếu nữ này, thật sự là người thường?

Nhưng Bạch Hổ Lĩnh này, cây cối rậm rạp, ít thấy bóng người, sao lại sinh ra một cô gái kiều diễm như vậy.

Tiểu Hắc Long không nói gì, chỉ là ánh mắt trở nên cảnh giác.

Tôn Ngộ Không ở phía trước nhất, là người đầu tiên nhìn thấy thiếu nữ.

Trong mắt người khác, là thiếu nữ băng cơ ngọc cốt, thân đoạn yểu điệu, thanh lệ thoát tục, nhưng trong mắt Tôn Ngộ Không, lại là một bộ dạng khác!

Một bộ xương trắng hếu, trên đó tỏa ra ánh sáng trắng bệch thảm đạm, trong hốc mắt cháy lên ngọn lửa xanh biếc, dữ tợn đáng sợ, sát khí phả vào mặt.

Trong tay mang theo thái lam, cũng được kết nối từ những mảnh xương trắng, bên trong chứa đựng, đâu phải là cơm canh ngon lành gì, mà là một đống độc trùng, bọ cạp, giáp xác bóng lưỡng, hành động nhanh nhẹn, nhìn qua đã biết là kịch độc vô cùng.

"Tốt một con thi ma, cũng dám đến trước mặt lão Tôn bày trò huyền hư." Tôn Ngộ Không khá là coi thường, Tam giới to lớn, trừ Thánh nhân, còn lại mọi sự ngụy trang dưới Phá Vọng Kim Mâu của

lão Tôn, đều như hư không, không đáng nhắc tới, huống chi chỉ là một con thi ma nhỏ bé.

Trư Bát Giới vỗ vỗ bụng, kêu lên: "Vừa đúng lúc ta hơi đói, trong thái lam của cô nương chắc có đồ ăn, chúng ta mua ít đi." Sa Ngộ Tịnh ngăn Trư Bát Giới lại: "Nhị sư huynh, nơi hoang sơn dã lĩnh, vẫn nên cẩn thận một chút." Trư Bát Giới kêu lên: "Chỉ là một thiếu nữ mà thôi, có gì đáng cẩn thận?" Trư Bát Giới vừa nói xong, thân hình Tôn Ngộ Không liền lóe lên, đã chắn trước mặt y: "Hảo sư đệ, ta khuyên ngươi vẫn nên cẩn thận một chút, đừng đến lúc ăn thiệt thòi rồi lại hối hận, lúc đó thì không kịp nữa rồi." Khóe miệng Tôn Ngộ Không hàm tiếu, nhưng không khỏi khiến Trư Bát Giới rùng mình một cái, trên đầu toát ra một lớp mồ hôi lạnh rịn.

Trư Bát Giới lại nắm chặt dây cương Tị Thủy Kim Tinh Thú, không nói chuyện ăn uống nữa.

Tôn Ngộ Không vén tay áo, đang chuẩn bị ba hạ năm trừ hai, giải quyết con thi ma, bên tai lại truyền đến giọng Giang Lưu Nhi: "Ngộ Không, không được lỗ mãng, để vi sư đến." Giọng Giang Lưu Nhi bình tĩnh vang lên, Tôn Ngộ Không lập tức dừng tay, lùi sang một bên.

Không lâu sau, đội ngũ thủ kinh nhân, chính thức đụng độ với thiếu nữ do thi ma hóa thành.

Thiếu nữ vội vàng nhường đường: "Chư vị trưởng lão xin mời." Giang Lưu Nhi dừng Tị Thủy Kim Tinh Thú lại, cười nhìn thi ma, nói: "Nơi hoang sơn dã lĩnh này, người nhà ngươi yên tâm để ngươi một mình ra ngoài sao." Thiếu nữ nói: "Nhà ta ở sau núi, trượng phu ta đang cày ruộng ở phía bên kia núi.

Ta mang cơm cho chàng ấy, con đường này, chúng ta thường đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Giang Lưu Nhi gật đầu, chỉ vào thái lam trong tay thiếu nữ hỏi: "Trong này đựng gì?" "Một ít cơm hương gạo,

mì xào." Thiếu nữ vén tấm vải đen phủ trên thái lam, lộ ra đồ ăn bên trong, cơm hương gạo, mì xào, sắc hương vị đều đủ, ngửi một cái, khiến người ta thèm ăn.

Giang Lưu Nhi vẻ mặt lạnh lùng nói: "Cơm ăn thơm như vậy, vậy làm phiền cô nương đích thân dùng thử một chút." "Cái này là mang cho phu quân ta, ta sao có thể ăn." Thi ma lắc đầu từ chối.

Vốn dĩ nàng là người ăn tạp, nhưng đi theo Nhiên Đăng tu hành bao nhiêu năm nay, đối với những độc vật dơ bẩn này tự nhiên cũng không còn ham muốn nữa.

"Không ăn?" Giang Lưu Nhi mạnh mẽ giơ Cửu Hoàn Tích Trượng trong tay lên, trực tiếp đánh về phía thi ma kia.

Cú đánh này, vừa nhanh vừa mạnh, sát khí lăng liệt, với thế sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp đánh bay thiếu nữ kia.

Thiếu nữ như một con búp bê rách, rơi xuống đất, nôn ra mấy ngụm máu tươi, rồi tắt thở.

Trư Bát Giới, Sa Tăng đều nhìn ngây người, sư phụ, cũng quá cứng rắn rồi, một lời không hợp liền ra tay sao?

Trư Bát Giới nuốt nước bọt: "Sư phụ, người, cái này." Giang Lưu Nhi hỏi ngược lại: "Có vấn đề gì sao?" "Không, không có." "Đã không có, vậy thì tiếp tục đi thôi." Giang Lưu Nhi có chút bội phục thi ma rồi, giỏi lắm, thật sự có thể nhẫn nhịn!

Tôn Ngộ Không càng thầm cười con thi ma ngu ngốc kia, đã từng gặp kẻ chết dở sống dở, nhưng chưa từng thấy kẻ chết dở sống dở đến mức này, cũng không biết con thi ma này là ai sắp xếp, Phật môn?

Hay là Thiên đình?

Đợi mọi người đi xa, con thi ma kia mới hiện thân, vẻ mặt âm lãnh nhìn chằm chằm bóng lưng mọi người, hung hăng nhổ một ngụm

nước bọt: “Tốt một hòa thượng, trông có vẻ vô hại, không ngờ lại là kẻ tàn nhẫn nhất!” Mọi người lại đi một đoạn, không ngoài dự liệu, gặp một bà lão.

Bà lão chống gậy, vừa đi chậm, vừa lớn tiếng gọi con gái mình.

Trư Bát Giới thầm nghĩ không tốt: “Sư phụ, không ổn rồi, mẹ của cô gái kia đuổi kịp rồi.” Giang Lưu Nhi thản nhiên liếc Trư Bát Giới một cái: “Tốt, ta chính là mong không gặp được đây.” Thủ kinh nhân một lần nữa chạm mặt thi ma.

Thi ma khóc lóc thảm thiết: “Mấy vị trưởng lão, các vị có thấy con gái ta không, nó đi đưa cơm, đến giờ vẫn chưa về.” Giang Lưu Nhi không nói hai lời, giơ Cửu Hoàn Tích Trượng lên liền đánh.

Cửu Hoàn Tích Trượng uy mãnh đến mức nào, đồng thời với lúc tích trượng hạ xuống, thân thể bà lão thi ma, cũng ứng tiếng mà ngã xuống.

“Đi thôi, tiếp tục về phía trước, một nhà người nên tề tựu đông đủ.” Giang Lưu Nhi phong khinh vân đạm nói.

Chương 523

Rất nhanh, thủ kinh nhân đi rồi, thi ma lại từ mặt đất bò dậy, trong mắt lóe lên vẻ oán độc, hận không thể nuốt sống Giang Lưu Nhi.

Chẳng phải nói thủ kinh nhân Phật pháp cao thâm, từ bi làm trọng, thương xót mọi sinh linh, không khinh suất làm tổn thương cả một con kiến sao?

Sao y gặp phải lại hoàn toàn không phải, nóng nảy, phẫn nộ, thậm chí sát khí trên người còn nặng hơn cả nàng.

Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, Nhiên Đăng ngồi trên đài sen, đôi mắt bình tĩnh.

Thi ma ở Bạch Hổ Lĩnh, y cũng không bận tâm, cái gọi là thi ma, chỉ là một công cụ để Phật môn y thu được công đức mà thôi.

Chỉ cần kiếp nạn vượt qua, Phật môn thu được khí vận, thì sứ mệnh của thi ma kia đã hoàn thành. , 509: Giang Lưu Nhi một hàng người lại đi thêm nửa ngày, lần này gặp một lão hán.

Lão hán mặc áo vải thô, lưng đeo cuốc, khuôn mặt đầy nếp nhăn do năm tháng để lại, tóc bạc phơ, hiển nhiên đã trải qua nhiều sương gió.

Y thấy Giang Lưu Nhi một hàng người, vừa định mở lời, Giang Lưu Nhi đã nhe răng cười với y, lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Đừng chào hỏi nữa, chúng ta dưới tay thấy rõ thắng bại đi." Tiếp đó, Cửu Hoàn Tích Trượng nặng nề giáng xuống, uy lực đáng sợ, ngay cả hư không cũng phát ra tiếng nổ siêu thanh nhẹ, không hề có chút bất ngờ nào, lão hán phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp chết tại chỗ.

“Y đã đi rồi, khỏi phải gây phiền phức trên đường đi nữa.” Giang Lưu Nhi dặn dò một tiếng, rồi kéo dây cương Tị Thủy Kim Tinh Thú, ý bảo tiếp tục đi về phía trước.

Trư Bát Giới bước lên, đang chuẩn bị kéo xác lão hán đi, đột nhiên, bên tai vang lên tiếng gào thét oán độc lạnh lẽo: “Tốt một vị Thánh Tăng từ bi làm trọng của Phật môn a, không ngờ hôm nay gặp mặt, cũng chỉ là hư danh mà thôi.” Từ thân xác lão hán, tuôn ra một trận bạch quang vô cùng kịch liệt, chói mắt đến mức người ta không thể nhìn thẳng.

Khi nhìn rõ được thì, thân xác trên mặt đất đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó, lại là một bộ xương khô!

Bộ xương trắng bệch, trong hốc mắt cháy lên ngọn lửa xanh biếc.

“Xì xì!” Trên bộ xương, phát ra tiếng xì xì xì, có thể nhìn thấy bằng mắt thường rằng huyết nhục đang sinh trưởng nhanh chóng trên đó.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, liền mọc lên một lớp thịt, không còn nhìn thấy bộ xương trắng bệch kia nữa.

Huyết nhục tăng trưởng, khí tức trên người thi ma, cũng không ngừng tăng vọt!

Rất nhanh, huyết nhục ngừng tăng trưởng, thi ma cũng hiển lộ ra bản tướng.

Vẫn là hình dạng thiếu nữ biến hóa lần đầu tiên, chỉ là trong mắt tràn đầy oán độc ngoan độc, vẻ mặt dữ tợn, nhìn một cái, khuôn mặt tuy đẹp, nhưng lại quỷ dị và kinh sợ không nói nên lời.

Đồng thời, khí tức trên người thi ma, cũng đạt đến Đại La Kim Tiên!

Uy áp Đại La vô tận, tràn ngập hư không, khiến hư không phát ra

tiếng oanh minh dữ dội, pháp tắc hỗn loạn, uy áp Đại La Kim Tiên, tràn lan đến từng tấc đất của Bạch Hổ Lĩnh.

"Thi ma cấp bậc Đại La Kim Tiên!" Sắc mặt Trư Bát Giới trầm xuống, thoáng qua vẻ ngưng trọng, đồng thời lại có chút không thể tin nổi.

Trư Bát Giới, Sa Tăng động tác rất nhanh, lập tức vây Giang Lưu Nhi lại, dáng vẻ như đối mặt với kẻ địch lớn.

Chỉ có Tiểu Hắc Long, vẻ mặt không chút bận tâm, Đại La Kim Tiên rất mạnh, nhưng có Đại sư huynh ở đây, đến mười người nữa cũng không sợ.

Giang Lưu Nhi vẻ mặt thoáng qua vẻ nóng nảy: "Ngươi nghĩ hiển lộ ra chân thân, bản tướng, bản trưởng lão liền không làm gì được ngươi sao?" Giang Lưu Nhi vẻ mặt sát khí tung hoành, tay nắm Cửu Hoàn Tích Trượng, sát ý vô tận quán chú vào.

"Oanh!" Cửu Hoàn Tích Trượng phát ra tiếng phá không, với thế sấm sét, mạnh mẽ đánh về phía thi ma kia.

Thi ma trong tay xuất hiện một cây bạch cốt pháp trượng, va chạm với Cửu Hoàn Tích Trượng, trong hư không phát ra tiếng oanh minh dữ dội, toàn bộ thi ma, trực tiếp bị đánh bay dưới luồng đại lực kia!

Thân là người đứng đầu Thượng Cổ Ngũ Trùng, Tiên Thiên Hồng Mông dị chủng Lục Dực Kim Thiền.

Tuy rằng hiện nay xa không bằng trạng thái đỉnh phong năm xưa, nhưng cũng tuyệt đối không phải một Đại La Kim Tiên nhỏ bé có thể so bì được.

Một trượng đánh bay thi ma, Giang Lưu Nhi không ngừng nghỉ bay lên không trung, vung tròn Cửu Hoàn Tích Trượng, một lần nữa nặng nề đánh lên người thi ma.

“Rắc!” Tiếng giòn tan truyền đến, chân thi ma, vặn vẹo quỷ dị, lộ ra những mảnh xương trắng bệch.

“Cho ngươi hại người!” “Cho ngươi lừa người!” “Cho ngươi chết dở sống dở!” Giang Lưu Nhi phảng phất coi thi ma như chư Phật Tổ, Bồ Tát của Phật môn, không ngừng phát tiết nỗi tức giận trong lòng!

Con thi ma kia ban đầu còn muốn phản kháng, nhưng Cửu Hoàn Tích Trượng, mỗi kích nặng hơn một kích, hoàn toàn không cho nàng cơ hội phản kháng, trả đũa chút nào.

Chỉ mười mấy hơi thở thời gian, dưới sự tấn công như cuồng phong bão táp của Giang Lưu Nhi, thi ma đã biến thành một đống bùn nát, không còn chút khí tức nào.

Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, sắc mặt Nhiên Đăng âm trầm.

Trước đây y mấy lần muốn ra mặt giáo huấn Giang Lưu Nhi, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế ý nghĩ trong lòng.

Ý chí cao nhất của Thánh nhân, Phật môn đại hưng, mới là quan trọng nhất.

Bất cứ chuyện gì, đều phải xếp sau Phật môn đại hưng.

Bạch Cốt Tinh, có thể đổi lấy công đức, khí vận cho Phật môn, đã hoàn thành sứ mệnh của nàng.

Một con thi ma, không đủ để Nhiên Đăng tức giận, nhưng điều thực sự khiến Nhiên Đăng tức giận là thái độ của Giang Lưu Nhi.

Thân là kiếp tử lần này của Phật môn, nhân vật linh hồn cốt lõi của đội ngũ thủ kinh, tư tưởng cảnh giới lại chỉ có thế sao?

Hiện tại chân kinh còn chưa lấy về, đã bách vô cấm kỵ như vậy,

còn coi toàn bộ Phật môn ta vào mắt sao?

Địa giới Bạch Hổ Lĩnh, trên không trung, nhìn con thi ma bị chính mình đánh thành một đống bùn nát.

Giang Lưu Nhi vẻ mặt lộ ra vẻ quả nhiên như thế!

Chỉ riêng đạo hạnh bản thân của thi ma, kỳ thực rất bình thường, với thực lực của y, có thể dễ dàng cảm nhận được.

Mà lần này, sở dĩ thi ma ẩn nấp sâu đến vậy, đến mức phải khiến Tôn Ngộ Không động dụng Phá Vọng Kim Mâu, đủ để nói rõ, phía sau thi ma có người thao túng.

Mà vừa rồi khi chém giết thi ma, luồng kim quang lóe qua, càng xác nhận thêm suy nghĩ của Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi lắc đầu, khuất ngón tay búng một cái, một luồng hỏa diễm từ đầu ngón tay bốc lên, tung vào thi ma đã bị đánh thành thịt nát.

Lập tức, hỏa diễm bốc cháy, trong thời gian ngắn ngủi, thiêu đốt tàn thi của thi ma không còn chút gì.

Sau khi giải quyết xong tất cả, Giang Lưu Nhi vỗ vỗ tay: "Đi, vào động của con yêu ma này xem sao." Giang Lưu Nhi cưỡi Tị Thủy Kim Tinh Thú, rất nhanh đến Bạch Cốt Động.

Trong Bạch Cốt Động, mấy chục tiểu yêu đang ăn mừng, vì cách đây không lâu, đại vương vừa mới nói, sẽ bắt lấy thịt thủ kinh nhân, nấu canh thịt cho chúng uống.

Nghe nói thịt thủ kinh nhân kia, có vô vàn huyền diệu, chỉ cần nấu thành canh thịt, là có thể sống tốt mấy vạn năm!

Chương 524

Giang Lưu Nhi cưỡi Tị Thủy Kim Tinh Thú xông vào, những tiểu yêu kia đại kinh thất sắc, lập tức tỉnh rượu một nửa, cầm vũ khí, nghiêm chỉnh chờ đợi nhìn Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi đối với điều này, chỉ khẽ búng ngón tay, hỏa diễm trực tiếp thiêu rụi tất cả mọi thứ trong động thành tro bụi.

Thiêu rụi yêu ma, toàn bộ diện mạo của Bạch Cốt Động, lúc này mới cuối cùng lộ ra.

Xương trắng ngổn ngang, chất đống thành núi, quả thật không thể dùng lời nào để hình dung khung cảnh này, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm.

"Trư Bát Giới, Sa Tăng, theo vi sư cùng giúp chúng nó an nghỉ dưới lòng đất đi." Giang Lưu Nhi chân tình thực ý, cùng Trư Bát Giới, Sa Tăng hợp tác, chôn cất tất cả thi thể tàn hài trong Bạch Cốt Động.

Sau khi chôn cất xong, một hàng người sắp sửa rời khỏi địa giới Bạch Hổ Lĩnh.

Trên trời ngưng tụ từng đám tường vân, một vầng kim sắc công đức tường vân nặng trịch, bay lên Cửu Thiên.

Trong đó, bảy thành dũng nhập Tây phương, Đại Thừa Phật giáo, ba thành còn lại, thì dũng nhập vào thể nội Giang Lưu Nhi.

Vô hình trung, lạc ấn trên chân linh Tiên Thiên Hồng Mông Dị Chủng, lại nới lỏng đi rất nhiều!

Đợi đến khi hoàn toàn nới lỏng, y liền có thể khôi phục chân thân, đồng thời toàn bộ thực lực vô địch tung hoành thiên địa năm xưa thời Long Hán đại kiếp!

Giang Lưu Nhi nhìn về phương Tây, không hề vì việc Tây phương chia bảy thành công đức mà tức giận.

Dù sao những công đức này, bất kể sớm hay muộn, đều phải để Phật môn trả lại cả gốc lẫn lời. , 510: Tam Thập Tam Thiên ngoại, Cực Lạc thế giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn khí vận Phật môn từ từ dâng lên, không khỏi thở phào một hơi!

Bất kể thế nào, kiếp nạn đã qua, Phật môn y vẫn thu được khí vận!

Chỉ là điều khiến người ta đau lòng là, chỉ được hưởng bảy thành, ba thành còn lại, đều tiện nghi cho Kim Thiền Tử kia.

Chuẩn Đề phẫn nộ bất bình nói: "Khí vận độ kiếp, đáng lẽ toàn bộ phải thuộc về Phật môn ta!" Tiếp Dẫn vẫy tay nói: "Sư đệ không cần vội, Kim Thiền Tử, là người trong Phật môn ta, những khí vận này, cuối cùng vẫn sẽ về trong tay Phật môn ta." Vượt qua Bạch Hổ Lĩnh, những kiếp nạn tiếp theo, đa phần đều do Huyền môn bố trí.

Đối với Giang Lưu Nhi một hàng người mà nói, tự nhiên không phải vấn đề gì, có thể dễ dàng vượt qua, nước chảy thành sông.

Khí vận Huyền môn, và khí vận Phật môn, bắt đầu cùng nhau chậm rãi dâng lên.

Lần này, Chuẩn Đề càng thêm đau lòng, những khí vận này, đều là quân bài chấn hưng Phật môn y trong tương lai a, vậy mà lại phải trắng trợn chia sẻ cho Huyền môn, quả thật là lỗ lớn.

Tiếp Dẫn vẫn vô cùng điềm tĩnh, vẫy tay nói: "Sư đệ yên tâm, đợi đại kiếp qua đi, cái gì thuộc về Phật môn ta, tuyệt đối sẽ không thiếu." Không biết qua bao lâu, vào một ngày này, bốn thầy trò Giang Lưu Nhi lội suối vượt núi, đến trước một con sông nhỏ.

Nước trong vắt, sóng lạnh gợn nhẹ, liễu rủ xanh biếc, lộ ra mấy ngôi nhà tranh.

Những ngôi nhà tranh đó, rõ ràng là nơi người lái đò làm việc nghỉ ngơi.

Đang lúc này, gió nhẹ thổi qua, sông hồ gợn lên từng trận sóng nước, từng luồng đạo uẩn kích động, lan tỏa trong không khí.

"Nơi này bình thường vô kỳ, tại sao lại lan tỏa đạo uẩn dày đặc, nồng đậm đến vậy!" Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi, gần như cùng một lúc nhận ra, vẻ mặt lộ ra vẻ kinh ngạc!

Tôn Ngộ Không, tự nhiên không cần nói, chứng đạo Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách Chuẩn Thánh chỉ một bước, linh giác mẫn tuệ, trong hàng Chuẩn Thánh cũng rất ít người có thể sánh bằng.

Còn về Giang Lưu Nhi, thân phận luân hồi của Lục Dực Kim Thiền, cũng đã từng trải qua đại cảnh, tự nhiên cũng nhận ra luồng đạo uẩn đang lan tỏa trên không trung này.

Càng cảm thụ kỹ hơn, đạo uẩn này, dường như truyền ra từ con sông nhỏ, nhưng càng truy tìm, lại càng không có gốc rễ.

Còn về Tiểu Hắc Long, Trư Bát Giới, Sa Tăng, thực lực ba người kém hơn một chút, nên không hề nhận ra.

Tôn Ngộ Không, Giang Lưu Nhi nhìn nhau một cái, trong lòng thầm dấy lên mười hai phần tinh thần cảnh giác!

Đạo uẩn nồng đậm như vậy, thực lực mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng, e rằng ngay cả trong hàng Chuẩn Thánh cũng có thể xưng hùng.

Chỉ là khí tức, lại vô cùng xa lạ, tìm khắp các đại năng Tam giới, cũng không thể xác định rốt cuộc là ai?

Tiểu Hắc Long đang định mở lời hỏi, nhưng thấy sư phụ, Hầu ca vẻ mặt ngưng trọng, cũng không nói gì nữa.

Mọi người lại đi một đoạn, cuối cùng đến trước nhà tranh.

Lần này, Giang Lưu Nhi không sai Tiểu Hắc Long đi gõ cửa, mà đích thân xuống Tị Thủy Kim Tinh Thú, đến trước nhà tranh, nhẹ nhàng gõ cửa.

Không lâu sau, nhà tranh mở ra, một phu nhân mặc áo vải thô mở cửa, thấy Giang Lưu Nhi một hàng người dung mạo phi phàm, không khỏi giật mình một cái: "Mấy vị là…" Giang Lưu Nhi giải thích: "Chúng ta là tăng nhân từ Đông Thổ Đại Đường đến, muốn đến Tây Thiên lấy kinh, thấy ở đây có thuyền, liền muốn đi một chuyến." Phu nhân nghe vậy, lúc này mới thở phào một hơi: "Thì ra là mấy vị trưởng lão a!" Lúc này, Tôn Ngộ Không bước lên hỏi: "Ngươi là người lái đò?" "Chính thị." Phu nhân gật đầu.

"Người lái đò sao không ở đây, lại để ngươi một phu nhân lái đò?" Phu nhân mỉm cười với Tôn Ngộ Không, cũng không trả lời, cởi sợi dây buộc thuyền nhỏ, thu lại tấm ván, nói: "Chư vị trưởng lão muốn qua sông, vậy xin mời lên thuyền đi." Giang Lưu Nhi một hàng người lên thuyền nhỏ, phu nhân chống sào, chèo thuyền, đi về phía Tây.

Rất nhanh, thuyền nhỏ đến bờ Tây, Giang Lưu Nhi và mọi người xuống thuyền, lấy ra một hạt đậu bạc, giao cho phu nhân.

Nam Thiệm Bộ Châu, cơ bản đều là quốc độ của Nhân tộc.

Ngoại trừ tiền tệ do quốc gia tự phát hành, vàng, bạc là quý giá nhất, là tiền tệ cứng.

Một hạt đậu bạc, đủ cho một gia đình ba người sống thoải mái nửa tháng.

Phu nhân cầm hạt đậu bạc, vẻ mặt tươi cười hơn một chút:

“Trưởng lão ra tay hào phóng quá, đã như vậy, lão thân xin nhắc nhở các vị một câu, qua bờ rồi, thì mau chóng đi đi, đi càng nhanh càng tốt.” Giang Lưu Nhi hơi ngẩn ra, vội vàng hỏi: “Đây là ý gì?” Nhưng phu nhân chỉ lắc đầu, cũng không giải thích, nhanh chóng chèo thuyền rời đi.

Từ biệt phu nhân, Giang Lưu Nhi một hàng người lại đi về phía Tây một đoạn, liền thấy một con sông lớn sóng cuộn trào hiện ra trước mắt.

Sông lớn về phía Tây, thì là một tòa thành môn khí thế hùng vĩ, trên thành môn, còn có ba chữ lớn: Nữ Nhi Quốc!

“Nữ Nhi Quốc, đây là ý gì, lẽ nào người của quốc gia này đều là nữ tử?” Giang Lưu Nhi vẻ mặt thoáng qua vẻ nghi hoặc, lại nhớ đến nữ lái đò trước đó, không khỏi bật cười, thiên địa rộng lớn, quả thật không có gì là không có.

Đi đến bờ sông, liền thấy con sông lớn rộng lớn, phân ra vô số nhánh sông.

Vừa rồi Giang Lưu Nhi một hàng người đi thuyền qua, chính là một trong vô số nhánh sông đó.

Sông lớn rộng rãi, rộng đến mấy trăm mét, không biết nguồn đầu từ đâu, nhưng thấy nó kéo dài về phía Tây, vừa vặn đi qua hai bên thành môn, tạo thành một khung cảnh vô cùng tươi đẹp tráng lệ.

Bên bờ, còn đặt vô số thuyền nhỏ, Giang Lưu Nhi mấy người đi qua, hỏi thăm, phát hiện thuyền nhỏ chỉ có thể thuê, liền đành phải bỏ tiền thuê một chiếc.

Trên thuyền nhỏ, Trư Bát Giới ra sức chèo, chèo một lúc, cảm thấy hơi khát, liền cầm gáo múc nước trên thuyền, trực tiếp múc một gáo nước, bắt đầu uống ừng ực.

Uống đủ ba gáo lớn, Trư Bát Giới lúc này mới mãn nguyện đứng dậy, cầm gáo múc nước đưa đến trước mặt Sa Tăng: "Lão Sa, làm chút không?" Sa Tăng cũng hơi khát, liền ực ực cũng uống hai gáo lớn.

Hai người uống xong, nhìn Tiểu Hắc Long: "Long sư huynh, huynh không làm chút nào sao?" Tiểu Hắc Long tuy rằng cũng không nhận thấy sự kỳ lạ của nước sông này, nhưng thân là thủy tộc chi vương, lại có thể mơ hồ nhận ra, nước này không tầm thường.

Chương 525

Vì vậy y khoát tay: "Các ngươi uống đi, ta không khát." Hai người thấy vậy, cũng không khuyên nữa, rửa sạch gáo, lại múc một gáo nước, đến bên cạnh Giang Lưu Nhi, ân cần nói: "Sư phụ uống nước." "Được." Giang Lưu Nhi nhận lấy gáo nước, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, lập tức mắt sáng lên!

Trong nước sông, rõ ràng có ý cảnh âm dương cực mạnh, và luồng đạo uẩn lan tỏa trên không trung, tương ứng với nhau, không phân biệt cao thấp.

"Rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Giang Lưu Nhi hoàn toàn khó hiểu, rốt cuộc là đại năng phương nào lưu lại ý cảnh, đạo uẩn này?

Chỉ mất một khắc đồng hồ, mọi người liền vào thành môn.

Vào thành môn, liền nghe thấy tiếng người huyên náo từ hai bờ sông.

Nhìn kỹ, toàn bộ con sông lớn kéo dài vào toàn bộ Nữ Nhi Quốc, trực tiếp chia Nữ Nhi Quốc thành hai nửa.

Đậu thuyền ở bờ sông, trả tiền thuê, mọi người đi trên con đường rộng rãi, khắp nơi là người, thương nhân, người bán bữa sáng, học giả, tất cả đều là nữ nhân.

Hơn nữa đa số nữ nhân, dung mạo xinh đẹp, thân hình mềm mại, từ bên cạnh đi qua, một trận hương thơm thổi tới, thổi đến nỗi xương cốt cũng phải tê dại.

Trư Bát Giới tắc tắc tán thán: "Nữ Nhi Quốc, quả nhiên danh bất hư truyền, lão Trư ta hôm nay coi như được mở mang tầm mắt rồi."

Không chỉ những gì thấy và nghe ở Nữ Nhi Quốc khiến thầy trò Giang Lưu Nhi kinh ngạc.

Năm người nam tử thầy trò Giang Lưu Nhi cũng khuấy động cả Nữ Nhi Quốc.

Phàm là nơi năm thầy trò đi qua, tất cả nữ nhân đều trợn tròn mắt, trong mắt lóe lên vẻ kinh hỉ hỏi han Giang Lưu Nhi và những người khác từ đâu tới.

Giang Lưu Nhi đương nhiên đối đáp trôi chảy, người truyền người, tin tức kinh động, chỉ trong nửa ngày, gần nửa Nữ Nhi Quốc đã biết trong nước có năm hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường đến.

Giang Lưu Nhi và các đồ đệ đơn giản dạo một vòng Nữ Nhi Quốc, đang chuẩn bị vào dịch quán, đợi ngày mai bái kiến Quốc Vương thì.

Hốt nhiên, Trư Bát Giới mặt trắng bệch, ôm bụng, "Ai u!" kêu lên, "Sư phụ, đệ tử đau bụng quá!" Trư Bát Giới vừa kêu hai tiếng, Sa Tăng cũng kêu lên, "Sư phụ, đệ tử, đệ tử cũng đau bụng, hình như có gì đó đang đạp đệ tử vậy." "Đau bụng?" Giang Lưu Nhi đỡ hai người dậy, chỉ thấy bụng Trư Bát Giới, Sa Tăng hơi nhô lên, giống như phụ nhân bình thường mang thai năm sáu tháng vậy.

Tôn Ngộ Không cười, "Lão Trư, Lão Sa, hai người sẽ không mang thai chứ?" "Hầu ca đừng nói đùa, đại nam nhân sao có thể mang thai?" Trư Bát Giới vội vàng phản bác, Thúy Lan vẫn đang đợi hắn ở Cao Lão Trang, danh tiếng của hắn không thể cứ thế mà hỏng được.

Sa Tăng nhíu mày chặt, vẻ mặt đau khổ nói, "Sư huynh, đệ tử sao lại cảm thấy trong bụng có người đang đạp đệ tử, huynh có cảm giác này không?" Trư Bát Giới sững sờ, theo bản năng cảm ứng một chút, phát hiện đúng như lời Sa Tăng nói, liền kinh hãi thất sắc, "Cái này, cái này, chúng ta sẽ không thật sự mang thai chứ?" "Hầu ca, huynh

đến xem đi." Tiểu Hắc Long kéo Tôn Ngộ Không ra.

Tôn Ngộ Không liếc Trư Bát Giới và Sa Tăng một cái, trong mắt lóe lên kim quang nhàn nhạt, quét qua một lượt, sau đó xác định nói, "Lão Trư, Lão Sa, hai người thật sự mang thai rồi." Nói xong, dừng một chút lại bổ sung, "Lão Trư ngươi hoài nữ nhi, Lão Sa ngươi hoài nam nhi, đều rất đáng yêu." Tiểu Hắc Long cố nén cười, chắp tay với Trư Bát Giới, Sa Tăng, "Vậy thì Sư huynh ở đây chúc mừng hai vị Sư đệ." Trư Bát Giới, Sa Tăng nghe xong, suýt nữa ngất đi, nằm vật ra đất không ngừng lăn lộn, kêu thảm thiết, không lâu sau, liền dẫn đến một đám phu nhân vây xem.

Có thiếu nữ diệu linh, có thiếu nữ hai ba mươi tuổi, còn có phụ nữ bốn năm mươi tuổi, cùng với bà lão bảy tám mươi tuổi.

Thấy Trư Bát Giới và Sa Tăng ôm bụng lăn lộn tại chỗ, không khỏi khẽ cười.

Giang Lưu Nhi hỏi, "Chư vị tỷ tỷ, a di, bà bà, hai đồ nhi của đệ tử vào Nữ Nhi Quốc chưa đến một ngày, sao lại mang thai rồi, các tỷ tỷ có biết nguyên nhân không?" Trong đó một thiếu nữ diệu linh tướng mạo thanh tú, mặc váy vàng che miệng cười nói, "Hai vị Trưởng lão khi đến đây, có phải đã uống nước này không?" Nữ tử nói xong, chỉ vào con sông đang chảy xiết.

Giang Lưu Nhi nói, "Đúng vậy, đã uống rồi." "Vậy thì đúng rồi." Nữ tử giải thích, "Con sông này tên là Tử Mẫu Hà, ở Nữ Nhi Quốc chúng ta đã lưu truyền không biết bao nhiêu năm, nữ tử chỉ cần đến tuổi thích hợp sinh nở, chỉ cần múc một gáo nước về uống, lập tức có thể mang thai, mười tháng sau, quả chín tự rụng, liền có thể sinh con." "Mười tháng, vậy hai đồ đệ của đệ tử, sao mới nửa ngày mà bụng đã to như vậy rồi?" Giang Lưu Nhi lại phát ra nghi vấn.

"Đó có thể là vì hai vị Trưởng lão đều là nam nhân, lại uống nhiều

nước, nên mới như vậy.” Nữ tử lại giải thích.

Lúc này, Tiểu Hắc Long vỗ tay cười nói, “Vô duyên vô cớ có thêm hai Sư điệt, đây đúng là chuyện tốt, Trư Sư đệ, Sa Sư đệ, hai ngươi thật có phúc khí.” Tôn Ngộ Không liền tiếp lời, “Mới nửa ngày công phu, bụng đã to như vậy rồi, đợi khi sinh con, cũng không còn bao lâu, hai vị Sư đệ yên tâm, đợi sau khi sinh, chuyện ở cữ, mời nhũ mẫu, Đại sư huynh một mình bao hết.” Lần này, Tiểu Hắc Long lại không nhịn được cười, ha ha đại tiếu.

Sa Tăng, Trư Bát Giới trừng mắt nhìn Tiểu Hắc Long, nhưng không dám trừng Tôn Ngộ Không, sau đó nhìn Giang Lưu Nhi với ánh mắt cầu cứu.

Giang Lưu Nhi cố nén cười hỏi, “Vậy cái thai trong bụng này, có thể bỏ đi không?” “Đương nhiên có thể bỏ, chỉ là hơi phiền phức mà thôi.” “Vẫn xin nói ra cách làm.” Nữ tử nói, “Phía chính nam Nữ Nhi Quốc có một Giải Dương Sơn, trong núi có một Tụ Tiên Am, trong am có một Lạc Thai Tuyền, Trưởng lão có thể đi lấy nước Lạc Thai Tuyền, uống nước suối này, cái thai trong bụng sẽ rụng, liền không có chuyện gì nữa.” “Chỉ là trong Tụ Tiên Am kia có một Như Ý Chân Tiên, vô cùng ngang ngược, mấy năm gần đây việc lấy nước Lạc Thai Tuyền càng ngày càng gian nan.” “Lạc Thai Tuyền, Như Ý Chân Tiên?” Giang Lưu Nhi gật đầu, một thỏi bạc nhỏ ném ra, rơi vào lòng bàn tay thiếu nữ, “Đa tạ chỉ điểm.” Thiếu nữ mặt lập tức đỏ bừng, từ chối, “Vô công bất thụ lộc, vài câu nói mà thôi, không cần cấp nhiều như vậy.” “Cô nương vài câu nói đã giúp chúng ta giải quyết một đại nan đề, một thỏi bạc nhỏ mà thôi, đáng là gì?” Giang Lưu Nhi khẽ cười, bảo Tiểu Hắc Long đỡ Trư Bát Giới, Sa Tăng, trước tiên vào dịch quán.

Trong dịch quán, Trư Bát Giới, Sa Tăng rên rỉ nằm trên giường, bụng đã lớn hơn trước mấy phần.

“Hầu ca, Đại sư huynh, huynh phải cứu chúng đệ a!” Trư Bát Giới và Sa Tăng cầu xin.

Tôn Ngộ Không cười nói, “Vậy Sư phụ, đệ tử đây đi Tụ Tiên Am một chuyến?” Giang Lưu Nhi gật đầu, “Đi đi, mọi việc cẩn thận.” “Đi thôi, Tiểu Hắc Long, cùng Đại sư huynh đi.” “Được thôi.” Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Tụ Tiên Am.

Tụ Tiên Am, nằm ở phía chính nam Nữ Nhi Quốc, cách khoảng hai ba trăm dặm đường, chỉ trong chốc lát, Tôn Ngộ Không và Tiểu Hắc Long đã bay đến.

Vừa hạ vân đầu, Tôn Ngộ Không liền cảm nhận được một cỗ Đạo Uẩn dồi dào hơn vô số lần so với trước!

Ngay cả Tôn Ngộ Không cũng thầm kinh hãi, cỗ Đạo Uẩn này, rốt cuộc là do ai để lại, nhìn thủ đoạn của nó, thậm chí còn không kém gì Thánh Nhân!

Tôn Ngộ Không trao cho Tiểu Hắc Long một ánh mắt, Tiểu Hắc Long liền hiểu ý, trực tiếp bay vào Tụ Tiên Am, nhưng còn chưa vào đến nơi, đã bị một tầng cấm chế màu vàng nhạt chặn lại.

Tiểu Hắc Long liền đại nộ, hai cây chùy bạc xuất hiện trong tay, dùng sức đập xuống, cấm chế liền truyền đến tiếng vỡ vụn, rồi tan biến vào hư không.

Phá vỡ cấm chế, Tiểu Hắc Long không chút khách khí, trực tiếp bay vào Tụ Tiên Am, Tôn Ngộ Không theo sát phía sau.

Vừa vào Tụ Tiên Am, còn chưa nhìn thấy Lạc Thai Tuyền ở đâu, liền nghe thấy một tiếng kêu đầy ác ý.

“Hai nghiệt súc kia, dám xông vào Tụ Tiên Am của ta, không muốn sống nữa sao?” Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long quay đầu nhìn

lại, là một trung niên đạo nhân đội tinh quan, mặc pháp y.

Vẻ mặt vô cùng âm lãnh, trong tay cầm hai cây Như Ý Kim Câu, đang lạnh lùng nhìn Tiểu Hắc Long và Tôn Ngộ Không.

Tiểu Hắc Long đánh giá Như Ý Chân Tiên một lượt, khi thấy đối phương chỉ có đạo hạnh Huyền Tiên, không khỏi bật cười.

Đạo hạnh điểm này, cũng dám xưng Như Ý Chân Tiên, truyền ra ngoài, thật sự sẽ khiến người ta cười rụng răng.

Tôn Ngộ Không lại có hứng thú nhìn Như Ý Chân Tiên, chậm rãi nói, "Ngươi có nhận ra Thúy Vân Sơn, Ba Tiêu Động, Ngưu Ma Vương không?" Tiểu Hắc Long đối với Như Ý Chân Tiên này không có ấn tượng gì, nhưng Tôn Ngộ Không thì có.

Năm đó ở Hoa Quả Sơn, khi kết bái huynh đệ tiêu dao khoái hoạt, từng nghe Ngưu Ma Vương nói, nhà mình có một kết bái huynh đệ, tên là Như Ý Chân Tiên.

Tôn Ngộ Không nghe nói đạo nhân ở Giải Dương Sơn, Phá Nhi Động này cũng tên là Như Ý Chân Tiên, nên mới có câu hỏi này.

Như Ý Chân Tiên nghe xong, hơi kinh ngạc, "Ngươi sao biết ta có một huynh trưởng?" Hắn và Ngưu Ma Vương có họ hàng xa, cũng chỉ quen biết khi còn rất nhỏ, sau này hầu như không có qua lại, đối với chuyện huynh trưởng này, hắn cũng biết rất ít.

Tôn Ngộ Không cười nói, "Vậy ngươi có biết, Hoa Quả Sơn, Thủy Liêm Động, Mỹ Hầu Vương, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không không?" "Tề Thiên Đại Thánh?" Như Ý Chân Tiên vẫn mơ hồ lắc đầu, hắn cư trú ở Tây Lương Nữ Quốc đã lâu, không ra ngoài bao giờ, ai biết Tam Giới lại xảy ra chuyện gì.

Tôn Ngộ Không vỗ vỗ trán, có chút cạn lời, xem ra Như Ý Chân Tiên này, là một kẻ ở ẩn triệt để a.

Hắn dứt khoát không nói thêm lời vô ích nữa, mà trực tiếp nói, "Ta và huynh trưởng Ngưu Ma Vương của ngươi là kết bái huynh đệ, từ miệng hắn mà biết có một đệ đệ như ngươi, nay thầy trò ta gặp nạn ở Tây Lương Nữ Quốc, không may uống phải nước Tử Mẫu Hà, thân hoài hữu dựng, sắp sinh nở, nên đến đây tìm chút nước Lạc Thai Tuyền." Nói đến đây, Tôn Ngộ Không cảm thấy, không nhìn mặt tăng thì nhìn mặt phật, Như Ý Chân Tiên này, dù sao cũng nên cho bọn họ một ít nước suối chứ.

Ai ngờ Như Ý Chân Tiên ngoáy ngoáy mũi, "Ngưu Ma Vương là họ hàng xa của ta không sai, nhưng ngươi làm sao chứng minh là kết bái huynh đệ với hắn?" "Hầu ca, tên này rõ ràng không muốn cho chúng ta nước suối, đánh một trận là được, hà tất phải phí lời với hắn." Tiểu Hắc Long có chút không nhẫn nại được, nóng lòng muốn thử.

Một Huyền Tiên nhỏ bé, ba chưởng hai quyền là đánh bại được rồi, cũng dám làm càn trước mặt bọn họ?

Tôn Ngộ Không nói, "Lão Tôn ta xuất đạo đến nay, chưa từng nói dối, ngươi nếu không tin, ta cũng không có cách nào." Như Ý Chân Tiên hắc hắc cười, "Vậy ta không tin, còn về Lạc Thai Tuyền, không bán cũng không cho mượn, hai vị từ đâu đến, thì về đó đi." Như Ý Chân Tiên đắc ý, hắn thích nhìn người khác bộ dạng hận hắn nhưng không làm gì được hắn.

Lần này, nụ cười trên mặt Tôn Ngộ Không cũng biến mất, phất tay nói, "Tiểu Hắc Long, động thủ đi." Tiểu Hắc Long đã sớm không nhịn được, nghe lời này, hai cây chùy bạc xuất hiện trong tay, hung hăng đập về phía Như Ý Chân Tiên.

Khoảnh khắc Tiểu Hắc Long ra tay, Như Ý Chân Tiên cả người ngây dại, dường như không ngờ, Tiểu Hắc Long thật sự dám ra tay.

Bất quá, Như Ý Chân Tiên dù sao cũng là kẻ từng lăn lộn trong chốn lừa lọc, thân hình nghiêng về phía sau, hiểm hiểm tránh được chùy này.

Chương 526

Nhưng vẫn bị cơn gió mạnh sắc bén kia lướt qua, cả người mặt trắng bệch, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Tiểu Hắc Long đang chuẩn bị xông lên, hốt nhiên, Như Ý Chân Tiên lớn tiếng nói, "Các ngươi dám động thủ, có biết kẻ đứng sau ta là ai không?" "Mặc kệ ngươi là ai, Thiên Vương lão tử đến cũng vô dụng." Tiểu Hắc Long trong lòng đang đầy lửa giận, đâu chịu nghe, định tiếp tục đánh, lại bị Tôn Ngộ Không chặn lại, "Sư đệ đợi đã, xem hắn nói gì." Chặn Tiểu Hắc Long lại, Tôn Ngộ Không ung dung hỏi, "Vậy phía sau ngươi có ai, nói ra nghe xem, xem chúng ta có bị dọa không." Như Ý Chân Tiên khinh thường liếc Tôn Ngộ Không một cái, nửa ngày không nói lời nào.

Tôn Ngộ Không liền cạn lời, phất tay, "Tiếp tục đánh cho ta, đánh đến khi nào nói chuyện thì thôi." "Vâng, Hầu ca." Tiểu Hắc Long bay người lên, hai cây chùy bạc vung lên hổ hổ sinh phong.

Như Ý Chân Tiên bất quá chỉ có đạo hạnh Huyền Tiên, làm sao chịu nổi sự dày vò của Tiểu Hắc Long.

Chỉ trong chưa đầy một nén hương công phu, Như Ý Chân Tiên đã bị Tiểu Hắc Long đánh bầm dập mặt mũi, toàn thân không có chỗ nào lành lặn, ôm răng, nước mắt giàn giụa.

"Tiếp tục đánh." Tôn Ngộ Không không chút đau lòng, lệnh Tiểu Hắc Long tiếp tục đánh.

Tiểu Hắc Long xắn tay áo, cười nanh mấy tiếng, "Lâu rồi không đánh đã tay như vậy." Nói xong, đang chuẩn bị xông lên thì, Như Ý Chân Tiên cuối cùng cũng vỡ phòng tuyến, vừa lau mũi vừa lau nước mắt, "Ta nói, ta nói, đừng đánh nữa." Nhưng Tôn Ngộ Không không

hề ngăn cản Tiểu Hắc Long, cho đến khi Tiểu Hắc Long lại đánh Như Ý Chân Tiên một trận nữa, mới chịu dừng tay.

Như Ý Chân Tiên gào lên, "Ta đã muốn nói rồi, sao còn đánh ta?" Tôn Ngộ Không lạnh nhạt liếc Như Ý Chân Tiên một cái, "Ta đếm đến ba, nếu còn nói lời thừa thãi, hôm nay sẽ đánh chết ngươi." Lời Tôn Ngộ Không vừa dứt, Như Ý Chân Tiên liền không ngừng nghỉ nói, "Đại Thánh gia, Hắc Long gia, hai vị hiện giờ có phải đang ở trong cảnh nội Tây Lương Nữ Quốc không?" "Phải." Tôn Ngộ Không ngắn gọn trả lời.

"Vậy Đại Thánh gia và Hắc Long gia có biết, Tây Lương Nữ Quốc có một Quốc Sư không?" "Quốc Sư?" Tôn Ngộ Không và Tiểu Hắc Long sững sờ, bắt đầu hồi tưởng.

Từ Nữ Nhi Quốc đi đến đây, hình như quả thật không ít lần nghe đến cái tên này.

Như Ý Chân Tiên nói, "Ba trăm năm trước, ta vô ý đến Nữ Nhi Quốc này, ta thấy nữ tử trong Nữ Nhi Quốc xinh đẹp, liền nảy sinh một số ý đồ xấu, sau đó không may bị Quốc Sư kia bắt được." Tôn Ngộ Không cười cười, "Ý đồ xấu?

E rằng đã không ít lần gây tai họa cho các cô nương tốt trong Nữ Nhi Quốc chứ?" Như Ý Chân Tiên xán xán cười, "Sắc dục là bản tính, ta cũng không thể khống chế a." Nói xong, hắn tiếp tục giải thích, "Ta bị Quốc Sư kia bắt được xong, không đánh ta, cũng không mắng ta, chỉ là trồng cổ lên người ta, sau đó sắp xếp ta ở Giải Dương Sơn, Phá Nhi Động này, chuyên môn trông coi Lạc Thai Tuyền, vốn dĩ trước kia, Lạc Thai Tuyền này, ai cần thì đến lấy một ít, không hề đáng tiền, tùy dùng tùy lấy, nhưng Quốc Sư lại lệnh ta, phải giám sát nghiêm ngặt Lạc Thai Tuyền này, không được dễ dàng cho người khác, điều này tự nhiên dẫn đến giá Lạc Thai Tuyền ngày càng tăng

cao.” Như Ý Chân Tiên nói xong, vén áo lên, lộ ra cánh tay.

Lập tức dọa Tiểu Hắc Long và Tôn Ngộ Không giật mình, chỉ thấy dưới cánh tay Như Ý Chân Tiên, chi chít vô số con trùng đang bò, thoạt nhìn, vô cùng khủng bố.

Tôn Ngộ Không lập tức lại hỏi, “Vậy ngươi nói, Quốc Sư chính là kẻ chủ mưu gây ra sự khan hiếm của Lạc Thai Tuyền?

Nhưng vì sao nàng lại làm như vậy?” Như Ý Chân Tiên trước tiên gật đầu, sau đó nhỏ giọng nói, “Theo tiểu nhân phỏng đoán, trong Lạc Thai Tuyền này, có đại bí mật, Quốc Sư muốn bảo vệ bí mật đó, nên mới dùng hạ sách này.” “Một dòng suối nhỏ, có thể có bí mật gì?” Tôn Ngộ Không thúc đẩy Phá Vọng Kim Mâu nhìn về phía Lạc Thai Tuyền, trong hai mắt từng trận kim quang lóe lên, nhìn thấu tất cả hư vọng thế gian.

Vài hơi thở sau.

Ngay cả Tôn Ngộ Không cũng không thể giữ bình tĩnh!

Giống như lời Như Ý Chân Tiên nói, trong Lạc Thai Tuyền nhất định có đại bí mật, bởi vì ngay cả thiên phú thần thông Phá Vọng Kim Mâu của hắn, lại cũng không thể nhìn xuyên thấu rốt cuộc bên trong có gì kỳ lạ!

Giống như một hắc động vực thẳm vĩnh viễn không có điểm cuối vậy, chỉ có thể quan sát được tầng ngoài, một khi muốn thâm nhập, liền lập tức sẽ bị hoàn toàn nuốt chửng.

Tôn Ngộ Không hoàn toàn không thể giữ bình tĩnh, với đạo hạnh hiện tại của hắn, cộng thêm thiên phú thần thông Phá Vọng Kim Mâu, trong Tam Giới, không có nhiều thứ có thể khiến hắn không nhìn xuyên thấu.

Lạc Thai Tuyền, nếu đã khiến hắn không nhìn xuyên thấu, bên

trong tuyệt đối ẩn chứa kinh thiên đại bí mật.

Lúc này, Tiểu Hắc Long cũng cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng hỏi, "Hầu ca, sao vậy, huynh cũng không nhìn xuyên thấu Lạc Thai Tuyền này sao?" Tiểu Hắc Long rõ ràng biết thực lực của Tôn Ngộ Không.

Ngay cả Hầu ca cũng không nhìn xuyên thấu thứ gì đó, nhất định không tầm thường.

Tôn Ngộ Không lắc đầu, nặng nề nói, "Ta cũng không nhìn xuyên thấu, Lạc Thai Tuyền này, rất thần bí, vô cùng thần bí!" Tiểu Hắc Long đại kinh thất sắc, "Làm sao có thể, Đại sư huynh huynh có thiên phú thần thông Phá Vọng Kim Mâu mà." Tiểu Hắc Long không nói tiếp được nữa, dưới thiên phú thần thông Phá Vọng Kim Mâu mà vẫn không nhìn xuyên thấu, đủ để nói lên sự đáng sợ của Lạc Thai Tuyền này.

Hốt nhiên, Tôn Ngộ Không hỏi Như Ý Chân Tiên, "Quốc Sư Nữ Nhi Quốc mà ngươi nói, có lai lịch gì, tu vi ra sao?" "Hình như là một con hạt tử tinh, còn về tu vi... thì thâm bất khả trắc." Như Ý Chân Tiên đưa ra câu trả lời như vậy.

Tôn Ngộ Không khẽ gật đầu, nhìn Tiểu Hắc Long, "Ta muốn tự mình xuống Lạc Thai Tuyền này, để điều tra rốt cuộc, ngươi cứ ở đây trông chừng trước." "Hầu ca, sẽ không có vấn đề gì chứ?" Tiểu Hắc Long có chút lo lắng.

"Yên tâm, trong Tam Giới, có thể làm khó Sư huynh, đã rất ít rồi." "Vậy Như Ý Chân Tiên này?" Tiểu Hắc Long lại hỏi.

"Trông chừng hắn cho kỹ, không cho hắn đi đâu cả, phải giám sát nghiêm ngặt." "Vâng." Tiểu Hắc Long đáp một tiếng, biến hóa ra dây thừng, trên dưới buộc Như Ý Chân Tiên chặt cứng.

Tôn Ngộ Không đến trước Lạc Thai Tuyền, cầm gáo nước, trước tiên múc một gáo, sau đó nhảy thẳng xuống.

Vừa nhảy vào Lạc Thai Tuyền, lập tức một cỗ Đạo Uẩn nồng đậm hơn vô số lần so với bên bờ đập vào mặt.

Tiên Thiên Âm Dương Chi Lực, một âm một dương, bổ sung giao dung, thiên nhân hợp nhất!

Âm dương chi lực dường như hòa tan vào toàn bộ Lạc Thai Tuyền, phát ra cực âm cực dương chi lực, hơn nữa càng xuống sâu, áp lực này càng lớn, ngay cả với thực lực của Tôn Ngộ Không, cũng không khỏi rùng mình.

Lặn xuống hai ngàn trượng, sắc mặt Tôn Ngộ Không càng thêm ngưng trọng, ý cảnh âm dương lan tràn bên trong càng nồng đậm hơn, không ngừng áp chế lên tứ chi bách hài của hắn.

Tôn Ngộ Không tâm niệm vừa động, Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công vận chuyển đến cực hạn, thậm chí ngay cả bên ngoài cơ thể, cũng phủ lên một tầng khí huyết vàng nhạt.

Hoa lạp, hoa lạp!

Khí huyết nồng đậm, gần như hóa thành thực chất, một cảm giác ấm áp, lại xuất hiện trong lòng Tôn Ngộ Không.

Với lực lượng này gia trì, Tôn Ngộ Không một mạch, lại lặn xuống ba ngàn trượng nữa.

Nhưng đây, cũng đã đến giới hạn của hắn, áp lực ở đây, lớn đến không thể tưởng tượng, dù là Đại La Kim Tiên tiến vào đây, cũng sẽ bị áp lực này nghiền nát gân cốt, Nguyên Thần Đạo Quả bị nghiền thành phấn vụn, không còn tồn tại trên đời.

"Khốn kiếp!" Tôn Ngộ Không trong lòng thầm không cam, hắn có thể cảm nhận được, đi thêm một chút nữa, liền có thể chạm đến chân

tướng, nhưng oái oăm thay, khoảng cách vô cùng ngắn ngủi ở thế giới bên ngoài, ở trong Lạc Thai Tuyền này lại vô cùng dài đằng đẵng, không thể vượt qua.

Nhưng trong lòng Tôn Ngộ Không, cũng đã gần như có đáp án.

Ý cảnh âm dương lan tràn trong Lạc Thai Tuyền này, kẻ lưu lại, tuyệt đối là tồn tại cấp bậc Hồng Hoang Thánh Nhân, thậm chí còn cao hơn, nếu không, tuyệt không thể hình thành hoàn cảnh như vậy.

Ngay lúc đó, Tôn Ngộ Không cũng không miễn cưỡng nữa, quay trở lại đường cũ.

Nhảy ra khỏi Lạc Thai Tuyền, Tiểu Hắc Long kích động nghênh đón, "Hầu ca, thế nào, bên dưới rốt cuộc có thứ gì?" Tôn Ngộ Không lắc đầu, "Bên dưới áp lực quá lớn, ta chỉ lặn xuống hơn năm ngàn trượng, liền không thể kiên trì nổi nữa." "Cái gì?" Tiểu Hắc Long kinh hô một tiếng, "Ngay cả Đại sư huynh ngài cũng không kiên trì nổi?" Tôn Ngộ Không gật đầu, "Trong Lạc Thai Tuyền này, có lẽ thật sự ẩn chứa đại bí mật, vậy thì, ngươi cứ ở đây trông chừng Như Ý Chân Tiên, ta trước tiên mang nước Lạc Thai Tuyền về, cho hai tên kia giải trừ thai khí trong bụng." "Được." Tiểu Hắc Long gật đầu.

Tôn Ngộ Không xách một bầu nước Lạc Thai Tuyền, nhanh như bay quay về dịch quán.

Đánh hai bát nước cho Trư Bát Giới và Sa Tăng uống, hai người uống xong, liên tục ợ hơi mấy cái, chưa đến một nén hương công phu, cái bụng cao ngất lập tức khôi phục bình thường.

Hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng, "Đa tạ Đại sư huynh." Giang Lưu Nhi tiện miệng hỏi, "Như Ý Chân Tiên kia, đã giải quyết xong chưa?" Tôn Ngộ Không ghé vào tai Giang Lưu Nhi, khẽ nói, "Như Ý Chân Tiên kia thì giải quyết rồi, nhưng trong Lạc Thai Tuyền kia, quả thật có một số bí mật." Vừa nói,

Tôn Ngộ Không liền kể lại toàn bộ quá trình mình đi Giải Dương Sơn cho Giang Lưu Nhi nghe.

Giang Lưu Nhi nghe xong, khẽ nhíu mày, "Quốc Sư, Lạc Thai Tuyền, Âm Dương Chi Lực..." Hốt nhiên, hắn nghĩ đến điều gì đó, "Chẳng lẽ Âm Dương Chi Lực này, là do Âm Dương Đạo Tôn lưu lại trong trận đại chiến Tu Di Sơn ức vạn năm trước?" Âm Dương Đạo Tôn?

Tôn Ngộ Không liền kinh ngạc!

Nói đến Âm Dương Đạo Tôn, liền không thể không nhắc đến thượng cổ đại chiến.

Thời thượng cổ, Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc phân biệt chế bá đại địa biển, lục, không.

La Hầu xuất thế xong, muốn lấy sát chứng đạo, liền âm thầm kích động ly gián ba tộc, từ đó mở ra Long Hán Đại Kiếp!

Chương 527

Long Hán Đại Kiếp, là trận đại chiến thảm liệt nhất thiên địa, thi thể chất đầy đồng hoang, sinh linh ba tộc tử thương vô số.

La Hầu, cũng cuối cùng phạm phải chúng nộ, bị Đạo Tổ Hồng Quân, liên hợp ba vị đại năng, triển khai đại chiến trên Tu Di Sơn.

Ba vị đại năng, phân biệt là Dương Mi Đạo Tôn, Âm Dương Đạo Tôn, Càn Khôn Đạo Tôn.

Ba Đạo Tôn, đều là Hỗn Độn Ma Thần, chỉ là Bàn Cổ khai thiên địa, lấy một mình lực lượng đại chiến Tam Thiên Ma Thần, uy áp vô thượng của Bàn Cổ Phủ, trọng thương Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, dẫn đến thực lực của ba vị Ma Thần khi đại chiến với La Hầu, chỉ là một phần nhỏ không đáng kể so với thời kỳ đỉnh phong.

Dù vậy, La Hầu vẫn bị mọi người đánh ra khỏi Hồng Hoang.

Nhưng cái giá phải trả là, Âm Dương Đạo Tôn vẫn lạc, Càn Khôn Đạo Tôn vẫn lạc.

Ý của Giang Lưu Nhi là, nguồn gốc thực sự của Lạc Thai Tuyền, có liên quan đến Âm Dương Đạo Tôn, nếu không, sao lại sản sinh ra loại nước Tử Mẫu Hà huyền diệu như vậy.

Tôn Ngộ Không nghe xong, liền cảm thấy Giang Lưu Nhi nói rất có lý, bèn hỏi, "Sư phụ, vậy tiếp theo chúng ta làm gì?" "Trước tiên vào cung, gặp bệ hạ, còn có vị Quốc Sư truyền thuyết kia, để họ đóng dấu thông quan văn điệp rồi hãy bàn chuyện khác cũng không muộn." Giang Lưu Nhi hỏi thăm dò, biết được Quốc Vương Nữ Nhi Quốc hiện nay, không có nhiều thực quyền, càng giống như một vật linh vật tồn tại.

Còn Quốc Sư, tổng nắm đại quyền, là người thực sự có tiếng nói ở Nữ Nhi Quốc.

"Được, đệ tử hiểu." Tôn Ngộ Không dùng sức gật đầu.

Còn về Trư Bát Giới, Sa Tăng, hai người đã giải trừ thai khí trong bụng, đương nhiên mừng rỡ khôn xiết, liền rủ nhau ra ngoài dạo phố.

Sáng sớm hôm sau, cửa phòng Giang Lưu Nhi và các đồ đệ liền bị gõ.

"Ai vậy." Giang Lưu Nhi dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, có chút cạn lời, mới mấy giờ mà, có cần xuất phát sớm vậy không?

"Ta là thị vệ bên cạnh Nữ Hoàng, nghe nói các vị là người từ Đông Phương Thiên Triều, Đại Đường đến, muốn đến Tây Thiên bái Phật cầu kinh, nên Nữ Hoàng bệ hạ cho chúng ta đích thân đến nghênh tiếp các vị Trưởng lão." Giang Lưu Nhi tinh thần chấn động, "Nữ Hoàng bệ hạ phái người đến?" Hắn lập tức bật dậy, rửa mặt sơ qua, mở cửa phòng.

Dẫn đầu là một nữ tử ước chừng đôi mươi, xinh đẹp tuyệt trần, da thịt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, có vài phần khí chất anh tư táp sảng, phía sau nàng, còn có hai mươi mấy nữ thị vệ, đều là những người anh khí bừng bừng.

"Kính chào Trưởng lão." Nữ thị vệ trưởng chắp tay với Giang Lưu Nhi, chào hỏi.

Giang Lưu Nhi cười đáp lại, sau đó lần lượt gọi Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng dậy, chuẩn bị vào hoàng cung yết kiến Nữ Hoàng.

Rời khỏi dịch quán, Tôn Ngộ Không lén truyền âm cho Giang Lưu Nhi, "Sư phụ, có cảm nhận được yêu khí trên người những nữ thị vệ này không?" Giang Lưu Nhi truyền âm, "Quả thật có yêu khí, xem ra

ngươi nói không sai, trong cảnh nội Tây Lương Nữ Quốc, quả thật có một tuyệt thế đại yêu." Yêu khí trên người những nữ thị vệ này, lướt qua từng sợi, cực kỳ nhạt nhòa, hòa quyện ẩn hiện với khí tức của họ, nếu không phải Kim Thiền Tử và Tôn Ngộ Không đều là tuyệt thế yêu vương, e rằng cũng khó mà phát giác.

Giang Lưu Nhi dừng một chút, lại truyền âm nói, "Vị đại yêu này của Tây Lương Nữ Quốc, hoặc có liên quan đến Âm Dương Đạo Tôn kia, mà Âm Dương Đạo Tôn kia, năm đó lại càng thâm bất khả trắc, chuyến đi này, cần cẩn thận hơn nữa." Giang Lưu Nhi vô cùng cẩn trọng, những ai có thể liên quan đến Âm Dương Đạo Tôn, tuyệt đối không thể xem thường, nói không chừng sẽ lật thuyền giữa chừng.

"Đệ tử hiểu." Tôn Ngộ Không đáp lại, trong lòng âm thầm chuẩn bị.

Tây Lương Nữ Quốc không lớn, dân số chỉ khoảng một triệu người, nhưng cung điện lầu các, đình đài thủy tạ lại không ít.

Khoảng hơn nửa canh giờ, mọi người liền theo nội thị vào khu vực thành chính của Tây Lương Nữ Quốc.

Khu thành chính, các tòa kiến trúc cao lớn sừng sững, nhà cửa rộng rãi, san sát nhau, trên con đường rộng rãi, người đi lại tấp nập mặc áo quần tươi sáng, tiếng người ồn ào, vô cùng náo nhiệt.

Lại đi một đoạn nữa, thầy trò Giang Lưu Nhi cuối cùng cũng đến trước hoàng cung.

Trước hoàng cung, lính canh nghiêm ngặt, sau khi nữ thị vệ trưởng xuất trình lệnh bài do Nữ Hoàng ban cho, mọi người mới được vào bên trong hoàng cung.

Bên trong hoàng cung, quần thể cung điện liên tiếp, san sát nhau, sắp xếp có trật tự, khí thế hùng vĩ, nếu không phải biết trước đây là

Nữ Nhi Quốc, bất cứ ai cũng không thể tưởng tượng nổi, quần thể cung điện này, lại hoàn toàn do nữ tử kiến tạo nên.

Vào hoàng thành, thầy trò Giang Lưu Nhi đi lại thuận lợi, rất nhanh đã đến Chính Vụ Điện, nơi Nữ Hoàng thiết triều.

Cùng lúc đó, Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không trong lòng càng thêm cảnh giác.

Cỗ yêu khí kia, càng lúc càng nồng đậm, ẩn ẩn giữa không gian, cảm giác áp bách vô cùng mạnh mẽ.

Đến trước Chính Vụ Điện, nữ thị vệ trưởng tiến lên một bước, lớn tiếng nói, "Phụng mệnh Nữ Hoàng, tiếp đón người thỉnh kinh từ Đông Thổ Đại Đường đến yết kiến, người thỉnh kinh đã chờ ngoài điện, xin Nữ Hoàng triệu kiến." Không lâu sau, trong Chính Vụ Điện, truyền đến một giọng nữ, "Nữ Hoàng bệ hạ lệnh, mời người thỉnh kinh vào." "Vâng." Nữ thị vệ trưởng nhìn Giang Lưu Nhi, "Trưởng lão, mời vào." "Đa tạ dẫn đường." Giang Lưu Nhi cười gật đầu, dẫn Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng vào Chính Vụ Điện.

Trong Chính Vụ Điện, văn võ bá quan hiếm hoi đều có mặt, tuy đều là nữ nhân, nhưng khí thế toàn thân bất đồng, uy nghiêm hiển hách, không hề thua kém nam tử một chút nào.

Trong đó, đáng chú ý nhất, vẫn là Nữ Hoàng mặc thịnh trang ngồi ở vị trí cao nhất.

Trước mặt Nữ Hoàng, được che phủ bởi một tầng sa mỏng, nhưng dù vậy, cũng có thể lờ mờ nhìn ra, đằng sau tấm sa mỏng kia, là dung mạo kinh diễm đến nhường nào!

Bên phải Nữ Hoàng, đặt một chiếc ghế thái sư, trên ghế thái sư, ngồi một nữ nhân trung niên, không hề tươi cười, lông mày sắc lạnh, đang lạnh lùng nhìn thầy trò Giang Lưu Nhi.

Tôn Ngộ Không trong lòng giật mình, trong hai mắt lóe lên kim quang, vô hình trung đã thi triển Phá Vọng Kim Mâu, nhưng khi quét qua nữ nhân trung niên kia, lại giống như quét qua một khối đá cứng, không thể nhìn ra chút nông sâu nào.

Tôn Ngộ Không trong lòng dấy lên sóng to gió lớn, "Chẳng lẽ, thực lực của người này, còn ở trên cả Lão Tôn ta ư?" Không thể không khiến Tôn Ngộ Không kinh ngạc, với thực lực hiện tại của hắn, hiếm có đối thủ trong Tam Giới.

Nhưng một tiểu quốc nhỏ bé, một con hạt tử tinh, lại có thực lực khủng bố như vậy, đơn giản là khiến người ta khó mà tin được.

Tôn Ngộ Không vẫn còn chìm đắm trong sự chấn kinh cực độ, Quốc Sư kia dường như đã phát giác, ánh mắt quét về phía Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không liền vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Sao còn không mau hành lễ với Nữ Hoàng bệ hạ?" Thấy Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không mỗi người một vẻ thất thần, nội thị đứng gần Giang Lưu Nhi vội vàng cẩn thận trao cho Giang Lưu Nhi một ánh mắt.

Thầy trò Giang Lưu Nhi lập tức hiểu ý, vội vàng chắp tay nói, "Đông Thổ Đại Đường Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không... bái kiến Nữ Hoàng bệ hạ." "Chư vị Trưởng lão đều đứng dậy đi." Đằng sau tấm sa mỏng, truyền đến giọng nói thiên lại, siêu phàm thoát tục, dường như không thuộc về thế giới này.

"Hay, hay quá, giọng nói hay quá." Trư Bát Giới trên mặt lộ ra vẻ say mê, giọng nói này, thật sự quá hay, đừng nói ở hạ giới, ngay cả trên Thiên Thượng, cũng chưa từng nghe qua a.

Lúc này, Nữ Hoàng phất tay, hai thị nữ bên cạnh liền hiểu ý, vén tấm sa mỏng lên.

Dung nhan ngọc của Nữ Hoàng, liền rõ ràng hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một dung nhan như thế nào, lông mày như lông chim, da thịt như ngọc, má tựa cánh đào, lại điểm xuyến trâm phượng vàng, cả một vẻ đẹp tự nhiên trời phú, giống như bảo ngọc được Thượng Thiên tỉ mỉ điêu khắc, không chút tì vết, ngay cả nam tử kén chọn nhất, nhìn thấy dung mạo này, trong lòng cũng phải sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm.

Tôn Ngộ Không, vốn dĩ không có cảm giác với tình nam nữ, nhìn cũng thấy không có gì.

Trư Bát Giới, Sa Tăng, lại đều nhìn ngây người, mãi không thể hoàn hồn.

Giang Lưu Nhi trong lòng vỗ án tán thưởng, "Tây Lương Nữ Vương, lại có dung mạo khuynh quốc khuynh thành đến thế, ta thật sự vạn vạn không ngờ." Nữ Hoàng lần đầu tiên bị nhiều nam nhân như vậy chú ý, sắc mặt hơi hồng, lại có chút ngượng ngùng.

Quốc Sư khẽ hừ một tiếng, Nữ Hoàng lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nói, "Ta nghe nói, chư vị Trưởng lão, là từ Đông Thổ Đại Đường Thiên Triều đến?" Giang Lưu Nhi khẽ cười, "Chính là vậy." Nói xong, lại kinh ngạc nói, "Nơi đây cách Đại Đường Thiên Triều ta vạn dặm, Nữ Hoàng bệ hạ lại cũng biết sao?" Trên mặt Nữ Hoàng lộ ra má lúm đồng tiền, càng thêm rạng rỡ chói mắt, "Đại Đường Thiên Triều, vạn quốc bái phục, uy danh vang xa, Nữ Nhi Quốc ta tuy rằng ở nơi hẻo lánh, nhưng cũng biết." Nói xong, nàng có chút tò mò nhìn Giang Lưu Nhi, hỏi, "Không biết Trưởng lão năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng ba người tướng mạo đều na ná nhau, không được lòng người.

Giang Lưu Nhi tướng mạo anh tuấn, khí chất dương cương đầy

đủ, tự nhiên nhận được sự chú ý đặc biệt của Nữ Hoàng.

Giang Lưu Nhi sắc mặt khẽ thay đổi, dường như không ngờ, Nữ Hoàng lại hỏi ra một câu hỏi như vậy, đành phải thật thà đáp, "Tại hạ năm nay hai mươi ba tuổi." "Hai mươi ba tuổi!" Mắt đẹp của Nữ Hoàng lóe lên, chậm rãi tiếp tục hỏi, trên ghế thái sư, Quốc Sư lại khẽ hừ một tiếng.

Nữ Hoàng giống như một con mèo nhỏ bị dọa sợ, lập tức sắc mặt trắng bệch, không dám nói lung tung gì nữa, hai bên lại trò chuyện vài khắc, Nữ Hoàng mới phất tay nói.

Chương 528

"Chư vị Trưởng lão đường xa đến, chắc hẳn rất mệt, dịch quán đã lâu năm xuống cấp, không thích hợp ở, vậy cứ ở trong hoàng cung đi." "Cư trú trong hoàng cung, liệu có gì không ổn?" "Không có gì không ổn cả." Nữ Hoàng bệ hạ một chùy định âm.

"Vâng, nhưng thông quan văn điệp?" "Thông quan văn điệp?

Sớm vài ngày đóng, muộn vài ngày đóng cũng không sao, không cần gấp." Mọi người nghe vậy, đành phải lui xuống trước, dưới sự dẫn dắt của nội thị, đến một góc hoàng cung.

Trong cung điện tinh xảo, xa hoa, rộng lớn, Trư Bát Giới thoải mái nằm trên chiếc giường trắng muốt, thoải mái đến mức rên ư ử.

"Hắc hắc, chiếc giường này thật thoải mái, vừa đàn hồi, vừa mềm mại, Tiểu Hắc Long không có phúc khí này để hưởng thụ rồi." Sa Tăng cũng nằm trên giường, vẻ mặt thoải mái, không nói một lời, hiển nhiên cũng rất hài lòng với hoàn cảnh ở đây.

Giang Lưu Nhi quan sát xung quanh, phát hiện không có động tĩnh gì, lúc này mới nhìn Tôn Ngộ Không.

"Ngộ Không, hôm nay trên điện thế nào?" Tôn Ngộ Không ngưng trọng nói, "Quốc Sư kia, quả thật là yêu tinh không nghi ngờ gì, chỉ là đạo hạnh của nàng thâm hậu, ngay cả ta cũng không nhìn ra..." Cho đến bây giờ, Tôn Ngộ Không vẫn khó mà tưởng tượng được, đạo hạnh của con hạt tử tinh kia, lại có thể lợi hại đến mức độ này.

Giang Lưu Nhi lắc đầu, "Ngộ Không, không thể khinh địch, nhưng cũng không thể tự ti, ngươi không nhìn ra đạo hạnh cụ thể của yêu tinh đó, không nhất định là tu vi của ngươi không bằng nàng ta, cũng rất có khả năng là nàng ta từ trong Lạc Thai Tuyền kia, có được bí

bảo gì đó do Âm Dương Đạo Tôn để lại, che giấu khí tức của bản thân, nên chúng ta mới không thể phát giác." Tôn Ngộ Không hơi sững sờ, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ, Sư phụ mình nói có lý a.

Thực lực của con hạt tử tinh kia, chưa chắc đã mạnh mẽ như hắn tưởng, rất có khả năng là đang giả vờ hống hách.

Giang Lưu Nhi sắc mặt trịnh trọng hơn một chút, "Trước đó trên đại điện, ta luôn cảm thấy đã gặp Quốc Sư kia ở đâu đó, nhưng nghĩ mãi cũng không ra." Tôn Ngộ Không nói, "Là Kim Thiền Tử kiếp này nhận thức, hay là thời thượng cổ nhận thức?" Giang Lưu Nhi lắc đầu, "Không nhớ rõ nữa, nhưng cảm giác đó, vô cùng quen thuộc, dù luân hồi thập thế, cũng tuyệt đối không thể quên." Tôn Ngộ Không gật đầu, có chút nóng lòng muốn thử, "Vậy Sư phụ, hôm nay chúng ta liền hành động xem sao?" Hành động mà Tôn Ngộ Không nói, chính là thăm dò Quốc Sư này.

Tiện thể xem xem, trong Giải Dương Sơn, Phá Nhi Động kia, rốt cuộc có bí mật gì.

"Không ổn, thông quan văn điệp còn chưa đóng dấu, vạn nhất xảy ra vấn đề gì, người ta không đóng thông quan văn điệp, đến lúc đó phải làm sao?" "Hay là cứ đợi đóng xong thông quan văn điệp, xử lý xong tất cả thủ tục, rồi hãy xử lý chuyện này." "Cũng được." Tôn Ngộ Không sảng khoái đáp ứng, không vội, không vội, có thể nghỉ ngơi thêm hai ngày, hắn còn thoải mái hơn.

Mấy ngày tiếp theo, thầy trò Giang Lưu Nhi được Nữ Nhi Quốc tiếp đãi nồng hậu nhất.

Gần như đã chơi hết cả Nữ Nhi Quốc một lượt, đồ ăn ngon, đồ uống ngon, đều được tận hưởng hết.

Thậm chí có vài lần, Nữ Hoàng bệ hạ còn đích thân đi cùng thầy trò Giang Lưu Nhi.

Bốn người thầy trò Giang Lưu Nhi, trừ Sa Tăng miệng hơi ngốc nghếch ra.

Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, ai cũng không phải đèn cạn dầu, tài ăn nói không ai địch nổi.

Chỉ trong khoảng mười ngày, tất cả thủ tục đã được giải quyết ổn thỏa, còn tiện thể đóng dấu thông quan văn điệp.

Thông quan văn điệp được đóng dấu, điều này cũng khiến Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không yên tâm hơn một chút.

Đóng dấu trên thông quan văn điệp, không đơn giản chỉ là một cái dấu, trên đó còn mang theo Thiên Đạo Lạc Ấn!

Có Thiên Đạo Lạc Ấn, đó mới là dấu thật sự, chứng minh ngươi đã đích thân đi qua quốc gia này.

Nếu không có Thiên Đạo Lạc Ấn, thì có nghĩa là dấu này của ngươi, là khắc lung tung, như vậy không có chút tác dụng nào, ngược lại còn sẽ phạm phải sai lầm lớn.

Ngày hôm đó, Giang Lưu Nhi sau khi dạo phố buổi trưa, quay về hoàng thành nghỉ ngơi.

Trư Bát Giới, Sa Tăng nằm trên giường, không lâu sau liền ngủ ngáy, tiếng ngáy rung trời.

Tôn Ngộ Không không kiên nhẫn đánh ra một đạo pháp lực, hoàn toàn cách ly âm thanh khỏi bên cạnh bọn họ, lúc này mới ung dung hỏi, “Sư phụ, hai tên này xử lý thế nào?

Hay là trực tiếp ném chúng đến Giải Dương Sơn làm bạn với Tiểu Hắc Long luôn đi.” Trư Bát Giới, là kiếp tử của Nhân Giáo bố cục Tây Hành Đại Kiếp, Sa Tăng, thì là kiếp tử của Thiên Đình bố cục Tây Hành Đại Kiếp.

Mà cục diện Tam Giới hiện nay, Tiệt Giáo gần như độc bá, nắm giữ quyền hành Huyền Môn.

Từ một khía cạnh nào đó mà nói, hai tên này, thậm chí còn đứng ở phía đối lập với Tôn Ngộ Không và các đồng môn.

Giang Lưu Nhi phất tay, "Giải Dương Sơn có đại bí mật, gọi chúng nó đi làm gì, chia của báu, bí mật à?" "Chỉ cần chúng nó không gây rối, thì không cần quản chúng nó, chúng ta làm tốt việc của mình là được, chúng nó, chỉ là do thế lực phía sau đẩy ra, để kiếm công đức mà thôi." "Cũng phải, không cần để ý đến chúng nó." Tôn Ngộ Không cũng không đặt Trư Bát Giới và Sa Tăng vào lòng.

Cùng lắm chỉ là hai vị Thái Ất Kim Tiên mà thôi, có thể gây ra sóng gió gì?

Nghe thì thôi, không nghe thì gậy Kim Cô Bổng trong tay hắn không đồng ý.

Giang Lưu Nhi vươn vai, ngáp một cái, "Ngủ thôi, ngủ ngon mới có sức làm việc." Nói xong, liền ngả đầu xuống ngủ, Tôn Ngộ Không thì khoanh chân ngồi trên giường, tiếp tục tham ngộ Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công.

Hiện nay Tôn Ngộ Không, đã đi đến tận cùng của Đại La Kim Tiên.

Tiến thêm một bước nữa, đó chính là lãnh địa của Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tham ngộ một thành pháp tắc, là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tham ngộ hai thành pháp tắc, là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tham ngộ ba thành pháp tắc, là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tham ngộ bốn thành pháp tắc, là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Tham ngộ năm thành pháp tắc, mới là Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Kim Tiên, hai cảnh giới này nhìn như chỉ cách nhau một lớp cửa sổ giấy.

Nhưng muốn xuyên thủng lớp cửa sổ giấy này, lại tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Nửa ngày thời gian thoáng chốc trôi qua, trời dần tối, màn đêm dần buông xuống.

Gần như cùng lúc, Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi cùng mở mắt!

Nhìn Trư Bát Giới và Sa Tăng vẫn đang ngủ say.

Hai người không để ý, thân hình thoắt cái, trực tiếp rời khỏi phòng.

Ra khỏi phòng, Tôn Ngộ Không trực chỉ khu vực trung tâm hoàng thành, trước đó hắn đã hỏi thăm rồi.

Phủ đệ của Quốc Sư, được xây dựng ở đó, là trạch viện lớn nhất toàn bộ Nữ Nhi Quốc, ngoại trừ hoàng thành.

Còn Giang Lưu Nhi, thì lợi dụng màn đêm, trực chỉ tẩm cung Nữ Hoàng.

Không lâu sau, Giang Lưu Nhi đến trước tẩm cung Nữ Hoàng, chỉ thấy trước tẩm cung, không biết từ lúc nào, xuất hiện một hộ tráo trong suốt.

Trên hộ tráo, còn ẩn ẩn lóe lên một hư ảnh bọ cạp.

Nhìn hư ảnh bọ cạp sống động như thật kia, Giang Lưu Nhi hoàn toàn ngây người.

"Cái này, đây là một trong Thượng Cổ Ngũ Trùng, Cửu Vĩ Địa Hạt!" Khoảnh khắc này, tất cả nghi hoặc trong lòng Giang Lưu Nhi,

đều được giải đáp.

Chương 529

Quốc Sư Nữ Nhi Quốc này, chính là một trong Thượng Cổ Ngũ Trùng cùng thời với hắn, Cửu Vĩ Địa Hạt.

Cửu Vĩ Địa Hạt, thuộc tính cực âm, tất cả âm dương chi lực trên thế gian đối với Cửu Vĩ Địa Hạt mà nói, đều là bảo dược vô thượng quý giá.

Điều này cũng chứng thực lời Tôn Ngộ Không nói trước đó, Lạc Thai Tuyền hắn căn bản không thể lặn xuống được, mà Quốc Sư lại có thể dễ dàng lặn xuống là có nguyên nhân.

Giải đáp xong nghi hoặc về thân phận Quốc Sư trong lòng, nghi hoặc mới lại tiếp nối.

Thượng Cổ Ngũ Trùng, đa số đều hoạt động trong thời kỳ Long Hán Đại Kiếp.

Cửu Vĩ Địa Hạt dù không có gì đặc biệt, nhưng đã có thể xếp vào một trong Thượng Cổ Ngũ Trùng, thực lực của bản thân đương nhiên là không cần nghi ngờ.

Nhưng vì sao lại sa sút đến mức đến một tiểu quốc nhỏ bé này làm Quốc Sư?

Điều này hoàn toàn không khoa học a.

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Giang Lưu Nhi chậm rãi tiến vào tẩm cung Nữ Hoàng.

Tẩm cung Nữ Hoàng cũng rất lớn, có không ít thị nữ canh gác, nhưng với thủ đoạn của Giang Lưu Nhi, số lượng thị vệ dù có tăng thêm một trăm lần, cũng hoàn toàn không thể phát giác ra hắn.

Rất nhanh, Giang Lưu Nhi đến gần tẩm cung Nữ Hoàng, hắn phất

tay, đánh ra một đạo pháp lực, bao phủ toàn bộ tẩm cung một cách tinh vi.

Thị nữ vẫn là thị nữ, cung điện vẫn là cung điện, nhưng lục thức của họ lại hoàn toàn bị phong bế.

Ngay cả khi trong tẩm cung xảy ra chuyện tày trời, họ cũng hoàn toàn không thể phát giác.

"Đông đông đông!" "Giang Lưu Nhi, đêm khuya cầu kiến Nữ Hoàng bệ hạ, vẫn xin Nữ Hoàng bệ hạ ra ngoài gặp một lần." Từng trận tiếng gõ cửa vang lên, giọng nói trong trẻo của Giang Lưu Nhi truyền vào tẩm cung Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng đang mặc đồ ngủ, nằm trên long tháp, mắt vẫn mở to, nghĩ về những chuyện xảy ra mấy ngày nay, bỗng giật mình bởi tiếng gõ cửa đông đông đông.

Trong mười mấy năm qua, nội tâm bình tĩnh của Nữ Hoàng, bỗng dấy lên từng trận sóng gió.

Đêm khuya, hòa thượng đến từ Đông Thổ Đại Đường kia, lại có thể đến tẩm cung của nàng?

Trong lòng Nữ Hoàng, dấy lên vô cùng sóng gợn, những chuyện ngày xưa, từng màn hiện lên trong tâm trí.

Nữ Nhi Quốc, quốc như tên gọi, từ trước đến nay, luôn do nữ tử chấp chính, Nữ Hoàng nắm quyền, thống lĩnh vạn phương.

Nhưng không biết bao nhiêu năm trước, Nữ Nhi Quốc, đến một vị Quốc Sư, vì thủ đoạn thần kỳ, tiên thuật cao thâm, nên trở thành khách quý trên ngôi vị ở Nữ Nhi Quốc.

Quốc Vương Nữ Nhi Quốc ngày càng coi trọng Quốc Sư, quyền lực trao cho ngày càng nhiều, quyền lực và địa vị của Quốc Sư ở Nữ Nhi Quốc cũng ngày càng lớn.

Không biết từ lúc nào, Quốc Sư, đã trở thành đại danh từ của quyền lực trong toàn bộ Nữ Nhi Quốc, Quốc Vương, hiển nhiên trở thành một vật linh, một thứ bài trí.

Nếu theo suy nghĩ của người bình thường mà phát triển, tiếp theo sẽ là Quốc Sư soán quyền, thay thế, từ đó về sau, trở thành bá chủ thực sự của Nữ Nhi Quốc.

Nhưng cảnh này, lại không hề xảy ra ở Nữ Nhi Quốc, Quốc Sư, vẫn như trước phò tá Quốc Vương Nữ Nhi Quốc, thậm chí đãi ngộ rất trọng hậu, chỉ là không còn trao quyền lực cho Nữ Vương, mà nắm chặt quyền lực trong tay mình.

Năm nàng mười lăm tuổi, mẫu thân vì bệnh qua đời, nàng kế thừa vương vị của mẫu thân lên ngôi, đến nay đã mười năm, nhưng vẫn không thể suy đoán ra mục đích thực sự của Quốc Sư là gì.

Nữ Hoàng tim đập thình thịch, nghĩ đến việc mở cửa tẩm cung, cho Giang Lưu Nhi vào, nhưng lại sợ bị Quốc Sư phát giác, gây ra đại phiền toái!

Trằn trọc suy nghĩ, đắn đo mãi, Nữ Hoàng quyết tâm, mặc chỉnh tề, đứng dậy mở cửa phòng.

Ngoài cửa phòng, nhìn thấy các thị vệ đối với Giang Lưu Nhi như không thấy, liền giật mình, vội vàng lệnh Giang Lưu Nhi vào.

Đêm đã khuya, đèn lửa lờ mờ, tạo cho người ta một cảm giác mông lung không rõ, Nữ Hoàng trong bầu không khí như vậy, càng hiển lộ vẻ minh mị động lòng người, kiều diễm như sắp nhỏ lệ, ngay cả đạo tâm vững như Thái Sơn của Giang Lưu Nhi sau ức vạn năm, cũng dấy lên từng trận gợn sóng.

Giang Lưu Nhi tiến vào bên trong Nữ Hoàng, một cỗ hương khí thoang thoảng chui vào mũi.

“Trưởng lão thật có gan lớn, dám tự tiện xông vào tẩm cung Nữ Hoàng?” Nữ Hoàng lạnh nhạt đánh giá Giang Lưu Nhi, toàn thân tản ra một cảm giác áp bách nhàn nhạt.

Giống như lại quay về ngày đầu Giang Lưu Nhi yết kiến Nữ Hoàng.

Giang Lưu Nhi bình tĩnh nói, “Nếu là đại tội, vậy Nữ Hoàng bệ hạ vì sao lại mở cửa?” Nữ Hoàng hơi sững sờ, vươn tay, “Trưởng lão mời.” Giang Lưu Nhi tiến lên, cùng Nữ Hoàng ngồi xuống, Nữ Hoàng cũng không vặn vẹo, mở cửa nói thẳng, lớn tiếng nói, “Trưởng lão đêm khuya đến, ắt là gặp chuyện đại sự, xin cứ nói đi.” Giang Lưu Nhi từng chữ từng lời, chậm rãi nói, “Ta đến đây, là vì chuyện của Quốc Sư.” Quốc Sư?

Nữ Hoàng hiển nhiên kinh ngạc, “Các vị Trưởng lão mới đến, chẳng lẽ có mâu thuẫn gì với Quốc Sư?” Giang Lưu Nhi một đôi mắt đen thẳm bình tĩnh nhìn Nữ Hoàng, chậm rãi nói, “Nữ Hoàng bệ hạ hẳn là biết ta hỏi không phải chuyện này.” “Quốc Sư xuất hiện, nghiêm trọng ngăn trở sự mở rộng của hoàng quyền xuống phía dưới, thậm chí nhiều năm qua, đã cắt đứt mối liên hệ giữa hoàng quyền và giai cấp thấp.

Quốc Sư làm vậy rốt cuộc có mục đích gì?

Nàng lại vì sao muốn làm vậy?” Nữ Hoàng trầm mặc một hồi, nói, “Ngoài những điều này, ngươi còn biết gì nữa?” “Phía chính nam Giải Dương Sơn, Phá Nhi Động, Lạc Thai Tuyền, Như Ý Chân Tiên xuất hiện những năm trước đây, cũng là do Quốc Sư nhúng tay vào, cuối cùng dẫn đến hiện tượng một giọt Lạc Thai Tuyền, thắng một lạng vàng.” Nữ Hoàng nhìn Giang Lưu Nhi không chút bất cẩn, chậm rãi nói ra tất cả thông tin mình biết về Quốc Sư.

Nói xong, lại bổ sung một câu, “Ngoài những điều này, còn có một

chuyện kỳ lạ nhất, cứ cách một năm, Quốc Sư liền đến, lấy đi một bát tiên huyết của ta, ta không dám hỏi, chỉ có thể làm theo Quốc Sư, lúc đầu, còn rất sợ hãi, nghĩ rằng Quốc Sư muốn hại ta, nhưng sau này phát hiện không phải, hơn nữa sau khi lấy máu xong, thái độ của Quốc Sư sẽ tốt hơn rất nhiều, dần dần, ta cũng thành quen." "Lấy máu, máu phàm nhân, có gì đáng để lấy, chẳng lẽ qua ức vạn năm, Cửu Vĩ Địa Hạt này biến hóa lớn đến vậy?" Giang Lưu Nhi nghe xong, nhíu mày, bắt đầu khổ tư suy nghĩ.

Rất nhanh, trong đầu, một tia sáng lóe qua, một manh mối từ trước đến nay chưa từng có, cuối cùng cũng có, có thể liên kết mọi thứ lại với nhau.

Quốc Sư, tức là Cửu Vĩ Địa Hạt, đâu thèm để mắt đến một tiểu quốc nhỏ bé như Nữ Nhi Quốc.

Sở dĩ lưu lại Nữ Nhi Quốc, nắm giữ triều chính, độc quyền nhưng không phế lập, rất có khả năng chính là còn muốn mượn thuộc tính cực âm trên người Nữ Hoàng.

Cửu Vĩ Địa Hạt, thuộc tính cực âm, Nữ Nhi Quốc, là quốc độ của nữ nhân, cũng là cực âm chi địa.

Mà trong Lạc Thai Tuyền kia, có đại huyền diệu, pháp tắc âm dương, ý cảnh nồng đậm, thậm chí có thể sánh với Thánh Nhân, lại càng ẩn chứa vô thượng đại huyền diệu.

Xem ra, mục đích của Cửu Vĩ Địa Hạt đã rất rõ ràng, mượn cực âm chi lực của Nữ Nhi Quốc, cộng thêm đạo hạnh của bản thân, từng bước luyện hóa, nắm giữ sức mạnh ẩn sâu trong Lạc Thai Tuyền.

Một lát sau, Giang Lưu Nhi ngẩng đầu, "Nữ Hoàng có muốn trọng chưởng đại quyền không?" Nữ Hoàng theo bản năng gật đầu, "Ai trọng chưởng đại quyền, đương nhiên là tốt." Nhưng trên mặt Nữ Hoàng lại lộ ra vẻ sầu muộn, "Nhưng có Quốc Sư ở đó, nói dễ hơn

làm?" "Nếu ta có thể giúp Nữ Hoàng, trừ bỏ Quốc Sư, trọng chưởng đại quyền thì sao?" Giang Lưu Nhi trên mặt lộ ra nụ cười tự tin.

Sắc mặt Nữ Hoàng hơi hồng, nhớ đến lời của tiên vương, tức là mẫu thân nàng trước khi qua đời.

Giả như có một ngày, có người có thể giúp ngươi trọng chưởng đại quyền, nếu là nam nhân, thì hãy gả cho hắn đi.

"Trưởng lão nếu thật sự có thể giúp ta, sau khi việc thành, ta nguyện lấy thân báo đáp." Giọng nói kiên định của Nữ Hoàng vang lên, ngược lại khiến Giang Lưu Nhi hơi sững sờ, theo bản năng nói, "Những chuyện này, đợi sau khi việc thành rồi hãy nói." Đêm khuya, trong tẩm cung, ánh nến lấp lánh, Giang Lưu Nhi và Nữ Hoàng trò chuyện rất lâu, lúc này mới rời khỏi tẩm cung.

Một bên, Giang Lưu Nhi hành động nhanh chóng, gần như đã chạm đến bản chất chân tướng.

Bên kia, Tôn Ngộ Không rời hoàng cung, một đường phi độn, cũng đã đến trước phủ đệ Quốc Sư.

Phủ đệ Quốc Sư, quả thật tráng lệ phi phàm, diện tích chiếm đất rộng lớn, kiến trúc nhiều, xa hoa, lộng lẫy, huyền bí, ngoại trừ hoàng thành, nhìn khắp Nữ Nhi Quốc, không có nơi nào sánh bằng.

Bay đến phía trên phủ Quốc Sư, Tôn Ngộ Không lập tức cảm nhận được một cỗ yêu khí xông thẳng lên trời!

Tôn Ngộ Không khẽ phóng xuất khí tức, cố ý nhắm vào cỗ yêu khí này, rất nhanh, phủ đệ Quốc Sư liền có động tĩnh.

Chương 530

Một cỗ khí tức, với tốc độ cực nhanh khóa chặt Tôn Ngộ Không, trực tiếp từ phủ đệ Quốc Sư bay lên, xông về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không ánh mắt ngưng lại, một cái thoắt người, bay về phía Giải Dương Sơn.

Trong hư không, Tôn Ngộ Không đi trước, Cửu Vĩ Địa Hạt theo sau, ngươi đuổi ta chạy, bất phân thắng bại.

Rất nhanh, hai bên liền đến địa giới Giải Dương Sơn, trong Phá Nhi Động, Tiểu Hắc Long đang nằm trên ghế bập bênh, thoải mái lắc đầu nguầy nguậy.

Như Ý Chân Tiên thì vẻ mặt nịnh nọt xoa bóp cho Tiểu Hắc Long, xoa bóp một lúc, liền hỏi nhẹ hay mạnh, hầu hạ Tiểu Hắc Long thư thái vô cùng.

"Như Ý a, thủ pháp của ngươi rất tốt, ở Nữ Nhi Quốc này thật đáng tiếc, ngươi có nghe nói về Nam Chiêm Bộ Châu, Đại Đường Thiên Triều không?" "Đại Đường Thiên Triều?

Đương nhiên là đã nghe qua rồi." Như Ý Chân Tiên càng thêm nịnh nọt.

"Đại Đường Thiên Triều, vạn quốc đến bái, là thánh địa của Nhân Tộc, với tay nghề của ngươi, đến Đại Đường Thiên Triều kiếm sống, nhất định sẽ không tệ, ở Nữ Nhi Quốc này, toàn là nữ tử, chắc chắn không thể thi triển được." Như Ý Chân Tiên cười bồi, "Vâng, Trưởng lão nói đúng, sau này có cơ hội, nhất định sẽ đi một chuyến." Nhưng trong lòng, đã sớm mắng chửi rồi!

Mấy ngày nay, ai biết mình đã chịu đựng như thế nào.

Ngày đêm xoa bóp, nhẹ một chút, mạnh một chút, đều phải chịu đánh.

Nếu không, chỉ mấy ngày gần đây, cũng không thể rèn luyện ra tay nghề tốt như vậy a!

Tiểu Hắc Long ung dung nằm trên ghế bập bênh, ăn hoa quả, hưởng thụ xoa bóp!

Hốt nhiên, sắc mặt Tiểu Hắc Long biến đổi, dường như cảm nhận được điều gì đó!

"Đại sư huynh đến rồi!" Ý niệm vừa động, Tiểu Hắc Long lập tức bay người lên, ẩn vào tầng mây biến mất.

Như Ý Chân Tiên mừng rỡ, thầm nghĩ cuối cùng cũng tự do rồi, đang định lén lút bỏ đi, một sợi dây vàng trong không trung rơi xuống, ba hạ năm lượt trói Như Ý Chân Tiên chặt cứng.

Trong không trung, trên tầng mây mềm mại trắng xóa, Tôn Ngộ Không và Tiểu Hắc Long gặp mặt, "Đại sư huynh, sao vậy?" "Không có gì, chỉ đi phủ Quốc Sư một chuyến mà thôi." Tôn Ngộ Không cười khổ một tiếng, giọng hắn còn chưa dứt, từ xa, liền có một đạo lưu quang màu đen, phá vỡ hư không truy đến, chỉ trong một cái búng tay, liền hạ xuống trước mặt Tôn Ngộ Không.

Từ trên xuống dưới một thân hắc y, vẻ mặt lạnh lùng, mặt lạnh mắt lạnh, nàng ta trước tiên nhìn Như Ý Chân Tiên bị trói chặt dưới đất, đôi mắt băng lãnh cuối cùng dừng lại trên người Tôn Ngộ Không.

"Người thỉnh kinh, bản tọa vốn không định tìm các ngươi gây phiền phức, nhưng các ngươi thì hay rồi, tìm phiền phức lại tìm đến đầu bản tọa!" Giọng Quốc Sư vô cùng tang thương, giống như từ trong quan tài đá phong ấn ức vạn năm truyền ra, khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Nhưng Tôn Ngộ Không lại không hề để ý, khẽ cười, "Lạc Thai Tuyền, vốn dĩ thuộc về Nữ Nhi Quốc, Quốc Sư chiếm làm của riêng, có chút không đúng chứ?" Trên khuôn mặt âm lãnh của Quốc Sư chậm rãi hiện ra một nụ cười, "Lạc Thai Tuyền thuộc về ai, thì có liên quan gì đến ngươi?" "Đi Tây Thiên thỉnh kinh, cốt là vì công bằng, chính trực, gặp chuyện bất công lẽ nào có thể khoanh tay đứng nhìn?" "Tốt lắm, con khỉ lanh mồm lanh miệng, bản tọa biết ngươi, năm trăm năm trước, từng đại náo Thiên Cung, thậm chí đánh lui ba vị Phật Tôn của Phật Môn, danh tiếng rất lớn, hôm nay bản tọa muốn xem xem, thực lực của ngươi, có xứng với danh tiếng chấn động thiên hạ kia không." Giọng nói sắc lạnh dứt lời, trước mắt hắc quang lóe lên, trong không trung không biết từ lúc nào, xuất hiện một con bọ cạp khổng lồ.

Con bọ cạp khổng lồ, cao tới trăm trượng, trên mai đen bóng hiện ra vô số vân đạo nhân đạo chi chít, một cỗ sát khí như bài sơn đảo hải, phủ thiên cái địa áp về phía Tôn Ngộ Không.

Cảm giác uy hiếp cực lớn, bỗng nhiên rung động trong lòng Tôn Ngộ Không!

Kình địch, đây không nghi ngờ gì là một kình địch!

Phượng Sí Tử Kim Quan, Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, Như Ý Kim Cô Bổng, một thân trang phục chỉnh tề, bỗng chốc khoác lên người Tôn Ngộ Không.

Chỉ trong một sát na, trên người Tôn Ngộ Không, vĩ lực mênh mông bùng phát, bức lui cỗ sát cơ cường đại này!

Tiếp đó, Kim Cô Bổng trong không trung quét một cái, với thế sét đánh, đập về phía cự giải.

Như Ý Kim Cô Bổng, cộng thêm thần lực của Tôn Ngộ Không, vô kiên bất tồi, vô cường bất khả, dù là một ngọn thái cổ thần sơn cao ngất sừng sững, cũng phải băng diệt từng tấc dưới một gậy này.

Nhưng con bọ cạp kia, lại không hề né tránh, trực tiếp vươn ra cái kìm khổng lồ định cứng đối cứng.

"Oanh!" Kim Cô Bổng và kìm bọ cạp giao phong trong không trung, giống như hai ngọn núi nhỏ đúc bằng kim loại va chạm vào nhau, dấy lên vô tận phong bạo.

Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy một trận cự lực từ Kim Cô Bổng truyền đến, cả người không kìm được lùi lại.

Nhưng con bọ cạp kia, hiển nhiên cũng không dễ chịu, cũng lùi lại một đoạn khoảng cách, kìm bọ cạp dừng lại, khẽ run rẩy.

Gậy này, đồng thời cũng đánh bay đi lớp vỏ che giấu trên người hạt tử tinh, lộ ra đạo hạnh tu vi chân thật của nàng.

Chuẩn Thánh hậu kỳ, đã lọt vào hàng ngũ đại thần thông giả Hồng Hoang.

"Cùng lên." Tôn Ngộ Không trao cho Tiểu Hắc Long đang đứng rình rập bên cạnh một ánh mắt, nắm chặt Kim Cô Bổng lại xông lên.

Cái gì?

Lấy nhiều đánh ít?

Hắn hoàn toàn không quan tâm!

Người ta đã lấy lớn hiếp nhỏ rồi, hắn còn quan tâm cái gì là lấy nhiều đánh ít?

Tiểu Hắc Long sảng khoái gật đầu, hai cây chùy bạc trong tay, phụ trách hỗ trợ cho Tôn Ngộ Không.

Hai bên trong không trung đại chiến mấy trăm hiệp, nhưng vẫn bất phân thắng bại!

Cự giải hai cái kìm lớn hung hăng chọc về phía trước, lập tức bức lui Tôn Ngộ Không và Tiểu Hắc Long.

Trên mặt lóe lên một tia cảm xúc nhân tính hóa, tán thán, "Đúng là con khỉ đầu to, quả nhiên có chút bản lĩnh, nhưng ngươi nếu cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, thì đã lầm to rồi." "Cửu Vĩ Địa Hạt, qua bao nhiêu năm, ngươi vẫn không sửa được tật thích nói khoác." Lúc này, lại có một giọng nói khác, từ xa truyền đến.

Giang Lưu Nhi một thân bạch y, nhẹ nhàng đạp mấy bước trong hư không, đã đến trước mặt mọi người.

Cự Hạt nhìn Giang Lưu Nhi trẻ tuổi tuấn dật, trong mắt lóe lên nghi hoặc, người trẻ tuổi này là ai, sao có thể dễ dàng gọi ra chân thân của nàng?

Cự Hạt nhìn chằm chằm Giang Lưu Nhi, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc, quen thuộc như từ sâu thẳm linh hồn, nhưng khi tỉ mỉ suy nghĩ lại, thì lại một đầu mù mịt, không biết nên bắt đầu từ đâu.

"Cửu Vĩ Địa Hạt, ngươi ẩn mình phía sau, âm thầm thao túng Nữ Nhi Quốc, mục đích chính là để mượn cực âm chi lực trên người Nữ Hoàng Nữ Nhi Quốc, cộng thêm sức mạnh của chính ngươi, dùng để luyện hóa sức mạnh do Âm Dương Đạo Tôn để lại trong Giải Dương Sơn, Phá Nhi Động năm đó phải không?" Giang Lưu Nhi một câu nói nhẹ nhàng, trực tiếp khiến hạt tử tinh ngây dại.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Sắc mặt hạt tử tinh âm trầm đến cực điểm, đồng thời lại mang theo nỗi sợ hãi cực lớn.

Người thỉnh kinh đến Nữ Nhi Quốc mới bao nhiêu ngày a, vậy mà đã tìm hiểu rõ về nàng!

Hạt tử tinh bắt đầu hối hận!

Lúc đầu nếu đã căn dặn Như Ý Chân Tiên, để Tôn Ngộ Không và các đồ đệ thuận lợi lấy đi nước Lạc Thai Tuyền, e rằng chuyện hôm nay, cũng sẽ không xảy ra chứ?

Giang Lưu Nhi cười nói, “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là bảo tàng Âm Dương Đạo Tôn, chúng ta muốn!” “Bằng cái gì?” “Di tàng Âm Dương Đạo Tôn, nếu không phải bị ta vô ý phát giác, sao có thể có ngày tái kiến thiên nhật này?” Hạt tử tinh hét lên điên cuồng.

Vô số vạn năm trước, cuối Long Hán Đại Kiếp, Thượng Cổ Ngũ Trùng kẻ vẫn lạc thì vẫn lạc, kẻ ẩn thế thì ẩn thế.

Nàng không cam tâm cứ thế mà nằm phục, vẫn lén lút hành động, gây ra sát lục trong Hồng Hoang, nhưng giấy cuối cùng cũng không thể gói được lửa, sát lục ngút trời, cuối cùng đã phạm phải chúng nộ, bị vô số đại năng vây đánh.

Chương 531

Tuy không vẫn lạc, nhưng cũng thân trọng thương, chỉ có thể sống tạm bợ.

Không biết đã qua bao lâu, nàng xuất thế, vô ý đến Nữ Nhi Quốc, cảm ứng được di tàng của Đạo Tôn.

Mượn di tàng Đạo Tôn, mới có thể khôi phục tu vi đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, cơ duyên vô thượng đại như vậy, nàng làm sao có thể từ bỏ?

Hạt tử tinh lạnh lùng liếc nhìn Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không và mấy người, chậm rãi vươn ra đuôi bọ cạp.

Đuôi bọ cạp sắc nhọn, lóe lên hàn quang, bất chợt, đuôi bọ cạp đột ngột dựng thẳng lên, một lượng lớn độc khí từ đuôi bọ cạp phun ra, phủ thiên cái địa mà đến!

Một khi ra tay, là một trong Thượng Cổ Ngũ Trùng, thứ lợi hại nhất của Cửu Vĩ Địa Hạt không phải là thực lực bản thân, mà là độc của nó.

Nọc độc này chính là Độc Pháp Tắc, dưới Đại La Kim Tiên, chạm vào liền chết, có bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Ngay cả Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh tu sĩ cũng phải nghe mà biến sắc, không dám dính một chút nào, một khi dính phải, Thiên Nhân Ngũ Suy, ức vạn năm đạo hạnh hủy trong chốc lát.

Cửu Vĩ Địa Hạt đã sử dụng toàn bộ kịch độc, hiển nhiên, Giang Lưu Nhi đã bức Cửu Vĩ Địa Hạt đến bước đường cùng.

"Sư phụ, Đại sư huynh, không hay rồi!" Thấy độc khí che trời lấp đất ập tới, Tiểu Hắc Long trong lòng đầu tiên kêu lớn không hay.

Thân là đệ tử Long tộc, sống lâu năm trong thủy tộc, đối với độc, tự nhiên cực kỳ mẫn cảm, đồng thời cũng có khả năng kháng cực lớn.

Nhưng độc khí trước mắt này lại cho nó một cảm giác uy hiếp chưa từng có.

Chạm vào liền chết, sẽ không có chút may mắn nào thoát được.

Tiểu Hắc Long vừa nhanh chóng lùi lại, vừa hô hoán Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi bất động như sơn, chỉ nhàn nhạt nhìn Tôn Ngộ Không một cái, người sau lập tức ném cho Giang Lưu Nhi một ánh mắt yên tâm.

Tôn Ngộ Không nhanh chóng tiến lên, mặc niệm pháp quyết, toàn thân hắn nhanh chóng bành trướng, chỉ trong chốc lát, liền như một người khổng lồ, chắn trước mặt Giang Lưu Nhi và Tiểu Hắc Long.

Chỉ thấy hắn há miệng lớn, mạnh mẽ hút một hơi, trực tiếp hút tất cả độc khí vào bụng, sau đó "cô đô" một tiếng, nuốt xuống.

Cảnh tượng này diễn ra nhanh như chớp giật, Cửu Vĩ Địa Hạt còn chưa kịp phản ứng, Tôn Ngộ Không đã hoàn thành thao tác.

Nó kinh hãi nhìn Tôn Ngộ Không, dường như không dám tin vào mắt mình.

Đó chính là lá bài tẩy lợi hại nhất của nó, ngay cả Chuẩn Thánh đại tu cũng sợ hãi như hổ, không dám dính một chút nào, chỉ sợ tổn hại đến ức vạn năm đạo hạnh tu thành.

Nhưng con khỉ này lại nuốt chửng một hơi, chẳng lẽ không sợ kịch độc này?

Cửu Vĩ Địa Hạt ngưng thần nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không, chuẩn bị xem Tôn Ngộ Không phát độc.

Nhưng thấy Tôn Ngộ Không sau khi nuốt độc khí, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Ý niệm vừa động, Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công trong cơ thể bắt đầu vận chuyển mạnh mẽ.

Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, chính là diệu pháp đệ nhất từ khi khai thiên lập địa.

Một khi vận chuyển, tựa như lò hồng lô, ngũ tạng lục phủ, luyện hóa tất cả, tinh luyện ra năng lượng bản nguyên nhất.

Trong cơ thể Tôn Ngộ Không, độc khí khổng lồ đó, dưới sự luyện hóa cực hạn của Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, chuyển hóa thành năng lượng cực kỳ tinh thuần, cung cấp cho Tôn Ngộ Không hấp thu.

Sau mấy hơi thở, Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công ngừng vận chuyển, khí tức của Tôn Ngộ Không hơi tăng lên một chút, sau đó hứng thú nhìn Cửu Vĩ Địa Hạt.

"Không thể nào, ngươi làm sao có thể dễ dàng hóa giải như vậy?" Trong mắt Cửu Vĩ Địa Hạt mang theo một tia không thể tin nổi, thậm chí đã vượt quá phạm vi lý giải của nó.

Lá bài tẩy lớn nhất của mình, trong mắt người khác lại giống như trò cười?

Chẳng đáng nhắc đến, tùy tiện là có thể hóa giải?

Ánh mắt Cửu Vĩ Địa Hạt lóe lên, cuối cùng toàn bộ rơi trên người Giang Lưu Nhi, ngưng giọng nói: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Giang Lưu Nhi lắc đầu, phía sau lóe lên một hình ảnh Kim Thiền lông tơ chi tiết, sinh có sáu cánh, sống động như thật, một cỗ vận vị Hồng Mông phả vào mặt, giống như thời không nghịch chuyển, quay trở lại thời kỳ Thượng Cổ.

Đồng tử Cửu Vĩ Địa Hạt mạnh mẽ co rút, kinh hãi mở miệng:

“Lục Sí Kim Thiền, ngươi vậy mà lại là Lục Sí Kim Thiền!” Giang Lưu Nhi chấp tay sau lưng nói: “Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, hiện tại rời khỏi Tây Lương Nữ Quốc, còn có một đường sinh cơ, nếu cố chấp không tỉnh ngộ, nhất định muốn nhập kiếp, thứ chờ đợi ngươi chỉ có một con đường thân tử đạo tiêu.” Cửu Vĩ Địa Hạt nhìn chằm chằm Giang Lưu Nhi, đột nhiên cười quái dị: “Lục Sí Kim Thiền, ngươi cũng chỉ là quân cờ của Phật môn mà thôi, chỉ là Phật môn không ngờ tới là Chân Linh của ngươi đã thức tỉnh rồi, nếu ta đem chuyện này nói cho Phật môn, Phật môn lại sẽ ứng đối như thế nào?” Thượng Cổ Ngũ Trùng, tuy là gọi chung, nhưng quan hệ cũng không tốt đẹp gì.

Giang Lưu Nhi trên mặt lộ ra một chút thất vọng: “Ngươi thật sự muốn nói chuyện này cho Phật môn?” Cửu Vĩ Địa Hạt chậm rãi nói: “Đương nhiên, ta cũng có thể không nói cho Phật môn, nhưng tiền đề là, các ngươi hiện tại rời khỏi Tây Lương Nữ Quốc, coi như không có chuyện gì xảy ra.” Di tàng Âm Dương Đạo Tôn, vô cùng trân quý, nhờ di tàng, Cửu Vĩ Địa Hạt thậm chí có hy vọng khuy tham cảnh giới trên Chuẩn Thánh, cơ duyên to lớn như vậy, nó nhất định phải nắm giữ, ai đến cũng không thể giành được.

Giang Lưu Nhi thở dài một hơi: “Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta không niệm tình giao hảo năm xưa.” “Trận khởi!” Giang Lưu Nhi mạnh mẽ khẽ quát một tiếng, sát na, vô số phù văn vàng óng dày đặc, từ hư không tuôn ra, sắp xếp, tổ hợp.

“Khốn nạn!” Cửu Vĩ Địa Hạt ngầm mắng một tiếng, hóa thành một trận gió đen, liền muốn độn đi, nhưng đã muộn rồi.

Chỉ trong chưa đầy một hơi thở, phù văn vàng óng đã diễn hóa thành từng sợi Thần Liên Pháp Tắc, ẩn giấu trong hư không, sau đó chậm rãi trải rộng ra, tạo thành một lồng giam khổng lồ cách tuyệt Tam Giới, nhốt chặt Cửu Vĩ Địa Hạt ở trong đó.

Sắc mặt Cửu Vĩ Địa Hạt đại biến, vội vàng thi triển chân thân, lao về phía biên giới lồng giam.

Nhưng giống như đâm vào một ngọn Thái Cổ Thần Sơn được đúc bằng sắt thần, lồng giam không hề lay động, ngược lại Cửu Vĩ Địa Hạt bị chấn động khiến trong đầu ong ong, nửa ngày sau mới hoàn hồn.

Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi nhìn nhau một cái, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười hài lòng.

Trước đó nói chuyện phiếm với Cửu Vĩ Địa Hạt, một mặt cố nhiên là có lòng thương hại, nhưng nhiều hơn là kéo dài thời gian để bố trí đại trận.

Trận này, chính là đại trận được ghi chép trong Thượng Thanh Trận Đạo, uy lực cực mạnh, là đại trận đỉnh cấp dùng để vây khốn, giết địch.

Chỉ là khi bố trí lại rất tốn thời gian, cho nên mới có cảnh vừa rồi.

Nhưng một khi bố trí hoàn thành, đại trận liền có thể tự động dẫn động Thiên Địa chi lực, đối phó kẻ địch trong trận.

Giờ đây, đại trận do Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không bố trí hoàn thành, ngay cả một Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn cũng không thể thoát được, càng đừng nói đến Cửu Vĩ Địa Hạt.

"Lục Sí Kim Thiền, ngươi thật vô sỉ, sử dụng loại thủ đoạn hèn hạ này, tính là hảo hán gì?" Cửu Vĩ Địa Hạt cuối cùng cũng vỡ phòng tuyến tâm lý, lớn tiếng mắng.

Giang Lưu Nhi hoàn toàn không để ý, nhàn nhạt nói: "Đại trận đã khởi, tuyệt không có khả năng tháo gỡ, ngươi cứ ở trong đại trận này, tận hưởng thời gian cuối cùng đi." Nói xong, đối Tôn Ngộ Không nói: "Đi, chúng ta lại xuống Lạc Thai Tuyền này xem sao." "Được." Tôn

Ngộ Không gật đầu, sau khi bảo Tiểu Hắc Long đứng tại chỗ canh giữ Cửu Vĩ Địa Hạt và Như Ý Chân Tiên, liền trực tiếp cùng Giang Lưu Nhi lao thẳng vào Lạc Thai Tuyền.

Vẫn là mùi vị đó, trong Lạc Thai Tuyền, Đạo Uẩn Âm Dương từng sợi từng sợi lan tràn, trong sự huyền diệu vô cùng, lại mang theo áp lực như dời non lấp biển, khiến Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi không khỏi cảm thán.

Không hổ là di tàng do Hỗn Độn Ma Thần để lại, dù đã cách ức vạn năm, vẫn lưu lại dấu ấn gần như bất hủ như vậy!

Nhưng cần biết rằng, như vậy, đã là Hỗn Độn Ma Thần sau Đại Kiếp Khai Thiên, đã bị Bàn Cổ Tổ Thần trọng thương.

Không thể tưởng tượng nổi, Hỗn Độn Ma Thần ở đỉnh phong, hoàn toàn thể, đó lại là tồn tại cỡ nào.

Lặn xuống mấy ngàn trượng, trong cõi u minh, cảm giác áp bách đó lại dâng lên.

Chương 532

Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không không có khí tức chí âm như Cửu Vĩ Địa Hạt, áp lực phải chịu tự nhiên cũng lớn nhất.

Tôn Ngộ Không trao cho Giang Lưu Nhi một ánh mắt, Giang Lưu Nhi lập tức gật đầu hiểu ý.

Giang Lưu Nhi khẽ phất tay, hư ảnh Lục Sí Kim Thiền xuất hiện sau lưng, pháp lực lập tức tăng cường gần gấp đôi.

Sau lưng Tôn Ngộ Không, một hư ảnh Thần Hầu khổng lồ lóe lên, pháp lực tăng vọt, hòa hợp cùng Giang Lưu Nhi, chỉ trong khoảnh khắc, uy năng sản sinh khiến toàn bộ Lạc Thai Tuyền đều khẽ chấn động.

Bên ngoài Lạc Thai Tuyền, cảm nhận mặt đất khẽ chấn động, Tiểu Hắc Long thần sắc như thường.

Ngược lại Cửu Vĩ Địa Hạt thương hại nhìn Tiểu Hắc Long một cái: "Long tiểu tử nhà ngươi, đáng thương thay, bị người bán còn giúp người đếm tiền, ngươi có biết trong Lạc Thai Tuyền này rốt cuộc ẩn giấu thứ gì không?" Cửu Vĩ Địa Hạt không tìm được điểm đột phá ở Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không, liền định đặt điểm đột phá vào Tiểu Hắc Long.

Tiểu Hắc Long rảnh rỗi không có việc gì, hỏi: "Trong Lạc Thai Tuyền ẩn giấu thứ gì?" "Trong Lạc Thai Tuyền, ẩn giấu Đạo Tàng của Âm Dương Ma Thần, đó chính là một trong Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, tồn tại năm xưa từng kề vai chiến đấu cùng Đạo Tổ, di tàng của hắn, quý giá đến mức nào, ngươi không động tâm sao?" Nói xong, Cửu Vĩ Địa Hạt lại nhìn Lạc Thai Tuyền một cái, ngữ khí phức tạp nói: "Vị sư phụ và đại sư huynh kia của ngươi, cũng thật là vô lương

tâm, vứt bỏ ngươi ở một bên, tự mình lại xuống đó độc chiếm chỗ tốt." Cửu Vĩ Địa Hạt nói đến đây, liền ngừng lại, không nói nữa, để Tiểu Hắc Long tự mình suy nghĩ trong lòng.

Tiểu Hắc Long giả vờ trầm tư một lát, sâu sắc gật đầu: "Đúng vậy, ngươi nói quả thật có lý, ngươi canh giữ Lạc Thai Tuyền này lâu như vậy, chắc hẳn cũng đã thu được không ít chỗ tốt của Âm Dương Đạo Tôn rồi nhỉ, hay là lấy ra, chúng ta cùng nhau chia sẻ?" Cửu Vĩ Địa Hạt sảng khoái nói: "Chỉ cần ngươi tháo gỡ đại trận này, ta lập tức nói cho ngươi tất cả bí mật mà ta đã thu được từ Lạc Thai Tuyền." Tiểu Hắc Long vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta thả ngươi ra, ngươi trực tiếp chạy mất, ta lại không đuổi kịp ngươi, vậy phải làm sao?" Cửu Vĩ Địa Hạt nhìn lồng giam vàng óng bị vô số Đại Đạo xiềng xích vây quanh, cắn răng: "Ta có thể nói cho ngươi trước, nhưng ngươi nhất định phải thả ta ra ngoài." "Được thôi." Tiểu Hắc Long gật đầu như gà mổ thóc, sau đó tiến đến bên cạnh Cửu Vĩ Địa Hạt, vểnh tai lắng nghe.

Cửu Vĩ Địa Hạt tiến lên, đột nhiên sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, lớn tiếng mắng: "Được lắm, ngươi dám lừa ta!" Cửu Vĩ Địa Hạt giận dữ nhảy dựng, nhìn Tiểu Hắc Long, hận không thể lột da xẻ thịt, ăn thịt uống máu nó, cho hả dạ.

Tiểu Hắc Long cười cười, lại thu người về: "Ngươi à, đừng giãy giụa nữa, ngoan ngoãn trong trận chờ chết đi, không giấu gì ngươi, trận pháp này, đừng nói ta, ngay cả Đại sư huynh, sư phụ, cũng chỉ biết bố trí, chứ không biết tháo gỡ." Nghe lời này, Cửu Vĩ Địa Hạt càng thêm tức giận, trực tiếp hiển hóa chân thân, không ngừng đâm vào lồng giam vàng óng, nhưng tất cả đều như châu chấu đá xe, nhiều nhất là khiến lồng giam vàng óng rung nhẹ mấy cái, rồi không còn gì nữa.

Dưới Lạc Thai Tuyền, pháp lực của Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ

Không dung hợp, khả năng chống chịu áp lực tăng cường đáng kể, không lâu sau, liền lặn xuống được khoảng cách chín ngàn trượng dưới đáy giếng, đến đây, Ý Cảnh Âm Dương đã đậm đặc gần như hóa thành thực chất, nghiễm nhiên đã trở thành Pháp Tắc Thiên Đường.

Nếu có Đại La Kim Tiên tu hành Pháp Tắc Âm Dương đến đây, đơn giản là như cá gặp nước, thậm chí có thể tăng nhanh tốc độ tu hành gấp trăm lần, một đường thuận buồm xuôi gió, chứng đạo Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Lặn xuống chín ngàn trượng, Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi cũng không nhẹ nhõm, nhưng trong lòng họ cũng mơ hồ có cảm giác, cách điểm cuối thật sự không xa nữa!

Thời gian như cát mịn, trôi qua kẽ tay, lại trôi qua một canh giờ nữa, Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không lúc này mới đến được nơi sâu nhất của Lạc Thai Tuyền.

Sau khi đến đích, phong hồi lộ chuyển, một động đá lặng lẽ hiện vào tầm mắt hai người, hai người nhìn nhau một cái, trong lòng dâng lên cảnh giác, cuối cùng do Tôn Ngộ Không tiến lên, chậm rãi đẩy mở cửa đá.

"Oanh!" Khoảnh khắc đẩy mở cửa đá, một cơn bão Pháp Tắc dạng thực chất cuồn cuộn thổi ra, trực tiếp hất bay Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không.

Giữa không trung, hai người vội vàng ổn định thân hình, lần nữa đến trước cửa động đá, nhìn thấy một cảnh tượng mà suốt đời không thể quên.

Đó là một cảnh tượng như thế nào chứ, trong diện tích ước chừng ngàn mét vuông, tràn ngập Bản Nguyên Âm Dương đã hóa thành thực chất.

Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi hít ngược một hơi khí lạnh, nếu nói Vạn Trượng Lạc Thai Tuyền bên ngoài là Pháp Tắc Thiên Đường, là bảo địa vô thượng cho Đại La Kim Tiên tu hành, thì động đá này, chính là thánh địa trong mắt tất cả tu sĩ Tam Giới.

Bản Nguyên Âm Dương lượng lớn như vậy, không biết có thể cung cấp cho bao nhiêu vị Đại La Kim Tiên, ngay cả một con heo, trong hoàn cảnh như vậy, cũng có thể dễ dàng chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Nhưng rất nhanh, Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi trong lòng lại phát ra cảm thán lớn: "Vào thời Long Hán Đại Kiếp, Âm Dương Đạo Tôn phong hoa tuyệt đại đến mức nào, không ngờ cuối cùng lại vẫn lạc tại đây..." Giang Lưu Nhi nói: "Cho nên nói, tu hành vô biên, đừng nói Hỗn Độn Ma Thần, ngay cả Bàn Cổ Phụ Thần khai tích Hồng Hoang, chém giết Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, chẳng phải cũng vẫn lạc sao, cả đời ta, sẽ nỗ lực vì leo lên đỉnh phong Đại Đạo." Tôn Ngộ Không gật đầu, nhìn Bản Nguyên Âm Dương đậm đặc trong động đá, nhìn về phía Giang Lưu Nhi: "Vậy Bản Nguyên chi lực này..." Trong động đá, tràn ngập không phải Pháp Tắc Âm Dương, mà là Bản Nguyên Âm Dương tinh thuần nhất, tất cả tu sĩ đều có thể hấp thu.

Giang Lưu Nhi cười nói: "Vậy hôm nay, chắc hẳn là cơ duyên của chúng ta rồi." Tôn Ngộ Không, không cần phải nói, tu hành Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công, là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách Hỗn Nguyên Kim Tiên chỉ một bước chân, nội tình đã đủ, thiếu chính là cảm ngộ Pháp Tắc.

Còn Giang Lưu Nhi, thời kỳ đỉnh phong tự nhiên là Chuẩn Thánh, nay luân hồi chuyển thế, thực lực chưa khôi phục đến đỉnh phong, thứ thiếu thốn là lượng lớn tài nguyên.

Sau khi hai bên đạt thành nhất trí, mỗi người tìm một chỗ ngồi

xuống, vận chuyển huyền công, toàn thân giống như một hắc động, không ngừng nuốt chửng Bản Nguyên Âm Dương xung quanh, đồng thời, khí tức trên người hai người bắt đầu tăng vọt.

Thời gian thoáng cái, chớp mắt, ba tháng trôi qua, ngày hôm đó, trong Lạc Thai Tuyền, đột nhiên phát ra tiếng oanh minh dữ dội, hai đạo thân ảnh cưỡi lưu quang, bay ra từ Lạc Thai Tuyền.

Chính là Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không, nửa tháng tu hành, được vô số Bản Nguyên Đại Đạo cung cấp, hai người đồng thời tiến thêm một bước, Tôn Ngộ Không chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên, Giang Lưu Nhi chứng đạo Chuẩn Thánh, chính thức bước vào hàng ngũ Đại Thần Thông Giả Hồng Hoang.

Còn về Bản Nguyên Âm Dương trong động đá, thật sự quá khổng lồ, hai người hợp lại cũng chỉ miễn cưỡng hấp thu chưa đến một phần mười, số còn lại thì cả hai đều thu vào, Bản Nguyên Âm Dương trong động, là do Âm Dương Ma Thần vẫn lạc sau khi sản sinh, cực kỳ tinh thuần, không chứa chút tạp chất nào, theo một ý nghĩa nào đó, có thể xem như nguồn năng lượng dự trữ ẩn giấu.

Sau khi được hai người thu vào, có thể tùy ý sử dụng, nếu đến thời điểm mấu chốt, có thể bộc phát sức mạnh còn mạnh hơn cả tu vi bản thân hai người.

Đương nhiên, hai người cũng không lấy hết, vẫn để lại một phần rất nhỏ, dùng để duy trì công hiệu của Lạc Thai Tuyền.

Bên Lạc Thai Tuyền, thấy Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi bay ra, Tiểu Hắc Long tinh thần mạnh mẽ chấn động: "Sư phụ, Hầu ca, dưới Lạc Thai Tuyền thế nào rồi?" Tiểu Hắc Long tuy không biết dưới Lạc Thai Tuyền rốt cuộc là gì.

Nhưng đừng quên, Tiểu Hắc Long xuất thân Long tộc.

Long tộc, nội tình thâm hậu, là một trong Tiên Thiên Tam Tộc, nói cách khác, Tiểu Hắc Long cũng đã từng kiến thức qua đại cảnh.

Tự nhiên biết, phàm nơi Đạo Uẩn nồng đậm, tất có vô thượng chí bảo.

Nơi Đạo Uẩn nồng đậm bình thường, đã có thể thai nghén ra vô thượng quý bảo.

Huống chi là cả một dòng sông, Đạo Uẩn gần như hóa thành thực chất tràn ra.

Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Hắc Long, Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không cũng không có ý che giấu, trực tiếp cười nói: "Dưới Lạc Thai Tuyền này, vẫn lạc một vị Ma Thần." "Ma Thần?

Ma Thần gì?" Tiểu Hắc Long ngây người, vô thức nói.

Nhưng lời vừa dứt, sắc mặt nó liền mạnh mẽ biến đổi: "Ma Thần...

Sư phụ, Hầu ca, các ngươi là nói Hỗn Độn Ma Thần?" Từ sau Phong Thần Đại Chiến, Hồng Hoang biến thành Tam Giới, không biết từ khi nào bắt đầu xuất hiện rất nhiều Ma Đạo tu sĩ, nhưng những Ma Đạo tu sĩ này chỉ có đạo hạnh thấp kém, càng đừng nói đến việc có thể tạo thành hiện tượng Nữ Nhi Quốc, Tử Mẫu Hà, Lạc Thai Tuyền này.

Mà trừ những Ma Tu đang hoành hành trong Tam Giới hiện nay ra, Tiểu Hắc Long không thể nghĩ ra, ngoài Hỗn Độn Ma Thần trong truyền thuyết ra, còn ai có thể tạo ra dị tượng như vậy.

Giang Lưu Nhi gật đầu: "Ngươi nói không sai, chính là một vị Hỗn Độn Ma Thần." Trong biểu cảm của Tiểu Hắc Long khó che giấu sự kinh ngạc: "Sư phụ, đó chính là Hỗn Độn Ma Thần.

Tồn tại tung hoành Hỗn Độn, phong hoa tuyệt đại, sao lại... vẫn

lạc?" Mặc dù khoảng cách từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, chém giết Tam Thiên Ma Thần đã rất xa, nhưng vẫn còn không ít tân bí được lưu truyền.

Đầu tiên, điều mọi người đều biết chính là, Bàn Cổ, cũng không tru sát toàn bộ Tam Thiên Ma Thần, nếu không vào thời Long Hán Đại Kiếp, Hồng Quân cũng sẽ không liên hợp Âm Dương Ma Thần, Càn Khôn Ma Thần, Dương Mi Ma Thần cùng hợp lực đối phó Ma Tổ La Hầu.

Hỗn Độn Ma Thần thời kỳ đỉnh phong, tương truyền kẻ yếu nhất cũng có đạo hạnh cấp Thánh Nhân, trong mắt Tiểu Hắc Long, đừng nói Thánh Nhân, ngay cả Chuẩn Thánh tu sĩ, cũng có thể cao cao tại thượng, phủ nhìn vinh khô của tuế nguyệt, vạn ma bất diệt, từ khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa đến nay, số lượng Chuẩn Thánh vẫn lạc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, càng đừng nói đến trên Chuẩn Thánh!

Tôn Ngộ Không cười nói: "Vị Hỗn Độn Ma Thần đó, không phải ai khác, chính là Âm Dương Ma Thần năm xưa tại Tu Di Sơn từng kề vai chiến đấu cùng Đạo Tổ, cùng nhau đối phó Ma Tổ La Hầu." Tôn Ngộ Không nói xong, lại không khỏi khẽ thở dài: "Một đời Hỗn Độn Ma Thần, phong hoa tuyệt đại đến mức nào, vậy mà lại vẫn lạc trong một tiểu quốc vô danh, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng." "Thì ra là Âm Dương Ma Thần..." Trên mặt Tiểu Hắc Long lộ ra một tia cảm thán, sau khi Tu Di Sơn Đại Chiến kết thúc, tin tức truyền ra bề mặt là, Âm Dương Ma Thần, Càn Khôn Ma Thần vẫn lạc, Dương Mi Ma Thần trọng thương, bỏ đi Hỗn Độn, xem ra chân tướng, và sự tích lưu truyền rộng rãi trong Tam Giới, không khác biệt nhiều.

Trấn định lại tâm thần, Tiểu Hắc Long nhận thấy khí tức trên người Tôn Ngộ Không và Giang Lưu Nhi tăng vọt, sâu sắc hơn rất

nhiều so với trước đây, trong lòng biết hai người nhất định đã thu được lợi ích to lớn trong Lạc Thai Tuyền này.

Nó cũng không cố kỵ, trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ: "Sư phụ, Hầu ca, đã là một vị Ma Thần vẫn lạc dưới Lạc Thai Tuyền này, vậy dưới Lạc Thai Tuyền này, nhất định có rất nhiều bảo bối chứ?" Tinh thần yêu thích bảo bối của Long tộc tiềm tàng dưới huyết mạch, nếu không danh tiếng giàu có của Long tộc cũng sẽ không ăn sâu vào lòng người, Tiểu Hắc Long thân là huyết mạch Hắc Long thuần chủng của Long tộc, tự nhiên cũng kế thừa tinh thần này.

Tôn Ngộ Không hắc hắc cười một tiếng: "Muốn nói thần binh lợi khí gì, linh đan diệu dược, linh căn tiên dược, thì dưới Lạc Thai Tuyền này, không có gì cả." Vừa nghe Tôn Ngộ Không nói lời này, hứng thú trên mặt Tiểu Hắc Long lập tức giảm đi rất nhiều, nếu những thứ này đều không có, vậy trong Lạc Thai Tuyền còn có gì nữa chứ.

Nhưng thấy Tôn Ngộ Không thần thần bí bí lại gần Tiểu Hắc Long: "Nhưng dưới Lạc Thai Tuyền này, lại có một bảo bối lớn nhất." "Cái gì?" Tiểu Hắc Long lại tinh thần chấn động, hiếu kỳ hỏi.

Tôn Ngộ Không cười hì hì nói: "Cung cung kính kính gọi mấy tiếng Đại sư huynh nghe xem rồi ta sẽ nói cho ngươi." Tiểu Hắc Long lập tức sầm mặt lại, quay người đi không thèm để ý Tôn Ngộ Không nữa.

Giang Lưu Nhi ở một bên thấy buồn cười, trực tiếp lắc đầu nói: "Ngộ Không, ngươi nếu còn đùa giỡn với Tiểu Hắc Long, Tiểu Hắc Long sẽ không thèm để ý ngươi đâu." Tôn Ngộ Không cười ngượng ngùng nói: "Sư đệ khoan hồng độ lượng, khẳng định sẽ không để ý đâu." Giang Lưu Nhi không thèm để ý Tôn Ngộ Không nữa, quay người nói với Tiểu Hắc Long: "Kỳ thực dưới Lạc Thai Tuyền đó,

không có bảo bối gì cả, chỉ có, chính là lượng lớn Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên, số lượng của nó nhiều đến mức đã hóa thành thực chất, mênh mông vô cùng.

Chương 533

Cũng chính là nhờ Bản Nguyên chi lực tinh thuần này, ta và Đại sư huynh của ngươi, đã thành công chứng đạo Chuẩn Thánh." "Tê!" Tiểu Hắc Long hít ngược một hơi khí lạnh: "Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên.

Cái đó quả thực là thứ mà bảo bối nào cũng không sánh bằng." Tiểu Hắc Long tuy thích bảo bối, nhưng cũng không ngốc, Tiên Thiên Ma Thần Bản Nguyên a, đây là thứ mà bao nhiêu Chuẩn Thánh đại tu đều khát khao mà không thể với tới, mạnh hơn mấy thứ bảo bối linh tinh gấp mười lần.

Đồng thời trong lòng Tiểu Hắc Long lại có chút hâm mộ, chuyến đi Lạc Thai Tuyền này, quả thật là một cơ duyên vô song trên đời, chỉ tiếc bản thân mình bị kẹt ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả tư cách xuống dưới cũng không có.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đi tới, vỗ vỗ vai Tiểu Hắc Long, cười nói: "Ngươi sẽ không nghĩ sư huynh và sư phụ đã nuốt hết đồ tốt rồi chứ?" Nói xong, Tôn Ngộ Không đưa tay ra, trong lòng bàn tay chễm chệ đặt một viên châu tử, trong châu tử, phong tồn lượng lớn Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên, cực tinh cực thuần, hùng hậu vô cùng.

Tiên Thiên Ma Thần Bản Nguyên, điểm quan trọng nhất của nó chính là tinh thuần, chỉ cần có một trình độ tu vi nhất định, bất kể là yêu, tiên, ma, quỷ, đều có thể hấp thu, tăng tiến đạo hạnh.

"Hầu ca, sư phụ..." Tiểu Hắc Long lập tức vẻ mặt cảm động, không ngờ, bản thân chỉ có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên, Hầu ca và sư phụ cũng không quên nó.

Tôn Ngộ Không ở một bên thúc giục: "Mau mở ra xem, nếu hôm

nay có thể chứng đạo Đại La Kim Tiên, ta và sư phụ liền ở một bên hộ pháp cho ngươi." "Vâng." Tiểu Hắc Long nặng nề gật đầu, ngồi bên Lạc Thai Tuyền, bắt đầu hấp thu Tiên Thiên Bản Nguyên ẩn chứa trong châu tử đó, với nội tình của Tiểu Hắc Long, kỳ thực cách Đại La Kim Tiên, chỉ là một bước cuối cùng, thiếu một khế cơ, mà giờ đây, phần Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên trong tay nó, chính là khế cơ đó.

Nhân lúc Tiểu Hắc Long đột phá, Tôn Ngộ Không tiến đến bên cạnh Giang Lưu Nhi: "Sư phụ, hai tên này xử lý thế nào?" Tôn Ngộ Không chỉ vào Như Ý Chân Tiên bị Tiểu Hắc Long trói chặt, lại chỉ vào Cửu Vĩ Địa Hạt bị nhốt trong trận pháp.

"Bọn chúng..." Giang Lưu Nhi trầm tư, một Như Ý Chân Tiên, đạo hạnh thấp kém, tùy tiện là có thể tiêu diệt trăm tám mươi lần, chẳng đáng nhắc đến.

Mấu chốt nằm ở Cửu Vĩ Địa Hạt kia, Hồng Hoang dị chủng, đạo hạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ, một khi thả ra gây loạn, tuyệt đối là một phiền phức lớn, mà hành động tiếp theo của họ, cần phải cực kỳ thận trọng, tuyệt đối không thể để một quả bom nổ chậm như vậy bên cạnh.

Giang Lưu Nhi nghĩ nghĩ: "Ta nghe ngươi nói, Như Ý Chân Tiên đó, có chút quan hệ với huynh đệ kết bái Ngưu Ma Vương của ngươi, hay là thả hắn đi?" Không xa đó, Như Ý Chân Tiên bị trói chặt như cái bánh chưng đang lăn lộn trên đất, cầu xin: "Đại Thánh gia gia, Thần Tăng gia gia, tiểu nhân không dám mạo phạm nữa, xin hãy tha cho tiểu nhân một mạng đi, dù là nể mặt Ngưu biểu ca của tiểu nhân." Như Ý Chân Tiên thật sự sợ hãi rồi, sợ đến mức nước mắt chảy dài, toàn thân run rẩy, làm sao còn nhìn ra dáng vẻ kiêu căng lúc gặp mặt lần đầu.

Tôn Ngộ Không nghĩ nghĩ, cảm thấy Giang Lưu Nhi nói có lý, phất tay một cái, kim thằng trên người Như Ý Chân Tiên liền nhanh chóng mất đi ánh sáng, tuột khỏi người hắn.

"Lập Thiên Đạo thề ngôn đi, từ nay về sau không được làm việc ác nữa, nếu không dù cách vạn thủy thiên sơn, ta cũng sẽ lột da xẻ xương ngươi, thần hồn đánh vào Thập Bát Tầng Địa Ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh." "Vâng, vâng..." Như Ý Chân Tiên làm theo lời phát hạ Thiên Đạo thề ngôn, và ba lần bảy lượt bảo đảm với Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không, lúc này mới chạy đi.

Còn về đại ca Cửu Vĩ Địa Hạt trước đó?

Hắn ngay cả bản thân mình còn không lo được, nào còn thời gian đi quản người khác a, hơn nữa, nếu không phải Cửu Vĩ Địa Hạt, Như Ý Chân Tiên hắn làm sao lại rơi vào tình cảnh này?

Sau khi tiễn Như Ý Chân Tiên đi, ánh mắt Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không đồng loạt rơi trên người Cửu Vĩ Địa Hạt, cho dù Cửu Vĩ Địa Hạt thân là một trong Thượng Cổ Ngũ Trùng, trời không sợ đất không sợ, lúc này trong lòng cũng chợt hiện lên sự bất an.

"Lục Sí Kim Thiền, thời kỳ Thượng Cổ chúng ta vốn đã không hợp nhau, nay thành giả vương, bại giả khấu, định xử trí bản tọa thế nào, cứ việc nói đi." Cửu Vĩ Địa Hạt lạnh lùng nhìn chằm chằm Giang Lưu Nhi, tuy trong lòng bất an, nhưng trên mặt không có nửa phần sợ hãi.

Khóe miệng Giang Lưu Nhi khẽ nhếch, mơ hồ lộ ra một tia ý cười: "Thành giả vương, bại giả khấu, lời này của ngươi nói không sai, đã ngươi biết thời thế như vậy, vậy ta liền cho ngươi hai lựa chọn." "Lựa chọn gì?" Giọng nói của Cửu Vĩ Địa Hạt vẫn như băng đá.

"Thứ nhất, chết; thứ hai, lập Thiên Đạo thề ngôn, từ nay không

làm việc ác nữa, và nguyện ý ở trong trận này một vạn năm, ta liền có thể tha cho ngươi một mạng." Giọng Giang Lưu Nhi rất bình thản, nhưng bất kỳ ai cũng có thể nghe ra sự kiên định trong lời nói của hắn.

Đồng tử Cửu Vĩ Địa Hạt khẽ co lại, nhìn chằm chằm Giang Lưu Nhi, thời kỳ Thượng Cổ, tuy nó và Giang Lưu Nhi cùng nằm trong Thượng Cổ Ngũ Trùng, nhưng nói thật, quan hệ giữa ngũ trùng không chỉ không tốt, mà còn cực kỳ ác liệt, cả ngày nghĩ cách thôn phệ đối phương.

Dù sao vào thời Thượng Cổ, Cửu Vĩ Địa Hạt cũng không ít lần giao chiến với Lục Sí Kim Thiền, tuy chưa từng thắng, nhưng quan hệ giữa hai bên cũng coi như có một phần thâm cừu đại hận.

Nay Cửu Vĩ Địa Hạt rơi vào tay Giang Lưu Nhi, vốn tưởng rằng cứ thế là kết thúc, không ngờ, trong cõi u minh, vậy mà còn có một đường sinh cơ!

Cửu Vĩ Địa Hạt chỉ do dự một khoảnh khắc, liền thốt ra: "Ta chọn cái thứ hai." "Vậy thì lập Thiên Đạo thề ngôn đi." Giang Lưu Nhi nghe vậy, cũng thở phào một hơi, đối với Cửu Vĩ Địa Hạt, hắn tự nhiên không có thiện cảm gì, cái ràng buộc đồng là Thượng Cổ Ngũ Trùng kia, hiển nhiên cũng không phải là nguyên nhân khiến hắn tha cho Cửu Vĩ Địa Hạt.

Kỳ thực suy cho cùng, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là Cửu Vĩ Địa Hạt, quá khó giết!

Thân là Thượng Cổ dị chủng, vốn đã có sinh mệnh lực ngoan cường, thêm vào đạo hạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ, muốn hoàn toàn chém giết Cửu Vĩ Địa Hạt, ma diệt sinh cơ của nó, ít nhất cũng phải trăm năm thời gian, mà Tây Hành sắp tới, trăm năm thời gian, quá dài rồi.

Cho nên chỉ có thể lựa chọn giam cầm, giam cầm một vạn năm, thêm vào một đường sinh cơ dưới Thiên Đạo thề ngôn, ngược lại sẽ khiến Cửu Vĩ Địa Hạt ngoan ngoãn ở lại đây.

Sau khi tận mắt nhìn Cửu Vĩ Địa Hạt lập Thiên Đạo thề ngôn, Tôn Ngộ Không mạnh mẽ phất tay, đại trận màu vàng liền xoay chuyển mạnh mẽ, chỉ trong mấy hơi thở, một ngọn núi vàng khổng lồ do trận pháp biến hóa mà thành đột ngột mọc lên, giam chặt Cửu Vĩ Địa Hạt ở trong đó.

Sau khi hoàn thành tất cả những việc này, Tôn Ngộ Không lại thêm một tầng huyễn thuật, dù có người đi ngang qua ngọn núi lớn trấn áp Cửu Vĩ Địa Hạt này, cũng sẽ coi như không có gì.

Sau khi làm xong tất cả, Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không đã vào ở trong đạo quán mà Như Ý Chân Tiên từng ở, bắt đầu tĩnh lặng chờ Tiểu Hắc Long đột phá.

Không thể không nói, Như Ý Chân Tiên là một kẻ biết hưởng thụ, Tụ Tiên Am chiếm diện tích không lớn, như chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, không thiếu thứ gì, Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng không khách khí, tùy ý hưởng dụng.

Đồng thời, một góc hoàng cung, Sa Tăng và Trư Bát Giới chậm rãi mở hai mắt, một đạo u quang sâu thẳm chợt lóe qua.

"Lão Sa, ngươi thấy thế nào?" Trư Bát Giới đẩy Sa Tăng một cái.

"Còn có thể thấy thế nào, dưới Đại Kiếp, ngươi ta đều là quân cờ, quân cờ thì không có tư cách nhìn." Sa Tăng vừa mở mắt ra một thoáng lại nhắm lại.

"Ngươi không muốn đi xem Đại sư huynh và sư phụ đã đi đâu sao?" Giọng Trư Bát Giới lại vang lên.

"Không muốn, Đại sư huynh và sư phụ, cuối cùng rồi cũng sẽ trở

về thôi, chúng ta lo lắng cái gì chứ?" Sa Tăng lật người, chìm vào giấc ngủ, thành thật mà nói, lần cuối cùng được thư thái như vậy, hắn thậm chí đã có chút không nhớ rõ nữa.

"Dưới Đại Kiếp, ai ai cũng là quân cờ, nhưng quân cờ, lẽ nào trời sinh đã phải mãi mãi là quân cờ sao?" Trư Bát Giới trong lòng phát ra tiếng gầm thét, nhưng cũng biết, lúc này không phải thời cơ hành động, thế là lắc đầu, chìm vào giấc ngủ.

Thời gian trôi qua như nước chảy, một cái búng tay, hơn một tháng đã trôi qua, Giải Dương Sơn, Phá Nhi Động, bên Lạc Thai Tuyền, một cỗ uy áp Đại La trầm trọng ngưng đọng đã chờ đợi rất lâu, cuối cùng cũng dâng lên!

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng long ngâm cao vút vang dội giữa không trung, Tiểu Hắc Long nỗ lực triển khai Đạo Khu bản thân đến cực hạn, một Đạo Khu hắc long cao vạn trượng lượn lờ giữa không trung, vảy lấp lánh sáng rực, dường như mỗi tấc trên người nó đều bị Đại La tiên quang bao phủ, bùng nổ ra ánh sáng vô cùng rực rỡ.

"Ta, cuối cùng cũng chứng đạo Đại La Kim Tiên!" Tiểu Hắc Long trong lòng không ngừng gào thét, thậm chí hưng phấn đến mức Long Khu cũng khẽ run rẩy, lượn lờ giữa không trung rất lâu sau mới hạ xuống.

Một khi phá nhập Đại La Tiên, mệnh ta do ta không do trời, Đại La Kim Tiên, đã tham ngộ Pháp Tắc chi lực, Pháp Tắc gia thân, Nguyên Thần bất hủ, đã có một chút vận vị tự tại vĩnh hằng tiêu dao.

Đây không chỉ là cảnh giới thăng cấp, đây thậm chí có thể nói là một lần tiến bộ nữa về bản chất sinh mệnh.

"Sư phụ, Hầu ca, Bản Nguyên Âm Dương kia huyền diệu biết bao, trước đây khi ta tham ngộ Pháp Tắc, luôn cảm thấy khó hiểu khó tìm, nhưng lần này tham ngộ, lại đơn giản như ăn cơm uống nước

vậy.” Tiểu Hắc Long vô cùng kích động, có Bản Nguyên này, còn cần bảo vật gì khác nữa, tất cả đều là rác rưởi!

Tôn Ngộ Không hài lòng gật đầu, nhẩm tính thời gian: “Chỉ dùng hơn một tháng, không tệ, cố gắng thêm chút nữa, Đại sư huynh cũng sắp bị ngươi đuổi kịp rồi.” Sắc mặt Tiểu Hắc Long lập tức sụp đổ, chỉ có nó biết, Tôn Ngộ Không yêu nghiệt đến mức nào, đừng nói hiện tại nó chứng đạo Đại La, dù là lập tức chứng đạo Chuẩn Thánh, cũng không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không một chút nào.

Tiểu Hắc Long vội vàng chuyển đề tài, nhìn xung quanh trống rỗng, không khỏi hỏi: “Sư phụ, Đại sư huynh, Như Ý Chân Tiên và Cửu Vĩ Địa Hạt đâu rồi?” “Như Ý Chân Tiên sớm đã thả đi rồi, còn về Cửu Vĩ Địa Hạt kia, kìa, đang ở trong ngọn Kim Sơn kia diện bích tư quá.” Tôn Ngộ Không vẫy tay, chỉ vào trận pháp che mắt không xa.

Tiểu Hắc Long lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, có chút tiếc nuối nói: “Đáng tiếc đã thả Như Ý Chân Tiên kia đi, ta còn muốn hảo hảo giáo huấn hắn một trận.” Tiểu Hắc Long thành công đột phá, chứng đạo Đại La Kim Tiên, Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không cũng không chậm trễ ở Giải Dương Sơn, trực tiếp trở về Hoàng Thành.

Trong Hoàng Thành, Giang Lưu Nhi và đoàn người lần nữa được Nữ Hoàng triệu kiến, khi nghe nói Quốc Sư đã bị loại bỏ, Lạc Thai Tuyền trên Giải Dương Sơn lần nữa trở thành vật vô chủ, trên mặt Nữ Hoàng cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

“Mấy vị trưởng lão đều là người có đại bản sự, nay vì Tây Lương Nữ Quốc ta giải quyết một đại họa tâm phúc, lập nên công lao bất thế, có điều gì muốn, cứ việc nói ra, không gì không chuẩn y.” Ánh mắt dịu dàng của Tây Lương Nữ Hoàng, dường như hữu ý vô tình rơi trên người Giang Lưu Nhi, Giang Lưu Nhi trong lòng khẽ động, đồng dạng khẽ run lên.

“Chúng ta từ Đông Thổ Đại Đường mà đến, muốn đến Tây Thiên bái Phật cầu kinh, trên đường đi qua Nữ Nhi Quốc, đã nhận được sự chiêu đãi nhiệt tình của Nữ Hoàng, vậy việc vì Nữ Hoàng bài ưu giải nạn tự nhiên cũng là lẽ thường tình, không có gì muốn cả.” Trên mặt Nữ Hoàng lóe lên một tia tiếc nuối, lệnh trừ Giang Lưu Nhi ra, những người còn lại lui xuống trước.

Tôn Ngộ Không lập tức lộ ra một nụ cười cổ quái: “Sư phụ, vậy chúng ta xuống trước vậy.” Ở Ngũ Chỉ Sơn đã đọc nhiều điển tịch như vậy, Tôn Ngộ Không đã mơ hồ nhận ra, Giang Lưu Nhi, sư phụ của mình, đã gặp phải một Tình Kiếp cực kỳ hiếm thấy.

Mọi người lui xuống, trong đại điện rộng lớn, chỉ còn lại Giang Lưu Nhi và Nữ Hoàng hai người.

Trong không khí, một mảnh tịch tĩnh, Nữ Hoàng đôi mắt tuyệt mỹ, nhàn nhạt nhìn thẳng Giang Lưu Nhi.

Trong hư không, một cỗ không khí không thể hình dung đang dần dần sinh sôi.

Chương 534

Mặc dù Giang Lưu Nhi thân là Thượng Cổ hung trùng, Lục Sí Kim Thiền, sát lục vô song.

Nhưng lúc này trong lòng cũng khẽ nhảy, sắc mặt hơi đỏ, không rõ vì sao lại siết chặt vạt áo, cửu thiên, một đạo kiếp khí không thể hình dung, vượt qua vạn thủy thiên sơn, rơi xuống trên người Giang Lưu Nhi.

Nếu là thời kỳ Thượng Cổ thuần túy, thủ lĩnh ngũ trùng, tự nhiên sẽ không gặp phải cái gọi là Tình Kiếp.

Nhưng Lục Sí Kim Thiền sau khi bị Phật môn Nhị Thánh đoạt được, đã bị Phật môn dùng vô thượng tinh hoa đại thần thông luyện hóa vô số vạn năm.

Tuy cuối cùng bị Triệu Công Minh phái Huyết Sí Hắc Văn điểm tỉnh Chân Linh, nhưng rốt cuộc cũng không thể khôi phục như ban đầu.

Mà Lục Sí Kim Thiền sau khi khôi phục Chân Linh, lại lập tức luân hồi chuyển thế, lúc này mới trở thành Giang Lưu Nhi, do đó phần Tình Kiếp này, mới giáng xuống.

Nếu có thể thành công vượt qua, điều này mới chứng tỏ, Lục Sí Kim Thiền, đã phá rồi mới lập, có tiềm lực tiến thêm một bước.

Nếu không vượt qua được, đời này của Lục Sí Kim Thiền, cũng chỉ đến thế mà thôi, rất khó tiến thêm một bước, có thể nói, Tình Kiếp này, cũng là một lần khảo nghiệm đối với Giang Lưu Nhi, hay nói đúng hơn là Lục Sí Kim Thiền.

Không biết qua bao lâu, không khí lan tỏa trong điện càng lúc càng

vi diệu.

Giang Lưu Nhi thấy vậy, chủ động bước một bước, chắp tay với Nữ Hoàng.

"Nữ Hoàng bệ hạ đơn độc giữ ta lại, có chuyện gì, xin cứ việc nói ra đi." Bên tai vang lên giọng nói của Giang Lưu Nhi, Nữ Hoàng khẽ giật mình, lúc này mới hoàn hồn.

Nàng nhìn Giang Lưu Nhi, lát sau lời nói kinh người: "Ngươi có nguyện ý cưới ta không?" "Cưới bệ hạ?" Giang Lưu Nhi sững sờ, vội vàng lắc đầu: "Ta từ Đông Thổ Đại Đường mà đến, muốn đến Tây Thiên bái Phật cầu kinh, trên người gánh vác trọng trách, nếu cưới bệ hạ, thì thành ra thế nào?

Đại Đường Hoàng Đế bệ hạ của ta nếu biết, e rằng cũng sẽ quở trách." Bản năng thân là Lục Sí Kim Thiền, khiến Giang Lưu Nhi trực tiếp cự tuyệt.

Nữ Hoàng không tiếp lời Giang Lưu Nhi, mà tự mình nói tiếp.

"Mấy trăm năm trước, Quốc Sư, cũng chính là yêu tinh các ngươi trấn áp, đã đến Nữ Nhi Quốc của ta, đoạt lấy đại quyền, tuy danh là Quốc Sư, nhưng thực chất quyền hành trong tay, không khác gì hoàng đế." "Sau khi Quốc Sư nắm đại quyền, một khoảng thời gian nào đó, hành sự đột nhiên trở nên bạo ngược, tùy tâm sở dục, bắt các đại thần phải thỏa mãn nguyện vọng của hắn, các đại thần không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục áp bức dân chúng, khoảng thời gian đó, là thời khắc tối tăm nhất của Nữ Nhi Quốc, dân chúng lầm than, bách tính khổ sở, Nữ Nhi Quốc thậm chí đến bờ vực sụp đổ." "Sau này, Quốc Sư dường như nhận ra, nếu cứ như vậy, Nữ Nhi Quốc tất không trường cửu, thế là mới thu liễm hành vi, nhưng tất cả mọi người không ngờ, ánh mắt của Quốc Sư, từ trên người dân chúng, chuyển sang trên người Nữ Hoàng." "Quốc Sư cách một khoảng thời gian, liền sẽ lấy

tinh huyết của Nữ Hoàng, có lẽ cũng chính vì thế, từ khi Quốc Sư đến, mỗi vị Nữ Hoàng, đều không sống quá hai mươi lăm tuổi." Giang Lưu Nhi nghe đến đây, trong lòng âm thầm nói: "Cửu Vĩ Địa Hạt kia, mấy trăm năm trước đi ngang qua Nữ Nhi Quốc này, vô tình phát hiện ra di tàng của Âm Dương Ma Thần, dưới sự đại hỉ, cố ý lưu lại ở Nữ Nhi Quốc cách Giải Dương Sơn không xa." "Sở dĩ khoảng thời gian đó, tính cách đột nhiên bạo ngược, rất có thể là vì, không thể luyện hóa Bản Nguyên Âm Dương Ma Thần thành của mình." Giang Lưu Nhi phỏng đoán, Cửu Vĩ Địa Hạt, sinh ra từ lòng đất, được thai nghén từ đáy đất mà ra, bản thân vốn là vật chí âm.

Vừa khéo lại cực kỳ tương tự với Bản Nguyên Âm Dương do Âm Dương Ma Thần để lại sau khi vẫn lạc trong Lạc Thai Tuyền, thậm chí là cùng xuất một nguyên.

Nếu hai người ở cảnh giới thấp, thì "đồng xuất một nguyên" tự nhiên là chuyện tốt, tiện lợi cho việc luyện hóa.

Nhưng cả hai, đều tu đến cảnh giới cực cao, trong Bản Nguyên lưu lại ấn ký bất diệt, ngược lại khiến Cửu Vĩ Địa Hạt không dám dễ dàng luyện hóa Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên dưới Lạc Thai Tuyền.

Nếu không, dưới sự đồng hóa của Bản Nguyên, có lẽ đến lúc đó, sẽ không phải là Cửu Vĩ Địa Hạt luyện hóa Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên, mà là Hỗn Độn Âm Dương Ma Thần mượn thể trọng sinh.

Sở dĩ Cửu Vĩ Địa Hạt mới nghĩ ra cách, định mượn huyết mạch chí âm trong cơ thể Nữ Hoàng Nữ Nhi Quốc, để trung hòa Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên trong Lạc Thai Tuyền.

Nếu không, với căn cơ của Cửu Vĩ Địa Hạt, đã có được chí bảo như vậy mấy trăm năm, tổng không đến mức chỉ mới chứng đạo

Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Giang Lưu Nhi âm thầm suy tư về tiền nhân hậu quả, không khỏi cảm thán sự việc thế gian phức tạp huyền diệu.

Một vị Hỗn Độn Ma Thần vẫn lạc, đây là cơ duyên cỡ nào, nếu có người đắc được, tất sẽ một bước lên trời.

Nhưng trớ trêu thay lại rơi vào tay Cửu Vĩ Địa Hạt, mấy trăm năm không tiến triển, nay ngược lại bị trấn áp dưới Lạc Thai Tuyền.

Trên điện, chỉ nghe thấy giọng Nữ Hoàng tiếp tục vang lên.

"Vị Nữ Hoàng nhiệm kỳ trước khi chết, từng để lại một câu nói trong hoàng thất, sau này nếu có cao nhân giải cứu Nữ Nhi Quốc khỏi nước sôi lửa bỏng, nếu là nữ, Nữ Hoàng sẽ tự mình nhường hoàng vị, nếu là nam, Nữ Hoàng liền phải đích thân hạ giá." "Giang Lưu Nhi, Giang trưởng lão, những ngày này, những gì ngươi làm, ta đều nhìn thấy, ngươi có nguyện ý cưới ta không, sau này chúng ta ở Nữ Nhi Quốc này, tự tại tiêu dao, không vướng bận, thần tiên cũng không sánh bằng." Giọng Nữ Hoàng càng thêm dịu dàng, mắt chứa xuân thủy, tình ý nồng nàn nhìn Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi thở dài một hơi, không thể không nói, ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy Nữ Hoàng.

Trong lòng hắn đã nổi lên gợn sóng, nảy sinh thiện cảm, nhưng hắn rõ ràng biết con đường phía trước của mình là gì.

Là chư thiên thần Phật, là vô số kẻ địch, cũng là...

Phật Tôn Thánh Nhân!

Dù có Đạo Thống Tiệt Giáo trợ lực, mưu tính sau lưng, hắn cũng không có một chút nắm chắc nào.

Nếu cưới Nữ Hoàng, chẳng phải là rước lấy một tai họa ngập trời

cho Nữ Nhi Quốc sao?

Nữ Hoàng thấy Giang Lưu Nhi lộ vẻ khó xử, cũng không giận, lại nghiêm túc nói.

"Ta biết Tây Thiên thỉnh kinh vô cùng quan trọng đối với ngươi, nếu có thể, ta nguyện ý cùng ngươi đi Tây Thiên." Lúc này, trong mắt Nữ Hoàng, trời đất cũng không tồn tại, chỉ có một mình Giang Lưu Nhi.

"Ngươi rời khỏi Nữ Nhi Quốc, vậy để ức vạn lê dân bách tính của Nữ Nhi Quốc ở đâu?" Giang Lưu Nhi hỏi ngược lại.

Khi hắn tiến vào Nữ Nhi Quốc, liền nhìn thấy tình hình của Nữ Nhi Quốc.

Không thể nói là thái bình thịnh trị, nhưng quốc thái dân an, bách tính an lạc tự túc.

Dưới ảnh hưởng của Quốc Sư, Nữ Nhi Quốc vẫn có thể đạt đến bước này, đủ thấy Nữ Hoàng đã phải nỗ lực bao nhiêu.

"Sau khi ta theo ngươi đi Tây Thiên, tự sẽ chỉ định người khác kế nhiệm vị Nữ Hoàng, Nữ Nhi Quốc sẽ không có chuyện gì đâu." Nữ Hoàng trả lời vẫn rất đơn giản, dứt khoát, lại tràn đầy tự tin.

Giang Lưu Nhi thở dài một hơi: "Nữ Hoàng bệ hạ hà tất phải như vậy chứ?

Tây Thiên thỉnh kinh quá nguy hiểm, ta tuyệt đối không thể mang theo ngươi, nếu ngươi nguyện ý, thì cứ ở Nữ Nhi Quốc đợi ta trở về." "Vậy là, ngươi đã đồng ý?" Trên mặt Nữ Hoàng tràn ngập nụ cười, chiếu sáng cả đại điện dường như cũng sáng lên mấy phần.

Giang Lưu Nhi không nói gì, mà dùng hành động trả lời Nữ Hoàng.

Hắn đưa hai tay ôm lấy Nữ Hoàng, một cỗ hương khí thanh nhã xa xôi xộc vào phổi.

Trên người Nữ Hoàng rất thơm, thân thể cũng rất nhẹ, Giang Lưu Nhi ôm Nữ Hoàng đi đến trước long tháp, một tay vén màn che giường, rồi chui vào.

Đại chiến, kéo dài trọn cả một đêm, cho đến khi trời dần sáng, mới kết thúc.

Nữ Hoàng tuy đăng cơ mười năm, trong lòng có chí lớn, trị lý Nữ Nhi Quốc đâu ra đấy, bách tính an cư lạc nghiệp, nhưng dù sao cũng là thân nữ nhi, không thể sánh bằng nam tử.

Lúc này đã sớm mệt mỏi, Giang Lưu Nhi ngồi bên giường, đột nhiên trong lòng cảm thấy một trận nhẹ nhõm sảng khoái.

Dường như một tầng lồng giam đã giam giữ hắn bấy lâu, đột nhiên tan biến như khói mây.

Hắn, vẫn là hắn, nhưng toàn bộ con người so với trước đây, lại đã không còn giống nữa.

Giang Lưu Nhi thở ra một hơi thật sâu, hai mắt trở nên vô cùng thanh minh.

Sát Lục chi khí ẩn giấu sâu trong Chân Linh, tích tụ ức vạn năm, hùng hậu vô cùng, vậy mà lại bắt đầu từng tấc tiêu tán.

Chân Linh dường như trải qua tẩy rửa, trở nên càng thêm thuần túy, vô hạ.

Chương 535

Mới đây ở dưới Lạc Thai Tuyền vừa đột phá đến tu vi Chuẩn Thánh, lại một lần nữa thăng tiến!

Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong!

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong!

Một đường thăng tiến đến Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, lúc này mới dần dần ngừng lại, toàn thân nội tình hùng hậu như Thái Cổ Thần Sơn!

Toàn thân Giang Lưu Nhi sảng khoái từ tận linh hồn, nằm dang tay dang chân trên long tháp, chìm vào giấc ngủ sâu.

Một góc hoàng cung, trong cung điện tiện nghi, Trư Bát Giới chán nản vô vị hỏi: "Lão Sa, ngươi nói Nữ Hoàng giữ sư phụ lại một mình, rốt cuộc có chuyện gì vậy." Sa Tăng liếc Trư Bát Giới một cái, lại thu ánh mắt về, tiếp tục đả tọa, thần du thiên ngoại.

Trư Bát Giới không cam tâm, lại hỏi Tiểu Hắc Long: "Long sư huynh, ngươi nói xem?" Tiểu Hắc Long nhàn nhạt nói: "Đợi sư phụ trở về, ngươi hỏi sư phụ chẳng phải là được rồi sao." "Sư phụ này chẳng phải còn chưa về sao." "Chưa về, thì cứ đợi sư phụ về thôi." Tiểu Hắc Long quay người lại, bắt đầu đả tọa, củng cố tu vi.

Còn về Tôn Ngộ Không, cũng nằm dang tay dang chân ngủ say, tiêu hóa Bản Nguyên Âm Dương thu được dưới Lạc Thai Tuyền.

Đến khi mặt trời lên cao ba sào, Giang Lưu Nhi và Nữ Hoàng lúc này mới chầm chậm tỉnh dậy.

"Đã giờ gì rồi, hôm qua còn rất nhiều chính sự." Câu đầu tiên Nữ

Hoàng mở miệng, chính là chính sự, đủ thấy bình thường Nữ Hoàng quan tâm triều chính đến mức nào.

"Chính sự là không xử lý hết được, hôm nay có thể tạm gác lại." Giọng Giang Lưu Nhi dịu dàng vang lên bên cạnh Nữ Hoàng, ngược lại dọa Nữ Hoàng giật mình.

Nhớ lại sự điên cuồng của ngày hôm qua, mặt Nữ Hoàng lập tức đỏ bừng, nàng chưa từng nghĩ, mình lại có thể chủ động đến vậy.

"Ngươi còn định đi Tây Thiên thỉnh kinh sao?" "Tây Thiên thỉnh kinh, con đường tất phải đi, dù thế nào cũng phải đi." Giọng Giang Lưu Nhi bình đạm, nhưng lại phi thường kiên định.

Tây Thiên thỉnh kinh đến bây giờ, đã không phải là hắn có thể làm chủ.

Dù hắn không đi, nhưng ức vạn năm qua, chư thiên thần Phật cũng sẽ ép hắn phải đi.

Hơn nữa, Tây Thiên, Phật môn, Đại Lôi Âm Tự, hắn vốn dĩ cũng muốn đi tranh đoạt.

Nữ Hoàng cũng không khuyên nữa, hỏi: "Vậy khi nào có thể trở về?" "Nhanh thì mười mấy năm, chậm thì mấy chục đến trăm năm." Giang Lưu Nhi thành thật trả lời.

"Vậy đợi ngươi trở về, ta đã người già sắc tàn, ngươi trở về còn có tác dụng gì?" Nữ Hoàng có chút không vui.

Giang Lưu Nhi cười cười: "Nữ Hoàng bệ hạ của ta, ngươi có biết không, ngươi bây giờ đã là tiên nhân trường sinh bất lão rồi?" Nữ Hoàng há hốc miệng nhỏ như quả anh đào: "Tiên nhân trường sinh bất lão... sao có thể..." "Ngươi nói xem?" Giang Lưu Nhi vẻ mặt cười gian nhìn Nữ Hoàng.

Mặt Nữ Hoàng đỏ bừng, khẽ đánh vào ngực Giang Lưu Nhi.

Hai người đã ở trong tẩm cung suốt nửa tháng, trong khoảng thời gian này, trừ việc có người đến đưa cơm đúng giờ.

Không có ai đến quấy rầy họ, khiến Giang Lưu Nhi thậm chí có chút không muốn đi Tây Hành, Tây Hành mệt mỏi biết bao, ở Nữ Nhi Quốc thoải mái hơn nhiều?

Ôn nhu hương, anh hùng mộ, người xưa quả không lừa ta!

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Giang Lưu Nhi lúc này mới luyến tiếc bước ra, gọi Tôn Ngộ Không và đoàn người, rời khỏi Nữ Nhi Quốc.

Khoảnh khắc rời khỏi Nữ Nhi Quốc, trên Cửu Thiên, một đoàn khí vận hội tụ, năm thành rơi trên người Giang Lưu Nhi, năm thành rơi vào Phật môn!

Đại Lôi Âm Tự, chư Phật Tôn đại hỉ quá đỗi, khí vận Phật môn cuối cùng cũng thăng tiến rồi!

Dược Sư chậm rãi gật đầu, một lần nữa tuyên bố với mọi người: "Tây Hành thuận lợi, tương lai Phật môn ta, nhất định sẽ đại hưng." "Vâng." Chư Cổ Đà, Bồ Tát, La Hán, Tôn Giả đồng loạt gật đầu, niệm một tiếng Phật hiệu.

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề trong mắt lóe lên một tia tiếc nuối: "Chỉ được năm thành công đức, ai, cái này cũng quá ít rồi." Chuẩn Đề hận không thể mười thành công đức, toàn bộ vào trong lòng Phật môn, những cái khác đều là ít.

"Sư đệ, bước tiếp theo, đã chuẩn bị xong chưa?" Giọng Tiếp Dẫn du dương truyền đến.

"Bẩm sư huynh, đã sớm chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ Giang Lưu Nhi sư đồ một hàng người đi đến, lần này đi, chắc hẳn bọn họ sẽ biết

được sự vĩ đại của Phật môn ta." "Vậy thì tốt." Sau khi rời khỏi Nữ Nhi Quốc, Giang Lưu Nhi sư đồ một đoàn người, tiếp tục đi về phía Tây, không biết đi bao lâu, đến trước một thành của tiểu quốc.

Tiểu quốc nhìn có vẻ không lớn, nhưng tường thành, lại xây dựng phi thường hùng vĩ.

Trung tâm cửa thành, có một tấm biển, trên đó viết ba chữ vàng lớn: Xa Trì Quốc.

Giang Lưu Nhi và đoàn người đi đến cửa thành, đang định vào thành thì bị lính canh cửa thành chặn lại.

"Các ngươi có phải người Đạo môn không?" Lính canh hỏi.

"Chúng ta là người Phật môn, từ Đông Thổ Đại Đường mà đến, muốn đến Tây Thiên bái Phật cầu kinh." Giang Lưu Nhi đưa ra lời đã nói vô số lần trên đường để ứng phó.

"Người Phật môn?" Lính canh nghi ngờ nhìn Giang Lưu Nhi một cái, nhìn thật sự không giống a.

Giang Lưu Nhi bất đắc dĩ, đành phải lấy thông quan văn điệp ra cho lính canh xem.

Lính canh kia xem thông quan văn điệp xong, lúc này mới tin, có chút hâm mộ nói: "Các ngươi thật sự là đến đúng lúc a, mấy năm trước, trong quốc gia sùng Đạo ức Phật, người Phật môn đến, không chỉ phải nộp phí đường quá trời, thậm chí còn phải chịu đòn, nhưng bây giờ, lại rất khác rồi." "Khác thế nào, còn xin tiểu ca lính canh nói rõ hơn." Giang Lưu Nhi búng tay một cái, một hạt bạc rơi vào tay lính canh.

Lính canh bất động thanh sắc thu lại, nụ cười trên mặt càng thêm đậm mấy phần.

"Mấy vị trưởng lão này, cái này ta phải hảo hảo nói cho các vị

nghe." "Khoảng hơn hai mươi năm trước, khi bệ hạ đương kim vừa đăng cơ, trong nước có ba vị đại tiên đến, lần lượt gọi là Hổ Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên, ba vị đại tiên này, quả thật có bản sự, làm phép cầu mưa, búng tay tính mệnh, không gì không chuẩn, mấy năm ba vị đại tiên này ở đây, Xa Trì Quốc ta năm nào cũng gió thuận mưa hòa, ngay cả giá lương thực cũng giảm không ít, những năm đó, sống thật sự thoải mái." "Ba vị đại tiên sao lại vô duyên vô cớ giúp Xa Trì Quốc ngươi gió thuận mưa hòa, nhất định có yêu cầu gì khác chứ?" Giang Lưu Nhi không tin trên trời có bánh từ trên trời rơi xuống.

"Yêu cầu?" Lính canh kia gãi gãi đầu, cẩn thận nghĩ một chút, "Bệ hạ đối ba vị đại tiên này cực tốt, phong họ làm Quốc Sư, hàng ngày gà vịt cá thịt không dứt, lúc nào cũng cúng bái, ngoài ra thì không có gì khác cả, so với cống hiến của ba vị đại tiên cho Xa Trì Quốc ta, điểm này đồ vật đơn giản là chẳng đáng nhắc đến, mấy vị trưởng lão nói xem có phải không?" Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu, vô cùng đồng tình đáp: "Nếu đã nói như vậy, hai vị hòa thượng kia quả thực tội ác tày trời." Đoạn, y chuyển giọng hỏi: "Vậy Hổ Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên giờ đang ở nơi nào?" Chưởng quỹ nghe vậy, nét mặt càng thêm xoắn xuýt, nhưng nhìn thấy thỏi bạc lớn kia, lão vẫn đáp: "Thì còn đi đâu được nữa, bị hai vị hòa thượng kia giam vào đại lao rồi chứ sao." Kế đó, Giang Lưu Nhi lại dò hỏi chưởng quỹ lão gia một số chi tiết về Hổ Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên, những suy đoán trong tâm càng trở nên rõ ràng.

Chẳng mấy chốc, một bữa cơm đã xong, Giang Lưu Nhi cùng đoàn người đang chuẩn bị rời đi, thì thấy ba hòa thượng mặc tăng y lảo đảo bước vào.

Người còn chưa tới, mùi rượu nồng đã xộc thẳng vào mũi.

"Chưởng quỹ, còn không mau thái năm cân thịt bò, mang mười vò

rượu ngon lên đây, chậm trễ chút thôi, chớ trách chúng ta đập phá quán nhỏ của ngươi!" Ba hòa thượng, hai người cao gầy, một người lùn béo, lời này chính là từ miệng vị hòa thượng lùn béo kia thốt ra.

"Thì ra là Ngộ Viên sư phụ, đây tới ngay, đây tới ngay!" Lão chưởng quỹ cố sức nặn ra nụ cười, nhưng vẫn vô cùng khó coi.

Trong lòng lão lại thầm mắng chửi đám hòa thượng này, năm cân thịt bò, mười vò rượu ngon, đừng nói hôm nay, ngay cả thời gian trước đó cũng coi như làm công cốc.

Nhưng lão chưởng quỹ lại không dám không làm theo, vị Ngộ Viên hòa thượng này, chính là đệ tử thân truyền của hai vị cao tăng kia, nói cách khác, Ngộ Viên này là đồ tôn của hai vị cao nhân đó.

Nếu hôm nay mình không làm theo, e rằng ngày mai quán cơm trà của lão sẽ phải đóng cửa.

Lão chưởng quỹ đau xót mang lên năm cân thịt bò, mười vò rượu ngon, trên mặt đầy vẻ nịnh nọt, lấy lòng: "Mấy vị sư phụ, rượu thịt đầy đủ, không đủ thì còn nữa, cứ việc sai bảo." Giang Lưu Nhi cùng mọi người ăn uống no say, đang chuẩn bị rời đi, thấy lão chưởng quỹ bộ dạng như vậy, liền nhỏ giọng gọi lão đến hỏi: "Mấy vị hòa thượng béo này, chẳng lẽ chỉ ăn mà không trả tiền sao?" Chưởng quỹ cười khổ: "Họ là đồ tôn của Thánh Đức cao tăng, đi ra ngoài ăn cơm, ai dám thu tiền chứ?

Chương 536

Chỉ mong họ sớm đi cho khuất mắt là đủ rồi.” Giang Lưu Nhi còn chưa nói gì, Tiểu Hắc Long đã nghĩa phẫn điền ưng, mạnh mẽ đập bàn một cái: “Chỉ ăn cơm mà không trả tiền, thiên hạ này đâu có cái quy củ như vậy?” Cú đập bàn của Tiểu Hắc Long rất lớn, lập tức thu hút ánh mắt của mấy bàn khách trong quán, trong đó bao gồm cả ba kẻ ăn quịt Ngộ Viên.

Lão chưởng quỹ suýt nữa thì bị cú đập bàn này dọa rụng cả hồn, sắc mặt trắng bệch ngay lập tức: “Vị trưởng lão này, ngươi, ngươi hại chết ta rồi!” Vừa dứt lời, lão chưởng quỹ liền chạy vội đến bên Ngộ Viên hòa thượng, ân cần nói: “Ngộ Viên sư phụ, bọn họ là hòa thượng từ bên ngoài đến, không hiểu chuyện, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với bọn họ.” “Hòa thượng từ bên ngoài đến?” Ngộ Viên khẽ nheo mắt, liếc nhìn lão chưởng quỹ nói: “Vậy ngươi nghĩ lời hắn nói đúng hay không?” “Ngộ Viên sư phụ nói đùa rồi, sư tổ của ngài là quốc sư của Xa Trì Quốc chúng ta, rất được bệ hạ tin tưởng.

Ngài ăn một bữa cơm mà còn phải trả tiền, vậy ngài coi nơi này của tiểu nhân là gì đây?” Lão chưởng quỹ một vẻ cẩn trọng, hạ thấp giọng điệu.

Đừng nhìn Ngộ Viên hòa thượng này trắng trẻo mập mạp, tròn trịa mỡ màng, nhưng lòng dạ lại vô cùng hiểm độc, nếu đắc tội hắn, nhẹ thì khuynh gia bại sản, nặng thì tan nhà nát cửa.

Ngộ Viên dường như rất hài lòng với bộ dạng của lão chưởng quỹ, khẽ hừ một tiếng, không thèm để ý đến lão chưởng quỹ nữa, đứng dậy đi đến trước mặt Tiểu Hắc Long.

Ngộ Viên còn chưa nói gì, hai vị hòa thượng cao gầy bên cạnh hắn

đã vẻ mặt khinh thường: "Vừa rồi chính ngươi dám xuất khẩu cuồng ngôn, ngươi có biết Ngộ Viên sư huynh nhà ta là ai không?" Tiểu Hắc Long lạnh nhạt nói: "Hắn là ai ta không muốn biết, cũng lười biết, ta chỉ biết, ăn cơm trả tiền, là đạo lý thiên kinh địa nghĩa." "Tốt lắm!

Còn dám xuất khẩu cuồng ngôn, tìm đánh!" Vị hòa thượng cao gầy kia không nhịn được nữa, một chưởng đánh về phía Tiểu Hắc Long.

Ngộ Viên thì nhắm mắt lại.

Trong tưởng tượng, tiếng da thịt va chạm không hề vang lên, thay vào đó là một tiếng kêu thảm thiết vang vọng trời xanh.

Ngộ Viên vội vàng mở mắt, chỉ thấy bàn tay mà Tiểu Hắc Long vẫn vắt sau lưng không biết từ khi nào đã vươn ra, đang siết chặt cổ tay của vị hòa thượng cao gầy kia, đau đến nỗi hòa thượng đó sắc mặt trắng bệch, trên trán thấm ra một lớp mồ hôi lạnh lấm tấm.

"Đau, đau, mau buông ta ra!" Vị hòa thượng cao gầy kia từ đâu từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, miệng vẫn còn kêu la.

Tiểu Hắc Long khẽ nhíu mày, dùng sức nhẹ, trên cổ tay liền truyền đến tiếng `cắc cắc`, đó là tiếng xương gãy.

Vị hòa thượng cao gầy kia sống an nhàn, dưỡng tôn xử ưu, đâu từng chịu khổ sở như vậy, lập tức đau đớn kêu thảm thiết.

Một vị hòa thượng cao gầy khác nghiến răng, trực tiếp tung một cước về phía Tiểu Hắc Long, đòn tấn công vô cùng sắc bén, thế mạnh lực trầm, cho dù là ba viên gạch xanh cũng có thể bị đá nát.

Nhưng đáng tiếc, đối diện là Tiểu Hắc Long, một vị Đại La Kim Tiên đại tu sĩ thực thụ.

Tiểu Hắc Long khẽ nghiêng mình, tránh né đòn tấn công này, bàn tay còn lại siết lại, hóa chưởng thành quyền, trực tiếp đánh vào ngực vị hòa thượng cao gầy kia.

“Phanh!” Một tiếng nổ nhẹ vang lên, ngực vị hòa thượng cao gầy kia khẽ lõm xuống, cả người phát ra một tiếng rên rỉ trầm đục, trực tiếp bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Hắc Long dùng sức siết, bóp nát cổ tay của vị hòa thượng cao gầy còn lại, nhấc chân đá ra, vị hòa thượng cao gầy kia bay xa hơn mười trượng, đầu nghiêng sang một bên, không biết sống chết thế nào.

Tiếp đó, ánh mắt của Tiểu Hắc Long như chim ưng sà mồi, từ từ rơi trên người Ngộ Viên.

Ngộ Viên tuy xấu xa, nhưng không ngốc, người thanh niên trước mắt này, rõ ràng không phải kẻ hắn có thể đối phó được.

“Đây là phí cơm, phí cơm!” Ngộ Viên vội vàng lấy ra một xâu tiền đồng, giao vào tay lão chưởng quỹ, sau đó bỏ chạy thục mạng.

Tiểu Hắc Long cũng không ngăn cản, chuyện hôm nay, chỉ là một cái dẫn tử không đáng kể, chính sự còn ở phía sau.

Lão chưởng quỹ cầm xâu tiền đồng nặng trịch trong tay, như đang đưa tang: “Các trưởng lão ơi, các ngươi quá lỗ mãng rồi, Ngộ Viên này nổi tiếng là kẻ thù dai tất báo, các ngươi đắc tội hắn, ở Xa Trì Quốc này sẽ khó mà đi được một bước!” Giang Lưu Nhi cười nói: “Chưởng quỹ cứ yên tâm, một Ngộ Viên hòa thượng, còn không thể làm nên sóng gió gì.

Hôm nay, cái thiệt thòi này hắn phải chịu định rồi!” Lão chưởng quỹ chỉ thở dài than vãn, không nói thêm gì, nhưng lại triệu tập tất cả gia đinh, tiểu nhị trong đại sảnh.

Tiểu Hắc Long ngẩn ra: “Đoan đoan chính chính, chưởng quỹ đây đang làm gì vậy?” Lão chưởng quỹ cười khổ: “Đắc tội Ngộ Viên hòa thượng, quán này sao cũng không thể mở tiếp được nữa, chi bằng giải

tán gia đình, tự mình đóng cửa, còn hơn là để Ngộ Viên hòa thượng hủy đi.

Mấy vị trưởng lão, Xa Trì Quốc này không phải nơi dừng chân lâu dài, ta khuyên các ngươi nhân lúc Ngộ Viên hòa thượng còn chưa tìm đến, mau chóng rời khỏi thành đi." Giang Lưu Nhi lập tức hiểu ý của lão chưởng quỹ, bước lên ngăn hành vi của lão, mỉm cười nói: "Lão chưởng quỹ đây ngoài ăn cơm, còn có thể nghỉ trọ sao?" Lão chưởng quỹ theo bản năng đáp: "Trên lầu có phòng, tự nhiên có thể nghỉ trọ." Giang Lưu Nhi tiện tay ném, một thỏi bạc trắng nguyên vẹn rơi vào tay lão chưởng quỹ: "Lão chưởng quỹ, cứ để chúng ta ở lại quán này thêm mấy ngày nữa vậy." Lão chưởng quỹ nhìn thỏi bạc lớn trên bàn, không khỏi nuốt nước bọt.

Mấy vị hòa thượng này thật giàu có, không hổ là hòa thượng đến từ Đại Đường Thiên Triều, ra tay khoát xước bất phàm.

"Nếu các vị trưởng lão muốn ở, vậy cứ việc ở, muốn ở đến bao giờ thì ở đến bao giờ." Lão chưởng quỹ nghiến răng, trực tiếp đồng ý.

Mấy vị trưởng lão này tự tin như vậy, hẳn là có nắm chắc phần thắng.

Lão muốn xem xem, mấy vị trưởng lão này sẽ đối phó với hai vị thánh tăng kia như thế nào.

Lão chưởng quỹ vội vàng sai tiểu nhị lên lầu, dọn dẹp mấy căn phòng, sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Giang Lưu Nhi cùng mọi người thuận lợi nhập trụ.

Vẫn là quy củ cũ, Trư Bát Giới, Sa Tăng mỗi người một gian.

Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long thì ở đại thông phô.

Nằm trên giường, Tiểu Hắc Long có chút không mấy vui vẻ nói:

“Ngộ Viên hòa thượng này, còn đáng ghét hơn cả hai hòa thượng cao gầy kia gấp trăm lần, tiếc là chưa dạy dỗ hắn triệt để.” Tiểu Hắc Long xoa quyền chà chưởng, rõ ràng là chưa đã cơn.

Giang Lưu Nhi nói: “Ngươi đã đánh Ngộ Viên, sức mạnh phía sau Ngộ Viên chẳng phải sẽ trì hoãn hành động rất nhiều sao?” Tiểu Hắc Long gãi đầu, gật gật nói: “Hình như đúng là như vậy.” Lúc này, Tôn Ngộ Không chợt nói: “Sư phụ cố ý để Tiểu Hắc Long ra tay, hẳn là có nguyên nhân, e rằng không chỉ đơn giản là để dẫn ra thế lực phía sau Ngộ Viên đâu?” Giang Lưu Nhi khẽ cười: “Quả nhiên không qua mắt được ngươi.” Nói xong, Giang Lưu Nhi sắc mặt trở nên trịnh trọng hơn: “Chuyện ở Xa Trì Quốc này, không phải ngẫu nhiên, có lẽ là đã có âm mưu từ trước, mà Phật môn, chính là kẻ đứng sau màn!” “Ba vị Dương Lực, Hổ Lực, Lộc Lực Đại Tiên kia, là tu sĩ Huyền môn, lại thảm thương bị Phật môn trấn áp, giam vào đại ngục, đây chẳng phải là một lần Phật môn thăm dò Huyền môn sao?” Tiểu Hắc Long lập tức ngớ người: “Sư phụ, sao người biết Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực ba người kia là đệ tử Huyền môn ạ?” Giang Lưu Nhi liếc nhìn Tiểu Hắc Long: “Nhìn ngươi là biết tu hành chưa đến nơi đến chốn rồi.” “Ta trước đây đã hỏi chưởng quỹ rất nhiều vấn đề, chính là để thăm dò gốc gác của ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực, sao ngươi lại quên?” Tiểu Hắc Long ngữ khí nghẹn lại, cười xán lạn nói: “Chỉ lo đánh hai hòa thượng kia, quên mất rồi.” Tôn Ngộ Không nói: “Vậy chúng ta tiếp theo, nên hành động thế nào?” “Nên hành động thế nào?” Khóe miệng Giang Lưu Nhi nhếch lên một nụ cười vô cùng tàn khốc: “Cứ theo kế hoạch hành động bình thường thôi, dù sao cũng không thể để Phật môn vui vẻ được.” Vô số vạn năm giam cầm, vô số vạn năm Phật quang luyện hóa, Giang Lưu Nhi đều nhớ rõ mồn một, sao có thể quên được.

Ngày hôm sau, Giang Lưu Nhi cùng mọi người ngủ đến mặt trời

lên cao, Ngộ Viên hòa thượng vẫn chưa tìm đến.

Giang Lưu Nhi cùng đoàn người cũng không vội, tiếp tục ở lại, chưởng quỹ thì rượu ngon thức ăn ngon phục vụ.

Liên tiếp ba ngày trôi qua, không có phong ba nào xảy ra, cứ ngỡ Ngộ Viên hòa thượng đã nhận thua, không dám đến gây phiền phức, thì đến ngày thứ tư, phiền phức liền tới.

Sáng sớm ngày thứ tư, Giang Lưu Nhi cùng đoàn người vẫn còn đang trong giấc mộng.

Cả quán nhỏ liền bị bao vây, trong ba vòng ngoài ba vòng, mấy chục võ tăng tay cầm côn bổng, thân thể cường tráng, lạnh lùng nhìn chằm chằm quán nhỏ.

Chưởng quỹ suýt nữa thì sợ tè ra quần, trời ơi, đêm qua mình thật sự không nên để mấy vị trưởng lão kia ở lại, lần này, đã rước họa lớn rồi.

Ngộ Viên giận dữ nhìn chưởng quỹ: "Mấy tên hòa thượng thối kia đâu?" Mấy ngày nay, Ngộ Viên đã điều tra kỹ lưỡng thân thế của Giang Lưu Nhi cùng mọi người, xác định là hòa thượng vô danh từ bên ngoài đến, lúc này mới dám tìm đến cửa.

Chỉ là mấy hòa thượng vô danh từ bên ngoài đến, lại dám ở Xa Trì Quốc này, đại bản doanh của Phật môn mà phóng túng, quả thực không biết chữ chết viết thế nào.

Đối mặt với câu hỏi của Ngộ Viên hòa thượng, lão chưởng quỹ rất muốn nói là đã ra khỏi thành rồi, nhưng lời đến miệng, vẫn thành thật đáp: "Bẩm Ngộ Viên sư phụ, mấy vị trưởng lão kia đang nghỉ ngơi ở lầu hai ạ." "Nghỉ ngơi?" Ngộ Viên hòa thượng lộ ra nụ cười tàn nhẫn: "Đánh chết hai đệ tử của ta, mà còn ngủ được, đúng là to gan lớn mật!" "Chư vị sư đệ, hôm nay làm phiền rồi, tất cả xông lên

cho ta, loạn côn đánh chết, đợi ngày mai, ta sẽ đến trước mặt sư phụ, xin công lớn cho các ngươi.” Ngộ Viên rõ ràng đã thực sự nổi giận, lời nói ẩn chứa sát khí lạnh lẽo.

Mấy chục hòa thượng nhìn nhau, rồi đột nhiên xông thẳng lên lầu hai.

Mấy chục hòa thượng cường tráng, đối phó với mấy hòa thượng ngày hôm qua, trong mắt Ngộ Viên, đó là chuyện thập phần chắc chắn.

Nhưng cảnh tượng xảy ra tiếp theo, khiến Ngộ Viên suýt nữa thì sợ ngây người.

Lầu hai phát ra tiếng `rắc rắc`, những hòa thượng xông lên trước đó, bay vút lên, va vào lan can lầu hai, rơi mạnh xuống đất, tiếng kêu thảm thiết vang lên tứ phía, khắp nơi là tiếng rên rỉ.

Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long từ lầu hai bước xuống.

Tiểu Hắc Long nới lỏng cổ tay, thở dài: “Không chịu đánh, thật sự không chịu đánh.” Lão chưởng quỹ nhìn ngây người, chuyện này, chuyện này cũng quá lợi hại rồi!

“Các ngươi, các ngươi rốt cuộc là lai lịch thế nào?” Ngộ Viên cuối cùng cũng biến sắc, lắp bắp hỏi.

“Chúng ta là hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường đến, muốn đến Tây Thiên thỉnh kinh.” Giang Lưu Nhi lấy ra thông quan văn điệp, phất phất trước mặt Ngộ Viên hòa thượng.

Chương 537

Khoảnh khắc sau đó, Tiểu Hắc Long quyền xuất như rồng, thế quyền hung mãnh, đánh ra trận trận kình phong, một quyền giáng thẳng vào mặt Ngộ Viên hòa thượng.

Tiếng xương gãy, tiếng máu thịt văng tung tóe, đồng loạt vang lên.

Trước mắt Ngộ Viên hòa thượng lóe lên một tia sáng vàng, mơ hồ nhìn thấy cảnh mình xuất gia khi còn nhỏ, sau đó, mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Nhìn Ngộ Viên hòa thượng nằm bất tỉnh dưới đất, Giang Lưu Nhi sắc mặt dường như không chút động đậy, trực tiếp nói: "Đi, theo ta đi bái kiến bệ hạ." Giang Lưu Nhi cùng đoàn người hùng hổ đến trước hoàng cung, xuất trình thông quan văn điệp.

Thông quan văn điệp là thứ do Đại Đường Thiên Triều ban hành.

Đại Đường Thiên Triều lại là quốc gia lớn nhất Nam Chiêm Bộ Châu, nên thông quan văn điệp có sức uy hiếp đối với tất cả các quốc gia.

Thị vệ không dám lơ là, vội vàng sai người đi thông báo.

Hoàng cung, đại điện, thị vệ liên tục thông báo, tin tức rất nhanh đến tay hoàng đế.

Nhìn kim ấn Đại Đường trên thông quan văn điệp, cùng đại ấn của mấy chục quốc gia đã đi qua trên đường Tây hành, quốc vương Xa Trì Quốc kinh hãi: "Đây, đây đúng là trưởng lão đến từ Đại Đường Thiên Triều!" Đại Đường Thiên Triều, cương thổ hà chỉ ức vạn dặm, Thiên Khả Hãn Lý Thế Dân, uy danh vang xa, chấn nhiếp tứ hải bát hoang, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, là thần tượng trong lòng tất cả các

tiểu quốc vương ở Nam Chiêm Bộ Châu, quốc vương Xa Trì Quốc cũng không ngoại lệ.

Lập tức kích động nói: "Mau, mau mời mấy vị trưởng lão vào!" Thị vệ do dự nói: "Bẩm bệ hạ, còn có một chuyện, không biết có nên nói hay không." Ánh mắt lạnh lùng của quốc vương lập tức nhìn tới: "Ngươi có biết người bà bà mụ mụ như ngươi lần trước đã đi đâu không?" Thị vệ sợ đến tái mặt, quỳ rạp xuống đất: "Bẩm bệ hạ, ba ngày trước, mấy vị trưởng lão này đã đến quốc gia, khi ở khách sạn, đã xảy ra chút mâu thuẫn với đồ tôn của Thánh Đức trưởng lão, hai hòa thượng đã bị đánh chết." "Cái này…" Quốc vương lập tức nhíu mày: "Đều là hòa thượng, sao lại xảy ra mâu thuẫn?

Thánh Đức trưởng lão không biết Giang Lưu Nhi cùng đoàn người là từ Đại Đường Thiên Triều đến sao?" Quốc vương xoa xoa thái dương, cảm thấy vô cùng vô ngữ, phất tay nói: "Thôi được rồi, đi triệu kiến đi, nếu có mâu thuẫn gì, trẫm sẽ điều giải cho họ là được." Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn đường của thị vệ, Giang Lưu Nhi cùng mọi người bước vào hoàng cung, diện kiến quốc vương Xa Trì Quốc.

Vừa gặp quốc vương, Giang Lưu Nhi liền kinh ngạc.

Trên mặt quốc vương, hắc khí lan tràn, mí mắt thâm quầng, trên người bao phủ một cỗ uế khí không tên khiến người ta ghê tởm, rõ ràng đây là bộ dạng đại hạn sắp tới!

Trong lòng Giang Lưu Nhi, nhận thức về Phật môn lại càng lên thêm một bậc.

Quốc vương Xa Trì Quốc, xem chừng không quá bốn mươi tuổi, chính là lúc một người trẻ trung, cường tráng nhất, lại bị Phật môn làm cho ra nông nỗi này, Phật môn, quả thực tội đáng vạn tử vậy.

"Đông Thổ Đại Đường Giang Lưu Nhi, bái kiến bệ hạ." Giang Lưu Nhi dẫn mấy đệ tử hành lễ với quốc vương Xa Trì Quốc.

“Mấy vị trưởng lão mau mau đứng dậy.” Quốc vương Xa Trì Quốc đưa tay đỡ hư không.

Mọi người đứng dậy, an tọa.

Giang Lưu Nhi hỏi: “Bẩm bệ hạ, tiểu tăng nghe nói, trong Xa Trì Quốc chúng ta, có hai vị cao tăng, phân biệt là Thánh Đức cao tăng, Thánh Hoa cao tăng, sao giờ không thấy hai vị cao tăng đó?” Quốc vương cười mỉm đáp: “Trưởng lão mới đến, có chỗ chưa rõ.

Hai vị cao tăng đang luyện chế xá lợi tử cho ta.” “Luyện chế xá lợi tử?” Giang Lưu Nhi suýt chút nữa cho rằng mình nghe nhầm.

Luyện chế xá lợi tử là ý gì?

Xá lợi tử, là sản vật sau khi cao tăng đắc đạo viên tịch.

Cũng là sản vật tinh hoa đạo hạnh của đệ tử Phật môn sau khi tu hành đến một cảnh giới nào đó.

Cái này cũng có thể luyện chế sao?

Giang Lưu Nhi chợt hỏi: “Sau khi luyện chế xá lợi tử xong, dùng để làm gì?” “Làm gì ư?

Tự nhiên là để nuốt vào chứ.” Quốc vương một vẻ kỳ lạ nhìn Giang Lưu Nhi, dường như vô cùng bất ngờ khi Giang Lưu Nhi lại hỏi câu hỏi này.

Giang Lưu Nhi gật đầu, không hỏi thêm nữa, trách không được quốc vương lại sủng tín hai người Thánh Đức, Thánh Hoa.

Đột nhiên, Giang Lưu Nhi quay người, nhìn về phía án đài, một chiếc đèn lưu ly tinh xảo.

“Bệ hạ, chiếc đèn này thật đẹp, không biết là ai hiến tặng?” Chiếc đèn lưu ly, đích xác là một chiếc đèn lưu ly bình thường, nhưng ngọn lửa trên đèn, lại không tầm thường.

Nói chính xác hơn, đó đâu phải là ngọn lửa, rõ ràng là Phật môn Phạm quang đang cháy.

Cả ngày bị độc đan uy hiếp thì thôi đi, còn phải thêm Phật môn Phạm quang ngày đêm hun đúc, cái này ai mà chịu nổi chứ?

Lý Thế Dân có đến, e rằng cũng phải ngớ người ra.

Quốc vương như trân bảo cầm lấy chiếc đèn lưu ly, mặt mũi nghiêm túc nói: "Chiếc đèn này, tự nhiên là thủ bút của hai vị Thánh Đức, Thánh Hoa cao tăng." Giang Lưu Nhi gật đầu, trầm ngâm một lát, nói: "Phép luyện chế xá lợi tử này, tiểu tăng bất tài, cũng biết luyện chế, không biết bệ hạ…" "Cái gì, trưởng lão cũng biết luyện chế xá lợi tử sao?" Quốc vương mắt sáng lên, kinh hỉ không thôi.

"Vậy trưởng lão, có thể vì ta luyện chế một viên xá lợi tử kéo dài tuổi thọ, bách bệnh bất sinh chăng?" Trong mắt quốc vương tràn đầy hy vọng.

Mấy năm nay, ngài không ngừng nuốt xá lợi tử do hai vị Thánh Đức, Thánh Hoa cao tăng luyện chế.

Ban đầu, quả thực có tác dụng.

Nhưng sau này, tác dụng không còn lớn nữa, dù có nuốt vào, cũng chỉ có tác dụng trong mấy canh giờ sau khi nuốt, đợi dược hiệu qua đi, ngược lại còn yếu hơn trước.

Giang Lưu Nhi gật đầu: "Tự nhiên có thể." "Tốt lắm, vậy mấy vị trưởng lão cứ ở lại trong cung, vì trẫm luyện chế xá lợi tử!" Một góc hoàng cung, đây là Trưởng Lão Điện, chuyên cung Thánh Đức, Thánh Hoa hai vị cao tăng cư ngụ, đồng thời còn có một số sa di, cung hai vị cao tăng sai khiến.

Trưởng Lão Điện, Xá Lợi Tử Phòng, Thánh Đức, Thánh Hoa đối diện nhau mà ngồi.

Nếu nhìn kỹ dung mạo của họ, sẽ kinh ngạc phát hiện.

Thánh Đức, Thánh Hoa, lại có tướng mạo y hệt với Phật môn Tôn giả A Nan, Ca Diếp.

Thánh Đức, tức Ca Diếp nheo mắt nói: "Giang Lưu Nhi kia quả thực không sợ trời không sợ đất, đã đến địa bàn Phật môn ta rồi, còn muốn đối đầu với chúng ta." Thánh Hoa nói: "Ca Diếp, ngươi đừng quên, lão sư bảo chúng ta đến đây để làm gì." "Ta tự nhiên biết, trấn áp Đạo truyền Phật, thuận tiện kiểm nghiệm mức độ trung thành của Giang Lưu Nhi, nhưng mấy ngày nay xem ra, Giang Lưu Nhi kia, rõ ràng đối với Phật môn ta không có chút hảo cảm nào, theo ta thấy, Kim Thiền Tử này, sớm muộn gì cũng phản bội Phật môn." "Phản hay không phản Phật môn, hắn nói không tính, nhưng chúng ta, phải cố gắng làm tốt việc của chúng ta." Thánh Hoa nói xong, lại nói: "Ba yêu Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực kia, có phải nên giải quyết rồi không?" Năm đó bọn họ phụng Thánh nhân pháp chỉ, thân lâm Xa Trì Quốc, lúc đó Xa Trì Quốc sùng Đạo ức Phật vô cùng nghiêm trọng.

Ba vị Hổ Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên, tuy là yêu quái sinh ra từ trời đất, nhưng thân phận không hề tầm thường, là đệ tử Tiệt giáo.

Mặc dù chỉ là đệ tử ngoại môn cách không biết bao nhiêu đời, nhưng cũng là đệ tử chân chính của Thánh giáo, có Thượng Thanh tiên pháp trên người.

Tiệt giáo, giữ quyền điều khiển Huyền môn, tuy Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực Đại Tiên tu vi bình thường, nhưng có tầng bối cảnh này, A Nan, Ca Diếp vẫn không dám ra tay sát hại, cố chỉ phong tu vi, giam giữ.

Dù sao, Tiệt giáo nổi tiếng là hộ đồ tử, vạn nhất bị mấy danh truyền đệ tử kia biết được, hậu quả khó lường.

Thánh Đức trầm ngâm nói: “Giam cầm nhiều năm như vậy, giết cũng không phải không thể, chỉ là bên Tiệt giáo đó…” Ca Diếp vẫn có chút do dự.

“Chỉ là mấy đệ tử ngoại môn trong số ngoại môn mà thôi, giết thì cứ giết, có gì to tát đâu?

Chẳng lẽ Thánh nhân còn có thể vì thế mà giáng tội cho chúng ta sao?” “Giang Lưu Nhi kia, rõ ràng tâm không ở Phật môn này, nếu bị bọn họ phát giác, sự tình e rằng không ổn.” Thánh Hoa một bộ dạng ưu tư lo lắng.

“Được, vậy thì trừ bỏ bọn chúng, cũng coi như một lần giải quyết dứt điểm.” Thánh Đức trầm tư một chút, cũng gật đầu đồng ý.

Lập tức, hai người trực chỉ đại ngục Xa Trì Quốc.

Đại ngục, được xây dựng dưới lòng đất, thông đạo chật hẹp, u ám, đi xuống mấy chục trượng mới dần dần rộng rãi hơn.

Chương 538

Nếu là người bình thường, năng lực chịu đựng yếu kém, e rằng ngay cả đoạn đường hẹp, tối tăm, ẩm ướt phía trước cũng không thể đi qua, phòng tuyến tâm lý đã bị phá vỡ.

Đại ngục chia thành bốn khu vực Giáp, Ất, Bính, Đinh.

Giáp, chuyên giam giữ các văn võ quan phạm tội.

Ất, thì giam giữ tử hình phạm, và một số hung phạm tội ác tày trời.

Bính, giam giữ một số dân thường phạm lỗi.

Còn về đại ngục số Đinh, giam giữ thì là Đạo nhân!

Trong Xa Trì Quốc, tất cả các Đạo nhân, trong đó có cả Hổ Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên.

Chỉ có điều lúc này ba vị Đại Tiên, tình cảnh vô cùng thê thảm.

Tu vi bị phong ấn, không thể sử dụng chút pháp lực nào, quanh năm suốt tháng ở nơi âm u, ẩm ướt này.

Râu tóc bù xù, trên người đeo xiềng xích nặng nề, không còn chút tiên phong đạo cốt nào.

Thấy Thánh Đức, Thánh Hoa đến, ba vị Đại Tiên đều nổi giận, dùng sức lắc mạnh xiềng xích trên người, mắng lớn: "Hòa thượng thối, các ngươi biết thân phận của chúng ta, nếu còn không thả chúng ta ra, đợi người của Thánh giáo đến, bảo đảm cho các ngươi rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!" Ba vị Đại Tiên thực sự tức giận hỏng rồi.

Bọn họ tuy đã tu luyện Thượng Thanh tiên pháp, nhưng lại không có tư cách lưu lại trên Kim Ngao Đảo tu hành.

Thế là đến Nam Chiêm Bộ Châu, muốn tìm một quốc gia cúng dường, an tâm tu hành, nhưng không ngờ, lại gặp phải hai hòa thượng thối vô sỉ này, trực tiếp đánh bọn họ từ thiên đường xuống địa ngục.

Hổ Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên nhìn A Nan, Ca Diếp, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Thánh nhân nói quả nhiên không sai, Phật môn không có một kẻ nào tốt, toàn là những kẻ tiểu nhân dùng thủ đoạn ti tiện.

A Nan, Ca Diếp lãnh đạm liếc nhìn ba người, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường: "Môn nhân Tiệt giáo, cũng chỉ có thế này thôi, chỉ toàn nói mấy lời cuồng ngôn, thật đáng cười." A Nan, Ca Diếp dễ dàng nói ra thân phận của Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực, sắc mặt ba người lập tức biến đổi: "Các ngươi sao lại biết thân phận của chúng ta?" Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực Đại Tiên đều có đạo hạnh Huyền Tiên.

Đạo hạnh này, ngay cả trong Tiệt giáo với vô số môn nhân đệ tử, cũng không hề nổi bật.

Nên hai người năm xưa sau khi rời Kim Ngao Đảo, chưa từng tự xưng là đệ tử Tiệt giáo, người ngoài chỉ cho rằng họ là tán tu.

Trên mặt A Nan mang theo sự khinh miệt nồng đậm: "Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi làm một con ma hiểu chuyện.

Các ngươi có biết kế hoạch Tây hành của Phật môn ta không?" Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực ba người nhíu chặt mày, suy nghĩ một lúc lâu, mới có chút ấn tượng: "Phật môn Tây hành, hình như đúng là có chuyện này." "Phật môn Tây hành, cần trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn, mà Xa Trì Quốc này, chính là một trong những kiếp nạn Tây hành.

Các ngươi, có thể vì Phật môn đại hưng mà cống hiến, cũng không uổng phí thời gian tu hành bao nhiêu năm qua." Nói xong, sắc mặt A

Nan trở nên lạnh lẽo, một luồng uy áp Đại La Kim Tiên thoát thể mà ra, lan tràn khắp bốn phương.

A Nan, Ca Diếp, thân là đệ tử môn hạ của Tây Phương Thánh nhân, tuy không xuất sắc như Dược Sư hay những người khác, nhưng tư chất cũng không thể xem nhẹ, khổ tu ức vạn năm, chưa từng có một ngày giải đãi, giờ đây cũng đã có đạo hạnh Đại La Kim Tiên viên mãn.

Luồng uy áp này, đối với hai người họ mà nói, tự nhiên là không đáng kể, nhưng trong cảm giác của Hổ Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên, lại không khác gì một cơn bão táp long trời lở đất ập đến, khiến hai người họ không thở nổi.

Đột nhiên, A Nan giơ bàn tay lên, lòng bàn tay lóe sáng Phật quang, mang theo sự khủng bố lớn.

Trong mắt Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực ba người tràn ngập tuyệt vọng.

Chưa từng ăn thịt heo, nhưng chẳng lẽ chưa từng thấy heo chạy sao?

Trước mặt một vị Đại La Kim Tiên, họ còn không mạnh hơn một con kiến bao nhiêu.

Oanh!

A Nan không chút do dự, một chưởng vỗ xuống, chuẩn bị nghiền nát ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực dưới chưởng.

Ngay lúc bàn tay sắp vỗ xuống, một cây côn vàng rực sáng, không biết từ khi nào đã chắn ngang trên người ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực.

Chưởng ấn vỗ vào cây côn vàng đó, phát ra một tiếng va chạm kim loại chói tai.

Cây gậy vàng khẽ rung động, rồi lập tức khôi phục nguyên dạng.

A Nan chỉ cảm thấy mình như vỗ vào một ngọn thần sơn thái cổ, lòng bàn tay truyền đến một trận đau nhói, theo bản năng thu hồi bàn tay.

"Kẻ nào!" Ca Diếp đôi mắt ngưng lại, sức mạnh Đại La Kim Tiên trong khoảnh khắc bao trùm cả đại ngục Đinh tự, trên mặt tràn đầy cảnh giác.

Ánh mắt âm trầm của A Nan nhìn về bốn phía, nhưng nơi mắt nhìn tới, ngoài cây côn vàng lơ lửng giữa không trung, không còn người thứ hai.

"Hai vị Phật tôn thật là vô liêm sỉ, bề ngoài thì quang minh lộng lẫy, nhưng ai ngờ được, thủ đoạn lén lút lại dơ bẩn đến mức này, hôm nay ta thật sự đã được mở rộng tầm mắt." Một giọng nói đầy vẻ khinh thường vang lên, vô cùng chói tai.

A Nan, Ca Diếp dõi theo tiếng nói mà nhìn.

Tôn Ngộ Không không biết từ khi nào đã đứng trên cây côn vàng, đang vẻ mặt khinh thường nhìn họ.

Ngay từ khi Giang Lưu Nhi cùng mọi người còn chưa tiến cung diện thánh.

Đã thông qua Kim Tiền Đại Pháp, tốn rất nhiều tiền để dò la tung tích của ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực.

Nên vừa vào cung, Giang Lưu Nhi đã sai Tôn Ngộ Không tìm đến tung tích của ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực trước, ẩn mình trong bóng tối, đề phòng ba người có gì bất trắc.

Tôn Ngộ Không tự nhiên sảng khoái đồng ý, nói cho cùng, y cũng coi như là đệ tử Tiệt giáo.

Nếu không có sự chỉ điểm nhiều năm của Thánh nhân trên Vô Danh Tiên Đảo, y giờ đây e rằng vẫn chỉ là một con khỉ hoang trong núi, hoặc là con cờ trong tay kẻ khác, sao có thể có tạo hóa như ngày nay?

Tôn Ngộ Không đến đại ngục, lặng lẽ chờ đợi.

Quả nhiên, dự đoán của Giang Lưu Nhi quả nhiên không sai, bọn họ vừa tiến cung, người của Phật môn liền đến giết ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực.

"Tôn Ngộ Không!" A Nan, Ca Diếp đôi mắt ngưng lại, lạnh giọng nói: "Ngươi đừng quên thân phận của ngươi, ngươi bây giờ là đệ tử Phật môn ta, nhất cử nhất động, đều phải đứng trên lập trường của Phật môn mà suy xét.

Còn không mau ra tay, chém giết ba yêu quái này, đợi ngày sau đến Đại Lôi Âm Tự, ta có thể nói tốt cho ngươi vài câu trước mặt Phật tôn." "Chém giết bọn chúng?

Ta thấy kẻ đáng chết nhất, là các ngươi mới đúng!" Tôn Ngộ Không nhổ toẹt vào hai người, vẻ khinh thường trên mặt dần dần biến mất, thay vào đó là sự ghê tởm.

"Các ngươi chưa đến Xa Trì Quốc này, Xa Trì Quốc, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Nhưng các ngươi đến rồi thì sao, không màng quốc lực, bách tính, khắp nơi xây dựng tự miếu, hoằng dương Phật pháp, nào biết bách tính đã khổ không kể xiết, áo không đủ che thân.

Các ngươi so với ba kẻ kia, đáng chết gấp vạn lần." Tôn Ngộ Không càng nói càng giận, chỉ vào A Nan, Ca Diếp mà mắng chửi.

Phật môn, ghê tởm nhất chính là điểm này, mặt dày đến mức vạn tộc Hồng Hoang không ai có thể sánh bằng.

Chương 539

Lại còn thích đứng ở vị trí cao nhất mà chỉ trích người khác, nào biết chính mình, mới là những kẻ đáng ghét nhất.

"Tôn Ngộ Không, ngươi, ngươi to gan lớn mật!" A Nan, Ca Diếp bị Tôn Ngộ Không mắng chửi một trận, giận đến không chịu nổi, ngực phập phồng lên xuống.

"To gan lớn mật?" "Năm trăm năm trước, lão Tôn từng đại náo Thiên Cung, các ngươi mới biết lão Tôn gan lớn à!" Tôn Ngộ Không cười khẩy một tiếng, tiện tay vung lên, cuốn ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực liền muốn rời đi, nhưng lại bị A Nan, Ca Diếp ngăn lại.

"Buông bọn chúng xuống!" A Nan, Ca Diếp sắc mặt âm trầm, đã sớm nghe Quan Âm nói con khỉ đầu này ương ngạnh, ban đầu còn không để ý, hôm nay gặp mặt, quả thực còn ương ngạnh hơn Quan Âm nói gấp mười lần.

"Các ngươi muốn ngăn cản lão Tôn?" Khóe miệng Tôn Ngộ Không nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo tàn khốc.

A Nan, Ca Diếp không nói gì, nhìn nhau một cái, lòng bàn tay lóe lên Phật quang vàng rực, trực tiếp chụp lấy Tôn Ngộ Không.

Đối đầu với Tôn Ngộ Không, A Nan, Ca Diếp cũng không kiêng dè.

Năm trăm năm trước, Tôn Ngộ Không tuy đại náo Thiên Cung, nhưng lúc đó Tam Giới đều biết, đại náo Thiên Cung, căn bản không phải dựa vào sức mạnh bản thân của Tôn Ngộ Không.

Cho dù ở dưới Ngũ Chỉ Sơn tu hành năm trăm năm, giờ đây cùng

lắm là tu vi Đại La Kim Tiên, với thực lực của hai người họ, không nói là trấn áp, đánh bại chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng A Nan, Ca Diếp vừa giao thủ với Tôn Ngộ Không, lập tức cảm thấy không ổn!

Quá mạnh rồi!

Tôn Ngộ Không trước mắt, trông có vẻ gầy yếu, nhưng tùy tiện một đòn, đều khiến họ có cảm giác như đang chiến đấu với thái cổ hung thú.

Chỉ gần mười hiệp, hai người họ liền rơi vào thế hạ phong cực lớn, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì.

Tôn Ngộ Không cũng không ham chiến, vung Kim Cô Bổng trong tay, một lần nữa bức lui A Nan, Ca Diếp xong, liền mang theo ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực rời khỏi đại ngục.

Giữa không trung, Tôn Ngộ Không bay nhanh như gió, trên mặt thoáng qua vẻ tiếc nuối!

Vốn dĩ với thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên của y, đánh bại A Nan, Ca Diếp không nói là không tốn chút sức lực nào, nhưng cũng không mất bao nhiêu công phu.

Chỉ là thời cơ chưa đến, còn chưa thể làm gì được mà thôi.

Vứt bỏ sự tiếc nuối trong lòng, Tôn Ngộ Không tăng tốc độ, nhanh chóng bay về hoàng cung.

Một góc hoàng cung, theo yêu cầu mãnh liệt của quốc vương, Giang Lưu Nhi khai lò, chuẩn bị luyện đan.

Viên đan y luyện lần này, gọi là Tỉnh Thần Đan, đúng như tên gọi, nuốt viên đan này, thanh tẩy nguyên thần, có thể quét sạch Phật môn Phạm quang mà Phật môn đã thi triển lên người quốc vương.

Luyện Tỉnh Thần Đan cần một trăm lẻ tám vị dược liệu quý hiếm.

May mắn là Xa Trì Quốc gia đại nghiệp đại, đều có thể tìm được.

Còn về dược dẫn tử, thì lấy nước tiểu của Tiểu Hắc Long, đây là long niệu, quý giá hơn cả thiên tài địa bảo bình thường rất nhiều.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Giang Lưu Nhi chính thức bắt đầu luyện đan.

"Sư phụ, thế nào rồi?" Tôn Ngộ Không thoắt một cái, đáp xuống viện.

"Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi đan dược luyện tốt, là có thể hành động rồi." "À đúng rồi, bên ngươi tình hình thế nào?" "Ba yêu đã được cứu ra, ngày Huyền môn phản công, sắp đến rồi!" "Tốt." Giang Lưu Nhi không suy nghĩ gì khác, bắt đầu ngưng thần luyện đan.

Mặt khác, A Nan, Ca Diếp sắc mặt âm trầm quay về hoàng cung.

Khi nghe tin Giang Lưu Nhi muốn luyện đan cho bệ hạ, sắc mặt hai người lập tức biến đổi, bẩm báo quốc vương Xa Trì Quốc, muốn ngăn cản Giang Lưu Nhi.

Quốc vương Xa Trì Quốc tuy bị Phạm quang mê hoặc thần trí, nhưng dù sao cũng là một quốc chủ, trên người có khí vận nhân hoàng gia trì, tuy không đáng kể, nhưng cũng không hề yếu, kiên quyết từ chối A Nan, Ca Diếp, cố chấp muốn Giang Lưu Nhi luyện đan.

A Nan, Ca Diếp muốn từ bên cạnh ngăn cản, nhưng có Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long, Sa Tăng, Trư Bát Giới ở một bên, đừng nói là ngăn cản, ngay cả đến gần cũng không làm được.

Chớp mắt, ba ngày trôi qua, đan lô tắt lửa, Tỉnh Thần Đan xuất lò.

Giang Lưu Nhi lấy Tỉnh Thần Đan ra, giao cho quốc vương Xa Trì Quốc.

A Nan thấy tình thế không ổn, thân hình thoắt một cái, liền muốn ngăn cản, nhưng lại trực tiếp bị Tôn Ngộ Không chặn lại.

Móng vuốt sắc bén của Hầu tử, như kìm sắt siết chặt cổ tay hắn.

Chỉ trong tích tắc công phu này, quốc vương Xa Trì Quốc đã uống thuốc.

Đan dược vào miệng tức hóa, một luồng khí mát lạnh chảy vào bụng.

Khí mát lạnh nhập vào bụng, Phạm quang trên người quốc vương Xa Trì Quốc, lập tức giảm đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chỉ sau mấy chục hơi thở, Phạm quang trên người quốc vương Xa Trì Quốc đã biến mất hoàn toàn, đôi mắt cũng trở nên trong sáng.

"Trẫm, trẫm hình như đã ngủ một giấc dài, lâu rồi chưa từng được thoải mái như vậy." Quốc vương Xa Trì Quốc như ngâm mình trong suối nước nóng, không tự chủ phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Sau khi thoải mái, trong đầu, ký ức của bảy tám năm qua, lần lượt hiện rõ.

"Giam giữ Hổ Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên!" "Phong Thánh Đức hòa thượng, Thánh Hoa hòa thượng làm tân khách tối thượng, làm quốc sư Xa Trì Quốc." "Ở khắp các nơi trong quốc gia, tăng thêm thuế má, và ở khắp nơi xây dựng tự miếu, không ngừng nâng cao địa vị tăng nhân." "Trẫm, trẫm sao lại làm nhiều chuyện hồ đồ đến vậy?" Quốc vương Xa Trì Quốc há hốc mồm, như tỉnh giấc mơ, cả người ngây dại.

Giang Lưu Nhi chắp tay nói: "Tất cả những điều này, đều là do bên cạnh bệ hạ có gian nịnh tiểu nhân mới như vậy.

Thánh Đức, Thánh Hoa, chính là kẻ đầu sỏ gây họa, thần cho rằng,

nên bắt giữ hai người bọn chúng vào ngục, nghiêm trị không tha." Ánh mắt lạnh lùng của quốc vương nhìn về phía Thánh Đức, Thánh Hoa, một luồng khí vận nhân hoàng vô hình trung thôi phát đến cực hạn, dọa A Nan, Ca Diếp giật nảy mình, suýt nữa thì cho rằng là Nhân Hoàng đích thân lâm phàm, muốn trị tội họ.

A Nan, Ca Diếp nhìn nhau một cái, thầm kêu không ổn: "Đi!" Hai người thoắt một cái, Phật quang nồng đậm từ trên người họ bùng phát, liền muốn bay đi.

Nhưng, vừa bay được nửa đường, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng, Tiểu Hắc Long đã chặn trước mặt họ.

Tiểu Hắc Long hăm hở muốn thử sức: "Từ khi chứng đạo Đại La, ta vẫn chưa từng được ra tay sảng khoái, hôm nay vừa hay để khởi động." Sa Tăng, Trư Bát Giới trong lòng ngớ người, lập trường của bọn họ, là Phật môn mà!

Sao giờ lại đối đầu với Phật môn?

Trư Bát Giới, Sa Tăng trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn làm ra vẻ chặn trước mặt A Nan, Ca Diếp.

Giữa không trung, sắc mặt A Nan khẽ biến, khó coi nói: "Kim Thiền Tử, ngươi chẳng lẽ không biết chúng ta đang vì ai mà làm việc sao?" Tâm trạng A Nan tệ đến cực điểm, vốn dĩ kiếp nạn này, đã chuẩn bị thỏa đáng, bọn họ chỉ chờ phân chia một phần công đức, là đã viên mãn kết thúc, nào ngờ, Kim Thiền Tử lại cố chấp muốn đối đầu với họ.

Giang Lưu Nhi lăng không mấy bước bay đến giữa không trung, lớn tiếng hỏi: "Dám hỏi hai vị, tông chỉ của Phật môn ta là gì?" "Tông chỉ?" Hai người ngẩn ra, theo bản năng đáp: "Tự nhiên là tế thế cứu nhân, khổ độ thế nhân, kiến tạo đại thiên cực lạc thế giới." "Vậy các ngươi ở Xa Trì Quốc, lại làm những gì?" Giang Lưu Nhi vẻ mặt trịnh

trọng, tiếng nói như sấm, chất vấn A Nan, Ca Diếp.

Sắc mặt hai người trở nên khó coi, đôi mắt lạnh lùng nhìn Giang Lưu Nhi, sắc mặt ngược lại bình tĩnh trở lại: "Kim Thiền Tử, ngươi có biết vì sao chúng ta lại làm như vậy không?" Giang Lưu Nhi thích đáng lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Chúng ta là vì Phật môn đại hưng, Phật môn, Tây phương, đã nghèo khó ức vạn năm, lần này, là cơ hội để Phật môn đại hưng, quật khởi, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Chương 540

Chỉ là một số bách tính nhỏ bé, cuộc sống gian nan hơn một chút, thì tính là gì?

Ngươi chẳng lẽ quên, thời thượng cổ, Vu Yêu đại chiến, mỗi giờ mỗi khắc đều có ức vạn sinh linh chết đi sao?

Giang Lưu Nhi, ngươi bây giờ không thả chúng ta ra, đợi đến Tây Thiên, Đại Lôi Âm Tự, làm sao giao phó với Phật tôn, làm sao giao phó với Thánh nhân?" Nghe lời A Nan, Ca Diếp bề ngoài thì nghĩa chính ngôn từ, thực chất là vô lý, Giang Lưu Nhi phất tay: "Bắt lấy bọn chúng!" "Vâng." Tôn Ngộ Không đã sớm hăm hở muốn thử sức, ném cho Tiểu Hắc Long một ánh mắt, liền trực tiếp xông thẳng về phía Ca Diếp.

Còn về A Nan, thực lực không mạnh bằng Ca Diếp, vậy giao cho Tiểu Hắc Long luyện tập tay nghề vậy!

Tôn Ngộ Không trực tiếp tế xuất Kim Cô Bổng, mang thế sét đánh vạn quân, quét về phía Ca Diếp.

Gió lốc nổi lên từng trận, hư không phát ra tiếng rên rỉ bi thương, pháp tắc chấn động, một côn giáng xuống, trời đất dường như đều vỡ nát!

Cây côn này, mang theo sự cảm ngộ pháp tắc chiến đấu của Tôn Ngộ Không, trùng trùng ảnh côn từ bốn phương tám hướng ập đến, không thể phòng bị, không thể tránh né!

Ca Diếp lông tóc dựng đứng, vội vàng tế xuất một chiếc kim chung nhỏ màu vàng để chống đỡ.

Kim chung vàng trên không trung đón gió biến lớn, bao trùm Ca

Diếp vào trong.

"Oanh!" Tiếng nổ lớn vang lên, Như Ý Kim Cô Bổng đánh vào kim chung, một lớp khí lãng hữu hình nổi lên.

Rắc, rắc!

Trong nháy mắt, kim chung đã phủ đầy những vết nứt vàng rực dày đặc, sau đó `choang` một tiếng, vỡ thành vô số mảnh vụn.

Sắc mặt Ca Diếp lập tức tái mét, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược ra ngoài.

Tôn Ngộ Không thừa thế xông lên, lại là một côn nữa, Ca Diếp toàn thân lạnh toát, vội vàng chống đỡ.

Phụt!

Lại là một ngụm máu tươi phun ra, cả người đều suy yếu rệu rã.

Quá lớn rồi, chênh lệch thực lực thực sự quá lớn rồi.

Tôn Ngộ Không cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đối phó với Ca Diếp, nói là mèo vờn chuột cũng không quá đáng.

Mỗi một côn, đều đánh ra vừa vặn, không đến nỗi khiến Ca Diếp bị thương quá nặng, không thể chống trả.

Lại vẫn phải khiến Ca Diếp tiêu hao bản nguyên của bản thân để chữa thương.

Mấy côn giáng xuống, Ca Diếp đã thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt, một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

Một bên, A Nan bị ba người Tiểu Hắc Long vây công, tuy tạm thời chiếm thế thượng phong.

Nhưng bị ba người này quấn lấy, lại không thể rút thân ra được một chút nào.

Thấy Ca Diếp khó duy trì, nghiến răng, vội vàng xông lên giúp đỡ, nhưng vừa bay được nửa đường, Tôn Ngộ Không đã chặn trước mặt hắn.

Tôn Ngộ Không không động Kim Cô Bổng, trong đôi mắt, kim quang lưu chuyển, hai đạo cột sáng vàng rực hữu hình bắn ra, trực chỉ A Nan!

Phá Vọng Kim Mâu, đại thần thông vô thượng, không chỉ có sức mạnh nhìn thấu cửu thiên thập địa, mà còn có nhiều diệu dụng khác.

"Oanh!" Cả người A Nan trực tiếp bị đánh bay, sức nóng cực hạn đã thiêu rụi hàng lông mày vốn đã thưa thớt của hắn thành tro.

Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ba người sắc mặt âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước.

Trước Phật kính, cảnh tượng Tôn Ngộ Không bạo đánh A Nan, Ca Diếp, hiện rõ mồn một.

"Phế vật, một lũ phế vật!" Sắc mặt Dược Sư lạnh lẽo, trong lòng phẫn nộ như núi lửa bùng phát.

Di Lặc, vốn luôn cười mỉm, lúc này cũng không cười nổi nữa, mặt mày âm trầm.

Nhiên Đăng thở dài: "Sự tình đến nước này, chúng ta chỉ còn cách đích thân ra tay tranh giành, nếu không, chuyện này khó mà giải quyết được." Dược Sư nghiến răng nghiến lợi nói: "Kim Thiền Tử, thực sự không ra thể thống gì, chẳng lẽ thật sự cho rằng trên đường Tây hành cần dựa vào hắn để nhập kiếp, liền không kiêng dè gì sao?" Dược Sư bây giờ thực sự nghi ngờ, Thánh nhân năm xưa rốt cuộc có hóa giải hung tính của Lục Sí Kim Thiền đi không nữa.

Dược Sư, Di Lặc cưỡi tường vân, trực chỉ Xa Trì Quốc.

Trên bầu trời Xa Trì Quốc, đại chiến vẫn tiếp tục, hai bên đã giao

thủ hơn trăm hiệp.

Mấy người Tôn Ngộ Không, đã sớm chiếm thế thượng phong, A Nan, Ca Diếp mấy lần muốn đột phá, đều không thể thành công.

Không sai, Tôn Ngộ Không đang đợi, đợi chân chính đại thần thông giả của Phật môn ra tay, để kiểm nghiệm thực lực hiện tại của y.

"Oanh!" Tiếng vang trầm trọng vang lên, cả vùng hư không đều trở nên trì trệ, như muốn ngưng kết lại.

Đột nhiên, hư không bị xé rách, Nhiên Đăng, Di Lặc chậm rãi từ trong đó bước ra.

Tuy đã cố hết sức kiềm nén cảm xúc, nhưng khi thực sự nhìn thấy thảm trạng của A Nan, Ca Diếp hai người, vẫn không nhịn được một trận phẫn nộ!

Trong cơn phẫn nộ, Di Lặc trực tiếp ra tay, một chưởng ấn xuống Tôn Ngộ Không!

Đây là vô thượng đại thần thông của Phật môn, Chưởng Trung Phật Quốc, trong lòng bàn tay ẩn chứa pháp tắc không gian, một khi bị chưởng ấn bao phủ, trong khoảnh khắc sẽ bị phong ấn trong pháp tắc, khó lòng có sức chống trả.

A Nan, Ca Diếp đã hơi tàn hơi kiệt, thấy Di Lặc, Nhiên Đăng đến, lập tức mừng rỡ khôn xiết, nhìn về phía Giang Lưu Nhi với vẻ đắc ý.

Di Lặc, cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh đại viên mãn, Chưởng Trung Phật Quốc, đã tu luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Lúc này thi triển ra, quả thực không khác gì một tấm màn trời vàng rực ấn xuống đại địa.

Ngay cả Tôn Ngộ Không, cũng cảm nhận được một trận áp lực

mạnh mẽ.

Nhưng Tôn Ngộ Không, vốn dĩ là tính cách càng bị áp bức càng dũng mãnh, càng chiến càng mạnh!

"Hát!" Chỉ thấy y khẽ quát một tiếng, Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công vận chuyển đến cực hạn, thần lực kinh thiên từ thân thể không mấy nổi bật bùng nổ.

Chỉ trong một hơi thở, Tôn Ngộ Không đã hóa thành người khổng lồ cao vạn trượng đứng trên đại địa, hai tay chống trời!

Hai tay y nâng lên, phía trên triều quanh vô cùng pháp tắc chi lực, đánh về phía cự chưởng vàng rực kia.

"Oanh long long!" Đất rung núi chuyển, cự chưởng vàng rực và hai tay của Tôn Ngộ Không, giữa không trung va chạm mạnh mẽ vào nhau!

Chưởng Trung Phật Quốc, thần thông tối cao của Phật môn, với pháp lực của Di Lặc, Tam Giới hiếm có người nào có thể tiếp chiêu.

Chưởng Trung Phật Quốc, quả không hổ là thần thông tối cao của Phật môn, khoảnh khắc va chạm với Kim Cô Bổng, liền có vô cùng vĩ lực bùng phát, trực tiếp đánh Tôn Ngộ Không bay xa ngàn trượng.

Chương 541

"Đại sư huynh!" Tiểu Hắc Long lớn tiếng hô, giữa lông mày tràn đầy lo lắng, quá lớn, chênh lệch quả thực quá lớn, cho dù là nó, cũng cho rằng đại sư huynh nhà mình, không có nửa phần thắng lợi.

Giang Lưu Nhi sắc mặt trầm ổn, trong hai mắt toàn là bình tĩnh, nhưng dưới vạt áo, lại ẩn ẩn có thể thấy nắm tay siết chặt.

Ngàn trượng bên ngoài, Tôn Ngộ Không sắc mặt chợt trắng bệch, Cửu Chuyển Huyền Nguyên Công trong nháy mắt vận chuyển đến cực hạn, linh khí vạn trượng xung quanh trong khoảnh khắc bị hắn hút cạn.

Kim Cô Bổng rung lên, nhưng cuối cùng vẫn ngăn được Chưởng Trung Phật Quốc vô kiên bất tồi, vô vật bất phá kia.

Chưởng Trung Phật Quốc, ý ban đầu chính là dùng ưu thế tuyệt đối, nghiền ép kẻ địch xâm phạm, không cho địch nhân chút cơ hội phản ứng nào.

Vừa rồi nếu một kích dưới, Chưởng Trung Phật Quốc trực tiếp trấn áp Tôn Ngộ Không, thì Tôn Ngộ Không tự nhiên không có sức phản kháng, chỉ có thể bó tay chịu trói.

Nhưng, sự thật lại là Tôn Ngộ Không đã đỡ được một kích này, điều này có nghĩa là, Tôn Ngộ Không muốn phá vỡ Chưởng Trung Phật Quốc, cũng không phải việc khó.

"Hát!" Tôn Ngộ Không lớn tiếng hô một tiếng, toàn thân trên dưới mỗi một lỗ chân lông đều phảng phất như tỉnh lại, tham lam hấp thu linh khí thiên địa xung quanh, khiến đạo khu vốn đã khổng lồ của Tôn Ngộ Không, lại một lần nữa bành trướng thêm một vòng.

Hắn hít sâu một hơi, dùng sức vung tròn Kim Cô Bổng, vô cùng chiến chi pháp tắc, tất cả đều gia trì lên Kim Cô Bổng, sau đó hung hăng đập vào Chưởng Trung Phật Quốc.

Trong khoảnh khắc bùng nổ, khiến Kim Cô Bổng trực tiếp bùng cháy, kim sắc quang mang, phát tán ra nhiệt độ đáng sợ, dung luyện tất cả, trong khoảnh khắc đập trúng Chưởng Trung Phật Quốc, giữa trời đất lóe lên thần quang chói mắt, khiến tất cả mọi người vô thức nhắm hai mắt.

Khoảnh khắc này, Tam Giới vì thế mà tịch tĩnh, ánh mắt vô số đại năng, không tự chủ mà hội tụ lại một chỗ, kinh ngạc nhìn cảnh tượng này!

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, dưới cây Nhân Sâm Quả, trên mặt Trấn Nguyên Tử lóe lên sự kinh thán tự đáy lòng: "Con hầu đá này mới xuất thế bao nhiêu năm a, lại có thể tranh phong với đệ nhất dưới Thánh nhân, không thể tưởng tượng nổi, quả thực không thể tưởng tượng nổi!" Thân là đại năng đỉnh cao từ thời thượng cổ vẫn luôn hoạt động cho đến hiện tại, lại không có ai hiểu rõ hơn Trấn Nguyên Tử đây là loại nghịch thiên, loại kinh tài tuyệt diễm nào.

Dẫu cho đặt vào thời thượng cổ, cái thời mà tiên thiên sinh linh khắp nơi, thậm chí có Hỗn Độn Ma Thần xuất hiện, thì đó cũng là thiên tài đỉnh cao, đủ để xếp vào hàng đầu trong số những người ở Tử Tiêu Cung.

"Tiệt Giáo khí vận như hồng, quả nhiên nhất phi trùng thiên, lại chẳng còn ai có thể áp chế a!" Trấn Nguyên Tử thở dài một tiếng.

Ba mươi ba tầng trời ngoài, trong Ngọc Hư Cung, trên Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy lạnh mặt lạnh lùng, phủ khám nhật nguyệt tinh thần, khi nhìn thấy Tôn Ngộ Không dùng một mình sức mạnh đối kháng với Chưởng Trung Phật Quốc của Di Lặc, khóe mắt không

khỏi giật giật.

"Yêu nghiệt." Ngay cả một người khắc nghiệt như Nguyên Thủy, khiêu khích như Nguyên Thủy, cũng không khỏi nói ra suy nghĩ chân thật nhất trong lòng.

Tam Giới, Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, điêu lan ngọc thế, tử khí bốc lên, Hạo Thiên ngồi trên Thiên Đế bảo tọa, sắc mặt phức tạp, thậm chí còn có chút buồn rầu, thiên chi kiêu tử như vậy, nếu có thể thu nhập dưới trướng Thiên Đình của y, hà cớ gì Thiên Đình không hưng thịnh?

Trong mắt Hạo Thiên, Tôn Ngộ Không, chính là một chiến thần thiên sinh, nếu có thể thu nhập dưới trướng, ắt thắng thiên quân vạn mã, ức vạn thần tướng.

"Chỉ là đáng tiếc.

Nay kẻ gieo kiếp đều đã nhập kiếp, dưới đại kiếp, chúng sinh bình đẳng, ai lại có thể siêu thoát đây?" Hạo Thiên khẽ nhắm hai mắt, cố nén sự chua xót trong lòng không nhìn nữa.

Nga Mi Sơn, La Phù Động, trong làn khói xanh lượn lờ, tử khí bốc lên, tuy rằng bố trí cực kỳ giản đơn, nhưng tự có một vận vị đại đạo chí giản.

"Lão sư, Phật môn mặt mũi thật quá dày, cứ thế ỷ lớn hiếp nhỏ, chẳng lẽ khi dễ Tiệt Giáo ta không có người?" Bên bồ đoàn, Lục Nhĩ phẫn nộ bất bình, nắm quyền sát chưởng, trên mặt mang theo sát khí nồng đậm, sư đệ Lục Nhĩ của hắn, há lại có thể để người khác khi dễ?

Triệu Công Minh cười nói: "Ngươi là không có lòng tin vào sư đệ đó của ngươi hay sao?" Lục Nhĩ vội vàng lắc đầu: "Không phải, chỉ là đệ tử nhìn không quen bọn họ ỷ lớn hiếp nhỏ, lấy mạnh lăng yếu…"

Triệu Công Minh xua tay: "Ngươi quá xem nhẹ sư đệ của ngươi rồi, hắn và ngươi đi cùng một con đường Hỗn Nguyên Kim Tiên, đã phàm đi con đường này, tự nhiên sẽ chẳng thuận buồm xuôi gió, để Di Lặc làm một khối đá mài dao, mài giũa hắn, cũng chẳng phải chuyện xấu." Nói xong, Triệu Công Minh chợt hỏi: "Còn ngươi thì sao, tu hành thế nào rồi, chắc cũng sắp bước ra bước đó rồi chứ?" Lục Nhĩ từ khi năm đó chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên trong Hỗn Độn, một đường đột phi mãnh tiến, rất lâu trước đây, liền đã bước vào đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng từ khi bước vào đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên, Lục Nhĩ liền rơi vào bình cảnh, cho đến trước đây không lâu, bình cảnh mới có chút nới lỏng, ẩn ẩn cảm nhận được cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lục Nhĩ gãi gãi đầu, cười hắc hắc nói: "Chứng đạo trước khi Tây Du kết thúc, ắt chẳng thành vấn đề." "Tốt, đến lúc đó, chúng ta liền cho Phật môn một niềm vui bất ngờ kép." Triệu Công Minh khóe miệng hơi nhếch lên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tương đồng với Thánh nhân Hồng Hoang, một môn ba Thánh nhân, Phật môn, hẳn sẽ rất chấn kinh chứ?

Phía trên Xa Trì Quốc, cương phong sắc bén, Đạo uẩn lan tràn, kim quang chói mắt vụt qua, mọi người đã mở mắt, nhìn chằm chằm vào bàn tay khổng lồ màu vàng không chút khác biệt so với trước, lòng mọi người khẽ chùng xuống.

Đúng vậy, cuối cùng vẫn không có kỳ tích xuất hiện!

Nghĩ kỹ lại, đây cũng là chuyện đương nhiên, Di Lặc là ai, đệ tử truyền thừa đứng đầu của Thánh nhân, lại sử dụng thần thông tối cao của Phật môn là Chưởng Trung Phật Quốc, đừng nói Tôn Ngộ Không, ngay cả nhìn khắp Tam Giới, có thể phá vỡ, e rằng cũng đếm trên đầu

ngón tay, thật sự để Tôn Ngộ Không phá vỡ, đó mới là chuyện cười lớn.

Nhưng còn chưa đợi lòng mọi người buông lỏng, lại có một thanh âm rõ ràng vang vọng giữa không trung, nghe kỹ lại, thanh âm đó còn mang theo vài phần chiến ý.

"Các ngươi, các ngươi mau nhìn, Chưởng Trung Phật Quốc kia, hình như bị người ta phá vỡ rồi!" Thanh âm giữa không trung kia vừa dứt, giữa không trung, bàn tay khổng lồ màu vàng trải dài vạn trượng, bắt đầu sụp đổ, từ dưới lên trên, chỉ dùng chưa đến một hơi thở, liền sụp đổ thành vô số hạt vàng, bị cương phong thổi qua, liền tan biến vô ảnh vô tung giữa không trung.

Khoảnh khắc này, Tam Giới, dường như đều đột nhiên ngừng lại, thân thể Di Lặc vẫn trầm ổn, nhưng tia kinh ngạc trong mắt, lại triệt để bộc lộ thế giới nội tâm của ông ta.

Ngay cả Nhiên Đăng, cũng đỏ mặt tía tai, nghĩ đến mình từ thời thượng cổ khổ tu đến hiện tại, không dám có một ngày nào giải đãi, lại không bằng Tôn Ngộ Không chỉ vẻn vẹn mấy trăm ngàn năm này, hận không thể trực tiếp chui xuống địa động không gặp người nữa.

Kinh ngạc trong mắt Di Lặc dần dần tiêu tán, sâu trong lòng, lại lặng lẽ nảy sinh vô cùng sát ý, hiện giờ con khỉ này đã lợi hại đến mức này, đợi sau khi đại kiếp qua đi, lại sẽ trưởng thành đến mức nào, đến lúc đó, Phật môn ông ta thật sự có thể kiềm chế được con khỉ này sao?

Di Lặc nghĩ, không biết từ lúc nào, lại giơ hai tay lên, nhưng lần này còn chưa kịp ra tay, hư không phía trước ông ta, đã như một tờ giấy trắng, bị người ta xé toạc.

Kẻ bước ra từ trong đó không phải ai khác, chính là Lục Nhĩ, chỉ thấy Lục Nhĩ trên thân mặc đạo bào giản dị, mái tóc vàng nhạt bay

lượn giữa không trung, cả người có chút bất cần, nhìn qua thập phần bình đạm tầm thường, nhưng lại khiến Di Lặc, Nhiên Đăng đồng tử hơi co lại, như lâm đại địch.

Ánh mắt đạm nhiên của Lục Nhĩ rơi xuống thân Di Lặc: "Ngươi muốn động thủ?" Chỉ vẻn vẹn bốn chữ đơn giản, lại khiến trán Di Lặc thấm ra từng giọt mồ hôi lạnh!

Đáng chết, Tiệt Giáo rốt cuộc đều là quái vật gì, sao từng người một thực lực lại đáng sợ đến vậy!

Khoảnh khắc Lục Nhĩ thốt ra bốn chữ này, Di Lặc chỉ cảm thấy mình bị một con Hỗn Độn hung thú nhìn chằm chằm, nguy cơ trí mạng, như thủy triều dâng trào, gần như muốn nhấn chìm chính mình.

"Lục Nhĩ đạo huynh, đây là việc của Phật môn ta, dường như không liên quan đến ngươi." Nhiên Đăng vừa nói được một nửa, thanh âm liền chợt ngừng lại, một tầng mồ hôi lạnh trong nháy mắt hiện lên, tim đập thình thịch, gần như muốn nhảy ra ngoài.

Di Lặc miễn cưỡng nở một nụ cười gượng gạo: "Lục Nhĩ đạo hữu hiểu lầm, đều là người trong Phật môn, đùa giỡn mà thôi, há có thể thật sự động thủ?" Lục Nhĩ chỉ bình tĩnh nhìn Di Lặc, cũng không nói lời nào, chỉ là oai áp trên thân, mỗi lúc một mạnh hơn.

Di Lặc thầm than không ổn, nếu Lục Nhĩ thật sự ra tay, bọn họ làm sao có thể chống đỡ, đến lúc đó chiến bại là chuyện nhỏ, vạn nhất Phật môn thể diện bị tổn thương, Thánh nhân trách tội xuống, bọn họ làm sao gánh vác nổi.

Di Lặc cười hớn hở với Lục Nhĩ, rồi xoay người, khẽ quát: "Chúng ta đi." Nói xong, Di Lặc dưới chân tường vân ngưng tụ, trực tiếp xoay người cưỡi mây rời đi, Nhiên Đăng thì phất tay, cuốn theo A Nan, Ca Diếp, theo sát phía sau, chỉ trong vài hơi thở, bóng dáng Phật môn liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Lục Nhĩ đi đến trước mặt Tôn Ngộ Không, chỉ vào Kim Cô Bổng đứng bên Tôn Ngộ Không, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, không hề che giấu sự tán thưởng nói: "Ngươi rất không tồi." Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, trên mặt sớm đã không còn sự kiệt ngạo như trước, cười tủm tỉm nói: "Đều là lão sư dạy tốt." Lục Nhĩ hài lòng gật gật đầu: "Hãy mau chóng hoàn thành Tây Du đi, Tây Du, chỉ là một khởi đầu, con đường phía sau còn rất dài." "Con đường phía sau?" Tôn Ngộ Không trên mặt lộ ra vẻ không hiểu.

"Đợi sau khi Tây Du, ngươi tự nhiên sẽ hiểu, ta tại Nga Mi Sơn, La Phù Động đợi ngươi trở về." Lục Nhĩ khẽ vỗ vỗ vai Tôn Ngộ Không, lại đi đến trước mặt Hổ Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên.

Khẽ phất tay, cấm chế do A Nan, Ca Diếp thiết lập trên ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực trong nháy mắt được giải trừ.

Ba yêu nhìn Lục Nhĩ, toàn thân đều run rẩy vì hưng phấn, đây chính là đại sư huynh truyền thừa thứ ba của Tiệt Giáo bọn họ a.

Năm đó trên Kim Ngao Đảo, may mắn được gặp một lần.

Thật không ngờ, đời này bọn họ lại còn có ngày gặp lại.

Ba yêu thành hoàng thành khủng mà cúi lạy Lục Nhĩ, hành lễ: "Đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực, bái kiến Lục Nhĩ Thái sư bá tổ." Tiệt Giáo nội môn có tám đại truyền thừa, đệ tử ngoại môn vô số, có đệ tử ngoại môn đồ tôn còn thu đồ đệ.

Sư tổ của Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực, chính là một vị Thái Ất Kim Tiên tu sĩ của Tiệt Giáo.

Theo bối phận mà tính toán, thì nên xưng hô Lục Nhĩ một tiếng Thái sư thúc tổ.

Lục Nhĩ cười cười: "Các ngươi không tồi, dùng thủ đoạn chính

đáng hoằng dương Huyền Môn ta, hợp lẽ được tưởng thưởng.” Nói xong, Lục Nhĩ từ trong tay áo lấy ra ba viên đan hoàn.

Chương 542

"Đan này, có thể giúp các ngươi Ngũ Khí Triều Nguyên, tu thành Kim Tiên." "Đa tạ Thái sư thúc tổ tứ đan." Ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực thành hoàng thành khủng mà tiếp nhận.

Lục Nhĩ ngừng lại một chút, nói: "Việc Xa Trì Quốc đã xong, trăm năm sau, đến Kim Ngao Đảo báo danh đi, ta cho phép các ngươi lên đảo tu hành." "Tê!" Ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, khó tin!

Cho phép bọn họ đến Kim Ngao Đảo tu hành?

Phải biết, sau khi số lượng môn nhân đệ tử Tiệt Giáo càng nhiều, Thánh nhân liền quy định, chỉ có tu sĩ Thái Ất Kim Tiên trở lên, mới có thể tu hành trên đảo.

Nếu bọn họ có thể tu hành trên Kim Ngao Đảo, thì việc sau này chứng đạo Thái Ất Kim Tiên, có thể nói là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Thậm chí có vọng Đại La Kim Tiên!

Đó chính là Đại La Kim Tiên a!

Sư tổ lão sư của bọn họ, còn chưa từng thăm dò được cảnh giới đó.

"Đa tạ Thái sư bá tổ, chúng con sau này nhất định tu hành cho tốt, tuyệt đối không làm Thái sư bá tổ mất mặt, không làm Tiệt Giáo ta mất mặt." Lục Nhĩ hài lòng gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, hai tay khẽ xé rách, hư không xé toạc một tiếng, lại chia thành hai nửa.

Lục Nhĩ bước vào, hư không trong nháy mắt lại phục hồi như cũ, dường như tất cả mọi chuyện trước đó chưa từng xảy ra vậy.

Người của Phật môn rút đi, Lục Nhĩ cũng rời đi, giữa không trung chỉ còn lại Giang Lưu Nhi sư đồ một hàng người.

Tiểu Hắc Long có chút buồn bực bất vui: "Ta còn chưa đánh đã tay mà." Tôn Ngộ Không mỉm cười thần bí, ý vị thâm trường nói: "Đợi đến Tây Phương, cơ hội để ngươi ra tay còn nhiều lắm đó." Nói xong, Tôn Ngộ Không lại vẻ mặt đáng tiếc nói: "Chỉ là A Nan, Ca Diếp làm ác lớn như vậy, cứ thế mà để bọn họ đi sao." Giang Lưu Nhi sắc mặt dị thường bình tĩnh: "Đợi đến Tây Thiên, thanh toán cũng không muộn." Giang Lưu Nhi một hàng người, cùng Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực rất nhanh phản hồi cung điện Xa Trì Quốc.

Giang Lưu Nhi yết kiến Đại Vương Xa Trì Quốc, Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực ba người, thì tạm thời ở trên trời.

Đại Vương Xa Trì Quốc nổi giận đùng đùng nói: "Chư vị trưởng lão, hai hòa thượng kia trước đây đi đâu rồi, uổng cho Trẫm cho bọn họ hưởng vị Quốc sư, nhưng bọn họ thì sao, lại luyện đan độc cho Trẫm ăn…" Đại Vương Xa Trì Quốc hiển nhiên tức giận không nhẹ, mắng chửi ầm ĩ, cách mấy tòa cung điện cũng nghe rõ mồn một.

Giang Lưu Nhi tùy ý bịa ra một lý do, ứng phó xong Đại Vương.

Liếc mắt ra hiệu cho ba yêu Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực còn đang giữa không trung.

Ba yêu liền cưỡi mây hạ xuống.

Đại Vương Xa Trì Quốc nhìn thấy ba yêu Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo liền đấm ngực dậm chân, thập phần hối hận: "Ba vị thượng tiên, Trẫm xin lỗi các ngươi a." Xua tan quang khí nơi tâm khẩu của Đại Vương Xa Trì Quốc xong, Đại Vương Xa Trì Quốc rõ ràng nhận thức được mình những năm này hoang đường đến mức nào, khắp nơi tu kiến tự miếu, sưu quát dân chi dân cao, không biết từ lúc nào, toàn bộ Xa Trì Quốc, thậm chí

đã đến bước nguy hiểm cận kề.

Ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực chắp tay với Đại Vương Xa Trì Quốc: "Bệ hạ biết lỗi có thể sửa, điều thiện không gì lớn hơn, chúng con nhất định toàn lực trợ giúp Bệ hạ, lật đổ ác nghiệp do Phật môn tạo ra, khôi phục lại trạng thái thịnh vượng thuở trước của Xa Trì Quốc." Ba người Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực một chút cũng không ngốc.

Lục Nhĩ Thái sư bá tổ đã nói rõ ràng trên trời rồi!

Phải xóa bỏ tất cả dấu vết Phật môn để lại tại Xa Trì Quốc, hoằng bá Huyền Môn, truyền bá tư tưởng Tiệt Giáo, không thể để Phật môn chia chác một chút khí vận nào.

Đại Vương Xa Trì Quốc cảm động đến mức nước mắt sắp rơi xuống, đại thủ vung lên, liền muốn phong Hổ Lực, Dương Lực, Lộc Lực ba người làm Quốc sư, nhưng lại bị ba người từ chối.

Vị trí Quốc sư có gì tốt, không bằng sớm hoàn thành nhiệm vụ tại Xa Trì Quốc, đến Kim Ngao Đảo tu hành.

Giang Lưu Nhi và đoàn người lại ở Xa Trì Quốc hơn một tháng.

Trong khoảng thời gian này, dưới sự cải cách mạnh mẽ của Đại Vương Xa Trì Quốc, trong Xa Trì Quốc, tất cả chùa miếu, toàn bộ bị dỡ bỏ, trả lại đất đai cho bách tính.

Giá trị còn lại sau khi dỡ bỏ chùa miếu, đồng dạng toàn bộ bồi thường cho bách tính.

Ngoài ra, Đại Vương còn hạ lệnh, kể từ khi hai tăng nhân Thánh Đức, Thánh Hoa đến Xa Trì Quốc cho đến hiện tại, trong khoảng thời gian này, tất cả tăng nhân xuất gia trong nước, toàn bộ hoàn tục.

Tóm lại một câu, địa vị Phật môn trước đây tại Xa Trì Quốc cao bao nhiêu, nay lại thấp bấy nhiêu.

Hơn một tháng sau, Giang Lưu Nhi và đoàn người chính thức từ biệt Đại Vương Xa Trì Quốc, mang theo thông quan văn điệp, tiếp tục hướng Tây Du đi.

Hướng Tây Du mấy tháng, Giang Lưu Nhi một hàng người cách rất xa, lại nhìn thấy một tòa hoang sơn yêu khí hoành hành.

Tiểu Hắc Long ở phía trước thăm dò đường, hô: "Sư phụ, phía trước có yêu khí." Giang Lưu Nhi cưỡi trên Tị Thủy Kim Tinh Thú, ổn như Thái Sơn: "Yêu khí có nồng đậm chăng?" "Không nồng đậm, không nồng đậm, cũng chỉ khoảng chừng Kim Tiên." Tiểu Hắc Long ước đoán, nếu không phải thiên địa kiếp khí, ảnh hưởng rất lớn đến cảm tri.

Tiểu Hắc Long chỉ một ý niệm liền có thể rõ ràng biết được trong núi có bao nhiêu yêu quái, bản thể là gì, tu vi cảnh giới ra sao.

"Chỉ Kim Tiên?" Giang Lưu Nhi có chút ý hứng nguội lạnh: "Thôi bỏ đi, trực tiếp đi qua là được, nếu con yêu đó không đến gây sự thì thôi, nếu đến gây sự, trừ khử là được." "Vâng, Sư phụ." Tiểu Hắc Long gật đầu, một con yêu quái Kim Tiên, quả thực không thể khơi dậy hứng thú của nó.

Cách mấy chục dặm, trong dãy hoang sơn miên man bất tuyệt, bề mặt hoang vu, nhưng bên trong lại là một động thiên khác.

Sâu trong hoang sơn, lại có một Chung Nhũ Động Thiên cực kỳ hùng vĩ.

Trong động thiên, sinh hoạt một bầy tiểu yêu, kẻ đứng đầu, chính là một con hổ yêu tu hành ngàn năm, tự xưng Nam Sơn Đại Vương, đạo hạnh Thiên Tiên đỉnh phong, tuy rằng nhìn khắp Tam Giới rộng lớn chẳng đáng nhắc tới, nhưng giữa chốn hoang sơn dã lĩnh này, cũng coi như một bá chủ yêu tộc.

Nam Sơn Đại Vương, vốn là một con hổ bình thường.

Khi còn nhỏ có cơ duyên, được một vị tiên nhân vẫn lạc giữa chốn hoang sơn dã lĩnh để lại bút tích, cơ duyên xảo hợp, bước vào con đường tu hành.

Vị tiên trưởng kia, chính là một tu sĩ danh môn chính đạo, tuy rằng tu vi bình thường, nhưng trong lời nói hành động, đều toát ra một thân chính khí, liên lụy đến hổ yêu, cũng không tu thành yêu quái tà ác gì.

Trên một ghế đá trải một lớp da hổ dày cộm, Nam Sơn Đại Vương bày một tư thế thoải mái nằm trên đó.

Tâm trạng của Nam Sơn Đại Vương rất không tồi, mấy tháng trước, một con Hắc Hồ Yêu đầu nhập hắn.

Con Hắc Hồ Yêu kia, quả là có vài phần cơ trí thông minh, đã đưa ra không ít chủ ý hay cho hắn.

Ví dụ như bắt một tiều phu kiếm củi dưới núi, để phu nhân của tiều phu lên núi phục thị hắn, nữ nhân phục thị, đó quả thực hơn những tiểu yêu kia gấp trăm lần.

Đương nhiên, phục thị chỉ đơn thuần là phục thị, cũng không xảy ra chuyện gì khác.

Nam Sơn Đại Vương tu luyện chính tông Huyền Môn tiên pháp, tuy rằng phẩm cấp không cao, nhưng lại có một điểm, phải giữ thể thuần dương mới có thể tu hành, một khi mất thân, không chỉ tiền công đổ sông đổ biển, mà việc tu hành tiếp theo, càng sẽ gian nan gấp bội, Nam Sơn Đại Vương tự nhiên không phải là kẻ thiển cận, tu hành đến hiện tại, vẫn luôn duy trì thể thuần dương.

Lúc này, trong đường hầm dài bên ngoài động đá, truyền đến thanh âm kinh hỉ của Hắc Hồ Tinh: "Đại Vương, có đại hỷ sự xảy ra, có đại hỷ sự xảy ra." Nam Sơn Đại Vương không hoảng không vội nhấp

một ngụm trà gốm sứ tinh xảo, rồi mới không nhanh không chậm nói: "Xảy ra chuyện gì rồi, hoảng hoảng trương trương, thành thể thống gì?" Hắc Hồ Tinh ân cần chạy nhỏ đến bên cạnh Nam Sơn Đại Vương, nịnh nọt nói: "Đại Vương, tiểu nhân lại bắt được một tiều phu lên núi." "Bắt được một tiều phu, tính là hỷ sự gì?" Nam Sơn Đại Vương cau mày!

"Đại Vương, tiều phu này không hề tầm thường, phu nhân nhà hắn, chính là mỹ nhân nổi tiếng trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây.

Chàng bị bắt lên núi, nàng tự nhiên sẽ lên núi tìm kiếm, đến lúc đó…" Hắc Hồ Tinh cười hắc hắc, vẻ dâm tà trên mặt không hề che giấu.

Nam Sơn Đại Vương lúc này mới hài lòng gật đầu: "Mỹ nhân, tốt a, bản Vương thích mỹ nhân nhất, việc này làm không tồi." Nói xong, hắn ngừng lại một chút, lại nghiêm khắc nói: "Nhưng đừng quên, chúng ta là yêu tốt, những nữ nhân kia, không được động một sợi tóc." Nam Sơn Đại Vương làm như vậy, việc tu luyện tiên pháp thuần chính, vô thức thanh lọc nội tâm có quan hệ rất lớn.

Nhưng quan trọng nhất là, Nam Sơn Đại Vương, thập phần ổn kiện!

Ổn kiện đến mức không muốn làm một chút việc nhỏ nào, dù xác suất rủi ro rất thấp.

"Vâng, Đại Vương, tiểu nhân biết rồi." "Ừm, đi làm đi, đúng rồi, cũng đừng ngược đãi tiều phu kia, cho hắn ăn cơm uống nước, một tháng sau, lại thả vợ chồng bọn họ xuống núi." "Vâng, Đại Vương." Hắc Hồ Tinh vội vàng rời khỏi động đá.

Chương 543

Dưới hoang sơn, là những thôn lạc thưa thớt, những thôn lạc này, cách không xa, dân số có nhiều có ít.

Thôn lạc dân số đông, có thể có hơn trăm hộ, dân số ít, thì chỉ có mười mấy hộ gia đình.

Giang Lưu Nhi và đoàn người cưỡi Tị Thủy Kim Tinh Thú, không nhanh không chậm mà lên đường.

Ước chừng qua hơn một ngày, đến phía đông hoang sơn, bên cạnh một thôn lạc mười mấy hộ dân.

Giang Lưu Nhi một hàng người còn chưa đến gần thôn lạc, liền nghe thấy một trận tiếng khóc than xa xa truyền đến.

"Phía trước xảy ra chuyện gì rồi, qua xem sao." Giang Lưu Nhi xuống khỏi Tị Thủy Kim Tinh Thú, thẳng đến thôn lạc.

Ngoài thôn, đã vây kín mấy chục người.

Trong đám người, đáng chú ý nhất là một phu nhân hai mươi mấy tuổi!

Mặc dù chỉ mặc một thân y phục vải thô, đầu đội trâm gỗ, trang phục bình thường, nhưng dung mạo thanh lệ thoát tục, làn da trắng nõn mịn màng, vẫn khiến người ta sáng mắt.

Tiểu Hắc Long thích xem náo nhiệt nhất, dẫn đầu chen vào đám đông: "Xin hỏi chư vị, xảy ra chuyện gì rồi?" Một lão đầu xoay người lại, vẻ mặt cảnh giác nhìn Tôn Ngộ Không một hàng người.

Giang Lưu Nhi vội cười giải thích: "Chúng ta là từ Đông Thổ Đại Đường mà đến, muốn đến Tây Thiên bái Phật cầu kinh, chư vị đừng sợ hãi, đừng sợ hãi." Mọi người lúc này mới sắc mặt thả lỏng: "Thì ra

là mấy hòa thượng a." Lão giả sắc mặt thả lỏng, lại thở dài một tiếng, chỉ vào vị phu nhân xinh đẹp kia: "Hán tử nhà nàng hôm qua lên núi đốn củi, hái thuốc, đến sáng nay vẫn chưa về, mọi người giúp tìm cả buổi sáng, nhưng vẫn không tìm thấy người, e là hung nhiều cát ít rồi a!" Giang Lưu Nhi trong lòng giật mình, chẳng lẽ là do yêu quái trên hoang sơn này gây ra?

Giang Lưu Nhi không động thanh sắc, cười nói: "Thì ra là người bị lạc a, không giấu vị lão trượng này, chúng ta từ Đông Thổ Đại Đường mà đến, trải qua không biết bao nhiêu quốc gia, giỏi nhất là tìm người, không bằng để chúng ta giúp các ngươi tìm người?" "Mấy vị trưởng lão nói thật sao?" Vị phu nhân xinh đẹp kia không còn nức nở nữa, trong mắt lại lộ ra ánh sáng hy vọng.

"Tự nhiên là thật, bất quá trước đó, đã đi nhiều ngày đường, bụng đói cồn cào, không biết trong thôn có trai phạn không?" "Có trai phạn, các trưởng lão muốn ăn gì cũng có!" Giang Lưu Nhi một hàng người được cung kính mời vào thôn, lên một bàn lớn đầy món chay.

Ăn no uống đủ xong, trong lúc nhàn rỗi trò chuyện, biết được vị phu nhân xinh đẹp kia tên là Triệu Lý Thị, chồng của vị phu nhân xinh đẹp đó, cũng chính là tiều phu mất tích, tên là Triệu Nguyên.

Giang Lưu Nhi một hàng người ra khỏi thôn, Tiểu Hắc Long nói: "Chắc chắn là do yêu quái kia làm, bắt con yêu quái đó đến hỏi là biết." Tôn Ngộ Không lại lắc đầu: "Không ổn, không ổn, con yêu quái đó tự nhiên chẳng đáng nhắc tới, nhưng vạn nhất làm hại tiều phu kia, thì không hay." "Đại sư huynh có biện pháp gì không?" Tiểu Hắc Long liền vươn đến gần.

"Biện pháp thì đúng là có một cái." Tôn Ngộ Không mỉm cười thần bí, liền khơi dậy hứng thú của mọi người.

"Trư sư đệ, ngươi hãy lại đây nghe ta nói." Trư Bát Giới thật thà

đi đến bên cạnh Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không kể kế hoạch ra.

Đơn giản mà nói, chính là để Trư Bát Giới biến thành hình dáng của Triệu Lý Thị lên núi.

Nếu tiều phu bị yêu quái trên núi bắt giữ, nhất định sẽ không bỏ qua Triệu Lý Thị, đợi Trư Bát Giới đánh vào nội bộ địch nhân, đến lúc đó hành động, ắt không còn mối lo hậu họa.

Trư Bát Giới nghe xong, liền lộ ra vẻ do dự: "Hầu ca, cái này, cái này…" Hắn đường đường Thiên Hà Thủy Quân Nguyên Soái, đệ tử Nhân Giáo, nam giả nữ trang đi gặp yêu quái, sau này truyền ra ngoài làm sao gặp người a!

Tôn Ngộ Không há chịu bỏ qua, dùng sức khuyến dụ, Tiểu Hắc Long, Sa Tăng, Giang Lưu Nhi cũng thay phiên nhau ra trận, cuối cùng cũng thuyết phục được Trư Bát Giới.

Không tình nguyện biến thành hình dáng của Triệu Lý Thị, Trư Bát Giới một mình khoác giỏ lên núi.

Tôn Ngộ Không và đồng bọn, thì ẩn giấu khí tức trên thân, lặng lẽ theo sau Trư Bát Giới, tùy cơ hành sự.

Trong Chung Nhũ Thạch Động, Hắc Hồ Tinh phảng phất ngửi thấy mùi gì đó, hai mắt đột nhiên trở nên sắc bén: "Đến rồi!" "Tiểu nhân môn, theo ta cùng ra." Hắc Hồ Tinh một tiếng ra lệnh, mười mấy con hổ yêu liền cùng Hắc Hồ Tinh ra khỏi Chung Nhũ Thạch Động.

Ngoài hoang sơn, Hắc Hồ Tinh và mười mấy con hổ yêu mai phục trong rừng núi, truy lùng bóng dáng Trư Bát Giới.

Chẳng mấy chốc, Hắc Hồ Tinh hai mắt sáng lên: "Nhìn kìa!" Mười mấy con hổ yêu liền dục dược thí, Hắc Hồ Tinh càng dương dương tự đắc, lần này, có thể lập đại công rồi, không biết Đại Vương sẽ ban thưởng cho hắn thế nào.

Tu vi của Hắc Hồ Tinh chỉ vừa Luyện Hư Hợp Đạo viên mãn, mục tiêu duy nhất chính là thành tiên.

Trong lúc Hắc Hồ Tinh dục dược thí, lại không biết nhất cử nhất động của bọn chúng, sớm đã lọt vào mắt Giang Lưu Nhi và đoàn người.

"Không ngờ con yêu này lại vẫn chưa thành tiên." Tiểu Hắc Long mặt đầy khó tin: "Như vậy, để lão Trư sư đệ nam giả nữ trang, hình như quả thực là việc làm thừa thãi." Giang Lưu Nhi cười nói: "Dù sao cũng giả rồi, giữa chừng bỏ dở thì không hay cho lắm." Thế là, Giang Lưu Nhi một hàng người cứ trơ mắt nhìn Hắc Hồ Tinh một hàng người, cuốn lên một trận hắc phong, bắt Trư Bát Giới đi.

Khoảnh khắc bị bắt đi, Giang Lưu Nhi và đoàn người lập tức hành động, đuổi theo, cuối cùng dừng lại trước Chung Nhũ Thạch Động.

Tôn Ngộ Không cùng Tiểu Hắc Long, cấp tốc dạo quanh một vòng Chung Nhũ Thạch Động.

"Ngộ Không, tình huống thế nào?" Giang Lưu Nhi bình tĩnh hỏi, dẫu không hỏi, cũng đã đến động phủ yêu quái, tình huống cũng không khác biệt là mấy.

"Một con hổ yêu Thiên Tiên đỉnh phong, mười mấy con hồ yêu Địa Tiên, còn có ba bốn mươi con tiểu hổ yêu chưa thành tiên, ngoài những thứ này, thì không có phát hiện gì khác." Tôn Ngộ Không dị thường ung dung, với chút thực lực này, hắn thậm chí thổi một hơi, liền có thể tiêu diệt ngàn trăm lần.

"Tiều phu kia có ở trong động không?" "Có, được chăm sóc chu đáo, tình huống rất không tồi." "Đi, chúng ta đi xem." Tôn Ngộ Không dẫn Giang Lưu Nhi và đoàn người đến trước động đá giam giữ tiều phu.

Trước động đá, hai con hổ yêu đang cẩn thận canh giữ, thấy không tiếng động gì, đột nhiên lại có nhiều người đến như vậy, sợ hãi giật mình một cái, liền muốn kêu la.

Nhưng còn chưa kịp lên tiếng, Tôn Ngộ Không liền búng ngón tay một cái, đánh ngất bọn chúng.

"Đại sư huynh, sao không giết mấy tiểu yêu này?" Sa Tăng hiển nhiên có chút không hiểu.

"Thấy yêu liền giết, cũng chẳng phải đại đạo, yêu, cũng có yêu tốt và yêu xấu phân chia, yêu xấu, giết rồi thì giết, nhưng hai con hổ yêu này, trên thân không có chút sát khí nào, bình thường có thể thấy là thổ nạp nhật tinh nguyệt hoa tu hành, hà tất phải giết bọn chúng?" Sa Tăng liền trầm mặc không nói gì.

Mọi người bước vào động đá, tiều phu đang ngủ gà ngủ gật trên giường liền giật mình tỉnh dậy, thấy Giang Lưu Nhi nhiều người như vậy mà mình một người cũng không quen biết, liền sắc mặt đại biến.

"Ngươi chính là Triệu Nguyên chứ." "Ngươi, ngươi sao lại biết tên ta." Tiều phu càng thêm sợ hãi.

"Đừng sợ hãi, chúng ta là đến cứu ngươi." Giang Lưu Nhi trực tiếp kể lại sự tình tiền nhân hậu quả cho tiều phu một lần.

Tiều phu nghe xong, sắc mặt đại biến, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi li ti: "Vậy, vậy nương tử nhà ta…" Nói xong, hung hăng đẩy mọi người ra, chạy ra ngoài Chung Nhũ Thạch Động.

Lúc này, trung tâm Chung Nhũ Thạch Động, Hắc Hồ Tinh dẫn theo hổ yêu, áp Trư Bát Giới lên.

Nam Sơn Đại Vương nhìn vị phu nhân vô cùng mỹ lệ, tim đập thình thịch đập lên!

Đẹp, thật là đẹp!

So với nàng này, những người trước đó đều là cái gì a!

Nam Sơn Đại Vương đang chuẩn bị khen thưởng thật tốt cho Hắc Hồ Tinh, sắc mặt lại chợt biến, không đúng a, người bình thường bị bắt đến động phủ của hắn, tất sợ hãi run rẩy, sắc mặt trắng bệch, thậm chí tè dầm mất kiểm soát cũng không phải chưa từng có, nhưng vị tiểu nương tử này, sao lại không sợ hãi chút nào, cứ như, cứ như về nhà mình vậy?

Hắc Hồ Tinh vẫn đang cố sức tranh công: "Đại Vương, vị tiểu nương tử mỹ lệ nhường này, quả là hiếm thấy, tiểu nhân phải tốn rất nhiều thời gian mới bắt được." "Mau tránh xa nữ nhân này ra!" Bản năng truyền đến cảm giác không ổn, khiến Nam Sơn Đại Vương khẽ quát một tiếng.

Hắc Hồ Tinh, đám hổ yêu ngây người, đợi khi hoàn hồn lại, chỉ thấy vị phu nhân mỹ lệ cười duyên như hoa vừa nãy, đã biến đổi thân hình, biến thành một hắc thần mặt đen.

Cơ bắp toàn thân cao vút nổi lên, một luồng sát khí ập thẳng vào mặt.

Thậm chí còn chưa ra tay, đã dọa Hắc Hồ Tinh, đám hổ yêu ngã lăn ra đất.

Lúc này, Giang Lưu Nhi và đoàn người cũng dẫn theo tiều phu chạy tới.

Chương 544

Khi Nam Sơn Đại Vương nhìn thấy động phủ của mình, bị nhiều người như vậy coi như hậu viện, ra vào tự nhiên, cuối cùng cũng nổi giận!

Hổ Đầu Kim Bối Đại Đao, xuất hiện trong tay hắn, hung hăng chém vào Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới không né tránh, cứ đứng yên nhìn một đao này chém xuống.

"Keng!" Thanh âm kim loại va chạm vang lên giữa không trung, một đao này, chém trúng Trư Bát Giới.

Nhìn kỹ lại, một sợi lông đen nhánh, bị một đao này chém đứt, nhẹ nhàng bay xuống từ lưỡi đao.

"Cái này, cái này…" Nam Sơn Đại Vương cảm giác thế giới quan của mình bị lật đổ!

Một đao toàn lực của mình, vậy mà chỉ chém đứt một sợi lông trên thân người khác sao?

Nam Sơn Đại Vương nhìn Trư Bát Giới, lại nhìn Tôn Ngộ Không vẻ mặt bình đạm, nhưng dường như còn đáng sợ hơn Trư Bát Giới, lập tức buông xuôi!

Ném đại đao trong tay, ngã xuống đất, khóc lóc kể lể: "Chư vị trưởng lão, tha mạng a, bản Vương ta tại hoang sơn này tu hành bấy nhiêu năm mới khó khăn lắm mới có được chút đạo hạnh này, kính xin trưởng lão nhìn vào đó, tha cho ta và tiểu nhân môn một con đường sống đi." Giang Lưu Nhi đạm đạm nhìn Nam Sơn Đại Vương: "Ngươi bắt tiều phu này đến, có mục đích gì?" Nam Sơn Đại Vương

khóc lóc kể lể: "Trong động toàn là yêu quái, thô lỗ vụng về, ta bắt tiều phu này đến, chỉ mong phu nhân hắn lên núi tìm kiếm, để phu nhân nàng chăm sóc ta một thời gian mà thôi…" "Trừ những cái này, thì không có mục đích nào khác?" Giang Lưu Nhi lại hỏi.

"Trời đất chứng giám, những lời tiểu nhân đây đều phát ra từ đáy lòng, nếu có nửa câu dối trá, chư vị trưởng lão cứ tùy ý xử trí." Giang Lưu Nhi hài lòng gật gật đầu, một tay vung lên, một đạo pháp lực nhu hòa liền đỡ Nam Sơn Đại Vương dậy.

"Kể đã như vậy, liền tha cho ngươi một lần, bất quá ngươi được tha, toàn vì trên thân ngươi không có sát khí, nhưng con hồ ly tinh này, trên thân sát khí nặng nề, không thể tha!" Nói xong, Giang Lưu Nhi búng ngón tay một cái, chấm dứt vận mệnh của Hắc Hồ Tinh.

Nam Sơn Đại Vương thấy Giang Lưu Nhi ra tay, thần quỷ mạc trắc, lại cả gan hỏi: "Trưởng lão, những người này đều là đồ đệ của ngài chứ?" "Đúng vậy, sao vậy?" "Ta, ta cũng muốn bái ngài làm sư, học tập tiên pháp…" Nam Sơn Đại Vương triệt để động tâm rồi, đây đâu phải là tai ách gì, đây rõ ràng là một cơ duyên vô thượng đại!

Giang Lưu Nhi đạm đạm liếc mắt nhìn Nam Sơn Đại Vương, thấy trên thân hắn thuần tịnh, khí tức tu luyện cũng rất vững chắc, trầm ngâm một hồi nói: "Kể đã như vậy, truyền thụ cho ngươi một số thứ cũng không sao, nhưng ngươi phải bảo đảm hai điều kiện, thứ nhất, không được tiết lộ cho người khác biết, thứ hai, giữ vững bản tâm, tuyệt đối không được lạc lối, đi vào con đường tự hủy diệt." Nam Sơn Đại Vương gật đầu như gà mổ thóc: "Vâng, trưởng lão, ta ghi nhớ trong lòng." Ngay lập tức, Giang Lưu Nhi liền truyền thụ một bộ tiên pháp cho Nam Sơn Đại Vương.

Nam Sơn Đại Vương được tiên pháp, mừng rỡ không thôi, đích thân cùng Giang Lưu Nhi và đồ đệ xuống núi, đưa tiều phu về nhà,

đồng thời hứa với mọi người, sẽ không làm những việc ác này nữa.

Giải quyết xong chuyện hoang sơn, Giang Lưu Nhi một hàng người tiếp tục hướng Tây Du đi.

Tây Du, khô khan và tẻ nhạt, lại một đường hướng Tây Du thêm một tháng.

Giang Lưu Nhi một hàng người đến Thiên Trúc Quốc, Thiên Trúc, diện tích rộng lớn, thành trì chúng đa, dọc đường đi qua hoang sơn mấy ngày, xa xa có thể thấy một thành trì.

Thành trì không tính là nhỏ, tường thành rộng lớn dày nặng tựa một con hùng sư sừng sững trên đại địa, nuốt nhả khách bộ hành qua lại giữa trời đất.

Cách rất xa, liền có thể nghe thấy trong thành tiếng người huyên náo, thanh âm huyên náo không dứt bên tai.

Trư Bát Giới trên mặt lộ ra ý cười: "Hắc hắc, thật là may mắn, thức ăn trong hoang sơn vô vị nhạt nhẽo, vào thành rồi, ắt phải ăn một bữa no say." Sa Tăng cũng có một trận thả lỏng, hắn là người phụ trách vác hành lý.

Tuy rằng không nặng, nhưng cứ đi đường như vậy, không được cưỡi mây, không được động dụng pháp lực, cũng rất mệt mỏi.

Đặc biệt là nửa đêm, ngồi trên hành lý, ngủ cũng không ngon.

Nay gặp được thành trì nhân tộc, nhất định phải vào nghỉ mấy ngày, tự thưởng cho mình.

Đến gần thành trì nhân tộc, Giang Lưu Nhi cũng xuống khỏi Tị Thủy Kim Tinh Thú.

Thú này quá lớn, nếu vào thành, quá hiển mắt, tất sẽ gây ra hoảng loạn, rước lấy một đống phiền phức, vẫn là thu lại thì hơn.

Xuống đất đi bộ, Giang Lưu Nhi không có chút không thích ứng, hô một tiếng: "Đi, vào thành xem sao." Mọi người ba bước làm hai, rất nhanh đến trước cửa thành.

Chỉ thấy trước cửa thành nguy nga dày nặng, khắc ba chữ vàng rực rỡ, Ngọc Hoa Thành.

Trư Bát Giới gãi gãi đầu: "Ta còn tưởng là một quốc gia chứ, không ngờ chỉ là một thành." Giang Lưu Nhi như đếm của nhà mà nói: "Thiên Trúc đất rộng người thưa, thành trì vô số, tất cả thành trì đều phụng Thiên Trúc Hoàng Đế làm tối cao, Thiên Trúc Hoàng Đế cũng rất thông minh, đem tất cả hoàng thất tông thất, phân phong đến các thành trấn, bảo vệ bốn phương." Mọi người nghe xong nghi hoặc trong lòng liền được giải khai, Tiểu Hắc Long nói: "Cách phân phong như vậy, tuy rằng không tồi, nhưng quốc lực vô pháp ngưng tụ, thống nhất, so với Đại Đường ta, lại kém xa!" Giang Lưu Nhi lại cười nói: "Tất cả các biện pháp, đều phải tùy theo nơi chốn mà hành sự, biện pháp của Đại Đường, ở Đại Đường thì hữu dụng, nhưng đặt ở địa phương Thiên Trúc này, lại chưa chắc đã hữu dụng." "Đi, chúng ta vào thành xem sao." Vào thành, phải nộp phí qua đường, mỗi người một đồng, nộp tiền xong, mọi người lúc này mới vào thành.

Vào thành cái nhìn đầu tiên, một luồng đại khí tượng ập thẳng vào mặt.

Đường phố thẳng tắp rộng rãi, nhà cửa xung quanh khang trang, có trà lâu, tửu tứ, thực đường.

Đồng thời có các món ăn vặt, bày bán hai bên đường phố.

Dọc đường cũng có người rao bán, những thứ rao bán đủ loại hình, có những món đồ chơi nhỏ kỳ lạ cổ quái, cũng có đặc sản Thiên Trúc, chỉ nhìn đã hoa cả mắt.

Trong đó, có một lão nhân đã ngoài sáu mươi, bày một quầy kẹo

hồ lô.

Trên quầy, dày đặc bày đầy kẹo hồ lô, Trư Bát Giới thèm chảy nước, đi lên mua mấy xâu, mỗi người ăn một xâu, chua chua ngọt ngọt, vị đạo cực kỳ thanh tân.

Giang Lưu Nhi thì cười tán thán nói: "Vị lão trượng này, kẹo hồ lô cực kỳ mỹ vị, khiến người ta ăn rồi còn muốn ăn nữa." Vị lão trượng kia ước tính vẫn là lần đầu tiên nghe Giang Lưu Nhi khen ngợi không hề che giấu như vậy, trên mặt lóe lên một tia đắc ý: "Mấy vị trưởng lão nhìn mặt lạ, chắc là lần đầu tiên đến Ngọc Hoa Thành chúng ta phải không?

Không giấu gì các ngươi nói, kỹ thuật chế tác kẹo hồ lô này, chính là do tổ tiên nhà ta truyền lại, kẹo hồ lô làm ra, vừa ngọt vừa chua, thập phần khai vị." Giang Lưu Nhi gật đầu: "Chúng ta là tăng nhân từ Đông Thổ Đại Đường mà đến, muốn đến Tây Thiên cầu thủ chân kinh, đồ kinh qua Ngọc Hoa Thành này…" "Thì ra là các trưởng lão cao nhân từ Đại Đường đến a!" Vị lão trượng kia vừa nghe, liền trở nên thập phần nhiệt tình, trực tiếp từ trong túi lấy tiền, miệng còn lẩm bẩm: "Cao nhân Đại Đường ăn mấy xâu kẹo hồ lô của chúng ta lại còn thu tiền, chẳng phải là đánh vào mặt ta sao!" Giang Lưu Nhi vội vàng xua tay từ chối: "Chuyện nào ra chuyện đó, ngài chế tác kẹo hồ lô này cũng không dễ dàng, bất kể chúng ta từ đâu đến, cũng không thể ăn không kẹo hồ lô của ngài a." Lão trượng nghe xong, tuy rằng vẫn không tình nguyện, nhưng cũng không còn lấy tiền cứng rắn nhét cho Giang Lưu Nhi nữa.

Giang Lưu Nhi thì nhân cơ hội hỏi thăm: "Lão trượng, chúng ta mới đến, đối với Ngọc Hoa Thành này còn chưa hiểu rõ, không biết có thể phiền lão trượng nói cho chúng ta biết không?" "Hải, chuyện nhỏ này!" Lão trượng lập tức thao thao bất tuyệt kể lể: "Thành chúng ta tên là Ngọc Hoa Thành, thành chủ là vương, chính là Ngọc Hoa

Vương, là người thân xa của Thiên Trúc Hoàng Đế Bệ Hạ, theo bối phận mà tính toán, còn là hoàng thúc của Hoàng Đế Bệ Hạ nữa." "Ngọc Hoa Vương vi nhân hòa thiện, yêu dân như con, Ngọc Hoa Thành này, tuy rằng khá hẻo lánh, nhưng dưới sự trị lý của Đại Vương lại ngày càng phồn thịnh, đời sống bách tính ngày càng tốt, bách tính của mấy thành trì vốn sống tốt hơn chúng ta, đều âm thầm ngưỡng mộ chúng ta đó." Lão trượng phảng phất như đột nhiên mở ra hộp thoại, thao thao bất tuyệt kể lể.

Lão trượng nói xong, Giang Lưu Nhi một hàng người cũng đã có một sự hiểu biết cơ bản về Ngọc Hoa Thành này.

Hiểu rõ xong, một hàng người cáo biệt lão trượng, tìm một khách sạn ở lại.

Trong khách sạn, Tiểu Hắc Long hưng phấn nói: "Sư phụ, Ngọc Hoa Thành này thật là náo nhiệt, không bằng chúng ta ở lại chơi thêm mấy ngày?" "Ngộ Không, ngươi xem thế nào?" Tôn Ngộ Không cười nói: "Ta đều tùy ý." Giang Lưu Nhi lúc này mới gật đầu: "Vậy thì cứ ở lại trong thành, chơi thêm mấy ngày đi." Tây Du càng nhanh, Phật môn nhận được lợi ích càng nhiều, hà tất phải đi vội vã như vậy?

Mọi người liên tiếp ở trong thành chơi hơn mười ngày, mới chính thức yết kiến Ngọc Hoa Vương.

Ngọc Hoa Vương quả không hổ là minh quân, ngày hôm sau buổi sáng sớm, liền phái ra quy cách cao nhất để nghênh tiếp khách quý của Ngọc Hoa Thành.

Năm con voi thân mình khảm đầy mã não, châu ngọc, tắm rửa sạch sẽ.

Mọi người cưỡi voi, vào Vương đô, gặp được Ngọc Hoa Vương.

Ngọc Hoa Vương là một nam nhân trung niên ôn hòa, hiền lành, trò

chuyện với ông ta, cho người ta một cảm giác như gió xuân.

Sau khi đóng dấu thông quan văn điệp, Ngọc Hoa Vương lúc này mới tán thưởng: "Thiên Trúc cách Đại Đường, hà chỉ vạn dặm xa xôi, các trưởng lão vượt núi băng sông, không ngại vất vả, ý chí kiên định, bản Vương bội phục a." Giang Lưu Nhi và đồng bọn cười, thuận theo Ngọc Hoa Vương nói mấy câu khách sáo.

Ngọc Hoa Vương lại nói: "Mấy vị trưởng lão đã có thể từ Đại Đường đến Thiên Trúc, chắc hẳn định thân hoài đại bản lĩnh, không biết có thể để bản Vương được mở mang kiến thức không." Ngọc Hoa Vương nhiệt tình chiêu đãi, chuyện nhỏ này mọi người tự nhiên phải thỏa mãn.

Thế là do Trư Bát Giới, Sa Tăng ra tay, thi triển mấy thần thông đơn giản.

Trực tiếp khiến Ngọc Hoa Vương nhìn chằm chằm mở to mắt, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Nửa buổi sau, lúc này mới đứng dậy, giơ ngón cái lên: "Các vị trưởng lão, thật là thiên nhân vậy." Ngọc Hoa Vương nói xong, lại có vài phần do dự nói: "Có một việc, muốn cầu mấy vị trưởng lão, không biết mấy vị trưởng lão có thể đáp ứng không." "Cứ việc nói, nếu có thể làm được, nhất định không từ chối." Giang Lưu Nhi rất đại phương.

"Hạ thần có ba khuyển tử, bình thường học văn không học võ, đi mấy bước liền thở hồng hộc, bản Vương muốn cho ba khuyển tử, theo chư vị trưởng lão học một chút bản sự, cường thân kiện thể cũng là tốt." Trong mắt Ngọc Hoa Vương, văn võ song toàn mới là vương đạo.

Giang Lưu Nhi lược một phen suy tính, trực tiếp đáp ứng xuống.

Chương 545

Dù sao Tây Du cũng không vội vàng nhất thời, yêu cầu của Đại Vương cũng không quá đáng, đáp ứng cũng không sao.

"Mau đi gọi ba vị vương tử đến, cứ nói bản Vương đã tìm cho bọn họ ba sư phụ tốt." "Vâng, Đại Vương." Nội thị vội vàng lui xuống, chẳng mấy chốc, liền gọi ba vị vương tử đến.

Ba vị vương tử, dáng người cao lớn, dung mạo tuấn lãng, lạc lạc đại phương, chắp tay với Ngọc Hoa Vương hành lễ: "Nhi thần bái kiến phụ vương." "Đây là sư phụ mà bản Vương tìm cho các ngươi, còn không mau đi bái kiến?" Ba vị vương tử đi đến trước mặt Giang Lưu Nhi và mấy người, cung kính hành một lễ.

Giang Lưu Nhi và đoàn người cũng không khách khí, trực tiếp thụ ba vị vương tử một bái.

Những ngày tiếp theo, Giang Lưu Nhi một hàng người trực tiếp ở lại trong vương cung, ban ngày giáo đạo ba vị vương tử.

Đồng thời, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng còn phân biệt lấy ra binh khí của mình, bảo thợ rèn làm cho ba vị vương tử mỗi người một kiện.

Cùng lúc đó, Thiên Đình, Thanh Hoa Trường Lạc Giới Đông Cực Diệu Nghiêm Cung.

Linh khí sung mãn, tiên khí lượn lờ, trong cung điện hoa lệ, Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn ngồi trên một bồ đoàn, tiềm tâm ngộ đạo.

Đột nhiên, thiên đạo chấn động, một luồng kiếp khí rơi xuống thân Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn.

Thiên Tôn hai mắt khẽ động, đã mở mắt ra, nhìn xuống hạ giới:

“Tây Du đã đến giai đoạn cuối, tiếp theo, cuối cùng cũng đến lượt Thiên Đình ta ra tay rồi chứ?” “Cửu Linh Nguyên Thánh đâu?” “Lão gia!” Bên ngoài Diệu Nghiêm Cung, một dị thú có chín đầu, hình dạng giống sư tử chạy nhỏ vào, ngoan ngoãn nằm phủ phục trước Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, chờ phân phó.

“Kẻ thỉnh kinh đã đến địa giới Thiên Trúc, ngươi đích thân hạ giới một chuyến, tạo chút phiền toái cho kẻ thỉnh kinh kia đi.” “Vâng, lão gia.” Cửu Linh Nguyên Thánh đang định hành động, bên tai lại truyền đến thanh âm của Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn: “Kẻ thỉnh kinh kia, quả thực có chút không tầm thường, ngươi phải cẩn thận hành sự, ngàn vạn lần đừng bộc lộ thân phận của mình, điểm dừng là được.” Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, cùng Đại Thiên Tôn đứng chung một chiến tuyến.

Trong mắt bọn họ, chỉ cần Tây Du có thể thuận lợi hoàn thành, Thiên Đình sẽ được chia một phần lợi ích tương ứng, thì chính là công đức viên mãn.

Còn về Huyền Môn, Phật môn thế như nước với lửa, hình thành thế chân vạc, thì liên quan gì đến bọn họ?

Ngược lại, bọn họ còn càng nguyện ý nhìn thấy cảnh tượng này.

Huyền Môn, Phật môn, thế như nước với lửa, ngồi hưởng lợi ngư ông, chẳng phải là Thiên Đình bọn họ sao?

Cửu Linh Nguyên Thánh phụng sắc chỉ Thiên Tôn, đích thân hạ giới, loanh quanh một vòng, đến phía bắc Ngọc Hoa Thành.

Phía bắc Ngọc Hoa Thành, có một Báo Đầu Sơn, trong Báo Đầu Sơn, có một động, tên là Hổ Khẩu Động.

Trong động có một Hoàng Sư Tinh, chính là một đệ tử ký danh mà Cửu Linh Nguyên Thánh thu nhận khi hạ giới mấy trăm năm trước.

Lão gia nhà mình, Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn nói, tạo chút phiền toái nhỏ cho kẻ thỉnh kinh, cố gắng không bộc lộ thân phận của mình.

Như vậy, nếu tự mình ra tay, thì có chút không thích hợp lắm!

Kể đã tự mình ra tay không thích hợp lắm, vậy thì phải chọn một người trợ giúp.

Hiển nhiên, Hoàng Sư Tinh chính là người trợ giúp mà Cửu Linh Nguyên Thánh đã chọn.

"Chỉ có đạo hạnh Huyền Tiên, yếu kém một chút, nhưng lão gia đều đã nói, tạo chút phiền toái nhỏ, chắc cũng không có vấn đề gì chứ?" Cửu Linh Nguyên Thánh nghĩ như vậy, còn về sau khi tạo xong phiền toái, Hoàng Sư Tinh bị xử trí thế nào, thì không còn nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn nữa.

Một con sư tử lông vàng, nếu có thể hiến thân vì Thiên Đình đại hưng, cũng coi như là cơ duyên tạo hóa của hắn!

Ngày này, trong Hổ Khẩu Động, trương đăng kết thải, hỉ khí dương dương.

Hơn trăm tiểu yêu, dưới sự dẫn dắt của Hoàng Sư Tinh, đồng loạt chúc mừng Cửu Linh Nguyên Thánh.

Trong lòng Cửu Linh Nguyên Thánh lâng lâng, trên Thiên Đình, hà kỳ khô khan tẻ nhạt, hạ giới, mới là chân lý của sinh hoạt a!

Rượu đã qua ba tuần xong, Hoàng Sư Tinh vội vàng tiến lên: "Lão tổ tông, ngài sao lại có thời gian hạ giới đến?" Hoàng Sư Tinh với đạo hạnh Huyền Tiên vừa mới đạt, cũng không biết thân phận thật sự của Cửu Linh Nguyên Thánh.

Chỉ biết, Cửu Linh Nguyên Thánh là một nhân vật lớn không tầm thường của Thiên Đình.

Cửu Linh Nguyên Thánh đi thẳng vào vấn đề: "Ta lần này đến, là có một chuyện muốn giao cho ngươi làm." Cửu Linh Nguyên Thánh không hề khách khí, há miệng liền nói.

Hoàng Sư Tinh càng thêm cung kính, vỗ ngực nói: "Lão sư cứ việc nói, có chuyện gì tiểu sư tử này có thể làm được, nhất định không từ chối." Cửu Linh Nguyên Thánh nói: "Ngọc Hoa Quốc gần đây đến một đoàn người thỉnh kinh, thu nhận ba người con trai của Ngọc Hoa Vương kia làm đồ đệ, ngươi đi trộm binh khí của bọn họ về đi." "A?" "Ngọc Hoa Vương?" "Xin hỏi lão sư, Ngọc Hoa Vương kia đã đắc tội lão sư ở đâu, ta thay lão sư đi giáo huấn hắn một trận, việc trộm binh khí, thì miễn đi được không?" Hoàng Sư Tinh vốn dĩ giữ quy củ, dù là trong động ăn thịt uống rượu, đó cũng phải lấy tiền ra mua, trộm đồ vật, Hoàng Sư Tinh lớn chừng này còn chưa từng làm.

Hơn nữa, Ngọc Hoa Vương, tại Ngọc Hoa Thành danh vọng rất lớn, Hoàng Sư Tinh vô cùng khâm phục, nên không muốn đi trộm đồ vật của hắn.

Cửu Linh Nguyên Thánh sắc mặt liền biến, thanh âm cũng nghiêm khắc hơn một chút: "Ngươi không nghe lời vi sư?" "Đệ tử không dám.

Chỉ là Ngọc Hoa Vương kia…" "Kể đã không dám, thì mau chóng đi một chuyến, vi sư hôm nay liền muốn nhìn thấy thành quả." "Vâng, lão sư." Lần này, Hoàng Sư Tinh cũng không dám nói gì nữa, đồng ý hết.

Đêm đó, mây đen cuồn cuộn từ chân trời bay đến, che khuất mặt trăng, mặt đất một mảnh tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, chính là thời cơ tốt để hành động.

Hoàng Sư Tinh một mình, bay đến phía trên vương cung Ngọc Hoa Quốc.

Vương cung, trên diễn võ trường rộng rãi, ba thần binh sừng sững trên giá binh khí.

Phân biệt là Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không, Cửu Xỉ Đinh Bá của Trư Bát Giới, Hàng Yêu Bảo Trượng của Sa Tăng.

Ba kiện linh bảo, toàn thân lưu chuyển ánh sáng kỳ dị, lấp lánh tỏa sáng, thu hút ánh nhìn.

Trước ba kiện bảo bối binh khí, ba vị vương tử, một tay cầm Kim Cô Bổng, Cửu Xỉ Đinh Bá, Hàng Yêu Bảo Trượng phỏng chế, đang tu hành.

Việc đặt binh khí của mình ở đây, không phải là Tôn Ngộ Không và đồng bọn cố ý khoe khoang, mà là trong binh khí ẩn chứa ý cảnh cường đại, có thể nhanh hơn, tốt hơn giúp ba vương tử tu hành.

Đối với ba vị vương tử, Tôn Ngộ Không và đồng bọn cũng không định giáo đạo pháp thuật gì đặc biệt thâm sâu, chỉ giáo đạo một số pháp cường thân cơ sở, có chút tự vệ chi lực là đủ rồi.

Ba vị vương tử trên diễn võ trường đổ mồ hôi như mưa, không hề chú ý đến một bóng dáng ẩn mình, lặng lẽ đến gần bọn họ.

Một góc vương cung, trong cung điện nơi Giang Lưu Nhi một hàng người cư trú.

Tôn Ngộ Không mở mắt, kim quang lưu chuyển trong mắt, vạn vật thế gian, đều ở trong tầm mắt.

“Sư phụ, có tình huống.” Tôn Ngộ Không cẩn thận nhắc nhở.

Vốn dĩ trong đại kiếp, kiếp khí lan tràn, phong bế lục thức, dẫu là Thánh nhân, cũng không thể toàn tri toàn năng, càng đừng nói dưới Thánh nhân.

Nhưng Tôn Ngộ Không có đại thần thông vô thượng, Phá Vọng

Kim Mâu, khẽ cảm tri, liền cảm tri được yêu khí trong vương cung.

Giang Lưu Nhi trở mình, tiện miệng nói: "Không cần quản hắn, mai hãy tính." Trên diễn võ trường, Hoàng Sư Tinh ẩn mình trong bóng tối, đánh giá Như Ý Kim Cô Bổng, Cửu Xỉ Đinh Bá, Hàng Yêu Bảo Trượng, mặt mày hớn hở.

Lão sư quả thực không lừa hắn a, ba kiện binh khí này, quả nhiên không tầm thường, dù sao cũng mạnh hơn vũ khí trong tay hắn rất nhiều.

Hoàng Sư Tinh khẽ thi triển thủ đoạn, trong nháy mắt, cuồng phong nổi lên, gió cuốn mây tàn.

Ba vị vương tử bị dọa giật mình một cái, vội vàng trốn vào phòng trước tạm lánh.

Chương 546

Đợi cuồng phong tan đi, khi võ trường khôi phục lại vẻ yên tĩnh, ba vị vương tử mới xuất hiện.

Khi thấy trên võ trường, ba kiện thần binh biến mất không còn dấu vết, họ liền hoảng hốt: "Đại ca, vũ khí của các vị sư phụ đâu rồi?" Nhị vương tử và Tam vương tử hoảng sợ hỏi Đại vương tử.

Đại vương tử vội vã tìm người trong võ trường hỏi han, nhưng vẫn không có kết quả.

Ba vị vương tử liền phi ngựa không ngừng, tìm đến Giang Lưu Nhi một hàng báo cáo.

Giang Lưu Nhi và các đệ tử sau khi nghe xong, khẽ mỉm cười, không hề kinh ngạc: "Nửa đêm trong vương cung có yêu khí tràn ngập, xem ra là có yêu vật thừa đêm lẻn vào vương cung, trộm đi binh khí của chúng ta." "A?" Ba vị vương tử kinh hãi, "Các vị sư phụ, vậy phải làm sao?" "Đương nhiên là phải bắt yêu quái, đoạt lại thần binh!" Giang Lưu Nhi khẽ cười, "Việc này, các ngươi không cần quản, cứ giao cho các vị sư phụ làm đi." Trong lòng Giang Lưu Nhi rất rõ ràng, thủ đoạn trộm binh khí như vậy, nếu không phải Phật môn, thì cũng là Thiên đình.

Sáng sớm hôm sau, Giang Lưu Nhi cùng các đệ tử liền rời đi, dọc theo luồng yêu khí đêm qua chưa tan, tìm đến Báo Đầu Sơn, Hổ Khẩu Động ở phía bắc thành Ngọc Hoa.

Ngoài động, Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long đều lười biếng động đậy.

Thế là Trư Bát Giới bay lên không trung, lớn tiếng quát: "Yêu quái nào dám trộm thần binh của ta, chẳng lẽ đã chán sống rồi sao?" Giọng

Trư Bát Giới vang dội, tiếng hét này như sấm nổ vang trời, từng đợt âm thanh nhanh chóng lan khắp Báo Đầu Sơn.

Trong Hổ Khẩu Động của Báo Đầu Sơn, Hoàng Sư Tinh run rẩy: "Lão sư…" "Ngươi sợ gì, có vi sư ở đây, đừng hoảng." Hoàng Sư Tinh hít một hơi thật sâu, gật đầu, dẫn theo mấy chục tiểu yêu, lấy hết can đảm bay ra khỏi Hổ Khẩu Động.

"Ngươi là yêu quái gì, lai lịch thế nào, mà cũng dám trộm binh khí của chúng ta?" Trư Bát Giới thấy Hoàng Sư Tinh xuất hiện, lớn tiếng chất vấn.

Hoàng Sư Tinh á khẩu không trả lời được, hắn vốn rất thích nói đạo lý!

Bình thường dù có mua một con trâu hay một con dê, hắn cũng phải trả tiền đúng giá thị trường.

Trộm binh khí, nếu không phải lão sư cứ bắt hắn làm, hắn cũng sẽ không làm ra loại chuyện này.

Hoàng Sư Tinh lý lẽ thua thiệt, nhưng lại bị Trư Bát Giới coi là khiêu khích.

Hắn lập tức nổi giận, một tay vồ lấy Hoàng Sư Tinh.

Hoàng Sư Tinh thần sắc căng thẳng, vội vàng tránh né!

Nhưng Trư Bát Giới là ai, là một trong ba đệ tử Nhân giáo, tu luyện chính tông Huyền Môn thần thông, một thân đạo hạnh đạt đến đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Còn Hoàng Sư Tinh, chỉ có tu vi Huyền Tiên, giao chiến với Trư Bát Giới chưa đầy mười hiệp đã rơi vào hạ phong.

Cuối cùng bị Trư Bát Giới ném ra một sợi dây vàng, trói chặt không thể động đậy.

Sắc mặt Hoàng Sư Tinh trở nên trắng bệch, trong lòng thầm than khổ.

Lão sư nhà mình, thật sự hại chết hắn rồi!

Hắn đang tu hành yên ổn trên núi, vô duyên vô cớ lại bắt hắn đi trộm đồ vật gì đó.

Bây giờ thì hay rồi, người và tang vật đều bị bắt, một đời anh danh của Hoàng Sư Tinh hủy trong chốc lát!

Quan trọng nhất là, mấy hòa thượng này, tùy tiện ra một người cũng có đạo hạnh như vậy, đánh hắn như chơi, thật sự không phải đối thủ a!

Trư Bát Giới nở nụ cười dữ tợn, đang định nhanh chóng kết liễu tính mạng Hoàng Sư Tinh.

Giang Lưu Nhi đột nhiên vẫy tay: "Trước hết đừng làm hại tính mạng hắn." Trư Bát Giới vẻ mặt nghi hoặc quay người lại: "Sư phụ, việc này…" Giang Lưu Nhi đi đến trước mặt Hoàng Sư Tinh, tươi cười hòa nhã: "Hoàng Sư Tinh ở Hổ Khẩu Động, Báo Đầu Sơn phải không?" Hoàng Sư Tinh theo bản năng gật đầu: "Chính là ta." "Danh tiếng của ngươi ta cũng từng nghe nói ở Ngọc Hoa Thành, rất không tệ, là người có tín nghĩa, chưa từng làm những chuyện trộm gà chó, vì sao đêm qua lại lẻn vào vương cung, trộm binh khí của chúng ta, việc này không giống phong cách thường ngày của ngươi a!" Giang Lưu Nhi nói xong, giọng điệu chuyển biến: "Có phải có kẻ khác đang âm thầm sai khiến ngươi không?

Chỉ cần ngươi nói ra kẻ đứng sau, chúng ta có thể bỏ qua lỗi lầm cũ, tuyệt đối không trách tội ngươi." Hoàng Sư Tinh hết sức lắc đầu, biểu thị từ chối, hôm qua lão sư đã dặn hắn rồi!

Phải nghiến chặt răng, tuyệt đối không thể nói là bị người khác sai

khiến mới đi trộm binh khí.

Trư Bát Giới lập tức nổi giận, mài quyền sát chưởng, chuẩn bị đánh Hoàng Sư Tinh một trận, nhưng lại bị Giang Lưu Nhi ngăn lại.

"Ngươi có muốn nghĩ kỹ không, nếu không nói ra, vậy có nghĩa là không có kẻ đứng sau, binh khí chính là do ngươi trộm, tam đệ tử của ta ra tay không nhẹ không nặng…" Giang Lưu Nhi đổi giọng, bắt đầu uy hiếp.

Nhưng vừa rồi lời tốt không có tác dụng, huống hồ là uy hiếp, Hoàng Sư Tinh một chút cũng không ăn bộ này, nghiến chặt răng, kiên quyết không mở miệng.

Đợi khoảng mười mấy hơi thở, Giang Lưu Nhi đột nhiên cười: "Thả hắn ra đi!" "Gì, thả?" Trư Bát Giới vẻ mặt khó tin!

"Đúng vậy, chính là thả!" Giang Lưu Nhi nhắc lại một lần.

Trư Bát Giới tuy vạn phần không tình nguyện, nhưng vẫn làm theo lời Giang Lưu Nhi, thả Hoàng Sư Tinh đi!

Hoàng Sư Tinh được thả, không hề có sự vui mừng của kẻ thoát chết, trái lại nhíu mày: "Ta trộm pháp bảo của các ngươi, các ngươi cứ thế thả ta đi ư?" Giang Lưu Nhi nhún vai: "Vốn dĩ muốn lột da rút gân ngươi, làm áo khoác từ lông ngươi, nhưng thấy ngươi đáng thương như vậy, thôi vậy, vẫn là tha cho ngươi một con đường sống đi." "Đáng thương?" Hoàng Sư Tinh lập tức không vui, hắn tự mình ở Báo Đầu Sơn, Hổ Khẩu Động này, tiêu dao tự tại biết bao, muốn gì có nấy, dưới trướng có hàng trăm tiểu yêu tùy ý sai khiến, sao lại đáng thương chứ?

"Ngươi có biết không, Báo Đầu Sơn, Hổ Khẩu Động này trong vòng vạn dặm, đều là địa bàn của ta, ta có tiểu yêu cung dưỡng, sao lại đáng thương?" Giang Lưu Nhi thương hại nhìn Hoàng Sư Tinh,

lãnh đạm nói: "Bị người ta coi như quân cờ, đùa bỡn trong lòng bàn tay, vậy còn không đáng thương sao?" "Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?" Sắc mặt Hoàng Sư Tinh lập tức âm trầm, ánh mắt đầy địch ý nhìn chằm chằm Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi chỉ vào Hổ Khẩu Động: "Vị trong động là sư tôn của ngươi phải không?

Vừa rồi ngươi suýt nữa gặp họa sát thân, nhưng lão sư của ngươi trong động lại không hề lo lắng, chẳng lẽ kẻ chủ mưu sai khiến ngươi trộm binh khí pháp bảo của chúng ta, chính là lão sư của ngươi?" Hoàng Sư Tinh ngây người ra, đột nhiên cảm thấy lời Giang Lưu Nhi nói rất có lý.

Vừa rồi trong khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận rõ ràng sát ý trên mặt con heo kia, trần trụi, không hề che giấu.

Nhưng lão sư của mình, dường như thật sự không hề để hắn trong lòng, ngay cả một chút biểu lộ cũng không có… Hoàng Sư Tinh lòng loạn như ma, ngây ngốc đứng tại chỗ, thất thần.

Còn Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không thì vững như Thái Sơn, bất động.

Bọn họ sớm đã biết, Hoàng Sư Tinh loại yêu quái tốt bụng này, tuyệt đối không phải kẻ chủ mưu trộm binh khí của họ.

Ngoài Hổ Khẩu Động, không khí ngột ngạt, và Cửu Linh Nguyên Thánh trong Hổ Khẩu Động cũng cuối cùng không ngồi yên được nữa!

Trong Hổ Khẩu Động, truyền đến một trận tiếng kêu nhàn nhạt.

Tiếng kêu dài, như dòng sông cuồn cuộn, liên miên không dứt, ẩn chứa uy áp cực mạnh.

Rất nhanh, một cái đầu khổng lồ từ trong động thò ra!

Ngay sau đó không lâu, cái đầu thứ hai cũng thò ra.

Rất nhanh, chín cái đầu, che khuất cả bầu trời, tỏa ra khí tức siêu việt Thái Ất Kim Tiên!

Cửu Linh Nguyên Thánh, là tọa kỵ của Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, một thân đạo hạnh đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn, dù là nhìn khắp Tam Giới, cũng được coi là một phương cường giả.

Khí tức cực mạnh khuấy động sóng gió trong hư không, sắc mặt Trư Bát Giới hơi biến, không kìm được lùi lại mấy bước.

Cái tên yêu quái này, thật mạnh a, đợi đã, tên yêu quái này sao lại quen thuộc thế!

Trư Bát Giới gắng sức nhìn kỹ, lập tức nhận ra thân phận của Cửu Linh Nguyên Thánh!

Chương 547

Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, tuy không thường xuyên đi lại ở Thiên đình, nhưng dù sao cũng là Đại Đế của Thiên đình, ngay cả tọa kỵ dưới trướng cũng được biết đến nhiều hơn.

Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không thần sắc hơi nghiêm trọng, nhưng tổng thể vẫn ung dung.

Cửu Linh Nguyên Thánh tuy là Đại La Kim Tiên, nhưng hai người họ hiện nay đều là Chuẩn Thánh, liên thủ thì dưới Thánh nhân có thể hoành hành tất cả.

Nói cách khác, với thực lực hiện tại của hai người, họ đã đứng trên đỉnh phong của Tam Giới.

Trong Tam Giới, những người có thể khiến hai người để mắt đến đã cực kỳ ít, và Cửu Linh Nguyên Thánh hiển nhiên không nằm trong phạm trù đó.

Hoàng Sư Tinh nhìn Cửu Linh Nguyên Thánh xuất hiện, trên mặt không còn sự kích động, chỉ còn sự đau khổ.

Hắn run rẩy hỏi: "Lão sư, người sai đệ tử đi trộm binh khí, thật sự là coi đệ tử như quân cờ sử dụng, sử dụng xong rồi thì không quản sống chết của đệ tử nữa sao?" Cửu Linh Nguyên Thánh mặt mày đen sì, không biết phải trả lời thế nào.

Trả lời thẳng thắn ư?

Vậy thì thủ đoạn của mình trở nên quá vô sỉ!

Là tọa kỵ của một Đại Đế đường đường, lại coi đệ tử dưới môn hạ như quân cờ để dùng, truyền ra ngoài thì xấu hổ biết bao!

Cửu Linh Nguyên Thánh trầm mặc, điều đó lại càng khiến Hoàng

Sư Tinh hoàn toàn hiểu rõ.

Mình, chính là một quân cờ trong tay lão sư!

Cũng may là mấy hòa thượng này không giết mình, nếu không bây giờ mình đâu còn mạng sống!

Cửu Linh Nguyên Thánh liếc nhìn Hoàng Sư Tinh, ánh mắt mới quay trở lại Giang Lưu Nhi.

"Ngươi chính là hòa thượng muốn đi Tây Thiên lấy kinh?" Giang Lưu Nhi lãnh đạm nói: "Chính là vậy." Nói xong, lại lập tức hỏi ngược lại: "Đạo hữu sai đệ tử dưới môn trộm pháp bảo của chúng ta, có lẽ hơi không đúng đạo lý chăng?" Cửu Linh Nguyên Thánh trong lòng có chút vô ngữ, những việc làm của Giang Lưu Nhi một hàng trên đường Tây Du, bất kể là Thiên đình hay Phật môn, kỳ thực đều nhìn trong mắt.

Hắn, tự nhiên cũng biết tính cách của Giang Lưu Nhi và các đệ tử.

Ra tay độc ác, hoàn toàn không có tấm lòng từ bi của đệ tử Phật môn!

Kế hoạch ban đầu của hắn là, sau khi Giang Lưu Nhi bắt được Hoàng Sư Tinh, sẽ nhanh chóng chém giết.

Sau đó hắn lại xuất hiện, nói một tiếng hiểu lầm, thế là kiếp nạn này cũng qua đi.

Nhưng không ngờ, Giang Lưu Nhi hoàn toàn không theo lối cũ.

Bắt được Hoàng Sư Tinh xong, cũng không chém giết, cứ như là đã liệu trước Hoàng Sư Tinh không phải kẻ chủ mưu đứng sau vậy.

Bất đắc dĩ, mình mới xuất hiện, nhưng đến bây giờ, mình dù ở phương diện nào cũng không chiếm thượng phong.

Cửu Linh Nguyên Thánh cứng đầu nói: "Ngô nãi là tọa kỵ của

Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn ở Thiên đình, sao lại làm những chuyện trộm cắp vặt vãnh này, vẫn xin trưởng lão minh biện thị phi, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm người tốt." Lời này vừa ra, sắc mặt Hoàng Sư Tinh trắng bệch không còn huyết sắc.

Tâm hồn nhỏ bé lại một lần nữa chịu đả kích nặng nề, hóa ra, mình trong lòng sư tôn, lại chỉ là một quân cờ?

Uổng cho mình còn thường xuyên khoác lác trước mặt tiểu đệ, nói mình được sư tôn xem trọng biết bao, được bồi dưỡng thế nào, quả thật đều thành trò cười!

"Người tốt?" Giang Lưu Nhi cười: "Ngộ Không, tên này uổng là đệ tử dưới trướng Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, lại làm những chuyện hạ lưu, hôm nay, liền thay Thiên Tôn, hảo hảo giáo huấn tên này một trận!" "Vâng." Tôn Ngộ Không sớm đã có chút nóng lòng rồi.

Sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên, những cường địch ngày xưa, trong mắt Tôn Ngộ Không không còn đáng nhắc đến nữa.

Hiện tại Cửu Linh Nguyên Thánh này tuy có chút yếu, nhưng miễn cưỡng có thể để hắn hoạt động gân cốt một chút.

Tôn Ngộ Không không dùng Kim Cô Bổng, chỉ nắm năm ngón tay lại, liền trực tiếp đánh tới Cửu Linh Nguyên Thánh!

Cú đấm này, nhìn bề ngoài thì bình thường, cứ như là tùy tiện vung tay vậy.

Nhưng ngay khoảnh khắc đánh ra, hư không lại phát ra âm thanh nổ mạnh dữ dội!

Hư không đều bị cú đấm này đánh sập, pháp tắc hỗn loạn, một quyền đánh xuống, hủy diệt vạn đạo!

Đây là Đại Đạo chí giản, cũng có ý vị "nhất lực phá vạn pháp".

Đồng tử Cửu Linh Nguyên Thánh co lại, không ngờ Giang Lưu Nhi lại có lá gan lớn như vậy, tọa kỵ của Thiên Tôn cũng dám trực tiếp ra tay!

Cảm nhận được thần uy vô thượng mà cú đấm của Tôn Ngộ Không truyền tới, Cửu Linh Nguyên Thánh không dám có nửa phần lơ là.

Trên chín cái đầu khổng lồ, bùng phát ra từng trận quang hoa chói mắt rực rỡ.

Sau đó hội tụ, dung hợp lại với nhau, trong chớp mắt, một màn trời rực rỡ xuất hiện trong hư không, pháp tắc bao quanh, kiên cố bất khả hủy!

"Oanh!" Khoảnh khắc quyền phong và màn trời chạm vào nhau, một tiếng rên rỉ trầm đục vang lên, tiếp đó, chính là một tiếng vỡ nát.

Âm thanh vỡ vụn truyền đến, điểm trung tâm rực rỡ của màn trời và quyền phong, trực tiếp bị đánh thủng một lỗ!

Tiếp đó, những vết nứt dày đặc, như mạng nhện, phân bố ra bốn phương tám hướng.

Rồi sau đó, lại một tiếng giòn tan vang lên, màn trời rực rỡ, mạnh mẽ vỡ thành vô số mảnh vụn.

Nhưng quyền phong của Tôn Ngộ Không, dường như không hề bị ảnh hưởng, hung hăng đánh vào thân Cửu Linh Nguyên Thánh.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương, vang vọng tinh hà!

Chín cái đầu của Cửu Linh Nguyên Thánh, trực tiếp bị đánh nổ ba cái!

Thịt nát, máu tươi, văng tứ tung, vô cùng huyết tinh, thê thảm!

Cửu Linh Nguyên Thánh vốn có đạo hạnh đỉnh phong Đại La Kim

Tiên, sau khi mất ba đầu, tu vi suy giảm thẳng đứng, chỉ còn duy trì ở Đại La trung kỳ.

"Lão sư…" Ngay cả Hoàng Sư Tinh đang chìm trong đau khổ cũng ngây người ra, lẩm bẩm trong miệng!

Trư Bát Giới, Sa Tăng cũng đồng dạng ngây người!

Đây, đây chính là tọa kỵ của Thiên Tôn, dị thú Đại La Kim Tiên, huyết mạch cường hoành, nhìn khắp Tam Giới, đó cũng là một tồn tại hiển hách, quan hệ rộng rãi, ngay cả Chuẩn Thánh gặp cũng phải chắp tay xưng đạo hữu.

Nhưng một tồn tại như vậy, một quyền, chỉ một quyền, đã bị Đại sư huynh nhà mình đánh phế!

Vậy Đại sư huynh nhà mình, phải mạnh đến mức nào?

Trư Bát Giới, Sa Tăng nhìn nhau, một luồng hàn ý dâng lên trong lòng!

Chương 548

Sát tinh, đây là sát tinh thật sự, bất kể lúc nào, cũng không thể đối địch với Đại sư huynh a!

Một quyền phi ra, đánh phế Cửu Linh Nguyên Thánh, Tôn Ngộ Không chỉ vung tay, có chút không hài lòng nói: "Mới một quyền đã thành ra thế này, không sảng khoái, thật sự không sảng khoái!" Tôn Ngộ Không chỉ vào Cửu Linh Nguyên Thánh bắt đầu đếm: "Ngươi có chín cái đầu, tổng cộng có thể đánh ba quyền, vừa rồi là quyền thứ nhất." Tiếng Tôn Ngộ Không vừa dứt, lại vung ra một quyền nữa.

"Oanh!" Quyền phong nặng nề, lại một lần nữa quét ngang thiên địa, mang theo lực lượng vô thượng, khi Cửu Linh Nguyên Thánh còn chưa kịp phản ứng, đã đánh vào thân hắn.

"Phanh, phanh, phanh!" Lại ba tiếng vỡ nát khẽ vang lên, ba cái đầu nữa, lại nổ tung.

Cửu Linh Nguyên Thánh kêu la một tiếng, đau đớn gần như muốn ngất đi!

Ba mươi ba tầng trời, trong Diệu Nghiêm Cung, Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn tức giận đến toàn thân run nhẹ!

Phóng túng!

Quả thật là phóng túng!

Khoảnh khắc tiếp theo, Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn vung tay, hư không như một tờ giấy trắng bị xé toạc.

Khi Cứu Khổ Thiên Tôn định bước ra, trước mặt kim quang lóe lên, thân ảnh Hạo Thiên không biết từ lúc nào đã xuất hiện!

"Đại Thiên Tôn!" Sắc mặt Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn chợt cứng

lại.

"Cứu Khổ Thiên Tôn đây là muốn đi đâu?" "Đương nhiên là đi cứu Nguyên Thánh nhi của ta, kẻ thỉnh kinh kia, ra tay tàn độc như vậy, dù có lấy được chân kinh, cũng tuyệt đối không làm lợi cho thế nhân!" Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn tức giận nghiến răng, hận không thể lập tức ra tay, giết chết Tôn Ngộ Không để trút giận.

Đại Thiên Tôn chậm rãi lắc đầu, thân hình ngăn trước mặt Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn vẫn bất động: "Cứu Khổ Thiên Tôn, xin nghe ngô một lời khuyên, lần này, cứ dừng lại ở đây đi." "Dừng lại ở đây, vì sao?" Trong lòng Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn đầy phẫn nộ, kẻ thỉnh kinh, ra tay quá tàn độc.

Nếu không trút được cơn giận này, về sau Thiên đình, còn ai chịu coi Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn hắn ra gì?

Đại Thiên Tôn giọng trầm xuống, chậm rãi nói: "Kẻ thỉnh kinh đến Ngọc Hoa Thành, điều này cũng có nghĩa là Tây Du đã đến giai đoạn cuối, đây là khoảng thời gian then chốt nhất, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào, Thiên Tôn nếu ra tay, với tính cách của kẻ thỉnh kinh kia, nhất định không chịu bỏ qua, tất yếu sẽ làm lớn chuyện, đến lúc đó vạn nhất ảnh hưởng đến toàn bộ Tây Du, trách nhiệm này ai có thể gánh vác nổi?" Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn nghiến răng, chỉ cảm thấy lòng như rỉ máu: "Vậy Nguyên Thánh nhi của ta…" Hạo Thiên mặt không biểu cảm nói: "Chỉ là một tọa kỵ mà thôi, nên từ bỏ lúc nào thì từ bỏ, vì sự đại hưng của Thiên đình ngô, vì Đại Đạo, tất cả những điều này đều đáng giá." Nói xong, Hạo Thiên lại nói: "Đợi sau khi Tây Du kết thúc, ta sẽ tự mình tìm cho Thiên Tôn một tọa kỵ tốt hơn." Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn thở dài một tiếng: "Vậy ra, ta có phải còn phải cảm ơn Đại Thiên Tôn?" Ở hạ giới, ngoài Hổ Khẩu Động, Cửu Linh Nguyên Thánh lúc mới ra khỏi động oai phong lẫm lẫm, giờ chỉ còn lại ba cái đầu, khí tức suy yếu, chỉ còn

miễn cưỡng chạm đến Đại La Kim Tiên.

"Thiên Tôn… cứu ta!" Cửu Linh Nguyên Thánh ngẩng đầu, bất cam nhìn lên bầu trời, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Trong suốt khoảng thời gian bị Tôn Ngộ Không đánh đập, hắn đã vô số lần hô hoán lão gia trong lòng, nhưng lão gia lại không hồi đáp hắn một lần nào.

Cửu Linh Nguyên Thánh hiện giờ mơ hồ có thể thấu hiểu tâm trạng của Hoàng Sư Tinh, cảm giác bị người ta coi như quân cờ, pháo thí, thật sự không dễ chịu chút nào.

"Ngộ Không, không cần đợi nữa, trực tiếp ra tay đi." Giang Lưu Nhi lãnh đạm vẫy tay, vốn dĩ tưởng thân phận Cửu Linh Nguyên Thánh đã đủ rồi, còn chuẩn bị nhân cơ hội này lên Thiên đình gây rối một trận, nhưng vạn vạn không ngờ, Thiên đình vẫn có quyết đoán, lại dám coi một tôn Đại La Kim Tiên cũng làm pháo thí.

Tôn Ngộ Không gật đầu, ra tay nhanh như điện, Hoàng Sư Tinh đứng đơ người một bên dường như cảm nhận được điều gì, vội vàng ngẩng đầu: "Các vị trưởng lão, xin tha cho lão sư nhà ta một mạng, tiểu sư tử nguyện…" Tiếng Hoàng Sư Tinh còn chưa dứt, một tiếng rên trầm đục đã vang lên bên tai, ba cái đầu còn lại của Cửu Linh Nguyên Thánh, như những quả dưa hấu bị người ta bổ đôi từ trên xuống dưới, sinh cơ vốn không còn nhiều trong nháy mắt tiêu vong.

Thánh nhân vẫn lạc, thiên địa đồng bi, Đại La cận hạn vẫn lạc, tuy không có quy cách cao như Thánh nhân, nhưng trong vòng mười vạn dặm, cũng đồng thời mưa máu lất phất, một nỗi bi thương cực lớn, dấy lên trong lòng tất cả sinh linh trong phạm vi mười vạn dặm.

Hoàng Sư Tinh bị dọa đến ngây người, mãi đến khi Tôn Ngộ Không tiến lên, khẽ đẩy một cái mới hoàn hồn.

Sợ đến mức trực tiếp ôm đầu ngồi xổm trên đất run rẩy: "Các trưởng lão, đừng giết ta." Giang Lưu Nhi tiến lên, đỡ Hoàng Sư Tinh đang run rẩy như cây sậy dậy, cười nói.

"Chúng ta đâu phải ác nhân giết người vô tội, giết ngươi làm gì?" Hoàng Sư Tinh sợ đến không dám thở mạnh, thấy vậy, Giang Lưu Nhi cũng không nói thêm nữa, lấy ra một quả cầu thủy tinh từ trong ngực đặt vào tay Hoàng Sư Tinh.

Sau đó hô một tiếng, dẫn Tôn Ngộ Không và các đệ tử nhanh chóng rời đi.

Tam Giới này, có người tốt, cũng có yêu tốt, Giang Lưu Nhi hy vọng, trong Tam Giới tương lai, yêu tốt sẽ nhiều hơn một chút, trong quả cầu thủy tinh đó, ẩn chứa cả đời truyền thừa và cảm ngộ của Cửu Linh Nguyên Thánh.

Cộng thêm việc Cửu Linh Nguyên Thánh và Hoàng Sư Tinh đều là sư tộc, nhất định sẽ có tác dụng rất lớn đối với Hoàng Sư Tinh.

Giang Lưu Nhi không biết, chính hành động vô tâm này của hắn, vô số vạn năm sau, một vị Yêu tộc Đại Thánh, ngang trời xuất thế, làm kinh diễm cả Tam Giới.

Giang Lưu Nhi và các đệ tử quay về Ngọc Hoa Thành, lập tức được Ngọc Hoa Vương triệu kiến, khi Ngọc Hoa Vương biết mọi người đều tìm lại được binh khí của mình.

Lập tức thở phào nhẹ nhõm, đầy vẻ áy náy nói: "Đều là lỗi của ta, nếu không phải ta bảo các vị trưởng lão dạy dỗ mấy đứa con bất hiếu của ta, thì làm sao lại hại mấy vị trưởng lão mất thần binh, gây ra đống phiền phức này?" "Đại Vương khách khí rồi, dạy dỗ ba vị vương tử là chúng ta cam tâm tình nguyện, còn việc mất thần binh, đó lại càng là ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn, có liên quan gì đến Đại Vương?

Đại Vương nếu còn tự trách, chúng ta e rằng không dám dạy dỗ mấy vị vương tử nữa." "Không nói nữa, không nói nữa, ta kính các vị trưởng lão một ly rượu." Sau yến tiệc, Giang Lưu Nhi và các đệ tử vẫn tiếp tục dạy dỗ ba vị vương tử bình thường, trải qua chuyện mất binh khí, ba vị vương tử càng thêm nỗ lực, mỗi người đều cố gắng hết sức, không ai muốn thua kém người khác.

Tôn Ngộ Không và các đệ tử dạy dỗ cũng càng thêm nghiêm túc, ngoài việc truyền thụ một số thuật luyện khí chính tông, còn dạy một số tiểu pháp thuật độc đáo.

Cứ như vậy, thời gian trôi nhanh, nửa năm đã qua, Giang Lưu Nhi cảm thấy thời gian đã đủ, từ biệt Ngọc Hoa Vương, tiếp tục hướng Tây đi tới.

Tây Du, đã dần đến hồi kết, mỗi khi vượt qua một kiếp nạn, khí vận thu được lại càng thêm hùng hậu.

Khi Giang Lưu Nhi một hàng rời khỏi địa giới Ngọc Hoa Thành, giữa thiên địa, đột nhiên có từng khối mây lành vàng óng tụ lại, trên mây lành vàng óng, nâng đỡ đầy rẫy công đức, khoảnh khắc tiếp theo, công đức giáng xuống, gần như sáu thành công đức đều đổ vào Phật môn.

Bốn thành công đức còn lại, chia làm hai phần, lần lượt rơi vào thể nội Giang Lưu Nhi và Thiên đình.

Khí vận lần này, vô cùng hùng hậu, sau khi rơi vào Phật môn, lại khiến khí vận Phật môn, tăng thêm một đoạn nhỏ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, vẻ âm u trên mặt Dược Sư cả ngày không tan lần đầu tiên biến mất, lộ ra biểu cảm vui mừng: "Khí vận thật hùng hậu, đợi Tây Du kết thúc, Phật môn ngô đại hưng, chẳng phải là chỉ ngày một ngày hai sao?" Di Lặc niệm một tiếng

Phật hiệu: "Tây Du đã gần đến hồi kết, tiếp theo tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ vấn đề nào nữa, phải bảo đảm kẻ thỉnh kinh an toàn đến Đại Lôi Âm Tự, để kết thúc viên mãn cho chuyến Tây Du này." Nhiên Đăng cũng nghiêm túc gật đầu, trong lòng thầm vui mừng, hiện nay, hắn là một trong ba Phật Tôn của Phật môn, địa vị tôn sùng, thậm chí chỉ dưới Thánh nhân.

Đợi sau khi Phật môn đại hưng, Phật Tôn như hắn, cũng sẽ nhận được lợi ích cực lớn, so với những ngày tháng ở Xiển giáo năm xưa, lại càng mạnh hơn vô số lần.

Ba mươi ba tầng trời, điêu lan ngọc thế, tử khí bốc lên, trên Lăng Tiêu Bảo Điện, khuôn mặt Hạo Thiên vẫn uy nghiêm như trước, nhưng so với trước đây, lại nhiều thêm một nét băng lạnh.

Lần này, Thiên đình tuy thu được không ít khí vận, nhưng so với đó, lại mất đi một tôn Đại La Kim Tiên, ngoài ra, thể diện của Thiên đình lại càng mất sạch, đó là một sự sỉ nhục lớn.

Hạ giới, Giang Lưu Nhi một hàng sau khi từ biệt Ngọc Hoa Vương, tiếp tục một đường hướng Tây đi tới.

Đến đây, đã coi như là giai đoạn cuối của Tây Du, các kiếp nạn do các thế lực khác đặt ra cũng càng ngày càng dễ dàng hơn.

Lại đi thêm hai tháng nữa, Giang Lưu Nhi một hàng đến Kim Bình Phủ.

Kim Bình Phủ, là một ngoại quận trực thuộc Thiên Trúc.

Tuy chỉ là một quận, nhưng lại là một vùng đất hiếm có sự giàu có, thành quách trải dài mấy chục dặm, dân số hàng trăm vạn người.

Trên những con phố sầm uất, xe ngựa, người đi đường, thương nhân, quý nhân, tấp nập không ngớt, qua lại nhộn nhịp, khiến Giang Lưu Nhi và các đệ tử đều ngây người ra.

Trư Bát Giới kinh thán: “Lâu rồi không gặp một thành trì nào náo nhiệt như vậy, lại có thể nghỉ ngơi mấy ngày thật tốt.” Sa Tăng rầu rĩ nói: “Tam sư huynh ngươi đừng quên, chức trách của chúng ta là gì, vẫn nên nhanh chóng lên đường đi.” “Ta chỉ nói vậy thôi, đâu có nói thật sự muốn ở lại thành.” Trư Bát Giới bĩu môi, vẻ mặt không vui.

Giang Lưu Nhi mỉm cười nói: “Chúng ta một đường đi tới, đa phần đều là núi hoang rừng vắng, ít người sinh sống, nay đến thành trì phồn hoa này, đi dạo một chút kỳ thực cũng không sao.” Sắc mặt Trư Bát Giới vui mừng: “Vẫn là sư phụ hiểu tình hình, Kim Bình Phủ này phồn hoa như vậy, đồ ăn ngon, đồ chơi vui không kể xiết, chúng ta mà không đi dạo, chẳng phải đáng tiếc sao?” Giang Lưu Nhi và Trư Bát Giới đi dạo trên con phố phồn hoa suốt một buổi chiều, lúc này mới dừng lại, chuẩn bị tìm khách sạn nghỉ ngơi.

Vừa đi đến trước một khách sạn, liền thấy trước mặt họ có một lão hòa thượng tóc trắng như tuyết bước tới, bên cạnh lão hòa thượng còn có một tiểu sa di.

Lão hòa thượng nhìn Giang Lưu Nhi một hàng, hơi kinh ngạc: “Chư vị trưởng lão, có phải cũng là người xuất gia giống chúng ta không?” Không có gì khác, trang phục của Giang Lưu Nhi và các đệ tử quá kỳ lạ, khác biệt hoàn toàn so với các tăng nhân ở Kim Bình Phủ.

Vì vậy, tuy Giang Lưu Nhi và các đệ tử trông rất giống người xuất gia, nhưng lão hòa thượng cũng không dám dễ dàng xác nhận.

Chương 549

Giang Lưu Nhi đang chuẩn bị mở miệng, Tôn Ngộ Không đã lên tiếng trước mặt hắn.

"Chúng ta chính là người xuất gia, từ Đông Thổ Đại Đường mà đến, phụng mệnh Đường Vương, đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh, chúng ta một đường Tây Du, đến Kim Bình Phủ này, thấy thành này náo nhiệt như vậy, cố ý định ở lại mấy ngày." Lão hòa thượng gật đầu: "Thì ra là vậy, Đại Đường Thiên Triều, chúng ta cũng từng nghe nói, nghe đồn Đường Hoàng Lý Thế Dân đó, chính là bá chủ xuất thế, hùng tài đại lược, kế thừa phát triển, công tích một đời, rực rỡ sử sách, thật khiến chúng ta tâm thần hướng về, trong lòng bội phục a." Lão hòa thượng nói xong, lại thở dài: "Chỉ tiếc, Đại Đường cách nơi này, đường sá quá xa xôi, nếu không, thật muốn đến Đại Đường xem thử a." Giang Lưu Nhi cười nói, chỉ vào khách sạn trước mặt: "Lão sư phụ, ngài có biết khách sạn nào ở đây có tiếng tăm tốt nhất, thích hợp để ở không?" Lão hòa thượng vẻ mặt ngây ngốc: "Ở khách sạn?

Mấy vị trưởng lão từ xa đến, nếu xuất trình văn điệp thông quan, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng phải đích thân triệu kiến trưởng lão các ngài, hà tất phải ở một khách sạn nhỏ bé?" Giang Lưu Nhi cười nói: "Chúng ta vốn dĩ định ở gần đây chơi một thời gian, nếu xuất trình văn điệp thông quan, làm kinh động Hoàng đế bệ hạ, vậy thì biết bao nhiêu là không tốt a." Lão hòa thượng gật đầu: "Lời này nói cũng đúng." Ông ta dừng lại một chút, hỏi: "Từ Vân Tự của ta, cảnh quan cũng không tệ lắm, nếu chư vị trưởng lão không ngại, có thể cùng ta đến Từ Vân Tự ở mấy ngày, cảnh trí thanh u, rất không tệ." "Ăn không, ở không?" Mắt Trư Bát Giới lập tức mở to.

Lão hòa thượng khẽ mỉm cười, nói thẳng: "Từ Vân Tự của ta, dù

sao cũng là một trong số ít những ngôi chùa lớn hàng đầu trong toàn bộ Kim Bình Phủ, một ít đồ ăn thức uống, sao có thể thiếu các vị trưởng lão một bữa ăn, điều đó chẳng phải quá xem thường Từ Vân Tự của ta sao?" Giang Lưu Nhi và các đệ tử suy nghĩ một lúc, lúc này mới gật đầu: "Cũng đúng, vậy thì thà đến Từ Vân Tự ở mấy ngày còn hơn." Sư đồ mấy người đạt được mục đích thống nhất, liền đi theo sau lão hòa thượng, không lâu sau, liền đến Từ Vân Tự.

Từ Vân Tự, cổ kính trang nhã, không có vẻ vàng son rực rỡ như các ngôi chùa khác, ngược lại lại có nét siêu phàm thoát tục, không vướng bụi trần như đạo quán.

Giang Lưu Nhi một hàng bước vào Từ Vân Tự, bên trong sa di không nhiều, đại khái chỉ có mấy chục người, số lượng tuy không nhiều, nhưng lại quét dọn toàn bộ sân vườn sạch sẽ, khiến người ta vừa nhìn đã thấy đặc biệt thoải mái.

Lão hòa thượng dẫn Giang Lưu Nhi và các đệ tử tìm mấy căn thiền phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, sau đó tạm thời an tọa xuống.

Mấy ngày tiếp theo, các tăng nhân của Từ Vân Tự dẫn Giang Lưu Nhi và các đệ tử gần như đi khắp Kim Bình Phủ, đồ ăn ngon, trò chơi vui, khiến người ta lưu luyến không muốn về, vui quên cả đường về.

So với các quốc gia khác trên đường Tây Du, Kim Bình Phủ này mới là Thiên đình thật sự a, dù sao Giang Lưu Nhi và các đệ tử dọc đường gặp không biết bao nhiêu quốc gia, không một nơi nào có thể sánh bằng Kim Bình Phủ.

Ở Kim Bình Phủ khoảng mười mấy ngày, những gì cần chơi, cơ bản đều đã chơi, những gì cần ăn, cũng cơ bản đều đã nếm qua.

Thế là Giang Lưu Nhi chủ động nói với lão hòa thượng: "Vị trưởng lão này, chúng ta ở quý địa đã làm phiền mười mấy ngày, cũng đã đến lúc phải rời đi rồi, đa tạ trưởng lão đã khoản đãi mấy ngày qua,

chúng tôi cảm kích vô cùng." Giang Lưu Nhi từ khi thức tỉnh chân linh, không những không trở nên sát phạt hơn, ngược lại tâm bình khí hòa, đối xử với bất kỳ ai, bất kỳ việc gì cũng lễ phép, hiển nhiên trải qua luân hồi chuyển thế vô số vạn năm, tâm cảnh có sự đề cao cực lớn.

Lão hòa thượng nghe xong, lộ vẻ tiếc nuối, nhưng ý đồ của kẻ thỉnh kinh đã định, chỉ có thể chấp thuận trước.

Nhưng sau khi chấp thuận không lâu, sắc mặt lão hòa thượng hơi biến, rồi lập tức mở miệng nói: "Mấy vị trưởng lão hãy đợi một lát, chúng ta còn lời chưa nói xong đâu." "Lời gì?" Giang Lưu Nhi một hàng hỏi ngược lại.

"Hai ba ngày nữa là Tết Nguyên Tiêu, mấy vị trưởng lão chi bằng ở lại ăn Nguyên Tiêu rồi hãy đi, vào dịp Nguyên Tiêu, có hội đèn lồng rực rỡ, lại có các Phật gia đến thu dầu thơm, đó náo nhiệt lắm." Giang Lưu Nhi và các đệ tử nghe xong, trầm ngâm một lúc, không khỏi thắc mắc: "Phật Tôn đến thu dầu thơm, chưa từng nghe nói vị Phật Tôn nào của Phật môn thích ăn dầu thơm a." Mọi người trong lòng đều dấy lên sự tò mò, cũng không nói đến chuyện về nhà nữa.

Hai ba ngày sau, Tết Nguyên Tiêu cuối cùng cũng đến.

Lão hòa thượng dẫn Giang Lưu Nhi một hàng đi dạo phố, dọc đường đèn lồng giăng mắc, náo nhiệt vô cùng.

Điều kỳ lạ là, trước mỗi cửa nhà, đều đặt một cái chum lớn, trong chum đựng đầy dầu thơm vàng óng, cách xa cả một quãng, một mùi hương nồng nặc đã xông vào mũi.

"Đây chính là dầu thơm cúng Phật Tôn sao?" Tiểu Hắc Long tiến lên, dùng ngón tay chấm một ít, phát hiện không có gì bất thường.

Lão hòa thượng nói: "Đúng vậy, dầu thơm này, chính là để cúng

dường các vị Phật Tôn, vào ngày Nguyên Tiêu này, ngươi chỉ cần bày dầu thơm ra, đợi đến lúc màn đêm buông xuống, tự nhiên sẽ có Phật Tôn đến thu những loại dầu này, cũng chính vì người dân Kim Bình Phủ chúng ta hàng năm cúng dường những loại dầu này, nên mới được mưa thuận gió hòa, an cư lạc nghiệp." Giang Lưu Nhi tò mò hỏi: "Vậy xin hỏi trưởng lão, các ngài có biết, vị Phật Tôn mà các ngài cúng dường là vị nào không?" Lão hòa thượng kỳ lạ nhìn Giang Lưu Nhi: "Tự nhiên là Quan Thế Âm Tôn Giả đại từ đại bi, Văn Thù Tôn Giả, và Phổ Hiền Tôn Giả ba vị đó." "Thì ra là vậy." Giang Lưu Nhi thầm gật đầu, cái gọi là Phật Tôn, e rằng đều là đồ giả mạo.

Bọn họ một đường Tây Du đến nay, giao thiệp với Quan Âm cũng không ít, ba vị kia làm sao có thể thường xuyên hiển thánh ở Kim Bình Phủ này, điều này căn bản là không thể.

Đi dạo một vòng xong, trời dần tối, lão hòa thượng dẫn Giang Lưu Nhi và các đệ tử quay về Từ Vân Tự, chuẩn bị hương dầu.

Là ngôi chùa lớn nhất Kim Bình Phủ, nội tình hùng hậu, hương dầu tự nhiên cũng phải chuẩn bị thật nhiều.

Cả thảy mười cái chum lớn, bên trong đựng đầy hương dầu vàng óng, ngửi một cái, mũi đều mất hết linh giác, chẳng ngửi thấy gì khác.

Trời dần tối, lão hòa thượng nói với Giang Lưu Nhi một hàng: "Đêm đã khuya, các ngươi hãy đi nghỉ ngơi đi, Nguyên Tiêu này, cần có người trực ban." Giang Lưu Nhi linh cơ khẽ động, liếc mắt ra hiệu cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không lập tức đứng ra: "Lão phương trượng, để chúng ta thay ngài trực ban đi, Phật Tôn, chúng ta còn chưa từng gặp mặt, vừa hay nhân cơ hội này mở rộng tầm mắt." "Các ngươi…" Lão hòa thượng có chút do dự.

Tôn Ngộ Không lập tức thừa thắng xông lên: "Phương trượng cứ

yên tâm, chúng ta nhất định sẽ làm cho ngài vẹn toàn, tuyệt đối không làm mất thể diện của Từ Vân Tự." Lão hòa thượng lúc này mới gật đầu: "Kỳ thực ai trực ban cũng không có gì đáng nói, chỉ là có mấy điểm, ta vẫn phải nói cho các ngươi nghe, thứ nhất, khi Phật Tôn hiện thân, các ngươi phải hành lễ tam quỳ cửu bái, thể hiện sự tôn kính đối với Phật Tôn, thứ hai, khi Phật Tôn thu dầu, các ngươi phải cúi đầu, không được nhìn Phật Tôn, thứ ba, sau khi Phật Tôn thu dầu xong, các ngươi còn phải nói, 'năm sau xin Phật Tôn lại đến thu dầu', Phật Tôn lúc này mới vui vẻ rời đi." "Được được, chúng ta hiểu rồi." Tôn Ngộ Không một tiếng đáp lời.

Đêm đã khuya, các tăng nhân Từ Vân Tự đều sớm đi nghỉ.

Trước sân lớn lạnh lẽo, u tĩnh, Giang Lưu Nhi và mấy người ngồi trên ghế đá, canh giữ mười cái chum lớn đựng hương dầu.

Trư Bát Giới ngửi mùi hương dầu, khóe miệng chảy nước dãi: "Thơm, thật sự quá thơm." Nói rồi, tay liền không tự chủ được đưa về phía miệng chum, nhưng còn chưa chạm vào hương dầu, liền bị Tôn Ngộ Không vả một cái vào tay, dọa Trư Bát Giới lập tức rụt tay lại.

Giang Lưu Nhi cười nói: "Hôm nay chúng ta hãy xem xem, Phật Tôn Phật Tôn, rốt cuộc có thật sự tốt như lời dân chúng Kim Bình Phủ nói không." Dù sao người khác tin, Giang Lưu Nhi thì không tin.

Phật môn là một khái niệm cực kỳ rộng rãi, đương nhiên, trong đó không thiếu những vị chân Phật thật sự mang tấm lòng vì thiên hạ, từ bi cứu khổ, nhưng những vị Phật Tôn ở Đại Lôi Âm Tự kia, Giang Lưu Nhi dám bảo đảm, không một ai là người tốt.

Chỉ dựa vào một ít hương dầu, đã muốn đổi lấy sự ra tay của họ, đối với họ mà nói, e rằng cũng quá rẻ mạt.

Màn đêm dần sâu, ngay cả những vì sao trên trời dường như cũng

thu lại ánh sáng, tựa như bị mực nhuộm vậy, nhìn khắp nơi đều là bóng tối.

Đồng thời, ngoài Kim Bình Phủ, trong Huyền Anh Động của Thanh Long Sơn.

Ba người đàn ông vạm vỡ bước ra, mỗi người đều cao khoảng hơn một trượng, thân hình cường tráng, vai rộng lưng hùm, khí tức mạnh mẽ vô cùng kinh người.

Ba thân ảnh này, lại đều là đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, cách Đại La, dường như cũng chỉ một bước.

Ba con yêu quái tê ngưu này, bản thể là ba con tê ngưu dị chủng, sống trong Huyền Anh Động của Thanh Long Sơn này.

Trong đó, lão đại tên là Tị Hàn Đại Vương, lão nhị tên là Tị Thử Đại Vương, lão tam tên là Tị Trần Đại Vương.

Ba con tê ngưu quái, thiên phú dị bẩm, cộng thêm lúc niên thiếu lại được cao nhân chỉ điểm, một thân tu vi vô cùng kinh người, chính là bá chủ xứng đáng của toàn cảnh Thiên Trúc.

Nhưng ba vị yêu vương, bản tính điềm đạm, không có ý muốn xưng vương xưng bá gì.

Thế là chỉ cai quản tốt vùng đất Kim Bình Phủ này, mỗi năm, lại bảo dân chúng Kim Bình Phủ chuẩn bị từng chum hương dầu.

Đương nhiên, ba con tê ngưu tinh cũng không phải ăn không, trong suốt một năm đó, sẽ bảo vệ dân chúng Kim Bình Phủ được mưa thuận gió hòa, thu hoạch lớn.

Cho nên tóm lại, dân chúng Kim Bình Phủ, sống tốt hơn nhiều so với những nơi khác!

Tị Trần chép chép miệng: "Đại ca, Nhị ca, mùi hương dầu thơm

thật ngon a, ăn thế nào cũng không đủ, vừa hay hàng tồn đã hết, hôm nay, nhất định phải ăn một trận lớn." Tị Hàn vẻ mặt tươi cười: "Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, lão Tam ngươi cứ ăn thỏa thích đi, ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu." Tị Thử có chút thở dài: "Chỉ là có chút đáng tiếc, mỗi lần chúng ta xuất hiện, đều với thân phận Phật Tôn của Phật môn, mấy tên lừa ngốc của Phật môn, ta thật sự không ưa nổi, nhưng tất cả danh tiếng tốt lại đều do chúng nó có được." Tị Hàn vẫy tay, giọng nói chân thành: "Lão Nhị, ngươi phải biết, đây là nơi nào, đây là Thiên Trúc, nói đúng ra, cũng là địa bàn của Phật môn, chúng ta không hành sự khiêm tốn một chút, chẳng phải là tìm chết sao?" Tị Thử hừ một tiếng: "Tam Giới rộng lớn như vậy, chúng ta cũng đâu phải nhất định phải ở Thiên Trúc này, đổi một nơi khác, vẫn có thể sống vui vẻ, còn không phải chịu cái khí đáng ghét của Phật môn." Tị Trần liên tục phụ họa: "Nhị ca nói có lý, ta cũng không ưa nổi đám lừa ngốc đó, cả ngày đạo mạo nghiêm nghị, nhìn là thấy ghét, nếu không phải hương dầu Kim Bình Phủ ngon, ta cũng không muốn ở lại." Tị Hàn lắc đầu, không nói thêm nữa: "Đi thôi, đi thu hương dầu, năm ngoái lại là một năm bội thu, hương dầu cúng dường năm nay, chắc chắn sẽ không ít hơn năm ngoái." Ba con tê ngưu quái gật đầu, đám mây không nhanh không chậm bay về Kim Bình Phủ.

Ở Kim Bình Phủ, Tị Trần thi triển thần thông, từng chum từng chum thu hương dầu, trong lòng mừng thầm, ngoài ra, ba người không ngừng hiển linh, biến thành hình dạng Quan Âm Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, dân chúng Kim Bình Phủ lũ lượt đỉnh lễ bái lạy, dập đầu như giã tỏi không ngớt.

Sau khi thu xong hương dầu cúng dường ở thành Tây, thành Bắc, ba yêu quái từ xa, đã nhìn thấy ánh đèn lờ mờ trong Từ Vân Tự.

Tị Trần mừng rỡ nói: "Đại ca, Nhị ca, hương dầu Từ Vân Tự vừa nhiều vừa ngon, chúng ta mau đi thu đi." Ba người bay đến Từ Vân

Tự, lắc mình một cái, biến thành hình dạng Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, thân mình tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, như một lớp lụa bạc phủ lên người, thần thánh bất khả xâm phạm.

"Chúng ta bái kiến Quan Âm Tôn Giả, Văn Thù Tôn Giả, Phổ Hiền Tôn Giả." Giang Lưu Nhi và các đệ tử làm theo kế hoạch đã định, cúi đầu bái lạy, nhưng chỉ là cúi người, chứ không hành lễ quỳ bái như lão phương trượng đã nói.

Tị Thử lập tức ngớ người, tuy có chút không vui, nhưng cũng không nói gì, phất tay một cái, cuộn mười cái chum lớn lên, sau khi lấy hết hương dầu trong chum, lại đặt mười cái chum trở lại chỗ cũ.

Tị Hàn nói: "Hôm nay nhận mười chum hương dầu của các ngươi, năm sau bảo đảm các ngươi mưa thuận gió hòa, không lo ăn uống." Nói xong, ba yêu quái đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên, Giang Lưu Nhi, Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long, mạnh mẽ ngẩng đầu.

"Ba vị Phật Tôn, đã lâu không gặp, các ngài còn nhận ra Giang Lưu Nhi không?" Giang Lưu Nhi vẻ mặt tươi cười, cứ như là gặp lại bạn cũ đã lâu không gặp.

Tị Hàn, Tị Thử, Tị Trần ngây người ra, Giang Lưu Nhi?

Chương 550

Vị hòa thượng trước mắt này nhận ra Phật Tôn giả mạo của họ sao?

Ba người Tị Hàn, Tị Thử, Tị Trần ra sức dò xét Giang Lưu Nhi và các đệ tử, hoàn toàn không phát hiện ra điều gì bất thường.

Tị Hàn là lão đại, đầu óc nhanh nhạy, tự nhiên biết rằng, ở Thiên Trúc, địa giới Phật môn, giả mạo Phật Tôn, tuyệt đối là tội ác tày trời, là chuyện tuyệt đối không thể bị vạch trần.

Thế là quay người lại, mặt không biểu cảm nói: "Giang Lưu Nhi, chưa từng nghe nói, ngươi làm sao nhận ra bản tọa?" Giang Lưu Nhi cười: "Ta thật sự quen biết Phật Tôn, nếu Phật Tôn không nhận ra ta, vậy Phật Tôn này, e rằng chính là giả mạo rồi?" Tị Thử lập tức nổi giận: "Ngươi nói gì, chúng ta là Phật Môn Tôn Giả thật sự, sao có thể để ngươi tiểu hòa thượng hồ ngôn loạn ngữ phỉ báng?" Giang Lưu Nhi khẽ cười, tiếp tục nói: "Thanh Long Sơn, Huyền Anh Động, Tị Hàn, Tị Thử, Tị Trần ba vị Đại Yêu Vương, cửu văn đại danh của ba vị, ba vị đừng giả vờ nữa, mau hiện ra chân thân của mình đi." Nếu trước đó Giang Lưu Nhi nói, quen biết họ, thì chỉ khiến ba Đại Yêu Vương có chút chấn kinh.

Nhưng hiện tại, Giang Lưu Nhi một lời vạch trần thiên cơ, lại khiến ba Đại Yêu Vương giật mình một phen.

Ở địa giới Phật môn, giả mạo Phật Tôn, chuyện này nếu thật sự bị phanh phui, thì tuyệt đối là một đại sự không hề nhỏ.

Phật môn, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào, bắt giữ họ, chém giết, dọn dẹp tất cả những gì có khả năng uy hiếp đến thể diện, danh tiếng của Phật môn.

Ba Đại Yêu Vương ngay từ đầu, đã biết mình đang mạo hiểm lớn đến mức nào.

Vì vậy mới chọn Kim Bình Phủ, một thành trì nằm ở một góc Tây Vực, vùng biên giới, hơn nữa còn mỗi năm mới thu hương dầu một lần.

Vì sao, họ làm vậy là vì muốn lừa trời dối biển, lén lút tích trữ hương dầu, sớm ngày chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Đúng vậy, ba Đại Yêu Vương, đều có vọng cảnh Đại La Kim Tiên.

Và hương dầu đó, tự nhiên cũng không đơn thuần chỉ để lấp đầy bụng, hưởng thụ khẩu phúc.

Quan trọng hơn, chính là những sợi sức mạnh tín ngưỡng được dân chúng ngưng tụ trong quá trình tinh chế hương dầu, cho vào chum lớn.

Tuy không huyền diệu như công đức, nhưng đối với ba Đại Yêu Vương mà nói, đã là điều khó có được rồi.

Cũng chính vì vậy, ba yêu quái trong thời gian ngắn ngủi mấy năm, tu vi một đường thăng tiến, chứng đạo đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Tị Hàn cười gượng: "Cái gì Tị Hàn, Tị Thử, Tị Trần Đại Vương, chúng ta không rõ, các ngài nếu còn việc, thì nói, nếu không việc, công vụ Phật môn bận rộn, không thể nán lại nữa." Giang Lưu Nhi thở dài: "Ba vị Đại Vương vẫn không chịu nói thật, Ngộ Không, lên đi." "Lên cái gì?" Khi ba yêu quái vẻ mặt mờ mịt, Tôn Ngộ Không đã bay vút lên không!

Kim Cô Bổng từ trong tai bay ra, đón gió biến lớn, trực tiếp một côn đập xuống ba yêu quái.

Một côn này, thế lớn lực trầm, nhưng lực đạo lại khống chế cực

kỳ tốt, gần như chỉ vừa đủ để ba con tê ngưu tinh có thể tiếp được.

Ba người Tị Hàn trước đó đã điều tra, một hàng này, căn bản không có chút tu vi nào.

Nhưng lúc này, Tôn Ngộ Không đột nhiên ra tay, ba người không hề có chút chuẩn bị nào trong lòng, vội vàng chống đỡ, trực tiếp bị một côn này đánh bay, người đang giữa không trung, liền đã hiện ra nguyên hình.

"Ha, quả nhiên là tê ngưu tinh." Tiểu Hắc Long vỗ tay reo hò phía dưới, vẻ mặt đắc ý.

"Dám trào phúng chúng ta!" Tị Hàn và các đệ tử lập tức nổi giận, trực tiếp xông về phía Tiểu Hắc Long.

Con khỉ kia thực lực không tệ, đạo hạnh sâu thẳm, hắn không tin, những người còn lại, ai cũng yêu nghiệt như con khỉ này.

Tị Hàn, Tị Thử, Tị Trần, đều là tuyệt thế yêu vương Thái Ất Kim Tiên, lúc này ra tay toàn lực, vô cùng sắc bén, dưới Đại La Kim Tiên, không ai có thể chống đỡ.

Nhưng trớ trêu thay, hiện tại Tiểu Hắc Long, sớm đã chứng đạo Đại La Kim Tiên!

Chỉ nghe một tiếng long ngâm, vang vọng vũ trụ, ba yêu quái chỉ cảm thấy một trận khí lãng khổng lồ cuồn cuộn ập tới, trực diện lao đến, ba người đầu váng mắt hoa, gần như muốn ngạt thở, còn chưa kịp phản ứng, ba sợi dây vàng óng ánh, đã trói chặt họ không thể nhúc nhích.

Khí lãng tan đi, ba yêu quái cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy mình bị trói chặt, không có chút cơ hội nào để thoát ra, ba người cúi đầu ủ rũ: "Ba vị trưởng lão, chúng ta không oán không thù, vì sao lại bắt chúng ta, chẳng lẽ chỉ vì chúng ta thu thập mười chum

hương dầu của các ngài, nhưng toàn bộ Kim Bình Phủ mưa thuận gió hòa, lương thực hàng năm bội thu, Từ Vân Tự cũng nhận được không ít lợi ích a, đủ để bù đắp những chum hương dầu này, thừa sức." Giang Lưu Nhi lười biếng mở miệng, Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ nói: "Ai nói với các ngươi, đây là muốn bắt các ngươi?" Nói xong, Tôn Ngộ Không phất tay, ba sợi dây vàng óng ánh đang trói chặt ba yêu quái lập tức nới lỏng, rơi xuống đất.

Ba yêu quái lập tức ngớ người, nhìn ngươi nhìn ta, ủ rũ rất lâu mới nói: "Các ngươi không phải người Phật môn?" "Đúng vậy." "Vậy chúng ta giả mạo Phật môn Phật Tôn, các ngươi còn thả chúng ta?" Giang Lưu Nhi nghiêm túc nói: "Là đệ tử Phật môn, tự nhiên phải mang tấm lòng vì thiên hạ, ba vị yêu vương tuy giả mạo Phật Tôn, nhưng lại vì dân chúng Kim Bình Phủ mà làm ra những cống hiến không thể thay thế, giả mạo ba vị Phật Tôn thì có đáng gì?" Ba yêu quái lập tức cảm động rưng rưng nước mắt, nhìn Giang Lưu Nhi, cứ như là gặp được tri kỷ khó nói.

Tôn Ngộ Không nói: "Sau Tết Nguyên Tiêu, các ngươi có tính toán gì?" Ba yêu quái ngớ người ra: "Tự nhiên vẫn ở Kim Bình Phủ a." Mặc dù họ đã ở Kim Bình Phủ rất nhiều năm, nhưng tình cảm với Kim Bình Phủ thì bình thường, đối với hương dầu Kim Bình Phủ lại vô cùng hứng thú.

Giang Lưu Nhi trầm ngâm một lát, nghiến răng, như thể đã hạ quyết tâm gì đó: "Ba vị yêu vương, đi theo ta." Ba vị yêu vương không hiểu vì sao, nhưng vẫn đi theo Giang Lưu Nhi.

Trư Bát Giới, Sa Tăng cũng muốn đi lên nhưng bị Tôn Ngộ Không ngăn lại: "Sư phụ tìm ba con trâu này có việc, các ngươi qua đó hóng hớt làm gì, ngoan ngoãn ở đây đi." Trư Bát Giới, Sa Tăng tuy không tình nguyện, nhưng cũng không có cách nào.

Đi đến một góc khuất của Từ Vân Tự, Giang Lưu Nhi tùy tay vung lên, bố trí một đạo cấm chế, ngăn cản người khác nhìn trộm.

Sau đó thở dài: "Ba vị yêu vương, có biết về Tây Thiên thỉnh kinh không?" "Tây Thiên thỉnh kinh?

Chưa từng nghe nói." Ba yêu quái đồng loạt lắc đầu, biểu thị hoàn toàn chưa từng nghe nói.

Giang Lưu Nhi lại nói: "Ta vốn là đệ tử dưới trướng Dược Sư Phật Tôn của Đại Lôi Âm Tự, chỉ vì ở Đại Lôi Âm Tự đã nói một vài lời thật lòng, liền bị Phật Tôn đày xuống phàm gian, phạt ta đi Tây Thiên thỉnh kinh." Giang Lưu Nhi kể lại đơn giản kinh nghiệm của mình, sau đó đau đớn nói: "Ta từ Đông sang Tây, một đường đi qua không biết bao nhiêu chùa chiền, gặp không biết bao nhiêu hòa thượng, nhưng họ, quá khiến người ta thất vọng rồi, toàn là những kẻ tham sống sợ chết, vơ vét của cải của dân đen." Ba người Tị Hàn sâu sắc đồng ý: "Đúng vậy, trưởng lão nói không sai, người Phật môn, vừa xấu vừa tham lam, thật đáng ghét." "Vì vậy, ta mới muốn khuyên các ngươi mau chóng rời khỏi Kim Bình Phủ a." "Điều này có liên quan gì đến việc chúng ta rời khỏi Kim Bình Phủ?" "Các ngươi giả mạo Phật Tôn, đổi lấy hương dầu, đã phạm phải điều cấm kỵ lớn, những vị Phật Tôn mà các ngươi giả mạo, ai nấy đều tâm ngoan thủ lạt, vạn nhất bị họ phát hiện, các ngươi có thể yên ổn sao?" Lúc này, ba yêu quái lập tức trầm mặc, điều này họ đã nghĩ đến từ khi định giả mạo ba vị Phật Tôn.

Chỉ là nhiều năm qua, chưa từng xảy ra chuyện gì, nên cũng không quá để ý.

Hiện nay, bị Giang Lưu Nhi nhắc đến, nỗi lo lắng trong lòng ba người lại dấy lên!

Đó chính là Phật Tôn Phật Tôn a, pháp lực vô biên, tuyệt đối

không phải là những tiểu yêu như họ có thể đối địch, đến lúc đó vạn nhất sự việc bại lộ… Ba con tê ngưu tinh trầm mặc một lúc lâu, mới nói: "Trưởng lão, vậy ngài có kiến nghị gì hay không?" Giang Lưu Nhi trầm ngâm chốc lát nói: "Toàn bộ Thiên Trúc, đều là địa bàn của Phật môn, các ngươi tuy tạm thời vô sự, không bị Phật môn phát hiện, nhưng thời gian lâu dần, sự việc bại lộ, đến lúc đó nhất định đại họa lâm đầu, cho nên kế sách hiện nay, chỉ có rời khỏi Thiên Trúc, tìm một đạo trường khác." Tị Thử Đại Vương đột nhiên nâng cao giọng: "Rời khỏi đây thì rời khỏi đây, Đại ca ngươi nói sao?" Ba yêu quái rất thông minh, tự nhiên biết những gì Giang Lưu Nhi nói, không phải là lời nói dọa người, mà là sự thật rõ ràng rành mạch.

Hiện tại chưa bị phát hiện, thì mọi chuyện tự nhiên ổn thỏa.

Nhưng vạn nhất, vạn nhất bị người Phật môn phát hiện, đó chính là tai họa diệt vong.

Ba yêu quái tuy có thể xưng bá trong phạm vi vài vạn dặm, là một phương yêu vương.

Nhưng xét cho cùng, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không phải.

Trước mặt Phật môn, chỉ là ba con kiến nhỏ, tùy tay là có thể bóp chết.

Tị Hàn Đại Vương cân nhắc một lúc, mới hỏi: "Vậy trưởng lão, có nơi nào để đi không?" Giang Lưu Nhi nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không cười nói: "Chi bằng đi đến nơi mà Ngô lão tôn năm xưa từng sinh sống đi." "Nơi tiền bối năm xưa từng sinh sống?" Ba yêu quái vẻ mặt mờ mịt, chớp chớp mắt đầy nghi hoặc nhìn Tôn Ngộ Không, đầy vẻ không hiểu.

Giang Lưu Nhi vỗ vỗ đầu, đúng là ba con yêu quái vô cùng ở ẩn a.

"Các ngươi có biết năm trăm năm trước, Tề Thiên Đại Thánh, đại

náo Thiên Cung, đánh bại ba vị Phật Tôn của Phật môn, cuối cùng do Thánh nhân ra tay, mới trấn áp được không?" Ba con yêu quái nhìn ngươi nhìn ta, vẻ mặt mờ mịt lắc đầu: "Chư vị trưởng lão, chúng ta ba người đã ở Kim Bình Phủ này lâu lắm rồi, những chuyện khác, thật sự không hiểu rõ lắm a." Giang Lưu Nhi bất đắc dĩ, đành phải cứng đầu kể lại chuyện Tôn Ngộ Không năm xưa đại náo Thiên Cung một lần.

Kể xong, trong mắt ba con yêu quái đều rực sáng.

Đại náo Thiên Cung!

Với sức một mình, chiến đấu với chúng thần Bộ Chiến, Bộ Hỏa, Bộ Thủy, Bộ Lôi!

Mạnh mẽ đánh bại ba vị Phật Tôn của Phật môn, buộc Thánh nhân phải ra tay!

Tất cả những điều này, đều là do con khỉ trông không có gì đặc biệt trước mắt này làm sao?

Chương 551

Thật sự không thể tưởng tượng nổi, phi thường khó tin!

Tôn Ngộ Không cười cười: "Nơi mà ta muốn nói, chính là nơi mà năm xưa ta từng sinh sống, nằm ở cạnh Ngao Lai Quốc, Đông Thắng Thần Châu, xưng là tổ mạch của mười châu, long mạch của ba đảo, đó chính là Hoa Quả Sơn." "Hoa Quả Sơn…" Ba yêu quái lẩm bẩm mở miệng.

"Trên Hoa Quả Sơn, có những huynh đệ kết nghĩa của ta, mỗi người đều là một phương bá chủ, yêu vương, các ngươi nếu đến đó, nhất định có thể trở thành huynh đệ tốt với họ." Tị Thử, Tị Trần đều nhìn về phía Tị Hàn, đợi Tị Hàn đưa ra quyết định.

Tị Hàn nghe xong, nghiến răng: "Được, vậy thì nghe lời các vị trưởng lão, chỉ là hương dầu mỹ vị này, có thể đợi qua hôm nay rồi hãy đi không?" "Đương nhiên là được, trì hoãn mấy ngày, hay sớm mấy ngày, cũng không sao cả." Giang Lưu Nhi sảng khoái gật đầu.

Tị Hàn nói xong, mạnh mẽ lại nhìn về phía Kim Bình Phủ.

"Vậy Kim Bình Phủ này, không có ai bảo hộ, làm sao mưa thuận gió hòa…" Tị Hàn là người nặng tình cảm, không muốn thấy sau khi họ rời đi, dân chúng Kim Bình Phủ lại phải chịu cảnh đói rét.

Giang Lưu Nhi nghiêm nghị nói: "Người, chung quy vẫn phải dựa vào chính mình, thiên đạo luân chuyển, nhật nguyệt không ngừng, mưa thuận gió hòa có được nhờ người khác, chung quy không phải đại đạo.

Ngươi cứ xem, Kim Bình Phủ hiện nay, lương thực phong phú, dân chúng đã không còn quý trọng lương thực, bánh bao thừa, rượu ngon không uống hết, khắp nơi đều có, các ngươi có thể bảo vệ dân

chúng Kim Bình Phủ nhất thời, lẽ nào còn có thể bảo vệ họ cả đời sao?" Ba yêu quái trầm mặc, sau đó nặng nề gật đầu: "Trưởng lão nói đúng." Giang Lưu Nhi dừng lại một chút: "Đương nhiên, nhiều năm qua, những cống hiến cho dân chúng Kim Bình Phủ, là do các ngươi làm ra, chứ không phải mấy vị Bồ Tát của Phật môn, sự thật được phơi bày, cũng là lẽ đương nhiên." Ba yêu quái trong lòng chợt thắt lại: "Mình bị phơi bày?

Vậy chẳng phải sẽ bị Phật môn phát hiện nhanh hơn sao?" Giang Lưu Nhi cười: "Các ngươi ở Kim Bình Phủ giả mạo Phật Tôn cũng không phải một hai năm rồi, có từng bị Phật môn phát hiện không?

Yên tâm đi, nhất thời nửa khắc, sẽ không bị phát hiện đâu." Ba yêu quái lúc này mới gật đầu: "Được, vậy thì nghe lời trưởng lão." Thoáng chốc, một đêm qua đi, đêm tối lại biến thành ban ngày.

Kim Bình Phủ, chum dầu trước mỗi nhà, đều trở nên trống rỗng, nhưng khác với Tết Nguyên Tiêu trước đây, lần này, trong chum dầu, lại có thêm ba bức tượng gỗ, giống hệt ba vị Đại Vương Tị Hàn, Tị Thử, Tị Trần.

Rất nhanh, trời lại sáng thêm vài phần, mọi nhà đều thức dậy, không ngoài lệ, trong chum dầu, đều đặt ba bức tượng gỗ.

Đồng thời, tất cả mọi người đêm qua, đều nằm một giấc mơ lớn.

Trong mơ, ba con tê ngưu tinh trực tiếp kể lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối cho dân chúng Kim Bình Phủ nghe một lần.

Khoảnh khắc này, toàn bộ dân chúng Kim Bình Phủ, triệt để sôi trào!

Khó tin, không thể tưởng tượng, vị Phật Tôn đại nhân đã bảo hộ họ vô số năm, lại chính là yêu quái giả mạo!

Vô số dân chúng nhất thời không thể chấp nhận sự thật này, trực

tiếp ném những bức tượng gỗ vào đống rác, và lớn tiếng chửi rủa ba con tê ngưu tinh.

Giang Lưu Nhi và các đệ tử nhìn vào mắt, khóe miệng khẽ nở nụ cười, cũng không ngăn cản.

Ngược lại là Tôn Ngộ Không có chút không đành lòng: "Sư phụ, chúng ta không quản một chút sao?" "Không cần quản, rất nhanh người Kim Bình Phủ, sẽ mang những bức tượng gỗ này về nhà, thành tâm cúng bái thôi." Tôn Ngộ Không gật đầu, không nói gì nữa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một tháng thời gian thoáng chốc qua đi!

Đêm hôm đó, ánh sao sáng rõ hơn bình thường, chiếu sáng mặt đất như ban ngày.

Giang Lưu Nhi đêm quan sát tinh tượng, lãnh đạm nói: "Hạn hán sắp đến rồi, trận hạn hán này, chưa từng có từ trước đến nay, chúng ta không cần ở lại đây lâu, tiếp tục Tây Du thôi." Quả nhiên không ngoài dự đoán, Giang Lưu Nhi đã nói đúng toàn bộ.

Kim Bình Phủ, đón một trận hạn hán lớn, lúa má trong ruộng đều khô héo.

Mực nước trong hồ, cũng giảm hơn bảy thành, có hồ thậm chí khô cạn hoàn toàn.

Nhưng lúc này Giang Lưu Nhi và các đệ tử, đã rời Kim Bình Phủ gần nửa tháng rồi.

Dân chúng Kim Bình Phủ, lúc này mới nhớ đến Phật Tôn, à không, tê ngưu tinh tốt.

Lũ lượt tìm lại những bức tượng gỗ đã vứt bỏ, rửa sạch sẽ, quét lớp sơn tốt nhất, đặt trong nhà thờ cúng, sáng tối thắp ba nén hương, cầu phúc trạch giáng xuống, khiến hạn hán sớm rời đi.

Còn lúc này, ba con yêu quái phong trần mệt mỏi đến Đông Thắng Thần Châu, vừa tìm đến Hoa Quả Sơn, ba con tê ngưu tinh đột nhiên cả người chấn động, một luồng sức mạnh tín ngưỡng không thể tả nổi, dâng trào vào thể nội họ, khiến họ mở to mắt, thoải mái rên rỉ.

"Đây, đây chính là sức mạnh của tín ngưỡng!" "Vị trưởng lão kia quả nhiên không lừa chúng ta, Đông Thắng Thần Châu này, đến đúng rồi!" "Vậy Đại ca, chúng ta có nên giúp dân chúng Kim Bình Phủ không?" Tị Trần đặt ra nghi vấn.

Tị Hàn suy nghĩ một lát nói: "Hiện giờ chúng ta không ở Kim Bình Phủ, dù có muốn dốc mười phần sức lực cũng không làm được, nhưng đã là sức mạnh tín ngưỡng của dân chúng Kim Bình Phủ, dù cách ngàn sơn vạn thủy, vẫn rơi vào thân chúng ta, thì hãy cố gắng giúp họ một tay đi." "Vâng, Đại ca." Ba yêu quái trong cõi minh minh, mượn cổ sức mạnh tín ngưỡng này, bảo vệ dân chúng Kim Bình Phủ, mưa thuận gió hòa.

Dù hiệu quả chẳng còn được như thuở ban đầu tại Kim Bình Phủ, nhưng cũng đủ để bá tánh Kim Bình Phủ sống một cuộc đời an ổn.

Giải quyết xong chuyện Kim Bình Phủ, Tị Thử có chút do dự hỏi, "Đại ca, dò la khắp nơi, đã có thể xác định Hoa Quả Sơn ở phương hướng đó, huynh đệ chúng ta, chúng ta thật sự muốn đi quy thuận sao?" Ý của Tị Thử đã vô cùng rõ ràng.

Thà làm gà đầu, chẳng làm phượng đuôi.

Với thực lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong của ba huynh đệ, hợp sức lại, dù là tại Đông Thắng Thần Châu linh khí sung phái, phong nhiêu nhất bậc, cũng đủ sức xưng vương xưng bá, tự tại tiêu dao.

Nhưng nếu đến Hoa Quả Sơn… Các huynh đệ đã sớm dò la tin tức, Hoa Quả Sơn có bảy mươi hai động yêu vương, cường giả vô số, nếu thật sự quy thuận, chắc chắn chẳng thể sảng khoái bằng tự

mình xưng vương xưng bá.

Tị Hàn trầm ngâm một lát, vẫn không thay đổi quyết định, mà vẻ mặt trịnh trọng nói.

“Huynh đệ chúng ta an ổn bấy nhiêu năm, đã đến lúc nên ra ngoài xông pha một phen, chẳng đi đâu khác, cứ đến Hoa Quả Sơn.” “Vâng, đại ca.” Ba con tê ngưu dũng mãnh thẳng hướng Hoa Quả Sơn.

Ở một bên khác, đoàn người Giang Lưu Nhi rời Kim Bình Phủ, tiếp tục Tây hành, chặng đường sắp tới vô cùng thuận lợi, không gặp phải vấn đề lớn nào.

Thời gian thoáng chốc, trong chớp mắt, lại mười năm trôi qua.

Đoàn người Giang Lưu Nhi thong dong du ngoạn, cứ cách ba năm bảy bận lại nghỉ chân một thời gian, cuối cùng cũng đến bên một dòng đại hà cuồn cuộn chảy xiết.

Bên bờ đại hà, dựng sừng sững một tấm bia đá lớn, trên đó khắc ba chữ Lăng Vân Độ.

“Lăng Vân Độ!” Trư Bát Giới, Sa Tăng đồng loạt nhìn chăm chú, trong lòng biết chỉ cần vượt qua Lăng Vân Độ này, Tây hành coi như đại công cáo thành.

“Lăng Vân Độ?

Thật thú vị!” Giang Lưu Nhi khóe miệng nhếch lên nụ cười, trên Lăng Vân Độ có một truyền thuyết.

Truyền thuyết rằng, chỉ có Vô Để Thuyền mới có thể đưa đò trên Lăng Vân Độ.

Bất luận là phàm nhân hay Đại La Kim Tiên, một khi lên thuyền, thân ảnh sẽ đổ bóng xuống mặt nước, còn nhục thân sẽ tự động rơi xuống sông, phần còn lại chính là chân thân.

Hiện giờ, đoàn người Giang Lưu Nhi đã đến bên Lăng Vân Độ, chỉ cần vượt qua Lăng Vân Độ, Tây hành coi như đại công cáo thành.

Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, trong mắt lóe lên kim quang nhàn nhạt, "Sao vẫn chưa thấy thuyền đến đón chúng ta?" Tiểu Hắc Long cười nói, "Đại sư huynh đừng vội, Vô Để Thuyền này đâu phải lúc nào cũng có, hãy đợi thêm chút nữa đi." Trong khi mọi người chờ đợi, tại Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng trong lòng cuối cùng cũng vui mừng khôn xiết!

Suốt chặng đường Tây hành này, họ thật sự sống trong cảnh ngày dài như năm!

Nhưng giờ đây, mọi chuyện đều kết thúc, Tây hành sắp hoàn tất, Phật môn sắp đại hưng, Tam Giới, ngày thuộc về Phật môn của họ sắp đến!

Dược Sư không kìm được nhìn về phía Đông, trầm giọng nói, "Sau khi thầy trò mấy người vượt qua Lăng Vân Độ, Phật môn ta cần phái người, dẫn họ đến Đại Lôi Âm Tự, không biết nên phái ai…" Lời của Dược Sư còn chưa dứt, Di Lặc đã nói, "Chuyện này trọng đại, ta thấy, chúng ta vẫn nên cùng đi thì hơn." Nhiên Đăng cũng gật đầu, "Phật tôn Di Lặc nói không sai, đây là bước cuối cùng, cũng là bước then chốt nhất, vẫn nên để mấy lão gia hỏa chúng ta tự mình đi, tránh để xảy ra sai sót gì, Thánh nhân trách tội xuống, thì không hay." Dược Sư suy nghĩ một lát, thấy rất có lý, "Được, vậy lần này, ba người chúng ta cùng đi vậy." Di Lặc bỗng nhiên nói, "À phải rồi, Dược Sư sư huynh, bên Khẩn Na La, tu hành thế nào rồi?" Khẩn Na La, chính là thiên chi kiêu tử của Phật môn!

Thuở xưa khi Thạch Hầu còn chưa xuất thế, tư chất của y đã khiến toàn bộ Phật môn chấn kinh.

Chương 552

Thậm chí kinh động đến cả Chí Tôn Vô Thượng Thánh nhân, được Thánh nhân điểm hóa, thu làm truyền nhân, chỉ là do Dược Sư tạm thời chỉ dạy mà thôi.

Khẩn Na La thiên tư xuất chúng, liên tục được Thánh nhân khen ngợi, là thiên tài được chú ý nhất của Phật môn hiện giờ.

Dược Sư tán thán nói, "Khẩn Na La quả thật tư chất bất phàm, trước khi bế quan không lâu, đạo hạnh đã đạt Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, lần này xuất quan, nếu không có gì bất ngờ, hẳn là có thể chứng đạo Đại La Kim Tiên rồi." "Hậu sinh đáng sợ thay!" Di Lặc nghẹn nửa ngày, mới thốt ra mấy chữ này.

Với tư chất của Khẩn Na La, nếu đặt vào thời Thượng Cổ, y đủ sức tranh cao thấp với ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung.

Dược Sư tâm trạng đại hảo, thoải mái thở phào một hơi, "Trước có Khẩn Na La, sau có Kim Thiền Tử, Trời ban Phật môn ta, Phật môn ta đại hưng, thế tất phải vậy!" "Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta hãy xuất phát ngay!" "Vâng." Ba người gật đầu, gọi toàn bộ Bồ Tát, La Hán, Tôn giả, Kim Cương của Đại Lôi Âm Tự, phó Lăng Vân Độ, nghênh đón đoàn người Giang Lưu Nhi.

Tại Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề trên mặt tràn ngập nụ cười rạng rỡ vô cùng, "Sư huynh à, Tây hành sắp kết thúc, đúng là Phật môn ta đại hưng, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, thời đại của Phật môn ta sắp đến rồi!" Khoảnh khắc này, Chuẩn Đề dương dương tự đắc, như muốn trút hết mọi uất khí ức vạn năm trong lòng ra.

Đợi Phật môn đại hưng rồi, chẳng nói gì khác, kẻ đầu tiên cần phải trấn áp, chính là Tiệt Giáo, nhất định phải trấn áp đến chết!

Tiếp Dẫn sắc mặt vẫn bình thản như thường, chỉ là nhìn kỹ, cũng có thể thấy tia lửa nhảy nhót trong mắt Tiếp Dẫn.

"Đừng khinh tâm đại ý, Tây hành, bây giờ vẫn chưa kết thúc đâu!" Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề dần dần biến mất, "Sư huynh, huynh nói chư Thánh, liệu có can thiệp, quấy nhiễu không?" "Khó nói lắm." Tiếp Dẫn cũng không rõ, Hồng Hoang hiện giờ có tám Thánh, phân biệt là Tam Thanh, y và sư đệ, còn có Nữ Oa, Triệu Công Minh, Minh Hà.

Đếm kỹ lại, không hề có một ai giao hảo với Phật môn.

Tiếp Dẫn trong lòng lập tức hoảng hốt, trịnh trọng nói, "Lần Tây hành này, lúc cần thiết, chúng ta cũng phải ra tay." "Vâng, sư huynh." Chuẩn Đề vỗ vỗ ngực, kích động khó tả.

Tại Đại Xích Thiên, Bát Cảnh Cung, Thái Thanh sắc mặt thâm trầm, nhìn xa khắp Tam Giới.

"Tây hành, cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi sao?" Từ khi Tây hành bắt đầu, Thái Thanh rất ít khi chú ý đến chuyện Tây hành.

Giờ đây, Tây hành sắp kết thúc, kiếp khí dần tiêu tán, thiên địa trở nên thanh minh đôi chút, Thái Thanh liền ra tay thôi diễn, nhưng kết quả thu được lại chẳng như ý muốn.

Kết quả thôi diễn cho thấy, sau Tây hành, Phật môn sẽ hoàn thành đại hưng, nhưng sau khi đại hưng, thiên cơ lại đột nhiên trở nên u ám, hoàn toàn không thể tiếp tục thôi diễn được nữa.

Với kinh nghiệm vô số năm của Thái Thanh mà nói, sở dĩ xảy ra tình trạng này, nguyên nhân có hai.

Thứ nhất, không lâu sau khi Phật môn Tây hành, sẽ lại bùng phát

lượng kiếp khác, kiếp khí tràn ngập, y tự nhiên không thể tiếp tục thôi diễn.

Thứ hai, chính là sẽ có chuyện còn đáng sợ hơn cả lượng kiếp bùng phát xảy ra, từ đó cắt đứt sự thôi diễn của mình!

Hai nguyên nhân này, bất luận là cái nào, đều là điều Tam Giới hiện giờ không thể gánh chịu.

Lâu sau đó, Thái Thanh thở dài một tiếng, chậm rãi lắc đầu, nhắm lại hai mắt.

Tại Ngọc Hư Cung, trên khánh vân, Nguyên Thủy mặt lạnh mắt lạnh, thần sắc vô cùng lãnh lẽo, dưới lượng kiếp, Phật môn vẫn sẽ đại hưng!

Phật môn đại hưng, thực lực Huyền môn tất yếu bị suy yếu.

Mà trong thế lực Huyền môn, hiện nay lại lấy Xiển giáo của y là yếu nhất!

Con đường phía trước gian nan thay!

Nguyên Thủy thở dài một hơi thật sâu, năm đó khi lập giáo, y đã từng hùng tâm tráng chí đến nhường nào, thề phải khiến đạo thống Xiển giáo truyền khắp Hồng Hoang, nhưng giờ đây thì sao?

Khóe miệng Nguyên Thủy nhếch lên nụ cười khó khăn, ánh mắt không biết tự lúc nào lại nhìn về phía Đông Hải.

Năm đó trên Côn Luân Sơn, y cùng Thông Thiên cùng nhau khai sơn thu đồ, hoằng dương đạo thống Tam Thanh, giờ đây, Xiển giáo do y sáng lập, đã dần suy tàn, rất lâu rồi không có tân huyết xuất sắc nào được bổ sung.

Còn Tiệt giáo thì sao, những năm gần đây thế lực càng ngày càng mạnh mẽ, có lẽ, y nói, đạo của Xiển giáo của y, quả thực không bằng

Thông Thiên chăng.

Chậm rãi, Nguyên Thủy thở dài một hơi, lại nhắm mắt lại, toàn bộ Ngọc Hư Cung lại khôi phục sự tĩnh lặng.

Tại Tam Thập Tam Thiên, Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về phương Tây, sắc mặt bình thản, không hề vì việc Phật môn sắp đại hưng mà trong lòng dấy lên dù chỉ một gợn sóng nhỏ.

Dù cho Tây hành là chính xác, Thiên Đạo đại thế muốn phương Tây hưng thịnh, với nội tình Tiệt giáo của y hiện nay, cũng chẳng sợ phương Tây chút nào, huống hồ, lần Tây hành này, cũng không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn rất thấu đáo, chỉ mở mắt một lát, liền tiếp tục nhắm mắt lại, sắc mặt lại trở nên bình tĩnh, quanh thân không biết từ lúc nào, kiếm khí kích động, hơi xoay chuyển, đã khiến thời không tan nát, hóa thành tro bụi tan nát, kiếm khí sát phạt vô thượng, như phong bạo cuộn trào khắp Bích Du Cung.

Vô vàn năm khổ tu, cộng thêm khí vận Tiệt giáo bàng bạc gia trì, tu vi Thông Thiên Giáo Chủ tiến triển thần tốc, hiện nay đã là đạo hạnh Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, có thể nói, trong cảnh giới Thánh nhân, Thông Thiên đã đi đến tận cùng.

Mặc dù từ sau Phong Thần Đại Kiếp, Thông Thiên Giáo Chủ chưa từng ra tay một lần nào, nhưng y có tự tin, đơn đấu, trong chư Thánh, không một ai là đối thủ của y nữa, bao gồm cả đệ nhất nhân Huyền môn nhị đại, đại sư huynh của y, Thánh nhân Thái Thanh!

Tại vùng biên giới U Minh Giới, giữa Huyết Hải mênh mông, thỉnh thoảng lại nổi lên những đợt sóng lớn màu máu, mỗi đợt sóng đều như gánh vác một thế giới, mang theo áp lực ngập trời, nghiền nát tất cả sinh linh dám đặt chân vào Huyết Hải.

Ngay cả tại nơi nguy hiểm, khủng bố như vậy, bị vô số tu sĩ Tam Giới xem là cấm địa, lúc này lại có một thanh niên đang đi bộ nhàn nhã trên Huyết Hải, y chắp tay sau lưng, sau lưng vác một thanh cự kiếm, đạp không mà đi, quanh thân vô thượng huyết đạo pháp tắc lưu chuyển, triển hiện ra khí tức khủng bố kinh người!

Thanh niên này không chỉ trẻ tuổi bề ngoài, mà còn trẻ từ linh hồn, từ bản nguyên, nhưng khí tức trên người y lại không hề tầm thường chút nào, thậm chí đã đạt đến Đại La Kim Tiên, hơn nữa trong hàng Đại La Kim Tiên cũng không hề yếu, khí tức thẳng tắp xông mây xanh, rất có phong thái Minh Hà năm xưa xông pha Hồng Hoang.

Chẳng sai, thanh niên trước mắt này, chính là truyền nhân duy nhất dưới trướng Minh Hà, Sát Thần Bạch Khởi!

"Cũng chẳng biết lão sư vội vàng gọi ta về làm gì, ta vẫn chưa giết đủ đã!" Bạch Khởi vừa lầm bầm trong miệng, vừa lấy tốc độ nhanh hơn, bay về phía sâu trong Huyết Hải, phàm những nơi y đi qua, tất cả tộc nhân A Tu La đều quỳ một gối xuống đất, bái kiến tiểu lão gia của họ.

Từ khi Tây Du Đại Kiếp bắt đầu, Minh Hà đã nghĩ cách tôi luyện Bạch Khởi, nhưng thứ nhất, Tam Giới hiện nay, so với Hồng Hoang, tình thế đã đại biến, không còn thích hợp cho tu sĩ Đại La Kim Tiên trở lên hành sự.

Thế là Minh Hà dứt khoát làm một mạch, trực tiếp dùng đại pháp lực, đưa Bạch Khởi ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, chém giết Vực ngoại Thiên Ma để viên mãn sát đạo của bản thân.

Quả nhiên, hiệu quả phi thường, từ khi Tây Du Đại Kiếp bắt đầu đến nay chưa đầy một nghìn năm, Bạch Khởi đã thành công chứng đạo Đại La Kim Tiên, khiến Minh Hà vô cùng hài lòng.

Sâu trong Huyết Hải, một tòa cung điện uy nghiêm khôi hoằng

hiện ra trong tầm mắt, đây chính là Huyết Thần Cung, đạo tràng của Thánh nhân Minh Hà, sau khi Minh Hà chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền luôn ở trong Huyết Thần Cung này tu hành.

Tại chủ điện Huyết Thần Cung, Minh Hà ngồi trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hai mắt hơi nhắm, chỉ cần khí tức không đáng kể thỉnh thoảng phát ra trên người y, đã khiến toàn bộ Huyết Hải đều rung chuyển, không gian ba tấc quanh Minh Hà càng không ngừng tuần hoàn giữa hủy diệt và phục nguyên, chu kỳ luân chuyển, sinh sôi không ngừng.

Minh Hà không đợi lâu, rất nhanh, bên ngoài Huyết Thần Cung truyền đến tiếng nói trẻ tuổi của Bạch Khởi, "Bạch Khởi, bái kiến lão sư." Thân Minh Hà hơi động, cửa lớn Huyết Thần Cung tức thì tách ra hai bên, Bạch Khởi vội vàng bước vào, đến bên Minh Hà, cung kính hành một lễ, "Bạch Khởi, bái kiến lão sư." Minh Hà khẽ phất tay áo, Bạch Khởi tức thì được một luồng lực đạo nhu hòa nâng dậy, y dừng một chút, lập tức nói, "Lão sư, những Vực ngoại Thiên Ma kia quả nhiên là vật tốt để tôi luyện sát đạo của bản thân, mấy trăm năm nay, đệ tử thu hoạch không ít…" Minh Hà mở mắt, "Ngươi có biết, tại sao lần này ta lại vội vàng gọi ngươi về không?" Bạch Khởi lắc đầu, biểu thị không biết.

Khóe miệng Minh Hà khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị, "Tam Giới, rất nhanh sẽ có một vở đại hí được trình diễn, gọi ngươi về, chính là không muốn ngươi bỏ lỡ vở đại hí này." "Đại hí?" Bạch Khởi ngẩn ra, dường như nghĩ đến điều gì, "Lão sư nói, chẳng lẽ là Tây hành?" "Nhưng Tây hành, là cơ duyên của Phật môn, Tây hành hoàn thành, đại kiếp kết thúc, Phật môn khí vận nước lên thuyền lên, tất sẽ cùng Huyền môn ta tranh phong." Bạch Khởi biết lão sư của mình, đối với Phật môn, lão sư y trừ sự chán ghét, chẳng còn chút gì khác.

Khóe miệng Minh Hà nụ cười quỷ dị lại tăng thêm vài phần, "Ai nói cho ngươi biết, Tây hành hoàn thành, đại kiếp kết thúc, Phật môn liền nhất định đại hưng?" Đồng tử Bạch Khởi co rụt lại, trong một khoảnh khắc dường như nghĩ đến điều gì đó, lập tức nhìn về phía Minh Hà, ánh mắt hai người va chạm giữa không trung, mọi điều đều không cần nói thành lời.

Minh Hà chậm rãi nói, "Những ngày sắp tới, ngươi cứ ở trong Huyết Hải tu hành đi, bước vào Đại La Kim Tiên, mới chỉ là bước đầu tiên trên con đường truy cầu Đại Đạo, con đường tương lai, nhiệm trọng mà đạo viễn." Bạch Khởi không ngừng gật đầu, "Vâng, lão sư." Tại Tam Giới, Đại Lôi Âm Tự, sau khi Phật môn được thành lập với quy mô chưa từng có, liền phái người đến Lăng Vân Độ nghênh tiếp đoàn người Giang Lưu Nhi.

Trước Lăng Vân Độ, đoàn người Giang Lưu Nhi không vội không vàng, tĩnh lặng chờ đợi Vô Để Thuyền đến.

Qua ước chừng nửa ngày, trước mặt dòng sông rộng lớn vô tận, một chiếc Vô Để Thuyền không người lái chậm rãi trôi đến, an ổn dừng lại trước mặt đoàn người Giang Lưu Nhi.

"Các đồ nhi, lên thuyền đi." Giang Lưu Nhi thong dong, trực tiếp bước lên thuyền, trong khoảnh khắc, một tiếng "phốc thông" vang lên, tiếng thi thể rơi xuống nước truyền đến, mọi người nhìn lại Giang Lưu Nhi, liền thấy Giang Lưu Nhi đã trút bỏ phàm thân, khôi phục thân phận kiếp trước, Phật tôn Kim Thiền Tử của Phật môn.

Chương 553

Hay cũng có thể nói là, thủ lĩnh Ngũ Trùng Thượng Cổ, Lục Sí Kim Thiền!

Đây là một lần lột xác triệt để, sâu trong chân linh, mọi thứ thuộc về Lục Sí Kim Thiền đã hoàn toàn được phóng thích, kèm theo đó đạo hạnh của Giang Lưu Nhi cũng càng thêm ngưng luyện!

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng, Tiểu Hắc Long cũng trực tiếp bước lên Vô Để Thuyền, trừ Trư Bát Giới rơi xuống phàm thai, khôi phục chân thân, những người còn lại cơ bản không có phản ứng gì.

Sau khi mọi người lên thuyền, Vô Để Thuyền hơi chấn động, như có linh tính của riêng mình, chậm rãi trôi về phía bờ đối diện.

Trên Lăng Vân Độ tràn ngập sương mù mỏng, không nhìn rõ phải đi về đâu, Vô Để Thuyền đi không biết bao lâu, một luồng kim quang, đột nhiên xuyên qua màn sương, chiếu rọi lên Vô Để Thuyền.

Giang Lưu Nhi sắc mặt bình tĩnh, "Sắp đến bờ rồi!" Tiểu Hắc Long cười nói, "Lần thỉnh kinh này, một ba ba chiết, không biết Phật môn sẽ phái ai ra để tiếp dẫn chúng ta." Cùng với luồng kim quang đầu tiên xuyên qua sương mù, rất nhanh, bí thuật giữa không trung tan biến hết, mọi người đã có thể nhìn rõ bờ đối diện Lăng Vân Độ!

Mọi người chỉ nhìn một cái, liền trợn tròn mắt, đầy mặt kinh hãi, cái trận thế này, cũng quá lớn rồi!

Quá khứ Nhiên Đăng Phật tôn, hiện tại Dược Sư Phật tôn, tương lai Di Lặc Phật tôn, vô số Bồ Tát, La Hán, Hộ pháp, Kim Cương, dày đặc vây quanh bờ sông mấy vòng, chờ đợi đoàn người Giang Lưu Nhi.

Quan Âm Bồ Tát từ xa đã lên tiếng chào, "Kim Thiền Tử, thỉnh kinh trở về, còn không mau lên bờ bái kiến Phật tôn?" Giang Lưu Nhi và Tôn Ngộ Không nhìn nhau, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, trên mặt không lộ ra bất kỳ sự khác thường nào, "Tôn giả nói phải, chúng đệ tử đây sẽ lên bờ, bái kiến Phật tôn." Lúc này, Vô Để Thuyền cũng đã cập bờ, Giang Lưu Nhi cùng các người khác ba bước thành hai bước lên bờ, đối diện với Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng chắp tay nói, "Kim Thiền Tử, may mắn không phụ mệnh, đã đến Tây Phương Linh Sơn." Lăng Vân Độ, nói nghiêm khắc, chính là đường phân giới giữa phương Đông và phương Tây, đến bờ đối diện, nói đến Linh Sơn, nghiêm khắc mà nói không có gì sai.

Dược Sư nhìn Giang Lưu Nhi với vẻ mặt hân hoan, tâm trạng vô cùng sảng khoái, "A Nan, Ca Diếp ở đâu?" A Nan, Ca Diếp với vẻ mặt tiều tụy bước ra từ giữa đám đông, năm đó khi ở Xa Trì Quốc, bị Giang Lưu Nhi cùng các người khác đánh trọng thương, vết thương đến giờ vẫn chưa lành.

Hai người bước ra, chắp tay đối với Dược Sư nói, "Bẩm Phật tôn, chúng đệ tử đây." "Chân kinh đã chuẩn bị xong chưa?" Dược Sư sốt ruột hỏi.

Chủ đề của lượng kiếp lần này, nói đi nói lại, chính là bốn chữ, Tây hành thỉnh kinh, giờ đây Tây hành đã hoàn thành, chỉ đợi đưa chân kinh về Trường An, bước cuối cùng đó cũng sẽ hoàn thành.

"Bẩm Phật tôn, Đại Thừa Cẩu Kinh đã chuẩn bị xong, tổng cộng năm ngàn không trăm bốn mươi tám quyển." A Nan, Ca Diếp phất tay, hai chiếc rương gỗ đàn hương rơi xuống đất, bên trong chứa đầy Đại Thừa Phật Giáo.

Nhìn thấy kinh văn, Dược Sư cười nói, "Chuyện thỉnh kinh là đại sự, giờ chân kinh đã ở đây, hãy lập tức đưa về Trường An đi." Giang

Lưu Nhi cũng không thèm nhìn những kinh văn đó, trực tiếp gật đầu đồng ý, họ đã vượt qua Lăng Vân Độ, trút bỏ phàm thai, khi quay về Đại Đường, không cần phải đi bộ từng bước nữa, trực tiếp đằng vân giá vũ là được, đi về mất chưa đầy nửa ngày.

Dược Sư thúc giục họ đi đưa chân kinh, hiển nhiên là muốn đợi họ ở đây chờ kinh thư được đưa về.

Thấy Giang Lưu Nhi sảng khoái đồng ý như vậy, khiến Quan Âm có chút kinh ngạc!

Không đúng, không đúng rồi!

Trên đường Tây hành, Giang Lưu Nhi kiệt ngạo đến vậy, sao vừa đến Tây Thiên lại nghe lời như thế?

Dược Sư gật đầu nói, "Ta truyền lệnh cho Quan Âm tôn giả, Văn Thù tôn giả, Phổ Hiền tôn giả, A Nan, Ca Diếp sáu vị tôn giả hộ tống ngươi đi." Giang Lưu Nhi cũng nhẹ nhàng gật đầu, trực tiếp đồng ý.

Dược Sư đồng thời cũng thở phào một hơi, trước đây, y đã dẫn vô số tinh nhuệ Phật môn dốc toàn lực xuất phát, kinh động Tam Giới, giờ đây, lại lệnh cho Quan Âm cùng các người khác hộ tống Giang Lưu Nhi về Trường An, tổng cộng xem như vạn vô nhất thất rồi nhỉ?

Đoàn người Giang Lưu Nhi cùng sáu người Quan Âm quay về Trường An, diện kiến Đường Vương Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân thấy Giang Lưu Nhi, vô cùng kích động, dùng lễ tiết cao nhất để chiêu đãi.

Đem năm ngàn không trăm bốn mươi tám quyển kinh thư giao vào tay Lý Thế Dân, hàn huyên một lát, Giang Lưu Nhi mới lại cùng Quan Âm và những người khác xuất phát.

Sau khi Giang Lưu Nhi đi, lão thái giám thị phụng bên Lý Thế Dân nhìn hai hòm Đại Thừa Cẩu Kinh, khẽ nói, "Bệ hạ, những kinh thư

này nên…" "Mùa đông thì đốt đi, dùng để sưởi ấm." Lý Thế Dân nhàn nhạt nói.

"Cái gì?" Lão thái giám nghi ngờ tai mình có vấn đề, theo bản năng lặp lại một lần.

"Trẫm nói ngươi mùa đông đốt đi, dùng để sưởi ấm!" Lý Thế Dân bỏ lại một câu, chậm rãi bước ra khỏi Thái Cực Điện.

Nhân tộc của y, có vô số tiên hiền, dốc hết tâm huyết, thiên văn địa lý, đạo thư triết học, đủ mọi thứ, hà cớ gì cần đến Đại Thừa Phật Giáo của Phật môn để góp vui?

Giao xong kinh thư, Quan Âm cùng các người khác càng khẩn trương hộ tống đoàn người Giang Lưu Nhi quay về bờ đối diện Lăng Vân Độ.

Sau khi hộ tống kết thúc, Quan Âm mới thở phào một hơi, cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra, Phật môn Tây hành, ổn rồi!

Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng, tự mình dẫn đoàn người Giang Lưu Nhi quay về Đại Lôi Âm Tự.

Khoảnh khắc bước vào Đại Lôi Âm Tự, Thiên Đạo đã có hồi ứng, tiếng nổ vang trời không ngớt, vọng khắp mây xanh!

Khoảnh khắc tiếp theo, mây trắng từ bốn phương tám hướng tụ lại, phía trên Đại Lôi Âm Tự, hội tụ thành một đoàn mây vàng rực rỡ!

Khối lượng khổng lồ, kinh người công đức, khí vận, đang chậm rãi tích tụ bên trong!

Trên Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, dù là Hạo Thiên, cũng không khỏi hơi kích động, tương lai của Thiên Đình, chính là nằm trong đoàn công đức này!

Lúc này, dưới sự chiếu rọi của công đức khánh vân, kiếp khí Tam

Giới, hoàn toàn tiêu tán, Tam Giới, trở nên vô cùng thanh minh, ánh mắt vạn tộc Hồng Hoang, đều đổ dồn về phương Tây vào khoảnh khắc này, mang theo sự ghen tỵ, phương Tây, sắp quật khởi rồi!

Tại Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề hưng phấn đến mức suýt không nói nên lời!

Công đức khánh vân lớn đến nhường này, dường như cũng chẳng kém bao nhiêu so với khi họ chứng đạo năm đó?

Chuẩn Đề trong lòng âm thầm kích động, "Tây hành kết thúc, sau khi Phật môn đại hưng, y nhất định phải ở trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ mà khoe khoang một phen, để Thông Thiên cũng biết Phật môn của y lợi hại đến nhường nào." "Sư đệ, giữ bình tĩnh!" Còn về Tiếp Dẫn, vẫn đang giữ bình tĩnh cuối cùng.

"Rắc!" Trên Cửu Thiên, lại truyền đến một tiếng nổ vang trời, đoàn mây vàng khổng lồ, đột nhiên chia làm hai, trong đó, bảy thành, dũng mãnh nhập vào Phật môn, ba thành, dũng mãnh nhập vào Thiên Đình!

Phía trên Đại Lôi Âm Tự, tại nơi không ai nhìn thấy, cùng với lượng công đức khánh vân khổng lồ dũng nhập, khí vận Phật môn, đột ngột bắt đầu tăng vọt!

Một lần!

Hai lần!

Ba lần!

Chỉ trong một khoảnh khắc, khí vận Phật môn, liền tăng vọt gấp ba lần so với ban đầu.

Nhưng đây, vẫn chưa phải là cực hạn, khí vận Phật môn, vẫn đang tăng vọt với tốc độ nhỏ.

Khí vận Phật môn tăng vọt, đổi lại, chính là khí vận Huyền môn suy yếu!

Nhân giáo, Xiển giáo, thậm chí là Tiệt giáo, khí vận đều đang suy yếu, đặc biệt là Tiệt giáo, đang là ngọn cờ đầu của Huyền môn, khí vận trực tiếp giảm xuống hơn một thành!

Trên Kim Ngao Đảo, vô số đệ tử Tiệt giáo, tức thì xuất quan, bay lên không trung, giận dữ nhìn về phương Tây!

Cướp đoạt khí vận của người, làm tổn hại đạo đồ của người, không đội trời chung!

Khí vận Phật môn bạo tăng, tương ứng, khí vận Thông Thiên, cũng bắt đầu tăng vọt, mặc dù xa không bằng tốc độ của Phật môn, nhưng, vẫn là điều đáng quý.

Rất nhanh, đoàn công đức khí vận khổng lồ giữa không trung đã tiêu hao hết!

Khí vận Phật môn, bạo tăng gấp năm lần!

Chương 554

Khí vận Thiên Đình, bạo tăng gấp hai lần!

Nếu nói, chia khí vận Tam Giới hiện nay thành mười phần!

Thì sự phân chia ban đầu là, vạn tộc Hồng Hoang chiếm hai thành.

Huyền môn, chiếm sáu thành, Phật môn, chiếm hai thành còn lại, chỉ tương đương một phần ba Huyền môn.

Nhưng hiện tại, lại rất khác biệt, vạn tộc Hồng Hoang vẫn chiếm hai thành.

Nhưng phần của Phật môn tăng lên, đã đạt đến bốn thành, phần của Huyền môn giảm xuống, chỉ còn bốn thành, rơi vào thế ngang hàng với Phật môn.

Khí vận đột ngột tăng lên gấp bội, lợi ích mang lại là vô cùng lớn lao, không thể hình dung.

Đầu tiên, chính là vô vàn phá cảnh linh quang, nhấp nháy không ngừng trong toàn bộ Đại Lôi Âm Tự.

Mỗi một đạo phá cảnh linh quang lóe lên, đều đại biểu Phật môn lại có người tu vi đột phá!

Trên Đại Hùng Bảo Điện của Đại Lôi Âm Tự, Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ba người hai mắt sáng rực, khóe miệng nở nụ cười, trong lòng kích động, dưới sự gia trì của khí vận vô thượng, họ chỉ cảm thấy đạo hạnh của bản thân trong cõi hư vô lại tiến bộ rất nhiều, so với trước đây, lại mạnh hơn một bậc.

Tại Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề trên mặt nở hoa, "Sư huynh, Phật môn ta cuối cùng cũng đại hưng, ngay cả Huyền môn, cũng có thể phân đình kháng

lễ rồi!" Giọng Chuẩn Đề mang theo sự kích động vô cùng, Huyền môn, Phật môn phân đình kháng lễ, há chẳng phải nói, Phật môn hiện nay, sớm đã siêu việt Tiệt giáo rồi sao.

Huyền môn, là một khái niệm chung chung, đạo thống vô số, Tiệt giáo, chỉ là một thế lực nổi bật nhất trong số đó.

Nhưng Phật môn thì lại khác, Dược Sư của họ, chính là chủ của Phật môn, với thế lực của Phật môn, đã có thể nghiền ép Tiệt giáo.

Tiếp Dẫn tức thì thở phào một hơi, "Với khí vận huy hoàng như vậy, vạn năm, không, nhiều nhất là vài nghìn năm nữa, Phật môn ta, liền sẽ nhân tài xuất hiện lớp lớp." Phật môn hiện nay, khí vận thịnh vượng đã đạt đến đỉnh phong, nhưng thiên tài, cường giả, luôn cần thời gian để tôi luyện, theo ước tính của Chuẩn Đề, trong vòng vài nghìn năm, Phật môn, sẽ nghênh đón một thời đại trăm hoa đua nở, đến lúc đó, mới là lúc chân chính tranh phong với Tiệt giáo.

Chỉ là vài nghìn năm mà thôi, họ đợi được, càng mong chờ ngày đó đến.

Trên Đại Hùng Bảo Điện của Đại Lôi Âm Tự, đoàn người Giang Lưu Nhi dắt Tị Thủy Kim Tình Thú, diện kiến chư Phật.

Trên bảo tọa sen vàng, Dược Sư cười nói với Giang Lưu Nhi, "Giang Lưu Nhi, lần này ngươi Tây Thiên thỉnh kinh, hoằng dương chân kinh của Phật môn ta ở phương Đông, lập được công lao hiển hách, nay, ta liền sắc phong ngươi làm Chiên Đàn Công Đức Phật, hãy đến lĩnh thụ Phật tôn kim ấn đi." Dược Sư lấy ra một tôn kim ấn Phật môn vàng chói, đặt trên mâm vàng, sau đó mỉm cười nhìn Giang Lưu Nhi.

Quả không hổ là người được Thánh nhân công nhận để Tây hành, quả nhiên mạnh mẽ, nay Tây hành hoàn thành, Phật môn quả nhiên đại hưng!

Ánh mắt chư Phật Tổ, Bồ Tát, Tôn giả đều đổ dồn về Giang Lưu Nhi, có chút hâm mộ, quả vị Phật Tổ, hiện tại thật ra không nhiều.

Phải biết rằng, ngay cả Giang Lưu Nhi, không, trước khi Kim Thiền Tử luân hồi chuyển thế, còn chẳng phải Bồ Tát, mà Phật Tổ, còn ở trên Bồ Tát.

Ngay khi mọi người cho rằng, Giang Lưu Nhi sẽ vui mừng đồng ý.

Giang Lưu Nhi lại chậm rãi mở miệng, "Phật môn chỉ mới có khí vận, chưa chân chính đại hưng, quả vị Phật tôn này, Kim Thiền Tử nào dám nhận?" Giang Lưu Nhi lùi lại một bước, chính sắc chắp tay nói, "Vẫn là đợi ngày sau, Phật môn ta chân chính đại hưng, ta mới nhận Phật tôn kim ấn." Đùa sao, bây giờ để y nhận Phật tôn kim ấn, điều đó đại biểu cho cái gì?

Điều đó đại biểu, y triệt để bị trói buộc với Phật môn!

Cũng đại biểu cho vô số mưu tính tương lai, đều không thể thực hiện được nữa!

Loại chuyện tốt thế này, y mới không thèm tặng cho Phật môn!

Quả vị Phật tôn này, ai muốn thì lấy, dù sao y cũng không cần.

Lời Giang Lưu Nhi vừa thốt ra, toàn bộ Đại Lôi Âm Tự đều xôn xao!

Mọi người vạn vạn không ngờ, phẩm đức của Kim Thiền Tử lại cao thượng đến mức này, kim ấn Phật tôn ở ngay trước mặt, lại có thể chắp tay nhường ra, thật khiến người ta rơi lệ.

Dược Sư cũng ngẩn ra, tiếp tục khuyên nhủ Giang Lưu Nhi nhận kim ấn, nhưng Giang Lưu Nhi vẫn kiên trì từ chối, bất đắc dĩ, Dược Sư đành chịu.

“Nếu ngươi kiên trì không chịu, vậy bổn tôn cứ giữ hộ ngươi, đợi ngày sau, sẽ giao cho ngươi vậy.” Dược Sư thu lại kim ấn Phật tôn, ánh mắt lại đặt lên Tôn Ngộ Không, còn chưa kịp mở miệng, Tôn Ngộ Không đã đi trước một bước nói, “Bẩm Phật tôn, yêm cũng như lão sư, Phật môn chưa hưng, không có mặt mũi nào nhận kim ấn, chuyện quả vị, vẫn là cứ gác lại đã.” Giọng Tôn Ngộ Không vừa dứt, Tiểu Hắc Long cũng bước ra hàng, “Yêm cũng vậy.” Dược Sư tức thì cảm thấy đau đầu, “Vậy ý của các ngươi là, đều không muốn kim ấn Phật tôn?” Trong dự tính của Dược Sư, Giang Lưu Nhi sẽ được sắc phong làm Phật Tổ, Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long, Trư Bát Giới, Sa Tăng, đều là Bồ Tát.

Nhưng không ngờ, Giang Lưu Nhi không nhận kim ấn Phật tôn, kéo theo cả Tôn Ngộ Không, Tiểu Hắc Long hai người cũng không phối hợp.

Dược Sư cân nhắc một lát, nhìn về phía Trư Bát Giới, “Vậy ý của các ngươi là…” Trư Bát Giới bước ra, “Mọi việc đều nghe theo Phật Tổ an bài.” “Tốt!” Dược Sư hớn hở nói, “Sắc phong Trư Bát Giới, làm Tịnh Đàn Bồ Tát, hãy đến lĩnh thụ kim ấn Bồ Tát đi.” “Vâng.” Trư Bát Giới ba bước thành hai bước đi lĩnh kim ấn Bồ Tát, sau đó hớn hở trở về.

Hoàn mỹ!

Lần này, Trư Bát Giới có tuyệt đối tự tin, có thể chứng đạo Đại La Kim Tiên!

Tiếp theo, Sa Tăng tự nhiên cũng không cam chịu thua kém, được sắc phong làm Thiên Long Bát Bộ Bồ Tát, lĩnh thủ kim ấn Bồ Tát.

Đến đây, Tây Thiên thỉnh kinh cuối cùng cũng tạm thời kết thúc.

Dưới sự an bài của Dược Sư, Giang Lưu Nhi cùng các người khác trực tiếp khai tịch đạo tràng gần Đại Lôi Âm Tự, chuyên tâm tu

hành, tĩnh chờ Phật môn chân chính đại hưng!

Trên Tam Thập Tam Thiên, nhìn thấy sợi kiếp khí cuối cùng giữa thiên địa tiêu tán, chư Thánh đều có chút bất ngờ, Phật môn Tây hành, đại hưng, lại thật sự thuận lợi đến vậy sao?

Quả thực, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, trừ việc giữa đường Tiệt giáo gây ra một ít rắc rối, làm tổn hại một phần khí vận Phật môn, thì về đại thể, Phật môn thật ra không có tổn thất gì, nay thành công hoàn thành đại kiếp, càng thu được một khoản khí vận ngập trời, có thể nói là kẻ thắng cuộc cuối cùng.

Bên ngoài Bích Du Cung tại Tam Thập Tam Thiên, Triệu Công Minh xé rách hư không, đột nhiên xuất hiện, gõ cửa Bích Du Cung.

"Đệ tử Triệu Công Minh, bái kiến lão sư." Qua một lúc lâu, cửa lớn Bích Du Cung mới vang lên tiếng, sau đó tách ra hai bên, Triệu Công Minh trực tiếp bước vào.

Trong Bích Du Cung, khí hỗn độn mờ mịt lưu chuyển, tạo hóa huyền quang ẩn hiện, đạo uẩn cực kỳ nồng đậm, bao phủ mỗi tấc không gian.

Thông Thiên Giáo Chủ đang ở trong không gian như vậy, nhắm mắt tham ngộ kiếm đạo.

Một đường thông suốt không trở ngại đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh cười chắp tay, "Đệ tử bái kiến lão sư." Trên bồ đoàn, Thông Thiên Giáo Chủ khẽ hừ một tiếng, lúc này mới mở mắt, có chút bất mãn nhìn Triệu Công Minh, "Đây chính là kết quả cuối cùng ư?" Kết quả mà Thông Thiên Giáo Chủ nói, tự nhiên là chỉ thế lực đại hưng của Phật môn hiện nay!

Phật môn hiện nay, khí vận như lửa nấu dầu, ngày càng hưng thịnh, gần như có thể một mình tranh phong với Huyền môn, điều này

đối với Thông Thiên, người vốn không ưa Phật môn, là chuyện cực kỳ khó chấp nhận.

Phật môn đại hưng cũng thôi đi, Thông Thiên tức giận chính là ở chỗ, đệ tử của y đã sớm bảo đảm với y, Phật môn không phải là kẻ thắng cuộc cuối cùng.

Nhưng hiện tại, kiếp khí tiêu tán, Phật môn đại hưng, hiển hiện rõ ràng trước mắt, đây mới là điều khiến Thông Thiên Giáo Chủ khó chịu nhất.

Triệu Công Minh trên mặt vẫn mang ý cười, "Lượng kiếp đã kết thúc, lão sư còn giận đệ tử sao?" Thông Thiên khẽ hừ một tiếng, "Ngươi đó, nếu không phải năm xưa ngươi cực lực bảo đảm, thì con đường Tây hành này, sao có thể để Phật môn dễ dàng vượt qua như vậy.

Giờ thì hay rồi, mọi chuyện đã định, nói gì cũng đã muộn." Triệu Công Minh trên mặt ý cười không giảm, ngược lại hỏi, "Lão sư dựa vào đâu mà cho rằng, mọi chuyện đã bụi trần định đoạt rồi?" Thông Thiên không vui nói, "Kiếp khí thiên địa đều đã tiêu tán, đại cục Tây hành đã định, lẽ nào đây còn chưa phải là bụi trần định đoạt?" Triệu Công Minh đưa bàn tay ra, một sợi kiếp khí màu xám trắng, chậm rãi hiện lên, "Lão sư, người xem đây là gì?" "Đây là?" Đồng tử Thông Thiên co rụt lại, "Sao lại thế này." Đại kiếp kết thúc, kiếp khí tiêu tán, đây là chuyện bình thường, nhưng trong tay Triệu Công Minh, sao vẫn còn kiếp khí tồn tại?

Triệu Công Minh chính sắc nói, "Thiên diễn năm mươi, Đại Đạo bốn mươi chín, có một cái ẩn đi, cái ẩn đi đó, chính là vô hạn khả năng, sợi kiếp khí này, chính là thể hiện hóa của cái ẩn đi đó." Ánh mắt Thông Thiên hơi ngưng lại, "Vậy ý ngươi là, mọi chuyện vẫn chưa bụi trần định đoạt?" Triệu Công Minh cười nói, "Lão sư cứ tạm

an đừng nóng vội, không cần đợi lâu, rất nhanh mọi chuyện sẽ nổi lên mặt nước." Thông Thiên gật đầu, không nói thêm nữa, đổi sang chủ đề khác, hỏi về tu vi của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh từ rất lâu trước đây, đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, tức là Bán Bộ Thiên Đạo Cảnh, chỉ còn một bước.

Nếu có thể đột phá thành công, chính là tồn tại có thể sánh ngang với Đạo Tổ.

Chương 555

Đối với Triệu Công Minh, Thông Thiên không có gì phải lo lắng nhiều.

Đệ tử này của y, giờ đây sớm đã "thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam", căn bản không cần y phải bận tâm nữa.

Thế là y lại hỏi, "Lục Nhĩ thì sao, thế nào rồi?" Lục Nhĩ cách Hỗn Nguyên Đại La, cũng chỉ một bước, Thông Thiên Giáo Chủ cứ cách ba năm bảy bận lại hỏi một lần.

Y, không chỉ muốn trên đạo thống, nghiền ép chư Thánh, mà còn muốn trên phương diện môn nhân đệ tử, áp đảo quần phương.

Đợi đến khi Lục Nhĩ cũng đột phá thành công, một môn ba Thánh nhân, chuyện này nói ra, thật có mặt mũi biết bao.

"Lục Nhĩ?

Sắp rồi, lão sư người cứ đợi tin tốt đi." Triệu Công Minh đầy tự tin.

Triệu Công Minh nhìn Thông Thiên, đột nhiên hỏi, "Lão sư hẳn là đã tu đến Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên từ rất lâu rồi nhỉ?" Thông Thiên Giáo Chủ không hề có ý giấu diếm Triệu Công Minh, gật đầu nói, "Không sai." Triệu Công Minh cân nhắc rất lâu, mới lại nói, "Đạo đồ Thánh nhân, cuối cùng cũng có tận cùng, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại vô tận, sư tôn đã từng nghĩ đến việc, tự chém một đao, đi lại con đường Hỗn Nguyên chăng?" Vài câu nói đơn giản của Triệu Công Minh, lại dấy lên sóng lớn trong Bích Du Cung.

Thông Thiên cau mày, "Tự chém một đao, đi lại con đường Hỗn Nguyên?" Triệu Công Minh vội vàng nói, "Thánh nhân, trong mắt

chúng sinh Tam Giới, cao cao tại thượng, vô sở bất năng, trải vạn kiếp mà bất ma, dính nhân quả mà bất nhiễm, nhưng những tệ đoan của nó, lão sư hẳn là rõ rất…" "Ta biết." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu.

Thánh nhân, tuy rằng vị trí giống Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng trên thực tế, Thánh nhân, lại bị Thiên Đạo hạn chế cực lớn.

Huống chi là tu sĩ cấp bậc Thiên Đạo Cảnh nắm giữ Thiên Đạo.

Nói cách khác, Thánh nhân, xa không bằng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tự tại, tiêu dao.

Triệu Công Minh thừa thắng xông lên nói, "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới là chân chính đại tiêu dao, đại tự tại, với đạo hạnh của lão sư, nếu tự chém một đao, nhất định có thể thành công, đến lúc đó, đạo đồ rộng mở, dũng mãnh tinh tiến, hà cớ gì mà không làm?" Thông Thiên Giáo Chủ có chút do dự, "Nhưng tự chém một đao, chẳng khác gì chém bỏ đạo hạnh những năm nay…" Trong lòng Thông Thiên hiểu rõ, cho dù mình có thể thành công, đi lại con đường Hỗn Nguyên, nhưng đạo hạnh này, tuyệt đối không thể bảo toàn, đối với tu sĩ nhất tâm truy cầu Đại Đạo như Thông Thiên, nhất thời chắc chắn khó mà chấp nhận.

Thử tưởng tượng, ngươi tự chém một đao, ức vạn năm khổ tu hủy hoại trong chốc lát, mà người khác, vẫn đang dũng mãnh tinh tiến, khoảng cách này lập tức bị kéo xa ra.

Triệu Công Minh thấy Thông Thiên Giáo Chủ nhất thời chưa hạ được quyết tâm, cũng không khuyên thêm nữa.

Mấy ngày tiếp theo, Triệu Công Minh lại cùng Thông Thiên Giáo Chủ trao đổi vài ngày trong Bích Du Cung, sau khi chia sẻ tâm đắc tu

hành, Triệu Công Minh mới rời đi.

Bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong hỗn độn mênh mông, nơi vô tận xa xôi.

Trong đại bản doanh của Vực ngoại Thiên Ma, một tòa cung điện nguy nga, chậm rãi hiện ra.

La Hầu, ngồi trên vương tọa xương trắng, khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười quỷ dị, "Đạo cao một thước, ma cao một trượng, đạo trưởng ma tiêu, ma tiêu đạo trưởng, ức vạn năm trôi qua, cơ hội Ma đạo ta phản công, cuối cùng cũng đã đến.

Lần này, cứ lấy Phật môn ra mà khai đao trước đi." Ma đạo chi tổ, La Hầu lại nhắm mắt lại, vô số Vực ngoại Thiên Ma qua lại trên chân trời, nhuộm đen toàn bộ bầu trời!

Tam Giới không có khái niệm năm tháng, thời gian trôi nhanh, lại một nghìn năm trôi qua.

Trong một nghìn năm đó, Tam Giới phong bình sóng lặng, khí vận Huyền môn giảm sút đáng kể, chỉ miễn cưỡng duy trì được cục diện cơ bản.

Ngược lại là Phật môn, trong nghìn năm này, đại tứ khuếch trương, thu hút vô số tín đồ Phật giáo, khí vận Phật môn, như mặt trời ban trưa, thậm chí có một khoảng thời gian, có thế vô địch không thể thất bại!

Đồng thời, trong nghìn năm đó, Phật môn, đã sản sinh ra rất nhiều đệ tử kiệt xuất!

Căn cốt, phúc duyên, đều là tồn tại nhất đẳng, sự thịnh vượng của Phật môn, nhất thời đạt đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Ngày này, tại Đại Lôi Âm Tự, Đại Hùng Bảo Điện, Dược Sư triệu Khẩn Na La đến.

Khẩn Na La, truyền nhân thứ năm dưới trướng Thánh nhân, hiện nay đã là đạo hạnh Đại La Kim Tiên đỉnh phong chính tông.

Y khiêm hòa, lễ phép, lại thêm tư chất xuất chúng, trong Phật môn được lòng rất nhiều người, vô cùng có uy vọng, khiến Dược Sư ghen tỵ không thôi.

Nếu Khẩn Na La bái sư sớm hơn một chút, thì vị trí Phật tôn hiện tại, còn chưa biết sẽ thuộc về ai!

Trên Đại Hùng Bảo Điện, Khẩn Na La chắp hai tay, mặt lộ vẻ thành kính, cung kính.

"Đệ tử Khẩn Na La, bái kiến sư huynh." Dược Sư phất tay, ra hiệu Khẩn Na La đứng dậy.

"Không biết sư huynh lần này triệu kiến, có chuyện gì không?" Khẩn Na La thắc mắc hỏi.

Dược Sư chỉnh trang lại rồi nói, "Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, ở Nam Chiêm Bộ Châu, vùng đất của Nhân tộc, có một nơi cực kỳ hẻo lánh, nơi đó dân phong chưa khai hóa, man rợ vô tri, sư huynh đã vài lần phái Kim Cương, Bồ Tát đến, đều không thu hoạch được gì, nên muốn ngươi đến đó truyền đạo." Dược Sư nói tuy là sự thật, nhưng y cũng có chút toan tính riêng.

Đó chính là phái Khẩn Na La đi đến nơi hẻo lánh, làm chậm trễ tu hành của Khẩn Na La.

Không gì khác, Khẩn Na La quá yêu nghiệt, nếu cứ tiếp tục tu hành, sớm muộn gì cũng đoạt lấy vị trí Phật tôn của y.

Khẩn Na La chắp hai tay, "Tiểu tăng lĩnh mệnh." Dược Sư dừng một chút, lại nói, "Chuyến này ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, không được sử dụng pháp lực, nếu không công sức trước đây đều thành công dã tràng." "Sư đệ minh bạch." Khẩn Na La gật đầu, trực tiếp lên đường

đến Nam Chiêm Bộ Châu, chưa đầy một ngày, Khẩn Na La đã đến đích.

Điểm đến là một tiểu thành, tiểu thành này không lớn, ước chừng có hai đến ba triệu dân.

Đạo thống mà người dân địa phương tín ngưỡng, là Bà La Môn.

Khẩn Na La muốn đến Bà La Môn truyền giáo, trước tiên phải nhận được sự cho phép của Bà La Môn.

Tại phía nam Nam Chiêm Bộ Châu, trên con phố sầm uất, Khẩn Na La xuất hiện trong bộ tăng y trắng.

Trên người y quang hoa nội liễm, giống hệt phàm nhân, không nhìn ra chút khác biệt nào, bất kỳ ai cũng không thể tưởng tượng được, vị hòa thượng tuấn lãng áo trắng trước mắt này, lại là một đại tu sĩ cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Khẩn Na La đi trên đường phố trong thành, trong mắt phát ra ánh sáng nhàn nhạt, quan sát phong thổ nhân tình của địa phương, bên tai không ngừng truyền đến đủ loại âm thanh.

"Hắc, thằng nhóc thối tha nhà ngươi, lại đến ăn trộm bánh bao nhà ta, hôm nay ta nhất định phải đánh gãy chân ngươi!" Tiếp đó, bên tai Khẩn Na La truyền đến một tiếng gậy gỗ xé gió, ẩn ẩn ước ước kèm theo một tiếng xương cốt vỡ vụn nhẹ, rồi sau đó, chính là tiếng kêu thảm thiết thấu xương.

Hiển nhiên, lão chủ tiệm bánh bao kia nói được làm được, thật sự đã đánh gãy chân tên trộm nhỏ, mà Khẩn Na La nhìn phản ứng của những người xung quanh, lại phát hiện họ không hề có chút kinh ngạc nào, cứ như thể đã quen với điều đó.

Ngoài ra, còn có vô số âm thanh khác, tiếng mắng chửi, tiếng ẩu đả, tiếng quỳ lạy, tiếng cầu xin, chỉ đi nửa con đường chính, Khẩn Na

La đã có thể xác định, đây là một nơi cực kỳ hỗn loạn, công chính và hòa bình ở đây không hề có chỗ dung thân, nơi đây là vũng lầy sản sinh tội ác, ô trọc.

Gần giữa trưa, mặt trời thiêu đốt như lửa, ngay cả không khí cũng tràn ngập một luồng hỏa khí, khiến người ta càng thêm bồn chồn.

Khẩn Na La tìm một quán trà ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ tiếp theo nên làm gì, trước tiên, mục đích y hạ phàm lần này là truyền đạo.

Mà truyền đạo, hoàn toàn không thể động dụng pháp lực, một khi động dụng pháp lực, tất cả công sức trước đây sẽ thành công dã tràng, cũng giống như Kim Thiền Tử Tây Thiên thỉnh kinh, đều phải từng bước một, vững vàng từ Đông sang Tây, cầu lấy chân kinh.

Suy nghĩ một lúc, Khẩn Na La một hơi uống cạn chén trà trên bàn, bỏ lại mấy đồng tiền, đi thẳng đến trạch viện lớn nhất trong thành, đại bản doanh của Bà La Môn.

Rất nhanh, Khẩn Na La đã đến trước cổng lớn của Bà La Môn, nhìn cánh cổng cao lớn vững chắc, khóe miệng Khẩn Na La nở một nụ cười nhàn nhạt, chậm rãi tiến lên, gõ cửa.

Không lâu sau, có một thanh niên mặc trang phục Bà La Môn, mở cửa, đầu tiên nhìn Khẩn Na La một cái, tức thì khẽ cau mày, trực tiếp mở miệng chất vấn, "Ngươi là ai?" Hiển nhiên, trang phục mà Khẩn Na La mặc, đã gây ra sự nghi ngờ của đệ tử Bà La Môn.

Chương 556

Khẩn Na La không hề có ý che giấu thân phận của mình, trực tiếp nói, "Ta là đệ tử Phật môn, Khẩn Na La đó vậy." "Người của Phật môn?" Đệ tử Bà La Môn kia cau mày, sắc mặt càng thêm khó coi, "Nơi đây, là địa bàn của Bà La Môn ta, không hoan nghênh người của phái biệt khác đến truyền đạo, ta khuyên ngươi một câu, vẫn là từ đâu đến, hãy về nơi đó đi." Nói xong, đệ tử Bà La Môn kia liền "ba" một tiếng, đóng sập cửa, khiến Khẩn Na La ăn một bữa "đóng cửa".

Mặc dù bị đóng cửa, nhưng Khẩn Na La lại không vội không vàng, trực tiếp rời đi, đợi đến ngày thứ hai, tiếp tục gõ cửa.

Ngày thứ hai, đệ tử Bà La Môn kia càng thêm mất kiên nhẫn, trực tiếp lệnh người xua đuổi, Khẩn Na La bị xua đuổi đi.

Đây vẫn là vì kiêng dè thân phận đệ tử Phật môn của Khẩn Na La, nếu là đệ tử của môn phái nhỏ khác, sẽ trực tiếp lệnh người dùng gậy gộc đánh chết rồi ném đi cho chó ăn.

Nhưng Khẩn Na La vẫn không bỏ cuộc, ngày thứ ba, vẫn như thường lệ gõ cửa lớn Bà La Môn, lần này, đệ tử Bà La Môn kia cuối cùng cũng không chịu đựng nổi nữa, trực tiếp hét lớn một tiếng, mạnh mẽ phất tay vào trong cửa.

Trong khoảnh khắc, hơn hai mươi tên côn đồ Bà La Môn mang theo gậy gỗ, ào ạt xông ra khỏi cửa, sau đó dưới lệnh của đệ tử Bà La Môn kia, nhanh chóng xông về phía Khẩn Na La, gậy gỗ giữa không trung vang lên tiếng xé gió chói tai, hiển nhiên ra tay cực kỳ ác độc.

Khẩn Na La lắc đầu thở dài một hơi, tuy truyền đạo không thể sử dụng pháp lực, thần thông, nhưng khi bản thân gặp nguy hiểm thì ra tay, đó vẫn là được phép.

Chỉ thấy Khẩn Na La khẽ phất tay, hơn hai mươi tên côn đồ kia như đâm vào một bức tường khí vô hình, bị lực đàn hồi khổng lồ đó, mạnh mẽ đánh bật xuống đất, từng tên một ngã lăn lóc gãy chân gãy tay, nằm trên đất, phát ra từng trận tiếng kêu than.

Khẩn Na La lúc này mới chính sắc nói, "Ta muốn gặp Đại Tế Ti của các ngươi." Nói xong, y lại bổ sung thêm một câu, "Nếu ta là ngươi, thì ngoan ngoãn đi thông báo, tránh khỏi chịu khổ nhục da thịt." Đệ tử Bà La Môn kia nào đã thấy qua trận thế này, không ngừng gật đầu đồng ý, sau đó vội vàng chạy vào trong cửa.

Khẩn Na La cũng không ở yên tại chỗ, mà đi thẳng vào trong cửa, phía sau cửa, là một hành lang dài, đi vài chục bước, đột nhiên rộng mở, chính là một trang viên vô cùng xa hoa, đình đài lầu gác, thủy tạ giả sơn, không thiếu thứ gì, tại khu vực trung tâm nhất của trang viên, còn đặt ba cây san hô cao hơn một người, trên đó treo đầy châu báu ngọc thạch, mã não phỉ thúy, dưới ánh nắng chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng rực rỡ lộng lẫy.

Khẩn Na La âm thầm kinh ngạc nội tình của Bà La Môn thâm hậu, tòa thành mà Bà La Môn tọa lạc này, cách biển rất xa, cây san hô, vốn đã là vật cực kỳ quý giá, huống hồ là cây san hô cao hơn một người, có thể gọi là vương của san hô, từ đó có thể thấy, sự giàu có của Bà La Môn, tuyệt đối không phải thổi phồng.

Ngay khi Khẩn Na La đang kinh ngạc, lại có rất nhiều nam tử phục sức khác nhau vội vàng bước ra từ các phòng, người dẫn đầu, khoảng bốn năm mươi tuổi, y phục quý phái, bụng phệ, mang lại cho người ta cảm giác không giận mà uy, chính là Đại Tế Ti Bà La Môn.

Bên cạnh Đại Tế Ti kia, còn có hơn mười đệ tử khỏe mạnh cầm vũ khí, đang hổ thị đam đam nhìn chằm chằm Khẩn Na La, chỉ cần Khẩn Na La có chút hành động khác thường, sẽ lập tức ra tay với thế

lôi đình.

Những người này, Khẩn Na La tự nhiên không hề để ý, mà trực tiếp nhìn về phía Đại Tế Ti Bà La Môn.

Đại Tế Ti kia nhàn nhạt nhìn Khẩn Na La, chậm rãi nói, "Ngươi là người của Phật môn?" "Chính vậy, ta là đệ tử Phật môn Khẩn Na La đó vậy." "Nghe nói ngươi muốn đến địa bàn Bà La Môn ta truyền đạo, lại còn đến liên tục ba ngày?" Khẩn Na La chắp hai tay, cười nói, "Chính vậy." Đại Tế Ti Bà La Môn kia nhìn Khẩn Na La một lát, đột nhiên cười, "Ngươi muốn truyền đạo, cũng không có gì là không thể, nhưng phải đồng ý ba điều kiện của ta, nếu ba điều kiện này đều hoàn thành, thì Bà La Môn ta sẽ không còn cản trở ngươi truyền đạo nữa, thế nào?" "Điều kiện gì?" "Trong thành này, có một hậu nhân thế gia trộm cắp tên A Lưu, một kẻ côn đồ thích đánh lộn tên A Đao, và một kỹ nữ Di Hồng Viện tên A Tu, việc ngươi cần làm là khiến A Lưu không còn trộm cắp nữa.

Kẻ côn đồ A Đao không còn đánh lộn nữa, kỹ nữ A Tu không còn làm kỹ nữ nữa, nếu ngươi có thể hoàn thành ba việc này, Bà La Môn ta sẽ không còn cản trở Phật môn ngươi truyền đạo nữa, thế nào?" "Vậy thì một lời đã định." Khẩn Na La sảng khoái đồng ý.

Khẩn Na La rời khỏi địa bàn Bà La Môn, ngay lập tức tìm đến hậu nhân thế gia trộm cắp A Lưu.

A Lưu quả không hổ là người của thế gia trộm cắp, cụ cố, ông nội, cha, và cả y, đều là kẻ trộm, truyền đời trộm cắp, hóa ra lại thành một môn tuyệt kỹ, chỉ cần thứ gì A Lưu muốn trộm, không có gì là không trộm được.

Khi Khẩn Na La tìm thấy A Lưu, A Lưu đang nhắm vào một gia đình giàu có, chuẩn bị ra tay trộm đồ, nhưng còn chưa kịp hành động, đã bị Khẩn Na La kéo ra một bên.

A Lưu trợn mắt nhìn Khẩn Na La đầy giận dữ, hận không thể ăn tươi nuốt sống Khẩn Na La, "Ngươi là ai, vì sao lại phá hỏng chuyện tốt của ta?" Khẩn Na La cười khẩy, "Chuyện tốt?

Ta đây là đang cứu ngươi, tránh cho ngươi cũng như cụ cố, ông nội, cha ngươi, phải chịu khổ trong mười tám tầng địa ngục." A Lưu giật mình, "Ngươi nói bậy bạ gì, mỗi năm đến lễ tết, ta đều đốt cho cụ cố, ông nội, cả cha ta một đống tiền giấy, họ lấy không hết, dùng không cạn, sao lại phải chịu khổ trong địa ngục?" Khẩn Na La bị lời A Lưu chọc cười, "Ta thấy ngươi giống người, nhưng lại không chịu làm người tử tế, suốt ngày trộm gà cắp chó, làm những chuyện đạo tặc, còn không bằng cả quỷ, ta nói ngươi là quỷ, nhưng ngươi lại cứ sống trong nhân thế này." "Nếu ngươi không tin cụ cố, ông nội, cả cha ngươi đang chịu khổ trong địa ngục, vậy ta sẽ cho các ngươi xem." Nói xong, Khẩn Na La phất tay, giữa không trung tức thì hiện ra một màn nước, từng cảnh tượng một, rõ ràng hiện ra.

Đó là một thế giới u ám, vô số hình cụ dính máu treo trên tường, đầu tiên đập vào mắt, là một cái vạc lớn, trong vạc chứa đầy dầu, quỷ hỏa âm trầm cháy dữ dội bên dưới, không lâu sau, dầu rõ ràng sôi sùng sục, phát ra tiếng "cô đô cô đô".

Rất nhanh, mấy tên Quỷ Sai áp giải ba người đi tới, ba người đó đầu tóc bù xù, mặt mũi lem luốc, toàn thân không có chỗ nào lành lặn.

A Lưu nhìn đi nhìn lại, đột nhiên phát ra tiếng kêu thét chói tai, "Kia, kia là cha ta!

Cả ông nội ta nữa!" A Lưu tuy chưa từng gặp cụ cố của mình, nhưng bốn đời con cháu, trông giống nhau đến tám phần, nhìn sơ qua, liền biết đó là cụ cố của mình.

Lúc này, mấy tên Quỷ Sai áp giải mấy người, đi đến trước vạc dầu, mạnh mẽ quăng một cái qua vai, ném thẳng họ vào trong vạc

dầu, lửa lớn nấu dầu, tiếng "ca sát ca sát" vỡ nứt vang lên, tức thì trong vạc dầu, truyền đến tiếng kêu thét chói tai, dù cách một thế giới, thân A Lưu cũng kịch liệt run rẩy, không tự chủ được bịt tai lại.

"Hình phạt trong mười tám tầng địa ngục đâu chỉ có mười tám loại, những gì ngươi có thể nghĩ đến, những gì ngươi không thể tưởng tượng được, đều có thể tìm thấy trong đó, xuống vạc dầu, chỉ là một loại không đáng kể trong số đó thôi, thế nào, chúng ta xem thêm những cái khác chứ?" A Lưu ra sức lắc đầu, "Không, không xem nữa." Khẩn Na La đột nhiên nghiêm giọng nói, "Ngươi nói không xem là không xem sao, hôm nay nhất định phải xem hết, cũng để ngươi xem, cụ cố, ông nội, cả cha ngươi, sống những ngày tháng gì trong mười tám tầng địa ngục." Từng cảnh tượng một hiện lên, A Lưu chỉ là một tên trộm nhỏ, nào đã thấy qua trận thế này, đau khổ nhắm chặt hai mắt, nhưng Khẩn Na La lại cưỡng ép mở mí mắt A Lưu ra, buộc A Lưu phải xem hết.

Tất cả hình phạt của mười tám tầng địa ngục, kéo dài đúng một tiếng rưỡi, A Lưu mới xem xong toàn bộ, toàn thân đều ướt đẫm, ngã vật ra đất thở hổn hển, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Thế nào, toàn bộ quá trình đều xem rõ chưa?

Có muốn xem lại lần nữa không?" Khẩn Na La ghé sát vào A Lưu, nghiêm túc nói.

"Không trộm, ta không trộm nữa!" A Lưu ra sức lắc đầu, cuối cùng cũng biết sợ rồi, trộm cắp, lúc sống thì sảng khoái, nhưng sau khi chết thì sao?

A Lưu nhớ lại những hình phạt tàn khốc dày đặc không đếm xuể đã thấy hôm nay, liền cảm thấy khó thở.

Khẩn Na La nhàn nhạt nói, "Ngươi là kẻ trộm, đôi tay chính là con quỷ lớn nhất trong lòng ngươi, sau này nếu thật sự không trộm nữa,

ngươi hãy tự chặt tay mình đi.” Nói xong, Khẩn Na La trực tiếp ném một con dao găm sắc bén xuống trước mặt A Lưu, dao găm rơi xuống đất, phát ra tiếng “keng” trong trẻo, trái tim A Lưu phảng phất cũng chấn động vào lúc này.

Khẩn Na La nhàn nhạt nhìn A Lưu, trong lòng không hề có chút gợn sóng nào, nếu A Lưu không tự mình ra tay, thì những cảnh tượng y thấy hôm nay, sẽ ngày qua ngày tái diễn trong giấc mơ của y, đó là hình phạt tàn khốc gấp trăm lần so với việc chặt tay.

“Ta chặt!” A Lưu trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu mình không tự ra tay, vị hòa thượng áo trắng trước mắt này, khẳng định sẽ ban cho mình một hình phạt còn nghiêm trọng hơn cả việc chặt tay.

A Lưu cầm dao găm lên, cắn răng, một nhát chém xuống, dao găm vô cùng sắc bén, gần như không gặp phải chút trở lực nào, tay A Lưu đã rơi xuống đất.

Năm ngón tay liền tâm, một ngón tay bị thương, cũng đau thấu tim gan, huống chi là trực tiếp chặt tay, A Lưu tức thì đau đến lăn lộn trên đất, Khẩn Na La không vội không vàng cầm máu cho A Lưu, sau khi cầm máu, mới đưa A Lưu về nhà.

Nhà của A Lưu, là một trạch viện ba tiến ba xuất lớn, sau khi đưa A Lưu về nhà, Khẩn Na La mới trịnh trọng nói, “Tay tuy đã đứt, nhưng tâm ẩn chưa giải trừ, nhưng với gia sản của ngươi, dù không đi trộm, cũng có thể ăn uống không lo rồi, tiếp theo, chỉ cần ngươi không còn trộm cắp nữa, giới bỏ tâm ẩn, tổng có một ngày, tay ngươi sẽ mọc lại.” Nói xong, Khẩn Na La trực tiếp xoay người rời đi, chỉ còn lại A Lưu ngây ngốc nhìn bóng lưng y, từ đó về sau, A Lưu quả nhiên an phận ở nhà, không còn trộm cắp nữa.

Giải quyết xong chuyện của A Lưu, Khẩn Na La lại lập tức tìm đến A Đao.

A Đao là một đại hán vạm vỡ, mặt đầy thịt ngang, bụng phệ, thích đánh lộn nhất, nhưng bằng thủ đoạn của Khẩn Na La, y vẫn thành công khiến A Đao cải tà quy chính, thậm chí gia nhập Phật môn, ăn chay niệm Phật, không còn động thủ với người khác nữa.

Sau khi giải quyết A Lưu, A Đao, điều kiện của Đại Tế Ti chỉ còn lại một cái cuối cùng, đó là kỹ nữ A Tu của kỹ viện.

Kim Liên Viện, kỹ viện lớn nhất trong thành, A Tu, chính là hoa khôi của kỹ viện này, loại một đêm ngàn vàng.

Khẩn Na La bỏ ra trọng kim, bao A Tu một đêm, buổi tối, Khẩn Na La đến phòng của A Tu, quỷ dị ngửi thấy một ít mùi máu tươi.

Khẩn Na La trong lòng khẽ động, lặng lẽ đẩy cửa phòng, chỉ thấy trước mặt A Tu trong một cái hộp, toàn bộ đều là ngón tay người, trong đó có một ngón, tươi mới nhất, như vừa mới chặt xuống, mùi máu tươi đó, chính là từ ngón tay này phát ra.

Khẩn Na La hỏi, "Người khác đã bỏ tiền, tại sao ngươi còn phải chặt ngón tay của họ?" "Những người này, đều là kẻ bạc tình bạc nghĩa, lấy của họ một ngón tay, vẫn còn là rẻ tiền cho họ rồi." A Tu dùng khăn lau sạch vết máu trên ngón tay, sau đó bỏ vào hộp khóa lại, lúc này mới đứng dậy, khi thấy Khẩn Na La, trên khuôn mặt thanh tú thoát tục lóe lên một tia kinh ngạc, "Ngươi là một hòa thượng, ngươi là người của Phật môn?" "Chính vậy." Khẩn Na La gật đầu.

Trên mặt A Tu lộ ra một tia lạnh lẽo, "Người của Phật môn, lại còn đến Kim Liên Viện này tìm hoan mua vui, thật là lần đầu tiên thấy, mau mau hành động đi." Ngay khi A Tu vừa nói xong, định cởi lớp sa mỏng trên người mình, Khẩn Na La đã mở miệng, "Không cần cởi y phục." Nói xong, Khẩn Na La trực tiếp lấy chăn trên giường xuống, trải xuống đất, bắt đầu đả tọa.

A Tu ngây ngốc nhìn Khẩn Na La, bàn tay đặt trên y phục không

biết từ lúc nào đã buông xuống, nàng đứng dậy, thổi tắt đèn, nằm lên giường, hỏi Khẩn Na La, "Ngươi đã bỏ tiền, vì sao không hành động?" Khẩn Na La cười nói, "Ta đã là người của Phật môn, há lại có thể làm chuyện như vậy?" A Tu thở ra một hơi đục ngầu, tiếp tục hỏi, "Đã biết bản thân là người của Phật môn mà đến nơi như thế này là không thích hợp, vậy tại sao ngươi vẫn đến?" Lần này, Khẩn Na La không nói gì, hai mắt đã nhắm lại, thần du thiên ngoại đi rồi.

A Tu cũng không nói gì nữa, nhắm mắt lại, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi A Tu tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng Khẩn Na La đâu nữa.

Nàng nhìn dấu tích Khẩn Na La để lại trên giường, trái tim vốn đã đóng băng từ lâu bỗng nhiên dấy lên một tia gợn sóng.

A Tu biết rõ giá trị của bản thân, phí qua đêm một tối không hề rẻ.

Phàm là kẻ nguyện ý cùng nàng cộng độ một đêm, không ai là không vì nhan sắc của nàng, nhưng vị hòa thượng áo trắng kia lại dường như có chút khác biệt so với đám sắc trung ác quỷ đó.

Chương 557

A Tu định thần lại, không nghĩ đến chuyện của Khẩn Na La nữa.

Rất nhanh, một ngày chớp mắt trôi qua, Khẩn Na La lại như ngày hôm trước, bước vào phòng nàng.

A Tu không nhịn được lên tiếng chất vấn: "Ngươi làm vậy là có ý gì?" Khẩn Na La chắp hai tay trước ngực, sắc mặt dị thường bình thản: "Ngô là người trong Phật môn, vì độ hóa thí chủ mà đến, cũng là để trợ giúp thí chủ thoát khỏi bể khổ." "Người trong Phật môn?

Thoát khỏi bể khổ?" A Tu bỗng nhiên bật cười: "Ngươi là người trong Phật môn, vì sao lại đến địa bàn của Bà La Môn?" Khẩn Na La chắp tay đáp: "Ngã phụng pháp chỉ Phật tôn, đến Bà La Môn truyền đạo.

Đại tế ti nơi này đưa ra ba điều kiện, ngã phải hoàn thành toàn bộ mới có thể truyền đạo tại đây.

Thứ nhất là độ hóa thế gia trộm cắp A Lưu không còn trộm cắp, thứ hai là khiến kẻ ham mê đánh nhau A Đao không còn hung hăng hiếu chiến, thứ ba chính là khiến A Tu hoàn lương." A Tu nghe Khẩn Na La nói, thậm chí còn cười ra tiếng: "Quả nhiên là có mục đích mà đến.

Chỉ là lời của Đại tế ti mà ngươi cũng tin sao?

Ta ở nơi này sống rất tốt, không cần người khác độ hóa.

Ngươi nếu không có việc gì làm, tốt nhất mau chóng rời khỏi nơi này." "Địa bàn của Bà La Môn sẽ không cho phép người của Phật môn lưu lại lâu.

Còn về việc Đại tế ti đáp ứng ngươi, đó càng là chuyện nực

cười." Khẩn Na La gật đầu: "Ngã tin lời nàng nói, nhưng ba việc này, ngã vẫn phải làm." Nói xong, Khẩn Na La tụ tinh hội thần, ngồi xếp bằng trên đất đả tọa.

Thời gian thoáng cái lại trôi qua vài ngày.

Mấy ngày nay, không có ngoại lệ, Khẩn Na La bao trọn phòng, A Tu ở đâu, Khẩn Na La liền ở đó.

A Tu lập tức giận dữ, thanh âm trở nên thập phần băng lãnh: "Ngươi nếu còn không rời khỏi nơi này, thì sẽ thật sự không đi được nữa đâu!" Khẩn Na La nghe vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phía A Tu: "Nàng đây là đang quan tâm ngã?" A Tu vội vàng phủ nhận: "Ta chỉ là không muốn nhìn thấy ngươi chết trong phòng ta, làm bẩn chỗ của ta mà thôi." Trên mặt Khẩn Na La hiện lên một nụ cười, chậm rãi nói: "Mạc hậu chi chủ của Kim Liên Viện chính là Bà La Môn.

Nàng là hoa khôi đầu bảng của Bà La Môn, một đêm ngàn vàng.

Cho nên mỗi kẻ qua đêm với nàng, cho dù bị nàng cắt một ngón tay cũng không hề oán thán.

Nhưng điều này, thật sự là thứ nàng muốn sao?" "Tao ngộ thời thơ ấu đã để lại bóng ma vĩnh hằng trong lòng nàng, trở thành tâm ma của nàng.

Nàng tự tay cắt xuống ngón tay, chỉ làm chất dinh dưỡng nuôi lớn ác ma trong lòng, khiến nó ngày một lớn mạnh, cuối cùng cắn nuốt chính nàng.

Đến lúc đó, hối hận cũng đã muộn!" Khẩn Na La nói xong, đôi mắt vẫn bất động nhìn chằm chằm A Tu.

Thông qua mấy ngày tiếp xúc với A Tu, tuy hai người không nói chuyện nhiều, nhưng thời gian dài như vậy, hắn sớm đã nhìn thấu A

Tu!

Hắn nhìn thấy rõ ràng nội tâm của nàng.

A Tu tịnh không giống những nữ tử phong trần khác trời sinh phóng đãng.

Trái tim của nàng thuần khiết, sạch sẽ.

Sở dĩ nàng ôm địch ý lớn với thế giới bên ngoài như vậy, chẳng qua chỉ là một bộ áo giáp tự nhiên hình thành để bảo vệ bản thân mà thôi.

A Tu nghe những lời ấy của Khẩn Na La, trong lòng mạnh mẽ run lên, dấy lên từng trận gợn sóng.

Lại vài ngày nữa trôi qua.

Thời gian một tháng cũng rất nhanh kết thúc.

Khẩn Na La không một ngày vắng mặt, thủy chung bầu bạn với A Tu.

Sự lương thiện, xích thành, thản đãng của Khẩn Na La rốt cuộc cũng cảm động được A Tu, nàng nguyện ý vì hắn mà hoàn lương.

Sáng sớm hôm nay, Khẩn Na La mở mắt, lại thấy A Tu đã dậy trước hắn một bước, thu dọn xong hành lý. "Nàng đây là..." Quen với tác phong trước kia của A Tu, Khẩn Na La nhất thời còn có chút không thích ứng kịp.

A Tu thâm tình nhìn Khẩn Na La, ngữ khí kiên định, chậm rãi nói: "Ta muốn chuộc thân." Nói xong, nàng mở tay nải ra, bên trong đầy ắp vàng thoi.

Khẩn Na La gật đầu: "Được, ngã bồi nàng cùng đi." A Tu bỗng nhiên có chút khẩn trương: "Những năm nay ta tích lũy, tiền chuộc thân thì đủ rồi, nhưng lại không biết Kim Liên Viện có dễ dàng thả

người hay không." A Tu dung mạo vô song, một đêm ngàn vàng, là một cái tụ bảo bồn.

Người của Bà La Môn lại coi tiền như mạng, sao có thể dễ dàng buông tha nàng?

Khẩn Na La ngữ khí kiên định nói: "Yên tâm, chỉ cần nàng nguyện ý hoàn lương, ngã sẽ đưa nàng ra ngoài." Khẩn Na La đưa A Tu đi tìm thẳng ông chủ đứng sau Kim Liên Viện.

Tên ông chủ nghe nói A Tu muốn chuộc thân, đương nhiên không nguyện ý.

Với thân giá của A Tu, chỉ cần một năm là có thể kiếm lại đủ tiền chuộc, cứ thế thả đi, Đại tế ti trách tội xuống thì biết làm sao?

Nhưng khi tận mắt thấy Khẩn Na La đánh mấy chục người ngã ngựa đổ nhào, máu chảy không ngừng, hắn vẫn run rẩy ký tên lên văn tự bán thân của A Tu.

Văn tự bán thân quan trọng, nhưng nào có quan trọng bằng cái mạng nhỏ!

Khẩn Na La cầm văn tự bán thân đã ký, tìm thẳng đến Đại tế ti của Bà La Môn. "Đại tế ti, thời gian một tháng, thế gia trộm cắp A Lưu đã không còn trộm cắp, A Đao cũng không còn cùng người hung hăng ẩu đả, A Tu cũng đã hoàn lương.

Ba việc này, ngã đều đã làm được.

Phật môn hẳn là có thể truyền đạo tại nơi này rồi chứ?" Thân thể phì nộn của Đại tế ti nằm trên ghế, ngoáy ngoáy lỗ tai, liếc Khẩn Na La một cái: "Nếu ta đổi ý thì sao?" Nói xong, Đại tế ti mạnh mẽ đứng dậy, lệ thanh quát: "Nhốt tên hòa thượng này vào đại lao cho ta!

Không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được gặp hắn." "Vâng, Đại tế ti!" Mấy tráng hán thân hình khôi ngô nhanh chóng áp sát, định

dùng dây thừng trói Khẩn Na La lại.

Khẩn Na La nhanh chóng liếc mấy tên đệ tử Bà La Môn một cái, lúc này mới nhìn về phía Đại tế ti, trên mặt lộ ra vài phần lãnh ý: "Vậy ý của Đại tế ti là muốn lật lọng, nuốt lời?" Tên Đại tế ti kia không những không đỏ mặt, ngược lại còn dương dương đắc ý: "Lật lọng thì như thế nào?

Nơi này không phải chỗ của Phật môn các ngươi, là địa bàn của Bà La Môn ta.

Ở đây, bản Đại tế ti định đoạt." A Tu lúc này sớm đã hoa dung thất sắc, gắt gao túm lấy vạt áo Khẩn Na La.

Nàng từng nghĩ Đại tế ti sẽ không tuân thủ lời hứa, nhưng lại không ngờ hắn lại vô sỉ đến mức muốn bắt giam Khẩn Na La.

Khẩn Na La nhẹ nhàng vỗ vỗ lòng bàn tay A Tu, ra hiệu nàng an tâm chớ vội, sau đó mới lộ ra một nụ cười nhàn nhạt với Đại tế ti. "Đã Đại tế ti lật lọng, vậy ngô Khẩn Na La tự nhiên cũng không cần giảng đạo lý với Đại tế ti nữa." Nói xong, Khẩn Na La nhanh chóng ra tay.

Với thế sét đánh không kịp bưng tai, hắn lao về phía mấy tên đệ tử Bà La Môn.

Chỉ trong công phu hai ba nhịp thở, số đệ tử kia liền bị Khẩn Na La đánh văng xuống đất, phát ra tiếng kêu thê thảm.

Khẩn Na La lại nhoáng lên một cái, đã xuất hiện bên cạnh Đại tế ti, trực tiếp dùng một tay xách hắn lên.

Chương 558

Thân thể phì nộn của Đại tế ti đung đưa giữa không trung, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng, sau đó lại trong thời gian cực ngắn chuyển thành trắng bệch.

Mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống tí tách, ánh mắt nhìn về phía Khẩn Na La tràn đầy sợ hãi.

A Tu ở bên cạnh tuy sớm biết Khẩn Na La thân thủ bất phàm, nhưng lúc này thấy hắn ra tay như lôi đình, cầm trụ Đại tế ti, tim vẫn đập thình thịch kịch liệt.

Khẩn Na La vẻ mặt bình thản nhìn chằm chằm Đại tế ti, nụ cười trên mặt không giảm phân hào, một tay vẫn vững vàng treo hắn giữa không trung: "Ngã hỏi Đại tế ti câu cuối cùng, Phật môn có thể truyền đạo tại nơi này hay không?" Trước đó ước định điều kiện với Đại tế ti là xuất phát từ sự tôn trọng đối với Bà La Môn.

Nếu hắn không hoàn thành điều kiện, tự nhiên không cần nhắc lại chuyện truyền đạo.

Nhưng hiện nay, là hắn đã hoàn thành ước định, Đại tế ti lại lật lọng, vậy thì đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt.

Đại tế ti rõ ràng là bị dọa sợ, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: "Được, đương nhiên được.

Bà La Môn ta nhất định tận lực giúp đỡ Phật môn truyền đạo." Có Đại tế ti bảo đảm, Khẩn Na La lúc này mới hài lòng gật gật đầu: "Thế này còn tạm được.

Bất quá, ngã nên tin tưởng ông như thế nào đây?" Khẩn Na La suy nghĩ một chút, tay kia sờ soạng trên người một hồi, khi lấy ra thì trên

tay đã có thêm một viên đan dược màu đen.

Bóp miệng Đại tế ti ra, nhét viên đan dược màu đen vào.

Viên đan dược liền hóa thành một dòng chất lỏng băng lãnh trôi tuột xuống họng Đại tế ti.

Nhìn thấy Đại tế ti nuốt đan dược, Khẩn Na La lúc này mới buông tay.

Thân thể phì nộn của Đại tế ti lập tức rơi mạnh xuống đất, mặt đất phát ra một tiếng rung động nhẹ.

Đại tế ti không màng đến kịch đau truyền đến trên người, cả người nằm rạp trên mặt đất ho kịch liệt nửa ngày, nhưng vẫn không ho ra được thứ gì.

Đại tế ti phẫn nộ chất vấn Khẩn Na La: "Vừa rồi ngươi cho bản Đại tế ti ăn cái gì?" Khẩn Na La nhún nhún vai, cười nói: "Không có gì, chỉ là độc dược tiểu tăng tự chế mà thôi.

Được luyện từ mười loại kịch độc nhất thiên hạ, cần định kỳ uống thuốc giải, nếu không khoảnh khắc thất khiếu chảy máu mà chết, tử trạng thê thảm không nỡ nhìn." Nghe thấy Khẩn Na La lại cho mình uống độc dược, đồng tử Đại tế ti hơi co lại, chỉ vào Khẩn Na La, nửa ngày nói không nên lời.

Khẩn Na La cười nói: "Đại tế ti lật lọng, không hề có chút tín dụng nào.

Hạ độc Đại tế ti thực sự là hành động bất đắc dĩ.

Bất quá, chỉ cần Đại tế ti nghe lời, làm theo ước định, ngã dám cam đoan với ông, độc này vĩnh viễn sẽ không phát tác." Đại tế ti ủ rũ cụp đuôi, dường như bị rút hết tinh khí thần: "Lời này của ngươi là thật?" "Người Phật môn ta xưa nay cực kỳ giữ chữ tín, tuyệt đối sẽ không lừa gạt Đại tế ti." Khẩn Na La cười tủm tỉm nói.

Khẩn Na La đã nói như vậy, Đại tế ti đành phải cho phép Khẩn Na La truyền đạo tại địa phương, đồng thời cam đoan đệ tử Bà La Môn không được gây chuyện cản trở.

Sau đó, Khẩn Na La và A Tu mới hài lòng rời khỏi phủ đệ Bà La Môn.

Trên đường phố rộng rãi, Khẩn Na La hỏi A Tu tiếp theo có dự định gì.

A Tu dùng đôi mắt đẹp nhìn Khẩn Na La, ngữ khí kiên định nói: "Ta muốn đi theo chàng." Khẩn Na La cười một cái, cũng không phản bác.

Đã muốn theo, vậy thì theo thôi.

Hai người đi dạo trên phố hơn nửa ngày, cuối cùng quyết định thuê một căn trạch viện, dùng làm nơi ở và truyền đạo.

Tại Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề vẫn luôn âm thầm quan chú Khẩn Na La bỗng mạnh mẽ đứng dậy: "Sư huynh, huynh mau nhìn xem!" Tiếp Dẫn xoay người lại: "Sao vậy?" "Khẩn Na La sau khi độ hóa A Tu kia, lại còn mang nàng ta theo bên người.

Như vậy còn ra thể thống gì?" Chuẩn Đề vừa gấp vừa giận.

Khẩn Na La tư chất vô song, thậm chí còn hơn cả Dược Sư, Di Lặc năm xưa, được hắn ký thác kỳ vọng cao, tương lai phải gánh vác trọng trách đại hưng Phật môn, sao có thể đắm chìm trong nhi nữ tình trường như vậy?

Tiếp Dẫn liếc nhìn tình huống của Khẩn Na La, lúc này mới phất phất tay cười nói: "Sư đệ, đệ quá nôn nóng rồi.

Khẩn Na La hoằng dương Phật pháp cũng cần người giúp đỡ.

Yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Tiếp Dẫn đối với Khẩn Na La do mình đích thân bồi dưỡng vẫn thập phần tự tin.

Dù phong ấn tu vi, nhưng A Tu chỉ là một phàm tục nữ tử, tuyệt đối sẽ không lọt vào mắt pháp của hắn. "Vâng." Chuẩn Đề không cam lòng gật gật đầu, tiếp tục toàn thần quán chú nhìn chằm chằm Khẩn Na La.

Tam giới không tính năm tháng, chớp mắt một cái, hơn nửa năm đã trôi qua.

Khẩn Na La hoằng dương Phật môn tại địa phương rất có hiệu quả, thu hút không ít tín đồ.

Ngay cả A Tu đối với Khẩn Na La cũng ngày càng rung động.

Ngày hôm đó là Trung Thu trăng tròn.

Khẩn Na La và A Tu mua bánh trung thu, đồ ăn vặt, chúc mừng dưới ánh trăng.

Đêm nay, A Tu mặc một bộ váy trắng, ánh trăng thánh khiết rơi xuống, trên người nàng như phủ một tầng lụa bạc lưu động, mỹ diễm không gì sánh được, thánh khiết như tiên tử cung trăng.

Ăn bánh trung thu, ăn đồ vặt, A Tu cắn răng một cái, không muốn kìm nén tình cảm trong lòng nữa, trực tiếp tỏ tình với Khẩn Na La.

Khẩn Na La sững sờ, tịnh không tiếp lời mà tìm cớ vội vàng quay về phòng mình.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Chuẩn Đề sắp tức nổ phổi, đạo uẩn hậu trọng quanh thân như bài sơn đảo hải tàn phá bốn phương: "To gan!

Thật to gan!

Một kỹ nữ thanh lâu cũng dám khinh nhờn Phật tử Phật môn ta!

Sư huynh, A Tu kia không thể giữ lại được nữa!" Sắc mặt Chuẩn Đề âm trầm như sắp nhỏ ra nước.

Khẩn Na La là người cầm quyền Phật môn tương lai mà sư huynh đệ bọn họ bồi dưỡng, tuyệt không thể ngã trong tay một kỹ nữ.

Sắc mặt Tiếp Dẫn cũng có chút khó coi, chắp tay trước ngực, niệm một câu Phật hiệu: "Đệ đi làm đi." "Sư huynh yên tâm, sư đệ làm việc tuyệt đối thần không biết quỷ không hay." Chuẩn Đề đáp một tiếng, một đạo lưu quang từ trong cơ thể phân ra, bay xuống hạ giới.

Chuẩn Đề không đích thân ra tay mà tìm đến Đại tế ti Bà La Môn.

Nửa năm nay, Đại tế ti quả thực sống không tốt lắm.

Khẩn Na La truyền đạo có thanh có sắc, còn Bà La Môn của hắn lại ngày càng suy tàn.

Tâm tình Đại tế ti rất tệ, ngay cả khẩu vị cũng nhỏ đi nhiều, một bữa chỉ ăn cạn ba bát cơm.

Hôm nay, sau khi ăn xong, có đệ tử Bà La Môn cẩn thận vào bẩm báo: "Bẩm Đại tế ti, bên ngoài có người muốn gặp ngài." Đại tế ti phất phất tay, phiền toái nói: "Đánh loạn côn đuổi ra ngoài, bản tế ti không gặp ai hết." Tên đệ tử Bà La Môn dè dặt nhìn Đại tế ti: "Người kia nói có biện pháp giúp Đại tế ti ngài đuổi tên Khẩn Na La đi." "Đuổi Khẩn Na La đi?" Mắt Đại tế ti sáng lên: "Mau!

Chương 559

Mau mời người vào!" Rất nhanh, một lão giả tiên phong đạo cốt, râu tóc bạc trắng bước đi vững vàng tiến vào, chính là do Chuẩn Đề biến hóa.

Chuẩn Đề đi vào xong, không nói gì cả, chỉ ném qua một ánh mắt, Đại tế ti lập tức hai mắt mê ly. "Đi giết ả kỹ nữ bên cạnh Khẩn Na La." Chuẩn Đề lạnh lùng ném lại một câu, sau đó thân thể hóa thành một làn khói nhẹ tản ra, giống như chưa từng xuất hiện. "Vâng." Đại tế ti Bà La Môn uyển như người máy, ngốc trệ gật gật đầu.

Chuẩn Đề rời đi không lâu, Đại tế ti liền tỉnh lại.

Nhìn về phương hướng Phật môn, trên mặt hắn lộ ra một tia sát cơ.

Khẩn Na La hắn giết không được, hắn không tin ngay cả thị nữ bên cạnh tên đó cũng không động vào được.

Rất nhanh, Đại tế ti bắt đầu trù bị.

Khẩn Na La võ lực cao cường, vài người hay mười mấy người căn bản không phải đối thủ.

Cho nên muốn ra tay với A Tu, đầu tiên phải điều Khẩn Na La đi nơi khác.

Đại tế ti tìm một lý do điều Khẩn Na La ra ngoài.

Thừa dịp Khẩn Na La vắng mặt, hắn liền âm thầm ra tay với A Tu, muốn bắt cóc nàng.

A Tu tuy từng làm kỹ nữ trong Kim Liên Viện, nhưng cốt tủy lại cực kỳ cương liệt.

Để không chịu nhục nhã, nàng trực tiếp tự sát, bỏ mạng ngay tại chỗ.

Người do Đại tế ti phái tới thấy nhất thời sơ suất gây ra án mạng thì sợ hãi không nhẹ, thi thể cũng không màng thu dọn, vội vàng bỏ chạy.

Tại U Minh Giới, trong Sâm La Điện, Phong Đô Đại Đế Văn Đạo Nhân hai mắt ngưng tụ, sắc mặt trở nên trịnh trọng.

Hắn vung hai tay lên, xé rách hư không, cả người trong nháy mắt rời khỏi U Minh Giới.

Nam Chiêm Bộ Châu, trên chín tầng trời, hư không dấy lên từng trận gợn sóng, sau đó thân ảnh Văn Đạo Nhân chậm rãi xuất hiện.

Hắn nhìn về phía Tây phương, khóe miệng khẽ nhếch lên. "Tiếp theo lại có một màn kịch hay để xem rồi.

Phật môn đại hưng gần ngàn năm, lại sắp phát sinh đại biến như thế này.

Không biết Thánh nhân Phật môn có thể thừa thụ được sự kiện chấn động thiên địa này hay không!" Văn Đạo Nhân lẩm bẩm vài câu, nhắm hai mắt lại.

Đạo uẩn cấp bậc Chuẩn Thánh đại viên mãn chậm rãi từ trong cơ thể hắn dật tán ra.

Trong đó còn xen lẫn một cỗ luân hồi chi lực hỗn hậu.

Hai loại sức mạnh giao thoa, dung hợp, không ngừng dập dờn trên chín tầng trời, sau đó lấy tốc độ cực nhanh truyền về tứ phía bát phương.

Tại trạch viện Khẩn Na La thuê, hồn phách A Tu chịu sự dẫn dắt, cả người nhanh chóng bay lên trời, chẳng mấy chốc đã đến bên cạnh

Văn Đạo Nhân.

A Tu vừa mới tự sát, chân linh chưa mất, nhìn thấy Văn Đạo Nhân, trên mặt không kìm được lộ ra vẻ sợ hãi, lùi lại phía sau.

Đây chẳng lẽ là Hắc Bạch Vô Thường dưới địa ngục đến tiếp dẫn nàng xuống đó sao?

Văn Đạo Nhân nhìn ra suy nghĩ của A Tu, chỉ mỉm cười. "Ngươi tính cách cũng thật cương liệt, thà rằng tự sát cũng không chịu bị bọn chúng bắt đi." Lời của Văn Đạo Nhân khiến thân thể A Tu run lên, lập tức hồi tưởng lại đủ loại hình ảnh khi còn sống. "Đại tế ti âm hiểm độc ác, Khẩn Na La gặp nguy hiểm, cầu thượng tiên cho ta đi thông báo với Khẩn Na La một tiếng đi." A Tu gấp đến độ rơi cả nước mắt.

Khẩn Na La thân thủ không tồi, nhưng Đại tế ti quỷ kế đa đoan, há lại chỉ dựa vào thân thủ không tồi là có thể đối phó?

Văn Đạo Nhân cười nói: "Ngươi ốc còn không mang nổi mình ốc, còn có thời gian đi quản Khẩn Na La sao?" A Tu ra sức gật đầu: "Không có Khẩn Na La, liền không có A Tu như hôm nay.

Vì Khẩn Na La, A Tu nguyện ý vứt bỏ tất cả mọi thứ của mình." "Ngươi đối với Khẩn Na La quả thật dùng tình chí thâm." Văn Đạo Nhân hài lòng gật gật đầu.

A Tu càng yêu Khẩn Na La sâu đậm, thì Ma chủng trong cơ thể Khẩn Na La sau khi phục sinh sẽ càng trở nên khủng bố.

Suy nghĩ trong lòng Văn Đạo Nhân lóe lên rồi biến mất, hắn phất tay nói: "Yên tâm đi, Khẩn Na La không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, hắn sẽ không sao cả.

Ngươi cứ theo ta đi trước đã." A Tu còn muốn nói gì đó, lại thấy Văn Đạo Nhân đã sải bước đi về phía xa.

Văn Đạo Nhân vừa rời khỏi phạm vi A Tu đang đứng, mất đi đạo

uẩn duy hộ, A Tu lập tức cảm giác đầu váng mắt hoa, một cơn gió thổi tới, thân thể dường như sắp tan biến.

Nàng vội vàng hít sâu một hơi, đuổi theo Văn Đạo Nhân.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên Bát Bảo Công Đức Trì, Tiếp Dẫn nhíu mày: "Sư đệ, sao đệ lại sai người làm chết A Tu kia rồi!" Tiếp Dẫn có chút cạn lời.

Hắn vốn tưởng sư đệ nhà mình chỉ phái người khủng bố một phen, đuổi A Tu khỏi bên cạnh Khẩn Na La để không ảnh hưởng đến việc truyền đạo, chuyện này coi như xong.

Nào ngờ lại thật sự gây ra án mạng.

Với cái tính cách chui sừng bò của Khẩn Na La, tiếp theo e rằng sẽ phải đau đầu đây.

Chuẩn Đề vẻ mặt vô tội: "Sư huynh oan uổng quá, A Tu kia rõ ràng là tự sát..." Tiếp Dẫn phất tay, ra hiệu Chuẩn Đề đừng nói nữa: "Thôi, sự tình đã thành định cục, không cần nhắc lại nữa.

Khẩn Na La là Phật tử trời sinh của Phật môn ta, nghĩ lại hẳn sẽ hiểu cho khổ tâm của chúng ta." "Sư huynh nói phải.

Chỉ là một kỹ nữ mà thôi, có thể vì sự nghiệp đại hưng của Phật môn ta mà cống hiến, đó là vinh hạnh của ả." Nam Chiêm Bộ Châu, nơi truyền đạo của Khẩn Na La.

Khẩn Na La ra ngoài trọn vẹn hai ngày mới trở về.

Đón chào hắn không phải là cơm canh nóng hổi, mà là một thi thể lạnh băng.

Nhìn thi thể sớm đã cứng ngắc của A Tu, Khẩn Na La phảng phất như bị người ta định trụ, sững sờ tại chỗ, hồi lâu không cách nào hoàn hồn.

Hắn không thể chấp nhận việc A Tu hai ngày trước còn nhảy nhót tưng bừng, giờ đã biến thành một cái xác không hồn.

Không biết qua bao lâu, trên người Khẩn Na La bỗng bộc phát một cỗ sát khí bài sơn đảo hải.

Hắn giống như tử thần bước ra từ địa ngục, sải bước chân kiên định đi về phía địa bàn của Đại tế ti.

Chương 560

Tại trang viên hào hoa của Đại tế ti, khi hắn biết thủ hạ bức tử A Tu, liền liệu định Khẩn Na La nhất định sẽ đến báo thù nên đã sớm chuẩn bị.

Trong trang viên bố trí trọn vẹn mấy trăm tên đệ tử tinh nhuệ của Bà La Môn, ngoài ra còn có hàng trăm cung nỏ thủ.

Chỉ cần Khẩn Na La bước vào trong viện một bước, cho dù không bị loạn đao chém chết thì cũng bị bắn thành nhím.

Khẩn Na La đi đến bên ngoài trang viên, nhìn mấy trăm đệ tử Bà La Môn đang nghiêm trận chờ đợi, thanh âm băng lãnh: "Đều cút cho ta!" Thanh âm phảng phất đến từ ác ma dưới Cửu U, khiến tất cả đệ tử Bà La Môn đều không kìm được rùng mình một cái, nhưng bọn họ vẫn không lui bước.

Đôi mắt Khẩn Na La triệt để băng lãnh, sát cơ trong mắt không còn che giấu nữa.

Hắn mạnh mẽ vung tay lên, đạo uẩn khủng bố hóa thành cơn bão táp bài sơn đảo hải, hung hăng đập lên người tất cả bọn chúng.

Một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, nhưng càng nhiều người hơn lại ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp thốt ra đã biến thành thi thể.

Chỉ một kích, trước trang viên Đại tế ti đã máu chảy thành sông.

Nhưng phẫn nộ trong lòng Khẩn Na La tịnh không hề giảm bớt, ngược lại dưới sự tưới tắm của máu tươi càng có xu thế dâng cao mãnh liệt.

Khẩn Na La sải bước chân kiên định đi đến trước trang viên.

Cánh cổng lớn dày nặng đóng chặt, Khẩn Na La đi lên trước, tung một cước! "Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, cánh cửa bằng gỗ thiết mộc dày nặng trực tiếp bị đá vỡ tan tành.

Hàng trăm cung tiễn thủ mai phục trong trang viên tim đập mạnh, mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống.

Khoảnh khắc Khẩn Na La bước vào trang viên, hàng trăm cung tiễn thủ súc thế đãi phát đồng loạt kéo căng dây cung.

Sát na gian, trăm tên cùng bắn, mũi tên khẽ run lên giữa không trung, có thể thấy được lực đạo hồn hậu ẩn chứa trong đó.

Nhưng sắc mặt Khẩn Na La vẫn bình thản.

Hắn vung tay lên, mũi tên trên không trung bỗng nhiên bất động, giống như bị một sức mạnh thần bí khó lường định trụ giữa trời.

Khẩn Na La lại vung tay, mũi tên trên không trung mạnh mẽ rung động, lại trực tiếp đổi hướng, bắn ngược về phía đám cung tiễn thủ. "A!" "Đau quá!" "Cái này... sao có thể như vậy!" Mũi tên xuyên tim mà qua, trong mắt hàng trăm cung tiễn thủ tràn đầy tuyệt vọng.

Thần thái trong mắt dần tan biến, cuối cùng đầu ngoẹo sang một bên, không còn sinh tức.

Trong trang viên, mùi máu tanh nồng nặc, thi thể chất đống như núi, nhưng không chút nào dập tắt được lửa giận trong lòng Khẩn Na La.

Hắn lần theo khí tức của Đại tế ti, rất nhanh đã lôi cổ hắn từ trong một mật đạo ra ngoài.

Đại tế ti nhìn thi thể đầy đất, sợ đến mức sắp tè ra quần, dập đầu như giã tỏi: "Trưởng lão tha mạng!

Còn xin trưởng lão tha cho ta một cái mạng a!" Nhìn Đại tế ti đã

sợ đến mức ướt đẫm một vùng, sát khí trong mắt Khẩn Na La không hề giảm bớt: "A Tu, có phải do ngươi hại chết?" Sắc mặt Đại tế ti kịch liệt biến hóa, đập mạnh xuống đất: "Khẩn Na La trưởng lão, oan uổng quá, A Tu thật sự không phải do ta hại chết." Đại tế ti nước mắt nước mũi giàn giụa: "Vốn dĩ ta chỉ muốn bắt A Tu đến giáo huấn một phen.

Nào ngờ tính tình A Tu cực kỳ cương liệt, lại trực tiếp tự vẫn..." Trên mặt Khẩn Na La không có phân hào động dung, một tay bóp lấy cổ Đại tế ti, xách hắn lên giữa không trung, lạnh lùng hỏi: "Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, rốt cuộc là ai sai ngươi hại chết A Tu?" Đại tế ti thân rộng thể béo, ngày thường sống trong nhung lụa, đâu đã từng bị đối xử như vậy.

Một hơi thở suýt nữa không lên được, sắc mặt đều trở nên xám ngoét. "Trưởng... trưởng lão, là... là bọn họ bảo ta làm." Đại tế ti cảm giác tử thần đang vẫy gọi hắn, ngón tay gắng gượng chỉ về phía Tây phương. "Tây phương." Trên người Khẩn Na La không biết từ khi nào đã bùng lên một tầng ma diễm.

Ma diễm cuồn cuộn, thiêu rụi hết thảy.

Hắn mạnh mẽ dùng lực tay, bóp nát cổ Đại tế ti.

Chân tay Đại tế ti đạp mạnh vài cái, sau đó thân thể lập tức mềm nhũn vô lực.

Ném Đại tế ti đi, Khẩn Na La không nói lời nào, kính trực hóa thành một đạo kim quang, bay về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới.

Dường như không ngờ phản ứng của Khẩn Na La lại lớn đến vậy, lại trực tiếp vứt bỏ tất cả, đến diện kiến bọn họ.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì, sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập

tức âm trầm xuống, cảm xúc mạc danh lan tràn trong không trung.

Phật môn sớm đã kim phi tích bỉ.

Từ khi Phật môn đại hưng một ngàn năm trước đến nay, khí vận Phật môn như lửa cháy đổ thêm dầu.

Tây phương không còn là bộ dáng nghèo nàn thời Vu Yêu, Phong Thần nữa, mà đã trưởng thành thành một cự vô bá đủ sức chính diện chống lại Huyền môn.

Cho nên việc Khẩn Na La chưa hoàn thành nhiệm vụ đã trở về, bọn họ cũng tịnh không tức giận.

Thứ bọn họ thực sự tức giận chính là sự ngỗ nghịch của Khẩn Na La!

Thân là Phật tử tương lai của Phật môn, trên người Khẩn Na La gánh vác trọng trách không thể tưởng tượng nổi, sao có thể lãng phí thời gian vào những chuyện nhi nữ tư tình này?

Vì tốt cho Khẩn Na La, cũng vì tương lai của Phật môn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cam tâm tình nguyện ra tay, làm kẻ ác nhân này, quét sạch chướng ngại trên con đường tương lai cho hắn, để Khẩn Na La từ Phật môn Phật tử lột xác thành Phật môn Phật tôn chân chính.

Rất nhanh, Khẩn Na La đã đến trước Cực Lạc Thế Giới, gõ vang cánh cổng lớn. "Đệ tử Khẩn Na La, cầu kiến hai vị lão sư." Thanh âm thanh thúy tịch quyển toàn bộ Cực Lạc Thế Giới, rơi rõ ràng vào tai Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn. "Vào đi." Thanh âm cổ tỉnh vô ba chậm rãi vang lên, cánh cổng Cực Lạc Thế Giới từ từ mở ra hai bên.

Khẩn Na La thu liễm sát cơ sâm sâm trên người, bay vào trong, rất nhanh liền nhìn thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì, kim thân của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phát ra quang mang thôi xán, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm, kim

thân tuyên cổ bất hủ bất diệt, vĩnh thế trường tồn.

Chuẩn Đề suất tiên mở miệng: "Khẩn Na La, ngươi không ở Nam Chiêm Bộ Châu truyền đạo, hôm nay trở về, có việc gì không?" Khẩn Na La chắp tay: "Khẩn Na La trở về, chính là có việc muốn tuân vấn Thánh nhân." "Ồ?

Việc gì, nói nghe một chút." Khẩn Na La chậm rãi mở miệng, kể lại câu chuyện: "Nam Chiêm Bộ Châu có một thế gia trộm cắp, tổ tông đời đời đều là kẻ trộm.

Chương 561

Còn có một gã mãng hán thích đánh nhau tên là A Đao, và một kỹ nữ tên là A Tu.

Có một ngày, một hòa thượng đến truyền đạo..." Khẩn Na La kể lại chính những gì mình đã trải qua tại Nam Chiêm Bộ Châu.

Kể được khoảng một nén nhang, hắn bỗng nhiên nói: "Đại tế ti lật lọng, sai người dụ hòa thượng kia ra ngoài, rồi bức tử A Tu." "Khẩn Na La hôm nay diện kiến Thánh nhân, chính là muốn hỏi một chút.

Thánh nhân nói Phật pháp có thể độ hóa hết thảy người thế gian.

A Lưu, A Đao, A Tu, toàn bộ đều đã độ hóa, nhưng vì sao lại không độ hóa được tên Đại tế ti Bà La Môn kia, còn cả đám nanh vuốt dưới trướng hắn?" Thanh âm Chuẩn Đề chợt trầm xuống, a xích nói: "Khẩn Na La, ngươi có biết ngươi đang làm gì không!" Khẩn Na La bỗng nhiên bật cười: "Sự tham lam, hung ác, ngoan độc trong lòng Đại tế ti thắng gấp vô số lần A Lưu, A Đao, A Tu, nhưng kết cục cuối cùng lại khác biệt một trời một vực.

Khẩn Na La muốn hỏi Thánh nhân, đây chính là Phật pháp trong lòng Thánh nhân sao?" Chuẩn Đề bột nhiên đại nộ: "Khẩn Na La, ngươi thật to gan, dám nghi ngờ Phật pháp của Phật môn ta!" Nói xong, Chuẩn Đề không cho Khẩn Na La thời gian phản ứng, lớn tiếng nói: "Phật môn từ khi khai sáng đến nay là do ta và sư huynh ẩu tâm lịch huyết, chưa từng dám giải đãi một ngày nào mới có thành quả.

Như hôm nay, Phật môn dùng sức một người chống lại Huyền môn, chẳng lẽ ngươi cho rằng những thứ này đều là giả sao?" Khóe miệng Khẩn Na La nhếch lên, lộ ra nụ cười trào phúng: "Nỗ lực của Thánh nhân, Khẩn Na La không dám không tán đồng.

Nhưng ở chuyện này, đã Phật pháp không thể đòi lại công chính, vậy Khẩn Na La chỉ còn cách tự mình ra tay!" Tiếp Dẫn bỗng nhiên hỏi: "Ngươi đã làm những gì?" Khẩn Na La vung tay lên, giữa không trung xuất hiện hình ảnh trang viên Đại tế ti thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Mùi máu tanh dường như cách một khoảng cách vô cùng xa cũng có thể ngửi thấy được. "Đã Phật pháp không thể hoán lại công chính, vậy đệ tử đành phải đích thân động thủ." Chuẩn Đề bỗng nhiên cười lớn, đôi mắt như chim ưng nhìn chằm chằm Khẩn Na La: "Nghiệt đồ!

Hôm nay bần tọa sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi." Chuẩn Đề suýt chút nữa bị Khẩn Na La chọc tức chết.

Phật pháp trong lòng hắn là quy tắc tối cao.

Lời này của Khẩn Na La chẳng khác nào chỉ vào mũi Chuẩn Đề mắng Phật pháp là cái rắm, toàn bộ đều sai, vô dụng, nhân lúc còn sớm vứt bỏ đi mà chuyển sang tu Huyền môn.

Chuẩn Đề giơ tay lên, sát na gian, địa hỏa thủy phong nổ vang, một đạo kim sắc chưởng ấn xuyên qua thời gian và không gian, thình lình xuất hiện trên đầu Khẩn Na La.

Khẩn Na La chỉ cảm thấy thần hồn, nhục thân, hết thảy mọi thứ đều bị đông cứng, bất động lơ lửng giữa không trung, nửa điểm phản kháng cũng không có.

Ngược lại là Tiếp Dẫn, sắc mặt vẫn bình thản.

Hắn đi đến ngày hôm nay không biết đã chịu bao nhiêu nghi ngờ, sớm đã quen rồi.

Đương nhiên, bị đệ tử kiệt xuất nhất của mình nghi ngờ vẫn có chút khó chịu.

Hắn mạnh mẽ phất tay, kim sắc cự chưởng bên chân trời tan đi,

sắc mặt không đổi, trầm giọng nói: "Khẩn Na La, ngươi tu Phật pháp nhiều năm như vậy mà vẫn không nhận thức được chân lý của Phật pháp.

Ngô phạt ngươi diện bích vạn năm, đi tất tâm tham ngộ Phật pháp lại đi." Thanh âm Tiếp Dẫn vừa dứt, liền có hai gã Kim Cương bước ra, đi tới bên cạnh Khẩn Na La, nhẹ giọng nói: "Phật tử, đi thôi." Hai gã Kim Cương bội phục Khẩn Na La sát đất.

Đó là Thánh nhân a!

Xuất ngôn bất tốn như vậy, cũng chỉ có Khẩn Na La là Phật tử được sủng ái nhất, nếu đổi lại là người khác, e rằng phút chốc đã bị lột da róc xương, thần hồn bị đày xuống Cửu U, vĩnh thế không được siêu sinh.

Khẩn Na La không nói một tiếng, đi theo hai gã Kim Cương rời khỏi Cực Lạc Thế Giới.

Nhìn bóng lưng Khẩn Na La rời đi, Chuẩn Đề vẫn tức giận đến xanh mặt: "Đáng giận!

To gan!

Phật tử chúng ta khổ tâm bồi dưỡng, nay lại dám đỉnh chàng như vậy!" Rời khỏi Cực Lạc Thế Giới, hai gã Kim Cương áp giải Khẩn Na La về Đại Lôi Âm Tự.

Thân là Phật tử thiên sinh của Phật môn, diện bích tư quá cũng phải ở tại tổ địa Đại Lôi Âm Tự.

Trên đường áp giải, hai gã Kim Cương do dự một lát, vẫn nói: "Phật tôn đại nhân, tiểu nhân có một câu không biết có nên nói hay không..." Khẩn Na La liếc hai người một cái: "Muốn nói gì cứ việc nói." "Thánh nhân lăng giá trên tam giới, Phật tôn lại là Phật tử Phật môn ta, là kình thiên bạch ngọc trụ, giá hải tử kim lương tương lai, hà

tất phải đi đỉnh chàng Thánh nhân." Hai gã Kim Cương nói lời này, lòng bàn tay rịn ra mồ hôi lạnh.

Phật môn tuy khẩu hiệu hô rất vang dội, nào là chúng sinh bình đẳng, Phật tổ tại tâm, rượu thịt xuyên ruột qua, tứ đại giai không, sắc giới là không, nhưng thực tế tôn ti trật tự, tăng quy giới luật của Phật môn còn nghiêm ngặt hơn Huyền môn rất nhiều.

Vốn dĩ với thân phận của hai gã Kim Cương, vạn lần không thể chỉ trỏ vào hành vi của Khẩn Na La.

Nhưng hai người muốn đánh cược một phen.

Vạn nhất Khẩn Na La hồi tâm chuyển ý, nghĩ thông suốt thì sao?

Đến lúc đó nhất định sẽ cảm kích hai người bọn họ, đó chính là cơ hội một bước lên mây.

Còn nếu Khẩn Na La không nghĩ thông, thực ra vấn đề cũng không lớn.

Bọn họ là Kim Cương luân phiên phục thị bên cạnh Thánh nhân, nhất ngôn nhất hành đều đại biểu ý của Thánh nhân.

Khẩn Na La dù quý là Phật tử thì có thể làm gì bọn họ chứ? "Hai vị suy nghĩ ngược lại rất thoáng." Khẩn Na La mỉm cười gật gật đầu: "Hai vị nói thập phần có đạo lý.

Nhưng Phật pháp cũng nói, đúng là đúng, sai là sai, phải kiên thủ bản tâm, không bị sự vật bên ngoài quấy nhiễu, ảnh hưởng.

Cho nên ngã quyết định kiên thủ bản tâm." Khẩn Na La nói xong, hai gã Kim Cương lập tức ngẩn người, không ngờ Khẩn Na La lại bướng bỉnh như vậy, một chút cũng không nghe lọt tai.

Đúng lúc này, Khẩn Na La mạnh mẽ ra tay.

Pháp lực Đại La Kim Tiên viên mãn hóa thành hai bàn tay khổng lồ

rợp trời, trực tiếp lăng không vỗ xuống hai người.

Lai thế hung hăng, thế không thể đỡ.

Hai gã Kim Cương toàn thân run lên bần bật, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, một cỗ uy hiếp trí mạng phát ra từ sâu trong linh hồn gần như muốn nuốt chửng toàn bộ bọn họ. "Hát!" Hai người sử xuất tất sinh chi lực, cùng nhau tung ra một kích, muốn chống lại kim sắc cự chưởng.

Nhưng hai gã Kim Cương chẳng qua chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả Đại La cũng chưa tới, há có thể là đối thủ của Khẩn Na La.

Phản kích của bọn họ dưới kim sắc cự chưởng chẳng khác nào châu chấu đá xe, chạm vào liền nát, chậm rãi hóa thành bụi trần.

Kim sắc cự chưởng không hề trở ngại hạ xuống, kích khởi từng trận cương phong lăng lệ.

Hai gã Kim Cương trong lòng thầm niệm mạng mình xong rồi, nhưng đợi cự chưởng rơi xuống, bọn họ lại kinh ngạc phát hiện mình chưa vẫn lạc, mà là bị kim sắc cự chưởng hóa thành ngọn núi nhỏ đè giữa không trung.

Bọn họ thử cử động thân thể lại phát giác gian nan dị thường, nỗ lực nửa ngày cũng không nhúc nhích được một chút nào.

Bọn họ mặt đầy sợ hãi nhìn Khẩn Na La, muốn mở miệng nói chuyện lại phát hiện ngay cả năng lực nói chuyện cũng bị Khẩn Na La phong ấn.

Khóe miệng Khẩn Na La nhếch lên một nụ cười dị thường bình thản: "Hai vị ở chỗ này chờ một lát, ngã phải đích thân đi U Minh một chuyến tìm về A Tu.

Ngã muốn chứng minh hành động của Thánh nhân là sai." Khẩn

Na La nói xong, hóa thành một đạo kim quang, mạnh mẽ lao về phía U Minh Giới.

Chương 562

A Tu, hắn nhất định phải tìm được A Tu!

Hai gã Kim Cương sợ vỡ mật, bọn họ thậm chí có chút hối hận vì sao chưởng vừa rồi không đập chết bọn họ luôn đi!

Dù sao bọn họ tu thuật Xá Lợi Tử, chỉ cần chân linh không bị mẫn diệt, hồn phi phách tán thì sống lại cũng không khó.

Lần này xong rồi, biết giao phó thế nào với Thánh nhân?

Hai gã Kim Cương nhìn nhau, trên mặt tràn đầy khổ sở.

Lần này xong rồi, chuẩn bị nghênh đón lửa giận của Thánh nhân đi!

Ngọn núi do năm ngón tay vàng hóa thành đè lên người hai gã Kim Cương tịnh không hạn chế bọn họ quá lâu, đại khái chỉ qua hơn một canh giờ liền tự động tan đi.

Hai gã Kim Cương như trút được gánh nặng nằm vật ra đất, thở hổn hển mấy hơi mới khôi phục tinh thần. "Ngươi nói xem, hiện tại phải làm sao?" Một tên Kim Cương mở miệng. "Còn làm sao nữa, đi bẩm báo Thánh nhân a!" "Thánh nhân..." Trong mắt tên kia lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi. "Ngươi sợ cái gì?

Hiện tại đi bẩm báo, nói không chừng còn có thể đoái công chuộc tội.

Chậm trễ thêm một chút, đợi Khẩn Na La đúc thành sai lầm lớn, đến lúc đó thứ chúng ta phải nghênh đón mới là lửa giận chân chính của Thánh nhân!" "Đi, cùng đi!" Hai gã Kim Cương chỉnh lý lại y quan, vội vàng chạy về hướng Cực Lạc Thế Giới.

Cùng lúc đó, tại U Minh Giới rốt cuộc cũng đợi được thân ảnh

Khẩn Na La!

Khí tức Đại La Kim Tiên cấp bậc trên người hắn lan tràn, khí thế khủng bố xông thẳng lên trời, hư không khẽ run, vạn đạo tề minh, áp bức khiến tất cả mọi người không thở nổi.

Sâu trong Sâm La Điện, Văn Đạo Nhân đã sớm triệu tập Thập Điện Diêm La tới.

Hắn nghiêm mặt nói: "Khẩn Na La nãi là Phật tử Phật môn, thân phận quý trọng, là đệ nhất Phật tôn tương lai.

Hắn nếu có việc gì, các ngươi nên dốc sức tương trợ, đã nghe rõ chưa?" Thập Điện Diêm La có chút không hiểu đầu đuôi: "Đại Đế không phải luôn căm ghét người Phật môn sao, tại sao lần này thái độ lại chuyển biến lớn như vậy?" Trong Thập Điện Diêm La, những kẻ lão luyện như Tần Quảng Vương, Sở Giang Vương bắt đầu suy đoán dụng ý của Văn Đạo Nhân.

Chẳng lẽ Đại Đế đang nói mát?

Bảo bọn họ ngoài mặt phối hợp, thực tế lại biến đổi phương pháp chỉnh cho bán sống bán chết?

Nhưng ở đây không có người ngoài, làm mấy trò hư đầu ba não này có ý nghĩa gì?

Chút tâm tư nhỏ đó của Thập Điện Diêm La làm sao qua mắt được Văn Đạo Nhân.

Hắn lập tức sầm mặt, lạnh lùng nói: "Ý của bản tọa chính là ý trên mặt chữ.

Kẻ nào dám không tận lực phối hợp, cái ghế Diêm Vương này đừng làm nữa!" Ném lại một câu cuối cùng, thân ảnh Văn Đạo Nhân lóe lên, rời khỏi Sâm La Điện, chỉ để lại Thập Điện Diêm La nhìn nhau ngơ ngác.

Nghe ý tứ thì Đại Đế là nghiêm túc?

Huyền Phật bất lưỡng lập, U Minh Giới, Địa Phủ nhất mạch kỳ thực nghiêm khắc mà nói cũng thuộc về Huyền môn, lại bắt bọn họ tiếp đãi tử tế Phật tử Phật môn, chuyện này quả thật quá cổ quái!

Cuối cùng, vẫn là một trong Thập Điện Diêm La - Tần Quảng Vương quyết định: "Túc tĩnh!

Đại Đế đã phát thoại, tự nhiên phải làm theo lời Đại Đế.

Gặp vị Phật tử Phật môn kia thì đều cẩn thận một chút." "Vâng." Các Diêm Vương uể oải đáp.

Bên kia, Khẩn Na La bước vào U Minh Giới, khí tức khủng bố kinh động đến Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện ngay lập tức.

Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện vội vàng đến bên cạnh Khẩn Na La, thân thể hơi run rẩy nhưng sắc mặt vẫn trấn định: "Vị tiền bối này đến Địa Phủ ta có việc gì không?" Khẩn Na La hỏi: "Hữu U Minh Giới dung nạp hồn phách sinh linh thế gian.

Hồn phách A Tu có ở trong đó không?" Khẩn Na La vung tay lên, hư không đột nhiên ngưng thành thực chất, chiếu xạ ra dáng vẻ của A Tu. "Xin hỏi vị tiên tử này qua đời bao lâu rồi?" Hắc Bạch Vô Thường cẩn thận hỏi. "Mới bỏ mạng hôm qua." Hắc Bạch Vô Thường bắt đầu nỗ lực hồi tưởng, nhưng nghĩ nát óc vẫn không có chút ấn tượng nào.

Chỉ đành xấu hổ lắc đầu: "Vị đại nhân này, hai ngày nay thực sự không có hồn phách của A Tu này a." "Không có?

Sao có thể!" Khẩn Na La hoàn toàn không tin, lãnh ý trên mặt tăng thêm vài phần.

Hắc Bạch Vô Thường mặt đầy đau khổ nói: "Tiền bối, âm hồn

qua Địa Phủ mỗi ngày đều phải qua tay chúng ta, cơ bản sẽ không sai sót.

Nhưng nếu tiền bối không yên tâm, có thể tìm Thập Điện Diêm La đại nhân hạch tra, tuyệt đối vạn vô nhất thất." "Đưa ta đi gặp Thập Điện Diêm La!" "Vâng." Hắc Bạch Vô Thường cười khổ dẫn đường.

Tuy Địa Phủ để uẩn hồn hậu, có vô thượng Địa Đạo Thánh Nhân tọa trấn, bên cạnh còn có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu hành Huyết Đạo, nhưng quy căn kết để bọn họ vẫn chỉ là tiểu nhân vật a!

Đối mặt với một tôn tồn tại nghi là Đại La Kim Tiên viên mãn, đương nhiên vẫn phải cẩn thận hầu hạ, tránh xảy ra sai sót gì bị vạ lây đến Lục Đạo Luân Hồi.

Tại Sâm La Điện, nơi làm việc của Phong Đô Đại Đế và các Diêm Vương.

Sau khi Hắc Bạch Vô Thường thông báo, Khẩn Na La liền bay vào trong.

Thập Điện Diêm La đã sớm được Văn Đạo Nhân dặn dò, từng người gặp Khẩn Na La thái độ đều hòa ái, có cầu tất ứng.

Nghe nói Khẩn Na La muốn tra chân linh, hồn phách của A Tu, bọn họ vội vàng lấy Sổ Sinh Tử ra bắt đầu tra xét.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới.

Hai gã Kim Cương quỳ dưới Bát Bảo Công Đức Trì, thân thể run rẩy, lẩy bẩy phát run: "Bẩm Thánh nhân, chúng ta có tội a!" Hai gã Kim Cương nước mắt nước mũi kể lại tao ngộ của mình cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe một lượt.

Khách quan mà nói, câu chuyện khiến người ta không khỏi cảm thấy đồng tình.

Đương nhiên trước mặt Thánh nhân, hai người cũng không dám nói dối.

Trên Bát Bảo Công Đức Trì, sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sớm đã âm trầm.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, mặt như sương giá, hàn khí lẫm liệt bức người! "Tốt cho một tên Khẩn Na La!

Phóng túng!

Chương 563

Giản trực quá phóng túng!" Thánh nhân giận dữ, đặt tại tam giới thì thiên băng địa liệt, một châu chi địa quy về bụi trần; đặt tại Tam Thập Tam Thiên cũng khiến ức vạn tinh thần rung động, tùy thời có nguy cơ băng diệt. "Sư huynh, Khẩn Na La quật cường như thế, không thể lại bỏ mặc, nhất định phải cho hắn một bài học.

Nếu không Phật môn làm sao phát dương quang đại, nghiền ép Huyền môn trong tay hắn?" Tiếp Dẫn chậm rãi gật đầu: "Đệ nói phải." Đối với biểu hiện của Khẩn Na La, Tiếp Dẫn cũng nạp buồn.

Chỉ là một phàm tục nữ tử, không có nửa điểm tu vi tại thân, thật sự quan trọng đến thế sao?

Sắc mặt Chuẩn Đề trở nên nghiêm túc: "Hai người các ngươi phạm sai lầm lớn.

Hôm nay bản tọa cho các ngươi một cơ hội đoái công chuộc tội." "Tốc đi Đại Lôi Âm Tự, mệnh cho Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ba người đi U Minh Giới tróc nã Khẩn Na La.

Đợi bắt được Khẩn Na La, đích thân giải đến Cực Lạc Thế Giới do ta và sư huynh đích thân xử trí, không được có sai sót!" "Vâng, Thánh nhân." Hai tên Kim Cương ra sức gật đầu, chạy biến đi như làn khói.

Tại U Minh Giới, kết quả cuối cùng cũng tra ra được!

Trên Sổ Sinh Tử căn bản không có tên A Tu.

Mọi nhân quả liên quan đến A Tu toàn bộ bị xóa bỏ, không tìm thấy dù chỉ một chút tin tức.

Nhìn Sổ Sinh Tử trống không, trong lòng Khẩn Na La bỗng dâng

lên lệ khí vô cùng tận!

Thánh nhân!

Nhất định là Thánh nhân động tay chân.

Người ngoài tuyệt không có bản lĩnh bực này, cũng không có thời gian này!

Sâu trong nội tâm Khẩn Na La, Ma chủng cỡ bàn tay chịu sự kích thích bởi lệ khí trong lòng hắn, mạnh mẽ rung động, chẳng mấy chốc đã lớn thêm một vòng.

Ma chủng sinh căn nảy mầm, đại biểu ác niệm trong lòng Khẩn Na La đang nhanh chóng nảy sinh, lớn mạnh.

Khẩn Na La miễn cưỡng chắp tay với Thập Điện Diêm La: "Chuyện hôm nay làm phiền rồi." "Không phiền, không phiền." Khẩn Na La gật đầu, đang chuẩn bị bay lên Tam Thập Tam Thiên để hỏi cho ra lẽ với Thánh nhân thì bỗng nhiên, bên ngoài U Minh Giới, kim sắc phạm quang nồng đậm đến mức gần như thực chất hóa phổ chiếu tới!

Kim quang chói mắt nhất thời khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Đợi kim quang lược vi thu liễm một chút, mọi người mới ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy ba người Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng đạp trên thất sắc thải vân, sau lưng kim sắc phật luân xoay chuyển, chậm rãi bức tới! "Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng... ba người bọn họ sao lại dốc toàn bộ lực lượng mà đến?" Sắc mặt Tần Quảng Vương trịnh trọng hơn một chút: "Tốc đi thông báo Đại Đế, nói người của Phật môn đến rồi!" Sở Giang Vương gật đầu, nhoáng cái biến mất không thấy.

Bọn họ chỉ là đạo hạnh Đại La Kim Tiên, thậm chí cá biệt Diêm Vương mới chỉ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, so với mấy vị Phật tôn

Phật môn như Dược Sư tự nhiên không bằng, cần phải thỉnh Phong Đô Đại Đế tọa trấn.

Dược Sư vẻ mặt bình thản, kim sắc phật quang lan tràn trên người vô cùng thuần túy.

Hắn cư cao lâm hạ, chậm rãi mở miệng: "Khẩn Na La, ngươi có biết tội chưa?" Khẩn Na La ngẩng đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười trào phúng: "Khẩn Na La hà tội chi hữu?" "Ngươi to gan!" Thanh âm Dược Sư mạnh mẽ đề cao ba phần: "Ngỗ nghịch Thánh nhân, tội đáng chết!

Còn không mau theo ta đi diện kiến Thánh nhân nhận sai?" Khẩn Na La xua tay: "Chuyện nhận sai để sau hãy nói.

Dược Sư sư huynh, ngã thả hỏi huynh, nguyên thần A Tu có phải bị các người mang đi rồi không?" Nguyên thần A Tu?

Trong lòng Dược Sư lạnh lẽo.

Lão sư nói quả nhiên không sai, Khẩn Na La lại bị một phàm tục nữ tử mê hoặc, ra thể thống gì?

Dược Sư đang định mở miệng thì Tần Quảng Vương đã lóe lên, chắn trước mặt hắn: "Dược Sư Phật tôn, U Minh Giới không cho phép động thủ." Tâm tình Dược Sư đang không tốt, vừa định phát hỏa thì thấy người nói là Tần Quảng Vương, đành phải nuốt xuống cơn giận này: "Ta tự nhiên hiểu rõ." Nói xong, ba người Dược Sư còn thu liễm vài phần khí tức trên người. "A Tu mà ngươi nói ta chưa từng gặp, cũng không quen biết.

Một phàm nhân nữ tử cũng xứng khiến ngươi động tâm như vậy sao?

Còn không mau theo chúng ta chịu phạt?" "Khẩn Na La, mau theo chúng ta về đi.

Ngươi là chân truyền môn hạ Thánh nhân, chỉ cần hướng Thánh nhân hảo hảo nhận sai, Thánh nhân sẽ không trách ngươi." Nhiên Đăng cũng ở phía sau khuyên nhủ.

Trên mặt Di Lặc cũng không còn ý cười đùa, nghiêm túc nói: "Khẩn Na La sư đệ, chúng ta đều sẽ xin tha cho đệ, chỉ cần đệ theo chúng ta trở về, chúng ta bảo đảm đệ bình an vô sự." "Bình an vô sự?" Khé miệng Khẩn Na La nhếch lên một nụ cười băng lãnh: "Nguyên thần A Tu đâu?

Nếu trả A Tu lại cho ngã, ngã tự nhiên sẽ theo các ngươi trở về." Dược Sư tức đến mức toàn thân muốn bốc khói, quát lớn một tiếng: "Khẩn Na La, đã ngươi chấp mê bất ngộ như thế thì đừng trách sư huynh ra tay vô tình!" "Tịch Diệt Phật Lôi!" Dược Sư khẽ quát một tiếng, lập tức một đạo kim sắc thần lôi to như thùng nước lấy thế vô cùng nhanh nhẹn đánh về phía Khẩn Na La.

Khẩn Na La vội vàng chống đỡ, nhưng chung quy cảnh giới chênh lệch quá lớn, bị trực tiếp đánh bay!

Trong lòng Khẩn Na La càng lúc càng cảm thấy bất công.

Hắc sắc Ma chủng lớn mạnh, đồng thời liên tục truyền đệ sức mạnh cho Khẩn Na La!

Đó là thứ sức mạnh hoàn toàn khác biệt với pháp lực tam giới, đó là sức mạnh Ma đạo! "Oanh!" Khẩn Na La rũ mi mắt xuống, mạnh mẽ tung ra một chưởng.

Chưởng lực bài sơn đảo hải khiến hư không phát ra chấn động cực lớn.

Sát na gian thiên địa thất sắc, cho dù là một tòa thái cổ thần sơn nguy nga hạo hãn e rằng cũng bị một chưởng đánh nát.

Nhưng một chưởng này đối với Dược Sư hoàn toàn không có bất

kỳ uy hiếp nào.

Hắn tùy tay đánh ra một đạo Tịch Diệt Phật Lôi, phấn toái công kích của Khẩn Na La, sau đó lại lần nữa vỗ ra một chưởng! "Phốc!" Khẩn Na La phun ra máu tươi, cả người bay ngược ra ngoài.

Sắc mặt tuy thương bạch nhưng đôi mắt lại càng thêm sáng ngời!

Sắc mặt Dược Sư âm trầm, vạn vạn không ngờ Khẩn Na La lại thật sự dám ra tay với hắn, nộ ý trong lòng càng bùng phát trong nháy mắt.

Khẩn Na La hà đức hà năng?

Luận tư lịch, luận tu vi, đâu so được với hắn nửa điểm?

Chỉ là tư chất hơn hắn chút đỉnh mà thôi!

Nhưng dù vậy, hắn tuổi tác lớn hơn Khẩn Na La ức vạn năm, chênh lệch trong đó không thể so sánh nổi!

Vậy mà Nhị Thánh lại tình hữu độc chung với Khẩn Na La, thiên ái dị thường, coi Khẩn Na La là hi vọng chấn hưng Phật môn.

Chương 564

Nhị Thánh có từng để vào mắt sự nỗ lực bao nhiêu vạn năm nay của Dược Sư hắn?

Nhưng hiện tại thì sao?

Khẩn Na La lại vì một phàm nhân bình thường mà đích thân truy đến Địa Phủ, lại còn ngôn ngữ bất kính với hắn.

Vậy thì đừng trách hắn thay Thánh nhân hảo hảo giáo huấn Khẩn Na La.

Di Lặc vẻ mặt đạm đạm, cũng tịnh không có ý định ra tay ngăn cản.

Khẩn Na La tuy tư chất bất tục nhưng đạo hạnh dù sao còn kém xa, làm sao có thể khiêu chiến địa vị của Dược Sư?

Còn Nhiên Đăng cũng không có phản ứng gì, chỉ là giáo huấn Khẩn Na La một chút mà thôi, không phải chuyện lớn gì.

Dược Sư sắc mặt lạnh như băng sương, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng nồng đậm. "Khẩn Na La, ngươi quá khiến Thánh nhân thất vọng rồi.

Phật môn không tiếc cái giá lớn bồi dưỡng ngươi, chính là để ngươi đỉnh chàng Thánh nhân, khi sư diệt tổ sao?" Khẩn Na La lau đi vết máu ở khóe miệng, sắc mặt băng lãnh: "Nguyên thần A Tu rốt cuộc đang ở đâu?" "Hừ, ngoan cố mất linh!" Sắc mặt Dược Sư mạnh mẽ biến đổi, cũng lười phí lời với Khẩn Na La.

Hắn trực tiếp đánh ra một ký Chưởng Trung Phật Quốc.

Sát na gian, kim sắc phạm quang hạo hãn nhấn chìm toàn bộ U Minh Giới.

Khí cơ khủng bố chưa từng có tàn phá trong U Minh Giới.

Kim sắc phạm quang gần như thực chất hóa dường như có thể tịnh hóa hết thảy thế gian.

Pháp tắc đang chiến đấu, vạn đạo đang ai minh.

Minh minh chi trung, ngay cả không gian dường như cũng không chịu nổi cỗ áp lực vô xứ bất tại này, vỡ vụn đầy đất như tấm gương.

Không biết từ khi nào, vô số quỷ vương âm hồn tại U Minh Giới bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên chín tầng trời.

Chín tầng trời vốn âm u, lúc này lại xuất hiện kim sắc cự chưởng như màn trời.

Trên kim sắc cự chưởng lượn lờ mật mật ma ma kim sắc phù văn, tản mát ra khí cơ khiến người ta hít thở không thông, chậm rãi hạ xuống.

Tốc độ hạ xuống của nó thập phần chậm chạp, nhưng chính tốc độ chậm chạp này lại mang đến đại khủng bố, phảng phất như dù trốn đến chân trời góc biển cũng không thể tránh thoát.

Đây là thần thông chí cao của Phật môn, bất truyền bí thuật - Chưởng Trung Phật Quốc.

Cho dù trong Phật môn cũng phải là người có địa vị cực cao mới có thể tu hành.

Một khi thi triển, trong lòng bàn tay phảng phất ký thác một đại thế giới, dùng sức mạnh thế giới trấn áp địch nhân trước mắt, uy lực khủng bố tuyệt luân!

Sâu trong Sâm La Điện, trên gương mặt luôn bình thản của Văn Đạo Nhân rốt cục cũng thoáng qua một tia thú vị: "Chưởng Trung Phật Quốc, thần thông không tồi.

Chỉ là không biết so với Thôn Phệ Pháp Tắc của ta thì ai hơn ai kém?" Văn Đạo Nhân nhìn Dược Sư ra tay giữa không trung, lập tức xao động.

Từ khi đảm nhiệm Phong Đô Đại Đế đến nay, hắn rất ít có cơ hội ra tay, nay thấy Dược Sư ra tay, trong lòng quả thật có chút ý động.

Nhưng rất nhanh, Văn Đạo Nhân liền áp xuống tia quý động trong lòng.

Hơn một ngàn năm trước, lúc Phật môn đại hưng, lão sư từng nói ân oán giữa Huyền môn và Phật môn còn xa mới kết thúc, sớm muộn gì cũng có cơ hội cho hắn đại hiển thân thủ.

Nhiên Đăng, Di Lặc âm thầm nhíu mày.

Xem ra oán khí trong lòng Dược Sư quả thật không nhỏ, lại thoáng cái sử xuất đại thần thông như vậy.

Xem ra là muốn hảo hảo chiết nhục, giáo huấn Khẩn Na La một trận rồi.

Nhiên Đăng lúc đầu tịnh không muốn quản chuyện bao đồng này, nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại, vẫn nói với Di Lặc: "Chúng ta lát nữa có cần ra tay ngăn cản không?" Di Lặc lắc lắc đầu: "Chúng ta hà tất đi lội vũng nước đục này?

Tình quan kỳ biến đi, trong lòng Dược Sư sư huynh vẫn có chừng mực." Thấy Di Lặc nói vậy, Nhiên Đăng cuối cùng cũng bỏ xuống gánh nặng trong lòng, bắt đầu lãnh nhãn bàng quan.

Kim sắc cự chưởng mang theo sức mạnh thế giới chậm rãi áp xuống.

Vô số tầng hư không phát ra tiếng rên rỉ, không chịu nổi gánh nặng.

Nhưng trong mắt Khẩn Na La tịnh không có một tia một hào sợ hãi, ngược lại có một luồng hỏa diễm hùng hùng bùng cháy.

Đó là ma diễm!

Đó là ma diễm trong lòng hắn! "Oanh!" Cùng thời khắc đó, Ma chủng trong cơ thể Khẩn Na La hấp thụ đủ dưỡng phân, phá xác mà ra!

Vô số ma văn mạnh mẽ xuất hiện bên ngoài cơ thể Khẩn Na La, mật mật ma ma, hình thành vô số đồ án quỷ dị!

Khí tức trên người Khẩn Na La bắt đầu nhanh chóng leo thang!

Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Chuẩn Thánh đại viên mãn!

Ma diễm thiêu đốt càng vượng thịnh, tu vi Khẩn Na La cũng trở nên càng khủng bố, mãi cho đến khi ngang hàng với Dược Sư! "Cái này... sao có thể..." Nhiên Đăng, Di Lặc hai người không thể bình tĩnh được nữa!

Hai người đều là kẻ kiến đa thức quảng, đặc biệt là Nhiên Đăng, đó là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung năm xưa, bối phận cực cao, tam giới hiếm có, kiến thức tự nhiên không cần bàn cãi.

Hai người kết hợp tình huống của Khẩn Na La, thậm chí không cần nghĩ nhiều liền biết, đây chính là điềm báo nhập ma!

Nhập ma, hai chữ này thoạt nhìn đáng sợ, nhưng thực tế tại tam giới rất thường gặp!

Chương 565

Ức vạn năm trước, trận chiến tại Tu Di Sơn, Đạo Tổ liên hợp Âm Dương Ma Thần, Càn Khôn Ma Thần, Dương Mi Ma Thần hợp lực chiến bại La Hầu.

Ma Tổ La Hầu tuy chiến bại, nhưng trước khi rời khỏi Hồng Hoang từng lưu lại một câu: "Đạo cao một thước, Ma cao một trượng!" Ý tứ chính là Ma đạo tùy theo sức mạnh Huyền môn cường đại mà cường đại, lại không vì sức mạnh Huyền môn yếu nhỏ mà yếu nhỏ.

Điều này có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là thực lực Ma đạo sẽ vĩnh viễn lăng giá trên Huyền môn.

Cũng từ đó về sau, tam giới càng ngày càng có nhiều tu sĩ nhập ma khi tu hành.

Sau khi nhập ma, cố nhiên thực lực đại tăng, nhưng lại sẽ mê mất tâm trí, đại khai sát giới.

Vô nhất lệ ngoại, ức vạn năm khổ tu hủy hoại chỉ trong chốc lát, thân tử đạo tiêu, không một ai có kết cục tốt.

Như hôm nay, Khẩn Na La - tiểu đệ tử được Thánh nhân sủng ái nhất lại có điềm báo nhập ma.

Khẩn Na La mạnh mẽ giơ tay lên, ma văn lượn lờ quanh thân, lại đồng dạng thi triển ra Chưởng Trung Phật Quốc!

Chưởng Trung Phật Quốc của Khẩn Na La không giống Dược Sư là sự thuần túy vô hạ, đầy ắp kim sắc phạm quang và Phật môn pháp lực thuần tịnh, mà trong kim sắc phạm quang lại xen lẫn hắc sắc ma khí lượn lờ.

Hai thứ giao dung vào nhau, trong thần thánh lại tản mát ra khí tức quỷ dị, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mắt thấy Dược Sư, Khẩn Na La toàn bộ khai đại chiêu, trong Sâm La Điện, Văn Đạo Nhân thầm kêu không ổn.

Gay go rồi!

Hai tu sĩ cấp bậc Chuẩn Thánh đại viên mãn đại đả xuất thủ, cả Địa Phủ đều phải gặp tai ương.

Văn Đạo Nhân vội vàng thông báo Bình Tâm, chuẩn bị để vị Địa Đạo Chí Tôn này che chở U Minh.

Nhưng tin tức vừa phát ra, Văn Đạo Nhân mới phản ứng lại, Bình Tâm nương nương mới bế quan cách đây không lâu, cho dù tin tức phát ra nhưng trước mắt căn bản không thể thông báo tới.

Văn Đạo Nhân lại vội vàng truyền âm cho lão hàng xóm của Địa Phủ là Huyết Đạo Chí Tôn Minh Hà.

Sâu trong Huyết Hải, sóng lớn ngập trời, dấy lên vô tận gợn sóng.

Trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Minh Hà Lão Tổ cười quái dị kiệt kiệt, khí tức Hỗn Nguyên quanh thân hạo hạo đãng đãng không chút che giấu. "Có thú vị, quả thực có chút thú vị." Minh Hà cười kiệt kiệt, tùy tay đánh ra một đạo huyết quang bao trùm lấy U Minh Giới.

Tại U Minh Giới, hai chiêu Chưởng Trung Phật Quốc cực chậm nhưng lại cực nhanh, rốt cuộc dưới ánh mắt của ức vạn âm hồn cũng va chạm vào nhau! <h3>Chương 557: Khẩn Na La Bạo Đả Tam Tôn, Vô Địch Đích Khẩn Na La!</h3> “Ông!” Một tiếng trầm đục vang vọng khắp U Minh Giới, đây không chỉ là sự va chạm của pháp lực, mà còn giống như hai thế giới đang đối kháng! Khoảnh khắc va chạm, một trận đạo uẩn gần như hóa thành thực chất, từ tâm điểm

bùng nổ, khuấy động lan tỏa khắp bốn phương tám hướng! Trong chớp mắt, đất rung núi chuyển, nơi nào đạo uẩn gợn sóng đi qua, tất cả đều run rẩy khẽ khàng, rồi hóa thành hư vô! May mắn thay có Minh Hà ra tay che chở, đạo uẩn chỉ lan xa vài ngàn dặm rồi bị chặn lại, vô luận thế nào cũng không thể vượt qua Lôi Trì thêm bước nữa. Thấy vậy, Văn Đạo Nhân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà Minh Hà Thánh Nhân đã ra tay, nếu không hôm nay, Địa Phủ sẽ gặp đại họa. Đạo uẩn cực hạn, trong không gian hữu hạn, hoành hành bùng nổ, không gian vốn kiên cố trong tích tắc vỡ vụn thành hư vô, ức vạn luồng hỗn độn khí lưu hoành hành, lan tràn, tạo nên lực phản chấn kinh thiên động địa. Dược Sư trực tiếp bị lực xung kích khủng bố đó đánh lùi bảy tám bước, sắc mặt trắng bệch, vô cùng khó coi, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin! Này, này sao có thể! Khẩn Na La lấy đâu ra thực lực để chống lại hắn? Đạo uẩn thực chất dần dần tiêu tán, Khẩn Na La vẫn đứng nguyên tại chỗ, toàn thân bốc lên đạo uẩn khủng bố, nửa Thánh nửa Ma, sừng sững uy nghi như một ngọn Thái Cổ Thần Sơn, không thể lay chuyển! Khẩn Na La sau khi nhập Ma, tuy vẫn là Chuẩn Thánh Đại viên mãn, nhưng lại mạnh hơn cả Dược Sư! Di Lặc trầm giọng nói: “Dược Sư sư huynh, Khẩn Na La đã nhập Ma rồi!” Nhiên Đăng trên mặt thoáng hiện một tia lo lắng, Khẩn Na La là đệ tử được Thánh Nhân yêu quý nhất, nếu Khẩn Na La nhập Ma mà bị Thánh Nhân biết được… Nhiên Đăng một chút cũng không muốn gây chuyện phiền phức trong Phật Môn, hắn chỉ muốn mượn Phật Môn làm bệ phóng để bản thân tiến thêm một bước, những chuyện khác, hắn có thể không quản, cố gắng không quản. Sắc mặt Dược Sư lạnh lẽo, quát lớn: “Khẩn Na La, ngươi đã nhập Ma!

Vì một nữ tử phàm nhân mà đáng giá sao?" Thanh âm Dược Sư còn chưa dứt, sắc mặt hơi biến, Khẩn Na La đã xông thẳng về phía hắn. Kinh hãi, Dược Sư vội vàng ra tay chống đỡ. Nhưng, Khẩn Na La nhập Ma thực lực mạnh đến mức nào, ngay cả Văn Đạo Nhân cũng chưa chắc đã là đối thủ, huống chi Dược Sư! Pháp lực bành trướng, mênh mông công kích trên không trung. Khẩn Na La sau khi nhập Ma hiển nhiên càng hung mãnh hơn, đến cuối cùng, thậm chí trực tiếp dùng sức mạnh nhục thân, cùng Dược Sư kịch chiến trên không trung. Hai bên tốc độ cực nhanh, mắt thường căn bản không thể nhìn rõ, chỉ có thể thấy từng trận tàn ảnh vụt qua, sau đó bên tai truyền đến tiếng va chạm kim loại binh binh pàng pàng. Dưới U Minh, ức vạn âm hồn đều sững sờ, đây, đây cũng quá mạnh đi! Âm hồn tuy đạo hạnh không cao, nhưng nhãn lực lại không yếu. Khẩn Na La và Dược Sư, đang dùng sức mạnh nhục thân tuyệt đối để va chạm, giao phong, chiến đấu đến hiện tại, e rằng ngay cả một ngọn Thái Cổ Thần Sơn hùng vĩ cũng không chịu nổi một cú va chạm nhẹ của hai người. Hơn trăm hiệp sau, sắc mặt Dược Sư trắng bệch, rơi vào thế hạ phong, ba trăm hiệp sau, Dược Sư đột ngột phun ra một ngụm máu tươi lớn, sắc mặt mắt thường có thể thấy suy yếu. Di Lặc thầm kêu một tiếng không ổn: "Chúng ta phải giúp Dược Sư sư huynh." Nói xong, hắn đột ngột tế xuất Hỗn Kim Kim Nao, trực tiếp xông lên. Nhiên Đăng cắn răng, cũng xông lên! Dược Sư dù sao cũng là đương kim Phật Tôn của Phật Môn, địa vị tôn sùng, đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân! Nếu chuyện bị sư đệ bạo đánh truyền ra ngoài, còn xứng với vị trí Phật Tôn đệ nhất Phật Môn nữa sao? Di Lặc, Nhiên Đăng đều là Chuẩn Thánh đại tu sĩ, có hai người gia nhập, Dược Sư lập tức cảm thấy áp lực giảm hẳn! "Hỗn Kim Kim Nao, đi!" Di Lặc tế xuất pháp bảo đắc lực của mình, trong chớp mắt, Hỗn Kim Kim Nao đón gió

biến lớn, hóa thành ngàn trượng, dưới sự khống chế của Di Lặc, trực tiếp đập về phía Khẩn Na La. "Oanh!" Khẩn Na La không tránh không né, mặc cho Kim Nao hung hăng đập vào người hắn, thân thể Khẩn Na La chấn động, lập tức dùng tay tóm lấy Kim Nao! Cánh tay phát lực, đột ngột kéo, lực đạo khủng bố bùng phát, Di Lặc chỉ cảm thấy trong Nê Cung Hoàn truyền đến một trận đau nhói, Kim Nao đã mất đi sự khống chế của hắn, rơi vào tay Khẩn Na La. Khẩn Na La vung vẩy Kim Nao trong tay, chỉ cảm thấy vô cùng thuận tay. Pháp lực nửa Thánh nửa Ma dũng mãnh rót vào trong đó, bảo bối lập tức bắt đầu biến lớn, chỉ trong vài nhịp thở, liền lớn hơn gấp mấy lần so với trước đây. Khẩn Na La nắm Kim Nao, hung hăng đập liên tiếp về phía ba người Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng. Mấy cú đầu, mọi người còn có thể chống đỡ, nhưng càng về sau, uy lực càng mạnh, mọi người trực tiếp bị đập đến đầu rơi máu chảy, thân thể run rẩy dữ dội! Di Lặc càng đau lòng không nói nên lời, Kim Nao linh bảo của hắn a, vậy mà lại bị Khẩn Na La xem như gạch để đập người. "Bang, bang, bang!" Lại mấy cú đập nữa, ba người Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng trực tiếp bị đập bay ra, ngã mạnh xuống đất, toàn thân truyền đến đau đớn thấu xương! Khẩn Na La lúc này, cho bọn họ cảm giác chỉ có một chữ, đó là MÃN (hung hãn)! Quá hung hãn, Dược Sư và những người khác cũng là từ thời Vu Yêu mà đi lên. Luận nhục thân, thời Vu Yêu, Vu tộc là thiên hạ đệ nhất, Dược Sư và những người khác cũng không phải là chưa từng giao thủ với Vu tộc tu thân, nhưng chưa bao giờ tuyệt vọng như ngày hôm nay, giao thủ với Khẩn Na La, giống như đang giao chiến với một con Thái Cổ Hung Thú, chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không phải đối thủ. "Ha ha, mấy vị Phật Tôn cao cao tại thượng của Phật Môn, cũng có ngày hôm nay sao?" Trong Sâm La Điện, Văn Đạo Nhân không nhịn được cười thành tiếng. Thật thú vị, quá thú vị, ở

địa bàn Huyền Môn của hắn, xem Phật Môn tự đấu đá lẫn nhau, đừng nói là sảng khoái đến mức nào! "Những cảnh này, đều đã ghi lại hết chưa?" Văn Đạo Nhân thuận miệng hỏi, bên cạnh lập tức truyền đến giọng ân cần: "Bẩm Đại Đế, đều đã ghi lại hết rồi, tuyệt đối không thiếu sót." "Tốt, đợi sau trận chiến này, hãy truyền bá thật kỹ những chuyện xảy ra hôm nay trong Tam Giới, cũng để bọn họ xem, Phật Tôn của Phật Môn, bị người ta đánh như chó thế nào." "Vâng, Đại Đế." Chiến trường, Khẩn Na La toàn thân bốc lên Ma Diễm, trong mắt không mang chút tình cảm, một lần nữa giơ Kim Nao lên, rồi đập mạnh xuống. "Phụt!" Ba người Dược Sư vốn đã là cường nỗ chi mạt, đột ngột phun ra một ngụm máu tươi lớn, trực tiếp bị đánh bay. Ngay khi Khẩn Na La chuẩn bị thừa thắng xông lên, cho ba người Dược Sư một bài học khó quên. Trên U Minh Giới, truyền đến tiếng oanh minh khe khẽ, vô số hạt vàng, từ trên trời đổ xuống, rồi nhanh chóng tụ lại trên không trung thành hai đạo hư huyễn nhân ảnh! Một người mặt vàng thân gầy, một người sắc mặt khổ sở, không phải Phật Môn Nhị Thánh thì là ai? "Gặp Thánh Nhân!" Văn Đạo Nhân từ Sâm La Điện bước ra, mỉm cười chào hỏi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn. "Lão Sư!" Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng vội vàng từ dưới đất đứng dậy, cúi lạy Nhị Thánh. Ánh mắt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn quét qua mấy người Dược Sư, ẩn chứa nỗi thất vọng vô cùng! Khi nhìn về phía Khẩn Na La, càng là vẻ mặt khó tin! Khẩn Na La mà bọn họ không tiếc tất cả, tự mình bồi dưỡng, truyền thụ, giáo hóa, sao lại nhập Ma? Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chỉ cảm thấy từ khi Phật Môn đại hưng đến nay, tất cả những tâm trạng tốt đẹp đều không còn! Sau một hồi lâu, Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, vẫy tay, đánh ra một đạo Chí Thuần Phật Quang! Từng trận Phạm Âm, cùng với Kim Sắc Phật Quang, từ từ rải xuống người Khẩn Na La. <h3>Chương 558: Phạt Diện Bích Ngàn Năm, Địa Đạo Chí Tôn</

h3> Vô cùng Kim Sắc Phật Quang rơi xuống người Khẩn Na La, trong chớp mắt phát ra tiếng xèo xèo, Ma Diễm đen kịt dường như gặp phải đại địch từ trước đến nay chưa từng gặp, bắt đầu nhanh chóng suy giảm, thu liễm lại. Chỉ trong chốc lát, Ma Diễm trên người Khẩn Na La đã tiêu tán hết, Ma Chủng trong cơ thể bị áp chế cực lớn, lại khôi phục thành dáng vẻ bình thường ban đầu! Đồng thời, khí tức trên người Khẩn Na La từng tầng suy yếu, từ chỗ có thể đối kháng với ba tôn Phật Môn, lại suy giảm trở về Đại La Kim Tiên đỉnh phong. Khẩn Na La mở hai mắt, Phật Môn Nhị Thánh đang bình tĩnh nhìn hắn, đôi mắt bình đạm như nước: "Khẩn Na La, ngươi có biết tội?" Khẩn Na La nắm chặt nắm đấm, đầu ngón tay lún sâu vào da thịt: "Đệ tử không biết tội ở đâu, A Tu đã hoàn lương, cũng không làm bất kỳ chuyện xấu nào, vì sao cuối cùng lại phải chịu kết cục như vậy?" "Vạn sự đều do mệnh, mệnh của A Tu, chính là như vậy!" Thanh âm của Thánh Nhân bình đạm, vang vọng khắp U Minh Giới, quanh quẩn trong tai tất cả âm hồn Địa Phủ. "Mệnh?" Văn Đạo Nhân trong lòng dâng lên một nụ cười lạnh, tu sĩ bọn ta, mệnh ta do ta không do trời, Lão Sư đã nói, mệnh vĩnh viễn nằm trong tay chính mình, ngoài ra, tất cả đều là hư vọng, bất quá, mặc dù sự thật là vậy, nhưng với tài ăn nói của Tây Phương Nhị Thánh, giả cũng có thể nói thành thật, chết cũng có thể nói thành sống, hắn đã sớm quen rồi. Khẩn Na La ngẩng đầu, nhìn Thánh Nhân, từ từ hỏi: "Vậy đệ tử muốn hỏi, nguyên thần của A Tu, rốt cuộc đã đi đâu?

Đã thân vẫn, hà tất còn phải giam cầm thần hồn của nàng?" Ý ngoài lời của Khẩn Na La chính là Phật Môn Nhị Thánh đang giữ nguyên thần của A Tu không buông. Sắc mặt Chuẩn Đề lập tức trầm xuống, mở miệng giải thích: "Khẩn Na La, nguyên thần của A Tu, không phải chúng ta thu đi." "Không phải Thánh Nhân, chẳng lẽ còn có thể là mấy vị sư huynh?" Khóe miệng Khẩn Na La nhếch lên

một nụ cười khổ, nhìn về phía mấy người Dược Sư. Ánh mắt Thánh Nhân nhìn đến, từ từ dừng lại trên người mấy người Dược Sư: "Nguyên thần của A Tu, có phải là do các ngươi gây ra?" Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng lập tức vẻ mặt đầy oan ức: "Lão Sư minh giám, A Tu chỉ là một phàm nhân, đệ tử vì sao phải động thủ với A Tu chứ?" "Hơn nữa, Phật của chúng con từ bi, ngay cả một con kiến hôi cũng sẽ cho sống sót, huống chi là một người sống sờ sờ, đệ tử và những người khác tuyệt đối không động thủ." Mấy người Dược Sư vội vàng biện giải, bị oan ức, lại còn bị Thánh Nhân oan ức, chuyện này tuyệt đối không thể thừa nhận. Ánh mắt Chuẩn Đề lại một lần nữa dừng lại trên người Khẩn Na La: "Khẩn Na La, ngươi đã nghe rõ chưa, nguyên thần của A Tu, không phải do chúng ta làm." Khẩn Na La quát: "Trong U Minh Giới, có Địa Đạo Thánh Nhân tọa trấn, trừ Thánh Nhân ra, còn ai có thể làm được?" Lời này vừa nói ra, không khí lập tức trở nên tĩnh lặng, tất cả mọi người sắc mặt quỷ dị nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn. Tây Phương Thánh Nhân, nổi danh Hồng Hoang với sự không biết xấu hổ. Mặc dù mấy vạn năm qua, Phật Môn đã trở thành thế lực lớn, Thánh Nhân đã rất ít khi đi lại trong Hồng Hoang, nhưng danh tiếng này không phải một sớm một chiều mà thay đổi được. Trong mắt vô số tu sĩ Tam Giới, Tây Phương Thánh Nhân, thật sự có khả năng làm ra loại chuyện này. Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, bấm ngón tay bắt đầu thôi toán. Nhưng thôi toán rất lâu, vẫn không thôi toán ra được cái gì, quỹ tích vận mệnh của A Tu, trong khoảnh khắc nàng vẫn lạc, vô duyên vô cớ biến mất. Mặc cho Tiếp Dẫn dùng vô số loại thần thông thôi diễn thông thiên triệt địa, cũng không thôi diễn ra được chút manh mối nào. Kết quả thôi toán, chỉ có thể có hai trường hợp, A Tu, đã thân tử đạo tiêu, nguyên thần diệt vong giữa trời đất, nhân quả tan hết, không còn lưu lại chút dấu vết nào. Thứ hai, chính là có đại thần thông tu sĩ, thi triển đại thần thông, giấu đi nguyên thần

của A Tu. Nhưng có thể qua mặt được Thánh Nhân, thì cũng phải là Thánh Nhân, Thánh Nhân Tam Giới là có số lượng, ai lại rảnh rỗi làm như vậy?

Đơn giản là không thực tế chút nào! Tiếp Dẫn than thở: "Trần quy trần, thổ quy thổ, Khẩn Na La, duyên phận của ngươi và A Tu đã đoạn, không cần tiếp tục cố chấp, cuối cùng người chịu tổn thương, cũng chỉ có ngươi mà thôi." Một trận gió nhẹ thổi qua, làm lay động vạt áo Khẩn Na La, Khẩn Na La khóe miệng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Dám hỏi Thánh Nhân, muốn xử trí ta như thế nào?" Chuẩn Đề vừa định mở miệng, lại bị Tiếp Dẫn ngăn lại, Chuẩn Đề không cam lòng liếc nhìn sư huynh mình, lặng lẽ lùi lại vài bước. Hắn biết sư huynh sợ hắn phạt nặng, nhưng Khẩn Na La là trụ cột bạch ngọc, lương vàng của Phật Môn trong tương lai, hắn sao nỡ xử phạt được chứ? Tiếp Dẫn mặt không biểu cảm, từ từ nói: "Ngươi đã bất tuân quy củ Phật Môn của ta, lấy hạ phạm thượng, không biết tôn ti, lại cuồng vọng đến mức ra tay đánh Phật Tôn, ta liền phạt ngươi đến Đại Lôi Âm Tự trung, diện bích ba ngàn năm." Lời này vừa nói ra, tất cả tu sĩ khắp U Minh Giới đều không khỏi giật giật khóe miệng. Hình phạt này… thật sự quá nhẹ a! Đại náo Địa Phủ, đại chiến Phật Môn Phật Tôn, thậm chí còn buộc Thánh Nhân phải tự mình ra tay, cuối cùng chỉ chịu hình phạt diện bích ba ngàn năm. Dược Sư, Di Lặc, Di Lặc ba người cũng giật giật khóe miệng, trong lòng thầm kêu bất công, nhưng một chút cũng không dám biểu lộ ra ngoài mặt. Chuẩn Đề nói: "Khẩn Na La, ngươi có nhận tội?" Khẩn Na La chắp hai tay lại: "Đệ tử nhận tội." Sắc mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hơi hòa hoãn một chút, chắp tay với Văn Đạo Nhân: "Đồ đệ ta vô lễ, lần này quả thật đã làm phiền Địa Phủ." Văn Đạo Nhân cười hì hì nói: "Thánh Nhân đại giá quang lâm, Địa Phủ ta còn không kịp hoan nghênh, chứ nói gì đến trách tội." "Chúng ta đi vậy." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn niệm một câu Phật hiệu, Phật

Quang quanh thân đại thịnh, trong chớp mắt rời khỏi U Minh Giới. Dược Sư, Di Lặc Nhiên Đăng dẫn theo Khẩn Na La, cũng nhanh chóng rời đi, trong chớp mắt đã biến mất tăm. Mọi người lũ lượt rời đi, U Minh Giới lập tức khôi phục sự tĩnh lặng. Văn Đạo Nhân không ngừng nghỉ đi đến sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, trong Bình Tâm Điện. "Hậu Thổ Nương Nương có ở đó không?" Văn Đạo Nhân bước tới khẽ gõ cửa lớn. "Vào đi." Thanh âm không linh thông thấu truyền đến, cửa lớn Bình Tâm Điện theo đó mở ra. Văn Đạo Nhân bước vào, liền thấy trong Bình Tâm Điện có hai nhân ảnh, không phải Hậu Thổ và A Tu thì là ai? Văn Đạo Nhân cười nói: "Hậu Thổ Nương Nương, A Tu ở đây có tốt không?" Hậu Thổ cười mỉm nói: "Sao, ngươi vẫn không yên tâm sao?" Văn Đạo Nhân vội vàng lắc đầu: "Tiểu Văn Tử nào dám?" Nói xong, Văn Đạo Nhân lại cẩn thận nói: "Vừa rồi Tây Phương Nhị Thánh giáng lâm Địa Phủ, không cảm nhận được điều gì bất thường chứ?" Hậu Thổ gật đầu, thuận miệng cười nói: "Ở địa bàn U Minh Giới của ta, tự nhiên là chúng ta làm chủ, Tây Phương Nhị Thánh dù có cảm nhận ra được điều gì, thì có thể làm gì?" Vài câu nói đơn giản, bá khí ngập trời, thân là Địa Đạo Chí Tôn, ngay cả Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hợp sức lại, nàng cũng không sợ chút nào. "Nương Nương uy vũ!" Văn Đạo Nhân thuận thế nịnh hót một câu, rồi nói: "Nương Nương, A Tu tiếp theo…" A Tu dù sao cũng chỉ là một phàm nhân, so với Địa Đạo Chí Tôn, là chênh lệch một trời một vực, A Tu tạm thời ẩn náu trong Bình Tâm Điện thì không sao, sợ rằng nếu cứ ở mãi, Địa Đạo Chí Tôn nổi giận, đến lúc đó, e rằng ngay cả Phong Đô Đại Đế như hắn cũng không có kết cục tốt đẹp. Hậu Thổ cười nhạt nói: "A Tu, rất tốt, cứ để nàng ở lại chỗ ta đi, trong Bình Tâm Điện, đã rất lâu rất lâu rồi không có hơi thở sinh hoạt." <h3>Chương 559: Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Ma Đạo Hành Động</h3> Văn Đạo Nhân không dám tin ngẩng đầu:

“Để A Tu, ở lại trong Bình Tâm Điện?” “Sao, không được sao?” Hậu Thổ hỏi lại. “Không có, chỉ sợ A Tu làm phiền đến ngài.” “Yên tâm, sẽ không đâu.” Hậu Thổ xua xua tay, vô cùng tự tin nói. Nói đến đây, Văn Đạo Nhân mà còn mở miệng, thì có vẻ hơi không hiểu chuyện. Rời khỏi Bình Tâm Điện, Văn Đạo Nhân đôi mắt nhìn về phía Tây Phương, khóe miệng khẽ nhếch lên. Tiếp theo sẽ càng ngày càng thú vị, hắn cứ chờ xem đại hí của Phật Môn thôi. Tây Phương, Phật Môn, trên Đại Lôi Âm Tự, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Nhị Thánh đã sớm trở về Cực Lạc Thế Giới. Lúc này trên Đại Lôi Âm Tự, vô số Bồ Tát, Cẩu Đà, Kim Cương, Tôn Giả đang đứng, vẻ mặt hâm mộ nhìn Khẩn Na La. Ngay vừa rồi, Dược Sư đã tuyên bố tội trạng của Khẩn Na La. Mọi người vốn cho rằng, tội đại như vậy, chí ít cũng phải phế bỏ tu vi, đày vào luân hồi, chịu khổ luân hồi. Nhưng vạn vạn không ngờ, Thánh Nhân chỉ cho Khẩn Na La diện bích mấy ngàn năm. Mấy ngàn năm, đối với Đại La Kim Tiên mà nói, bất quá chỉ là một cái chớp mắt, vả lại hậu sơn Đại Lôi Âm Tự, là nơi linh khí sung túc nhất, chỉ có Phật Tôn mới có tư cách vào đó. Khẩn Na La vào trong đó diện bích mấy ngàn năm, thậm chí không thể nói là xử phạt, mà là một loại ban thưởng. Sau khi tuyên bố, mấy người Dược Sư lệnh cho hai tên Kim Cương to lớn vạm vỡ, cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, áp giải Khẩn Na La đến hậu sơn Đại Lôi Âm Tự. Lần này, Khẩn Na La ngoan ngoãn nghe lời, không gây ra trò gì quái đản, trực tiếp tiến vào hậu sơn. Khoảnh khắc tiến vào hậu sơn, linh khí thấm vào tận tâm can, ập tới, khiến người ta sảng khoái tinh thần, thậm chí tốc độ vận chuyển pháp lực trong cơ thể cũng nhanh hơn không chỉ một bậc. “Khẩn Na La Tôn Giả, chúng tôi sẽ đợi bên ngoài, nếu Tôn Giả có bất kỳ nhu cầu gì, cứ việc thông báo cho chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức đáp ứng yêu cầu của Tôn Giả.” Hai tên Kim Cương tướng mạo hung ác,

to lớn vạm vỡ, là Nộ Mục Kim Cương của Phật Môn, nhưng thái độ lại vô cùng hòa nhã, không hề có ý tứ hổ lạc bình dương bị khuyển khi. Khẩn Na La gật đầu: “Nếu có việc, ta sẽ nói cho các ngươi, các ngươi cứ đi đi.” “Vâng, Tôn Giả.” Hai tên Kim Cương nhẹ nhàng khóa cửa lớn, rồi quay về báo cáo với ba người Dược Sư. “Bẩm Phật Tôn, Khẩn Na La Tôn Giả mọi việc bình thường, không có bất kỳ cử động kỳ lạ nào.” “Ừm, các ngươi lui xuống đi.” Dược Sư phất tay, ý bảo hai tên Kim Cương lui xuống. Sau khi Kim Cương rời đi, sắc mặt Dược Sư hơi trầm xuống, sự coi trọng, thiên vị của Thánh Nhân đối với Khẩn Na La, đã khiến Dược Sư cảm thấy vô cùng bất ổn. Vì vậy Dược Sư mới cố ý để hai tên Kim Cương đi áp giải Khẩn Na La, mục đích là muốn xem liệu Khẩn Na La có nổi giận lần nữa, khiến Thánh Nhân tức giận hay không, nhưng không ngờ, Khẩn Na La lại ngoan ngoãn làm theo, sao cũng được, điều này ngược lại khiến hắn có chút bất ngờ. Dược Sư trầm ngâm mấy nhịp thở, từ từ kìm nén những suy nghĩ tạp nham trong lòng, giai đoạn hiện tại, vẫn phải củng cố địa vị của mình trước đã, tuyệt đối không thể để tiểu bối Khẩn Na La cướp mất lợi thế. Hậu sơn Đại Lôi Âm Tự, tuy linh khí nồng đậm, hùng hậu, nhưng lại cực kỳ hẻo lánh, điều này cũng dẫn đến việc, toàn bộ hậu sơn, cơ bản chỉ có một mình Khẩn Na La, ngoài ra, không thấy chút hơi người nào. Hậu sơn, trên thạch đài, Khẩn Na La khoanh chân ngồi, mặt không biểu cảm, chỉ là trong cơ thể, Ma Chủng bị bao bọc lại kia, lại một lần nữa rục rịch. Không biết từ khi nào, một luồng Ma Diễm, lại một lần nữa hùng hồn bốc cháy trên người Khẩn Na La, giữa ánh lửa nhảy múa, thiêu đốt tất cả, nuốt chửng tất cả, đây là một luồng khí tức mạnh hơn vô số lần so với trước đây! Hỗn Độn, địa hỏa thủy phong đứng sừng sững, Hỗn Độn Phong Bạo hoành hành, khắp nơi là sự chết chóc, là bóng tối và lạnh lẽo. Tại một thế giới cách Hồng Hoang cực kỳ xa xôi,

Ma Khí ngập trời, âm u tràn đến, bao phủ trời đất. Bỗng nhiên, một tiếng cười quái dị vang lên: “Hay a, thật không dễ dàng, Ma Chủng mà bản tọa bồi dưỡng, cuối cùng cũng bùng phát sinh cơ lần thứ hai, tiếp theo, ngày Ma Đạo của ta phản công, không còn xa nữa!” Sắc mặt Ma Tổ La Hầu vô cùng bình tĩnh, kể từ trận chiến Tu Di Sơn năm xưa, hắn bị vây công đánh bật ra khỏi Hồng Hoang, liền ngày đêm không ngừng nghĩ đến việc phản công. Nhưng hắn cũng rõ ràng, Hồng Quân Lão Đạo, sau khi chiến thắng hắn, có cả sức mạnh của Hồng Hoang cung dưỡng, thực lực tuyệt đối không thể xem nhẹ, nên Ma Đạo vẫn luôn ẩn nhẫn, nhưng công phu không phụ lòng người có tâm, hắn, cuối cùng cũng chờ được cơ hội rồi! Khóe miệng Hồng Quân, nhếch lên một nụ cười lạnh tàn khốc cực độ: “Phật Môn, cứ coi như đó là trạm đầu tiên để hắn phản công Hồng Hoang đi!” Hồng Hoang không tính năm tháng, Tam Giới, trong chớp mắt đã qua mấy trăm năm! Hậu sơn Đại Lôi Âm Tự, Ma Diễm trên người Khẩn Na La, cháy càng lúc càng vượng, không biết từ khi nào, một đóa Hắc Liên, lặng lẽ xuất hiện trên đỉnh đầu Khẩn Na La, tản mát ra khí tức Hắc Ám Chí Thuần! Nếu có Đại Năng thời thượng cổ ở đây, nhất định có thể liếc mắt một cái nhận ra, đóa Hắc Liên này, chính là linh bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong tay Ma Tổ La Hầu khi đại chiến Tu Di Sơn năm xưa! Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bao phủ trên đỉnh đầu Khẩn Na La, bắt đầu từ từ xoay tròn! Thế giới nội tâm của Khẩn Na La vốn là một mảnh hỗn độn, Khẩn Na La chìm đắm trong đó, khổ tu Đại Đạo. Bỗng nhiên, một luồng Ma Diễm, bốc cháy trong thế giới nội tâm của Khẩn Na La. Khẩn Na La toàn thân chấn động, đột nhiên mở hai mắt, muốn thoát ly khỏi nơi này, nhưng đã muộn rồi! Ma Diễm bốc cháy, với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng bao phủ thế giới nội tâm của Khẩn Na La. Khẩn Na La trên mặt lộ ra vẻ kiêng kỵ, chỉ thấy trong bóng tối phía trước,

không biết từ khi nào, một đạo thân ảnh bước ra. Đạo thân ảnh kia, từ trên xuống dưới mặc một thân hắc bào, tướng mạo giống hệt Khẩn Na La, hắn nhìn chằm chằm Khẩn Na La, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Khẩn Na La, đã lâu không gặp!" Khẩn Na La lặng lẽ lùi lại một bước: "Ngươi là ai?" "Ngô chính là Ma La, từ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên sinh ra, đồng thời cũng là ma niệm trong lòng ngươi." Thanh âm Ma La tràn ngập sự mê hoặc, hắn nhìn Khẩn Na La, từ từ nói: "A Tu, vốn không đáng chết, tất cả chuyện này, đều là do Đại Tế Tự Bà La Môn, và Phật Môn phía sau ngươi gây ra." "Ma La." Khẩn Na La nhắm hai mắt lại, đợi khi mở mắt ra, trên mặt đã lộ ra vẻ kiêng kỵ ngập tràn! Ma La khẽ mỉm cười: "A Tu vốn không đáng chết, là Phật Môn hại chết nàng, Phật, là thứ hư ngụy nhất trên đời, bề ngoài, không gì vĩ quang chính đại hơn Phật, nhưng trong bóng tối, Phật lại bẩn thỉu đến cực điểm, ngươi có muốn báo thù, vì A Tu báo thù, cũng vì đại đạo trong lòng mình báo thù không?" Khẩn Na La trầm mặc không nói, cũng chính vào lúc này, Ma La đột ngột lao tới, Ma Diễm vô tận, trong chớp mắt bao trùm lấy Khẩn Na La! Rất nhanh, thân ảnh Khẩn Na La áo trắng, từng tấc từng tấc biến mất, thay vào đó là Khẩn Na La mặc hắc y. Toàn thân, vây quanh Ma Diễm không tan, cả người như một tôn Ma Thần bước ra từ Ma Giới, mỗi cử chỉ đều toát ra sát phạt vô thượng! Không, Khẩn Na La lúc này, hình như không nên gọi là Khẩn Na La, người trước mắt, là Khẩn Na La lương thiện, và Ma La hắc ám hóa thành, là Hắc Y Ma Thần Vô Thiên! <h3>Chương 560: Tiểu Tăng Vô Thiên, Thỉnh Sư Huynh Thoái Vị</h3> "Ngô danh Vô Thiên!" Vô Thiên từ từ mở hai mắt, như thể đổi thành một người khác, toàn thân bao trùm Ma Khí âm u, khí tức, đạo hạnh, trong vô thức nhanh chóng tăng vọt! Hỗn Nguyên Kim Tiên Sơ Kỳ! Hỗn Nguyên Kim Tiên Trung Kỳ! Hỗn Nguyên Kim Tiên Hậu Kỳ! Hỗn Nguyên Kim Tiên

Đỉnh Phong! Cuối cùng, khí tức trên người Khẩn Na La, sau một trận ba động, đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên! Mênh mông Hỗn Độn, Ma Giới, La Hầu ngồi trên bạch cốt vương tọa, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Vô Thiên.

Trận đại chiến này, cuối cùng cũng sắp vén màn rồi!

Bản tọa thật sự có chút mong chờ." Đại Lôi Âm Tự, hậu sơn, Vô Thiên thuận lợi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. Nhưng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, không phải là điểm cuối, trong cơ thể Vô Thiên, sức mạnh vẫn không ngừng tuôn trào. Khí tức, vẫn đang nhanh chóng thăng tiến, rất nhanh, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Nhất Trọng Thiên. Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Nhị Trọng Thiên. Chỉ trong chốc lát, khí tức trên người Vô Thiên, đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên viên mãn! "Oanh!" Một đạo đạo uẩn gần như thực chất, lấy Vô Thiên làm trung tâm, điên cuồng lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng, mênh mông cuồn cuộn, quét sạch tất cả, trong chớp mắt, toàn bộ Đại Lôi Âm Tự, đều điên cuồng chấn động, vô số Bồ Tát, Phật Tôn, Kim Cương, La Hán trên mặt lộ ra sự sợ hãi tột độ! "Đây là…" Mọi người trên mặt mang theo sự sợ hãi nồng đậm, trong khoảnh khắc vừa rồi, cảm giác như Tử Thần đang bóp nghẹt yết hầu của họ, sinh tử không còn nằm trong tay mình, giống như rơi vào địa ngục kinh khủng! Đại Lôi Âm Tự, trên Đại Hùng Bảo Điện, Dược Sư cau mày, nguồn gốc đạo uẩn, là nơi Khẩn Na La diện bích, lẽ nào Khẩn Na La, lại xảy ra vấn đề gì? Không thể nào a! Thánh Nhân đã dùng Phật Quang chí thuần, áp chế ma khí trên người Khẩn Na La, tuyệt đối không có vấn đề. Nếu không phải vấn đề của Khẩn Na La, lẽ nào, đó lại là cái gì? Bỗng nhiên, Dược Sư dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt hơi biến, vội vàng gọi: "Quán Âm, Phổ Hiền ở đâu?" "Đệ tử

có mặt." Quán Âm, Phổ Hiền bước ra, chắp hai tay, niệm một câu Phật hiệu. "Các ngươi nhanh chóng đến hậu sơn một chuyến, xem Khẩn Na La có bình an vô sự không." "Cẩn tuân Phật Tôn pháp chỉ." Quán Âm, Phổ Hiền lĩnh pháp chỉ Phật Tôn, đi đến hậu sơn Đại Lôi Âm Tự. Hậu sơn, núi xanh nước biếc, linh khí ngập tràn, là thánh địa tiên gia thượng hảo, nhưng lúc này, một luồng ma khí, lặng lẽ xâm nhập vào không gian này, hoa cỏ cây cối, lá của linh căn tiên thảo, xuất hiện những đốm đen, trong không khí, một màu chết chóc, ngay cả mây trắng trên cửu thiên, cũng nhiễm chút vệt đen, tất cả mọi thứ đều biểu thị, hậu sơn này, khác xa so với trước đây. Quán Âm, Phổ Hiền, đều là những đại thần thông giả tu hành vô số vạn năm, cực kỳ cảnh giác, lập tức cảnh giác cao độ. Quán Âm nói: "Nơi này có vấn đề, cẩn thận một chút, nếu có gì không ổn, chúng ta cũng dễ dàng kịp thời rời đi." "Ừm." Phổ Hiền gật đầu. Trên người hai người, tỏa ra Kim Sắc Phật Quang chí thuần, hộ thể quanh người, từ từ tiến lên. Bỗng nhiên, hai người đột ngột dừng lại, một đạo nhân ảnh, xuất hiện trước mặt họ. "Khẩn Na La!" Quán Âm, Phổ Hiền lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt, chính là Khẩn Na La. Khẩn Na La nhàn nhạt liếc nhìn hai người một cái, cười nói: "Hai vị đạo hữu, biệt lai vô dạng a." Quán Âm cau mày, mới phát hiện Khẩn Na La trước mắt không giống. Mặc một thân hắc y, khí tức toàn thân, cũng trở nên thâm bất khả trắc, ngay cả với nội tình của nàng, cũng không thể dò xét được chút hư thực nào. Phổ Hiền thì mở miệng quát mắng: "Khẩn Na La, ngươi to gan lớn mật, Thánh Nhân bảo ngươi diện bích tư quá, ngươi chính là như vậy diện bích tư quá sao?" Khẩn Na La chắp hai tay lại: "Ta nhược thành Phật, thiên hạ vô ma, ta nhược thành ma, Phật nại ta hà, hai vị sư huynh, là các ngươi đưa ta đi Linh Sơn, hay ta tự mình đi?" Bỗng nhiên, Quán Âm sau lưng lạnh toát, thậm chí còn không kịp suy nghĩ,

kéo Phổ Hiền: “Đi!” Pháp lực trên người hai người ba động, rời khỏi không gian này! Nhưng còn chưa kịp tự đắc, giây tiếp theo, thân ảnh Khẩn Na La, lại chặn trước mặt họ. “Hai vị sư huynh hà tất vội vàng như vậy chứ?” Vô Thiên sắc mặt bình đạm, nửa Thánh nửa Ma, trên mặt mang theo nụ cười như có như không. “Ngươi rốt cuộc là ai, Khẩn Na La, lại đi đâu rồi?” Quán Âm vẻ mặt cảnh giác, pháp lực toàn thân nâng đến đỉnh phong, chỉ cần hơi có gì không ổn, liền sẽ ra tay như sấm sét! “Ngô chính là Khẩn Na La, chỉ là Khẩn Na La hiện tại của ta, danh Vô Thiên!” Vô Thiên xua xua tay, thần sắc thả lỏng một chút: “Xem ra hai vị sư huynh không muốn đưa ta đi Linh Sơn, vậy tiểu tăng chỉ đành tự mình đi thôi.” Quán Âm, Phổ Hiền không nhịn được rùng mình, nhìn nhau một cái, pháp lực toàn thân đột ngột thúc giục đến cực hạn, bùng nổ đánh về phía Vô Thiên! Văn Thù, Phổ Hiền, đều là Chuẩn Thánh, hợp lực ra tay, tự nhiên là kinh thiên động địa, nhưng trong mắt Vô Thiên, lại chẳng qua chỉ là tiểu kỹ điêu trùng. Chỉ thấy hắn khẽ phất tay, một đạo hắc quang đánh ra, thế như chẻ tre phá nát công kích của Quán Âm, Phổ Hiền, đánh vào người họ. Thân thể Quán Âm, Phổ Hiền lập tức trở nên cứng đờ, cả người không thể nhúc nhích, một đóa Hắc Sắc Thập Nhị Biện Liên Hoa, rơi trên đỉnh đầu họ, từ từ xoay tròn, phong tỏa tất cả mọi thứ của họ. “Hai vị sư huynh, đắc tội rồi.” Vô Thiên chắp hai tay, phất tay một cái, Quán Âm, Phổ Hiền theo sau hắn, từ từ bay về phía Đại Lôi Âm Tự, nơi nào đi qua, ngay cả trời đất, dường như cũng nhiễm chút màu mực nhớp nháp! Đại Lôi Âm Tự, không còn âm thanh Phạm Âm vang vọng như ngày xưa. Sắc mặt ba người Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng không còn vẻ an tường như ngày xưa, mà trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều. Phương hướng hậu sơn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Quán Âm, Phổ Hiền, vì sao mãi không quay về, Khẩn Na La, rốt cuộc đang làm gì! Cảm xúc của ba người

Dược Sư, dường như cũng đã lây nhiễm sang mọi người. Mọi người đều sắc mặt ngưng trọng, lặng lẽ nhìn về phía xa. "Bá bá!" Bỗng nhiên, hai đạo u quang bay đến, Quán Âm, Phổ Hiền, bay xuống đất. "Quán Âm Tôn Giả, Phổ Hiền Tôn Giả." Mọi người vội vàng mở miệng, lại thấy sắc mặt Quán Âm, Phổ Hiền ngây dại, bất động, trên đỉnh đầu, một đóa Hắc Liên xoay tròn, hiển nhiên đã trở thành khôi lỗi. "Này, hai vị Tôn Giả sao lại thành ra bộ dạng này, đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Vô số Phật Môn Tôn Giả, Bồ Tát, Kim Cương, La Hán trong mắt đều thoáng hiện sự sợ hãi tột độ! Lại liên tưởng đến đạo uẩn cực mạnh trước đó, trong lòng khí lạnh trực trào, Tu Di Sơn đó là nơi nào, là đạo trường của Ma Tổ La Hầu năm xưa, chẳng lẽ, Ma Tổ La Hầu năm xưa, lại quay về? Đạp đạp đạp! Từng tiếng bước chân vang vọng bên tai mọi người, mọi người trong lòng chấn động, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Hắc Y Vô Thiên, đầu tóc bù xù bước đến, trên người hắn bốc cháy Ma Diễm đen kịt, thiêu đốt hư không, nơi Ma Diễm đi qua, Kim Sắc Phật Quang nhanh chóng tiêu tán, biến mất vô hình. Rất nhanh, Vô Thiên dừng bước, hắn nhàn nhạt quét qua tất cả mọi người trên Đại Lôi Âm Tự, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Dược Sư, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Dược Sư sư huynh, biệt lai vô dạng a." Trên Đại Hùng Bảo Điện, sắc mặt Dược Sư đã vô cùng ngưng trọng: "Ngươi không phải Khẩn Na La, ngươi rốt cuộc là ai?" Vô Thiên cười nói: "Dược Sư sư huynh thật là hay quên, chẳng lẽ đã quên những ngày tháng năm xưa huynh đệ chúng ta cùng nhau lắng nghe Thánh Nhân giáo hóa sao?" Vô Thiên mỗi nói một chữ, ma khí trên người lại nồng đậm thêm một phần, trái tim Dược Sư, cũng chìm xuống đáy cốc: "Khẩn Na La sư đệ, Thánh Nhân bảo ngươi diện bích ở hậu sơn, ngươi không diện bích, đến đây lại có mục đích gì?" Nụ cười trên mặt Vô Thiên lại nhiều thêm mấy phần, chắp hai tay, niệm một câu Phật hiệu: "Tiểu tăng Vô Thiên,

cung thỉnh Dược Sư sư huynh thoái vị.” <h3>Chương 561: Văn Thù Vẫn Lạc, Ma Đạo Phản Phác</h3> Thanh âm Vô Thiên vừa dứt, Khẩn Na La còn chưa nói gì, vô số Bồ Tát, Kim Cương, La Hán xung quanh đã lộ ra vẻ tức giận. “Khẩn Na La chẳng lẽ bị mất trí, lại có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo như muốn Dược Sư Phật Tôn thoái vị?” “Khẩn Na La, được Thánh Nhân yêu quý, có lẽ, đây chính là ý tứ của Thánh Nhân?” “Các ngươi đừng bàn tán, ta nghe nói, mấy trăm năm trước, Khẩn Na La ở U Minh Giới, từng vì một nữ tử phàm nhân mà nhập Ma, vẫn là Thánh Nhân ra tay, giúp hắn tiêu tán ma khí trên người, nay xem ra, Khẩn Na La này, e rằng lại một lần nữa nhập Ma rồi.” “Hừ, thân là đệ tử Thánh Nhân, mấy lần ba lượt nhập Ma, trong lòng có nửa điểm Phật tính nào sao?” Vô số Kim Cương, Bồ Tát, La Hán thì thầm bàn tán, tùy ý thảo luận về Khẩn Na La, nhưng không biết sắc mặt của những Phật Tôn, và Dược Sư, đã trở nên vô cùng ngưng trọng. Nhập Ma, Khẩn Na La này tuyệt đối là lại một lần nữa nhập Ma, mấy trăm năm trước, khi Khẩn Na La ở U Minh Giới nhập Ma, đã cực kỳ nghiêm trọng, thực lực vô cùng mạnh mẽ, có thể cùng hắn, Nhiên Đăng, Di Lặc ba người chiến đấu. Mà lần nhập Ma này, dường như còn nghiêm trọng hơn lần trước rất nhiều, không nói đến gì khác, chỉ riêng khí tức trên người Vô Thiên hiện tại, Dược Sư đã không có đủ khả năng đối phó, mà khí tức trên người Vô Thiên vẫn đang nhanh chóng tăng vọt, sự chênh lệch đó, có thể tưởng tượng được. Dược Sư không dám chút nào lơ là, ném cho Văn Thù một ánh mắt, Văn Thù lập tức tâm lĩnh thần hội, thân hình lặng lẽ lùi về phía sau, cố gắng không gây chú ý của mọi người, đợi đến khi xa khỏi tầm mắt mọi người, cả người đột ngột trở nên hư ảo, rồi nhanh chóng độn ra ngoài Đại Lôi Âm Tự, hắn muốn đi Tam Thập Tam Thiên, cầu Thánh Nhân tương trợ. Văn Thù phi nhanh trong hư không, thậm chí không dám phá toái hư không, sợ tạo ra gợn sóng không khí bị Vô Thiên phát giác, từ

đó công dã tràng. Ngay khi Văn Thù sắp độn ra ngoài Đại Lôi Âm Tự, trời cao biển rộng, khóe miệng Vô Thiên, đột ngột nhếch lên một nụ cười lạnh, rồi sau đó đánh ra một đạo hắc sắc thất luyện, hắc sắc thất luyện như mũi tên rời cung, mạnh mẽ đánh về phía Văn Thù. Sắc mặt Dược Sư đột ngột biến đổi, khí thế cấp bậc Chuẩn Thánh Đại viên mãn mạnh mẽ bùng phát, mênh mông cuồn cuộn, quét sạch tất cả, Kim Sắc Phật Quang nồng đậm, tịnh hóa tất cả tà ma ngoại đạo trên thế gian, ngưng tụ thành một đạo Kim Sắc Cự Chưởng, chặn lại đạo hắc sắc thất luyện kia. Dược Sư biết, chỉ cần để Văn Thù ra khỏi Đại Lôi Âm Tự, mời được Thánh Nhân, tình thế vẫn còn cơ hội xoay chuyển. Dược Sư ra tay, kinh thiên động địa, nhưng Vô Thiên chỉ lạnh lùng nhìn, không hề có ý định ra tay ngăn cản. Trên không trung, hắc sắc thất luyện không gặp chút trở ngại nào, xuyên thủng Kim Sắc Phật Chưởng của Dược Sư, rồi đánh vào một chỗ hư không. “A!” Một tiếng kêu thảm thiết bi thương truyền đến, thân ảnh Văn Thù từ trên không trung hiện ra, tại chỗ tim xuất hiện một lỗ lớn, sinh cơ toàn thân, đang nhanh chóng mất đi, chỉ trong mấy nhịp thở, ánh mắt đã xám xịt vô thần, tiếp đó, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, đạo khu như bị lửa đốt, hóa thành từng mảnh tro tàn, hoàn toàn tiêu tán giữa trời đất. Đây là triệt để quy về hư vô, không còn tồn tại quá khứ, hiện tại, tương lai, chân chính thân tử đạo tiêu, không còn nửa điểm nhân quả. Lúc này, vô số Phật Tôn, Bồ Tát, La Hán, Kim Cương xung quanh, mới phát ra tiếng thở dốc nặng nề, tay chân lạnh lẽo, sắc mặt trắng bệch, cả người như một cỗ cương thi, toàn thân đều cứng đờ. Văn Thù Bồ Tát là ai? Là một trong Thập Nhị Kim Tiên Côn Luân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, trước khi đầu quân Phật Môn, đã là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sau khi chuyển sang Phật Môn, lại trùng tu pháp xá lợi tử, ngưng tụ xá lợi tử, đột phá đến Chuẩn Thánh. Tồn tại cấp bậc này, đừng nói là Phật Môn,

ngay cả nhìn khắp Tam Giới hiện nay, đó cũng là Đại Năng tuyệt đối, nhưng chính là tồn tại như vậy, lại không chịu nổi một đòn nhẹ của Vô Thiên. Trong đầu mọi người, dấy lên một suy nghĩ kinh khủng, Khẩn Na La trước mắt, hay nói cách khác là Vô Thiên, thật sự vẫn còn ở cảnh giới Chuẩn Thánh sao? Tận mắt chứng kiến Vô Thiên một đòn chém giết Văn Thù, sắc mặt Dược Sư đột ngột trắng bệch, nhưng lại nhanh chóng khôi phục trấn định: "Vô Thiên, ngươi đang làm gì vậy, chẳng lẽ không sợ Thánh Nhân Phật Môn nổi giận, trách tội xuống sao?" Vô Thiên sắc mặt bình đạm: "Ngô chỉ là không thích có người lén lút làm tiểu động tác dưới mí mắt ta thôi." Vô Thiên nói xong, hít sâu một hơi, tất cả biểu cảm trên mặt biến mất, lại khôi phục dáng vẻ ban đầu khi đến Đại Lôi Âm Tự: "Dược Sư sư huynh, toàn bộ Đại Lôi Âm Tự, đã bị ta phong tỏa, huynh vẫn là tự mình thoái vị đi, kẻo nhiều người trong Đại Lôi Âm Tự này, đều phải chôn cùng với người vừa chết kia." Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người lập tức trở nên trắng bệch, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Dược Sư, bọn họ còn chưa sống đủ a, thật sự không muốn cứ thế mà vẫn lạc a. Dược Sư cấp cho Nhiên Đăng, Di Lặc một ánh mắt, liền thấy hai người đều lắc đầu thở dài với mình, ý ngoài lời, chính là tập hợp sức mạnh ba người, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Vô Thiên kia. Dược Sư thở dài một tiếng, khổ sở đứng dậy, đi xuống phía dưới, chắp hai tay: "Không biết Đại Tăng tiếp theo muốn xử trí chúng ta như thế nào?" Ngôn ngữ khổ sở, thậm chí đến mức đau khổ, Phật Môn, thật sự quá không dễ dàng, khó khăn lắm mới đại hưng chưa đến ngàn năm, lại đột nhiên xuất hiện một Hắc Y Vô Thiên, Phật Môn bao giờ, mới có thể thật sự thực hiện đại hưng a, đây là suy nghĩ cuối cùng trong lòng Dược Sư trước khi thoái vị. Khóe miệng Vô Thiên khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười, hắn lật bàn tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một đóa Hắc Liên, khẽ vung, ném Hắc Liên lên không trung, lập tức phân hóa vạn ngàn,

mỗi người trước mặt, đều rơi xuống một đóa. “Xử trí thì không nói đến, chỉ cần đặt Hắc Liên lên đỉnh đầu các ngươi là được.” Mọi người nhìn đóa Hắc Liên quỷ dị trước mặt, không dám động tác, ai biết đóa Hắc Liên quỷ dị này, rốt cuộc là thứ gì a. Cuối cùng vẫn là Dược Sư thở dài một tiếng: “Hy vọng Đại Tăng nói được làm được, đừng làm tổn hại đến người trong Phật Môn của ta.” Nói xong, Dược Sư trực tiếp đặt đóa Hắc Liên trước mặt mình lên đỉnh đầu, vừa đặt lên, Hắc Liên liền từ từ xoay tròn, một luồng ma khí đen kịt rủ xuống, bám vào người Dược Sư, Dược Sư lập tức sắc mặt ngây dại, biến thành khôi lỗi giống như Quán Âm, Phổ Hiền. Mọi người thấy Dược Sư Phật Tôn đều hành động, từng người đều làm theo một cách có hình có dạng, không bao lâu, trong Đại Lôi Âm Tự, trừ Hắc Y Vô Thiên ra, không còn chút sinh cơ nào. Vô Thiên ngồi trên vị trí của Dược Sư trước đó, nhìn xuống những khôi lỗi đứng thành hàng bên dưới, cuối cùng lộ ra nụ cười hài lòng: “Tu Di Sơn, sau ức vạn năm, Ma Đạo của hắn, cuối cùng cũng đã đoạt lại.” Vô Thiên phất tay, giật một sợi tóc, ném lên không trung, trong chớp mắt, vô cùng tạo hóa chi lực lấp lánh, một sợi tóc biến thành vô số đệ tử Ma Môn, chắp tay bái lạy Vô Thiên: “Đệ tử, bái kiến Vô Thiên Ma Tôn.” “Vậy mới ra dáng một chút.” Vô Thiên mỉm cười lệnh cho mọi người đứng dậy, rồi lệnh cho họ dời những khôi lỗi hóa thành từ Dược Sư và những người khác sang một góc, tránh làm chướng mắt. Thật ra ban đầu, hắn muốn đồ sát tất cả Dược Sư và những người khác, nhưng nếu làm vậy, Phật Môn Nhị Thánh nhất định sẽ liều chết phản phác, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo của Ma Tổ đại nhân, không đẹp chút nào, vì vậy Vô Thiên biến họ thành khôi lỗi, trước tiên dùng để canh cửa đã. Còn về việc hắn giam cầm Dược Sư và những người khác, phong tỏa toàn bộ Đại Lôi Âm Tự, cũng không phải sợ tin tức Ma Đạo cuồn cuộn trở lại bị tiết lộ, với đạo hạnh cấp bậc Thánh Nhân

của Phật Môn Nhị Thánh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, còn chưa đến mức không thể thôi diễn ra được chút thông tin này. Sở dĩ hắn làm như vậy, thật ra cũng chẳng có gì, đơn thuần chỉ là muốn cho Phật Môn một lời cảnh cáo, làm nhục Phật Môn mà thôi. Tam Giới, từ trên xuống dưới nhìn xuống, liền có thể thấy, Đại Lôi Âm Tự xưa kia Phật Âm vang vọng, Phật Quang phổ chiếu, không còn cảnh tượng ngày xưa, mà trở nên âm trầm, có cảm giác mây đen bao phủ thành muốn sụp đổ. Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn gần như cùng một lúc mở hai mắt, sư huynh đệ nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhận thấy một tia bất ổn. Tiếp Dẫn bấm ngón tay, bắt đầu thôi toán, trên đầu ngón tay, Kim Quang linh tính rung động, sau một hồi lâu, thôi diễn kết thúc, sắc mặt Tiếp Dẫn hơi trầm xuống, từ khi Phật Môn đại hưng đến nay, khí vận liền không ngừng tăng lên, ngày càng mạnh mẽ, nhưng bây giờ, khí vận Phật Môn không những không còn tăng lên, mà còn ngừng lại, điều này nói lên điều gì, nói lên rằng tổ đình Phật Môn, Đại Lôi Âm Tự, rất có khả năng đã xảy ra vấn đề gì đó. “Sư huynh, xảy ra chuyện gì rồi?” Chuẩn Đề mặt đầy lo lắng, hiển nhiên, cũng đã nghĩ đến một số chuyện không tốt. “Tổ đình Phật Môn của ta, Đại Lôi Âm Tự rất có khả năng đã xảy ra biến động.” Tiếp Dẫn nói một cách ngắn gọn. “Biến động?” Nghe có biến động, sắc mặt Chuẩn Đề không khỏi hơi trầm xuống, có chút hoảng sợ, với Chuẩn Đề, người luôn đặt việc chấn hưng Tây Phương làm nhiệm vụ của mình, Phật Môn xảy ra chuyện, không khác gì trời sập. Tiếp Dẫn xua xua tay: “Trước tiên không cần hoảng sợ, lệnh Bạch Liên đi xem rốt cuộc là tình huống gì đã.” “Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.” Chuẩn Đề gật đầu, sắc mặt càng trở nên khổ sở. Rất nhanh, Tiếp Dẫn gọi Bạch Liên Đồng Tử đến, Bạch Liên, từ rất rất lâu trước đây đã đi theo bên cạnh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, năm xưa khi Phong Thần Đại Kiếp, từng ra tay,

nay lại tiềm tu vô số vạn năm, thực lực càng thêm cao thâm mạt trắc. Bạch Liên lĩnh sắc chỉ Thánh Nhân, hóa thành một đạo lưu quang màu trắng ngọc, bay đến trước Đại Lôi Âm Tự. Nhìn Đại Lôi Âm Tự khác thường so với trước đây, vô cùng trầm muộn, ngưng trệ, phong bế nghiêm ngặt, Bạch Liên trong lòng hơi cảnh giác, pháp lực Chuẩn Thánh Đại viên mãn dâng lên, bao phủ quanh thân, từ từ bước vào Đại Lôi Âm Tự. Trong Đại Lôi Âm Tự, lại là một cảnh tượng khác, vô số Phật Tôn, Bồ Tát, Kim Cương, La Hán dường như đã quay về, trong miệng họ ngâm xướng kinh Phật, hiển hóa ra Cực Lạc Thế Giới. Bạch Liên men theo bậc thang, từng bước đi về phía Đại Lôi Âm Tự, bỗng nhiên, một thanh âm vang lên trước mặt: "Bạch Liên sư huynh, huynh sao lại đến đây!" Bạch Liên ngẩng đầu nhìn lên, chính là Văn Thù Bồ Tát, từ mi thiện mục, Phật Quang lấp lánh, trong lòng Bạch Liên lập tức thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ là mình đã quá căng thẳng rồi. Bạch Liên bước tới Văn Thù, cười nói: "Văn Thù sư đệ, ngô phụng pháp chỉ Thánh Nhân đến đây giảng đạo cho các Phật tử, Phật Tôn mới nhập môn, hoằng dương vô thượng chân pháp Phật Môn của ta." "Thì ra là vậy, sư huynh mau thỉnh, Dược Sư sư huynh đang ở trên đại điện đó." Văn Thù nhường một bước, đưa tay ý bảo Bạch Liên đi trước. Bạch Liên gật đầu, cũng không khách khí, trực tiếp bước lên mấy bước, bỗng nhiên hỏi: "Văn Thù sư huynh, một ngàn tám trăm năm trước, ta tặng ngươi chiếc cà sa kia, ngày thường ngươi luôn mặc trên người, sao hôm nay lại không mặc?" Văn Thù trên mặt lộ ra nụ cười không tự nhiên: "Quên, quên, cà sa sư huynh tặng, sao nỡ ngày nào cũng mặc trên người, tự nhiên phải cất giữ cẩn thận mới phải." Sắc mặt Bạch Liên đột ngột biến đổi, thân hình mạnh mẽ lùi về phía sau, kéo giãn khoảng cách với Văn Thù, nụ cười trên mặt đã biến mất, thay vào đó là sự nghi ngờ nồng đậm: "Ta nào từng tặng ngươi cà sa, ngươi không phải Văn Thù, ngươi rốt cuộc là ai?"

Sắc mặt Văn Thù càng thêm không tự nhiên, "Bạch Liên sư huynh, huynh đang nói gì hồ đồ vậy." Sắc mặt Bạch Liên lạnh lẽo, không chút do dự, trực tiếp vung một chưởng về phía Văn Thù, chưởng phong sắc bén, Kim Sắc Phật Quang quét sạch trời đất, pháp lực mênh mông, cuộn lên phong bạo trong hư không, sắc mặt Văn Thù kịch biến, dường như không ngờ, thực lực Bạch Liên lại mạnh như vậy, tuy cố gắng chống cự, nhưng vẫn bị pháp lực hùng hậu bao trùm. Chưởng lực tiêu tán, Văn Thù giả trước đó, hóa thành một đoàn ma khí, lan tràn khắp nơi, đồng tử Bạch Liên co rút, vội vàng lùi về phía sau, tiếp đó xé rách hư không, chạy trốn ra ngoài Đại Lôi Âm Tự. Thấy một báo mà biết cả thân, Văn Thù giả vừa rồi, đã nói lên tất cả, toàn bộ Đại Lôi Âm Tự, đã rất có khả năng trở thành một ma quật. Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng, tất cả Phật Tôn, Bồ Tát, Kim Cương, La Hán của Phật Môn, rất có khả năng đã trở thành tù nhân, Đại Lôi Âm Tự, đã xảy ra biến cố kịch liệt không thể diễn tả. Độn thuật của Bạch Liên rất nhanh, trong chớp mắt, đã đến điểm giao tiếp giữa Đại Lôi Âm Tự và thế giới bên ngoài, chỉ cần bước một bước, liền trời cao biển rộng, hoàn toàn thoát ly khỏi giới hạn của Đại Lôi Âm Tự. Nhưng chính là một bước này, lại trở thành gang tấc thiên nhai, bởi vì trước mặt hắn không biết từ khi nào, đã xuất hiện một đạo hắc sắc thân ảnh, đang mặt không biểu cảm nhìn hắn. Trên người, từng sợi ma khí rủ xuống, dường như muốn nhuộm đen cả bầu trời này. "Ngươi là… Khẩn Na La?" Bạch Liên phát ra nghi vấn, hắn trên người hắc y nhân này, nhìn thấy dáng vẻ của Khẩn Na La năm xưa. Vô Thiên mỉm cười nói: "Khẩn Na La là ta trước kia, nay ngô danh Vô Thiên, Bạch Liên sư huynh, nhiều năm không gặp, lưu lại uống một chén trà đi." Bạch Liên trên mặt đầy vẻ cảnh giác, nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn giãn ra: "Tính toán ra, quả thật đã nhiều năm không gặp Khẩn Na La sư đệ, uống một chén trà, là điều nên làm." "Không lâu trước đây, Lão Sư

mới ban cho một vò nhỏ chồi non lá bồ đề, đây là loại trà hảo hạng tuyệt đỉnh…" Bạch Liên từ từ đi về phía Khẩn Na La, khi khoảng cách hai người chỉ còn vài bước, Bạch Liên đột nhiên bùng nổ ra tay, một đóa bạch liên, lặng lẽ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, khẽ xoay tròn, bạch liên liền như phi đao bay vụt đi, hư không như dao nóng cắt bơ phát ra tiếng xèo xèo, một đóa bạch liên, dường như hóa thành một phương thế giới, trấn áp về phía Khẩn Na La. Bạch Liên đã là tu sĩ Chuẩn Thánh Đại viên mãn, toàn lực một kích, lại ra tay bất ngờ, ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh Đại viên mãn đồng cấp, cũng tuyệt đối không thể chống đỡ, nhưng khóe miệng Vô Thiên, chỉ khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt. "Bạch Liên sư huynh, chẳng lẽ đây chính là trà huynh muốn mời ta uống?" Vô Thiên khẽ phất ống tay áo, cuộn lên từng đợt gợn sóng, gợn sóng và đóa bạch liên đang bay nhanh kia va chạm vào nhau, lập tức, bạch liên mắt thường có thể thấy bắt đầu tan rã, cuối cùng hóa thành từng mảnh cánh hoa, vô lực rơi xuống. Toàn lực một kích của Bạch Liên, thậm chí còn không có tư cách để Vô Thiên phải nghiêm túc đối đãi. Lúc này, Bạch Liên mới cuối cùng hiểu ra, vì sao toàn bộ Đại Lôi Âm Tự, nhiều người như vậy, mà không có một chút tin tức nào bị tiết lộ ra ngoài. Họ đối mặt, căn bản không phải là Chuẩn Thánh, mà là trên Chuẩn Thánh! Trong lòng Bạch Liên một ý niệm chợt lóe qua, đợi khi hắn phản ứng lại, một đóa Hắc Liên, đã từ từ bay về phía hắn, trong chớp mắt lập tức dừng trên đỉnh đầu hắn. Sắc mặt Bạch Liên lập tức trở nên ngây dại, khí tức toàn thân nội liễm, hóa thành khôi lỗi. Vô Thiên trên mặt lộ ra nụ cười khẽ, khẽ phất tay, khôi lỗi hóa thành từ Bạch Liên lập tức bị quét sang một bên. "Phật Môn Nhị Thánh, hẳn là sắp đến rồi chứ?" Vô Thiên lẩm bẩm một tiếng, lại một lần nữa trở về chỗ ngồi của mình. Ngoài Tam Thập Tam Thiên, Cực Lạc Thế Giới, bên Bát Bảo Công Đức Trì. Phật Âm vang vọng, Phật Quang phổ chiếu,

nơi mắt nhìn đến, một màu tường hòa. Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Nhị Thánh, lại sắc mặt khổ sở, trên mặt lộ ra một tia bất ổn. Không đúng, quá không đúng! Bạch Liên, vì sao đã đi lâu như vậy, còn chưa quay về? Mà đến hiện tại, toàn bộ Đại Lôi Âm Tự, dường như bị người ta phong tỏa vậy, không có nửa điểm tin tức nào truyền ra. Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thậm chí đã có thể khẳng định, Đại Lôi Âm Tự, quả thật đã xảy ra vấn đề rồi! "Sư huynh, không thể chậm trễ nữa, đệ phải tự mình đi xem sao." Chuẩn Đề trên mặt đầy lo lắng, Phật Môn đại hưng, ngay trước mắt, nhưng vạn vạn không thể nửa đường mà đổ vỡ a! Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, từ bồ đoàn đứng dậy: "Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi xem." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người ra khỏi Cực Lạc Thế Giới, một đường đến Tam Thập Tam Thiên, Chuẩn Đề đột nhiên lại trở nên do dự: "Sư huynh, Đạo Tổ nói, Thánh Nhân không thể đi lại trong Hồng Hoang, chúng ta…" Trước đây Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tiến vào Hồng Hoang, là bằng phương pháp phân thân, và bản thể, không thể so sánh được. Mà nếu dùng bản thể tiến vào, thì lại càng khác biệt lớn. Tiếp Dẫn sắc mặt khổ sở nói: "Đợi sau chuyện này, chúng ta lại đến chỗ Lão Sư tạ tội vậy." Vừa nói, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn từ từ bước vào Tam Giới! Khoảnh khắc tiến vào Tam Giới, trên người hai người, vô lượng Thánh Nhân đạo uẩn, quét sạch cửu thiên thập địa, tứ hải bát hoang, uy thế Thánh Nhân, lan tràn đến từng tấc góc nhỏ của trời đất, vô số sinh linh, thân thể run rẩy, không tự chủ được ngẩng đầu, nhìn về phía cửu thiên, không kìm được muốn đỉnh lễ mô bái. Cùng lúc đó, Tam Giới, tất cả Đại Năng, không tự chủ được mở hai mắt! "Uy thế Thánh Nhân, Phật Môn Nhị Thánh, đây là muốn làm gì?" Kể từ sau Phong Thần Đại Kiếp, Thánh Nhân không thể nhập Hồng Hoang, đã trở thành luật thép, nay Phật Môn Nhị Thánh, lại dám công khai vi phạm pháp chỉ của Đạo Tổ. U Minh Huyết Hải, đột ngột dấy lên sóng lớn

ngập trời, với tư cách là một trong số ít Hỗn Nguyên Đại La duy nhất trong Tam Giới. Minh Hà lúc này khóe miệng khẽ nhếch lên: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nhiều năm không gặp, A Tỳ, Nguyên Đồ trong tay Lão Tổ ta, có chút tịch mịch rồi a!" Tam Thập Tam Thiên, điêu lan ngọc thế, tử khí thăng đằng! Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên cau mày chặt, nhìn về phía xa: "Phía Đại Lôi Âm Tự, đã lâu lắm rồi không có tin tức truyền đến, Phật Môn Nhị Thánh hiện thân Hồng Hoang, Phật Môn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Không phải Hạo Thiên không kinh hãi, Phật Môn Nhị Thánh là người thế nào? Đó là những người ngoài việc chấn hưng Phật Môn ra, chẳng quan tâm đến điều gì khác. Tự mình nhập Hồng Hoang, trừ việc Phật Môn xảy ra chuyện ra, hắn thực sự không thể nghĩ ra còn nguyên nhân nào khác, có thể khiến Nhị Thánh đến Tam Giới. Nga Mi Sơn, La Phù Động, Triệu Công Minh trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Phản ứng vẫn không tính là chậm!" Lúc này, Lục Nhĩ từ trên không trung bước ra, mặt đầy hỉ sắc: "Kính xin Lão Sư hộ pháp cho yêm." Không sai, không lâu trước đây, cảnh giới của Lục Nhĩ đã phá vỡ, chỉ chờ sau khi độ kiếp, liền có thể lập địa chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, bước vào một lãnh địa hoàn toàn mới. Triệu Công Minh đứng dậy, mỉm cười đánh giá Lục Nhĩ một lượt, gật đầu: "Cũng tốt, nay Ma Đạo phản phác, lấy Phật Môn làm trạm đầu tiên, chúng ta liền trước tiên đi Hỗn Độn dạo chơi một chút, đợi quay về, lại một mẻ hốt gọn bọn chúng." Triệu Công Minh phất tay, xé rách hư không, dẫn theo Lục Nhĩ rời khỏi Tam Giới. Ngoài Tam Thập Tam Thiên, cùng với việc Phật Môn Nhị Thánh đại dao đại bãi tiến vào Tam Giới, chư Thánh cũng lần lượt bị kinh động! Bát Cảnh Cung, Thái Thanh mở hai mắt. Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy mặt lạnh mắt lạnh, ngồi trên chư thiên khánh vân. Oa Hoàng Cung, Nữ Oa chắp tay đứng, thân mặc bạch sắc trường quần, toàn thân lấp lánh quang mang thánh

khiết. Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ thích thú nhìn Phật Môn Nhị Thánh. Thỉnh thoảng lại khẽ cười một tiếng, hiện tại, hắn còn có chút đau lòng cho Phật Môn Nhị Thánh. Sóng này chưa yên, sóng khác đã nổi, cứ thế này, bao giờ mới có thể thật sự thực hiện đại hưng a! Một bên khác, Phật Môn Nhị Thánh mặt mày âm trầm, đi đến trước Đại Lôi Âm Tự. Đại Lôi Âm Tự, sơn môn đóng kín, từ bên ngoài nhìn vào bên trong, không nhìn ra chút bất ổn nào, tất cả đều rất bình thường. Thậm chí cái đại chung treo ngoài Đại Lôi Âm Tự, vẫn còn tồn tại, lại còn cách một khoảng thời gian, lại va đập một cái, phát ra âm thanh kim loại va chạm. Sắc mặt Chuẩn Đề mang theo vẻ lạnh lẽo, tùy tay đánh ra một đạo Tịch Diệt Phật Lôi. "Cà sát!" Tịch Diệt Phật Lôi như mũi tên rời cung, đánh vào cửa lớn Đại Lôi Âm Tự, lập tức phá vỡ một lỗ lớn, Kim Sắc Phật Quang gần như thực chất, từ đó dũng mãnh tuôn ra. Nhưng cảnh tượng này, có thể lừa được Bạch Liên, lại hoàn toàn không thể lừa được Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Nhị Thánh. Chuẩn Đề lạnh lùng hừ một tiếng, khẽ phất ống tay áo, trong chớp mắt, lại mấy chục đạo Tịch Diệt Phật Lôi đánh ra, triệt để đánh sập cửa lớn, vỡ vụn, trở thành một đống phế tích. Lúc này, trong Đại Lôi Âm Tự, cuối cùng truyền đến một thanh âm bình đạm: "Hai vị Lão Sư từ xa đến, hà tất phải nổi giận lớn như vậy?" Hắc Y Vô Thiên, từ từ xuất hiện trong Đại Lôi Âm Tự, rồi từ từ bước ra, mỉm cười ôn hòa với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn. "Khẩn Na La?!" Chuẩn Đề phát ra một tiếng kinh hô, nhưng sắc mặt lại nhanh chóng biến hóa, như chim ưng nhìn chằm chằm Vô Thiên: "Khí tức Ma Đạo, ngươi rốt cuộc là ai, và La Hầu, lại có quan hệ gì?" Vô Thiên cười nói: "Không hổ là Thánh Nhân, nhãn lực quả nhiên lợi hại, tự giới thiệu một chút, ngô danh Vô Thiên, là một trong số chúng Ma Thần dưới trướng Ma Tổ đại nhân, danh Vô Thiên Ma Thần, các ngươi cũng có thể gọi ta là Vô Thiên." Thấy Chuẩn Đề,

Tiếp Dẫn Nhị Nhân đã đoán được thân phận của mình, Vô Thiên cũng không muốn che giấu, trực tiếp gật đầu thừa nhận. Sau khi hắn thừa nhận, toàn bộ Đại Lôi Âm Tự, lập tức xảy ra biến đổi cực lớn! Vô tận Kim Sắc Phật Quang, trong chớp mắt chuyển hóa thành Ma Khí âm u! Đại Lôi Âm Tự, vô số Phật Tôn, Bồ Tát, Kim Cương, La Hán trên bồ đoàn, lần lượt lắc mình biến hóa, biến thành một luồng ma khí, dung nhập vào không trung! Một luồng khí tức quỷ dị, u ám, trầm trọng, lấy Đại Lôi Âm Tự làm trung tâm, bắt đầu lan tràn ra bốn phương tám hướng, chỉ trong mấy chục nhịp thở, đã chấn động Tam Giới! "Ma khí, ma khí hùng dũng biết bao! "Luồng ma khí này, là từ Tây Phương truyền đến, Tây Phương không phải tổ đình của Phật Môn sao, sao lại xuất hiện lượng ma khí lớn như vậy!" "Không thể tin được, ức vạn năm qua, chưa từng xuất hiện ma khí quy mô lớn như vậy!" Có Đại Năng cổ xưa, phát ra thanh âm kinh hãi. Kể từ khi Ma Tổ La Hầu bại trận rời khỏi Hồng Hoang, Tam Giới tuy vẫn còn Ma Tu, nhưng đã rất ít, cơ bản vừa xuất hiện, liền sẽ bị tu sĩ chính đạo đàn áp, nói tóm lại quy mô ma khí lan tràn từ Tây Phương hôm nay, truy ngược lại, dường như chỉ có thể so sánh với thời điểm ức vạn năm trước, khi La Hầu vừa rời khỏi Hồng Hoang. Đại Lôi Âm Tự, Chuẩn Đề nghiến răng nghiến lợi nhìn những đồ tử đồ tôn bị giam cầm của mình, cả người sắc mặt đã trở thành gan heo! "To gan lớn mật, thật sự cho rằng, Tam Giới hiện nay, vẫn là thời điểm ức vạn năm trước Ma Đạo các ngươi hoành hành sao?" Chuẩn Đề tức giận đến sắc mặt xanh mét, không màng tất cả, trực tiếp tế xuất Thất Diệu Bảo Thụ, mạnh mẽ đánh về phía Vô Thiên.

Trong lòng Chuẩn Đề, phẫn nộ ngút trời, thiêu đốt tất cả.

Trên Thất Diệu Bảo Thụ, bảy sắc thần quang dày đặc, nồng đậm chớp nháy, quét sạch vạn vật, ngay cả hư không cũng bị thần quang

nồng đậm này xé nát, phân liệt, tan tác, hóa thành tro bụi, diễn hóa vô tận hỗn độn!

Chuẩn Đề tu hành bấy nhiêu năm, tuy vẫn vững vàng là Thánh nhân yếu nhất, nhưng Đạo hạnh vẫn không thể coi thường!

Đã đạt Thánh nhân Thất trọng thiên, cách đỉnh phong Thánh nhân cũng không còn xa!

Lúc này bỗng nhiên xuất thủ, sắc bén vô cùng, điều động gần mười thành mười phần Thiên Đạo chi lực, với thế bài sơn đảo hải, vồ tới Vô Thiên, thế muốn một kích đánh Vô Thiên từ đài sen Phật môn của hắn xuống.

Thánh uy hạo hãn vô lượng, trong khoảnh khắc Chuẩn Đề ra tay, quét ngang Tam Giới!

Trên Phật đài, khóe miệng Vô Thiên khẽ nhếch, cong lên một nụ cười lạnh.

Một đóa hắc liên, không biết từ khi nào xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Khẽ xoay tròn, hắc liên tựa như có linh tính, mạnh mẽ bay về phía trước!

Pháp lực bài sơn đảo hải của Thất Diệu Bảo Thụ, trong khoảnh khắc tiếp xúc với Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đột nhiên đình trệ lại, như thể có một luồng sức mạnh không thể kháng cự, mạnh mẽ giam cầm nó!

Khoảnh khắc tiếp theo, giữa không trung, liền truyền đến một luồng Đạo vận ba động cực mạnh, tựa như hai tiểu thế giới va chạm vào nhau!

Đạo vận khủng bố, hoàn toàn hóa thành thực chất, vàng lẫn đen, đen ánh vàng, ba động về phía Tam Giới.

Tiếp Dẫn sắc mặt ngưng trọng vài phần, khẽ phất tay, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tế xuất, một đạo thần quang màu xanh từ trên đó bay ra, hóa thành một tấm bình phong màu ngọc, bao trùm toàn bộ Đại Lôi Âm Tự, bốn mặt tám hướng, từ trên xuống dưới, kín kẽ không kẽ hở, đạo vận bài sơn đảo hải, sóng sau cao hơn sóng trước, va chạm vào tấm bình phong, gợn lên từng đợt lăn tăn, cuối cùng tiêu tan vào hư vô.

Giữa hư không, một tiếng rên khẽ vang lên, Chuẩn Đề, dĩ nhiên không giữ vững thân hình, lặng lẽ lùi nửa bước!

Trên mặt không còn là lửa giận ngút trời, mà biến thành sự kinh hãi tột độ!

"Cái, cái này sao có thể!" Chuẩn Đề vô cùng kinh ngạc!

Hắn chính là tồn tại Thánh nhân Thất trọng thiên, dưới một kích lại không thể chiếm thượng phong, Vô Thiên e rằng đã đạt đến cảnh giới Thánh nhân viên mãn.

"Sư huynh." Chuẩn Đề ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tiếp Dẫn, giờ muốn giải quyết Vô Thiên, khôi phục sự thống trị của Phật môn Đại Lôi Âm Tự, chỉ có thể liên thủ cùng sư huynh.

Tiếp Dẫn sắc mặt vẫn như giếng cổ không gợn sóng, nhưng trong lòng, lại nổi lên sóng to gió lớn.

Vô Thiên, tự xưng là một trong các Ma Thần dưới trướng Ma Tổ La Hầu!

Mà Tu Di Sơn, năm xưa lại từng là đạo tràng của Ma Tổ La Hầu.

Huyền Phật hưng thịnh, Ma Đạo phản phác, sự kiện Ma Đạo lần này, tuyệt đối không chỉ liên quan đến Ma Đạo, mà còn liên quan đến toàn bộ Tam Giới, thậm chí là Đạo Tổ.

Một sự việc nghiêm trọng như vậy, đã không phải là Phật môn của hắn có thể một mình gánh chịu!

Chuẩn Đề suy nghĩ, bỗng nhiên xuất thủ, trên Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, mở ra một khe nứt.

Chương 566

Mặc cho vô cùng ma khí đang tràn ngập trong Đại Lôi Âm Tự, tràn lan ra Tam Giới!

Những ma khí này, thậm chí có thể gọi là Ma Đạo bản nguyên!

Một khi tiết lộ ra ngoài, đừng nói Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên những tiểu nhân vật này.

Ngay cả Kim Tiên bất hủ, tham ngộ lực lượng Pháp tắc, Đại La Kim Tiên niệm bất hủ, cũng sẽ bị ô nhiễm!

Thậm chí đối với trên Đại La, Chuẩn Thánh, cũng phải chịu ảnh hưởng!

Dù sao đi nữa, một khi những ma khí này tràn lan, toàn bộ Tam Giới, sẽ biến thành nhân gian luyện ngục.

Thậm chí quay về cảnh tượng thảm liệt của hàng ức vạn năm trước, lúc cuối Long Hán Đại Kiếp, bởi vậy Nữ Oa, Thái Thanh và các Thánh nhân khác, nhất định sẽ ra tay.

Quả nhiên, ma khí âm u vừa tràn ra khỏi Tu Di Sơn!

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, liền có từng ngôi sao băng rơi xuống!

Sao băng xẹt qua không trung, lóe lên ánh sáng cực kỳ chói mắt, mỗi một ngôi sao, đều đại diện cho một vị Thánh nhân!

Khí tức kinh người, dù cách ức vạn dặm, vẫn khiến người ta lòng run sợ!

Rất nhanh, ngôi sao ngọc sắc đầu tiên hạ xuống, chính là Thái Thanh Thánh nhân!

Ngài không như thường lệ cưỡi Thanh Ngưu dưới trướng, mà là

ngự Thái Cực Đồ mà đến.

Nơi đi qua, mọi tà ma tránh lui, vạn pháp không xâm, ma khí âm u khủng bố, xâm thực tất cả, vạn đạo kinh hoàng, càng là từng mảng tiêu tán, yên diệt vào hư vô.

Sau khi Thái Thanh xuất hiện, các Thánh nhân khác, nối tiếp giáng lâm!

Nữ Oa tay phủ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nơi đi qua, lực lượng thế giới tràn ngập, thu ma khí cuộn trào, luyện hóa chúng!

Ngọc Thanh ngự Bàn Cổ Phiên, trên vô thượng Tiên Thiên Chí Bảo, Khai Thiên Khí Nhận ngưng tụ, lấy mạnh lấn yếu, đánh tan ma khí thành tro bụi!

Thông Thiên thì trực tiếp tế xuất vô thượng Sát Phạt Linh Bảo, Tru Tiên Tứ Kiếm!

Trên Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm khí chớp nháy, ẩn ẩn diễn hóa vô tận kiếm trận, nghiền nát những ma khí vi diệu đó.

Động thân, không chỉ có Thiên Đạo Lục Thánh, trong Huyết Hải, Huyết Đạo Hỗn Nguyên Đại La Minh Hà cũng không chịu nổi, thân ảnh lóe lên, xuất hiện tại Đại Lôi Âm Tự.

Đối với luồng ma khí âm u kia, ngài không như Chư Thánh, hoặc tiêu diệt, hoặc thu lại, mà là há miệng hút một hơi, vô cùng ma khí liền như sương mù tiếp tục bị hút vào miệng Minh Hà.

Chép chép miệng, Minh Hà nuốt xuống một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, "Mùi vị không tệ, chỉ là hơi ít, nếu nhiều hơn chút thì tốt rồi." Chư Thánh không đáp lời Minh Hà, mà vây thành hình tròn, từ bốn phương tám hướng vây Vô Thiên lại.

Thái Thanh Thánh nhân tư lịch lâu đời nhất, Đạo hạnh sâu nhất,

chậm rãi mở lời, "Ngươi là người Ma Đạo?

Cũng là thủ hạ của La Hầu?" Tuy là hỏi, nhưng trong ngữ khí của Thái Thanh, đã vô cùng xác định.

Khóe miệng Vô Thiên khẽ nhếch, "Thái Thanh Thánh nhân, Huyền Môn nhị đại thủ tịch, Ma Tổ đánh giá ngươi không hề thấp, thế nào, có muốn bỏ tối theo sáng, bái nhập môn hạ Ma Tổ, hưởng vô lượng Đại Đạo?" Thái Thanh phất phất tay, "Ma Tổ quá yêu thương, tiểu đạo không dám trèo cao." Nói xong, sắc mặt lại trở nên nghiêm túc, "Ta nghe nói, năm xưa trong trận chiến Tu Di Sơn, Ma Tổ không phải đối thủ, bị Đạo Tổ đánh lui, không biết giờ này, lại đang lẩn trốn ở góc nào trong Hỗn Độn mênh mông?" Vô Thiên cười nói, cũng không che giấu, cất tiếng cười lớn, "Ma Tổ trong Hỗn Độn, được đại cơ duyên, khai tịch Ma Giới, vượt xa Hồng Hoang, nay, Đạo tiêu Ma trưởng, Ma Đạo chúng ta sắp phản công Tam Giới, Tu Di Sơn của Phật môn, chỉ là một khởi đầu mà thôi." "Ngươi!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vừa giận vừa vội, sắc mặt tái nhợt, suýt nữa bị tức đến ngất đi.

Sao mọi chuyện xấu đều đổ lên đầu Phật môn của họ, Phật môn hưng thịnh, vì sao vĩnh viễn ba lần bảy lượt gặp trắc trở!

"Sư huynh, đừng nói nhảm với hắn nữa, cùng nhau ra tay, diệt hắn trước rồi tính." Chuẩn Đề tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức đánh Vô Thiên hồn phi phách tán.

Thái Thanh trầm giọng nói, "Tam Giới, là Tam Giới của vạn tộc, là Tam Giới của chúng sinh, không phải Ma Đạo ngươi muốn chiếm đoạt, muốn phản công Tam Giới, đã hỏi qua ý kiến của ta và các Đạo hữu chưa?" "Thái Cực Đồ!" Giọng Thái Thanh vừa dứt, lập tức tế xuất Thái Cực Đồ, vô thượng Tiên Thiên Chí Bảo xoay tròn, trên đó một đen một trắng, Âm Dương nhị khí giao thái, diễn hóa vô thượng diệt ma chi lực, nghiền ép về phía Vô Thiên, dù là một phương thế

giới đại thiên khôi hoằng, dưới Thái Cực Đồ này, cũng phải hóa thành tro bụi.

Cùng với Thái Thanh xuất thủ, trên mặt Chư Thánh cũng ánh lên một tia lạnh lẽo.

Những việc Ma Đạo làm năm xưa vẫn còn rõ mồn một, xúi giục ly gián, khiến tam tộc, chúng sinh vẫn lạc không biết bao nhiêu, giờ lại còn muốn gây họa, chẳng lẽ coi thường những Thánh nhân này sao?

"Bàn Cổ Phiên!" "Tru Tiên Tứ Kiếm!" "Thất Diệu Bảo Thụ!" "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" "A Tỳ, Nguyên Đồ!" Chư Thánh đều tế xuất linh bảo cường đại nhất của mình, mang theo Đạo hạnh tu hành ức vạn năm, bài sơn đảo hải đánh về phía Vô Thiên.

Trong Phong Thần chi chiến, Chư Thánh không đại chiến hết mình, dẫn đến Hồng Hoang bị phá nát, cuối cùng biến thành Tam Giới như ngày nay.

Giờ đã là vô số vạn năm sau Phong Thần Đại Kiếp, Đạo hạnh của Chư Thánh còn thắng năm xưa một bậc, nhưng lúc này ra tay, lại cẩn trọng hơn nhiều so với thời Phong Thần, cố gắng hạn chế phạm vi ra tay trong Tây Phương cảnh nội, cố gắng không ảnh hưởng đến toàn bộ Tam Giới, tránh tái diễn cảnh tượng thảm khốc của Phong Thần Đại Kiếp.

Tuy nhiên, dù vậy, pháp lực của Chư Thánh khi xuất thủ, cũng đạt đến giới hạn chịu đựng của toàn bộ Tây Phương, Đạo vận gợn sóng, lan tràn bốn phương, khiến những ngọn núi khổng lồ cao vạn dặm, từ giữa xuất hiện vết nứt, sau đó với tốc độ kinh người sụp đổ, vô số địa mạch, lúc này vặn vẹo, khe rãnh kéo dài, lật tung hàng ức vạn ngọn núi lớn.

Hư không không chút ngạc nhiên sụp đổ, tan nát, lộ ra địa hỏa thủy phong sâu trong Hỗn Độn, địa hỏa thủy phong theo khe hở không

gian tràn vào Tam Giới, lập tức hóa thành vô cùng tai nạn đáng sợ, muốn khuếch tán ra bốn phương.

"Uy lực của Chư Thánh khi ra tay vẫn quá lớn, Hồng Hoang năm xưa còn không chịu nổi, huống chi là Tam Giới ngày nay, giờ Ma Đạo lại cuồn cuộn trở lại, thật đúng là thời buổi nhiễu nhương." Nữ Oa đứng tại chỗ, nhíu mày thanh tú, khẽ thở dài, khoảnh khắc tiếp theo, nàng khẽ phất tay, Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất hiện trong lòng bàn tay.

Nàng vỗ một cái, pháp lực tuôn vào trong, Sơn Hà Xã Tắc Đồ linh quang đại phóng, bắt đầu nhanh chóng biến lớn, cuối cùng che phủ cả bầu trời nhật nguyệt, một luồng hấp lực khổng lồ xuất hiện, hấp thu tất cả vạn vật, bất kể là ma khí cuồn cuộn không ngừng, hay là Đạo vận gợn sóng do Chư Thánh ra tay, đều bị hút vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Và lúc này, một kích liên thủ của Chư Thánh, cũng đã với tốc độ không thể hình dung, đến trước mặt Vô Thiên, một kích tập hợp toàn lực của Chư Thánh này, dường như đã ẩn ẩn siêu thoát phạm trù Thánh nhân, khiến Vô Thiên dựng tóc gáy, nổ tung trong khoảnh khắc!

Nhưng trên mặt Vô Thiên, vẫn không hiện lên chút sợ hãi nào, vẫn như trước, tế xuất Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Diệt Thế Hắc Liên tựa như ngọc đen chế tạo, xoay tròn cực nhanh giữa không trung, mang theo ma khí ngút trời bay về phía mọi người.

Khóe miệng mọi người khẽ nhếch, đồng loạt hiện lên chút khinh thường, họ đương nhiên biết Diệt Thế Hắc Liên, đây là trọng bảo trong tay Ma Tổ năm xưa, nằm trong hàng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực cực mạnh, là một kiện hủy diệt chi binh, vì hủy diệt mà sinh.

Nhưng suy cho cùng, Diệt Thế Hắc Liên cuối cùng cũng chỉ là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, làm sao có thể đối kháng với sự liên hợp

của mấy người họ, thậm chí không thiếu trận hình Tiên Thiên Chí Bảo?

"Oanh!" Một kích toàn lực của mọi người, cuối cùng va chạm với Diệt Thế Hắc Liên giữa không trung, không nằm ngoài dự đoán của mọi người, Diệt Thế Hắc Liên thậm chí không kiên trì được một hơi thở, liền trực tiếp bị đánh bay.

Không những thế, trên hắc liên, từng đạo hắc quang lúc mạnh lúc yếu, hiển nhiên linh tính của linh bảo đã bị trọng thương, nhất thời khó mà khôi phục lại.

Là Vô Thiên, người thúc đẩy linh bảo, sắc mặt cũng đột nhiên đỏ bừng, khí tức đột nhiên giảm xuống một tầng.

Sắc mặt mọi người mừng rỡ, đặc biệt là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, thầm cười Vô Thiên quả thực là một kẻ ngốc, đồ đần.

Dù là Thánh nhân, thậm chí là Hỗn Nguyên Đại La, sức mạnh của một người cũng có hạn.

Huống chi, chỉ nắm giữ một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại dám đối đầu cứng rắn với họ, quả thực là mò kim đáy biển, tìm cái chết!

Một kích hợp lực của Chư Thánh, sau khi dễ dàng đánh lui Diệt Thế Hắc Liên, thế không giảm, trực diện đánh về phía Vô Thiên.

Một kích tập hợp uy năng của rất nhiều Tiên Thiên Chí Bảo, dù Vô Thiên là Hỗn Nguyên Đại La, cũng phải chịu tổn thương khó có thể xóa nhòa!

Nhưng ngay lúc này, trên mặt Vô Thiên đột nhiên cong lên một nụ cười quỷ dị, cung kính cúi đầu về phía sau.

"Rắc!" Không gian phía sau Vô Thiên, như tấm gương vỡ vụn từng mảnh.

Chương 567

Một đoàn ma khí đen kịt, từ đó cuồn cuộn tràn ra, dần dần ngưng thực, cuối cùng biến thành một bức tường, chắn trước mặt Vô Thiên.

"Oanh, oanh, oanh!" Một kích của Chư Thánh, không chút nghi ngờ đánh vào bức tường đen này, một trận tiếng nổ lớn vang vọng Tam Giới!

Khoảnh khắc va chạm, địa hỏa thủy phong chấn động, hỗn độn phong bạo diễn hóa, Pháp tắc rung chuyển, vạn đạo sụp đổ, thế giới dường như đều muốn tan biến.

Nữ Oa, người phụ trách bảo vệ an toàn Tam Giới, không dám lơ là chút nào.

Toàn lực tế xuất Sơn Hà Xã Tắc Đồ, dốc hết sức, thu tất cả uy năng tràn ra vào trong đó, tránh gây hại đến chúng sinh Tam Giới.

Rất nhanh, từng đợt Đạo vận tán đi.

Tiên Thiên Chí Bảo, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đều bay trở về trong tay Chư Thánh.

Khi nhìn thấy bức tường đen kia, không hề nhúc nhích, chỉ là bề mặt xuất hiện chút vết tích loang lổ, tất cả đều hít một hơi khí lạnh, tóc gáy dựng đứng!

Cái, cái này sao có thể!

Một kích toàn lực hợp lực của họ, lại bị người ta nhẹ nhàng đỡ lấy, nhìn có vẻ không tốn chút sức lực nào!

Lòng mọi người đột nhiên nhảy lên, Ma Tổ La Hầu, chẳng lẽ đã đến?

Trừ La Hầu, họ thật sự không nghĩ ra, Ma Đạo, rốt cuộc còn ai có bản lĩnh như vậy.

Lúc này, phía sau Vô Thiên, khe nứt không gian bị xé rách, ngày càng lớn hơn một chút.

Từng đoàn ma quang từ đó phun ra, dần dần ngưng thành một đạo thân ảnh.

Thân hình cao lớn, một thân hắc y, trên mặt mang nụ cười như có như không, trừ La Hầu, còn có thể là ai?

Nhưng mơ hồ có thể thấy, La Hầu lúc này, không phải lấy chân thân tiến vào Tam Giới, chỉ là một đạo hình chiếu.

"Ma Tổ La Hầu!" Sắc mặt mọi người ngưng trọng, ngay cả Minh Hà Huyết Hải, cũng thu lại tất cả kiêu ngạo trên người, hắn tuy tự phụ, nhưng La Hầu là ai?

Tổ của Ma Đạo, năm xưa ức vạn năm trước, uy danh hiển hách, còn vượt xa hắn.

La Hầu đảo mắt nhìn mọi người, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh.

"Khí tức thật quen thuộc, các ngươi chính là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh phải không." La Hầu tùy tiện hỏi.

"Chính vậy, không biết Ma Tổ có gì chỉ giáo?" Thái Thanh trên mặt hiện vẻ ngưng trọng, họ xuất thế vào cuối Long Hán Đại Kiếp, cũng từng gặp La Hầu, chỉ là Ma Tổ lúc đó, Đạo hạnh Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, họ bất quá Đại La Kim Tiên, chênh lệch thực sự quá lớn, quá lớn, thậm chí đến nay, sự chênh lệch giữa đôi bên, vẫn như trời vực.

Ma Tổ cười cười, "Lão già Hồng Quân quả thực có chút bản lĩnh,

Bản tọa tạm thời quả thực còn chưa thể tiến vào Tam Giới, hay là, chúng ta làm một giao dịch thế nào?" Nguyên Thủy lạnh hừ một tiếng, Bàn Cổ Phiên phía sau khẽ rung, nhưng bị Thái Thanh ngăn lại, sau đó ngài chỉnh đốn lại hỏi, "Dám hỏi Ma Tổ muốn đàm phán giao dịch gì?" "Tu Di Sơn, là nơi Bản tọa thành đạo năm xưa, nhường Tu Di Sơn cho ta, trong nghìn năm, ta không xâm phạm Tam Giới, thế nào?" Khóe miệng La Hầu lộ ra nụ cười như có như không, dường như nắm chắc Thái Thanh và những người khác.

Thái Thanh còn chưa kịp nói chuyện, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập tức sốt ruột, "Tu Di Sơn, là tổ đình của Phật môn chúng ta, sao có thể tùy tiện nhường cho người khác, việc này, huynh đệ chúng ta tuyệt không đồng ý!" Nhưng La Hầu hoàn toàn không để ý đến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, hiển nhiên không cho rằng lời họ nói có thể tính.

Thái Thanh trầm ngâm một lát, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, một lúc sau, chậm rãi nói, "La Hầu, Tam Giới này, không phải Tam Giới của Ma Đạo ngươi, mà là Tam Giới của vạn tộc, nếu cắt đất cầu hòa, chúng ta sao xứng nhận tín ngưỡng của ức vạn tu sĩ?" Ngữ khí Thái Thanh kiên định, vài lời nói đã xác định lập trường.

Tuy ngài cũng không có hảo cảm gì với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Nhưng Tây Phương, Tu Di Sơn, vẫn là một phần của Tam Giới.

Cắt nhường Tu Di Sơn, đổi lấy nghìn năm an bình, đây không phải là đạo của Thánh nhân.

Hơn nữa, ngài hiểu rõ bản tính của Ma Đạo, một mực cầu hòa, chỉ đổi lấy sự tham lam tăng bội, hôm nay đòi Tu Di Sơn, ngày mai có phải đòi chiếm toàn bộ Tây Phương?

Đợi đến ngày sau, có phải đạo tràng của Thánh nhân họ, cũng phải cung kính nhường cho Ma Đạo?

Bởi vậy, chỉ có thể dùng sự cự tuyệt mạnh mẽ nhất, để bày tỏ thái độ của Chư Thánh.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe Nguyên Thủy cũng lạnh lùng nói, "Không sai, Tam Giới, là Tam Giới của vạn tộc, Ma Đạo muốn xâm nhập, muốn độc chiếm một góc, tuyệt đối không thể!" "Tru Tiên Tứ Kiếm của Bản tọa, chưa từng bất lợi, Ma Đạo muốn thử, Bản tọa cũng có thể thỏa mãn nguyện vọng đó." Trên người Thông Thiên Giáo Chủ, sát phạt chi khí mênh mông, yên diệt hư không.

Chư Thánh, từng người một kiên định đạo trường của mình, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cảm động đến rưng rưng nước mắt, "Sư huynh." Thông Thiên ghét bỏ nhìn Chuẩn Đề một cái, "Chúng ta là vì Tam Giới, chứ không phải vì Tây Phương các ngươi." Chuẩn Đề dùng sức gật đầu, sau đó mạnh mẽ nhìn về phía La Hầu, "La Hầu, hôm nay chúng ta đều ở đây, sẽ không cho ngươi cơ hội xâm nhập Tam Giới, Tây Phương, là của Phật môn chúng ta, Tu Di Sơn, cũng là của Phật môn chúng ta!" Khóe miệng La Hầu, chậm rãi nở nụ cười lạnh, "Thật là một lũ không ăn rượu mừng lại muốn ăn rượu phạt, ta vốn còn muốn cho các ngươi nghìn năm thời gian, để lưu luyến khoảng thời gian tốt đẹp nhất của Tam Giới, nhưng các ngươi cố chấp không muốn, vậy thì đừng trách Bản tọa!" La Hầu nói xong, trong tay Vô Thiên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, từ từ bay đến trước mặt hắn, tản mát ra u quang thôn phệ tất cả, so với lúc ở trong tay Vô Thiên, uy lực dường như lại mạnh hơn một đoạn lớn.

Diệt Thế Hắc Liên chậm rãi xoay tròn, phóng thích ra một luồng hấp lực huyền diệu dị thường!

Chẳng mấy chốc, hư không gợn lên từng đợt sóng nước.

Một cây thương đen kịt thấu thể, dài khoảng bảy thước, đâm xuyên hư không, đứng sừng sững giữa không trung.

Trên thân thương, chi chít những đường văn màu đen!

Trên mũi thương, còn mơ hồ dính một vết máu, tuy đã trải qua ức vạn năm, nhưng vẫn tản mát ra sát khí gần như thực chất!

Đây chính là vô lượng Tiên Thiên Chí Bảo, cùng đẳng cấp với Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, Tiên Thiên Hung Sát Chí Bảo, Thí Thần Thương!

Thí Thần Thương xuất hiện, Tam Giới chấn động, vô số hung binh, ma bảo, đều kịch liệt run rẩy, hướng về phía Thí Thần Thương đỉnh lễ bái phục.

"Thí Thần Thương!" Ánh mắt Chư Thánh càng thêm ngưng trọng, họ thấu hiểu sâu sắc, La Hầu thêm Thí Thần Thương, rốt cuộc là tồn tại đáng sợ đến mức nào, dù họ hợp lực, cũng chưa chắc có thể kháng cự!

"Ai đến trước?" La Hầu chậm rãi mở lời, liếc xéo Chư Thánh, khóe miệng khẽ nhếch, mang theo chút khinh thường.

"Hừ!" Nguyên Thủy xưa nay cao ngạo nhất, chưa từng bị người ta xem thường đến vậy.

Trong khoảnh khắc, tế xuất Bàn Cổ Phiên, phát huy uy lực đến cực hạn, vô số Khai Thiên Khí Nhận, ngưng tụ trên Bàn Cổ Phiên, tiếp đó cuồn cuộn mênh mông, nghiền ép về phía La Hầu!

Địa hỏa thủy phong bạo động, hỗn độn hư không rung chuyển, Pháp tắc băng diệt, vạn đạo cùng minh, đây chính là một kích diệt thế của Bàn Cổ Phiên!

"Tiểu kỹ điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Ma Tổ?" Vô Thiên lộ vẻ khinh thường!

Bàn Cổ Phiên, mang theo uy lực vô thượng, đánh về phía La Hầu.

Lúc đầu, La Hầu không hề có động tác gì, đợi đến khi vô số Khai Thiên Khí Nhận đã áp sát trước mắt, mới mạnh mẽ phất tay, một đạo pháp lực rơi vào Diệt Thế Hắc Liên.

Diệt Thế Hắc Liên xoay tròn, phóng thích ra u quang nồng đậm, hóa thành một tấm bình phong tối tăm, chắn trước người hắn.

"Oanh!" Một kích của Bàn Cổ Phiên, va chạm với tấm bình phong đen do Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ngưng luyện!

Khoảnh khắc đó, Đạo vận bùng nổ, lực lượng diệt thế, quét ngang bốn phương, vô số hư không, như tấm gương vỡ vụn loảng xoảng, yên diệt thành hư vô.

Bàn Cổ Phiên, mạnh mẽ bay ngược trở về trong tay Nguyên Thủy, thân hình Nguyên Thủy chấn động, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, trong đồng tử lộ ra vẻ khó tin!

Dùng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đối kháng cứng rắn một kích của Tiên Thiên Chí Bảo của hắn, lại bất động như núi, La Hầu giờ này, rốt cuộc là cảnh giới gì?

Chương 568

Các Thánh nhân khác, cũng đại kinh thất sắc, La Hầu viễn độn Hỗn Độn bấy nhiêu năm, cuối cùng cũng không phải là vô ích, Đạo hạnh của hắn, dĩ nhiên đã đạt đến mức độ khó tin như vậy!

Chư Thánh trong lòng hiểu rõ, La Hầu, e rằng đã bước ra bước đó, đạt đến cảnh giới giống như Đạo Tổ!

Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ ánh lên kiếm mang, trong khoảnh khắc, ngài thúc giục Tru Tiên Tứ Kiếm, lại tế xuất Tru Tiên Trận Đồ!

Uy lực của vô thượng Tiên Thiên Sát Phạt Chí Bảo, quét ngang Tam Giới, dưới sự điều khiển của Thông Thiên Giáo Chủ, sát phạt về phía La Hầu.

Đây là lần đầu tiên Thông Thiên Giáo Chủ, sau vô số vạn năm Phong Thần, toàn lực xuất thủ!

Đạo vận mênh mông, hình thành cơn bão mạnh nhất, quét về bốn phương.

"Tru Tiên Tứ Kiếm, không tệ, mạnh hơn cái vừa rồi!" La Hầu khẽ gật đầu, lộ vẻ tán thành, nhưng ngay sau đó lại thở dài, "Chỉ tiếc, chưa bước ra bước đó, cuối cùng cũng chỉ là con kiến mà thôi!" Lần này, La Hầu không dùng Diệt Thế Hắc Liên phòng ngự nữa, mà là tế xuất Thí Thần Thương!

Thí Thần Thương ra thương như rồng, với tốc độ không thể bắt kịp bằng mắt thường, tiêu diệt kiếm quang của Tru Tiên, đâm về phía Thông Thiên Giáo Chủ!

Thông Thiên Giáo Chủ, không hổ là Thánh nhân giết chóc mà ra,

phản ứng cực nhanh, gần như cùng lúc, Thanh Bình Kiếm xuất vỏ, va chạm với mũi Thí Thần Thương, mượn lực phản chấn cực mạnh đó, mạnh mẽ lùi về bên cạnh Chư Thánh.

"Thế nào?" Minh Hà hỏi, sắc mặt đã ngưng trọng đến cực điểm.

"Rất mạnh, ta kém xa không phải đối thủ." Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt mang vẻ lo lắng.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thì mặt mày ủ rũ, hi vọng vừa mới nhóm lên lại tan biến!

Phật môn của họ, sao lại khó khăn đến vậy, vừa hưng thịnh chưa đến nghìn năm, lại gặp đại nạn như vậy.

Thái Thanh hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi thở ra, "Cùng nhau lên, tuyệt đối không thể để Ma đầu này chiếm Tu Di Sơn!" "Thái Cực Đồ!" "Bàn Cổ Phiên!" "Tru Tiên Tứ Kiếm!" "A Tỳ, Nguyên Đồ!" "Thất Diệu Bảo Thụ!" "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" Chư Thánh lại một lần nữa toàn lực xuất thủ, Thiên Đạo chi lực được vận dụng đến cực hạn, mang theo đại thế hùng vĩ, áp chế về phía La Hầu.

Dù không thể tạo thành uy hiếp gì lớn cho La Hầu, cũng phải tạm thời bức La Hầu ra khỏi Tam Giới.

"Không nhập Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, cuối cùng cũng chỉ là con kiến mà thôi!" La Hầu lại khẽ thở dài, Thí Thần Thương bay ra, mạnh mẽ đâm xuống.

"Oanh!" Uyển như Bàn Cổ Đại Thần trọng khai thiên địa, sắc mặt Chư Thánh đột nhiên trắng bệch, tất cả linh bảo đột nhiên chấn động, đều bị đánh bay ra ngoài.

Chư Thánh toàn lực xuất thủ, lại không phải địch một hiệp của La Hầu!

Khóe miệng Chư Thánh dính máu, khó tin nhìn La Hầu, từ khi nào,

La Hầu, lại cường đại đến mức độ này, e rằng lão sư, cũng chưa chắc có thể trị được hắn!

Khóe miệng Vô Thiên lộ vẻ khinh miệt, "Xem kìa, ta đã nói rồi, các ngươi không phải đối thủ của Ma Tổ đại nhân, hà tất phải khổ sở giãy giụa, cuối cùng lại tổn hại ức vạn năm khổ tu?" "Còn về Tu Di Sơn, thực ra các ngươi nghĩ kỹ xem, năm xưa Long Hán Đại Kiếp, đó chính là đạo tràng của lão sư, bây giờ chẳng qua là vật về nguyên chủ mà thôi." Lời nói của Vô Thiên, không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, trực tiếp khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn phun ra một ngụm máu già, trợn mắt nhìn Vô Thiên.

Một kích đánh bại liên thủ của Chư Thánh, trên mặt La Hầu không hề có chút đắc ý, trái lại còn khẽ nhíu mày.

Hiện tại hắn, thực ra còn chưa thể tùy tâm sở dục bước chân vào Tam Giới.

Bây giờ bước vào, cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, hắn có thể cảm nhận được, Thiên Đạo chi lực đang không ngừng bài xích hắn.

Mà lão đạo sĩ Hồng Quân, Đạo hạnh không hề kém, không hề thua kém hắn.

Nếu Ma Đạo không có chút căn cơ nào trong Tam Giới, mà lại mạo hiểm ra tay, vẫn chưa hoàn toàn nắm chắc.

Tuy nhiên, dù hắn không thể lưu lại Tam Giới lâu, nhưng cho Chư Thánh một chút giáo huấn, vẫn không khó.

La Hầu quét mắt nhìn Chư Thánh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Chuẩn Đề.

Vừa rồi chính hắn là người hăng hái nhất, vậy thì lấy hắn ra tay vậy.

Chuẩn Đề bị ánh mắt La Hầu quét qua, sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Ngay lúc này, La Hầu lại một lần nữa xuất thủ, "Thí Thần Thương!" Thí Thần Thương khẽ rung, với tốc độ cực nhanh xuyên phá hư không, mạnh mẽ đâm về phía Chuẩn Đề.

Một kích này, như đá phá trời, tốc độ nhanh đến cực hạn, Chuẩn Đề cảm nhận được, nhưng lại hoàn toàn không có cách nào phản ứng, không phải hắn không muốn phản ứng, mà là khí cơ bị La Hầu khóa chặt, căn bản không kịp phản ứng!

Ngay khi Thí Thần Thương, sắp tiếp xúc với Chuẩn Đề thì, Đạo vận lượn lờ, vang vọng trong Tam Giới!

Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân!

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn!

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần!

Nhất Đạo truyền Tam Hữu, nhị giáo Xiển Tiệt phân!

Huyền Môn đô lĩnh tú, nhất khí hóa Hồng Quân!

Thanh âm vừa dứt, một lão giả thân mặc đạo bào màu xám đã xuất hiện giữa không trung.

Ngài đưa ngón tay ra, khẽ điểm một cái, Thiên Đạo chi lực vô hình tụ tán, lập tức đánh bật Thí Thần Thương trở lại.

"Lão già Hồng Quân, ngươi đến cũng không chậm." Khóe miệng La Hầu nở một nụ cười lạnh, không tiếp tục ra tay nữa.

"La Hầu, ngươi vẫn không bỏ ý định, muốn phản công Tam Giới, xem ra giáo huấn năm xưa, vẫn chưa khiến ngươi tỉnh ngộ." Giọng Hồng Quân vẫn bình thản như thường.

La Hầu cười lạnh, "Năm xưa trên Tu Di Sơn, các ngươi lấy một địch bốn, mới suýt thắng, còn mặt mũi nào mà nhắc chuyện năm xưa?" Hồng Quân không nói gì nữa, rất lâu sau mới nói, "Lần này

ngươi giáng lâm Tam Giới, rốt cuộc muốn làm gì?" La Hầu cười quỷ dị, phất tay một cái, một màn đen nổi lên, ngăn cách Chư Thánh bên ngoài.

Ngoài màn đen, Chư Thánh lòng bất an, một lát sau, Chuẩn Đề mới run rẩy nói, "Ma Tổ thế đến hung hãn, lão sư sẽ không phải cũng không phải đối thủ chứ?" Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Chư Thánh lập tức đổ dồn lên người Chuẩn Đề, đồng thanh nói, "Không biết nói thì đừng nói." Chuẩn Đề cười hềnh hệch, "Ta đây chẳng phải là đoán sao, chỉ là đoán mà thôi!" Màn đen ngăn cách tất cả, cuộc nói chuyện của Hồng Quân và La Hầu, Chư Thánh không hề hay biết, nhưng theo thời gian trôi đi, sắc mặt Chư Thánh, vẫn không thể tránh khỏi trở nên căng thẳng.

Không biết đã qua bao lâu, màn đen vén lên, thân ảnh Hồng Quân, La Hầu, một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên mặt La Hầu mang vẻ đắc ý, dường như đã đạt được mục tiêu của mình.

Một lát sau, Hồng Quân mở lời, "Tu Di Sơn, tạm thời nhường cho Ma Đạo đi, trong ba nghìn năm, Ma Đạo sẽ không ra khỏi Tu Di Sơn." Lời nói của Hồng Quân tuy bình thản, nhưng lọt vào tai Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, không khác gì tiếng sấm giữa trời quang.

Hai người ngẩng đầu, khó tin nhìn Hồng Quân, vừa định mở lời, lại nghe Hồng Quân kiên định nói, "Việc này, cứ quyết định như vậy đi, Phật môn, sớm ngày di dời đi." Nói xong, Hồng Quân thậm chí không cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thời gian hỏi, thân ảnh lóe lên, trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi.

La Hầu quỷ dị nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, bật cười thành tiếng, "Hai vị, sớm ngày di dời đi." Chuẩn Đề siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng một lời cũng không nói ra.

Chư Thánh cũng không vì Phật môn Tây Phương gặp nạn mà cảm thấy vui mừng.

Về bản chất, chúng sinh Tam Giới, đều có ta trong ngươi, ngươi trong ta, nương tựa lẫn nhau.

Phật môn cắt đất, Ma Đạo nhập trú, đối với chúng sinh Tam Giới thật sự là một chuyện tốt sao?

Chư Thánh trầm mặc, nhưng lão sư đã ra lệnh, hiển nhiên đã định, không thể phản bác.

Chương 569

Cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng, nói với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, "Chuyện di dời, có cần chúng ta giúp đỡ không?" "Không cần…" Phật môn Nhị Thánh như quả bóng xì hơi, sắc mặt tái nhợt, không chút huyết sắc nào.

Rất nhanh, Chư Thánh cáo từ, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thì bắt đầu huy động toàn bộ người của Phật môn, bắt đầu di dời.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn mênh mông, Lục Nhĩ cũng không phụ sự kỳ vọng, thành công vượt qua Lôi kiếp, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy mới đột phá, nhưng luận về thực lực đơn thuần, Lục Nhĩ lúc này, so với Chuẩn Đề cũng không kém bao nhiêu!

Triệu Công Minh và Lục Nhĩ trở về Tam Giới, khi đến rìa Tam Giới, đã thấy ma khí lan tràn ở Tây Phương.

"Lão sư, người mau xem!" Lục Nhĩ đột nhiên kinh ngạc.

Triệu Công Minh cười nói, "Thời cách ức vạn năm, Ma Đạo phản phác, rất bình thường, không cần quá kinh ngạc." Triệu Công Minh đưa Lục Nhĩ trở về Tam Giới, rất nhanh, liền nắm rõ mọi chuyện đã xảy ra trong Tam Giới trong khoảng thời gian họ rời đi.

Khi biết Đạo Tổ đồng ý, cho Ma Đạo mượn Tu Di Sơn ba nghìn năm, Triệu Công Minh suýt nữa bật cười thành tiếng.

Tây Phương, thật sự là thảm, hưng thịnh chưa được nghìn năm, đã mất cả tổ đình, quả thực là trò cười thiên hạ.

Lục Nhĩ lo lắng nói, "Lão sư, Ma Đạo xâm nhập, sẽ không ảnh hưởng đến cục diện Tam Giới, thậm chí ảnh hưởng đến Tiệt Giáo

chứ?" Triệu Công Minh khẽ cười nói, "Yên tâm, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát." Khẩn Na La, là một quân cờ do La Hầu bố trí ở Tam Giới!

Nhưng Khẩn Na La, đồng thời cũng là một quân cờ hắn bố trí trong Ma Đạo!

Cái gọi là trong vòng có vòng, chẳng qua là như vậy!

Sau khi Tu Di Sơn di dời, Phật môn cân nhắc kỹ lưỡng, lựa chọn Bắc Câu Lô Châu, an phận cùng Yêu tộc một góc.

Tuy an phận một góc, nhưng miễn cưỡng cũng coi như đã ổn định.

Chỉ có điều đãi ngộ thì rất tệ, giờ Tây Phương, dưới sự trợ giúp của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Nhị Thánh, đã sơ lý địa mạch, khôi phục linh khí, cải tạo gần như xong xuôi.

Nhưng Bắc Câu Lô Châu, hoàn cảnh khắc nghiệt, lại phải bắt đầu từ đầu, đây mới là chuyện đau đầu nhất của Phật môn.

Tu Di Sơn, Ma Đạo tổ đình, La Hầu sắc mặt trịnh trọng nói với Vô Thiên, "Kể từ hôm nay, Ma Đạo phục hưng, có thể ở Tây Ngưu Hạ Châu, rộng mở sơn môn, hoằng dương Ma Đạo chúng ta." "Vâng, đại nhân." Vô Thiên gật đầu, nhưng rất nhanh lại lo lắng nói, "Nhưng Chư Thánh bên kia…" "Chư Thánh bên kia không cần lo lắng, họ sẽ không ra tay." Khóe miệng La Hầu nở một nụ cười quỷ dị, nói xong, thân ảnh lóe lên, La Hầu đã rời khỏi Tam Giới.

Tam Thập Tam Thiên, Hồng Quân yên lặng đứng giữa hư không, hai mắt nhìn xa xăm, như đang suy tư điều gì đó.

Lâu sau, Hồng Quân thở dài, "Cuối cùng vẫn còn kém mấy nghìn năm a!" Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, Thiên Đạo là Hồng Quân, Hồng Quân cũng là Thiên Đạo.

Từ khi chứng đạo đến nay, tu hành ức vạn năm, Hồng Quân gần

như đã đạt đến cực hạn của Thiên Đạo cảnh!

Nhưng cách cảnh giới Thiên Đạo viên mãn thực sự, vẫn còn kém một bước, vì vậy đối đầu với La Hầu, không hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Mà La Hầu, cũng biết Hồng Quân lão luyện vô cùng, không có hoàn toàn nắm chắc đánh bại Hồng Quân, nên muốn ở trong Tam Giới bố đạo, sau khi tổn hại khí vận Huyền Môn, mới tiến hành khai chiến với Tam Giới, thế là hai người nhất trí, mục tiêu đạt thành đồng bộ, thật khéo là đã thỏa thuận, tạm thời nhường Tây Phương cho Ma Đạo ba nghìn năm, lấy ba nghìn năm làm giới hạn, sau ba nghìn năm, chính là lúc đại chiến bắt đầu!

"Ai!" Hồng Quân lại khẽ thở dài, thân ảnh như bọt nước tan biến không dấu vết.

Thời gian trôi đi, chớp mắt, đã một nghìn năm trôi qua kể từ khi Ma Đạo nhập trú Tu Di Sơn.

Ma Đạo đã cắm rễ ở Tây Phương, chiêu mộ hàng vạn đệ tử Ma Đạo, Ma Môn, phát triển rực rỡ.

Ma Môn hưng thịnh, ngược lại Phật môn, ngày càng suy yếu!

Không vì gì khác, ngay cả tổ đình Tây Phương cũng mất, đâu còn khí vận dư thừa để duy trì nữa, thậm chí có thể nói ngược lại, Ma Đạo đã cướp lấy khí vận vốn thuộc về Phật môn.

Ma Đạo phát triển cực nhanh, bên Huyền Môn này, sau khi Chư Thánh họp bàn, cũng đang toàn lực chuẩn bị!

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương, Đạo thống của Chư Thánh, đều lấy ra những bảo vật, tài nguyên, linh căn, đại dược quý giá nhất, cho đệ tử môn hạ sử dụng.

Nhất thời, đệ tử của các Đạo thống Chư Thánh, lần lượt bắt đầu

bế quan, tu vi bắt đầu đột phá thần tốc.

Mà Triệu Công Minh, cũng đưa Lục Nhĩ, một lần nữa đến Tam Thập Tam Thiên, trong Bích Du Cung.

"Đệ tử bái kiến lão sư." "Lục Nhĩ bái kiến tổ sư." Triệu Công Minh, Lục Nhĩ, lần lượt cung kính hành lễ với Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đứng dậy đi." Thông Thiên Giáo Chủ hư phù một cái, ánh mắt quét qua hai người, khi quét đến người Lục Nhĩ, đột nhiên dừng lại, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, "Lục Nhĩ, ngươi dĩ nhiên cũng đã bước ra bước đó?" Chẳng trách Thông Thiên Giáo Chủ không kinh ngạc, Hỗn Nguyên Đại La, khi nào cũng thành rau cải trắng?

Đó là sự tồn tại khó hơn vô số lần so với chứng đạo Thiên Đạo Thánh nhân a!

Lục Nhĩ gãi đầu, ngại ngùng cười nói, "Đều là lão sư bồi dưỡng, nếu không có lão sư, đệ tử cách chứng đạo, còn xa lắm." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, trên mặt lóe lên một tia vui mừng.

Vẫn phải là đệ tử nhà mình a, nếu không có đại đệ tử này, Tiệt Giáo ngày nay, còn không biết sẽ phát triển đến mức độ nào.

Sau cảm khái, Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt nghiêm túc, hỏi, "Công Minh, Ma Đạo đang xâm nhập Hồng Hoang, lần này con đến, hẳn là có chuyện gì phải không." Triệu Công Minh nghiêm nghị nói, "Đệ tử có một việc." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, "Con cứ nói đi." "Đó chính là Hỗn Nguyên Lộ." Triệu Công Minh chậm rãi nói, "Lão sư trước đây ở Tu Di Sơn, khi giao thủ với Ma Tổ La Hầu, tự nhiên cũng cảm nhận được, Thánh nhân so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy sức mạnh không kém cạnh, nhưng về bản chất, lại khác biệt trời vực, hiện tại Ma Đạo xâm nhập, Tam Giới động loạn, đệ tử cho rằng, Hỗn Nguyên Lộ, vẫn là một con đường tốt nhất, cũng có thể khiến Tiệt Giáo chúng ta, có phòng bị không gặp tai họa." Thông Thiên

Giáo Chủ trầm mặc, Hỗn Nguyên Lộ, đây là lần thứ hai Triệu Công Minh đề nghị.

Lần đầu tiên, ngài vẫn còn chưa để ý, Hỗn Nguyên Lộ tuy tốt, nhưng phải bỏ đi Đạo hạnh ức vạn năm, nói thì dễ, làm thì khó biết bao, đổi thành Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Nhị Thánh, dù đánh chết họ, e rằng cũng không thể đi thông.

Nhưng lần này, Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận sâu sắc những gì đệ tử nhà mình nói, Hỗn Nguyên Lộ, ở một tầng thứ nào đó, ở một ý nghĩa nào đó mà nói, quả thực vượt xa Thánh nhân.

Thông Thiên Giáo Chủ biết, mình đã đến lúc phải đưa ra quyết định!

Rất lâu sau, trong Bích Du Cung, vang lên một tiếng thở dài khẽ.

"Do dự mãi, do dự mãi, vi sư từ khi nào, lại biến thành người như vậy?" Tiếp đó, liền là một giọng nói kiên định vô song vang lên, "Con đường Hỗn Nguyên này, vi sư đi!" Trên mặt Triệu Công Minh mang vẻ vui mừng, "Đệ tử tùy thời hộ pháp cho lão sư." Sau khi sắp xếp Lục Nhĩ trở về Đông Hải, trong Kim Ngao Đảo, tọa trấn đại cục, Triệu Công Minh liền ở lại Bích Du Cung, một lòng một dạ phụ trợ Thông Thiên Giáo Chủ.

Với nội tình của Thông Thiên Giáo Chủ hiện nay, tự trảm một đao, trùng tu Hỗn Nguyên Lộ, thực ra bản thân đã là chuyện chắc chắn, không có rủi ro lớn.

Nhưng hiện tại dù sao cũng đang gặp lúc Ma Đạo xâm nhập, thời buổi nhiễu nhương, vẫn là Triệu Công Minh ở lại thì tốt hơn.

Trong Bích Du Cung, Thiên Đạo chi lực nhân uân, nồng đậm, tản mát ra vô cùng huyền diệu!

Toàn bộ Thông Thiên Giáo Chủ bị bao phủ trong Đạo vận bàng

bạc này, kiếm đạo đã tu hành vô số vạn năm, từ từ ngưng tụ trên đỉnh đầu!

Kiếm đạo của Thông Thiên Giáo Chủ, vừa dung nạp trăm sông, lại duy tinh duy nhất, là kiếm đạo chí cường của thế gian, một kiếm phá vạn pháp, một kiếm toái vạn cổ, kiếm đạo của ngài thuần túy đến mức, đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo chí giản!

Thời gian chớp mắt, mấy trăm năm trôi qua, trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ, một thanh kiếm vô hình thon dài, sáng lấp lánh từ từ ngưng tụ, tu sĩ bình thường, dù là Chuẩn Thánh Đại Năng, nhìn một cái, cũng sẽ bị kiếm ý vô cùng dày đặc trên thân kiếm làm tổn thương, đây chính là tinh hoa kiếm đạo cả đời của Thông Thiên Giáo Chủ!

Cách Thông Thiên Giáo Chủ mấy chục bước, Triệu Công Minh ngồi trên bồ đoàn, hộ pháp cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Lúc này thấy trạng thái của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không khỏi thầm kinh ngạc.

Vẫn phải là lão sư a!

Dựa theo quỹ tích thời gian tuyến ban đầu, trong Hồng Hoang Chư Thánh, luận chiến lực không nghi ngờ gì, là Thông Thiên Giáo Chủ cao nhất!

Chương 570

Mà luận Đạo hạnh, thì là Thái Thanh Thánh nhân sâu không lường được!

Nhưng lúc này, bất luận là về Đạo hạnh, hay về chiến lực, nhìn khắp Chư Thánh, bao gồm cả Hỗn Nguyên Đại La Minh Hà, Thông Thiên Giáo Chủ, đều là số một không thể lay chuyển, không có cách nào, ai bảo khí vận Tiệt Giáo thịnh vượng đến vậy?

"Với nội tình của lão sư, dù tự trảm một đao, sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, muốn vươn tới đỉnh phong, cũng tuyệt đối không phải chuyện gì khó." Triệu Công Minh trong lòng thầm đánh giá.

Trung tâm Bích Du Cung, khí cơ toàn thân Thông Thiên Giáo Chủ nuốt nhả, thanh kiếm vô hình trên đỉnh đầu, cuối cùng sau một lần chấn động nữa, từ từ hạ xuống!

"Oanh!" Khoảnh khắc hạ xuống, toàn bộ Thiên Đạo chi lực trong Bích Du Cung đột nhiên bạo động!

Tiếp đó, với thế bài sơn đảo hải, mạnh mẽ truyền bá về bốn phương tám hướng, nhất thời, Pháp tắc thiên địa sôi sục, vạn đạo phá diệt, giữa thiên địa, đột nhiên mưa lớn trút xuống, một nỗi bi thương khổng lồ, xuất hiện trong lòng chúng sinh Tam Giới.

"Hả?

Chuyện gì đã xảy ra!" Vô số Đại Năng Hồng Hoang, dồn dập đưa mắt nhìn về phía Bích Du Cung!

Trời đổ máu mưa, vạn linh bi thương, đây là cảnh Thánh nhân vẫn lạc!

Chẳng lẽ trong Tam Giới, có Thánh nhân vẫn lạc?

Không đúng, không giống!

Giữa không trung đổ xuống, không phải máu mưa, chỉ là mưa lớn mà thôi, đây tuyệt đối không phải cảnh tượng Thánh nhân vẫn lạc nên có!

Trừ vô số Đại Năng ra, Chư Thánh, cũng ngay lập tức dồn ánh mắt lại, mang theo vẻ khó tin, nhìn về phía Bích Du Cung!

Tự trảm một đao, phế bỏ Thiên Đạo Thánh vị, Thông Thiên đây là đang làm gì!

Trong Thái Thanh Cung, trên mặt Thái Thanh mang vẻ kinh ngạc khó tả, không còn thấy vẻ bình thản thường ngày!

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy vỗ bàn đứng dậy, không dám tin!

"Hắn Thông Thiên, dĩ nhiên tự trảm một đao, phế bỏ Thánh vị, hắn có biết, hắn đang làm gì không!" Bắc Câu Lô Châu, đại bản doanh Phật môn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Nhị Thánh lập tức ngây người.

"Thông Thiên tên này, e rằng bị điên rồi, tự dưng không đâu lại đi tự trảm một đao?" Nhưng ngay sau đó, trong lòng Phật môn Nhị Thánh, lại khẽ vui mừng!

Một đao này của Thông Thiên Giáo Chủ, ít nhất đã trảm đi một phần năm khí vận của Tiệt Giáo, đây chẳng phải là biến tướng mở rộng không gian phát triển cho Phật môn của họ sao!

Thái Tố Thiên, trong Oa Hoàng Cung, trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa lóe lên một tia dị sắc.

"Thông Thiên sư huynh quả nhiên đã lựa chọn con đường này…" Tự trảm một đao, trùng tu Hỗn Nguyên, vỏn vẹn tám chữ, nghe thì đơn giản, nhưng thực tế làm thì vô cùng khó khăn!

Đó là Đạo hạnh ức vạn năm a, khổ tu ức vạn năm, không biết đã bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, mới có thành tựu như ngày nay.

Một sớm bỏ đi, đi một con đường khác, đây là quyết tâm lớn đến nhường nào?

Dù sao không nói người khác, Nữ Oa tự mình là không có khí phách đó.

Tây Phương, Tu Di Sơn, Ma Đạo tổ đình, Vô Thiên ngồi trên bồ đoàn màu đen rộng lớn.

Cảm nhận ba động không ngừng truyền đến từ ngoài Tam Thập Tam Thiên, trên mặt thêm vài phần trịnh trọng.

Thông Thiên Giáo Chủ, quả thực là một nhân vật, dĩ nhiên có quyết tâm lớn đến vậy, bỏ đi Đạo hạnh ức vạn năm, lựa chọn đi một con đường khác.

Chẳng cần nói gì khác, chỉ riêng điểm này, đã vượt qua các Thánh nhân khác!

"Xem ra Hồng Hoang này, vẫn có không ít nhân tài kiệt xuất, những nhân tài như vậy, nếu rơi vào Ma Đạo chúng ta thì tốt rồi, nhưng tiếc thay Đạo bất đồng bất tương vi mưu, cuối cùng lập trường khác nhau, phe phái khác nhau." Vô Thiên lại phát ra một tiếng thở dài, nhưng rất nhanh, sắc mặt lại trở nên thoải mái.

Tuy nhiên, thực ra cũng không có gì, Ma Tổ, sắp giáng lâm Tam Giới.

Đến lúc đó, Tam Giới lâm vào diệt vong, chẳng qua chỉ trong chớp mắt mà thôi, Hỗn Nguyên hay không, lại có tác dụng gì?

Tam Thập Tam Thiên, trong Bích Du Cung, thanh kiếm vô hình kia hạ xuống!

Khí tức trên người Thông Thiên Giáo Chủ, tựa như quả bóng xì hơi, bắt đầu từng tầng từng tầng suy giảm.

Thánh nhân Cửu trọng thiên!

Thánh nhân Bát trọng thiên!

Thánh nhân Ngũ trọng thiên!

Thánh nhân Nhất trọng thiên!

Chỉ trong khoảnh khắc, tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ đã giảm xuống Thánh nhân Nhất trọng thiên.

Nhưng đây, vẫn còn xa mới là điểm cuối, sau một hồi thăng trầm, ba động, khí tức của Thông Thiên Giáo Chủ, lại mạnh mẽ giảm xuống Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, lúc này mới coi như dừng lại xu thế trượt dốc.

Lúc này, trên bồ đoàn, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ trắng bệch.

Nhưng đôi mắt, lại đen kịt và sáng ngời, tựa như vì sao trong đêm tối, lấp lánh phát sáng.

"Lão sư, có thể bắt đầu rồi, đệ tử ở đây hộ pháp cho người." Giọng Triệu Công Minh lờ mờ từ đại điện truyền đến, khiến Thông Thiên Giáo Chủ không còn lo lắng gì nữa.

Ngài khẽ gật đầu xong, liền nhắm mắt bắt đầu tham ngộ.

Thực ra sự khác biệt giữa Thiên Đạo Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chính là ở chỗ Thiên Đạo Thánh nhân, nắm giữ chính là Thiên Đạo chi lực, Hỗn Nguyên Đại La, nắm giữ chính là Pháp tắc.

Mà Thông Thiên Giáo Chủ có tạo nghệ trong kiếm đạo, đã đạt đến một mức độ phi thường.

Vì vậy, Pháp tắc chứng đạo đối với Thông Thiên Giáo Chủ mà nói, không hề khó khăn, chỉ cần một chút thời gian mà thôi.

Thông Thiên Giáo Chủ tham ngộ lực lượng Pháp tắc, khí tức kiếm đạo quanh thân càng thêm nồng đậm, đến cuối cùng, dĩ nhiên hình thành một kén lớn, bao bọc Thông Thiên Giáo Chủ thật chặt bên trong.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt, lại mấy trăm năm trôi qua.

Lúc này, cách kỳ hạn ba nghìn năm do Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu ước định, chỉ còn lại một nghìn năm.

Tam Thập Tam Thiên, trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đã bế quan mấy trăm năm, cũng chậm rãi mở đôi mắt.

Khoảnh khắc mở mắt, giữa thiên địa, một đạo kiếm quang kinh diễm xé toạc trời đất.

Chương 571

Tu sĩ Tam Giới, từ Địa Tiên, Thiên Tiên, đến Chuẩn Thánh, thậm chí là Thánh nhân, tóc gáy đều dựng đứng!

Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi đứng dậy, mỗi bước đi, khí tức Pháp tắc trên người lại nồng đậm thêm vài phần.

Đến khi bước thứ chín đi qua, khí tức trên người ba động, hiển nhiên đã đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Đệ tử chúc mừng sư tôn, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, từ nay về sau, được đại tiêu dao, đại tự tại." Triệu Công Minh mặt đầy ý cười đón lên, cảm nhận Pháp tắc chi lực thuần túy đến khó tin trên người Thông Thiên Giáo Chủ, cười hỏi, "Lão sư, cảm giác thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một tiếng, "Hôm nay mới biết Hỗn Nguyên Đại La, rốt cuộc là cảnh giới như thế nào a!" "Trước đây ngồi trên Thánh nhân quả vị, luôn cảm thấy trên người nặng trĩu, như vác một ngọn núi lớn, nhưng bây giờ sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, đã không còn như trước nữa rồi, nhẹ nhàng, toàn thân vô cùng nhẹ nhàng, ngọn núi lớn trên người, đã hoàn toàn trút bỏ." Đôi mắt Thông Thiên Giáo Chủ rạng rỡ, kiếm khí toàn thân mạnh mẽ đáng sợ, thẳng tắp xuyên mây trời.

Triệu Công Minh gật đầu, Thiên Đạo Thánh nhân, hưởng Thiên Đạo chi lực, tự nhiên trong cõi u minh, phải gánh vác trách nhiệm.

Đây cũng là lý do tại sao trước đây Bất Chu Sơn sụp đổ, Phong Thần Đại Kiếp, phá hủy Hồng Hoang, Chư Thánh phải toàn lực ra tay cứu vãn, đây, chính là lúc họ hưởng thụ Thiên Đạo chi lực, đồng thời phải gánh vác trách nhiệm.

Nhưng bây giờ, sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, mọi thứ đều

khác, về bản chất mà nói, Thông Thiên hiện nay, đã không còn quan hệ nhân quả gì với Tam Giới.

Thông Thiên Giáo Chủ yên lặng nhìn Triệu Công Minh, đột nhiên hỏi, "Con hiện nay, đã đi đến đâu rồi?

Hẳn là đã bước ra bước đó rồi chứ?" Dù trước khi chứng đạo Hỗn Nguyên, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không nhìn ra nội tình của Triệu Công Minh, càng đừng nói sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, vì vậy Thông Thiên Giáo Chủ mới suy đoán, Triệu Công Minh đã bước ra bước đó, từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, tức là Thiên Đạo cảnh.

Triệu Công Minh chậm rãi gật đầu, "Đệ tử quả thực đã bước ra bước đó." Là Hỗn Nguyên Đại La đầu tiên của Hồng Hoang, ngay cả đệ tử nhà mình là Lục Nhĩ cũng đã chứng đạo Hỗn Nguyên, hắn há lại còn dừng lại ở Hỗn Nguyên Đại La.

"Vậy con so với Đạo Tổ, Ma Tổ, ai mạnh ai yếu?" Thông Thiên Giáo Chủ lại hỏi.

Triệu Công Minh trầm tư một hồi, lúc này mới nói, "Đạo Tổ, Ma Tổ, đều là tu sĩ lão làng từ ức vạn năm trước, nếu không có gì bất ngờ, đều là thực lực Thiên Đạo cảnh viên mãn, so với họ, đệ tử vẫn còn kém không ít." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, sắc mặt thư thái vài phần, không hỏi nhiều.

Bất luận thế nào, trên chiến lực cao cấp, Hồng Hoang hiện nay, đã áp đảo Ma Đạo!

Thông Thiên sẽ không tin, Ma Tổ La Hầu, tài năng kinh diễm như vậy, còn có thể lấy một địch hai mà thắng.

"Vậy con nói, đại chiến khi nào sẽ bắt đầu?" Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên mở lời hỏi, không biết từ lúc nào, ngài cũng bắt đầu

lấy ý kiến của đệ tử nhà mình làm chủ.

"Năm xưa Đạo Tổ và Ma Tổ ước định, ba nghìn năm là giới hạn, hiện nay còn lại một nghìn năm, đệ tử cho rằng, ước hẹn ba nghìn năm vừa đến, hai bên lập tức sẽ khai chiến." "Nghìn năm.

Vậy Tiệt Giáo chúng ta, phải chuẩn bị trước một số việc." Triệu Công Minh lập tức chắp tay nói, "Xin lão sư phân phó." Thông Thiên Giáo Chủ xoa mi tâm, chậm rãi nói, "Triệu hồi tất cả đệ tử Tiệt Giáo về Kim Ngao Đảo, kể từ hôm nay, Kim Ngao Đảo phong sơn, tất cả đệ tử Tiệt Giáo, đều không được đi lại trong Tam Giới, bên U Minh, còn có bên Ngũ Trang Quán, con đích thân đi một chuyến đi." "Vâng, lão sư." Triệu Công Minh gật đầu, rời khỏi Bích Du Cung.

Rất nhanh, trên Kim Ngao Đảo, Huyền Quy Phó Giáo Chủ ban bố Thánh nhân chiếu lệnh.

Ra lệnh tất cả môn nhân Tiệt Giáo không ở Kim Ngao Đảo, phải trở về Kim Ngao Đảo trong vòng một trăm năm, kỳ hạn trăm năm vừa đến, Kim Ngao Đảo phong sơn, muốn trở về thì đã muộn.

Đồng thời, Triệu Công Minh cũng đi U Minh Giới, Ngũ Trang Quán một chuyến.

U Minh Giới, ngay cả Văn Đạo Nhân vốn xưa nay không để bất cứ chuyện gì vào mắt cũng hiếm thấy có chút ngưng trọng.

"Lão sư, Ma Đạo xâm nhập, thật sự đáng sợ đến vậy sao?" Ngay vừa rồi, Triệu Công Minh đã nói với Văn Đạo Nhân.

Muốn U Minh Giới tạm thời phong bế, lúc đầu, Văn Đạo Nhân còn không để ý.

Ma Đạo xâm nhập thì sao, chẳng lẽ còn thật sự có thể gây ra uy hiếp gì cho Tam Giới.

Phải biết, Tam Giới hiện nay, trừ Chư Thánh ra, còn có Đạo Tổ là

cây kim định hải thần châm đó.

Ức vạn năm trước, khi Đạo Ma chi tranh, Đạo Tổ có thể đánh bại Ma Tổ La Hầu.

Chẳng lẽ qua ức vạn năm, lại không phải đối thủ?

Triệu Công Minh nhìn ra sự không để ý của Văn Đạo Nhân, trên mặt thêm chút ngưng trọng, chậm rãi nói, "Ngươi có từng nghe qua một câu nói không?" "Xin lão sư chỉ điểm." Trên mặt Văn Đạo Nhân lộ ra vẻ cung kính.

"Trên đời này, không có quang minh tuyệt đối, cũng không có bóng tối tuyệt đối, Tam Giới, kể từ sau khi Long Hán Đại Kiếp kết thúc, thời gian an ổn quá lâu rồi, ngay cả Vu Yêu Đại Kiếp, Phong Thần Đại Kiếp, cũng là mâu thuẫn nội bộ Hồng Hoang, chứ không phải do người ngoài gây ra." "Thời gian dài tích lũy như vậy, tai kiếp tích lũy của Hồng Hoang, đã đạt đến một mức độ phi thường, mà Ma Đạo xâm nhập, lại vừa vặn đến đúng lúc, Đạo trưởng Ma tiêu, Đạo tiêu Ma trưởng, là định luật của Thiên Đạo, lần Ma Đạo xâm nhập này, e rằng còn nguy hiểm hơn cả Long Hán Đại Kiếp năm xưa!" Triệu Công Minh giải thích cho Văn Đạo Nhân một cách sâu sắc và dễ hiểu, sau đó nói.

"Vì vậy để bảo vệ U Minh an toàn, vì đại cục, U Minh phong bế, là việc phải làm." Văn Đạo Nhân trên mặt lộ ra vẻ kiêng dè, "Vâng, lão sư." Ngay lập tức, Văn Đạo Nhân tế xuất Phong Đô Đại Đế Bảo Ấn, toàn bộ pháp lực Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn trên người, đều dũng mãnh tuôn vào trong đó, trong khoảnh khắc, trên Đại Đế Bảo Ấn, tỏa ra thần mang chói lọi chưa từng có, trong nháy mắt chiếu sáng U Minh Giới tối tăm lạnh lẽo như ban ngày.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả sinh linh U Minh Giới, từ Ngũ Phương Quỷ Đế, đến âm hồn tiểu binh, bên tai đều vang lên giọng nói

uy nghiêm vô cùng của Văn Đạo Nhân.

"Kim phụng Thánh nhân pháp chỉ, một trăm năm sau, thông đạo U Minh Giới chính thức đóng cửa, phàm người trong U Minh, phải trở về U Minh trong vòng một trăm năm, quá thời hạn không đợi, xin nhớ kỹ, nhớ kỹ." Giọng Văn Đạo Nhân chậm rãi hạ xuống, sau đó lại hơi cẩn thận nhìn Triệu Công Minh một cái, không khỏi khẽ nhếch miệng, trên mặt lộ ra một tia mong đợi.

"Lão sư, đệ tử ở Địa Phủ quá lâu rồi, trừ việc xử lý công vụ hàng ngày ra, rất là vô vị, hiện nay Đạo Ma đại chiến sắp nổ ra, đệ tử có thể làm gì cho Tam Giới?" Văn Đạo Nhân thật sự quá cô đơn, làm Phong Đô Đại Đế ức vạn năm, tuy được hưởng vô tận quyền thế, nhưng đổi lại, là sự cô đơn tột độ.

Thậm chí ức vạn năm qua, ngay cả cơ hội động thủ, tỷ thí, cắt gọt với người khác cũng không có, đối với dị chủng Hồng Mông như Văn Đạo Nhân mà nói, không khác gì một kiểu cực hình.

Triệu Công Minh nghe vậy, không khỏi nhìn về phía Văn Đạo Nhân, trên dưới đánh giá.

Văn Đạo Nhân hiện nay, cũng đã sớm có thể gánh vác một đại kỳ.

Đạo hạnh Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, cộng thêm Pháp tắc thôn phệ, Pháp tắc không gian, dưới Thánh nhân, nhìn khắp Hồng Hoang, đều là tồn tại hàng đầu, quả thực cũng có chút tác dụng.

"Văn Tử quân đoàn của ngươi, còn đó không?" Triệu Công Minh đột nhiên mở lời hỏi.

Văn Đạo Nhân, chân thân là Huyết Sí Hắc Văn, không chỉ là dị chủng Hồng Mông, còn là Tổ của văn tử, hiệu lệnh tất cả văn tử Tam Giới, dưới trướng tự nhiên có Văn Tử quân đoàn.

Văn Đạo Nhân phấn khích nói, "Đương nhiên vẫn còn, đệ tử ngày

đêm thao luyện chúng đó." "Tốt, ngươi cứ cố gắng thao luyện, đợi đến ngày Đạo Ma đại chiến bùng nổ, ta tự khắc sẽ giao nhiệm vụ cho ngươi." "Vâng, lão sư." Văn Đạo Nhân vui mừng đến nỗi mặt cũng không còn đen như vậy nữa.

Rời khỏi U Minh Giới, Triệu Công Minh lại trực chỉ Vạn Thọ Sơn, gặp Trấn Nguyên Tử.

Đối với Trấn Nguyên Tử, Triệu Công Minh không có nhiều yêu cầu.

Chỉ là hy vọng Trấn Nguyên Tử, mượn Tiên Thiên Chí Bảo Địa Thai Mô này, tận khả năng điều động địa mạch chi lực của Tam Giới, hộ trì chúng sinh Tam Giới.

Chuyện như vậy, Trấn Nguyên Tử tự nhiên vui lòng làm, không nói hai lời, lập tức đồng ý.

Trong khi Tiệt Giáo đang hành động, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật môn, Thiên Đình, cũng không hề nhàn rỗi, dồn dập phát động sức mạnh lớn nhất của môn hạ.

Thiên Đình, phái xuống cả một nghìn vạn Thiên Binh Thiên Tướng, đóng tại khắp Tam Giới, trấn thủ Tam Giới, chống lại Ma Đạo xâm nhập.

Nhân Giáo, dưới chiếu lệnh của Chưởng Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư đương thời, tất cả đều trở về Thủ Dương Sơn, chính thức tuyên bố phong bế sơn môn.

Còn về Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thánh nhân của Côn Luân đích thân xuất hiện, tất cả môn nhân Xiển Giáo, tề tụ Côn Luân Sơn, rút đao tuốt kiếm, mang theo khí phách Ma Đạo xâm nhập, tử chiến đến cùng!

Còn về Phật môn, dưới ý chí của Tây Phương Nhị Thánh, Phật

môn cũng phong sơn.

Không còn cách nào khác, Phật môn thực sự không chịu nổi sự giày vò nữa rồi.

Một lần Ma Đạo xâm nhập, đã khiến Phật môn mất toàn bộ khí vận kiếm được từ Tây Du, thậm chí còn thua lỗ không ít.

Lần này, Phật môn Nhị Thánh nói gì cũng không dám đánh cược nữa, nếu cứ tiếp tục đánh cược, Phật môn đại hưng, e rằng sẽ không bao giờ có thể chờ đợi được nữa.

Chương 572

Không chỉ có Đạo thống của Chư Thánh, ngay cả vạn tộc Hồng Hoang, cũng cảm nhận được một luồng thế gió mưa bão bùng sắp đến, dồn dập thu gom thực lực, tập trung sức mạnh vào một điểm, chống lại hiểm nguy chưa biết phía trước.

Trong đó, trong vạn tộc, đặc biệt là Nhân tộc có hành động lớn nhất.

Tổ địa Nhân tộc, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị.

Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên!

Chuyên Húc Đại Đế, Đế Khốc Đại Đế, Nghiêu Đế, Thuấn Đế, Vũ Đế.

Vô số sơ tổ Nhân tộc, đứng ra, ở Nam Chiêm Bộ Châu, khai tịch một vùng đất, và cáo tri Tam Giới, phàm vạn tộc Hồng Hoang, muốn tị nạn, đều có thể đến Nam Chiêm Bộ Châu, chỉ cần Nhân tộc còn tồn tại, Nam Chiêm Bộ Châu, sẽ không có một con vực ngoại thiên ma nào xâm nhập.

Dù sao, sau một đợt như vậy, vạn tộc, cơ bản đều tìm được nơi có thể che chở bản thân an toàn.

Thời gian trôi đi, chớp mắt, lại một nghìn năm trôi qua!

Ngày này, trong Tam Giới, đột nhiên có đạo âm vang lên như hồng chung đại lữ!

Gợn lên từng đợt sóng nước giữa không trung, sau đó rõ ràng vô cùng truyền vào tai chúng sinh Tam Giới.

Ngay sau đó, trong Tam Giới, có một luồng sát khí không thể diễn

tả bằng lời nổi lên, che trời lấp đất, lan tràn đến từng tấc đất trong Tam Giới.

Mức độ dày đặc, nồng đậm của nó, thậm chí còn vượt qua Vu Yêu, Phong Thần, Tây Du!

"Đạo Ma chi tranh, một lần nữa nổ ra, không biết lần này, ai là người thắng cuối cùng." "Ức vạn năm trước, trên Tu Di Sơn, là Đạo Tổ thắng, lần này, cũng sẽ không ngoại lệ." "Ngươi đừng vui mừng quá sớm, năm xưa ngoài Đạo Tổ ra, còn có Âm Dương Ma Thần, Càn Khôn Ma Thần hỗ trợ từ bên cạnh, nếu không như vậy, hươu chết về tay ai, còn chưa chắc đâu!" Thần niệm của vô số Đại Năng Hồng Hoang, giao lưu, va chạm trong hư không.

Thực ra tu đến cảnh giới của họ, Đạo Ma chi tranh, cũng chỉ là như vậy.

Dù thua, họ cũng không đến nỗi không có đường lui, với Đạo hạnh của họ, tùy ý tìm một ngôi sao trong Hỗn Độn, đặt chân xuống vẫn không thành vấn đề.

Tu Di Sơn, Ma Đạo tổ đình, khóe miệng Vô Thiên chậm rãi cong lên, lộ ra nụ cười!

"Trạm đầu tiên Ma Đạo chúng ta chiếm đóng Tam Giới, vậy thì bắt đầu từ Bắc Câu Lô Châu, Phật môn đi?" Bắc Câu Lô Châu, trước khi Hồng Hoang chưa bị phá toái, đã là một vùng đất vô cùng cằn cỗi.

Về sau, Phong Thần Đại Kiếp bùng nổ, chư Thánh khai chiến, Hồng Hoang bị đánh tan nát, hóa thành Tam Giới.

Lại thêm linh mạch Hồng Hoang vỡ vụn, linh khí từ Tiên Thiên suy giảm thành Hậu Thiên, Bắc Câu Lô Châu càng trở nên nghèo nàn hơn.

Tuy Bắc Câu Lô Châu cằn cỗi, nhưng dù sao vẫn là một trong Tứ

Đại Bộ Châu!

Đại bản doanh của Yêu tộc, đạo tràng của Côn Bằng Lão Tổ Bắc Minh, đều ở nơi đây, đương nhiên, hiện tại còn phải kể thêm Phật Môn!

Lúc này, theo khí vận kiếp nạn thiên địa không ngừng dâng lên, khu vực trên cùng của Bắc Câu Lô Châu, gần Tam Thập Tam Thiên, bỗng nhiên bắt đầu chấn động kịch liệt!

Tiếp đó, trên bầu trời vạn lý không mây, không gian đột nhiên vặn vẹo, một sợi tơ đen, chẳng biết tự khi nào xuất hiện giữa hư không.

Sợi tơ đen khuếch trương với tốc độ cực nhanh, "két" một tiếng, biến thành một vết nứt đen kịt!

Trong vết nứt, ma khí đen đậm, âm u không ngừng tiết ra!

Ngoài ra, còn có những tiếng gầm rống quỷ dị, nhiếp hồn phách từ vực sâu truyền đến.

Vết nứt đen kịt không ngừng mở rộng, hệt như bị hai bàn tay xé toạc ra từ giữa!

Cùng với vết nứt đen kịt không ngừng mở rộng, từng đạo ma ảnh bắt đầu từ bên trong bay ra!

Những ma ảnh đó, tướng mạo kỳ hình quái trạng, có con khỉ tám tay, có người khổng lồ cao mấy trượng, lại có sinh vật hình dáng quỷ dị như thằn lằn bốn chân, không khác biệt mấy so với tộc A Tu La do Minh Hà sáng tạo, đều là hình thù kỳ quái.

Những ma ảnh từ vết nứt đen chui ra ngày càng nhiều, cho đến khi che kín cả trời đất, chúng lượn lờ trên Bắc Câu Lô Châu, trong đôi mắt đỏ ngầu, lóe lên vô số cảm xúc tiêu cực như tham lam, sát lục, hung ác!

Phật Môn Tổ Đình, Dược Sư ngồi trên liên đài, nhìn những ma ảnh dày đặc trên trời, sắc mặt tái nhợt.

"Điểm đầu tiên Ma Đạo xâm lấn, lại là Bắc Câu Lô Châu!" Sắc mặt Dược Sư vô cùng khó coi, Bắc Câu Lô Châu, nơi cằn cỗi nhất trong Tứ Đại Bộ Châu, tại sao Ma Đạo lại chọn nơi này làm điểm xâm lấn đầu tiên!

"Có vẻ như, đám Thiên Ma ngoại vực này, là nhằm vào Phật Môn ta." Lời của Di Lặc tiếp nối, trên mặt mang theo vẻ vô cùng ngưng trọng, hiển nhiên đã nhận ra một tia bất ổn.

"Không phải có vẻ như, mà chính là nhằm vào Phật Môn ta." Nhiên Đăng dù sao cũng là một trong Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung, tuy tu vi không phải nổi bật, nhưng kinh nghiệm còn vượt xa Dược Sư, Di Lặc.

Giọng nói của ông vừa dứt, vô số Thiên Ma trên Cửu Thiên, phát ra tiếng kêu gào chói tai, như gió lao về phía Phật Môn Tổ Đình.

Phật Môn Tổ Đình, Dược Sư thở dài một hơi, "Là phúc không phải họa, là họa khó tránh, đệ tử Phật Môn, theo ta nghênh chiến!" Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng, cùng vô số Phật Tôn, Bồ Tát, Kim Cương của Phật Môn, mở sơn môn, nghênh chiến Thiên Ma ngoại vực!

Thiên Ma ngoại vực cũng có cấp bậc phân chia, trong đó Hạ vị Thiên Ma yếu nhất, có tu vi Địa Tiên, Thiên Tiên.

Trung vị Thiên Ma, thì có tu vi Chân Tiên, Huyền Tiên.

Thượng vị Thiên Ma, thì là tu vi Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên.

Trên Thượng vị Thiên Ma, là Thiên Ma Vương, ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên!

Trên Thiên Ma Vương, là Thiên Ma Hoàng, kẻ yếu nhất cũng là

Chuẩn Thánh!

Còn trên Thiên Ma Hoàng, là Vực Ngoại Ma Thần, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vị cách ngang hàng với Thánh Nhân Hồng Hoang!

Ví dụ như Ma La tiền thân của Vô Thiên, chính là một Vực Ngoại Ma Thần dưới trướng La Hầu, sau khi kết hợp với thiện niệm của Khẩn Na La, trở thành Ma Thần Vô Thiên, trong số Vực Ngoại Ma Thần, cũng thuộc hàng đỉnh tiêm!

Ngoài Ma La ra, dưới trướng La Hầu, còn có ba tôn Vực Ngoại Ma Thần!

Lần lượt là Thiên Ma Thần Ác Tru, Địa Ma Thần Tà Đồ, và Ma Tôn Kế Đô, cả ba đều có đạo hạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, được Ma Tổ tín nhiệm sâu sắc.

Trên Phật Môn Tổ Đình ở Bắc Câu Lô Châu, Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng cùng tinh nhuệ Phật Môn, giao chiến với vô số Thiên Ma ngoại vực!

Trận đầu, Ma Đạo đã phái ra rất nhiều tinh nhuệ, riêng Thiên Ma Hoàng cấp đỉnh tiêm đã có năm vị.

Năm vị Thiên Ma Hoàng giao chiến với Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng, trong chớp mắt, pháp lực ba động khủng bố, càn quét Bắc Câu Lô Châu!

Thiên Ma Hoàng thắng ở số lượng đông hơn, Dược Sư cùng những người khác thắng ở thần thông, thủ đoạn mạnh hơn, nhìn chung, miễn cưỡng lâm vào thế giằng co!

Còn những đệ tử Phật Môn, thì không có thực lực như Dược Sư và những người khác!

Dưới sự tấn công của vô số Thiên Ma ngoại vực, từng nhóm từng nhóm ngã xuống, khiến Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng, đều đau xót

trong lòng.

Những người này, đều là tinh nhuệ cốt lõi của Phật Môn, nếu tất cả đều chết, tương lai Phật Môn làm sao có thể đại hưng?

Chương 573

Thiên Ma ngoại vực tuy cũng ngã xuống không ít, nhưng số lượng vô tận, sao có thể so sánh với đệ tử Phật Môn tử trận.

Vạn tộc Hồng Hoang, đều dõi theo mọi chuyện diễn ra ở Bắc Câu Lô Châu, nhưng không ai tùy tiện ra tay.

Phật Môn hành sự, nổi tiếng vô sỉ, mặt dày, quan hệ với vạn tộc bình thường thậm chí có phần không tốt.

Lại thêm Thiên Ma ngoại vực, vô số tu sĩ Tam Giới lần đầu tiên nhìn thấy, không biết thủ đoạn của chúng sâu cạn ra sao.

Cứ để Phật Môn thăm dò thực lực của chúng trước cũng không muộn!

Trong lúc Phật Môn lâm vào khổ chiến, tại Tây Phương Tổ Đình, một xoáy nước đen kịt chầm chậm hiện ra, một đóa Hắc Liên, từ đó bay ra!

Tiếp đó, không gian gần xoáy nước, gợn lên từng trận gợn sóng!

Thiên Ma Thần Ác Tru, Địa Ma Thần Tà Đồ, Ma Tôn Kế Đô, từ đó chầm chậm bước ra!

Ác Tru là một lão giả lưng còng, vẻ mặt âm u, khoác một thân hắc bào, trong tay cầm một cây quyền trượng màu mực, toàn thân tản mát ra khí tức quỷ dị!

Tà Đồ thì là một đại hán trọc đầu cao hơn ba trượng.

Cánh tay trần trụi, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, từng khối cơ bắp, như những tấm thép gắn trên người, mang lại cảm giác như một ngọn Thái Cổ Thần Sơn, sừng sững uy nghi, không thể lay chuyển!

Ma Tôn Kế Đô thì là một thanh niên cao lớn tuấn mỹ, chắp tay sau lưng, đầu mọc hai sừng, ngũ quan cực kỳ tuấn tú.

Đôi mắt đen kịt, khi nhìn bất cứ thứ gì, đều mang theo vẻ đạm mạc, khinh thường.

Hệt như vẻ mặt của Nguyên Thủy Thánh Nhân Côn Luân khi nhìn những tu sĩ thấp kém do ẩm ướt mà hóa thành vậy.

"Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô, các ngươi cuối cùng cũng đến rồi!" Vô Thiên tiến lên, chào hỏi ba người.

Kế Đô cực kỳ cao lãnh, chỉ lạnh nhạt gật đầu, rồi không nói gì nữa.

Tà Đồ và Ma La (Vô Thiên) quan hệ hiển nhiên không tệ, giọng ồm ồm nói, "Hay cho ngươi Ma La, một mình đến Tam Giới, sao không rủ ta, ta nghe Ma Tổ đại nhân nói, phong cảnh Tam Giới rất đẹp, xa xa thắng Ma Giới ta, thế nào, Ma Tổ đại nhân nói là thật hay giả?" Vô Thiên cười nói, "Phong cảnh Tam Giới, tự nhiên là cực kỳ mỹ lệ, đợi sau khi công hạ Tam Giới, ta sẽ cùng ngươi xem cho kỹ." "Ha ha, đó là điều tất yếu, có Ma Tổ đại nhân đích thân dẫn dắt chúng ta, công phá một Tam Giới nho nhỏ, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Ác Tru trầm ngâm một lát rồi nói, "Ngươi ở Tam Giới nhiều năm như vậy, đã nắm rõ thực lực tổng hợp của Tam Giới rồi chứ?" Vô Thiên chậm rãi nói, "Hiện nay Tam Giới, có năm Thánh, ba Hỗn Nguyên, về số lượng, thì nhiều hơn chúng ta." "Nhiều như vậy sao?" Ác Tru hiển nhiên có chút kinh ngạc, trên mặt thêm vài phần ngưng trọng.

Vô Thiên gật đầu, "Về số lượng, tuy nhiều hơn chúng ta, nhưng về thực lực, thì chưa chắc đã mạnh hơn chúng ta, ví dụ như hai vị Thánh Nhân Phật Môn vốn chiếm cứ Tu Di Sơn, vị tên là Tiếp Dẫn, còn có chút bản lĩnh, nhưng Chuẩn Đề, thì cũng chỉ đến thế, đánh một

tay là thắng." Ác Tru gật đầu, "Bắc Câu Lô Châu bên kia, chỉ là một món khai vị nhỏ mà thôi, chúng ta, mới là tiên phong của Ma Đạo tấn công Tam Giới, trận chiến này, tuyệt không thể để Ma Tổ đại nhân thất vọng." "Ừm." Ba Ma Thần còn lại, đều gật đầu!

Nói xong, Vô Thiên phất tay, ném mấy ngọc giản đen vào tay Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô, "Đây là một số tư liệu về chư Thánh, Hỗn Nguyên của Tam Giới do ta ở Tam Giới nhiều năm thu thập được, nếu các ngươi cần, có thể xem." Cái gọi là biết mình biết địch, trăm trận trăm thắng, Ma Đạo cũng vậy, cho nên Vô Thiên sau khi chiếm cứ Tu Di Sơn, liền phái thuộc hạ, ra sức sưu tập tư liệu về chư Thánh, Hỗn Nguyên, chính là để có ngày nào đó, khi khai chiến với Tam Giới thì sử dụng.

Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô ba người gật đầu, vỗ ngọc giản, ngọc giản lập tức vỡ nát, lượng lớn thông tin tuôn vào trong đầu óc bọn họ, trở thành một phần tri thức của họ.

"Tam Giới, không hổ là đại thiên thế giới do Bàn Cổ năm xưa khai tích, chư Thánh, Hỗn Nguyên, quả thật có chút môn đạo, trận chiến này, không thể khinh suất đại ý." Trong đôi mắt Ác Tru lóe lên u quang, đối đãi với kẻ địch, ông ta luôn trăm phần cẩn thận, nếu không, cũng không thể từ ức vạn Thiên Ma mà nổi bật lên, trở thành đại tướng đứng đầu dưới trướng Ma Tổ.

Tà Đồ khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, "Thông Thiên Giáo Chủ, có chút thú vị, tự phế Thánh vị, trùng tu Hỗn Nguyên, khí phách không nhỏ, người này, cứ giao cho ta đi." "Tà Đồ, ngươi sao nhãn giới ngày càng thấp thế, trùng tu Hỗn Nguyên mới ngàn năm thời gian, đạo hạnh lại có thể lợi hại đến mức nào, ngươi đây là chuyên chọn quả hồng mềm mà bóp đấy à." Kế Đô ở một bên trêu chọc một câu, ông ta cũng rất hứng thú với Thông Thiên Giáo Chủ tự chặt một đao, trùng tu Hỗn Nguyên đạo.

Tà Đồ lập tức không vui, khinh hừ một tiếng, "Một Thông Thiên Giáo Chủ nho nhỏ thì tính là gì, dù không tính hắn, chiến tích của ta cũng sẽ không kém ngươi." "Thông Thiên Giáo Chủ…" Vô Thiên chậm rãi nói, "Các ngươi tuyệt đối đừng khinh suất đại ý, Thông Thiên đó, tu vô thượng kiếm đạo, trong tay lại có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, dù tự chặt một đao, nhưng sự cảm ngộ về kiếm đạo sẽ không biến mất, không thể xem thường." Tà Đồ sốt ruột phất tay, "Biết rồi, biết rồi." Lúc này, giữa Tu Di Sơn, lại có từng trận gợn sóng lan ra, một đạo u quang đen chẳng biết tự khi nào xuyên qua hư không, bám vào Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Bốn vị Vực Ngoại Ma Thần sững sờ, trên khuôn mặt vốn kiêu ngạo bất tuân, đều lộ ra một vẻ cung kính, phủ phục thân mình, cung kính nói, "Bái kiến Ma Tổ đại nhân." Từ trong Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, truyền ra giọng nói bình thản như nước của La Hầu, "Bắt đầu đi, Vô Thiên, vẫn ở lại Tu Di Sơn, trong Tam Giới, củng cố Ma Đạo khí vận của ta, Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô, ba người các ngươi, liền làm tiên phong cho Ma Đạo xâm lấn, lập tức khởi binh, thảo phạt Tam Giới, không được sai sót." "Vâng, Ma Tổ đại nhân." Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô cung kính gật đầu.

Vô Thiên tuy có chút không cam tâm, cũng muốn làm tiên phong thảo phạt, nhưng Ma Tổ đã hạ lệnh, làm sao dám trái lời, cũng cung kính đáp lời.

Đợi bốn người đồng thanh trả lời xong, trên Diệt Thế Hắc Liên, đạo u quang kia lóe lên, trong khoảnh khắc lại phá tan hư không, thoáng chốc biến mất không thấy.

Tà Đồ vỗ vai Vô Thiên, "Ngươi cứ ở lại Tu Di Sơn, yên lặng chờ tin tức thắng lợi trở về của chúng ta đi." "Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng xuất phát đi." Ác Tru bỏ lại một câu, hai tay khẽ xé, hư không trong nháy mắt bị xé toạc, thân ảnh ông ta lóe lên, độn vào hư không

mênh mang, biến mất không thấy tăm hơi.

Tà Đồ, Kế Đô cũng vội vàng theo sát phía sau Ác Tru, thân ảnh lóe lên, độn vào hư không, trong nháy mắt biến mất không còn.

Ba đại Ma Thần xuất phát, Vô Thiên cũng không nhàn rỗi, triệu tập tất cả đệ tử Ma Đạo ở toàn bộ Tây Phương, đều hội tụ trên Tu Di Sơn, khởi động Thiên Ma Đại Trận đã chuẩn bị từ lâu.

Cái gọi là Thiên Ma Đại Trận, nếu nói chính xác hơn, nên là một tòa Ma Khí Khiên Dẫn Đại Trận, một khi khởi động, trong phạm vi ức vạn dặm, tất cả khí tức tiêu cực, đều sẽ bị dẫn dụ đến, cuối cùng trở thành bổ phẩm của Ma Đạo.

"Ong ong…" Cùng với một trận oanh minh vang lên, sau khi chuẩn bị vạn toàn, Thiên Ma Đại Trận, chậm rãi vận chuyển.

Cùng với Thiên Ma Đại Trận vận chuyển, toàn bộ Tam Giới, dường như đều khẽ run rẩy trong im lặng, Đông Tây Nam Bắc, Tứ Đại Bộ Châu, bao gồm U Minh Giới, Nhân Gian Giới, thậm chí ngay cả huyết sát chi khí trong Huyết Hải mênh mang, cũng bị điều động.

Vô cùng cảm xúc tiêu cực, như trăm sông đổ về biển, không ngừng tuôn về Tây Ngưu Hạ Châu, cuối cùng hội tụ trên Tu Di Sơn.

"Ong ong…" Cửu Thiên, Ma Đạo khí vận bắt đầu tăng vọt với tốc độ cực nhanh, che kín cả trời đất, che lấp nhật nguyệt, vô cùng hưng thịnh, thậm chí trong thời gian ngắn, có thể đối kháng ngang hàng với Huyền Môn!

Sát khí vô tận trong Huyết Hải bị điều động, không ngừng hội tụ về Tây Ngưu Hạ Châu, ngay lập tức đã kinh động đến Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tĩnh mở đôi mắt, "khiếp khiếp" cười một tiếng, "Vốn còn định khoanh tay

đứng nhìn, nhưng Ma Đạo các ngươi không được sự cho phép của Bản Tọa, tự ý dẫn dụ sát khí Huyết Hải của ta, thật sự là quá đáng, Lão Tổ ta không chịu cái khí này!" Minh Hà cười một tiếng, trong lúc phất tay, phá tan hư không, biến mất không thấy tăm hơi.

Đại chiến cận kề, Ma Đạo đã hành động, chư Thánh Huyền Môn, Hỗn Nguyên cũng không nhàn rỗi, đều hội tụ đến Thủ Dương Sơn, đạo tràng của Thái Thanh Thánh Nhân.

Chư Thánh tề tựu Thủ Dương Sơn, trong mắt Thái Thanh Thánh Nhân lóe lên một tia kiên định, đang định mở miệng nói chuyện, thì một đạo pháp chỉ màu vàng, phá tan hư không, rơi xuống trên Thủ Dương Sơn.

Trên pháp chỉ màu vàng, truyền ra khí tức tiên đạo vô cùng quen thuộc, chính là pháp chỉ của Đạo Tổ Hồng Quân.

Chư Thánh, Hỗn Nguyên không dám khinh suất đại ý, đều chắp tay, hướng về pháp chỉ màu vàng giữa hư không hành lễ, "Đệ tử bái kiến Đạo Tổ." Pháp chỉ màu vàng trải rộng ra, trên đó không có một chữ nào, nhưng lại có một giọng nói uy nghiêm vang vọng Tam Giới.

"Ức vạn năm trước, ta liên hợp Âm Dương Ma Thần, Càn Khôn Ma Thần, Dương Mi Ma Thần, tại Tu Di Sơn đánh bại La Hầu, vốn tưởng rằng La Hầu chịu thất bại lớn này, sẽ hối cải, nhưng không ngờ, hắn nhập ma càng sâu, bây giờ, Ma Đạo cuốn thổ trùng lai, các ngươi đều là tu sĩ Tam Giới của ta, tự nhiên phải giương cao đại kỳ trừ ma vệ đạo!" "Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở đâu?" Từ trong pháp chỉ màu vàng, truyền ra đạo âm uy nghiêm vô cùng, nổ vang khắp Tam Giới, rõ ràng lọt vào tai vô số người.

"Đệ tử ở đây." Chư Thánh, Hỗn Nguyên bước ra một bước, đồng thanh mở miệng.

“Nay, ta lệnh các ngươi làm tiên phong của Tam Giới, thảo phạt Ma Đạo, không được sai sót!” “Vâng, Lão Sư, đệ tử ta quyết trừ ma vệ đạo, tuyệt không lùi một bước!” Giọng nói của chư Thánh, hiếm hoi lại một lần nữa vang lên đồng loạt, trong đó bao gồm cả hai huynh đệ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vốn thích trốn tránh.

Không phải họ tự mình nghĩ thông, muốn đóng góp cho Tam Giới, mà là Ma Đạo được đà lấn tới, thật sự quá đáng, ngay cả Tây Phương Tổ Đình của họ cũng bị Ma Đạo cưỡng ép chiếm đóng, nếu khẩu khí này mà còn nhịn được, chẳng phải thành rùa rụt cổ sao?

Lần này, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, thề phải đoạt lại tất cả những gì vốn thuộc về họ, không, không chỉ đoạt lại, mà còn phải gấp bội đoạt lại, tổn thất nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng.

Giọng nói từ trong pháp chỉ màu vàng kết thúc, pháp chỉ rơi vào tay Thái Thanh, Thái Thanh giọng nói kiên định, “Chư vị, theo ta cùng nhau, thảo phạt Ma Đạo!” Ngay lập tức, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ xuất hiện trên đỉnh đầu Thái Thanh, Âm Dương Song Ngư khổng lồ xoay tròn giữa không trung, lực lượng Âm Dương vốn tương sinh tương khắc, vào lúc này, lại quỷ dị dung hợp vào nhau, lực lượng ma diệt vô tận, trong chớp mắt đè nát hư không.

Thái Thanh ngự Thái Cực Đồ, mạnh mẽ lao vào hư không, chư Thánh tự nhiên cũng không cam chịu tụt lại phía sau, theo sát lên.

Trận chiến Ma Đạo lần này, tuy chưa xác định địa điểm khai chiến, nhưng bất luận là chư Thánh, Hỗn Nguyên của Tam Giới, hay Hỗn Nguyên Ma Đạo, đều không hẹn mà cùng chọn địa điểm ở trung tâm Tam Giới, nơi mà năm xưa Bất Chu Sơn sừng sững.

Bất Chu Sơn, là do cốt trụ của Bàn Cổ hóa thành, còn có tên gọi Thiên Trụ, vào cuối Vu Yêu Đại Kiếp, do Vu Yêu đại chiến, Bất Chu Sơn từ đó đổ sập, nhưng uy thế của Bàn Cổ, thân tử mà thần bất diệt,

dù đã qua ức vạn năm, vẫn sừng sững trường tồn, đủ sức chịu đựng được đại chiến của chư Thánh, Hỗn Nguyên, thậm chí là tồn tại ở tầng thứ cao hơn, cảnh giới Thiên Đạo cũng có thể chịu đựng được.

Đương nhiên, Hỗn Nguyên Ma Đạo, sở dĩ cũng chọn trung tâm Tam Giới, di tích năm xưa của Bất Chu Sơn, tự nhiên không phải là có lòng tốt vì an nguy của chúng sinh Tam Giới, mà là sợ rằng đại chiến ở những nơi khác, sẽ làm nhiễu loạn khí vận Ma Đạo đang dâng lên.

Ngoài ra, Ma Tổ La Hầu cũng có mệnh lệnh, cố gắng chọn nơi giao chiến an toàn, cố gắng không ảnh hưởng đến đại thế Tam Giới.

Trung tâm Tam Giới, di tích Bất Chu Sơn, một không gian bình thường vô kỳ, đột nhiên nổi lên những gợn sóng cực lớn, thân ảnh Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô xuất hiện cùng một lúc, ma khí mênh mông, kéo dài vô số vạn dặm phía sau bọn họ, không biết tự lúc nào, trên bầu trời di tích Bất Chu Sơn đã bị bao phủ bởi những khối mây đen khổng lồ, mang đến một cảm giác "mây đen giăng thành, thành sắp đổ".

Chương 574

Nhưng tình huống này không kéo dài bao lâu, liền có hai đạo ánh sáng đen trắng, từ trên mà xuống, xé toạc lớp sương mù dày đặc, xuất hiện trước mặt ba đại Vực Ngoại Ma Thần.

Chính là chư Thánh, lúc này, một đạo kim quang rực rỡ, theo kẽ nứt chiếu xuống, rơi xuống đất, mang lại cảm giác như "bát vân kiến nhật", tựa hồ như đại kiếp sắp qua đi vậy.

"Thiên Ma Thần Ác Tru, Địa Ma Thần Tà Đồ, Ma Tôn Kế Đô!" Thái Thanh chậm rãi mở miệng, trên khuôn mặt bình thản không chút gợn sóng, tràn đầy vẻ sắc bén.

"Ồ, ngươi biết chúng ta?" Ác Tru hứng thú nhìn Thái Thanh, vô cùng kinh ngạc nói.

Thái Thanh mỉm cười đạm nhiên, "Ma Đạo đã đánh đến cửa nhà Tam Giới ta, nếu còn không biết địch nhân là ai, vậy chúng ta cũng uổng công làm Thánh Nhân Tam Giới." Ác Tru nheo mắt, chậm rãi nhìn Thái Thanh, "Thủ tịch thứ hai của Huyền Môn, Thái Thanh Thánh Nhân, quả nhiên danh bất hư truyền." Thái Thanh sắc mặt bình thản hơn một chút, "Không cần khoa trương ta, hôm nay ta cho các ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, hiện tại rút khỏi Tam Giới, đổi lấy một tuyến sinh cơ, thứ hai, chết!" Chữ "chết" vừa thốt ra, trên người Thái Thanh, đột nhiên bùng nổ sát cơ vô tận, Thái Cực Đồ xoay chuyển kịch liệt, đè nát vạn đạo, hư không xé rách, pháp tắc hỗn loạn!

Ức vạn sinh linh Tam Giới, tất cả mọi người chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, khí lạnh bốc lên, hệt như dao đã đặt lên cổ.

Ác Tru cười, rất nhanh Tà Đồ, Kế Đô cũng cười.

"Thái Thanh Thánh Nhân thật biết đùa, vậy hôm nay, Bản Tọa

cũng cho các ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, đầu hàng Ma Tổ đại nhân, sống, ngoan cố không chịu nghe lời, phụ chống cự, chết!" "A!" Thái Thanh cười, Thái Cực Đồ vận chuyển đến cực hạn, mạnh mẽ đánh về phía ba Ma Thần!

Đồng thời, Ngọc Thanh Thánh Nhân tế xuất Bàn Cổ Phiên, vô lượng khai thiên khí nhận từ trên đó ngưng tụ, sát hướng ba Ma Thần!

Thông Thiên Giáo Chủ chỉ lạnh lẽo cười, trên Tru Tiên Tứ Kiếm, kiếm khí tung hoành, vung về phía ba Ma Thần.

"Chúng ta lùi lại một chút đi." Nữ Oa không ra tay, thậm chí còn ngăn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang định ra tay.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn có chút khó hiểu nhìn Nữ Oa, vẻ mặt nghi hoặc.

Nữ Oa nói, "Hồng hoa, bạch ngẫu, thanh hà diệp, Tam Giáo vốn là một nhà, Tam Thanh, đã ức vạn năm không liên thủ tác chiến rồi." Nói xong, Nữ Oa lùi sang một bên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy vậy, cũng theo Nữ Oa lùi sang một bên.

Giữa không trung, chỉ trong chớp mắt, Tam Thanh, liền giao chiến với ba đại Ma Thần!

Thái Thanh, tự nhiên chọn Ác Tru, Thông Thiên Giáo Chủ, đối đầu với Tà Đồ, Nguyên Thủy, thì giao chiến với Kế Đô!

Linh bảo va chạm, tiếng nổ không ngừng bên tai, khuấy lên vô số vạn tầng gợn sóng.

Mỗi một tầng gợn sóng, đều có sức mạnh làm nát thiên địa nhật nguyệt, mênh mông cuồn cuộn, kiêu hãnh khinh thường tất cả, càn quét toàn bộ di tích Bất Chu Sơn!

Đạo uẩn khủng bố không ngừng lan ra, mỗi khi muốn khuếch tán

ra ngoài Bất Chu Sơn, dưới lòng đất Bất Chu Sơn, tại nơi cốt lõi, luôn tản mát ra một luồng ba động cực kỳ huyền diệu, triệt tiêu luồng xung kích đạo uẩn này!

Ba đại Ma Thần, thực lực cực kỳ cường đại, là do từ ức vạn Thiên Ma ngoại vực, từng kẻ một giết ra, trải qua tẩy lễ bằng máu và lửa, gần như đã đạt đến cực hạn của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nhưng lúc này, cũng không thể chiếm được ưu thế gì trước Tam Thanh.

Trong tay Thái Thanh, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ được thúc đẩy đến cực hạn, ánh sáng Âm Dương chói lọi xuyên thủng thiên địa, Ác Tru chỉ cảm thấy toàn thân một nửa lạnh buốt, một nửa nóng rực, lực lượng diệt vong của Âm Dương Ma Bàn, gần như muốn nghiền nát toàn bộ cơ thể ông ta thành tro bụi!

"Không hổ là Thái Thanh Thánh Nhân!" Sắc mặt Ác Tru so với trước đây không chỉ nặng nề hơn một chút, thân mình ông ta lùi mạnh, quyền trượng trong tay mạnh mẽ vung lên, va chạm với Thái Cực Đồ.

Trong chớp mắt, thời không dường như ngưng đọng, vô số lực lượng diệt vong của Âm Dương Ma Bàn tiêu tán, tạo cơ hội cho Ác Tru thở dốc.

Thái Thanh sắc mặt không đổi, phất tay áo, giữa không trung xuất hiện rất nhiều Tiên Thiên Linh Bảo.

Thái Ất Phất Trần, Tử Kim Hồng Hồ Lô, Tu Di Hồ, Kim Cương Trác.

Những linh bảo này, quang mang đại phóng, mạnh mẽ xông về phía Ác Tru, nhấn chìm ông ta!

Một bên khác, Thông Thiên Giáo Chủ tuy vừa mới chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng đạo kiếm pháp của ông, sâu dày đến mức nào, đã sớm

đạt đến trình độ khó lường!

Tóc, tay áo, ngón tay, mỗi cử chỉ, đều có thể hóa thành kiếm!

Sau khi giao chiến với Tà Đồ một lát, gần như đã nắm rõ thực lực của Tà Đồ, Thanh Bình Kiếm ở thắt lưng Thông Thiên Giáo Chủ mạnh mẽ xuất vỏ.

Một đạo hàn quang, với thế sét đánh không kịp bưng tai, chém vào sau lưng Tà Đồ, trong chớp mắt, chân ý kiếm đạo vô thượng bùng phát, cứng rắn xé ra một vết thương dài hơn trượng sau lưng Tà Đồ, nhưng trong khoảnh khắc, trên người Tà Đồ, bùng lên sinh cơ vô tận, vết thương nhanh chóng lành lại.

Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu thầm than một tiếng, vẫn là tu vi quá thấp, nếu khôi phục đến đạo hạnh thời kỳ đỉnh phong, kiếm này, nhất định có thể trọng thương Tà Đồ.

Tuy nhiên, dù vậy, Tà Đồ vẫn đau đớn kêu lớn, nhanh chóng phản kích, nhưng đều bị Thông Thiên Giáo Chủ tránh thoát.

Tà Đồ vẻ mặt chấn kinh nhìn Thông Thiên, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại!

Vị đạo nhân trẻ tuổi trước mắt này, quả thực quá nghịch thiên rồi.

Với đạo hạnh Hỗn Nguyên Đại La nhất trọng, lại có thể giao chiến ngang ngửa với ông ta, hơn nữa tạo nghệ về kiếm đạo, đơn giản là khó lường.

Tà Đồ có một loại dự cảm, nếu Thông Thiên Giáo Chủ chưa tự chặt một đao, tu đạo Hỗn Nguyên, thì mình tuyệt đối không phải đối thủ của ông ta.

Cách đó không xa, Nguyên Thủy mặt không biểu cảm, tế xuất Bàn Cổ Phiên.

Trên Bàn Cổ Phiên, khai thiên khí nhận ngưng tụ, sát hướng Ma Tôn Kế Đô, Kế Đô không dám khinh suất một chút nào, trầm ổn ứng phó, hai bên lâm vào ác chiến.

Trên Bất Chu Sơn, hình thành ba chiến trường, đạo uẩn khủng bố, một lần rồi lại một lần xung kích Cửu Thiên Thập Địa!

Càng đánh, ba vị Ma Thần càng kinh hãi, vạn vạn không ngờ, Tam Thanh lại lợi hại đến vậy.

Đặc biệt là linh bảo trong tay, đơn giản có thể một lực phá vạn pháp.

Quan trọng nhất là, trên người chư Thánh, có lực lượng Thiên Đạo gia trì, vả lại hiện nay khí vận Huyền Môn, vẫn mạnh hơn Ma Môn.

Thời gian càng lâu, đối với Tam Thanh mà nói, càng có ưu thế, còn đối với bọn họ mà nói, thì là đại đại bất lợi.

"Tam Thanh Sư Huynh liên thủ, đây mới xứng đáng một câu vô địch!" Nữ Oa cảm khái vạn phần, không biết bao nhiêu vạn năm trước, Tam Thanh du lịch Hồng Hoang, tương trợ lẫn nhau, quan hệ tốt đến nhường nào, nhưng đến ngày nay, sao lại thành ra cái bộ dạng này.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở một bên quan sát, đột nhiên trong lòng lóe lên một dự cảm không tốt, Phật Môn họ không biết đã tốn bao nhiêu khí lực, hao phí vô số vạn năm thời gian, mới dần dần chia rẽ Tam Thanh, cũng chỉ khi Tam Thanh chia rẽ, Phật Môn họ, mới có thể ở phương Đông vốn như một tấm sắt tạo ra một mảnh trời đất.

Bây giờ, Tam Thanh giao chiến với ba đại Vực Ngoại Ma Thần, nếu quan hệ rạn nứt mà từ đó được hàn gắn, đợi sau này đẩy lùi Ma Đạo, không biết Phật Môn họ phải đến bao giờ mới hưng thịnh trở

lại.

"Sư huynh, có nên chúng ta trợ Tam Thanh một tay không?" Chuẩn Đề bên cạnh Tiếp Dẫn đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tiếp Dẫn còn chưa đáp lời, đôi mắt đẹp của Nữ Oa bên cạnh đã đặt trên người Chuẩn Đề, "Tam Thanh Sư Huynh, kiêu ngạo đến mức nào, sẽ không dung thứ việc người khác ở một bên trợ giúp đâu, hơn nữa, chỉ là một đối một mà thôi, Tam Thanh Sư Huynh thậm chí còn chiếm thượng phong, ta khuyên các ngươi vẫn không nên ra tay vào lúc này." Nữ Oa nói xong, Chuẩn Đề không khỏi rùng mình một cái, đúng vậy, một trong những điều Tam Thanh ghét nhất, chính là người khác xuất hiện khi họ đang giao chiến.

Đặc biệt là Nguyên Thủy kia, năm xưa khi luận đạo, giao thủ với một vị đại năng Hồng Hoang cổ xưa, bị người ngoài nhúng tay vào, cuối cùng ông ta cứ thế cầm Bàn Cổ Phủ, truy sát nửa cái Hồng Hoang, trọng thương đối phương mới chịu thôi.

Chuẩn Đề do dự một chút, lại lùi về bên cạnh Tiếp Dẫn.

"Đừng hoảng, mâu thuẫn ức vạn năm của Tam Thanh không phải một sớm một chiều mà thành, huống hồ, nguồn gốc mâu thuẫn, đến từ đại đạo của họ, liên thủ tác chiến một lần, mà muốn hoàn toàn xóa bỏ mâu thuẫn giữa nhau, e rằng hơi viển vông." Trên mặt Tiếp Dẫn mang theo một vẻ bình thản.

Thấy Tam Thanh và Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô ba đại Ma Thần lâm vào ác chiến, nhất thời nửa khắc chưa phân thắng bại.

Chương 575

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa nhìn nhau một cái, mạnh mẽ giơ tay, xé rách hư không, hướng về Tây Ngưu Hạ Châu, phương hướng Đại Lôi Âm Tự mà độn đi.

Nguồn gốc khí vận Ma Đạo, chính là từ Tây Ngưu Hạ Châu, trên Tu Di Sơn, chỉ cần bọn họ dẫn đầu công phá Tu Di Sơn, nhất định có thể trọng thương khí vận Ma Đạo, đặt nền móng vững chắc nhất cho chiến thắng của Tam Giới.

Lúc này, Tam Giới, Cửu Thiên, trong từng tầng không gian, đột nhiên một đạo huyết ảnh lóe qua, sau đó đứng yên tại chỗ, toàn thân tản mát ra khí cơ sát lục vô tận, trong vô ý, chấn nhiếp Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải Bát Hoang.

Sau khi thân ảnh huyết sắc xuất hiện không lâu, hư không rất nhanh lại gợn sóng, một đạo thân ảnh bạch y, chẳng biết tự khi nào xuất hiện bên cạnh thân ảnh huyết sắc kia.

Hai đạo thân ảnh này, chính là Minh Hà Huyết Hải và Triệu Công Minh.

Minh Hà "khiếp khiếp" cười một tiếng, "Lần này, thì không có chỗ cho Bản Tọa ra tay rồi." Triệu Công Minh cười nói, "Những thứ này, chỉ là món khai vị mà thôi, cách ức vạn năm, Ma Đạo mới phản phác, nếu chỉ có chút thực lực này, chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao?" Sắc mặt Minh Hà hơi nghiêm trọng, "Ý ngươi là, Ma Đạo không chỉ có thực lực trước mắt này?" Triệu Công Minh gật đầu, "Tuyệt đối không chỉ." "Vậy bọn họ ẩn nấp ở đâu?" Triệu Công Minh chỉ về hướng Bắc Câu Lô Châu, "Nếu ngươi rảnh rỗi vô sự, cứ đi Bắc Câu Lô Châu một chuyến đi, Phật Môn tuy đáng ghét, làm không ít chuyện

ác, nhưng dù sao cũng là đạo thống của Thánh Nhân, còn chưa đến mức phải nhổ cỏ tận gốc." Minh Hà tuy không biết Triệu Công Minh có ý gì, nhưng vẫn gật đầu, "Được, ta sẽ đi Bắc Câu Lô Châu một chuyến ngay." Minh Hà bước đi mấy bước, đột nhiên lại dừng lại, quay người hỏi Triệu Công Minh, "Ngươi lẽ nào đã bước ra một bước kia rồi?" Triệu Công Minh cười, "Ngươi nói xem?" Minh Hà gật đầu, không nói nhiều nữa, ý niệm vừa động, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới chân phá tan hư không, thân ảnh lóe lên, độn vào hư không, trong chớp mắt biến mất không tăm hơi.

Nhìn Minh Hà rời đi, khóe miệng Triệu Công Minh lộ ra một nụ cười, Phật Môn lần này, có thể nói là một buổi sáng trở về thời kỳ giải phóng, triệt để xong đời rồi, đã không còn đáng lo.

Còn về Ma Đạo hiện tại thời cơ chưa đến, cứ để La Hầu vui vẻ một đoạn thời gian đi.

Bắc Câu Lô Châu, lúc này khắp nơi đều nổi lên chiến hỏa, chiến hỏa lan rộng, thậm chí có xu thế khuếch tán ra ngoài Bắc Câu Lô Châu.

Yêu tộc, Vu tộc, Côn Bằng, Nhân tộc, Phật Môn, cùng những Yêu tộc khác sinh tồn ở Bắc Câu Lô Châu, đều cùng nhau đứng lên chống cự Ma Đạo.

Trên bầu trời Bắc Câu Lô Châu, ma ảnh đen kịt, che kín cả trời đất, vô số yêu vật hình thù kỳ quái, phát ra tiếng gầm thét thê lương quái dị, giao chiến với vạn tộc.

Tổ đình Phật Môn mới, Yêu tộc thủ lĩnh Lục Áp Thái Tử, Vu tộc Thập Tam Tổ Vu Xi Vưu, Côn Bằng Lão Tổ Bắc Minh, một trong Ngũ Đế Nhân tộc, Đại Vũ Hoàng, cùng một nhóm tinh nhuệ Phật Môn, trên mặt đều lộ ra vẻ mệt mỏi!

Không vì điều gì khác, Thiên Ma ngoại vực thật sự quá nhiều,

Thiên Ma Vương, Thiên Ma Hoàng, xuất hiện không ngừng, từ khi khai chiến đến nay, vạn tộc phải đối mặt với kẻ địch đông gấp bội lần mình.

"Giới chướng giữa Tam Giới và Hỗn Độn, đã bị hoàn toàn phá vỡ, Thiên Ma ngoại vực không ngừng tràn vào từng phút từng giây, chúng ta… sắp không thể kiên trì được nữa." Lục Áp Thái Tử đã trầm tích mấy lượng kiếp, không chỉ trên tu vi, đã đạt đến Chuẩn Thánh đại viên mãn, ngay cả giữa lông mày và khí chất, cũng có chút khí chất của Thiên Đế Đế Tuấn, Yêu Hoàng Thái Nhất năm xưa, thống ngự vạn yêu, tự nhiên không phải nói suông.

Bây giờ, ngay cả Lục Áp cũng nói như vậy, chứng tỏ cục diện, đã đến một mức độ vô cùng tồi tệ, Bắc Câu Lô Châu, sắp không giữ được.

Trên thân thể vĩ ngạn, kiên cường của Xi Vưu, cũng đầy những vết thương, nhưng điều này hoàn toàn không che giấu được chiến ý cuồng nhiệt trong ánh mắt ông ta.

Ông ta vung nắm đấm to bằng cái sàng, trên người mang theo chiến ý kinh người, "Tam Giới, là do Phụ Thần đại nhân lưu lại cho chúng ta, làm sao có thể khoanh tay nhường cho Ma Đạo, thà đứng mà chết, Vu tộc ta cũng tuyệt không chịu tham sống sợ chết." Côn Bằng nhìn Xi Vưu như nhìn kẻ ngốc một cái, trách không được năm xưa thời kỳ Long Hán đại kiếp, Vu tộc lại thảm bại, với cái đầu óc không biết biến thông như vậy, thắng được Yêu tộc mới là lạ.

Tình thế hiện tại ngày càng bất ổn, liều chết chiến đấu, có ý nghĩa gì, không bằng tạm thời tránh mũi nhọn, hưu dưỡng sinh tức sau đó, lại phản công trở lại, đó mới là vương đạo.

Côn Bằng mở miệng, "Bắc Câu Lô Châu, là chiến trường chính của cuộc chiến Đạo Ma lần này, hiện tại, Thiên Ma ngoại vực không

ngừng kéo đến, với thực lực của những người chúng ta, khó có thể chống đỡ, ta đề nghị, trước tiên rút khỏi Bắc Câu Lô Châu, ổn định trở lại, rồi sau đó mới mưu tính chuyện đối kháng với Ma Đạo." Giọng nói Côn Bằng vừa dứt, đại điện nghị sự lập tức yên lặng như tờ.

Nhưng ngay lập tức, liền nghe thấy tiếng gầm giận dữ vang lên, Xi Vưu vỗ bàn đứng dậy, "Bắc Câu Lô Châu, là một phần của Tam Giới, làm sao có thể khoanh tay nhường cho những Thiên Ma ngoại vực kia, Vu tộc ta, tuyệt không lùi bước." Sắc mặt Lục Áp cũng lạnh lùng, "Bắc Câu Lô Châu, tuyệt không thể nhường, chúng ta thà chết chiến, cũng không lùi bước." Đây là lần đầu tiên kể từ Vu Yêu Đại Kiếp, Vu tộc, Yêu tộc, có ý kiến nhất trí.

Vũ Hoàng cũng chậm rãi nói, "Bắc Câu Lô Châu, tuyệt không thể bỏ, làm như vậy chỉ sẽ gia tăng khí thế kiêu ngạo của Ma Đạo, dù là tử chiến, cũng phải chết chiến tại Bắc Câu Lô Châu." "Huống hồ, dù có rút đi, còn có thể rút về đâu, hiện tại không chỉ Bắc Câu Lô Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Chiêm Bộ Châu, Đông Thắng Thần Châu, cũng đều lâm vào chiến hỏa, chạy, lại có thể chạy đi đâu?" Dược Sư và những người khác của Phật Môn vẻ mặt sầu khổ, Phật Môn họ, sao lại thảm đến vậy!

Tu Di Sơn đã mất, hiện tại Bắc Câu Lô Châu, lại có nguy cơ thất thủ, Phật Môn họ muốn chạy, nhưng đúng như Vũ Hoàng đã nói, chạy, lại có thể chạy đi đâu?

"Ai!" Dược Sư và những người khác thở dài một hơi, chậm rãi lắc đầu, im lặng không nói, hiện tại chiến cũng không được, chạy cũng không xong, họ thực sự không biết phải làm sao.

Lúc này, Bắc Câu Lô Châu, trên Cửu Thiên, "két" một tiếng, lại nứt ra một vết nứt khổng lồ.

Lại có mấy đạo nhân ảnh, từ đó chầm chậm bước ra, một luồng uy áp vô hình, với tốc độ cực nhanh, càn quét Bắc Câu Lô Châu!

Đại điện nghị sự, mọi người đều rùng mình một cái, kinh hãi ngẩng đầu!

Luồng khí tức kia, đã không còn trong phạm trù Đại La, Chuẩn Thánh, mà là khí tức Hỗn Nguyên Đại La!

Ma Đạo, lại còn ẩn giấu ba tôn Hỗn Nguyên Đại La, đánh úp Bắc Câu Lô Châu.

Dược Sư chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, ba vị Hỗn Nguyên Đại La, trận này, làm sao mà đánh đây!

Mọi người không dám có chút khinh suất đại ý nào, vội vàng bay lên không trung, đối đầu với ba vị Hỗn Nguyên Đại La Ma Đạo.

Ba vị Hỗn Nguyên Ma Đạo, khí tức như núi non sừng sững, vô cùng dày đặc, nhưng khí tức không ngừng nổi lên ba động, hiển nhiên, mới chỉ vừa bước vào Hỗn Nguyên Đại La mà thôi, hơn nữa dường như có ngoại lực tương trợ, cưỡng ép phá quan.

Nhưng, dù chỉ mới vừa bước vào, một tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng đủ sức san bằng tất cả tu sĩ Bắc Câu Lô Châu cộng lại.

"Chính là các ngươi, ngăn cản đại quân Ma Đạo của ta ở Bắc Câu Lô Châu?" Giữa ba vị Hỗn Nguyên Đại La, một Hỗn Nguyên áo đen chậm rãi hỏi!

Sắc mặt ông ta cực kỳ bình tĩnh, hệt như đang hỏi, tối nay ăn gì, uống gì vậy.

Vũ Hoàng lạnh lùng nói, "Ma Đạo xâm lấn Hồng Hoang ta, nhất định phải dùng thế sét đánh, đánh cho tan nát." Lục Áp, Xi Vưu nhìn nhau một cái, đồng thanh nói, "Ma Đạo xâm lấn, dù xa cũng phải

diệt!" Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng mấy người trong lòng run rẩy, một câu ngoan cố cũng không nói.

Chỉ cần là… Hỗn Nguyên áo đen lập tức cười, "Chỉ bằng các ngươi, thật sự cho rằng có thể ngăn cản bước chân Ma Tổ đại nhân thôn tính Tam Giới sao?

Các ngươi quá coi trọng mình rồi!" "Hừ!" Vũ Hoàng, Lục Áp, Xi Vưu nhìn nhau một cái, đồng loạt ra tay.

Vũ Hoàng, tế xuất Cửu Đỉnh!

Lục Áp, tế xuất Nhật Nguyệt Tinh Luân!

Xi Vưu, vung nắm đấm sắt của mình!

Ba người tu hành ức vạn năm, đạo hạnh thâm hậu, đều đã là Chuẩn Thánh đại viên mãn, ba người đồng loạt ra tay, tiếng phong lôi chấn động, pháp tắc hỗn loạn, hư không sụp đổ, dưới Thánh Nhân, không ai có thể chống đỡ!

Công kích sắc bén của ba người, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hỗn Nguyên áo đen kia.

Đòn đánh này, phi Thánh Nhân, Hỗn Nguyên không thể chống đỡ, gần như đã đạt đến sức mạnh cực hạn mà dưới Thánh Nhân có thể dung nạp!

"Trò vặt, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Bản Tọa, không nhập Hỗn Nguyên, chung quy cũng chỉ là con kiến mà thôi." Khóe miệng Hỗn Nguyên áo đen kia nhếch lên, lộ ra vẻ khinh thường!

Một cú phất tay, một bức tường khí vô hình, sừng sững trước mặt ông ta, công kích như bài sơn đảo hải của ba người rơi xuống trên đó, bức tường khí gợn lên một trận sóng lớn kịch liệt, sau đó, toàn bộ sức mạnh mà ba người đánh ra, đều phản kích trở lại.

“Phụt!” Sức mạnh mà ba người đánh ra mạnh mẽ, rộng lớn đến mức nào, lúc này gần như mười phần mười phản đàn trở lại.

Sắc mặt ba người lập tức tái nhợt, “oẹt” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi lớn, khí tức trong nháy mắt suy yếu.

Tùy tiện trọng thương ba đại Chuẩn Thánh đại viên mãn, sắc mặt Hỗn Nguyên áo đen kia vẫn bình thản, “Tu sĩ Tam Giới, cũng chỉ đến thế, nếu các ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, vậy thì đi chết đi!” Hỗn Nguyên áo đen kia sắc mặt nghiêm túc hơn một chút, liếc nhìn mọi người một cái, một tay vẽ một vòng tròn trước ngực, sau đó mạnh mẽ đánh ra một chưởng, trong chớp mắt, thiên địa pháp tắc bạo động, vô số pháp tắc Ma Đạo với sức mạnh như bài sơn đảo hải mạnh mẽ đánh về phía Vũ Hoàng và những người khác.

Đây là sự nghiền ép thực lực trần trụi, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lực lượng pháp tắc đã tham ngộ đến bảy thành, không cần dùng thần thông, linh bảo gì, chỉ bằng lực lượng pháp tắc, đã có thể nghiền ép tất cả mọi người dưới Hỗn Nguyên Đại La.

Cương phong sắc bén ập tới, xen lẫn lực lượng pháp tắc khủng bố cuồn cuộn, ập thẳng vào mặt, khiến tất cả mọi người gần như không thở nổi.

“Không xong!” Vũ Hoàng thầm kêu một tiếng không ổn, vội vàng ném cho mọi người một ánh mắt, quát lớn, “Chặn chúng lại!” Một chưởng này của Hỗn Nguyên áo đen kia, quỷ quyệt đến cực điểm, bề mặt thì đánh về phía Vũ Hoàng và những người khác, nhưng trong bóng tối, chưởng lực lại như biển dung nạp trăm sông, âm thầm bao trùm Bắc Câu Lô Châu.

Chưởng này, khí tức Hỗn Nguyên không khóa chặt Vũ Hoàng và những người khác, Vũ Hoàng và những người khác hoàn toàn có thể tránh né, nhưng nếu vậy, chưởng này, sẽ không chút lưu tình mà đánh

xuống mặt đất Bắc Câu Lô Châu, với uy thế của Hỗn Nguyên Đại La, e rằng trên mặt đất Bắc Câu Lô Châu, sẽ không còn một sinh linh nào có thể tồn tại.

Chương 576

Côn Bằng lo lắng nói, "Đây là Hỗn Nguyên Đại La, chỉ bằng chúng ta, làm sao có thể chống đỡ?" Vừa nói, Côn Bằng vỗ cánh một cái, bay vút lên Cửu Thiên cao không không ngừng lượn vòng.

Vũ Hoàng không thèm nhìn Côn Bằng một cái, lại một lần nữa tế xuất Cửu Đỉnh, Cửu Châu Đỉnh, là do Vũ Hoàng lấy khí vận Nhân tộc dung luyện mà thành, uy lực của nó, thậm chí vượt qua cả những Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm thông thường.

Lúc này tế xuất, Cửu Châu Đỉnh đón gió biến lớn, trên đó huyền hoàng khí giao dung, mang theo khí vận Nhân tộc vô tận, chặn lại chưởng đó.

Trên thân kim sắc đế bào của Lục Áp, chẳng biết tự khi nào, đã nhuốm những vết máu lốm đốm, nhưng ông ta hoàn toàn không có ý định lùi bước, ngược lại chiến ý trên mặt càng bùng nổ hơn mấy phần.

"Nhật Nguyệt Tinh Luân!" Ông ta tế xuất cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Nhật Nguyệt Tinh Luân, dùng hết toàn bộ khí lực, cùng Cửu Châu Đỉnh bay ra.

Tổ Vu Xi Vưu, cũng phấn bất cố thân xông ra.

"Sư huynh, chúng ta phải làm sao đây!" Di Lặc, Nhiên Đăng đồng loạt nhìn Dược Sư, chờ đợi Dược Sư đưa ra quyết định.

Dược Sư không đáp lời ngay lập tức, mà nhíu chặt mày, suy tư xem Phật Môn rốt cuộc là lùi hay tiến, trận chiến ở Bắc Câu Lô Châu, là một trận chiến vạn chúng chú mục, ức vạn sinh linh Bắc Câu Lô Châu, đều nhìn thấy rõ.

Nếu Phật Môn thực sự vào lúc nguy cấp như vậy mà rút lui, bảo toàn bản thân, vậy danh tiếng của Phật Môn, sẽ thực sự thối nát hoàn toàn, không thể cứu vãn được nữa.

Còn nếu kiên trì dưới áp lực, cùng Vũ Hoàng và những người khác ra tay, cứu vớt sinh linh Bắc Câu Lô Châu, thì tự nhiên có thể mang lại lợi ích lớn lao cho Phật Môn, nhưng vấn đề đặt ra là, họ phải đối mặt, không phải là những kẻ tầm thường, mà là ba tôn Hỗn Nguyên, gần như là cục diện tất tử, lại nên lựa chọn thế nào?

Dược Sư nghiến răng, khó khăn đưa ra quyết định, "Thôi được, thôi được, cùng Vũ Hoàng và bọn họ, liên thủ chiến đấu một lần đi." "Gia Trì Thần Trượng!" "Hỗn Kim Kim Nao!" "Linh Cữu Cung Đăng!" Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng và những người khác, tế xuất linh bảo mạnh mẽ nhất của mình, nghênh đón chưởng của Hỗn Nguyên áo đen kia đánh tới.

Hành động của Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ba người, lập tức khiến vô số đệ tử Phật Môn ngây người, họ đã thu dọn hành lý xong, đều sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào, ba vị Phật Tôn vậy mà lại tuyên chiến, điều này hoàn toàn không phù hợp với quy tắc hành sự của ba vị Phật Tôn từ trước đến nay.

"Dược Sư mấy tên này, vậy mà cũng biết xả thân vì người sao?" Kinh ngạc không chỉ có đệ tử Phật Môn, mà còn có Yêu Sư Côn Bằng không ngừng lượn vòng giữa không trung.

"Thôi được, thôi được, Bản Tọa, cũng sẽ đi trợ giúp bọn họ một tay vậy." Yêu Sư thở dài một hơi thật sâu, tế xuất Yêu Sư Cung, Yêu Sư Cung, là Tiên Thiên Linh Bảo do Yêu Sư tự mình luyện chế, nhưng đã được Yêu Sư dùng vô thượng đại pháp lực uẩn dưỡng ức vạn năm, uy lực của nó, thậm chí vượt qua rất nhiều Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm.

Lúc này tế xuất, như một ngọn núi băng khổng lồ nổi lên mặt nước, mang theo ức vạn thủy trạch, đánh về phía Hỗn Nguyên áo đen.

Vũ Hoàng, Lục Áp, Xi Vưu, Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng, Côn Bằng, cùng các đại năng Hồng Hoang đồng loạt ra tay, khí thế như bài sơn đảo hải, khiến Hỗn Nguyên áo đen kia trong mắt lóe lên dị sắc, "Đều là những kẻ có bản lĩnh, chỉ tiếc, hôm nay đều phải chôn thân tại đây." Giữa điện quang hỏa thạch, uy lực của linh bảo của mọi người, đã hoàn toàn đánh vào đạo đại thủ ấn kia, nhưng lại không có chút hiệu quả nào, như trâu đất xuống biển, nuốt chửng tất cả công kích của mọi người, chỉ nổi lên từng trận gợn sóng, nhưng vẫn với thế chưa từng có, đánh về phía mọi người.

Mọi người, bao gồm cả Vũ Hoàng, trên mặt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên Đại La thực sự quá lớn, dù họ toàn lực ra tay, cũng căn bản không thể lay chuyển… Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng ba người càng muốn khóc không ra nước mắt, thầm hối hận quyết định trước đó của mình, bây giờ thì hay rồi, đừng nói gì đến Phật Môn đại hưng, ngay cả bản thân họ cũng sẽ phải chôn thân ở đây.

Ngay khi chưởng của Hỗn Nguyên áo đen kia sắp đánh xuống người Vũ Hoàng và những người khác, đột nhiên, từ trong trùng trùng hư không, mạnh mẽ xuyên ra hai đạo kiếm quang màu đỏ.

Hai đạo kiếm quang màu đỏ kèm theo sát khí dày đặc ập tới, sau đó mạnh mẽ chém vào đạo cự chưởng kia, cự chưởng mà trước đó vô số linh bảo của mọi người đều không thể lay chuyển, lại dưới hai đạo kiếm khí này, trực tiếp bị chém nát tan.

Cùng lúc kiếm quang vỡ vụn, một thân ảnh huyết sắc mạnh mẽ xuất hiện trước mặt Vũ Hoàng và những người khác, nở một nụ cười quỷ dị với họ.

“Minh Hà… Minh Hà tiền bối!” Vũ Hoàng và những người khác kinh hô một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được, dường như không ngờ Minh Hà lại đến trợ giúp họ.

“Chuyện ở đây, cứ giao cho ta đi, còn những Thiên Ma ngoại vực khác, thì toàn bộ giao cho các ngươi giải quyết.” Minh Hà nói chuyện thì vô cùng phong khinh vân đạm, dường như ba vị Hỗn Nguyên áo đen trong mắt ông ta, chỉ là gà đất chó sành mà thôi.

Vũ Hoàng trên mặt lộ ra chút lo lắng, có chút không yên tâm nói, “Minh Hà tiền bối, đây là ba vị Hỗn Nguyên Đại La.” Minh Hà phất phất tay, “Chỉ là gà đất chó sành mà thôi, không đáng là gì, không cần lo lắng cho ta, các ngươi cứ đi làm những việc mà mình nên làm đi.” Bắc Câu Lô Châu, là chiến trường chính của Ma Đạo xâm lấn, ngoài ba đại Hỗn Nguyên ra, còn có vô số Thiên Ma Vương, Thiên Ma Hoàng đang chờ Vũ Hoàng và những người khác giải quyết.

“Vâng.” Vũ Hoàng gật đầu, dẫn mọi người rút lui, nhưng không rút lui quá lâu liền dừng lại giữa không trung quan chiến.

Họ vẫn còn chút lo lắng, đó là ba vị Hỗn Nguyên Đại La, Minh Hà tiền bối một mình, có thể là đối thủ?

Nhìn mọi người không thực sự rời đi, Minh Hà cũng không để ý, chỉ là khóe miệng khẽ nhếch lên, tạo ra một chút đường cong.

Lão Tổ đã lâu không ra tay, những tiểu bối này đều không tin thực lực của Lão Tổ rồi.

Hỗn Nguyên áo đen kia nhìn chằm chằm Minh Hà, lạnh lùng mở miệng, “Ngươi chính là Minh Hà Lão Tổ của Huyết Hải chi địa?” Trước khi tấn công Tam Giới, mọi người đều đã tìm hiểu một cách có hệ thống về Tam Giới, trong đó bao gồm cả vị Hỗn Nguyên Đại La mới nổi này, Minh Hà Lão Tổ!

Hoặc cũng có thể nói, ba Hỗn Nguyên áo đen sở dĩ giáng lâm Bắc Câu Lô Châu, chính là để đối phó Minh Hà.

Minh Hà "khiếp khiếp" cười một tiếng, "Các ngươi cũng biết danh hiệu của Lão Tổ sao?

Nhưng rất tiếc, biết cũng vô ích, Lão Tổ sẽ không lưu tình đâu." Giọng nói vừa dứt, quanh thân Minh Hà, A Tỳ, Nguyên Đồ hai thanh thần kiếm mạnh mẽ xuất hiện!

Ngay sau đó, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, từ dưới chân Minh Hà dâng lên, cùng A Tỳ, Nguyên Đồ Sát Thần Kiếm sừng sững bên nhau!

Trên thân hai thanh thần kiếm oanh nhiễu kiếm quang bất diệt, vô cùng huyết sát chi khí cuồn cuộn dũng động, ánh mắt nhìn đến, sau lưng hai thanh thần kiếm diễn hóa ra thi sơn huyết hải.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên khẽ xoay tròn, sát lục khí tức vô tận dường như đều sôi trào lên, tiếp đó, dưới sự thao túng của Minh Hà, ba kiện linh bảo, chia làm ba đường, mạnh mẽ chém về phía ba vị Hỗn Nguyên áo đen.

Chuyên gia vừa ra tay, là biết ngay có hay không, Minh Hà ra tay nhanh nhẹn, khí thế kinh thiên động địa, ngay cả một chút ba động sát khí lan ra, cũng khiến sắc mặt Vũ Hoàng và những người khác tái nhợt.

"Minh Hà tiền bối… quả nhiên lợi hại!" Vũ Hoàng lẩm bẩm, có nhận thức hoàn toàn mới về thực lực của Minh Hà.

Côn Bằng nhìn cảnh tượng này, trong lòng hơi chua xót.

Cùng là một trong Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung năm xưa, Minh Hà đã đạt đến trình độ như vậy, còn ông ta thì sao.

Minh Hà ra tay như sấm sét, cuồng bạo dị thường, có thế cuốn

sạch mây tàn, ba Hỗn Nguyên áo đen sắc mặt ngưng trọng, vội vàng ra tay chống đỡ!

Vô cùng pháp tắc đạo uẩn Ma Đạo, giữa không trung khuấy lên từng đợt sóng lớn.

Sóng lớn bài sơn đảo hải, từng đợt mạnh hơn từng đợt, ập về phía A Tỳ, Nguyên Đồ, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Nhưng loại pháp tắc Ma Đạo cưỡng ép đề thăng, cưỡng ép cảm ngộ này, sao có thể sánh bằng sự tham ngộ một bước một dấu chân của Minh Hà lợi hại?

A Tỳ, Nguyên Đồ mang thế vô song, như chẻ sóng rẽ nước, chém tan mọi đạo uẩn Ma Đạo lan ra, lại với thế sét đánh không kịp bưng tai, mạnh mẽ chém bay ba Hỗn Nguyên áo đen!

"Tê!" Vũ Hoàng và những người khác, không kìm được hít một ngụm khí lạnh.

Khủng bố như vậy, đây chính là thực lực của Hỗn Nguyên lão làng sao?

Một chiêu đánh bại ba đại Hỗn Nguyên, e rằng ngay cả Tam Thanh Thánh Nhân, cũng chỉ đến thế mà thôi?

Vết nhăn trên trán Vũ Hoàng dần dần giãn ra, ông ta trầm giọng nói, "Hỗn Nguyên Ma Đạo, với thực lực của Minh Hà tiền bối ứng phó, thừa sức, tiếp theo, chúng ta cứ đi đối phó những Thiên Ma ngoại vực kia đi." "Vâng." Mọi người đều gật đầu, sau đó chia làm mấy đường, đại hiển thần thông, với tốc độ cực nhanh, dọn dẹp những Thiên Ma ngoại vực kia.

Một bên khác, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa tam Thánh, cũng đến Tây Ngưu Hạ Châu, Tổ Đình Ma Đạo!

Lúc này, nhìn từ ngoài vào trong, toàn bộ Tu Di Sơn, hoàn toàn bị

Thiên Ma Đại Trận do Vô Thiên bố trí bao phủ!

Thiên Ma Đại Trận, vận chuyển với một tốc độ ổn định không ngừng.

Không ngừng hấp thụ cảm xúc tiêu cực từ khắp nơi trong Tam Giới, sau khi Thiên Ma Đại Trận luyện hóa, rồi phản bổ khí vận Ma Đạo.

Chuẩn Đề nhìn Tu Di Sơn kim quang rực rỡ, đại từ đại bi, hệt như tiên cảnh nhân gian ngày xưa, bị Ma Đạo tàn phá thành một cái ma quật, liền tức giận đến tái xanh mặt.

Chương 577

"Đáng ghét, Tổ Đình Phật Môn của ta, làm sao có thể bị chúng tàn phá như vậy?" Chuẩn Đề ý niệm vừa động, trực tiếp tế xuất Thất Diệu Bảo Thụ, sau đó với thế sét đánh, mạnh mẽ đập vào Thiên Ma Đại Trận.

Thiên Ma Đại Trận chịu một kích của Thánh Nhân, chỉ chấn động một chút, rồi không còn gì nữa.

Khi Thiên Ma Đại Trận vận chuyển, nó dẫn động linh khí chu thiên, khủng bố vô cùng, đối kháng với Thiên Ma Đại Trận, liền tương đương với đối kháng với toàn bộ khí vận Ma Đạo!

"Oanh!" Lần này, Chuẩn Đề lại một lần nữa ra tay, kéo theo Tiếp Dẫn, Nữ Oa, cũng đồng loạt ra tay!

Thất Diệu Bảo Thụ, Càn Khôn Đỉnh, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bùng phát ra quang mang chói lọi rực rỡ, cuối cùng trên Thiên Ma Đại Trận oanh mở một cái lỗ hổng, sau đó mạnh mẽ lóe lên thân, bay vào Tu Di Sơn.

Cái lỗ hổng bị oanh mở kia, mạnh mẽ khẽ rung động mấy cái, sau đó lại nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

Tiếp Dẫn thấy vậy, thở dài một tiếng, "Thiên Ma Đại Trận này, đã thành khí hậu, chỉ bằng bản lĩnh của chúng ta, đã không thể phá bỏ được nó nữa rồi." Trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa tràn đầy vẻ sắc bén, "Hừ, đợi chúng ta diệt Vô Thiên, Thiên Ma Đại Trận nhất định sẽ phá vỡ." "Đi, đi tìm Vô Thiên kia, tốc chiến tốc thắng." Tiếp Dẫn ba người hóa thành ba đạo lưu quang, không mất nhiều thời gian, rất nhanh bay đến đỉnh Tu Di Sơn.

Vô Thiên, lúc này đang ngồi trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc

Liên, đạm nhiên nhìn mọi người.

"Vô Thiên, tận thế của ngươi đến rồi!" Chuẩn Đề hận Vô Thiên, nghiến răng nghiến lợi, thậm chí vượt qua cả hận ý đối với Triệu Công Minh, đối với Thông Thiên Giáo Chủ.

Sắc mặt Vô Thiên cực kỳ bình tĩnh, nở một nụ cười quỷ dị với Chuẩn Đề, "Chỉ bằng các ngươi?

Các ngươi cho rằng mình có bản lĩnh đó sao?" Tiếp Dẫn cười lạnh, "Với ba địch một, ưu thế ở chúng ta, hiện tại thúc thủ chịu trói, tự mình tháo gỡ Thiên Ma Đại Trận này, chúng ta có lẽ còn có thể cho ngươi một con đường sống." Vô Thiên lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, "Thiên Ma Đại Trận, hội tụ khí vận Ma Đạo của ta, các ngươi làm sao có thể cho rằng, số người đông hơn, thì nhất định có thể chiếm thượng phong chứ?" Giọng nói Vô Thiên vừa dứt, từng bước từng bước đi ra.

Ông ta mỗi bước đi, khí tức trên người lại mạnh mẽ thêm mấy phần, đến cuối cùng, như thần ma lâm thế, pháp tắc Ma Đạo khủng bố sôi trào, gần như nhấn chìm hoàn toàn tất cả!

Lúc này Vô Thiên, dưới sự gia trì của khí vận Ma Đạo vô tận, có thể xưng là vô địch trong Hỗn Nguyên Đại La.

Khuôn mặt Chuẩn Đề lập tức biến thành màu khổ qua, không ngờ, Vô Thiên lại còn có bản lĩnh này, vậy mà lại có thể điều động toàn bộ khí vận Ma Đạo… "Đừng nói nhảm với hắn nữa, cùng nhau ra tay!" Chuẩn Đề tế xuất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, trên mỗi cánh sen màu vàng, đều khắc vô số đạo văn màu vàng, vô số đạo văn đan xen vào nhau, hóa thành một thế giới màu vàng, trấn áp về phía Vô Thiên.

Càn Khôn Đỉnh của Nữ Oa, nặng nề vô cùng, vạn quân chi trọng, lúc này tế xuất, mênh mông cuồn cuộn, như Thiên Đạo, từ trên trấn áp

xuống.

Thất Diệu Bảo Thụ của Chuẩn Đề, không vật gì không quét, khẽ động một cái, thất sắc bảo quang quét qua hư không oanh minh chấn động, quét sạch tất cả.

Nhưng tất cả những điều này, đều không được Vô Thiên để vào mắt.

Ông ta khẽ phất tay, pháp tắc Ma Đạo tràn ngập trời đất hung dũng tuôn ra, đánh tan thế giới hóa thành từ Thập Nhị Phẩm Kim Liên, phá vỡ thất sắc bảo quang, chấn bay Càn Khôn Đỉnh.

Ba đại Thánh Nhân sắc mặt tái nhợt, thân hình mạnh mẽ lùi về phía sau!

Nhưng rất nhanh, ba Thánh ổn định thân ảnh, ba luồng lực lượng Thiên Đạo màu trắng sữa rủ xuống, khiến khí tức của ba người, đồng bộ tăng cường vô số, lại giao chiến với Vô Thiên!

Trong thời gian ngắn, họ không thể làm gì được Vô Thiên, nhưng Vô Thiên cũng không thể làm gì được họ.

Vô Thiên không vội không vàng, khí vận Ma Đạo đang tăng cường từng phút từng giây!

Chỉ cần Chuẩn Đề và những người khác không thể ngay từ đầu, dùng thế sét đánh đánh bại ông ta, thì theo thời gian trôi đi, người chiến thắng nhất định sẽ là ông ta.

Bắc Câu Lô Châu, Vũ Hoàng dẫn dắt mọi người, chiến Thiên Ma ngoại vực, Minh Hà ác chiến ba đại Hỗn Nguyên Ma Đạo!

Tây Ngưu Hạ Châu, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tam Thánh, kịch chiến Vô Thiên.

Đông Thắng Thần Châu, Nam Chiêm Bộ Châu, cũng đồng loạt

bùng nổ đại chiến chưa từng có, vô số tu sĩ, giao chiến với Thiên Ma ngoại vực, có tu sĩ, thà tự bạo, cũng phải xé xuống một miếng thịt từ trên người những Thiên Ma ngoại vực đó.

Đương nhiên, đại chiến trung tâm nhất, vẫn ở trung tâm Hồng Hoang năm xưa, nay là di tích Bất Chu Sơn.

Tại trung tâm Hồng Hoang, trên di chỉ Bất Chu Sơn, kịch chiến cho đến hiện tại, Tam Thanh đã chiếm thế thượng phong, áp chế ba Ma Thần Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô!

Song, cũng chỉ là áp chế mà thôi, muốn thủ thắng, còn chẳng biết phải mất bao nhiêu thời gian!

Trên chín tầng trời của di chỉ Bất Chu Sơn, Khí vận Ma đạo hùng dũng cùng Khí vận Huyền môn còn đang triển khai từng đợt va chạm!

Mỗi một lần va chạm, đều hiên khởi vô cùng gợn sóng, chấn động Tam Giới!

"Thái Cực Đồ!" "Bàn Cổ Phiên!" "Tru Tiên Tứ Kiếm!" Tam Thanh đại hát một tiếng, tất cả pháp lực trên khắp thân thể không tiếc tuôn trào, đổ hết vào Tiên Thiên Chí Bảo!

"Ông ông ông!" Tiên Thiên Chí Bảo bắt đầu mãnh liệt chấn động, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng thần quang khủng bố từ trên đó bốc lên, nhìn từ xa, Tiên Thiên Chí Bảo dường như đang bùng cháy!

"Đi!" Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh sắc mặt vô cùng trịnh trọng, khẽ hát một tiếng, thúc ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo về phía ba Đại Ma Thần vực ngoại!

"Oanh, oanh, oanh!" Trong hư không vang lên những chấn động cực lớn, Thái Cực Đồ hóa thành một tấm màn trời âm dương, lực lượng hắc bạch xoay chuyển nhẹ nhàng, lực lượng ma diệt khủng bố, trong khoảnh khắc ma diệt Địa Hỏa Thủy Phong, tái tạo Hỗn Độn,

vạn loại pháp tắc, đều tan rã triệt để dưới lực lượng ma diệt khủng bố này!

Trên Bàn Cổ Phiên, vô số khí nhận khai thiên mông lung ngưng tụ!

Những khí nhận khai thiên mông lung này ẩn chứa áo nghĩa chung cực của Bàn Cổ Phiên, mỗi một đạo khí nhận khai thiên, đều có thể dễ dàng nghiền nát một Tiểu Thiên Thế Giới!

Trên bốn Tiên Kiếm Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, kiếm khí lượn lờ, mỗi một tia, mỗi một luồng kiếm khí, dường như đều trở thành thứ sắc bén nhất thế gian, có thể cắt đứt tất cả!

Ác Tru lạnh lùng nói: "Bàn Cổ nhất khí hóa Tam Thanh, quả nhiên lợi hại!" Tà Đồ sắc mặt ngưng trọng: "Đòn đánh này, chúng ta không thể đỡ được!" Kế Đô trên mặt cũng vô cùng trịnh trọng: "Nếu đã như vậy, liền vận dụng Thiên Ma Đại Pháp đi." "Thiên Ma Đại Pháp, trí chi tử địa nhi hậu sinh, một khi vận dụng, nguyên khí của chúng ta sẽ đại thương a." Tà Đồ xưa nay không sợ trời không sợ đất, lúc này lại do dự bi thương.

Ác Tru lạnh lùng liếc Tà Đồ một cái: "Không vận dụng, liền phải chết, vậy ngươi có dùng hay không?" "Dùng, dùng!" Tà Đồ ra sức gật đầu.

Ác Tru lại nói: "Nhưng trước khi dùng, chúng ta cũng phải xem xem, uy lực một đòn của Tam Thanh rốt cuộc như thế nào?" Ác Tru vung tay áo, quyền trượng phát ra ánh sáng rực rỡ, lao về phía Thái Cực Đồ!

Ác Tru, Kế Đô cũng vội vàng thi triển ra thủ đoạn mạnh nhất của mình, đánh về phía Tam Thanh.

Nhưng không ngoại lệ, dưới Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru

Tiên Tứ Kiếm được thúc đẩy đến cực hạn, ngay cả một gợn sóng cũng không nổi lên được, liền bị oanh nhiên nghiền nát!

"Oanh, oanh!" Đạo uẩn sinh ra từ sự va chạm pháp lực, trong nháy mắt nhấn chìm ba Đại Ma Thần!

"Hô!" Nguyên Thủy cuối cùng thở ra một hơi trọc khí: "Trận chiến này, cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Nguyên Thủy tự nhủ, trận chiến này là trận chiến gian nan nhất mà hắn từng trải qua kể từ khi chứng đạo!

Ba Đại Ma Thần Ma đạo, quả thật lợi hại, nếu không phải đang ở trong Tam Giới, Khí vận Đạo môn lại ẩn ẩn thắng hơn Khí vận Ma đạo, lần này còn chẳng biết, ai mới là người thắng cuối cùng.

Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt cũng thư thái vài phần, đưa ra phán đoán: "Với uy lực của Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, Thái Cực Đồ, ba Đại Ma Thần tuyệt không có khả năng chống đỡ được." Nhưng Thái Thanh, dù sao cũng là lão đại trong Tam Thanh, kinh nghiệm phong phú, trên mặt không những không nhẹ nhõm, ngược lại còn ngưng trọng vài phần hơn!

"Không đúng, có gì đó không đúng!" Nguyên Thủy, Thông Thiên, lần lượt đưa ánh mắt nghi hoặc tới.

Thái Thanh không trả lời Nguyên Thủy, Thông Thiên, đôi mắt tràn đầy trí tuệ của y đặt vào trung tâm chiến trường!

Đó là một vùng hỗn độn hư vô, kéo dài mấy trăm vạn dặm, Địa Hỏa Thủy Phong hoành hành, phong bạo Hỗn Độn càn quét, lực lượng pháp tắc hỗn loạn đồng thời lại vô cùng nồng đậm, khắp nơi đều phiêu đãng, lan tràn một lớp sương mù dày đặc, không nhìn rõ.

Đây là một góc thế giới vừa bị Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Tru Tiên Tứ Kiếm đánh nát, đã diễn hóa thành Hỗn Độn, quy tắc đã hoàn

toàn hỗn loạn, nếu không có sự can thiệp của con người, mấy vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm, trăm vạn năm, cũng không thể tự mình khôi phục!

"Sư huynh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?" Nguyên Thủy, Thông Thiên, lại một lần nữa mở miệng, nhưng lần này âm thanh vừa dứt, hai người liền biến sắc, chăm chú nhìn vùng đất hỗn độn kia.

Chương 578

Trong vùng đất hỗn độn tụ tập lượng lớn sương mù, lúc này những sương mù kia, lại trong tình huống không có sự can thiệp của con người, đột nhiên tụ tập lại một chỗ, sau đó, lại với tốc độ cực nhanh khuếch tán sang hai bên, để lộ ra một bóng ma ảnh vô cùng to lớn!

Đó là một ma ảnh khổng lồ cao mười vạn trượng, từng bước từng bước, từ trong Hỗn Độn bước ra!

Ma ảnh thân hình khôi ngô, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn nổi lên, trên người phủ một lớp vảy dày đặc, khuôn mặt bị khí tức Hỗn Độn che phủ, không nhìn rõ cụ thể, chỉ có một con mắt đỏ rực lộ ra, ẩn chứa vô cùng bạo ngược huyết tinh, giống như Ma Thần bước ra từ địa ngục, không, so với Ma Thần bước ra từ địa ngục còn khủng bố hơn vạn lần, là sự kết hợp của tất cả khí tức tà ác, cảm xúc tiêu cực trên thế gian!

Nơi y đi qua, pháp tắc hỗn loạn, bạo động, trong nháy mắt ngoan ngoãn như mèo con, Địa Hỏa Thủy Phong, phong bạo Hỗn Độn, thậm chí không thể tiếp cận y, liền tan biến thành tro bụi, cát bụi, Hỗn Độn đối với y mà nói, giống như nhà ăn, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

"Đây là…" Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh đột nhiên biến sắc, lộ ra vẻ kinh hãi!

"Thái Thanh Thánh Nhân, Ngọc Thanh Thánh Nhân, Thượng Thanh Thánh Nhân, đã lâu không gặp." Từ trong ma ảnh truyền ra một khí tức quen thuộc, chính là Ác Tru.

"Các ngươi có biết, đây là thủ đoạn gì của chúng ta không?" Lại một âm thanh khác truyền đến, thuộc về Tà Đồ.

“Đây chính là chí cao thần thông Thiên Ma Giải Thể của Ma đạo ta!” Âm thanh của Kế Đô, xa xa vang vọng vào tai mọi người.

“Oanh!” Ma ảnh hoạt động thân mình, toàn thân phát ra tiếng xương cốt va chạm đến rợn người, sau đó đột nhiên vung một quyền.

Quyền này phá tan Hỗn Độn mông lung, mang theo vô thượng chi uy, đánh về phía Thái Thanh cùng mọi người.

“Đây là… khí tức siêu việt Hỗn Nguyên Đại La!” Thái Thanh sắc mặt chấn động điên cuồng, lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, thần sắc y bình tĩnh lại: “Không, vẫn chưa siêu thoát, vẫn nằm trong phạm trù Hỗn Nguyên Đại La, tương đương với Bán Bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!” Không kịp suy nghĩ, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh trong nháy mắt tế ra ba Đại Chí Bảo kháng cự.

Nhưng lần này, lại không có tác dụng, sức mạnh như bài sơn đảo hải đánh vào thân ma ảnh, chỉ khiến ma ảnh không ngừng lay động, thậm chí ngay cả phá phòng cũng không thể làm được.

“Oanh!” Quyền lực khủng bố, như chẻ sóng rẽ nước, đánh bay Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, đánh bay cả ba người Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh.

Khóe miệng ba người không tự chủ dật ra tiên huyết, Thái Thanh, Ngọc Thanh vừa định lợi dụng lực lượng Thiên Đạo để khôi phục, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ma ảnh đã vung tay, cường hành cắt đứt liên hệ giữa Thái Thanh, Ngọc Thanh và Thiên Đạo Hồng Hoang.

“Khốn kiếp!” Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ chỉ có thể ký thác hy vọng vào Chuẩn Đề bọn họ mà thôi.” Chuẩn Đề và mọi người đã đi Tây Ngưu Hạ Châu để tập kích Vô Thiên, nếu có thể đánh bại Vô Thiên, có thể làm tổn hại lớn Khí vận Ma đạo, có lẽ bọn họ còn có cơ hội lật ngược thế cờ.

Ngược lại, Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt lại tốt hơn Thái Thanh, Ngọc Thanh rất nhiều.

Không phải là thực lực của y hiện tại đã vượt qua Thái Thanh, Ngọc Thanh.

Mà là y hiện nay, đã không còn bị Thiên Đạo Hồng Hoang hạn chế, đã là Hỗn Nguyên Đại La.

Hỗn Nguyên Đại La, hết thảy thời không vĩnh hằng tiêu dao, bất luận thân ở nơi nào, đâu đâu cũng là Hỗn Nguyên Đại La, được đại tiêu dao, đại tự tại.

Ma ảnh vung tay có thể cắt đứt liên hệ giữa Thái Thanh, Ngọc Thanh và Thiên Đạo, nhưng lại không thể cắt đứt liên hệ giữa y và Đại Đạo, nhưng cho dù như vậy, sắc mặt Thông Thiên cũng ngưng trọng vô cùng.

Thực lực của ma ảnh cường đại, với thực lực hiện tại của y, không phải đối thủ.

Nếu có thể tu hành đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La, có lẽ còn có một chút sức chiến đấu, nhưng hiện tại… Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt đột nhiên trầm xuống, lông mày nhíu chặt, không biết đang suy tư điều gì.

Một đòn làm Tam Thanh bị thương, hành động của ma ảnh vẫn không dừng lại, ngược lại càng thêm sắc bén!

Y đột nhiên vung tay, lại một đạo chưởng ấn che trời lăng không hạ xuống, khí thế vô cùng, trên chưởng ấn màu đen, phân bố dày đặc pháp tắc Ma đạo.

"Khụ khụ!" Thái Thanh thở ra một hơi trọc khí: "Nếu Nhất Khí Hóa Tam Thanh còn, cũng chưa chắc không có sức chiến đấu, chỉ tiếc, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, không thể thi triển ra được nữa." Nhất Khí

Hóa Tam Thanh, năm xưa Thái Thanh là người xuất thế đầu tiên, lần lượt hấp thu một tia bản nguyên của Ngọc Thanh, Thượng Thanh.

Từ đó diễn hóa ra bí thuật vô thượng Nhất Khí Hóa Tam Thanh này.

Có thể trong thời gian ngắn, chiến lực tăng phúc vô số, chỉ tiếc, sau trận Phong Thần, Thái Thanh đã trả lại bản nguyên của Ngọc Thanh, Thượng Thanh, thế gian không còn thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh nữa.

"Tu sĩ bọn ta, cho dù không địch nổi, cũng tuyệt đối không thể cứ thế bó tay chịu trói, tận mắt nhìn Ma đạo xâm lấn Tam Giới ta." Thông Thiên Giáo Chủ vận dụng vô thượng pháp lực, một lần nữa thúc giục Tru Tiên Tứ Kiếm, giết về phía ma ảnh.

Thấy Thông Thiên ra tay, Nguyên Thủy cũng không cam chịu lạc hậu, thúc giục Bàn Cổ Phiên.

Thái Thanh theo sau thúc giục Thái Cực Đồ!

Ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, một lần nữa tỏa ra ánh sáng cực hạn, nhưng lần này, còn chưa kịp tiếp cận đạo chưởng ấn che trời kia, liền trực tiếp bị đánh bay.

Bán Bộ Hỗn Nguyên Vô Cực, tuy rằng vẫn là tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La, nhưng bản chất giữa hai bên, đã sớm không còn giống nhau nữa.

"Oanh, oanh, oanh!" Chưởng ấn phát ra tiếng nổ vang trời giữa không trung, ngay khi sắp sửa đánh vào thân Tam Thanh, trọng thương Tam Thanh, giữa Tam Giới mông lung, một luồng khí tức Tiên đạo chí thuần, từ từ xuất hiện!

Tiên đạo vô cùng hóa thành những đốm sáng lốm đốm, rơi xuống trên chưởng ấn khổng lồ kia.

Giống như axit sulfuric rơi xuống, cự chưởng phát ra tiếng xì xì ăn mòn, không lâu sau liền tan rã thành tro bụi.

Tiếp đó, tiếng Đạo âm như hồng chung đại lữ vang lên, miên miên bất tuyệt!

"Cao tọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần; Nhất đạo truyền tam hữu, nhị giáo Xiển Tiệt phân.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân." Tam Thanh trên mặt vui mừng, vội vàng nhìn lên không trung, chỉ thấy một lão giả áo xám tóc bạc, không biết từ lúc nào đã xuất hiện giữa không trung.

"Đệ tử bái kiến Lão sư, đệ tử làm Lão sư mất mặt rồi." Tam Thanh vội vàng hành lễ, trong lòng thấp thỏm, trận chiến này, lấy ba địch ba, bọn họ lại không phải đối thủ, quả thật đã đánh giá quá thấp thực lực của Ma đạo rồi.

"Hồng Quân lão đạo!" Từ trong ma ảnh, phát ra vài đạo âm thanh khác nhau nhưng cùng phát âm nhất trí.

Về Hồng Quân, bọn họ đã nghe Ma Tổ đại nhân nói không biết bao nhiêu lần rồi.

Là kình địch cả đời của Ma Tổ đại nhân, đồng thời cũng là sự tồn tại mà Ma Tổ đại nhân khinh thường nhất.

Chỉ bởi vì năm xưa trên Tu Di Sơn, trận chiến lấy nhiều đánh ít, lấy đông địch quả.

"Hồng Quân lão nhi thì sao, chúng ta trước tiên cứ xem Ma Tổ đại nhân, y rốt cuộc có mấy phần thực lực." Cự đại ma ảnh ngửa mặt lên trời mãnh liệt hít một hơi, pháp tắc Ma đạo gần như hóa thành thực

chất hiển hóa bên cạnh y.

Sau đó, ma ảnh nắm chặt năm ngón tay, một quyền không chút giữ lại oanh về phía Hồng Quân.

Đây là một đòn toàn lực của Bán Bộ Hỗn Nguyên Vô Cực.

Đối với sự khiêu khích của ma ảnh, Hồng Quân chỉ nhàn nhạt lắc đầu: "La Hầu đâu, để y ra đây đi." Hồng Quân nói xong, y đột nhiên vung tay, pháp tắc Tiên đạo lưu chuyển.

Một đòn của ma ảnh, trong vô hình đã bị tan biến thành tro bụi.

Ma ảnh càng như chịu trọng thương, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, phát ra tiếng kêu thảm thiết bi thảm, sau đó đột nhiên chấn động, từ một chỉnh thể lại một lần nữa phân chia thành Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô.

Ba người một tay ôm tim, một tay ôm đầu, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Chương 579

Đã quá tự tin rồi!

Thực sự quá tự tin rồi!

Nếu không phải lão đạo này không có sát tâm, hoặc căn bản không coi bọn họ là kẻ địch, e rằng hiện tại bọn họ đã thân tử đạo tiêu.

"Kiệt kiệt, Hồng Quân lão nhi, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn dáng vẻ này." Trong hư không, lại một âm thanh quỷ dị truyền đến.

Tam Thanh mày nhíu lại, đột nhiên nhìn về một hướng.

Chỉ thấy ở hướng đó, không gian đột nhiên gợn sóng từng trận.

Tiếp đó La Hầu từ trong đó, từ từ bước ra, đang với vẻ mặt quỷ dị nhìn Hồng Quân.

"Ma Tổ đại nhân." Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô tức thì thở phào một hơi.

Cùng lúc đó, Bắc Câu Lô Châu, Minh Hà kịch chiến ba Đại Hỗn Nguyên Ma đạo!

Minh Hà tay cầm A Tỳ, Nguyên Đồ, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hoành hành bá đạo, sở hướng vô địch!

Kịch chiến cho đến hiện tại, Minh Hà đã nắm chắc phần thắng trong lòng.

Y chuyên môn tìm trong ba Hỗn Nguyên áo đen kẻ yếu nhất, truy sát không ngừng nghỉ.

Trên A Tỳ, Nguyên Đồ, pháp tắc sát lục lượn lờ, để lại những vết kiếm bất diệt trên thân Hỗn Nguyên áo đen, tước đoạt sinh cơ trên người y!

Hai Hỗn Nguyên áo đen khác công tới, Minh Hà liền tế ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên để phòng ngự, tạo thành một sự phối hợp hoàn mỹ.

"Oanh!" Không biết qua bao lâu, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà, triệt để phong tỏa đường lui của một Hỗn Nguyên áo đen.

Tiếp đó A Tỳ, Nguyên Đồ một trước một sau chém xuống, ma diệt toàn bộ sinh cơ của Hỗn Nguyên áo đen kia.

Oanh một tiếng, trời giáng mưa máu, Hỗn Nguyên áo đen vẫn lạc dưới kiếm của Minh Hà.

"Không ổn, tên này thực lực quá mạnh, chạy!" Hai Hỗn Nguyên áo đen thấy tình hình không ổn, vội vàng chuẩn bị đào thoát, nhưng đã chậm.

"Đã đến địa bàn của lão tổ, nói đi là đi, chẳng phải quá không coi lão tổ ra gì sao?" Trong mắt Minh Hà lóe lên huyết quang, kiệt kiệt cười lớn.

Y ý niệm vừa động, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử đột nhiên xuất hiện, dày đặc rải rác trong hư không, phong tỏa đường lui của hai Hỗn Nguyên áo đen còn lại.

Tiếp theo, Minh Hà lại bắt chước cách đấu pháp trước đó, lần lượt chém giết hai vị Hỗn Nguyên áo đen.

Chém giết ba Đại Hỗn Nguyên, khí tức trên người Minh Hà, lại một lần nữa dâng cao vô số, toàn thân pháp tắc sát lục lượn lờ, tựa như Tử Thần bước ra từ biển máu!

Minh Hà hoàn thành sự việc, thấy Vũ Hoàng và những người khác vẫn đang dọn dẹp Thiên Ma ở Bắc Câu Lô Châu, tiện miệng dặn dò một tiếng, liền nhanh chóng bay về trung tâm Tam Giới.

Một bên khác, Tây Ngưu Hạ Châu, Ma đạo Tổ Đình.

Đạo uẩn hùng hậu trùng kích chín tầng trời mười tầng đất, vô cùng kim sắc Phật quang và Ma đạo hùng dũng bành trướng cùng nhau kháng cự, nhưng hiển nhiên, đã rơi vào hạ phong.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa liên tục bị bức lui, Vô Thiên thì nghênh khó mà tiến, không ngừng công kích ba người.

Ba người chỉ có chiêu đỡ mà không có sức phản kháng, vô cùng chật vật.

"Khốn kiếp!" Chuẩn Đề gần như nghiến nát hàm răng, vạn vạn không ngờ rằng, dưới sự gia trì của Khí vận Ma đạo, thực lực của Vô Thiên lại khủng bố đến mức này!

"Sư huynh, phải làm sao bây giờ a!" Chuẩn Đề âm thầm kêu khổ, trong ba người, y thực lực yếu nhất, áp lực cũng lớn nhất.

Còn Nữ Oa, tuy rằng thực lực chỉ mạnh hơn y một chút, nhưng người ta có Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh a, phòng ngự vô song, nếu cứ đánh tiếp, Chuẩn Đề cảm giác mình sắp vẫn lạc rồi!

Tiếp Dẫn nhíu chặt lông mày, chần chờ hồi lâu, mới quả quyết nói: "Chúng ta rút lui!" Nữ Oa tuy rằng không muốn, nhưng không thể không thừa nhận, Vô Thiên trước mắt, đã không phải là đối thủ mà bọn họ có thể đối phó.

Ba người không còn do dự, hóa thành ba đạo lưu quang, bay về phía ngoài Tây Ngưu Hạ Châu.

Nhìn ba người độn tẩu, khóe miệng Vô Thiên hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười, một lần nữa trở về đại điện, ngồi trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Nhiệm vụ của y chỉ có một, đó là duy trì Thiên Ma Đại Trận vận chuyển.

Chỉ cần Thiên Ma Đại Trận có thể không ngừng vận chuyển, Khí vận Ma đạo liền có thể bén rễ nảy mầm trong Tam Giới, kháng cự Khí vận Huyền môn, từ đó khiến Ma Tổ đại nhân khi đấu pháp với Hồng Quân, sẽ không có nỗi lo về sau.

Bằng không, nếu không có Khí vận Ma đạo, khi giao thủ trong Tam Giới, Hồng Quân sở chiếm ưu thế sẽ quá lớn.

Trung tâm Tam Giới, di chỉ Bất Chu Sơn!

Hồng Quân, La Hầu tĩnh lặng đứng giữa không trung, chăm chú nhìn đối phương.

Trên người dần dần tản mát ra một áp lực vô hình, không ngừng khuếch tán ra bốn phương!

"Rắc rắc, rắc rắc!" Áp lực bàng bạc, ép hư không biến thành tro bụi!

Hư không mênh mông, diễn hóa thành Hỗn Độn vô cùng, vô số Địa Hỏa Thủy Phong, phong bạo Hỗn Độn từ trong đó đổ xuống.

Nhưng còn chưa kịp rơi xuống, hoành hành trong Tam Giới, liền lại bị khí tức phát ra từ hai người áp thành tro bụi!

Tam Giới, đều đang run rẩy nhẹ, như địa long lật mình, đại địa nứt toác, cự nhạc sụp đổ, sông nước chảy ngược, nhật nguyệt ảm đạm!

Dưới Bất Chu Sơn, ức vạn dặm đất, một trái tim khổng lồ, đập thình thịch chấn động.

Đây chính là trái tim Bàn Cổ, kể từ sau khai thiên lượng kiếp năm xưa, là thứ duy nhất Bàn Cổ để lại ở Hồng Hoang này, chống đỡ nên ngọn Bất Chu Sơn hùng vĩ.

Sau này, Vu Yêu đại chiến, Yêu tộc Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái

Nhất, và Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu tại Bất Chu Sơn bùng nổ đại chiến, đại chiến quá mức khủng bố, cuối cùng đã đụng đổ Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn và trái tim Bàn Cổ trải qua ức vạn năm thời gian dài đằng đẵng, giữa chúng đã dung hợp làm một, không phân biệt ta ngươi.

Bất Chu Sơn sụp đổ, thiên trụ vỡ nát, Hồng Hoang gặp phải tai nạn chưa từng có, và trái tim Bàn Cổ đồng xuất một nguyên với Bất Chu Sơn, tự nhiên cũng chịu trọng thương, chìm vào giấc ngủ.

Kể từ sau Vu Yêu đại kiếp ức vạn năm, Đạo Ma chi tranh, khí tức phát ra từ hai người Hồng Quân, La Hầu, cuối cùng lại một lần nữa đánh thức trái tim Bàn Cổ.

"Đông đông đông!" Tiếng tim Bàn Cổ đập thình thịch, chấn động ức vạn dặm dưới lòng đất, một luồng Đạo uẩn trầm trọng không thể hình dung, với tốc độ cực kỳ khủng bố không ngừng thăng lên, cuối cùng bao trùm lấy vùng đất rộng trăm vạn dặm lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm.

Cùng với sự xuất hiện của luồng Đạo uẩn này, sắc mặt Tam Thanh hơi biến, lộ ra chút kinh hãi, trong miệng lẩm bẩm: "Đây là khí tức của Bàn Cổ Phụ Thần… Phụ Thần y vẫn còn!" Trên mặt ba Đại Ma Thần vực ngoại, cũng lộ ra sự kinh hãi cực lớn, trên mặt tràn đầy sự kiêng kỵ nồng đậm: "Hồng Hoang từng xuất hiện sự tồn tại như vậy, quả nhiên không thể tưởng tượng nổi!" Bất luận là Tam Thanh, hay Ma Thần vực ngoại, lúc này đều kinh hãi trước uy lực của Đạo uẩn vô lượng tỏa ra từ trái tim Bàn Cổ.

Ba mươi ba tầng trời, trong các tầng không gian, Triệu Công Minh sắc mặt ngưng trọng: "Khí tức của Bàn Cổ… cách ức vạn năm, dấu vết y để lại vẫn còn." Trong mắt Lục Nhĩ cũng lóe lên sự chấn động cực lớn: "Lão sư, Đại Thần Bàn Cổ năm xưa là cảnh giới gì?" Triệu

Công Minh nhìn về phía xa, một khí tức không thể hình dung từ trên người y tản mát ra, nhìn về trung tâm Tam Giới ở phía xa, trên mặt mang theo vài phần kính ý.

Chương 580

"Đại Thần Bàn Cổ năm xưa, chí ít cũng đã bước vào Đại Đạo cảnh, bằng không cũng không có năng lực chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần xoay quanh vô tận tuế nguyệt trong Hỗn Độn." "Đại Đạo cảnh?" Lục Nhĩ phát ra nghi vấn, dù y đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Đại Đạo cảnh đối với y lúc này vẫn quá xa vời.

Triệu Công Minh từ từ mở miệng giải thích: "Trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cũng gọi là Thiên Đạo cảnh, Đạo Tổ Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu chính là tồn tại ở tầng thứ này, còn trên Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, chính là Đại Đạo cảnh, Đại Thần Bàn Cổ, chính là ở tầng thứ này." "Sự tồn tại như vậy, thân tử mà thần bất diệt, tuyên cổ trường tồn, kỷ nguyên bất hủ, trải qua ức vạn vạn năm, cũng không thể ma diệt Đạo uẩn y để lại, hiện nay, Tam Giới hiên khởi Đạo Ma chi chiến lớn nhất từ cổ chí kim, cuối cùng cũng đánh thức ý chí tàn tồn của Đại Thần Bàn Cổ cách ức vạn năm, phù hộ Tam Giới." "Đại Đạo cảnh…" Trong mắt Lục Nhĩ lộ ra một tia khao khát, đó là tầng thứ gì a, không biết đời này y có thể đạt tới tầng thứ này không.

"Vậy Lão sư, chúng ta tiếp theo, khi nào hành động?" Trong mắt Lục Nhĩ mang theo vẻ hừng hực muốn thử.

Triệu Công Minh xua xua tay, nhàn nhạt nói: "Không cần vội, có Đạo uẩn tàn tồn của Bàn Cổ tồn tại, Tam Giới sẽ không có chuyện gì, còn về Đạo Ma chi tranh… liền để Đạo Tổ thăm dò sâu cạn của La Hầu trước rồi nói sau đi." "Vâng." Lục Nhĩ nghiêm túc gật đầu, y cũng rất hứng thú với Ma Tổ đã hoành hành Hồng Hoang ức vạn năm.

Lúc này, lại một âm thanh biển máu sôi trào vang lên, không gian

kéo dài ngàn dặm bị người ta chia làm hai, Minh Hà đạp những bước chân vững chắc, từ trong hư không bước ra, lại khiến vô số Đại Năng Hồng Hoang kinh hãi.

"Đây là… Huyết Hải Minh Hà Lão Tổ, đại kiếp lần này, y lại cũng ra tay!" "Mau nhìn, Minh Hà Lão Tổ trong tay còn cầm thứ gì." Rất nhanh, lại có người đại hát: "Đó là ba cái đầu lâu." "Minh Hà tên này cầm… đây, đây là ba cái đầu lâu của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Tam Thanh liếc Minh Hà một cái, tức thì bị Đạo uẩn tràn ra từ ba cái đầu lâu kia làm chấn động, ba cái đầu lâu này, tuyệt đối là tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La, bằng không sau khi vẫn lạc, tuyệt đối sẽ không có Đạo uẩn khủng bố như vậy.

Vậy thì, Minh Hà… đây là một mình y, đồ sát ba Đại Hỗn Nguyên Đại La?

Ác Tru, Tà Đồ, Kế Đô ba người nhìn Minh Hà, trong lòng cũng dâng lên sóng to gió lớn, ba vị Hỗn Nguyên mà Ma đạo bọn họ phái ra, lại toàn bộ bị người ta chém giết.

Phải biết rằng, ba vị Hỗn Nguyên Ma đạo này, liên quan đến đại kế của Ma đạo bọn họ, vốn dĩ được phái đến Bắc Câu Lô Châu, chuẩn bị sau khi công hạ Bắc Câu Lô Châu, sẽ phóng xạ ra bốn phương, mang đến Khí vận ngập trời cho Ma đạo bọn họ, mang lại mười phần thắng lợi cho Ma Tổ đại nhân, nhưng không ngờ, lại biến thành cái dạng này.

Phản ứng của Tam Thanh, ba Đại Ma Thần vực ngoại, trong nháy mắt khiến vô số người trợn tròn mắt, không dám tin nhìn Minh Hà.

Minh Hà trong tay cầm, lại là đầu của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đó chính là sự tồn tại sánh ngang với Thánh Nhân Hồng Hoang a, cũng có nghĩa là, Minh Hà một mình,

đồ sát ba tôn Thánh Nhân?

Minh Hà dường như rất hưởng thụ khoảnh khắc vạn chúng chú mục này, đứng giữa không trung ước chừng nửa khắc, lúc này mới tiện tay ném những đầu lâu trong tay xuống đất, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt: "Ba Hỗn Nguyên Ma đạo xâm phạm Bắc Câu Lô Châu, bản tọa đã chém giết toàn bộ bọn họ dưới tay, đây, chính là đầu lâu của bọn họ." Minh Hà ném ba đầu lâu Đại Hỗn Nguyên Ma đạo xuống đất, liền học theo Tam Thanh, né sang một bên, y biết, nhân vật chính cuối cùng của Đạo Ma chi tranh lần này, là Đạo Tổ và Ma Tổ.

Minh Hà vừa né sang một bên, không xa chỗ đó, lại có ba đạo lưu quang độn đến, chớp mắt đã đến trước mặt mọi người, chính là Nữ Oa, và hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Trong ba người, trừ Tiếp Dẫn, Nữ Oa còn tốt hơn một chút ra, Chuẩn Đề vô cùng chật vật, không chút phong thái của Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Lần này đi thế nào, đã từng công phá Tây Ngưu Hạ Châu chưa?" Nguyên Thủy tuy rằng trong lòng đã có kết quả, nhưng vẫn ôm ý nghĩ thử một chút mà hỏi.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trầm mặc không nói, Nữ Oa thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Vô Thiên đã bố trí Thiên Ma Đại Trận trên Tu Di Sơn ở Tây Ngưu Hạ Châu, dẫn dắt toàn bộ Khí vận Ma đạo của Tam Giới, đã thành khí hậu, với lực lượng của ba người bọn ta, tuy rằng có thể kháng cự y, nhưng lại xa không thể phá bỏ Thiên Ma Đại Trận kia, đã làm ba vị Sư huynh thất vọng rồi." Nguyên Thủy tâm trầm xuống, xua xua tay, không nói thêm gì nữa.

Ngược lại, Thông Thiên Giáo Chủ cười cười, giải thích: "Nữ Oa Sư muội không cần tự trách, Ma đạo lần này thế tới hung hăng, có chuẩn bị mà đến, chúng ta thất thủ, tình có thể nguyên." "Ừm." Nữ Oa

nhẹ nhàng gật đầu, lui sang một bên.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn càng như không có chỗ dung thân, sớm đã lặng lẽ lui sang một bên, tĩnh chờ Đạo Tổ và Ma Tổ khai chiến trong hư không.

Ở một góc, Nữ Oa đảo mắt nhìn quanh một vòng, nhíu mày, hỏi Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh: "Thông Thiên Sư huynh, Sư điệt đâu?" Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu: "Ta cũng không biết, kể từ ngày Ma đạo xâm lấn, liền không còn tin tức gì của y nữa, có lẽ đang âm thầm chuẩn bị ở đâu đó chăng." Nữ Oa gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Ngược lại Chuẩn Đề hai mắt sáng lên, buột miệng nói: "Thông Thiên Sư huynh, đệ tử nhà ngươi, sẽ không phải là biết Ma đạo muốn xâm lấn, sớm đã làm kẻ đào binh rồi chứ?" Tiếp Dẫn nhíu mày, đã đến lúc nào rồi còn nói đùa kiểu này.

Đang chuẩn bị quở trách thì Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ đã xuất khiếu, chỉ thẳng vào Chuẩn Đề.

Kiếm mày như đao, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chuẩn Đề: "Nói thêm một câu nữa, đừng trách hôm nay Thanh Bình Kiếm của bản tọa kiếm hạ vô tình." Sát cơ nồng liệt bao phủ Chuẩn Đề, giống như đột nhiên đến tháng lạnh rét buốt, khiến Chuẩn Đề không tự chủ rùng mình một cái, thân mình hơi rụt lại, không dám nói thêm nữa.

Đừng thấy Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại tự chém một đao, rớt khỏi Thánh vị, chỉ có đạo hạnh Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên, nhưng kiếm đạo cảm ngộ ức vạn năm cũng chưa hề tan biến, nếu thật sự đánh nhau, khả năng cao người bị đánh vẫn là Chuẩn Đề.

Lúc này, trên chín tầng trời, lại một luồng Đạo uẩn cực kỳ khủng bố bùng phát, càn quét chín tầng trời mười tầng đất, trong lòng mọi người đều ngưng lại, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng, không dám khinh suất, xa xa nhìn lên chín tầng trời.

Chín tầng trời, Hồng Quân và La Hầu vẫn chưa động thủ, tất cả dị tượng trước đó, chỉ là sự va chạm khí thế xung quanh hai người mà thôi.

Nhưng cho dù như vậy, cũng khủng bố đến cực hạn, ngay cả Chuẩn Thánh đại tu, cũng có chút khó thở, thậm chí dưới Chuẩn Thánh, đều không có tư cách quan chiến, chỉ cần nhìn một cái, liền sẽ bị Đạo uẩn khủng bố như hồng lưu kia xung kích nguyên thần thành tro bụi.

Duy chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân hoặc Hỗn Nguyên Đại La, mới có tư cách bình ổn quan chiến, nhưng lúc này trên mặt mọi người, cũng tràn đầy ngưng trọng, trận chiến này, liên quan đến thắng bại cuối cùng của Đạo Ma chi tranh.

Nếu thắng, tự nhiên mọi người đều vui mừng, nhưng nếu thất bại, e rằng Tam Giới về sau sẽ hoàn toàn luân vi Ma đạo Tổ Đình.

Điều này đối với vạn tộc đã sinh tồn vô số vạn năm trong Tam Giới mà nói là không thể chấp nhận.

Chín tầng trời, Đạo uẩn vô cùng sau một lượt va chạm, dần dần bình tức trở lại, Tam Giới đang chấn động, cũng dần dần khôi phục yên tĩnh.

Hồng Quân thân mặc áo xám, hai tay chắp sau lưng, không chút nổi bật, đôi mắt tang thương của y đặt trên người La Hầu, từ từ nói: "La Hầu, cách ức vạn năm, ngươi vẫn cố chấp như vậy, giáo huấn trên Tu Di Sơn năm xưa chẳng lẽ ngươi đã quên sao?" La Hầu thân mặc áo đen, cười quỷ dị: "Giáo huấn?

Hồng Quân lão nhi, ngươi đang nói về giáo huấn mà năm xưa trên Tu Di Sơn các ngươi lấy đông hiếp yếu sao?" "Nhưng cục diện hiện nay, đã rất khác xưa rồi, không ai có thể ngăn cản trận chiến giữa ngươi và ta, ta ngược lại muốn xem xem, không có mấy lão già kia

giúp đỡ, ngươi còn làm sao thắng được bản tọa?" Hồng Quân thở dài một hơi, hoàn toàn từ bỏ ý định khiến La Hầu hồi tâm chuyển ý, hiện tại, chỉ có đường đường chính chính đánh bại La Hầu, mới có thể bảo vệ Hồng Hoang.

"Nếu đã như vậy, ngươi liền ra tay đi." "Được thôi." Âm thanh của Hồng Quân vừa dứt, La Hầu liền với thế sét đánh ra tay, y nhàn nhạt vung tay áo, một dải lụa đen nghênh phong mà đến, trên đó pháp chỉ Ma đạo nồng đậm, gần như ngưng tụ thành thực chất.

Các Thánh, Hỗn Nguyên sắc mặt đều căng thẳng, không tự chủ nắm chặt nắm đấm, đây là một đòn phản phác quy chân, có thể thấy được tạo nghệ của La Hầu trên Ma đạo.

Hồng Quân không chút sợ hãi, khẽ nhấc tay, một đạo tiên quang màu ngọc bạch theo đó đánh ra, dưới sự chú mục của vạn người, va chạm với một đòn của La Hầu.

"Phanh!" Hư không phát ra tiếng động nhẹ, điểm trung tâm va chạm, trong nháy mắt đã bị nhấn chìm thành tro bụi, diễn hóa thành quy khư, Hỗn Độn, vô cùng Địa Hỏa Thủy Phong từ trong đó bay ra, muốn tràn vào Tam Giới, nhưng còn chưa kịp hành động, không gian sụp đổ kia, lại trong nháy mắt khôi phục nguyên trạng.

Lần đầu tiên ra tay, là giao thủ, cũng là thăm dò, kết quả là bất phân thắng bại, La Hầu, Hồng Quân cũng đã có một sự hiểu biết khái quát về thực lực của đối phương.

Cũng không khác mấy so với dự đoán trong lòng bọn họ, hai bên, không ngoài ý muốn, đều đã tu hành đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, muốn phân ra thắng bại, rất khó.

La Hầu thở ra một hơi trọc khí: "Hồng Quân lão nhi, thực lực không tệ, xem ra nhiều năm như vậy cũng không hề lười biếng." Hồng Quân sắc mặt bình tĩnh: "Thực lực của ngươi cũng làm ta giật

mình, không hổ danh Ma Tổ, nếu có thể làm lại một trận, năm xưa trên Tu Di Sơn, ta dốc toàn lực, cũng sẽ triệt để trừ bỏ ngươi." Nghe những lời này, La Hầu đột nhiên ha ha cười lớn, "Hồng Quân lão nhi, chẳng lẽ ngươi quên lời ta từng nói sao, Đạo tiêu Ma trưởng, Ma trưởng Đạo tiêu, cho dù không có ta La Hầu, sau này vô tận tuế nguyệt, vẫn sẽ xuất hiện vô số La Hầu, ngươi có thể từng người từng người một giết hết sao?" Tiếng cười tùy ý vang vọng trên vùng đất rộng trăm vạn dặm Bất Chu Sơn, rất lâu sau mới dần dần dừng lại, ý cười trên mặt La Hầu dần dần tan biến, vung tay, một đóa Liên Đài phá vỡ hư không bay đến trước người y.

Ngay sau đó, hư không gợn sóng từng trận, một cây Trường Thương từ từ hiện lên, trên thân thương khắc vô cùng đạo văn huyền diệu, mũi thương lóe lên hàn mang, khoảnh khắc xuất hiện, sát khí trong toàn bộ di chỉ Bất Chu Sơn dường như đều bị dẫn động, ánh mắt của vô số người, đều hội tụ trên cây Trường Thương này.

"Thí Thần Thương!" Trên mặt mọi người lộ ra vẻ trịnh trọng, hiển nhiên đều biết đại danh của Thí Thần Thương, thân là Tiên Thiên Hung Sát Chí Bảo, Thí Thần Thương dường như chuyên môn vì sát lục mà sinh, mức độ lợi hại của nó, trong Tiên Thiên Chí Bảo cũng thuộc hàng đỉnh tiêm, không hề kém cạnh Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung và những Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh tiêm khác.

"Hồng Quân lão đạo, đỡ ta một thương." La Hầu tay cầm Thí Thần Thương, vung thân thương, dẫn động sát khí trăm vạn dặm, một điểm hàn mang, dường như đã vượt qua khoảng cách về thời gian và không gian, điểm về phía Hồng Quân.

Các Thánh, Hỗn Nguyên nhìn điểm hàn mang kia, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, lông tóc dựng ngược, nổ tung.

Bọn họ rất có tự biết mình, nếu điểm hàn mang kia đâm về phía

bọn họ, bọn họ tuyệt đối không thể chống đỡ được, ngay cả Thái Thanh với tất cả Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, cũng tuyệt đối không thể chống đỡ, giữa hai bên, thậm chí đã không còn là một chiều không gian nữa.

Đối mặt với một thương vô cùng sắc bén, sắc mặt Hồng Quân không hề thay đổi, vẫn phong khinh vân đạm.

Không biết từ lúc nào, phía sau y, xuất hiện một ngọc bàn!

Trên ngọc bàn, tản mát ra thần quang màu ngọc bạch mông lung, từng tia từng sợi, lan tràn đến tận chân trời.

Nếu nhìn kỹ hơn nữa, liền có thể thấy, trên ngọc bàn, rõ ràng khuyết mất một góc, khiến nó không cấu thành một chỉnh thể.

Nhưng cho dù như vậy, uy áp tản mát ra từ ngọc bàn, cũng phải vượt xa Thí Thần Thương.

"Ông!" Ngọc bàn đột nhiên chấn động, một đạo thần quang màu ngọc rải rắc chín tầng trời, trong nháy mắt đánh tan phong mang của Thí Thần Thương, hóa thành những đốm sáng li ti, rơi rụng trên đại địa.

"Uy lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp, quả nhiên khủng bố!" Tam Thanh lẩm bẩm nói, trong mắt mang theo kinh thán.

Chương 581

Tạo Hóa Ngọc Điệp, ẩn chứa Hỗn Độn Bất Diệt Linh Quang, khi ở đỉnh phong, nằm trong hàng Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhưng vì uy lực khai thiên của Bàn Cổ quá mức khủng bố, cường như Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không thể chịu đựng được, cuối cùng vỡ nát thành ba ngàn mảnh tàn phiến.

Suốt ức vạn năm qua, Hồng Quân không ngừng thu thập, đã thu thập được quá nửa.

Tạo Hóa Ngọc Điệp hiện nay, tuy rằng vẫn chưa khôi phục uy năng thời kỳ đỉnh phong, nhưng cũng đã có Hỗn Độn chi uy, đối với Thí Thần Thương tự nhiên là nghiền ép!

Huy sái như ý, nghiền nát một đòn sắc bén của Thí Thần Thương, trên mặt La Hầu không lộ ra điều gì bất ngờ.

Nếu Hồng Quân ngay cả trình độ này cũng không làm được, thì cũng không xứng trở thành đối thủ của y.

La Hầu ý niệm vừa động, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên bảo vệ quanh thân y, tay cầm Thí Thần Thương, giết về phía Hồng Quân.

Hồng Quân không chút sợ hãi, lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp chế địch, vững như thái sơn.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Chín tầng trời, Hồng Quân, La Hầu kịch liệt giao chiến, mỗi một lần va chạm, đều hiên khởi vô biên Đạo uẩn!

Tam Giới, Khí vận Đạo môn như rồng, không biết từ lúc nào đã gia trì trên người Hồng Quân.

Còn Khí vận Ma đạo, cũng không chịu thua kém, từ phương Tây xa xa dâng lên, nhập vào thể nội La Hầu.

Kịch chiến mấy trăm hiệp, trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngọc sắc quang mang đại phóng, triệt để áp đảo Thí Thần Thương, Diệt Thế Hắc Liên.

"Oanh!" La Hầu cả người bị đánh bay vạn dặm, nhưng lại nhanh chóng rơi xuống nguyên địa, y bào hơi tán loạn, khí tức hỗn loạn, nhưng ánh mắt lại sáng rõ hơn bao giờ hết.

"Không hổ là lão đối thủ, áp lực lâu ngày rồi a." La Hầu cười lớn không ngừng, hoàn toàn không vì rơi vào hạ phong mà có chút thất vọng nào.

Hồng Quân sắc mặt trầm ổn, Tạo Hóa Ngọc Điệp đứng sừng sững sau lưng, sắc mặt bình đạm: "La Hầu, nếu ngươi chỉ có những bản lĩnh này, thì hãy sớm trở về Ma giới của ngươi đi." La Hầu cười quỷ dị: "Ngươi chẳng qua là dựa vào uy lực của linh bảo trong tay mà thôi." Hồng Quân hơi sửng sốt, sau đó gật đầu, không hề che giấu nói: "Không sai, ta nếu không có Tạo Hóa Ngọc Điệp, với ngươi cũng chỉ là năm năm ăn chia mà thôi." "Như vậy mới đúng chứ." Nụ cười quỷ dị trên mặt La Hầu càng nồng đậm vài phần.

Hồng Quân sắc mặt nghiêm túc hơn một chút: "Lấy ra thực lực chân chính của ngươi đi, không cần kéo dài thời gian nữa." "Xem ra cái gì cũng không thể giấu được ngươi." La Hầu lắc đầu, vung tay, một khối Ma Bàn màu đen xuất hiện trong tay.

Khí tức Ma đạo nồng đậm gia trì trên Ma Bàn, bụi bặm trên bề mặt Ma Bàn, nhanh chóng rơi xuống, khôi phục chân thân.

Một luồng uy áp vô thượng dâng lên, phủ thiên cái địa cuồn cuộn tới, khiến người ta nghẹt thở.

Chờ mọi người lần nữa mở mắt ra, Ma Bàn màu đen đã dâng lên, chỉ riêng về khí tức, lại còn áp Tạo Hóa Ngọc Điệp một đầu.

“Cái, cái này là cái gì!” Trên mặt vô số Đại Năng Hồng Hoang, lộ ra vẻ kinh hãi.

Lai lịch của Tạo Hóa Ngọc Điệp, bọn họ rõ ràng.

Nhưng chính vì rõ ràng, nên mới kinh hãi, trong tay La Hầu, lại có bảo vật ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng có thể áp chế!

Ngay cả Tam Thanh cũng đồng tử hơi co lại, Nguyên Thủy, Thông Thiên tỉ mỉ nhận ra Ma Bàn màu đen kia, nhưng trong ký ức lại không có chút ấn tượng nào.

Ngược lại, Thái Thanh, sau khi tỉ mỉ quan sát Ma Bàn màu đen kia, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi!

Nguyên Thủy, Thông Thiên tức thì nhìn về phía Thái Thanh: “Thái Thanh Sư huynh, huynh có biết lai lịch của vật này không?” Thái Thanh gật đầu, ngưng trọng nói: “Vật này, chính là bản mệnh linh bảo của một trong ba ngàn Ma Thần Hủy Diệt Ma Thần năm xưa, Diệt Thế Đại Ma, phẩm giai của nó, cao tới Hỗn Độn Chí Bảo!” “Hỗn Độn Chí Bảo?” Mọi người tức thì kinh hô một tiếng, phải biết rằng, ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp của Đạo Tổ, cũng chỉ là Hỗn Độn Chí Bảo, hơn nữa hiện tại còn ở trạng thái tàn khuyết, xa không thể thật sự phát huy ra sức mạnh chân chính của Hỗn Độn Chí Bảo.

“Diệt Thế Đại Ma!” Hồng Quân sắc mặt ngưng trọng vài phần: “Ngươi làm sao có được hung sát chi bảo như vậy?” La Hầu cười quỷ dị: “Ta với vật này hữu duyên, Đại Đạo trợ ta công hạ Tam Giới, Hồng Quân, chẳng lẽ ngươi muốn cùng Đại Đạo làm địch?” “Hừ!” Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, pháp lực không ngừng tuôn vào Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tạo Hóa Ngọc Điệp trong khoảnh khắc tỏa ra vô lượng chi quang, gần như muốn nhấn chìm vùng thiên địa này.

Lực lượng tạo hóa mênh mông hùng dũng, hóa thành một tấm màn trời, với thế bài sơn đảo hải áp về phía La Hầu.

"Diệt Thế Đại Ma!" La Hầu mãnh liệt hét một tiếng, trực tiếp thúc giục Diệt Thế Đại Ma.

"Ông ông!" Diệt Thế Đại Ma, là Hỗn Độn Hung Sát Chí Bảo, vì sát lục mà sinh, vì hủy diệt mà sinh.

Hiện tại chỉ khẽ thúc giục, liền khiến toàn bộ Tam Giới chìm vào rung chuyển.

"Oanh!" Dưới sự chú mục của vạn người, Tạo Hóa Ngọc Điệp và Diệt Thế Đại Ma va chạm vào nhau.

Trong nháy mắt, nước bốn biển sôi trào, hiên khởi sóng to gió lớn!

Ức vạn tầng không gian sụp đổ, tan biến thành hư vô!

Đại địa nứt toác ức vạn dặm, lộ ra vực sâu không thể dò!

Chín tầng trời, trực tiếp bị uy lực khủng khiếp đánh vỡ một cái lỗ hổng khổng lồ, khí Hỗn Độn cuồn cuộn tuôn vào, diệt tuyệt mọi sinh cơ.

Đây là một đòn chưa từng có từ khi Hồng Hoang khai tịch, nếu không phải trái tim Bàn Cổ ở ức vạn dặm dưới địa mạch bảo hộ Hồng Hoang, chỉ riêng đòn này, cũng đủ để biến Tam Giới thành tro bụi.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, Diệt Thế Đại Ma vừa chạm liền tách, Hồng Quân sắc mặt trắng bệch, nhưng sắc mặt lại trong nháy mắt khôi phục như thường, lạnh lùng nhìn La Hầu.

"Thế nào, uy lực của Diệt Thế Đại Ma của ta cũng không tệ chứ?" La Hầu cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân, Diệt Thế Đại Ma trong tay, trận chiến này, y thắng chắc rồi!

“Còn chưa thật sự giao thủ, đã nói thắng bại, La Hầu, ngươi vẫn kiêu ngạo như năm xưa.” Sắc mặt Hồng Quân không đổi, ngự Tạo Hóa Ngọc Điệp, một lần nữa xông về phía La Hầu.

La Hầu ngự linh bảo, cũng nghênh đón, hai bên mang theo hai Đại Chí Bảo, trên chín tầng trời triển khai giao phong kịch liệt.

Nguyên Thủy nắm chặt hai tay, chăm chú nhìn chiến trường, trong mắt có nỗi lo không ngừng: “Lão sư lần này, có thể thắng được La Hầu kia không?” “Không biết, không biết…” Thái Thanh chỉ lắc đầu, sắc mặt có thể thấy rõ mờ ám đi.

La Hầu cường thế trở lại, vốn đã cực kỳ khủng bố, hiện nay lại có thêm một Hỗn Độn Chí Bảo gia trì, thực lực có thể nói là tăng vọt vô số, hy vọng chiến thắng của Đạo Tổ Lão sư mong manh a.

Các Thánh, Hỗn Nguyên, đều tĩnh lặng quan chiến, không dám nói một lời, sợ rằng sẽ làm nhiễu loạn trận chiến giữa Đạo Tổ và La Hầu.

Thời gian dần trôi, chớp mắt, Hồng Quân, La Hầu, đã giao chiến mấy trăm hiệp giữa không trung.

Mỗi một lần, đều là lực lượng Thiên Đạo va chạm, mỗi một lần, đều khiến Tam Giới chấn động, tùy tiện một đòn, liền ẩn chứa áo nghĩa chí cao, dung luyện vạn loại thần thông, ngàn loại diệu pháp vào trong đó.

Chỉ là Đạo uẩn dật tán ra còn không đáng kể, cũng khiến các Thánh, Hỗn Nguyên biến sắc.

Minh Hà đứng trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lông mày nhíu chặt, sự kiêu ngạo do chém giết ba Đại Hỗn Nguyên trước đó, không biết từ lúc nào đã tan biến không còn dấu vết.

“Không hổ là Đạo Tổ Ma Tổ, ta xa xa không bằng vậy.” Minh Hà thở dài một hơi, trong mắt lóe lên vẻ bất lực.

Kể từ khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La cho đến hiện tại, Minh Hà một đường dũng mãnh tinh tiến, hiện nay đã là tồn tại Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên.

Cũng chính vì có thực lực này, mới có thể làm được việc chém giết ba Đại Hỗn Nguyên.

Nhưng hiện tại, chút thực lực này trước mặt Ma Tổ, Đạo Tổ, e rằng còn không bằng một con kiến, đây mới thật sự là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Chương 582

Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trên mặt cũng tràn đầy chấn động!

Mạnh!

Thật sự là quá mạnh rồi!

Mỗi cử động, đều có thể diệt Tam Giới!

Đây mới là sự tồn tại vô địch thiên hạ a!

Tam Thanh sắc mặt ngưng trọng, ngưng thần nhìn chằm chằm trận chiến giữa hai bên, vô cùng căng thẳng.

Trận đại chiến này, đối với Tam Giới thực sự quá quan trọng, có thể nói, tương lai của Tam Giới, vận mệnh của ức vạn sinh linh, đều nằm trong trận chiến này.

Trong các tầng hư không, Triệu Công Minh chắp tay sau lưng, tĩnh lặng nhìn tất cả những điều này.

"Diệt Thế Đại Ma, hung sát chí bảo như vậy, lại bị La Hầu đoạt được, xem ra Đạo Ma chi tranh lần này, cuối cùng La Hầu vẫn cao hơn một bậc a." Triệu Công Minh khẽ thở dài, không đến vạn bất đắc dĩ, y cũng không muốn ra tay.

Không biết qua bao lâu, một tiếng hừ nhẹ đột nhiên vang lên trên chín tầng trời!

Hồng Quân sắc mặt trắng bệch, rút lui khỏi vòng chiến, quang mang trên Tạo Hóa Ngọc Điệp ảm đạm đi một chút, cả người nhanh chóng lùi về phía sau!

Nhưng luồng ma khí vô cùng kia, lại không buông tha, ký thác trên Diệt Thế Đại Ma, hóa thành vô số Ma Long diệt thế, nuốt về phía

Hồng Quân!

Hồng Quân câu thông lực lượng Thiên Đạo, Tạo Hóa Ngọc Điệp tức thì quang mang đại phóng, nhanh chóng tấn công về phía trước, vô lượng tạo hóa chi quang rải xuống bầu trời, lấp lánh điểm điểm, loang lổ vô cùng, nhưng lại vô cùng chói mắt, mỗi một điểm sáng rơi xuống, đều giống như một thế giới, dưới vô số quang điểm loang lổ vô cùng, vô số Ma Long diệt thế biến thành khói bụi.

Nhưng ngay lúc này, một điểm hàn quang, với góc độ khúc chiết quỷ dị, đột nhiên xuất hiện sau lưng Hồng Quân!

Hồng Quân sắc mặt đột nhiên sắc bén, thân mình với tốc độ cực nhanh né tránh, nhưng đã chậm rồi!

Một điểm hàn quang, được sức mạnh thế giới khu động, đột nhiên nhập vào thể nội Hồng Quân, rồi từ phía trước bay ra!

"Rắc!" Một tiếng sấm âm trầm, vang vọng tận chân trời, Khí vận Huyền môn đột nhiên giảm xuống một đoạn, Khí vận Ma đạo ngập trời, một tia tiên huyết đỏ tươi rơi xuống, nhuộm đỏ đại địa.

"Lão sư!" "Đạo Tổ!" Di chỉ Bất Chu Sơn, vô số sinh linh quan chiến phát ra tiếng kinh hô, lo lắng nhìn đạo thân ảnh trên chín tầng trời kia.

Chín tầng trời, Hồng Quân cả người bị Thí Thần Thương đâm xuyên, nhưng dưới lực lượng Thiên Đạo nồng đậm chí cực, lại nhanh chóng khôi phục bình thường.

Nhưng trên mặt, vẫn không thể tránh khỏi thêm một chút tái nhợt.

Thí Thần Thương, Tiên Thiên Hung Sát Chí Bảo, vì sát lục mà sinh, bị đâm trúng một thương thật sự thì há lại đơn giản?

"Hồng Quân, ngươi đã bại rồi, nếu hiện tại nhận thua, bản tọa có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng nếu cố chấp không ngộ,

thì đừng trách thủ hạ ta không lưu tình!" La Hầu sắc mặt sắc bén vài phần, chăm chú nhìn Hồng Quân.

Con lạc đà gầy còn hơn con ngựa, Hồng Quân dù thế nào, cũng là tồn tại cùng cấp với y, dù có thể tiêu diệt Hồng Quân, y cũng nhất định không được tốt đẹp gì.

Không đến vạn bất đắc dĩ, y không muốn liều chết với Hồng Quân.

"Ta là Đạo Tổ, được ức vạn tu sĩ Hồng Hoang kính ngưỡng, muốn ta từ bỏ Hồng Hoang, đơn giản là nằm mơ!" "Hừ!" "Diệt Thế Đại Ma!" La Hầu sắc mặt lạnh lẽo xuống, một lần nữa tế ra Diệt Thế Đại Ma đánh về phía Hồng Quân.

Lần này, chỉ giao thủ chưa đến một trăm hiệp, Hồng Quân liền không chống đỡ được.

Trong mắt La Hầu hung quang đại thịnh, Diệt Thế Đại Ma, Thí Thần Thương, Diệt Thế Hắc Liên được thúc đẩy đến cực hạn, đồng loạt công về phía Hồng Quân.

"Phanh, phanh!" Dư uy của Tạo Hóa Ngọc Điệp, miễn cưỡng đánh tan Thí Thần Thương, Diệt Thế Hắc Liên, nhưng khi đối mặt với Diệt Thế Đại Ma, lại không thể chống đỡ được nữa.

"Lão sư!" Mọi người sắc mặt lo lắng, muốn tiến lên giúp đỡ Hồng Quân, nhưng lại bị La Hầu tiện tay đánh bay, bao gồm cả Tam Thanh.

Ngay khi Diệt Thế Đại Ma sắp sửa đánh vào thân Hồng Quân, trọng thương Hồng Quân thì.

Một đạo thân ảnh bạch y chợt lóe lên, không biết từ lúc nào, đã chắn trước người Hồng Quân.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo huyền hoàng chi quang lóe lên,

Diệt Thế Đại Ma, lại đột nhiên bị đánh bay, một lần nữa rơi vào tay La Hầu!

Trung tâm Tam Giới, một trận xôn xao vang lên!

Thậm chí có người dụi dụi hai mắt, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt!

Lại có người, đỡ được một đòn của Ma Tổ ngự Diệt Thế Đại Ma!

Đồng tử Minh Hà đột nhiên co lại, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, chỉ là sâu trong mắt vẫn mang theo một tia chấn động.

Lúc này, mọi người cũng đã nhìn rõ dung mạo của đạo thân ảnh bạch y kia, một thân bạch y, siêu phàm thoát tục, kiếm mày tinh mục, không phải Triệu Công Minh vẫn luôn không hiện thân kể từ khi Đạo Ma chi tranh xuất hiện thì là ai?

Thông Thiên sắc mặt ngưng lại, tức thì trên mặt lóe lên một tia vui mừng, thanh xuất ư lam nhi thắng ư lam, đệ tử nhà mình hiện nay, thực sự đã mạnh hơn y rất nhiều rồi!

Nguyên Thủy sửng sốt, sắc mặt lại nhanh chóng âm trầm xuống, trong lòng tràn đầy sự khó tin, Triệu Công Minh, làm sao lại là y!

Y, từ khi nào lại có thực lực khủng bố đến mức này, lại có thể so sánh với Đạo Tổ, La Hầu?

Nguyên Thủy chỉ cảm thấy tín niệm mà mình vẫn kiên trì trong lòng đã sụp đổ, nếu nhìn từ hiện tại, Tiệt Giáo của Thông Thiên, quả thật đã vượt xa Xiển Giáo của mình.

Trong mắt Thái Thanh tràn đầy vẻ phức tạp, hậu bối ngày xưa này, hiện nay lại đã dẫn trước bọn họ nhiều đến vậy.

Trong mắt Nữ Oa chỉ có sự vui mừng giống như Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh có thể ra tay vào lúc này, bản thân y, đã

nói lên tất cả.

Còn về Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sớm đã lặng lẽ ôm lấy trái tim, vẻ mặt gian nan, Huyền môn có yêu nghiệt như Triệu Công Minh, Phật môn của bọn họ bao giờ mới có thể đại hưng a.

Minh Hà đã sớm có dự liệu về thực lực của Triệu Công Minh, do đó cũng chỉ kinh hãi một chút lúc ban đầu, sau đó liền dần trở lại bình tĩnh, y trên dưới đánh giá Triệu Công Minh, khi nhìn thấy Hỗn Độn Chung trong tay Triệu Công Minh, đột nhiên trợn tròn mắt, Hỗn Độn Chung, kiện chí bảo năm xưa trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, làm sao lại rơi vào tay Triệu Công Minh?

Lúc này, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa và những người khác, đều chú ý đến Hỗn Độn Chung trong tay Triệu Công Minh.

Hỗn Độn Chung, sớm tại thời kỳ cuối Vu Yêu đại kiếp năm xưa, cùng với việc Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo, rơi vào loạn lưu thời không, lúc đó các Thánh còn từng ghi nhớ uy lực của Hỗn Độn Chung, ra tay tranh đoạt, nhưng cuối cùng cũng vô công mà trở về, hiện nay cách ức vạn năm, Hỗn Độn Chung lại xuất hiện trong tay Triệu Công Minh, làm sao không khiến mọi người kinh ngạc.

Triệu Công Minh ngự Hỗn Độn Chung, đỡ lấy Diệt Thế Đại Ma, cũng không hề nhẹ nhàng, đứng nguyên tại chỗ, thổ nạp vài hơi, lúc này mới dần dần khôi phục bình thường.

Còn La Hầu, sớm đã ném ánh mắt dò xét tới, thậm chí còn trịnh trọng hơn so với khi nhìn Hồng Quân trước đó.

Tam Giới, từ khi nào lại sinh ra một tồn tại như vậy, đạo hạnh và y xấp xỉ thì cũng thôi, nhưng thực lực, quả thật khủng bố, lại có thể dùng một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, ngăn chặn công phạt của Diệt Thế Đại Ma của y.

“Ma Tổ La Hầu, quả thật lợi hại, Diệt Thế Đại Ma, không hổ danh Hỗn Độn Chí Bảo.” Triệu Công Minh không hề tiếc lời khen ngợi.

La Hầu lạnh lùng cười: “Sao vậy, tưởng nói vài câu tốt đẹp, liền có thể xin tha trong tay bản tọa sao, vậy thì ngươi nghĩ quá đơn giản rồi.” “Không phải vậy, ta chỉ đang trình bày một sự thật mà thôi.” Triệu Công Minh lắc đầu, sắc mặt trở nên trịnh trọng, từ từ giơ cao Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay: “Ma Tổ có nhận ra kiện linh bảo này không?” “Cái này là…” La Hầu hiển nhiên chưa từng thấy Hỗn Độn Chung, nhưng lại có thể cảm nhận được trên Hỗn Độn Chung một sự huyền diệu chí cao, khí tức huyền diệu đồng xuất một nguyên với Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ.

Chương 583

Nhưng La Hầu lại không đào sâu điểm này, trên mặt lóe lên một nụ cười lạnh, ngự Diệt Thế Đại Ma, trực tiếp đánh về phía Triệu Công Minh.

Kẻ này không hiển lộ sơn không lộ thủy, nhưng dưới cảm tri của La Hầu, Triệu Công Minh thậm chí còn mang lại cho y cảm giác nguy hiểm hơn cả Hồng Quân.

La Hầu với thế sét đánh mãnh liệt lao tới, các Thánh, Hỗn Nguyên trong lòng thầm mắng La Hầu không biết xấu hổ, nhưng đồng thời lại lo lắng cho Triệu Công Minh, chưa nói đến tu vi, chỉ riêng về linh bảo, Triệu Công Minh đã chiếm giữ tuyệt đối hạ phong, Tiên Thiên Chí Bảo đánh Hỗn Độn Chí Bảo, đổi ai cũng không thắng được a.

Triệu Công Minh hít sâu một hơi, tất cả pháp lực toàn thân đều tuôn vào Hỗn Độn Chung, khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng chuông vang, chấn động chín tầng trời mười tầng đất, huyền hoàng chi quang chói chang gần như muốn bùng cháy, thân ảnh Triệu Công Minh lóe lên, đã cùng La Hầu giao chiến.

Diệt Thế Đại Ma, không hổ uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo, chỉ giao thủ hơn trăm hiệp, Triệu Công Minh đã bị áp đảo vào tuyệt đối hạ phong, về tu vi thì còn dễ nói, y và La Hầu, cùng là đỉnh phong Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, chênh lệch nhỏ đến mức có thể bỏ qua, chênh lệch lớn nhất, vẫn là hai kiện linh bảo giữa hai bên.

Nếu nói thực lực tự thân của La Hầu, tương đương mười phần, thì Diệt Thế Đại Ma, liền tương đương hai mươi phần, hai bên cộng lại, đủ ba mươi phần thực lực!

Thực lực Triệu Công Minh, tương đương La Hầu, cũng là mười

phần.

Nhưng Hỗn Độn Chung, chỉ tương đương năm phần, cộng tất cả lại, cũng chỉ có mười lăm phần, chỉ bằng một nửa của La Hầu, đây mới là sự chênh lệch giữa hai người.

"Oanh!" Diệt Thế Đại Ma và Hỗn Độn Chung lại một lần nữa va chạm, Triệu Công Minh trực tiếp bị đạo uẩn gợn sóng khổng lồ hất bay.

Nhưng y phản ứng cực nhanh, người giữa không trung, đã hóa giải đạo uẩn kia, bình ổn hạ xuống, mặc cho lực lượng Ma đạo xâm thực, y vẫn bất động.

La Hầu trên mặt hiện lên nụ cười lạnh: "Ngươi mạnh hơn lão đạo Hồng Quân, chỉ tiếc, hôm nay vẫn phải bại, không, là vẫn lạc!" Triệu Công Minh cười cười: "Ma Tổ tự tin đến vậy sao?" "Dùng Tiên Thiên Chí Bảo mà muốn chống lại bản tọa, e rằng có chút si nhân thuyết mộng." La Hầu trên mặt không chút che giấu trào phúng.

Triệu Công Minh không vội không vàng, từ tốn nói: "Hỗn Độn Chung chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng nếu lại thêm Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên thì sao?" "Cái gì?" La Hầu kinh nghi bất định.

Năm xưa Bàn Cổ khai thiên, Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ vì không chịu đựng được uy lực khai thiên mà vỡ nát thành ba kiện chí bảo Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung, y rất rõ điều đó.

Nhưng chính vì rõ ràng, nên mới cảm thấy lời Triệu Công Minh nói hoàn toàn không có lý.

Bàn Cổ Phủ đã sớm vỡ nát, tan biến trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, chẳng lẽ Triệu Công Minh có bản lĩnh, trùng tố Bàn Cổ Phủ?

La Hầu lắc đầu, tuyệt nhiên không có khả năng này!

Triệu Công Minh sắc mặt trịnh trọng, từng chữ từng chữ nói: "Dĩ ngô chi danh, hoán Bàn Cổ Phủ!" Hỗn Độn Chung, lúc này mãnh liệt chấn động, giống như gặp được huyết mạch thân nhân, không ngừng phát ra những chấn động cực lớn.

Không chỉ là Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy, Thái Cực Đồ trong tay Thái Thanh, đều bắt đầu khẽ chấn động.

"Đây là!" Trên mặt Thái Thanh, Nguyên Thủy, đều lộ ra vẻ kinh hãi, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên trong tay bọn họ ức vạn năm, đã sớm trở thành một phần của bọn họ, hiện nay, lại ẩn ẩn có xu thế thoát ly sự khống chế của bọn họ.

"Y đang làm gì vậy." Đồng tử Minh Hà hơi co lại, vẻ mặt đầy kinh hãi nhìn Triệu Công Minh.

Thông Thiên sắc mặt ngưng trọng nói: "Năm xưa Bàn Cổ Phụ Thần khai thiên tích địa, thần khí Bàn Cổ Phủ không chịu đựng được uy lực khai thiên mà vỡ nát, hóa thành Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên ba bảo, hiện nay, y muốn lấy Hỗn Độn Chung làm hạt nhân, cưỡng hành triệu hoán Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, trùng tố Bàn Cổ Phủ." "Bàn Cổ Phủ đã vỡ, thật sự còn có thể trùng tố sao?" Minh Hà phát ra nghi vấn.

"Không biết, nghĩ là y có nắm chắc đi, nếu triệu hoán ra Bàn Cổ Phủ, thì trận chiến này vấn đề hẳn là không lớn." Trên mặt Thông Thiên, tràn đầy thần sắc phức tạp, vừa vì Triệu Công Minh mà kiêu ngạo, lại hối hận vì sao mình lại không nỡ chút tu vi kia, cho đến hiện tại mới tự chém một đao, bằng không hôm nay, y cũng có thể cùng bọn họ kề vai tác chiến.

Lực hút từ Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên truyền đến càng lúc càng lớn, hai Đại Chí Bảo ẩn ẩn muốn bay về chín tầng trời.

Thái Thanh ngữ khí ngưng trọng nói: "Y đang muốn trùng tố Bàn

Cổ Phủ, chúng ta hãy đưa linh bảo cho y." Thái Thanh rút pháp lực gia trì trên Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ xoay tròn một vòng giữa không trung, như thể đang cáo biệt Thái Thanh, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, mãnh liệt bay về phía chín tầng trời.

Nguyên Thủy sắc mặt khó coi, trầm ngâm vài hơi thở sau, cuối cùng vẫn giống như Thái Thanh, buông lỏng khống chế đối với Bàn Cổ Phiên, Bàn Cổ Phiên tức thì hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía chín tầng trời.

Chín tầng trời, một mảnh sương mù dày đặc, dường như đã trở về thời kỳ Hỗn Độn vô tự sáng thế ban sơ, một mảnh hỗn độn mờ mịt, Địa Hỏa Thủy Phong chấn động, nhấn chìm vạn vật, sau khi nhấn chìm, vạn vật lại trong một vòng tuần hoàn mới mà phục sinh, luân hồi lưu chuyển, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Triệu Công Minh đứng trên một đóa kim sắc khánh vân, y trong tay nâng Hỗn Độn Chung thông thể huyền hoàng chi quang, hai bên trái phải của Hỗn Độn Chung, thì phân biệt là Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên.

Ba Đại Tiên Thiên Chí Bảo hội tụ lại một chỗ, khí tức giữa chúng dẫn dắt lẫn nhau, cấu thành một vòng tuần hoàn, tuy rằng về mức độ nồng đậm của Đạo uẩn còn xa không bằng Diệt Thế Đại Ma trong tay La Hầu, nhưng lại vượt xa phạm trù Tiên Thiên Chí Bảo.

"Ngưng!" Triệu Công Minh hai tay hợp thập, toàn bộ pháp lực đỉnh phong Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên tuôn ra, muốn dùng vô thượng đại pháp lực dung hợp ba Khai Thiên Chi Bảo này lại với nhau.

Nhưng bất luận Triệu Công Minh cố gắng thế nào, ba bảo Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, vĩnh viễn đều là dẫn dắt lẫn nhau, khó mà dung hợp lại một chỗ.

La Hầu đứng một bên lạnh lùng bàng quan, Diệt Thế Đại Ma lượn lờ trên đỉnh đầu y, tản mát ra khí tức hủy diệt cực hạn, nhưng y lại không thừa cơ lúc Triệu Công Minh trùng tố Bàn Cổ Phủ mà ra tay.

Không phải là y không muốn, mà là không thể, dưới di chỉ Bất Chu Sơn ức vạn dặm, vẫn còn tồn tại ý chí tàn tồn của Bàn Cổ.

Bàn Cổ là sự tồn tại như thế nào, sau khi thân tử đạo tiêu ức vạn năm, ý chí của y, còn có sức mạnh vô hạn tiếp cận Bán Bộ Đại Đạo.

Bằng không, cũng không thể hoàn mỹ thu liễm tất cả dư ba từ trận đại chiến giữa y và Hồng Quân vào trong di chỉ Bất Chu Sơn.

Nếu lúc này y ra tay, tất sẽ dẫn động ý chí Bàn Cổ, dù y tay cầm Diệt Thế Đại Ma, có thể cường hành đánh tan ý chí Bàn Cổ, nhưng như vậy, Tam Giới tất định sẽ băng hội, vậy thì ý nghĩa y phản công Hồng Hoang còn ở đâu?

Do đó, y muốn chiếm lĩnh Tam Giới, hóa thành lãnh địa Ma đạo, chỉ có thể mang theo đại thế của Ma đạo, đường đường chính chính đánh bại Triệu Công Minh mới được.

Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ ba bảo trì trì không thể ngưng tụ, Triệu Công Minh sắc mặt lạnh xuống, đột nhiên vung tay, đánh về phía dưới đất.

"Oanh!!!" Đạo uẩn kinh thiên sản sinh vô cùng gợn sóng, từng vòng từng vòng khuếch tán ra bốn phía, ức vạn dặm đất dưới Bất Chu Sơn, bắt đầu mãnh liệt chấn động, một dòng lũ bản nguyên địa mạch khổng lồ, trực tiếp từ dưới đất phun trào, không chút giữ lại đổ xuống trên ba Khai Thiên Chi Bảo.

Trên lực lượng địa mạch vô cùng, có sự gia trì của ý chí Bàn Cổ, ba Khai Thiên Chi Bảo vốn từ trước đến nay khó có thể dung hợp lại với nhau, cuối cùng cũng có biến hóa.

Bàn Cổ Phiên, biến thành khí nhận khai thiên!

Thái Cực Đồ, biến thành sống khai thiên phủ!

Hỗn Độn Chung, biến thành cán khai thiên phủ!

Sau đó, ba vật ấy, dưới ánh mắt của chư Thánh và các Hỗn Nguyên, dần dần dung hợp làm một! "Ông ông!" Khoảnh khắc Bàn Cổ Phủ thành hình, một cỗ đạo uẩn cuồn cuộn khắp cửu thiên thập địa, vô cùng sắc bén, lướt qua mỗi tu sĩ trong Tam Giới, khiến lưng họ lạnh toát.

Sau khi được trọng tố, Bàn Cổ Phủ phẩm giai trực tiếp thăng cấp, đạt tới hàng Hỗn Độn Chí Bảo, sánh ngang Diệt Thế Đại Ma. "Bàn Cổ Phủ, không ngờ ngươi lại có tạo hóa như vậy!" La Hầu vừa nói vừa liếc nhìn ý chí Bàn Cổ đang ẩn sâu ức vạn dặm dưới lòng đất.

Sau khi Bàn Cổ Phủ được trọng tố, lực địa mạch ức ức vạn dặm dưới lòng đất đều tiêu tán, khôi phục lại vẻ yên tĩnh. "Đây, đây chính là Bàn Cổ Phủ mà Phụ Thần năm xưa đã dùng!" Tam Thanh vô cùng kích động, phảng phất như nhìn thấy cảnh Bàn Cổ khai thiên năm đó.

Trong mắt Minh Hà hiện lên một tia kinh thán, "Bàn Cổ Phủ quả thật lợi hại, trận chiến này, phần thắng không nhỏ." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa trên mặt cũng lộ vẻ cảm thán!

Không ngờ có một ngày họ cũng được mục kích uy năng của Bàn Cổ Phủ, quả nhiên khủng khiếp!

Ban đầu, Triệu Công Minh vẫn còn hơi không thích ứng khi ba Khai Thiên Chí Bảo trọng tân dung hợp thành Bàn Cổ Phủ.

Nhưng theo pháp lực tuôn vào, sau khi động tất bản nguyên của Bàn Cổ Phủ, y dần dần hòa làm một với nó.

Chương 584

Bàn Cổ Phủ không còn đơn thuần là Bàn Cổ Phủ nữa, mà đã trở thành một phần kéo dài cánh tay y. "Phá!" Triệu Công Minh giá ngự Bàn Cổ Phủ, mãnh liệt chém về phía La Hầu.

Lực búa vô thượng rơi xuống, tựa hồ muốn trọng khai thiên địa.

La Hầu không hề sợ hãi, giá ngự Diệt Thế Đại Ma lao tới. "Oanh!" Bàn Cổ Phủ và Diệt Thế Đại Ma va chạm vào nhau giữa không trung, từng đạo liên y dâng lên, lớp lớp mạnh hơn, lan tỏa vô biên vô tận!

Chư Thánh và các Hỗn Nguyên sắc mặt lập tức đại biến, vội xuất pháp lực, chống lại dư ba do hai đại chí bảo phát ra.

Dư ba cường đại cuộn lên từng đợt liên y, không ngừng kháng cự sức mạnh của chư Thánh và các Hỗn Nguyên, không biết đã qua bao lâu, chư Thánh và các Hỗn Nguyên mới cảm thấy áp lực giảm đi rất nhiều, không kìm được thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, ánh mắt họ nhìn về chiến trường trung tâm, lộ vẻ chấn hám!

Quả không hổ là những tồn tại đứng trên đỉnh cao của một giới, chỉ riêng dư ba của va chạm đã tạo cho họ áp lực cực lớn, tựa như đang giao chiến với đối thủ cùng cấp vậy.

Tại trung tâm va chạm, hai đại Hỗn Độn Chí Bảo vừa chạm đã tách, bất phân thắng bại.

La Hầu cười nhẹ nói, "Bàn Cổ Phủ, cũng chỉ đến thế mà thôi." Triệu Công Minh sắc mặt trầm ổn, thần sắc không đổi, lần nữa tế xuất Bàn Cổ Phủ, đánh về phía La Hầu. "Oanh, oanh, oanh!" Triệu Công Minh giá ngự Bàn Cổ Phủ hóa thành một đạo bạch quang, La

Hầu giá ngự Diệt Thế Đại Ma hóa thành một đạo hắc quang, trên cửu thiên không ngừng quấn lấy, va chạm, dâng lên vô cùng đạo uẩn!

Mới đầu, bất phân thắng bại, nhưng theo thời gian trôi đi, Triệu Công Minh đã chiếm thượng phong.

Không phải thực lực y mạnh hơn La Hầu, mà là phía sau y, chính là sự chỉnh hợp khí vận Tam Giới của Huyền Môn, Phật Môn, Vạn Tộc!

Khí vận Tam Giới, tất cả đều gia trì trên người Triệu Công Minh, khiến toàn thân y gần như bốc cháy, Bàn Cổ Phủ trong tay y bộc phát ra uy lực chưa từng có, một búa khai thiên, đã không còn là lời nói suông.

Đối diện, sắc mặt La Hầu cũng dần trở nên ngưng trọng.

Nếu ở ngoài Tam Giới, hắn không kém cạnh Triệu Công Minh, nhưng ở trong Tam Giới, khí vận Tam Giới dù sao vẫn mạnh hơn vô số lần khí vận Ma Đạo vừa mới sơ khai. "Oanh!" Bàn Cổ Phủ rơi xuống, đánh vào Diệt Thế Đại Ma, phát ra tiếng vang giòn tan, Diệt Thế Đại Ma sau một trận chiến, lại rơi về tay La Hầu, bên trên quang mang ảm đạm.

La Hầu thì sắc mặt trắng bệch, khóe miệng chảy xuống từng tia huyết tích.

La Hầu rơi vào hạ phong, chư Thánh và các Hỗn Nguyên lập tức kích động không thôi. "Bàn Cổ Phủ, quả không hổ là thần khí Bàn Cổ Đại Thần năm xưa khai thiên tích địa, quả nhiên vô địch!" "La Hầu, đường đường là Ma Tổ, nay lại bị thương trong tay một hậu bối, quả là trò cười lớn." "Ma Tổ La Hầu, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi." Những âm thanh của chúng nhân khiến sắc mặt La Hầu càng thêm khó coi.

Hắn nhìn Triệu Công Minh bất động như núi, thở dài một tiếng, "Bàn Cổ Phủ quả thật lợi hại, nhưng đáng tiếc hôm nay, ngươi vẫn phải thua." Tiếng vừa dứt, ma đạo khí thế trên người La Hầu đột nhiên kịch biến, trong ma đạo khí tức lại mang theo một cỗ khí tức hủy diệt cực kỳ khủng bố! "Này, cỗ khí tức này!" Trước Tam Thanh, sắc mặt Hồng Quân kịch liệt chấn động, "Đây là khí tức Hỗn Độn Ma Thần!" "Cái gì?" "Khí tức Hỗn Độn Ma Thần?" "Trên người La Hầu, sao lại có khí tức Hỗn Độn Ma Thần?" Chư Thánh và các Hỗn Nguyên lập tức phát ra âm thanh khó mà tin nổi!

Hỗn Độn Ma Thần, chính là những tồn tại đã tu hành vô tận tuế nguyệt trong Hỗn Độn trước khi khai thiên tích địa.

Mà La Hầu, lại là sinh linh đản sinh sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, hai bên dù nói thế nào cũng không liên quan, sao khí tức lại tương đồng?

Đột nhiên, đồng tử Hồng Quân hơi co rút, chỉ vào La Hầu, "Chẳng lẽ ngươi chính là Ma Thần chuyển thế chi thân!" Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, không phải tất cả đều bị Bàn Cổ chém giết.

Trong đó vẫn có một bộ phận may mắn thoát chết, cũng có một bộ phận chân linh bất diệt, lưu lạc đến Hồng Hoang, tá thể trọng sinh.

Dáng vẻ của La Hầu hiện tại, cực kỳ giống với trường hợp thứ hai.

La Hầu "kiệt kiệt" cười một tiếng, "Hồng Quân lão nhi, thực lực không ra sao, nhưng nhãn lực lại rất lợi hại." "Ta, chính là một trong Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, Hủy Diệt Ma Thần." Phía sau La Hầu, vô cùng khí tức hủy diệt tụ tán, cuối cùng biến thành một đạo thân ảnh hư ảo, thân hình hắn to lớn, góc cạnh rõ ràng, không nhìn rõ cụ thể dung mạo, nhưng trên người ý chí hủy diệt hạo đãng, tựa hồ hắn chính là hóa thân của hủy diệt, là hiện thân của pháp tắc hủy diệt.

Hồng Quân nhìn La Hầu, không, hay nói đúng hơn là Hủy Diệt Ma Thần, thở dài một tiếng, "Thật ra ta đã sớm nên nghĩ tới, Hỗn Độn Chí Bảo, sao có thể chỉ do cơ duyên xảo hợp mà có được, Hỗn Độn Ma Thần, thì ra ngươi chính là Hủy Diệt Ma Thần." Hủy Diệt Ma Thần chưởng khống pháp tắc hủy diệt, không, nói cách khác, Hủy Diệt Ma Thần bản thân chính là hóa thân của pháp tắc hủy diệt, tự nhiên có mối liên hệ huyền diệu với Diệt Thế Đại Ma, cũng chính vì thế, Diệt Thế Đại Ma cuối cùng mới rơi vào tay La Hầu.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Hồng Quân trầm xuống, "Không đúng, nếu ngươi là Hủy Diệt Ma Thần chuyển thế, vì sao không từ đầu đã biểu minh thân phận, mà phải đến bây giờ mới chọc thủng lớp giấy này?" "Vì ta, chỉ là thân thể chuyển thế của Hủy Diệt Ma Thần thôi!" La Hầu cười quái dị "kiệt kiệt" với Hồng Quân.

Lúc này, Hồng Quân mới chợt bừng tỉnh, sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, chân linh của Hủy Diệt Ma Thần bất diệt, độn nhập Hỗn Độn, phụ thể trên người La Hầu.

Sau đó, La Hầu xuất thế, Hủy Diệt Ma Thần tự nhiên cũng hòa làm một với La Hầu, nhưng vấn đề hiện tại là.

Cho đến bây giờ, La Hầu vẫn là La Hầu, Hủy Diệt Ma Thần vẫn là Hủy Diệt Ma Thần, mỗi bên có ý thức riêng, vẫn phân biệt rõ ràng.

Đây cũng là lý do tại sao khi La Hầu trở lại Hồng Hoang, tấn công Tam Giới, hắn không công khai thân phận Hủy Diệt Ma Thần của mình ngay lập tức.

Trước khi công khai thân phận, hắn vẫn là La Hầu, đợi sau khi thôn tính Tam Giới, với uy năng của Diệt Thế Đại Ma, chưa chắc không thể từng bước luyện hóa chân linh Hủy Diệt Ma Thần, khiến bản thân trở thành kẻ chủ đạo.

Nhưng La Hầu vạn vạn không ngờ rằng, Triệu Công Minh lại có

thể dung hợp ra Bàn Cổ Phủ, triệt để phá vỡ kế hoạch của hắn.

Giờ đây, La Hầu triệu hoán chân linh Hủy Diệt Ma Thần ra, ngoài dung hợp ra, đã không còn con đường nào khác để đi.

Nhưng sau khi dung hợp, người đó rốt cuộc là La Hầu hay Hủy Diệt Ma Thần, thì ai cũng không biết được nữa.

Lúc này, trong ánh mắt của chư Thánh và các Hỗn Nguyên, đạo hư ảnh Hủy Diệt Ma Thần phía sau La Hầu, chậm rãi trùng điệp lên nhục thân La Hầu.

Trong mắt Triệu Công Minh chợt lóe lên vẻ lăng lệ, thúc đẩy Bàn Cổ Phủ, mãnh liệt chém về phía La Hầu, nhưng Bàn Cổ Phủ còn chưa tới giữa không trung, đã bị Diệt Thế Đại Ma ngăn lại.

Diệt Thế Đại Ma lúc này, toàn thân trên dưới bao trùm ánh sáng hủy diệt, quấn đấu cùng Bàn Cổ Phủ, hai bên tranh phong, từng luân đạo uẩn khủng bố nguyên nguyên bất đoạn lan tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Tốc độ dung hợp của La Hầu và Hủy Diệt Ma Thần rất nhanh, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi khi Bàn Cổ Phủ và Diệt Thế Đại Ma tranh phong, đã hoàn tất dung hợp, rồi mở lại đôi mắt.

Đó là một đôi mắt như thế nào, thuần một màu đen, không có chút lòng trắng nào, cũng không có chút tình tự nào.

Có, chỉ có vô cùng hắc ám, trong hủy diệt vô biên, mang theo vô thượng ma đạo pháp tắc, đan xen vào nhau, ngươi trong ta, ta trong ngươi, theo thời gian trôi đi, ma đạo pháp tắc cuối cùng đã chiếm thượng phong, pháp tắc hủy diệt vây quanh trên người hắn, tôn lên La Hầu tựa như một ma thần bước ra từ Hỗn Độn. "Hủy Diệt Ma Thần, pháp tắc hủy diệt, quả nhiên huyền diệu, có lẽ, ta nên sớm dung hợp, vậy trận chiến này, cũng không cần duy trì lâu đến vậy." La Hầu

chậm rãi cất tiếng, nhưng lại cho Triệu Công Minh một cảm giác cực kỳ lạ lẫm và xa lạ, dáng vẻ vẫn như cũ, nhưng nội tại thì hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Nói đúng hơn, càng giống như một thể kết hợp giữa La Hầu và Hủy Diệt Ma Thần, chỉ là ý thức chủ tể của La Hầu chiếm thượng phong.

Triệu Công Minh sắc mặt bình đạm nhìn La Hầu, chợt cười nói, "Quả không hổ là Hỗn Độn Ma Thần, tồn tại tung hoành Hỗn Độn ức ức vạn năm, ý chí bất diệt, trường tồn vạn cổ, ta nên gọi ngươi là La Hầu hay Hủy Diệt Ma Thần đây?" "Ta là La Hầu, cũng là Hủy Diệt Ma Thần." La Hầu trả lời rất đơn giản, nhưng lại nói hết bản chất trong đó.

Hắn hiện tại, là một tồn tại thống nhất được dung hợp từ ý chí La Hầu và ý chí Hủy Diệt Ma Thần, chỉ có điều, hiện tại ý chí La Hầu chiếm địa vị lãnh đạo mà thôi.

Nhưng cho dù là vậy, khái niệm đó cũng khác biệt rất lớn, thậm chí có thể nói là sự chênh lệch về chất.

Thông thường mà nói, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, phối hợp tiêu chuẩn là bảo vật phẩm cấp Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chỉ có Hỗn Nguyên Đại La mới có thể phát huy toàn bộ uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo.

Mà đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, tức là sau Thiên Đạo cảnh, trong mỗi hơi thở, nuốt thổ khí Hỗn Độn, Tiên Thiên Chí Bảo đã không đủ để họ phát huy toàn bộ thực lực, cần phải dùng Linh Bảo cấp độ Hỗn Độn, tức là Hỗn Độn Linh Bảo.

Chương 585

Ví dụ như Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân, bản hoàn chỉnh của Tạo Hóa Ngọc Điệp, là bản mệnh linh bảo của Tạo Hóa Ma Thần, phẩm giai cao đạt hàng Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân, chỉ là một phần của Tam Thiên tàn phiến, chỉ tương đương với Hỗn Độn Linh Bảo, không phải đối thủ của Diệt Thế Đại Ma.

Nhưng, ngay cả La Hầu, cũng không thể hoàn toàn phát huy uy lực của Diệt Thế Đại Ma.

Chỉ có tồn tại cấp độ Bán Bộ Đại Đạo, thậm chí là Đại Đạo chân chính, mới có thể hoàn toàn phát huy uy năng của Hỗn Độn Chí Bảo.

Giống như La Hầu lúc này, toàn thân khí tức trực tuyến thăng cấp, đã bất tri bất giác vượt qua rào cản giữa Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên và Đại Đạo, đạt tới Bán Bộ Đại Đạo.

Sắc mặt Hồng Quân điên cuồng chấn động, "Khí tức Bán Bộ Đại Đạo!" Bán Bộ Đại Đạo, ngay cả khi đặt vào thời đại Hỗn Độn ức vạn năm trước, cũng là cường giả tuyệt đối, ví dụ như vài vị đứng đầu trong Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần, Dương Mi, Âm Dương, Tuế Nguyệt, Nhân Quả, Hủy Diệt, Tạo Hóa, Thời Gian, đều là tu vi Bán Bộ Đại Đạo.

Lúc này, đạo hạnh của La Hầu, hiển nhiên đã thăng cấp đến mức có thể tranh phong với các Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp!

Tam Thanh âm thầm nắm chặt tay, trên mặt đầy lo lắng, ngay cả chút uy áp nhỏ bé tán phát từ người La Hầu cũng khiến họ như lâm đại địch, không thể tưởng tượng Triệu Công Minh, người đang ở trung tâm bão tố, rốt cuộc đang đối mặt với áp lực lớn đến mức nào.

Tiếp Dẫn sắc mặt xám ngắt, phun ra một ngụm trọc khí, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng, Bán Bộ Đại Đạo, tu sĩ Tam Giới họ làm sao có thể chống lại chứ, càng đừng nói đến việc đoạt lại Tu Di Sơn, để Phật Môn hưng thịnh trở lại. "Phật Môn của ta, bao giờ mới có thể triệt để hưng thịnh đây!" Chuẩn Đề còn tệ hơn Tiếp Dẫn, hai mắt vô thần, sắc mặt trắng bệch lẩm bẩm, phảng phất như tất cả tinh khí thần đều bị rút sạch.

Phật Môn hưng thịnh, Tây Phương hưng thịnh, vẫn luôn là chấp niệm trong lòng Chuẩn Đề, nhưng hiện tại, tất cả tín tâm, động lực, đều đã sụp đổ trước thực lực cấp độ Bán Bộ Đại Đạo của La Hầu.

Khóe miệng Minh Hà nhếch lên nụ cười cũng dần biến mất, không có gì khác, áp lực mà La Hầu mang lại lúc này thật sự quá lớn, Bán Bộ Đại Đạo, lại thêm Hỗn Độn Chí Bảo Diệt Thế Đại Ma, đây gần như đã là thực lực vượt qua cực hạn của Tam Giới, e rằng Triệu Công Minh cũng rất khó đối phó. "Hủy Diệt Chi Mâu!" Trên cửu thiên, La Hầu chắp hai tay lại, Diệt Thế Đại Ma lập tức hóa thành một cây trường mâu, mang theo ý chí hủy diệt, mãnh liệt đánh về phía Triệu Công Minh.

Cú đánh này, uy lực của Diệt Thế Đại Ma bị thúc đẩy đến cực hạn, lực hủy diệt hình thành từng đạo liên y, với thế bài sơn đảo hải đánh về phía Triệu Công Minh.

Đôi mắt Triệu Công Minh khẽ ngưng lại, vội tế xuất Hỗn Độn Chung để chống đỡ.

Trên Bàn Cổ Phủ, ngũ sắc quang hoa bao trùm, phá tan từng lớp ánh sáng hủy diệt, cuối cùng va chạm với chân thân Diệt Thế Đại Ma. "Oanh!!!" Một tiếng nổ vang, đạo uẩn liên y dâng lên sóng lớn ngập trời, Triệu Công Minh sắc mặt trắng bệch, trực tiếp bị lực xung kích cực lớn này đánh bay vạn dặm.

Ngược lại La Hầu, chỉ thân mình hơi chấn động, lại lập tức khôi phục như ban đầu, dưới sự giao phong đơn giản, thực lực mạnh yếu giữa hai người đã rõ ràng.

Hồng Quân thở dài một tiếng, "Trận chiến này, không thể thắng!" Tam Thanh lập tức sắc mặt sốt ruột nói, "Lão sư, thật sự không còn chút hy vọng nào sao?" Hồng Quân lắc đầu, thở dài nói, "Bán Bộ Đại Đạo, lại thêm việc La Hầu đã bố cục Tam Giới ba nghìn năm trước, ma đạo khí vận đã cắm rễ sâu trong Tam Giới, đã đủ để hắn hình thành áp chế tuyệt đối đối với Thiên Đạo phương này.

Trừ phi Triệu Công Minh hiện tại lập tức đột phá Bán Bộ Đại Đạo, hoặc là Bàn Cổ Đại Thần phục sinh, nếu không trận chiến này, cục diện thất bại đã định. "Các ngươi, hãy tự dẫn đệ tử môn hạ của mình, rời khỏi Hồng Hoang đi." Chiến đấu đến bây giờ, Hồng Quân hiển nhiên đã nhận thua, không phải thực lực Tam Giới không bằng La Hầu, mà là tu sĩ Tam Giới, không địch lại đại thế cuồn cuộn ập tới mà thôi! "Lão sư, đệ tử chúng ta làm sao có thể bỏ rơi Tam Giới như vậy, làm sao đối với Phụ Thần cho phải, làm sao đối với ức vạn sinh linh Tam Giới cho phải?" "Hiện tại đi, còn kịp, nếu thật sự để La Hầu kia phản ứng lại, chúng ta một ai cũng không thoát được." Hồng Quân vô cùng rõ ràng, Bán Bộ Đại Đạo rốt cuộc là cảnh giới nào!

Đó là cảnh giới mà y khổ tâm tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp vô số vạn năm cũng không thể đạt tới.

Nếu thật sự đợi La Hầu đánh bại Triệu Công Minh, ma đạo đại thế đã thành, lan khắp Tam Giới, đến lúc đó, tất cả đều đã muộn rồi, họ sẽ chỉ là cá nằm trên thớt, mặc người xẻ thịt.

Chư Thánh và các Hỗn Nguyên trên mặt lộ vẻ lo lắng, "Vậy nếu chúng ta đi, ngài thì sao?" Hồng Quân cười sảng khoái nói, "Ta làm Tam Giới Đạo Tổ bao nhiêu năm nay, tự nhiên phải vì chúng sinh Tam

Giới mà tử chiến, trận chiến này, nếu thật sự cần hy sinh, vậy hãy để ta là người đầu tiên." Sau khi thân hợp Thiên Đạo ức vạn năm, Hồng Quân cuối cùng đã trở thành Thiên Đạo chân chính. "Chư vị, Tam Giới của ta chưa chắc đã bại, hà tất phải bi quan như vậy?" Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng truyền vào tai chư Thánh, các Hỗn Nguyên và cả Hồng Quân.

Chư Thánh, các Hỗn Nguyên, bao gồm cả Đạo Tổ, đều ngẩn ra.

Tam Giới họ, chẳng lẽ còn có hy vọng mới?

Phải biết rằng, ngay cả Đạo Tổ cũng không dám nói lời này.

Chúng nhân vội vàng nhìn về phía phát ra âm thanh, liền thấy Triệu Công Minh vẻ mặt nhẹ nhõm nhìn họ, một bộ dáng ung dung tự tin.

Lúc này, trên mặt La Hầu cũng hiện lên một nụ cười quỷ dị, "Ta rất muốn xem xem, ngươi còn có thủ đoạn gì, có thể ngăn cản Ma Đạo của ta xâm lấn!" La Hầu hiện tại, tu vi Bán Bộ Đại Đạo, tay cầm Hỗn Độn Chí Bảo Diệt Thế Đại Ma, ma đạo khí vận ngập trời, đã áp chế Huyền Môn, Thiên Đạo né tránh, Ma Đạo đại hưng, hắn thật sự không thể nghĩ ra, mình còn có thể thua ở đâu!

Triệu Công Minh cười không nói, mà trực tiếp chỉ về phía Tây Phương. "Ma Tổ vẫn nên nhìn xem Tây Phương của mình đi." Thời gian quay lại nửa khắc trước, Tây Phương, Tu Di Sơn, Ma Đạo Tổ Đình.

Vô Thiên ngồi trên một đóa sen đen, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, tâm không tạp niệm, tham lam cảm ngộ Đại Đạo Tam Giới.

Ngay lúc này, tại mi tâm của hắn, trong Nê Cung Hoàn, một đạo kim quang rực rỡ, mãnh liệt bạo phát! "Chuyện gì xảy ra?" Sắc mặt Vô Thiên kịch biến, nguyên thần chi lực xâm nhập Nê Cung Hoàn.

Muốn thăm dò xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong Nê Cung Hoàn!

Đợi toàn bộ nguyên thần dũng mãnh nhập vào Nê Cung Hoàn, La Hầu kinh hãi phát hiện, trong Nê Cung Hoàn của mình, không biết từ khi nào lại xuất hiện một đạo thân ảnh!

Thân mặc bạch y, tiêu sái tự nhiên, đang mỉm cười nhìn hắn.

Không phải Triệu Công Minh thì là ai? "Tiệt Giáo Hỗn Nguyên, ngươi sao lại xuất hiện ở đây!" Vô Thiên cũng là Hỗn Nguyên Đại La đỉnh cấp, tự nhiên có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của Triệu Công Minh, đây tuyệt đối không phải thần thông, chướng nhãn pháp, phân thân chi thuật, mà là khí tức bản nguyên của Triệu Công Minh!

Triệu Công Minh nhìn Vô Thiên, cười nói, "Thời gian dài như vậy, ngươi vậy mà vẫn chưa phát hiện ra, ma đạo khí vận, thật sự giống như ngươi dự đoán, vững như Thái Sơn sao?" Triệu Công Minh khẽ vung tay, một đạo thất luyện màu vàng, mãnh liệt đánh về phía Vô Thiên!

Khí tức cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên đỉnh phong, há là Vô Thiên có thể chống đỡ? "Oanh!" Trong Nê Cung Hoàn, một tiếng nổ lớn vang lên, thất luyện màu vàng trực tiếp đánh Vô Thiên thành tro bụi!

Nhưng, đây là thế giới nguyên thần trong Nê Cung Hoàn, sau khoảng mười mấy nhịp thở, nguyên thần Vô Thiên lại trọng tân ngưng tụ lại, chỉ là so với vừa rồi, đã trở nên vô cùng suy yếu, phảng phất như một trận gió cũng có thể thổi bay vậy.

Vô Thiên sắc mặt khó khăn, "Cái này, cái này sao lại thế.

Sao có thể!" Trên mặt Vô Thiên đầy vẻ không thể tin nổi!

Ức vạn năm trước, Ma Tổ sai hắn tiềm nhập Tam Giới, trở thành

Khẩn Na La!

Sau khi Phật Môn đại hưng, chân linh ma đạo giác tỉnh, hóa thân thành Hắc Y Vô Thiên, tất cả mọi chuyện này, đều là thiên y vô phùng, vậy mà vì sao lại thành ra bộ dạng hiện tại?

Triệu Công Minh đạm đạm nói, "Sớm tại ức vạn năm trước, ngay từ khoảnh khắc ngươi tiến vào Tam Giới, kết cục, đã định rồi!" Trên mặt Vô Thiên lóe lên một tia không cam lòng, "Thì ra từ ngày đó, Tam Giới các ngươi đã chuẩn bị." Nhưng rất nhanh, Vô Thiên lại khó khăn mở miệng, "Ma Tổ đại nhân đã tu thành Bán Bộ Đại Đạo, Huyền Ma chi tranh, chưa chắc Ma Đạo của ta đã thua." "Oanh!" Chữ cuối cùng của Vô Thiên còn chưa dứt, một tiếng vang cực lớn, uy năng khủng bố trực tiếp nhấn chìm Vô Thiên.

Tiêu diệt nguyên thần Vô Thiên, Triệu Công Minh gần như trong nháy mắt, đã hoàn toàn chưởng khống thân thể này.

Pháp lực Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong chảy trong cơ thể, như đại giang đại hà, sinh sôi không ngừng, sắc mặt Triệu Công Minh không hề biến đổi, bước ra khỏi Ma Đạo Tổ Đình!